

Lãng Tích Hương Đô

Contents

Lãng Tích Hương Đô	11
1. Chương 1: Nữ Chủ Tích Xinh Đẹp.	11
2. Chương 2: Xuân Tình Bất Chợt.	14
3. Chương 3: Bà Đây Với Mày Còn Chưa Xong Đây.	17
4. Chương 4: Túy Long (rồng Say).	21
5. Chương 5: Oan Gia Ngổ Hềp.	23
6. Chương 6: Đen Tối Gặp Mi Đẹp.	26
7. Chương 7: Bà Đây Tổ Cáo Mày Cường Gian.	28
8. Chương 8: Đấu Rượu.	30
9. Chương 9: Tửu Thần.	32
10. Chương 10: Gọi Là Em.	34
11. Chương 11:	37
12. Chương 12:	39
13. Chương 13:	42
14. Chương 14:	44
15. Chương 15:	48
16. Chương 16:	50
17. Chương 17:	52
18. Chương 18:	55
19. Chương 19:	57
20. Chương 20:	59
21. Chương 21:	61
22. Chương 22:	63
23. Chương 23:	66
24. Chương 24:	68
25. Chương 25:	70
26. Chương 26:	72
27. Chương 27:	75
28. Chương 28:	77
29. Chương 29: Đường Bóng Quái Dị.	79
30. Chương 30: Huyền Thoại Bi-a.	81
31. Chương 31: Đổi Lý Do Khác.	84
32. Chương 32: Vợ Đưa Tôi Tận Cửa.	86
33. Chương 33: Đường Quả Quả.	89
34. Chương 34: Có Sờ Mới Biết Được.	92
35. Chương 35: Cảnh Xuân Nơi Thôn Nhỏ.	94
36. Chương 36: GìỪng Càng Già Càng Cay.	97
37. Chương 37: Vẫy Rồng Không Phải Vật Trong Ao.	100
38. Chương 38: Ông Mày Đánh Lén.	102
39. Chương 39: Cô Gái Bạo Lực.	104
40. Chương 40: Chỗ Nào Cũng Mập Mờ.	107
41. Chương 41: Long Trảo Thủ Chân Chính.	109

42. Chương 42: Bang Hồ Điệp.	112
43. Chương 43: Khách Không Mời.	115
44. Chương 44: Tới Nhà Trả Thù.	118
45. Chương 45: Cao Thủ Cô Quạnh.	120
46. Chương 46: Hồng Môn Yến.	123
47. Chương 47: Ba Dao, Sáu Lỗ.	126
48. Chương 48: Đơn Dao Phó Hội.	128
49. Chương 49: Không Tin Là Anh Không Làm Gì Được Em.	131
50. Chương 50: Để Cho Anh Làm Lại Như Vậy.	133
51. Chương 51: Đạt Tới Tầng Thứ Nhất.	136
52. Chương 52: May Mắn Của Thăng Điện.	138
53. Chương 53: Rìu Cứu Hỏa.	142
54. Chương 54: Sự Kiện Lớn.	144
55. Chương 55: Quan Tâm.	147
56. Chương 56: Đánh Cuộc Với Cô Gái Bạo Lực.	149
57. Chương 57: Phương Tâm Đại Loạn.	151
58. Chương 58: Quân Tắt Thật Hấp Dẫn.	154
59. Chương 59: *** Trong Phòng Bảo Vệ.	156
60. Chương 60: Thích Ra Về Thì Phải Chuẩn Bị Sẵn Để Chịu Khổ.	158
61. Chương 61: Tự Thảo Khi Nhục.	161
62. Chương 62: Phá Phủ Trầm Chu (1).	164
63. Chương 63: Tự Tiến Cử.	167
64. Chương 64: Cứu Khổ Cứu Nạn Bò Tát Sống.	169
65. Chương 65: Thần Y.	172
66. Chương 66: Hấn Không Phải Là Người.	174
67. Chương 67: Thu Châu Chấu Trở Về.	177
68. Chương 68: Đêm Nay Ai Là Diễn Viên.	179
69. Chương 69: Ba Điều Kiện.	182
70. Chương 70: Một Lời Nói Ra, Liên Tục Có Người Sợ Hãi, Có Người Phải Chết.	185
71. Chương 71: Lời Hứa Của Một Người Đàn Ông.	188
72. Chương 72: Cuối Cùng Cũng Là Thế Lực.	191
73. Chương 73: Lý Do Để Tán Đổ Tất Cả.	194
74. Chương 74: Thích Em Thì Lấy Em Đi.	198
75. Chương 75: Căn Phòng Làm Việc Đây Đam Mê.	201
76. Chương 76: Huyết Sắc Hoàng Hôn.	205
77. Chương 77: Tiến Hành Lừa Đảo.	208
78. Chương 78: Lừa Đảo Đến Cùng.	212
79. Chương 79: Người Là Của Ta.	215
80. Chương 80: Buổi Tối Tôi Tới Tìm Cô.	219
81. Chương 81: Cảnh Giới Vô Sĩ	222
82. Chương 82: Tình Thương Không Biên Giới Của Người Cha	226
83. Chương 83: Tôi Muốn Theo Anh Về Quê Cày Ruộng.	230
84. Chương 84: Ước Pháp Tam Chương.	234
85. Chương 85: Tới Một Tên Giết Một Tên.	237
86. Chương 86: Lang Tà, Lang Tà.	241
87. Chương 87: Phiền Nao Của Lão Đại Nam Thành.	244
88. Chương 88: Ông Mày Phải Dạy Vợ Đến Nơi Đến Chốn!	248
89. Chương 89: Ma Trong Sơn Thôn.	251
90. Chương 90: Không, Tôi Không Thể.	254
91. Chương 91: Bọn Họ Là Huynh Đệ Của Lão Tử.	257
92. Chương 92: Fukawa Điên Cuồng.	261
93. Chương 93: Lão Đại Anh Ấy Là Siêu Nhân Gao.	264
94. Chương 94: Hôm Nay Tôi Ngồi Công Nông.	268
95. Chương 95: Điều Dân.	272

96. Chương 96: Hẹn Với Anh Bạn Thiết Đầu.	279
97. Chương 97: Hấn Tuyệt Đối Không Phải Cao Thủ.	282
98. Chương 98: Không Chơi Tất Tay, Tao “chơi” Mẹ Mày.	286
99. Chương 99: Thêm Tiền Cược.	289
100. Chương 100: Không Chơi Mày, Không Phải Tính Cách Của Tao.	293
101. Chương 101: Hai Người Đã Cái Kia Chưa?.	296
102. Chương 102: Cô Có Tin Tôi Bóp Của Cô Không?.	300
103. Chương 103: Bố Vợ Chột Dạ.	303
104. Chương 104: Nhà Hàng Từ Chối Phục Vụ Cô.	307
105. Chương 105: Đòn Sát Thủ Của Long Yên Nguyệt.	310
106. Chương 106: Tai Họa Này Hơi Bị Lợi Hại Đây!	314
107. Chương 107: Tiểu Lâm Ca Toàn Thắng Ngôi Sao Tai Họa.	317
108. Chương 108: Gọi Tôi Là Tiểu Lâm Ca Hoặc Là Lão Đại.	321
109. Chương 109: Vì Sao Trong Mắt Ta Đây Lệ.	325
110. Chương 110: Tiểu Lâm Ca Đáng Thương.	329
111. Chương 111: Cứu! Cứu! Đây Là Nam Hay Nữ Vậy?.	333
112. Chương 112: Cơ Hội Tới!	337
113. Chương 113: Đàn Ông Đã Nói Là Phải Chịu Trách Nhiệm.	337
114. Chương 114: Nội Chiến, Thế Đến Cực Mạnh.	341
115. Chương 115: Chẳng Lẽ Hấn Đang Giả Vờ Sao?	345
116. Chương 116: Bố Cục.	348
117. Chương 117: Muốn Chơi Phải Chơi Cho Đến Chết.	352
118. Chương 118: Tiên Sinh Làm Nghề Gì?.	356
119. Chương 119: Bắc Đại Tài Nữ.	359
120. Chương 120: Tôi Chính Là Thượng Đế Của Các Người.	363
121. Chương 121: Không Cần Hoài Nghi, Anh Ấy Chính Là Tiểu Lâm Ca.	367
122. Chương 122: Nội Chiến, Địa Chấn Bùng Nổ.	370
123. Chương 123: Bảo Vệ Có Học Thức Nhất Trên Đời.	375
124. Chương 124: Không Phải Oan Gia Không Đối Đầu.	378
125. Chương 125: Lasvegas.	382
126. Chương 126: Ít Nhất Phải Đánh Ba Ván.	385
127. Chương 127: Tôi Cho Rằng Cái Này Mới Là Hơn Trời.	389
128. Chương 128: Lâm Lão Đệ, Thiết Đầu Anh Phục Vụ Chú.	392
129. Chương 129: Muốn Nói Phải Nói Lời Độc Ác.	396
130. Chương 130: Người Đàn Ông Bác Học Đa Tài.	399
131. Chương 131: Ván Này Đánh Là Vì Cô.	402
132. Chương 132: Truyền Thuyết Bất Diệt Của Giới Bài Bạc.	406
133. Chương 133: Anh Ta Độc Không Phải Là ‘cuộc Phiêu Lưu Của Robinson Crusoe’.	409
134. Chương 134: Xin Hỏi Tôi Có Tập Thể Dục Không!	413
135. Chương 135: Lại Thêm Một Người Cha Vợ.	416
136. Chương 136: Không Ai Là Tốt Cả	420
137. Chương 137: Không Ngờ Cô Là Người Như Thế	423
138. Chương 138:	426
139. Chương 139: Ký Tên Lên Hai Bán Cầu Của Phụ Nữ	429
140. Chương 140: Truyền Thuyết Vĩnh Viễn Ở Las Vegas	433
141. Chương 141: Cậu Tinh Tướng Cũng Vô Ích.	436
142. Chương 142: Truyền Thuyết Của Sát Thủ.	440
143. Chương 143: Tiếp Theo Nên Đến Ai?	443
144. Chương 144: Ngôi Sao Xấu Đi Xem Mặt	446
145. Chương 145: Khi Cuộc Gặp Mặt Diễn Ra	450
146. Chương 146: Tôi Ngủ Ngốc Lắm Sao?	453
147. Chương 147: Cẩn Thận Tao Đánh Vỡ Hòn Dái Mày!	457
148. Chương 148: Tiểu Lâm Ca Đã Nổi Giận	460
149. Chương 149: Cha Mày Cũng Chính Là Một Lão Ma Cà Bông!	464

150. Chương 150:	Lần Này Phiên Toái Lớn Rồi!	468
151. Chương 151:	Các Vị Lãnh Đạo Bày Binh Bố Trận	471
152. Chương 152:	Mạng Tôi Cũng Muốn, Tiểu Nguyệt Tôi Cũng Muốn.	475
153. Chương 153:	Điềm Báo Của Bảo Tố.	478
154. Chương 154:	Tất Cả Những Người Khác Đều Phải Ở Lại.	482
155. Chương 155:	Bạo Động, Thế Tới Thật Hung Hãn.	486
156. Chương 156:	Có Bao Nhiêu Thi Thế, Tôi Cũng Sẽ Thu Lấy Cho Các Người!	490
157. Chương 157:	Một Người Một Xẻng	493
158. Chương 158:	Thế Giới Này Có Thần Xẻng	497
159. Chương 159:	Trên Không Xoay Tròn, Ba Phát Liên Hoàn	500
160. Chương 160:	Cứ Tìm Một Người Xuất Sắc Nhất Là Được Rồi	503
161. Chương 161:	Gái Điểm Thi Cần Gì Phải Lập Đền Thờ?	506
162. Chương 162:	Massage Kiểu Âu	509
163. Chương 163:		513
164. Chương 164:	Kiên Hùng, Trời Đổ Kỵ	516
165. Chương 165:	Phòng Làm Việc.	522
166. Chương 166:	Phải Cưa Đổ Cô Nàng.	525
167. Chương 167:	Sức Mạnh Của Tình Yêu Thực Là Vĩ Đại.	528
168. Chương 168:	Sự Trùng Hợp Đáng Sợ.	532
169. Chương 169:	Tiểu Lâm Ca Rất Tức Giận, Hậu Quả Rất Nghiêm	535
170. Chương 170:	Rốt Cục Ai Mới Là Kẻ Bắt Cóc?	539
171. Chương 171:	Mấy Thằng Cu Bắt Cóc	543
172. Chương 172:	Cô Y Tá Nóng Bỏng.	548
173. Chương 173:	Đều Là Do Cái Mông Gây Họa	551
174. Chương 174:	Sắc Đẹp Trước Mặt.	555
175. Chương 175:	Người Nào Đang Vờ Vịt?	559
176. Chương 176:	Anh Là Họ Nhà Lưu Mạnh	563
177. Chương 177:	Đại Sắc Lang Và Đại Mẩu Lang	567
178. Chương 178:	Bà Xã Nhỏ	571
179. Chương 179:	Kỳ Thật Anh Là Vua Tốc Độ	575
180. Chương 180:	Vua Tốc Độ (1)	579
181. Chương 180:	Vua Tốc Độ (2)	583
182. Chương 182:	Tao Là Cao Thủ Vô Lâm	587
183. Chương 183:	Theo Đuổi Người Đẹp	591
184. Chương 184:	Tiểu Lâm Ca Phát Uy	594
185. Chương 185:	Ai Kiêu Ngạo Nhất?	598
186. Chương 186:	Măng Chửi.	602
187. Chương 187:	Trộm Xe.	605
188. Chương 188:	Đại Nạn Đến Rồi.	609
189. Chương 189:	Xảo Trá.	613
190. Chương 190:	Đi Thăm Bệnh.	617
191. Chương 191:	Bảo Vệ Rách.	621
192. Chương 192:	Đẩy...ngã....	624
193. Chương 193:	Mấy Người Cao Ly Khiêu Khích.	627
194. Chương 194:	Có Người Còn Kiêu Ngạo Hơn So Với Người Khác	630
195. Chương 195:	Khiêu Chiến Bắt Đầu.	634
196. Chương 196:	Hậu Quả Của Sự Kiêu Ngạo.	637
197. Chương 197:	Một Nụ Hôn.	641
198. Chương 198:	Cối Trường Chạy Quanh Thành Phố.	644
199. Chương 199:	Cảnh Giới Vô Sĩ.	648
200. Chương 200:	Tin Tức Báo Đài.	652
201. Chương 201:	Sự Kiện Xe Bị Đập.	655
202. Chương 202:	Người Một Nhà?	659
203. Chương 203:	Kẻ Lợi Hại Chân Chính.	663

204. Chương 204: Xem Bệnh.	666
205. Chương 205: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.	670
206. Chương 206: Cứu Được Một Đại Minh Tinh.	673
207. Chương 207: Ông Xã Bà Xã.	678
208. Chương 208:	681
209. Chương 209:	686
210. Chương 210: Sói Đội Lốt Người(thượng).	689
211. Chương 211: Sói Đội Lốt Người(hạ).	693
212. Chương 212: Yến Hội Từ Thiện(thượng).	696
213. Chương 213: Yến Hội Từ Thiện(trung).	699
214. Chương 214: Yến Hội Từ Thiện(hạ).	702
215. Chương 215: Quyên Tiền.	705
216. Chương 216: Tôi Là Người Lương Thiện.	708
217. Chương 217: Nụ Hôn Đầu.	711
218. Chương 218: Hậu Thuần Của Tôi.	714
219. Chương 219 : Trảo Bộ Hành Động	717
220. Chương 220: Thay Mặt Binladen.	720
221. Chương 221: Thần Súng.	723
222. Chương 222: Cho Vay Nặng Lãi.	726
223. Chương 223: Mỹ Nữ Sát Thủ.	729
224. Chương 224: Lừa Đùa Giao Phong Với Mỹ Nữ Sát Thủ.	732
225. Chương 225: Sát Thủ Và Lưu Manh (thượng).	735
226. Chương 226: Sát Thủ Và Lưu Manh (hạ).	738
227. Chương 227: Không Có Vô Sĩ Nhất, Chỉ Có Càng Lúc Càng Vô Sĩ.	741
228. Chương 228: Âm Mưu Và Cạm Bẫy.	744
229. Chương 229: Chạy Trốn.	747
230. Chương 230: “cẩn” Lên Một Cái.	750
231. Chương 231: Làm Giả Công Trình Tà Giáo.	753
232. Chương 232: Diễn Kịch.	756
233. Chương 233: Hãm Hại.	760
234. Chương 234: Bảo Vệ Là Một Công Việc Vô Cùng Vĩ Đại.	763
235. Chương 235: Giả Mạo Bạn Trai.	766
236. Chương 236: Phần Nợ.	769
237. Chương 237: Chinh Cổ Sự Kiện (thượng).	771
238. Chương 238: Chinh Cổ Sự Kiện (hạ).	774
239. Chương 239: Bảy Giờ Giả Bộ Thì	777
240. Chương 240: Tổ Tình Bên Đường.	780
241. Chương 241: Bỏ Vợ Cường Hãn.	783
242. Chương 242: Cuộc Chiến Tranh Đoạt Con Rể	785
243. Chương 243: Tranh Vợ	788
244. Chương 244: Uy Hiếp Tuyệt Đối.	791
245. Chương 245: Điều Là Nhân Vật Lầy Lùng.	794
246. Chương 246: Quá Xúc Động.	797
247. Chương 247: Tôi Là Một Bảo Vệ Nghèo.	800
248. Chương 248: Cường Đạo Cũng Tới.	803
249. Chương 249: Tiết Mục Giáo Dục.	806
250. Chương 250: Hôn Nhâm Người.	809
251. Chương 251: Xúc Động Trừng Phạt.	812
252. Chương 252: Tân Tân Khổ Khổ Vài Chục Năm, Một Đêm Mất Trắng.	815
253. Chương 253: Sự Kiện Trọng Đại.	818
254. Chương 254: Kế Hoạch.	821
255. Chương 255: Âm Mưu Vô Sĩ.	824
256. Chương 256: Đại Minh Tinh Từ Trên Trời Rơi Xuống.	827
257. Chương 257: Cạm Bẫy Màu Hồng.	831

258. Chương 258: Sự Kiện Đụng Xe.	833
259. Chương 259: Đàm Phán	837
260. Chương 260: Bị Bắt	840
261. Chương 261: Số Phòng Giam Đặc Biệt	843
262. Chương 262: Người Lợi Hại Chân Chính	846
263. Chương 263: Vấn Đề Thức Ăn	850
264. Chương 264: Mày Không Có Tư Cách	853
265. Chương 265: Cảnh Giới Diễn Trò	857
266. Chương 266: Người Còn Lợi Hại Hơn	860
267. Chương 267: Điên Cuồng Trả Thù	863
268. Chương 268: Hơn Hai Trăm	866
269. Chương 269: Lời Hại Chân Chính	869
270. Chương 270: Come On!!!!	873
271. Chương 271: Chiêu Đặc Biệt	876
272. Chương 272: Chúng Ta Cũng Là Nhân Viên Công Vụ	879
273. Chương 273: Giải Độc	882
274. Chương 274: Bắt Kẻ Thông Dân	884
275. Chương 275: Mỹ Nhân Kế	887
276. Chương 276: Virus Bệnh Cúm	889
277. Chương 277: Ăn Chơi Trác Táng	891
278. Chương 278: Người Hàn Quốc Thật Giả	894
279. Chương 279: Gặp Lại Minh Tinh	896
280. Chương 280: Đại Minh Tinh	899
281. Chương 281: Đứa Con Trong Bụng!	901
282. Chương 282: Trúng Đạn Rồi!	904
283. Chương 283: Hai Tên Vô Lại	908
284. Chương 284: Chơi Cho Vui Ấy Mà	911
285. Chương 285: Cáo Đội Lốt Cừu	915
286. Chương 286: Con Giùm Đất	919
287. Chương 287: Mấy Tên Hàn Quái Dị	922
288. Chương 288: Khám Bệnh	925
289. Chương 289: Hàng Khủng Thực Sự!	928
290. Chương 290: Thần Y Ăn Hại?	931
291. Chương 291: Thần Y Tới Rồi	934
292. Chương 292: Thần Y Rắm Chó	937
293. Chương 293: Tôi Không Có Bất Kỳ Điều Kiện Gì Cả	941
294. Chương 294: Trợn Mắt Nói Dối	944
295. Chương 295: Cướp Đoạt Tiểu Mỹ Mi?	948
296. Chương 296: Tiếng Súng.	951
297. Chương 297: Bị Bắt.	954
298. Chương 298: Luân Gian, Không Phải Là Cường Gian.	957
299. Chương 299: Diễn Kịch.	961
300. Chương 300: Tình Thế Nguy Cấp.	964
301. Chương 301: Người Vô Sĩ Nhất.	967
302. Chương 302: Cường Thi Khiêu Vũ.	970
303. Chương 303: Con Gái Thị Trưởng.	973
304. Chương 304: Hôn Trộm.	976
305. Chương 305: Chuyện Tình Cổ Tích.	979
306. Chương 306: Đàn Ông Tốt Không Chấp Đàn Bà	982
307. Chương 307: Trương Minh Thắng Đen Đủi	984
308. Chương 308: Đánh Cược	987
309. Chương 309: Người Thứ Mười	990
310. Chương 310: Tiếng Chó Sủa	993
311. Chương 311: Quan Tâm? Hay Là Không Quan Tâm?.	996

312. Chương 312: Hồng Nhan Họa Thủy!	1000
313. Chương 313: Nữ Nhân Say Rượu!	1003
314. Chương 314: Hai Tên Đàn Ông Bạo Lực	1007
315. Chương 315: Gia Tộc Họ Kim	1010
316. Chương 316: Diễn Hình Ngu Dốt!	1013
317. Chương 317: Hành Động Trả Thù	1017
318. Chương 318: Người Đông Đột.	1020
319. Chương 320: Nhị Thế Tổ Không May	1023
320. Chương 321: Hâm Hại	1026
321. Chương 322: Xảo Trá	1029
322. Chương 323: Tra Hỏi	1032
323. Chương 324: Tra Hỏi Vô Sĩ	1034
324. Chương 325: Âm Mưu Của Đám Bổng Tử Hàn Quốc.	1037
325. Chương 326: Độ Sức.	1040
326. Chương 327: Âm Sát.	1043
327. Chương 328: Tay Súng Bắn Tỉa.	1046
328. Chương 329: Thời Khắc Hỗn Loạn.	1049
329. Chương 330: Bắn Chết.	1052
330. Chương 331: Lại Đến Âm Sát.	1055
331. Chương 332: Hỗn Chiến.	1058
332. Chương 333: Thủ Đoạn Vô Lại.	1060
333. Chương 334: Con Gái Vs Con Gái.	1063
334. Chương 335: Không Phải Là Sát Thủ?	1067
335. Chương 336: Bạch Minh Phong	1070
336. Chương 337: Cũng Không Phải Thứ Tốt Lành Gì	1073
337. Chương 338: Đại Minh Tinh Cũng Điên Cuồng	1077
338. Chương 339: Lại Có Một Cô Vợ Bé	1079
339. Chương 340: Độc Thủ Phía Sau	1082
340. Chương 341: Dân Đói Châu Phi	1086
341. Chương 342: Thần Vận May	1089
342. Chương 343: Tranh Chấp Vé Số (1)	1092
343. Chương 344: Tranh Chấp Vé Số (2)	1095
344. Chương 345: Tranh Chấp Vé Số (3)	1098
345. Chương 346: Tranh Chấp Vé Số (4)	1101
346. Chương 347: Quà Gặp Mặt Của Phách Vương Long	1104
347. Chương 348: Xảy Ra Chuyện Rồi	1107
348. Chương 349: Vợ Bé Bị Ăn Hiếp	1110
349. Chương 350: Phản Kích Của Liêu Thiên Cửu	1113
350. Chương 351: Hồ Điệp Bang Biển Sự	1116
351. Chương 352: Kế Hoạch Hành Động	1119
352. Chương 353: Đại Chiến Nổ Ra	1122
353. Chương 354: Chưa Biết Hươu Chết Về Tay Ai	1125
354. Chương 355: Có Cánh Cũng Khó Bay.	1128
355. Chương 356: Cảnh Giới Vô Sĩ.	1132
356. Chương 357: Vu Hâm.	1135
357. Chương 358: Diễn Trò.	1139
358. Chương 359: Đi Khách Sạn.	1142
359. Chương 360: Đều Là Người Quen Cũ.	1145
360. Chương 361: Đó Là Một Câu Chuyện Thê Mỹ	1149
361. Chương 362: Sư Muội Y Đằng Thanh Tử Đã Tới.	1152
362. Chương 363: Đồ Thuật Của Tiểu Diên Anh Tử	1155
363. Chương 364: Sa Đọa Hoàn Toàn	1159
364. Chương 365: Đồ Thần Đại Tái Của Đảo Quốc.	1162
365. Chương 366: Mày Đã Bị Tao Nắm Thóp!	1166

366. Chương 367:	Kéo Kéo Bàn Tay Nhỏ Bé!	1169
367. Chương 368:	Thất Bại?	1173
368. Chương 369:	Không Thể Tin Nổi.	1177
369. Chương 370:	Đánh Bạc Hương Diễm.	1180
370. Chương 371 :	Lần Điều Tra Thứ Hai.	1183
371. Chương 372 :	Bộ Công An Rất Oan Ưc.	1186
372. Chương 373 :	Bọn Họ Đều Là Người Dân Lương Thiện.	1188
373. Chương 374		1190
374. Chương 375:	Thiên Đường Hay Là Địa Ngục?	1192
375. Chương 376:	Bầy Phấn Hồng.	1194
376. Chương 377:	Huyết Sắc Thiên Sứ.	1197
377. Chương 378:	Đại Nạn Trước Mắt.	1199
378. Chương 379:	Sập Bẫy.	1201
379. Chương 380:	Tái Ngộ Sát Thủ	1203
380. Chương 381:	Làm Quỷ Cũng Phong Lưu.	1205
381. Chương 382,	Địa Đầu Xà!	1209
382. Chương 383,	Phòng Bệnh!	1212
383. Chương 384,	Phát Hiện Hành Tung!	1216
384. Chương 385,	Tét Mông Cô Gái Chuyên Gây Rắc Rối!	1219
385. Chương 386:	Thu Phí Bảo Kê	1222
386. Chương 387:	Cuộc Chiến Trong Khách Sạn	1225
387. Chương 388:	Quyết Chiến Với Sát Thủ	1231
388. Chương 389:	Sau Một Hồi Vật Lộn Vất Vả	1234
389. Chương 390:	Ép Cung Một Cách Vô Sĩ!	1238
390. Chương 391:	Gặp Lại Khổng Bằng Nhi	1241
391. Chương 392:	Adidas Thật Giả	1244
392. Chương 393:	Thật Thật Giả Giả	1247
393. Chương 394:	Tinh Tham	1251
394. Chương 395:	Mộng Minh Tinh	1253
395. Chương 396:	Phần Thưởng Nho Nhỏ	1256
396. Chương 397:	Sự Phẫn Nộ Của Khổng Bằng Nhi	1260
397. Chương 398:	Xảy Ra Chuyện Lớn Rồi	1263
398. Chương 399:	Bắt Đầu Báo Thù	1266
399. Chương 400:	Âm Hiểm	1269
400. Chương 402:	Hậu Quả Hăm Hại Người Khác	1276
401. Chương 403:	Trả Thù!	1279
402. Chương 404:	Mãn Hán Toàn Tịch	1282
403. Chương 405:	Đồng Tính Luyến Ái	1285
404. Chương 406:	Ai Mắc Bệnh Tâm Thần?	1289
405. Chương 407:	Sinh Nhật Đường Quả Quả	1292
406. Chương 408:	Tên Côn Đồ Báo Thù	1295
407. Chương 409:	Chỉnh Đốn Bang Phái	1298
408. Chương 410:	Tranh Chấp Châu Báu (Thượng)	1301
409. Chương 411:	tranh Chấp Châu Báu (trung)	1304
410. Chương 412:	Tranh Chấp Châu Báu (hạ)	1308
411. Chương 413:	Đường Quả Quả Sinh Nhật	1311
412. Chương 414:	Quét Rác Tình Thánh	1314
413. Chương 415:	Số Đen? Số Đỏ?	1317
414. Chương 416:	Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (1)	1320
415. Chương 417:	Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (2)	1324
416. Chương 418:	Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (3)	1327
417. Chương 419:	Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (4)	1330
418. Chương 420:	Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (5)	1333
419. Chương 421:	Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (6)	1336

420. Chương 422:	Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (7)	1339
421. Chương 423:	Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (8)	1342
422. Chương 424:	Hậu Quả Của Ghen	1345
423. Chương 425:	Bái Sư	1348
424. Chương 426:	Tứ Đại Gia Tộc Cường Hân	1352
425. Chương 427:	Chẳng Biết Đặt Tên Thế Nào	1355
426. Chương 428:	Máu Ròng (long Huyết)	1358
427. Chương 429:	Huấn Luyện Địa Ngục	1361
428. Chương 430:	Em Họ?	1364
429. Chương 431:	Anh Trai Biến Mất.	1367
430. Chương 432:	Ta Là Đại Siêu Nhân.	1370
431. Chương 433:	Mỹ Nữ Và Lưu Manh.	1373
432. Chương 434:	Một Nụ Hôn Phong Tình.	1376
433. Chương 435:	Chẳng Biết Tên Là Gì.	1380
434. Chương 436:	Trêu Đùa.	1383
435. Chương 437:	Cạnh Tranh Mỹ Nữ.	1386
436. Chương 438:	Kiên Ngạo Thật Sự.	1389
437. Chương 439:	Sự Cố Đảo Quốc.	1392
438. Chương 440:	Nguyệt Chi Lưu.	1395
439. Chương 441:	Phân Tranh.	1398
440. Chương 442:	Mỹ Nữ Tự Hội Lại Với Nhau!	1401
441. Chương 443:	Đại Hội Hắc Đạo!	1404
442. Chương 444:	Kế Hoạch Chặt Chẽ!	1407
443. Chương 445:	Bị Bỏ Thuốc!	1410
444. Chương 446:	Hắc Đạo Tranh Phong.	1413
445. Chương 447:	Đòn Phủ Đầu Ra Oai.	1416
446. Chương 448:	Nghị Quyết Liên Minh.	1420
447. Chương 449:	Giúp Đỡ.	1423
448. Chương 450:	Hắc Đạo.	1426
449. Chương 451:	Lại Là Một Đại Tỷ.	1429
450. Chương 452:	Ngân Hồ.	1432
451. Chương 453:	Bang Phái Liên Minh.	1435
452. Chương 454:	Bày Mưu Tính Kế.	1438
453. Chương 455:	Binh Bại Như Núi Đổ.	1441
454. Chương 456:	Đánh Một Trận Giành Thắng Lợi.	1444
455. Chương 457:	Rơi Vào Nguy Cơ.	1447
456. Chương 458:	Sức Mạnh Của Tiền Tài.	1451
457. Chương 459:	Điên Cuồng Chém Giết.	1454
458. Chương 460:	Tai Họa Tinh Đã Xảy Ra Chuyện.	1457
459. Chương 461:	Phẫu Thuật Cắt Bao Quy Đầu.	1460
460. Chương 462:	Xuân Quang.	1467
461. Chương 463:	Mỹ Nữ Nổi Giận.	1470
462. Chương 464:	Kiểm Tra Toàn Diện.	1474
463. Chương 465:	Thổ Lộ.	1477
464. Chương 466:	Lão Trung Y Vs Côn Đồ.	1480
465. Chương 467:	Thầy Thuốc Đảo Quốc?	1483
466. Chương 468:	Tia Hy Vọng.	1487
467. Chương 469:	Đá Ra Một Cước.....	1490
468. Chương 470:	Dịch Cúm?	1493
469. Chương 471:	Lung Lay	1497
470. Chương 472:	Ác Long Ba Khắc.	1499
471. Chương 473:	Thất Thập Nhị Biến.	1502
472. Chương 474:	Chu Tinh Hàm Xảy Ra Chuyện.	1505
473. Chương 475:	Ăn Oán Gút Mất.	1510

474. Chương 476: Kiêu Ngạo Vô Cùng.	1512
475. Chương 477: Xem Ai Có Tiền Hơn Ai?	1515
476. Chương 478: Phong Ba Bão Táp Ổ Kim Gia!	1517
477. Chương 479: Hành Động Âm Sát?	1520
478. Chương 480: Cái Bẫy!	1523
479. Chương 481: Tức Giận	1526
480. Chương 482: Báo Thù.	1529
481. Chương 483: Chó Cậy Gần Nhà.	1530
482. Chương 484: Ngôi Sao.	1532
483. Chương 485: Nỗi Lòng Của Ngôi Sao.	1535
484. Chương 486: Người Đảo Quốc Làm Phiền.	1538
485. Chương 487: Ngâm Bò Hòn Làm Ngọt.	1541
486. Chương 488:	1543
487. Chương 489:	1546
488. Chương 490:	1549
489. Chương 491- 492: Dạ Tập Đại Minh Tinh	1550
490. Chương 493- 494: Có Sát Thủ	1556
491. Chương 495- 496: Sát Thủ Tập Kích	1562
492. Chương 497- 498: Vốn Là Vô Tội	1568
493. Chương 499- 450: Mời Cao Thủ Giúp Đỡ	1574
494. Chương 501- 502: Chụp Lén	1580
495. Chương 503- 504: Âm Muội Trong Xe	1586
496. Chương 505- 506: Bên Đầu Tư	1590
497. Chương 507- 508: Không Trâu Bắt Chó Đi Cày	1596
498. Chương 509- 510: Mỹ Nhân Kế Của Nữ Cảnh Sát	1601
499. Chương 511- 512: Cá Lọt Lưới	1607
500. Chương 513- 514: Bên Thứ Ba Chen Chân	1613
501. Chương 515- 516: Tâm Tư Nữ Nhân	1618
502. Chương 517- 518: Trả Thù Bắt Đầu	1624
503. Chương 519- 520: Tự Tin	1629
504. Chương 521- 522: Dụ Rắn Rời Hang	1635
505. Chương 523 : Dị Dung Siêu Hạng. (1)	1641
506. Chương 523 : Dị Dung Siêu Hạng. (2)	1643
507. Chương 524 : Đầu Mối.	1645
508. Chương 525 : May Mắn Của Tiểu Mập Mạp.	1647
509. Chương 526 : Cabin Mờ Ấm.	1650
510. Chương 527 : Đệ Nhất Lưu Phái Ở Nhật Bản.. . . .	1652
511. Chương 528 : Lưu Phái Phân Tranh.	1655
512. Chương 529 : Thạch Tỉnh Tân Nhất.	1658
513. Chương 530 : Kết Cục Kinh Người.	1660
514. Chương 531 : Vũ Điện Mỹ Tử	1663
515. Chương 532 : Vui Chơi Giải Trí	1666
516. Chương 533 : Điều Kiện Mê Hoặc Lòng Người	1669
517. Chương 534 : Lén Lút	1671
518. Chương 535 : Bị Phát Hiện Sao?	1674
519. Chương 536 : Tiểu Yêu Tinh	1677
520. Chương 537 : Diên Hết Cả Rồi	1680
521. Chương 538 : Hậu Quả Không Ngờ Tới!	1683
522. Chương 539 :những Hạng Mục Trong Cuộc Thi.	1685
523. Chương 540 :phần Thưởng Của Cuộc Thi	1689
524. Chương 541: Ngọn Lửa Phần Nộ	1692
525. Chương 542: Bắt Đầu Đánh Lén	1695
526. Chương 543: Lực Lượng Cường Đại	1697
527. Chương 544: Giết	1700

528. Chương 545: Sát Thần	1703
529. Chương 546: Uy Hiếp	1706
530. Chương 547: Ác Long Phụ Thân?	1708
531. Chương 548: Hiện Tượng Kỳ Quái	1712
532. Chương 549: Trận Đấu Bất Đầu	1715
533. Chương 550: Thiên Hạ Của Tiểu Kim	1717
534. Chương 551: Âm Chiến	1721
535. Chương 552: Thắng Liên Tiếp Hai Trận	1723
536. Chương 553: Chém Chết Ba Khắc	1726
537. Chương 554: Phản Bội	1728
538. Chương 555: Đảo Quốc Đại Loạn.	1731
539. Chương 556 : Phong Ba Hắc Đạo	1734
540. Chương 557 : Châm Ngồi Ly Gián	1737
541. Chương 558 : Liên Hoa Sơn Trang	1740
542. Chương 559 : Tư Đồ Hải Quỳnh	1743
543. Chương 560: Trêu Ghẹo	1746
544. Chương 561: Trộm Tình	1749
545. Chương 562: Bẫy	1752
546. Chương 563: Thân Gia	1755
547. Chương 564: Con Rể	1757
548. Chương 565: Đọa Lạc, Đọa Lạc Triệt Để	1760
549. Chương 566: Yêu Diên Cuồng	1763
550. Chương 567: Tết Mông	1766
551. Chương 568: Giả Quỷ	1769
552. Chương 569: Thảm Án Diệt Môn	1772
553. Chương 570: Quyết Chiến Cuối Cùng	1775
554. Chương 571: Hoàn Mỹ Nhất Chiến.	1778

Lãng Tích Hương Đô

Giới thiệu

(Phiên bản đô thị hương diễm) Nguồn: vip. vandan. vn, 4vn. euThể loại: Đô thị, Sắc hiệpNếu các bạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-tich-huong-do>

1. Chương 1: Nữ Chủ Tịch Xinh Đẹp.

Lâm Bắc Phàm, tôi hạn cho anh trong vòng một tuần phải tìm được thứ Long tiểu thư đã để thất lạc ở quán karaoke Kim Sắc Hải Ngạn của chúng ta về đây.

- Liễu tổng, cô có thấy là cô định nghĩa từ bảo vệ còn có chút lệch lạc không? Bảo vệ và trinh thám là hai loại trình độ khác hẳn nhau đấy. Từ “bảo” là trong chữ “bảo vệ” ý, mà chữ “vệ” cũng là trong chữ “bảo vệ”. Nói tóm lại, chỉ là bảo vệ thôi, nghĩa là người bảo vệ cho người hoặc sự vật nào đó....

- Không tìm được thì cứ luôn đi. Tiền lương tháng này sẽ không có một xu nào đâu. Anh có giỏi thì cứ lên Sở Lao động mà tố cáo tôi. Tôi cũng có người ở trong Sở Lao động.

Lời nói này của Liễu Vi cũng có phần hơi quá đáng nhưng khi đã tuyệt vọng thì cái gì người ta cũng dám làm. Phó Cục trưởng Cục Công an Nam Thành, Long Yên Nguyệt cũng coi như là chị em thân thiết với mình, lúc này đang thăng quan phát tài thế mà không ngờ lại mất đồ ở ngay chính quán của mình. Chuyện này thật là

Liễu Vi, 26 tuổi, là Chủ tịch của Kim Sắc Hải Ngạn, trên người mang theo cả bạc triệu. Hôm nay cô nàng mặc một bộ vest váy màu trắng, phô bày vẻ đẹp của bộ ngực to thẳng và cái mông vĩnh tròn kia. Dưới váy ngắn là một đôi tất chân trong suốt, bao bọc cặp đùi như tiên như ngọc. Ở ngay cổ áo xẻ thấp kia, còn có một cái vòng cổ bằng vàng đang sáng lấp lóe. Bên dưới vòng cổ, bộ ngực sữa trắng như mơ hồ có thể nhìn thấy cả khe rãnh, đủ cho những kẻ ăn chơi nảy sinh ý đồ trác táng.

Tuy rằng cô nàng người phương Nam với vóc dáng nhỏ xinh nóng bỏng này hiện giờ đang nóng nẩy, mặt đỏ bừng lên, hơn nữa, đôi mắt hạnh to tròn hung hăng nhìn Lâm Bắc Phàm trước mắt, nhưng trong mỗi cử chỉ gơ tay nhấc chân đều phô bày một vẻ quyến rũ thực nữ vô cùng đặc biệt và nhuần nhuyễn.

Lâm Bắc Phàm mặc một cái áo sơ mi trắng bình thường, nghiêng người đứng uể oải lười biếng trước mặt Liễu Vi, so với cô nàng sếp xinh đẹp thì có phần còn thanh nhàn hơn. Lâm Bắc Phàm thoáng suy tư, gật gù, ngồi xuống ghế sofa, ánh mắt tập trung ở một điểm bên dưới cách cầm Liễu Vi chừng mười phân, không nhanh không chậm nói:

- Ủ, cô nói xem là cô tính thế nào nào?

Liễu Vi nhếch mép, nghĩ ngợi rồi đứng lên, hai tay đặt trên bàn làm việc, lạnh nhạt nói:

- Có nói cho anh cũng chẳng ích lợi gì. Long Yên Nguyệt là chị em tốt của tôi, lại là cảnh sát của Cục Công An Nam Thành. Cô ấy làm mất súng. Anh nhớ cho kỹ, nếu anh mà làm bung bét chuyện này ra, tôi sẽ nói Long Yên Nguyệt lấy bữa một cái tội danh hoặc lý do nào đó để khởi tố, tố cáo anh vào tù trong năm ba năm.

Mất súng? Chuyện quan trọng như thế mà Liễu Vi cũng đã nói ra được? Xem ra là cái đầu cô ta thật sự là lạnh như băng.

- Tôi nói cho anh biết, chính là để nói bảo vệ cũng là nhân tài. Nam Thành ít nhất có chín nghìn chín trăm chín mươi chín người đang tìm kiếm một công việc với mức lương hai ngàn đồng một tháng. Anh mà có thể tìm được ra trong vòng một tuần thì Ai, đứng lại Lâm Bắc Phàm.

Rời khỏi Kim Sắc Hải Ngạn, Lâm Bắc Phàm lục lọi trong túi quần, còn có hai trăm sáu mươi lăm đồng. Ngày hôm đó thực sự là con mẹ nó dọ người....

Lâm Bắc Phàm, năm nay 24 tuổi, người với tên cũng giống nhau, rất bình thường. Từ nhỏ hắn đã không biết cha mẹ thế nào, chỉ cùng ông nội sống nương tựa lẫn nhau. Lặn lội ba năm ở trường đại học, tốt nghiệp rồi hắn vốn định ở lại nông thôn sống với người ông già nua, uống rượu đánh cờ, hưởng lạc thú nhân sinh, luôn tiện ngắm nghía xem có phải là quả phụ họ Vương kia có ý tứ với mình không. Không ngờ là ông nội hắn lại một cước sút mông hắn ra khỏi nhà, nói là phải đi ra ngoài cho lịch duyệt.

Con bà nó, một đời đã đành rồi lại còn là cái gì mà người thừa kế tiêu chuẩn của Đồ Long Dao chó má gì đó, tự mình phải làm một người bình thường mạnh mẽ nhất trong lịch sử. Thân không ở trong giới hắc đạo lại có thể hô phong hoán vũ, một tay che cả bầu trời; thân không ở thương trường lại có thể dặt lưng cả bạc triệu, giàu có vô địch thiên hạ; cũng không ở trong tình trường, lại có thể trái ôm phải ấp, say cũng nằm trong một đồng mỹ nhân.

Sinh ra đã là nam nhi, không truy cầu sự tồn tại cùng trời đất, chỉ cầu mong sao cả đời này sống không uổng phí!

Cảnh giới hoành tráng như thế, tự sướng một chút thì có thể chứ Lâm Bắc Phàm thì không dám nhận. Hắn thở dài, đi chợ mua ít đồ ăn sáng và vài lạng thịt, trở về cái phòng ở trọ đơn sơ liền bắt đầu bữa tiệc mừng thất nghiệp của mình.

Về phần tiền lương tháng này, Lâm Bắc Phàm không hề lo lắng chút nào. Cô nàng Liễu Vi kia, thỉnh thoảng có lúc nói năng chua ngoa, nhưng lòng dạ thì luôn mềm như đậu phụ.

Sau khi rửa sạch thịt thà cho lên thớt, Lâm Bắc Phàm lấy dao thái ra, ừ, chính xác ra phải nói là dao găm, chính xác hơn chút nữa thì phải nói là Đồ Long Dao mà Lâm gia truyền lại đời đời con cháu. Nghe nói là tổ tông của Lâm gia đã từng dùng con dao găm này mà đồ long thành công.

Chuyện buồn cười như thế, Lâm Bắc Phàm đương nhiên là không tin. Tuy nhiên, vì là vật gia truyền, hơn nữa lại vô cùng sắc bén cho nên cũng coi như là rất thực dụng. Lâm Bắc Phàm vốn cũng không dùng nó như sắt vụn. Từ sau khi ông nội giao cho hắn, hắn vẫn mang theo bên người để lúc nào cần thái cái gì thì dùng luôn.

Vừa mới cầm con dao găm, Lâm Bắc Phàm liền cảm thấy một thân dao có vẻ hơi run rẩy. Hắn nghi hoặc giơ con dao găm lên, đã thấy trên thân dao tuyết trắng xuất hiện một điểm nho nhỏ màu vàng kim. Cái điểm tròn nho nhỏ mà mắt thường có thể thấy được kia mau chóng to lên, không chờ Lâm Bắc Phàm kịp phản ứng, một đạo kim quang đã hiện lên trước mắt hắn.

- Con bà nó chứ. Cũng chỉ là đùa giỡn con gái Long vương một chút, không ngờ lại gặp lúc Long tộc quần ẩu. Nếu không phải là ta chủ động xin đi giết giặc thì khi người đến lúc phải hoàn thành nhiệm vụ sinh tử, chỉ sợ là đã không thể tự gánh vác được cuộc sống của mình rồi.

Trên mặt thớt có một động vật nho nhỏ, toàn thân mặc lân giáp màu vàng đứng ngạo nghễ. Đầu ngựa, sừng hươu, móng vuốt của chim ưng, chỉ dài chừng 10cm. Thoạt nhìn rất giống một con thần lân. Hai cái mắt nhỏ tí đang nhìn Lâm Bắc Phàm trước mắt.

- Được rồi, nhân loại hèn mọn, không cần say đắm anh. Anh đây chính là truyền thuyết trong thế giới này của các chú.

Lâm Bắc Phàm trợn mắt, há hốc mồm, trên mặt trên đầu toàn là mồ hôi lạnh.

Thần lân? Thần lân? Nhưng làm sao lại có thể thế được cơ chứ? Chẳng lẽ là yêu tinh? Tốt xấu gì cũng là người đã từng nghe qua sóng to gió cả, Lâm Bắc Phàm nuốt một ngụm nước miếng, cố gắng to gan, nhìn chằm chằm vào cái thẳng ranh đứng trên thớt, thử hỏi han:

- Mà đang nói chuyện đấy à?

- Mà ă nói cái kiểu gì thế hả? Chẳng lẽ mà muốn làm nhục thần long vĩ đại sao?

Sinh vật nhỏ bé kia cái đầu thì không lớn nhưng giọng điệu thì thật không nhỏ.

- Mà mà cũng được coi là rỗng à?

Lâm Bắc Phàm vừa kinh vừa sợ. Bất kể là trước mắt có phải là rỗng hay không, hắn biết ít nhất là bản thân mình không thể đắc tội với y được.

- Hồn láo! Nếu còn ă nói mạo phạm như thế nữa, cẩn thận không có trong khoảnh khắc tao nghiền mày thành tro bụi đấy.

Cái sinh vật nhỏ bé đó lóe ra kim quang, uy thế không hề nhỏ khiến cho Lâm Bắc Phàm xưa nay vốn lớn mật cũng không dám có ý đánh nhau. Đây đại khái chính là long uy trong truyền thuyết.

Chắc hẳn là Là rỗng thật rồi?

Lâm Bắc Phàm xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, theo bản năng siết chặt dao găm trong tay, lui về phía sau vài bước, cảnh giác cân nhắc quái vật trước mặt.

- Cái gì vậy?

Sinh vật nhỏ bé kia quay đầu, nhìn chằm chằm con dao găm trong tay Lâm Bắc Phàm.

Có cửa rồi, hình như sinh vật nhỏ trước mắt rất kiêng kỵ con dao găm trong tay mình. Lâm Bắc Phàm liền cố ý khua khua con dao trước mặt nó.

- Đồ Long Dao, đã nghe nói qua chưa?

Chưa nghe qua đại danh của Đồ Long Dao, vậy không thể coi là rùng rợn được rồi.

Từ lúc còn nhỏ đi học mẫu giáo, những người lớn trong nhà đã tận tình dạy bảo, dặn dò lặp đi lặp lại cả trăm lần rằng Đồ Long Dao rất đáng sợ ở chỗ có thể làm cho toàn bộ long tộc máu chảy thành sông. Nếu không phải vì hai ngàn năm trước mười đại trưởng lão đã lấy sinh mạng ra để phong ấn Đồ Long Dao ở nhân gian thì chỉ sợ là long tộc đã diệt vong rồi.

Người già nói thì không giả được. Bảo sao long tộc không dám tới nhân gian. Chỉ có điều, chỉ sợ là đến cả những người già cũng không ngờ được rằng lối ra vào duy nhất giữa Long Cốc và nhân gian lại chính là Đồ Long Dao! Hiện giờ, chính mình bị bức tới nhân gian để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà làm sao bây giờ? Hơn nữa, điều quan trọng là Mình mà muốn hoàn thành nhiệm vụ thì tất cả đều phải dựa vào gã hậu sinh đang sở hữu Đồ Long Dao trước mặt đây.

Sinh vật nhỏ càng nhìn Đồ Long Dao lại càng thấy sợ hãi, nghĩ đến chuyện mình vừa mới ăn to nói lớn trước mặt Đồ Long đại hiệp thì cả người lại run lên, giữa hai chân không ngờ lại bắn ra một chuỗi chất lỏng màu bạc.

- Không, đừng giết tôi. Tôi không có thịt dẫu, tôi không ăn được dẫu.

Sinh vật nhỏ mới vừa rồi còn vênh vác giờ đã sợ tới mức run lên bần bật. Hai má vốn màu vàng giờ này cũng biến thành màu u ám như đất sét.

Đúng thật là có Đồ Long Dao sao? Kỳ thật trong lòng Lâm Bắc Phàm cũng đắn đo, không biết được chính xác. Tuy nhiên thấy sinh vật nhỏ bé kia đã rơi xuống thế hạ phong thì lá gan của Lâm Bắc Phàm liền lớn lên rất nhiều. Hắn lại khua khua con dao trong tay, nói:

- Mà đến đây làm gì?

Hiện giờ đang là lúc đối địch, nói ra nhiệm vụ ư? Chỉ sợ là hắn sẽ một đao lấy luôn cái mạng nhỏ của mình mất. Sinh vật nhỏ bé kia giống như con chó con, nằm trên thớt bốn vó chống lên trời, nhìn Lâm Bắc Phàm kiểu lấy lòng, nói:

- Tôi.... tôi sợ ý, thật không biết đây là nhân gian. Bây giờ pháp lực của tôi cũng không còn nhiều lắm, không thể quay về Long Cốc được. Tha mạng tôi đi! Tôi chỉ là một con rồng bé xíu thôi. Toàn bộ trên người tôi đều có bảo bối hết đấy. Chỉ cần anh không giết tôi thì tôi có thể giúp anh đánh nhau, phát tài, làm giàu, tìm các em gái nữa.

Cho dù có năng lực quay về Long Cốc thì y cũng tuyệt đối không dám trở về.

- Thực sự là thần kỳ như vậy sao?

Thấy sinh vật nhỏ này đã hoàn toàn khuất phục dưới dâm uy của Đồ Long Dao, Lâm Bắc Phàm đã bình tâm lại rất nhiều.

- Không tin thì anh cứ thử xem.

Thấy mình đã đánh động được đề tài hứng thú của Lâm Bắc Phàm, sự an toàn của sinh mạng cũng được đảm bảo phần nào, thì sinh vật nhỏ cũng nhẹ nhàng thở ra, lăn lông lốc một cái đã trở mình đứng dậy được.

Lâm Bắc Phàm bán tín bán nghi, ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Muốn tao tin mày thì mày trước hết thử giúp tao tìm đồ vật cái đã nhé?

2. Chương 2: Xuân Tình Bất Chợt.

Sinh vật nhỏ vội vã gật đầu, cười nịnh nọt, nói:

- Không thành vấn đề, đồ vật kia là ai làm thất lạc, chỉ cần cho tôi ngửi mùi từ người ấy là được.

“Tuy rằng Liễu Vi có vẻ đánh đá, nhưng mà đối xử với mình cũng coi như là khách khí rồi. Nếu trước mắt mà cái tên gọi là Long này có thể thật sự tìm được súng cho Long Yên Nguyệt thì thứ nhất là mình có thể tiếp tục công khai ở lại quán Karaoke Kim Sắc Hải Ngạn; thứ hai là cũng coi như có cống hiến đối với trật tự trị an của xã hội”. Nghĩ thế, Lâm Bắc Phàm dùng dao găm chỉ vào một góc tường, nói:

- Ngồi đó chờ đi. CƠM nước xong xuôi thì bắt đầu.

- Ài, anh tên là gì?

Sinh vật nhỏ co lại ở một góc tường, cẩn thận hỏi một câu.

- Tên anh mà mày cũng dám gọi à?

Nghĩ tới bộ dạng hoành tráng vừa rồi của sinh vật nhỏ, Lâm Bắc Phàm lại cảm thấy không mấy vui vẻ.

- À.... Tôi nên gọi anh là lão Đại!

- Ủ, còn mày? Mày tên gì?

- Tôi á? Nói đến tên tôi thì có nguồn gốc rất lớn. Người thừa kế thứ nhất đời thứ hai mươi sáu nghìn năm trăm bảy mươi sáu của gia tộc Clise - Laurentian Pierre Tiffin.

Thấy Lâm Bắc Phàm có vẻ không mấy hứng thú, nó có chút uất hận nhưng cũng không dám phát tác, cười nịnh nọt, nói tiếp:

- đương nhiên, tôi gọi anh là lão Đại thì anh cứ gọi tôi là Laurentian Pierre Tiffin là được rồi.

- Dài quá. Hơn nữa lại rất khó nghe.

“Sớm biết có ngày này thì trước đừng như thế” Lâm Bắc Phàm quay đầu, khóe miệng nhếch lên một độ cong tà ác:

- Mày nhỏ như vậy, lại vàng chóc cả mắt. Thế tao cứ gọi mày là Tiểu Kim đi là được rồi.

- Chẹp, ở Long Cốc, chiều cao của tôi là trăm mét rồi. Dựa theo tính toán tuổi tác của nhân gian, năm nay tôi mới mười hai tuổi. Nếu thêm mấy trăm năm nữa

Lâm Bắc Phàm không biết Long Yên Nguyệt, nhưng những chuyện có liên quan đến con người Long Yên Nguyệt thì hẳn nghe thấy không ít. Ở Hải Ngạn Kim Sắc chừng một năm rưỡi rồi, hẳn cũng biết một số kẻ gọi là lẩn lộn ở nơi đầu sóng ngọn gió. Những người này gần đây nhắc tới nhiều nhất là Long Yên Nguyệt.

Long Yên Nguyệt, bông hoa của Cục Cảnh sát Nam Thành, mới hai mươi ba tuổi, lại đảm nhiệm vị trí Phó Cục trưởng thứ nhất của Cục Công An Nam Thành. Tuy rằng trong đó có phần là do quan hệ của cha cô, nhưng thực lực của Long Yên Nguyệt cũng rất rõ ràng, tiếp nhiệm chưa tới nửa năm, tình hình trị an của khu vực rõ ràng đã tốt hơn lên rất nhiều, tỷ lệ tội phạm chỉ 19%, thật khiến cho người ta giật cả mình.

Sau khi ăn xong cơm trưa, Lâm Bắc Phàm trực tiếp nhét Tiểu Kim vào túi quần, lững thững đi về phía Cục Công An.

Dọc trên đường đi, Lâm Bắc Phàm nghĩ lại những chuyện ở trước bữa cơm trưa, cảm giác thấy không thể tin nổi. Nếu không phải là chính mình được tổ truyền cái thanh Đồ Long Dao kia, hơn nữa đã từng nghe qua chuyện Đồ Long của tổ tiên và vài truyền thuyết khác thì sợ rằng khó mà thừa nhận sự tồn tại của Tiểu Kim được.

Tuy nhiên, cái thẳng ranh vài centimet này không ngờ lại chính là rỗng thật.

Tới Cục Công an rồi, sau khi thăm hỏi, Lâm Bắc Phàm tìm được văn phòng của Long Yên Nguyệt, gõ gõ cửa.

- Mời vào.

Giọng nói rất hay, nhưng nghe ra còn có chút ý đang vội vã bận rộn việc gì đó.

Lâm Bắc Phàm làm việc ở quán Karaoke Kim Sắc Hải Ngạn đã từng gặp qua không ít mỹ nhân. Kể cả nữ chủ tịch Liễu Vi của Kim Sắc Hải Ngạn cũng là một đại mỹ nữ. Nhưng, ngay tại khoảnh khắc Lâm Bắc Phàm nhìn thấy Long Yên Nguyệt, thì hắn vẫn có chút kinh ngạc giật mình.

Long Yên Nguyệt mặc một bộ váy công sở nghiêm túc, yên lặng ngồi trên ghế. Khuôn mặt với ngũ quan tinh xảo, đẹp mềm mại mà cương nghị, chan chứa dịu dàng, mà lại toát ra cảm giác tôn nghiêm không thể xâm phạm. Bên dưới cái cằm cổ trắng như tuyết, cái cúc áo đầu tiên không cài, hơi lộ ra hai bầu vú đầy đặn sung mãn ngạo nhân. Bên trong kia, là khe rãnh sâu kín như ẩn như hiện hút hồn người ta. So với Liễu Vi kiều diễm xinh xắn thì Long Yên Nguyệt dường như đầy đặn hơn rất nhiều.

Bất gặp kẻ tiến vào lại nhìn mình một lượt từ trên xuống dưới, Long Yên Nguyệt cảm giác có chút chán ghét. Tuy nhiên, nhìn hắn có vẻ quen mặt nên cũng không tiện nổi nóng, chỉ lạnh nhạt hỏi:

- Anh tìm ai?

- Tôi tới đây thì đương nhiên là tìm cô rồi.

Tuy rằng Long Yên Nguyệt xinh đẹp vô cùng, nhưng Lâm Bắc Phàm cũng không phải là loại người chỉ biết dùng nửa thân dưới mà suy nghĩ. Khóe miệng hắn nhếch lên một vòng cong cương quyết, nửa cười nửa không nhìn Long Yên Nguyệt.

- Tìm tôi có việc gì sao?

- Không có việc gì thì tìm cô làm gì?

Lâm Bắc Phàm lấy ra một điều thuốc giá năm đồng, quẹt lửa, rít nhẹ một hơi.

- Có chuyện gì thì nói đi. Tôi đang bận nhiều việc.

Thấy Lâm Bắc Phàm toàn thân toát ra vẻ nghèo hèn kiệt xác, lại thể hiện như công tử lười là có tiền có thế, Long Yên Nguyệt rốt cuộc không kìm được, cau mày, giọng điệu cũng không mấy thiện cảm.

Lại nói, bởi vì đêm qua làm mất súng ở Kim Sắc Hải Ngạn, quả thực hành hạ cô không ít. Cứ nghĩ đến chuyện đó là Long Yên Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi. “Không biết là ai mà dám ăn cắp súng của mình ở ngay khu vực mình quản lý?”

- Tôi tới báo án.

Lâm Bắc Phàm lấy Tiểu Kim từ trong túi quần ra, vứt nó xuống mặt đất rồi dùng mũi chân hất về phía Long Yên Nguyệt.

Tiểu Kim dựa vào lực cú đá của Lâm Bắc Phàm, văng vàng dừng lại ở dưới chân Long Yên Nguyệt.

Hai đùi dài tuyết trắng, quần lót tơ tằm trong suốt toàn bộ làm nổi bật khu rừng rậm rạp phía dưới bụng của cô. Cô gái này sao trên người lại rậm lông thế nhỉ? Rất kỳ lạ, nhưng mà thoát nhìn cũng rất hay.

“Lúc này lão Đại tìm đập rộn lên, có lẽ là thích cô em này rồi. Không ngờ là như thế, vậy Tiểu Kim sẽ để sắp thu hoạch cả súng lẫn sắc đi”. Tiểu Kim hé miệng, co đầu rút cổ, trong miệng không ngờ lại chảy ra một giọt dịch màu trắng, không hề phát ra tiếng động, rớt trên chân của Long Yên Nguyệt. “Lão Đại, đây chính là Long Tiên (nước miếng của rồng) đấy, chính là pháp bảo tán gái của Long tộc đấy. Tiếp đây, sắp hưởng thụ đi thôi.”

- Báo án?

Long Yên Nguyệt vẫn chưa cảm nhận thấy cảm giác nóng bỏng từ trên người truyền tới.

- Anh không biết cứ theo trình tự mà làm à?

- Biết thì đã chả tới tìm cô.

Lâm Bắc Phàm biết là hút thuốc trong văn phòng người ta thì không lịch sự cho lắm. Nhưng sau khi thấy biểu hiện của Long Yên Nguyệt, hắn không chút do dự lại lấy ra một điều thuốc lá nữa, tự châm cho mình.

- Anh

Bỗng nhiên Long Yên Nguyệt trong phút chốc dường như cả người thay đổi. Khuôn mặt vốn lạnh nhạt đột nhiên hơi hồng lên, giọng nói vốn lạnh lẽo như băng lại mơ hồ có chút run rẩy.

Đầu óc Long Yên Nguyệt như bị mê man đi, một cảm giác vừa xa lạ, lại vừa quen thuộc dâng lên trong lòng, quay cuồng. Đôi môi hé mở, ánh mắt mê ly, bộ ngực ngày càng săn cứng lại cùng với u cổ không ngừng co rút nóng rực....

“Đây, rốt cuộc là làm sao vậy? Chẳng lẽ là thằng cha trước mắt vừa rồi đã hạ mê dược?”

Trời ạ, tên này cũng quá to gan.... A....

Theo bản năng, Long Yên Nguyệt kẹp chặt hai chân, cảm giác kích thích mãnh liệt lập tức xuất hiện.

- Ủ

Rốt cuộc, đôi mắt quyến rũ như mê man, Long Yên Nguyệt ý loạn tình mê phát ra một tiếng nỉ non tiêu hồn trước mặt Lâm Bắc Phàm.

“Tà môn. Rốt cuộc là làm sao thế này?” Sau khi thấy bộ dạng của Long Yên Nguyệt, Lâm Bắc Phàm ngồi trên sofa sớm đã dựng cột phát cờ. Chuyện đó gần như là phản ứng sinh lý thôi, không liên quan gì đến tâm lý cả.

“Chẳng lẽ cô nàng này lại định hãm hại mình?” Nhất thời hắn có chút hiểu lầm, tuy nhiên bất kể thế nào mình cũng không thể động đến cô ta được. Cô nàng này, không chỉ là Phó Cục trưởng thứ nhất Cục Công an, mà cha cô ta lại còn là Trưởng Cục Công an thành phố Nam Thành. Nếu như có chuyện gì thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi đâu. Chịu không nổi một bà xã nhanh nhẹn dũng mãnh như vậy đâu

- Tôi là người đứng đắn!

Bởi vì Tiểu Kim chưa trở về nên Lâm Bắc Phàm chưa thể rời đi được, cho nên hắn liền lập tức tỏ rõ thái độ.

- Anh....khốn nạn A....

Long Yên Nguyệt có vẻ như phát điên lên. Cô chưa bao giờ ngờ được là bản thân mình lại có thể có phản ứng kịch liệt như thế được. Không nói đến chuyện là nhu cầu của mình mãnh liệt thế nào, chỉ sợ là ở dưới quần lót đã ướt hết cả rồi...

Long Yên Nguyệt định kêu lên cầu cứu, nhưng cô lại càng khát khao muốn phát sinh một chuyện gì đó với gã thanh niên trước mặt. Trời đất, đây đang là ở Cục Công an đấy!

“A...” một tiếng, Long Yên Nguyệt lại không kìm nổi nỉ non thành tiếng, khuôn mặt đã đỏ hồng đầy vẻ xấu hổ và bất đắc dĩ

3. Chương 3: Bà Đây Với Mà Còn Chưa Xong Đâu.

Cô nàng này trình độ không ngờ là đến mức như thế? Nếu cứ ngẩn ra ở đây thì chỉ sợ là không kìm nổi thôi. Lâm Bắc Phàm hít sâu một hơi thuốc lá, cũng bất chấp là có thể gây ra hiểu nhầm hay không, ngồi xổm xuống bắt đầu tìm kiếm bóng dáng Tiểu Kim.

Long Yên Nguyệt thấy gã thanh niên trước mặt không ngờ lại cúi đầu xem bên dưới của mình. “Trời đất ạ, quần lót của mình là loại trong suốt...”

- Không! Không.... Tôi... tôi.... A.....

Long Yên Nguyệt kẹp chặt hai chân, nhưng lại không kìm nổi mà muốn mở ra. Toàn thân cô cứng lại, chỉ còn bộ ngực cao ngất ở phía trước là vẫn đang phập phồng rung động một cách bất đắc dĩ.

Lâm Bắc Phàm mơ hồ cảm thấy sự tình có vẻ như không đúng. Long Yên Nguyệt đường đường là một cảnh sát ở cấp Cục trưởng, làm sao lại có thể dùng thủ đoạn hạ lưu như thế để đối phó với mình? Tình hình có vẻ có chút phức tạp, thôi thì cứ chạy lấy người trước là thượng sách.

Thấy Tiểu Kim đang rung đùi đắc ý nhìn mình, Lâm Bắc Phàm vội vã túm nó lên, bỏ vào túi quần rồi xoay người đi ra cửa.

Ngay lúc Lâm Bắc Phàm kéo cửa mở, một thân hình nóng bỏng như lửa đã dán chặt vào phía sau người hắn. Đáng sợ hơn nữa là cô nàng này một tay thì tự nhào nặn ngực mình, một cánh tay ngọc ngà nhỏ nhắn kia đã ôm vòng qua bụng.

- Xin anh, tôi phải Ôi

Một tiếng nỉ non, kéo theo một hương thơm tinh khiết của xứ nữ thoáng qua mũi khiêu khích bản năng sinh lý đàn ông của Lâm Bắc Phàm.

Đầu óc hắn có chút mơ hồ. Nói thật, Long Yên Nguyệt gợi cảm và quyến rũ sớm đã thổi bùng lửa dục trong lòng hắn. Nhưng mà hắn vẫn phải kiềm chế ham muốn của mình, bởi hắn biết nếu phát sinh chuyện gì đó thì có thể sẽ có phiền phức.

Lâm Bắc Phàm không sợ phiền toái, nhưng hắn không thích tự tạo ra những phiền toái không cần thiết cho mình.

- Long tiểu thư, cô.....

Không đợi Lâm Bắc Phàm nói xong, đôi môi đỏ mọng của Long Yên Nguyệt đã chặn cái miệng của hắn lại. Hơn nữa, đã không làm thì thôi, mà đã làm thì Long Yên Nguyệt điên cuồng làm Lâm Bắc Phàm ngã đổ cả lên sofa, bàn tay vẫn tự vẫn vò bộ ngực của mình.

Con bà nó chứ, không phản kích thì Lâm Bắc Phàm ta đây không phải là đàn ông rồi! Lâm Bắc Phàm không thềm câu nệ gì nữa, bắt đầu chủ động ôm ngang eo Long Yên Nguyệt, không chút khách khí mút mát hương vị ngọt ngào trong khoang miệng của cô.

- Cốc, cốc, cốc!

Ba tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên như tiếng sấm giữa trời quang. Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt chưa kịp phản ứng thì đã có một nữ cảnh sát cắt tóc ngắn ngang tai đẩy cửa bước vào.

- Long cục....

Nữ cảnh sát bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây cả người, đứng im như trời trồng, tập tài liệu trong tay cũng từ từ rơi xuống đất.

Thấy có người bắt gặp, tự nhiên lại không kịp chuẩn bị, Tiểu Kim thò đầu ra khỏi túi quần của Lâm Bắc Phàm tìm hiểu tình hình rồi há mồm phun ra một làn sương mỏng. Lập tức, Long Yên Nguyệt cả người như bị điện giật. Tỉnh táo lại rồi, cô xấu hổ đến mức quả thật là muốn tìm một kẻ đất nứt ra mà chui vào.

- Long cục, tôi xin lỗi!

Nữ cảnh sát vội cúi đầu, nhặt tập tài liệu lên vội vàng đặt trên mặt bàn làm việc của Long Yên Nguyệt.

- Tiểu Y, để tôi giới thiệu.

Long Yên Nguyệt vén lại mái tóc hơi sổ ra, cố gắng nhẫn nhịn cảm giác muốn bóp chết Lâm Bắc Phàm ngay tại trận, thản nhiên nhìn hắn cười nói:

- Đây là bạn trai của tôi. Anh ấy tên là Uhm...

- Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cũng không biết là đang xảy ra chuyện gì, nhưng hắn biết cứ phối hợp một chút với cô nàng cảnh sát này thì sẽ tốt hơn.

- Xin chào Lâm tiên sinh. Tôi tên là Minh Tiểu Y.

Cô cảnh sát tóc ngắn như nữ sinh hồ nghi liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, trong lòng thầm cân nhắc, “Cục trưởng Long làm sao tự dừng lại có bạn trai nhỉ? Hơn nữa, xem ra là tình cảm với bạn trai rất là sâu nặng đậm đà, không ngờ lại còn ở văn phòng mà Mà, người này cũng có vẻ không tốt lắm. Ăn mặc thì bình thường chết đi được, chiều cao vừa phải, nhìn bề ngoài thì tuyệt đối không thể coi là đẹp trai được.

Tuy nhiên mi thanh mục tú, thoạt nhìn thì cũng có vẻ sạch sẽ. Chỉ có điều là kiểu cười khoe miệng của anh ta giống như rất có ý tứ. Có thể cửa sổ được Cục trưởng Long băng thanh ngọc khiết thì chứng tỏ cũng là loại cao thủ đây....”

- Phàm, anh ra bên ngoài chờ em đi. Để hết giờ làm rồi cùng nhau đi ăn trưa.

Long Yên Nguyệt nói, đồng thời ôm lấy cánh tay Lâm Bắc Phàm, dựa vào vai hắn, nhân cơ hội hung hăng véo vào một bên eo của hắn, đôi môi đỏ mọng ghé vào bên tai Lâm Bắc Phàm, khẽ nói:

- Khốn kiếp, bà đây không tha cho anh được.

Lâm Bắc Phàm hít một hơi, chỉ đành miễn cưỡng cười cười, sau khi Long Yên Nguyệt buông tay thì cũng không quay đầu lại Cục Công an kia. Long Yên Nguyệt kia tưởng mình là kẻ hồ đồ sao? Bảo mình chờ cô ta ở bên ngoài Cục Công an, chờ để cho cô ta xử lý mình chắc? Sau khi rời khỏi Cục Công an, Lâm Bắc Phàm cũng không so đo chuyện tiền nong, tùy tiện chặn một cái taxi rồi lên xe chuẩn mất.

- Lão Đại, đã thấy Long Tiên lợi hại chưa?

Trong phòng trọ đơn sơ, một tiểu long óng ánh kim quang ngồi trên bàn học, đang nhìn gã thanh niên ngồi trên giường với vẻ lấy lòng. Căn phòng trọ quả thật rất đơn sơ, chỉ chừng hai mươi mét vuông, bên trong cũng chỉ có một cái giường lò xo và một cái bàn học.

- Thế là ý gì?

Thanh niên hơi nhú mày, quay đầu lại nhìn sinh vật nhỏ bé kia.

- Long Tiên ấy. Lúc ở trong Cục Cảnh sát, nếu không phải là Long Tiên thì cô nàng kia làm sao có thể đối với sếp

- Câm mồm!

Lâm Bắc Phàm nổi trận lôi đình, lấy con dao bên hông ra, cả giận nói:

- Hóa ra là do mày giờ trò quỷ hả?

- Tôi

Tiểu Kim long co đầu rút cổ, nhìn Lâm Bắc Phàm một cách tội nghiệp:

- Thế không phải là để giúp anh چرا گیسو sao?

Thấy bộ dạng của Tiểu Kim, Lâm Bắc Phàm cũng không đành lòng nữa, nhưng cảm thấy việc tốt thì không đủ mà bại sự thì có thừa. Tốt nhất là cứ đuổi nó cút đi là hơn. Sau khi rút con dao găm lại, Lâm Bắc Phàm lấy ra một điều thuốc lá, châm lửa, hít một hơi thật sâu, nói:

- Khi nào thì mày mới có thể quay về Long Cốc được?

Sinh vật nhỏ giật mình, ngẩn ngơ. Sau đó liền vỗ vào ngực mình, vô cùng háng hái hào hùng nói:

- Long Cốc sắp gặp phải tai ương ngập đầu. Tôi vâng lệnh phá vòng vây, liều chết vượt qua không gian mà đi vào nhân gian tìm Đồ Long đại hiệp trong truyền thuyết của Long Cốc. Anh không biết thôi, khi tôi rời đi, con gái của Long Vương đã cực kỳ bị thương, khóc cứ như ruột gan đứt ra từng khúc ấy. Tuy nhiên, anh đây cũng không phải loại người mê luyện. Cứ như anh đây phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong, một đóa hoa lê lại đè ép hoa hải đường....

“Đỉnh!” một tiếng, Lâm Bắc Phàm dùng ngón trỏ bắn vào thân Đồ Long Dao, chặn ngang lời nói của sinh vật nhỏ.

- Mười hai tuổi, Long Tộc không ngờ lại dám để mày gánh vác nhiệm vụ có liên quan đến cả sinh tử tồn vong của cả Long Tộc? Tao không cần biết mày có phải là rồng hay không. Cho dù là rồng thì cũng chả có quan hệ gì đến tao cả. Nếu mày không muốn ném mùi cay đắng thì tốt nhất là mau mau cuốn xéo đi cho tao.

Sinh vật nhỏ ngẩn ngơ, vội phủ phục nằm trên bàn học. Sau đó, hai mắt nó đầm lệ, gào khóc, nói:

- Lão Đại, ở Long Tộc mười tuổi đã là trưởng thành rồi! Qua sự tiên đoán của Đại vụ sư Tắt Mẫn của Long Tộc, Long Cốc sắp phải chìm đắm trong tai ương. Chỉ có Đồ Long đại hiệp mới có thể cứu vãn được một trường khủng hoảng này của Long Cốc thôi.

“Nghe đã thấy hoang đường không tin được rồi. Cũng không biết là thật hay giả nữa. Tuy nhiên, nếu như cái thằng ôn vật này đã muốn tìm Đồ Long đại hiệp, thì phải là đi tìm ông nội mình. Ông nội mình còn Diệp Công (1) hơn cả Diệp Công nữa. Có nên đưa luôn cái đồ ôn vật này cho ông nội làm súng vật không? Để cho bọn họ ở với nhau cho hợp?”

Nghĩ đến đó, Lâm Bắc Phàm thoáng gật gù, thản nhiên nói:

- Tao cũng không phải là Đồ Long đại hiệp gì cả. Về cái Đồ Long Dao này thì là hồi trước thấy thích thì dùng thôi. Tuy nhiên, nếu mày có thể giúp tao tìm ra được súng thì tao sẽ giúp mày gặp Đồ Long đại hiệp.

- Thật thế sao?

Sinh vật nhỏ cả kinh, rồi hai mắt sáng rõ lên nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Chính là cái cô nàng xinh đẹp kia làm mất chứ gì? Nếu là ở Nam Thành thì trong vòng nửa ngày là tôi có thể tìm được về cho cô ta.

Sau khi đã chứng kiến bản lĩnh Long Tiên thần thông của Tiểu Kim, Lâm Bắc Phàm cũng không dám nói là Tiểu Kim khoác lác nữa. Nếu như có thể tìm được súng về thì chỉ mong là lập công chuộc tội được thôi. Cái cô nàng Long Yên Nguyệt kia xem ra tuyệt đối là sẽ không từ bỏ ý đồ đâu.

Kim Sắc Hải Ngạn, văn phòng Chủ tịch.

- Hu huhu...

Một cô gái mặc bộ vest váy màu trắng đang gục mặt trên bàn làm việc khóc như mưa như gió.

- Được rồi, Nguyệt Nhi, trong cái không may cũng còn có cái may. Dù sao thì em vẫn còn trong sạch mà.

Chủ tịch của Kim Sắc Hải Ngạn, Liễu Vi nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cô gái đang đau khổ. Rồi cô lại nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Tuy nhiên, tên này cũng rất đáng giận. Dám đến Cục Công an, lại còn ở ngay ban ngày ban mặt, dưới bao nhiêu ánh mắt nhìn mà dám đối xử với đường đường là Phó Cục trưởng

- Hu hu hu....

Tiếng khóc lại càng mãnh liệt hơn. Trong tiếng khóc còn cả tiếng giày cao gót ma sát nữa.

Cô gái ngẩng đầu lên. Một dung nhan kiều mị động lòng người, tóc tai hơi rối, vẻ mặt như hoa lê gặp mưa, thoát nhìn như đại ra:

- Chị Vi Vi, em Hu hu hu.... Nếu em mà tìm được hắn, em nhất định sẽ làm cho hắn sống không bằng chết. Thằng khốn nạn ấy, ...huhu... Em nhất định là phải tự tay giết hắn mới được...

- Yên tâm, nếu thực sự cần giết hắn thì để chị tính toán đã.

Liễu Vi hít một hơi thật sâu, tức giận nói:

- Đúng là lòng người mờ mịt, tưởng hắn tốt đẹp gì.... Chị nhỏ vào! Hắn là đồ kẻ cắp, nếu đã đắc thủ sớm chuồn khỏi Nam Thành rồi thì em làm sao mà tìm được ra hắn?

- Hắn nói hắn tên là Lâm Bắc Phàm.

Long Yên Nguyệt lau nước mắt.

- Nhưng mà biết tên cũng vô ích thôi. Đó nhất định là tên giả.

Chú thích (1):

Tử Trương yết kiến Lỗ Ai Công. Qua 7 ngày trời Lỗ Ai Công cũng vẫn không thèm để ý đến Tử Trương. Tử Trương bèn gọi nô bộc đi, nói rằng:

- Nghe nói ngài trọng người tài, vì thế dù phải trải qua phong ba bão táp cũng không dám lơ là mà không đến bái kiến ngài. Kết quả là chờ ngài tận 7 ngày ngài cũng không để ý, tôi cho rang cái mà ngài bảo là trọng người tài chẳng khác gì Diệp Công thích rồng. Nghe nói trước kia có người tên Diệp Tử Cao rất thích rồng, trên y phục cũng thêu hình rồng, vò rượu, chén rượu đều tạc hình rồng. Trong phòng trên các cột trụ cũng khắc hoa văn hình rồng. Câu chuyện Diệp Tử Cao thích rồng được con rồng thật trên trời biết, nó bèn từ trên trời bay vào nhà Diệp Công. Đầu rồng tì vào cửa sổ, đuôi rồng thò ra tận phòng lớn. Diệp Công vừa nhìn thấy rồng thật, sợ quá chạy vãi linh hồn, sắc mặt tái mét, không thể khống chế nổi mình. Thật ra Diệp Công rất thích rồng. Nhưng cái mà ông ấy thích chẳng qua là cái thứ rồng không có thực. Bây giờ tôi nghe nói ngài trọng anh tài, cho nên tôi không quản nghìn dặm xa xôi đến yết kiến ngài. Vậy mà ngài vẫn không để ý gì đến tôi. Thì ra ngài không hề trọng người tài, người mà ngài thích chẳng qua chỉ giống như những kẻ chẳng có tài cán gì. Thưa kinh đã từng nói rằng: “Những tâm sự che dấu trong lòng, đến lúc nào mới có thể quên được?” Xin lỗi ngài, tôi phải từ biệt ngài!

Sau đó, mọi người dùng câu thành ngữ: “Diệp Công thích rồng” để nói đến một người nào đó giả vờ thích một thứ nhưng kì thực suy cho đến cùng không hề thích chút nào

4. Chương 4: Túy Long (rồng Say).

Lâm Bắc Phàm?

Liễu Vi há hốc mồm, kinh ngạc hồi lâu mới cố gắng trấn tĩnh lại được, nói:

- Có phải là một thanh niên chừng hai mươi mấy tuổi, mi thanh mục tú, tóc để tự do không? Hắn thì cũng không đến nổi nào, nhưng mà khéo miệng lúc nào cũng có một tia mỉm cười ... khá là khó coi, phải không?

Lần này thì đến lượt Long Yên Nguyệt kinh ngạc. Cô ngẩng đầu, đôi mắt đắm lệ nhìn Liễu Vi, nói:

- Chị Vi Vi, đúng là mọi điểm đều giống. Có điều là thằng cha ấy khéo miệng mỉm cười hình như cũng không đến nổi khó coi.

Tuy rằng Long Yên Nguyệt hận Lâm Bắc Phàm muốn chết, nhưng cũng không nói sai cho người ta. Cô chỉ đánh giá nộ cười của Lâm Bắc Phàm ở góc độ khách quan mà thôi.

- Là hắn, có lẽ là hắn rồi. Hắn làm bảo vệ ở chỗ chị, hôm nay buổi trưa gây sự một lúc rồi đến tối không đi làm nữa.

Liễu Vi lại lắc đầu, lẩm bẩm:

- Nhưng mà hắn không phải loại người như thế đâu.

- Chị nói thế thì em mới nghĩ ra. Em đang bảo sao thoát nhìn lại có vẻ quen mặt. Chắc chắn là hắn rồi, không sai đâu.

Long Yên Nguyệt chợt kích động, cảm xúc dâng lên. Cô đứng lên, đập mạnh tay lên bàn, cắn răng nói:

- Biết người, biết mặt mà không biết lòng. Lần này thì em phải lôi hắn ra công lý. Hơn nữa.... hừ, bà đây còn muốn dùng việc công để trả thù riêng nữa đây!

Vừa nghĩ đến chuyện vừa rồi mình nói ra tên thật với Long Yên Nguyệt ở Cục Công an, Lâm Bắc Phàm lại vô cùng ảo não. Vì tránh cho những phiền toái không cần thiết, Lâm Bắc Phàm quyết định mau chóng giúp Long Yên Nguyệt tìm súng về.

Khoảng mười giờ tối hôm đó, Lâm Bắc Phàm liền mang Tiểu Kim rời nhà. Tuy rằng nói buổi tối đi ra đường dễ va chạm, nhưng buổi tối muộn mới ra đường thì vẫn mát mẻ dễ chịu như trước. Sau khi rời nhà, Lâm Bắc Phàm đứng dưới tiểu khu, suy tư một lúc rồi đi về phía con đường ven sông.

Tiểu Kim dường như cũng không chịu nổi sự cô quạnh. Nó chui ra khỏi túi quần Lâm Bắc Phàm, cuộn mình trên đầu vai hắn, đôi mắt bé tí không ngừng xem xét đánh giá những chuyện thế gian mà lâu nay nó chỉ được nghe trong truyền thuyết.

Nam Thành là một thành thị tầm trung ở phương Nam, tuy rằng không phải rất lớn, nhưng đi bộ cũng dễ gặp chuyện.... Lần tìm từng góc ngách ở Nam Thành là chuyện không có khả năng rồi. Cũng may là khứu giác của rồng vô cùng linh mãnh, trong phạm vi một cây số, vừa nghĩ đã biết. Thời gian này là khoảng thời gian cuộc sống về đêm ở đô thị thịnh hành nhất. Hai bên con đường ven sông đầy các quán ăn khuya lộ thiên. Dưới sự kháng nghị mãnh liệt của Tiểu Kim, Lâm Bắc Phàm đành phải tùy tiện tìm một quầy hàng ăn khuya, gọi ít đồ nhắm và hai chai bia.

Ai mà biết được, Tiểu Kim vừa ngum được một ngum bia thì hai mắt sáng rỡ lên. “Trời ạ, chẳng lẽ mình vừa mới uống chính là rượu ngon của nhân gian trong truyền thuyết ư? Ài, đã nghiện quá đi!”

- Lão Đại, tôi muốn uống rượu nữa. Tôi muốn uống hết rượu ở đây luôn.

Nhờ bóng đêm che giấu, Tiểu Kim đi đến bên tai Lâm Bắc Phàm, nhẹ giọng khẩn cầu.

- Không có tiền.

Lâm Bắc Phàm quả quyết cự tuyệt.

Sau khi Tiểu Kim xuất hiện, Lâm Bắc Phàm liền cảm thấy cuộc sống đơn điệu không thú vị gì đã khá hơn rất nhiều. Trong lúc thanh thoi uống bia, ăn đồ nhắm, tính toán xem làm sao thoát ra được một cửa kia của Long Yên Nguyệt thì không ngờ lại bị một tiếng gào to làm cho bừng tỉnh:

- ***, có còn muốn buôn bán nữa không đây? Mang cho lão tử một chai nữa đây? Coi thường lão tử uống được nhiều à?

Một thanh niên chừng hai mươi tuổi, lúc này đã uống đến thất điên bát đảo rồi, trong tay đang cầm một cái chai không, làm ầm lên.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười cười, không nói gì. Đó là tính cách của những người trẻ tuổi thôi.

- Chết mất, trong chai này của tôi cũng rỗng không này. *** nó chứ, cái quán này có định làm ăn nữa không đây?

Lại là một người đàn ông nữa đứng lên, nóng nảy.

Theo tiếng cầu nhàu bực bội của hai người này, theo bản năng mọi người đều nhìn lại cái chai không còn tí chất cay nào của mình.

- A, rượu của tôi đâu rồi?

- Ai nha, thật sự là kỳ quặc nha. Cái chai rượu này tôi mới vừa uống có hai ly, làm sao mà giờ đã hết sạch như chùi thế này?

Chính mình mang đi cho khách cả một chai rượu nguyên, làm sao giờ lại ra không có? Ông chủ quán trong lòng nghĩ nhất định là quán bên kia bày trò, hại sinh ý của mình. Ông ta vừa ân cần thăm hỏi người bán ở quán bên kia, lại vừa cười xin lỗi khách bảo hôm nay không lấy tiền bia tiền rượu nữa.

Lâm Bắc Phàm cũng thấy có chút kỳ quái. Bỗng nhiên, hắn nghĩ tới Tiểu Kim.

- Không phải tôi uống đâu. Một chai thôi là bụng tôi đã đầy căng ra rồi. ... Rượu ngon... ha ha ha....

Tiểu Kim miệng sùi bọt mép, giải thích lung tung. Trong có mấy phút đồng hồ, không ngờ nó đã tiêu diệt hơn mười chai bia rượu rồi.

Đừng nói là không có tiền. Cho dù là có tiền, Lâm Bắc Phàm cũng không thể bồi thường thiệt hại cho ông chủ quán được. Chẳng lẽ lại nói với ông ta là mình có con rồng sành ăn à? Thôi thì coi như ông chủ quán hôm nay làm việc thiện đi vậy! Lâm Bắc Phàm tính tiền xong, đi đến một cái ngõ nhỏ yên tĩnh, lôi Tiểu Kim ở trong túi quần ra, nắm đuôi nó xoay xoay, bực bội nói:

- Tao bảo này, mày là rồng hay là con yêu tinh thế hả? Có tin là tao một đao xử lý mày luôn không?

Tiểu Kim vẫn không nhúc nhích. Theo hô hấp của nó, khóe miệng lại phun ra ít nước bọt.

- Tao

Vừa nghĩ đến chuyện Long Yên Nguyệt, lại nghĩ đến chuyện uống bia vừa rồi, có trời mà biết thằng ôn này sẽ mang lại cho mình bao nhiêu phiền toái? Lâm Bắc Phàm chắc chắn là sẽ không làm cái việc tàn nhẫn là Đồ Long. Hơn nữa, cái sinh vật nho nhỏ trước mắt thoát nhìn cũng không giống như rồng, chỉ có thể tính là một con thần lằn kỳ lạ thôi. Hắn nghĩ nghĩ rồi bảo:

- Thôi quên đi, tao cũng không gây sự với mày nữa. Mày đi tìm người khác đi.

Vừa nghe những lời này, thân mình đang mềm nhũn của Tiểu Kim đột nhiên căng thẳng hẳn, toàn bộ cơ thể trong phút chốc như căng lên, thuận thế bắn vọt lên cổ tay áo của Lâm Bắc Phàm. Tuy rằng không trượt mắt, nhưng bốn móng vuốt lại bám chặt vào trên tay áo của hắn.

“Aizzz...” Lâm Bắc Phàm thở dài. Cái đồ chơi này không ngờ lại biết đánh người, bảo sao mấy kẻ có tiền cứ thích nuôi sủng vật.

Đã gần rạng sáng rồi, dù sao thì Tiểu Kim cũng đã thành con túy long, chắc là không có khả năng đi tìm sủng được rồi. Lâm Bắc Phàm quyết định trở về. Vốn là định nhét Tiểu Kim vào trong túi quần, nhưng nó sống chết không chịu buông móng vuốt ra, đành phải để mặt kệ nó thế. Đi về phía trước được nửa tiếng đồng hồ, đột nhiên Tiểu Kim ngẩng đầu, hít hít cái mũi, nói:

- Lão Đại, tôi ngửi thấy mùi sủng.

- Thế ư? Ở chỗ nào?

Lâm Bắc Phàm trong lòng vui vẻ. Vốn tưởng rằng phải mất tới vài ngày, không ngờ là vừa ra khỏi cửa đã thấy rồi.

- Đi về phía trước đi, chắc khoảng chục phút nữa là tới thôi.

“Phía trước, chục phút? Đó là một tiểu khu đấy. Uh, hay là tên tội phạm giờ này đang nằm trong nhà ngủ ngon?” Lâm Bắc Phàm trong lòng chấn động, lại lôi Tiểu Kim lên, nói:

- Mày làm cho cẩn thận đấy. Lần này mà còn sai sót gì thì tao quả thực là chẳng cần đến mày nữa đâu.

- Lão Đại, đúng là có mùi sủng mà. Hơn nữa, lại còn cực đặc nữa. Đừng có hoài nghi khứu giác vĩ đại của Tiểu Kim.

Mười phút sau, Lâm Bắc Phàm đã đi tới trước cửa tiểu khu Lệ Uyển. Bởi vì là người lạ không tiện tiến vào trong tiểu khu, hắn cúi đầu nhìn Tiểu Kim, hạ giọng hỏi:

- Cụ thể là ở vị trí nào?

- Bên trái. Cái mùi kia đang từ từ đi lại gần chúng ta đấy.

Bên trái? Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn thoáng qua. Quả nhiên, trên con phố tĩnh lặng, một cô gái mặc bộ vest váy màu trắng đang chậm rãi bước về phía mình.

Thấy thằng ôn này nói chắc chắn như thế, tạm thời tin nó một lần xem sao! Lâm Bắc Phàm vội bước lên trước, trốn sau một gốc cây cổ thụ, chuẩn bị bắt gian tại trận, làm một người dân thành phố hăng hái làm việc nghĩa một lần.

5. Chương 5: Oan Gia Ngõ Hẹp.

“Cộp..cộp...” Nghe tiếng bước chân càng lúc càng tới gần, Lâm Bắc Phàm thăm ước lượng vị trí của đối phương. Thoáng nhìn thì đối phương hết sức nữ tính, nhưng một người dám nhỏ lông cộp thì có thể là một phụ nữ hay sao?

Cuối cùng thì người đó cũng đã tới gần. Lâm Bắc Phàm như một bóng ma vọt ra, nhanh như chớp chớp lấy cổ tay đối phương.

Lâm Bắc Phàm hoàn toàn nắm chắc một lần có thể thành công. Nhưng sau khi hắn nhìn rõ khuôn mặt đối phương thì chỉ hận không chém được cho tiểu Kim mấy vạn nhát đao...

Long Yên Nguyệt trở lại Kim Sắc Hải Ngạn để tìm Liễu Vi. Nhà nàng ở ngay trong tiểu khu Lệ Uyển. Sau một đêm than khóc kể lể với Liễu Vi, bây giờ mới trở về nhưng không ngờ gặp ngay phải Lâm Bắc Phàm, đúng là oan gia ngõ hẹp.

- Là anh? - Cừu nhân gặp nhau, đôi mày liễu của Long Yên Nguyệt dựng ngược, âm thanh chỉ chúc muốn giết người:

- Nói! Anh cố ý đến gần tôi là có mục đích gì?

- Hiểu lầm! Thực sự là hiểu lầm. - Lâm Bắc Phàm cười cười, ngưng ngừng thu tay lại.

- Hiểu lầm? - Long Yên Nguyệt hỏi ngược lại một câu. Trong đầu nhanh chóng phân tích. Với một cái chớp mắt vừa rồi, rõ ràng là hắn có một chút công phu. Hơn nữa, hắn hai lần phục kích mình chắc chắn là có chuẩn bị trước.

- Đúng là hiểu lầm! - Lâm Bắc Phàm lui lại mấy bước, ý định bỏ đi là hay nhất.

Thấy Lâm Bắc Phàm lui lại, Long Yên Nguyệt nóng nảy. Nếu hôm nay còn để cho tên háo sắc này chạy mất thì sau này làm gì còn cơ hội tìm hắn? Cẩn rằng, quát lên một tiếng, cô giơ chân đạp vào ngực Lâm Bắc Phàm.

Nhưng còn chưa đá tới người hắn, dòng khí thổi ngược khiến cho cái váy ngắn của Long Yên Nguyệt lật ngược ra sau, để lộ bắp đùi trắng muốt và cả chiếc quần lót bằng lụa.

- A... - Kêu lên một tiếng, Long Yên Nguyệt ngồi thụp xuống dưới. Nếu như đối mặt với tên tội phạm khác có lẽ cô không miễn cảm như vậy. Nhưng trước mặt một tên háo sắc như thế này mà mình...

Cái đá vừa rồi của mình, chắc chắn hắn đã nhìn thấy. Long Yên Nguyệt đỏ mặt, trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm nói:

- Nhìn cái gì? Còn nhìn, tôi móc mắt anh ra.

- Tôi không có hứng thú. - Lâm Bắc Phàm nhún vai, xoay người nhanh chóng bỏ đi. “Hắc hắc” bây giờ không đi còn định đợi đến bao giờ?

- Lâm Bắc Phàm! Ta... Hu hu... - Vốn định mắng chửi vài câu, nhưng Long Yên Nguyệt quýnh lên, bật khóc.

“Khóc? Đây là bông hoa trong giới cảnh sát, nổi danh thành Nam hay sao? Ôi! Đúng là biết người, biết mặt nhưng không biết lòng”. Lâm Bắc Phàm cũng chẳng ngu mà chạy tới an ủi Long Yên Nguyệt. Hắn nhanh chóng lẫn mất...

Trong một căn phòng thuê nhỏ bé, một cuộc đối chất giống như thùng thuốc súng đang diễn ra.

Một con rồng nhỏ dài chừng mười phân đang ngồi trên mặt bàn. Trước mặt nó có cắm một cây chủy thủ đang lóe lên ánh sáng sắc lẹm. Cây chủy thủ đó cũng không giống những thanh chủy thủ bình thường mà chính là Đồ Long đao trong mắt tiểu Kim long.

- Có trấn trối gì thì nói đi. - Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc thật sâu, rồi trừng mắt.

Nhìn thấy ánh mắt đó, tiểu Kim hoàn toàn kinh sợ. Nó yếu thế nhìn Lâm Bắc Phàm một cái rồi nói nhỏ:

- Thì ra đó là người của phụ nữ, không phải mùi súng.

“Chát” Lâm Bắc Phàm vỗ bàn, tức giận nói:

- Mày có để ý không? Nếu như mày không uống nhiều rượu như vậy thì làm sao xảy ra rắc rối?

Tiểu Kim không dám nói dối. Nếu như không uống rượu, nó quả thực có thể từ mùi hương đậm nhạt mà phân biệt được.

- Sau này nếu còn gây rắc rối nữa, thì cho dù không giết mày cũng phải chặt một cái móng mới được.

- Lão Đại! Đừng có bắt một con rồng làm những việc nhỏ nhặt như thế có được không.. A! Tôi lỡ miệng một chút mà thôi.

Lâm Bắc Phàm trừng mắt nhìn tiểu Kim một cái. Sau khi cắt thanh Đồ Long đao, hắn di tốp thuốc rồi ngã xuống giường. Tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay đúng là khó tin, cần phải ngẫm nghĩ lại một chút.

Dưới ánh trăng nhân nhật, tiểu Kim Long dài mười mấy phân, nhấc cái hộp thuốc lá trên mặt bàn rồi rút ra một điếu ngậm lên miệng. Sau khi lén lút châm thuốc, nó liền bay nhanh vào góc tường để trốn.

Rít một hơi thật sâu, tiểu Kim Long cảm thấy sung sướng. “Con bà nó! Thế gian chỉ cần hưởng thụ thể này mà cũng có được cảm giác lâng lâng giống như đi mây về gió. Được rồi, các người phả khói được như thế, ta cũng sẽ luyện...”

Lâm Bắc Phàm ngủ cho tới lúc mặt trời lên bằng ba cây sào mới mở mắt. Tiểu Kim Long vẫn cuộn mình vào góc tường, chưa tỉnh dậy.

Trước khi tìm được súng cho Long Yên Nguyệt, Lâm Bắc Phàm cũng không có ý định đi làm. Để tránh cho đêm dài lắm mộng, sau khi mặc quần áo, rửa mặt xong, hắn liền xách tiểu Kim đang mất nhắm mắt mở đi ra ngoài cửa.

Nhìn ánh mặt trời chói chang trên đường, ngay cả một bóng người đi bộ cũng không thấy. Sau nhiều lần ra hiệu, Lâm Bắc Phàm bước vào trong một phòng ăn nhanh. Hắn chọn một chút thức ăn sáng bình dân.

Thấy người khác uống rượu bằng chén lớn, cắn miếng thịt to, tiểu Kim rất khó chịu, oán giận nói:

- Tên truyền nhân chó má của Long đại hiệp không ngờ lại chui lủi vào cái nơi như thế này. Có ăn mấy miếng thịt mà cũng phải so đo tính toán.

- Mà nói cái gì? - Lâm Bắc Phàm nhú mày.

- Tôi ca ngợi anh - Truyền nhân của Long đại hiệp, người có lối sống mộc mạc, tiết kiệm.

Xế chiều, dưới ánh mặt trời chói chang, lớp xi măng trên mặt đường bốc hơi nghi ngút. Lâm Bắc Phàm cũng chẳng có ý định hành hạ bản thân. Sau khi ăn xong bữa trưa, hắn liền trốn vào trong một quán cà phê, ngồi điều hòa mát mẻ, sử dụng Internet để tán gẫu. Mãi cho tới khi mặt trời hạ hắn xuống phía Tây, hắn mới vươn vai đứng dậy đi ra khỏi quán.

Đi dạo một lúc lâu trên đường cái, Lâm Bắc Phàm hơi nghi ngờ khứu giác của tiểu Kim.

Cũng may, mãi cho tới khi đồng hồ điểm mười một tiếng, cuối cùng tiểu Kim mới chui từ trong áo lót của Lâm Bắc Phàm ra ngoài, nói:

- Lão đại! Tôi ngửi thấy mùi súng. Lần này chắc chắn không thể sai được.

- Nếu nhầm thì sao? - Lâm Bắc Phàm vẫn còn sợ chuyện tối ngày hôm qua nên hỏi lại một câu.

- Nếu như nhầm, anh chẳng nói đem ta làm món thịt muối ớt hay sao?

- Chút thịt của mày không đủ dính răng.

- Vậy thì cắt thành phiến, nấu một nồi canh thịt rồng. - Tiểu Kim dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Nếu đúng như tôi nói thì anh phải mua cho tôi một trăm thùng... Không! Mười thùng.... Thôi được rồi. Anh mua cho tôi một chai bia là tốt rồi.

- Hai chai nhé. - Lâm Bắc Phàm sáng khoái đồng ý với tiểu Kim.

- Tốt! - Tiểu Kim vỗ vỗ hai chân trước vào với nhau, cười nói:

- Cuối cùng thì ta mới nhận ra lão Đại nhân từ thể nào.

- Ngươi một chai. Ta một chai. - Lâm Bắc Phàm cúi đầu, nhìn vào mắt tiểu Kim, nói:

- Nói đi! Cái mùi đó ở đâu?

6. Chương 6: Đen Tối Gặp Mi Đẹp.

Tiểu Kim chớp chớp hai mắt, một lúc sau, nói:

- Bên trái, phía trước khoảng chừng năm trăm thước. Tốc độ cần phải nhanh, chú ý vị trí và tư thế chuyển động.

“Bên trái phía trước năm trăm thước? Đó chẳng phải là bờ sông hay sao?” Lâm Bắc Phàm hơi suy nghĩ một chút rồi chạy về phía mục tiêu.

Bởi vì người trộm súng đã bỏ đi nên Lâm Bắc Phàm cũng không tìm mục tiêu ở bờ sông. Dưới sự chỉ dẫn của tiểu Kim, Lâm Bắc Phàm đi tới công viên nước đối diện với sông. Nơi đây cây cối xanh tốt, vẫn được nói tới như là một thiên đường cho việc ôm ấp...

Sau khi tốt nghiệp đại học, năm ngoái Lâm Bắc Phàm mới tới thành Nam để làm công. Không phải là người địa phương, nhưng trước đó hắn cũng nghe người ta nói buổi tối ở công viên nước, nếu không cẩn thận sẽ dẫm phải một đôi nào đó đang bốc lửa. Nghe thấy vậy nhưng hắn vẫn chưa tin. Cho tới hôm nay, hắn mới được tận mắt nhìn thấy. Mặc dù không tới mức như lời người ta nói, nhưng thi thoảng cũng có thể nghe thấy có những tiếng rên rỉ.

Lâm Bắc Phàm chăm chú nhìn đường, chỉ sợ giẫm phải người khác.

Sau khi tìm kiếm một lúc trong công viên nước, cuối cùng thì Lâm Bắc Phàm cũng phát hiện được mục tiêu. Đó là ba nam và một nữ. Thoáng nhìn thì tuổi cũng còn trẻ. Người con gái hình như đang bất tỉnh, nằm trên tay hai người con trai.

- Mẹ nó! Cái con Mộc Tiểu Yêu này đi theo nhưng lại không để cho ông chạm vào. - Một thiếu niên tóc vàng nhỏ bãi nước bọt, mắng nhỏ:

- Tao có một khẩu súng vậy mà vẫn còn không cho chạm vào. Lại còn nói đàn ông của tôi phải là nhân vật số một, số hai của thành Nam mới được. Tao nhỏ vào! Bắt ông phải xuất tuyệt chiêu mới chịu.

- Anh Tiêu! Phụ nữ chỉ muốn được xúc phạm. Nếu đã làm được rồi thì cô ta sẽ toàn tâm toàn ý với anh. - Một tên thiếu niên cất tiếng nịnh bợ.

- Để xem! Hôm nay, tao phải cho nó chết mới được. - Tóc vàng rút từ bên hông ra một khẩu súng lục đen thui, đưa cho một người, nói:

- Nếu chúng mày để ý tới Mộc tiểu yêu thì bỏ đi. Bởi tao thực sự thích nó.

Có lẽ là một đám học sinh nào đó, rồi việc ra ngoài học đòi theo xã hội đen.

“Chỉ có ba tên mà thôi”. Lâm Bắc Phàm tử tử có thể đối phó được. Hắn lén lút đi tới sau lưng hai thiếu niên rồi giơ tay nắm lấy đầu cả hai, đập mạnh một cái vào nhau.

- A...a... - Hai tiếng kêu đau đớn gần như vang lên cùng một lúc với nhau.

Khẩu súng lục bóng loáng đã rơi vào tay Lâm Bắc Phàm. Hắn lạnh lùng nhìn hai thằng ranh con đang nổ đom đóm mắt, nói:

- Cút.

Hai thằng như hòa thượng đang choáng váng, sau khi thấy rõ người trước mặt liền giật mình, vội vàng lui lại. Được khoảng hai, ba bước, chúng liền quay đầu bỏ chạy.

- Mẹ nó! Là thằng nào? - Tóc vàng nghe thấy tiếng động đành thôi không sờ mó cô gái, tức giận đứng dậy.

Lâm Bắc Phàm bước tới bên người tóc vàng liền ngửi thấy mùi rượu xộc vào mũi. Hắn cảm thấy khó chịu, nhàu mày. Tên tóc vàng hiển nhiên là đã chuốc cho cô gái say. Ghê tởm hơn, khuôn mặt xinh xắn của cô gái hiện ra dưới ánh trăng chỉ khoảng chừng mười lăm, mười sáu tuổi.

- Tên tao là Trương Tiêu ở giáp với thành Nam. Người khác cũng gọi tao là Tiêu...

“Chát ...”

- A!

Hét lên một tiếng thảm thiết, Trương Tiêu ôm lấy khuôn mặt đau rát, nhìn Lâm Bắc Phàm chăm chăm, nói:

- Người anh em! Có gì...

“Chát...”

Cái bạt tai đó của Lâm Bắc Phàm rất nặng. Trương Tiêu loạng choạng rồi đập đầu xuống đất.

Sau khi đứng dậy, Trương Tiêu sợ hãi, run run nhìn Lâm Bắc Phàm nói:

- Tôi không biết anh là người thế nào của Tiểu Yêu. Nhưng tôi thực lòng thích Tiểu Yêu. Đó là sự thực, tôi không lừa anh.

- Thực tình thích? Thích mà để cho cô ta uống rượu say hay sao? - Nét mặt Lâm Bắc Phàm lộ rõ sự khinh bỉ. Một tay hấn túm áo Trương Tiêu, một tay rút bên hông ra một thanh chủy thủ. Ánh dao sáng loáng, vẽ một đường vòng cung trước mặt Trương Tiêu.

- Mày nhớ cho kỹ. Sau này, nếu tao mà thấy mày còn làm vậy, tao sẽ đào quả thận của mày ra. Cút!

Trương Tiêu giật mình, cảm giác bắp đùi có cái gì đó ầm ập, đồng thời tóc gáy của hắn dựng đứng.

Ngay cả tiểu Kim cũng phải lè lưỡi. “Đúng là truyền nhân của đại hiệp Đồ Long. Dọa người rất tốt”.

Trương Tiêu cũng là một tên côn đồ nên có một chút bản lĩnh. Làm gì mà hắn chẳng hiểu cơ hội của mình? Đã dọa cho vãi đái thì cần gì phải khổng chế. Nghe thấy Lâm Bắc Phàm bảo hắn cút, hắn vội vàng gật đầu rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Cất kỹ dao và súng, Lâm Bắc Phàm ngồi xuống, ngắm nhìn cô gái đang nằm trên mặt đất.

Dưới ánh trăng, vạt áo của cô gái có chút xộc xệch. Tuy nhiên không giấu được khuôn mặt ngây thơ, mái tóc dài mềm mại như dòng suối, cái mũi thanh tú cùng với đôi môi đỏ thắm. Cặp mi dài đang khép lại, lại thêm gò má hồng khiến cho người ta phải say đắm.

Cô gái mặc một bộ váy ngắn màu lam nhạt. Trước ngực ướt đẫm toàn rượu khiến cho cái áo lót in hằn ra ngoài, có thể nhìn thấy rõ qua chiếc áo khoác màu xanh da trời.

Tuổi còn nhỏ mà đã xinh đẹp như vậy thì chỉ cần hai năm nữa, chắc chắn sẽ khiến cho cả thành Nam phải điên đảo. Lâm Bắc Phàm lắc đầu cười khổ. Biết cô gái đang bất tỉnh nhân sự, hắn liền đưa tay ôm lấy eo.

- Ư... - Cô gái rên lên một tiếng, phả ra một hơi rượu, nhưng Lâm Bắc Phàm không hề cảm thấy khó chịu.

- Đi tiểu...

- Cái gì? - Lâm Bắc Phàm thất kinh, thầm kêu đen đủi. Chẳng lẽ uống nhiều bia quá phải xả bớt hay sao?

- Tôi...muốn đi tiểu. - Cô gái tụt xuống, đưa tay cởi dây lưng của mình. Nhưng bởi vì uống quá nhiều nên lần mò một lúc lâu vẫn chưa cởi được.

Hoàn toàn xuất phát từ nguyên nhân sinh lý, Lâm Bắc Phàm cố gắng bình tĩnh, đặt cô gái xuống.

Mất thấy cô gái ngồi xuống, Lâm Bắc Phàm luống cuống. Thấy xung quanh hoàn toàn vắng lặng, hắn cắn răng, cố gắng tới cùng nâng cái váy của cô gái lên. Dưới chiếc váy ngắn, hắn thoáng thấy cái quần lót màu trắng gợi cảm.

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng kéo chiếc quần lót, khéo léo tuột nó xuống khỏi mông cô gái.

Nghe tiếng nước chảy xè xè trên cỏ, Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu sang một bên. Mặc dù hắn không cố ý, nhưng vẫn cảm giác được toàn thân nóng bừng bừng. Hơn nữa, dưới bụng hắn đã kíp đựng một chiếc lều nhỏ.

Sau khi vất vả giúp cô gái mặc quần áo, thấy cô ta thực sự không phân biệt được phương hướng. Lâm Bắc Phàm bất đắc dĩ đành phải đưa cô về căn phòng trọ của mình. Chờ khi cô gái tỉnh rượu sẽ đưa về nhà.

Tới bên con đường ven sông, hắn vẫy một chiếc tắc xi. Người tài xế hoài nghi nhìn Lâm Bắc Phàm chăm chăm. Do dự một lúc lâu, cuối cùng hắn vẫn không tìm được phải nói:

- Ông bạn! Nếu có chuyện gì xảy ra thì đừng có nói là ngồi xe của ta.

Lâm Bắc Phàm trừng mắt liếc nhìn tài xế một cái. Tên tài xế rụt cổ, nhún ga. Chiếc taxi phóng đi như một tia chớp.

Sau khi trở về phòng trọ, Lâm Bắc Phàm đặt cô gái nằm trên giường. Còn về phần mình, hắn ngồi trên mặt bàn, rút một điều thuốc ra châm. Hắn suy nghĩ xem nên làm cách nào để trả lại khẩu súng cho Long Yên Nguyệt.

- Lão đại! Cho ta ít khói. - Tiểu Kim đứng trên đùi Lâm Bắc Phàm, ngẩng đầu nhìn hắn đang nuốt mây nhả sương. Đúng là một con thần long lại đi học tập và bắt chước ý thức của một con trâu. Mới chỉ hai ngày nhưng nó đã nắm giữ được phần lớn nét văn minh của thế giới con người..

7. Chương 7: Bà Đây Tổ Cáo Mày Cường Gian.

A... - Một tiếng la thất thanh chói tai vang lên trong căn phòng trọ của Lâm Bắc Phàm. Có thể thấy đó là âm thanh của một người con gái. Cuối cùng, sau một đêm say xỉn, Mộc Tiểu Yêu cũng ngồi dậy được.

- Tỉnh dậy rồi à? U! Cô ở đâu thì đi về đi... - Lâm Bắc Phàm đang dựa lưng vào góc tường, vươn vai đứng dậy, chẳng thèm để ý tới người khác mà ngáp một cái. Ngồi cả tối trong góc tường khiến cho cả người hắn ê ẩm.

- Đây là đâu? Anh là ai? - Mộc Tiểu Yêu rụt vào góc giường, vội vàng cúi xuống kiểm tra quần áo trên người.

- Đây là nhà của tôi. Tôi chính là tôi. - Lâm Bắc Phàm cúi xuống nhặt bao thuốc lá, rút ra một điều rồi châm. Sau khi hít một hơi thật sâu, hắn phả ra một cụm khói đậm.

- Hỏi người tên là gì? Nói ít thôi.

Mộc Tiểu Yêu thả chân xuống đất, ngửa cái cổ trắng nõn, rồi lấy tay vén lọn tóc ra sau gáy. Bộ ngực căng tròn ưỡn về phía trước như muốn gây sự với người khác.

Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ thì có thể, nhưng nếu đưa Phật sang tận Tây Thiên thì Lâm Bắc Phàm chẳng có thời gian. Đường có đầy, Mộc Tiểu Yêu muốn đi thì tự đi. Lâm Bắc Phàm tới mở cửa, ý bảo cô gái cút đi.

- Đưa cho tôi năm trăm. - Một bàn tay trắng muốt, xòe ra trước mặt Lâm Bắc Phàm.

- Tiền gì? - Vừa nói chuyện, Lâm Bắc Phàm vừa ngậm điều thuốc, phả ra một hơi.

- Ngủ cùng phòng với tôi mà anh định không trả tiền hay sao? - Khuôn mặt ngây thơ của Mộc Tiểu Yêu lạnh lùng, cao giọng nói. Cô ta ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hai mắt Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm tức giận định sửa cho cô bé một trận, nhưng vừa nhìn vào ánh mắt của Mộc Tiểu Yêu, hắn lại thấy trong mắt cô ta có chút gì đó buồn buồn lại động lòng. Hắn biết cô gái trước mặt nhất định đã gặp chuyện gì đó.

- Nhanh lên. Nếu không tôi sẽ tố cáo anh có ý đồ cưỡng gian gái vị thành niên.

Sau khi suy nghĩ một chút, Lâm Bắc Phàm nhếch mép. Hắn rít một hơi thật sâu, rồi móc từ trong túi toàn bộ gia sản của mình, nói:

- Toàn bộ gia sản của ta chưa được tới hai trăm. Mỗi người một nửa.

Một khắc đó, Lâm Bắc Phàm thấy thân thể Mộc Tiểu Yêu hơi run run.

Mộc Tiểu Yêu cầm lấy tiền của Lâm Bắc Phàm. Một lúc lâu, nàng lấy một đồng tiền xu rồi nhét vào trong tay hắn.

- Nhà quê! Sau này, tôi sẽ che chở cho anh. Có người bắt nạt thì cứ đến thành Nam hỏi thăm một chút. Mộc Tiểu Yêu này cũng không phải chỉ có hư danh. - Mộc Tiểu Yêu vắt chiếc áo khoác duy nhất của Lâm Bắc Phàm lên vai rồi đi ra.

“Che chở cho mình? Nếu không có tôi thì hôm qua cô đi từ lâu rồi.”

Sau khi rửa mặt, Lâm Bắc Phàm nhét tiểu Kim vào người rồi đi ra ngoài. Nếu đã tìm được súng của Long Yên Nguyệt thì lại đi làm ở Kim Sắc Hải Ngạn. Lâm Bắc Phàm làm ở đó không phải vì hai ngàn đồng tiền lương mỗi tháng mà là vì ở đó rất nhàn. Ở Kim Sắc Hải Ngạn một năm rưỡi, hắn chẳng phải làm gì, vừa được ăn vừa được uống lại còn dư túi hai ngàn đồng một tháng, Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất thoải mái.

Kim Sắc Hải Ngạn bắt đầu mở cửa vào mười hai giờ trưa. Khi Lâm Bắc Phàm mò được đến nơi, cũng vừa đúng thời gian. Sau khi lên lầu, Lâm Bắc Phàm liền đến thẳng phòng làm việc của chủ tịch.

Kim Sắc Hải Ngạn quy mô mặc dù không tới mức quá xa hoa, nhưng cũng không phải nhỏ. Toàn bộ diện tích lầu hai khoảng chừng năm trăm mét vuông được chia thành bốn mươi gian. Số lượng nữ nhân viên bán hàng có khoảng hơn ba mươi người. Nhưng đáng tiếc, chẳng ai chào hỏi Lâm Bắc Phàm. Phụ nữ làm việc ở đây, mặc dù một tháng chỉ được một ngàn đồng, nhưng ngày thường các nàng nhìn thấy toàn những người quý phái nên ánh mắt rất cao. Vì vậy mà cũng chẳng để ý đến một tên bảo vệ như Lâm Bắc Phàm.

Điều quan trọng hơn nữa là cái tên bảo vệ rách rưới đó cho dù không có tiền nhưng lại chẳng coi các nàng vào đâu, chưa bao giờ chủ động...

- Chẳng phải người bị Liễu chủ tịch đuổi rồi hay sao? Như thế nào mà còn...

Người vừa mở miệng chính là giám đốc Trương Kế Bằng của Kim Sắc Hải Ngạn. Người này luôn đeo một cái kính gọng vàng, điển hình cho một người đàn ông nghiêm túc. Tuổi của hắn khoảng chừng ba mươi, thường hay khoe khoang nói bản thân có kinh nghiệm quản lý nhà hàng năm sao trong ba năm. Bình thường, hắn biểu hiện luôn nhã nhặn nhưng thực ra là để ý Liễu Vi. Thằng ranh con này chỉ nhằm nhe trèo lên người một phú bà như Liễu Vi.

Nói tốt thì Trương Kế Bằng là một giám đốc. Nhưng nói khó nghe thì hắn như một thằng tiếp rượu mà thôi.

- Không có. - Lâm Bắc Phàm chẳng nóng chẳng lạnh, trả lời Trương Kế Bằng.

- Liễu chủ tịch. - Sau khi gõ cửa phòng, Lâm Bắc Phàm lên tiếng.

- Người... - Liễu Vi trợn mắt há mồm. Cô không ngờ Lâm Bắc Phàm có can đảm chủ động đến tìm mình. Vốn định gọi cho hắn, rồi hỏi tình hình xem giữa hắn và Long Yên Nguyệt có phải có hiểu lầm gì đó hay không. Nhưng hắn không có điện thoại.

Lâm Bắc Phàm biết Liễu Vi nghĩ gì, cười cười, nói:

- Liễu chủ tịch. Tôi và Long tiểu thư chỉ có một chút hiểu lầm. Nhưng cụ thể thế nào thì tôi cũng không biết. Cô có thể giải thích cho tôi một chút được không?

- Hiểu lầm? - Liễu Vi cắn môi. Suy nghĩ một chút, cô gật đầu:

- Ủ! Là hiểu lầm. Tôi biết anh không có ý định như vậy. Giải thích một chút thì có thể. Còn chuyện khẩu súng, lúc đó tôi mất bình tĩnh, anh đừng để ý. Nếu như không có gì ngoài chuyện của cô ấy thì tôi muốn biết lúc nào anh có thể đi làm?

Lâm Bắc Phàm nhú mày, tỏ vẻ khó khăn:

- Về chuyện khẩu súng thì... Liễu chủ tịch! Cô cũng biết ở đây có đủ mọi loại người ra vào. Hơn nữa, Long tiểu thư cũng không biết mình có bị mất ở đây hay không. Chuyện này không có đầu mối nên rất khó. - Liễu Vi vừa định mở miệng, Lâm Bắc Phàm đã nói:

- Nhưng chỉ cần Long tiểu thư có thể tin tưởng tôi, cho dù có phải đào xuống đất ba thước thì trong vòng ba ngày, tôi sẽ mang được sủng của Long tiểu thư về.

- Thật? - Thấy Lâm Bắc Phàm khẳng định như vậy, Liễu Vi có chút không tin. Dù sao thì Lâm Bắc Phàm làm bảo vệ ở Kim Sắc Hải Ngạn có biết vài người. Qua đó có thể tìm lại được sủng hay không cũng không hề chắc chắn.

- Tôi không biết nói dối. - Lâm Bắc Phàm nghiêm túc.

- Được rồi! Vậy chừng nào anh có thể đi làm? - Liễu Vi kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm. Sự kinh ngạc càng khiến cho nàng thêm quyến rũ.

- Tôi đến là để đi làm. - Sau khi nói xong, Lâm Bắc Phàm gật đầu, rồi xoay người đi ra.

Lâm Bắc Phàm làm việc ở Kim Sắc Hải Ngạn rất đơn giản. Ở lầu hai, hắn có một phòng riêng, bên trong có một cái ti vi chín inch. Mỗi khi hắn đến đây thì chỉ ở trong phòng xem ti vi, mãi cho tới khi hết ca làm việc.

Thời gian làm việc hơi dài nhưng Lâm Bắc Phàm cảm thấy tự do. Chỉ cần hắn muốn thì lúc nào cũng có thể đi lên lầu ba để lên mạng. Chỉ cần không làm gì quá đáng thì không hề bị Liễu Vi nói gì.

Cũng như thường ngày, Lâm Bắc Phàm sau khi vào phòng liền mở ti vi để giết thời gian. Được một lúc, hắn liền ngủ một cách hồn nhiên. Nhưng tiểu Kim lại nghiêm túc ngồi trên bụng Lâm Bắc Phàm mà xem ti vi.

Sau khi ăn xong cơm tối, hắn theo lệ thường chuẩn bị lên mạng. Hắn cứ thế đi thẳng lên trên lầu.

- Lâm Bắc Phàm! Gian hàng số mười sáu có chuyện xảy ra. - Lâm Bắc Phàm chưa kịp đi thì một nữ sinh mặc một bộ đồng phục làm việc vội vàng chạy đến:

- Có một người khách uống nhiều rượu đến đây tìm gái. Liễu chủ tịch cũng tự mình tới.

8. Chương 8: Đấu Rượu.

Một năm rưỡi! Một năm rưỡi qua, Kim Sắc Hải Ngạn chưa từng có một chuyện gì xảy ra. Nhưng nếu không có chuyện gì xảy ra thì đúng là bất bình thường.

- Giám đốc Trương đâu? - Lâm Bắc Phàm quay đầu, nhíu mày.

- Giám đốc Trương đã đến đây. Nhưng người khách đó không mua bán. Tôi sợ chủ tịch Liễu xảy ra chuyện nên tìm anh tới đó.

Cô bé nghĩ rất đơn giản. Kim Sắc Hải Ngạn xảy ra chuyện thì bảo vệ phải có trách nhiệm giải quyết. Nhưng cô không nghĩ được rằng, bảo vệ cũng chỉ là người làm công. Khách hàng đến đây mua sắm nào có để ý tới một tên bảo vệ rách rưới?

Nhưng bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm. Dù sao thì bảo vệ cũng nhận được hai ngàn đồng tiền lương. Lâm Bắc Phàm móc một điều thuốc lá. Châm xong, hắn lững thững đi về phía gian hàng số mười sáu.

- Khốn kiếp! Ở đây nhiều con gái như vậy, kiếm bừa cho tao một người không được hay sao? Các người chê tướng mạo của tao hay là khinh không có tiền? - Chưa vào đến cửa, Lâm Bắc Phàm đã nghe thấy tiếng ầm ỹ.

- Ông chủ Lưu! Thực sự xin lỗi! Kim Sắc Hải Ngạn là nơi mua bán không có thứ phục vụ kia. Nếu ông muốn, tôi sẽ gọi điện thoại tìm giúp một người. Nào! Tôi mời ông một ly. - Trương Kế Bằng bưng một cốc bia, tươi cười.

Một người đàn ông bụng to mặc một bộ vest màu đen đang ngã người trên ghế. Người đàn ông đó khoảng chừng ba mươi tuổi, mặt đầy sát khí. Bên cạnh hắn còn có hai người trẻ tuổi đang phờng mang trợn mắt, như chuẩn bị sinh sự đến nơi.

“Rằm...xoảng...”. Ông chủ Lưu vung tay một cái khiến cho cái cốc trong tay Trương Kế Bằng rơi xuống đất vỡ vụn.

- Mày nghĩ tao không có điện thoại đúng không? Hay không hiểu ý của tao?

- Ông chủ Lưu! Yêu cầu của ông, tôi cũng biết. Ông hãy nể mặt tôi, tôi xin uống một chai có được không?

- Mày cũng có mặt mũi? - Quả thực ông chủ Lưu đã uống quá nhiều. Sau khi liếc mắt lườm Trương Kế Bằng một cái, hắn quay đầu nhìn Liễu Vi đang đứng trước mặt mình. Sững sờ trong chốc lát, hai mắt lão tỏa sáng, đỏ bừng mặt.

Với trực giác của phụ nữ, Liễu Vi có thể đọc được một ý nghĩ đen tối trên khuôn mặt ông chủ Lưu. Nàng khó chịu, nghiêng đầu sang một bên, cố mỉm cười rồi nói một cách khách khí:

- Ông chủ Lưu! Làm gì cũng có luật lệ. Hy vọng ông không nên làm khó tôi.

Vóc dáng của Liễu Vi thực sự rất đẹp. Dưới ánh đèn, khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ của cô lại càng thêm quyến rũ. Đặc biệt bộ ngực no tròn, để lộ ra dưới cổ áo là làn da trắng như tuyết khiến kẻ khác phải ngây ngất.

Ông chủ Lưu đứng lên, lặng yên nhìn Liễu Vi, lắc đầu một cái.

Lai lịch của ông chủ Lưu như thế nào, Lâm Bắc Phàm hoàn toàn không biết. Nhưng nhìn qua thì hình như là một người làm ăn không sạch sẽ. Nếu không nhầm thì cứ cuối tuần người này lại đến Kim Sắc Hải Ngạn mua sắm một lần, chi trả không phải dạng keo kiệt nhưng cũng không hề hào phóng.

Lâm Bắc Phàm không còn cách nào khác đành tiến lên, chặc trước mặt Liễu Vi. Hắn nhếch mép không kiêu ngạo cũng chẳng nịnh bợ, mỉm cười rồi nói một cách thần nhiên:

- Ông chủ Lưu! Chẳng phải là muốn chơi đùa với con gái hay sao? Thằng em xin mời khách.

- Hôm nay, tao chẳng nể mặt người nào cả. - Ông chủ Lưu đã động lòng ham muốn, tâm trạng có chút kích động. Lão khom người, rút ra một cốc bia.

- Khạc!

Lão nhổ một bãi đờm vào trong cái cốc. Thoáng nhìn nó giống như một cục mỡ vàng, trôi nổi trên mặt nước.

- Muốn ta nể mặt cũng được. Thằng nào uống hết cốc bia này, tao sẽ nể mặt. - Ông chủ Lưu tức giận ngồi xuống sa lon.

Hàng ngày, chuyện tiếp rượu đều giành cho Trương Kế Bằng. Nhưng nhìn thấy cục đờm trong chén, hắn thực sự là không đủ can đảm. Do dự một lúc lâu, có lẽ muốn biểu hiện sự trung thành và tận tâm của mình, hắn đứng dậy, ưỡn ngực nói:

- Ông đã nói vậy thì cốc bia này tôi uống.

- Uống đi! - Ánh mắt của Lưu mập nhìn Trương Kế Bằng có chút gì đó khiêu khích.

Trương Kế Bằng bưng chén rượu lên. Mặc dù rất muốn thử nhưng cuối cùng cũng không dám. Thấy sắc mặt Lưu mập từ từ tối đi, Trương Kế Bằng không còn cách nào khác, đành cắn răng đưa chén rượu lên môi.

Nhưng khi chén rượu gần tới môi, một mùi thối xộc lên mũi khiến cho hắn không chịu nổi nữa, buông chén rượu, quay đầu nôn thẳng ra đất.

“Chát!” Lưu mập vỗ mạnh lên mặt bàn. Lần này, hắn như tìm được lý do để nổi nóng rồi.

- Ông chủ Lưu là người lịch sự cần gì phải làm chuyện không có chút hứng thú như vậy? - Không để cho Lưu mập kịp nổi nóng, Lâm Bắc Phàm đã mở miệng.

- Nói đi nói lại cũng là rượu. Nếu chuyện này mà người khác nghe được chẳng phải người ta cười cho hay sao?

- Tao coi mày là người nhưng mày lại coi tao không ra gì có phải không? - Lưu mập tức giận nói:

- Uống rượu? Mày có thể uống đúng không? Mang một thùng Chivas... Không. - Một thùng Chivas Recal nào có ít tiền. Lão mập quay đầu nhìn người thanh niên bên cạnh:

- Xuống dưới lầu đem một thùng rượu mạnh lên đây. Hôm nay, ông phải cho nó chết.

- Uống rượu? Tốt lắm. Càng nhiều càng tốt. - Âm thanh vui mừng của tiểu Kim vang lên trong tai Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm thất kinh. Nhưng thấy những người khác vẫn bình thường, hắn liền thở phào nhẹ nhõm. Con vật nhỏ này quả nhiên có chút thần thông.

Ngay từ đầu, Lâm Bắc Phàm không nghĩ tới việc nhờ tiểu Kim giúp đỡ. Mặc dù hắn không hay uống rượu nhưng tửu lượng cũng không thấp. Một lít rượu mạnh không phải đùa. Nhưng sau khi nghe tiểu Kim nói xong, Lâm Bắc Phàm lại nảy ra một ý.

- Lão đại! Anh cứ đồng ý với nó. Đừng nói một thùng, cho dù một trăm thùng ta cũng có thể uống được.

Một thùng rượu mạnh đã là một chuyện đáng sợ rồi. Nhưng con vật nhỏ này lại... Mà nghĩ kỹ thì cho dù tiểu Kim chỉ dài có mười mấy phân, nhưng nếu nó hóa nguyên hình thì chắc chắn sẽ trở thành một con quái vật dài mấy trăm thước.

- Lâm Bắc Phàm! Thôi đi. - Liễu Vi lo lắng, kéo tay áo Lâm Bắc Phàm. Không biết phải xử lý như thế nào. Nếu mà không giải quyết được, nàng định gọi cho Long Yên Nguyệt. Nhưng nếu làm vậy thì lợi nhuận của Kim Sắc Hải Ngạn sẽ bị ảnh hưởng.

- Một thùng rượu mạnh? - Lâm Bắc Phàm nhếch mép, rít một hơi thuốc:

- Nếu như ta uống hết thì sao?

“Uống hết? Đây là chuyện không thể. Uống hết thì đừng hòng mong sống được.”

Tất cả mọi người đều kinh hãi nhìn Lâm Bắc Phàm. Đặc biệt là Trương Kế Bằng. Vào lúc này, hắn mới có cảm giác vọt vọt lại một chút mặt mũi, liền giả vờ nói:

- Đừng có làm bậy. Cậu nghĩ là bia hay sao?

- Thôi đi! - Liễu Vi dẫm chân, đưa tay móc điện thoại di động.

Lưu mập không sợ Liễu Vi báo cảnh sát. Nhiều lắm thì cũng chỉ cảnh cáo vài câu, vì cho tới bây giờ hắn cũng chưa làm chuyện gì phạm pháp. Hắn cũng chẳng thêm để ý đến Liễu Vi, nhìn Lâm Bắc Phàm một cách thách thức, cười lạnh:

- Nhóc con đừng có nóng. Người mà uống hết một thùng rượu mạnh, ông mày sẽ nuốt cục đờm kia lại.

9. Chương 9: Tửu Thần.

Thằng ranh này nhìn rất ngạo mạn. Chẳng lẽ muốn gây sự chú ý trước mặt Liễu Vi?” - Trương Kế Bằng hơi hả hê, liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Ông cũng nói trước. Nếu mày không uống được thì ông sẽ cho mày nửa đời còn lại phải ngồi xe lăn. - Lưu mập lấy một điệu xì gà. Một tên thanh niên bên cạnh vội vàng giúp hắn châm lửa.

Từ đầu đến giờ, Lâm Bắc Phàm vẫn giữ hòa khí. Nhưng sau khi Lưu mập nói vậy, hắn thôi cười, rít một hơi thật sâu rồi nói:

- Nói phải giữ lời.

Con người ta nghèo một chút thì có thể nhưng phải có lòng tự trọng.

- Chắc chắn. - Lưu mập cũng chẳng chú ý tới Lâm Bắc Phàm, dù sao thì hắn cũng chỉ là một tên bảo vệ mà thôi. Mười chai Hồng Tinh nhị oa đầu, cho dù có bị đánh chết thì Lưu mập cũng không tin Lâm Bắc Phàm có thể uống hết.

Đừng nói là Lưu mập, trong gian hàng ngoại trừ Lâm Bắc Phàm cũng không còn ai tin điều đó.

- Rượu đây. - Người thanh niên đi mua rượu, thả hồng hộc bưng một cái thùng vào trong gian hàng.

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn. “Cái con chó nhật này đúng là đồ khốn nạn, không ngờ chọn ngay loại Hồng Tinh nhị oa đầu năm mươi sáu độ”. Loại rượu này nếu như hần thực sự uống một chai thì chắc chắn gục ngay xuống đất.

- Ông chủ Lưu! Nếu ông còn tiếp tục thì tôi sẽ báo cảnh sát. - Liễu Vi không kìm được, quát lớn một tiếng.

- Chủ tịch Liễu. Tôi làm bảo vệ ở Kim Sắc Hải Ngạn, ăn trắng mặc trơn suốt một năm rưỡi nên cũng có chút xấu hổ. - Lâm Bắc Phàm vừa nói vừa cười với Liễu Vi. Sau đó, hần rút một điều thuốc lá, rồi châm.

Trước đây, mỗi khi cùng với ông nội uống rượu, không có thuốc trong tay là hần không uống được. Đây cũng là thói quen của Lâm Bắc Phàm.

“Còn làm trò nữa hả?” Lưu mập cười lạnh. Không để cho Lâm Bắc Phàm có thời gian chần chừ, hần phất tay, quát:

- Mau mở hết mười chai rượu cho ông.

Lâm Bắc Phàm bước tới trước bàn trà, tiện tay cầm lấy một chai rượu, ngửa cổ bắt đầu uống.

“Đúng là đồ ngu. Chỉ sợ là uống hết chai này, mày sẽ phải tới bệnh viện Nhân Dân mà rửa ruột”. - Trương Kế Bằng nghĩ thầm. Thực ra không riêng gì hần, ý nghĩ của Lưu mập cũng giống như vậy. Nhưng dù sao thì hần cũng có một chút gì đó bội phục Lâm Bắc Phàm.

“Ừc..ừc...ừc...” Sau hai mươi giây, cái chai trong tay Lâm Bắc Phàm hoàn toàn trống rỗng. Hần nhìn nhìn Lưu mập như muốn nói: “Chai rượu này cậu mày uống hết rồi”.

Không để người khác kịp nói gì, Lâm Bắc Phàm liền nhấc chai thứ hai.

Cũng chỉ khoảng chừng hai mươi giây, toàn bộ rượu trong chai đã chui hết vào trong bụng hần.

Một hơi uống hết hai chai Hồng Tinh nhị oa đầu là cực hạn của một người bình thường. Nói không quá, nhưng cái kiểu uống một hơi thế này, mười người thì có tới chín người phải xuất huyết dạ dày. Nếu như cấp cứu không kịp chắc chắn sẽ tới Tây Thiên cực lạc ngay lập tức.

Nét mặt mỗi người đều trở nên nghiêm túc. Thậm chí, Liễu Vi cũng quên mất việc khuyên bảo Lâm Bắc Phàm không nên sĩ diện.

Lâm Bắc Phàm từ từ cầm lấy chai rượu thứ ba, ngửa cổ tiếp tục uống.

Trong lúc hần uống chai thứ ba, tất cả mọi người như ngừng thở, nhìn chằm chằm vào lượng rượu trong chai đang giảm xuống.

Chai thứ tư, mỗi người đều hơi há miệng, bắt đầu chờ đợi.

Chai thứ năm, chẳng nói tới những người khác mà ngay cả Lâm Bắc Phàm cũng chẳng để ý. Bất luận từ động tác cầm chai rượu cho tới khi uống đều giống như có một thứ gì đó điều khiển. Động tác của hần hết sức tự nhiên.

Mỗi người đều quên mất chuyện khuyên bảo, thậm chí, bọn họ cũng quên luôn việc lo lắng có người ngã xuống. Không người nào đành lòng cắt đứt hình ảnh Lâm Bắc Phàm uống rượu bởi động tác của hần quá đẹp, quá tự nhiên.

Uống đến chai thứ mười, Lâm Bắc Phàm cũng không còn tu cái chai nữa. Hần giơ cái chai lên qua đầu, há miệng để mặc cho rượu chảy thẳng vào cổ họng của mình.

Yên tĩnh...

Sau một khoảng yên tĩnh, Lưu mập sực tỉnh. Thấy Lâm Bắc Phàm vẫn bình yên vô sự, thậm chí ngay cả chút đỏ mặt cũng không có. Hần không tự chủ được lắc đầu, nói:

- Tửu lượng cao. Tửu lượng cao.

Liễu vi nhìn tới mức ngây dại, khuôn mặt hơi đỏ. Cái tên này khi uống rượu có chút gì đó quyền rũ...

- Lâm Bắc Phàm! Có cần phải đi viện hay không? - Sau khi lấy lại tinh thần, Liễu Vi vội vàng hỏi một câu. Sắc mặt Trương Kế Bằng xám như tro, trán đầy mồ hôi. Uống rượu bao nhiêu năm nên hắn không thể tin vào cảnh trước mắt. Đặc biệt là chai rượu cuối cùng, nếu đó là thực thì Lâm Bắc Phàm có còn là người nữa không?

Lâm Bắc Phàm không để ý đến Liễu Vi. Sau khi gẩy tàn thuốc, hắn cúi đầu nhìn cốc bia của Lưu mập, nói:

- Ông chủ Lưu là nhân vật lớn. Chắc không lừa một nhân vật nhỏ như ta chứ?

- Huynh đệ! Tôi phục cậu. Bắt đầu từ hôm nay, cậu chính là huynh đệ của tôi. - Lưu mập quên ngay câu nói của Lâm Bắc Phàm, đứng lên, vỗ vỗ bả cai Lâm Bắc Phàm, hưng phấn nói:

- Huynh đệ! Cậu ở đây đúng là phí mất tài năng. Nếu cậu đồng ý, tôi sẽ mang cậu đi. Nơi này trả cậu bao nhiêu tiền, tôi sẽ cho cậu gấp ba.

Lưu mập nói không hề giả dối. Với tử lượng của Lâm Bắc Phàm làm người uống rượu thuê cho những nhân vật lớn đúng là quá tốt.

- Đàn ông đã nói là làm. - Long Yên Nguyệt rít một hơi thuốc rồi nói một cách thần nhiên.

- À... Huynh đệ! Chỉ là đùa vui một chút mà thôi. - Lưu mập mới nảy sinh sự yêu thích nên không tiện nổi nóng, liền giải thích:

- Nếu vừa rồi, người không uống hết mười chai rượu này, ta cũng chẳng thèm để ý đến người.

- Nói đùa? Đó là chuyện của ông, tôi không có thời gian để đùa với ông. - Lâm Bắc Phàm bóp điều thuốc trong tay:

- Không muốn uống cốc bia này cũng được. Chỉ cần làm như tôi, uống hết một thùng rượu Hồng Tinh nhĩa oa đầu là được.

- Huynh đệ! Đừng có ép người quá đáng. - Thấy Lâm Bắc Phàm không chịu xuống nước, sắc mặt Lưu mập trầm xuống.

- Lâm Bắc Phàm! Thôi bỏ đi. - Liễu Vi có chút nôn nóng. Nàng thoáng cảm giác tình hình có thể xảy ra căng thẳng hơn. Trực giác của phụ nữ vốn luôn luôn nhạy cảm.

“Xoảng!” - Trong tay Lâm Bắc Phàm chỉ còn một cái chai rượu bị vỡ một nửa, tua tủa mũi nhọn. Dưới ánh điện màu vàng, cái chai tỏa ra ánh sáng xanh biếc.

- A... - Liễu Vi và hai cô gái hét lên một tiếng, theo bản năng lui lại phía sau.

- Mày... - Lưu mập hết sức hoảng sợ. Đang định lùi lại thì bị Lâm Bắc Phàm túm lấy cổ áo.

- Nếu không uống, tao sẽ cho mày nửa cuộc đời còn lại không cần phải để ý đến nữa. - Giọng nói của Lâm Bắc Phàm hoàn toàn lạnh lẽo. Không để Lưu mập trả lời, cái đít chai nhọn hoắt đã rạch lên cổ Lưu mập một vết máu.

- A... Tôi uống! Tôi uống. - Lưu mập lo lắng Lâm Bắc Phàm đang có rượu sẽ làm thật. Sau khi hét lên một tiếng, hắn run rẩy ngồi xuống, cầm lấy cốc bia rên bần.

Không thể không thừa nhận Lưu mập là một người biết co biết duỗi. Hắn cắn răng, dậm chân rồi uống luôn cốc bia.

Liễu Vi che miệng, thiếu chút nữa là nôn thốc nôn tháo.

- Thằng ranh! Nếu có can đảm, chúng ta còn gặp lại. - Khi Lưu mập bỏ đi, còn để lại một câu hăm dọa....

10. Chương 10: Gọi Là Em.

Sau lúc lộn xộn, chẳng còn tâm trí đâu mà lên mạng nữa. Vì vậy mà sau khi Lưu mập đi khỏi, Lâm Bắc Phàm tiện tay vắt nửa chai rượu vỡ rồi xoay người đi về gian phòng nhỏ của mình.

Vừa đóng cửa lại, trong miệng Lâm Bắc Phàm lóe lên một tia sáng màu vàng kim. Tia sáng hạ xuống mặt bàn đối diện với Lâm Bắc Phàm rồi hóa thành tiểu Kim. Nó xoa bụng của mình một cái rồi đắc ý, ngẩng đầu lên nói:

- Một thùng rượu mà thôi.

Do được sự giúp đỡ của tiểu Kim, Lâm Bắc Phàm lấy một điều thuốc lá, châm cho tiểu Kim rồi nhỏ giọng nói:

- Làm sao mà mày có thể nói chuyện với tao trong gian hàng mà người khác không nghe thấy?

- Chỉ là truyền âm nhập mật mà thôi. Nguyên lý rất đơn giản đó là làm cho âm thanh dao động thành một đường thẳng rồi truyền vào lỗ tai của anh. - Tiểu Kim cầm điều thuốc lá như thật, rít lấy rít để. Chẳng biết nó học được từ lúc nào.

- Đừng có nhìn anh đăm đũa như vậy, anh chỉ là một truyền thuyết mà thôi.

“Đúng là con vật nhỏ tham ăn, háo sắc!” - Lâm Bắc Phàm nhếch mép, cười. Hắn day day cái mũi, ngồi lên chiếc ghế nhìn tiểu Kim, nói:

- Không ngờ mày thực sự có một chút năng lực.

- Năng lực của anh còn rất nhiều, trước sau gì cũng cho chú nhìn thấy.

- Hai câu của mày hơi quá đà rồi đấy. - Lâm Bắc Phàm trầm mặt xuống giả vờ tức giận.

- A! Lão Đại! Anh là người đại nhân đại lượng đừng chấp kẻ tiểu nhân như tôi. - Tên nhóc con vội vàng quần lấy thắt lưng của Lâm Bắc Phàm mà cười lấy lòng. “Con bà nó! Nếu không phải mày biết Đồ Long đại hiệp, anh đã đi từ lâu rồi. Chẳng có thời gian mà ở lại đây với một thằng dở hơi...”

- Lão đại! Đã tìm được súng rồi, chừng nào thì anh đưa tôi đi tìm đại hiệp Đồ Long? - Tiểu Kim hỏi nhỏ.

- Chuyện này hả? - Lâm Bắc Phàm nheo mắt lại, suy nghĩ một chút:

- Để một tháng sau, qua sinh nhật của ông già đã.

Thời gian đóng cửa của Kim Sắc Hải Ngạn cũng không cụ thể. Nếu khách ít thì mười hai giờ đêm đã đóng cửa. Nhưng khách nhiều hay gặp được một đại gia thì cũng có thể đến hai ba giờ sáng.

Nhưng cũng có người ngoại lệ, người đó hiển nhiên là Liễu Vi. Nàng là bà chủ nơi đây nên gần như mỗi tối, cứ đến mười giờ là nàng sẽ đi về nhà mà ngủ.

Nhưng hôm nay, trước khi về nhà, lần đầu tiên nàng đến gõ cánh cửa căn phòng nhỏ của Lâm Bắc Phàm. Thấy bên trong đầy khói thuốc, cô hơi nhíu mày, rồi gật đầu với Lâm Bắc Phàm, nói:

- Chuyện vừa rồi, cảm ơn anh.

- Không phải khách khí. Đây là công việc của tôi. Con người tôi là người có nguyên tắc. - Lâm Bắc Phàm khách sáo nói.

Liễu Vi bước vào trong căn phòng rồi đóng cửa lại. Dù sao chuyện cần nói tiếp theo rất quan trọng, không thể để người khác nghe được.

Sau khi vào trong phòng, trông ngực Liễu Vi đập thình thịch, khuôn mặt hơi hồng khiến cho lòng người say đắm. Lớn thế này nhưng nàng chưa từng ở riêng trong một phòng với một người đàn ông xa lạ.

- Tôi đã gọi cho Long Yên Nguyệt. Tối ngày mai, cô ấy sẽ đến đây gặp anh, nói chuyện một lần. - Liễu Vi đúng là người làm ăn. Mặc dù tinh thần không bình tĩnh, nhưng vẫn không biểu hiện ra ngoài. Hơn nữa, nàng là chủ tịch của Lâm Bắc Phàm nên vẫn có một chút gì đó bề trên.

- Cảm ơn! - Lâm Bắc Phàm cũng không nhìn Liễu Vi. Cái thứ phụ nữ khuôn mặt đang ở độ chín, đầy quyền rũ thế kia, chỉ cần liếc mắt một cái là đã không nhịn được lòng. Lâm Bắc Phàm cũng không muốn tự chịu tội.

Liễu Vi hơi trầm mặc một chút rồi nói:

- Có chút chuyện muốn nói. Có thể đưa tôi đi hay không?

Có lẽ là muốn nói chuyện tên mập với mình. Lâm Bắc Phàm đứng lên, cười nói:

- Nếu tôi không đồng ý thì đúng là chạy trốn.

- Lắm chuyện! - Liễu Vi cười một cách thản nhiên, má phấn lại càng thêm tươi tắn.

Rất sợ không giữ được mình, Lâm Bắc Phàm nhanh chóng mở cửa. Trong ánh mắt của những người bán hàng, hần thản nhiên xuống lầu.

- Chìa khóa đây. - Xuống dưới lầu, Liễu Vi đưa một chùm chìa khóa cho Lâm Bắc Phàm, nói:

- Xe của tôi là chiếc Hon Da Accord.

- Tôi biết. - Lâm Bắc Phàm gật đầu. Nhưng tiếp đó, hần không thể không nói tiếp một câu:

- Nhưng tôi không biết lái xe.

Điều này chẳng thể trách Lâm Bắc Phàm. Hần sinh ra ở nông thôn, hai ông cháu nương tựa vào nhau mà sống. Ông nội cũng chỉ biết đại hiệp Đồ Long gì đó... Cái mà Lâm Bắc Phàm học được chính là uống rượu và một chút công phu mèo quào.

- Nhóc con! Sau khi ông chết, cháu chính là truyền nhân Đồ Long đao đời thứ bốn mươi sáu của gia tộc họ Lâm. Không có một chút võ nghệ là không được.

- Ông nội! Học võ thuật có thể đánh được vài người không?

- Ít nhất là hai người.

- Ba người có đánh thắng được không?

- Ông không muốn trả lời.

- Ông nội! Ông nói đi! Nói đi chứ.

- Thằng ranh con! Ba người chẳng lẽ cháu không chạy được hay sao?

.....

- Anh đang nghĩ gì? - Liễu Vi thấy Lâm Bắc Phàm thất thần liền hỏi.

- À... Không! Không có gì. - Lâm Bắc Phàm cười cười như xin lỗi:

- Thôi cô lái đi. Tôi không dám ngồi ghế của cô.

- Hì hì... - Liễu Vi thấy Lâm Bắc Phàm đùa liền che chiếc miệng nhỏ nhắn, xinh xắn mà bật cười. Nhưng ngay lập tức, cô nghiêm mặt:

- Được rồi! Đi cùng một chút. Tôi muốn anh tiễn tôi là định nói với anh về chuyện của Lưu mập.

- Ừm! - Lâm Bắc Phàm cũng không hỏi nhiều. Hần biết có vài chuyện cho dù mình không hỏi, Liễu Vi cũng nói.

Quả nhiên, thấy Lâm Bắc Phàm không có hứng thú lắm, Liễu Vi hơi tức giận, nhưng vẫn nói:

- Chuyện hôm nay ít nhiều cũng cảm ơn anh. Mặc dù anh xử lý có chút quá khích. Nhưng anh yên tâm, tôi sẽ gọi điện thoại cho Long Yên Nguyệt để cô ấy cảnh cáo Lưu mập.

Long Yên Nguyệt cũng chẳng biết đó là khen ngợi hay phê bình. Nhưng hần cũng chẳng thêm để ý.

- À...anh uống rượu như vậy hoàn toàn có thể kiếm được một công việc có lương cao mà làm. Sao lại đi làm bảo vệ thế này? - Một lát sau, cuối cùng Liễu Vi cũng hỏi vấn đề mà cô đang thắc mắc. Bất kỳ phụ nữ nào cũng đều tò mò với những bí mật của người quanh mình.

Lâm Bắc Phàm dừng lại, quay đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh xắn của Liễu Vi, cười nói:

- Cô có cảm nhận được không?

“Chẳng là hấn vì mình?” - Trống ngực của Liễu Vi đập thành thịch. nếu là trước kia, Liễu Vi cũng chẳng nghĩ tới chuyện đó. Bởi vì, địa vị của hai người cách nhau một trời một vực. Nhưng hôm nay, sau khi thấy Lâm Bắc Phàm uống rượu và nổi giận, cô đột nhiên thấy mình vẫn chưa hiểu hết Lâm Bắc Phàm.

- Nếu biết tôi đã không hỏi anh. - Liễu Vi đẩy câu hỏi lại cho Lâm Bắc Phàm.

“Chẳng lẽ nói cho cô ta biết mình uống rượu là dối trá? Làm thế thì đúng là ngu như lừa”. - Lâm Bắc Phàm xoa xoa tay, cười nói:

- Thực ra rất đơn giản. Con người tôi từ nhỏ không có khát vọng gì lớn. Tôi nghĩ cuộc sống chỉ cần không bị người khác làm nhục, giữ được sự tự trọng của bản thân mà sống một cuộc sống an nhàn.

- An nhàn? Ngay cả một cái điện thoại anh cũng không có. - Liễu Vi hoàn toàn không có ý xem thường Lâm Bắc Phàm. Cô nói vậy vì vẫn không tin được vào tai mình.

- Điện thoại làm gì? Như vậy có chút xa xỉ. - Lâm Bắc Phàm cười ha hả, quay đầu tiếp tục đi.

- Hơn nữa, có điện thoại cũng chẳng ai gọi cho tôi. Mà tôi cũng không biết gọi cho ai.

Vào lúc này, Liễu Vi chợt cảm giác có chút gì đó đau lòng.

- Sau này, nếu anh muốn thì cứ gọi tôi là chị. - Liễu Vi có chút dao động, chợt muốn cho Lâm Bắc Phàm một chút tình thân.

- Dừng! - Lâm Bắc Phàm chẳng hề do dự, giơ ngay ngón giữa lên, nói:

- Một cô gái làm em thì được. Nhưng muốn làm chị của tôi... A... A ...đang ở ngoài đường, không được động chân động tay.

11. Chương 11:

Sau khi đưa Liễu Vi về nhà, trên đường Lâm Bắc Phàm trở về liền mua vài hộp cơm. Cái con vật nhỏ kia, bụng thì bé như ăn thì chẳng khác gì thường luồng.

- TV đâu? TV cũng không có? - Tiểu Kim vừa bê hộp cơm vừa lắc đầu.

- Mấy ngày này dài thật.

Rộng cho dù nhỏ đi, mất đi phần lớn sức mạnh của rộng nhưng cũng không thể bảo nó là trâu được. Lâm Bắc Phàm cũng chẳng muốn tranh cãi với tiểu Kim, nằm trên giường xem tiểu thuyết.

- Trước đây, ca ở Long cốc muốn gió có gió, muốn mưa có mưa. Tên tiểu tử người đứng là quá kém.

Lâm Bắc Phàm chẳng quay đầu lại, đưa tay chỉ chỉ góc tường.

Con vật nhỏ rụt cổ, bụng hộp cơm nhảy xuống bàn. Nét mặt nó đầy khó chịu, đi vào góc tường.

Ngày hôm sau, sau khi thức giấc, rửa mặt xong, Lâm Bắc Phàm liền nói với tiểu tử kia vài câu rồi ra ngoài. Mặc dù tiểu Kim rất nhỏ nhưng cũng không thể lúc nào cũng nhét nó vào túi được.

Mặc dù có Đồ Long đao nhưng không phải chuyện gì cũng dùng tới nó. Lâm Bắc Phàm nói xong, tiểu Kim nhanh chóng đồng ý. Nhưng sau khi Lâm Bắc Phàm đi khỏi, con vật nhỏ khó chịu, nói:

- Cho dù thế nào thì ca cũng là một con rồng. Bất luận là cuộc sống vật chất hay cuộc sống tinh thần cũng đều phải chú ý đến mấy tờ tiền xanh đỏ hay sao? Ca...

Sau khi Lâm Bắc Phàm ra ngoài liền tới đại lý Internet. Nếu như nói hấn có một cái lý tưởng gì thì chính là mua một chiếc máy tính. Lớn như thế này mà ngày nào cũng chui vào quán để lên mạng, cảm giác rất khó chịu.

Rất nhiều trò chơi internet nổi tiếng một thời, thậm chí còn có những trò chơi mãi vẫn thịnh hành. Nhưng bất luận là trò chơi gì, Lâm Bắc Phàm cũng chỉ chơi tới một mức độ nhất định, sau đó liền bỏ. Ông nội đã từng nói với hấn, phải biết dừng lại đối với những điều cảm dỗ.

Sau khi đăng nhập vào QQ, một cái biểu tượng hình con gấu mèo nhấp nháy liên tục. Ấn vào nó, liền xuất hiện tin nhắn:

Likedance: Sát thủ tình trường. Tối hôm qua không online, có phải là trốn ta đi tìm gái không?

Sát thủ tình trường là nickname của Lâm Bắc Phàm. Likedance và Lâm Bắc Phàm nói chuyện với nhau đã được mấy tháng. Gần như mỗi buổi tối, Lâm Bắc Phàm đều online, nói chuyện với Likedance vài câu. Đơn giản bởi vì Likedance là một cô bé rất đáng yêu.

Cô bé khoảng chừng mười sáu tuổi, nhưng đáng tiếc là gặp phải chuyện bất trắc. Theo lời của cô ta thì cuộc sống trên thế gian cũng chỉ còn khoảng chừng vài tháng.

Likedance mắc một chứng bệnh hiểm nghèo. Không phải nhà cô không có tiền. Bởi theo lời cô bé thì tiền nhà cô có thể dè chết người.

Lâm Bắc Phàm cũng không hỏi tên thật của cô bé, cũng không nhìn hình của cô. Cũng như vậy, Likedance không biết tên hay hình dạng của Lâm Bắc Phàm. Hai người có thể nói là rất tâm đầu ý hợp với nhau...

Suy nghĩ một chút, Lâm Bắc Phàm trả lời:

- Thế là em đang coi thường một sát thủ tình trường đấy. Đã gọi là sát thủ tình trường thì còn phải đi tìm gái hay sao? ^__^ .

Một lát sau chợt có tin của Likedance nhắn lại: Lạ quá. Làm sao mà buổi sáng cũng online? Bây giờ không phải đang ngủ hay sao?

Sát thủ tình trường: Đầu có thể đứt, máu có thể chảy. Giày da có thể không đánh xi nhưng không thể không online. Tối hôm qua không online nên bây giờ phải bù.

Likedance: ^__^ hi hi... Dĩ nhiên một sát thủ như anh chắc chắn có bạn gái. Nhưng tối nào anh cũng nói chuyện phiếm với em, chẳng lẽ bạn gái anh không giận hay sao?

Sát thủ tình trường: Giận hả? Nhưng cô ấy không dám nói. Nếu nói nhiều, anh làm cho...

Likedance: Cho chị ấy mấy cái bạt tai hả?

Sát thủ tình trường: Không! Tự tát mình hai cái, sau đó quỳ xuống đất. Em à! Anh xin lỗi. Là anh sai mà...

Likedance: Không! Em không cho anh đánh anh. Cũng không cho ai đánh anh. Chỉ mình em có thể đánh anh.

Sát thủ tình trường: Ha ha! Nói như thế chính là người nào làm khó anh thì cũng chính là làm khó em. Mà em bị làm khó thì nhân dân cả nước cũng phải khổ sở...

Một lúc lâu không có động tĩnh gì. Mất một lúc, cuối cùng mới xuất hiện một tin. Likedance: Anh! Em mệt nên vừa ngủ thiếp đi.

Sát thủ tình trường: Anh biết.

Likedance: Đi ngủ đây. Có gì nhắn lại nhé. Nếu không chắc là không tỉnh lại rồi...

Sát thủ tình trường: Anh biết.

Ngồi thiền bên máy tính một lúc, viết cho Likedance một cái tin nhắn, Lâm Bắc Phàm ra khỏi quán. Chẳng có nhiều sự than thở. Dù gì cũng phải lo cho mình, còn lại cũng chỉ chúc phúc mà thôi. Dù sao thì cuộc sống của một con chó nhật cũng chẳng có gì nhiều lắm.

Tùy tiện tìm một cái quán để lót dạ xong, Lâm Bắc Phàm liền tới Kim Sắc Hải Ngạn.

Ở đây đã có một số người bán hàng đến, bọn họ đang rí tai, thì thầm với nhau. Sau khi thấy Lâm Bắc Phàm tới, tất cả đều ngậm miệng lại. Một vài cô gái trong số đó còn đỏ mặt, lén nhìn hắn.

Các cô đều nghĩ:

- Cái tên này thoảng nhìn cũng rất tuần tú. Tại sao trước đây mình không nhận ra.

- Tiểu Phàm đúng là cao thủ. - Trương Kế Bằng vừa thấy Lâm Bắc Phàm đến đã nhiệt tình tới bắt chuyện. Trương Kế Bằng vốn hay uống rượu. Nhưng tửu lượng của Lâm Bắc Phàm khiến cho hắn phải kinh hãi. Vì vậy mà sau chuyện ngày hôm qua, hắn rất kính sợ Lâm Bắc Phàm.

- Giám đốc Trương! - Lâm Bắc Phàm vẫn như bình thường, chẳng hề kiêu ngạo hay xu nịnh.

- Nếu có ai nói người không phải thì cứ nói với tôi là được. - Trương Kế Bằng móc bao thuốc, đưa cho Lâm Bắc Phàm:

- Tiểu Phàm! Ăn giấu kỹ quá đây.

- Đâu có. Chỉ là một chút nhỏ mà thôi. - Lâm Bắc Phàm đón điều thuốc, ngậm bên mép.

Tục ngữ có nói: Đại hành gia vừa mới ra tay là biết có được hay không. Với bản lĩnh uống rượu của Lâm Bắc Phàm, muốn một khoản lương một năm trăm vạn là chuyện đơn giản. Đối với người như vậy, hiển nhiên là Trương Kế Bằng cảm thấy kính sợ.

Sau khi rút bật lửa, châm thuốc cho Lâm Bắc Phàm, hắn cười nói:

- Cậu nói thật đi. Ở lại Kim Sắc Hải Ngạn có phải muốn thể hiện trước mặt Liễu Vi hay không? Cậu đúng là người có khả năng chịu đựng.

- Giám đốc Trương. Đây là quan điểm của anh, không phải suy nghĩ của tôi. - Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc, cười cười.

Mặt Trương Kế Bằng có chút giải thích, nói:

- Cậu yên tâm. Bắt đầu từ hôm nay tôi xin rút lui. Cậu xem! Chủ tịch Liễu đúng là không thể chê vào đâu được. Lấy được cô ấy thì cậu đỡ tốn mấy chục năm phấn đấu. Nhưng diễm phúc như vậy cũng rất khó kiếm.

Lâm Bắc Phàm nhú mày, hơi khó chịu.

- Chủ tịch Liễu nói cậu tới phòng làm việc của cô ấy. - Trương Kế Bằng thấy vậy liền nói luôn vào vấn đề chính.

“Tới phòng làm việc? Chẳng lẽ Long Yên Nguyệt tới rồi hay sao? Đã nói là buổi tối mà? Mình còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý”. Lâm Bắc Phàm tặc lưỡi, xoay người đi về phía phòng làm việc của chủ tịch.

- Chủ tịch Liễu! - Sau khi gõ cửa, Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Đúng là một người con gái đẹp. Cho tới bây giờ, từ vóc dáng, quần áo hay nhan sắc cũng đều vượt trội. Như lúc này, Liễu Vi chỉ mặc một bộ quần áo công sở màu đen, nhưng bộ ngực cùng với cái eo thon vẫn khiến cho người ta phải ngẩn người.

- Ủ! - Sau cuộc nói chuyện ngày hôm qua, ánh mắt Liễu Vi nhìn Lâm Bắc Phàm đã bình thường hơn rất nhiều. Nàng cười cười với hắn rồi cúi đầu nhìn một cái hộp trước mặt:

- Cái điện thoại di động này, thưởng cho anh vì chuyện ngày hôm qua.

Phụ nữ đúng là những kẻ trộm tỉ mỉ. Đây là bản tính của họ...

12. Chương 12:

Nhận tiền lương của người khác trong một năm rưỡi mà tới hơn này mới làm được một việc chính. Hơn nữa, người có công phải nói là tiểu Kim mới đúng. Lâm Bắc Phàm xấu hổ, cười nói:

- Đó cũng chỉ là công việc của tôi mà thôi. Chủ tịch Liễu khách sáo quá.

- Chính anh cũng đang khách sáo với tôi. - Liễu Vi liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Không nói nữa. Đây là sự thưởng công của tôi. Từ tháng này, tiền lương của anh bắt đầu là ba nghìn.

“Thế mới được chứ!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười. Dù sao thì với lượng tiền đề chết người của Liễu Vi, một chút tiền còm đó cũng chẳng cảm thấy tiếc.

- Long Yên Nguyệt đang ở gian hàng thứ bảy. Anh đến đó nói chuyện với cô ấy một chút. - Liễu Vi nói xong liền bắt đầu tra cứu sổ sách.

Sau khi ra khỏi phòng làm việc của chủ tịch, Lâm Bắc Phàm trở về phòng của mình rồi mới đi tìm Long Yên Nguyệt.

Long Yên Nguyệt không phải là một phụ nữ dựa vào sự phóng túng mà có hư danh. Không biết chút công phu mèo quào mà ông nội dạy cho có được bao nhiêu năng lực. Nếu như ngay cả một cô gái cũng không đối phó được thì đúng là mất mặt. Lâm Bắc Phàm hồi hộp, gõ cửa.

- Vào đi! - Âm thanh vang lên không hề có chút hữu nghị.

Sau khi mở cửa, Lâm Bắc Phàm nhìn Long Yên Nguyệt cười cười. Tục ngữ đã nói không ai lại đánh người đang cười.

- Lâm... Bắc... Phàm.

Một tiếng kêu khê vang lên đầy sát khí. Mặc dù Long Yên Nguyệt cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy hần vẫn không nhịn được phải nghiêng răng nghiêng lợi.

- Phó cục trưởng Long. - Đã là phúc thì không phải họa. Mà đã là họa thì không tránh được. Long Yên Nguyệt bước vào trong phòng, cố tình không đóng cửa.

Có lẽ do chuẩn bị trước nên Long Yên Nguyệt cột tóc, không mặc váy mà mặc một bộ quần áo màu nâu giản dị. Có lẽ để che giấu vóc dáng của mình trước một con sói như Lâm Bắc Phàm. Nhưng với vóc dáng đầu ra đầy của Long Yên Nguyệt thì cho dù mặc bộ quần áo đó cũng vẫn không thể giấu được.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng nghĩ ngợi, hay nhìn Long Yên Nguyệt.

Long Yên Nguyệt đi tới cửa phòng, cười lạnh rồi đóng cửa lại. Sau đó, cô quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, cắn răng nói:

- Lâm tiên sinh! Về việc người tới cục cảnh sát báo cáo, tốt nhất là cho tôi một lời giải thích.

- Thôi được rồi! Chuyện đánh mất mấy chục đồng, tôi sẽ không báo cảnh sát nữa. - Lâm Bắc Phàm ngồi trên sa lon, lảng tránh.

- Hừ! Đừng có nói chuyện linh tinh. Tôi chỉ muốn... Nói về chuyện anh làm nhục tôi.

- Tôi làm sao mà biết? Lúc đó, tôi đang buồn bực. - Lâm Bắc Phàm giả vờ kinh ngạc.

- Bản chất của tôi không phải là một người xấu.

Long Yên Nguyệt quả thực không phải chỉ có hư danh. Suy nghĩ một chút, cô biết khi ở cục Cảnh sát, chắc chắn không phải Lâm Bắc Phàm giờ trò. Cho dù đâm tặc có lá gan lớn đến mấy cũng không dám công khai giữa ban ngày ban mặt, thậm chí lại còn đi vào cục cảnh sát mà sàm sỡ nữ cảnh sát. Còn lần thứ hai, Lâm Bắc Phàm cũng không phải phục kích mình. Nếu không, khi hần nhìn rõ mình cũng không dừng tay lại.

Chỉ có điều, Long Yên Nguyệt nuốt không trôi được cơn tức. Hôm nay cô đến đây tìm Lâm Bắc Phàm đâu phải nghe một lời giải thích. Nói khó nghe thì chính là chuẩn bị vì việc công để báo thù riêng.

- Còn nói nữa. Anh nghĩ tôi là loại người nào? Còn buổi tối hôm trước, anh ở đó phục kích tôi là có mục đích gì? - Long Yên Nguyệt đứng đối diện Lâm Bắc Phàm, hai tay chống nạnh:

- Anh nói cho rõ ràng. Nếu không, tôi sẽ cho anh vào cục Cảnh sát, từ từ hành hạ đủ bốn mươi tám giờ.

- Tôi tố cáo cố vì việc công báo thù riêng, lạm dụng chức quyền. - Lâm Bắc Phàm lên tiếng.

- Hừ! Anh đi tố cáo tôi? Tôi đánh gãy đầu khớp xương của anh trước. - Long Yên Nguyệt đắc chí, cười một cách xấu xa, không còn chút uy nghiêm của Cục trưởng cục cảnh sát.

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút rồi quyết định giải thích. Dù sao thì động chân động tay cũng không cần thiết phải dành chiến thắng. Thua phụ nữ cũng không mất mặt. Nếu hắn là một đại gia thì thua như thế mới nói.

- Là thế này. Chủ tịch Liễu bắt tôi tìm súng cho cô. Tôi phải tới cục Cảnh sát tìm cô để hiểu rõ tình hình. Nhưng không ngờ... Ha ha... - Lâm Bắc Phàm buồn cười liền dừng lại, rồi nói tiếp:

- Có đôi khi, trực giác của tôi rất linh nghiệm. Tối hôm đó, tôi cảm giác được có mùi khẩu súng nên tới đó để rình. Nhưng không ngờ lại gặp cô.

- Trực giác? Ta nghĩ là khứu giác chứ? - Lời nói đó còn lâu Long Yên Nguyệt mới tỉnh. Cô lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Tôi nghe chị Vi nói, nếu như tôi tin tưởng anh thì trong vòng ba ngày, anh giúp tôi tìm được súng?

- Ừ! Ba ngày. Chắc chắn là ba ngày. - Lâm Bắc Phàm nói một cách kiên quyết. Dù sao thì bây giờ, khẩu súng cũng đang nằm dưới nền nhà của hắn.

Long Yên Nguyệt cũng không tin tưởng Lâm Bắc Phàm, nhưng cô lại rất tin Liễu Vi. Nếu Liễu Vi đã tin tưởng thì mình cho hắn thời gian ba ngày cũng được.

- Nếu như tìm được thì chuyện trước kia bỏ qua. Nếu như không tìm được, thì đừng có trách.

- Xóa bỏ hết chứ? - Lâm Bắc Phàm liếc mắt.

- Noi thế nào thì cũng phải mời tôi bữa cơm.

- Được! - Long Yên Nguyệt trả lời dứt khoát. Về chuyện thực hiện hay không thì chỉ có cô mới biết.

Mặc dù cuộc nói chuyện rất thuận lợi, nhưng Lâm Bắc Phàm thấy đây không phải chỗ ngồi lâu. Hắn đứng dậy, gật đầu nói:

- Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi. Lúc nào tìm được súng tôi sẽ nói với chủ tịch Liễu liên lạc với cô.

- Ừ! Đi đi.

Lâm Bắc Phàm vừa tới cửa, đang định mở thì bên tai nghe thấy tiếng gió.

Cũng may Lâm Bắc Phàm đã chuẩn bị từ trước nên trong tình thế áp bách, hắn vội vàng cúi đầu né tránh, thuận thế lui lại vài bước, giữ khoảng cách nhất định với Long Yên Nguyệt. Hắn cả giận nói:

- Sao cô nói mà không giữ lời?

- Người đã thấy có bao nhiêu người phụ nữ nói chuyện giữ lời chưa?

Long Yên Nguyệt không nói tiếp, nhanh chóng đá vào bụng dưới cả Lâm Bắc Phàm.

Cũng may, đi theo ông nội nhiều năm, không phải để chơi. Lâm Bắc Phàm nghiêng người, không lùi mà tiến. Vào lúc mà lực đá của Long Yên Nguyệt chưa mạnh nhất, hắn liền ôm chặt lấy.

- Cô còn làm thế tôi không khách khí nữa đâu.

Chân đang dạn ra khiến cho tư thế có phần mập mờ. Long Yên Nguyệt xấu hổ, tiện tay đâm vào ngực Lâm Bắc Phàm.

Thấy Long Yên Nguyệt nhích lại gần, Lâm Bắc Phàm theo bản năng, sử dụng cách hiệu quả nhất: Long trào thủ.

Một chưởng còn chưa đánh ngã Lâm Bắc Phàm, Long Yên Nguyệt bắt đắc dĩ bảo vệ ngực mình, giận dữ nói:

- Đồ lưu manh.

- Lưu manh chính là cô. - Vào lúc này, Lâm Bắc Phàm cũng không còn giữ ý nữa.

- Quân tử động khẩu, không động thủ.

- Tôi... - Vốn Lâm Bắc Phàm định nói tôi không phải quân tử, nhưng nghĩ lại có chút không ổn đành buông Long Yên Nguyệt ra.

- Tên lưu manh chết tiệt.

Muốn đo chân, chưa chắc Lâm Bắc Phàm đã là đối thủ của Long Yên Nguyệt. Nhưng đáng tiếc do xấu hổ, nên khuôn mặt Long Yên Nguyệt đỏ hồng, gương nanh múa vuốt mà vọt tới Lâm Bắc Phàm, làm gì còn có chiêu thức nào nữa.

Lâm Bắc Phàm bất đắc dĩ bị Long Yên Nguyệt dồn vào góc tường. Mắt thấy móng tay Long Yên Nguyệt sắp cào vào mặt mình, Lâm Bắc Phàm chỉ có thể tự cứu bằng cách ôm chặt Long Yên Nguyệt vào lòng.

- Lưu manh! Tên lưu manh chết tiệt. Quân tử động khẩu không động thủ.

Thấy Long Yên Nguyệt trong lòng đang xấu hổ, giãy dụa, Lâm Bắc Phàm ngẩn người.

Sau một lúc, thấy cô gái vẫn xúc phạm mình, Lâm Bắc Phàm thấy cần phải dạy cho nàng một chút. Hắn cười một cách bí hiểm, nói:

- Quân tử động khẩu, không động thủ, đúng không?

- Người! Người muốn làm gì? A... Khốn kiếp! Tôi sẽ giết anh. Đứng...đứng...

Lại một lần nữa bị hắn bắt nạt, Long Yên Nguyệt chỉ đành cố gắng cắn chặt răng. Lúc này, cho dù phải chết cũng có thể...

13. Chương 13:

- Yên Nguyệt! Sắc mặt làm sao thế? - Liễu Vi đang cầm trong tay một tập sổ kế toán, ngẩng đầu nhìn Long Yên Nguyệt vừa mới bước vào, cười nói:

- Giải thích rõ ràng chưa? Chị đã nói với em rằng hắn không phải là người như vậy.

- Chị Vi! - Long Yên Nguyệt giận dữ, trách nhẹ.

Liễu Vi dọn đồng sổ sách, cười nói:

- Có chuyện gì? Em đừng nói rằng hắn vừa mới chọc em đấy chứ?

- Chỉ mình hắn? - Long Yên Nguyệt cũng không dám nói thật. Cô hừ lạnh một tiếng, nói:

- Chị yên tâm. Em chỉ giáo huấn hắn một chút. Nếu không nể mặt chị Vi, vừa rồi ở trong cửa hàng, em đã cắt đứt gân của hắn rồi.

- Chuyện súng thế nào? - Liễu Vi đứng dậy, rót cho Long Yên Nguyệt một chén nước.

- Hừ! Em không cắt gân hắn là vì để cho hắn đi tìm súng.

Liễu Vi đang định nói thì tiếng chuông điện thoại vang lên, ngắt lời cô.

Long Yên Nguyệt rút điện thoại, sau khi nhìn qua liền nói:

- Vương cục trưởng! Có chuyện gì thế?

- Cái gì? Anh nói gì? Cả khu bản kiều... - Nét mặt Long Yên Nguyệt kinh hãi, giọng nói gấp gáp:

- Quá đáng rồi. Đúng là khiêu khích một cách trắng trợn. Tôi sẽ trở về cục ngay.

Tất máy, sắc mặt Long Yên Nguyệt có chút khó coi. Cô nhìn Liễu Vi cười một cách xin lỗi rồi nói:

- Chị Vi! Em phải về cục.

- Ừ! Chú ý an toàn. - Liễu Vi đứng dậy, dặn dò vài câu. Những chuyện nàng không biết thì không bao giờ hỏi.

.....

Đầu tháng nhận tiền lương, giàu to rồi. Nếu không có tiền lương, Lâm Bắc Phàm chẳng có vấn đề gì, nhưng con vật nhỏ kia sẽ làm loạn lên mất. Mặc dù Lâm Bắc Phàm bình thường vẫn không nói gì, nhưng trên thực tế hắn cảm thấy rất đau lòng.

Sau khi hết giờ, Lâm Bắc Phàm liền tới một cái máy rút tiền tự động. Sau khi đút thẻ vào xong, Lâm Bắc Phàm kiểm tra tài khoản.

Thấy trong tài khoản có hai ngàn đồng, hắn biết đã có lương.

Không chút do dự, Lâm Bắc Phàm chuẩn bị rút toàn bộ. Nhưng có điều khiến cho hắn bức tức chính là sau khi nhập số tiền để rút, màn hình lại hiện lên một dòng chữ: "Xin lỗi! ATM đã ngừng hoạt động. Chi tiết xin liên hệ với..."

Cũng may, trên đường về nhà còn có một máy rút tiền tự động khác.

Chỉ có điều, cái tiếp theo cũng khiến cho Lâm Bắc Phàm bức tức. Bởi vì, màn hình cũng hiện lên dòng chữ: Xin lỗi! ATM đã ngừng hoạt động. Chi tiết vui lòng liên hệ...

Cũng may trong túi còn ít tiền, hoàn toàn có thể lo cho bữa ăn tối nay của tiểu Kim. Lâm Bắc Phàm tìm một quán ăn, sau khi mua mấy bát mì liền hăm hực trở về căn phòng của mình.

Vừa mở cửa, cảnh tượng trước mắt khiến cho Lâm Bắc Phàm choáng váng.

Trong cả phòng, chất đầy tiền mặt. Tất cả đều là những tờ có mệnh giá một trăm hoặc là năm mươi. Tiểu Kim đang nằm trên giường phủ đầy tiền.

Lâm Bắc Phàm vội vàng đóng cửa, kinh hãi không để đâu cho hết. Hắn biết tiểu Kim giở trò. Đưa tay nắm lấy tiểu Kim, hắn vội la lên:

- Tiền này là ở đâu?

- Tôi! Của tôi. - Tiểu Kim ôm một cục tiền, giương nanh múa vuốt kháng nghị.

Không làm mà hưởng là chuyện không được. Lâm Bắc Phàm lấy Đồ Long đao, trợn mắt quát lớn:

- Tao hỏi mày là tiền ở đâu?

Sau khi thấy Đồ Long đao, tiểu Kim lạnh người, dáng vẻ đáng thương, cười hề hề nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Lão Đại! Ở nhân gian chẳng phải lưu hành loại tiền này sao? Tôi chuẩn bị chỗ tiền này cũng là để nâng cao cuộc sống vật chất của anh.

"Xềng..." Đồ Long đao run lên bần bật, như một cọng cỏ.

- Tôi nói! Tôi nói. Chỗ tiền này là tôi lấy ở những cái hộp bên đường. - Tiểu Kim rút cổ.

ATM!

Tên mất dậy này dám cướp toàn bộ ATM của thành Nam. Lâm Bắc Phàm chực ngã xuống đất. Mặc dù tiền là một thứ rất tốt, nhưng không thể có được bằng cách này. Có lẽ, cả ngày mai, toàn bộ thành Nam đều náo loạn.

- Tao cũng là người thích tiền. Nhưng phải là tiền kiếm được một cách đúng đắn chứ không phải như thế này. - Quả thực, Lâm Bắc Phàm có chút lo lắng. Nhiều tiền như vậy, nếu không có biện pháp xử lý, hắn sẽ gặp rắc rối lớn.

- Đây là phạm pháp. Bị phát hiện sẽ phải ngồi tù.

Tiểu Kim oan ức nhìn Lâm Bắc Phàm. Không biết tại sao ở nhân gian lại có nhiều khuôn phép đến vậy.

- Mày... Có cách nào trả lại tiền không? - Lâm Bắc Phàm biết, nếu có cách thì cũng chỉ tiểu Kim có mà thôi.

- Hừ! - Tiểu Kim nghiêng đầu, nét mặt oan uổng, rầu rĩ không vui.

- Được rồi! Được rồi. - Lâm Bắc Phàm không đành lòng, ôm tiểu Kim lên, đặt trong lòng bàn tay, xoa đầu nó:

- Tao biết mày lo cho cuộc sống của chúng ta. Nhưng làm thế nào là phạm pháp. Muốn có tiền, cho dù không cần phải làm theo luật pháp thì ít nhất cũng không nên làm chuyện như thế này.

- Lắm chuyện!

- Lắm chuyện thì lắm chuyện. Nếu mày không nghĩ cách thì tao không khách khí nữa đâu đấy. Sau này, nếu mày muốn, mỗi ngày tao đều cho gấp đôi. - Nghĩ tới sinh lý của tiểu Kim mới chỉ có mười hai tuổi, Lâm Bắc Phàm bắt buộc phải dụ dỗ.

- Được rồi! Coi như tao van mày.

Tiểu Kim ngẩng đầu, nằm trong lòng bàn tay Lâm Bắc Phàm. Từ những cái vẩy trên người nó bắn đầu tỏa ra ánh sáng vàng nhàn nhạt. Trong lúc Lâm Bắc Phàm đang trợn mắt, há mồm, toàn bộ những cọc tiền trong phòng liền bay vào trong làn ánh sáng đó.

- Thế này cũng được? - Lâm Bắc Phàm thán phục, nói một cách kinh ngạc:

- Mày có thể làm cho toàn bộ số tiền mặt đó trở về hay sao?

Tiểu Kim liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái rồi nói thản nhiên:

- Khứu giác của ca, người không phải không biết. Năng lực của ca so với trí tưởng tượng của người còn mạnh hơn rất nhiều. Thôi được rồi! Đừng có hâm mộ ca. Ca chỉ là một...

- Cút mau.

Sau khi tiểu Kim rời đi, Lâm Bắc Phàm liền suy nghĩ. “Có sự giúp đỡ của con vật nhỏ, bản thân mình có hay không đang sở hữu một sức mạnh hơn người bình thường?” Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Lâm Bắc Phàm liền mỉm cười. Dựa vào trộm cắp để phát, đó không phải là bản chất của ta.

Hai giờ sáng, ở cục Công An khu Bản Kiều.

Trong căn phòng hội nghị, có mặt rất nhiều người. Khuôn mặt người nào cũng như vừa bị sốc.

Cục trưởng cục công an Vương Chí, nét mặt đầy nếp nhăn. Hai mắt không thiếu những sợi tơ máu, cũng đang choáng váng.

- Trong vòng hai giờ, có thể nói là ngắn hơn, kẻ trộm đã lấy đi toàn bộ tiền trong hai mươi sáu cột ATM. Mười sáu ngân hàng của khu Bản Kiều không một ngân hàng nào thoát. - Vương Chí giận dữ, lạnh lùng nói:

- Một vụ án động trời! Đây là ăn trộm có tổ chức, có kế hoạch, có mục đích. Tiểu Nguyệt nói đúng. Đây chính là khiêu khích đối với cảnh sát thành Nam chúng ta. Đặc biệt là khiêu khích, thách thức đối với cảnh sát khu Bản Kiều.

Không có người nào lên tiếng. Thực ra, tất cả mọi người đều kinh hãi. Rốt cuộc thì tổ chức nào mới làm được như vậy? Toàn bộ những nơi đó đều có thiết bị giám sát của các ngân hàng, nhưng một chút dấu vết cũng đều không thấy.

Wang Chí quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt đang ngồi, gật đầu nói:

- Tiểu Nguyệt! Chuẩn bị một bản báo cáo, miêu tả vụ án đặc biệt này. Vụ án này quá lớn, phải lập tức báo cáo lên tỉnh.

14. Chương 14:

Sau khi tiểu Kim trả lại mọi thứ về nguyên vị trí, Lâm Bắc Phàm mới bình tĩnh lại. Nhưng hắn vẫn phải nghiêm khắc nói với tiểu Kim vài câu. Sau này, chắc phải dành chút thời gian để nói cho tiểu Kim một số pháp luật mới được.

Ngày hôm sau, trước khi ra ngoài, Lâm Bắc Phàm lại dạy dỗ cho tiểu Kim một chút. Hơn nữa, hắn còn dọa rằng, nếu trong lúc mình không có nhà, con vật nhỏ mà dám ra ngoài nữa bước thì hắn sẽ lấy Đồ Long đao ra để hầu hạ.

Lâm Bắc Phàm cũng không mang súng đi theo. Hắn biết nếu như ngay hôm nay mà đã đem súng đến thì chắc chắn là không hợp lý. Mà thậm chí, Long Yên Nguyệt còn hoài nghi bản thân hắn nữa.

Trên đường đi làm, Lâm Bắc Phàm tranh thủ ghé qua một cái ngân hàng, thứ nhất là để lấy tiền, thứ hai là để xem chuyện tiểu Kim làm hôm qua có khiến cho mọi người hoảng sợ hay không.

Chọn bữa một ngân hàng, sau khi đi vào, hắn thấy bất luận là khách gửi tiền hay nhân viên ngân hàng cũng đều có gì đó khác lạ. Sau khi đưa ra một chuỗi mà số, hắn ngồi đợi một lúc...

- Được rồi! Tối ngày hôm qua, ATM tại sao không có tiền?

Sau khi lấy tiền xong, Lâm Bắc Phàm vờ hỏi. Nhân viên ngân hàng ngơ ngác, ngắc đầu, nói:

- Chắc có chuyện lắm lẫn. Các máy ATM đến giờ vẫn hoạt động bình thường.

“A? Chẳng lẽ sau khi tiểu Kim trộm tiền, ngay lập tức trả về nên vẫn chưa có người nào phát hiện?” Lâm Bắc Phàm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng hắn vẫn không dừng lại, sau khi cầm tiền và thẻ, nói:

- Rõ ràng là ngày hôm qua không có. Các người dám trốn tránh trách nhiệm.

- Xin lỗi! Có thể máy móc gặp sự cố. - Nhân viên ngân hàng hơi chột dạ. Phải biết rằng những người tức giận về chuyện ATM không có tiền tối hôm qua cũng không phải chỉ có một mình Lâm Bắc Phàm..

Chỉ có điều đó là tối hôm qua, nhân viên ngân hàng không thể ngờ được rằng, có một khoảng thời gian ATM thực sự không có gì. Nhưng chuyện đó cũng chỉ có một số ít người trong ban giám đốc của ngân hàng biết được mà thôi.

Sau khi lấy tiền, Lâm Bắc Phàm định tới cửa hàng điện thoại sắm lấy một chiếc điện thoại di động. Nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, không nghĩ được mình cần gọi cho ai, hay ai có thể gọi cho mình nên đành thôi.

Tới Kim Sắc Hải Ngạn xem TV tới chiều, hắn ngủ thêm một lúc rồi, lững thững đi lên tầng ba.

Sau khi đăng nhập vào QQ, cái biểu tượng hoạt hình nhấp nháy mấy cái. Mở ra, hắn liền thấy được tin nhắn của Likedance.

Likedance: Tại sao?

Likedance: Bây giờ, chắc anh không có trên mạng. Nhớ câu nói, tiếng cười của anh quá.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười. Đột nhiên, hắn nhớ tới câu nói khốn kiếp của tiểu Kim, liền gõ như múa lên bàn phím.

Sát thủ tình trường: Ha ha! Đừng có mê mẩn anh. Anh chỉ là một truyền thuyết...

Likedance: Online rồi hả? Mỗi buổi tối anh đều online có phải là để lừa cho em vui vẻ có phải không?

Sát thủ tình trường: Không phải. Chỉ là đang tán tỉnh mấy cô bé, nên thuận tiện nói với em vài câu.

Likedance: Nói dối. Mỗi lần em giả vờ logout là anh cũng out luôn.

Sát thủ tình trường: A? Hôm nay hình như không phải là cách nói chuyện của em.

Likedance: Sát thủ.

Sát thủ tình trường: Hả?

Likedance: Em thích anh. Nếu có kiếp sau, em làm vợ anh được không? Mỗi ngày, anh lại kể cho em những chuyện xưa.

Sát thủ tình trường: Nếu vậy thì còn phải xem em thế nào. Nếu như em quá xấu thì đừng có hy vọng.

Likedance: Sát thủ.

Sát thủ tình trường: Oi.

Likedance: Có thể nói cho em biết, thiên đường như thế nào không?

Sát thủ tình trường: Nơi đó chẳng phải có mấy tên người chim hay sao? Có gì lạ đâu?

Likedance: Tối không?

Sát thủ tình trường: Không tối. Sáng chói mắt. Cẩn thận em bị phơi nắng thành người bản xứ.

Likedance: Có lạnh không?

Sát thủ tình trường: Không lạnh. Nhưng lúc đi thì mang quần áo nhiều hơn một chút. Thiên đường cũng có mùa đông đấy.

Likedance: Sát thủ.

Sát thủ tình trường: Ờ?

Likedance: Sau này em không online được nữa. Bác sĩ nói, nếu còn online em sẽ nhìn rất khó.

Sát thủ tình trường: Ừ.

Likedance: Ba em nói: Kiếp sau đầu thai nên ít nhiều cũng mang được một chút gì đó của kiếp trước. Sát thủ! Em rất đẹp. Em không muốn thay đổi. Như vậy, cho dù kiếp sau chúng ta gặp nhau, anh cũng không cảm thấy lạ.

Lâm Bắc Phàm nuốt một chút nước bọt. Hắn vẫn tự cho mình là một người đứng đắn. Nhưng vẫn cảm giác khóe mắt nóng nóng. Đúng là số chó.

Likedance: Kiếp sau, anh chắc chắn có thể nhận ra em đúng không?

Sát thủ tình trường: Ừ! Cho dù có một ngàn người đi qua, anh cũng chỉ cần nghe tiếng bước chân là nhận ra em.... Bởi vì... Chín trăm chín mươi chín người là bước trên mặt đất, chỉ có một mình bước chân của em là dẫm lên trái tim của anh...

Trước khi logout, Lâm Bắc Phàm chẳng hề do dự đưa likedance vào danh sách đen. Hắn biết, sau này sẽ không dùng lại QQ này nữa. Mặc dù, chưa từng gặp mặt Likedance, nhưng chút tình cảm nảy sinh thực sự xuất phát từ tận đáy lòng. Hắn không muốn lời chút tình cảm đó ra nữa.

Cái đó và tình yêu không hề có liên quan đến nhau...

“Thằng ranh con! Mày quỳ xuống cho ông. Mấy ngày nữa, ông sẽ chết”.

“Không quỳ! Ông vẫn còn sống mà?”

“Quỳ xuống! Sau khi ông chết rồi, mày có tiểu lên người ông, ông cũng chẳng quan tâm. Bây giờ ông muốn mày quỳ”.

Bị sự ảnh hưởng rất lớn từ ông nội, Lâm Bắc Phàm không phải là một người đàn ông hào hiệp. Chưa tới nửa giờ, hắn đã chôn sâu chuyện Likedance xuống tận đáy lòng, nét mặt lại xuất hiện một sự mỉm cười.

Đã lâu rồi chưa về thăm ông. Chờ thêm một thời gian nữa, có thời gian rảnh rồi, về thăm một chút.

Hai ngày trôi qua, Lâm Bắc Phàm cầm khẩu súng của Long Yên Nguyệt tới Kim Sắc Hải Ngạn.

- Hoàn bích quý Triệu. (1) - Lâm Bắc Phàm đặt khẩu súng đen trũi lên bàn làm việc của Liễu Vi.

- Anh đã tìm được rồi? - Thấy khẩu súng, Liễu Vi hơi rụt người lại. Sự sợ hãi của cô hoàn toàn là theo bản năng.

- Không phải chuyện dễ dàng. - Lâm Bắc Phàm thời dài, nét mặt đau khổ nhìn Liễu Vi.

- Chủ tịch Liễu! Cô có thể nói với Long Cục phó một chút, nói cô ấy không cần để ý tới chuyện khẩu súng. Nếu làm lớn chuyện, người khác rất có khả năng giết tôi diệt khẩu.

- Trước kia tôi chưa biết anh. Còn bây giờ ... Ha ha! - Liễu Vi không muốn đưa ra nhận xét, cười nói:

- Chuyện này cũng chẳng có gì. Tôi sẽ nói với Yên Nguyệt một tiếng. Anh cứ đi làm việc đi.

Lâm Bắc Phàm vừa bước ra khỏi phòng làm việc, Liễu Vi đã bật microphone gọi cho Long Yên Nguyệt.

- Tìm được súng rồi. Vừa mới đem tới cho chị.

- Thật không? - Đầu bên kia, âm thanh của Long Yên Nguyệt vang lên vừa vui mừng vừa sợ hãi.
- Lừa em làm gì? Nhanh tới đây mà lấy. Mấy hôm nay lo lắng lắm phải không? - Liễu Vi mỉm cười, đầy quyến rũ.
- Im lặng một chút, trong điện thoại lại vang lên tiếng nói:
- Chị Vi! Lâm Bắc Phàm là người đàn ông thế nào?
- Liễu Vi ngẩn người, rồi nói:
- Trước kia chị cũng không biết. Bây giờ muốn nói cũng không rõ. Nhưng chị cảm giác, bề ngoài hắn là một người phóng đảng, nhưng bên trong lại đáng mặt nam nhân.
- Làm sao mà hắn có thể chắc chắn trong ba ngày có thể tìm được súng của em? Chẳng lẽ đã có âm mưu từ trước?
- Liễu Vi cười nói:
- Em nghĩ nhiều quá rồi. Thực ra hắn chỉ là một người bình thường. À! Tử lượng của hắn cực lớn.

(1): Hoàn Bích quy Triệu: Năm 283 trước công nguyên, Triệu Huệ Văn Vương có được một viên ngọc bích tinh khiết rất đẹp, có tên là Hòa Thị Bích. Nó được nhà vua luôn nâng niu bên mình, không muốn rời tay. Tần Chiêu Tương Vương biết được tin đó rất muốn có, liền cử sứ giả sang nói với Triệu Huệ Văn Vương rằng nước Tần muốn lấy 15 ngôi thành để đổi lấy viên ngọc bích có một không hai trong thiên hạ này. Triệu Huệ Văn Vương cảm thấy rất khó xử, bởi Tần vốn là một con sói đói không thủ tín. Nếu đem ngọc sang đó rất khó có ngày trở về, mà nếu không đem sang thì sợ vua Tần tức giận. Nhà vua bèn triệu tập quần thần tới để thương nghị. Các đại thần bàn luận hơn nửa ngày mà vẫn không đưa ra được một cách nào. Cuối cùng, có một hoạn quan tên Mậu Hiền tiến cử: "Nhà hạ nhân có một môn khách tên là Lạn Tương Như. Người này rất bạo gan và có học thức, trí dũng song toàn, có thể cử đi sứ nước Tần. Tức thì Triệu Vương gọi Lạn Tương Như vào chầu. Quả nhiên, khi thấy đó là người có ăn nói với kiến thức, bèn cử ông đi sứ nước Tần.

Tần Chiêu Tương Vương được tin hết sức mừng rỡ, vội triệu quần thần, tiếp kiến Lạn Tương Như. Tương Như cung kính dâng ngọc bích lên, nhà vua cầm xem, khen ngợi không ngớt, mãi mới đưa cho quần thần và các cung nữ cùng xem nhưng lại không hề đề cập đến việc đổi thành trì. Lạn Tương Như đã nhìn thấu suy nghĩ của vua Tần, vội vàng bước lên nói: "Viên ngọc bích tuy quý hiếm, nhưng có một vết nứt khó nhận thấy, để hạ thần chỉ cho bệ hạ xem".

Vua Tần tin là thực liền đưa sang, thì thấy Lạn Tương Như ôm lấy ngọc bích vội lùi lại mấy bước, đến gần bên một cột trụ tức giận nói: "Đại vương hứa đổi 15 ngôi thành trì lấy ngọc bích, vua Triệu chúng tôi rất tán thành mới cử tôi đem ngọc sang đây, nhưng tôi thấy đại vương chẳng có thành tâm chút nào. Nay ngọc đang trong tay tôi, nếu mà đại vương bức ép thì đầu tôi sẽ cùng ngọc bích đâm vào chiếc cột này cho tan tành ra, đại vương đừng hòng mà lấy được". Lạn Tương Như vừa nói vừa sấn đến bên cột. Vua Tần thấy vậy liền vội vàng gọi người đem bản đồ ra, khoanh rõ vị trí của 15 ngôi thành trì. Lạn Tương Như thấy rất khó mà đảm bảo liền nói rằng: "Trước khi cử tôi đem ngọc sang đây, vua Triệu đã ăn chay trong 5 ngày rồi mới tổ chức nghi lễ rất long trọng, nay nếu đại vương có thành ý, thì cũng nên ăn chay trong 5 ngày, bây giờ tôi mới dâng ngọc bích cho đại vương". Tần Chiêu Tương Vương đành phải nhận lời, rồi đưa Lạn Tương Như ra nghỉ ở nhà khách. Lạn Tương Như vừa về đến nhà khách, liền cử một tên tùy tùng cải trang rồi đem ngọc bích theo đường tắt trở về nước Triệu.

Năm hôm sau, vua Tần quả nhiên tổ chức nghi lễ đón nhận ngọc bích, nhưng chỉ thấy Lạn Tương Như đi tay không thông thả bước vào điện nói rằng: "Quý quốc kể từ thời Mục Công đến nay đã trải qua hơn 20 vị hoàng đế, mà chưa hề có vị vua nào thủ tín cả. Tôi sợ bị mắc lừa thì thực là có lỗi với vua Triệu, nên đã cử người đem ngọc về nước rồi, vậy mong đại vương hãy trị tội tôi". Vua Tần nghe vậy tức giận quát rằng: "Đây rõ ràng là người riêu cợt ta", rồi ra lệnh trói lại. Lạn Tương Như vẫn thản nhiên nói rằng: "Đại vương chớ nên tức giận, xét vì hiện nay Tần mạnh Triệu yếu, nếu đại vương muốn lấy ngọc bích, thì hãy cắt 15 ngôi thành trì cho nước Triệu trước, rồi cử người theo tôi sang nước Triệu nhận ngọc. Triệu đã được 15 ngôi thành trì thì đâu còn dám không đưa ngọc cho nước Tần?". Vua Tần thấy Lạn Tương Như cứ thao

thao bất tuyệt cũng không tiện cắt ngang, liền cho Lạn Tương Như về nước. Kỳ thực Vua Tần cũng không có ý trao đổi thành trì, nên trò đổi chác giữa hai nước cũng bỏ đó không nhắc tới nữa..

15. Chương 15:

Tối buổi tối, lần đầu tiên, Lâm Bắc Phàm không online. Chẳng có gì để giải trí, hần liền xuống bàn mặt trượt dưới lầu. Cái quán mặt trượt bình thường chiếm một diện tích to. Bên trong có đặt mấy chục bàn mặt trượt.

Bà chủ thấy Lâm Bắc Phàm cũng biết hần là bảo vệ của Kim Sắc Hải Ngạn. Tên tiểu tử này thoảng nhìn cũng sạch sẽ. Bà chủ gạt đầu, cười nói:

- Tên nhóc này lại chuồn lên mạng đúng không. Sớm muộn gì cũng bị đuổi.

Bà chủ họ Từ, tên là Đan, ước chừng ba mươi tuổi. Mái tóc nhuộm vàng, vóc người hơi phát tướng. Khuôn mặt được chăm chút cẩn thận nên trắng bóng, rất gợi cảm. Hôm nay, bà chủ lại mặc một chiếc sườn xám màu trắng. Mặc dù không thấy được khe ngực, nhưng bộ ngực vẫn như muốn gây sự với người khác.

- Hôm nay đến đây để chơi. - Lâm Bắc Phàm cười cười.

Từ Đan không hiểu tại sao cái tên này ngày nào cũng bỏ đi chơi, nhưng lại không bị đuổi. Tuy nhiên, cô cũng không quá để ý. Thấy Lâm Bắc Phàm muốn chơi mặt trượt, cô liền kêu gọi vài người đang uống, tới mở một bàn.

Đặt nhỏ thì thắng mà đặt lớn thì thua. Lâm Bắc Phàm chơi không lớn, mỗi một buổi tối, thắng thua chỉ khoảng một hai trăm đồng. Vận may của hần kiếm được không ít, nhưng không hề kiếm được nhiều khiến cho Lâm Bắc Phàm rất bực.

- Hôm nay, bài đen quá. Ha ha! - Bà chủ quán Từ Đan vẫn đứng sau lưng Lâm Bắc Phàm. Cô chấp nhận ít đi chút tiền lãi, nên ám chỉ cho Lâm Bắc Phàm biết.

Lâm Bắc Phàm không có tiền nhưng cũng không phải là một kẻ keo kiệt. Có những khi hần có thể không có tới một đồng, thậm chí bán toàn bộ gia sản, hần cũng chẳng hề nhú mảy.

Chơi đùa một chút mà thôi, không nên để lún chân quá sâu. Lâm Bắc Phàm cũng chưa thua nhiều lắm.

- Mọi người cứ chơi đi. Tôi sẽ còn quay lại.

- Lâm Bắc Phàm! Thời gian đi làm mà anh dám chạy đến đây đánh mặt trượt? Tôi sẽ đi nói với chị Vi.

Lâm Bắc Phàm choáng váng. Hần chẳng cần quay đầu lại cũng biết người tới là ai. Bên trong quán mặt trượt, ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung về phía đó, hần không thể nuốt chửng lấy người ta.

- Tôi nói cô đừng có quẩn lấy tôi có được không. - Lâm Bắc Phàm quay đầu, rồi buột miệng.

Dứt lời, ngay cả Từ Đan cũng phải kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm. Tên tiểu tử này đúng là có năng lực. Một cô gái xinh đẹp như vậy mà hần vẫn còn không thích? Chẳng lẽ tên tiểu tử này đã được hưởng nước bọt của chủ tịch Kim Sắc Hải Ngạn? Chẳng trách mà trong thời gian đi làm vẫn còn có thể đi chơi.

Từ Đan càng nghĩ càng thấy đúng. Đúng là thể hệ nào cũng có tài năng.

Về phần những người đàn ông khác thì ánh mắt vừa ghen ghét vừa hâm mộ nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Anh.....! Tôi cần phải gọi cho chị Vi.

Vừa nói chuyện, cô vừa móc điện thoại, bắt đầu ấn số. Rời khỏi nơi làm việc, Long Yên Nguyệt không còn một chút dáng vẻ của Phó cục trưởng Cục Cảnh sát. Có lẽ, mấy lần bị Lâm Bắc Phàm trêu ghẹo, nên bây giờ, cô ăn mặt rất kín đáo với một bộ quần áo bình thường rộng thùng thình. Ngay cả trên cổ cũng cài cúc. Nhưng cho dù thế nào thì cũng không thể giấu được nét đẹp của mình.

- Chị Vi! Lâm Bắc Phàm dám trong thời gian đi làm tới quán mặt trượt dưới lầu... Cái gì? Chị biết hả?... Vâng... Vâng...

Sau khi tắt máy, Long Yên Nguyệt có chút rầu rĩ, nói:

- Đi ra! Tôi có vài lời muốn nói với anh.
- Tôi còn muốn đánh mặt trượt. Có chuyện gì thì nói đi.
- Anh giúp tôi tìm được đồ, tôi phải mời anh ăn cơm. Con gái chúng ta, đã nói là giữ lời.
- Tôi không doi! - Lâm Bắc Phàm từ chối.

Long Yên Nguyệt ghé vào tai Lâm Bắc Phàm, nói nhỏ:

- Nếu không đi, tôi sẽ tố cáo anh chuyện tham gia đánh bài trái phép.

Thấy ánh mắt ghen ghét của đám người xung quanh, Lâm Bắc Phàm như nghe thấy bọn họ đang nói:

- Thằng khốn! Mày đừng có giả vờ nữa.

Thực sự không chịu nổi những ánh mắt đó, Lâm Bắc Phàm thu dọn, đứng lên nói:

- Được rồi! Chỉ một lần thôi.

Vừa ra khỏi quán, nét mặt Long Yên Nguyệt đã trở lại như cũ. Cô hận không thể đánh cho Lâm Bắc Phàm để sau này hắn chỉ có thể ngồi xe lăn.

- Đi đâu? - Nét mặt Lâm Bắc Phàm giống như một con lợn chết không sợ nước sôi.
- Dù sao thì cũng mời anh ăn cơm. - Long Yên Nguyệt liếc mắt rồi quát lên:
- Chỗ nào do anh chọn. Trong phạm vi một ngàn đồng.

Lâm Bắc Phàm như không nghe thấy, tiện tay chỉ một cái quán nhỏ bên đường, nói:

- Vậy thì ở đây đi. Mùi thức ăn cũng không tệ lắm.

Mặc dù, Long Yên Nguyệt không cảm thấy thích, nhưng Lâm Bắc Phàm đã nói thì nàng không tiện từ chối. Lâm Bắc Phàm biết Long Yên Nguyệt có chuyện muốn nói, hắn liền chọn một góc để ngồi.

- Cậu em! Có bạn gái rồi hả? - Ông chỉ là một người khoảng chừng năm mươi tuổi, mặt đầy nếp nhăn. Nụ cười trên mặt có chút gì đó chất phác. Lão cười ha hả, tới trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Vào lúc này, tâm trạng Long Yên Nguyệt có chút gì đó phức tạp. Nếu Lâm Bắc Phàm trả lời câu hỏi thì mình bị hắn chiếm lợi thế của mình. Nhưng nếu Lâm Bắc Phàm từ chối thì tên khốn này không coi mình vào mắt.

Cũng may, Lâm Bắc Phàm chỉ cười cười, chọn mấy món ăn.

Long Yên Nguyệt ngồi xuống đối diện với Lâm Bắc Phàm. Cố gắng một lúc, sắc mặt cô mới từ từ bình thản. Dù sau, mình có việc cần đến người ta, cũng phải tử tế một chút.

- Lâm Bắc Phàm! Anh giúp tôi tìm được vật đó. Cảm ơn anh. - Long Yên Nguyệt nói.
- Chỉ cần Long phó cục trưởng nhớ những gì mình đã nói. Những chuyện trước đây xóa bỏ. - Long Yên Nguyệt uống một cốc bia.

Long Yên Nguyệt cúi xuống, sau đó tìm cách mỉm cười, nói:

- Anh cũng biết, chuyện này lớn mà nhỏ. Nhưng tôi lại không nhận ra anh có chút năng lực. Nghe chị Vi nói, anh uống rượu rất tốt?

Lâm Bắc Phàm không để cho mình bị dẫn đi quá xa, nói:

- May mắn thôi.
- Chuyện sùng, tôi không muốn nói sâu. - Lâm Bắc Phàm rót cho mình một chút rượu, sau khi nhấp nhẹ liền cười nói:
- Được rồi! Buổi tối ba ngày trước, khoảng gần một giờ, có phải anh ra ATM lấy tiền không?

“Được! Cuối cùng thì cũng thò cái đuôi”.

Lâm Bắc Phàm biết mình nói dối cũng vô ích. Là sao mà Long Yên Nguyệt dám khẳng định như vậy? Chắc hẳn là đã tới ngân hàng, xem xét các đoạn phim. Hẳn ngẩng đầu, kinh ngạc hỏi:

- Ô! Làm sao mà cô biết được. Nhưng không rút được. Số tiền trong máy không đủ.

Long Yên Nguyệt nhìn xung quanh xem có ai ngồi gần không. Nhưng chẳng ngờ lại có quá nhiều người đang nhìn mình. Cô hừ mũi một tiếng, đảo mắt một vòng.

Dù sao thì cũng là một cảnh sát nên ánh mắt của cô cũng không giống người thường.

Sau khi hù dọa mọi người, Long Yên Nguyệt lại quay lại nhìn Lâm Bắc Phàm, cười cười nói:

- Lâm Bắc Phàm! Trực giác của anh chẳng phải rất tốt hay sao? Tôi muốn nói với anh chuyện này. Đây chính là chuyện bí mật của cục Cảnh sát. Anh biết là tôi rất tin tưởng anh.

“Lại nói chuyện trộm cắp ở ngân hàng?” Lâm Bắc Phàm không muốn nghe nhưng lại không dám từ chối vì sợ khiến cho Long Yên Nguyệt nghi ngờ. Không còn cách nào khác, Lâm Bắc Phàm đành phải để cho Long Yên Nguyệt muốn làm gì thì làm, cùng lắm thì làm quả bóng cho nàng chơi.

16. Chương 16:

Hai mươi ba tuổi, trở thành phó cục trưởng cục Công an có thể nói đó là một kỳ tích. Điều đó cũng nói rõ một điều, Long Yên Nguyệt không phải chỉ là một cái bình hoa để làm cảnh.

Long Yên Nguyệt rất muốn biết Lâm Bắc Phàm làm sao tìm lại được súng cho mình. Cô có thể khẳng định trong này có chuyện gì đó bí ẩn. Nhưng hỏi thẳng Lâm Bắc Phàm là chuyện không thể. Mà chỉ có thể từ từ, làm cho hắn lộ ra mà thôi.

- Trong khoảng từ mười hai giờ tối hai giờ đêm hai hôm trước, anh có biết thành Nam đã xảy ra một chuyện quan trọng không? - Long Yên Nguyệt ra vẻ thần bí nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Trong vòng hai giờ, kẻ trộm đã lấy toàn bộ tiền trong hai mươi sáu ATM của ngân hàng ở thành Nam. Tất cả mười sáu ngân hàng trong khu Bản Kiều không một ngân hàng nào thoát khỏi. Trong buổi tối hôm đó, lúc anh rút tiền có phải là tiền trong máy không đủ đúng không?

- Có việc đó? - Lâm Bắc Phàm ngăn người, lấy một điều thuốc là. Hắn chột bưng tỉnh, nói:

- Chẳng trách mà buổi tối hôm đó tôi không lấy được tiền. Chắc! Phải nói là quá cao tay.... Mà không phải là những nơi đó đều có camera giám sát hay sao?

Mặc kệ Lâm Bắc Phàm nghĩ thế nào, Long Yên Nguyệt không trả lời trực tiếp câu hỏi của hắn. Cô nhấp một chút rượu rồi nói:

- Đây rõ ràng không phải là trộm cắp bình thường mà chính là nhằm vào cục Công an khu Bản Kiều.

- Có chuyện đó thật không? Xảy ra chuyện lớn như vậy, tại sao báo chí không đưa tin?

Ánh mắt Long Yên Nguyệt có chút bất lực. Cô lắc đầu, nói:

- Đây có thể nói là đối thủ của cả cảnh sát thành Nam. Thậm chí, cảnh sát trong cả nước cũng chưa từng gặp phải đối thủ nào mạnh như vậy. Hơn nữa, đối thủ cũng không phải vì tiền, mà chỉ muốn làm thế mà thôi.

- A! - Long Yên Nguyệt rít một hơi thuốc, giả vờ khiếp sợ nhìn Long Yên Nguyệt nhưng trong lòng hắn lại đang mỉm cười. Với bản lĩnh của tiểu Kim, chỉ sợ ăn trộm quần lót của cô đang mặc trên người cũng hoàn toàn bình thường...

“Không biết, hôm nay cô ta mặc màu gì... Ách! Lại nghĩ đi đâu rồi...”

- Trong vòng nửa giờ, có thể còn ngắn hơn, hai mươi sáu ATM bị mất toàn bộ tiền đã được trả lại đầy đủ.

- Long Yên Nguyệt kể tới đây mà vẫn cảm thấy sợ hãi. Lúc ấy, ở gần tất cả các ATM, cảnh sát đã bố trí

chặt chẽ. Vậy mà người đó vẫn không coi cảnh sát vào đâu, thoải mái trả tiền lại chỗ cũ. Tất nhiên, chuyện xấu hổ như vậy Long Yên Nguyệt không thể nói ra.

- Có đúng như vậy không? Vậy... Có đầu mối hay không? - Lâm Bắc Phàm cầm một xâu thịt nướng lên, vừa gỡ vừa nói.

- Đó là chuyện cơ mật, anh không thể biết. - Lâm Bắc Phàm thở dài. Khuôn mặt xinh xắn càng thêm quyến rũ.

Trên mỗi tờ tiền mặt có không ít dấu vết móng vuốt nhỏ bé. Hơn nữa, trên một cọc tiền mặt còn bị một thứ vũ khí sắc bén đâm thủng. Với thực lực của đối phương, hoàn toàn có thể không để lại chút giấu vết. Nhưng tại sao? Tại sao đối thủ lại muốn để lại dấu mối? Chuyện duy nhất có thể giải thích đó là lời khiêu khích đối với công an khu Bản Kiều.

Mặc dù Long Yên Nguyệt nói rất nhỏ, nhưng Lâm Bắc Phàm đến lúc này mới cảm thấy yên tâm. Cho dù thế nào thì bây giờ cục Công an vẫn đang điều tra. Chờ sau khi mọi việc yên xuống, phải dạy cho con rồng đó một bài mới được..

- Trực giác của anh rất tốt. Tôi tin tưởng vào trực giác của anh. - Long Yên Nguyệt cười. Mặc dù nụ cười của nàng chẳng khác gì đang mỉa. Quả thực, cô đang dùng ánh mắt đáng thương nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Nếu như trực giác của anh không tốt thì tôi không tin trong vòng ba ngày, anh có thể tìm được súng của tôi. Trừ khi, anh tự nhận ngay từ đầu đã tham gia vào chuyện trộm súng.

- Đừng có vu oan cho người tốt. - Lâm Bắc Phàm biết, Long Yên Nguyệt đang khóa đường lui của mình.

Quả nhiên, Long Yên Nguyệt ngồi thẳng dậy, nghiêm mặt nói:

- Tất nhiên là tôi tin anh. Vì vậy mà lần này, mục đích của tôi tới tìm anh chính là hy vọng giúp anh dùng trực giác giúp tôi điều tra một chút xem vụ án hai ngày trước là do ai làm.

Lâm Bắc Phàm ngửa cổ nốc một ngụm, sau đó lấy khăn lau miệng. Hắn đứng dậy, nói:

- Tìm được súng của cô hoàn toàn là do ngẫu nhiên. Cô nghĩ là có trực giác hay sao? Còn tên trộm của cô thì cô tự tìm lấy đi.

Long Yên Nguyệt vui vẻ, vênh tai lên nghe xem. Mục đích của cô cuối cùng cũng đã đạt được.

- Phó cục trưởng Long! Những chuyện gì cần nói tôi nói hết rồi. Sau này, giữa hai chúng ta đường ai nấy đi.

- Lâm Bắc Phàm bước đi, nhưng vẫn lăm bằm một câu:

- Biết cô làm khó tôi như vậy, lúc trước tôi đã quăng súng của cô xuống nước rồi.

Nét mặt Long Yên Nguyệt tái nhợt. Cái tên này đúng là không biết tốt xấu. Chưa nói tới người bình thường, cho dù tội phạm thì khi nhìn thấy cô lần đầu tiên, hai mắt đều tỏa sáng, tích cực phối hợp.

“Cướp nộ hôn đầu tiên của bà mà định phải đi bỏ đi hay sao? Một cửa cũng đừng mong”.

Sau một chút, Long Yên Nguyệt như nghĩ ra một chuyện gì đó liền mở miệng cười. “Người chẳng phải làm ở Kim Sắc Hải Ngạn hay sao? Lúc nào bà có thời gian sẽ tới đó mua sắm, phải tìm một người nào đó chanh chua để dạy người”.

Sau khi đuổi Long Yên Nguyệt, Lâm Bắc Phàm tiếp tục tới Kim Sắc Hải Ngạn làm việc.

Sau khi chuyện Lâm Bắc Phàm đấu rượu với Lưu mập xảy ra, cái nhìn của mọi người đối với hắn đã thay đổi hẳn. Đó cũng là tâm lý bình thường của phụ nữ. Có thể uống tốt như vậy thì chỉ cần tìm một công việc tiếp rượu là có thể đổi đời. Lâm Bắc Phàm nhìn cũng đẹp trai, lại có bản lĩnh như vậy. Nếu mà tán tỉnh được hắn, sau này chắc chắn...

Nhưng lo người khác ra tay trước, nên mỗi người khi nói tới Lâm Bắc Phàm, lại nhỏ mọn nói:

- Trước đây, tôi thấy Lâm Bắc Phàm còn có chút thành thực. Không ngờ hắn lại là một tên nghiện rượu. Đúng là đen đủi cho ai lấy phải hắn.

Vừa mới lên lầu, một cô gái đang bê một thùng bia chợt kêu lên một tiếng, hình như bị trật chân. Cô gái ngồi xổm trên mặt đất, nhăn nhó. Ánh mắt hơi liếc về phía Lâm Bắc Phàm, hy vọng hắn làm công việc anh hùng cứu mỹ nhân.

Lâm Bắc Phàm cũng không phải là kẻ thờ ơ. Hơn nữa, thấy người ta bị như vậy, hắn liền bước tới.

Nhưng mới đi được một chút, một cô gái bán hàng mặt đầy tàn nhang xuất hiện. Cô chẳng hề do dự, bưng thùng bia trên mặt đất, ân cần nói:

- Cẩn thận chứ.

- Chị Thúy! Cám ơn chị. Chắc không có chuyện gì. - Đang ngồi xổm trên mặt đất, cô gái cười cảm ơn.

Nếu như Liễu Vi có mặt ở đây, chắc chắn phải gật đầu liên tục. Bất cứ công ty nào mà có được nhân viên đoàn kết như vậy cũng đều thành công.

Nhưng nếu cô có thể nghe thấy những gì hai người đang nói trong lòng, chắc chắn sẽ ngã ngửa.

Cô gái mặt đầy tàn nhang, thầm nghĩ:

- Dám diễn trò cho Lâm Bắc Phàm xem. Cái con tiểu yêu tinh này còn kém lắm. Hãy luyện thêm vài năm nữa rồi về nhé.

Trong lòng cô gái kia cũng nói:

- Mày cũng định tranh với tao hay sao? Đầu tiên hãy mua chục hộp phấn về mà trát lên mặt đi.

Lâm Bắc Phàm thấy cô gái đã có người giúp liền xoay người đi vào trong phòng của mình.

Tới một giờ sáng, cuối cùng thì cũng hết giờ. Sau khi Lâm Bắc Phàm xuống lầu, chuẩn bị đi mua thức ăn cho tiểu Kim. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì hình như mấy ngày nay tiểu Kim đều kêu đói. Hôm nay có tiền lương, có lẽ nên đưa tiểu Kim ra ngoài để cho nó muốn ăn gì thì ăn.

Sau khi Lâm Bắc Phàm trở về căn phòng thuê, tiểu Kim đang nằm trên giường. Bị lấy Đồ Long đao ra dọa, nó đành phải chịu ngồi yên.

- Công việc là công việc. Để thưởng cho việc ngươi tìm được khẩu súng, tối nay, tao cho mày ra ngoài uống nhé.

- Cũng được! - Lâm Bắc Phàm còn chưa kịp dứt lời, tiểu Kim đã như một tia chớp, phóng lên vai hắn....

17. Chương 17:

Lâm Bắc Phàm ở tại một khu vực lâu đời trong thành. Trong căn ngõ nhỏ nơi hắn ở không có cả đèn đường. Dưới ánh trăng sáng, con ngõ càng thêm yên tĩnh. Lâm Bắc Phàm rút hai tay trong túi, khoe miệng điểm một nụ cười thân thiện như thường lệ.

Bất chợt, phía trước hơn mười thước chợt xuất hiện hai người đang ngậm một miếng thuốc lá. Trong tay cả hai đang cầm một vật gì đó hơi sáng, dài chừng hai thước. Nhìn một chút, Lâm Bắc Phàm đoán chắc đó là tuýp nước.

“Định cướp chẳng? Hôm nay, ông mày mới lấy tiền lương, định không cho ông sống hay sao?”

Lâm Bắc Phàm thầm suy nghĩ. Nếu chỉ có hai người thì không có vấn đề gì. Nhưng Lâm Bắc Phàm cũng rõ hơn, nếu là cướp thực sự thì trừ phi là mấy đứa liều mạng còn nếu không, chỉ với hai người, chắc chắn sẽ không ra tay đối với đàn ông, thanh niên.

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ đến đây thầm đoán, một là đối phương sẽ là mấy thằng liều, hai là chúng còn có đồng bọn. Hắn đang định nhẹ nhàng bỏ đi, nhưng đáng tiếc, vừa mới quay đầu đã phát hiện sau lưng không còn đường.

Số lượng người trong ngõ nhỏ càng lúc càng nhiều. Lâm Bắc Phàm ước chừng có khoảng hai mươi người, nhìn qua đều là thiếu niên. Toàn bọn này thường không có việc gì nên giờ tính cón đồ.

- Mày là Lâm Bắc Phàm? - Một thằng cao gầy nhuộm tóc xanh, cầm theo một cái tuýp nước bước đến, mà hỏi.

“Làm sao lại biết tên mình? Không phải là chuyện chặn cướp đơn giản nữa rồi”. Lâm Bắc Phàm thấy không còn đường chạy trốn liền trở nên cảnh giác. Hắn cố tình giả vờ kinh ngạc, nói:

- Lâm Bắc Phàm là ai?

- Vẫn còn giả vờ không biết? - Cao gầy đưa tay trái cầm điều thuốc, rít một hơi thật sâu, tỏ vẻ đe dọa.

- Đánh thì đánh đi, nói linh tinh với nó làm gì? - Mấy người đứng sau không muốn cao gầy còn mất thời gian đe dọa, lên tiếng.

- Để lại tay trái hay tay phải? - Gã cao gầy vắt điều thuốc lá, lấy mũi chân di di điều thuốc, giả vờ hung hăng như cũ.

Đánh nhau? Lâm Bắc Phàm chưa hề sợ người nào. Nhớ năm đó, toàn bộ mấy đứa trẻ trong thôn có đứa nào mà không bị hắn đánh cho bầm dập? Gần như ngày nào cũng có bố mẹ của chúng đi tìm ông nội của Lâm Bắc Phàm để tố cáo. Sau đó, là một loạt âm thanh chan chất vào mông hắn...

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ túi quần, coi như an ủi tiểu Kim. Sau đó, hắn tập trung tinh thần, ý định ngay vào lúc gã cao gầy động thủ sẽ đoạt tuýp nước để mở đường máu.

- Mẹ mày! Không nghe tao nói hử. - Gã cao gầy đưa hai cánh tay chưa nổi tới một lạng thịt, vung vung tuýp nước.

- Khoan đã. - Một âm thanh chột vang lên, như chém đinh chặt sắt.

Cả đám người đều giật mình, nhìn về phía sau. Một cô gái chừng mười lăm, mười sáu tuổi từ từ đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm. Cô hơi kinh ngạc, ngẩng đầu lên, một lúc sau, nói:

- Sao lại là anh?

Mái tóc dài, mềm mại như dòng suối, sống mũi cao và đôi môi anh đào. Nhưng lại thêm cặp lông mày to trên khuôn mặt lạnh lẽo, giống như thiên sứ phản nghịch mà hạ xuống nhân gian.

Đúng là cô gái mà Lâm Bắc Phàm đã đưa từ công viên nước về. Mộc Tiểu Yêu! Trong tay cô gái còn cầm một vỏ chai bia không, có lẽ chuẩn bị khi ẩu đả sẽ dùng đến. Nhưng cô là một cô gái...

- Mộc Tiểu Yêu! Mày biết thằng khốn này? - Gã cao gầy, giơ tuýp nước, bực tức nhìn Mộc Tiểu Yêu.

Không đợi Mộc Tiểu Yêu trả lời, Lâm Bắc Phàm nhú mày, nghi hoặc nhìn cô gái, nói:

- Cô là ai? Nhận lầm người hử?

- Chặt một cánh tay. - Gã cao gầy nói xong, vung tuýp nước lao về phía Lâm Bắc Phàm.

“Bịch” một âm thanh chột vang lên.

“Hử... Mày...” Sau tiếng hét thảm thiết vang lên, cái chai bia trong tay Mộc Tiểu Yêu đã nổ hoa trên đầu gã cao gầy.

- Chặt mẹ mày! Hắn là người bà mày bảo vệ. Bà mày chẳng thèm biết nó có phải hay không?

Mộc Tiểu Yêu xanh mặt, một tay túm lấy cổ áo của gã cao gầy, một tay khác vẫn cầm cổ chai rượu. Cô gái xinh xắn nhưng lạnh lùng khiến cho gã cao gầy cuống quýt lùi lại. Mà chai rượu trong tay cũng chẳng hề do dự đâm thẳng vào ngực của hắn...

“A...a...” mặt gã cao gầy tái mét. Máu tươi trên đỉnh đầu chảy qua huyệt Thái Dương xuống mặt. Chiếc áo sơ mi kẻ sọc bị chai rượu cắm vào cũng từ từ biến thành màu đen.

Không nói tới người khác. Cho dù là Lâm Bắc Phàm cũng cảm thấy lạnh gáy. Mộc Tiểu Yêu có phải là một cô gái vẫn còn vị thành niên hay không?

Đám nhóc con phía sau cũng đều ngơ ngác nhìn nhau. Người nhìn ta, ta nhìn người không biết làm thế nào.

- Con điếm! - Có người tức giận hừ một tiếng.

Có lẽ người vừa lên tiếng cũng là một kẻ cầm đầu. Sau khi hắn nói xong, những người khác cũng bắt đầu vây lấy Mộc Tiểu Yêu.

- Chạy thôi! Cái tên ngốc này.

Mộc Tiểu Yêu thả gã cao gầy, xoay người kéo tay Lâm Bắc Phàm, ý định trước khi bọn chúng còn chưa kịp ra tay liền chạy trước.

Chỉ có điều, vốn ban đầu, Lâm Bắc Phàm đã bị vây ở chính giữa, nên bây giờ lấy đâu ra lối mà chạy. Hai mươi thằng dồn đến vây kín Lâm Bắc Phàm và Mộc Tiểu Yêu ở bên trong.

- Con điếm ăn nhà đi bao khách này. - Cuối cùng, một người cao khoảng chừng một mét sau, nhưng dáng vóc cường tráng đi ra, nhìn chằm chằm Mộc Tiểu Yêu.

- Mày nghĩ ông mày giống như Trương Tiêu không dám đánh mày hay sao?

Mộc Tiểu Yêu không nói gì. Nhưng dưới đôi mi cong vút, cặp mắt trở nên lạnh lẽo.

- Không thể không nói, với cái loại như mày còn chưa đủ tư cách để nói như vậy với Mộc Tiểu Yêu. - Lâm Bắc Phàm thông dong bước lên hai bước, đẩy Mộc Tiểu Yêu ra sau mình. Giọng nói của hắn châm chọc khiến cho người khác phải tức giận.

Gã đầu bằng kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm. Hắn cảm thấy bất ngờ khi một tên nhìn trông như thư sinh thế kia mà lại có can đảm khiêu khích mình? Chẳng lẽ nó là một thằng ngu không biết tình cảnh của mình hay sao?

Đám người xung quanh cũng hít một hơi. “Con chó Nhật này muốn chết rồi.” Tuy nhiên sau chút kinh ngạc, đám người xung quanh đều cảm thấy hưng phấn. Bọn chúng muốn được xem đầu bằng ra tay tàn nhẫn như thế nào.

- Nếu hôm nay tao không lột gân mày thì sau này có thể tao sẽ làm bạn với mày. - Đầu bằng tức giận. Nói xong, hắn phất tay, nói:

- Anh em! Đánh chết nó cho ông.

Cho dù thế nào, Lâm Bắc Phàm cũng không cam chịu để mọi chuyện cho số phận. Đừng nói là mấy thằng côn đồ, cho dù nó là cả vùng Đông Bắc thì Lâm Bắc Phàm cũng phải nhổ vài cái răng của nó mới được.

“Cái thằng ôn đầu bằng này, chết đến nơi mà còn giả vờ đe dọa?” Ánh mắt Lâm Bắc Phàm nhướn lên, vào lúc đầu bằng phất tay liền nắm lấy áo của hắn, tiện tay giáng cho một cái tát vào huyệt Thái Dương.

“Chát!” Một âm thanh giòn giã vang lên. Đầu bằng chỉ cảm thấy nổ đom đóm mắt, làm gì còn sức mà đánh nhau với Lâm Bắc Phàm? Nếu không phải tay Lâm Bắc Phàm vẫn nắm quần áo của hắn thì chỉ sợ hắn đã ngã ra đất.

Sở dĩ giáng cho một cái tát chứ không phải nắm đầm đó là do Lâm Bắc Phàm đã trải qua nhiều thực tế nên rút ra được một kinh nghiệm. Một cái tát như vậy tạo ra chấn động đối với người khác còn mạnh hơn lực sát thương. Nếu như vừa rồi là một cú đấm thì có thể làm cho đầu bằng chết khiếp, nhưng không thể khiến cho hắn đầu váng mắt hoa.

Vào lúc Lâm Bắc Phàm ra tay, mấy tên côn đồ khác cũng vung tuýp nước định lao về phía hắn. Nhìn bọn chúng như thật sự muốn Lâm Bắc Phàm phải trả nợ ở đây.

Cho dù có công phu thì cũng không thể tay không mà đánh được với hai mươi thằng côn đồ.

Cũng may là Lâm Bắc Phàm không có ý định đánh nhau với chúng. Mục tiêu của hắn chỉ có một đó là làm cho đầu bằng phục mới thôi.

18. Chương 18:

Lâm Bắc Phàm nắm lấy ngực áo của đầu băng, không hề khách khí cho nó một cú đấm khiến cho máu mũi chảy đầy mặt.

“Đầu băng chảy máu mũi?” Đây không phải là hiệu quả mà Lâm Bắc Phàm muốn. Hắn biết muốn thoát ra khỏi cái ngõ này chỉ có một biện pháp duy nhất chính là dùng khí thể áp đảo đối phương.

Trong con hẻm tĩnh lặng chợt trở nên hỗn loạn bởi những tiếng quát.

Mấy cái tuýp nước đã nện lên người Lâm Bắc Phàm. Có một đứa còn ra tay tàn nhẫn, chẳng thèm để ý đến hậu quả, nện thẳng vào gáy Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm chẳng thèm để ý. Sau khi nện cho đầu băng một cú đấm, hắn dùng hết sức, đẩy đầu băng về phía sau.

Muốn đẩy ngã một mình đầu băng không phải là chuyện khó khăn. Nhưng sau lưng đầu băng còn vài tên nữa, nếu chỉ với sức của Lâm Bắc Phàm mà đẩy ngã toàn bộ những người đó thì hơi quá.

Có lẽ trong lúc nguy cấp, người ta có thể làm được những chuyện không tưởng.

Lâm Bắc Phàm thúc đầu băng, như chẻ tre cứ thế mà đi đến. Khiến cho mấy tên sau lưng đầu băng tránh không kịp, bị đẩy ngã trên mặt đất.

“Xoảng!” Một tiếng động vang lên, đầu băng bị Lâm Bắc Phàm đẩy thẳng vào cửa của một cửa hàng trong ngõ. Ở phía sau, mọi người có thể thấy một chuyện không ngờ xảy ra.

Đầu băng dựa lưng sát vào cửa, nhưng vẫn không dừng lại tiếp tục làm thủng một cái lỗ ở trên cửa. Sau đó hắn kêu lên một tiếng khiến cho người ta sợ hãi rồi ngã vào bên trong.

Ngay cả Lâm Bắc Phàm cũng thất kinh. Nếu hôm nay không rơi vào tình huống này, hắn còn không biết mình có thể bộc phát được sức lực kinh người như vậy.

“A! Tại sao không có ai điếu theo? Chẳng lẽ đám tiểu đệ mà đầu băng mang theo đều không trung thành hay sao?”

Lâm Bắc Phàm nghi hoặc, quay đầu lại.

Hai mươi tên còn đồ đều im lặng, đứng im. Mỗi người đều đứng lặng tại chỗ, trợn mắt há mồm. “Ông trời ơi! Con chó nhặt này dám dấu diếm. Nhìn hắn thế kia có còn phải là người nữa không?”

Mộc Tiểu Yêu cũng trợn to cặp mắt đen nhánh. Trên khuôn mặt lạnh lùng cũng không giấu được một sự khiếp sợ. Tên này rốt cuộc làm sao mà có thể luyện được Kim Chung thảo và Thiết Bố Sam tới mức độ như vậy? Không thể tưởng tượng nổi với cảnh giới đó mà hắn chịu ẩn giấu ở trong Kim Sắc Hải Ngạn để làm bảo vệ, với đồng lương hai ngàn đồng một tháng.

Lâm Bắc Phàm cũng không biết vừa xảy ra chuyện gì. Hắn vẫn tưởng rằng thủ đoạn của mình đã chấn nhiếp được đám côn đồ. Vì vậy mà không dám khinh thường, rút Đồ Long chủ thủ ra nhìn chằm chằm đám người trước mặt.

- Tha mạng! Sau này tôi không bao giờ thế nữa... A a a... - Gã cao gầy đã đánh mất tuýp nước, ôm ngực, run rẩy quỳ trên mặt đất mà khóc:

- Mộc Tiểu Yêu đánh vỡ đầu tao, chảy máu nhiều quá. Chúng mày không đưa tao đi viện, tao chết ở đây mất. Hu...hu...

“Cái thằng côn đồ tuổi vẫn còn nhỏ. Theo lý mà nói chắc nó đang xúc động chứ làm sao mà dễ dàng chịu thua như vậy?” Lâm Bắc Phàm ngơ ngác. Nhưng hắn với tên côn đồ đó cũng không có thù hận gì cả. Hắn biết, chuyện này chắc chắn có người đứng sau lưng. Nếu muốn giải quyết triệt để thì phải giải quyết từ gốc.

- Cút đi! - Lâm Bắc Phàm phát phát Đồ Long đao trong tay, nói:

- Quay về trường mà đọc sách. Đừng có mà đi với xã hội đen nữa.

Tên còn đồ như được ân xá, chẳng hề để ý tới đầu bằng, chuẩn bị chạy trốn.

- Chờ một chút! - Mộc Tiểu Yêu quay đầu nhìn tên còn đồ.

- Đi lại đây.

Gã cao gầy dừng lại, rón rén đi tới trước mặt Mộc Tiểu Yêu.

“Chát!” Âm thanh của cái bạt tai vang lên.

- Gọi là chị Tiểu Yêu.

Gã cao gầy ôm mặt, thấp giọng nói:

- Chị Tiểu Yêu.

- Tiếp theo. - Mộc Tiểu Yêu cũng chẳng thèm nhìn cao gầy, quay đầu nhìn một đứa khác.

“Chát!”

- Chị Tiểu Yêu.

“Chát!”

- Chị Tiểu Yêu.

Đám còn đồ giống như cá sắp lên nôi, mỗi đứa ngáp cho Mộc Tiểu Yêu một câu rồi biến...

Lâm Bắc Phàm nghĩ tới chuyện gì đó rồi nhìn cô gái đang đứng trước mặt. Một lát sau, hắn mỉm cười, nét mặt trở lại như cũ, nói:

- Cô vẫn còn nhớ chuyện hôm đó mượn tiền tôi hả? Đúng là có lương tâm.

- Lưu Đại Khánh bỏ năm nghìn đồng muốn một cánh tay của anh. - Giọng nói của Mộc Tiểu Yêu không còn sự lạnh lùng như trước mà có một chút gì đó kính sợ. Đây cũng là bản năng bình thường khi đứng đối diện với một cao thủ.

Phải biết rằng vừa rồi nhiều người như vậy, không biết bao nhiêu là tuýp nước đánh lên người Lâm Bắc Phàm, thậm chí cả gáy hắn nhưng cho tới bây giờ, hắn vẫn không nhận ra chuyện đó.

- Lưu Đại Khánh? - Lâm Bắc Phàm lấy một điều thuốc. Sau khi châm xong, hắn rít một hơi:

- Một cái tên thua cuộc không đáng nhắc tới.

- Anh có chuyện với hắn? - Lâm Bắc Phàm vừa mới định cất bao thuốc, Mộc Tiểu Yêu đã cầm lấy rồi rút ra một điều. Sau khi châm xong, cô tiện tay nhét luôn bật lửa vào trong bao thuốc rồi bỏ vào túi mình.

- Ranh con! Hút thuốc làm gì? - Lâm Bắc Phàm rút điều thuốc lá ra khỏi miệng Mộc Tiểu Yêu, dụi tắt rồi dặt lên mang tai.

- Đưa bao thuốc cho anh. Tiền lương một tháng của anh chỉ đủ nuôi mình, làm gì có thừa khói mà cho cô hít.

Mộc Tiểu Yêu ngẩn người. Sau khi do dự một chút rồi rút bao thuốc trả lại cho Lâm Bắc Phàm,

Thấy Mộc Tiểu Yêu không nói gì, Lâm Bắc Phàm phát tay nói:

- Về đi thôi! Sau này đừng có đi theo mấy thằng xã hội đen đó nữa. Lời nói thật uy khó nghe nhưng mà em xinh xắn như vậy, chỉ cần dạng chân ra là có được cả đồng tiền....

Cảm thấy mình hơi quá lời, Lâm Bắc Phàm cười cười, xấu hổ giải thích:

- Xin lỗi! Ý của anh không phải như thế.

- Tôi biết! - Mộc Tiểu Yêu không để ý đến câu đó. Sau khi cúi đầu một chút, cô nói:

- Nửa đêm thế này còn ra ngoài, anh định đi đâu?

- Ăn khuya! - Lâm Bắc Phàm hứa với tiểu Kim nên không thể không nói.

Mộc Tiểu Yêu do dự một chút rồi cố lấy can đảm, ngẩng đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Ăn khuya? Có thể mời tôi ăn không?

- Khuya thế này, một cô gái nhỏ.... - Thấy ánh mắt của Mộc Tiểu Yêu đang mong đợi, Lâm Bắc Phàm không đành lòng, nhún vai nói:

- Được rồi! Nhưng ăn không được sang lắm đâu.

“Lâm Bắc Phàm chắc chắn là một tuyệt thế cao nhân ẩn cư tại thành Nam. Hơn nữa, hắn vốn là người tốt, người như hắn chỉ có thể vô tình gặp chứ không thể cầu. Nếu như mình uống say sau đó trao thân cho hắn thì hắn có trách nhiệm với mình không?”

Vì mối thù nhà chỉ có thể đánh cuộc! Mộc Tiểu Yêu cúi đầu, cắn răng. Cái cổ trắng muốt hơi ửng đỏ một chút...

19. Chương 19:

Căn cứ vào nhu cầu về đêm của cư dân thành Nam, mỗi buổi tối, các quán ăn đêm bên bờ sông đều sáng đèn. Mặc dù bây giờ đã là hai giờ, nhưng trên những cái cây hai bên đường vẫn còn đèn sáng.

Sự xuất hiện của Lâm Bắc Phàm và Mộc Tiểu Yêu thu hút không ít ánh mắt của khách ăn uống.

“Mẹ nó! Từ sau khi tiểu Kim xuất hiện, cái tốt chẳng thấy mà toàn thấy những rắc rối. Chưa nói đến những chuyện khác, chỉ nói riêng mấy mỹ nữ cũng đủ khiến phải đau đầu rồi.” Lâm Bắc Phàm tiện tay gảy tàn thuốc rồi tìm một chỗ để ngồi. Sau đó vẫy chủ quán.

Mộc Tiểu Yêu như quen với ánh mắt của đàn ông hay nhìn mình nên cũng chẳng thèm để ý. Cô mặc một chiếc váy ngắn nên sau khi ngồi xuống liền để lộ ra đôi chân dài của mình.

- Uống gì? - Lâm Bắc Phàm tự mình mở một chai bia.

- Uống.... - Mộc Tiểu Yêu ngẩng đầu, ánh mắt khiêu khích nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Uống rượu! Tửu lượng của anh không thể bằng tôi.

- Con gái uống rượu không hay lắm đâu. Nhưng nếu cô muốn uống thì cũng được. - Lâm Bắc Phàm cũng không tranh cãi về chuyện tửu lượng của mình hay Mộc Tiểu Yêu ai lớn hơn. Điều này cơ bản không có gì quan trọng.

Mộc Tiểu Yêu đặt một tay lên bàn, dùng ngón trỏ vẽ vẽ. Cô ưỡn ngực cố gắng làm cho mình quyến rũ hơn, nói:

- Có dám uống với em hay không? Nếu anh bị thua thì gọi em là chị Tiểu Yêu đi.

Con bé này muốn uống rượu với mình chắc chắn là có mục đích. Lâm Bắc Phàm cũng chẳng phải thằng ngu. Hắn lắc đầu, từ từ nói:

- Uống rượu? Đó là để cho ăn ngon miệng hơn. Hơn nữa, anh cũng không muốn uống rượu.

- Anh... Nếu anh thắng tôi có thể đồng ý cho anh một việc. - Mộc Tiểu Yêu dừng lại, hít một hơi thật sâu, giọng nói có chút run run.

- Cho dù chuyện gì cũng được. Thế nào? Anh có dám hay không?

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn Mộc Tiểu Yêu. Một lát sau, hắn cười bí hiểm, nói:

- Chuyện gì cũng được?

- Đúng vậy! Chuyện gì cũng được. - Mộc Tiểu Yêu cúi đầu, khẳng định.

- Vừa rồi anh khiêm tốn một chút. Con người anh bản lĩnh gì không có nhưng cũng có thể uống được một chút rượu. - Lâm Bắc Phàm thả lỏng người, dựa vào ghế, gật đầu:

- Được rồi! Nói xem, bia hay là rượu?

- Tử lượng của anh rất cao? - Mộc Tiểu Yêu cũng không phải là con ngốc. Mặc dù giao lưu với bọn xã hội đen nhưng vẫn giữ được thân mình thì cũng có một chút gì đó.

- Cũng được! Bia uống được một hai thùng. Rượu mạnh cũng được hai, ba chai. - Lâm Bắc Phàm nói hơi hợt. Nếu không phải sợ người khác kinh hãi, hẳn hoàn toàn nói lên gấp mười lần.

Tiểu Kim uống rượu đó chính là một cái động không đáy.

Ngay từ đầu, Lâm Bắc Phàm đã định cho tiểu Kim uống rượu. Nếu Mộc Tiểu Yêu nói mình uống rượu thắng cô đồng ý mình một chuyện, đó cũng là một chuyện tốt. Một con bé xinh xắn thế kia, cho dù miệng nói thô tục nhưng không hề khiếm nhã. Suy nghĩ một chút, Lâm Bắc Phàm cười nói:

- Cô cũng đừng liều mạng. Anh uống hai chai rượu. Nếu như sau khi anh uống không việc gì thì sau này đừng nói tục nữa.

- Còn giả vờ nữa. Cần thận không chết đừng kêu. - Một gã mập hói đầu ngồi bên cạnh, không nhịn được hậm hực nói một câu.

Ánh mắt Mộc Tiểu Yêu cũng không giấu được sự kinh hãi nhìn Lâm Bắc Phàm. Cô nghĩ uống hai chai rượu là chuyện không thể. Nhưng không dám kết luận Lâm Bắc Phàm nói phét. Thực ra, để cho Mộc Tiểu Yêu sợ hãi, Lâm Bắc Phàm nói nếu hẳn thắng thì sau này cô bé không được nói tục nữa.

“Một người con trai tốt như vậy, có đốt đèn đi tìm cũng khó thấy!” - Điều đó càng làm tăng thêm sự quyết tâm của Mộc Tiểu Yêu.

“Đừng nói uống hai chai. Cho dù Lâm Bắc Phàm chỉ cần uống hết một chai thì mình cũng không thể so sánh rồi.” Mộc Tiểu Yêu biết ý, do dự một chút, nói:

- Anh uống một chai. Chỉ cần hết một chai là tôi thua.

Uống hết hai chai rượu, những người có thể làm được chuyện đó bây giờ quá ít. Nhưng cho dù uống hết thì cũng không đến mức độ khiến người ta sợ hãi. Thấy không ít người chú ý tới cuộc nói chuyện của hắn và Mộc Tiểu Yêu, Lâm Bắc Phàm càng thêm đắc ý. Hắn lấy một điều thuốc lá, sau khi đốt xong liền vẩy ông chủ, nói:

- Hai chai rượu.

Ông chủ nghĩ thầm: “Hai đứa nhỏ này lại có chuyện cãi nhau rồi thì phải? Một mình uống hết hai chai rượu, chuẩn bị có người phải vào nhà xác.” Nhưng thấy Lâm Bắc Phàm hết sức tự nhiên, ông chủ hơi do dự rồi lấy ra hai chai rượu.

Mười mấy người khác dừng ăn, tập trung về phía Lâm Bắc Phàm để xem hắn có nói khoác hay không. “Mẹ nó! Còn làm bộ, tinh vi trước mặt một cô gái hay sao?”

- Uống một chai thôi. - Mộc Tiểu Yêu hơi lo lắng, nhưng lại có chút không dứt khoát.

“Hai chai Đồng Hoa tửu, bốn mươi sáu độ? Chút rượu ấy còn chưa đủ ướt lưỡi tiểu Kim.” Sau khi Lâm Bắc Phàm mở chai rượu, mỉm cười nhìn đám khách xung quanh sau đó bắt đầu, uống ừng ực.

Cái hơi rượu cay nồng xộc vào cổ họng Lâm Bắc Phàm.

“Tiểu Kim làm sao vậy? Tại sao lại không giúp mình? Chẳng lẽ mấy hôm nay nó nghĩ mình ngược đãi nó nên trả thù hay sao?”

Lâm Bắc Phàm lo lắng. Nhưng mặt mũi của hắn bây giờ, nếu như không uống cũng không thể rút lui được.

Bất đắc dĩ, Lâm Bắc Phàm chỉ có thể tiếp tục dốc hai chai Đồng Hoa tửu vào trong dạ dày.

Một vài người khách bắt đầu có ánh mắt khâm phục nhìn Lâm Bắc Phàm. Nhưng cũng có nhiều người không phục. Nếu như liều mạng thực sự, rất nhiều người có thể uống hết một chai rượu. Cái tên khốn này chỉ là lừa đảo gái chưa đến tuổi vị thành niên nên thể hiện mà thôi.

- Thế nào? - Lâm Bắc Phàm đặt chai rượu lên mặt bàn, bình tĩnh ngồi xuống. Nhìn bề ngoài hắn hết sức thoải mái nhưng thực ra trong lòng như muốn trào sóng. Hắn rít một hơi thật sâu, cười cười nhìn Mộc Tiểu Yêu:

- Uống hết hai chai rượu, cô phải đồng ý với anh một việc. Nếu như chai còn lại, anh không uống thì coi như không có chuyện gì xảy ra.

Thấy Lâm Bắc Phàm không việc gì, Mộc Tiểu Yêu cảm thấy nôn nóng. Nếu như không thể khiến cho hắn bị say thì mưu kế của mình thất bại hay sao? Mộc Tiểu Yêu nghĩ một chút rồi lắc đầu, nói:

- Không được.

- Thằng nhóc! Uống không được thì đừng có thể hiện. - Một người đàn ông bụng bia vừa nói vừa liếc mắt nhìn vào cổ áo của Mộc Tiểu Yêu nhưng không thể xuyên qua được.

Lâm Bắc Phàm cũng chưa say. Hắn biết đó là do rượu vẫn còn chưa ngấm. Còn lại một chai nữa, hắn thực sự không muốn uống.

- Nếu không thì chai rượu còn lại, tôi sẽ uống giúp anh nhé? - Ánh mắt Mộc Tiểu Yêu không giấu được sự khiêu khích.

Chẳng còn cách nào khác, chỉ còn cố đến cùng. Lâm Bắc Phàm hút một điếu thuốc, cổ nuốt hơi rượu xuống. Sau đó, trước mặt mọi người, hắn mở chai rượu còn lại ra rồi đứng dậy, tiếp tục uống.

Cuối cùng thì hai chai rượu cũng hết. Đám người vây xung quanh đều giơ ngón cái, tán thưởng Lâm Bắc Phàm. Còn tên bụng bia mặt xám xịt, đứng sau một bên.

Mộc Tiểu Yêu thấy Lâm Bắc Phàm vẫn ăn nói tự nhiên, cảm thấy chán nản. Không ngờ tửu lượng của hắn lớn như vậy. Nếu biết thế, ngay từ đầu phải làm cho hắn uống ba bình.

Chỉ có Long Yên Nguyệt mới tự biết rằng hắn không phải không say mà là chưa tới lúc. Buổi tối hôm nay, chỉ sợ hắn sẽ phải bất tỉnh nhân sự.

20. Chương 20:

Lâm Bắc Phàm đưa tay chống lên tay vịn của ghế, cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo. Hắn nhìn Mộc Tiểu Yêu gật đầu, cười nói:

- Chỉ hai bình rượu mà thôi. Nếu được, từ sau sẽ không nói thô tục nữa.

Mộc Tiểu Yêu cảm động giống như có cảm giác quen biết đã lâu. Nàng không nói gì, cúi đầu im lặng.

Sau khi ăn qua loa chút thức ăn, chẳng thèm hỏi tiểu Kim ăn cái gì, Lâm Bắc Phàm đứng dậy, ý định tính tiền rồi đi. Nếu không đi, hắn lo mình sẽ bị say rượu, ngã trên đường mất.

Trong những tiếng tắc tắc của mọi người, Lâm Bắc Phàm và Mộc Tiểu Yêu nối đuôi nhau xuôi theo triền sông. Cả hai đều có tâm sự nên không người nào nói gì.

Cuối cùng, sau khi đi bộ chừng năm phút đồng hồ, Mộc Tiểu Yêu không còn chịu nổi nữa. Nàng lo lắng, lo lắng lần này bỏ qua, sau này sẽ không còn cơ hội nữa mà cho dù cô, chưa chắc nàng đã dám mở miệng.

Mộc Tiểu Yêu chạy lên phía trước, chắn trước mặt Lâm Bắc Phàm rồi ngẩng đầu ưỡn ngực, đỏ mặt nhìn hắn nói:

- Nói cho ta biết. Có phải ta rất đẹp hay không?

- Xinh! - Lâm Bắc Phàm mở miệng nói, nhưng ánh mắt đã bắt đầu không còn sự tỉnh táo nữa.

- Nếu như người có thể giúp ta...này...này...

Mộc Tiểu Yêu còn chưa nói hết, Lâm Bắc Phàm đã cảm thấy hoa mắt, trời đất chao đảo.

Thấy Lâm Bắc Phàm chúi chúi đầu xuống dưới, Mộc Tiểu Yêu theo bản năng vươn hai tay đỡ lấy hắn. Nhưng đáng tiếc, sức lực của cô quá yếu nên sau khi đỡ được một lúc, chỉ có thể từ từ ngồi xuống.

Không hề cảnh giác, Mộc Tiểu Yêu lơ đãng chéch đầu gối ra một chút, để đầu của Lâm Bắc Phàm gối lên đùi mình.

Cái chân dài nhẵn nhụi căng tròn trong chiếc tất chân, thấp thoáng phía bên trong còn lộ ra cả chút đồ lót màu trắng đập hết vào mắt của Lâm Bắc Phàm. Trong tích tắc, hắn chỉ cảm thấy toàn thân nóng ran.

Khuôn mặt Mộc Tiểu Yêu đỏ bừng. Cô chưa từng nghĩ việc mình ngồi sát với một người con trai như vậy, hơn nữa lại trong cái tư thế như thế này. Cô nhắm mắt lại, bộ ngực căng tròn phập phồng theo nhịp thở vô cùng quyến rũ...

"Mình đã tròn mười sáu tuổi, chắc là không đau lắm... Không biết có thể mang thai hay không?"

Do cảm giác lo sợ nên trán Mộc Tiểu Yêu đã chảy đầy mồ hôi. Cô không thể tha thứ cho bản thân bởi trong tâm lý sợ hãi của mình lại có một chút gì đó mong đợi. Hơn nữa, trong lòng cô cũng bắt đầu có chút cảm giác nhột nhột khiến cho ngực và phía dưới cũng bắt đầu có những phản ứng theo bản năng...

- Lâm Bắc Phàm! - Mộc Tiểu Yêu vỗ vỗ vào lưng của hắn:

- Người còn có thể đi được không?

Thấy Lâm Bắc Phàm không nói gì, Mộc Tiểu Yêu lấy sức đẩy đầu hắn ra. Dưới ánh đèn, Lâm Bắc Phàm nhìn thấy khuôn mặt thanh tú hơi tái, đôi mày của cô hơi nhíu lại khiến cho hắn phải cố gắng chịu đựng.

Uống hết hai bình rượu mạnh, không phải bất cứ tửu lượng của người nào cũng có thể chịu được.

- Lâm Bắc Phàm! Người đừng có làm ta sợ. - Thấy Lâm Bắc Phàm bất tỉnh nhân sự, Mộc Tiểu Yêu cảm thấy hơi lo, có chút hối hận đối với việc chọc cho hắn uống rượu.

Nhưng cho dù thế nào thì chẳng lẽ để cố làm cho mình không nói thô tục nữa mà hắn mạo hiểm uống hết hai bình rượu hai sao? Cái tên này cuối cùng là loại đàn ông kiểu gì? Mộc Tiểu Yêu chợt cảm thấy hơi đau lòng....

Trước đây đã từng nghe nói có người vì uống say quá mà chết nên Mộc Tiểu Yêu luống cuống. Cô nhìn chung quanh mãi mới thấy một người đàn ông. Nhưng khi cô hô "Cứu" không ngờ người đó lại bỏ chạy.

Mộc Tiểu Yêu cắn răng, xoay người, rồi lấy đôi vai gầy, đỡ Lâm Bắc Phàm đang say như chết dựa vào sau lưng. Nhưng khi tay trái của Mộc Tiểu Yêu túm quần hắn thì chạm phải một cái gì đó rất lạ.

Do dự một chút, Mộc Tiểu Yêu liền lôi cái thứ là lạ đó ở trong túi của Lâm Bắc Phàm ra ngoài.

Thì ra đó là một con thằn lằn có bộ da màu vàng. Hai mắt của nó lơ đãng, hình như đang bị thương nặng...

- Ôi! Lão đại! Lại còn giả vờ, giả vờ bị sét đánh hả? Người nghĩ mình là vô địch hả? Lúc đánh nhau trong ngõ nhỏ, liều mạng bảo vệ người khiến cho nguyên khí bị thương nặng. Bây giờ, ta chỉ muốn nghỉ ngơi. Nếu nghĩ cho long thể thì chỉ có thể cố gắng nhịn việc háo sắc, không dính đến rượu chè thôi. - Hai mắt tiểu Kim tí hí, suy nghĩ trong đầu:

- Có nên lấy bí tịch tu luyện của Long tộc đưa cho lão Đại luyện không?

Mộc Tiểu Yêu cứ nghĩ tiểu Kim là một con búp bê, cô không ngờ nó là một con vật sống. Sau khi nhét tiểu Kim vào túi quần của Lâm Bắc Phàm, cô bé đứng dậy, cố gắng lôi hắn đi.

Trên đường đi tới bệnh viện Nhân Dân, Mộc Tiểu Yêu phải cố gắng hết sức. Nhưng chưa bao giờ cô lại có nhiều cảm giác phong phú đến vậy, giống như bản thân mình đang làm một việc yêu thích và có ý nghĩa rất lớn.

Vừa vào đến cổng bệnh viện, Mộc Tiểu Yêu gần như hết sức, ngã xuống đất...

- Đúng là loạn hết rồi. - Một vị bác sĩ gần sáu mươi, nghiêm túc nhìn Mộc Tiểu Yêu.

- Vợ chồng trẻ có gì thì nói với nhau, không nên để căng thẳng như vậy. Nếu chậm nửa giờ thì chỉ sợ không cứu được.

- Bác sĩ! Hắn làm sao vậy? - Mộc Tiểu Yêu lo lắng hỏi. Không hiểu sao việc người khác hiểu lầm là một đôi vợ chồng, cô cũng không hề cảm thấy xấu hổ. Thậm chí còn có chút gì đó hồi hộp...

- Làm sao à? Trúng độc rượu cồn. Tôi nay không tỉnh lại được.

- A! - Mộc Tiểu Yêu thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì cũng vẫn là một cô gái mới lớn, nên những chuyện như thế này, cô không biết phải làm thế nào. Ngồi ở hành lang trong bệnh viện tới lúc trời sáng, Mộc Tiểu Yêu do dự rồi đứng dậy, ra khỏi bệnh viện, đi thẳng về phía hướng Kim Sắc Hải Ngạn KTV...

Kim Sắc Hải Ngạn tới mười hai giờ trưa mới bắt đầu làm việc. Sau khi Mộc Tiểu Yêu tới nơi liền đứng ở cửa chờ. Mãi cho tới giữa trưa thấy Kim Sắc Hải Ngạn mở cửa, Mộc Tiểu Yêu mới chạy đến chỗ điện thoại của một cái siêu thị bên cạnh, rồi gọi cho số điện thoại của Kim Sắc Hải Ngạn...

Trương Kế Bằng nhắc máy, nghe thấy người gọi nói tìm ông chủ của Kim Sắc Hải Ngạn, hắn có chút bực. “Tìm ông chủ chắc không phải là gọi điện đặt bàn. Mà lại càng không phải là người quen”.

Nếu như là nam nhân, Trương Kế Bằng chẳng hề do dự mà dập máy. Nhưng do người gọi là phụ nữ, âm thanh lại có chút lo lắng nên, Trương Kế Bằng suy nghĩ một chút rồi kết nối điện thoại vào phòng làm việc của giám đốc.

- A lô! Xin chào. - Nhắc điện thoại, Liễu Vi bắt chuyện với một giọng không hề có chút kiêu ngạo hay xu nịnh.

- Cô là giám đốc của Kim Sắc Hải Ngạn? Bảo vệ Lâm Bắc Phàm của các người uống hai bình rượu mạnh, bị xuất huyết dạ dày, đang nằm ở bệnh viện Nhân Dân.

Người gọi nói xong, nhanh chóng dập máy.

Liễu Vi hơi buồn cười, hai chai rượu mà hắn đã say? Lại còn trúng độc của cồn dẫn tới xuất huyết dạ dày? Nếu đúng như vậy thì Lâm Bắc Phàm uống cả thùng rượu năm mươi độ ở đây chắc đã chết tới vài lần...

21. Chương 21:

Chuyện Lâm Bắc Phàm ngộ độc rượu, Liễu Vi hoàn toàn không tin. Nàng nghĩ cú điện thoại kia là của một người phụ nữ nào đó rồi việc thích đùa. Vì vậy cũng chẳng nghĩ nhiều, sau khi dập máy liền bắt đầu công việc một cách bình thường.

Khoảng đến hai giờ chiều, có tiếng gõ cửa vang lên, Liễu Vi không ngẩng đầu, nói:

- Vào đi.

Cánh cửa mở ra, một người phụ nữ có thân hình yếu điệu tướng chừng chạm nhẹ một cái có thể tan ra thành nước bước vào. Nhưng người phụ nữ này không thể tùy tiện chạm vào, bởi cô ta chính là Long Yên Nguyệt, phó Cục trưởng cục công an khu Bản Kiều thuộc thành Nam.

Nàng không chỉ xinh đẹp, vóc dáng mê hồn. Mặc dù, nàng bị Lâm Bắc Phàm đùa cợt nên lúc bình thường cũng luôn mặc bộ quần áo rộng thùng thình, nhưng vẫn không giấu được nét đẹp của bản thân.

Đúng là mỹ nữ cơ bản là không cần phải chú ý lắm đến trang phục.

- Chị Vi! - Long Yên Nguyệt vừa vào cửa, chẳng hề e ngại ngồi đối diện với Liễu Vi, nét mặt có chút trách móc.

- A! Hôm nay không có việc à? - Liễu Vi ngẩng đầu, nhìn Long Yên Nguyệt mỉm cười.

- Lễ bái lục làm sao vậy? Trước kia vào lễ bái lục, gọi người ta, người cũng không đi được. Mà trong khoảng thời gian này, không có vụ án nào đúng không?

- Có một vài vụ trộm cắp, nhưng không thể xử lý. - Long Yên Nguyệt nhíu mày. Một lát sau lại chuyển đề tài:

- Được rồi! Cái tay bảo vệ kia đâu? Vừa rồi ở khu mặt trượt dưới lầu ta không thấy hắn.

- Hấn không chơi mặt trượt, chỉ thường hay ra quán cà phê thôi. - Liễu Vi rót cho Long Yên Nguyệt một chén nước, cười nói:
 - Làm sao vậy? Đúng với với chị là em đã để ý tới hấn. Nếu để ý thì để chị làm mọi giúp cho em.
 - Hấn? - Giọng nói của Long Yên Nguyệt cũng không hề có chút mỉa mai Lâm Bắc Phàm. Nàng chỉ nghĩ giữa hai người không thể có chuyện gì.
 - Hừ! Cho dù, đàn ông trong thiên hạ chết hết, em thà đi làm ni cô cũng không để ý tới hấn.
 - Vậy người tới tìm hấn làm gì? - Liễu Vi ngẩn người, nhớ tới gì đó, lẩm bẩm:
 - Không đúng! Lâm Bắc Phàm là người luôn có nguyên tắc. Một năm rưỡi ở Kim Sắc Hải Ngạn, hấn chưa bao giờ có chuyện đến muộn.
 - Đi làm ra ngoài đánh mặt chược mà cũng gọi là có nguyên tắc? - Long Yên Nguyệt mở to mắt, nhìn Liễu Vi mà không nhận được cười.
 - Nhưng hấn chưa bao giờ đến muộn, hay đến sớm? - Liễu Vi im lặng một lúc rồi ngẩng đầu, nhìn Long Yên Nguyệt, nói:
 - Lúc giữa trưa, ta nhận điện thoại của một người phụ nữ, nói là Lâm Bắc Phàm uống hai chai rượu, bị ngộ độc còn nên phải vào bệnh viện Nhân Dân.
 - Khụ khụ... - Long Yên Nguyệt vừa mới uống được một chút liền phun ra hết. Nàng vỗ vỗ bộ ngực mềm mại, nói:
 - Khụ khụ! Chị Vi! Chút nữa thì chị làm em chết đấy.
 - Có chuyện gì vậy? - Liễu Vi hơi nhú mào, càng nghĩ càng thấy chuyện này có chút gì đó không ổn.
 - Chẳng phải chị từng nói với em rằng hấn và Lưu Đại Khánh uống rượu với nhau, một hơi hết cả một cốc to hay sao? - Long Yên Nguyệt đặt chén nước xuống, cười nói:
 - Một người có thể một hơi hết một cốc to thì hai chai rượu làm sao có thể khiến cho hấn ngộ độc còn được?
 - Không được! Ta phải đi xem một chút. - Liễu Vi nói xong, không để ý tới Long Yên Nguyệt, quay đầu đi ra cửa phòng làm việc.
 - Chị Vi! Chị Vi... - Long Yên Nguyệt đi theo sau lưng Liễu Vi, nói:
 - Trúng độc rượu còn cũng không cần chị phải tự đi chứ?
- Liễu Vi cũng không trả lời, suy nghĩ: “Nếu Lâm Bắc Phàm uống hết hai chai Đổng Hoa mà đã bị ngộ độc thì như vậy khi hấn uống xong một cốc rượu Hồng Tinh thật to, chắc chắn là rất khổ. Như thế cũng biết hấn cần phải có can đảm như thế nào. Chẳng lẽ với chút lương một tháng có hai ngàn đồng, cùng với nguyên tắc bảo vệ khiến cho hấn có thể hiến tính mạng mình hay sao? Không. Chắc chắn là không thể. Chẳng lẽ, hấn cũng giống như Trương Hòa Kế, ở lại cũng là vì mình?”
- Bất cứ lúc nào, Long Yên Nguyệt và Liễu Vi cùng nhau ra ngoài, thì chắc chắn đều khiến cho mọi người ngẩn ngơ, mà đây vẫn là trong trường hợp hai người chưa trang điểm. Nếu như trang điểm, ăn mặc gợi cảm một chút thì chắc chắn sẽ khiến cho không biết bao nhiêu gia đình tan vỡ.
- Sau khi hai người tới bệnh viện Nhân Dân, một số y tá trẻ tuổi cũng nhìn hai nàng chăm chăm, vừa hâm mộ vừa ghen ghét. Về phần một số bà lão thì càng khỏi cần phải nói....
- Kiểm tra giúp tôi xem hôm qua có phải có một người uống rượu phải vào đây rửa ruột hay không? Cảm ơn. - Sắc mặt Liễu Vi lo lắng.
 - A! Có! Hấn tên là Lâm Bắc Phàm, trúng độc rượu còn. - Nữ y tá đứng bàn nghi hoặc nhìn Liễu Vi rồi lại nhìn Long Yên Nguyệt.
 - Các người là người nhà của hấn? Tối hôm qua có một người tốt bụng đưa hấn tới đây nên vẫn còn mạng.

Hai chai Đổng Hoa! Hai chai Đổng Hoa cũng không uống được vậy mà hấn lại dám uống một cốc rượu to trước mặt mình. Hơn nữa, động tác uống rượu và thần thái hết sức thoải mái, tự nhiên. Buổi tối hôm đó hấn mới hết ca, vậy làm sao mà chịu được? Hoặc là hấn phải hết sức khổ sở.

Một năm rưỡi...hấn chưa từng nói với mình câu gì, cứ yên lặng mà chờ đợi bên người. Nàng cảm thấy đau lòng, cảm động. Chắc chắn là do Lâm Bắc Phàm cảm giác bản thân với mình chênh lệch quá lớn nên chỉ yên lặng mà bảo vệ cho mình, không nói ra tình cảm.

Nghĩ tới đây, hai dòng nước mắt từ từ lăn trên má của Liễu Vi, không để ý tới việc bệnh viện là nơi công cộng. Hơn nữa, cô em gái thân thiết, Long Yên Nguyệt vẫn đứng bên mình.

- Chị Vi! Chị làm sao vậy? - Long Yên Nguyệt kinh ngạc.

- Chẳng lẽ chỉ vì một tên bảo vệ xấu xa mà như vậy sao?

Nữ y tá quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt tức giận, nói:

- Thế thì sao? Nếu chồng cô gặp chuyện không may thì cô cũng như cô ấy thôi.

Liễu Vi lau nước mắt, sau đó lấy tay che miệng, nước nử chạy lên lầu tìm Lâm Bắc Phàm. Lần đầu tiên, nàng cảm giác được mình đã tìm được người đàn ông hằng mơ ước.

Người con gái hai mươi sáu tuổi, chịu áp lực tình cảm bao nhiêu năm, một khi bộc lộ sẽ rất mạnh.

Sau khi Liễu Vi chạy lên lầu, chẳng thèm gõ, mở cửa chạy thẳng vào phòng bệnh. Cô cũng chẳng để ý, lao tới, gục lên người Lâm Bắc Phàm đang nằm trên giường, bắt đầu nức nử...

Ngay từ đầu, bác sĩ phụ trách Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất tức giận khi người vừa đến bất lịch sự như vậy. Nhưng khi hấn nhìn thấy cô gái quốc sắc thiên hương, cùng với tiếng khóc nức nử liền cảm động.

Vào lúc này, hấn cũng không ghen ghét Lâm Bắc Phàm có được một người con gái xinh đẹp như vậy. Trong đầu hấn chỉ còn hình ảnh, hai cặp vợ chồng trẻ cãi nhau, chồng giận dỗi uống rượu. Sau đó, người vợ biết liền cảm thấy đau đớn...

“Cảm động! Cảm động quá!” - Người bác sĩ tháo chiếc kính gọng vàng xuống, lau mắt...

Lâm Bắc Phàm đã tỉnh dậy, nhưng hấn không biết đã có chuyện gì xảy ra mà Liễu Vi lại khóc như vậy? Nhất định là có chuyện hiểu lầm. Hấn nhìn Liễu Vi, lúng túng nói:

- Liễu giám đốc! Tôi...

- Không...hu...hu... - Liễu Vi khóc nức nử. Lần đầu tiên, nàng lấy mấy ngón tay thon thả của mình, bịt miệng một người đàn ông.

- Không cần phải nói gì cả...hu...hu Ta hiểu...hiểu rồi... Hu hu...

- Giám đốc Liễu! Tôi thật sự...

- Hu...hu...cái tên đáng ghét này... - Liễu Vi cấu vào tay Lâm Bắc Phàm một cái:

- Tại sao lại làm như vậy? Nếu như người có chuyện gì thì ta làm sao bây giờ...hu...hu..

Long Yên Nguyệt đứng sau Liễu Vi, há hốc miệng, đứng như hóa đá. Cảnh tượng trước mặt khiến cho nàng ngây người, chẳng khác nào một pho tượng mỹ nữ....

22. Chương 22:

Lâm Bắc Phàm nheo mày, nhớ lại những chuyện đã xảy ra vào tối ngày hôm qua. Rõ ràng hấn đã uống hơi nhiều, sau đó Mộc Tiểu Yêu đưa mình vào bệnh viện. Hình như rằng lúc vô tình đã nhìn thấy được đồ lót của Mộc Tiểu Yêu. “Chắc chắn là màu trắng...”

Mọi chuyện sau đó thì không nhớ rõ. Có lẽ Mộc Tiểu Yêu chạy tới Kim Sắc Hải Ngạn nói cho Liễu Vi. Sau đó, Liễu Vi lại chạy tới bệnh viện tìm mình. Tiếng khóc và những lời oán trách của Liễu Vi như vậy chẳng lẽ là do nàng đã thích mình? Nhưng không để lộ ra mà thôi?

Lâm Bắc Phàm càng nghĩ càng sợ. Liễu Vi không chỉ xinh đẹp mà còn là một phú bà. Quan trọng hơn nàng lại rất khôn khéo và có đầy sự ôn nhu thì làm sao mà mình lại hấp dẫn được Liễu Vi?

Sau khi Long Yên Nguyệt lấy lại được tinh thần, ngồi xuống, đưa tay sờ trán Liễu Vi, nói một cách kinh ngạc:

- Không nóng. Chị Vi! Chị điên rồi phải không? Chị có biết người đàn ông trước mặt là ai không? Hắn là Lâm Bắc Phàm, Lâm Bắc Phàm đấy.

- Chị biết! - Thấy Lâm Bắc Phàm tỉnh dậy, Liễu Vi bình tĩnh hơn rất nhiều, nàng lau nước mắt rồi vội vã quay đầu sang một bên. Tuy nhiên, khuôn mặt của nàng đã như một áng mây đỏ. Bởi nghĩ lại những gì mà mình vừa làm hình như quá chủ động...

- Chị biết? - Long Yên Nguyệt suýt ngã. Nàng lắc lắc đầu:

- Hai chúng ta chắc chắn có một người bị điên.

Lâm Bắc Phàm như lọt vào một đám sương mù. Chẳng lẽ là do tiểu Kim giả trò? Nghĩ tới tiểu Kim, Lâm Bắc Phàm cảm thấy tức giận. Con vật nhỏ đó, tối hôm qua không ngờ lâm trận bỏ chạy. Đợi lúc không còn ai, sẽ phải tính sổ với nó mới được.

- Chủ tịch Liễu. - Lâm Bắc Phàm không biết giải thích như thế nào. Hắn định cứ yên lặng, chờ sau khi tình huống rõ ràng hơn nữa. Hắn cảm kích nhìn Liễu Vi rồi gật đầu:

- Cảm ơn cô đã tới đây thăm tôi. Bây giờ, tôi đỡ rồi, cô trở về Kim Sắc Hải Ngạn đi.

Liễu Vi cố gắng không dám nhìn vào đôi mắt của Lâm Bắc Phàm. Vừa rồi mình làm như vậy đúng là quá xấu hổ. Nàng cảm thấy nóng hết cả mặt, nhân cơ hội đứng dậy, nói nhỏ:

- Chưa cần phải vội đi làm. Người cứ nghỉ ngơi vài ngày, có việc ta sẽ gọi cho người.

Liễu Vi nói xong, vội vã xoay người ra khỏi phòng bệnh. Mặc dù tuổi của Liễu Vi không còn nhỏ nữa nhưng hôm nay cũng là lần đầu tiên biểu lộ. Hơn nữa kích động như vậy, lại thêm động tác mập mờ nên xấu hổ là điều tất nhiên.

- Cô không đi? - Lâm Bắc Phàm thấy Long Yên Nguyệt vẫn đứng đó, trong lòng hơi sợ hãi.

- Hừ! - Quả nhiên, Long Yên Nguyệt hừ lạnh một tiếng. Thấy bác sĩ và y tá đều đứng đó, nàng liền mỉm cười:

- Công việc của chị Vi quá bận rộn. Ta với chị ấy là chị em tốt của nhau, giúp chị chăm sóc người một chút là được mà.

- Bác sĩ! Tôi muốn nghỉ ngơi, không thích có người nào quấy rầy. - Lâm Bắc Phàm nhìn bác sĩ, lên tiếng.

Bác sĩ gật đầu, xoay người đi ra cửa. Cô y tá quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt, cười cười nói:

- Tiểu thư! Bệnh nhân muốn nghỉ ngơi, mời người...

Long Yên Nguyệt cho tay vào túi quần, móc chứng minh thư công tác ra. Nàng trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái rồi quay đầu nhìn cô y tá:

- Cục công an! Lâm tiên sinh là kẻ khả nghi của một vụ trộm cắp. Ta muốn hỏi hắn một số tình huống.

Cô y tá bị Long Yên Nguyệt hù dọa, không dám nói gì nữa, chỉ vâng vâng dạ dạ rồi đi ra cửa.

Đối mặt với một người phụ nữ như Long Yên Nguyệt thì cẩn thận là tốt nhất. Lâm Bắc Phàm không dám chậm trễ ngồi dậy, cảnh giác nhìn Long Yên Nguyệt.

- Ngoan ngoãn nằm yên, nếu không ta tố cáo người tấn công cảnh sát. - Long Yên Nguyệt cười một cách xấu xa, ánh mắt có phần lạnh lùng.

- Ta còn chưa tố cáo người vu khống, không ngờ người đã định tố cáo ta?

- Hừ! Không biết ai là người ác đây? - Long Yên Nguyệt cười cười, nhìn Lâm Bắc Phàm, cả giận nói:

- Nếu người còn lắm chuyện, ta sẽ tố cáo người dụ dỗ một cô gái vị thành niên, cưỡng gian nhưng chưa thành.

Lâm Bắc Phàm theo thói quen sờ vào túi quần, nhưng bộ quần áo bệnh nhân chẳng có gì. Hắn quay đầu liền thấy quần áo để bên cạnh, liền cầm rồi lấy từ bên trong một điều thuốc lá và cái bật lửa.

- Thành thực một chút. Tối ngày hôm qua có chuyện gì xảy ra? - Do liên quan tới nghề nghiệp nên Long Yên Nguyệt cũng không để ý tới mùi thuốc lá. Hai tay nàng khoanh trước ngực, đi qua đi lại trước giường, nghiêng đầu nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Người ở Kim Sắc Hải Ngạn một năm rưỡi, có phải đã âm mưu lấy lòng chị Vi không?

Lâm Bắc Phàm hút điều thuốc, bình tĩnh nhìn Long Yên Nguyệt. Sau một lúc, hắn nói một cách thần nhiên:

- Phó cục trưởng Long. Tôi thấy cô nhầm hai vấn đề. Thứ nhất chuyện xảy ra tối hôm qua là chuyện riêng, tôi không cần phải nói với cô. Thứ hai: Tôi ở Kim Sắc Hải Ngạn là vì miếng ăn. Cho dù tôi nghèo, nhưng cũng chưa đến mức độ dấn lên vai một người phụ nữ.

- Người... - Long Yên Nguyệt dẫm chân một cái:

- Ta không tin không làm gì được người. Người muốn bắt nạt chị Vi ta sẽ cho người ngồi trong tù. Ta thấy người rất đang nghi. Cần thận ta cho người theo dõi người cả ngày đây.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, nói:

- Phó cục trưởng Long! Đừng có cái gì cũng lấy chức quyền ra mà nói. Miếng ăn của các người là do ai cấp? Là chúng ta. Quần áo các người mặc là do ai cấp? Cũng là chúng ta. Có câu nói, các người là người làm công cho nhân dân. Mà nói khó nghe một chút thì chính là nô lệ. Người nộp thuế nuôi các người không phải để làm cảnh.

- Già mồm! Không có chúng ta, làm sao xã hội này được yên ổn? - Long Yên Nguyệt đỏ mặt. Cái tên lưu manh này ăn nói quá sắc sảo.

- Yên ổn? Một cái xã hội yên ổn làm sao lại có thể xuất hiện một phó cục trưởng Cục công an lạm dụng chức quyền? - Lâm Bắc Phàm im lặng, âm thanh thay đổi, nói một cách buồn bã:

- Ta nghe người ta nói, ở Trung Quốc thì nơi dơ bẩn nhất không phải là trong giới văn nghệ sĩ mà là trong tầng lớp chính trị. Kiêu ngạo ngang ngược chính là một số người đạo mạo, nắm luật pháp trong tay.

Long Yên Nguyệt vốn định giải thích, nhưng nàng có chút chột dạ vì bên cạnh nàng có không ít ví dụ ăn hối lộ... Long Yên Nguyệt nhìn vào đôi mắt của Lâm Bắc Phàm, ưỡn ngực nói:

- Nhưng tóm lại vẫn có người thực lòng vì dân làm việc.

- Ủ. - Lâm Bắc Phàm hút một hơi rồi gật đầu:

- Những người đó không phải là kỹ nữ.

- Người... - Long Yên Nguyệt dậm chân một cái, hừ lạnh nói:

- Ta mặc kệ. Dù sao, nếu người định bắt nạt chị Vi, hay lừa chị ấy, thì cho dù lạm dụng chức quyền báo thù riêng, ta cũng phải làm cho người sống không được mà chết cũng không xong.

- Sống không được, chết không xong chính là lên tiên đấy. Cô định làm thế nào thế? - Giọng điệu của Lâm Bắc Phàm có chút gì đó khác lạ.

- Lưu manh! - Long Yên Nguyệt thực sự nổi giận. Khuôn mặt đánh phấn bắt đầu đỏ ửng. Nàng chẳng hề để ý tới Lâm Bắc Phàm có thân phận như nào, lao đến túm lấy ngực hắn.

Có lẽ do thói quen nên Lâm Bắc Phàm theo bản năng giơ tay ôm Long Yên Nguyệt vào lòng. Cảm nhận bộ ngực mềm mại của Long Yên Nguyệt ép lên ngực hắn, Lâm Bắc Phàm có chút tê dại...

Long Yên Nguyệt nghiêng người sang một bên, giẫy dụa, la lên:

- Cái tên lưu manh này! Lần nào cũng đều lợi dụng.

Khoảng cách gần như vậy, lại thêm tư thế mập mờ khiến cho Lâm Bắc Phàm vô ý nhìn vào cổ áo của Long Yên Nguyệt. Bộ ngực lộ ra tới mức này vẫn không nhìn thấy mép của nịt ngực. Mà từ dấu vết của nịt ngực nhìn qua áo, có thể kết luận có rất nhiều hoa văn. Chẳng lẽ, con gái bây giờ, đều thích mặc áo lót lưới?

Vừa mềm lại vừa chắc. Cảm nhận một chút cũng phải cỡ 34C, hết sức tròn trịa. Lâm Bắc Phàm nuốt nước bọt, bên dưới có cái gì đó bắt đầu cựa quậy...

23. Chương 23:

Lâm Bắc Phàm! Nếu ngươi không buông tay, tôi nhất định sẽ giết anh. - Long Yên Nguyệt luống cuống, vừa giãy dụa vừa kêu.

Lâm Bắc Phàm không nói gì, hắn chỉ im lặng ôm lấy Long Yên Nguyệt. Nói thực, Lâm Bắc Phàm rất thích mùi hương của Long Yên Nguyệt, đây cũng là một bản năng của bất cứ một người đàn ông nào.

Cho dù Long Yên Nguyệt có mạnh mẽ tới đâu, cảm ghét hắn tới mức độ nào thì cũng không thể chối bỏ việc nàng có thân hình khiến cho người khác phải điên đảo.

“Lão nhị” của Lâm Bắc Phàm nhanh chóng đứng dậy với tốc độ cực nhanh, đội thẳng vào bụng dưới của Long Yên Nguyệt.

Bất chợt, Long Yên Nguyệt như cảm nhận được điều gì đó khiến cho nàng dừng lại, toàn thân run rẩy.

Mặc dù Long Yên Nguyệt vô cùng xấu hổ, nhưng không thể phủ nhận trong lòng nàng cũng xuất hiện một cái gì đó khó hiểu. Cái thứ đó không hề có quan hệ với tình cảm, chỉ là một cái bản năng và khát vọng của một người phụ nữ.

Vào lúc này, Long Yên Nguyệt cảm giác bản thân như biến thành một người khác, không còn là một nữ phó Cục trưởng nữa. “Chẳng lẽ mình là một người tùy tiện? Bản thân mình cơ bản không thích Lâm Bắc Phàm, nhưng tại sao thân thể mình lại run rẩy như thế này? Không! Cái này không phải là rung động, cái cảm giác nhẹ nhẹ đó cứ nổi tiếp nhau, khiến cho ham muốn cứ dìm xuống lại trỗi dậy.”

Đây là một sự xao động, một sự phóng đảng... Cuối cùng thì nó là cái gì?

- Buông tôi ra... - Phía dưới của Long Yên Nguyệt có cảm giác nóng bức như bị thứ gì đó đốt cháy. Sau khi tỉnh táo lại, trong nháy mắt nàng như tiếp thêm sức mạnh, xoay mạnh người một cái, mông co lại rồi vênh lên...

“Muốn chạy...?” - Lâm Bắc Phàm nhếch mép cười: ” Đây là do ngươi tự tìm đến. Ta liên tục ám chỉ rằng ngươi không nên đến gần ta. Ta không biết giúp ngươi tìm lại được cây súng thì ngươi sẽ báo đáp thế nào đây?”

Lâm Bắc Phàm dùng sức một chút, Long Yên Nguyệt lại nằm lên trên người hắn. Đỉnh cây gậy của Lâm Bắc Phàm vừa mới chạm phải cái khe phía dưới của Long Yên Nguyệt, mặc dù cách mấy lớp quần áo nhưng hắn vẫn cảm nhận được có chút gì đó ẩm ướt.

“A...”

Một tiếng kêu vang lên trong sâu thẳm linh hồn. Long Yên Nguyệt khóc không ra nước mắt. Bản năng sinh lý đã sớm phản bội ý chí của nàng. Một chút nước thích thú từ chỗ sâu nhất của nàng chảy ra ngoài, chẳng lẽ đây chính là cảm giác khi bị cưỡng bức hay sao? Tại sao thân thể mình lại có phản ứng như vậy? Chẳng lẽ khuôn mặt thật của mình lại là một người phụ nữ phóng đảng...?

Thực ra, vốn Long Yên Nguyệt cũng không phản ứng mạnh như vậy. Tất cả đều bởi vì nước bọt của tiểu Kim Long. Lần đầu tiên, đối diện với Lâm Bắc Phàm, Long Yên Nguyệt đã mất khống chế một cách nghiêm trọng, tạo thành một nỗi ám ảnh. Có thể nói, mỗi khi nàng cùng với Lâm Bắc Phàm có chút động hạm thân thể, hay chút gì đó mờ ám, nàng sẽ lại theo bản năng mà bốc lên ngọn lửa...

Là một người đàn ông, Lâm Bắc Phàm không bao giờ từ chối sự ưu ái của mỹ nữ. Nói thật, hắn rất kích thích, hận không thể làm cho lão Nhị của mình chui thẳng qua những lớp vải vóc mà tới được sân rồng...

“Chết tiệt! Nàng đã thành công mà hấp dẫn được ham muốn của mình. Một ngày nào đó, mình sẽ hợp tình hợp lý mà xử lý.” - Lâm Bắc Phàm nuốt ngụm nước bọt, buông Long Yên Nguyệt ra. Hắn có cảm giác Long Yên Nguyệt cũng đã động tình, nếu như còn tiếp tục, chẳng may mà hai người ở trong phòng bệnh động tới sủng ông thì hậu quả....

- Lưu manh! Đồ lưu manh...hu hu... - Long Yên Nguyệt khóc nức nở, giống như bị mất thân trong tay Lâm Bắc Phàm vậy.

Lâm Bắc Phàm lấy chiếc chăn che khuất cột buồn của mình. Nhưng thấy nó vẫn căng theo gió, hắn chẳng còn cách nào khác là nằm nghiêng người sang một bên. Tuy nhiên, trong tư thế này, hai mắt của hắn lại vô ý nhìn thấy hai cánh hoa đầy đặn của Long Yên Nguyệt giữa khe hở, đang phập phồng lại càng thêm choáng váng.

- Ta không làm gì người. Khóc cái gì? - Lâm Bắc Phàm xoay mông lại với Long Yên Nguyệt.

- Lưu manh! Tên lưu manh chết tiệt. Người sờ soạng ta như vậy còn muốn thế nào? - Vừa nói xong, Long Yên Nguyệt cảm thấy hối hận, tái mặt, vội giải thích:

- Lần nào người cũng làm như vậy. Coi chừng ta tố cáo người quấy nhiễu tình dục... Hu hu...

- Ta làm cái gì? Cùng lắm thì ta chịu trách nhiệm. - Lâm Bắc Phàm biết bây giờ không phải là lúc nói chuyện phải trái với phụ nữ.

- Ai cần người chịu trách nhiệm? Người... Người ... - Long Yên Nguyệt sụt sịt, quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm. Thấy hắn quay lưng lại phía mình, nàng chột ngẩn người. Đột nhiên, cặp mắt đảo một cái, rồi lén lút tháo đôi giày cao gót...

- A... - Từ trong phòng bệnh vang lên một tiếng hét đau đớn.

Cô ý tá phụ trách chăm sóc Lâm Bắc Phàm vừa mới từ lối đi nhỏ bên trái phòng bệnh đi ra, nghe thấy vậy mà dựng đứng tóc gáy. Nàng thầm nghĩ, chẳng lẽ nữ cảnh sát lại dụng hình đối với phạm nhân? Thế này thì thực sự là hơi quá đáng.

Cô gái suy nghĩ một chút, cố gắng lấy can đảm rồi định tới mở cửa phòng bệnh. Bất chợt cánh cửa phòng bệnh bị giật ra, nữ cảnh sát xinh đẹp bước ra ngoài, khoe mắt còn vương giọt lệ. Nhưng trên đôi mắt của nàng là tràn ngập một nụ cười. Trong tay nữ cảnh sát còn cầm hung khí gây án là một cái giày cao gót thủy tinh nhãn hiệu Chim Gõ Kiến màu trắng.

Trong phòng bệnh, Lâm Bắc Phàm đau tới nhe răng, nhếch miệng. Long Yên Nguyệt thực sự là ác độc, nàng muốn cho gia tộc họ Lâm từ nay về sau tuyệt hậu...

“Thật quá đáng, dám đánh thẳng bé nghịch ngợm của ông. Chỉ có ông bắt nạt người, chưa khi nào có người bắt nạt ông. Không ngờ, bây giờ, mình lại để cho Long Yên Nguyệt bắt nạt. Mặc dù cô ta là nữ cảnh sát, nhưng nữ cảnh sát thì sao? Cho dù là nữ thị trưởng thì vẫn bị mình san phẳng như thường” - Lâm Bắc Phàm nhếch mép cười một cách tà dị.

Không biết tiểu Kim đi ra từ lúc nào, lại còn đứng trên cây gậy chống trời. Nó yên lặng nhìn Lâm Bắc Phàm, một lát sau, hít một hơi rồi lắc đầu, nói:

- Buồn quá! Buồn quá! Đường đường là một truyền nhân của đại hiệp Đồ Long, không ngờ suy bại tới mức độ bị một tên côn đồ đánh đập, bị hai chai rượu làm cho xuất huyết dạ dày, rồi lại còn bị một phụ nữ đánh trúng chỗ hiểm.

Lâm Bắc Phàm thấy tiểu Kim đi ra liền ngồi dậy, quát:

- Tối hôm qua, tốt bụng cho mày ra ngoài uống rượu, không ngờ mày lại còn trách móc?

- Tôi còn đang muốn tìm anh để hỏi đây. Ngày hôm qua, anh đánh nhau với tên côn đồ đúng không? Nếu không có tôi bảo vệ, chỉ sợ anh đã phi thẳng từ lâu rồi. - Tiểu Kim đưa móng vuốt cầm, lắc đầu:

- Nguyên khí của tôi bị thương nặng. Để bảo vệ long thể nên không thể dính rượu. Nhưng bây giờ, thì tốt rồi, bốn Long đã phục hồi như cũ.

“Thì ra là vậy. Chẳng trách mà tên ranh con lại dám nói như thế.”

Thấy sắc mặt tiểu Kim không được tốt, Lâm Bắc Phàm có chút áy náy. Hắn nắm tiểu Kim trong tay, nói:

- Chuyện tối hôm qua, tao cảm ơn mày. Tối hôm nay, tao nhất định sẽ bồi thường.

- Việc này không có gì. Nhưng có chuyện khiến tôi lo lắng.

- Mày lo lắng cái gì? - Lâm Bắc Phàm kinh ngạc nhìn con vật nhỏ.

- Anh mắc tội với Lưu Đại Khánh, mắc tội với Long Yên Nguyệt nhưng lại cất lên mối quan hệ với Mộc Tiểu Yêu. Chỉ sợ sau này, còn đường của anh sẽ không còn bằng phẳng nữa. Với chút công phu mèo quào của anh, muốn có được một cuộc sống không cần phải lo nghĩ, tôi nghĩ hộ anh được một cách.

Hai chân của tiểu Kim bắt chéo trước ngực, tỏ vẻ cao thâm. Thấy tiểu Kim làm vậy, Lâm Bắc Phàm cảm giác có được một cánh cửa. Hắn suy nghĩ một chút rồi khách khí nhìn con vật nhỏ cười cười, nói:

- Mày có cách?

24. Chương 24:

Tất nhiên là có biện pháp. Ai nói tôi chỉ là một con rồng? - Tiểu Kim hạ một chân xuống, vạch vạch, nhìn rất đặc ý:

- Trong Long cốc có rất nhiều bí kíp. Khi tôi ra đi có mang theo một quyển.

Trước kia, Lâm Bắc Phàm chưa từng nghĩ tới tiểu Kim có thể thực sự giúp mình. Mặc dù, tiểu Kim giúp hắn tìm lại được khẩu súng, giúp hắn uống rượu, giúp trấn áp một đồng côn đồ. Tất cả những điều đó đều là công lao của tiểu Kim.

Lâm Bắc Phàm không nghĩ dựa vào tiểu Kim mà là làm cho chính bản thân mình mạnh lên. Vì vậy mà sau khi nghe tiểu Kim nói xong, hắn liền cảm thấy hồi hộp. Nếu có thể tu luyện bảo điển của Long cốc thì sau này có thể bay trên cao, chạy trên tường, khi sơn phá thạch...

“Mẹ nó! Nghĩ tới đây cũng đủ hưng phấn rồi.”

Sau khi thấy nét mặt của Lâm Bắc Phàm như vậy, tiểu Kim hừ một tiếng nói:

- Nhìn tiền đồ của người chẳng khác gì một tên nông dân. Ca đã nói với người rằng, ca có rất nhiều năng lực, sớm muộn gì cũng sẽ cho người thấy.

Tối ngày hôm qua, tiểu Kim đã cứu mạng hắn, Lâm Bắc Phàm muốn khách khí một chút. Hắn không hề tức giận, lấy một điều thuốc lá đưa cho tên tiểu tử, cười nói:

- Sau khi luyện có phải lên trời xuống đất được hay không?

- Theo lý luận thì có thể. Nhưng còn phải căn cứ vào sự giác ngộ của người. Nếu giác ngộ cao, linh ngộ nhiều. Giác ngộ nhỏ thì thành tựu không được khả quan cho lắm. - Tiểu Kim dùng móng vuốt vẩy nhẹ một cái rồi ngậm điều thuốc lá vào miệng:

- Nếu ca không bị Đồ Long đao ngăn cản thì địa cầu còn chưa đủ cho ca lăn qua lăn lại. Nhưng trước hết, ta chỉ nói tốt một chút. Đừng có thần tượng ca, ca chỉ là một...

- Được rồi! Nói xem thứ đó là gì? - Lâm Bắc Phàm không nhịn được, ngắt lời tiểu Kim.

- Long Tu bảo điển mà ta đưa cho người luyện chính là do thánh long Huyết Chiến ở Long cốc của chúng ta tốn bao nhiêu công sức mới làm ra. Long Tu bảo điển là một thứ mà tất cả những con rồng trong Long cốc chúng ta đều mơ tưởng.

- Có đúng không? - Hai mắt Lâm Bắc Phàm tỏa sáng:

- Vậy người đã luyện chưa?

- Chưa! - Tiểu Kim lắc đầu một cách nuối tiếc, rồi phun ra mấy ngụm khói:

- Còn chưa kịp luyện đã phải đi rồi.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy hồi hộp. Suy nghĩ một chút, hần thử hỏi dò:

- Vậy có ai trong tộc của người luyện chưa?

Tiểu Kim mất hứng, nói một cách rầu rĩ:

- Anh là lão Đại của tôi, chẳng lẽ tôi lại hại anh? Nếu anh chết thì làm sao tôi tìm được đại hiệp Đồ Long? Hơn nữa, tôi cũng không dám đem chuyện sinh tử, tồn vong của Long tộc ra để làm trò đùa.

“Nghĩ cũng đúng. Nếu tiểu Kim không tốt đối với mình thì hôm qua cũng chẳng thèm tốn nguyên khí để cứu.” Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút rồi cười ha hả, nó:

- Luyện! Tao luyện. Luyện đến chết thì thôi.

Tiểu Kim gật đầu, phun từ trong miệng ra một tia sáng màu vàng. Sau khi tia sáng biến mất, một quyển sách bình thường bằng da màu đen, xuất hiện trước mặt Lâm Bắc Phàm. Trên bìa của quyển sách có viết bốn chữ Long Tu bảo điển rất to.

Long Yên Nguyệt đưa tay lật thử thì thấy bên trong được viết bằng một thứ ngôn ngữ quái dị, khiến cho hần chán nản:

- Những cái ký hiệu này có nghĩa là gì? Nhìn như đồng giun đang bò ấy.

- Hừ! Đó chính là thứ ngôn ngữ cao quý của chúng ta. Cái giống người nhỏ bé, thấp kém... - Tiểu Kim chợt nghĩ ra điều gì, vội vàng lùi lại hai bước, nét mặt giả lả nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Lão đại! Đó là ngôn ngữ của chúng ta. Để ta phiên dịch cho anh.

Tiểu tử nói xong lại phun từ trong miệng ra một chùm sáng vàng. Ngay lập tức những chữ trên quyển sách liền biến thành tiếng Trung.

- Một tờ đầu tiên, tại sao lại không dịch? - Lâm Bắc Phàm vừa kinh ngạc vừa vui mừng, quơ quơ quyển sách của tiểu Kim trên tay.

- Một tờ đầu tiên không có ý nghĩa. Tôi không cần phải tốn pháp lực.

Lâm Bắc Phàm lật xem qua một chút. Mặc dù từ ngữ bên trong hơi khó hiểu, nhưng hần cho rằng chỉ cần nghiền ngẫm là có thể hiểu được.

- Long Tu bảo điển chia làm chín tầng. Nếu anh có thể tu luyện thành công tầng thứ nhất thì Long Yên Nguyệt không phải là đối thủ của anh. - Tiểu Kim gạt tàn thuốc, rồi nói:

- Nếu như đạt được tầng thứ hai thì cho dù hai mươi tên côn đồ cũng chẳng cần phải để ý.

“Lợi hại như vậy sao?” Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu, nói:

- Nếu như tu vi đạt tới tầng thứ chín thì thế nào?

- Tầng thứ chín? - Tiểu Kim cắn răng:

- Nếu mà là rồng thì chắc chắn đắc đạo phi thăng. Nhưng với con người thì hơi khó nói.

“Đắc đạo phi thăng? Giống như người tu chân trong truyền thuyết có thể xé rách không gian mà phi thăng?” Lâm Bắc Phàm nuốt một ngụm nước bọt. Hần cũng chẳng dám mở tưởng tới chuyện đắc đạo phi thăng. Nhưng theo lời của tiểu Kim nói thì cũng đủ biết Long Tu bảo điển trâu bò như thế nào...

Cuộc sống của Lâm Bắc Phàm vốn luôn bình lặng, nhưng cũng không có nghĩa là hần không có khát vọng. Khát vọng là bản năng của con người. Hần luôn có khát vọng có được một cuộc sống bình thản, tùy ý mình, muốn làm gì thì làm. Cái khát vọng đó cũng là do ông nội tạo cho hần.

Tất cả đều hết sức đơn giản. Lâm Bắc Phàm chỉ muốn cuộc sống của mình không phải quá mệt mỏi, không vui. Những hấn cũng chẳng ngại gì mà không vợ lấy mấy cái từ trên trời rơi xuống. Từ trước tới nay, hấn vẫn có một mong muốn nữa đó chính là mạnh nhất trong số những người bình thường...

- Được rồi! Bây giờ chúng ta ra ngoài. Tối nay tao mời mày ăn khuya. Ngày mai bắt đầu luyện công. - Vào lúc này, quả thực Lâm Bắc Phàm cũng rất muốn có được sức mạnh. Có một người bảo vệ cũng không bao giờ bằng được tự bản thân mình có thể bảo vệ mình.

- Không nên vội vàng. Long Tu bảo điển không thể luyện trong một sớm một chiều được. Thời gian tu luyện mỗi ngày chỉ cần một tiếng là đủ.

“Ừ! Quả thực cũng chỉ là cải thiện thân thể của mình. Nếu như một ngày mà luyện tới mức cuối cùng, cho dù có thể thành tiên thì bản thân cũng chẳng có hứng thú!” Lâm Bắc Phàm hút một điếu thuốc, mỉm cười một cách bí hiểm. Long Yên Nguyệt, thiếu gia sẽ từ từ mà nuốt chửng ngươi...

Dù sao thì cũng nhĩ là uống rượu mà thôi. Nếu không việc gì thì Lâm Bắc Phàm cũng chẳng muốn mất tiền oan cho bệnh viện. Sau khi thay quần áo, hấn vỗ mông rồi dẫn tiểu Kim bỏ đi.

Mặc dù thời gian còn sớm, nhưng Lâm Bắc Phàm cũng không đi làm. Bởi hấn có chuyện còn quan trọng hơn là chuyện đi làm.

“Lưu Đại Khánh cũng chính là Lưu mập đã uống rượu với mình. Nó dám bỏ năm nghìn đồng thuê một đám côn đồ đến xin một cánh tay mình. Dám sỉ nhục ông một cách trắng trợn như vậy. Chẳng lẽ cánh tay của ông mà chỉ đáng giá năm nghìn đồng...”

Lâm Bắc Phàm quyết định về nhà nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng thân thể, chờ đến tối sẽ dẫn tiểu Kim ra ngoài ăn tối. Ngày mai bắt đầu nghiên cứu Long Tu bảo điển rồi đến tối cùng với tiểu Kim đi tìm Lưu Đại Khánh.

Mặc dù chưa bắt đầu tu luyện Long Tu bảo điển nhưng đối phó với một thằng mập, Lâm Bắc Phàm cảm thấy chỉ cần mình hấn là đủ. Cho dù không có sự tồn tại của tiểu Kim thì trong ánh mắt Lâm Bắc Phàm tên mập đó chẳng có chút giá trị gì hết.

Sau khi Lâm Bắc Phàm ra viện, đến khoảng sáu giờ chiều, một chiếc xe Honda Accord màu đen phóng đến bệnh viện Nhân Dân. Từ trên xe, một cô gái đẹp bước xuống, cầm theo đủ mọi loại thuốc bổ. Trong ánh mắt thất thần của vô số đám đàn ông, cô vội vã đi vào bên trong.

Nhưng chỉ hai phút sau, cô gái lại quay ra. Khuôn mặt kiêu diễm như vừa bị mất mát một thứ gì đó...

25. Chương 25:

Bỏ thời gian một ngày nghiên cứu Long Tu bảo điển, bí kíp này được dùng cho Long tộc tu luyện khiến cho từ đầu Lâm Bắc Phàm lo lắng không dùng được. Nhưng sau khi nghe tiểu Kim nói rằng Long tộc và người phương Đông có chút liên quan, hấn mới cảm thấy yên tâm.

Nhưng hôm nay, Lâm Bắc Phàm cũng không dành thời gian tu luyện. Hơn nữa, mỗi ngày chỉ cần ngồi tu luyện một tiếng nên cũng không cần vội. Cái mà hấn muốn bây giờ là tìm Lưu Đại Khách để nói chuyện. Hấn ngồi ở góc giường, lấy ngón tay gõ vào đầu tiểu Kim, cười nói:

- Có muốn hôm nào cũng uống rượu giống như tối hôm qua không?

- Muốn! Muốn chứ. - Tiểu Kim nghe thấy vậy thích thú. Nhưng một lúc sau, nó nói một cách buồn bã:

- Nhưng mà anh không có tiền.

- Tao đã nói với mày là tham tiền cũng không phải chuyện xấu hổ. Đáng xấu hổ chính là cái cách để có được tiền. Bây giờ, chúng ta có một cơ hội phát tài. - Lâm Bắc Phàm nhéo cằm:

- Còn nhớ buổi tối hôm trước tao uống rượu với Lưu mập không?

- Nhớ chứ! Một thùng Hồng Tinh nhị oa đầu. Hấn đúng là người tốt. - Hai mắt tiểu Kim tỏa sáng.

- Chúng ta đi tìm hấn để xin một cốc rượu. Còn nhớ mùi hấn không? Bây giờ, đi tìm.

Lâm Bắc Phàm muốn tìm Lưu mập để nói chuyện. Tiểu Kim muốn tìm Lưu mập để uống rượu. Một người một con rồng hợp ý nhau mà ra ngoài.

Bởi vì cái mũi của tiểu Kim thính hơn chó. Do có ý định từ trước nên Lâm Bắc Phàm không định đi bộ mà sau khi ra khỏi cái ngõ tối tăm, hắn tiện tay bắt một chiếc taxi.

- Đi đâu? - Viên tài xế vừa nổ máy vừa theo lệ lên tiếng hỏi.

Lâm Bắc Phàm nhếch mép nói:

- Tùy ý. Thích ngồi xe đi dạo quanh thành Nam. Tôi đến đây du lịch.

- Đi dạo tùy ý? - Viên tài xế hỏi lại cho rõ, vừa liếc nhìn Lâm Bắc Phàm qua gương chiếu hậu. Hắn nghĩ thầm trong lòng, chẳng lẽ gặp phải thằng điên?

- Cứ yên tâm. Chỉ là đi dạo thôi. - Lâm Bắc Phàm biết điều e ngại của tài xế. Nếu đổi lại là hắn thì cũng như vậy thôi.

- Được! - Thấy Lâm Bắc Phàm là một người bình thường, viên tài xế thích chí. “Con mẹ nó! Đúng là thằng điên. Thành Nam có gì mà du lịch chứ? Bây giờ mình cứ cho nó đi lòng vòng thì tiền để đâu cho hết bây giờ...”

Gặp phải mối hời, viên tài xế chẳng có gì phải khách khí. Hắn cũng chẳng ngu gì mà đi khuyên nhủ Lâm Bắc Phàm, nói cho hắn biết thành Nam không phải chỗ du lịch. Bình thường có ai lại chê tiền bao giờ đâu? Viên tài xế bắt đầu đưa Lâm Bắc Phàm vòng một vòng quanh thành Nam. Hắn chỉ sợ bỏ sót mất một con phố, bởi như thế đồng nghĩa với việc sẽ mất đi một ít tiền...

- Được rồi! Lão đại! Thằng mập đó đang ở cách đây năm trăm thước. - Tiểu Kim sử dụng truyền âm nhập mật nhắc nhở Lâm Bắc Phàm.

“Cách đây năm trăm thước? Đó chẳng phải là nhà hàng Crown hay sao? Bây giờ mới mười giờ tối, đã qua thời gian ăn cơm. Lưu mập còn chưa về nhà còn ở khách sạn Crown làm cái gì? Chẳng lẽ là...”

Lâm Bắc Phàm thầm nghĩ. Một người có tiền, buổi tối không về nhà lại tới khách sạn thì chỉ có thể là tụ tập đánh bài, hoặc là mèo mả gà đồng một chút. Mà với tính cách của Lưu mập thì khả năng trường hợp thứ hai lớn hơn...

Sau khi chiếc xe dừng lại ở cạnh khách sạn Crown, Lâm Bắc Phàm vội vàng đi tới một cửa hàng nhiếp ảnh, mua một chiếc máy ảnh.

Sau khi vào khách sạn Crown, dưới sự chỉ dẫn của tiểu Kim, Lâm Bắc Phàm leo cầu thang lên tầng lầu bốn. Lưu mập ở trong phòng 421.

Lâm Bắc Phàm nhìn xung quanh, thấy hoàn toàn im ắng liền xoay người, chặn camera trên lối đi. Tiểu Kim từ trong túi quần của Lâm Bắc Phàm phun ra một tia sáng màu vàng, sau đó giờ móng vuốt làm ra một thủ ấn.

Trong căn phòng được trang trí giống hệt như một căn phòng của tổng thống. Mặc dù không tới mức xa hoa như vậy, nhưng bất cứ thứ gì cũng có. Ví dụ như phòng vệ sinh riêng, phòng đọc sách, phòng khách...

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng mở cửa, sau đó xoay người nhẹ nhàng đóng lại. Hắn đứng ở trong phòng khách, lắng nghe động tĩnh bên trong phòng ngủ.

- A...a...a... Ôi!... Ừ...ừ...bạch...bạch.... Ừm...

- Thế nào? Có phải anh giỏi hơn chồng em không?

- Ừ...ừm..... Chết em rồi... A...a

“Cứ nghĩ còn phải chờ, không ngờ lại gặp ngay trực tiếp.” Lâm Bắc Phàm nhếch mép, từ từ đi vào trong phòng ngủ.

Cảnh tượng trước mắt làm cho Lâm Bắc Phàm phải mở to mắt hết cỡ. Hai cái thân thể không một mảnh vải đang quấn lấy nhau. Người phụ nữ chính là một thiếu phụ đã có chồng, bộ ngực hơi chảy xuống nhưng cũng có thể coi được. Lúc này, cô ả đang uốn éo cùng với Lưu mập...

Nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, thiếu phụ trợn mắt, há mồm...

- Kêu hả. Em kêu hả... Anh sẽ làm cho em lên đỉnh ngay bây giờ. - Lưu mập vẫn hồn nhiên, chưa nhận ra có người lạ mặt.

- A...

Sau khi thiếu phụ lấy lại tinh thần, cuối cùng cũng hét lên một tiếng chói tai. Lưu mập nghe thấy vậy, kinh hãi quay đầu lại nhìn.

- Tách! - Lâm Bắc Phàm bấm máy ảnh, chụp lại hình ảnh vừa rồi.

- Tiếp tục! Tiếp tục đi. - Lâm Bắc Phàm mỉm cười một cách đầy tà khí.

“Không ngờ là thằng ôn này?” Lưu Đại Khánh lấy lại tinh thần, mồ hôi chảy đầy trán. Thằng bé con của hắn vốn đang phùng mang trợn mắt, nhanh chóng xì xuống...

Cô gái ngồi xổm xuống dưới, lấy chiếc chăn đơn quấn quanh người, run rẩy nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Chú...chú em! Chú em làm thế là có ý gì? - Lưu Đại Khánh lấy hai bàn tay che thằng bé con lại, hoảng sợ nhìn Lâm Bắc Phàm. Thân hình núc ních thịt của hắn run run.

- Có ý gì? - Lâm Bắc Phàm rút một điếu thuốc lá. Sau khi châm xong, hắn rít một hơi rồi nói một cách thản nhiên:

- Hai ngày trước, không biết thằng nào định bỏ năm nghìn đồng xin của tao một cánh tay?

- Cái gì? - Lưu Đại Khánh lo lắng. Do bản thân không muốn bỏ một vạn đồng để thuê kẻ chuyện nghiệp nên hắn mới tìm mấy tên côn đồ. Chuyện này vốn rất tốt, nhưng chỉ sợ có gì trục trặc thì rất nghiêm trọng.

- Hay là ông chủ Lâm vẫn để ý chuyện uống rượu ở Kim Sắc Hải Ngạn phải không?

- Chú em! Chắc chắn là có hiểu lầm. Anh coi đó chỉ là chuyện cởn con, không Chát! A....

Lưu Đại Khánh ôm mặt, nhìn Lâm Bắc Phàm một cách kinh hãi:

- Mày... Cuối cùng thì mày muốn gì?

- Muốn gì? - Lâm Bắc Phàm nheo nheo mắt, cười nói:

- Đơn giản thôi. Tao cũng chẳng phải là thiện nam tín nữ. Người khác cho tao một cái bạt tai, nếu có cơ hội thì tao cũng phải đập lại cho hai cái. Có đúng không?

26. Chương 26:

Mấy con chó nhật ranh con, làm không được việc mà còn để tới mức này. Mà Lâm Bắc Phàm có thể đến khách sạn Crown để tìm mình thì cũng chứng tỏ hắn đã nắm đủ chứng cứ. Đã như vậy, cứ thế mà đánh bài ngựa cho thoải mái.” Nghĩ thông điều đó, Lưu mập thấy thản nhiên hơn một chút. Hắn cũng chẳng thèm che con giun đũa dính trên người lại nữa, cứ để cho nó tênh hênh trước mặt Lâm Bắc Phàm. Lưu mập tìm quần áo của mình như không vội mặc mà móc một điếu thuốc lá, rồi châm.

- Muốn bao nhiêu tiền. Ra giá đi. - Lưu mập vừa hút thuốc vừa lơ đãng nhìn cái máy ảnh trong tay Lâm Bắc Phàm.

- Đúng là người làm ăn, rất nhanh chóng. - Lâm Bắc Phàm gắp tàn thuốc rồi nói tiếp:

- Đưa mười vạn đồng, chuyện lần này coi như không có gì. Nhưng sau này, nếu người còn làm càn thì tiền cũng không thể giải quyết được vấn đề đâu.

“Mười vạn mà nó còn nói là không nhiều lắm? Con chó nhật này tưởng tiền là giấy à?”

Để cho người ta nắm được điểm yếu, Lưu Đại Khánh không còn cách nào, chỉ có thể cười, nói:

- Đưa máy ảnh của mày cho tao, tao sẽ đưa tiền cho.

- Cả hai chúng ta đều không phải là người ngu nên đừng để lãng phí thời gian. - Lâm Bắc Phàm hơi nhú mồm:

- Tối hôm nay, tao sẽ ở lại đây một đêm. Ngày mai, mày gọi cho bạn chuyển mười vạn đồng đến tài khoản của tao. Lúc đó, cái máy ảnh này sẽ là của mày.

Lưu Đại Khánh nóng nảy, nói:

- Nhưng quá năm vạn cần ba ngày mới có thể thực hiện được giao dịch. Chúng ta không thể ở đây tới ba ngày. Hơn nữa, bây giờ, công ty của tao lại đang nhiều việc. Mấy trăm người đang ngửa cổ chờ cơm đầy.

- Mười giờ sáng ngày mai, nếu như không nhận được tiền thì chúng ta cứ thế mà làm. Tao tố cáo mày thuê côn đồ giết người. Mày tố cáo tao xâm phạm đời sống riêng tư. - Lâm Bắc Phàm cất cái máy ảnh vào trong túi. Sau khi suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Nếu như mày thấy cả tối rất chán thì ba người chúng ta có thể chơi mạt trược. Nhưng nói trước đánh nhỏ thì vui mà đánh lớn rất hại sức khỏe.

Lưu Đại Khánh:

-

Lâm Bắc Phàm cũng không nói đùa. Sau khi thu điện thoại của Lưu Đại Khánh và người phụ nữ, hắn đi ra phòng khách ngồi bên cạnh điện thoại bàn. Vì mười vạn đồng, có phải nấu một người cũng hoàn toàn đáng giá....

Tới nửa đêm, Lưu mập nghĩ nát óc cũng không tìm ra cách nào thoát thân, vừa lấy được cái máy ảnh. Sau nửa đêm, cuối cùng hắn đành chịu thua, mặt dày quay đầu nhìn người phụ nữ, nói một câu:

- Đánh mạt trược không?

Ở cả đêm trong khách sạn, tới sáng hôm sau, Lưu mập gọi điện thoại cho bạn bè chuyển cho tài khoản của Lâm Bắc Phàm mười vạn đồng.

Sau khi làm xong, Lưu mập nuốt nước bọt, cẩn thận nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Tiền đến rồi. Máy ảnh của tao đâu?

Kiểm tra tài khoản thấy tiền thực sự đã chuyển, Lâm Bắc Phàm chẳng hề do dự, đưa chiếc máy ảnh cho Lưu Đại Khánh.

Hai tay Lưu Đại Khánh run run. Hắn không tin Lâm Bắc Phàm sẽ trả máy ảnh cho mình, bởi đó chính là yếu điểm của hắn. Mặc dù không giữ được bình tĩnh, hắn vẫn không quên chuyện chính, nhanh chóng kiểm tra máy ảnh, rồi sau đó bỏ gậy.

- Ha ha ha... - Lưu mập ngẩng đầu cười dài, gần như chảy cả nước mắt.

Lâm Bắc Phàm nheo mắt, chờ Lưu mập thôi cười mới nói một cách thần nhiên:

- Cười đủ chưa? Mày cười tao là thằng ngu đúng không?

- Không! - Lưu mập ước lượng một chút. Nếu như Lâm Bắc Phàm muốn, hắn hoàn toàn có thể sử dụng thủ đoạn đã man một lần nữa...

- Lưu Đại Khánh! Tao để cho chúng có bị hủy chỉ là muốn cho mày biết, tao là người rất tức thời. Tao biết đối cái gì để lấy cái gì, cũng hiểu được tới đâu là dừng lại. - Lâm Bắc Phàm yên lặng nhìn Lưu mập, cười cười:

- Nhưng nếu như vậy mà mày định phỉu tao thì mày nhầm rồi. Tao chẳng ngại mà nói cho mày biết, trừ khi mày lấy được mạng của tao, nếu không tao nhất định sẽ có cơ hội trở tay. Đến lúc đó, cho dù mày có bao nhiêu tiền cũng không thể giải quyết vấn đề.

Mặc dù, giọng nói của Lâm Bắc Phàm hoàn toàn bình tĩnh tới mức lạnh nhạt. Nhưng Lưu mập vẫn cảm thấy rất áp lực.

Lưu mập không nói gì, trầm suy đoán xem lời nói của Lâm Bắc Phàm là thật hay giả.

Sau khi có được mười vạn đồng, Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất tốt. Một ngày ở bệnh viện, trên người hắn chỉ còn lại sáu trăm đồng. Buổi tối hôm qua, đánh cược trượt với hai người Lưu Đại Khánh đã thua mất ba trăm. Vì vậy mà mười vạn này, có thể giúp cho hắn và tiểu Kim sống thoải mái trong một thời gian dài.

Ra khỏi khách sạn Crown, Lâm Bắc Phàm không đi làm ngay. Thời gian vẫn còn sớm, trở về ngủ cho khỏe đã.

Đến khoảng mười hai giờ trưa, sau hai ngày không đi làm, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng xuất hiện ở Kim Sắc Hải Ngạn KTV. Đám nữ nhân viên bán hàng ở đây, ánh mắt nhìn hắn có chút gì đó kính sợ.

Thời gian Lâm Bắc Phàm đi làm, ngoài lên mạng, hắn còn đi đánh cược trượt. Vậy mà chủ tịch cũng không nói gì. Trong này chắc chắn là có vấn đề. Nói không chừng Lâm Bắc Phàm chính là con cái của một đại gia nào đó, tới đây để tặng thêm một chút kinh nghiệm hoặc là mâu thuẫn với người nhà nên đến đây.

Hai ngày không đi làm, hiển nhiên là phải nói chuyện với chủ tịch một chút. Sau khi Lâm Bắc Phàm gõ cửa phòng chủ tịch, hắn đang định mở miệng thì phát hiện Liễu Vi đang nhìn mình...

Nhớ tới hôm ở bệnh viện, Liễu Vi hơi đỏ mặt. Nàng quay đầu sang một bên rồi nói:

- Anh đã đến rồi.

Lý tưởng của Lâm Bắc Phàm chính là một người bình thường cực mạnh. Điều đó đương nhiên là áo gấm vinh quy, say nằm bụi hoa... Vốn Liễu Vi đột nhiên có ấn tượng đối với Lâm Bắc Phàm nên hắn hoàn toàn có thể nhân cơ hội mà đánh vào.

Nhưng Lâm Bắc Phàm không nghĩ Liễu Vi thích mình. Một người đàn ông tốt đến với một người con gái phải chinh phục được tấm lòng của cô ta. Nếu dựa vào một chút hiểu nhầm hoặc là thủ đoạn tiện lợi làm cho người con gái đó say mình, Lâm Bắc Phàm không làm.

Một người đàn ông có thể phong lưu nhưng không được hạ lưu.

- Chủ tịch Liễu! Hai ngày qua không đi làm. Tôi xin lỗi. - Lâm Bắc Phàm vẫn như bình thường, không hề có chút kiêu ngạo hay siểm nịnh.

- Tôi biết. - Liễu Vi ngẩng đầu. Sau khi liếc Lâm Bắc Phàm một cái, cô lại cúi đầu:

- Tới rồi thì đi làm đi. Số điện thoại của anh là gì? Nói cho tôi biết để sau này nếu anh bận thì tôi còn nắm được tình hình.

- Vẫn chưa có. - Lâm Bắc Phàm nhún vai.

- Chưa có? - Liễu Vi hơi buồn cười, nhưng ngay sau đó như có gì đó mất mát, nói:

- Được rồi. Anh đi làm đi.

Thấy Lâm Bắc Phàm quay người đi thẳng, Liễu Vi cảm thấy hụt hẫng.

Liễu Vi có thể nói là một người phụ nữ mà nhiều người mơ tưởng. Kể cả trong giới thượng lưu, người theo đuổi cô cũng không phải ít chứ chưa cần phải nói tới việc bản thân là một phú bà. Thực ra, với tấm thân đáng giá ngàn vàng, một người phụ nữ luôn có thể coi như một người có tiền. Chưa nói tới một gia đình giàu có, một ngàn vạn cơ bản chẳng đáng là gì đối với họ. Người ta thay đổi một chiếc xe cũng có thể lên tới ngàn vạn...

Mà Liễu Vi thu hút người khác ngoài nhan sắc ra thì còn ở tính cách chưa từng kiêu căng.

Lâm Bắc Phàm nghĩ rất đơn giản. Thậm chí, hắn còn không thể khẳng định rằng Liễu Vi thực sự thích mình. Dù sao thì chuyện này cũng hơi khó tin. Vì vậy, hắn định cứ để đó xem thế nào. Nếu như Liễu Vi thực sự thích hắn thì... Hắc hắc...

27. Chương 27:

Tiểu Kim giúp mình rất nhiều. Lúc trước không có tiền nên không thể làm gì hơn được. Nhưng bây giờ có tiền rồi thì không thể bạc đãi tiểu Kim. Mỗi buổi tối, Lâm Bắc Phàm đưa tiểu Kim đi ăn đêm đầy đủ, đồng thời chất lượng cũng tăng lên.

Sau một tuần lễ, dưới sự ám chỉ của tiểu Kim, Lâm Bắc Phàm vung tay, giống như tráng sĩ tự chặt tay mình, mua sắm một cái ti vi hai mươi một inch. Đồng thời, hắn còn mua thêm rất nhiều loại đĩa phim như công viên kỷ Jura, Transformers, Kỷ băng hà...

Trong khoảng thời gian này, Liễu Vi cũng không chủ động tìm Lâm Bắc Phàm mà hắn cũng chẳng chủ động đi tìm Liễu Vi. Liễu Vi nghĩ mình là một cô gái, đã tỏ ý như vậy thì Lâm Bắc Phàm phải chủ động. Nhưng Lâm Bắc Phàm lại nghĩ Liễu Vi chắc là đã tỉnh táo rồi.

Sau khi có ti vi, tiểu Kim lúc nào cũng hơn hớn, suốt ngày ngồi xem. Trong giờ làm việc mà trong phòng của Lâm Bắc Phàm lúc nào cũng có tiếng ti vi vang lên khiến cho chủ nhà tưởng rằng Lâm Bắc Phàm tìm bạn gái.

Vào lúc đi làm, Lâm Bắc Phàm còn đến một chỗ bán đĩa đặc biệt, tha về một đồng phim AV...

Khi về nhà, tiểu Kim ngồi nghiêm chỉnh trên giường, nhìn chăm chăm vào màn hình, thưởng thức mùi vị thân mật. Cái điều khiển từ xa bị nó đặt dưới mông.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn màn hình, cũng không nhận nổi sự ham muốn...

- Được rồi! Mày đi ăn cơm đi. Bây giờ đến lượt tao xem. - Lâm Bắc Phàm đặt mười hộp cơm ở góc bàn, tiện tay nhắc tiểu Kim lên rồi rút lấy cái điều khiển dưới mông nó.

- Của tôi! Cái ti vi này là của tôi. - Tiểu Kim giãy dụa, chống cự lại.

- Mày biết cái gì? Đồ tốt thì mọi người phải được chia sẻ. - Lâm Bắc Phàm đặt tiểu Kim lên mặt bàn, nói một cách nghiêm túc:

- Bây giờ, tao muốn xem một số việc người lớn cần phải làm. Trẻ con không được xem. Nếu mày dám nhìn trộm thì...

Lâm Bắc Phàm chẳng nói gì, rút Đồ Long đao. nhiều lúc, lời nói không có hiệu quả bằng hành động.

Nhìn thấy Đồ Long đao trong tay Lâm Bắc Phàm, tiểu Kim rút cổ, chuyển sự chú ý sang chỗ đồ ăn.

Sau khi xem mấy bộ phim AV kinh điển, người Lâm Bắc Phàm nóng như lửa. Hắn phải đi dội nước lạnh lên người mới có thể ngủ được.

Chỉ có điều, khi Lâm Bắc Phàm vừa ngủ, tiểu Kim vẫn nằm im ở góc giường liền bò dậy. Sau đó, nó tìm mấy cái đĩa mà Lâm Bắc Phàm vừa mới xem nhét vào trong đầu DVD, rồi điều chỉnh âm thanh nhỏ nhất.

Sau khi nhìn thấy hình ảnh trên màn hình, tiểu Kim sững sờ. Một lát sau, như hiểu ra điều gì, nó liền kéo một góc chăn trùm lên đầu. Nhưng thi thoảng vẫn lén liếc mắt một cái.

Sáng hôm sau, Lâm Bắc Phàm ngồi trên giường, tu luyện Long Tu bảo điển gần một tiếng liền nói với tiểu Kim cho dù thế nào cũng không được động vào mấy cái đĩa ngày hôm qua hắn mang về.

- Lão Đại yên tâm! Chắc chắn tôi sẽ không xem. Một con rồng cao quý không bao giờ nói dối. - Tiểu Kim lên tiếng thề thốt.

- Có đúng không? - Lâm Bắc Phàm cảm giác giọng nói của tiểu Kim có chút gì đó khác lạ. Sau khi suy nghĩ một chút, vốn hắn định mang cái đĩa đi, nhưng cuối cùng nghĩ không có phương tiện liền nhét tiểu Kim vào trong túi quần. Sống một mình trong phòng cả tuần, bây giờ cũng nên cho nó ra ngoài hít gió một chút.

Sau khi tới Kim Sắc Hải Ngạn, Lâm Bắc Phàm giống như bình thường, ở trong gian phòng của mình, hút thuốc, xem ti vi. Dù sao thì ở đây, một chút trò tiêu khiển cũng chẳng hề có.

Ăn tối xong, theo tục lệ chính là thời gian Lâm Bắc Phàm đánh mát trượt. Trong khu mát trượt dưới lầu, bà chủ Từ Đan đứng ở bên ngoài, ngẩng đầu nhìn quanh.

Nhưng khi Lâm Bắc Phàm vừa xuống lầu, liền bị một người trung niên ngăn lại. Người đó để đầu bằng, sắc mặt nghiêm túc, mặc một bộ vest màu đen rất chỉnh tề.

- Có phải Lâm tiên sinh? - Người trung niên gật đầu, hỏi Lâm Bắc Phàm một câu.

- Anh tìm tôi? - Lâm Bắc Phàm có chút kinh ngạc. Nhìn qua thì đối phương không phải là nhân vật tầm thường, cũng chẳng có quan hệ gì với mình.

- Phong thiếu muốn gặp anh. Nếu như tiện, Lâm tiên sinh có thể tới thiên đường Kim Ngọc một chuyến được không?

Ai mà không biết thiên đường Kim Ngọc thì không thể coi là người thành Nam. Đó là nơi xa hoa, có nhiều trò tiêu khiển nhất thành Nam với đầy đủ mọi thứ. Nếu như có gặp một người con gái nào nhìn quen mắt ở đây thì rất có thể đó chính là một nữ diễn viên nổi tiếng. Nói một cách khó nghe, nhưng nếu trong túi người chỉ có trăm vạn thì tốt nhất đừng có đặt chân vào đây...

“Nhưng Phong thiếu là ai?” Lâm Bắc Phàm có chút thắc mắc. Hắn không nghĩ rằng Đường Phong lại cho người đến tìm mình. Suy nghĩ một chút, Lâm Bắc Phàm lắc đầu nói:

- Phong thiếu? Phong thiếu là ai?

- Lâm tiên sinh quả nhiên là người ở nơi khác. Ở thành Nam chỉ có đại thiếu gia Đường Phong của Đường gia mới được mọi người gọi là Phong thiếu.

Lâm Bắc Phàm đứng không phải là người thành Nam. Hắn là một tên nông dân. Nhưng đến thành Nam hơn một năm làm bảo vệ, nên cũng có nghe thấy gia tộc họ Đường ở đây.

Công ty của gia tộc họ Đường chính là một tập đoàn. Tổng tài sản của tập đoàn đứng thứ năm mươi ở trong nước. Tập đoàn đã được niêm yết từ lâu. Thiên đường Kim Ngọc chính là một nơi tiêu khiển của gia tộc họ Đường. Đường Thiết Sơn là chủ tịch của tập đoàn Đường thị. Nghe nói vào những năm bảy mươi, chỉ với một con dao, lão đã chiếm lấy một phần giang sơn của gia tộc ở thành Nam. Do lòng dạ của lão độc ác, mạnh mẽ, hơn nữa tầm nhìn xa cho nên nhanh chóng đứng vững ở thành Nam. Từ đó về sau cứ thẳng cánh mà bay.

Người sáng suốt đều biết, Đường Thiết Sơn không chỉ là người giàu có nhất thành Nam, mà còn là người nắm trong tay toàn bộ xã hội đen ở đây.

Đường Phong chính là con trai của Đường Thiết Sơn. Nghe đồn, người này là có can đảm chỉ vào mũi thị trưởng mắng rằng ngu. Cả ngày, hắn không có việc gì, chỉ được mỗi cái quần áo lụa là. Nhưng Lâm Bắc Phàm cảm thấy chuyện đó rất bình thường. Nếu như cha hắn mà có gia tài hơn trăm triệu thì chỉ sợ hắn còn ăn mặc hơn nữa.

“Chỉ có điều, một đại nhân vật như vậy lại tìm mình để làm gì?” Lâm Bắc Phàm không hiểu được. “Chẳng lẽ là vì Lưu Đại Khánh?”

“Chắc chắn là không phải. Một nhân vật nhỏ như Lưu Đại Khánh không thể có quan hệ với Đường phong!” Suy nghĩ một chút, Lâm Bắc Phàm cười nói:

- Có phải Đường tiên sinh tìm nhằm người không? Tôi với Đường gia không thân không quen, hơn nữa lại chỉ là người làm công.

- Ha ha! Đây không phải là chuyện của tôi. - Người trung niên trả lời rất chuyên nghiệp, hơn nữa có chút gì đó đùa cợt.

Thực ra, chuyện này cũng khiến cho Lâm Bắc Phàm cảm thấy tò mò, không biết Đường Phong tìm hắn làm gì? Lâm Bắc Phàm nhún vai nói:

- Vậy thì di thôi. Một người như tôi, cái gì không có chứ thời gian lúc nào cũng có.

- Lâm tiên sinh quả nhiên là thích đùa. - Người trung niên cười, lễ phép mời Lâm Bắc Phàm xuống lầu.

Mercedes-Benz 600! Một thủ hạ của Đường Phong sử dụng một chiếc xe như vậy là điều hiển nhiên.

Thiên đường Kim Ngọc không nằm trong thành thị, mà ở khu vực ngoại ô. Dưới chân một ngọn núi, người ta tạo thành một cái cửa động cao sáu thước, rộng mười thước. Bên ngoài cửa động được lát bằng đá cẩm thạch. Thi thoảng, có thể nhìn thấy những chiếc xe sang trọng từ trong động chạy ra ngoài.

Sau khi đi vào trong động, bên trong biến thành một thế giới xa hoa, khiến cho người khác phải choáng váng.

Dưới ánh đèn neon, là tiếng nhạc du dương êm dịu. Những đoạn kiến trúc nối tiếp nhau tạo nên một cảnh tượng tuyệt vời.

Sau khi chiếc xe dừng lại, được sự hướng dẫn, Lâm Bắc Phàm đi vào bên trong cánh cửa lớn của thiên đường Kim Ngọc.

Cánh cửa đó cũng không tới mức lớn lắm, nhưng phải nói là vô cùng xa hoa. Chưa nói tới giá trị của bức điêu khắc Long Phượng, chỉ cần nhìn hai bên cửa có hai con sư tử bằng ngọc cao ba thước là cũng đủ biết mức độ xa xỉ như thế nào.

28. Chương 28:

Sau khi vào cửa mới chính thức đặt chân vào thiên đường Kim Ngọc. Ở đại sảnh lầu một có mấy người mặc quần áo mát mẻ, xinh xắn. Nếu khách muốn thì đều có thể chọn lấy một cô gái vừa ý ở đây. Không nên coi thường mấy cô gái tiếp khách đó bởi vì họ đều là những người được tuyển chọn kỹ lưỡng ở Chiết Giang. Mỗi người đều cao trên một mét sáu mươi lăm, dáng không thua kém gì người mẫu. Thậm chí, bọn họ còn có văn hóa trên đại học, giỏi ca múa, đánh bóng, có thể đáp ứng mọi nhu cầu của khách. Điều quan trọng nữa là một cô gái ở đây đều được qua huấn luyện nên các nàng có thể dựa theo thị hiếu của khách mà sắm vai thành y tá, tiếp viên hàng không, học sinh,...

Mặc dù Lâm Bắc Phàm cảm thấy muốn lú lút nhưng cũng chưa đến mức độ quá mức thất lễ.

Người trung niên dẫn Lâm Bắc Phàm tới thẳng góc phía Đông Nam của lầu bốn. Sau khi vào cửa, Lâm Bắc Phàm mới nhận ra đây là một phòng bi-a có diện tích chừng năm trăm mét vuông. Bên trong kê một số bàn bi-a lạ mắt và có cả bể bơi kiểu Mỹ.

Trong căn phòng được bày trí một cách xa hoa. Dưới chân được trải thảm đỏ lông lầy. Số lượng khách ở đây cũng không nhiều lắm, nhưng có một người khi Lâm Bắc Phàm nhìn thấy liền cảm thấy khó chịu. Bởi vì, kẻ đó chính là người bị hấn lột mười vạn đồng.

“Chẳng lẽ Lưu Đại Khánh thực sự có quan hệ với Đường Phong?” Lâm Bắc Phàm hơi nhíu mày, quay đầu nghi hoặc nhìn người trung niên.

- Phong thiếu đang chơi bóng. - Người trung niên vừa nói chuyện vừa đưa mắt nhìn về phía bàn bóng bên trái.

Lâm Bắc Phàm nhìn theo chỉ thấy một người mặc một chiếc sơ-mi màu trắng, quần jean màu xanh cùng với một người chừng ba mươi tuổi hơi béo đang đánh với nhau.

Lúc này, trên bàn chỉ còn lại một trái bi màu đen, người béo có thể đánh trực tiếp, nhưng hắn muốn biểu diễn nên đánh cho bi dội hai băng rồi mới chui vào lỗ.

Mặc dù Lâm Bắc Phàm cũng không biết chơi nhưng hắn cảm giác được, kỹ thuật của người béo hoàn toàn đạt tới mức của cầu thủ chuyên nghiệp.

- Ha ha! Thắng hai mươi sáu điểm thực sự là hơi xấu hổ. - Người hơi béo mở miệng nói một cách khiêm nhường nhưng ánh mắt không giấu được nụ cười. Vừa nói chuyện, hắn vừa nhìn cái bàn trà bên cạnh, trên đó có để một đồng tiền.

- Lại thua hai mươi sáu vạn. Người cầm lấy đi. - Phong thiếu đi tới chiếc ghế salon bên cạnh bàn trà rồi ngồi xuống.

- Phong Thiếu! Lâm Bắc Phàm đã tới. - Người trung niên đi tới trước mặt, cung kính nói.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm mới thấy rõ khuôn mặt của Phong thiếu. Bất luận là dáng người hay khuôn mặt đều có chút gì đó giả tạo. Trên khuôn mặt như muốn khắc mấy chữ “cái gì ông mày cũng chẳng cần”...

Thực ra rất nhiều người ngay từ nhỏ đã được giáo dục rất tốt, từ đó mà hình thành tố chất của họ. Vì vậy mà khi họ trưởng thành, cho dù có ngang ngược đến đâu nhưng cũng vẫn có phong cách, không hề giống như đám vô lại cứ suốt ngày vô ngược, thể hiện.

Nhưng Đường Phong hình như lại là một ngoại lệ. Có lẽ, Đường Thiết Sơn cũng là một con người thô lỗ nên cũng không để ý tới việc nuôi nấng con cái cho lắm.

“Tách!” - Phong thiếu liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái sau đó, búng tay với Lưu Đại Khánh.

Lưu Đại Khánh vội vàng chạy tới trước mặt Phong thiếu, cúi đầu chẳng khác gì một con chó được người ta nuôi.

- Đây có phải là Lâm Bắc Phàm mà người nói? - Phong thiếu hơi dặng hai chân, rút ra một điều thuốc lá Panda.

Lưu Đại Khánh vội vàng gạt đầu, cười nịnh nói:

- Đúng vậy! Phong thiếu. Không ngờ lại được ngài để mắt, ra mắt cho tôi.

- Ra mắt cho người? - Phong thiếu nhìn tên mập, không lên tiếng. Sau đó, hắn quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm. Một lát sau, hắn liền mở miệng:

- Nhìn qua thì chẳng thấy có gì. Người thực sự luyện Kim Chung thảo và Thiết Bồ Sam?

“Thì ra là vì việc này?” Lâm Bắc Phàm hít một hơi.

- Không phải sợ! Không phải sợ. Ta sẽ không đánh người. - Đường Phong rút một hơi thuốc, nói:

- Gần đây, nghe mọi người đồn, nói rằng người tu luyện Kim Chung Thảo và Thiết Bồ Sam tới mức không thể tưởng tượng nổi. Hai mươi tên con đồ dùng túp nước đánh mà người không chết?

“Thì ra là vậy. Ý của Đường Phong là muốn mình làm vệ sĩ cho hắn?” Lâm Bắc Phàm vẫn thản nhiên, nói:

- Chắc Đường tiên sinh hiểu lầm. Lời đồn đó không thể tin được. Cho tới bây giờ, tôi vẫn chưa luyện cái gì là Thiết Bồ Sam...

- Có đúng không? - Ánh mắt Đường Phong có chút thất vọng, quay đầu nhìn Lưu Đại Khánh:

- Lưu Đại Khánh! Nghe nói người mời mấy thằng côn đồ đến xin hắn một cái cánh tay. Mà mấy tên côn đồ đó đều nói hắn luyện Kim Chung thảo, Thiết Bồ sam đúng không?

Mặc dù Lâm Bắc Phàm biết Lưu Đại Khánh dùng tiền thuê mấy thằng mất dạy. Nhưng Lưu Đại Khánh cũng không muốn thừa nhận trước mặt Lâm Bắc Phàm. Ngắc ngơ một lúc, cuối cùng hắn không dám nói dối:

- Nói thì nói vậy nhưng tôi không tin. Nhất định là mấy thằng đó không đủ chuyên nghiệp, cầm tiền của tôi định bỏ chạy. Sau đó, cố ý nói Lâm Bắc Phàm lợi hại tới như vậy.

Đường Phong gạt đầu. Lúc trước, hắn vẫn có một chút hy vọng. Nhưng khi nhìn thấy ngoại hình của Lâm Bắc Phàm chẳng khác gì người bình thường, chẳng giống gì người có Thiết Bồ Sam.

- Phong thiếu! Người này cho dù bản lĩnh không có, nhưng thủ đoạn thì lại không hề thiếu. Tuần trước, hắn đã lột của ta mười vạn đồng. - Trên thực tế, Lưu Đại Khánh cũng là do Đường Phong tìm tới. Lúc đầu, hắn sợ gần chết vì nghĩ mình mắc tội với Đường Phong. Nhưng tới bây giờ, hắn mới hiểu được Đường Phong tìm mình tới đây để nhận người.

- Không ngờ người lại có chút âm mưu. - Phong thiếu dập điều thuốc, sau đó chống tay vào cằm, ngoáy cổ một cái. Cái tên khốn này rõ ràng không coi người khác vào đâu.

Thấy có cửa, Lưu Đại Khánh cảm thấy mừng rỡ, nói:

- Người như tôi không có tư cách nhờ Phong thiếu ra tay. Nhưng tôi cả gan mời Phong thiếu làm chứng hộ. Tôi muốn đánh với nó một ván bi-a. Thắng thua không cần biết, cứ mười vạn đồng một ván.

Lưu Đại Khánh rất thích đánh bi-a. Mặc dù không có kỹ thuật như Phong thiếu nhưng cũng có thể coi tạm được. Với kinh nghiệm của bản thân, hẳn có thể khẳng định, Lâm Bắc Phàm không hề có thời gian để tiếp xúc với cái trò này.

- Tôi không biết chơi bi-a. - Lâm Bắc Phàm chẳng ngại xấu hổ, nói một cách thản nhiên.

Lâm Bắc Phàm không có Thiết Bố Sam nên không còn gây được sự hứng thú đối với Phong thiếu. Nhưng sau khi nghe Lưu mập nói xong, hẳn cảm thấy thích thú, muốn xem một người không biết chơi bi-a có thể đánh như thế nào.

- Đánh một ván đi. - Đường Phong quay đầu nhìn vào đôi mắt tí hí của người hơi béo bên cạnh:

- Trương công tử! Tôi cá là hắn không có được một điểm nào. Người thì sao?

Trương công tử suy nghĩ một chút, rồi vỗ bàn trà, nói:

- Mẹ nó! Tao đánh cuộc hắn có điểm. Chúng ta đánh cuộc mười vạn.

“Làm trò cười cho cái đám này?” Lâm Bắc Phàm không có thời gian làm việc đó. Hắn nhếch mép đang định từ chối, thì âm thanh tiếng Kim truyền âm nhập mật vang lên:

- Tôi vừa mới quan sát cũng chỉ là đánh quả cầu màu đỏ vào lỗ, sau đó lại đánh một quả cầu rục rờ vào tiếp đúng không? Lão Đại nhận đi. Để cho chúng nó biết tay.

Tiểu Kim không bao giờ hại hắn. Hơn nữa, con vật nhỏ này cũng có một số năng lực đặc biệt. Cho dù là ai, nếu như muốn hắn phải ối ra một chút thì chỉ cần có cơ hội, hắn chẳng ngại gì không cho đối phương hai cái bạt tai.

- Thế nào? Mày không nể mặt Phong thiếu hay sao? - Lưu Đại Khánh thấy Lâm Bắc Phàm đứng im lỳ liền dựa oai hổ của Đường Phong mà lên tiếng.

- Mày chưa xứng! - Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn Đường Phong đang ngồi trên chiếc sa lon, mỉm cười, nói:

- Nếu Đường tiên sinh có hứng thú chơi đùa thì chúng ta chơi một ván.

29. Chương 29: Đường Bóng Quái Dị.

“Diên rồi! Con mẹ nó bị diên rồi! Một thằng như mày mà cũng thách thức Phong thiếu?” Lưu Đại Khánh đang cầm cây cơ, há hốc miệng nhìn Lâm Bắc Phàm, giống như một con lợn đang ăn bị hóa đá.

Cái tên béo có đôi mắt tí hí cũng ngạc nhiên nhìn Lâm Bắc Phàm. Thực ra, hắn biết rõ kỹ thuật của mình và Đường Phong. Nói một cách khó nghe nhưng so với một số cầu thủ chuyên nghiệp của thế giới cũng không kém là bao nhiêu.

- Tao rất thích cá tính của mày. Nhưng mày cũng không nên đưa cái cá tính đó ra trước mặt tao. - Đường Phong vẩy tàn thuốc rồi nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Muốn chơi với tao? Mày đùa phải không?

- Khốn kiếp! Hôm nay, tao cả gan thay mặt Phong thiếu dạy dỗ mày một chút. - Lưu Đại Khánh đặt cây cơ xuống, xắn tay áo để lộ hai cánh tay nung núc thịt.

- Đây không phải là chỗ động chân động tay. Đi ra khỏi thiên đường Kim Ngọc. Nếu tao không làm cho mày biết rõ mình là ai thì sau này tên của tao sẽ đảo ngược.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng thèm để ý tới Lưu Đại Khánh. Hắn nhìn Đường Phong rồi nói một cách thản nhiên:

- Thân thể chính là toàn bộ gia sản của tôi. Nếu như cả người tôi không có thứ gì để Đường tiên sinh cảm thấy ưng ý thì không chơi cũng được.

- Không chơi? Sau đó, để cho mày thoải mái mà ra khỏi thiên đường Kim Ngọc? - Đường Phong dụi điều thuốc trong tay, nói một cách kiêu ngạo:

- Tao cần phải nói cho mày biết, thiên đường Kim Ngọc không phải là chỗ mà cái loại khổ rách áo ôm như mày thích vào thì vào, thích ra thì ra.

- Hay đấy! Đánh cuộc một cánh tay của nó. - Tên mập có đôi mắt ti hí hưng phấn nói.

Đường Phong gật đầu, nói:

- Nếu mày bị thua thì mất một cánh tay. Nếu mày thắng, muốn bao nhiêu tiền thì cứ nói.

Lâm Bắc Phàm cũng không dám đồng ý ngay. Sau khi suy nghĩ một chút, rồi đi tới chọn lấy một cây cơ.

Cuối cùng thì Đường Phong cũng bắt đầu để ý tới Lâm Bắc Phàm. Cho dù thế nào thì tinh thần như vậy cũng đáng để ca ngợi. Nếu như hắn thực sự có được Thiết Bổ Sam thì nhất định có thể trở thành cánh tay đắc lực cho mình.

- Tôi đánh trước hay là anh đánh trước?

“Tách” Đường Phong búng tay một cái, một nhân viên phục vụ vội vàng mang tới một cây cơ cho hắn. Hắn đứng dậy, chậm chậm tới bên bàn nói:

- Người đánh trước.

Quả thực, cho tới bây giờ, Lâm Bắc Phàm cũng chưa từng chơi bi a. Lúc còn ở trong trường cũng có lúc thử một chút, nhưng kỹ thuật rất kém. Còn về luật bi a, hắn chỉ biết một chút.

Đặt quả bóng trắng ở vị trí bắt đầu. Sau khi chọn một vị trí tốt nhất, Lâm Bắc Phàm khom người, suy nghĩ xem dùng lực như thế nào để đánh.

“Nhìn tư thế đánh cũng đủ biết là một tay gà mờ!” Đường Phong và tên mập có cặp mắt ti hí nhìn nhau cười. Suy nghĩ trong lòng thế nào chẳng cần nói cũng biết.

Quả thực, Lâm Bắc Phàm là một tay gà mờ thực sự.

Mặc dù rất cẩn thận, nhưng cẩn thận với kỹ thuật đánh bi a lại không có quan hệ với nhau. Mặc dù Lâm Bắc Phàm dùng sức rất ít, nhưng mặc dù phá tan được đồng bi đỏ lại phải xấu hổ vì viên bi trắng chui vào lỗ.

“Chó chết! Đúng là đen đui.” Lâm Bắc Phàm cảm thấy chán nản, nhưng vẫn thản nhiên lùi sang một bên.

- Ha ha... - Trương công tử vừa mới uống xong một chén nước, phải phun ra bằng hết.

- Hà... - Lưu Đại Khánh muốn cười nhưng không dám nên đành phải cố gắng nén lại. Chỉ thấy những miếng thịt trên mặt hắn rung rung.

Đến lúc này, Đường Phong cũng mất đi hứng thú đánh với Lâm Bắc Phàm. Hắn thầm nghĩ cái loại này chỉ đánh cho một trận rồi đuổi đi. Nhưng do đã đồng ý tỉ thí nên cho dù thế nào cũng phải tiếp tục. Còn sau này, không phải là việc khó.

Đại hành gia vừa ra tay đã biết được như thế nào. Đường Phong đi tới vị trí bắt đầu, sau khi đặt bóng liền nhắm một trái bi đỏ, nhẹ nhàng đẩy cơ. Sau khi viên bi rơi xuống lỗ, quả bóng cái từ từ lăn về phía cuối bàn. Sau khi đập vào băng, nó lăn lại khoảng chừng hai mươi phân, tới một vị trí tốt nhất để đánh bi đen.

“Tách!” Con chó nhật búng tay một cái. Sau khi nhân viên phục vụ đón lấy cây cơ, hắn chống hai tay vào mép bàn, làm mấy động tác chống đẩy rồi đứng dậy, cầm cơ đánh tiếp.

Không thể phủ nhận kỹ thuật của Đường Phong rất tốt. Bởi vì Lâm Bắc Phàm đánh cho tất cả số bi tỏa ra nên Đường Phong đánh liên tục gần như không mắc sai lầm.

Tuy nhiên tới khi chỉ còn một quả bi đen nữa, hắn đánh quả bi màu đỏ lại vấp phải sai lầm. Sau khi suy nghĩ một chút liền quyết định không mạo hiểm, đánh cho bi cái chạy đạn vào một góc, nắp sau một viên bi màu.

- Tới lượt mày. - Đường Phong nhìn Lâm Bắc Phàm không hề có chút hứng thú, uể oải ngồi xuống sa lon. Hắn cảm giác kỹ thuật đánh bi a của mình bị cái thằng nhà quê này làm cho hỏng mất.

Khuôn mặt Lưu Đại Khánh kích động ửng hồng, nhìn chăm chăm bi cái trên bàn. “Con chó nhét Lâm Bắc Phàm chết chắc rồi!” Đám nhân viên phục vụ đứng xung quanh, cũng nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt khinh bỉ.

Chỉ có Trương công tử vẫn giữ nguyên sự hứng thú nhìn Lâm Bắc Phàm. Tuy nhiên, tâm địa của hắn hoàn toàn đen tối.

Chẳng còn cách nào khác!

Lâm Bắc Phàm đi tới bên bàn, quan sát một lúc hắn nhắm mắt lại mà chán nản. Hắn biết mình không có cách nào đánh được thế bi này. Tất cả chỉ còn nhờ vào tiểu Kim mà thôi...

Trong tích tắc, kỳ tích đã được sinh ra!

Viên bi cái như được một thứ gì đó dẫn dắt, vốn không thể đánh trúng được một viên bi đỏ nào, nhưng nó lại phá vỡ các loại nguyên lý, sau khi đập lung tung vào băng liền chạm vào một viên bi đỏ.

Mà viên bi đỏ đó vốn không có khả năng rơi vào lỗ, nhưng sau đó lại xoay tròn, lăn theo một đường vòng cung với bán kính chừng mười phân, lăn qua một viên bi đen rồi chui vào lỗ.

“Mẹ nó! Thế mà cũng làm được?” Bản thân Lâm Bắc Phàm cũng choáng váng, không thể tin nổi vào cảnh tượng trước mặt.

“Xoảng!” Chiếc chén thủy tinh trong tay Trương công tử lặng lẽ rơi xuống đất, phát ra một âm thanh loảng xoảng rồi vỡ vụn. Hắn mở to hai mắt, hai đồng tử nhìn chăm chú vào viên bi cái vẫn đang xoay tròn trên bàn.

Mấy nhân viên phục vụ đứng xem cũng có đôi khi phục vụ người khác đánh. Mặc dù đường cơ của họ chưa đạt tới tiêu chuẩn chuyên nghiệp nhưng rất hiểu về bia. Người nào cũng biết đường cơ vừa rồi thực sự là quỷ thần cũng phải chấn động...

“A...” Có một nữ nhân viên phục vụ, không chịu nổi, choáng váng rồi bất tỉnh.

”Chó chết! Không thể như thế. Không thể như thế được. - Trương công tử sau giây lát, định thần lại, cứ lắc đầu rồi lắc bả.

30. Chương 30: Huyền Thoại Bi-a.

Cuối cùng, Đường Phong cũng cảm nhận được bầu không khí có chút gì đó khác thường. Quay đầu lại, hắn nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đang cầm cơ chuẩn bị đánh tiếp. Hơn nữa, tư thế của hắn như muốn nói lên rằng hắn vừa mới đánh một viên bi đỏ vào lỗ.

Đường Phong biết rất rõ, nếu có kỹ thuật muốn phá bỏ thế bi đó không khó. Nhưng nếu muốn đánh tiếp viên bi màu đỏ thì đúng là chuyện hoang đường. Cho dù mua xổ số trúng giải đặc biệt cũng còn có xác suất cao hơn.

Nhưng cái thằng nông dân này lại có thể đánh được viên bi đó, thậm chí còn không hề phạm quy. Đường Phong nuốt một ngụm nước bọt. Hắn không thể chấp nhận nổi sự thật đó, cuối cùng đành đổ cho Lâm Bắc Phàm may mắn.

Thực ra, Lâm Bắc Phàm cũng chẳng suy nghĩ nhiều. Sau khi đánh một cơ, hắn cũng có một chút cảm giác nên cầm cơ cũng có nét hơn rất nhiều. Được sự chỉ dẫn của tiểu Kim, Lâm Bắc Phàm bình tĩnh đánh tiếp một cơ nữa.

Sau khi viên bi đen bị cái chày phải liên chui vào lỗ. Nhưng nó vẫn chưa dừng lại. Điều khiến cho người ta sợ hãi đó là, đường cơ thấp đó còn khiến cho bi cái thụt lùi, đánh trúng một viên bi đỏ. Sau khi viên bi đen xuống lỗ, viên bi đỏ cũng từ từ chui vào lỗ.

Điểm dừng viên bi cái của Lâm Bắc Phàm không hề tốt. Nhưng cho dù ở đâu thì cũng không ảnh hưởng tới đường cơ của hắn. Rất nhanh, chỉ trong vòng ba mươi giây, trên mặt bàn chỉ còn lại một viên bi đen.

Đánh tiếp một cơ nữa, sau khi đánh viên bi cái nó liền di chuyển theo hình chữ S. Hơn nữa, cũng không hề chạm bằng cứ như vậy xoay tròn, rồi chạm vào viên bi đen.

- Ủ! Hình như là tôi thắng. - Lâm Bắc Phàm quay đầu, đang định mở miệng nói tiếp mới nhận thấy tất cả mọi người như hóa đá.

Sắc mặt Trương công tử tái nhợt, thân mình run run, trên chóp mũi xuất hiện một giọt mồ hôi.

Lưu Đại Khánh đứng ngăn người ở chỗ, khoe miệng hơi nhếch lên, chảy ra một chút nước xuống cằm.

Về phần Đường Phong thì hai mắt như tỏa sáng nhìn Lâm Bắc Phàm với một sự ngưỡng mộ.

- Hay hay hay! Cao thủ! Đúng là cao thủ. - Đường Phong không nhận được phải than thở. Hắn vốn là một công tử, bình thường nhân rồi chẳng có việc để làm. Nếu nói tới sở trường thì hắn chỉ có một sở trường duy nhất đó là chơi bi a. Nhưng khi phát hiện ra Lâm Bắc Phàm am hiểu lĩnh vực này có thể nói là đạt tới mức huyền thoại liền nhanh chóng nảy sinh tâm lý sùng bái một cách mù quáng.

Trương công tử có thể có bệnh cao huyết áp hay tim mạch gì đó. Hắn rút từ trong túi ra một cái chai màu trắng, dốc hai viên thuốc nuốt vào bụng rồi mới thở hắt ra một tiếng, đưa tay xoa bụng.

- Đường tiên sinh quá khen. Chỉ là may mắn một chút mà thôi. - Lâm Bắc Phàm mỉm cười, nói một cách không kiêu ngạo hay xu nịnh.

“Cái cảm giác khiến cho người khác sợ hãi thật là thích thú.” Nhưng Lâm Bắc Phàm biết, chuyện này không thể đường hoàng. Nếu không, sau này cuộc sống của hắn sẽ không còn được yên bình nữa. Bên cạnh đó, hắn cũng chẳng muốn chờ tới rượu hoặc đánh bia để sống cả đời.

- Giả vờ phải không? - Đường Phong chẳng hề tức giận, ánh mắt có chút bí hiểm nhìn Lâm Bắc Phàm. Mà người nào nhìn vào ánh mắt đó cũng có thể thấy một điều: “Người anh em! Tôi phục cậu.”

Một vị công tử xưng anh em với Lâm Bắc Phàm cũng đủ chứng tỏ đường cơ của Lâm Bắc Phàm cơ bản không thể giải thích mà chỉ có thể dùng hai chữ huyền thoại để mà hình dung.

Lưu Đại Khánh cảm thấy chuyện diễn ra không ổn, đang định đánh bài chuẩn liền nghe Đường Phong búng tay một cái. Âm thanh đó khiến cho Lưu Đại Khánh khiếp vía.

- Lại đây! - Đường Phong cũng chẳng thèm đi tới mà vẫy tay với Lưu Đại Khánh.

Lưu Đại Khánh còn đang do dự, một gã đại hán mặc tây phục liền giữ lấy hai vai, kéo nhẹ tới bên Đường Phong.

“Chát!” Cái này không phải là búng tay mà là một cái bạt tai.

- Mà nói Lâm Bắc Phàm lừa mày mười vạn đúng không? - Đường Phong nghiêng đầu nhìn Lưu Đại Khánh.

- Mày có biết một cơ vừa rồi của hắn đáng giá bao nhiêu tiền không? Chẳng nói ngoa với mày, một ván vừa rồi của hắn ít nhất cũng trị giá một ngàn vạn. Mày! Trong vòng ba ngày phải mang hai trăm vạn đến đây. Nếu không, tao lột da mày.

“Hai trăm vạn?” Đó chính là toàn bộ gia sản của Lưu Đại Khánh. Nhưng Đường Phong đã nói, hắn không thể không nghe. Mặc dù bây giờ xã hội còn có luật pháp, nhưng nếu như Đường Phong muốn mạng của ai đó vẫn là chuyện quá đơn giản.

- Phong... Phong thiếu! Có thể bớt cho một chút? - Lưu Đại Khánh mềm nhũn người, từ từ ngồi xuống. Cuối cùng, hắn quỳ trên mặt đất có làm cho mình đáng thương hơn một chút.

- Cái giá này... - Mặc dù Đường Phong thích ăn mặc nhưng hắn cũng không phải là kẻ ngu. Hắn nhìn Lưu Đại Khánh một chút rồi quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Để xem ý của Lâm Bắc Phàm thế nào. Nếu hắn mở miệng, tao sẽ cho mày chút thể diện.

Một chiêu này của hắn rất khôn khéo. Đường Phong chẳng cần phải mất một cái gì nhưng cũng bán cho Lâm Bắc Phàm được một chút thể diện.

Lâm Bắc Phàm nhìn Lưu Đại Khánh rồi rút từ trong túi ra một bao thuốc Marlboro. Sau khi rút một điếu, hắn ngậm bên miệng.

- Không được! Để ta. - Trương công tử vội vàng lấy ra một bao thuốc lá Trung Quốc mềm. Sau khi móc một điếu, hắn cung kính đưa cho Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cũng không nhận điếu thuốc của Trương công tử. Hắn không muốn có quan hệ với mấy người trong giới thượng lưu này. Sau khi châm điếu thuốc, Lâm Bắc Phàm nói:

- Lần này vốn cũng không phải ý của người. Nếu như người có thể giữ bí mật thì đi đi.

“Bí mật? Lâm Bắc Phàm rốt cuộc là ai? Lần đầu tiên hắn uống hết một thùng rượu khiến cho mình choáng váng...” Lưu Đại Khánh gật đầu, nói:

- Người đại nhân không nên chấp với một kẻ tiểu nhân như tôi. Lưu Đại Khánh sẽ ghi nhớ cái ơn này.

- Cút đi! - Đường Phong đá vào mông Lưu Đại Khánh, quát một câu. Hắn biết Lâm Bắc Phàm không muốn làm lớn chuyện, nên lạnh lùng nhìn mọi người xung quanh:

- Chuyện hôm nay, người nào nói lung tung thì đừng trách.

Đám nhân viên phục vụ vàng vang, dạ dạ, vội vã quay đầu, ra ngoài.

- Nói đi! Muốn bao nhiêu tiền? Trăm tám mươi vạn, bốn thiếu gia không thêm để ý. - Đường Phong vỗ vỗ vai Lâm Bắc Phàm, cười nói:

- Phụ nữ dễ tìm. Tri kỷ khó kiếm. Sau này, nếu anh không chê thì chúng ta trở thành bạn thân.

Đừng tưởng Đường Phong là một kẻ thiếu năng trí tuệ. Nói thực, hắn không hề ngu ngốc. Sở dĩ khách khí với Lâm Bắc Phàm như vậy đó là hắn cho rằng Lâm Bắc Phàm là cả một gia tài. Chỉ cần Lâm Bắc Phàm muốn, hắn hoàn toàn có thể trở thành một tay cơ huyền thoại. Về phần được lợi đối với một nhân vật đẳng cấp như vậy thì...

Có cơ hội phát tài mà bảo không động lòng thì là giả dối. Nhưng Lâm Bắc Phàm biết nếu như mình có chút dính lưu với Đường Phong thì chắc chắn ngày nào cũng phải ở đây, dấy hắn đánh bị a.

- Anh thấy tôi là người thích tiền hay sao? - Lâm Bắc Phàm giả vờ nhìn Đường Phong, nói một cách thần nhiên:

- Nếu như tôi thích tiền hoàn toàn chẳng có gì khó. Tôi chỉ muốn một cuộc sống yên bình mà thôi.

Đường Phong cảm thấy khó chịu. Nhưng do trong lòng có cảm giác kính sợ đối với đường cơ của Lâm Bắc Phàm. Những người có tài như vậy, tính cách thường có chút quái dị. Chuyện này không thể vội vàng được, cứ từ từ rồi giải quyết.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Đường Phong gật đầu, nói một cách nịnh nọt:

- Nói như vậy thì nếu anh để ý đến tôi hãy thường xuyên tới thiên đường Kim Ngọc nói chuyện. Thi thoảng, chúng ta đánh vài ván. Nơi khác tôi không dám nói, chỉ cần ở trong thành Nam, nếu anh gặp chuyện khó khăn chỉ gần điện thoại cho tôi thì anh muốn tròn nó sẽ tròn, muốn méo nó sẽ thành méo. Cho dù là thị trưởng thành Nam thì tôi cũng nhổ bọt vào mặt hắn. Mà khi tôi chưa lên tiếng thì hắn cũng không dám lấy tay mà lau.

31. Chương 31: Đổi Lý Do Khác.

Đầu năm nay, người nghèo đều thích giả nai, kẻ có tiền thì càng không cần phải nói. Lâm Bắc Phàm cũng không muốn phản bác Đường Phong làm gì. Thứ nhất là hắn có chút khinh thường. Thứ hai là hắn cũng không muốn đi tìm phiền toái.

Thoảng suy tư, Lâm Bắc Phàm khẽ cười nói:

- Nếu như có chỗ nào cần, nhất định sẽ làm phiền. Hy vọng đến lúc đó Đường tiên sinh sẽ nể tình.
- Còn có tôi nữa,

Một cái bàn tay to mập mạp vươn ra về phía Lâm Bắc Phàm, cười nịnh nói.

- Trương Minh Thắng.

Lâm Bắc Phàm cũng không hề có hứng thú với thân phận của Trương Minh Thắng. Y với Đường Phong cũng chỉ là loại cá mè một lứa thôi. Lâm Bắc Phàm nhếch mép, khẽ gật gù, bàn tay hơi gật tay Trương Minh Thắng ra, nói:

- Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi về công ty làm việc đây.
- Lương anh bao nhiêu tiền một tháng thế? Tôi....

Đường Phong là một kẻ rất thức thời. Rất nhanh gã đã ý thức được là mình nói ra những lời không nên nói, hơi ngẩn người ra rồi vội vàng cười cười cải chính:

- Đương nhiên, tôi biết. Đây không phải là vấn đề tiền bạc.

Lâm Bắc Phàm cũng chưa nói là có hay không, chỉ muốn mau chóng rời khỏi chốn thị phi này, khỏi phải có liên hệ liên quan gì với hai vị quân là áo lượt này cả.

Đường Phong rung rung cái cổ tay như que củi, hai tay đập vào nhau đánh chát một tiếng, quay đầu nhìn người đàn ông mặc âu phục màu đen phía sau.

- Lão Thất, lấy một tờ danh thiếp của bốn thiếu gia lại đây.

Lão Thất vội vàng lấy ra một hộp đựng danh thiếp mạ vàng từ trong cái túi áo âu phục, mở ra, lấy một tấm danh thiếp đưa cho Đường Phong.

Đường Phong cầm lấy danh thiếp, hai tay cầm cẩn thận đưa tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, sang sảng nói:

- Danh sư thiết kế, bên ngoài còn mạ vàng một phần mười, có thể coi là một tấm danh thiếp có giá trị... Khụ khụ, sau này có việc, anh cứ gọi điện cho tôi nhé.

Lâm Bắc Phàm cầm lấy tờ danh thiếp, không khách sáo với Đường Phong và Trương Minh Thắng nữa, rồi thông dong được lão Thất tiễn xuống lầu.

Trương Minh Thắng cũng thối thức mãi không thôi. Cảnh giới chơi bi-a của Lâm Bắc Phàm, đó là mức mà y có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

- Cao nhân làm việc, từ trước đến nay không thể dùng lễ thường mà phỏng đoán được. Nhưng tôi tin tưởng, chỉ cần công phu thâm hậu, tay cơ sẽ như gấn châm. Tôi muốn dùng thành ý và quyết tâm của mình đến công hãm phòng tuyến tâm lý của Lâm Bắc Phàm, để cho hắn chỉ điểm tôi đánh bi-a.

Nói đến đây, Đường Phong có vẻ buồn bã, trên mặt thấp thoáng nỗi ưu thương,

- Nếu trên phương diện y học mà có một đại sư như Lâm Bắc Phàm thì.... Ài....

Thần sắc của Trương Minh Thắng lại dần dần nghiêm nghị. Hắn cười khổ, nói:

- Quả Quả, giờ cô ấy có khỏe không?
- Đương nhiên là khỏe rồi. Nói nói gọi gọi làm người ta mê mẩn đi được.

Thái độ Đường Phong bỗng chốc khác thường, trên mặt đầy vẻ tươi cười ôn hòa và cứng chiều.

- Ngất mắt! không phải nói là bệnh nan y sao? Làm sao mà

Câu nói của Trương Minh Thắng kịp dừng lại đúng lúc. Hắn đột nhiên ý thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, tự mình đã chuốc lấy rắc rối vào người, hơn nữa còn lại đại rắc rối. Tuy nói rằng cha mình ở Thị ủy cũng là một nhân vật hết sức quan trọng, nhưng cũng còn kém xa Đường Thiết Sơn kia.

Quả nhiên, sắc mặt Đường Phong như sương lạnh, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Trương Minh Thắng.

“Bốp, bốp” Lúc này là Trương Minh Thắng tự tay tát bôm bốp vào mặt mình. Một công đôi ba việc, vừa đánh vừa nói:

- Phong thiếu, anh đừng nghe cái mồm quạ đen của tôi. Anh cũng thấy chúng ta mấy năm nay cũng coi như là có giao tình tốt mà. Cứ coi như lời tôi nói là đánh rắm đi.

Sau khi trở về Kim Sắc Hải Ngạn đã là chín giờ tối. Tuy nhiên, cũng còn lâu mới đến giờ tan tầm. Lâm Bắc Phàm giống như bình thường, đi tới gian phòng nhỏ của mình để xem TV.

- Lão Đại, anh thấy hôm nay tôi biểu hiện thế nào? Có khi hai cái thằng ma-cà-bông kia từ nay về sau sẽ tôn anh làm thần tượng đấy.

Không đợi Lâm Bắc Phàm tiếp đón, vật nhỏ không hề lưu lại mà chạy luôn ra khỏi túi quần hắn, dặc ý dào dạt đứng trên nóc TV khoe khoang.

- Đi quá xa đấy. Đường Phong chắc chắn sẽ về nhớ kỹ. Tao mà không nghĩ ra biện pháp lừa hắn vài câu thì có khi không có được một ngày thái bình đâu.

Lâm Bắc Phàm nhìn Tiểu Kim một cách hứng thú.

- Mà tao nói này, không phải là mày toàn tài sao?

Nghĩ muốn tôi dốc hết vốn liếng ra à? Không có cửa đâu! Không lưu lại một con bài tẩy, thì lực uy hiếp không lớn được! Vật nhỏ vội lắc đầu, nói:

- Toàn tài gì chứ? Đừng có nói đùa. Vừa rồi đánh lại cái thằng chó nhặt kia, tôi thiếu chút nữa là một học máu bỏ mình rồi đó.

- Thế à?

Lâm Bắc Phàm lại thấy thất vọng. Gần đây hắn cảm thấy vật nhỏ càng lúc càng thuận mắt rồi.

- Thời gian một tháng, giờ đã là hai mươi lăm ngày rồi nhỉ?

Tiểu Kim dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Lâm Bắc Phàm, đáng vẻ đáng thương nói:

- Sự tình trọng đại, còn có năm ngày nữa. Anh nên mang tôi đi gặp Đồ Long đại hiệp thôi.

Đừng nói là Tiểu Kim đã giúp mình không ít chuyện. Cho dù nó không giúp thì mình cũng sẽ đưa nó cho ông nội. Một con vật có thể gọi là tiểu long, trời biết được là ông nội mình sẽ cảm thấy thế nào nữa? Còn về chuyện sinh tử tồn vong của Long Cốc kia thì chẳng quan hệ gì đến lão tử cả.

Nghĩ nghĩ rồi, Lâm Bắc Phàm gật gù, vắn vẹo trên ghế dựa, dùng chân bấm nút mở TV, lười biếng nói:

- Ủ, ba ngày sau sẽ lên đường. Tuy nhiên, mày cũng nên chuẩn bị tâm lý cho thật tốt. Đừng có để lúc nhìn thấy Đồ Long đại hiệp thì tâm lý lại có sự tương phản quá lớn.

- Tôi mặc kệ. Một đời Đồ Long đại hiệp chắc chắn là phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong. Chỉ có thể là một mỹ nam tử một đóa lê hoa vượt hải đường.

Lâm Bắc Phàm không để ý đến vật nhỏ, lấy một điều thuốc lá ra:

- Lúc tu luyện “Long Tu Bảo Điển” có thể hút thuốc được không?

- Đương nhiên là không được rồi. Anh đừng có vũ nhục!

Vật nhỏ giận dữ.

- Thế lúc hút thuốc thì có thể tu luyện Long Tu Bảo Điển không?

- đương nhiên có thể.

Vẫn là gừng càng già càng cay nha! Lâm Bắc Phàm cười âm hiểm, châm điều thuốc ngậm ở khóe miệng rồi bắt đầu nhắm mắt lại, làm ra vẻ như thật ngồi xuống tu luyện. Thỉnh thoảng, điều thuốc lá ở khóe miệng lại nhếch lên, phun ra cả mồm khói.

Sau khi tan ca tối, Lâm Bắc Phàm cũng suy nghĩ cẩn thận lại mọi việc. sau này tu luyện Long Tu Bảo Điển cũng mất thời gian như đi làm. Thông qua những hiểu biết với Tiểu Kim, mức thăng cấp thứ nhất của Long Tu Bảo Điển chắc là không khó, chỉ cần khoảng thời gian gần một tháng thôi. Lâm Bắc Phàm lại rất hi vọng thăng cấp. Như thế thì sẽ không bao giờ phải sợ bị cái cô nàng Long Yên Nguyệt kia gây chuyện nữa.

Thời gian ba ngày trôi qua cứ vèo vèo, dưới sự kháng nghị mãnh liệt của Tiểu Kim, Lâm Bắc Phàm quyết định về quê trước đã.

Nửa năm không gặp ông nội. Lần này trở về, nói thế nào cũng phải mất cả tuần. Có điều việc xin phép có thể hơi phức tạp. Một tuần cũng không phải chuyện đùa!

Mang tâm trạng thấp thỏm không yên, Lâm Bắc Phàm gõ cửa phòng Liễu Vi.

Ngay khi Liễu Vi vừa nhìn thấy Lâm Bắc Phàm thì trên mặt thoáng qua một tia vui mừng, nhưng lướt qua rất nhanh. Cô vội vã cúi đầu, trong giọng nói có chút mất tự nhiên, run run nói:

- Có việc gì thế?

- Tôi muốn xin nghỉ phép một tuần!

Lâm Bắc Phàm đi thẳng vào vấn đề. Thấy Liễu Vi cúi đầu không nhìn mình, hắn bèn không kiêng nể gì nhìn chằm chằm vào núi non sinh động trước ngực cô nàng, vẻ mặt như vô cùng thỏa nguyện.

- Thế sao?

Liễu Vi có hơi thất vọng,

- Có chuyện gì à?

- À, có người vừa mới báo tin, ài...

Lâm Bắc Phàm thở dài nặng nề, đau xót nói:

- Ông nội tôi có khả năng là

- Không qua được vài ngày nữa.

Liễu Vi ngắt lời Lâm Bắc Phàm. Giờ khắc này cô đã lấy lại tư thế bà chủ của mình. Cô ngẩng đầu, nhìn Lâm Bắc Phàm, nghi hoặc nói tiếp:

- Có thể đưa ra lý do khác được không? Hồi đầu năm mới, cho anh nghỉ một tuần, anh còn xin nghỉ thêm một tuần nữa. Tôi nhớ rõ lúc đó anh đã nói thế.

32. Chương 32: Vợ Đưa Tới Tận Cửa.

Lâm Bắc Phàm cười cười nói:

- Liễu tổng, cô cũng biết tôi tuy rằng là người thuộc giai cấp vô sản, nhưng mà vẫn rất chuyên nghiệp.

- Cũng không phải là không cho anh xin phép. Dù sao anh cũng phải cho tôi một lý do chứ?

Liễu Vi lại chớp chớp mắt, rồi cúi đầu sửa sang lại cái kẹp tài liệu.

- Anh thật tốt! Ở quê vẫn còn ông nội. Tuy nói rằng tôi trước giờ đều sống trong cảnh phồn hoa này, nhưng vẫn rất mong muốn có dịp được hưởng thụ ít không khí diêm tĩnh và thanh bình ở nông thôn. Lần này anh đã định về quê rồi, không ngại đưa tôi về cùng để tôi giải sầu vài ngày chứ?

Liễu Vi ra vẻ không hề để ý gì. Nhưng nói xong, cô vẫn hơi đỏ mặt lên.

Lâm Bắc Phàm hít một hơi, nói:

- Liễu tổng thực biết nói đùa! Tôi sống ở nông thôn. Cái chỗ nghèo nàn đó thì làm gì có gì hay mà giải sầu.

- Sao nào? Anh là đại lão gia, sợ mang theo tôi thì làm bại hoại thanh danh của anh ở quê rồi sau này tìm không ra vợ hay sao?

Liễu Vi ưỡn ngực, cố gắng làm ra vẻ không thẹn với lương tâm, cố lấy dũng khí nhìn Lâm Bắc Phàm, mỉm cười nói:

- Hay là sợ tôi không xứng với anh?

Từ sau lần say rượu hôm trước, mình ở trước mặt Liễu Vi cứ như chó ngáp phải ruồi. Cô ta nhìn mình ánh mắt đều có kiểu ngân ngấn nước. Tuy rằng mình không ngại thu nhận tiểu phú bà xinh tươi hiểu biết lòng người này, nhưng vạn nhất Liễu Vi mà không có ý tứ đó thì sao? Tuy nhiên, bất kể là thế nào, Liễu Vi đã nói đến mức này rồi, mình mà không đáp ứng thì có vẻ không phóng khoáng chút nào cả.

Nghĩ thế, Lâm Bắc Phàm cười nói:

- Có thể mời đóa hoa xinh tươi như Liễu tổng tới Lâm Gia Thôn là vinh dự của toàn bộ Lâm Gia Thôn chúng tôi đấy!

- Thế khi nào thì lên đường?

Liễu Vi cười tươi như hoa, mặt vẫn ửng hồng.

Đi thật à? Cái ngày chó chết này! Mình sống ở cái khe suối, bất kể là nam nữ già trẻ gì, trời nóng đều tắm tấp ở ngay cái đập chứa nước ở trước thôn. Liễu Vi này liệu có dám thế không? Lâm Bắc Phàm hơi hoảng hốt, trong óc đã hiện lên ngay một hình ảnh kiểu diêm

Một cô gái dáng người nhỏ xinh nhưng lại vô cùng khô gợt, dưới bóng đêm che phủ, đứng bên đập chứa nước đối diện với Lâm Gia Thôn, chậm rãi đưa tay tháo bỏ thắt lưng. Dưới ánh trăng, cái lưng trắng nõn mềm mại kia dường như làm người ta liên tưởng đến phía trước như sóng tràn bờ. Xuống thêm chút nữa, bờ mông cao vểnh kia của cô lại làm người ta chịu không nổi. Chẳng những tròn trịa mà còn đầy đà, cái quần lót hình tam giác không đủ để che được toàn bộ bờ mông, làm phô bày không thể níu kéo lại được. Cứ bằng vào cái mức độ sung mãn mê người này, lại cả những đường cong không hề hổ thẹn mà bày tỏ dưới ánh trăng kia, rõ ràng là không coi những kẻ trốn sau lưng nhìn lên vào đâu cả.

- Lâm Bắc Phàm?

- Hả?

Lâm Bắc Phàm giật mình, cảm thấy lão nhị của mình có khả năng là sẽ rục rịch. Đây không phải là chỗ tiện ở lâu, cho nên nói vội:

- Nếu như tiện cho Liễu tổng thì chiều nay tôi định khởi hành luôn. Nếu không tiện thì mình tôi đi thôi vậy.

- Tiện chứ. Làm sao lại không tiện được?

Liễu Vi cúi đầu,

- Anh đi ra phòng bảo vệ chờ tôi đi. Bảo Trương Kế Bằng đến văn phòng tôi một chút.

Sau khi ra khỏi văn phòng, Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng thở hắt ra. Hắn cũng không phải là Liễu Hạ Huệ chính nhân quân tử gì. Tuy rằng không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, nhưng tuyệt đối không phải là không gần nữ sắc. Nếu Liễu Vi lại khiêu khích hắn lần nữa thì có khi hắn sẽ xử lý cô ngay tại ở Lâm Gia Thôn cũng nên.

Khi Liễu Vi gõ cửa phòng bảo vệ, Lâm Bắc Phàm thấy Trương Kế Bằng đeo kính mắt đang đứng ngay phía sau cô. Y nhăm nhăm nháy nháy, lại còn vụng trộm giơ ngón tay cái lên với hắn. Nhìn hình dáng khẩu âm từ mồm y thì hình như là đang nói:

- Người anh em, siêu thật, siêu thật!

- Đi luôn bây giờ à?

Lâm Bắc Phàm thoáng tính toán chớp nhoáng luôn, về Lâm Gia Thôn với Liễu Vi rõ là đỡ tốn tiền xe rồi.

- Tôi không được về nhà chuẩn bị một chút sao?

Liễu Vi không ngờ lại ra vẻ một cô nàng ngổ ngáo, hung hăng lườm Lâm Bắc Phàm một cái.

- Người anh em, đúng là dạng trâu bò nha! Sự ngưỡng mộ của tôi dành cho cậu cuộn cuộn như nước sông, kéo dài không dứt

Liễu Vi vừa đi khỏi, Trương Kế Bằng vội vã theo ngay phía sau Lâm Bắc Phàm, nhỏ giọng cảm thán.

Không biết là đã từng có một vĩ nhân hiện đại nào từng nói qua, “Chờ đàn bà ra ngoài, thực là con mẹ nó lâu!”

Tuy rằng chẳng có tí giá trị văn học nào, hơn nữa lại còn có vẻ ăn nói thô lỗ nữa, nhưng hôm nay Lâm Bắc Phàm xem như là đã hiểu rõ bản chất của những lời này. Nếu gã vĩ nhân nói ra câu đó mà đứng ngay trước mặt hắn thì nhất định hắn phải tôn gã lên làm tri kỷ.

Tuy nhiên, khi Liễu Vi hiện ra trước mắt mình, Lâm Bắc Phàm cảm thấy có đợi thêm hai giờ nữa cũng đều con mẹ nó đáng giá.

Giày cao gót lộp cộp gỗ, hai chân trắng nõn, tất chân dài màu da, bộ váy vest màu đỏ bó sát với đường nét hình tam giác nổi hẳn lên trên lớp váy ngắn lộ ra bờ mông no đủ.

Trên đường đi, có rất nhiều người đều nhìn Liễu Vi bằng ánh mắt đen tối, nhất là bọn đàn ông. Ánh mắt của bọn họ quả thực là như phát hỏa đến nơi. Lâm Bắc Phàm đương nhiên biết nguyên nhân ánh mắt của những người này vì sao lại đói khát như thế. Liễu Vi còn chưa cài hết khuy áo. Không biết là vô tình hay cố ý mà cái nút áo trên cùng lại không cài khuy lại, đến nỗi bộ ngực sữa tuyết trắng của cô rõ ràng lộ ra ngoài tầm mắt, thậm chí còn có thể nhìn thấy cả đường viền hoa áo lót nữa. Thật sự, nhìn thế kia cũng đủ khiến cho đàn ông bình thường cảm thấy dục hỏa phun trào.

Lâm Bắc Phàm đột nhiên cảm thấy mình có phần bức dọc. Bớ khỉ, mình xem được thì cũng thôi, không ngờ lại no mắt mấy thằng cha trên đường? Hắn không do dự đi đến trước mặt Liễu Vi, nghiêm túc nói:

- Liễu tổng, nút áo trên cổ cô chưa cài đâu.

- Hả? Thế à?

Liễu Vi đỏ mặt lên, vừa cài lại nút áo, lại vừa nghĩ, “Đồ ngốc này, không biết rằng đây là mốt à?”

Sau khi lên xe, Liễu Vi khởi động hệ thống lái tự động. Lâm Bắc Phàm mừng rỡ thanh nhàn, cài dây an toàn lại rồi bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Kỳ thực là hắn giả ngủ thôi, đang còn suy nghĩ là nếu như Long Yên Nguyệt mà biết tình hình bây giờ thì không biết là có phải giết mình luôn không...

Về phần Liễu Vi, trong lòng cũng rất bất an. “Lâm Bắc Phàm chết tiệt này, toàn là mình chủ động hết, làm sao hắn lại cứ ra vẻ ôn hòa thế cơ chứ? Là tự mình đa tình hay là đồ hỗn đản này lạt mềm buộc chặt?...”

- Ở nhà, có phải là đã có người yêu rồi hay không?

Rốt cục, Liễu Vi không kìm nổi, lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc. Cô đã nghĩ kỹ rồi. Nếu Lâm Bắc Phàm trả lời là có rồi thì mình lập tức sẽ đập hắn ngã lăn xuống xe ngay.

- Không có đâu!

Lâm Bắc Phàm không biết tâm địa gian xảo của Liễu Vi, vô tình lại thoát khỏi gian nan.

- Thế không tìm một người sao?

Liều Vi trong lòng mừng thầm. Sau khi cô đột nhiên động tình với Lâm Bắc Phàm thì trong lòng mơ hồ đã có tính toán là ngoài hẳn ra thì không lấy ai cả. Tình cảm giam hãm nhiều năm một khi đã bùng nổ thì quả thực có thể dời non lấp biển.

- Tìm ư?

Lâm Bắc Phàm nhếch khóe miệng, cân nhắc nói:

- Lâm Gia Thôn là nơi mà một người đánh rắm cả thôn cũng ngửi thấy, nghèo đến có tiếng rồi, phụ nữ đều khinh thường. Những người có khả năng giàu có một chút thì đều có đất ở bên ngoài để mua vợ thôi.

- Thật ư?

Liều Vi tuy rằng cảm thấy kinh ngạc nhưng cũng không đến nỗi quá khiếp sợ. Chuyện mua vợ ở những địa phương nghèo thế này quả thật là cũng thành tập quán rồi. Cô ngẩn ngơ trong chốc lát rồi tùy tiện nói:

- Lâm Bắc Phàm, thế bán tôi cho anh làm vợ thì thế nào?

- Ha ha, tôi và người sống trong thôn có chút khác biệt. Cho dù có tệ đến hơn nữa cũng không đến mức đi mua một người vợ.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn cổ áo Liều Vi, nuốt một ngụm nước miếng. Cô nàng này không ngừng câu dẫn mình, rốt cuộc là có tâm địa gì đây.

- Nói ra nghe một chút xem nào.

Liều Vi quay đầu liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, hứng thú hỏi bằng giọng ngạc nhiên.

- Cái này có liên quan đến ông nội tôi.

Lâm Bắc Phàm hít mắt lại, trong chốc lát lại thần nhiên nói:

- Tuy rằng ông già ở trong thôn chỉ có hai mẫu đất, nhưng bốn mùa hàng năm cũng chẳng có tí thu hoạch nào. Cũng may, ông không ngồi yên mà đi ra ngoài làm linh tinh.

- Ha ha, nghe có vẻ rất có ý tứ. Ông nội anh đi buôn bán à?

- Là buôn bán, nhưng cũng không có Quên đi, chờ lúc nào thấy ông tôi thì cô tự đi mà hỏi ông xem!

Lâm Bắc Phàm biết điều không nói tiếp. Thứ nhất là sợ Liều Vi mật báo với ông già trước mặt mình. Hai nữa là cũng sợ bại hoại thanh danh của ông già. Tuy rằng nói xảo trá thì đều là tham quan ô lại, nhưng mà bất kể thế nào, hết ăn lại nằm cũng chẳng phải chuyện hay ho gì.

33. Chương 33: Đường Quả Quả.

Toàn bộ Nam Thành người chưa từng nghe qua tên Xí nghiệp Đường Thị chắc cũng ít ỏi chẳng có mấy người. Thậm chí, cho dù là cái tên Chủ tịch của Xí nghiệp Đường Thị Đường Thiết Sơn cũng đã sớm vang danh ở toàn bộ Nam Thành, hơn nữa, lại còn mang sắc thái truyền kỳ dân gian sâu đậm. Có người nói Đường Thiết Sơn xuất thân là một tay thợ đóng gạch, có người lại nói Đường Thiết Sơn vốn là một tiểu lâu la. Nhưng bất kể thế nào, đơn giản chỉ là Đường Thiết Sơn đã vươn lên một cách xuất sắc, trở thành một nhân vật cực kỳ hùng mạnh!

Quả thật, bất kể là về tài lực hay thế lực, Đường gia ở Nam Thành đều có thể coi là như mặt trời lúc ban trưa. Chỉ có điều, nhà nào cũng có nỗi éo le riêng!

Đường Phong ngồi bên trong chiếc Lamborghini màu đỏ, một tay chống lên trán, một tay vịn trên tay lái, hai mắt mở mịt nhìn về phía trước, tốc độ xe thì tuyệt đối là không dưới 150km. Đối với xe Lamborghini, tốc độ này không đáng kể, nhưng mà cũng đừng quên, Đường Phong hiện giờ hoàn toàn trong trạng thái đăng trí toàn tập.

Có tiền thì sao nào? Có thể làm gì được nào? Bất kể thế nào cũng không cứu vãn được tính mạng của Quả Quả. Đường Phong thậm chí không dám nhớ đến nữa. Đại khái một tháng trước, bác sỹ đã đưa ra thông điệp cuối cùng: Quả Quả, nhiều nhất chỉ còn hai tháng.

Ông trời bất công! Một cô gái thuần khiết như một tờ giấy trắng, tinh xảo như pha lê, năm nay mới có mười sáu tuổi. Hay là ông trời rất công bằng? Không vừa mắt với con đường quan lộ rộng mở của Đường Thị chúng tôi cho nên ép buộc thay đổi cả vận mệnh của Quả Quả....

“Xoa, xoa, xoa, xoa con mẹ nó chứ. Thị ủy Bí thư thì đã là cái gì. Tao cứ phun một ngụm ra, lau lau lau cũng không dám lau...”

Điện thoại đổ chuông. Hai mắt Đường Phong đang thất thần rớt cuộc cũng bị tiếng chuông đánh thức.

- Alo?

Đường Phong nhắc máy lên nghe, một lúc sau thì hơi hơi nhú mày:

- Về quê à? Một tuần sau mới về Nam Thành?

- Đúng vậy. Còn có cả Chủ tịch của Kim Sắc Hải Ngạn cũng đi cùng. Có cần phải ngăn bọn họ lại không ạ?

Từ thanh âm nghe ra, là lão Thất đã từng tiếp xúc với Lâm Bắc Phàm, cũng chính là thủ hạ của Đường Phong.

Đường Phong do dự rồi nói:

- Đừng có làm bậy. Một tuần sau đi tìm gặp hắn sau đi. Vẫn còn thời gian cơ mà!

Sau khi gác máy, Đường Phong thở dài. Vốn hôm nay định đến Kim Sắc Hải Ngạn tìm Lâm Bắc Phàm uống vài chén rượu kết mối giao hảo, nhưng nghĩ đến Quả Quả thì chẳng còn có tí tâm tình nào cả. Nếu Lâm Bắc Phàm đã về quê rồi thì thôi mình cũng về nhà sớm một chút, chơi với Quả Quả.

Sau khi đi vào một lối rẽ giảm tốc, Đường Phong quay đầu xe, chạy về hướng Nam Thành. Ước chừng một giờ sau, xe đi tới chân núi Thiên Ma Sơn, một tiểu khu ở ngay gần Kim Ngọc Thiên Đường. Nói là tiểu khu, chẳng qua là một tứ hợp viện cấu tạo theo dạng một biệt thự tráng lệ. Đây chính là nhà của Đường Thiết Sơn ở Nam Thành.

Xe tiến vào đại môn, sớm đã có một người mặc đồng phục, dáng người khôi ngô, vừa nhìn đã biết là quân nhân mới xuất ngũ chạy lại, cung kính giúp Đường Phong mở cửa xe. Sau khi Đường Phong đi vào, người bảo vệ này dùng túi nhựa bọc giày của mình lại, đeo đôi găng tay trắng bóc, tiến vào trong cái xe đó rồi cẩn thận lái về chỗ bãi đậu.

Đường Phong dừng ở bên nhà ngoài, điều chỉnh tâm tình của mình rồi mới bày ra một vẻ mặt tươi cười vui vẻ, đi vào đại sảnh tầng một.

- Phong thiếu.

Một người nữ giúp việc chừng ba mươi tuổi hạ giọng khom người chào.

Đường Phong không nói gì, tiến thẳng lên tầng hai, dừng lại trước một gian phòng treo đầy chuông gió trước cửa, ngần ngừ một lúc rồi mới cẩn thận đẩy cửa ra.

Phòng không lớn, rất lịch sự tao nhã, nhưng thoát nhìn lại có chút cảm giác áp bức dồn dập. Bởi vì bất kể là ngõ ngách nào cũng đều bày đủ dạng đủ kiểu búp bê các loại, có loại bằng bông, có loại bằng gốm sứ, bằng gỗ, bằng bạc trắng hay kể cả là bằng vàng nguyên chất.

Mỗi búp bê đều đang ở dạng tươi cười, còn trên đỉnh phòng thì treo đầy các chuỗi chuông gió, lại có một cái quạt đặc biệt thông thả quay làm cho chuông gió phát ra những tiếng vang trong trẻo rất dễ nghe, giống như âm thanh tự nhiên vậy.

Trên giữa một cái giường hoa lệ rộng lớn, có một cô gái đang nằm yên lặng. Cô gái cúi đầu một bên, đối mặt với máy tính Apple màu xanh lục, không biết là đang xem cái gì hay là đang ngủ say.

Đường Phong trên mặt không tìm ra chút thần thái nào của dân ăn chơi cả, chỉ còn lại vẻ cứng chiều và chăm sóc. Y cố ý không chế hô hấp của mình, rón ra rón rén đi về phía cô gái. Nếu như cô bé đang ngủ thì chắc chắn hẳn sẽ lại lén lút rời đi.

Chỉ có điều là, khi Đường Phong trông thấy cô gái này thì đã thấy cô mở mắt sáng bừng, long lanh...

- Anh, anh đến rồi à?

Cô bé xoay người, gương mặt non nớt phơn phớt hồng, ánh mắt sáng ngời trong suốt dường như long lanh ngấn nước. Áo khoác thật dài, khuôn mặt như thiên sứ, lông mi cong vút như vàng trắng non, cái mũi thẳng, đôi môi hồng nhuận. Câu hồn nhất chính là sóng mắt mị hoặc mà mềm mại, mơ hồ lộ ra một nét âm nhu rất không phù hợp với khuôn mặt thanh thuần. “Mềm mại không xương”, chỉ sợ là chỉ dùng được bốn từ này để hình dung về cô gái. Hơn nữa, cái bộ vị như tùy tiện kia có thể bài từ được kiểu âm nhu như nước này.

- Không ngủ à?

Đường Phong cười cười, không hề ra vẻ ăn chơi tí nào, ngồi xuống một bên cạnh giường.

- Em vừa có một giấc mơ.

Quả Quả nở nụ cười, nụ cười dường như có thể hòa tan cả băng tuyết.

- Thế ư?

Đường Phong hưng phấn nhìn Quả Quả,

- Nhất định là một giấc mơ đẹp rồi, còn không mau nói cho anh biết đi, em mơ thấy gì vậy?

Quả Quả mở to mắt, cố gắng sắp xếp ngôn ngữ một lúc rồi chậm rãi kể:

- Em mơ thấy thiên đường. Bây giờ đang là đầu thu, thiên đường cũng giống như ở nơi này của chúng ta. Em còn không che dù nữa, thiếu chút nữa là phơi nắng bị cháy thành làn da châu Phi rồi. Còn có người trên thiên đường nữa, toàn những người có một đôi cánh trắng nõn ở sau lưng, rất giống kiểu người chim vậy.

- Còn gì nữa không?

Đường Phong nuốt nước miếng, rất mặn, kỳ thật là nuốt nước mắt xuống.

- Còn có nữa mà.

Nét mặt Quả Quả hớn hở như gió xuân, tươi cười như hoa:

- Còn có một người quét rác nữa, nhưng hẳn ta không có cánh.

- Sao lại thế?

Đường Phong tự nhận là năng lực khống chế của mình không tồi. Y tận lực ổn định tâm tình của mình, sau đó bắt đầu bày ra một vẻ mặt trong trắng, cùng cô bé này vẽ lên bức tranh giấc mơ đẹp không trọn vẹn.....

- Hẳn nói hẳn là cái gì mà tình thánh ấy, cố ý đứng ở cửa lớn ngoài thiên đường chờ em. Nhưng mà hẳn không biết em đâu. Em cũng không nói cho hẳn biết em làm ai, chỉ có lén ghi nhớ kỹ bộ dạng của hẳn thôi.

Đường Phong bị tâm tình của Quả Quả cuốn hút, nở nụ cười thông hiểu, nói:

- Rất thú vị, lại còn có cả tình thánh quét rác nữa! Làm sao em biết là hẳn đang chờ em? Hẳn nếu đứng ở cửa thiên đường chờ em thì sao em lại không nói cho hẳn biết em là ai?

- Hẳn dám không đợi em à?

Quả Quả bặm môi, một lúc sau thì hít cái mũi:

- Làm sao mà nói thế được chứ? Hẳn không có cánh mà, như thế chứng tỏ là hẳn còn sống. Nhưng em đã có cánh, đây là nói em đã

Câu tiếp theo, Quả Quả không nói hết, khuôn mặt mịn màng nhỏ nhắn trong phút chốc trở nên trắng bệch....

Đường Phong nghiêng chặt khớp hàm, cổ không chế nước mắt trong hốc mắt mình. Kỳ thực, chính y cũng không rõ ràng lắm, vì cái gì mà lại lưu luyến em gái như thế. Mà không riêng gì mình, ai cũng đều đánh giá Quả Quả là một cô bé đáng yêu, gặp qua một lần là khó có thể quên được.

- Anh,

Quả Quả ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn Đường Phong.

- Em biết anh không phải là kẻ chỉ có ăn chơi không. Anh rất thông minh, rất lợi hại.

- Ừ?

Hàng lông mi rất dài của Quả Quả nhướn lên trên, mờ mịt như có chút sương khói:

- Em sợ.

- Quả Quả không sợ.

Đường Phong ôm Quả Quả vào trong lòng, cũng không dám ôm chặt. Nước mắt rớt cục tràn mi, bi thương mà rơi xuống.

34. Chương 34: Có Sờ Mới Biết Được.

Ngồi xe bus thì cần phải mất bốn tiếng đồng hồ, nhưng ngồi xe Yage của Liễu Vi thì chỉ mất hơn hai tiếng một chút đã đi vào đường mòn vào trong thôn. Lâm Bắc Phàm không kìm nổi thâm tán thưởng trong lòng. Xem ra đưa Liễu Vi về cùng không phải một mối. Ngồi xe riêng với xe bus có khác nhau rất lớn đó.

Chỉ có điều, sau khi Liễu Vi nhìn thấy đường rẽ vào thì thâm hít vào một hơi. Cô dừng xe lại, quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, lo lắng nói:

- Đến Lâm Gia Thôn sao lại có đường nhỏ thế này? Tôi nhớ là các bản tin đều nói thôn xã đều có đường liên thông rồi cơ mà.

Lâm Bắc Phàm nhếch mép, cười nói:

- Trên có chính sách thì dưới có đối sách. Lại nói pháp luật vẫn còn rành rành là cấm mua bán phụ nữ còn gì.

- Thế đi đến nhà anh còn bao xa nữa?

Liễu Vi chăm chú nhìn con đường đất phía trước. Lúc này trời đã vào thu, thời tiết khá khô ráo. Tuy rằng con đường nhấp nhô không bằng phẳng nhưng còn chưa đến mức là quá xa.

- Cũng khoảng hai mươi dặm!

Lâm Bắc Phàm nghĩ nghĩ rồi nói tiếp:

- Nếu đi bộ thì tối đa là mất chừng hai giờ thì tới nơi.

Nghe nói là hai mươi dặm thì Liễu Vi hít vào một hơi, bắt đầu giảm mạnh lên chân ga, thật cẩn thận và chăm chú nhìn con đường gập ghềnh phía trước. Tuy rằng bộ giảm xóc của xe Yage khá thực dụng, nhưng Liễu Vi vốn ở đô thị lâu ngày, mức độ xóc nảy thế này khiến cho cô toát mồ hôi đầm đìa. Ngẫu nhiên có thể nghe thấy được cả tiếng ma xát giữa sàn xe và đất cát trên đường.

- Không ổn, không ổn rồi. Không lái xe qua được rồi.

Liễu Vi đau lòng muốn chết. Xe cứ tiếp tục chạy trên con đường như thế không chừng sẽ bị tổn thọ mất vài năm.

- Tôi thì không có vấn đề gì cả. Nếu cô cảm thấy là hai mươi dặm cô cũng có thể đi được thì quay đầu đi!

Lâm Bắc Phàm đoán chừng là Liễu Vi không có dũng khí kia, nên vừa nói chuyện vừa hạ cửa kính xe xuống, lấy một điều thuốc ra châm.

Quả nhiên, Liễu Vi nghĩ nghĩ, cảm thấy lần này chính mình sẽ giảm thọ mất chứ không phải là xe giảm thọ đâu! Cô hung hăng lườm Lâm Bắc Phàm một cái, đồng thời cũng lái xe cẩn thận hơn, vừa nói:

- Chờ lúc nào quay về Nam Thành thì tôi lái xe, anh đi bộ.

Hai mươi dặm đường đất, xe Sonorous Yage màu đen, ước chừng khốn khổ mất nửa giờ thì cuối cùng cũng đến nơi. Liễu Vi hoàn toàn không biết gì về phong cảnh hai bên đường cả, khi thấy Lâm Bắc Phàm bảo là đã đến Lâm Gia Thôn rồi thì cô nàng xem như thở phào nhẹ nhõm.

Lâm Gia Thôn quả thật là rất hẻo lánh, kéo dài dưới chân một dãy núi nhấp nhô, những mái ngói trùng trùng điệp điệp sắp xếp lộn xộn. Đối diện với thôn là một cánh đồng lúa lớn, ánh vàng óng ả dưới ánh nắng trời chiều trông rất rực rỡ. Gió mát vi vu làm lúa xôn xao như những đợt sóng biển màu vàng.

Lúc này mới chỉ là quang cảnh lúc hơn sáu giờ chiều, bên trong Lâm Gia Thôn không thấy khói bếp, nhưng bên trong những mảnh ruộng cao thấp khác nhau có không ít thôn dân hoặc đứng hoặc ngồi. Ai nấy đều kinh hãi nhìn chiếc xe xa hoa bóng bẩy đang chậm rãi chạy trước mặt. Mấy đứa trẻ con cởi trần còn bắt đầu phóng nhanh về chiếc xe đang tiến tới.

Một sơn thôn nhỏ an tường mà yên tĩnh tự nhiên lại có một sức sống có phần độc đáo.

Những đứa trẻ con sau khi chạy lên đường thì đứng ngay bên ven đường chờ cửa xe mở ra. Nhưng khi xe chạy qua bọn chúng thì bọn chúng lại trốn đi, rồi mới đuổi theo, vừa trốn vừa đánh giá một nam một nữ đang ngồi trong xe.

Lâm Phú Quý của Lâm Gia Thôn thật không nhịn nổi. Ông ta đánh rơi cả lưới liềm trong tay, rút ra một điều đầu lọc ngậm vào miệng, hay tay chấp sau lưng bước nhanh trên đường.

Lâm Phú Quý cảm thấy rằng, toàn bộ Lâm Gia Thôn nếu nói ai có tư cách bắt chuyện một hai câu với người ngồi trong xe thì cũng chỉ có là mình thôi. Ông ta cân nhắc, phía sau Lâm Gia Thôn không có đường đi, đối phương nếu như đi sai đường thì mới đi vào đến Lâm Gia Thôn.

Lâm Phú Quý tạo dáng Trưởng thôn, làm bộ lơ đãng đứng ở giữa đường, rồi nghiêm túc nói với mấy đứa trẻ con:

- Đi đi đi, mau đi về nhà đi, đừng đứng ở đây. Lo mà học hành cho tử tế, thi đỗ đại học đi. Trong sách có vàng, trong sách có ngọc đó.

Thấy đối phương đứng ngay giữa đường, Liễu Vi đành phải ngừng xe lại, quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm thấy là Trưởng thôn nên mở cửa xe ra, lấy ra một điều thuốc đưa qua, gọi:

- Chú Phú Quý, là chú ạ?

- A!

Lâm Phú Quý thấy là Lâm Bắc Phàm thì chấn động. Mới vừa rồi ông ta còn vụng trộm nhìn cô gái trong xe. “Tiên nữ à? Ồi mẹ nó chứ, còn xinh hơn cả cô gái trong tranh nữa. Cái thằng Tiểu Phàm này sao lại yêu được người như thế nhỉ? Lại càng đáng kể hơn là người ta còn có xe, mà lại còn là xe con bốn bánh nữa”. Ngẩn ngơ, Lâm Phú Quý cười cười một cách từng trãi, đưa tay muốn vỗ lên bả vai Lâm Bắc Phàm, nhưng lại do dự rồi ngượng ngùng rút tay về:

- Tiểu Phàm à, chú đã sớm nói cháu là người có năng lực mà. Rất có tiền đồ a.

- Chú Phú Quý, chú nói ở đâu ấy nhỉ?

Lâm Bắc Phàm quay đầu chỉ sang Liễu Vi, giải thích:

- Đó là sếp của cháu. Giờ người có tiền ai cũng thích về nông thôn tham quan, du sơn ngoạn thủy. Lần này cháu về thăm ông nội, cô ấy bèn đi theo. Vừa vặn cháu cũng được đi nhờ xe rất là tiện.

- Thế à? Biết không, hai con bé nhà chú vẫn thường xuyên nhắc đến cháu đấy.

Đừng có coi thường nông dân. Nói thật, nông dân cũng khôn khéo như kẻ trộm vậy. Lâm Phú Quý cảm thấy Lâm Bắc Phàm có thể thân cận với kẻ có tiền như thế thì phỏng chừng cũng chẳng kém, trước hết cứ

tạo cơ hội cho khuê nữ nhà mình cái đã. Nếu như Lâm Bắc Phàm thực sự là có tiền đồ thì kết thân với mình cũng là một chuyện có tiếng tăm rồi. Nếu như không có tiền đồ thì mấy lời này xem như gió thổi bay thôi.

Lâm Bắc Phàm thì mặc xác sự tính toán của Lâm Phú Quý này, khách sáo xã giao vài câu rồi chui vào trong xe.

Người già thích thanh tĩnh, cho nên dựng nhà ở tận cuối thôn, chẳng mấy là đi đến núi. Nhà ngói ba gian, cửa dài đầy bụi gai với cỏ dại, còn có hai gốc cây to cành lá sum xuê.

- Ông nội, cháu về rồi đây.

Lâm Bắc Phàm xuống xe, cũng không để ý tới Liễu Vi, phóng thẳng vào trong hét lên.

Một ông già áo vải đầu đầy tóc bạc, gương mặt gầy gò nhưng tinh thần linh lợi đi ra cửa lớn. Ánh mắt ông ánh lên niềm vui sướng, nhìn Lâm Bắc Phàm, cười nói:

- Ha ha, thằng nhóc, bảo sao hôm nay ông cứ bị nháy mắt suốt. Ông đoán ngay có khi giữa chiều nay cháu sẽ về. Mà cơm trưa ông còn để dành phần chờ cháu về ăn nữa đấy.

- Lâm gia gia.

Liễu Vi cố gắng tỏ ra mình hết sức tự nhiên, nho nhã lễ phép chào hỏi ông già.

- Ủ!

Ông già hơi hốt liếc mắt nhìn Liễu Vi một cái, không tỏ chút vẻ khách sáo nào, nói một cách rất mất lịch sự,

- À, cô mới tới chơi. Chỗ nghèo nàn này của tôi cũng không có gì để tiếp đón cô cả. Nếu không thì cô cứ đi rửa bát trước đi, để hai ông cháu chúng tôi tán gẫu hàn huyên cái đã.

Liễu Vi nổi cả da gà. Đây là đạo đãi khách kiểu gì vậy?

- Cô ấy đến phòng bếp còn chưa biết, thôi để cháu đi!

Lâm Bắc Phàm nhìn Liễu Vi cười cười vẻ xin lỗi, rồi tự xắn ống tay áo lên.

- Không, để tôi. Anh mới vừa về, quả thật là nên chịu khó tâm tình với Lâm gia gia.

Liễu Vi tuy rằng buồn bực, nhưng cô vẫn là người tôn trọng truyền thống kính già yêu trẻ, thành thành thật thật tìm nhà bếp đi vào.

Kỳ thật, Liễu Vi cũng muốn biết, ông già liệu có nói về chuyện mình với Lâm Bắc Phàm không, khi đó thì Lâm Bắc Phàm sẽ trả lời thế nào.

Nhưng mà, chuyện sau đó khiến Liễu Vi cực kỳ thất vọng. Một già một trẻ không hề nhắc đến Liễu Vi nửa lời, chuyện hai người nói toàn là những việc lông gà vỏ tỏi, đấu võ mồm với nhau. Nói qua nói lại, nói một cách rất hưng phấn, không ngờ lại nhắc tới cái gì mà bà góa nhà họ Vương. Hơn nữa, giọng điệu hai người đều rất chi là mờ ám và dâm đãng, thiếu chút nữa đã làm cho Liễu Vi bị tức đến hộc máu.

- Hắc, ông già rồi, còn dùng sao được. Năm cháu mười sáu tuổi thì đã ghé vào lỗ gạch ở nhà cô ấy để xem trộm rồi. Ha ha....

- Mày thì biết cái gì? Gìờng càng già càng cay đấy. Hôm qua, ngay đêm qua thôi, lúc tắm rửa ở trong đập chứa nước, một mình ông lặn xuống dưới nước bơi đến bên cạnh cô ta đấy. Ha hã, cái kia co giãn, có sờ mới biết được. Có bản lĩnh thì tối nay tắm rửa mày sờ thử mà xem.

35. Chương 35: Cảnh Xuân Nơi Thôn Nhỏ.

“Khụ”, Liễu Vi rớt cuộc không kìm nổi, có trời mới biết ông cháu hai người này nói thêm nữa thì sẽ nói đến chuyện gì. Cô ho khan một tiếng, mặt không biểu cảm, nói:

- Lâm gia gia, bát rửa xong hết rồi. Nếu như ở nhà không có việc gì phải làm thì để Lâm Bắc Phàm đưa cháu ra ngoài một chút được không?

- Trời tối sắp xuống bảy giờ. Lúc này mà đi ra ngoài, rần rần thì ai chịu?

Ông già vẫn không hề ngưng vì những chuyện đáng xấu hổ về bà góa nhà bên mà mình vừa mới thông dong buôn chuyện. Ông quay đầu, liếc mắt nhìn Liễu Vi một cái, cây già lên mặt nói:

- Con gái, nhập gia thì phải tùy tục.

Liễu Vi há miệng, muốn nói lại thôi.

Vô cùng may mắn là, ông già không gây khó dễ cho Liễu Vi nữa. Sau khi ông nhặt hộp thuốc lá trên mặt đất lên, liền quay đầu đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

- Ông nội anh thế nào thế?

Liễu Vi đi đến bên cạnh Lâm Bắc Phàm, có vẻ giận dữ kích động hỏi.

Lâm Bắc Phàm cười phá lên, kéo cái ghế trúc cho Liễu Vi ngồi xuống, đáp:

- Người già nhưng tâm không già. Không có gì lạ cả đâu.

Liễu Vi coi như vừa hiểu ra được thì đã thấy dưới tàng cây cách cái cửa không xa có mấy người xa lạ đang nhìn mình chăm chăm. Có hai cậu bé đầu trọc lóc có vẻ rất to gan, không ngờ lại dám ném một hòn đá nhỏ đến ngay bên chân mình rồi quay đầu chạy mất.

Theo bản năng, Liễu Vi kẹp chặt hai chân lại, cảm thấy có phần nên cẩn trọng. Cô thậm chí còn lo lắng, ở cái vùng khi ho cò gáy này có thể có kẻ gian không?

Đến lúc buổi tối, đám người đến xem náo nhiệt rồi cuộc cũng tàn đi. Một vầng trăng non mềm mại xuất hiện. Ánh trăng an bình trải đầy trên thôn nhỏ thuần phác. Lúc này đây, tâm tình của Liễu Vi cũng dần dần sáng sủa theo ánh trăng bàng bạc.

Rốt cuộc, Liễu Vi nghĩ tới một vấn đề cực kỳ quan trọng. Vấn đề vệ sinh ở đây thế nào? Nếu là mùa đông thì còn đỡ, nhưng giờ mới là đầu thu. Với lại, tự mình lái xe tới đây, người toàn mồ hôi....

- Lâm Bắc Phàm,

Dù sao cũng phải giải quyết, Liễu Vi đành phải kiên nhẫn, hạ giọng nỉ non:

- Các anh... các anh....

- Làm sao vậy?

Cảm nhận đầu tiên của Lâm Bắc Phàm là cô nàng này quá mát rồi, không thêm xấu hổ nữa.

- Anh... tắm rửa ở đâu?

Tuy là buổi tối, nhưng mặt Liễu Vi đỏ ửng như ửng như hiên, quấy rối động lòng người.

Tắm rửa? Lâm Bắc Phàm do dự một lúc rồi bảo:

- Hôm nào nóng quá thì cả Lâm Gia Thôn già trẻ lớn bé đều tắm rửa ở trong cái đập chứa nước trước cửa thôn ý. Nhưng mà nếu cô cảm thấy không tiện thì có thể đun nước nóng tắm ngay ở nhà cũng được.

- Tiện? Sao lại không tiện?

Liễu Vi chỉ cảm thấy là ở trong tiểu thôn có chút mất tự nhiên. Kỳ thực, một cô gái sống ở thành phố lớn, mặc đồ bơi hai mảnh ở bãi biển hay khi đang tắm là chuyện rất bình thường.

Lâm Bắc Phàm thật sự không ngờ là Liễu Vi lại trả lời nhanh nhẹn như thế. Ngạc nhiên một lúc rồi nói:

- Nếu thế thì giờ đi thôi.

Liễu Vi do dự một chút rồi đứng lên, đi đến cạnh xe cầm ra một bộ quần áo. Nói thật là cô có chút hối hận khi đến Lâm Gia Thôn rồi. Tuy nhiên, bây giờ mà hối hận thì có vẻ như không kịp rồi. Điều duy nhất có thể làm là sáng sớm ngày mai mau chóng quay về Nam Thành ngay.

Lâm Bắc Phàm đi trước, Liễu Vi đi sau, hai người đi trên con đường mòn ở nông thôn, lòng mang đầy tâm sự. Liễu Vi lo lắng là lúc mình tắm rửa liệu có người nhìn lén hay không. Còn Lâm Bắc Phàm thì suy nghĩ xem là mình có nên nhìn lén một chút hay không.

Đi khoảng chừng năm phút đồng hồ là đã có thể nghe thấy tiếng vui đùa của không ít người ở trong đập nước. Phóng mắt nhìn đi, phía trước không xa chính là một cái hồ nước, sóng sánh nhấp nhô, do động tác của thôn dân của Lâm Gia Thôn mà tạo thành những đợt bọt sóng dao động.

Dưới ánh trăng, có thể nhìn thấy rất rõ ràng hình dáng của mọi người. Nếu là nam thì cơ thể chỉ mặc có mỗi cái quần cộc. Nếu là trẻ con thì trần truồng luôn. Còn về phần phụ nữ thì ở một phía khác, nhưng khoảng cách cách chỗ nam giới tắm rửa cũng không quá năm mươi thước. Mà những người phụ nữ này không ngờ đại đa số là cũng chỉ mặc một cái quần cộc, chỉ có một số ít người là còn mặc cả áo lót nữa. Đám đàn ông thì vừa tắm rửa vừa ngắm nhìn những thân hình trắng trẻo cách đó không xa, thỉnh thoảng lại buông ra vài câu đùa cợt nhả. Còn phụ nữ thì tiếng nói chuyện nhỏ hơn, nhưng thỉnh thoảng lại kèm theo vài tiếng cười duyên dáng.

Trong thoáng chốc, Liễu Vi đỏ cả từ mặt đến cẳng cổ. Liễu Vi vốn có kiểu tư sản cao ngạo, mặc áo tắm hai mảnh trên bờ cát có thể nói là là một sự thể hiện, rất khoe khoang. Nếu như lại ở trước mắt những người nông dân này mà làm lộ thân thể của mình thì quả thực là một nỗi sỉ nhục không thể tha thứ được. Liễu Vi không có ý là coi thường người khác, có điều cuộc sống như thế này không hợp với con người cô.

Liễu Vi không đi đến chỗ đám phụ nữ đang tắm rửa mà một mình đi về một hướng. Lâm Bắc Phàm trong lòng đều hiểu, cảm thấy có chút áy náy cho nên ngoan ngoãn đi theo phía sau Liễu Vi, cười khổ nói:

- Đã sớm bảo cô đừng đi rồi mà.

- Tôi đến đây làm cái gì không biết?

Liễu Vi đột nhiên cảm thấy tủi thân, bực bội hỏi ngược lại một câu.

Chuyện này... Lâm Bắc Phàm thật sự không hiểu. Hắn sợ nói sai cho nên ngậm miệng không đáp nữa.

Đi ra cách đó khoảng chừng 200m, Liễu Vi quay đầu nhìn lại chỗ những người của Lâm Gia Thôn đang tắm rửa, thấy hình ảnh trong màn đêm rất mơ hồ cho nên dừng bước, cúi đầu lẳng lặng đứng bên cạnh bờ sông.

- Nếu không thì để tôi đợi để đón cô.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy có chút hơi nan giải, nên chậm chậm ướm lời.

Liễu Vi không nói gì, ngực phập phồng hỗn hển. Lâm Bắc Phàm nếu như đi xa ra thì cô lại sợ, nhưng nếu như Lâm Bắc Phàm mà không đi thì

- Anh thề đi, không được nhìn lén, cũng không được rời khỏi tôi hơn năm mươi mét.

Liễu Vi cẩn thận bước chân, mắt có chút đỏ lên.

- Cô đã nói thế rồi thì tôi sẽ không nhìn.

Lâm Bắc Phàm nói là rất thành thật rồi. Vốn định là tranh thủ đi tắm luôn, nhưng mà lại lo lắng vạn nhất lại có cái gì phát sinh ra, hắn nghĩ nghĩ rồi quyết định canh chừng cho Liễu Vi.

Bên cạnh bờ sông là một núi hoang còn chưa khai khẩn, Lâm Bắc Phàm xoay người, đi ra chừng bốn mươi mét, rồi nằm xuống bên cạnh một lùm cây, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao sáng lạn.

Liễu Vi có phải là định đùa mình hay không? Lâm Bắc Phàm chưa bao giờ tự ti, nhưng để tay lên ngực tự hỏi, hắn cảm thấy được, nếu như Liễu Vi thực sự có ý với mình, cô mà kết đôi với mình thì thực sự là quá ổn rồi...

Bên cạnh bờ sông, Liễu Vi quay đầu xem xét xung quanh, không thấy bóng dáng Lâm Bắc Phàm đâu, do dự một lát rồi cô nâng cổ lấy hết dũng khí, hai tay run rẩy, chậm rãi cởi áo khoác của mình ra.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt xinh đẹp, một đôi chân dài tuyết trắng, chiếc quần lót bằng lụa trong suốt toàn bộ không chút ren rua. Chiếc quần lót làm nổi bật khu rừng rậm rạp ở phía dưới bụng dưới của cô! Đây là một cảnh đẹp làm người ta mất hồn biết bao!

Liều Vi ngồi xổm xuống, thử độ ấm của nước, rồi chậm rãi, và thật cẩn thận bước vào trong nước.

Mãi mê với nước sông mát rượi và mùi bùn đất tinh khiết xông vào mũi, Liều Vi vùng vẫy trong hồ phải nửa giờ mới cảm thấy thỏa mãn mà lên bờ. Chỉ có điều, khi cô tìm đến cái túi nhựa có đựng bộ quần áo tắm rửa thì bắt đầu do dự. Nói thật, ở ngay giữa đất trời thế này mà người trần như nhộng, nghĩ thôi đã thấy xấu hổ lịm người đi rồi.

Cô nàng đưa mắt nhìn khắp mọi nơi, thấy trước mặt là núi hoang, hơn nữa còn lấm bụi cây, nghĩ nghĩ rồi cũng bất chấp cả sự nguy hiểm có thể bị rắn cắn, rón ra rón rén cầm quần áo, lựa chân bước đi lên núi.

Làm Lâm Bắc Phàm kinh hãi chính là Liều Vi không ngờ lại đi tới ngay trước mắt hắn. Đúng thế, ngay đối diện với hắn luôn.

Rồi ngay dưới ánh mắt kích động không hề có sự chuẩn bị của Lâm Bắc Phàm, Liều Vi trút nốt mỗi ràng buộc cuối cùng trên người.

Hai bầu vú ngạo nhân tuyết trắng đầy đà. Điểm phần hồng ướm át ngẩng cao về phía trước. Cái mông tròn lẳn trắng nõn tao nhã dập dềnh như nghịch nước. Khu rừng rậm rạp đầy cỏ dại đen bóng sáng lên như đang xanh tốt dưới cái bụng trắng nõn nà....

36. Chương 36: Gừng Càng Già Càng Cay.

Toàn bộ tâm lý của Lâm Bắc Phàm đều đặt hết lên hai mắt. Nói thật, giờ khắc này, dục hỏa của hắn đã bốc cao, hận không thể bổ nhào vào Liều Vi ngay tại chỗ. Cũng may, Lâm Bắc Phàm cũng không phải cái loại đàn ông chỉ biết dùng nửa thân người phía dưới để mà suy nghĩ. Ít nhất là ở thời khắc này, hắn có thể kiềm chế được ham muốn tình dục của mình. Vì tránh cho những phiền toái không cần thiết, Lâm Bắc Phàm không hề nói gì, toàn tâm mở to hai mắt ra nhìn.

Con bà nó chứ! Đây chính là cô tự đưa đến cửa. Không xem cũng phí đi.

Liều Vi hoàn toàn không hề biết gì. Cô nàng còn thậm chí không cả vội vã mặc quần áo vào nữa mà lại còn cúi đầu tự đánh giá thân thể của chính mình, rồi sau đó mới thông thả lấy ra một cái quần lót lụa, nhắc một chân lên.

Lúc Liều Vi nhắc chân lên, Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa thì máu mũi phun trào.

Hơn nữa, cái quần lót cũng thực sự là rất mê người. Chỉ cần hai chân Liều Vi vừa tách ra, cho dù là xa mấy thì bộ vị tam giác thần bí kia vẫn mông lung hiện ra trước mắt Lâm Bắc Phàm. Bởi vì cái quần lót lụa kia mà bộ vị đó vừa lúc nằm ngay chính giữa người cô nàng. Nhưng kỳ quái chính là, sau đó trong lòng cô thậm chí hận hôm nay không nên mang cái quần lót hở hang như thế đến nông thôn. Đồng thời, lại cũng mơ hồ có chút cảm giác kiêu ngạo và thỏa mãn là có lẽ cái này lại càng chứng tỏ sự quý phái của cô.

Liều Vi thay quần áo xong xuôi, kiểm tra cẩn thận từ trên xuống dưới rồi cảm thấy không có vấn đề gì mới cao giọng gọi Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm sớm đã di chuyển ra một địa điểm khác. Sau khi nghe thấy Liều Vi kêu lên hắn còn giả vờ hỏi:

- Tắm xong rồi à?

- Ừ.

Liều Vi dịu dàng nói, cũng không rời đi.

- Thế về đi thôi!

Lâm Bắc Phàm trong đầu vẫn còn tràn ngập những hình ảnh vừa rồi. Hắn thậm chí quên luôn mình đang làm cái gì nữa.

- Về á? Thế anh không tắm à/

Liều Vi khẽ nhắc nhở.

Lâm Bắc Phàm xấu hổ cười cười. May mà đêm tối nên khó thấy rõ vẻ mặt của hắn. Hắn gật đầu với Liều Vi, có vẻ suy nghĩ nói:

- Tôi không có lăm quy củ như cô. Lúc tôi tắm cô đứng đầu cũng được. Nếu thích cô còn có thể giúp tôi chà lưng nữa.

“A...” còn chưa nói dứt lời thì tay Liều Vi đã duỗi tới ngay bên cạnh eo lưng Lâm Bắc Phàm, hung hăng véo hắn một cái.

Lúc hai người về nhà, ông già đang ngồi một mình ở bàn bát tiên, uống rượu.

- Thằng ranh, có nhìn lên cô ấy không?

Lại dường như nghĩ ra cái gì, ông già quay đầu nhìn Liều Vi, bổ sung:

- Ý tôi là cô góa nhà họ Vương.

Khuôn mặt nhỏ xinh của Liều Vi đỏ bừng lên, liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái bằng ánh mắt xin giúp đỡ.

Lâm Bắc Phàm kéo cái ghế dài đặt bên cạnh bàn, để cho Liều Vi ngồi xuống, giúp Liều Vi xới một bát cơm, sau đó, mới mời ông già ngồi xuống phía đối diện, tự rót cho mình một chén rượu gạo đầy.

Bởi vì có Liều Vi ở đây nên hai ông cháu tán gẫu rất không thỏa sức. Đặc biệt là những thời điểm động chạm đến các đề tài mẫn cảm là luôn luôn phải dừng lại bất thành lời.

Liều Vi rất thức thời, hoặc là nói cô không muốn ở trước mặt hai ông cháu quá nhiều, nhặt nhèo ăn xong hai bát cơm nho nhỏ thì đứng dậy. Cô nói đi ra ngoài một chút, rồi một mình quay vào trong xe, lấy điện thoại ra gọi cho Long Yên Nguyệt.

Thấy Liều Vi đã đi vào trong xe, Lâm Bắc Phàm nhấp một ngụm rượu, đưa tay sờ mó vào trong túi quần, lấy ra một vật nhỏ màu vàng chóc. Đương nhiên, đó chính là Tiểu Kim.

- Cái gì thế?

Ông già hai mắt sáng ngời, khóe mắt co rút thật mạnh.

- Ông chính là Đồ Long đại hiệp?

Ánh mắt của Tiểu Kim rất là u buồn, giọng điệu có chút thất vọng. Ông già này thoát nhìn còn không bằng lão Đại nữa.

- Rõng à?

Ông già Lâm bị chấn động, ngây ngốc hỏi Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, gấp một miếng thức ăn, vừa nhai vừa nói:

- Ủ, rõng. Nó nói nó đến từ Long Cốc, còn nói cái gì mà Long Cốc gặp phải tai ương, phải mời ông hỗ trợ ngăn chặn lại trận tai vạ này.

Ông già Lâm lặng yên nhìn Tiểu Kim, thần sắc dần dần trở nên nghiêm nghị. lát sau, ông già đứng lên, chấp tay sau đít, liếc nhìn Tiểu Kim bằng nửa con mắt, giọng nói tiêu điều lãnh đạm:

- Truyền nhân đời thứ bốn mươi lăm của Đồ Long Đạo, Lâm Chiến.

Lúc này đây, ông già Lâm không giận mà uy. Toàn thân toát ra một đấng khí nghiêm nghị, hào hùng.

Tiểu Kim giảo quan sát sắc mặt, sau khi thấy bộ dạng của ông già Lâm thì cảm thấy ngay là có cửa. Con rõng vô sỉ này lập tức thay đổi biểu tình tội nghiệp, nhắc người lên nhìn ông già Lâm kêu rên:

- Cuối cùng cũng tìm được ngài rồi. Không hổ là Đồ Long đại hiệp. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, một đóa hoa lê đề ... Ối!

- Đề cái đầu mày ấy. Có việc thì nói đi.

Lâm Bắc Phàm lấy tay búng vào đầu Tiểu Kim.

Tiểu Kim co đầu rút cổ, bắt đầu rử rĩ nói:

- Hai ngàn năm trước, Long Cốc xuất hiện một ác long tên là Brake. Brake trời sinh thần lực, hơn nữa lại thiên tư trí tuệ, sau một trăm năm tu hành đã khiêu chiến cả mười đại trưởng lão của Long Cốc mà không hề thất bại. Từ đó về sau, y hoành hành ở Long Cốc, kiêu ngạo ương ngạnh làm nhiều việc ác. Phàm những ai không theo y thì không từ thủ đoạn nào diệt trừ luôn, nghiền xương thành tro bụi....

Đại đệ ý tứ chính là ác long Brake rất trâu bò, làm nhiều chuyện ác. Sau đó, mười đại trưởng lão triệu tập toàn bộ nghĩa sĩ của Long Cốc, hợp lại vây ấu Brake. Sau khi đánh bại được Brake thì tra tấn y bằng mọi cách, mọi sự nhục nhã. Brake oán khí quá nặng, tự bạo long thể, chỉ lưu lại nguyên thần, hi vọng ngày sau chuyển thể có thể nhớ được những sỉ nhục mà mình đã gặp phải, tiện báo thù cho mình. Hai ngàn năm sau, nguyên thần của Brake chuyển sang kiếp khác ở nhân gian. Theo dự đoán của đại pháp sư ở Long Cốc, nguyên thần của Brake khi còn ở Long Cốc, cũng chính là trí nhớ, đã sắp thức tỉnh. Sau khi linh hồn của Brake thức tỉnh, chắc chắn sẽ tìm kiếm Đồ Long Dao ở nhân gian rồi tiến vào Long Cốc, đại khai sát giới.

- Ý của mày là, Brake chuyển sang kiếp khác làm con người, nhưng trí nhớ của y lúc ở Long Cốc sẽ thức tỉnh sao?

Lâm Bắc Phàm nuốt một ngụm nước miếng, nhìn Tiểu Kim một cách hứng thú như đang nghe truyện cổ tích có một không hai.

- Đúng vậy, nghiêm trọng hơn nữa là, đại pháp sư đã dự đoán được thời điểm nguyên thần của Brake thức tỉnh, nhưng không sao dự đoán được ai là kẻ có mang theo nguyên thần của Brake cả.

Tiểu Kim tội nghiệp nhìn ông già Lâm, rồi lại nói tiếp:

- Tuy nhiên, chắc chắn y sẽ tới tìm ngài. Bởi vì ngài là Đồ Long đại hiệp. Y cần phải có Đồ Long Dao mới có khả năng báo thù được.

Ông già Lâm thở hắt ra, trên mặt hiện ra thần sắc giống như chờ mong, lại giống như mỗi một, giống như sắp được giải thoát, lại giống như bất đắc dĩ.

Một lúc rất lâu sau, ông già Lâm rót cực khô phục lại thần thái lúc trước. Ông ngồi xuống, nhấp một ngụm rượu, liếc mắt nhìn thẳng cháu mình một cái rồi nói:

- Thăng ranh, chuyện quan trọng như vậy, không ngờ đến giờ mày mới nói cho ông biết. Suýt chút nữa đã gây ra đại họa rồi.

- Cái gì cơ? Thăng ôn này nói là thật sao?

Lâm Bắc Phàm vẫn cảm thấy thật khó tin.

- đương nhiên là thật rồi. Đồ Long Dao đâu?

- Trả ông,

Lâm Bắc Phàm nhanh chóng móc Đồ Long Dao ra, đưa cho ông già.

- Ông cũng ổn rồi. Chuyện này không liên can gì đến cháu nhé.

Ông già đắc ý sờ cằm, nhìn thẳng cháu trai bằng ánh mắt không mấy thiện ý, cười nói:

- Gì chứ, thì già vẫn cay. Tôi quả thật là Đồ Long đại hiệp. Nhưng hôm nay, chính là lúc này đây, tôi ra lệnh cho anh, làm truyền nhân đời thứ bốn mươi sáu của Đồ Long Dao.

- Tốt, tốt!

Thăng ôn kia vỗ tay cực kỳ hưng phấn.

- Cháu phản đối. Ông đây là trốn tránh trách nhiệm của mình. Hơn nữa, lợi dụng thân phận trưởng bối để ức hiếp tiểu bối. Cháu tuyệt đối sẽ không khuất phục trước thế lực ác bá đâu.

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu ưỡn ngực, ngôn từ đanh thép. Dường như cả người đều tràn ngập chính khí bừng bừng.

Ông già không hề hoang mang, ăn một miếng rồi thản nhiên nói:

- Tôi già rồi, lại còn thân yếu, lại còn bệnh phong thấp, có thể đấu được với kẻ thù sao? Nếu đối thủ mà giết chết tôi, thì anh không phải tìm y tính sổ chắc? Nếu kết quả cuối cùng vẫn là anh đấu với y thì cần gì phải loằng ngoằng. Chẳng lẽ anh lại là cái thằng cháu bất hiếu chỉ mong ông già tôi đây sớm đi đầu thai?

37. Chương 37: Vấy Rong Không Phải Vật Trong Ao.

Mặc dù ông nội đùa hơi thiếu đúng đắn, nhưng lời nói của ông không phải là không đúng. Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Được rồi! Cháu là truyền nhân đời thứ bốn mươi sáu của Đồ Long đao cũng chính là đại hiệp Đồ Long. Nhưng chẳng lẽ nhiệm vụ của đại hiệp Đồ Long chỉ là bảo mẫu cho Long tộc hay sao?

- Rong có thể tạo ra mây mưa. Nó là vật huyền bí của phương Đông, khi ẩn khi hiện. Xuân đến thì bay lên trời, thu về thì chui xuống vực sâu. Nó có thể hô mây gọi mưa, tạo phúc cho vạn dân.

Ông già Lâm cúi đầu nhìn tiểu Kim, ánh mắt chỉ có một sự kính sợ:

- Càng quan trọng hơn là, rong chính là con vật đứng đầu trong tứ linh của Trung Hoa chúng ta, trấn áp các loại thú dị tộc. Nếu Long cốc mà gặp phải tai họa thì cái loại thú dị tộc nhất định sẽ nổi loạn, gây ra bất hạnh cho đất nước.

- Ông lão quả nhiên là hiểu biết. Bội phục. Bội phục.

Tiểu Kim hớn hở, nhón lấy một quả trứng gà luộc trong đĩa. Sau khi lột vỏ, nó bắt đầu nuốt một cách ngẫu nhiên.

- Vậy trên thế giới còn xuất hiện Đồ Long đao để làm gì?

Lâm Bắc Phàm cảm thấy bức tức. Rong thì có cái gì tốt? Mấy con giun thì đúng hơn.

- Rong cũng có rong ác. Giống như Brake mà thằng nhóc kia nói. Nếu như trên thế gian không có Đồ Long đao, chẳng phải là Brake sẽ tới nhân gian gây sóng gió, khiến cho nhân dân gặp tai họa hay sao?

- Con dân Trung Hoa có tới mấy tỷ, có bị đen đủi thì liên quan gì tới cháu?

Ông già Lâm đứng dậy, bưng cái chén lớn rồi ngẩng đầu uống cạn, nói:

- Có một số người nhìn thì bình thường nhưng sinh ra lại không tầm thường. Cháu của ta từ khi sinh ra đã được đặt lên vai sứ mệnh cao cả.

Tiểu Kim cũng lấy tay xoa miệng, đứng dậy. Ánh mắt của nó có chút u buồn nhìn lên mái ngói, nói láo:

- Đại ca của tôi mặc dù cao ngạo nhưng có trái tim nhân hậu. Anh ấy chỉ cần ho khẽ là được vạn người kính ngưỡng. Anh ấy phong lưu nhưng nặng tình và cố chấp. Anh ấy có tu vi sâu không thể lường được. Nét ngoài của anh ấy đẹp trai pha lẫn cả chút cặn bã. Tóm lại, anh ấy có thể hóa suy đồi thành những điều thần kỳ, bình tĩnh mà sáng tạo ra những điều không tưởng. Rốt cuộc anh ấy là hóa thân của thần hay là sứ giả của ma thì không ai biết. Chỉ có trong tim tôi, đại ca của tôi vĩnh viễn vượt qua đỉnh cao. Khi tôi còn sống nhất định sẽ phải sống trong vầng sáng của đại ca.

- Được rồi! Được rồi!

Lâm Bắc Phàm không nhịn được phải phát tay, cầm lấy Đồ Long đao. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn quyết định cái thanh chủy thủ này ít xuất hiện trước mặt người khác là tốt nhất.

Thực ra từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ Lâm Bắc Phàm nghi ngờ lời nói của ông nội (ngoại trừ chuyện về bà quả phụ của nhà họ Vương). Nếu hần và ông nội có một người phải đứng nơi đầu sóng ngọn gió thì hần hi vọng đó chính là mình. Hơn nữa, trời đất rộng lớn như vậy, con chó nhật Brake cho dù nguyên thần có thức tỉnh cũng không chắc đã tìm được hần.

Tất nhiên, Lâm Bắc Phàm có thói quen sống cùng một chỗ với tiểu Kim. Mặc dù thường xuyên bị con vật nhỏ gây ra một số phiền toái nhưng nó có năng lực không nhỏ, thậm chí còn có rất nhiều tiềm lực.

Bắt đầu từ hôm nay, Đại công tử nhà họ Lâm chính thức trở thành người thừa kế của Đồ Long đảo. Lâm Bắc Phàm nhăn mặt nhăn mày, nhưng ông lão và tiểu Kim lại hớn hởi. Hai người cụng chén chan chất...

Sau khi hết ba tuần rượu, thức ăn qua năm vị, ông già Lâm gật đầu hài lòng, vỗ vỗ bụng rồi đi vào phòng nghỉ ngơi.

Lâm Bắc Phàm ra ngoài tìm Liễu Vi phát hiện cô đang gọi điện cho Long Yên Nguyệt. Hần cảm thấy thất kinh “chẳng lẽ cô ta định gọi điện cho Long Yên Nguyệt kêu khổ? Nếu thực sự như vậy, khi về thành Nam, bà mẹ Long Yên Nguyệt có tìm mình gây rắc rối hay không? Long Yên Nguyệt không có gì đáng sợ, chỉ đáng sợ ở chỗ nàng hay lợi dụng việc công làm việc tư, lợi dụng chức quyền của mình để trả thù.”

Liễu Vi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm liền nói vài câu rồi ngắt máy. Cô quay cửa kính xe xuống, nói một cách tức giận:

- Uống xong chưa?

Chưa từng thấy ông cháu nhà ai mà có khách từ xa đến, bọn họ cho khách đứng ở ngoài.

- Tính của ông nội tôi như vậy, sau này cũng sẽ quen thôi.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

- Sau này? Anh còn muốn có sau này? Sáng ngày mai tôi sẽ về thành Nam.

Liễu Vi tức giận. Nhưng một lát sau, cô liền ngẩng đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, nói nhỏ:

- Tối hôm nay, tôi ngủ ở đâu?

- Yên tâm đi! Tôi với ông ngủ một phòng. Một mình cô ngủ một phòng. Chỉ có điều có chút khó khăn chút thôi.

“Ngủ một mình? Cửa sổ toàn là bằng gỗ, nhờ có người phá cửa sổ mà vào...”

- Không được. Anh ngủ với tôi. Tôi đã nói là anh phải ngủ cùng một chỗ với tôi.

Âm thanh của Liễu Vi càng lúc càng nhỏ. Trong đầu cô nghĩ nếu mình là Long Yên Nguyệt thì tốt rồi, có thể lấy còng mà còng Lâm Bắc Phàm lại bên mình.

Nằm trên giường trúc chỉ có một cái đệm mỏng, Liễu Vi cảm thấy toàn thân đau nhức, lăn qua lăn lại mãi không ngủ được. Không thể làm cách nào khác, cô đành mở mắt nhìn vầng trăng ngoài cửa, nghiêng tai lắng nghe tiếng côn trùng kêu.

” Cuối cùng thì Lâm Bắc Phàm là cái loại đàn ông nào? Một người lớn lên từ nhỏ ở nông thôn, thoát nhìn chẳng hề có chí lớn vậy mà mình lại mất đi sự kiêu ngạo đối với hần.”

Liễu Vi quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm đang nằm bên. Một lát sau, nét mặt cô đỏ bừng. Nếu như tối hôm qua cái tên này nhìn lên thân thể mình thì bây giờ còn dám nằm đó mà ngáy hay không...

Sáng ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm tận hết tình địa chủ, dẫn Liễu Vi đi quanh hậu sơn. Nhưng sức chịu đựng của Liễu Vi có hạn, đi được nửa giờ, hứng thú ngắm cảnh đã mất sạch.

Vốn định giữa trưa trở về thành Nam, nhưng cô suy nghĩ một chút, liền muốn xắn tay áo đi vào bếp của nhà họ Lâm.

Cuối cùng thì ông lão cũng chủ động nói chuyện với Liễu Vi.

- Con gái. Nếu thành ranh con dám bắt nạt con cứ về nói cho ông. Để ông cho hần mất hết phương hướng.

Mặt Liễu Vi ửng đỏ, cúi đầu cố gắng hết sức mà cọ nôi. Nghe lời nói của ông lão thì hình như coi mình là vợ của cháu người ta? Liễu Vi cảm thấy mừng rỡ những có chút lo âu. Mừng là vì có được sự chấp nhận của ông lão, lo là vì bản thân mình như quá mất giá, cứ như vậy mà lặn vào với Lâm Bắc Phàm.

Như hiểu được suy nghĩ trong lòng Liễu Vi, ông lão đứng sau lưng cô cười đắc ý. Nghĩ thầm: “Hắc! Hắc! Năm đó khi ta còn trẻ cũng trái ôm, phải áp. Cháu của Lâm Chiến ta làm sao có thể kém được?”

Ở thôn của nhà họ Lâm được ba ngày, tới hai giờ chiều ngày thứ ba, Liễu Vi nhận được điện thoại của Trương Kế Bằng nói có khách đánh nhau ở Kim Sắc Hải Ngạn, có một người khách bị cắt mất đầu ngón tay. Tuy nhiên, người ta không đi tìm hung thủ mà ở lại Kim Sắc Hải Ngạn, nói nếu Kim Sắc Hải Ngạn không bỏ ra mười vạn động, hẳn cứ ngủ ở đấy, không đi đâu nữa.

Chuyện như thế này ở Kim Sắc Hải Ngạn có thể nói là không có gì hay ho. Hơn nữa, chuyện này có thể có rất nhiều nguyên nhân, có thể là do khách xảy ra mâu thuẫn, động tới dao kiếm. Cũng có thể là âm mưu với nhau muốn làm ảnh hưởng tới lợi nhuận của Kim Sắc Hải Ngạn. Thậm chí có thể là một đám lưu manh chịu khổ, đến lừa lấy tiền.

Liễu Vi ngồi không yên, sau khi nói rõ tình hình với Lâm Bắc Phàm liền vội vã về thành Nam.

Lâm Bắc Phàm hỏi ý kiến của ông lão. Ông nội hắn chẳng hề khách khí, đuổi Lâm Bắc Phàm ra khỏi cửa:

- Thăng ranh con. Hai mươi mấy tuổi mà không biết xấu hổ, suốt ngày ở nhà ăn bám ông già.

Tuy nhiên, sau khi chiếc Honda Accord quay đầu, ánh mắt lơ dờ của ông già Lâm chợt lóe lên ánh sáng. Ông chấp tay đứng yên nhìn chiếc xe. Một lúc, lão mỉm cười, lẩm bẩm:

- Vầy rồng không phải vật trong ao. Một khi gặp gió liền hóa rồng. Cháu của Lâm Chiến đã sinh ra chắc chắn không thể tầm thường.

38. Chương 38: Ông Mày Đánh Lén.

Khi tới thành Nam đã là sáu giờ chiều. Sau khi xuống xe, Lâm Bắc Phàm cùng với Liễu Vi đi lên lầu trên của Kim Sắc Hải Ngạn. Còn chưa lên tới nơi, cả hai đã nghe thấy một tiếng người đang oang oang.

- Mẹ nó! Chờ tới xế chiều mà chủ tịch của các người có đến hay không? Nếu không tới thì để tôi gọi cho giới truyền thông.

Lâm Bắc Phàm vừa mới lên lầu đã nhìn thấy một tên thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi, mặt trắng bệch, mái tóc màu vàng đang đứng trên cầu thang. Hắn đang cầm một nắm giấy vệ sinh, bịt lấy ngón tay. Còn có sáu, bảy tên nữa cũng đang nhìn Trương Kế Bằng chăm chăm. Nhìn chúng như đang chuẩn bị sẵn sàng ra tay đập phá.

- Tôi chính là chủ tịch của Kim Sắc Hải Ngạn, có chuyện gì thì cứ đến phòng của tôi bàn luận.

Sau khi nói ra thân phận, Liễu Vi cũng chẳng nói nhiều, chẳng thèm liếc nhìn gã thanh niên mà đi thẳng vào phòng làm việc.

Tên tóc vàng ngẩn người, có lẽ vì thấy sắc đẹp của Liễu Vi. Phải mất một lúc, hắn mới lấy lại tinh thần, nói một cách kích động:

- Ta bị người ta chém ở đây, các người có để ý không? Việc này không cần phải giải quyết trong phòng riêng, tôi sẽ gọi điện báo cảnh sát.

Tên tóc vàng làm như đang chuẩn bị kéo điện thoại, mấy tên thanh niên còn lại cũng bắt đầu lên tiếng.

- Báo cảnh sát. Mẹ nó! Anh em, chúng ta đập nát Kim Sắc Hải Ngạn này ra cho xong.

- Không để cho họ thử cảm giác bị đánh họ còn chưa biết là như thế nào.

Lâm Bắc Phàm nhìn tình hình, liền hiểu ngay là đám này đến đây gây gổ. Về phần gã thanh niên bị chặt ngón tay chỉ là một cái kẻ khổ nhục mà thôi. Chỉ cần một tên đại ca trong xã hội đen cho một tên tiểu đệ

ra làm pháo hôi, tới Kim Sắc Hải Ngạn chuẩn bị chặt một ngón tay, sau đó đòi mười vạn. Hai vạn trong đó đưa cho tên tiểu đệ làm tiền thuốc men, còn lại chui hết vào túi của đại ca.

Thấy Liễu Vi đã đi vào trong một gian hàng lớn, Lâm Bắc Phàm cũng chẳng nói nhiều, bước theo.

Về phần Trương Kế Bằng vẫn dùng ngôn ngữ mà khuyên nhủ:

- Các cậu yên tâm. Chuyện này, chủ tịch Liễu sẽ xử lý thỏa đáng.

Tên tóc vàng cũng vẫn chưa gọi điện thoại. Hắn hừ lạnh một tiếng rồi nổi giận đi theo Lâm Bắc Phàm. Sau tên thanh niên còn lại cũng nghênh ngang đi sau tóc vàng, chuẩn bị làm cho gã thêm can đảm.

Liễu Vi móc điện thoại gọi cho Long Yên Nguyệt để cho cô tới đây. Vốn Liễu Vi định gọi cho Long Yên Nguyệt tới đây sớm hơn, nhưng lại lo lắng Long Yên Nguyệt không biết giữ làm ảnh hưởng tới việc buôn bán của Kim Sắc Hải Ngạn.

Thử nghĩ xem, một đóa hoa cảnh sát lại còn là phó cục trưởng Cục công an khu Bản Kiều dẫn theo một đám cảnh sát tới Kim Sắc Hải Ngạn, bắt mấy tên, sau đó ưỡn ngực nói Kim Sắc Hải Ngạn được bà may che chở. Như vậy thì ai còn dám tới Kim Sắc Hải Ngạn tìm niềm vui? Cho dù tất cả mọi người tới đây để tiêu khiển nhưng cũng có một số người tới trêu ghẹo.

Nếu như chỉ vì cầu một cô bé bán hàng mà bị bắt vào cục Công an thì có còn là chơi đùa nữa không?

Liễu Vi đi tới cái ghế salon cuối cùng rồi ngồi xuống. Lâm Bắc Phàm và Trương Kế Bằng đứng hai bên Liễu Vi. Việc này cũng chẳng có gì ngoài ý muốn, Lâm Bắc Phàm là vì chức trách còn Trương Kế Bằng thì chỉ thuần túy là tìm cơ hội để nịnh bợ.

- Không ngờ các người lại dám tới đây để phá rối sự làm ăn. Nếu như quả thực là xảy ra cái cọ đối với khách hàng thì chuyện này chúng ta cứ làm theo pháp luật. Không dám phiền tới các người, Kim Sắc Hải Ngạn sẽ tự động báo cảnh sát.

Nét mặt Liễu Vi tự nhiên nhìn tóc vàng chăm chăm, nói một cách bình tĩnh:

- Nếu như không có ai để tôi vào trong mắt thì tôi cũng không thể để mặc cho người ta thích làm gì thì làm. Nhưng cho dù thế nào, ngón tay của anh cũng bị chặt trong Kim Sắc Hải Ngạn thì tôi sẽ bồi thường cho anh ba vạn.

Câu nói của Liễu Vi khiến cho Lâm Bắc Phàm phải mở to mắt ra nhìn. Hắn cảm giác được Liễu Vi là một người con gái không đơn giản. Sau khi cha mẹ qua đời, nàng được thừa hưởng tài sản. Để tránh ăn không ngồi rồi, nàng xuống Kim Sắc Hải Ngạn KTV. Mặc dù có Long Yên Nguyệt đứng sau nhưng chuyện này quả thực giống như là một vũng nước sâu.

Tóc vàng như không nghe thấy Liễu Vi nói gì. Đôi mắt hắn nhìn chăm chăm vào làn da dưới đôi tất chân mỏng.

- Đừng có đưa ra giá cả. Ý của cô tôi nghe không rõ. - Thấy tóc vàng không nói gì, một tên có hai mắt hình tam giác bước lên, nói:

- Một bà chủ như cô cũng là người thì chúng tôi không phải là người hay sao? Một đầu ngón tay chỉ có ba vạn? Nếu như vậy thì ba vạn chúng tôi không lấy, nhưng cô cũng phải bỏ ra một đầu ngón tay.

Từ sau khi Liễu Vi tới thôn của họ Lâm, Lâm Bắc Phàm đã coi cô như người của mình. Thấy đối phương không chịu nhún, hắn liền nói:

- Bị người khác đánh cho một trận lại tới cãi nhau với một cô gái. Các người có biết xấu hổ không?

Liễu Vi hơi nghiêng đầu liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, trong hốc mắt xuất hiện một làn sương mù. Ánh mắt giống như dòng nước mùa thu trong truyền thuyết.

Trương Kế Bằng cảm thấy bối rối. Thấy Lâm Bắc Phàm đã ra mặt, hắn cảm giác bản thân cũng phải biểu hiện một chút, liền ho khan một tiếng. Nhưng vừa định mở miệng lại thấy tên kia trừng mắt nhìn mình, hắn vội vàng ngậm ngay mồm lại.

Cuối cùng thì tóc vàng cũng định thần, cười một cách dâm dăng với Liễu Vi, nói:

- Không trả tiền cũng được. Chỉ cần cô em ngủ với anh một đêm.

- Khốn nạn. - Liễu Vi tức giận, đứng bật giật. Những tên này đúng là không biết xấu hổ.

Tóc vàng dám nói thế với Liễu Vi khiến cho Lâm Bắc Phàm chợt nổi lên một cơn tức. Hắn suy nghĩ, lần trước đối phó với hai mươi mấy thằng côn đồ cầm tuýp nước mà vẫn bình yên vô sự. Muốn đánh mấy thằng không có hàng này chắc là không khó.

Lâm Bắc Phàm chẳng nói gì, im lặng. Hắn cũng chẳng nhìn tóc vàng, chỉ đi qua như là muốn ra ngoài.

- Mẹ mày! Muốn động thủ hả? - Tóc vàng cảnh giác nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm tránh sang một bên, tiếp tục đi ra sau tóc vàng.

Trương Kế Bằng tròn mắt, Lâm Bắc Phàm chẳng phải là người có gan hay sao? Lúc trước đối phó với Lưu Đại Khánh thì hùng hổ như vậy, tại sao bây giờ đối mặt với mấy thằng côn đồ lại sợ hãi như thế? Chẳng lẽ lúc trước Lâm Bắc Phàm cùng với Lưu Đại Khánh diễn kịch với Liễu Vi.

Trương Kế Bằng càng nghĩ càng thấy hưng phấn. “Mẹ nó! Một thằng như vậy làm sao có thể uống được mười chai rượu mạnh? Thì ra là có sự thông đồng với nhau. Nếu như mình đem chuyện này nói cho Liễu Vi thì cô ta có kính trọng mình hơn không nhỉ?”

Thằng khốn nạn nghĩ tới đây, liền mỉm cười âm thầm.

“Bốp... A...” Ngay lập tức một tiếng hét thảm thiết vang lên.

Cái tên đứng ra nói thay tóc vàng ôm đầu ngồi trên mặt đất. Còn Lâm Bắc Phàm vẫn không dừng tay, túm tóc gã mà liên tiếp đập vào đầu.

“Hắc hắc! Mày không ngờ ông mày lại đánh lén phải không?”

Thì ra mục tiêu của Lâm Bắc Phàm không phải là tóc vàng mà là tên vừa đứng ra nói thay hắn. Trong bảy người thì tên kia to nhất nên trở thành mục tiêu đánh lén của hắn. Vì vậy mà khi Lâm Bắc Phàm đi qua người hắn liền cho ngay một đập vào đầu.

- Đánh chết nó...đánh... - Trong gian hàng, mấy thằng còn lại thấy Lâm Bắc Phàm đánh lén liền la hét bao vây lấy hắn.

39. Chương 39: Cô Gái Bạc Lược.

Chỉ mấy thằng tay không mà thôi, thậm chí tiểu Kim cũng chẳng thêm bảo vệ cho Lâm Bắc Phàm. Hơn nữa, ít nhiều mấy ngày qua, Lâm Bắc Phàm cũng tu luyện được một ít Long Tu bảo điển. Mặc dù còn chưa được tầng thứ nhất nhưng thân thủ so với trước kia chắc chắn tăng lên không ít.

Thấy mấy thằng vây lấy mình, Lâm Bắc Phàm cũng chẳng hề sợ hãi, xoay người đưa tay sờ vào phía dưới của một tên. Cảm giác từ bàn tay nói cho Lâm Bắc Phàm biết rằng mình đã sờ đúng chỗ. Hắn liền bóp mạnh một cái...

A.....

Một tiếng hét thảm thiết vang lên. Cái tên đó co quắp người, từ từ ngồi xổm xuống đất, mồ hôi chảy đầu ù.

Sau khi đắc thủ, Lâm Bắc Phàm cũng chẳng hề do dự, đứng dậy đập thẳng vào đầu một tên khác. Sau đó xoay ngược tay, đập trúng mũi một tên.

Chỉ trong chớp mắt, trong số bảy người đã có ba người gục xuống.

Phần lớn mọi người vào thời điểm quan trọng đều kích thích tiềm năng cơ thể của mình. Rất nhiều người nói rằng không dám ra chiến trường. Nhưng nếu có chiến tranh nổ ra, nhìn người thân, anh em ngã xuống bên cạnh mình thì người có còn nói người không dám cầm lấy súng mà bắn nữa không?

Cũng cái đạo lý đó, máu nóng của Trương Kế Bằng cũng sôi lên, cơ thể run rẩy.

“Hãy a”

Cuối cùng thì không nhịn được nữa, Trương Kế Bằng hét lớn một tiếng rồi lao tới một tên. Hắn nhảy lên, đá thẳng vào eo của đối phương.

Mặc dù nói Trương Kế Bằng đeo một cái kính gọng vàng nhưng hắn cũng là một người đàn ông điển hình. Vóc dáng của hắn cũng chẳng hề nhỏ, hơn nữa sức lực cũng không yếu. Vì vậy mà dồn hết sức vào cú đá hiệu quả chắc chắn là không phải tầm thường. Tên bị đá trúng chỉ cảm thấy trời đất xoay tròn rồi ngã xuống bất tỉnh.

Vào lúc này, Lâm Bắc Phàm cũng thoải mái giải quyết hai tên còn lại. Trong số bảy người thì cũng chỉ còn duy nhất tóc vàng là có thể đứng. Tất nhiên một phần cũng bởi vì tóc vàng đã bị thương nên hắn không chủ động ra tay.

Tóc vàng run rẩy, lui lại hai bước nhìn Lâm Bắc Phàm một cách hoảng sợ. Một chiêu khỉ ăn trộm đào của Lâm Bắc Phàm, hắn nhìn thấy rõ ràng. Gã đồng bọn bị ngắt cuống vẫn còn đang ngồi đó, đầu đầy mồ hôi mà rên rỉ.

Lâm Bắc Phàm đi tới trước mặt tóc vàng, đưa tay nắm lấy cằm hắn sau đó quay đầu chỉ chỉ Liễu Vi, nói một cách lạnh lùng:

- Cô ấy là người mà mày có thể mơ tưởng hay sao?

Trống ngực Liễu Vi đập thành thịch, trong lòng vừa sợ vừa vui. Vào lúc quan trọng, cuối cùng thì cũng biết được giá trị của mình trong lòng Lâm Bắc Phàm.

- Mẹ kiếp!

Trương Kế Bằng than thở trong lòng. Khí thế của Lâm Bắc Phàm biểu hiện ra ngoài như vậy cho dù là hắn cũng không thể giả vờ...

- Người anh em! Chúng tao là người của “Địa chủ”.

Tóc vàng cố gắng bình tĩnh, báo ra tên của đại ca.

”Chát!”

Sau khi cho tóc vàng một cái tát nổ đom đóm mắt, Lâm Bắc Phàm nheo mắt, rồi nhếch mép cười. Sau đó, hắn quay đầu nhìn Trương Kế Bằng, nói:

- Trông hắn.

Trương Kế Bằng hùng hùng hổ hổ nắm áo tóc vàng, gật đầu với Lâm Bắc Phàm. “Mẹ nó! Thực sự là quá kích thích!”

Cho dù đối phương có phải là người của Địa Chủ hay không, và “Địa chủ” là ai thì Lâm Bắc Phàm cũng chẳng quan tâm. Hắn chỉ biết một điều đó là có thể bình an vô sự là tốt nhất. Còn nếu không được vậy phải làm cho đối phương sợ mình đến chết.

Lâm Bắc Phàm cầm cái gạt tàn từ trên bàn trà sau đó ngồi xổm xuống trước mặt một thằng côn đồ.

Ánh mắt tên đó nhìn Lâm Bắc Phàm không giấu nổi sự oán hận và không cam lòng.

“Bóp..... A...”

Cái đế gạt tàn trắng muốt chợt xuất hiện một vệt màu đỏ. Mà phía dưới mái tóc của tên côn đồ cũng xuất hiện một vệt màu hồng. Sau đó, những giọt máu nhanh chóng rửa qua khuôn mặt của hắn rồi rơi xuống chiếc áo sơ mi.

Về mặt Lâm Bắc Phàm vẫn như trước. Thấy thằng khốn đó vẫn không mở miệng, hắn tiện tay lại giơ cái gạt tàn lên lần nữa...

- Tha mang.... A a..

Thằng côn đồ run rẩy. Khuôn mặt hắc đầy nét sợ hãi. Thậm chí hắn còn tin rằng nếu như chính mình không cầu xin tha thì cái tên mặt người dạ thú này sẽ dùng cái gậy tàn đập nát đầu mình.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, quay đầu nhìn mấy thằng khác. Ánh mắt hắc đi tới đâu, không thằng nào là không sợ, vội vàng rụt cổ.

- Tao muốn biết liệu mày còn nghĩ tới chủ tịch Liễu nữa không?

Lâm Bắc Phàm đột nhiên đứng dậy, liếc mắt nhìn tóc vàng rồi lấy một chiếc khăn lau vết máu dưới đáy gậy tàn.

Tóc vàng trơn mắt. Nếu không có Trương Kế Bằng đỡ, hắn đã ngã xuống từ lâu rồi. Toàn thân hắn run rẩy, chỉ sợ không cẩn thận đầu khớp xương tự rời ra mất. Dưới đũng quần hắn chợt có một dòng nước, thoáng cái đã làm ướt cả quần.

- Có chuyện gì?

Tiếng một cô gái chợt vang lên, Long Yên Nguyệt đẩy cửa phòng bước vào.

Cô vội vàng tới nên vẫn mặt bộ đồng phục cảnh sát. Bộ quần áo càng làm hiện rõ dung nhan xinh xắn, cái cổ cao trắng nõn. Bộ ngực cao vút kèm theo phía dưới là chiếc eo thon thả. Lại còn cả chiếc váy ngắn màu đen cùng với đôi chân thấp thoáng sau chiếc tất...

“Cái này phải nói là khiêu khích hay quyến rũ?”

Đám côn đồ thấy cảnh sát tới vội vàng trốn vào góc tường.

Thấy có tên bị chảy máu, Long Yên Nguyệt liền liếc nhìn Lâm Bắc Phàm sau đó quay đầu đi về phía Liễu Vi, nói một cách ân cần:

- Chị Vi! Có chuyện gì xảy ra? Chị không sao chứ?

- Không! Không sao.

Âm thanh của Liễu Vi mất đi sự tự nhiên. Thậm chí cô còn cảm thấy hít thở khó khăn vì lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy cảnh tượng bạo lực như vậy...

- Chị Vi! Là ai muốn phụ nữ?

Long Yên Nguyệt quay đầu nhìn đám côn đồ.

Tóc vàng giật mình, vội vàng nói:

- Tôi không cố ý. Thực sự tôi không cố ý. Tôi không dám nữa.

Lâm Bắc Phàm nắm cổ tay thả dài. Cái thằng khốn này không đánh đã khai. Rơi vào tay cộp cái chắc chắn là không thoát tôi.

- Tất cả đứng dậy, quay mặt vào tường.

Long Yên Nguyệt cười lạnh nhìn tóc vàng:

- Người đứng đó.

Trương Kế Bằng vội vàng buông tay, lùi đến bên cạnh Lâm Bắc Phàm.

Tóc vàng co quắp người, ngã xuống đất, ánh mắt hoảng sợ nhìn Long Yên Nguyệt, cầu xin:

- Tôi...tôi thực sự không dám nữa.

Tóc vàng vừa nói chuyện vừa đưa tay chống xuống đất, từ từ lùi lại phía sau.

Nói thì chậm nhưng diễn biến lại rất nhanh. Long Yên Nguyệt bước tới trước mặt tóc vàng, giơ chân lên, giẫm mạnh xuống hạ bộ của tóc vàng...

“A a a a...”

Tiếng kêu thảm thiết vang lên, nhưng Lâm Bắc Phàm quay đầu sang một bên không nhìn. Cọc cái thường xuyên đi giày cao gót, lại rất tàn nhẫn. Sau này nếu ai cưới cô ta làm vợ nhất định phải chế tạo cho mình hai cái quần lót bằng inox, cùng với cả khóa bằng vân tay....

40. Chương 40: Chỗ Nào Cũng Mập Mờ.

Long Yên Nguyệt cũng biết nghĩ tới chuyện làm ăn của Kim Sắc Hải Ngạn, nên sau khi hỏi rõ ràng chuyện xảy ra từ Liễu Vi liền nghiêm khắc cảnh cáo, thực ra là uy hiếp mấy tên đó vài câu rồi cho họ cút.

Long Yên Nguyệt chấp pháp nghiêm khắc, nhưng cũng không có nghĩa là không để ý tới tình nghĩa. Hơn nữa, đối phương cũng không chiếm được cái gì mà cái loại chuyển nhỏ như thế này lại làm to lên, lấy lời khai rồi nhân chứng...thì rất rắc rối.

Lâm Bắc Phàm cảm giác không ổn, hần sợ con cọc cái sẽ cho mình một cái gót giày liền gật đầu, cười nói:

- Phó cục trưởng Long, mới đến hả. Hai chị em các người tâm sự, tôi cùng Trương giám đốc phải đi.

“Hắc! Tên khốn này để bà túm được cơ hội rồi.” Long Yên Nguyệt quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, cười lạnh một tiếng rồi nói:

- Đi? Anh đánh vỡ đầu người khác rồi muốn đi? Hừ! Nói dễ nghe thì đó là do anh tự vệ, còn nói khó nghe đó là anh cố tình gây thương tích. Mà tội cố tình rất nặng. Anh có quyền giữ yên lặng, bất kỳ câu nói nào của anh cũng có thể là bằng chứng khi anh đứng trước tòa.

“Lợi dụng việc công báo thù riêng. Đây đúng là như thế!”

Trương Kế Bằng thấy tình hình không ổn liền bất chấp có làm anh hùng hay không. Sau khi vỗ vai Lâm Bắc Phàm, hần liền chuồn mất.

- Yên Nguyệt! Lâm Bắc Phàm cũng chỉ là tự vệ mà thôi. Em đừng làm khó anh ấy.

Liễu Vi đứng dậy, nhưng cứ nghĩ đến lại sợ khiến cho gò ngực pháp phòng rất khó chịu. Hai cái ngọn núi cao cứ nhô lên hạ xuống dường như vẫn còn đang sợ hãi.

Long Yên Nguyệt đảo mắt, thầm nghĩ không thể bắt nạt Lâm Bắc Phàm trước mặt chị Vi, miễn cho hần nhân họa lại được phúc, có được sự bênh vực của chị Vi rồi chiếm luôn tâm hồn. Cọc cái mỉm cười, nói:

- Chị Vi! Em chỉ đùa một chút thôi. Tất nhiên em biết là anh ấy đang tự vệ.

Nói xong, cô quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, nói tiếp:

- Mấy ngày không thấy bóng anh. Anh giúp tôi tìm súng, tôi muốn mời anh ăn cơm.

- Trước đó đã mời rồi mà? Phó cục trưởng Long quá khách khí.

- Như thế làm sao đủ được? Lần trước chỉ là ăn đêm. Lần này tôi muốn chính thức mở tiệc rượu mời anh ăn cơm, uống nước.

- Tôi không đói.

Lâm Bắc Phàm quyết định thà chết chứ không ăn bữa cơm chiêu đãi này.

- Chị Vi!

Long Yên Nguyệt bước lên, kéo cánh tay Liễu Vi, lắc lắc:

- Chị biết em là người chịu ơn tất phải trả. Nếu như Lâm Bắc Phàm không chấp nhận lời mời của em thì cả đời em không yên tâm.

“Đúng là phó cục trưởng Cục công an. Chiến lược đánh vu hồi thật nhuần nhuyễn. Chuyện này chỉ sợ không hay!” Lâm Bắc Phàm vội vàng phản kích, cười nói:

- Nếu vậy, tôi đành phải nghe theo. Nhưng hình như chủ tịch Liễu vẫn chưa ăn cơm. Chúng ta cùng đi.

Long Yên Nguyệt không ngờ Long Yên Nguyệt lại dùng tới cách này, cô kinh ngạc không biết nói gì.

- Thế nào? Không mời sao?

Liều Vi thực ra không nghĩ nhiều, trêu Long Yên Nguyệt một câu.

- A.. Không không! Em vốn có ý đó mà.

Vừa nói chuyện Long Yên Nguyệt vừa lườm Lâm Bắc Phàm một cái.

Long Yên Nguyệt thấy kế hoạch của mình rất khó thực hiện liền tùy ý tìm một nhà hàng ăn qua loa cho xong. Nhưng Lâm Bắc Phàm cũng không chịu yên, hần ám chỉ rằng khách sạn Crown rất tốt. Ít nhất thì nó cũng có một cái nhà hàng ba sao.

Con gái da mặt mỏng nên không còn cách nào khách đành làm theo gợi ý của Lâm Bắc Phàm tới nhà hàng Crown ăn cơm. Tuy nhiên, trong lòng cô cũng ghi thêm cho Lâm Bắc Phàm một nét. Vừa đi, Long Yên Nguyệt vừa lầm bầm:” Tên khốn! Hôn mình hai lần, nhìn phía dưới mình cũng hai lần. Mặc dù mặc quần lót nhưng quần lót thì có ăn thua gì? Lần này lại còn lừa mình một bữa cơm....”

“Một ngày nào đó, bà phải làm cho mày sống không được, chết không xong!”

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng ngại cho Long Yên Nguyệt. Con gái như vậy dù sao thì cũng chẳng tha cho mình. Vậy thì có cơ hội cũng chẳng dại gì mà khách khí. Lâm Bắc Phàm không hề do dự, chọn một phòng sang trọng, còn nói là muốn thử nghiệm cuộc sống tư sản xem thế nào.

Sau khi vào phòng, Lâm Bắc Phàm cầm một cái menu rồi chẳng cần xem mình thích thức ăn gì chỉ nhìn qua giá cả rồi lên tiếng:

- Cho một đĩa bào ngư, thỏ hoang. À...còn cái món “đi ở nông thôn bước trên đường nhỏ” này là món gì? Cái món này nghe tên thấy không tẻ lắm, lấy cho một phần. Còn có...

- Gọi nhiều như vậy, anh ăn hết không?

Long Yên Nguyệt giật lấy menu, nói một cách giận dữ:

- Có tiền cũng không thể hoang phí như vậy.

Một chiêu của Long Yên Nguyệt thực sự cao minh khiến cho người nhân viên còn tưởng người mời khách là Lâm Bắc Phàm. Gã nhân viên liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, ánh mắt hiện rõ mấy chữ...nhà nghèo mới phát.

- Cho một chai Remy Martin hoặc là XO.

Lâm Bắc Phàm vung tay lên.

- Xin hỏi là Remy Martin hay là XO?

Người nhân viên vội vàng hỏi lại.

Hai mắt Long Yên Nguyệt trong veo như làn nước mùa thu, nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Bác sĩ nói người đau dạ dày không được uống rượu. Hay là thôi nhé.

Vừa nói chuyện, Long Yên Nguyệt vừa dựa vào ghế, nhìn Lâm Bắc Phàm tỏ rõ sự uy hiếp.

- Vậy năm chai bia là được rồi. Chủ tịch Liều. Cô uống gì?

Quả nhiên, Lâm Bắc Phàm cũng tha cho.

Trong lúc ăn cơm, Lâm Bắc Phàm chẳng hề khách khí. Uống bia thoải mái. Ngay cả thức ăn ngày thường chẳng hề thấy, hần cũng cần quét sạch.

Bữa cơm này chắc chắn không dưới một ngàn đồng. Nhìn Lâm Bắc Phàm ăn, Long Yên Nguyệt càng nghĩ càng giận. Cô quay đầu, thấy khuỷa tay của Lâm Bắc Phàm đang để dưới liềm nẩy ra ý định.

Long Yên Nguyệt lén lút, đặt tay dưới bàn bắt đầu thò sang phía Lâm Bắc Phàm.

Bắt chợt, chiếc đĩa của Lâm Bắc Phàm đang vận động trên bàn chợt dừng lại, nhe răng nhếch miệng rồi cố gắng nhìn cơn đau, giả vờ gấp miếng thịt về cho vào miệng.

- Anh làm sao vậy?

Liễu Vi thấy sắc mặt Lâm Bắc Phàm không ổn liền ân cần hỏi một câu.

- Không sao. Thức ăn ngon lắm, Phó Cục trưởng Long đúng là người tốt.

Lâm Bắc Phàm cố ý nhấn mạnh hai chữ người tốt.

Cho tới khi Long Yên Nguyệt cảm thấy tay mình hơi mỏi mới tươi cười, rút tay về, nói:

- Đây là điều rõ ràng.

Long Yên Nguyệt rất thông minh, đặt tay lên hai tay ghế rồi dựa lưng, chuẩn bị vị trí an toàn.

“Muốn chạy?” Lâm Bắc Phàm cũng chẳng khách khí, đặt cốc bia xuống cho tay xuống dưới bàn nắm lấy bắp đùi của Long Yên Nguyệt.

“Ừ...” Chẳng biết là tiếng rên hay tiếng gì, nhưng dù sao thì âm thanh đó cũng thu hút sự chú ý.

Nhất thời, Long Yên Nguyệt hơi run run, khuôn mặt đỏ bừng. Cô hận không thể móc súng ra cho Lâm Bắc Phàm một nhát. Nhưng không thể phủ nhận, vừa rồi, cô chợt có cảm giác thích thú. Thậm chí, bên dưới còn thấy âm ỉ....

Đưa tay xoa bắp đùi của Long Yên Nguyệt, Lâm Bắc Phàm không nhận được khi nghĩ tới cảnh cô để lộ. Thiếu chút nữa thì hẳn không kìm chế được mà đưa tay vào tận trong váy...

41. Chương 41: Long Trảo Thủ Chân Chính.

Thấy ko ai post, mình post ké để lên cấp nào :83:

“Mẹ nó! Hôm nay Liễu Vi mà không có ở đây. Cho dù có phải thế nào thì cũng phải xử lý Long Yên Nguyệt!”

Tuy nhiên, nghĩ đi nghĩ lại, cho dù muốn làm, Lâm Bắc Phàm cũng lo Long Yên Nguyệt bắn chết mình. Suy nghĩ một lúc, Lâm Bắc Phàm thần nhiên, thu tay cầm chén rượu lên mà uống.

Long Yên Nguyệt cúi đầu nhấp một chút bia.

- Yên Nguyệt! Em làm sao vậy?

Liễu Vi thấy nét mặt ửng đỏ của Long Yên Nguyệt, liền hỏi:

- Em uống bia chưa bao giờ bị dị ứng cơ mà?

- Không có gì. Có thể tại mấy hôm nay, cơ thể không được khỏe.

Long Yên Nguyệt vừa nói vừa đưa tay xuống dưới gầm bàn.

- À!

Liễu Vi mỉm cười, nói:

- Vậy thì uống ít đi.

- Vâng.

Long Yên Nguyệt không cam lòng phải đáp trả, đưa tay dao động trên bắp đùi của Lâm Bắc Phàm. Chỉ có điều, cô cũng không biết rõ vị trí của bắp đùi Lâm Bắc Phàm ở đâu nên cái tay vô tư hạ xuống nơi gốc rễ của hắn. Hơn nữa, vừa chạm vào nó, nàng chẳng thèm nghĩ nhiều, đưa tay bóp mạnh một cái....

Yên tĩnh! Không gian hoàn toàn yên tĩnh.

Lâm Bắc Phàm run người, cậu hai của hắn gần như không chịu nổi nữa, dưới sự kích thích liên chồm dậy, chuẩn bị phản kích.

Long Yên Nguyệt buông tay nhanh như chớp, sau đó hai tay ôm đầu, đứng bật dậy. Bất chấp sự có mặt của Liễu Vi chạy thẳng ra cửa. Vừa chạy, cô vừa hét lên một tiếng chói tai:

- A a a a a....

“Rầm!” Một tiếng đập cửa vang lên rất mạnh.

Cuối cùng thì Liễu Vi cũng cảm nhận được có chuyện gì đó không ổn, quay sang hoài nghi nhìn Lâm Bắc Phàm nói:

- Rốt cuộc thì hai người có chuyện gì?

- Tôi còn đang định hỏi cô. Có thể cơ thể của Long phó cục trưởng thực sự không được ổn.

Lâm Bắc Phàm ngang bướng, trả lời. Nhưng trong lòng lại đang thầm hỏi, vừa rồi hành động của Long Yên Nguyệt là nàng chiếm lợi thế hay là mình cho nàng ăn đậu hũ...

- Có đúng không?

Liễu Vi không tin lắm mà nhìn Lâm Bắc Phàm một cách quái dị. Sau đó, cô đứng lên như định đuổi theo Long Yên Nguyệt.

- Khụ... Chủ tịch Liễu... Cô cũng biết, tôi là người làm công. Nói một cách chính xác thì thuộc về giai cấp vô sản.

Liễu Vi:

-

Trước khi Liễu Vi đi cũng tính luôn hóa đơn. Lâm Bắc Phàm vẫn ngồi lại, để cho tiểu Kim ra ngoài. Một người một thú, chén lớn chén nhỏ, nhồm nhoàm ăn uống.

Bởi vì Liễu Vi đã nói rõ ngày làm việc chính thức nên sau khi Lâm Bắc Phàm ra khỏi khách sạn Crown liền đi thẳng về phía phòng trọ của mình. Nếu như đi bộ thì phải mất gần một tiếng. Nhưng như thế cũng hay, tản bộ một chút để cho dễ tiêu hóa.

“Ừm! Mình có cần phải sắm mấy bộ quần áo lịch sự một chút? Lại còn phải mua cả máy tính, tốt nhất là máy tính xách tay. Mười vạn đồng của Lưu Đại Khánh cứ giữ lấy mà không tiêu thì có khác gì không có tiền?”

Vừa đi vừa nghĩ, Lâm Bắc Phàm chợt đi tới khu phía Bắc, tới đầu một cái ngõ nhỏ. Lúc này vẫn còn sớm, mặc dù trong ngõ người qua lại không nhiều lắm, nhưng những cửa hàng vẫn bật đèn sáng choang cùng với ánh đèn neon nhiều màu tô điểm cho bức tranh khung cảnh càng thêm rực rỡ.

Khu đèn đỏ của thành Nam cũng ở trong những con đường nhỏ hẹp. Người ta nói hương thơm chẳng ngại gì ngõ nhỏ cũng hoàn toàn chính xác. Chỉ cần ở đây có gái đẹp thì cho dù có hẻo lánh đến mấy thì ruồi cũng sẽ bay đến.

Hai ngày qua bị Liễu Vi và Long Yên Nguyệt kích thích, lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm đưa mắt nhìn mấy cô gái trong thẩm mỹ viện đang trang điểm cho khách. Mặc dù không nhìn rõ mặt nhưng cặp đùi trắng như tuyết cũng có sức hấp dẫn rất lớn. Còn có một cô gái mặc váy ngắn màu vàng đang dạng chân ngồi trước cửa. Cô ta không mặc đồ lót nên toàn bộ bắp đùi cho tới chỗ sâu nhất cũng như muốn phơi ra trước mặt người khác.

- Đại ca!

Một âm thanh lạnh lùng nhưng có chút kính sợ vang lên.

Lâm Bắc Phàm quay đầu liền thấy dáng người thon thả, đầu ra đáy của Mộc Tiểu Yêu đang đi về phía mình. Mái tóc đen nhánh của cô bé tết lại phía sau, đang khoác một chiếc áo khoác màu xanh. So với sự

kiêu ngạo, ương bướng lúc trước thì bây giờ nhìn có sức sống và trẻ trung hơn rất nhiều. Nhưng cũng bởi cô bé quá đẹp, khiến cho người ta có cảm giác như hồ ly tinh chứ không phải là người nữa.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn lại phía sau rồi lại quay đầu nhìn Mộc Tiểu Yêu, nói với giọng nghi hoặc:

- Cô đang nói chuyện với tôi hay sao?
- Bang Hồ Điệp chỉ có một lão Đại đó chính là anh.

Mộc Tiểu Yêu đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, ngẩng đầu, ánh mắt kiêu ngạo, ương bướng.

“Bang Hồ Điệp? Chẳng lẽ con bé này muốn kéo mình vào xã hội đen hay sao? Chui rúc trong cái chỗ toàn dao với súng đó nếu không phải mày chết thì tao chết.” Cuộc sống như vậy... Lâm Bắc Phàm không muốn nghĩ tới.

Trầm mặc một lúc, Lâm Bắc Phàm rút một điều thuốc để châm sau đó xoay người đi về phía tiểu khu mà hắn thuê. Mộc Tiểu Yêu chẳng hề do dự đi theo Lâm Bắc Phàm. Hai tay nắm lại với nhau, nhìn có chút lo lắng...

- Tôi biết cô có rắc rối. Nhưng với thời gian ở trường trung học và hai năm lăn lộn, tôi có thể nói rằng việc đó không hề có tương lai.

Sau khi phòng, Lâm Bắc Phàm ngồi xổm trên giường, ngẩng đầu nhìn Mộc Tiểu Yêu, cười cười:

- Đừng có nghĩ rằng đám đá như thế là có thể trở thành người nổi bật. Cho dù có đám đá giỏi đến mấy thì cũng chỉ là một con tốt thí mà thôi. Nếu như nói giới xã hội đen của thành Nam là một cái đầm nước sâu thì những người như cô chỉ có thể coi như chút bọt nước trên mặt mà thôi.
- Người khác có thể làm tại sao tôi không thể?

Mộc Tiểu Yêu cắn môi, kiêu ngạo nhìn Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm rút điều thuốc, nói một cách thần nhiên:

- Kofi Annan có thể là tổng thư ký Liên Hiệp Quốc, cô cũng có thể không? Bin Laden có thể khiến cho toàn thế giới hoảng sợ, cô cũng có thể làm? Les có thể không cần phải giải phẫu biến tính cũng trở thành người nửa nam nửa nữ, cô cũng làm được không? Nói một cách đơn giản, mỗi một thành viên ông đều có thể đứng để tiểu, cô cũng.... Khụ.. Tất nhiên, đó là tôi chỉ muốn nói để cho cô biết được. Cho dù chuyện gì cũng không thể bỏ qua nguyên nhân khách quan đang tồn tại.
- Chỉ cần anh chịu giúp, tôi nhất định có thể.

Mộc Tiểu Yêu cúi đầu. Do dự một chút, cô bé ngẩng đầu, ưỡn ngực nhìn Lâm Bắc Phàm một cách chăm chú, cố lấy can đảm nói:

- Thực sự nếu anh muốn tôi làm cái gì cũng được.

Mặc dù cô bé còn chưa trưởng thành nhưng hai gò ngực căng tràn nhựa sống, không thể coi thường.

Lâm Bắc Phàm biết Mộc Tiểu Yêu có thể dứt khoát như vậy, chắc chắn có nguyên nhân không thể cho ai biết. Hắn cũng chẳng muốn hỏi, rút một hơi thuốc rồi nói một cách thần nhiên:

- Còn nhỏ quá, anh không có hứng.
- Tôi...có thể mà.

Mộc Tiểu Yêu cúi đầu, rồi lại cố gắng ưỡn ngực.

- Anh không nói tới chuyện kia. Anh nói em còn quá nhỏ. - Lâm Bắc Phàm nuốt nước bọt. “Mẹ nó! Thế này còn phải cố giả vờ lương thiện.”
- Vậy... - Mộc Tiểu Yêu suy nghĩ một chút, nói:
- Em... Em... Có thể là vị hôn thê đầu tiên của anh.

Suy nghĩ một lúc, sắc mặt Lâm Bắc Phàm từ từ trở nên nghiêm nghị, nói:

- Cô nên suy nghĩ kỹ, không lại hỏi không kịp.

- Vâng.

Mộc Tiểu Yêu trả lời ngắn gọn, trực tiếp.

Thực ra, Lâm Bắc Phàm cũng lo lắng nguyên thần của ác long Brake sau khi thức giấc sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để tìm mình. Sau đó có chuẩn bị mà đến. Với việc ngồi đợi chết, chẳng bằng nghỉ ngơi dưỡng sức. Ngồi đợi cừu nhân tới nhà, chẳng bằng như sét đánh mà cho nó chết trước. Dù sao thì Mộc Tiểu Yêu cũng chẳng có đường về. Hơn nữa, con bé này có chút hung dữ, càng quan trọng hơn là có tâm báo đáp. Nếu như cô bé thực sự có thể nổi lên ở thành Nam thì bản thân hắn cũng coi như có thêm một chút thực lực...

42. Chương 42: Bang Hồ Điệp.

Tiếp nào:18:

Lâm Bắc Phàm vẫy tàn thuốc, mỉm cười nói:

- Nếu như cô đã quyết định như thế tôi có thể giúp. Nhưng phải nói trước là có khả năng tôi sẽ làm cho cô thất vọng. Ít nhất, tôi không phải là người không sợ đao thương như cô tưởng tượng đâu.

- Có lời nói đó là đủ rồi.

Mộc Tiểu Yêu ngẩng đầu, trong mắt xuất hiện sự mừng rỡ. Tuy nhiên ngay lập tức lại hơi sững lại.

“Như thế này cũng chỉ còn biết cố hết sức, để mặc cho số phận. Việc tốt và việc xấu thực ra chỉ cách nhau có một câu nói.” Lâm Bắc Phàm thở dài rồi chợt nhớ đến một việc hồi luôn:

- Được rồi! “Địa Chủ” của thành Nam là ai?

- Địa Chủ ?

Mộc Tiểu Yêu suy nghĩ một chút rồi nhìn Lâm Bắc Phàm nói:

- Người đó chính là thuộc hạ của Liêu Thiên Cửu.

Ở thành Nam người chưa từng nghe nói tới Địa Chủ có thể rất nhiều, nhưng người chưa nghe nói tới cái tên Liêu Thiên Cửu thì lại rất ít. Đừng nói là người gốc ở thành Nam mà cho dù là người tới làm công như Lâm Bắc Phàm cũng đều ngưỡng mộ đại danh của Liêu Thiên Cửu.

Liêu Thiên Cửu với cái đầu trọc tới thành Nam vào sáu năm trước. Đầu tiên chỉ là một tên côn đồ bình thường nhưng với lòng dạ độc ác và sự a dua nịnh nọt, ba năm trước cái tên của hắn đã nổi khắp thành Nam. Mà sau ba năm, vị trí của hắn chẳng khác nào mặt trời giữa buổi trưa ngồi lên chiếc ghế thể lực số một trong thế giới ngầm ở thành Nam. Chẳng hề có chút nói ngoa, ở thành Nam, nếu Liêu Thiên Cửu tự nhận thứ hai thì cũng chỉ có Đường Thiết Sơn có can đảm đứng lên nhận số một.

Mà trên thực tế, giữa Đường Thiết Sơn và Liêu Thiên Cửu cơ bản chẳng có gì để mà so sánh. Liễu Thiên Cửu dựa vào chém giết, liếm máu để sống. Đường Thiết Sơn là người làm ăn có thực lực sâu không thấy đáy. Hai người đều tránh xung đột với nhau.

“Địa Chủ” là thuộc hạ của Liêu Thiên Cửu thì Lâm Bắc Phàm gặp phải rắc rối lớn.

Tuy nhiên, lo lắng thì lo lắng, Long Yên Nguyệt chẳng hề hối hận hay than ngắn thở dài. Nói thẳng ra cho dù biết rõ “Địa Chủ” là thuộc hạ của Liêu Thiên Cửu thì chuyện xé chiều hôm nay cũng chẳng có gì sai lầm.

- Anh biết “Địa Chủ”?

Thấy Lâm Bắc Phàm không nói gì, Mộc Tiểu Yêu hỏi một câu.

- Không biết.

Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc, cười nói:

- Không liên quan tới hần. Cô cứ về trước đi. Nhưng tôi phải nhắc nhở cô một câu rằng sống trên đường thì can đảm là điều đương nhiên, nhưng quan trọng nhất vẫn phải là mưu kế.

Mộc Tiểu Yêu cúi đầu. Một lát sau, lý nhí nói:

- Tôi cứ thế mà đi?

Lâm Bắc Phàm vung tay lên, nói:

- Đi thôi! Sau này có chuyện gì tới tìm tôi. Nhưng có thể giúp hay không thì tôi cũng không dám chắc.

Mộc Tiểu Yêu xoay người. Mới đi được vài bước liền dừng chân, quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm rồi nói:

- Tôi thành lập bang Hồ Điệp chỉ làm giúp chức vụ phó bang chủ thôi. Đại ca của bang Hồ Điệp vẫn là anh.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm hơi giật giật nhưng cũng không nói gì. Hần biết, Mộc Tiểu Yêu chắc chắn đã thu phục được hai mươi mấy thằng côn đồ tối hôm đó. Nếu như mình không đồng ý với câu nói của cô bé thì đám côn đồ đó chắc chắn sẽ không phục.

- Anh...thật sự không có yêu cầu gì ở tôi?

Mộc Tiểu Yêu cúi đầu:

- Tôi không còn...nói tục nữa.

Mỹ nhân có càng nhiều thì càng tốt nhưng phải dựa vào sức hút của bản thân để mà chinh phục. Khóe miệng Lâm Bắc Phàm hơi trễ xuống, chảy ra một chút dãi. Hần tiện tay gạt tàn thuốc, cười nói:

- Cô chấp nhận?

- Tôi...tôi đồng ý.

Mộc Tiểu Yêu lý nhí nên nghe không được rõ cho lắm.

- Nếu tôi muốn có được cô thì cần phải đưa sính lễ như thế nào?

Mộc Tiểu Yêu ngẩng phắt đầu, ánh mắt tỏa sáng, nói:

- Một nửa thế giới xã hội đen của thành Nam.

Nói xong, nha đầu đó cười một cách thần nhiên càng khiến cho khuôn mặt thêm rạng rỡ.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, không nói gì, xoay người đi.

Mộc Tiểu Yêu đứng lặng ở chỗ một lúc lâu, sau đó quay đầu. Đi chưa được bao xa, một đám côn đồ liền xông ra, vây quanh Mộc Tiểu Yêu, nhao nhao hỏi.

- Chị Tiểu Yêu. Đại ca đã đồng ý giúp bang Hồ Điệp chúng ta rồi chứ? Nếu như đại ca không gia nhập thì bọn tôi không chấp nhận chị làm đại ca đâu.

- Tao tin! Vừa rồi nhìn đại ca hút thuốc trông đẹp trai quá. Thậm chí đó còn là Marlboro, năm đồng một gói. Thật là có tính cách.

Mộc Tiểu Yêu ngẩng đầu, khuôn mặt cô bé lạnh lùng nhìn đám thanh thiếu niên trước mặt, nói:

- Đại ca đồng ý rồi. Nhưng việc nhỏ anh ấy không ra mặt. Mà chúng mày phải giữ bí mật chuyện hôm nay. Bất cứ lúc nào, nếu ai dám nói quan hệ của đại ca với bang Hồ Điệp chúng ta thì đừng có trách.

Không gian trở nên yên tĩnh một lúc lâu. Cuối cùng cũng có một thiếu niên, bước lên nói:

- Vậy đại ca có nói gì không?

- Tất nhiên.

Mộc Tiểu Yêu vung tay lên nói:

- Những trước tiên tao cần phải nói, chưa muốn gia nhập vào bang Hồ Điệp thì rút lui vẫn còn kịp. Nhưng một khi tao nói câu tiếp theo, nếu đứa nào còn muốn bỏ đi thì không được nữa rồi.

Đều là một đám thiếu niên chưa có nhiều kinh nghiệm lăn lộn, chỉ bị ảnh hưởng bởi game và phim nên khi thấy Mộc Tiểu Yêu nói như vậy, lại biết đằng sau có đại ca với thực lực rất cao làm chỗ dựa nên cả đám đều ưỡn ngực, tỏ vẻ dũng cảm.

- Tốt lắm.

Mộc Tiểu Yêu gật đầu, nói tiếp:

- Muốn ngồi ở thành Nam thì biện pháp đơn giản nhất chính là chém bay đối thủ của chúng ta. Chẳng hạn như “Địa Chủ”, thủ hạ của Liêu Thiên Cửu.

- Phù...

Tất cả mọi người đều hít một hơi thật sâu, kinh hãi nhìn Mộc Tiểu Yêu.

Liêu Thiên Cửu! Con người đó chỉ cần dẫm chân một cái là cả thành Nam chấn động. “Địa Chủ” là cánh tay phải đắc lực của hắn nên ở thành Nam cũng có một địa vị không bình thường. Nếu như chém “Địa Chủ” thì có mười cái mạng cũng không đền nổi...

- Đây có phải là ý của đại ca không?

- Mà nói gì?

Mộc Tiểu Yêu lảng tránh không trả lời.

Sau khi trở về căn phòng trọ, Lâm Bắc Phàm móc tiểu Kim từ trong túi quần, đặt lên mặt bàn. Một người một thú trừng mắt nhìn nhau.

Vốn Lâm Bắc Phàm chỉ muốn theo đuổi một cuộc sống bình thản, nhưng từ sau khi con vật này xuất hiện, cuộc sống bình yên của hắn bị phá vỡ. Mà sau này, còn chưa biết có gì nguy hiểm xảy ra nữa.

Nguyên thần của Ác long Ba Khắc sau khi thức tỉnh thì sự nguy hiểm có thể đến bất cứ lúc nào. Điều kinh khủng ở đây đó là Lâm Bắc Phàm không hề biết lúc nào nó thức giấc, lại càng không biết người nào đang mang nguyên thần của Ác long Ba Khắc.

Nói theo kiểu quan chức thì bất cứ người nào cũng có khả năng mang theo nguyên thần của Ác long Ba Khắc. Có thể là Liễu Vi, có thể là Long Yên Nguyệt, có thể là Mộc Tiểu Yêu, Đường Phong... thậm chí có thể là một nhân vật tầm thường trong một con hẻm nhỏ.

Có thể, linh hồn của Ác long Ba Khắc đã tỉnh giấc và đang tìm xem Đồ Long đao ở đâu.

Lâm Bắc Phàm rút một điều thuốc lá châm rồi rít một hơi thật sâu. "Nếu như mình là người mang theo nguyên thần của Ác long Ba Khắc, nếu như chính mình muốn tìm kiếm Đồ Long đao thì với sức của một người là chuyện không thể. Như vậy, phải trở thành một nhân vật được nhiều người ủng hộ. Ít nhất thì cũng phải như con bướm đang ẩn nấp trong một cái tập đoàn nào đó. Hơn nữa, con bướm đó chỉ cần vẩy cánh một cái là có thể tạo ra hiệu ứng cánh bướm.

"Mẹ nó! Đang yên đang lành không cần phải lo nghĩ thì bây giờ lại phải lo làm sao cho mạnh hơn." Lâm Bắc Phàm gõ đầu tiểu Kim, nói một cách nghiêm túc:

- Để đề phong cái thằng Ba Khắc kia, bắt đầu từ bây giờ, tao với mày phải trang bị tốt một chút. Mà trang bị tốt nhất của con người là gì? Đó chính là quyền lực, thế lực, vũ lực, tiền tài, mỹ... Thiếu thứ nào cũng không được.

Hiệu ứng cánh bướm (tiếng Anh: Butterfly effect) là một cụm từ dùng để mô tả khái niệm trong lý thuyết hỗn loạn về độ nhạy cảm của hệ đối với điều kiện gốc (sensitivity on initial conditions). Vốn được sử dụng ban đầu như một khái niệm khoa học đơn thuần, hiệu ứng cánh bướm sau đó đã được nhắc đến nhiều lần trong văn hóa đương đại, đặc biệt là trong các tác phẩm có đề cập tới quan hệ nhân quả hoặc nghịch lý thời gian.

Năm 1972, nhà khí tượng học và chuyên gia về lý thuyết hỗn loạn Edward Norton Lorenz đã giới thiệu trước Hiệp hội phát triển khoa học Hoa Kỳ (American Association for the Advancement of Science) một bài nói chuyện có tựa đề Predictability: Does the Flap of a Butterfly's Wings in Brazil Set off a Tornado in Texas?

(Tính dự đoán được: Liệu con bướm đập cánh ở Brasil có thể gây ra cơn lốc ở Texas?).[1] Trước đó vào năm 1961, trong khi mô phỏng một dự đoán về thời tiết trên máy tính, Lorenz đã lỡ nhập số liệu là số thập phân 0,506 thay vì 0,506127 như dự định, và do đó đã thu được kết quả dự đoán thời tiết hoàn toàn khác biệt so với tính toán ban đầu.[2] Từ kết quả này Lorenz đã đề cập tới sự ràng buộc chặt chẽ của hệ vật lý đối với các điều kiện ban đầu trong bài nói chuyện. Theo đó một cái đập cánh của con bướm nhỏ bé có thể gây ra sự thay đổi (dù rất nhỏ) trong điều kiện gốc của hệ vật lý, dẫn đến kết quả là những thay đổi lớn về thời tiết như cơn lốc tại một địa điểm cách nơi con bướm đập cánh hàng vạn km. Cũng theo Lorenz thì tỉ lệ động năng giữa một cái đập cánh của con bướm với toàn bộ cơn lốc là quá nhỏ, vì thế con bướm chỉ có vai trò không đáng kể trong những tính toán lý thuyết hỗn loạn cho hệ vật lý, nói cách khác thì nếu một cái đập cánh của con bướm có thể gây ra cơn lốc, thì một cái đập cánh khác cũng có thể dập tắt nó, và bên cạnh cái đập cánh của con bướm thì còn có vô vàn hoạt động khác có động năng đáng kể hơn rất nhiều có thể ảnh hưởng tới thời tiết.

43. Chương 43: Khách Không Mời.

Tiểu Kim gật đầu rồi nói một cách lầy lòng:

- Đại ca anh tuần, uy vũ mà! Tiểu Kim thề đi theo đại ca, dù nước sôi lửa bỏng cũng không sờn lòng.
- Nói cái gì hữu dụng đi.

Lâm Bắc Phàm trừng mắt nhìn tiểu Kim:

- Mà có cách nào không?

Tiểu Kim rụt cổ, nghiêng đầu, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Về vũ lực, tôi đã đưa cho anh Long Tu bảo điển. Chỉ cần ngày nào anh cũng kiên trì tu luyện thì không cần phải lo. Về tiền, tôi đi ăn trộm thì anh không chịu, hay là lấy nước bọt của tôi đi làm thuốc trắng dương siêu cấp, duy trì sức khỏe tình dục?
- Không được.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu. Nhưng với sự gợi ý của tiểu Kim, hắn nghĩ ra điều gì đó, ánh mắt sáng ngời nhìn con vật nhỏ, cười nói:

- Tao nhớ lần đầu tiên gặp mày, mày nói toàn thân mày đều là báu vật. Nói rõ xem nó là như thế nào?

Tiểu Kim giật mình vội vàng lùi lại mấy bước, nét mặt ra vẻ đáng thương, cười hề hề, nói:

- Mặc dù toàn thân tôi đều là báu vật nhưng nếu cắt nó đem bán thì tôi không sống được. Chỉ có chút nước bọt là có thể lấy thoải mái, không bao giờ hết.
- Có thật không? Mày phải nói thật. Chuyện này có quan hệ tới sinh tử tồn vong của Long cốc đấy.
- Chuyện này...

Tiểu Kim do dự một lúc rồi nói:

- Đại ca! Nếu như cho tiểu Kim vào trong nồi nấu ba ngày ba đêm thì cũng có thể làm ra được một loại thuốc có thể điều trị trăm thứ bệnh. Cho dù là ung thư hay HIV, chỉ cần còn chút hơi thở là có thể điều trị.
- Thần kỳ như vậy à?

Lâm Bắc Phàm hỏi một câu, trong lòng cảm thấy choáng váng. Mặc dù đã rất nhiều ngày nhưng hắn vẫn không thể quên được hình ảnh trong nhà tiền chủ lên tới tận nóc.

Tiểu Kim ngửi thấy mùi nguy hiểm liền ngồi xuống đất, nước mắt chảy ròng ròng, nói:

- Đại ca! Thần kỳ thì thần kỳ nhưng nếu anh thực sự bỏ tiểu Kim vào nồi nấu trong ba ngày thì chỉ sợ tiểu Kim phải mất một tháng mới có thể hồi phục nguyên khí. Thần công của đại ca chưa thành, trong thời gian một tháng đó nếu có chuyện nguy hiểm thì ai là người bảo vệ đại ca?

Lâm Bắc Phàm cầm cái đuôi của tiểu Kim nhưng không ra tay. Suy nghĩ một chút, hắn chán nản ngồi xuống mép giường. Nếu thực sự nấu tiểu Kim mà mất tới một tháng phải nơm nớp thì Lâm Bắc Phàm không muốn. Nhưng điều quan trọng nhất là lúc trước, hắn và Likedance chào từ biệt trên internet đã tiện tay cho nick của cô bé vào trong danh sách đen.

Internet mờ mịt như vậy, muốn dựa vào một cái nickname để tìm một người bạn thì còn hơn cả tìm kim đáy biển. Hơn nữa, cho dù tìm được thì làm sao? Chỉ sợ là cô bé đã nằm trên giường không dậy nổi, làm sao còn có thời gian lên mạng nói chuyện phiếm?

- Được rồi.

Lâm Bắc Phàm khẽ thở dài:

- Về chuyện tiền thì mày tự nghĩ cách đi.

Tiểu Kim thở phào nói:

- Đại ca! Bây giờ là thời đại công nghệ thông tin. Tôi đề nghị anh mua một cái máy tính, như vậy tôi có thể lên mạng tìm kiếm cách.

- Được rồi.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy không yên tâm. Thực ra, hắn cũng có ý định mua máy tính từ lâu.

Cố gắng bình tĩnh, Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc rồi bắt đầu suy nghĩ về tương lai của mình.

“Bởi vì nguy hiểm tiềm ẩn nên hắn phải chuẩn bị sẵn những thứ che chắn!”

“Cũng bởi vì nguy hiểm tiềm ẩn nên hắn phải làm cho bản thân mạnh hơn.”

Vũ lực? Đã có Long Tu bảo điển. Tiền tài thì chờ tiểu Kim nghĩ cách. Còn quyền lực thì có thể từ từ ngoi lên. Về quyền lực, Long Yên Nguyệt chính là phó Cục Trưởng Cục Công an khu Bản Kiều của thành Nam. Hơn nữa, cha cô lại là giám đốc Công an thành phố, sau này cứ giữ quan hệ tốt với cô ta. Ài! Long Yên Nguyệt là một con cọp cái, chỉ sợ là phải nghĩ cách...

Về tạo ra thế lực, Lâm Bắc Phàm suy nghĩ làm thế nào cho Mộc Tiểu Yêu đứng chân ở thành Nam. Mặc dù Mộc Tiểu Yêu còn nhỏ tuổi, nhưng suy nghĩ và can đảm không thể coi thường.

Suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng vạch ra được sơ bộ con đường phải đi. Hắn ngồi trên giường tu luyện Long Tu bảo điển gần một tiếng rồi lăn ra ngủ.

Ngày tiếp theo, khi Lâm Bắc Phàm đi làm liền mang cả tiểu Kim đi theo. Sau khi hiểu rõ thần thông của tiểu Kim, hắn cảm giác tiểu Kim chính là con vật cần thiết của mình. Suy nghĩ tới chuyện liên lạc với Mộc Tiểu Yêu, Lâm Bắc Phàm mang chiếc điện thoại mà Liễu Vi đưa cho rồi chuẩn bị mua một cái sim.

Vừa mới ra khỏi cửa, tiểu Kim đã nhỏ giọng nói:

- Đại ca! Computer. Anh không được quên computer của tôi.

Dù sao thì cũng định mua, Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút rồi tới ngân hàng rút một vạn đồng. Lúc lấy tiền, vẫn sợ tiểu Kim lại ăn trộm tiếp, tay trái của hắn vẫn phải đặt trong túi. Bảo vệ của ngân hàng nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt cảnh giác. Hắn cố ý tìm một vị trí an toàn, cầm sẵn điện thoại chuẩn bị báo cảnh sát...

Nói thật, ngoại trừ danh hiệu đại hiệp Đồ Long ra, Lâm Bắc Phàm cũng hoàn toàn bình thường. Ngay cả máy tính hắn cũng không biết nhiều lắm. Hắn lắng nghe người nhà một cô bé nói cái này có thể mua liên vùng tay, nói:

- Lại đây. Tôi muốn mua cái này.

Năm nghìn đồng đổi lấy một chiếc máy tính xách tay hiệu ASUS màu bạc. Lúc này, thời gian đã tới gần mười hai giờ. Muốn mang máy tính về nhà là chuyện không thể. Sau khi suy nghĩ một chút, hắn quyết định mang nó tới Kim Sắc Hải Ngạn.

- Ái chà!

Trương Kế Bằng tháo cái gọng kính bằng vàng xuống, đưa tay dụi mắt, nhìn chiếc máy tính trong tay Lâm Bắc Phàm, cười nói:

- Ông bạn! Vừa mới trúng thưởng hả?

Vừa nói, Trương Kế Bằng vừa đưa tay trái, làm một động tác.

- Ở đâu ra? Năm nghìn đồng đấy.

Lâm Bắc Phàm nói năm nghìn nhưng trên thực tế chiếc máy tính này chỉ đáng giá bốn ngàn.

Trương Kế Bằng móc một điếu Malboro năm đồng, cười nói:

- Tôi biết cậu hút loại này. Làm một điếu đi. Này! Có chuyện muốn hỏi. Địa chủ hình như là thủ hạ của Liêu Thiên Cửu phải không?

Lâm Bắc Phàm đi vào trong gian phòng, nói:

- Có phải không?

Trương Kế Bằng kéo dài lỗ tai, chuẩn bị nghe xem Lâm Bắc Phàm có cao kiến gì hay không nhưng chỉ thấy đối phương chẳng hề để ý. Trương Kế Bằng không nhịn được liền nói:

- Liêu Thiên Cửu là đại ca số một ở thành Nam.

- Người chúng ta đặc tội không phải là Liêu Thiên Cửu.

Lâm Bắc Phàm cẩn thận đặt chiếc máy tính xuống rồi quay đầu nhìn Trương Kế Bằng:

- Nếu như anh là Liêu Thiên Cửu, tôi không cần thận đánh phải một trong số một trăm con chó của anh. Anh có tới tìm tôi không?

- Cao kiến. Làm sao mà tôi không nghĩ ra nhỉ?

Trương Kế Bằng vỗ đùi.

Lâm Bắc Phàm hiểu ý cười cười, nằm trên ghế, dùng chân mở TV. Mặc dù Lâm Bắc Phàm nói vậy nhưng thực tế hắn cũng có chút lo lắng. Cho dù Liêu Thiên Cửu chẳng thèm tới tìm mình nhưng vẫn còn Địa chủ? Mà Địa chủ cũng có thể không cần.

“Cộp...cộp...cộp”

Trương Kế Bằng vừa dứt lời liền có người gõ cửa phòng bảo vệ.

- Vào đi.

Lâm Bắc Phàm vội vàng ngồi dậy, chỉnh trang lại cho giống với một người bảo vệ.

Sau khi cánh cửa mở ra, một tên béo có đôi mắt ti hí, mặc toàn hàng hiệu xuất hiện. Người này chẳng có gì lạ đối với Lâm Bắc Phàm. Hắn chính là người mà Lâm Bắc Phàm đã gặp ở thiên đường Kim Ngọc cùng với Đường Phong, Trương công tử - Trương Minh Thắng.

- Đây là?

Trương Kế Bằng lễ phép cười cười, tưởng khách tới tìm mình.

- Phì!

Trương Minh Thắng nghiêng đầu nhìn Trương Kế Bằng nói:

- Đừng có mà lẩm miệng. Mày có là khúc gỗ hay đồng phân thì cũng cảm ơn cho ông. Nếu không, ông làm cho mày người chẳng ra người mà phân chẳng ra phân đấy.

44. Chương 44: Tới Nhà Trả Thù.

Trương Kế Bằng nhìn phía sau lưng Trương Minh Thắng không thấy có người đi theo. Quay sang đánh giá thể hình của tên mập, hắn có cảm giác nếu mình thực sự động thủ thì cũng tốn rất nhiều sức. Từ sau buổi tối đánh mấy tên thủ hạ của Địa Chủ, dũng khí của Trương Kế Bằng cũng tăng lên rất nhiều.

Trương Kế Bằng bình tĩnh, nói một cách thản nhiên:

- Vị tiên sinh này! Nếu như ngài tới Kim Sắc Hải Ngạn để vui chơi thì tôi rất hoan nghênh. Nhưng nếu như...

- Tao nhổ vào!

Trương Minh Thắng giơ bàn tay to lớn, chuẩn bị cho Trương Kế Bằng một cái tát.

Trương Kế Bằng vội lùi lại cảnh giác nhìn tên mập. Trong lòng hắn chuẩn bị sẵn phải dậy dỗ cho cái con lợn lúc nào cũng phì phì “tao nhổ vào” này một chút.

Lâm Bắc Phàm biết nếu như Trương Kế Bằng dám ra tay với Trương Minh Thắng thì chỉ sợ hắn chết lúc nào cũng không biết. Dù gì thì cũng là người làm cùng, hơn nữa, tối hôm qua còn sống vai tác chiến với nhau, nên Lâm Bắc Phàm đứng dậy, gật đầu với Trương Kế Bằng, cười nói:

- Trương công tử! Công tử tới Kim Sắc Hải Ngạn có chuyện gì?

Trương Minh Thắng cũng chẳng thèm để ý tới Trương Kế Bằng. Với cái loại người như Trương Kế Bằng, hắn cũng chẳng thèm để mắt. Thấy Lâm Bắc Phàm nói chuyện với mình, Trương Minh Thắng mừng rỡ, rút từ trong túi quần ra bao thuốc là Panda, sau khi châm một điếu liền cười nói:

- Người anh em! Tôi tìm anh thật là vất vả. Từ lần trước ở...

Trương Minh Thắng chợt nghĩ ra chuyện gì đó liền dừng lại, quay đầu nhìn Trương Kế Bằng, nói:

- Tao nhổ vào. Ông mày nể mặt Lâm Bắc Phàm mới không đánh mày. Mày đúng là... Con mẹ mày! Muốn thành đồng phân phải không?

- Giám đốc Trương. Anh ra ngoài trước đi.

Lâm Bắc Phàm vội lên tiếng giảng hòa.

- Mày cũng họ Trương? Mày cũng xứng là họ Trương?

Nét mặt Trương Kế Bằng hết xanh rồi trắng, xoay người ra khỏi phòng. Từ sau khi thấy điếu thuốc là trong tay Trương Minh Thắng, hắn thậm cảm thấy may mắn vì không động thủ. “Mẹ nó! Có thể hút Panda thì không phải người mà mình có thể đánh.” Sau khi ra khỏi phòng, đập vào mắt hắn là hai người to cao mặc comple màu đen khiến cho Trương Kế Bằng lại càng thêm sợ hãi.

Về thân phận của Trương Minh Thắng, Lâm Bắc Phàm cũng không rõ lắm. Sau khi hắn ngồi xuống liền gật đầu với Trương Minh Thắng, cười nói:

- Trương công tử. Nếu tôi nhớ không nhầm thì ở thiên đường Kim Ngọc chúng ta đã nói rõ ràng rồi mà.

- Tất nhiên là người không nhớ nhầm mà là tôi nhớ nhầm.

Trương Minh Thắng nhìn quanh thấy không có ghế để ngồi, hơi khó chịu liền vung tay:

- Đi! Đi tới thiên đường Kim Ngọc. Tôi mời anh.

- Như vậy làm sao được? Tôi còn phải đi làm.

Lâm Bắc Phàm biết Trương Minh Thắng muốn học kỹ thuật đánh bả a.

- Đi làm?

Trương Minh Thắng suy nghĩ một chút rồi xoay người mở cửa phòng, hét lên với hai người bên ngoài:

- Hai người các người hôm nay đứng ở đây. Nếu có ai dám đến Kim Sắc Hải Ngạn gây rắc rối thì cứ đánh cho tôi.

Nếu như trước, Lâm Bắc Phàm chắc chắn sẽ không đồng ý yêu cầu của Trương Minh Thắng. Nhưng bây giờ, hắn cũng phải suy nghĩ một chút. Lai lịch của Trương Minh Thắng chắc chắn không phải nhỏ. Nếu như có thể gây được mối quan hệ với hắn thì chỉ có tốt.

Suy nghĩ một chút, Lâm Bắc Phàm gật đầu, nói:

- Vậy cũng được. Nhưng tôi phải nói trước rằng chỉ nói tới gái không nói tới chuyện khác.

- Được! Tôi thích.

Trương Minh Thắng cười híp mắt. Trong lòng nghĩ thầm: “Chỉ cần mày thích thì tao sẽ thỏa mãn mày. Mục đích của tao chỉ là thuyết phục mày chỉ cho Phong thiếu một chút kỹ thuật đánh bi a...”

Thực ra cho dù là Trương Minh Thắng hay Đường Phong, cả hai người cũng biết kỹ thuật đánh bi a của Lâm Bắc Phàm đã thành thần...

Lâm Bắc Phàm tới gặp Liễu Vi xin nghỉ. Lúc đầu, cô không đồng ý, nhưng sau khi Lâm Bắc Phàm nói cho cô số điện thoại, sắc mặt mới vui lên một chút. Thậm chí, sau khi biết mình là người đầu tiên có số điện thoại của hắn, cô chẳng hề do dự cho phép Lâm Bắc Phàm được nghỉ, đồng thời lại còn dặn dò thêm vài câu.

Về chuyện hai gã thủ hạ của Trương Minh Thắng, Lâm Bắc Phàm cũng không định nhờ họ làm thay ca của mình. Nhưng thịnh tình khó từ chối. Sau khi Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng ra ngoài, hai gã thủ hạ liền đứng ở đầu cầu thang. Ánh mắt của họ cứ đảo quanh liên tục, chẳng có gì sợ hãi...

Khách sạn Crown rất nổi tiếng ở thành Nam, hơn nữa nó cũng là một khách sạn ba sao. Trương Minh Thắng chẳng hề lo lắng, sau khi lên xe liền đi thẳng về phía khách sạn Crown.

- Khách sạn Crown có mấy cô em mới còn chưa tới hai mươi. Để tôi hỏi xem có còn hay không, nếu không chúng ta đi chỗ khác.

Trương Minh Thắng quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, cười một cách bí hiểm:

- Có thêm chút đặc biệt có tốt không? Chẳng hạn như là hoa hậu Hồng Công, tiếp viên hàng không, người mẫu... Thiên đường Kim Ngọc còn có hai cô ý tá sinh đôi tuyệt vời. Còn những loại như ngôi sao hạng ba...không cần phải để ý.

“Đúng là ăn chơi siêu trác táng, ngay cả gái mà cũng có nhiều sự chú ý như vậy.” Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút rồi mỉm cười, nói:

- Có cảnh sát nữ hay không? Bạo lực một chút càng tốt.

- Phì! Không nói tới thứ đó. Trong số cảnh sát nữ những người xinh đẹp lại quá ít. Cho dù có được một hai người thì cũng bị người ta ném mất rồi. Trong thành Nam, cảnh sát nữ không ít nhưng xinh đẹp...

Trương Minh Thắng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Có thì có một, nhưng cho dù là Phong thiếu cũng không dám sờ tới cô ta. Chắc cậu cũng nghe tới đó chính là phó cục trưởng Cục công an khu Bản Kiều. Cha cô ấy chính là cục trưởng cục công an thành nam.

Những người mà Đường Phong và Trương Minh Thắng không dám nhúng vào thì hết lần này tới lần khác mình đều quần lấy. Lâm Bắc Phàm vờ lấp bắp, giả kính ngạc, nói:

- Thật không? Vậy thì thôi. Còn hai chị em ý tá sinh đôi kia. Khụ...tôi muốn để cho hai cô ấy xoa bóp một chút.

- Được được! Giãn gân, thông huyết. Nếu cậu thích thì cũng có thể tập luyện phần eo, làm vài động tác vận động...

Kim Sắc Hải Ngạn!

Trương Kế Bằng cảm thấy nhục nhã. Cho dù nhìn hai người đang đứng ở cầu thang mà khó chịu, nhưng cũng không dám đuổi. Sau khi suy nghĩ một chút, liền như người đang làm việc đi đến.

- Hai vị! Nếu như đứng nói chuyện thì xuống dưới lầu chờ, hoặc là vào trong một phòng nhỏ. Cảm ơn.

Hai người đó liếc mắt nhìn Trương Kế Bằng một cái rồi lại quay đầu không nói gì.

Trương Kế Bằng vừa mới mở miệng đã thấy phía dưới có hai chiếc xe cao cấp dừng lại. Hắn biết là có khách tới nên cố nén cơn giận, mỉm cười, đứng sang một bên mà nhìn xuống dưới.

- Tao chửi con mẹ nó. Chính là nó. Nó đúng là giám đốc của Kim Sắc Hải Ngạn. Ngày hôm qua cũng động thủ.

Một đám năm sáu người, một thiếu niên đi lên lầu của Kim Sắc Hải Ngạn. Tên thiếu niên chỉ Trương Kế Bằng mắng to.

Dẫn đầu là một tên lùn, nhiều lắm cũng chỉ tới mét sáu, dáng người hơi béo. Hắn quay đầu trừng mắt nhìn thiếu niên. Tên đó giật mình vội vàng lui lại phía sau.

“Chết rồi! Những người ngày hôm qua lại tới gây rắc rối. Lâm Bắc Phàm không có ở đây thì chúng đồ hết lên đầu mình?” Trương Kế Bằng hoảng sợ, muốn chạy trốn nhưng không biết tại sao vẫn cố gắng đứng đó.

Hai gã thủ hạ của Trương Minh Thắng nhìn nhau rồi xoay người đứng giữa cầu thang.

- Biết tao là ai không?

Tên lùn ngẩng đầu nhìn hai người, âm thanh không hề có chút uy hiếp nhưng vẫn có một thứ gì đó...

45. Chương 45: Cao Thủ Cô Quạnh.

típ nào

Điều khiến tên lùn hoảng sợ chính là một trong hai người bước tới túm lấy cổ áo hắn, sau đó giơ tay đâm thẳng vào Thái dương của tên lùn.

- Người anh em! Tao là địa chủ.

Tên lùn tự báo tên tuổi của mình, cũng không quên cánh tay phải của Liêu Thiên Cửu. Nhưng hắn đành phải vừa nói vừa cúi đầu né tránh cú đâm.

Chỉ có điều khiến cho Địa chủ bức tức đó là sau khi đối phương nghe thấy tên mình vẫn không ngừng tay. Hai người đó thấy Địa chủ né được một quyền, một người liền nắm lấy bả vai của hắn, một người khác lại vung tay lên với hắn.

Địa chủ là một trong những cánh tay đắc lực của Liêu Thiên Cửu.

“Đúng là Địa Chủ đã tìm đến cửa. Nhưng thế này là thế nào?” Trương Kế Bằng hoảng sợ. Chẳng biết ở đâu lại chui ra hai thằng nhà quê này mà ngay cả đại danh của Địa Chủ cũng không biết. Lần này chỉ sợ là hắn chết chắc rồi.

Bốn thằng đi theo Địa Chủ thấy đại ca bị đánh liền dằng dằng sát khí xông tới, chuẩn bị lấy nhiều địch ít.

Nhưng hai tên thủ hạ của Trương Minh Thắng như đã quên chuyện đánh đâm nên bốn tên thủ hạ của Địa Chủ vừa xông tới đã bị hai gã đá cho vài cước lộn xuống cầu thang. “A...” Địa Chủ rên lên một tiếng vì bị người ta đâm cho một cái vào miệng, tóe máu. Thậm chí hai cái răng cửa của hắn cũng rơi xuống đất.

Từ cách ra tay của hai người đó chắc chắn là quân nhân.

Địa Chủ vừa đau vừa tức, sắc mặt trắng bệch, run lẩy bẩy. Ánh mắt hắn lạnh lùng nhìn hai người trước mặt. Có một điều buồn cười đó là Địa Chủ vẫn bị hai người giữ ở trên bậc thang, lên không được mà xuống cũng chẳng xong.

- Địa Chủ là cái gì?

Cuối cùng người kia mới bỏ vai Địa Chủ ra, rồi nói một câu.

Địa Chủ tròn tròn mắt. Trong cả thành Nam có mấy người dám không coi mình vào đâu? Chẳng lẽ hai gã này lại là thủ hạ của Phong thiếu?

Bởi vì không rõ tình huống cụ thể thế nào, Địa Chủ cũng không muốn làm to chuyện. Hắn định về điều tra cho rõ trước. Sau đó, hắn lui lại, lau vết máu trên khóe miệng rồi bỏ qua mấy cái răng trên mặt đất, không thèm nhặt cứ thế xoay người mà đi.

Bình tĩnh suy xét thì Địa Chủ như vậy mà là người có thể làm chuyện lớn. Loại tiểu nhân nếu như bị đối phương làm cho ói ra chút nước bọt thì chắc chắn sẽ sống chết ngay bằng được, nếu không ít nhất cũng phải cắn trộm một cái. Nhưng nhân vật lớn, nếu như bị đối phương nhỏ vào mặt thì hôm nay cố gắng chịu nhục, một khi tìm được cơ hội thì...

Chuyện xảy ra ở Kim Sắc Hải Ngạn, Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng hoàn toàn không biết...

Vào lúc này, cả hai đang ngồi trong khách sạn Crown, trong một căn phòng tổng thống với một mâm rượu đầy đồ ngon vậy lạ. Hai cô gái khuôn mặt ngây thơ đáng yêu đang mặc bộ đồ y tá màu trắng đứng ở phía sau Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng xoa bóp, đấm lưng cho hắn. Thi thoảng hai người lại khẽ lấy ngực mà dụi vào lưng hắn.

- Người anh em! Đến đến đi nào. Cái này kết âm bổ dương để cho khi làm việc, người thoải mái mà chống trời.

Lời nói của Trương Minh Thắng chẳng hề giấu diếm, ánh mắt hấp háy nhìn hai cô y tá sau lưng Lâm Bắc Phàm sau đó lại quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Người anh em! Trước tiên phải nói thật, đôi hoàng tước này trước đây được ca ca nuôi dưỡng đấy.

“Thằng mập này nuôi dưỡng?” Lâm Bắc Phàm mới nghe nói tới đó đã cảm thấy mất hứng thú. Hắn mỉm cười lấp liếm, nói:

- Ở trên xe tôi đã nói rõ là chỉ tìm hai cô bé này đến để xoa bóp. Trương công tử cứ yên tâm, tôi cũng không thích thú lắm đâu.

Trương Minh Thắng cười ha hả, nói:

- Nói thế để làm gì?

Thấy nét mặt Trương Minh Thắng khác lạ, Long Yên Nguyệt hơi nhú mày, nói:

- Thế nào? Vẫn còn đang nhớ tới chuyện bí a hay sao?

- Nói thật, mặc dù anh em cũng chơi đùa một hai đường, nhưng cũng tự biết bản thân mình. Cái loại kỹ thuật như của người, cho dù người đồng ý, thì anh em cũng không học được...

Trương Minh Thắng do dự một chút, định nói nhưng lại thôi.

- A...

Lâm Bắc Phàm hứng thú nhìn Trương Minh Thắng.

- Vậy Trương công tử tìm tôi có chuyện gì?

- Ài!

Trương Minh Thắng thở dài rồi phất tay. Sau khi hai cô bé y tá đi khỏi, hắn mỉm cười:

- Nhìn cũng biết người anh em không phải là người lẩn lộn, tôi nói ra chỉ sợ người anh em chê cười. Thế lực của Phong thiếu trong thành Nam có ai còn không biết? Ta và Phong thiếu mặc dù là bạn bè, thậm chí đôi lúc nể thử đủ các thứ với nhau.

Lâm Bắc Phàm rút một liều thuốc lá, sau khi châm xong liền rít nhẹ một hơi.

- Chỉ có điều tôi không cẩn thận nên chạm phải điều cấm của Phong thiếu. Phong thiếu có một người em gái tên là Đường Quả Quả. Cho dù là Phong thiếu hay bá phụ Đường Thiết Sơn cũng đều coi Quả Quả như một viên ngọc quý. Nói quá thì dễ trong tay sợ rơi mà ngậm trong miệng thì sợ tan mất.

Trương Minh Thắng quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, nói tiếp:

- Đáng tiếc! Đường Quả Quả lại mắc phải bệnh nan y. Hơn nữa, chẳng biết ngày nào thì mất.

Nói tới đây, trên khuôn mặt bí ối của tên mập hơi mỉm cười:

- Đường Quả Quả đúng là hồng nhan bạc phận.

- Chuyện đó và việc anh tìm tôi có liên quan gì?

Lâm Bắc Phàm không cảm thấy hứng thú đối với việc Đường Quả Quả.

- Tôi không cẩn thận đi nhắc chuyện Đường Quả Quả trước mặt Phong thiếu khiến cho Phong thiếu tức giận. Khiến cho mình cảm giác khó sống.

Trương Minh Thắng lắc đầu, cười khổ:

- Nhưng kết quả là một cọng lông của mình cũng không mất. Tôi biết, Phong thiếu coi tôi là bạn.

- Anh vì muốn báo đáp Phong thiếu mới tới tìm tôi, để tôi dạy Phong thiếu vài kỹ thuật?

Cuối cùng thì Lâm Bắc Phàm cũng hiểu ra.

- Có thể nói như vậy.

- Anh nghĩ là tôi sẽ đồng ý hay sao?

- Tôi chỉ làm chuyện mình cảm thấy nên làm. Còn về phần có hiệu quả hay không thì đó lại là chuyện khác.

Một người kiêu ngạo, ngang ngược như Trương công tử không ngờ lại làm ra vẻ trước mặt Lâm Bắc Phàm. Hắn rút một miếng thuốc lá, sau khi châm xong rút một hơi rồi im lặng nhìn khói thuốc bay lên. Đúng là giả vờ rất giỏi.

Dạy Phong thiếu đánh bi a quả thực có thể làm tăng thêm tình cảm giữa Lâm Bắc Phàm và Đường Phong. Nhưng Lâm Bắc Phàm biết, đừng nói là Phong thiếu, trong thiên hạ chỉ sợ không có người nào học được cái kỹ thuật kia. Bởi nó hoàn toàn không phù hợp với nguyên lý về lực.

Đương nhiên, chữa khỏi bệnh cho em gái của Đường Phong cũng có thể tạo ra được một mối quan hệ tốt đối với Đường Phong, thậm chí là Đường Thiết Sơn. Nhưng nếu làm như vậy thì phải bỏ tiểu Kim vào trong nồi nấu ba ngày. Mà điều đó thì Lâm Bắc Phàm không nỡ. Hơn nữa, nếu thực sự chữa khỏi bệnh cho con gái của Đường Thiết Sơn thì sẽ gây ra sự chấn động, thậm chí tạo thành mưa gió. Mà điều đó thì hắn không muốn...

Thấy Trương Minh Thắng giả vờ, Lâm Bắc Phàm cũng không chịu yếu thế. Hắn thở dài rồi nói:

- Trương công tử. Nếu đã thực lòng như vậy thì tôi cũng không muốn nói dối nữa. Không phải tôi không muốn dạy cho hai người kỹ thuật đánh bi a. Nhưng cái cảnh giới đó là trời cho. Người không thể hiểu nổi khi ta mười tuổi, trong giới bi a không có địch thủ, bản thân cảm thấy cô đơn như thế nào.

Trương Minh Thắng nghiêm nghị đẩy kính, nét mặt khiêm tốn.

- Là cao thủ cô quạnh, quá cô quạnh.

Âm thanh của Lâm Bắc Phàm buồn bã. Hắn lắc đầu, đứng dậy tập tễnh bước đi, bóng lưng hoàn toàn cô độc. Tới lúc này, hắn chỉ lo bản thân không nhịn nổi cười. Vì vậy mà nhanh chóng trước khi Trương Minh Thắng định thân liền ra khỏi phòng.

46. Chương 46: Hồng Môn Yến.

Sau khi Lâm Bắc Phàm quay về Kim Sắc Hải Ngạn, hai gã thủ hạ của Trương Minh Thắng đứng làm thay hắn nói vài câu rồi vội vàng bỏ đi.

Thấy ánh mắt mấy nhân viên bán hàng trong KTV nhìn mình có chút hoảng sợ, Lâm Bắc Phàm cảm giác khó chịu. Hắn cảm giác được trong thời gian mình ra ngoài, nhất định đã có chuyện xảy ra. Lâm Bắc Phàm đưa mắt nhìn quanh, đang định tìm Trương Kế Bằng để hỏi thì đã thấy mặt hắn tái nhợt đang đi đến.

- Đi vào phòng cậu nói chuyện.

Trương Kế Bằng kéo Lâm Bắc Phàm đi nhanh vào trong căn phòng nhỏ.

- Có chuyện gì?

Lâm Bắc Phàm lên tiếng. Trương Kế Bằng đóng cửa phòng rồi lo lắng nói:

- Này cậu! Hôm nay, Địa Chủ tự mình tìm đến đây, có thể muốn nói chuyện rõ ràng với hai chúng ta. Không ngờ thủ hạ của tên mập lại đánh cho Địa Chủ rụng răng. Lần này thì thực sự nghiêm trọng rồi.

Vừa nói, Trương Kế Bằng vừa lấy từ trong ví ra hai cái răng cửa.

- Cậu xem. Mặc dù là răng sứ nhưng nó cũng là răng cửa của Địa Chủ. Cậu ngắm xem Địa Chủ là người thế nào? Còn tên mập kia không chừng không được yên ổn nữa rồi.

Lâm Bắc Phàm hơi nhíu mày, cảm giác được vấn đề đã trở nên nghiêm trọng. Thủ hạ của Trương Minh Thắng không ngờ lại đánh Địa Chủ. Tất nhiên, Trương Minh Thắng không việc gì nhưng mình và Trương Kế Bằng có thể trở thành nơi để Địa Chủ trút giận.

- Mau thu thập đồ rồi rời đi. Chẳng biết tiền lương tháng này, chủ tịch Liễu có thể cấp cho hay không. Mà cho dù lấy không được thì cũng chẳng sao. Với kinh nghiệm ba năm quản lý khách sạn năm sao của tôi, tới đâu chẳng kiếm được cơm ăn.

- Anh yên tâm đi. Nếu Địa Chủ muốn tìm thì cũng phải tìm tôi.

Lâm Bắc Phàm day day Thái dương, ngồi xuống ghế. Trương Kế Bằng suy nghĩ một chút rồi chợt dạ nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Thật xấu hổ với anh. Nhà tôi còn có mẹ già tám mươi tuổi.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hơi gật đầu. Chuyện này đáng ra không dính gì tới Trương Kế Bằng. Hơn nữa, cái tên Trương Kế Bằng cũng không phải tệ lắm, thật sự không nên dính vào việc này.

- Tôi cũng chẳng khuyên cậu việc này không nên cố chống lại. Nếu thực sự không được, tối hôm nay, hai chúng ta chuẩn bị rời thành Nam. Thế giới rộng lớn như vậy, hơn nữa tôi lại có ba năm quản lý khách sạn năm sao... Dù sao, đến nơi nào, hai chúng ta không chết đói là được.

- Cứ yên tâm làm việc của anh đi. Chắc là không có việc gì đâu.

Lâm Bắc Phàm quay đầu, nhìn Trương Kế Bằng. Trương Kế Bằng gật đầu, không yên tâm mà ra khỏi phòng. Với kinh nghiệm quản lý khách sạn năm sao của hắn thì muốn tìm một công việc cũng chẳng quá khó. Nhưng có thể tìm một công việc như ở Kim Sắc Hải Ngạn lại không phải chuyện dễ. Chỉ việc trông coi ba mươi người, mỗi tháng rút túi năm nghìn đồng quá đơn giản...

Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc thật sâu. Suy nghĩ một lúc lâu, hắn bỏ qua ý định tìm Phong thiếu giúp đỡ. Tục ngữ nói bắt người tay ngắn, cắn người thịt mềm... Đối với một người có lương tâm mà nói thì sợ nhất chính là khoản nợ nhân tình.

Dù sao, nếu Địa Chủ muốn tìm mình nói chuyện nếu có thể làm cho chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không thì quá tốt. Nếu Địa Chủ muốn giết mình vậy thì mình làm cho hắn có một cuộc sống không được như ý rồi rời khỏi thành Nam. Dù sao thì cũng chẳng có gì để mất.

Sau khi nghỉ kỹ, Lâm Bắc Phàm cảm thấy thoải mái. Hắn lấy chiếc máy tính xách tay ra xem xét. Thậm chí, sau khi ăn tối xong, Lâm Bắc Phàm còn có tâm tình đi xuống quán chơi mạt chược...

Hai ngày sau, mọi việc vẫn diễn ra bình thường khiến cho Lâm Bắc Phàm cảm thấy thoải mái. Sau khi kéo một đường băng thông rộng vào phòng trọ, hắn chẳng hề do dự, đặt tiểu Kim một bên, bắt đầu lên mạng.

- Cửa tôi. Máy tính là của tôi.

Tiểu Kim khua chân, kháng nghị.

- Tao là đại ca của mày. Ngay cả thân thể mày cũng là của tao. Còn mày có cái gì?

Không thể không công nhận, khả năng tiếp thu của Long tộc cùng với năng lực phản ứng quả là kinh người. Mới chỉ hơn một tháng, tiểu Kim đã nắm được rất nhiều những điều văn minh trong xã hội loài người. Chẳng biết nó lấy những kiến thức đó ở đâu. Ngay cả chuyện lên mạng, nó không chỉ biết gõ bàn phím như múa, mà còn biết làm cho bản thân mình một cái QQ..

Đối mặt với tất cả mọi thứ, Lâm Bắc Phàm chẳng còn thấy lo sợ nữa. Bởi vì ngày mai còn phải đi làm nên tới hai giờ sáng, Lâm Bắc Phàm liền nằm xuống ngủ. Chỉ còn một mình tiểu Kim vẫn bận rộn trước máy tính.

Con vật nhỏ quay đầu nhìn trộm Lâm Bắc Phàm một cái sau đó nở nụ cười âm thầm. Nó nhanh chóng mở cửa sổ QQ. Sau đó nó đổi nick của Lâm Bắc Phàm thành “tôi là người xấu” rồi mở một sổ cửa sổ lên, bắt đầu spam.

Tôi là người xấu: Cô bé, nói chuyện một chút...

Tôi là người xấu: Người anh em. Bao cúc xài bao nhiêu tiền một lần? Một ngàn hay tám trăm? Cứ nói...

Sau khi phát đi một loạt tin tức, con vật nhỏ liền sửa lại thông tin của Lâm Bắc Phàm, xóa lưu trữ. Sau khi nó làm xong tất cả mọi việc liền tắt ý. Tất nhiên nó cũng chỉ thoát QQ của Lâm Bắc Phàm còn QQ của nó thì vẫn để nguyên. Hơn nữa, nó còn nghĩ cho mình một cái nickname rất êm tai: “Ca chỉ là một truyện thuyết...”

Từ đó về sau, con vật nhỏ bắt đầu có thêm rất nhiều bạn gái, bắt đầu công cuộc chinh phục cái đẹp trên mạng...

Ngày hôm sau khi Lâm Bắc Phàm đi làm, mọi việc vẫn hoàn toàn bình thường. Thậm chí Trương Kế Bằng còn bắt đầu nhàn nhõm...

Cũng không phải Địa Chủ quên chuyện tìm Lâm Bắc Phàm và Trương Kế Bằng. Chỉ là mấy ngày hôm nay, Địa Chủ đã điều tra ra được người đánh mình. Sau khi biết được hai người đó chính là thủ hạ của Trương Minh Thắng, nên không dám làm càn, đành đem chuyện đó nói cho Liêu Thiên Cửu.

Cha của Trương Minh Thắng là người làm công ăn lương ở thị ủy. Liêu Thiên Cửu suy nghĩ một chút liền liên lạc với Trương Minh Thắng để giải quyết. Chẳng ngờ, Trương Minh Thắng lại thề thốt rằng việc thủ hạ của mình với Địa Chủ xung đột chỉ là hiểu nhầm.

Quả thực là chuyện xui xẻo. Trương Minh Thắng còn không biết rằng thủ hạ của mình đánh Địa Chủ. Hơn nữa, trong lòng Trương Minh Thắng cũng biết rằng mặc dù mình có thể tung hoành ở thành Nam, nhưng vẫn không thể qua mặt được Liêu Thiên Cửu.

Sau khi có được câu trả lời thuyết phục, Địa Chủ cảm thấy yên tâm. Nhưng hắn cũng không tự mình tới Kim Sắc Hải Ngạn mà gọi điện thoại cho Liễu Vi.

Sau khi Liễu Vi nhận điện thoại liền cảm thấy kinh hãi. Sinh ra ở thành Nam làm sao mà cô không biết Địa Chủ? Cô biết nhất định là do lần trước Lâm Bắc Phàm đánh thủ hạ của Địa Chủ nên lần này hắn tìm Lâm Bắc Phàm để tính sổ.

Liễu Vi chẳng kịp suy nghĩ, vội vàng gọi điện thoại cho cô em gái tốt của mình là Long Yên Nguyệt. Đầu bên kia vừa nhắc mấy, Liễu Vi liền nói:

- Yên Nguyệt! Hôm trước, mấy người đến Kim Sắc Hải Ngạn gây náo loạn chính là thủ hạ của Địa Chủ. Vừa rồi, Địa Chủ gọi điện đến đây nói rằng mười giờ tối ngày mai để cho Lâm Bắc Phàm tới bờ sông gặp hắn. Hắn muốn mời Lâm Bắc Phàm ăn khuya.

- Có đúng không?

Đầu bên kia, giọng nói của Long Yên Nguyệt có chút kích động và mừng rỡ.

- Yên Nguyệt!

Liều Vi nhướn mày, nói một cách lạnh lùng.

- Cho dù thế nào thì Lâm Bắc Phàm cũng vì giúp chị mới làm như vậy. Chị nghi Địa Chủ mời Lâm Bắc Phàm ăn tối chính là Hồng Môn yến. Chuyện này, em nhất định phải nhúng tay.

- Em nói chị không nên thích cái tên khốn đó...thôi thôi! Chị kể lại chi tiết xem Địa Chủ gọi điện như thế nào?

Đầu bên kia, nét mặt của Long Yên Nguyệt không giấu nổi sự vui vẻ.

Cô ta lầm bầm: "Bà mày vốn hoài nghi ATM của ngân hàng bị mất tiền là do Liêu Thiên Cửu làm. Ngoài trừ Liêu Thiên Cửu ra còn ai có khả năng làm được việc đó? Người nào cần phải khiêu khích cảnh sát một cách công khai như vậy? Lần này, Địa Chủ mời Lâm Bắc Phàm tham gia Hồng Môn Yến. Mình có nên nói cho Lâm Bắc Phàm để hắn nghĩ biện pháp hòa giải, cuối cùng có thể chui vào bên trong tập đoàn Liêu Thiên Cửu, trở thành một gã nằm vùng..."

Hồng Môn Yến kinh hồn bạt vía: Trong phong trào khởi nghĩa chống Tần, đạo quân khởi nghĩa ở huyện Bái do Lưu Bang lãnh đạo là một lực lượng không thể coi nhẹ. Lưu Bang tự Quý người xã Phong, huyện Bái, ông đã tụ tập hơn trăm người chiếm cứ trên núi Mang Đãng.

Ít lâu sau, Lưu Bang được tin Trần Thắng và Ngô Quảng khởi nghĩa, bèn cử người sang liên hệ với hai người bạn của mình đang làm huyện lại là Tiêu Hà và Tào Tham, họ giết chết quan huyện, chiếm lấy huyện lỵ, nhanh chóng tụ tập được hai ba nghìn quân, Trương Lương ở Lưu Thành cũng dẫn hơn 100 người đến xin theo, Lưu Bang nghe theo lời kiến nghị của Trương Lương, đã dẫn quân đi theo Hạng Lương.

Sau khi Hạng Vũ đánh bại quân Tần ở Cự Lộc, biên chế hàng binh của Chương Đan, từ đó trở nên rất kiêu ngạo, khi được tin Lưu Bang đã chiếm được Hàm Dương, Hạng Vũ vô cùng bức tức, bèn dẫn quân đánh thẳng sang cửa ải Hàm Cốc, quân của Lưu Bang quá ít, nên quân của Hạng Vũ đã nhanh chóng chiếm được cửa ải, đánh thẳng một mạch đến Hồng Môn mới đóng quân lại, nơi này chỉ còn cách nơi đóng quân của Lưu Bang hơn 40 dặm. Khi Hạng Vũ bàn cách đối phó với Lưu Bang thì mưu sĩ Phạm Tăng trả lời rằng: "Lưu Bang là một tên vô lại, nay hắn chiếm được Hàm Dương, mà không hề tham của và mỹ nữ, quá đó đủ biết dã tâm của hắn không nhỏ, nếu không trừ bỏ hắn đi thì tất để vạ về sau."

Hạng Vũ nghe vậy bèn hạ quyết tâm tiêu diệt Lưu Bang. Hạng Bá chú của Hạng Vũ và Trương Lương thuộc hạ của Lưu Bang vốn là đôi bạn tri giao. Lưu Bang bèn nhờ Trương Lương mời Hạng Bá đến, nói rõ mình không dám phản đối Hạng Vũ, mong Hạng Bá về nói hộ và khuyên Hạng Vũ chớ nên xuất binh. Đồng thời còn bảo Trương Lương làm mối, đem con gái mình gả cho con trai của Hạng Bá. Hạng Bá vui mừng rồi tỏ ý sẽ tiến dẫn Lưu Bang đến xin lỗi Hạng Vũ.

Hôm sau, Lưu Bang dẫn theo Trương Lương, Phan Khoái, gồm hơn 100 người đến Hồng Môn xin lỗi Hạng Vũ. Lưu Bang thành khẩn nói với Hạng Vũ rằng: "Tôi và tướng quân cùng khởi binh diệt Tần, tướng quân đánh Hà Bắc, tôi đánh Hà Nam, tôi may mắn tiến vào cửa ải trước, nhưng tôi vẫn ngày đêm mong tướng quân đến, chứ đâu có ý kháng cự với tướng quân? Ngay đến việc vua Tần đầu hàng, tôi cũng còn đợi tướng quân đến giải quyết, mong tướng quân chớ có nghe lời đồn nhảm". Hạng Vũ nghe vậy lửa giận cũng bớt đi một phần, rồi cười phá lên rằng: "Tôi vốn không nghi ngờ Bái Công, cũng chỉ vì thủ hạ của Bái Công tung tin, nên tôi mới nghĩ vậy thôi." Hạng Vũ nói xong liền nắm tay Lưu Bang giảng hòa, rồi ra lệnh bày tiệc tiếp đãi Lưu Bang. Phạm Tăng biết Lưu Bang là người túc chí đa mưu, vốn muốn nhân cơ hội này để trừ đi cho đỡ hậu hoạn, nhưng nào ngờ Hạng Vũ lại không làm như đã bàn, mà còn nói năng rất vui vẻ.

Trong bữa tiệc, Phạm Tăng đã nhiều lần giơ miếng ngọc đeo bên mình ra hiệu cho Hạng Vũ, nhưng Hạng Vũ cứ làm như không nhìn thấy, Phạm Tăng sốt ruột bèn mượn cớ ra ngoài, tìm gặp Hạng Trang em họ của Hạng Vũ và nói rằng: "Đại vương mền lòng không nở hạ thủ, nay anh vào múa kiếm trợ hứng, rồi nhân cơ hội giết quách Lưu Bang đi". Hạng Trang nghe theo liền vào phòng tiệc nói rằng: "Nay chẳng có trò gì

vui cả, vậy tôi xin múa kiếm để trợ hứng”. Nói xong liền rút kiếm ra, vừa múa vừa áp sát Lưu Bang, mũi kiếm đã nhiều lần sắp chạm vào Lưu Bang, khiến Lưu Bang hoảng hốt phải ngã người về phía sau để tránh.

Hạng Bá nhận rõ ý đồ của Hạng Trang, lo lắng thân gia của mình bị hại bèn nói rằng: ” Hai chúng ta cùng múa cho vui”. Nói xong cũng rút kiếm ra vừa múa vừa che chở cho Lưu Bang. Trương Lương thấy tình hình nguy cấp, bèn lên ra ngoài nói lại với Phàn Khoái, Phàn Khoái vội vàng một tay cầm lá chắn, một tay cầm kiếm đi vào, đảm vệ binh toan ngăn lại đều bị Phàn Khoái đẩy cho ngã chống gọng.

Hạng Vũ đột nhiên thấy một đại hán vai hổ lưng gấu sấn sổ đi vào, quát hỏi là ai thì Trương Lương vội bước ra nói rằng: “Đây là người đánh xe của Bái Công, tên là Phàn Khoái”. Hạng Vũ quay sang bảo vệ sĩ thường cho Phàn Khoái một vại rượu và một đùi lợn, Phàn Khoái dùng kiếm thái thịt ăn uống như hổ sói, chỉ một lúc là hết sạch. Hạng Vũ thấy vậy lại hỏi: “Tráng sĩ còn uống được rượu nữa không?”, Phàn Khoái dừng dừng đáp: ”Tôi chết cũng không sợ nữa là, còn sợ uống rượu? Ngày xưa, vua Tần giết người như rạ, khiến người thiên hạ phải làm phản.

Hoài Vương đã ra hẹn là ai vào Hàm Dương trước, thì người đó được phong làm Quan Trung Vương, nay Bái Công đã vào trước mà vẫn không làm Vương, cung điện và kho tàng đều niêm phong cẩn thận , rồi trú quân ở Bá Thượng để đợi tướng quân đến. Nay tướng quân nghe lời đồn nhảm toan hại Bái Công, làm như vậy có khác gì vua Tần tàn bạo”. Hạng Vũ nghe xong chẳng biết đối đáp ra sao, Trương Lương nhân lúc đó ra hiệu cho Lưu Bang, Lưu Bang liền mượn cớ ra ngoài, rồi cùng Phàn Khoái theo đường tắt trở về Bá Thượng.

Trương Lương đoán chừng Lưu Bang đã an toàn trở về Bá Thượng, liền đem lễ vật của Lưu Bang để lại dâng cho Hạng Vũ và nói rằng: “Bái Công đã say rượu không thể đến cáo từ, có dặn tôi đem đôi chén ngọc này biểu tượng quân”. Hạng Vũ nghe nói Lưu Bang đã ra về, đành phải nhận lấy chén ngọc đặt lên trên ghế. Phạm Tăng vô cùng bức tức, bèn rút kiếm chém vỡ chén ngọc rồi than rằng: “Hạng Vương thật là ấu trĩ, kẻ tranh giành thiên hạ với Hạng Vương sau này tất là Lưu Bang, chúng ta chỉ còn chờ làm tù binh mà thôi ”.

47. Chương 47: Ba Dao, Sáu Lỗ.

Ngày hôm sau, Lâm Bắc Phàm vẫn như thường lệ, ăn cơm trưa xong lại phải đi làm. Mãi cho tới khi ăn cơm tối xong, hần lại mò xuống quán mặt trượt của Từ Đan để chơi.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng phải là cao nhân mà coi tiền bạc như rác. Hôm nay, hần may mắn nên thắng được rất nhiều. Thấy bà chủ Từ Đan đi tới bên cạnh, nháy mắt, hần lại càng đắc ý.

- Chơi mặt trượt à?

Chẳng biết từ lúc nào, Long Yên Nguyệt đã xuất hiện sau lưng Lâm Bắc Phàm. Mặc dù cô cố làm cho mình tỉnh táo nhưng cứ nghĩ tới hôm ở khách sạn Crown Plaza túm được cái kia của Lâm Bắc Phàm là trống ngực lại đập thành thịch.

Lâm Bắc Phàm choáng váng. ” Long Yên Nguyệt có để yên cho mình không hả?” Nhưng cho dù nói thế nào thì người ta cũng là phó cục trưởng Cục công an, chơi mặt trượt nếu nói quá thì chính là vi phạm pháp luật, mà nói bé đi thì chỉ là trò giải trí.

- A! Long tiểu thư tìm tôi có việc?

Lâm Bắc Phàm chẳng nóng chẳng lạnh, hỏi một câu.

- Không! Không có việc gì. Anh cứ chơi đi.

Long Yên Nguyệt hiền lành đứng sau lưng Lâm Bắc Phàm. Sau khi nhìn bài hần liền nói một cách vui vẻ:

- Hôm nay may mắn. Buôn bán có lời như vậy, anh phải mời người ta ăn tối.

” Long Yên Nguyệt không có chuyện gì mà lại ân cần như vậy, định lừa người khác đây.” Lâm Bắc Phàm quay đầu liếc mắt nhìn Long Yên Nguyệt một cái. Khuôn mặt xinh xắn của cô vẫn đang bình tĩnh, cười cười. Hắn không nói thêm câu nào nhưng trên trán như viết rõ: “Muốn lừa tôi hả? Cô vẫn còn non lắm.”

- Thế nào? Một người đàn ông lại không mời một người con gái bữa cơm hay sao? Chưa nói anh còn đang thắng nữa đấy.

Long Yên Nguyệt giơ hai tay lên định nắm lấy cánh tay Lâm Bắc Phàm. Nhưng giữa đường liền dừng lại, khuôn mặt trở nên đỏ ửng. Tuy nhiên, nghĩ đi nghĩ lại thì hai người tiếp xúc thân mật nhiều như vậy, có thêm chút đó cũng chẳng đáng là bao. Sau khi nghĩ được điều này, Long Yên Nguyệt thoải mái nắm lấy tay Lâm Bắc Phàm mà lắc lắc, nói:

- Hả...

Những đại lão gia trong quán mặt trệt nhìn Lâm Bắc Phàm, ánh mắt gần như bốc lửa.

Nói thực, trong khoảng khắc, đầu khớp xương của Lâm Bắc Phàm cũng có cảm giác tê dại. Dù sao thì con bé Long Yên Nguyệt này làm nũng đúng là khó mà chịu được. Mặc dù, Lâm Bắc Phàm cũng muốn gây mối quan hệ với Long Yên Nguyệt, nhưng hôm nay lại không phải lúc. Lâm Bắc Phàm có thể khẳng định Long Yên Nguyệt tìm mình chắc chắn là có chuyện không hay.

- Tôi thắng tiền bao giờ? Mặc dù bây giờ tôi lời được trăm đồng, nhưng trước đây tôi bỏ ra bao nhiêu cô có biết không?

Lâm Bắc Phàm quay đầu liếc mắt nhìn Từ Đan, thấy sắc mặt bà chủ có chút tức giận. Hắn cũng chẳng nghĩ nhiều, thốt lên:

- Không tin cô cứ hỏi chị Từ mà xem.

- Đúng vậy! Chú Lâm chơi bài không tốt lắm, gần như lần nào cũng thua. Lúc cô chưa đến, có khi thua tới vài trăm.

Nét mặt Từ Đan giãn ra, nhìn Long Yên Nguyệt cười cười:

- Thế nào? Em là bạn gái của chú Lâm?

“Con mẹ này! Nhiều tuổi như vậy rồi mà vẫn còn để ý tới Lâm Bắc Phàm?” Long Yên Nguyệt trường mắt nhìn Từ Đan rồi dùng sức kéo Lâm Bắc Phàm đứng lên, nói:

- Được rồi! Được rồi! Người ta mời anh ăn khuya có được không?

- Tôi không đói.

Lâm Bắc Phàm quyết định đứng vững.

Long Yên Nguyệt là một cô gái xinh xắn. Bất luận là vóc người hay cử động đều khiến cho người ta ngơ ngẩn. Đặc biệt là cái cách làm nũng của cô với đôi mắt ướt át, hơi thở thơm tho lại thêm thân thể mềm mại cùng với bộ ngực no đủ đúng là không người nào có thể đứng vững...

- Đi nhé.

Bàn tay của Long Yên Nguyệt cũng chẳng để yên, âm thầm nắm chặt cổ tay của Lâm Bắc Phàm, rồi từ từ tăng thêm lực.

“Có nên để cho tiểu Kim làm ít Long Tiên Hương cho con bé này gục luôn?” Một ý nghĩ tà ác nảy lên trong đầu Lâm Bắc Phàm. Ý nghĩ vừa mới xuất hiện, lại ngửi mùi thơm từ người Long Yên Nguyệt, cậu hai của hắn liền bật dậy như muốn hét lên với Lâm Bắc Phàm: “Đợi hơn hai mươi năm cũng đến lúc để cho thằng em trở thành một khẩu súng thật sự chứ...”

Nửa đi nửa dựa, Lâm Bắc Phàm đi theo Long Yên Nguyệt ra khỏi quán mặt trệt.

- Mẹ nó! Còn giả vờ lương thiện. Sau này, tao không muốn thấy thằng khốn đó nữa. Nhìn thấy tao phải chém nó một nhát.

Sau khi Lâm Bắc Phàm ra khỏi quán, những người bên trong bắt đầu nhao nhao nói chuyện với nhau.

Sau khi hai người tới quán ăn đêm ở gần Kim Sắc Hải Ngạn, Lâm Bắc Phàm cũng không nói gì, gọi vài thứ rồi nhìn Long Yên Nguyệt, gật đầu, nói:

- Nói đi! Cuối cùng là có chuyện gì?

- Còn nhớ mấy hôm trước anh đánh mấy thằng côn đồ không?

Long Yên Nguyệt ngồi đối diện với Lâm Bắc Phàm, làm ra vẻ thần bí, lên tiếng:

- Đừng nói tôi không nhắc nhở anh. Những người đó là thủ hạ của Địa Chủ.

- Cô muốn giúp tôi?

Lâm Bắc Phàm chẳng hề sợ hãi, ngửa cổ tu nửa chai bia.

- Ha ha! Chết đến nơi mà anh còn không biết? Địa Chủ đã gọi điện cho chị Vi, hẹn anh mười giờ tối hôm nay tới quán ăn ở ven sông để ăn tối. Tôi đoán chừng lúc vào thì nguyên vẹn, nhưng lúc ra thì đổ máu.

Nghe thấy vậy, cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng mất đi nét đùa cợt. Hắn nhú mày trong chốc lát rồi cười cười, nói:

- Nghe nói cô thi hành luật pháp nghiêm minh. Hôm nay gặp chuyện này cô phải quan tâm chứ?

- Tất nhiên là tôi sẽ quan tâm.

Long Yên Nguyệt thở dài, buồn bã nói:

- Đáng tiếc. Luật pháp chỉ có thể trừng phạt đối với người đã có hành vi phạm tội, nhưng lại không thể ngăn cản người khác phạm tội. Mặc dù tôi biết Địa Chủ mời anh đi ăn chính là bữa tiệc Hồng Môn yến. Nhưng chỉ cần Địa Chủ không làm ra trên người anh ba đao sáu lỗ thì tôi không thể bắt hãn. Tất nhiên, một khi Địa Chủ thực sự đâm anh sáu lỗ thì anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ đưa hãn ra pháp luật.

“Ba đao, sáu lỗ thì còn sống cái mẹ gì?”

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút, cảnh giác nhìn Long Yên Nguyệt, nói:

- Phó cục trưởng Long có cách nào không?

Long Yên Nguyệt hơi thở dài rồi nói một cách thần nhiên:

- Còn nhớ tôi đã nói với anh về vụ án động trời xảy ra ở thành Nam chứ? Hai mươi sáu ATM của thành Nam bị ăn trộm. Chuyện này trong cục vẫn bí mật điều tra. Mặc dù không có chứng cứ nhưng tôi gần như có thể kết luận rằng chuyện này do Liêu Thiên Cửu làm. Anh nghĩ xem, thành Nam có người nào có thực lực như vậy? Người nào lại cần phải công khai khiêu khích cảnh sát thành Nam?

“Tiểu Kim nhất thời ham chơi, chuyện trộm cắp ATM đến bây giờ vẫn còn chưa hết?” Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu, nhưng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, hãn liền mỉm cười.

- Địa Chủ là thủ hạ của Liêu Thiên Cửu, cả hai đều rất trọng nhân tài. Anh mặc dù không phải tài năng nhưng ra tay tàn nhẫn, quyết đoán. Chắc chắn Địa Chủ mời anh ăn tối, chủ yếu là để mượn sức.

Muốn nhắc Lâm Bắc Phàm chuyện sắp tới rất quan trọng nên Long Yên Nguyệt ho khan một tiếng rồi nói:

- Chuyện này, nếu như anh đồng ý hợp tác với cảnh sát thì cảnh sát sẽ cố hết sức bảo đảm an toàn cho anh. Nếu không... “Nếu người mà đi với Địa Chủ thì chính là kẻ thù của nhân dân. Nếu người không theo thì chắc chắn sẽ bị ba đao, sáu lỗ. Nhìn thân hình gầy còm của người, lúc đó có lẽ không chết vì bị đâm thì cũng chết vì mất nhiều máu quá.”

48. Chương 48: Đơn Đao Phó Hội.

“Cuối cùng thì cũng lòi cái đuôi hồ ly. Con bé này muốn mình trà trộn vào làm gián điệp đây.” Lâm Bắc Phàm không muốn cho ý kiến. Hãn châm một điếu thuốc rồi nói một cách thần nhiên:

- Phó cục trưởng Long muốn tôi làm thủ hạ của địa chủ là có mục đích gì?

“Đồng ý với mình nhanh thế sao? Thế mà vừa rồi còn làm mình lo lắng. Thì ra tên khốn này cũng sợ bị mấy dao, mấy lỗ lên người. Nếu như có thể phá được vụ án ăn trộm động trời đó thì cái chữ phó trước danh hiệu Cục trưởng kia chuẩn bị biến mất rồi đây. Hai mươi ba tuổi được làm Cục trưởng của cục công an khu Bản kiều, chỉ sợ là trong cả nước cũng chẳng có mấy người. Mà tên của mình sau này chắc chắn sẽ được viết lên gia phả của gia tộc đây.”

Mặc dù trong lòng rất vui nhưng Long Yên Nguyệt vẫn thản nhiên. Cô cũng không muốn Lâm Bắc Phàm nhìn thấy tâm trạng của mình. Cúi đầu nhấp một chút bia, Long Yên Nguyệt ngẩng đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, nói ra cái gia của Cục trưởng:

- Rất đơn giản. Làm thủ hạ của Địa Chủ sau đó cố gắng biểu hiện năng lực, chiếm được sự tin tưởng của Liêu Thiên Cửu rồi đi theo hắn. Tất nhiên, chỉ cần anh không tham dự những chuyện phạm pháp, còn lại không có gì ảnh hưởng.

- Thế sau khi chiếm được sự tin tưởng của Liêu Thiên Cửu, nhiệm vụ của tôi là gì?

- Giám sát mọi hành động của Liêu Thiên Cửu. Dùng hết mọi cách nắm được mọi hoạt động đối với tiền của Liêu Thiên Cửu, càng nhiều càng tốt. Nếu có thể thì lấy được một tờ của hắn. Về những chuyện khác, anh không cần xen vào.

“Thì ra Long Yên Nguyệt đang tìm chứng cứ. Nếu Long Yên Nguyệt muốn nhân dân tệ trong tay Liêu Thiên Cửu chắc chắn là số tiền mà tiểu Kim lấy trộm đã để lại dấu vết nào đó.” Lâm Bắc Phàm suy nghĩ, bất chợt cảm thấy lạnh người.

Lúc đó, mình vô tình dùng Đồ Long đao găm lên một tập tiền. Ngoài ra chỉ sợ còn có rất nhiều dấu vết móng vuốt của tiểu Kim. Cũng may Long Yên Nguyệt chưa nhìn thấy Đồ Long đao, và tiểu Kim...

Thoáng cái, Lâm Bắc Phàm đã trở lại như lúc ban đầu. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng nét mặt hắn cũng từ từ giãn ra..

“Tiểu Kim đã để lại nhiều vết chân trên tiền như vậy thì mình có nên nói tiểu Kim để lại vài dấu chân trên tiền của Liêu Thiên Cửu? Sau khi Liêu Thiên Cửu bị cảnh sát chú ý, mình lại nhờ tiểu Kim giải thoát cho hắn với điều kiện là hắn phải giúp đỡ Mộc Tiểu Yêu đứng vững ở thành Nam. Từ nay về sau, ở thành Nam mình lại có được một lực lượng mạnh mẽ giống như hiệu ứng cánh bướm làm hậu thuẫn.”

- Này!

Long Yên Nguyệt gõ gõ bàn.

- Hả?

Nảy ra suy nghĩ đó, Long Yên Nguyệt thản nhiên đứng dậy, mỉm cười một cách bí hiểm với Long Yên Nguyệt:

- Muốn tôi đi nằm vùng? Chiếm được sự tin tưởng của Liêu Thiên Cửu? Đừng có mơ.

- Anh!

Long Yên Nguyệt cũng đứng bật dậy, nghiêm mặt nói:

- Không phối hợp với chúng tôi, anh nghĩ rằng Địa Chủ sẽ bỏ qua cho anh?

- Phối hợp với các người, Địa Chủ sẽ càng không bỏ qua cho tôi.

- Anh phải tin tưởng chính phủ, tin tưởng tôi. Hơn nữa, đây là cách mà anh cố gắng để làm cho thành Nam trở nên phồn thịnh. Nó cũng là nghĩa vụ của anh.

Thấy Lâm Bắc Phàm đi càng lúc càng xa, Long Yên Nguyệt vội vàng bỏ lại năm mươi đồng, cũng chẳng thèm lấy tiền thừa, đuổi theo Lâm Bắc Phàm:

- Này Lâm Bắc Phàm! Thực ra là tôi cũng muốn tốt cho anh. Nếu như không hợp tác với chúng tôi, tình hình chắc chắn sẽ nằm ngoài sự kiểm soát của anh. Đến lúc đó, xảy ra chuyện gì... Lâm Bắc Phàm... Anh

đúng là tên khốn... Anh đúng là đồ lưu manh háo sắc, cả đời anh sẽ gặp phải một con mụ xấu hơn quý. Đi chết đi.

Sau khi trở lại Kim Sắc Hải Ngạn, Lâm Bắc Phàm cũng chẳng suy nghĩ nhiều. Cho dù là hắc đạo bay bạch đạo thì tất cả cũng đều vì tiền. Lần này Địa Chủ tìm mình cũng nên chuẩn bị trước một chút.

- Trong lúc tao ăn tối với Địa Chủ, chẳng cần biết mày làm cách nào nhưng phải để lại dấu vết móng vuốt của mày trên tất cả những tờ tiền của hắn. Hiểu chưa?

Lâm Bắc Phàm quay đầu, nghiêng mắt nhìn tiểu Kim đang đứng trên vai mình.

- Anh muốn giá họa cho Liêu Thiên Cửu?

- Làm thế chờ tới khi cảnh sát sờ tới Liêu Thiên Cửu, chúng ta có thể giải thoát cho hắn.

Lâm Bắc Phàm nheo mắt, nhếch mép cười đắc ý.

- Đến lúc đó, mày tới nhà Long Yên Nguyệt rồi bí thư, thị ủy...tiền nhà ai cũng để lại dấu vết cho tao. Lúc đó, chắc chắn Liêu Thiên Cửu sẽ phải cảm tạ tao.

- Khi đó anh sẽ lấy nửa giang sơn của Liêu Thiên Cửu làm sinh lễ cho Mộc Tiểu Yêu.

- Ở đâu ra cái ý đấy...khụ... Cái đó và sinh lễ không liên quan gì đến nhau. Cơ bản là chúng ta cần phải phát triển thực lực.

Ở Kim Sắc Hải Ngạn tới chín rưỡi, Lâm Bắc Phàm liền dẫn tiểu Kim ra ngoài. Hắn cũng không chào Liễu Vi. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, hắn nghĩ chỉ tới mười hai giờ là có thể về.

Chưa tới mười giờ, Lâm Bắc Phàm đã tới bờ sông. Lúc này, mới bắt đầu vào thu, nhưng các quán ăn đêm ở hai bên bờ sông vẫn sáng đèn như trước. Bất luận là ăn vặt, ăn chính...từ những kẻ vô công rồi nghề hay mấy thằng côn đồ cũng thích đến đây vào buổi tối làm vài li.

Lâm Bắc Phàm nhìn xung quanh. Vốn định tìm một chỗ để ngồi đã thấy một tên lực lưỡng đeo một cái xích chó bằng bạc, mặc một cái quần đùi đi tới:

- Có phải Lâm tiên sinh không? Địa chủ chờ đã lâu.

Liếc mắt nhìn theo hướng gã vừa đi tới, Lâm Bắc Phàm phát hiện có ba người đang ngồi đang ngồi quanh một cái bàn. Hai trong số đó cao lớn, chỉ có người ngồi ở giữa thì lùn tịt. Lâm Bắc Phàm ước chừng chỉ khoảng một mét sáu. Nhưng nhìn dáng vẻ cao ngạo cũng với ánh mắt của hắn, Lâm Bắc Phàm cảm giác đó chính là Địa Chủ. Có câu nói rất đúng: “Nước biển không thể đo đếm, người không thể nhìn bề ngoài...” (không thể trông mặt mà bắt hình dong)

Không đợi đối phương bắt chuyện, Lâm Bắc Phàm thoải mái đi tới trước mặt Địa Chủ rồi ngồi xuống. Hắn rút một điếu thuốc ra châm. Dù sao thì cũng không thể để yếu thế trước mặt Địa Chủ. Đã tới đây rồi tại sao không để cho mình thoải mái?

Sau khi thấy biểu hiện của Lâm Bắc Phàm, Địa Chủ khẽ gật đầu. Một lúc sau, hắn cười sang sảng, như chuyện ở Kim Sắc Hải Ngạn chưa từng xảy ra.

- Đúng là người một mình đánh năm, sáu thủ hạ của ta. Chú em đúng là rất được. Nếu không, làm sao dám một mình tới đây.

“Dù gì thì cũng là một thằng đàn ông, chẳng lẽ lại không đánh được năm, sáu thằng oắt con hỉ mũi chưa sạch?” Lâm Bắc Phàm chẳng kêu ngạo cũng chẳng nịnh bợ, mỉm cười xin lỗi, nói:

- Lúc đầu, tôi không biết đó là người của anh. Hơn nữa, công việc của tôi là làm bảo vệ. Hy vọng ông anh đại nhân đại lượng, không nên chấp với tôi.

- Nói ra chẳng sợ chú em cười. Nhưng nghe nói có người dám đánh thủ hạ của anh, anh rất muốn biết ở thành Nam lại chui ở đâu ra người như vậy. Lúc đầu, anh cũng muốn tự mình tới Kim Sắc Hải Ngạn nhưng không ngờ lại gặp phải chuyện kia, gãy mất mấy cái răng cửa.

Địa Chủ tự mình rót cho Lâm Bắc Phàm một cốc bia, rồi cười nói:

- Tất nhiên, anh cũng chẳng nóng vội, sau đó cũng nấn gân bọn họ một chút.

49. Chương 49: Không Tin Là Anh Không Làm Gì Được Em.

“Đúng là cao nhân! Giả vờ như quên chuyện thủ hạ của Trương Minh Thắng đánh hấn, nhưng lại không bỏ qua việc lập uy với mình. Nghe hấn nói chắc là muốn mượn sức mình. Nhưng chắc chắn không phải là trọng dụng mà là đi làm con tốt cho hấn. Không có việc gì thì uống rượu, một khi động dao động súng thì mình phải xung phong, đá mình cho cảnh sát. Bây giờ, xã hội đen càng lúc càng chú ý tới lợi ích. Thời đại chém chém giết giết đã qua lâu rồi...”

Quả nhiên, Địa Chủ không nóng vội với Lâm Bắc Phàm, hấn gơ cốc bia lên lại gần cái cốc của Lâm Bắc Phàm, nói:

- Chú em! Với thân thủ của chú mà làm bảo vệ ở Kim Sắc Hải Ngạn thì đúng là phí. Nói thật, anh ở thành Nam chỉ có hai năm đầm. Nếu chú em theo anh, thì anh có cái gì cũng không quên phần chú.

- Cái này thì người nghèo phải chăm chỉ, người giàu thì dựa vào may mắn của ông trời.

Lâm Bắc Phàm làm ra vẻ do dự không quyết, cho tay vào túi rút bao Marlboro, tiện tay lôi tiểu Kim ra, vát trên mặt đất rồi đá cho một cước về phía Địa Chủ.

- Đi theo anh Cửu, không dám nói giàu sang nhưng cũng chẳng khác nhiều lắm. Ở thành Nam, anh Cửu chính là trời.

Không để Lâm Bắc Phàm mở miệng, Địa Chủ liền gõ gõ cái cốc xuống bàn:

- Nào..uống chén này. Sau đó, mọi người chính là anh em.

Địa Chủ nói rất tự tin. Ở thành Nam, hấn hoàn toàn có cơ sở để tự tin như vậy.

Chỉ có điều, sau khi Địa Chủ uống hết cốc bia, Lâm Bắc Phàm vẫn chưa chạm tay tới cốc của hấn mà chậm thuốc lá. Một lát sau, thấy tiểu Kim đã trở về túi của mình, lại hé ra một tờ tiền làm chứng, Lâm Bắc Phàm cảm thấy yên tâm. Ngoài miệng hấn vẫn nói một cách nghiêm túc:

- Chuyện này không phải chuyện đùa. Xin cho tôi một chút thời gian để suy nghĩ.

- Chú làm như thế, anh càng thích có được chú. Đối với thanh niên có thể đảm đương, anh luôn tạo cơ hội.

Địa Chủ nghiêng người dựa vào ghế, vát chân chữ ngũ, nét mặt mỉm cười. Nhưng đột nhiên, hấn lại nói thêm một câu:

- Tất nhiên, chúng ta nói ở đây là tác phong của anh Cửu. Nói đi, chú cần bao nhiêu thời gian để suy nghĩ?

Thời gian thì tất nhiên càng nhiều càng tốt. Lâm Bắc Phàm chẳng cần suy nghĩ, thốt lên:

- Nhiều nhất là một năm.

-! Không được! Nhiều nhất anh chỉ có thể cho chú ba ngày.

Địa Chủ cảm giác được mình bị sét đánh.

“Ba ngày? Ba ngày thì ba ngày. Cùng lắm thì buổi tối hôm nay, chính mình cầm tờ tiền này đi gặp Long Yên Nguyệt. Thâm độc quá...”

- Chú em! Cũng phải nói xấu trước. Nhưng sau ba ngày, nếu như chú thức thời thì sau đó mọi người là anh em một nhà. Anh em với nhau chẳng có gì phải ngại. Nhưng nếu chú cảm thấy không được thì anh đây cũng phải đòi lại mặt mũi cho sáu thằng em kia. Đừng nói anh không nhắc chú, chỉ cần là thủ hạ của anh Cửu thì chính là anh em. Cho dù có bị thương thì tiền thuốc men được bao dưỡng hết.

“Vừa uy hiếp vừa dụ dỗ, đúng là loại tiểu nhân. Trước mặt ông mày còn làm ra vẻ à?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười cũng không động đến cốc rượu, đứng lên, gạt đầu nói:

- Nếu không có chuyện gì khác, tôi phải trở lại làm việc.

Địa Chủ hơi nhú mày, yên lặng nhìn Lâm Bắc Phàm một lát rồi nói:

- Nhớ kỹ. Chú có ba ngày để suy nghĩ. Tất nhiên, chú có thể đánh cuộc một lần trong vòng ba ngày có thể bình an mà trốn khỏi thành Nam.

- Nếu như tôi muốn chuồn khỏi thành Nam thì còn chờ tới hôm nay làm gì?

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, rồi gạt đầu. Sau đó, với hần nhìn Địa Chủ cùng với mấy tên thủ hạ với ánh mắt khác lạ rồi xoay người mà đi.

Cho dù Lâm Bắc Phàm hay Địa Chủ cũng không để ý thấy ở quán bên kia có hai mươi mấy gã thiếu niên đang nhìn sang với ánh mắt hưng phấn và sợ hãi. Trong số đó có một cô gái với khuôn mặt xinh xắn.

- Chị Tiểu Yêu. Hình như Địa Chủ và đại ca đối đầu với nhau, thực sự là phải chém hả?

Một gã thiếu niên run rẩy hỏi một câu. Thực sự hần rất sợ. Nhưng hần cũng mơ ước sau khi chém Địa Chủ, bang Hồ Điệp có thể nổi tiếng thành Nam.

Thiếu niên đứng là hăng máu.

- Đừng nói là đối đầu với đại ca. Cho dù hần và đại ca có bình an vô sự thì cũng phải chém. Thủ đoạn bất thường mới có thể làm nên điều đặc biệt.

So với trước kia, sau khi Mộc Tiểu Yêu lập bang Hồ Điệp giúp đại ca đã trở nên bình tĩnh, lạnh lùng hơn rất nhiều.

Đi trên đường, Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ vào túi, mỉm cười một cách nham hiểm. “Trên mặt tờ tiền này có đầu mối mà Long Yên Nguyệt mơ tưởng. Nhưng không thể để cho con cọp cái đó ăn không được. Có nên mời cô ta tới khách sạn nói chuyện, sau đó tẩy máy một chút...”

Suy nghĩ một lúc, Lâm Bắc Phàm liền rút điện thoại di động, gọi cho Liễu Vi.

- Có chuyện gì?

Cô gái vốn cảm thấy rung động bởi Lâm Bắc Phàm, lần đầu tiên nhận được điện thoại của hần, âm thanh vừa mừng vừa sợ.

- Chủ tịch Liễu. Tôi muốn hỏi một chút, số điện thoại của phó cục trưởng Long là gì?

Lâm Bắc Phàm hơi suy nghĩ rồi không đợi Liễu Vi trả lời liền nói tiếp:

- Thôi. Bây giờ cô gọi cho cô ta nói điện thoại cho tôi. Nói trong tay tôi đang có một đầu mối rất quan trọng đối với cô ấy.

- Đầu mối gì?

Liễu Vi ngơ ngác. Hai người vốn đang câu xé nhau, bây giờ lại có chuyện?

- Phó cục trưởng Long nhờ tôi giúp cảnh sát điều tra một vụ án. Khụ! Chủ tịch Liễu. Cô cũng biết chuyện này vốn là bí mật.

- Vậy anh không có số điện thoại của cô ấy?

“Lúc đầu cũng không nghĩ tới chuyện lại phải tiếp cận như thế này.” Lâm Bắc Phàm xấu hổ, nói:

- Có! Nhưng tiếc là tôi đánh rơi danh thiếp.

- Vậy được rồi...anh... Nhớ cẩn thận.

Liễu Vi đúng là một cô gái không khéo. Sau khi cất máy liền điện thoại cho Long Yên Nguyệt.

Lâm Bắc Phàm đang cân nhắc xem gặp lo Long Yên Nguyệt ở đâu cho tốt thì điện thoại trong tay lại rung lên.

- Lâm Bắc Phàm! Anh nghĩ thông rồi phải không? Định cống hiến cho thành Nam rồi chứ? Tôi biết chắc chắn là anh có tâm như vậy. Tất nhiên, anh cũng phải tin tưởng tôi, cảnh sát sẽ dốc hết sức bảo đảm an toàn cho anh.

Lâm Bắc Phàm cũng không vội, chờ Long Yên Nguyệt nói xong, hần mới lên tiếng:

- Hôm nay tôi gặp Địa Chủ. Phó cục trưởng Long tiên đoán như thần. Địa Chủ đúng là muốn mượn sức tôi.

- Đúng thế không? Vậy anh nói như thế nào?

Bị một tên đáng ghét xoa hông đúng là chuyện thích thú. Long Yên Nguyệt cảm thấy vui vẻ.

- Tôi nói tôi cần phải suy nghĩ. Địa Chủ cho tôi thời gian ba ngày. Nhưng...

Nói tới đây, để tỏ vẻ chuyện tiếp theo khá quan trọng, Lâm Bắc Phàm cố tình dừng lại.

- Nhưng cái gì?

Quả nhiên, Long Yên Nguyệt không giấu nổi sự tò mò.

- Tôi nghĩ rằng tôi có thể đã có được đầu mối về cái án động trời ăn trộm ATM kia.

- Thật không? Đầu mối gì? Nói cho tôi nghe.

Đầu bên kia, giọng nói của Long Yên Nguyệt có chút gì đó trêu chọc. Lâm Bắc Phàm hấp háy mũi, nói một cách chậm rãi:

- Trong lúc tính tiền, Địa Chủ cầm một tờ một trăm tệ. Tôi thấy trên đó hình như có dấu móng vuốt nhỏ nhỏ nên lén tráo lấy, định đưa cho phó cục trưởng Long xem một chút.

Im lặng, im lặng mất một lúc, Long Yên Nguyệt mới mở miệng, âm thanh không còn giữ được sự bình tĩnh:

- Anh...nhất định phải chú ý an toàn. Tờ nhân dân tệ đó phải giữ cẩn thận. Nói cho tôi biết vị trí của anh. Bây giờ, tôi sẽ đến đó đón anh.

“Nôn nóng rồi phải không?” Đến bây giờ, cuối cùng thì Lâm Bắc Phàm cũng tìm được cảm giác nắm đằng chuôi, sống lưng cảm thấy thẳng hơn không ít.

- Lâm Bắc Phàm! Tình cảnh của anh bây giờ có thể rất nguy hiểm. Hãy nói ngay cho tôi biết vị trí cụ thể của anh.

Thái độ của Long Yên Nguyệt mặc dù khác thường, nhưng âm thanh dịu dàng vang lên vẫn hết sức bình tĩnh.

“Muốn tiền rồi hả?”

- Lâm Bắc Phàm! Tôi nghiêm túc cảnh cáo anh một lần nữa. Bây giờ, tình hình của anh rất nguy hiểm, hãy lập tức...

“Đừng có nói cái giọng hách dịch đó với ông. Cô em muốn đầu mối thì tới khách sạn Crown đi. A! Không tin, anh không dậy được em.”

50. Chương 50: Để Cho Anh Làm Lại Như Vậy.

Về vụ án động trời hơn một tháng trước, cảnh sát thành Nam đã sớm lập tổ chuyên án. Mười giờ tối hôm đó, tất cả thành viên tổ chuyên án đều nhận được tin tức. Tất cả mọi người đều cảm thấy hưng phấn, tung chăn bật dậy mò tới cục.

Cục Công an khu Bản Kiều, trong phòng hội nghị đầy khói thuốc.

Cục trưởng cục Công an Vương Chí tuổi chừng năm mươi, đang cầm một điếu thuốc lá, nét mặt không biết là đang mừng hay đang lo. Tất cả đám sĩ quan cảnh sát đều đang sẵn sàng, nhìn Vương Chí chờ đợi. Mỗi

người đều muốn biết, vụ án động trời cuối cùng đã có đầu mối gì. Cuối cùng là ai mà có thể tạo ra vụ án kinh người như thế.

Long Yên Nguyệt ngẩng đầu, ưỡn ngực như một bức tượng bên cạnh Vương Chí, chỉ có điều trong đầu cô lúc này đang nghĩ tới chỗ khác.

- Yên Nguyệt! Cô có ý kiến gì không?

Vương Chí quay đầu, nhìn con gái của ông bạn, cũng chính là cánh tay đắc lực của mình.

Long Yên Nguyệt quay sang gật đầu với Vương Chí rồi liếc mắt nhìn đám cảnh sát một cái, nói:

- Thông qua nguồn tin đáng tin cậy của người cung cấp tin, người khởi xướng vụ án động trời không khác gì với những điều chúng ta đã dự đoán từ trước. Kẻ chủ mưu chính là Liêu Thiên Cửu.

- Nói cụ thể.

Lần đầu tiên, Vương Chí cắt lời Long Yên Nguyệt. Với kinh nghiệm nhiều năm, lão cảm giác được đối thủ không phải đơn giản như vậy. Hơn nữa, lão cảm giác vụ án động trời đó, bắt nguồn từ trong thần thoại thì đúng hơn.

Ở cái thế giới thực tế này chẳng lẽ thật sự có người có thể làm việc đó mà không có chút dấu vết hay sao?

- Phần lớn tiền mặt mà ngân hàng bị mất trộm đều có dấu vết rất nhỏ của móng vuốt. Nhân viên kỹ thuật đã chứng minh đó chính là vuốt. Nhưng đáng tiếc, chúng ta không thể xác định ra được đó là loài vật gì. Tuy nhiên, điều đó cũng không phải chuyện quan trọng.

Long Yên Nguyệt dừng lại, âm thanh trở nên hưng phấn:

- Người cung cấp tin của chúng ta vừa cho biết lấy được một tờ một trăm nhân dân tệ trong túi Địa Chủ, một tên thủ hạ của Liêu Thiên Cửu. Trên tờ tiền đó cũng có dấu vết rất nhỏ của móng vuốt.

- A?

Vương Chí chợt quay đầu, ánh mắt sáng ngời. Vì giúp đỡ công an điều tra, ngân hàng đã thu về toàn bộ những tờ tiền có trong ATM. Bây giờ lại đột nhiên xuất hiện một tờ tiền có dấu vết như vậy, làm sao mà lão ta không giật mình...

Dù sao thì cũng vẫn còn là một cô gái trẻ nên không thể nào giấu được sự mừng rỡ. Nền mặt dù vẫn lạnh lùng như trước nhưng sắc mặt cũng bình thường hơn rất nhiều. Cô lễ phép nhìn vào mắt Vương Chí, nói:

- Cục trưởng Vương! Người cung cấp tin vẫn còn đang ở khách sạn Crown chờ tôi tới gặp.

- Đằng sau vụ án động trời này có thể có cả kỹ thuật chống giám sát của quốc tế.

Giọng nói của Vương Chí dữ dội rồi nhìn Long Yên Nguyệt, trầm giọng quát:

- Nhiệm vụ quan trọng đầu tiên của cô chính là cho dù phải trả bất cứ giá nào cũng phải bảo đảm an toàn cho người cung cấp tin. Có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không?

- Chắc chắn hoàn thành nhiệm vụ.

Long Yên Nguyệt theo bản năng ưỡn ngực...

- Đi đi! Đưa tiền về đây. Cho dù thế nào cũng không được đánh răn động cở.

Vương Chí suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Mặt khác, dùng hết khả năng giúp đỡ người cung cấp tin, đáp ứng bất cứ yêu cầu gì của hắn.

- Vâng!

Long Yên Nguyệt làm động tác chào sau đó xoay người ra khỏi phòng họp.

Chỉ có điều vừa ra khỏi phòng, cô chợt nghĩ tới người cung cấp tin mà mình nói chính là Lâm Bất Phàm. Sau này, chính mình lại còn phải bảo đảm an toàn cho hắn, thậm chí còn phải thỏa mãn yêu cầu của hắn... Ôi! Không định để cho người ta sống nữa rồi.

Trong khách sạn Crown, Lâm Bắc Phàm đã thuê một phòng tốt, tiền phòng tất nhiên là tính cho Long Yên Nguyệt. Không phải hần không bỏ ra được một ngàn đồng, nhưng lần này không cần.

Ngồi trên ghế, Lâm Bắc Phàm ngậm một điếu Marlboro, trong lòng thầm cân nhắc xem đêm khuya, cô nam quả nữ liệu có chuyện gì xảy ra hay không? Lại còn nước miếng của tiểu Kim có nên cho Long Yên Nguyệt một chút nữa không?

- Đứng lên! Xoay người, úp mặt vào tường, giang hai chân ra.

Hai tay Long Yên Nguyệt nắm chặt khẩu súng, chỉ vào đầu Lâm Bắc Phàm hét lên một tiếng. Lúc này, cô mặc một chiếc váy bằng lụa mỏng màu trắng, bên trong có thể thấy nịt ngực một cách lờ mờ. Nơi cổ áo, bộ ngực căng tròn chỉ chực nhảy ra ngoài, tỏa ra mùi phấn thơm làm cho máu toàn thân Lâm Bắc Phàm như muốn điên lên.

- Nhìn cái gì? Quay đầu lại đằng sau.

Long Yên Nguyệt xấu hổ vội vàng lên tiếng, nhìn động tác như chuẩn bị sử dụng vũ lực. Bởi vì tới đây vội vàng lại không dám mặc quần áo công tác nên tìm vội một bộ để thay, chẳng ngờ dưới ánh đèn lại để lộ nhiều như vậy.

- Đây là cách mà cảnh sát bảo vệ nhân chứng hay sao?

Có thêm súng trong tay, Long Yên Nguyệt chẳng hề e ngại Lâm Bắc Phàm. Cô đi tới túm lấy cánh tay Lâm Bắc Phàm gõ súng vào lưng hắn:

- Dựa lưng vào tường, dặng hai chân ra. Người nghì bà đây nói đùa hay sao?

“Hảo hán không tính chuyện trước mắt!” Lâm Bắc Phàm nuốt nước bọt, cố gắng dời mắt khỏi bộ ngực của Long Yên Nguyệt, đành hoảng quay lưng vào tường, dặng hai chân ra.

Long Yên Nguyệt liền đưa tay sờ nắn túi Lâm Bắc Phàm sau đó là túi áo và cuối cùng là dây lưng.

- Tiền đâu?

Long Yên Nguyệt đá Lâm Bắc Phàm một cái...

- Thiếu gia đoán việc như thần. Hắc hắc.

Lâm Bắc Phàm chẳng hề sợ hãi. Hắn biết bản thân mình đã chiếm được quyền chủ động.

Long Yên Nguyệt dừng lại thở hổn hển rồi như hạ quyết tâm, đưa tay lần mò bên trong quần áo Lâm Bắc Phàm.

Trong tích tắc, Lâm Bắc Phàm giống như bị điện giật, toàn thân tê dại không nói nên lời. Đặc biệt khi tay Long Yên Nguyệt tới phía dưới của hắn, thậm chí hắn còn không chịu được phải uốn éo cái mông:

- Cô... Tôi vẫn còn nguyên đấy.

- Không được làm ầm. Đã sờ rồi, có còn gì tốt đẹp nữa đâu.

Mặc dù âm thanh của Long Yên Nguyệt vẫn ương ngạnh nhưng trong lòng đã tính đường lui. Long Yên Nguyệt sớm biết Lâm Bắc Phàm cố tình gây khó dễ, nên ý định hành động trước. Không ngờ tên lưu manh cao tay hơn đã giấu tiền đi trước...

Cuối cùng, trong phòng cũng hoàn toàn yên tĩnh.

- Không tìm nữa à?

Lâm Bắc Phàm biết bây giờ vị trí hai người đã thay đổi. Hắn xoay người, thản nhiên ngồi xuống ghế, rút một điếu thuốc lá, mở to mắt nhìn xung quanh:

- Bật lửa đâu? Cái bật lửa đâu?

Nét mặt Long Yên Nguyệt đỏ bừng, tròng ngực đập thình thịch. Vừa mới rồi, cô lại vừa sờ phải cái kia của Lâm Bắc Phàm.

Thấy Lâm Bắc Phàm giả bộ, Long Yên Nguyệt chỉ có thể nhin. Cô vội vàng không nhìn Lâm Bắc Phàm lấy cái bật lửa trên bàn, bật lửa cho hắn, âm thanh như năn nỉ:

- Lâm Bắc Phàm! Anh...đại nhân đại lượng.

Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu, vất chân chữ ngũ:

- Cô đừng có nằm mơ. Bỏn thiếu gia là...tiểu nhân thực sự.

- Anh...định làm gì bây giờ?

Long Yên Nguyệt lui lại hai bước, ngẩng đầu, cố lấy can đảm nhìn Lâm Bắc Phàm. Trong ánh mắt vẫn ánh lên chút sát khí.

- Làm gì bây giờ? Long Yên Nguyệt! Cô nhiều lần bắt nạt tôi, tôi còn chưa tính. Nhưng hôm nay, cô lại lấy lòng dạ tiểu nhân để đo lòng người quân tử, vừa mới đến đã để cho tôi phải chịu nhục.

Lâm Bắc Phàm vẩy tàn thuốc, nói một câu khiến cho Long Yên Nguyệt muốn ngã quỵ:

- Cô dám lấy súng chĩa vào đầu tôi, bắt tôi giao chứng cứ. Vừa rồi, cô lục soát tôi thế nào thì bây giờ để cho tôi làm ngược lại

51. Chương 51: Đạt Tới Tầng Thứ Nhất.

Vào lúc này, Long Yên Nguyệt hận không thể bắn một phát vào đầu Lâm Bắc Phàm. Nhưng cũng chỉ hận vậy thôi chứ thực sự bắn vào đầu là không được. Cô biết bản thân mình không thể dùng súng để uy hiếp Lâm Bắc Phàm bởi vì cái tên khốn này quá rắn mặt.

Nhưng chứng cứ của vụ án động trời đối với mình lại là chuyện bắt buộc, thực sự phải để cho tên khốn này sờ hay sao?

“Không thể được!”

Long Yên Nguyệt ngẩng đầu, với ánh mắt kiêu ngạo không chịu khuất phục nhìn Lâm Bắc Phàm. Nhưng chỉ một lúc sau, cuối cùng thì cô cũng phải gỡ bỏ vẻ mặt kiêu ngạo, đặt chân xuống. Rồi sau đó, nước mắt lưng tròng bắt đầu trào ra nơi khóe mắt.

- Làm nhục người rồi sẽ bị người làm nhục lại.

Lâm Bắc Phàm rít một hơi thật sâu, hả hê nhìn Long Yên Nguyệt.

“Làm nhục người rồi sẽ bị người làm nhục lại? Chẳng lẽ chính mình sỉ nhục Lâm Bắc Phàm? Tên lưu manh này bao nhiêu lần lợi dụng cơ hội đối với mình. Chính mình muốn đòi nợ nhưng hắn lại dám cho rằng mình làm nhục hắn? Chưa nói mỗi lần đấu đá với hắn, cuối cùng mình lại rơi vào thế yếu. Vừa rồi lục soát có thể mình hơi quá tay một chút, nhưng chẳng lẽ không có cách nào hay sao?”

Trên thực tế Long Yên Nguyệt đã học qua môn Tâm Lý học. Nhưng lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm tới cục Cảnh sát, sau khi vô ý động chạm tới Long Yên Nguyệt khiến cho những lần sau đứng trước mặt hắn, cô không còn giữ được sự tỉnh táo. Long Yên Nguyệt là phó Cục trưởng cục Công an khu Bản Kiều, nhưng cô cũng là một người con gái, thậm chí còn có cả tính cách của một cô gái mới lớn.

Đôi vai nhỏ của Long Yên Nguyệt rúm lại, cúi đầu, ngực thở phập phồng.

Cho dù thế nào, Lâm Bắc Phàm cũng không cho phép kẻ nào động tới lòng tự tôn của mình, cho dù cố ý hay vô tình.

Thấy Long Yên Nguyệt không nói chuyện, Lâm Bắc Phàm đứng dậy, từ từ tới trước mặt Long Yên Nguyệt, nói một cách thản nhiên:

- Nghĩ xong chưa?

Nếu là chuyện riêng, Long Yên Nguyệt sẽ chẳng hề do dự mà từ chối Lâm Bắc Phàm, nhưng cô cũng không quên lời nói của Vương Chí rằng sau lưng vụ án động trời này có thể có kỹ thuật chống giám sát.

- Anh bắt đầu đi.

Cuối cùng, Long Yên Nguyệt khẽ thở dài, âm thanh bình tĩnh tới mức khiến cho kẻ khác phần nộ. Cô ngẩng đầu, cặp mắt đen nhánh nhìn thẳng vào đôi mắt của Lâm Bắc Phàm. Chỉ có điều, đằng sau ánh mắt lạnh lùng đó có ẩn chứa một sự cam chịu cùng đau đớn...

Lâm Bắc Phàm mỉm cười. Hắn đưa tay đỡ lấy cằm Long Yên Nguyệt, cười cười:

- Tôi thấy cô vĩnh viễn không bao giờ chịu thừa nhận. Nhưng vào lúc này, cô đã hoàn toàn chịu thua trước mặt tôi.

- Tôi không sờ cằm của anh.

Long Yên Nguyệt hất tay Lâm Bắc Phàm, nói một cách lạnh lùng.

- Ấy! Thấy cô tới vội vàng chắc là còn chưa kịp tắm phải không? Tôi chỉ thích người sạch sẽ thôi.

Lấy ra tờ một trăm đồng đặt trước mặt Long Yên Nguyệt, Lâm Bắc Phàm bước sang một bên rồi thản nhiên mà đi...

“Tên khốn bỏ đi? Cái tên khốn này chịu tha cho mình...”

Long Yên Nguyệt cảm thấy khó tin. Chỉ có điều, ngay cả cô cũng không hiểu được tại sao mình lại không hề có cảm giác mừng rỡ, tất nhiên cũng chẳng có gì mất mát. Chỉ có điều trong lòng chợt cảm thấy hơi trống rỗng mà thôi. “Cái tên này hình như không lưu manh như mình nghĩ...”

Sau khi ra khỏi khách sạn Crown, Lâm Bắc Phàm cảm thấy hơi tiếc.

Không sờ mó Long Yên Nguyệt không phải là do hắn hào phóng hay làm bộ mà sau khi nghĩ tới nát óc mới quyết định làm như vậy. Nếu hắn mà làm thế thì sau này chắc chắn giữa mình và Long Yên Nguyệt chẳng khác nào nước và lửa. Mà không làm thế thì sau này cô ả cũng phải nhún mình ba phần.

“Chinh phục và chinh phục một cách không đứng đắn hoàn toàn là hai cảnh giới khác nhau!”

Tuy nhiên, nghĩ tới Địa Chủ và Liêu Thiên Cửu trở thành cái gai trong mắt của cảnh sát, Lâm Bắc Phàm cảm thấy vui vẻ hơn rất nhiều. Chờ sau khi Liêu Thiên Cửu bị cảnh sát bám tới phát điên cũng là lúc mà mình có thể bội thu. Ha ha...

Còn có một chuyện khiến cho Lâm Bắc Phàm cảm thấy vui vẻ chính là qua một thời gian tu luyện Long Tu bảo điển, hắn cảm giác được mình xuất hiện cảm giác trong vòng hai ngày tới sẽ đạt tới tầng thứ nhất. Cho tới lúc đó, chẳng cần Long Trảo Thủ, Liêu Âm thối thì cái loại thực lực của Long Yên Nguyệt cũng chẳng phải là đối thủ của mình.

Một giờ sáng, Kim Sắc Hải Ngạn vẫn buôn bán một cách tấp nập.

Sau khi Lâm Bắc Phàm về tới gian phòng của mình liền ngồi xếp bằng trên ghế, chậm rãi điều chỉnh hô hấp. Hai tay duỗi ra, lòng bàn tay ngửa lên trên rồi nâng lên tới một độ cao nhất định sau đó lại úp sấp lòng bàn tay từ từ hạ xuống.

Đây là một hình thức tu luyện đặc biệt của Long Tu bảo điển.

Cảm giác từ bụng dưới xuất hiện một làn hơi nóng, Lâm Bắc Phàm mừng rỡ, ngưng thần cảm nhận động tĩnh trong người.

Đúng như những gì mà Long Tu bảo điển giới thiệu, Lâm Bắc Phàm có thể cảm nhận được một chút gì đó hơi rắn bằng quả trứng gà.

Nghe nói, mỗi khi đạt được một tầng của Long Tu bảo điển, trong bụng dưới liền xuất hiện một quả cầu khí to bằng quả trứng gà. Mà sau khi quả cầu đó bị thân thể hấp thu, tu vi của người đó mới chính thức đạt được một tầng.

Nhưng có điều lại khiến Lâm Bắc Phàm cảm thấy mừng rỡ đó chính là hắn có thể cảm nhận được trong bụng dưới có tới hai quả cầu khí to bằng quả trứng gà.

“Chẳng lẽ do nhân phẩm tốt đẹp của mình mà liền lúc tăng lên hai tầng?...”

Mặc dù trong lòng cảm thấy hưng phấn, nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn ngồi nguyên đó chờ thân thể hấp thu hai quả cầu khí. Khoảng chừng mười phút sau, một quả cầu liền từ từ thu nhỏ rồi biến mất. Còn quả cầu khác lại chẳng hề có gì thay đổi, cứ giữ nguyên hình dạng như trước, cơ bản chẳng hề có ý bị hấp thu.

Sau gần một tiếng, cuối cùng Lâm Bắc Phàm đành chịu thua. Hắn nhìn tiểu Kim, nói với giọng vui sướng:

- Tao đã đạt tới tầng thứ nhất của Long Tu bảo điển. Hơn nữa, còn một quả cầu khí nữa đang chờ hấp thu. Chỉ cần hấp thu xong, tao sẽ đạt tới tầng thứ hai. Mà thấy tao có phải thiên tài không?

Tiểu Kim liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, nói:

- Hấp thu thì sao?

Thấy thần sắc tiểu Kim khác lạ, Lâm Bắc Phàm lắc đầu, nói:

- Tại sao không hấp thu được?

- Ai nói cái chất rắn to bằng quả trứng gà đó chính là quả cầu khí?

- Vậy nó là cái gì?

Lâm Bắc Phàm kinh hãi, chẳng lẽ mình bị u bướu?

Tiểu Kim không nói gì vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình TV. Nó giơ tay chỉ chỉ về phía hướng phòng vệ sinh.

Sau khi về nhà, tiểu Kim liền nhào tới chiếc máy tính xách tay.

Do Long Tu bảo điển đột phá, Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất vui cũng chẳng muốn tranh giành với tiểu Kim. Chỉ có điều khiến cho tiểu Kim kinh ngạc đó là, cái con vật này không sử dụng QQ để tán gái mà lại đăng ký một trang web bí mật. Lâm Bắc Phàm có thể nhìn thấy tiêu đề của trang web có rất nhiều màu sắc: Đại hội Thần bài lần thứ ba mươi sáu sắp sửa bắt đầu.

“Đại hội Thần bài? Cái con vật này lại thấy thích đánh bạc?” Lâm Bắc Phàm bĩu môi nói:

- Đó có phải là thứ mà mày quan tâm hay không?

- Nhưng tiền thưởng của giải thi đấu này là một triệu USD. Nếu đại ca tham gia thi đấu mà thắng thì số tiền đó có được coi là hợp pháp không?

Tiểu Kim quay đầu, nghi hoặc nhìn Lâm Bắc Phàm, giọng nói bình tĩnh như đã đưa ra quyết định này từ lâu.

52. Chương 52: May Mắn Của Thằng Điên.

Lâm Bắc Phàm xem xét trang web đó một cách cẩn thận. Đó là một trang web có được sự hậu thuẫn của Bangladesh. Muốn có được tài khoản VIP thì phải xác nhận được tài năng của mình. Có trời mới biết được tiểu Kim làm sao mà mò ra được cái trang web này.

Căn cứ vào tin tức ở trên trang web thì sau hai tháng nữa, Đại hội Thần bài sẽ chính thức khai mạc. Mặc dù đánh bạc không phải là tốt nhưng một người đàn ông chân chính, không biết đánh bạc thì đúng là không biết hưởng thụ. Không biết người khác thế nào, nhưng với Lâm Bắc Phàm thì hắn luôn ngưỡng mộ đối với các vị Thần Bài trong truyền thuyết, hay trên phim ảnh.

Chỉ có điều, Lâm Bắc Phàm mặc dù thường xuyên chơi mạng trượt nhưng kỹ thuật cũng chỉ làng nhàng, không đủ tư cách tham gia vào một giải đấu như vậy. Hơn nữa, để tham gia vào giải đấu đó phải đặt cọc một trăm vạn USD, mà Lâm Bắc Phàm thì không có.

- Tao không có tiền, lại không có kỹ thuật chơi.

Lâm Bắc Phàm hậm hực từ chối tiểu Kim.

- Nếu không, tôi đi ăn trộm tiền ngân hàng rồi buôn bán kiếm lời.

- Không được!

Lâm Bắc Phàm kiên quyết từ chối, quay đầu nhìn tiểu Kim:

- Tao cảm thấy hoài nghi trí tuệ của mày. Mày có biết Thần Bài có ý nghĩa gì không? Bài chính là đánh bài, thần chính là thần tiên. Ý nghĩ của nó là trình độ của người ta trong việc đánh bài đã vượt qua cảnh giới của con người. Mặc dù không dám nói đánh đâu thắng đó nhưng đối với những người như chúng ta thì ý nghĩa của nó cũng chẳng khác nhiều lắm.

Tiểu Kim cong môi đang định kháng nghị nhưng suy nghĩ một chút, nó đành thôi. Chờ xế chiều mai lúc đánh mặt trượt để cho đại ca thấy thủ đoạn của ta mới là cách hùng biện hay nhất...

Dù sao thì Địa Chủ cũng cho mình thời gian ba ngày, Lâm Bắc Phàm cũng không vội. Có lẽ trong ba ngày, Long Yên Nguyệt chắc chắn sẽ hành động.

Lâm Bắc Phàm chẳng thèm đặt lời cảnh cáo của Địa Chủ vào trong đầu. Đáng cười thì cười, đáng hát thì hát mà chơi mặt trượt thì cứ chơi thôi.

Sau khi ăn cơm tối xong, hắn theo thường lệ tới quán mặt trượt của Từ Đan.

Thứ bảy, bên trong quán mặt trượt chật ních.

- Bắc Phàm! Chờ cho có chỗ đi.

Từ Đan thấy Lâm Bắc Phàm liền bắt chuyện một cách vồn vã. Cô ta có chồng ở nước ngoài nên thân hình vẫn xinh đẹp gợi cảm. Số lượng ruồi bám quanh nhiều không kể xiết, khiến cho cô ta cảm thấy khó chịu. Nhưng dù sao cũng là một người phụ nữ thành thực nên những như cầu khác vẫn phải có. Thấy Lâm Bắc Phàm nghiêm túc, cô ta cảm thấy rất quý. Tất nhiên đó cũng chỉ là quý mà thôi, còn lâu mới có thể khiến cho Từ Đan giống như “Hong Hạnh xuất tường” (1).

- Ấy da. Cái thằng này mau tới đây, mau tới đây.

Một người khách quen của quán mặt trượt nhìn thấy Lâm Bắc Phàm liền cười híp mắt. Hắn vẫy tay với Lâm Bắc Phàm:

- Nay vừa vận đánh xong bốn ván. Hai người Lý lão sư có việc không thể chơi tiếp.

Rất đơn giản, Lâm Bắc Phàm là tay mới, chơi mặt trượt không giỏi, nếu không đùa với hắn thì đúng là ngu.

Lâm Bắc Phàm đánh mặt trượt thuần túy chỉ để tiêu khiển. Mặc dù hắn không cảm thấy vui khi mất tiền, nhưng hắn cũng mới chỉ thua mấy trăm đồng mà thôi. Đừng có nhìn người ta tiền lương không nhiều, Lâm Bắc Phàm biết rõ nếu có chuyện thì mấy người này có thể xuất ra rất mạnh tay.

Từ Đan vui vẻ muốn đánh cùng với Lâm Bắc Phàm. Cả hai chẳng hề do dự, ngồi xuống.

- Tiểu Lâm! Người tuổi trẻ may mắn, số đỏ. Người cần phải nhường nhịn một chút.

Hai người còn lại là thầy giáo ở thành Nam. Một trong hai người đeo kính, vẻ mặt gian xảo, cười cười như nuốt chửng lấy Lâm Bắc Phàm.

- Ở đâu? Gì mà càng già càng cay. Nhất là thầy giáo khả năng phân tích càng cao. Tôi thua là chuyện hiển nhiên.

- Đúng là thanh niên.

Một vị thầy giáo khác cũng mỉm cười.

Vận may của Lâm Bắc Phàm hôm nay rất tốt. Ngay từ đầu làm nhà cái sau khi phát bài xong, Lâm Bắc Phàm lăm băm xem đánh cái gì. Nhưng càng nhìn thì thấy càng không lạ. Hình như...hình như là Thiên ừ...

- Thiên ù! Thiên ù.

Lâm Bắc Phàm cười ha hả, ngửa bài, cười nói:

- Đây là lần đầu tiên tôi được thiên ù.

Có chút quái dị nhưng không hề có chuyện gì xảy ra. Chẳng hạn như Từ Đan ở trong quán suốt ngày nên cũng thấy có người được Thiên ù. Chỉ có điều xác suất vô cùng nhỏ. May ra thì một tuần mới xuất hiện một lần.

Từ Đan như muốn chia vui cùng Lâm Bắc Phàm nên chẳng quan tâm tới mình mất tiền. Hai người còn lại cảm thấy hơi mất hứng. Một trong hai người vội nói:

- Hôm nay, người đỏ như vậy phải đánh ít nhất mười ván.

Hắn sợ Lâm Bắc Phàm bỏ chạy.

- Đúng đúng.

Người còn lại cũng hưởng ứng theo. Lâm Bắc Phàm cười ha hả, thu tiền sau đó chia tiếp một vòng nữa.

- Quái. Lại là thiên ù.

Ngay cả Lâm Bắc Phàm cũng cảm giác khó tin.

Làm sao lại có thể may mắn nhiều như vậy. Hai người kia cảm thấy run run nhìn nhau. Một lát sau, cả hai chợt cười ha hả. Cái thằng tiểu Lâm này đúng là có khiếu hài hước.

- Mở bài đi.

Từ Đan cũng biết không thể nào may mắn như vậy, quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm cười cười, nhắc nhở.

- Thực sự là thiên ù.

Lâm Bắc Phàm ngửa bài lên mặt bàn.

Hai người kia vội vào tháo kính xuống lau, sau đó lại đeo lên. Trong lòng hai người chỉ chực rút lui. Làm sao lại quái dị như vậy? Có tới hai ván thiên ù? Nếu như trước đây chưa từng chơi với Lâm Bắc Phàm bọn họ chắc chắn sẽ nghĩ hắn là Đồ Thần giáng trần.

Từ Đan cũng hiểu đó là chuyện ngoài ý muốn, ngẩn ngơ, cười nói:

- Đúng là thiên ù. Hôm nay cái tên Lâm Bắc Phàm này đỏ thật. Từ khi khai trương quán đến nay chưa từng có người nào một ngày được hai ván thiên ù, nói gì tới người được hai lần liên tiếp.

Không ít người cũng bị việc này thu hút. Tất cả đều cảm thấy quá đó nhưng không ai cảm thấy nghi ngờ.

- Bây giờ mà còn thiên ù nữa thì ta không trả tiền đâu đấy.

Một vị thầy giáo ra về hài hước, cười cười.

- Làm sao mà được? Chỉ là may mắn thôi.

Lâm Bắc Phàm cũng không nghĩ nhiều. Thấy người đến xem nhiều như vậy, hắn tỏ vẻ mình không gian lận đưa tay bắt đầu chia ván thứ ba.

Chỉ có điều, sau khi chia xong ván thứ ba, không đợi Lâm Bắc Phàm lên tiếng, những người đứng sau lưng hắn đã kêu lên thất thanh.

- Thiên ù. Lại là thiên ù.

- Chậc. May mắn thật.

Đến lúc này, tất cả mọi người trong quán mặt trệt đều ngồi không yên, quay hết về phía bàn của Lâm Bắc Phàm. Cái khiến mọi người kinh ngạc không phải là chuyện Lâm Bắc Phàm kiếm được nhiều tiền mà là hắn có thể có được ba ván thiên ù liên tiếp. Cái này có thể là do may mắn không?

Hai người kia móc khăn tay, lau mồ hôi trán. Nếu như ba lần thiên ù không biết có gian lận gì không?

Cái tên Lâm Bắc Phàm là một kẻ may mắn hay là một người cố tình ẩn giấu? Đột nhiên, Từ Đan cảm thấy tò mò đối với thân phận của Lâm Bắc Phàm. Nếu người như thế này thực sự là một Thần Bài thì không biết hẳn có chịu nổi khi bị một người phụ nữ thành thực quyến rũ hay không?

Thần Bài? Đối với một người đánh bạc thì việc như này quá hấp dẫn, nói gì tới một bà chủ quán mạt trượt như Từ Đan? Hơn nữa, Lâm Bắc Phàm còn là một kẻ đứng đắn.

Chỉ có điều, một lát sau, Từ Đan định thần. Cô có thể khẳng định Lâm Bắc Phàm không phải là Thần Bài mà chỉ là may mắn.

(1) Trong thơ cổ trung quốc hoa hạnh thường đc dùng để diễn tả vẻ đẹp của màu xuân vẻ đẹp của 1 người con gái.

Trong lịch sử vị mỹ nhân có liên quan tới loài hoa này nổi tiếng nhất là [Dương Ngọc Hoàn - Dương Quý Phi] bị ép phải tự sát. Vua Đường Huyền Tông trở lại chỗ này tìm xác quý phi nhưng ko thấy xác trên nắm mồ chỉ thấy mọc đầy hoa hạnh.

có rất nhiều bài thơ nói về vẻ đẹp của loài hoa này.

-
-
-
-
-
-
-

Nhưng trong đó nổi tiếng. Một là bài thơ [du viên bất trực] của Diệp Chiêu Ung đời Tống

[]

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.

lời dịch tv

Ứng liên lí xỉ ẩn thương đài,

Tiểu khấu sài môn cửu bất khai.

Xuân sắc mãn viên quan bất trú,

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai.

Xót rêu môn mẫn giảm sao đành,

Gỗ khê cửa ngoài mãi vắng tanh.

Ngập vườn xuân đến khôn đường giữ,

Vượt tường hồng hạnh một đôi nhành.

Ngày xưa nam nữ thọ thọ bất thân, sự phối hợp giữa “hoa hạnh” và “tường (trong chữ bức tường”, biểu hiện tình cảm tự nhiên xuất phát từ tấm lòng chân thành của người con gái dám vượt qua lễ giáo phong kiến “tường”.

Nhưng bây giờ thì câu nói này đã đc dùng để biểu thị cho ý nghĩa khác: những người phụ nữ có chồng mà còn muốn tìm thêm chồng nhỏ

53. Chương 53: Rìu Cứu Hỏa.

Nếu còn tiếp tục chơi nữa, hai ông lão kia chắc chắn sẽ phải nhờ tới xe cứu thương.

Trong ánh mắt hi hữu của mọi người, Lâm Bắc Phàm thắng tới hai ngàn đồng. Trở về Kim Sắc Hải Ngạn, tất nhiên Lâm Bắc Phàm cũng không nghĩ rằng mình may mắn như vậy. Nghĩ tới chuyện buổi tối hôm nay, hẳn biết nhất định là do tiểu Kim gỡ trò quỷ. Thậm chí bây giờ, hẳn còn hoài nghi cái con vật nhỏ đó có phải là không gì không làm được hay không?

- Trả lời cho thật. Mấy ván thiên ừ hôm nay có phải do người gỡ trò quỷ hay không?

Lâm Bắc Phàm đi thẳng vào vấn đề.

- Đại ca. Đừng nói là đánh mặt trượt, cho dù là loại nào tôi cũng có thể đảm bảo chiến thắng.

Con vật nhỏ nhìn Lâm Bắc Phàm lấy lòng, cười nói:

- Với thực lực của chúng ta như vậy, có thể tham gia giải đấu Đồ Thần hay không?

- Mà làm thế nào?

- Mặc dù phần lớn lực lượng của tôi bị phong ấn nhưng cái loại thay đổi bài này quá nhỏ, không có gì khó.

Mặc kệ là đổi bài hay cái gì thì cũng đều có gian lận bên trong. Nhưng tới chín phần mười thì cho dù một người có là Thần Bài thì cũng không thể dựa vào may mắn mà có khả năng bách chiến bách thắng. Có thể nói mỗi người đều có sự gian lận. Có tư cách trở thành thần bài hay không thì chính là dựa vào cách thức gian lận có cao hay không. Cách thức gian lận tới tuyệt đỉnh sẽ không còn bị gọi là gian lận nữa mà trở thành kỹ thuật.

Chỉ có điều, dựa vào việc đánh bạc mà phát thì Lâm Bắc Phàm không cảm thấy hứng thú. Hơn nữa, muốn để cho cái tên mang theo linh hồn của ác long Brake không tìm được mình thì chính mình phải cố gắng ẩn giấu tốt một chút.

Thấy Lâm Bắc Phàm không nói gì, tiểu Kim tưởng rằng mình quá giỏi nên nghiêng đầu sang một bên, bật thốt:

- Đừng có mê mẩn anh, anh chỉ là...

- Nếu mà muốn để cho ác long Brake tìm đến cửa thì cứ việc làm thế.

- Đại ca.

Tiểu Kim rụt cổ, nhìn Lâm Bắc Phàm với một ánh mắt đáng thương:

- Xin hãy bảo vệ ta, bảo vệ sự an nguy của Long cốc.

Đầu tiên tiểu Kim xâm nhập vào máy tính của người khác tìm được tài khoản và mật khẩu đăng nhập mới mò ra trang web kia. Hơn nữa, sau khi tìm hiểu vài ngày, khả năng đánh bài của nó đã đạt tới mức không tưởng.

“Cái con vật này dường như thực sự không gì không thể làm khó được...”

Nếu như không phải có sự xuất hiện của ác long Brake thì mình nhất định phải đưa tiểu Kim đi dạo quanh thế giới. Nhưng đáng tiếc, giá không có hai từ nếu như...

Thời gian ba ngày nhanh chóng trôi đi, tới hôm nay, Lâm Bắc Phàm phải trả lời địa chủ một câu thuyết phục. Nhưng có trời mới biết Địa Chủ ở đâu? Tuy nhiên, hắn cũng chẳng hề lo lắng. Bản thân mình không tìm Địa Chủ thì Địa Chủ cũng tới tìm mình. Chỉ cần Địa Chủ tới gặp mình, sau đó bản thân tỏ vẻ muốn gặp Liêu Thiên Cửu rồi giúp Liêu Thiên Cửu giải quyết rắc rối với vụ án động trời kia. Khắc...khắc...

Vừa đi trên đường, vừa nghĩ hắn vừa cảm thấy vui vẻ.

- Người anh em. Thời gian ba ngày đến rồi.

Lâm Bắc Phàm vừa mới bước vào cái hẻm nhỏ gần nhà liền có năm người lực lưỡng chặn trước mặt hắn. Một người trong số đó lạnh lùng nói nhỏ.

Quả nhiên Địa Chủ cho người tới tìm mình. Có lẽ ở Kim Sắc Hải Ngạn bị gãy hai cái răng nên hắn không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên không dám đi. Lâm Bắc Phàm chẳng hề sợ hãi, từ từ đi theo:

- Tôi đi với anh hay là theo anh Cửu.

- Theo anh. Chấn chấn anh sẽ không bạc đãi chú. Nhưng nếu anh Cửu thích chú thì chú giàu to rồi.

Địa Chủ nhú mày.

- Nếu như vậy, tôi sẽ tìm thằng anh Cửu để nói chuyện.

Lâm Bắc Phàm rút một điếu thuốc, châm xong rồi nói. Mấy tên thủ hạ bên cạnh Địa Chủ dường như không còn chịu được nữa. “Cái con chó nhật này quá kiêu ngạo. Không biết nó nghĩ nó là ai?”

- Chú em. Chú nghĩ anh đang đùa phải không?

Địa Chủ là người như thế nào? Hiển nhiên là hắn biết Lâm Bắc Phàm không thực lòng. Suy nghĩ một chút, hắn chẳng khách khí, phát tay:

- Chặt hai cánh tay và một chân của nó.

- Ái chà. Hai ngày hôm nay có phải anh Cửu bị người ta để ý...

Câu nói còn chưa xong, Lâm Bắc Phàm đã bị hai cái rìu cứu hỏa đẩy lùi. Một cái rìu màu đen và một cái rìu màu trắng lại còn có cán màu đỏ. “Mẹ nó! Dùng rìu cứu hỏa thật hả? Thằng Địa Chủ này không cho mình cơ hội nói hay sao?”

Mặc dù Lâm Bắc Phàm đã tu luyện Long Tu bảo điển tới tầng thứ nhất, nhưng đối phó với năm người lại còn có người cầm rìu cứu hỏa thì đâu phải đùa. Chưa nói, tên Địa Chủ chắc chắn có sủng trong người.

“Đã không chắc chắn thì không nên đánh. Trừ khi không còn cách nào khác.”

“Chạy trốn?”

Tất nhiên là phải chạy rồi.

Lâm Bắc Phàm quay đầu đang chuẩn bị chạy trốn nhưng hắn phải trợn mắt há mồm khi trước mặt có tới hai mươi bóng người. Trong tay những người đó là dao kéo sáng loáng, đang huỳnh huy chạy đến.

Khi Lâm Bắc Phàm nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp, lạnh lùng, hắn liền cảm giác có cái gì đó không ổn.

Hai mươi người đang lao đến cơ bản đều là thiếu niên. Dẫn đầu chính là Mộc Tiểu Yêu. Mộc Tiểu Yêu vẫn chờ cơ hội để chém Địa Chủ. Bao nhiêu lâu mới chọn được thời cơ vào tới hôm nay, nhưng không ngờ lại giải vây cho Lâm Bắc Phàm.

Hai mươi gã thiếu niên vây đám người Địa Chủ vào giữa. Trống ngực mỗi người đều đập thành thịch, mặc dù rất hưng phấn nhưng phần lớn là sợ hãi. Phải biết rằng, bọn họ mới chỉ là thiếu niên, nhưng người trước mặt lại là Địa Chủ danh chấn thành Nam.

Yên tĩnh, không gian hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ có những hơi thở nặng nề.

- Hừ, mấy thằng khốn này. Chúng mày biết tao là ai không?

Âm thanh của Địa Chủ trầm ồm, toát ra phong thái của kẻ bề trên. Trước mặt mấy người bang Hồ Điệp, Địa Chủ hoàn toàn có được điều đó.

Đám thiếu niên đưa mắt nhìn nhau rồi lùi lại mấy bước. Bọn họ đã quên mất sự tồn tại của Lâm Bắc Phàm.

- Cút!

Địa Chủ bước lên từng bước, khí thế của hắn tăng mạnh.

Đám thiếu niên không tự chủ được mà rùng mình. Vào lúc này, bọn họ đã hoàn toàn sợ hãi. Mỗi tên đều thở hổn hển, trán chảy đầy mồ hôi nhưng không có ai dám động thủ.

Mỗi một tên đều có khát vọng chém được địa chủ sẽ nổi danh thành Nam, nhưng vào lúc này, cả đám mới biết niềm tin của mình yếu đến mức nào.

Chỉ duy nhất có Mộc Tiểu Yêu vẫn kiêu hãnh đứng tại chỗ. Cô giơ cao thanh đao trong tay, bước tới.

- Con điếm này!

Một tên thủ hạ của Địa Chủ chẳng thèm nhìn thanh đao trong tay Mộc Tiểu Yêu, giơ chiếc rìu bổ xuống.

Đám người phía sau nhìn chiếc rìu chứa cháy mà hoảng sợ lùi lại. Bọn họ hăng máu, khát vọng nổi danh thành Nam, nhưng trong lòng cũng có một sự sợ hãi.

Muốn mất dạy thì dễ, nhưng muốn nổi danh lại không phải chuyện dễ dàng.

Giúp bang Hồ Điệp thành hay bại chính là ở đây. Hơn nữa, giúp bang Hồ Điệp, sau này Lâm Bắc Phàm sẽ có một cánh tay đắc lực. Chẳng hề do dự, hắn tiến tới, nắm lấy cán rìu đang bổ xuống đầu Mộc Tiểu Yêu.

54. Chương 54: Sự Kiện Lớn.

Thấy cây rìu cứu hỏa của đối phương bị Lâm Bắc Phàm nắm trong tay, Mộc Tiểu Yêu cũng chẳng khách khí, vung dao chém thẳng vào ngực trái của đối phương. Cái cảm giác tự mình ra tay khiến cho Mộc Tiểu Yêu cảm thấy hưng phấn.

- A...

Tên kia theo bản năng nắm lấy sống dao. Sau tiếng hét thảm thiết, Lâm Bắc Phàm cảm giác ngực mình giống như bị người ta hắt nước vào người. Hắn biết đó là máu của đối phương bắn lên người.

Đá văng đối phương sang một bên, cây rìu cứu hỏa cũng nằm gọn trong tay Lâm Bắc Phàm.

Thủ hạ của Địa Chủ đều là những người lẩn lộn trong giang hồ. Thấy tình hình không ổn, cả ba tên còn lại đều vung búa lao tới. Trong đó hai người hướng tới Lâm Bắc Phàm, còn mục tiêu của người còn lại chính là Mộc Tiểu Yêu.

Không thể không thừa nhận, tầng thứ nhất của Long Tu bảo điển đúng là trâu bò.

Lâm Bắc Phàm không lùi mà tiến lên, không để cho hai cây rìu kịp hạ xuống, liền lấy vai húc trúng hai người khiến cho cả hai ngã ngửa ra đất.

Một trong hai tên trong lúc ngã ra, cây rìu trong tay liền văng trúng đầu cái tên đang lao tới Mộc Tiểu Yêu. Tên đó bị cây rìu đập trúng đầu choáng váng không còn phân biệt được phương hướng. Ngay sau đó, con dao trong tay Mộc Tiểu Yêu cũng chém trúng vào vai của tên đó.

Trong nháy mắt, bốn gã thủ hạ của Địa Chủ đều bị thương tích.

Thứ nhất là bởi vì Long Tu bảo diễn quả thực là lợi hại, hơn nữa, Lâm Bắc Phàm còn có chút công phu mèo quào cơ bản. Thứ hai đám người Địa Chủ không thể ngờ được rằng nửa đường lại xuất hiện một đám côn đồ. Mặc dù không sợ, nhưng ít nhiều cũng không được thoải mái.

“Có tiền sợ kẻ không có tóc mà kẻ không có tóc lại sợ thằng liều mạng”. Câu nói này hoàn toàn đúng. Chẳng may trong số hai chục thằng ranh con lại có một, hai thằng không sợ chết. Để cho chúng chém lung tung một lúc không cần thận đính phải thì đúng là đang sống đi gặp quỷ.

Sau đó cũng chỉ còn là một đối một, mọi việc giải quyết chưa tới mười giây.

Nhìn Lâm Bắc Phàm và Mộc Tiểu Yêu phía trước, hai mươi gã tiểu đệ của bang Hồ Điệp đều câm như hến, trong lòng kích động.

- Mộc Tiểu Yêu? Bang Hồ Điệp?

Giọng nói của Địa Chủ vẫn lạnh lùng bình tĩnh.

- Tao chưa từng nghe nói tới cái bang này.

Ánh mắt của Mộc Tiểu Yêu toát ra một sự cay độc:

- Để cho mày yên ổn thì làm sao bang Hồ Điệp có thể nổi tiếng thành Nam.

- Tao cam đoan, mày đã nổi tiếng.

Địa Chủ trầm mặc một chút, trong lòng nghĩ mấy ngày hôm nay thật quái dị. Đầu tiên hắn bị đánh gãy hai cái răng cửa ở Kim Sắc Hải Ngạn. Hai ngày qua, anh Cửu lại bị Cục cảnh sát theo dõi và hôm nay mình lại bị một đứa muốn chém mình để mà ngoi lên.

- Thế này là quá đủ rồi.

Địa Chủ cảm thấy bức tức. “Mẹ nó! Cái ngõ này thuộc khu Bản Kiều cũng chính là khu của Long Yên Nguyệt. Cái con khốn đó thực sự là phiền toái. Một cái chức phó Cục trưởng chưa là cái gì, nhưng cha của con khốn đó lại là giám đốc của Cục công an thành Nam. Nếu như không phải có nó thì mình ra ngoài thế nào cũng phải mang theo súng.”

- Vậy ý mày thế nào?

Trong lòng Địa Chủ xuất hiện chút sợ hãi, con ranh con trước mắt thực sự là dám đâm hấn một cái. Nhưng Địa Chủ vẫn là Địa Chủ. Hắn vẫn bình tĩnh như trước, hy vọng danh vọng của mình có thể dọa cho đám ranh con này bỏ chạy.

Mộc Tiểu Yêu không nói gì, đi thẳng tới túm lấy cổ áo của Địa Chủ.

- Mày...

Địa Chủ biến sắc.

“Chát” một tiếng bập tai vang lên trong ngõ. Mộc Tiểu Yêu nhếch mép:

- Gọi là chị Tiểu Yêu.

Sắc mặt Địa Chủ xám ngắt.

Ở phía sau, đám tiểu đệ của bang Hồ Điệp cuối cùng cũng nhìn thấy rõ Lâm Bắc Phàm. Mà vừa rồi, hắn cũng một lần nữa khiến cho chúng mở rộng tầm mắt. Suy nghĩ một lúc, cả đám có cảm giác việc chém Địa Chủ hôm nay nhất định là đại ca và chị Tiểu Yêu đã bàn bạc với nhau.

Đã có đại ca làm chỗ dựa, vậy thì còn gì phải sợ?

Một gã hãnh diện đi tới trước mặt Địa Chủ, nắm lấy cằm hắn rồi chẳng hề khách khí tát cho mấy cái bập tai.

“Bốp...bốp..”

- Gọi là chị Tiểu Yêu.

- Chị Tiểu Yêu.

“Phì! Đúng là cứng đầu, không đánh thì không chịu ngoan ngoãn.”

Gã tiểu đệ của bang Hồ Điệp, quay đầu phun một bãi nước bọt.

Có người làm trước đám tiểu đệ còn lại cũng tiến lên giơ tay đánh cho Địa Chủ mấy cái bạt tai, khiến cho hắn phải kêu lên thảm thiết.

Tuy nhiên, Lâm Bắc Phàm cũng chẳng ngăn cản, cũng không lên tiếng. Hắn biết được bước ra giang hồ, khí thế rất quan trọng. Ngay từ đầu, bọn họ sợ hãi không dám động thủ, nhưng tới bây giờ thì sao? Có lẽ ngay cả trước mặt Liêu Thiên Cửu bọn họ cũng dám rút dao.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng muốn để lộ thân phận của mình. Sau khi vắt cái rìu, hắn chẳng thèm chào đám người Mộc Tiểu Yêu, đi thẳng về căn phòng trọ của mình. Hắn biết tối hôm nay, Địa Chủ không còn cơ hội tìm mình gây rắc rối. Nhưng ngày mai, hắn sẽ phải chủ động liên lạc với Liêu Thiên Cửu. Nếu không, chắc chắn sẽ không được yên thân...

Nhưng đi đâu mà tìm Liêu Thiên Cửu? Mặc dù với danh tiếng của Liêu Thiên Cửu, muốn dò hỏi xem hắn ở đâu rất dễ. Nhưng chẳng may đi tìm lại đúng lúc Liêu Thiên Cửu gặp Địa Chủ, chắc chắn sẽ gặp rắc rối.

“Có lẽ cần phải có người tiến cử cho mới được.” Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút liền nhớ đến Phong thiếu và Trương Minh Thắng. Số điện thoại của Trương Minh Thắng và Đường Phong hắn đều có, chỉ có điều chưa bao giờ gọi cho họ mà thôi. Trương Minh Thắng sùng bái hắn như vậy, để cho gã dẫn mình đi gặp Liêu Thiên Cửu chắc không khó.

Sáng hôm sau, Lâm Bắc Phàm còn chưa rời khỏi giường, đã bị tiếng gõ cửa dồn dập đánh thức.

Lâm Bắc Phàm giật bắn người dậy, theo bản năng rút Đồ Long đao cầm trên tay. “Chẳng lẽ Địa Chủ đã tìm tới? Với đầu óc Địa Chủ chắc chắn sẽ không nói chuyện hôm qua. Hơn nữa, buổi tối ngày hôm qua, người gây cho hắn rắc rối là Mộc Tiểu Yêu chứ không phải mình.”

- Đại ca. Đại Ca. - Âm thanh có chút non nớt, lại đang kinh hoàng.

Lâm Bắc Phàm hơi nhú mày, đi ra mở cửa liền thấy một tên tiểu đệ trong bang Hồ Điệp. Hai mắt tên đó đầy tơ máu, thất thần. Chỉ tới khi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, hắn mới hơi định thần.

- Địa Chủ tìm các người?

Lâm Bắc Phàm rút một điều thuốc lá

- Không! Không phải.

Gã tiểu đệ thở dốc nhưng chợt nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói:

- Nếu không có chuyện khẩn cấp, em cũng không dám tới đây tìm đại ca. Địa Chủ không tới tìm chúng ta, nhưng lại báo cảnh sát.

“Báo cảnh sát?” Lâm Bắc Phàm nghe thấy mà không tin được vào tai mình. Nhưng nghĩ kỹ thì cũng bình thường. Lúc này, Liêu Thiên Cửu đang bị cảnh sát theo dõi, không dám hoạt động mạnh. Hơn nữa, hoạt động trong xã hội đen không phải lúc nào cũng chém chém giết giết.

Một người bước ra giang hồ cũng chỉ có một đó chính là tiền. Rất ít người vì việc giết người.

- Nói chậm thôi, không nên vội.

Lâm Bắc Phàm rút một điều thuốc lá ra đốt. Tên thiếu niên dừng lại một chút, cuối cùng định thần ngẩng đầu, nhìn Lâm Bắc Phàm nói:

- Đại ca! Một gã thủ hạ của Địa Chủ không biết tại sao mà chết. Chị Tiểu Yêu bị bắt vào Cục công an khu Bản Kiều. Chúng ta làm sao bây giờ?

55. Chương 55: Quan Tâm.

“Chết người? Đây là chuyện động trời. Chẳng trách mà Địa Chủ lại báo cảnh sát. Hắn muốn để cho Cục cảnh sát đi dọn cho hắn đồng rác này.”

Lâm Bắc Phàm biết chắc Mộc Tiểu Yêu không thể chết được. Cho dù thế nào hắn cũng không thể quên được việc Mộc Tiểu Yêu muốn sinh lễ là nửa giang hồ thành Nam.

Chỉ có điều, giết người trong khu của Long Yên Nguyệt, chuyện này không thể giải quyết một cách dễ dàng. Đối với người có tiền có thế hoặc là những người có nhiều quyền lợi mà nói thì một cái mạng không đáng gì. Nhưng bang Hồ Điệp cái gì cũng không có mà Mộc Tiểu Yêu cũng chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi.

Có lẽ, sau lưng Mộc Tiểu Yêu có chuyện gì đó, nhưng trong tình hình này lại không hề có chút tác dụng.

Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc thật sâu sau đó neho mắt, yên lặng nhìn làn khói.

- Đại ca. - Gã tiểu đệ lên tiếng dò xét. Cho dù thế nào thì bang Hồ Điệp cũng hoàn toàn ký thác vào người Lâm Bắc Phàm.

- Chuyện này tao sẽ nghĩ cách thử xem.

Lâm Bắc Phàm phát tay ý bảo gã tiểu đệ rời đi.

Gã tiểu đệ đó chần chừ, nhưng thấy đại ca đang suy nghĩ nên chẳng còn cách nào khác mà đi ra một cách bất đắc dĩ. Tất nhiên, hắn luôn mong mỗi Mộc Tiểu Yêu có thể trở về. Phải biết rằng, sau chuyện tối ngày hôm qua, bang Hồ Điệp đã nổi danh ở thành Nam.

“Tìm Long Yên Nguyệt để thả người? Chuyện này không thể được. Con bé này cứng như sắt, chưa nói gì đến đây là vụ án giết người. Tìm Phong thiếu giúp mình? Chuyện này có thể nhưng chẳng lẽ lại phải hạ mình xuống hay sao? Bản thân mình không thể làm cho hắn trở thành cao thủ bị a.”

“Tìm Liêu Thiên Cửu, nói rằng giúp gã giải quyết rắc rối với vụ án động trời kia, còn hắn giải cứu cho Mộc Tiểu Yêu? Cách này không ổn lắm. Thứ nhất chưa chắc Liêu Thiên Cửu đã biết cục Cảnh sát để mắt đến hắn là vì vụ án động trời kia. Hơn nữa, bản thân mình cũng không thể vội vàng tìm Liêu Thiên Cửu vì như thế sẽ khiến cho gã hoài nghi. Nếu không thành công thì chưa thấy mà thất bại đã hiện ra ngay trước mắt...”

Suy nghĩ mãi, Lâm Bắc Phàm liền gọi điện cho Trương Minh Thắng.

- Tao xoa con mẹ nó! Thằng nào mà sáng sớm đã gọi điện?

Đầu dây bên kia, vang lên câu nói điển hình của Trương Minh Thắng.

- Là tôi, Lâm Bắc Phàm!

Nếu như bình thường, Lâm Bắc Phàm chắc chắn đã coi Trương Minh Thắng như là tri kỷ. Bây giờ đã là mười giờ sáng mà Trương Minh Thắng vẫn còn nói là sáng sớm thì đúng là không còn ai tri kỷ hơn nữa.

- Tao xoa....lưng. Khục... Bây giờ, tôi đang xoa bóp lưng. Lâm tiên sinh. Anh tìm tôi có chuyện gì?

Giọng nói của Trương Minh Thắng hết sức cung kính. Kỹ thuật đánh bi a của Lâm Bắc Phàm trong mắt hắn chỉ có trong truyền thuyết.

Lâm Bắc Phàm khẽ gẩy tàn thuốc, cười nói:

- Xấu hổ quá. Quấy rầy anh lúc đang xoa bóp.

- Chờ chút.

Trương công tử nói xong liền giả vờ nói với bóng người vô hình trong phòng ngủ:

- Không bóp nữa. Cút đi.

Sau khi làm điệu bộ xong, hắn tiếp tục nói chuyện:

- Cứ nói, cứ nói. Không được khách khí.

- Tôi có một người bạn, vướng vào chút chuyện có thể hơi nghiêm trọng. Bây giờ người đó đang ở cục Công an khu Bản Kiều.

- Khu Bản Kiều?

Trương Minh Thắng suy nghĩ:

- Tôi xoa...đó là khu của Long Yên Nguyệt.

Lâm Bắc Phàm cười khỏ, nói:

- Đúng vậy. Là khu của Long Yên Nguyệt, có thể hơi rắc rối. Tôi không quen việc kiện tụng, nên hy vọng Trương công tử có thể chỉ cho một chút.

- Anh nói xem. Nhưng con mụ ấy đúng là phụ nữ điển hình đấy.

- Tôi có một người bạn còn đang học trung học ở thành Nam, nhưng lại học thói của xã hội đen chém chém, giết giết. Nó thành lập một cái bang Hồ Điệp gì đó. Vì muốn nổi danh đã chém thủ hạ của Địa Chủ. Hơn nữa, không cẩn thận lại còn chém chết một tên.

- Bóp. Tôi bóp. Tôi bóp bóp. Đúng là trẻ con thật đáng sợ. Để nổi danh mà dám tìm thủ hạ của Địa Chủ mà chém à?

Âm thanh của Trương Minh Thắng không giấu được sự sùng bái:

- Nếu như tôi trẻ thêm vài tuổi mà có một đại ca gan dạ như vậy, thì chắc chắn đã bá sơn rồi.

- Trương công tử nói đùa. Chuyện này là do Địa Chủ báo cảnh sát. Người bạn của tôi đang bị tạm giữ trong cục công an khu Bản Kiều. Năm nay nó vừa mới tròn mười sáu tuổi, nếu như bị ghép tội cố ý gây thương tích thì hậu quả rất nặng.

Lâm Bắc Phàm nói hoàn toàn chính xác. Nếu như hoạt động không đúng chỗ thì cuối cùng cũng kết thúc ở đây.

- Người anh em. Nếu như là người khác mở miệng thì tôi cũng chẳng muốn dính vào. Nhưng cho dù là anh mở miệng thì tôi cũng bất lực. Nếu là cục cảnh sát thành Nam thì tôi còn nắm chắc. Nhưng Long Yên Nguyệt thì chắc anh cũng nghe nói qua?

"Đâu phải chỉ có nghe nói?" Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc thật sâu rồi nói một cách thản nhiên:

- Bao nhiêu tiền cũng không được?

- Anh nói vậy chẳng khác nào tát tôi một cái. Nếu như có cách, tôi chẳng có tiền hay sao mà còn cần phải dùng tới tiền của anh? Chuyện này không phải ở vấn đề tiền bạc mà là tôi thực sự không có khả năng đó.

- Chuyện này, nếu Phong thiếu ra mặt có khả năng nắm chắc hay không?

Trương Minh Thắng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu như bạn của anh chém không phải thủ hạ của Địa Chủ thì Phong thiếu ra mặt có thể chắc chắn. Nhưng bạn anh lại chém thủ hạ của Địa Chủ thì cho dù Phong thiếu giúp đỡ tận tình, gây áp lực chính trị với cục Công an khu Bản Kiều thì Liêu Thiên Cửu cũng không chịu ngồi yên. Hắn sẽ nghĩ cách để lợi dụng chuyện này.

- Vậy không còn cách nào?

Trương Minh Thắng thở dài, nói:

- Tôi lực bất tòng tâm. Người ở thành Nam có thể giúp được chuyện này chắc chỉ có Đường Thiết Sơn.

"Đường Thiết Sơn là ai? Tổng giám đốc của tập đoàn Đường Thị. Ngay cả bí thư khi gặp cũng phải tôn trọng.

- Nếu tôi không giúp được chút nào thì cũng cảm thấy áy náy. Nhưng tôi sẽ tìm Phong thiếu nói chuyện, mặc kệ có được hay không, nhưng ít nhất cũng có thể giúp anh tranh thủ thời gian năm bữa, nửa tháng. Chuyện khác tôi không dám hứa, nhưng có thể khẳng định trong vòng nửa tháng, bạn của anh sẽ không

mất một sợi lông. Chỉ cần trong vòng nửa tháng anh tìm được cửa thì muốn tiền hay sức, chỉ cần nói một câu.

Trương Minh Thắng có thể làm như vậy đã nằm ngoài ý muốn của Lâm Bắc Phàm. Hắn làm sao lại không hiểu được vị trí của mình trong lòng Trương Minh Thắng?

Cho dù thế nào cũng phải cứu Mộc Tiểu Yêu. Nếu không có cách thì cướp tù cũng được.

Sau khi dập điện thoại, Lâm Bắc Phàm từ từ mỉm cười. Cướp ngục là một chuyện không lý trí. Nhưng Lâm Bắc Phàm biết một người sống rất lý trí thì cuộc sống lại chẳng có nhiều ý nghĩa.

Có đôi lúc chẳng cần tới lý trí, chỉ muốn làm một đại ca “đắm đàng” và quan tâm.

Chưa nói, Lâm Bắc Phàm tự tin rằng nếu mình mà nói ý định cướp ngục với ông nội, chắc chắn ông cụ sẽ phải sướng tới khoa chân múa tay. Ông lão thường hay nói rằng trên thế giới này không hề có chuyện công bằng, mà đã thế thì cứ mạnh lên để sống. Nhưng trước khi cướp ngục, Lâm Bắc Phàm muốn tìm Long Yên Nguyệt để thử nói một câu: “Bao nhiêu tiền có thể đưa Mộc Tiểu Yêu ra ngoài?” xem thế nào.

56. Chương 56: Đánh Cuộc Với Cô Gái Bạo Lực.

Lâm Bắc Phàm không muốn làm phiền Liễu Vi, cũng không muốn kéo một cô gái vô tội vào vòng xoáy này nên tự mình đi đến đồn công an khu Bắc Kiều. Dù sao Lâm Bắc Phàm cũng không hy vọng quá nhiều về việc thông qua việc nộp tiền để cứu được Mộc Tiểu Yêu ra.

Long Yên Nguyệt khi thấy Lâm Bắc Phàm thì rất kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền nghiêm mặt cổ ra vẻ coi thường nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Việc công hay việc riêng? Việc công thì theo quy định. Việc riêng thì xin lỗi, tôi không có thời gian.
- Tiền lúc trước mà tôi đưa lên chính là tiền ăn trộm, đây có phải đầu mối hay không?

Lâm Bắc Phàm không thèm để ý đến Long Yên Nguyệt, hắn tùy tiện ngồi xuống sô pha trước mặt Long Yên Nguyệt rồi nói.

Tiền đó thông qua giám định kỹ thuật đã có kết quả. Bên trên có dấu vân tay giống hệt giấu vân tay lưu trên số tiền mà ngân hàng bị trộm, đây đương nhiên là manh mối rất quan trọng. Tuy nhiên Long Yên Nguyệt không muốn thừa nhận công lao của Lâm Bắc Phàm, như vậy nàng sẽ bị động. Nhưng lại lo lắng sau này còn cần Lâm Bắc Phàm giúp đỡ nên không dám quá đắc tội hắn.

- Tiền đó thì bên tổ kỹ thuật đã giám định, anh lần này tới tìm tôi là có chuyện gì?

Lâm Bắc Phàm lấy ra một điều thuốc rồi nói:

- không có việc sẽ không đến. Sáng hôm nay mấy người có phải đã bắt một người không? Học sinh trường Nhất Trung thành Nam, bởi vì muốn nổi tiếng nên cầm dao đi chém người.
- Mộc Tiểu Yêu? Anh có ý gì?

Long Yên Nguyệt nhú mày. Cô không ngờ Lâm Bắc Phàm lại quen cô gái ăn mặc diêm dúa kia. Phải biết cô gái Mộc Tiểu Yêu kia hình như có chỗ dựa. Tên Phong Thiệu của tập đoàn Đường thị là kẻ ăn chơi trác táng suốt ngày ba hoa không ngờ cũng tự mình gọi đến dùng mọi biện pháp để yêu cầu thả Mộc Tiểu Yêu ra. Mà bây giờ Lâm Bắc Phàm còn tự tìm tới cửa. Chuyện này xem ra rất thú vị.

- Tôi muốn nói chính là trên đời này không có trắng đen. Về cái gọi là trắng đen chẳng qua do chúng ta áp đạo đức vào mà quyết định.

Lâm Bắc Phàm châm thuốc hít vào một hơi thật sâu rồi nói tiếp:

- Lấy một ví dụ như xã hội hiện nay hình như không có quan nào không tham. Bọn họ là trắng hay đen. Tôi nghĩ trong mắt các người nhất định là trắng. Mà không ít người trong xã hội đen cầm dao giúp anh em

mà không tiếc mạng sống. Nhưng dù bọn họ có cao thượng đến đâu thì trong mắt các người nhất định là đen.

Long Yên Nguyệt không phủ nhận những lời Lâm Bắc Phàm nói đã làm cô thấy hứng thú.

- Liêu Thiên Cửu là ai? Hình như trên tay đã có mấy chục mạng người? Nhưng hắn vẫn làm mưa làm gió ở Nam Thành. Cục trưởng Long, sao không bắt hắn ta?

- Anh đây là cường từ đoạt lý. Lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt. Chỉ cần tìm được chứng cứ phạm tội của Liêu Thiên Cửu, tôi sẽ ...

- Nếu tìm được thì sao? Dù tìm được thì với mạng lưới quan hệ của Liêu Thiên Cửu ở Nam Thành thì cô có chắc xử lý được hắn không? Tôi biết bố cô là cục trưởng cục Công an thành phố, chẳng may bố cô là bạn của Liêu Thiên Cửu thì sao?

- Lâm Bắc Phàm, mời anh chú ý cách dùng từ của mình, nếu không tôi sẽ tố cáo anh tội phỉ báng, gây trở ngại đến công việc.

Long Yên Nguyệt lạnh lùng nói.

- Đừng giận, tôi chỉ lấy việc luận việc mà thôi. Liêu Thiên Cửu gây vô số vụ án, có thể lấy tay che trời mà hoành hành ở Nam Thành. Mà Mộc Tiểu Yêu chỉ là vi phạm lần đầu, vì sao không suy xét để người ta có cơ hội hối cải.

- Vớ vẩn, đây chính là vụ án giết người có đủ nhân chứng vật chứng.

- Pháp luật có phải là trò chơi của kẻ có tiền?

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng thản nhiên nói:

- Chỉ cần có tiền thì sẽ biến thành tự vệ, nếu không thì không thể?

- Càn rỡ. Tôi cảnh cáo anh, đây là đồn cảnh sát.

Long Yên Nguyệt đứng bật dậy, nàng đang rất kích động. Nếu là trước kia cô nhất định cho tên này mở rộng tầm mắt. Nhưng hôm nay cô phải lo lắng. Lần trước sau khi được Lâm Bắc Phàm tha cho một lần ở khách sạn Crown Plaza, không thể không nói Long Yên Nguyệt ít nhiều đã bị Lâm Bắc Phàm chinh phục.

Lâm Bắc Phàm lặng lẽ nhìn Long Yên Nguyệt, một lúc sau mới nói:

- Bao nhiêu tiền có thể cứu Mộc Tiểu Yêu?

- Anh có ...

Long Yên Nguyệt vốn định nói anh có tiền ư? Nhưng cô đột nhiên cảm thấy tên trước mặt trước đây lặn lội ở bãi biển Hoàng Kim làm bảo vệ hình như có điểm gì đó không thể nắm bắt. Cô thậm chí tin rằng Lâm Bắc Phàm có thể lấy ra được rất nhiều tiền. Long Yên Nguyệt quay đầu sang bên, lạnh lùng nói:

- Bao nhiêu tiền cũng không được. Nếu không còn chuyện gì khác thì mời anh ra ngoài.

- Không thể nói chuyện tình cảm ư?

- Không thể. Tuy nhiên vì anh đã cung cấp manh mối vụ trộm kia cho cảnh sát, tôi sẽ không để Mộc Tiểu Yêu chịu uất ức gì khi ở đồn công an khu Bản Kiều.

Long Yên Nguyệt đây là thuận dòng cho người ân tình. Cho dù Lâm Bắc Phàm không đến, cô cũng sẽ đối tốt với Mộc Tiểu Yêu. Dù sao lời của Phong thiếu gia Nam Thành cũng có trọng lượng mà.

- Cô có tin là trong vòng nửa tháng tôi có thể khiến Mộc Tiểu Yêu rời khỏi đây?

Lâm Bắc Phàm dụi tàn thuốc vào gạt tàn mà nói.

Long Yên Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, theo bản năng nói:

- Tuyệt đối không thể, cho dù là Đường Phong ra mặt cũng không thể.

- Nếu bị chém không phải người của Liêu Thiên Cửu thì chắc là có thể?

Lâm Bắc Phàm đứng lên cười ha hả mà nói:

- Phong thiếu gia cũng là người, chuyện hần làm không được thì những người khác không phải không thể làm.

- Trừ phi anh cướp ngục.

Long Yên Nguyệt hừ một tiếng rồi nói:

- Nhưng hậu quả là gì thì không cần tôi nói anh cũng biết.

Lâm Bắc Phàm mở to mắt, trên mặt hơi lộ vẻ buồn bã mà nói:

- Một người cố chấp tin và tín ngưỡng, chỉ cần tín ngưỡng không mất thì hần sẽ là người vô địch.

Giờ phút này trong lòng Long Yên Nguyệt hình như đang rất xúc động. Khi cô cẩn thận đánh giá Lâm Bắc Phàm, cô không thể không thừa nhận người đàn ông trước mặt giờ phút này rất mê người.

- Mở to mắt để chờ.

Nghĩ đến người đàn ông này đã nhiều lần xâm phạm mình, Long Yên Nguyệt liền cố khống chế lý cảm xúc mà lạnh lùng nói một câu.

- Tôi muốn đi thăm Mộc Tiểu Yêu, không biết có được không?

- Rất không được.

Long Yên Nguyệt hừ lạnh nói:

- Cô ta đang là nghi can. Chẳng qua tôi có thể nể mặt anh, cho anh năm phút.

- Ừ.

Lâm Bắc Phàm cũng không nói cảm ơn, trên khóe miệng hần hơi lộ ra nụ cười khó có thể nhận ra.

- Tuy nhiên tôi nhắc anh, bây giờ đang là lúc rất nhạy cảm, anh khi gặp Mộc Tiểu Yêu thì đừng nói gì. Những lời nói của hai người đều bị ghi âm. Tất cả các động tác hai người làm cũng bị ghi lại.

Lâm Bắc Phàm nhún vai xoay người đi ra cửa. Chỉ có điều khi sắp tới cửa, hần đột nhiên nghĩ đến gì đó nên quay đầu lại nói:

- Cục trưởng Long, nếu trong nửa tháng Mộc Tiểu Yêu được tôi cứu ra thì sao?

Đối mặt với việc Lâm Bắc Phàm khiêu khích, Long Yên Nguyệt tự nhiên không sợ. Cô hừ lạnh một tiếng ưỡn bộ ngực căng tròn lên mà nói:

- Nếu anh thực sự có bản lĩnh đó, cô đây sẽ cởi bỏ quần áo cảnh sát, tình nguyện lấy anh. Dù làm ruộng với anh cũng không sợ.

- Một lời đã định?

- Một lời đã định.

Long Yên Nguyệt kiên quyết nói:

- Anh mà làm được, cô đây sống là người của anh, chết là ma nhà anh. Tuy nhiên nếu trong vòng nửa tháng anh không cứu được Mộc Tiểu Yêu ra thì sao?

57. Chương 57: Phương Tâm Đại Loạn.

Vấn đề này theo Lâm Bắc Phàm thấy đúng là không có tác dụng. Dù hần có thể cứu được Mộc Tiểu Yêu ra hay không, một khi cướp ngục thì không phải là tiếp tục gây bất hòa với Long Yên Nguyệt sao? Đến lúc đó chỉ sợ phải dẫn Mộc Tiểu Yêu rời khỏi Nam Thành.

Chẳng qua có Tiểu Kim làm bạn thì dù như thế nào Lâm Bắc Phàm cũng sẽ không cô đơn.

Nữ cảnh sát mang Lâm Bắc Phàm đi thăm Mộc Tiểu Yêu thoạt nhìn khá quen thuộc. Thấy cô gái này quái dị nhìn mình, Lâm Bắc Phàm thoáng suy nghĩ một chút liền hiểu ra. Thì ra đây chính là nữ cảnh sát tóc ngắn Minh Tiểu Y lần trước mang mình đến đồn Cảnh sát.

- Sao mãi không thấy anh đến đồn tìm cục trưởng Long vậy?

Minh Tiểu Y cười cười trêu chọc. Bởi vì Long Yên Nguyệt từng nói Lâm Bắc Phàm là bạn trai cô nên Minh Tiểu Y rất ngạc nhiên. Người đàn ông này rốt cuộc hấp dẫn như thế nào?

- Cục trưởng Long các cô thường xuyên tìm tôi. Tôi lần này đến đây là thăm bạn, thuận tiện nói chuyện với Cục trưởng Long. Tôi bảo cô ấy từ chức cùng tôi về nông thôn làm ruộng.

- Bảo Cục trưởng Long từ chức theo anh về nông thôn làm ruộng?

Minh Tiểu Y chu miệng thành hình chữ O.

- Có thích đi không?

Mặt Lâm Bắc Phàm trông rất khinh thường, thật đáng đánh.

- Tôi thì không sao, thời buổi này tìm cóc ba chân thì khó, nhưng người mỗi chân ngồi một cô gái thì dễ.

Cô nàng rất giận, thề lưỡi đầy tức tối. Đồng thời cô cũng ngưỡng mộ Lâm Bắc Phàm, trong lòng như dậy sóng vậy.

Dù Mộc Tiểu Yêu rõ ràng là chém người nhưng chỉ cần đồn Cảnh sát không đưa hồ sơ đến Viện Kiểm sát nhân dân, đưa ra toàn án và chưa bị phạt thì Mộc Tiểu Yêu vẫn chỉ có thể bị coi là người bị tình nghi, chưa thể coi là tội phạm. Hơn nữa Đường Phong trước đó đã gọi tới nên Mộc Tiểu Yêu được đãi ngộ khá tốt, không bị giam giữ, cũng không bị ăn đòn.

Mộc Tiểu Yêu bị nhốt trong một căn phòng mà đồn Cảnh sát không dùng đến, bên trong có cả Tv. Lâm Bắc Phàm thấy Mộc Tiểu Yêu thì cô bé đang nằm trên sofa, hai tay đang ôm lấy chân mình.

Minh Tiểu Y gật đầu rồi lui ra ngoài canh cửa. Đương nhiên cửa phòng không đóng lại.

Lâm Bắc Phàm lấy một điều thuốc châm hút rồi từ từ đi đến ngồi bên cạnh Mộc Tiểu Yêu.

Mộc Tiểu Yêu hơi nhích người thì thấy bên cạnh có ai đó khá quen. Cô run lên và ngẩng đầu. Giờ phút này trong lòng cô rất cảm động, cô không ngờ Lâm Bắc Phàm lại đến đây thăm mình.

Tuy nói Mộc Tiểu Yêu vào hắc đạo là có lý do của mình nhưng dù sao cô vẫn còn trẻ, xã hội đen mà cô suy nghĩ vẫn rất ngây thơ. Cô thậm chí không nghĩ đến hậu quả nếu mình bị cảnh sát bắt. Nhưng bây giờ cô đã hiểu sự khó khăn trong hắc đạo. Chỉ sợ lần này vào tù, nếu được ra thì đã mất thời thanh niên.

Mộc Tiểu Yêu rất uất ức nhưng cô không hối hận.

Chỉ có điều khi cô thấy Lâm Bắc Phàm, trong đôi mắt thờ ơ lại lóe ra tia hy vọng:

- Lâm đại ca.

- Hối hận không?

Lâm Bắc Phàm hút thuốc rồi cười cười nhìn Mộc Tiểu Yêu.

Mộc Tiểu Yêu lắc đầu, nhưng vì bất đắc dĩ, vì uất ức, bởi vì nhiều thứ nên cô khóc.

- Anh biết em là cô gái có ký ức, mỗi người đều có quyền lựa chọn cuộc sống của mình, Chỉ có điều trước kia em có thể không nghĩ đến, một khi lần này em không thể ra ngoài, vậy những thứ em đã suy nghĩ chỉ là hoa trong kính, trăng trong nước.

- Lâm đại ca, em nợ anh, kiếp sau em sẽ trả lại.

- Em không nợ anh gì hết. Em có lỗi với chính bản thân em.

Lâm Bắc Phàm nhìn Mộc Tiểu Yêu rồi nói tiếp:

- Anh giúp em cũng có mục đích của mình mà thôi.
- Nếu có thể, nếu tất cả đều thuận lợi, em nguyện làm vợ của anh.
- Em rất đẹp, nếu có thể, anh cũng nguyện đoạt lấy hắc đạo Nam Thành để làm quà cưới tặng em.

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng lên cười nói:

- Dù là không được thì muốn dẫn em phiêu bạt chân trời cũng không có vấn đề gì.
- Lâm đại ca ... em ...

Mộc Tiểu Yêu nghẹn ngào, nước mắt như mưa rơi xuống.

- Chờ anh.

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ vai Mộc Tiểu Yêu rồi đứng dậy đi ra ngoài phòng.

Minh Tiểu Y đúng là sợ Lâm Bắc Phàm rồi. Lâm Bắc Phàm rõ ràng là bạn trai của Cục trưởng Long, không ngờ ở trong đồn, ngay trước mặt mình lại làm như vậy với một cô gái khác, hơn nữa đối phương còn là nghị can.

Sau khi ra khỏi đồn Cảnh sát, Lâm Bắc Phàm trực tiếp đi tới Kim Sắc Hải Ngạn. Hắn cảm thấy mình cần nói chuyện với Liễu Vi. Dù như thế nào thì hai năm qua người ta đã đối tốt với mình, hơn nữa còn tặng hắn một chiếc điện thoại di động đắt tiền.

- Huynh đệ, người bản địa tìm cậu không?

Trương Kế Bằng vừa thấy Lâm Bắc Phàm liền lấy bao thuốc ra.

- Không có, tìm anh à?

Lâm Bắc Phàm không muốn làm Trương Kế Bằng lo lắng nên không nói rõ.

- Không có. Cậu nói có phải là người bản địa không buồn tính toán với chúng ta?

Trương Kế Bằng khó hiểu nhìn Lâm Bắc Phàm, rồi nói tiếp:

- Đương nhiên, bạn của cậu nhất định cũng là có nhân vật nhiều uy tín. Không ngờ đánh gãy mấy cái răng của địa chủ, chuyện này có thể là do bạn của cậu làm phải không? Ở Nam Thành, người có thể giải quyết được không nhiều mà.

- Ủ, chắc là vậy, anh yên tâm đi.

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ vai Trương Kế Bằng rồi nói:

- Không chết người đâu.
- Thay tôi cảm ơn bạn cậu.

Trương Kế Bằng thở phào nhẹ nhõm. Tảng đá trên ngực đã mất đi, trong mắt hắn lại quan sát mọi chuyện xung quanh.

Xe của Liễu Vi đang ở dưới lầu, nói như vậy là cô đã đến làm.

Lâm Bắc Phàm chỉnh lại quần áo của mình, hắn suy nghĩ một chút rồi cười cười theo thói quen, gõ cửa phòng giám đốc?

- Có việc gì sao?

Liễu Vi ngẩng đầu lên, trong mặt lộ rõ vẻ vui mừng. Chẳng qua cô không chế tốt ánh mắt của mình, không như những cô gái si mê mà là dùng ánh mắt từ trên nhìn xuống tỏ rõ sự uy nghiêm của một nữ giám đốc.

- Không có việc gì không được sao?

Liễu Vi không khỏi run lên, người này không có việc gì mà đến tìm mình, chẳng lẽ đầu gối đã nghĩ thông ư? Mặc dù trong lòng vui mừng nhưng ngoài mặt cô lại nghiêm túc mà nói:

- Có việc nói đi. Tôi có kế hoạch muốn cải tạo Kim Sắc Hải Ngạn.
- Tôi muốn mời giám đốc Liễu ăn cơm, không biết cô có thời gian không?

Lâm Bắc Phàm nói rất chân thành.

Liễu Vi hơi đỏ mặt, nàng cúi đầu nhỏ giọng nói:

- Người mời tôi ăn cơm rất nhiều, sao tôi phải đồng ý với anh?

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút rồi đi đến trước bàn Liễu Vi mà nói:

- Tôi thấy mình nên có cơ hội thổ lộ.

Thổ lộ? Chẳng lẽ hẳn định thổ lộ với mình? Vậy mình có nên lập tức đáp ứng không? Sau khi ăn xong, nếu hẳn có yêu cầu nữa, mình có nên từ chối không? Liễu Vi rất loạn, trái tim không khỏi đập mạnh.

58. Chương 58: Quân Tắt Thật Hấp Dẫn.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà Liễu Vi lại chọn ra ngoài ăn cơm chiều với Lâm Bắc Phàm chứ không phải cơm trưa. Có lẽ không khí buổi tối thích hợp với việc tỏ tình của Lâm Bắc Phàm hơn, Liễu Vi rất mong chờ vào việc này.

Sau khi ra khỏi văn phòng Liễu Vi, Lâm Bắc Phàm liền đi vào phòng bảo vệ.

Có lẽ do tâm trạng không tốt và thời tiết khá oi bức nên Lâm Bắc Phàm vẫn đề nghị phải lắp điều hòa ở đây, nhưng Liễu Vi chỉ cho hắn cái quạt. Chẳng qua ngấm lại cũng đúng, một bảo vệ mà đòi phòng lạnh thì hơi quá. Ngồi trong phòng bảo vệ nửa tiếng, Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất khó chịu nên kêu nhân viên phục vụ bên ngoài lấy một chai bia lạnh tới.

- Uống bia à?

Mang bia vào chính là cô gái mặt có tàn nhang. Cô gái này mặt toàn tàn nhang, hơn nữa còn mặc chiếc áo rất rộng. Cả người có một điểm đáng chú ý chính là bộ ngực rất lớn, đúng là đủ để ép chết người. Dù là đàn ông cũng không ai tay to úp trọn được một bên ngực.

Cô gái tàn nhang rất rõ ràng ưu thế của mình nên không biết có phải cố ý hay không mà trước khi vào phòng còn cố ý mở khuy ngực lộ ra hai khoảng trắng nõn như ẩn như hiện và khe sâu không thấy đáy.

- Ha ha, trời nóng quá.

Cô gái tàn nhang trông khá xấu nhưng bộ ngực của cô ta lại đủ để giết người. Lâm Bắc Phàm nuốt nước miếng quay đầu sang bên. Hắn không muốn sa chân một bước mà đau khổ cả đời.

- Uống bia nhiều không tốt cho sức khỏe. Anh có phải là có chuyện buồn?

Cô gái tàn nhang chiếm lấy cơ hội ngàn năm có một ở một mình trong phòng với Lâm Bắc Phàm, cô sao có thể bỏ qua. Cô cúi người cầm một chai bia lên.

Đương nhiên tư thế cúi người lấy bia của cô gái tàn nhang rất khéo, ít nhất kéo dài năm giây. Năm giây đó làm bộ ngực run rẩy và lộ rõ ra. Điều này có tác động rất lớn đối với một người đàn ông thường xuyên nhịn dục.

- Không có gì, cô mau đi đi.

Lâm Bắc Phàm vội vàng giơ tay ra cầm lấy chai bia trong tay cô gái tàn nhang.

Cô gái tàn nhang có phản ứng rất nhanh, thấy Lâm Bắc Phàm đưa tay tới vội vàng đứng lên. Bộ ngực rất lớn tạo thành đường cong duyên dáng, ngay sau đó vừa vịn cộ vào tay Lâm Bắc Phàm.

Có lẽ là gái trinh, cảm giác rất tuyệt, vú lớn như vậy mà rất co giãn, đúng là nơi làm người ta sai lầm.

Lâm Bắc Phàm theo bản năng rút tay về, sau đó quay đầu sang bên nói:

- Nếu còn chậm trễ thì giám đốc Trương có thể sẽ gây khó dễ cho cô đó.

Hì hì, xem ra có cửa rồi. Tối nay có phải nên chủ động hẹn hán không? Cô gái tàn nhang nhìn Lâm Bắc Phàm đầy quyến rũ, trong lòng lại khá vui vẻ. Vừa nghĩ tới sẽ rủ được Lâm Bắc Phàm đi uống rượu và có thêm hoạt động, cô cười cười đến độ cả người run lên.

Tiểu Kim nằm nghiêng người trên ghế, hai chân gác lên bàn, tay lại đang cầm chai bia.

- Lão Đại, một két có mười hai chai, một mình anh sáu chai.

Tiểu Kim vội vàng chui ra khỏi người Lâm Bắc Phàm nhảy xuống đất và ôm lấy một chai bia ngẩng cổ mà uống.

Lâm Bắc Phàm cũng không ý kiến gì, một người sáu chai là rất công bằng.

Chỉ có điều sau khi Tiểu Kim uống hết chai bia liền hơi đảo đảo trông mắt, nó lấy lòng nhìn Lâm Bắc Phàm mà cười nói:

- Lão Đại, uống bia thế này chẳng thú vị gì. Nơi này có xúc xắc, chúng ta đoán xem. Ai thua sẽ uống.

Đoán xúc xắc với một con rồng, thuận tiện thử xem chỉ số thông minh của nó. Thú vị đó.

Rất nhanh trong căn phòng này có một người và một con rồng ngồi đối mặt với nhau, bắt đầu chơi xúc xắc.

- Năm con năm.

- Năm con sáu.

- Được, năm con sáu mà anh cũng dám gọi. Em chỉ dám gọi ba con sáu.

- Mở.

Lâm Bắc Phàm mở bát rồi nhìn Tiểu Kim đầy khinh thường.

- A, em thua? Em uống, em uống.

Tiểu Kim mặt mày nhăn nhó ôm chai bia mà uống.

- Bốn con một mà Lão Đại cũng dám gọi? Em mở, em mở. A, em lại thua rồi. Hôm nay quá đen đủi, không, Lão Đại quá lợi hại.

Rất nhanh Lâm Bắc Phàm phát hiện Tiểu Kim có chút không đúng, lần nào cũng thua. Hắn hơi suy nghĩ một chút rồi cười cười hiểu ý. Hắn búng búng vào đầu Tiểu Kim mà nói:

- Sao mày biết số điểm xúc xắc trong bát?

- Mẹ nó chứ, em không phải thần tiên mà.

Tiểu Kim nói đầy lý lẽ.

- Không nắm chắc, mày nghĩ anh sẽ nói ư?

Lâm Bắc Phàm lấy ra điều thuốc rồi cười cười nhìn Tiểu Kim.

Tiểu Kim ngáp một hơi hút lấy làn khói thuốc. Chuyện này cũng bất đắc dĩ, rồng dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

- Lão Đại, cái này coi như là nhìn thấy. Là một Thần long vĩ đại, em không những thấy số quân xúc xắc trong bát, chỉ cần em muốn thì dùng pháp lực và điều khiển được là mấy điểm. Nếu để chúng ta tham gia cuộc thi đánh bạc, danh hiệu quán quân không phải dễ như trở bàn tay sao? Chẳng qua anh không thể không nhắc chú, đừng si mê anh, anh chỉ là một ...

- Đồ dối trá, hủy tư cách uống rượu.

Lâm Bắc Phàm cắt ngang lời Tiểu Kim.

- Vậy, cho em điều thuốc hút đi?

Tiểu Kim buồn bực nhìn Lâm Bắc Phàm, hậm hực nói một câu.

Lâm Bắc Phàm ném cho Tiểu Kim điều thuốc rồi không thèm để ý đến nó. Hắn vừa uống bia vừa suy nghĩ chuyện của Mộc Tiểu Yêu.

Khi uống hết năm chai bia thì Lâm Bắc Phàm nghe thấy có người gõ cửa. Không đợi Lâm Bắc Phàm ra đón, người bên ngoài đã trực tiếp đẩy cửa đi vào. Ở Kim Sắc Hải Ngạn này, người dám tự tiện đẩy cửa đi vào ngoài Liễu Vi thì còn ai?

Buổi trưa cô bé này đã về nhà một chuyến để đổi quần áo. Lúc này nàng mặc chiếc váy màu đỏ bó sát lấy eo, tất mầu da chân bao lấy đùi, đôi giày pha lê cao, mái tóc dài buông thông, bộ ngực cao vút, trên vai hơi lộ ra dây áo lót viền hoa, trông thật quyến rũ.

Đặc biệt là đôi tất chân màu da kia thì càng thêm quyến rũ.

Đương nhiên Lâm Bắc Phàm cũng không biết Liễu Vi đã tắm rửa, hơn nữa còn thay một bộ đồ lót mới. Liễu Vi bình thường hay mặc quần lót Lace, nhưng hôm nay không ngờ nàng mặc quần lót hình chữ T màu đen.

Mặt cô bé hơi đỏ, bộ ngực căng tròn trên ngực không khỏi run lên. Không biết vì sao vừa vào căn phòng này và chỉ có hai người, Liễu Vi lại cảm thấy rất kích thích.

Liễu Vi có chút khấn trương, có chút hưng phấn, có chút sợ hãi, nhưng chủ yếu là mong chờ và kỳ vọng.

Liễu Vi không nói gì, ngay sau đó cô bé không ngờ lại còn đưa tay đóng cửa lại. Cả người liền dựa lưng vào cửa, cúi đầu trông như tùy Lâm Bắc Phàm muốn làm gì thì làm. Trong phòng hơi nóng nên rất nhanh trên chiếc cổ trắng nõn của Liễu Vi đã đổ mồ hôi...

Người ta có câu đó là mắt say nhìn người đẹp, người đó còn đẹp hơn hoa. Huống hồ cho dù Lâm Bắc Phàm không uống rượu, Liễu Vi cũng rất đẹp. Sau khi thấy Liễu Vi như vậy, nếu nói Lâm Bắc Phàm không kích động tức là hắn không phải một người đàn ông.

59. Chương 59: *** Trong Phòng Bảo Vệ.

Đương nhiên Lâm Bắc Phàm tuy rằng rất kích động nhưng ít nhất hắn vẫn có thể không chế ham muốn của mình. Hắn không phải một thằng đàn ông chỉ biết dùng nửa bên dưới mà suy nghĩ. Tuy hắn biết giờ phút này mình chỉ cần hơi chủ động thì sẽ được hưởng sự sung sướng.

- Giám đốc Liễu.

Lâm Bắc Phàm đứng lên chào một câu phá vỡ bầu không khí.

Làm Lâm Bắc Phàm không kịp trở tay đó là Liễu Vi không ngờ lảo bẫm một tiếng rồi lao vào lòng hắn. Hai tay Liễu Vi ôm chặt lấy eo Lâm Bắc Phàm, mặt dán chặt vào ngực hắn.

Liễu Vi không phải một người quá si mê, nhưng chuyện Lâm Bắc Phàm uống rượu làm cô hiếm lắm. Cô cảm thấy Lâm Bắc Phàm là người đàn ông đáng để mình bỏ ra nhiều thứ. Hơn nữa Lâm Bắc Phàm cũng rất đẹp trai, lại rất có cá tính.

Trời nóng nên không mặc nhiều quần áo. Lâm Bắc Phàm rất rõ ràng cảm nhận được bộ ngực mềm mại đang đè vào ngực mình.

Chỉ là do nhu cầu sinh lý, bên dưới của Lâm Bắc Phàm lập tức có góc dậy và cạ cạ vào bụng dưới Liễu Vi.

Liễu Vi cũng cảm nhận được khiến cả người run lên. Sau đó không ngờ cô còn dùng sức ôm lấy Lâm Bắc Phàm, chỉ có điều cả người vẫn khẽ run lên. Nói không khấn trương là giả. Dù sao cô cũng đã giữ gìn 26 năm mà.

- Giám đốc Liễu.

Lâm Bắc Phàm lúc này đúng là hơi bị động.

- Ông nội anh gặp em đều gọi em là Vi Vi, gọi em như vậy được không?

Liều Vi ngẩng đầu lên, đôi mắt như mọng nước mà nhìn Lâm Bắc Phàm.

Một cô gái 26 tuổi đúng là không nhỏ nữa, nếu tìm được người đàn ông thích hợp thì là lúc nói chuyện hôn nhân. Liều Vi suy nghĩ rất nhiều cho nên cô mới có thể mặc quần lót chữ T đến gặp Lâm Bắc Phàm. Cho nên giờ phút này cô mới dám đối mặt.

Lâm Bắc Phàm sau khi thấy dáng vẻ này của Liều Vi, lửa dục trong lòng hắn bắt đầu khó cơ thể khổng chế. Chai bia cũng đã rơi xuống đất.

Theo bản năng của một cô gái cẩn thận, Liều Vi hơi khom lưng cầm lấy chai bia lên. Chỉ có điều khi Liều Vi khom lưng lại khiến chiếc váy ngắn vô tình bị kéo lên trên.

Hai mắt Lâm Bắc Phàm rất tự nhiên nhìn thấy hai đùi xinh đẹp của Liều Vi. Bên dưới chiếc váy ngắn là đôi tất chân, trong nháy mắt khi Liều Vi vừa mở chân ra thì Lâm Bắc Phàm thậm chí thấy được mảnh đất hình tam giác giữa hai chân nàng. Đôi tất chân mỏng manh và chiếc quần lót nhỏ màu đen, ở giữa chính là nơi làm người ta muốn điên lên.

Nhìn chỗ đó của Liều Vi, tim Lâm Bắc Phàm muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất nhạy cảm, trong nháy mắt đó Liều Vi đã ý thức được gì đó, tai nhanh chóng đỏ ửng lên.

Cuối cùng Liều Vi đã cố lấy dũng khí đứng lên, ngẩng đầu ưỡn ngực, dùng đôi mắt nóng bỏng nhìn Lâm Bắc Phàm.

Mẹ nó chứ, nếu như vậy thì phải xin lỗi rồi.

Lâm Bắc Phàm không nhịn được nữa, tay không tự chủ từ từ vuốt ve lưng Liều Vi, từ từ vuốt xuống dưới. Đôi tất chân quyến rũ kia làm cho Lâm Bắc Phàm muốn điên lên.

Cảm thấy tay Lâm Bắc Phàm đang vuốt ve chân mình, theo bản năng Liều Vi hơi từ chối một chút, nhưng một cảm giác kích thích khác làm cho nàng không giãy dụa nữa, tùy ý để tay Lâm Bắc Phàm vuốt ve đùi mình.

Rất nhanh cả người Liều Vi run lên, dựa vào người Lâm Bắc Phàm, mắt muốn nhắm lại, mồ hôi đổ đầm đìa.

Lâm Bắc Phàm cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên môi Liều Vi. Cô bé đúng là không có kinh nghiệm hôn, bởi vì Lâm Bắc Phàm không tiếp xúc được chiếc lưỡi thơm tho mà là hàm răng lạnh của nàng.

Khi Lâm Bắc Phàm học đại học cũng đã có bạn gái, đã hôn nhưng chưa lên giường mà thôi, cho nên hắn có kinh nghiệm hôn. Bị Lâm Bắc Phàm không ngừng khiêu khích, Liều Vi không tự chủ mở hàm răng ra, thử mút môi Lâm Bắc Phàm một chút, từ từ nàng bắt đầu si mê hôn thật sâu Lâm Bắc Phàm.

Tay Lâm Bắc Phàm thuận thế đưa vào trong vạt áo của Liều Vi, sờ sờ bộ ngực đầy đặn cách chiếc áo lót.

Khi tay Lâm Bắc Phàm lướt lên đùi non của Liều Vi, hắn liền to gan đưa tới vị trí nóng ẩm thần bí kia.

Đây đều là lần đầu tiên của hai người, rất nhiều giai đoạn phải tự tìm tòi, bao gồm cả khi nào thì phải cởi bỏ quần áo. Sau khi triển miên một lúc, Lâm Bắc Phàm liền ép Liều Vi vào tường, chuẩn bị cởi bỏ quần áo trên người nàng.

Hai người vốn định tiến vào nhau thì bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa rất không đúng lúc.

Liều Vi giật mình rồi vội vàng đẩy Lâm Bắc Phàm ra. Nàng cúi đầu bối rối chỉnh lại đầu tóc của mình.

Lâm Bắc Phàm bị lửa dục thiêu đốt nên quyết định dâng đời trai nhưng giờ phút này hắn chỉ có thể khóc ròng.

Cửa mở ra, một người đàn ông mặt mày nho nhã xuất hiện. Trời nóng như vậy mà hắn còn mặc bộ véc màu đen, đúng là tên muốn ăn đòn.

Người đến dùng ánh mắt lén lút nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó có chút cẩn thận nhìn Liều Vi rồi nói:

- Vi Vi, anh không cắt ngang em nói chuyện với công nhân của mình đó chứ?

Người này đúng là chữi người mà không dùng lời thô tục. Trong lúc vô tình hắn đã giẫm Lâm Bắc Phàm xuống đất.

Thằng ranh con, mày hôm nay chết chắc rồi. Lâm Bắc Phàm vẫn là người độ lượng, người không ngăn hắn, hắn không phạm người. Nhưng hôm nay thằng ranh này lại gây hắn với hắn, lại còn phá vỡ chuyện tốt của hắn.

- Diệp Phong, anh tìm tôi có việc gì?

Liều Vi cũng có chút không hài lòng, nhưng vẫn phải lễ phép chào.

- Không có chuyện gì cả, chỉ là muốn mời em đi ăn tối, không biết có tiện không?

Diệp Phong là một trong những kẻ theo đuổi Liều Vi. Chẳng qua hắn tự nhận mình rất có cơ hội.

Thứ nhất Diệp Phong rất hài lòng với vẻ ngoài của mình. Thứ hai bố Diệp Phong có một công ty thời trang ở Nam Thành, không nói là lớn nhưng một năm kiếm tầm chục triệu cũng không vấn đề gì. Gia cảnh không thể không nói là mạnh.

- Rất xin lỗi, tối nay tôi đã hẹn giám đốc Liều.

Không đợi Liều Vi mở miệng nói, Lâm Bắc Phàm đã nói trước.

- Ồ?

Diệp Phong trước kia cũng đã đến Kim Sắc Hải Ngạn nên biết Lâm Bắc Phàm là bảo vệ ở đây. Hắn có chút kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm mà nói:

- Nói chuyện công việc có thể nói ở công ty mà.

- Việc riêng.

Lâm Bắc Phàm lấy một điều thuốc ra châm hút vào một hơi thật sâu.

Mặt Liều Vi bây giờ vẫn còn đỏ vì chuyện lúc nãy. Nàng quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm một chút, sau đó mới cười cười với Diệp Phong mà nói:

- Tôi giới thiệu một chút. Đây là Lâm Bắc Phàm – bạn trai tôi.

Nói xong Liều Vi quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm rồi chỉ vào Diệp Phong mà nói:

- Diệp Phong, một người bạn.

Điều này làm Diệp Phong rất khó chịu. Hắn theo đuổi Liều Vi đã ba năm. Hắn vốn nghĩ rất có cơ hội không ngờ lại có tên phá đám. Hơn nữa đối phương lại là một tên làm thuê, nói trắng ra chỉ là một thằng mặt trắng.

- Vi Vi, anh biết rất nhiều người thích em. Nhưng em phải hiểu rõ đối phương, có những người chỉ thích vẻ đẹp và tiền của em. Nhưng Diệp Phong anh có thể vỗ ngực nói một câu là mình thật lòng với em.

- Dựa vào cái gì nói tôi không thật lòng?

Lâm Bắc Phàm đi đến bên cạnh Liều Vi rồi nhếch miệng nói.

60. Chương 60: Thích Ra Vẽ Thì Phải Chuẩn Bị Sẵn Để Chịu Khổ.

Diệp Phong liền á hợm, chẳng qua một lát sau hắn vẫn cười cười đầy phong độ mà nói:

- Anh Lâm, tôi không phủ nhận anh có thật lòng với Vi Vi hay không. Vi Vi rất đẹp, rất nhiều người đàn ông thích cô ấy nhưng không phải ai cũng có đủ tư cách.

Liều Vi vừa định mở miệng nói thì bị Lâm Bắc Phàm cắt ngang:

- Vậy anh cho rằng như thế nào mới có tư cách?
- Cái này rất khó nói. Tôi cảm thấy làm người phải tự biết bản thân mình.

Diệp Phong có vẻ không hứng thú mấy với Lâm Bắc Phàm, hắn nói xong liền quay đầu lại nói với Liều Vi:

- Vi Vi, anh đã đặt bàn ở khách sạn Crown Plaza.
- Anh Diệp, anh cảm thấy Lâm Bắc Phàm tôi có điểm gì không bằng anh?
- Bắc Phàm, bỏ đi.

Liều Vi lo lắng Lâm Bắc Phàm sẽ gặp khó xử. Bởi vì Liều Vi hiểu rõ thủ đoạn của Diệp Phong, cô cũng rõ Lâm Bắc Phàm không có tiền.

- Quen biết sau này sẽ là bạn. Diệp Phong, rất xin lỗi, chúng ta không hợp.

Diệp Phong cảm thấy Lâm Bắc Phàm và Liều Vi chưa thể có quan hệ thực sự kia, hắn thấy vẫn còn cơ hội cứu vãn. Hắn nghĩ phải làm cho Lâm Bắc Phàm xấu mặt.

Diệp Phong thoáng suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu anh có xúc xắc ở đây, chúng ta chơi mấy ván chứ?
- Chơi như thế nào?
- Rất đơn giản, dùng cả năm quân so sánh lớn nhỏ, nhỏ hơn sẽ thua.
- Vậy đặt cược thế nào?

Lâm Bắc Phàm mở to mắt. Mẹ nó chứ, ra vẻ trước mặt ông thì chuẩn bị chịu khổ đi.

- Chơi ba ván, nếu anh thua hết thì phải rời xa Vi Vi. Nếu anh thắng một ván thì coi như tôi thua, tôi đưa anh 100 ngàn.

Diệp Phong rất tự tin mà nói bởi vì hắn đã học qua môn này. Hơn nữa hắn cũng không tin mình chơi kém hơn Lâm Bắc Phàm.

- Diệp Phong, đừng quá đáng.

Liều Vi rất giận, nàng trừng mắt nhìn Diệp Phong.

Lâm Bắc Phàm giữ lấy vai Liều Vi rồi gật đầu nói với Diệp Phong:

- Ai chơi trước?
- Anh trước đi.

Diệp Phong đột nhiên cảm thấy Lâm Bắc Phàm quá ngu. Hắn không ngờ lại chơi với mình.

Lâm Bắc Phàm cầm quân xúc xắc lên không thèm nhìn, lắc lắc mấy cái rồi mở ra.

Bốn quân một điểm, một quân hai điểm, tổng cộng là sáu điểm. Tiểu Kim đúng là hài hước.

Mới đầu Liều Vi thấy Lâm Bắc Phàm tự tin như vậy thì tưởng hắn giỏi chơi trò này. Cô gái khi yêu luôn tin tưởng người đàn ông của mình, cho nên nàng không nói gì, chỉ có điều sau khi Lâm Bắc Phàm đổ xúc xắc ra, Liều Vi liền tuyệt vọng. Tên đầu gỗ này không suy nghĩ gì đã đánh cuộc với người khác. Chẳng lẽ hắn không nghĩ Diệp Phong đưa ra trò chơi này thì phải có thực lực chứ?

- Sáu điểm? Anh Lâm hình như rất đen đui thì phải?

Diệp Phong lắc đầu, cười cười đầy khinh bỉ.

Lâm Bắc Phàm đổ ra sáu điểm, Diệp Phong rất tự tin cho dù mình không có kỹ thuật thì chỉ riêng may mắn cũng đủ đánh bại Lâm Bắc Phàm. Nhưng Diệp Phong cũng không khinh thường, hắn không phải thằng ngu.

Hắn lấy bình tĩnh, từ từ lắc lắc, một lát sau đặt đĩa lên bàn.

- Anh Lâm, là anh mở hay tôi?

- Tự mở đi.

Diệp Phong vì tỏ vẻ mình không gian lận nên cố ý nâng tay lên cầm lấy đáy bát và cẩn thận nhấc lên.

Một quân, hai quân ... không ngờ toàn là một điểm.

Liều Vi không nhin được nhảy lên mà hoan hô.

- Không thể.

Diệp Phong tái mét lại, đầu không còn nghĩ được gì nữa.

- Anh Diệp, thật không ngờ anh còn đen hơn tôi. Theo quy định tôi thắng phải không?

Lâm Bắc Phàm hút hơi thuốc rồi thản nhiên nói:

- Anh là kẻ có tiền, lúc thích hợp cũng có thể giúp giai cấp vô sản như tôi.

- Anh, anh gian lận. Tôi muốn đánh ván nữa để nhìn rõ động tác của anh.

Diệp Phong đã không thể giữ được vẻ phong độ mới đầu. Hắn đương nhiên không cho rằng Lâm Bắc Phàm gian lận, bởi vì điểm của Lâm Bắc Phàm không cao. Hắn cảm thấy mình vừa nãy chơi nhầm mà thôi.

- Tôi không có hứng thú nhưng nếu có lợi một chút thì không biết chừng sẽ có hứng thú. Ai bảo tôi nghèo chứ?

- 200 ngàn, anh thắng tôi cho anh 200 ngàn.

- Vi Vi, thịt nướng ở khu ven sông rất ngon, hay là tối nay chúng ta đến đó ăn?

- 300 ngàn, thắng kia nói khó nghe một chút thì đó là số tiền lao động cả đời của anh.

- Tôi bây giờ tìm được bạn gái có tiền như vậy, anh cảm thấy tôi còn có thể để ý đến hai ba trăm ngàn sao?

- Anh ... vô sỉ.

Diệp Phong giận đến run lên.

Liều Vi có vẻ giận, nàng giơ tay lên cấu sườn Lâm Bắc Phàm một cái. Chẳng qua trong lòng lại rất vui vẻ, nàng đương nhiên biết Lâm Bắc Phàm đây là cố ý chọc giận Diệp Phong.

- 500 ngàn, tôi thua sẽ đưa anh 500 ngàn. Anh nếu thua thì rời xa Vi Vi, 100 ngàn vừa nãy cũng bỏ. Sao?

- Lần này anh trước hay là tôi?

Lâm Bắc Phàm hỏi.

- Anh trước.

Diệp Phong mở to mắt nhìn chăm chăm Lâm Bắc Phàm.

Cũng giống như lần trước, Lâm Bắc Phàm cầm lấy bát lắc lắc hai lần rồi úp lên mặt bàn.

Hai con một, hai con ba, một con năm, tổng cộng mười ba điểm. Số điểm này đúng là vẫn kém.

Diệp Phong thở dài một tiếng rồi cầm lấy bát hít sâu một hơi. Sau đó khi rất bình tĩnh hắn mới cẩn thận lắc bát.

Bởi vì quá khẩn trương nên Diệp Phong không ngờ có một cảm giác mà mình không thể tin. Hắn rõ ràng cảm giác được mình lắc ra năm con sáu, nhưng lại thấy không đúng. Diệp Phong như thần kinh lắc đi lắc lại vài phút liền.

Liều Vi và Lâm Bắc Phàm nhìn Diệp Phong đầu đầy mồ hôi như tên quái vật vậy?

Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Diệp Phong không ngừng an ủi mình. Hắn xác nhận không đếm nhầm rồi mới đặt bát xuống.

Lần này Tiểu Kim sợ Diệp Phong nghi ngờ nên không trêu quá. Diệp Phong đổ được hai con một, một con hai, một con ba, một con năm, tổng cộng là 13 điểm, vừa vặn kém Lâm Bắc Phàm một điểm.

Lâm Bắc Phàm cười cười mà nói:

- Anh Diệp, hình như anh lại thua thì phải?
- Không thể, anh nhất định là gian lận, quân xúc xắc này có vấn đề.

Diệp Phong đúng là muốn khuy xuống rồi.

- Đàn ông con trai chấp nhận chơi là phải chấp nhận thua. Chẳng lẽ anh Diệp muốn chơi xấu trước mặt một tên bảo vệ như tôi sao?

Nhà Diệp Phong đúng là có tiền. Nhưng nếu hắn thua 600 ngàn thì hắn vẫn tiếc. Dù sao tiền trong tay hắn không nhiều, tiền là của bố hắn, bố hắn vẫn chưa chết mà.

Tiền đúng là không thể lấy ra. Diệp Phong lúc này rất buồn bực. Hắn khinh thường nhìn Lâm Bắc Phàm mà nói:

- Coi như anh vẫn biết mình là một bảo vệ. Không ngờ muốn hỏi tôi 600 ngàn? Anh có biết 600 ngàn là như thế nào không?

Ra vẻ ư? Vậy rất xin lỗi rồi. Lâm Bắc Phàm hút một hơi thuốc rồi rút điện thoại di động ra.

- Gọi điện thoại tìm người ư? Ông nhiều người hơn mây đó.

Diệp Phong sau khi trở mặt liền lộ rõ bản chất ăn chơi trác táng. Hắn vừa nãy chơi thua nên muốn lấy lại mặt mũi. Nếu Lâm Bắc Phàm gọi điện thoại kêu người, Diệp Phong sẽ không khách khí. Hắn rút điện thoại di động ra gọi rồi lớn tiếng nói:

- Huynh đệ, có người muốn chém tôi ở Kim Sắc Hải Ngạn, mau dẫn người đến đây. Càng nhiều càng tốt, mau, nếu chậm thì sẽ không thấy tôi đâu.

61. Chương 61: Tự Thảo Khi Nhục.

Kỳ thật Diệp Phong đúng là thích Liễu Vi. Điều đó cũng chẳng phải đáng khoe gì bởi lẽ rất nhiều đàn ông thích cô. Nhưng Diệp Phong che giấu rất tốt, trước khi Lâm Bắc Phàm say rượu thực sự chính là người có hi vọng theo đuổi được Liễu Vi nhất.

Nhưng từ sau vụ Lâm Bắc Phàm say rượu thì xấu hổ rồi.

Liễu Vi vừa cảm thấy ghét lại vừa thấy may mắn. Diệp Phong này cho mãi tới hôm nay mới lộ bản chất với mình. Vừa lo an ủi Lâm Bắc Phàm, Liễu Vi lại vừa bắt chắp chuyện buồn bán, mắt hạnh trừng trừng quát lớn:

- Diệp Phong, anh cũng biết Cục trưởng Long của Cục công an Khu Bản Kiều có quan hệ thế nào với tôi rồi đấy. Nếu anh còn muốn làm càn thì chớ có trách tôi không nể tình bạn cũ.

Hóa ra Liễu Vi và cái tên dê non này là bạn học à? Lâm Bắc Phàm cười khê.

- Chuyện trong nhà cần gì phải vạch áo cho người xem lưng. Lão tử xem thường nhất chính là thứ đàn ông dựa hơi đàn bà.

Diệp Phong hơi kiêng kỵ đối với Liễu Vi. Hắn lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm, hèn mọn nói:

- Nếu thật sự có bản lĩnh thì đừng để phụ nữ nhúng tay vào.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn Liễu Vi, cười khoan hòa nói:

- Anh mà không xử lý được con ruồi trước mắt này thì không xứng là người đàn ông của em rồi.

Là một người phụ nữ, đương nhiên vì vinh quang của người đàn ông trong lòng mình mà kiêu ngạo! Nếu như Lâm Bắc Phàm có thể thật sự xử lý được Diệp Phong thì Liễu Vi làm sao không vui cho được? Chỉ làm Liễu Vi hiểu rất rõ, Lâm Bắc Phàm ở Nam Thành không quyền không thế, cũng không có người quen biết. Mà Diệp Phong thì lại rất thâm sâu. Thấy vẻ mặt tươi cười của Lâm Bắc Phàm mang theo vẻ như đã có kế hoạch rồi, Liễu Vi sau khi do dự cuối cùng gật đầu.

Sau khi gọi điện xong, Lâm Bắc Phàm cũng không khách khí nữa, nói thẳng:

- Nay người anh em, xin lỗi, xem ra phải phiền anh một chút rồi. Có người đến Kim Sắc Hải Ngạn gây chuyện với tôi. Anh có tiện tới đây giúp một tay không?

- Tôi chém! Lại có người dám tìm anh gây chuyện sao? Cho tôi nửa giờ.

...

Diệp Phong thấy Lâm Bắc Phàm gọi điện thoại thực thì trong lòng cũng thầm run nhưng chỉ thoáng qua rồi lại yên tâm. Người này chẳng qua mới chỉ tới Thành Nam làm công tử, còn có thể quen được cao nhân nào chứ? Hơn nữa một phương Thành Nam này người có thể đấu với mình cũng không nhiều lắm.

- Hừ, mà lại còn gọi điện sao? Tao phải sợ chắc!

Diệp Phong nhìn chằm chằm vào Lâm Bắc Phàm, âm trầm cười.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng thềm mở miệng. Mấy lời này cần gì phải nghe. Long Tu Bảo Điển hắn đã tu luyện tới cảnh giới nhất trọng, hơn nữa lại có Tiểu Kim hỗ trợ thì đối phó với mười mấy hai mươi người cũng không thành vấn đề. Nếu không phải hắn muốn khiêm tốn một chút thì hắn cũng chẳng cần nhờ tới người khác.

Hai mươi phút sau, khoảng hai mươi người ào ào phóng tới Kim Sắc Hải Ngạn. Những người này vừa lên lầu liền như hung thần ác sát hướng về phía xung quanh la hét. Trương Kế Bằng tới khuyên can lập tức bị cho một cái bạt tai tóe lửa.

Sau khi nghe thấy động tĩnh, Diệp Phong mừng rỡ, vội vàng mở cửa ra hét lên:

- Tới đây, tôi ở chỗ này.

- Ai dám đắc tội với anh? Để tôi dẫn cho nó nhừ xương.

- Đúng thế, mẹ nó bị mù à, lại dám gây chuyện với anh sao?

Lâm Bắc Phàm tất nhiên là đi ra khỏi phòng, nhìn Diệp Phong thần nhiên nói:

- Lối đi này rất nhỏ hẹp, hình như không tiện ra tay lắm thì phải?

Diệp Phong vốn cũng chẳng thềm chú ý nhiều như vậy, chỉ muốn để đám người này đánh cho Lâm Bắc Phàm một trận nên thân. Nhưng gã đối với Liễu Vi còn chưa bỏ cuộc. Thế nên suy nghĩ một chút rồi Diệp Phong liền hô:

- Tao nể mặt mày một chút, đi ra ngoài đại sảnh.

Lâm Bắc Phàm vốn định bảo Liễu Vi đừng xuống lầu, nhưng Liễu Vi cứ ôm chặt lấy cánh tay Lâm Bắc Phàm, lập trường vô cùng kiên định.

Chẳng qua đoàn ngoài khi vừa xuống lầu thì mơ hồ nghe thấy từ xa có tiếng còi xe cảnh sát vang lên. Ngay từ đầu Diệp Phong còn tưởng là ai báo cảnh sát, nhưng ngẫm lại thì thấy khả năng này không lớn. Dù sao thì hiện giờ còn chưa bắt đầu mà.

Chỉ là không lâu sau, cảnh tượng trước mắt khiến đám người Diệp Phong mở rộng tầm mắt. Kể cả Liễu Vi cũng kinh ngạc cười toé toét. Kỳ thật cũng khiến cho Lâm Bắc Phàm hơi buồn bực. Hắn đã nghĩ xem rốt cục Trương Minh Thắng này là thần thánh phương nào?

Đi tới chính là hai cái xe tải lớn có huy hiệu của đội cứu hỏa. Từ trên xe nhảy xuống là năm sáu mươi người mặc đồng phục cứu hỏa. Những người này không nói lời thừa, lấy băng màu vàng lập tức phong tỏa đường vào Kim Sắc Hải Ngạn, sau đó đứng chặn luôn ở đó, ánh mắt chăm chăm nhìn vào đám người Diệp Phong.

Kim Sắc Hải Ngạn vốn là một khu vực đông đúc. Lần này trên đường không ít người đi lại toàn bộ hò nhau xúm lại vây quanh hưng phấn chỉ chỉ trỏ trỏ, rỉ tai nhau thì thầm, ước gì mình được lập tức chứng kiến một cảnh tượng thật là oanh động.

- Là ai muốn gây sự hả?

Trương Minh Thắng híp đôi mắt từ chiếc xe phía sau chui ra.

Diệp Phong trợn tròn mắt. Người bên hấn có hai mươi người, cả đám sắc mặt trắng bệch, rầm cũng không dám đánh một cái. Con bà nó, đừng nói là đám người này, cho dù là có thêm cả chục người nữa thì hấn cũng làm gì có gan mà đi đối phó với Đảng Cộng Sản quang vinh chứ?

- Lâm tiên sinh. Anh đại nhân đứng chấp kẻ tiểu nhân. Sự tình hôm nay coi như là một chuyện hiểu lầm đi. Ngày sau tôi xin tổ chức tiệc tạ tội với anh!

Diệp Phong rất sợ bị đánh, liền bắt chấp mặt mũi mà cười cười cầu xin.

- Chém! Con mẹ nó đưa nào quần không kéo khóa để cho thằng trym này bay ra thế?

Trương Minh Thắng đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, nhìn hấn từ trên xuống dưới, thấy hấn cũng chưa bị làm sao nên cũng không lập tức nổi giận mà nhìn Diệp Phong hỏi:

- Chuyện này là sao đây?

- Hiểu lầm, là hiểu lầm thôi...

Sắc mặt Diệp Phong trắng bệch, cả người không kìm được mà run rẩy.

- Nợ tôi sáu trăm ngàn đồng thì sao?

Lâm Bắc Phàm không nhanh không chậm nói một câu.

- Nhất định trả, nhất định sẽ trả!

Diệp Phong gật đầu như trống bỏi.

Trương Minh Thắng sờ soạng trên người Diệp Phong, rút ra một cái ví da liền lấy chứng minh thư của hấn ra nhìn cẩn thận, nói:

- Diệp Phong đúng không? Nhà ở Triều Dương tiểu khu 3, tòa nhà số ba, phòng 1505 hả?

Trương Minh Thắng dùng chứng minh thư vỗ vỗ vào mặt Diệp Phong.

- Tao lạm dụng chức quyền, lợi dụng việc công làm việc tư, có phải là mày rất tức giận không? Có muốn đi kiện tao hay không hả?

- Không có đâu mà.

Diệp Phong hận tới nghiến răng nghiến lợi, lắc đầu như điên, trên mặt còn cố nở nụ cười lấy lòng.

- Đại đội phòng cháy chữa cháy là tới để kiểm tra tình hình Kim Sắc Hải Ngạn, cũng không liên quan tới tao, hiểu chưa?

Trương Minh Thắng rút chứng minh nhân dân vào túi Diệp Phong, sau đó lại cầm cái ví:

- Nợ tiền thì phải trả đó là thiên kinh địa nghĩa! Nếu mày thức thời thì nhanh chóng trả tiền cho lão tử. Ở Nam Thành lão tử muốn dấm mày thì đơn giản như dấm một con chuột vậy!

- Vâng vâng vâng...

- Biến con mẹ nó đi.

Trương Minh Thắng quát.

Diệp Phong bị khi nhục mang theo đám người mặt xám như tro đi rồi, những cảnh sát phòng cháy này cũng chạy quanh Kim Sắc Hải Ngạn một vòng như thật, sau đó lại còn chỉ ra được mấy tai họa ngầm cần xử lý.

- Người anh em, đến chậm một chút, thật sự là xin lỗi!

Trương Minh Thắng khi quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm lại trở nên khiêm tốn vô cùng.

Cảnh tượng này khiến những nhân viên của bãi biển Hoàng Kim tấm tắc không thôi. Nhiều nữ phục vụ thầm than thở tiếc nuối. Cái tên mập kia lái xe là dòng BMW, hơn nữa có nhìn biểu hiện của hắn là biết hắn có lai lịch không tầm thường. Thế mà tên này trước mặt Lâm Bắc Phàm vẫn phải vâng vâng dạ dạ. Vậy thì thử hỏi Lâm Bắc Phàm này nông sâu tới mức nào chứ? Làm sao mà ngày xưa không biết dừng cảm tiến tới hiến thân cho hắn nhỉ? Không biết hiện giờ mà thì triển mỵ nhân kế có coi là muện hay không? Ôi chao, có lẽ trước tiên phải đi vá lại màng trinh cái đã

62. Chương 62: Phá Phủ Trầm Chu (1).

Chú thích (1): Điển tích nói về trận đầu tiên cũng là trận nổi tiếng của Hạng Vũ. Tháng 11 năm 207 TCN, Hạng Vũ thống lĩnh hai vạn đệ tử binh vượt sông Hoàng Hà, sau khi đến bờ sông đã cho đập hết nổi niêu, đánh đắm hết chiến thuyền (phá phủ trầm chu) để đưa quân mình vào cảnh tuyệt lộ, khiến binh lính sĩ khí nâng cao khí thế chiến đấu đến cùng. Bởi vậy Hạng Vũ chỉ hai vạn quân đã đại phá ba mươi vạn đại quân Chương Hàm ở Cự Lộc.

Liễu Vi mở to đôi mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, cảm thấy hơi lo lắng. Gã đàn ông tầm thường này là người mình có thể nắm chắc sao? Trên người hắn rất cực còn ẩn dấu bao nhiêu bí mật không tưởng tượng nổi đây?

Trương Minh Thắng tới đây giúp đỡ mình, giờ mà mình với Liễu Vi ăn cơm thì có vẻ không tôn trọng người ta. Nhưng nếu muốn nói chuyện tình yêu với Liễu Vi thì Lâm Bắc Phàm cũng không muốn Trương Minh Thắng ở bên cạnh quấy rầy.

Thoảng suy tư một chút, Lâm Bắc Phàm liền nhìn Trương Minh Thắng cười:

- Đã tới rồi thì cùng ăn chút gì nhé?

Cái tên đại gia kiêu ngạo tới cực điểm kia lúc này lại có vẻ hơi câu nệ. Hắn xấu hổ cười cười nói:

- Chuyện này, thế này thì không hay lắm, tôi lại thành người tới phá đám... Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi cũng không làm phiền nữa!

- Không sao đâu, hai người có trò chuyện đi. Tôi còn có một số việc cần xử lý.

Liễu Vi liền nói xen vào. Cô nàng này quả thật rất hiểu ý người khác.

Cùng thần tượng ở một chỗ tất nhiên là Trương Minh Thắng nguyện ý. Thấy Liễu Vi đã nói vậy, hắn cũng không nhìn được nữa, vội nói:

- Thế cũng tốt.

Dưới ánh mắt của mọi người ở bãi biển Hoàng Kim, Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng một cười thì cười mỉm, một kẻ thì cái mặt nung núc thịt đầy vẻ hưng phấn, một trước một sau đi vào phòng.

Trương Kế Bằng ôm má, vốn cũng muốn tới gần nhưng hắn nghĩ lại, mình và Lâm Bắc Phàm đâu có cùng một cấp bậc chứ? Mặc dù nói mình đường đường là giám đốc nhưng mỗi khi bãi biển Hoàng Kim có chuyện thì người bị đánh lại luôn là mình.

Lâm Bắc Phàm cũng không muốn hát hò gì. Hắn chỉ là muốn mời Trương Minh Thắng uống vài chén rượu. Thấy Lâm Bắc Phàm không mở màn hình, Trương Minh Thắng cũng rất thút thít không nhắc tới. Hai người sau khi ngồi xuống bàn, hắn liền mở hai chai rượu, rót cho mỗi người một chén đầy.

- Người anh em, chén rượu này coi như là tôi cảm ơn anh.

Lâm Bắc Phàm giơ chén rượu lên, nhẹ nhàng cộng ly với Trương Minh Thắng.

Trương Minh Thắng lúc này rất kích động! Nói thật ra người bình thường rất khó có thể giải thích địa vị của Lâm Bắc Phàm trong lòng hắn. Có thể nói đối với Trương Minh Thắng, Lâm Bắc Phàm chính là một thần thoại hoàn mỹ...

Lâm Bắc Phàm này cũng không phải là một người thanh tâm quả dục, bởi vì nhớ tới chuyện của Mộc Tiểu Yêu khiến hắn thoát nhìn có chút buồn phiền. Trương Minh Thắng nuốt một ngụm nước bọt, lau cái mặt bóng nhẫy cũng tỏ vẻ rất là buồn bã. Phải biết là ý nghĩ của nét buồn man mác này cũng chính là tỏ ra có nhiều kinh nghiệm trong đời, cũng là thứ rất lớn quyết định sự quỵến rũ của một người đàn ông.

- Người anh em, người bạn kia của anh tôi đã hỏi thăm rồi.

Trương Minh Thắng tận lực khiến cho lời nói của mình bình tĩnh và khiêm tốn.

- Có một tổ chức gọi là Hồ Điệp Bang, mới chiếm được địa bàn này, gần đây nổi tiếng ở Nam Thành. Người bạn của anh hẳn là lão đại của Hồ Điệp Bang phải không? Tôi chỉ là tò mò một chút, anh làm sao lại có quan hệ với ... học sinh còn chưa đủ tuổi trưởng thành đây?

Lâm Bắc Phàm trầm ngâm rít một hơi thuốc lá, hít sâu một hơi, cười nói:

- Thế giới này tràn ngập những chuyện ngẫu nhiên. Tôi cũng không biết phải giải thích như thế nào nữa. Nhưng Mộc Tiểu Yêu kia thế nào tôi cũng phải cho cô ấy ra.

- Anh đã nghĩ ra biện pháp chưa?

Trương Minh Thắng tất nhiên là không phủ nhận thực lực của Lâm Bắc Phàm. Trên thực tế hắn cũng không nắm được Lâm Bắc Phàm có thực lực tới mức nào.

Lâm Bắc Phàm hơi nhíu mày, sau đó lắc đầu nói:

- Chưa.

- Tôi cũng có nói qua với Phong Thiếu rồi. Trong vòng nửa tháng Mộc Tiểu Yêu tuyệt đối sẽ không có việc gì. Nếu không phải tâm tình Phong Thiếu không tốt thì tôi còn muốn tranh thủ nhiều thời gian hơn một chút.

Nói tới đây Trương Minh Thắng thở dài buồn bã nói:

- Em gái của Phong Thiếu hình như là sắp không xong rồi... Trước đây tôi còn không biết thế nào gọi là bị kịch, hiện giờ thì tôi đã biết rồi.

- Hả?

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng. Không nghĩ tới cái tên ăn chơi này lại nói được câu như vậy.

- Nhìn những thứ tốt đẹp bị phá hoại trước mắt mình, đây chính là bị kịch. Trước đây tôi còn không hiểu, hoặc là vì tôi nghĩ trên thế giới này cũng chẳng có bao nhiêu điều tốt đẹp.

Trương Minh Thắng lắc đầu, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười ôn hòa:

- Đường Quả Quả, đúng là hồng nhan bạc mệnh! Tôi nghĩ một người đàn ông chỉ cần nhìn thấy cô ấy là sẽ không nhẫn tâm khiến một cô gái xinh đẹp tới vậy chịu nửa điểm tổn thương. Mà điều quan trọng hơn là cô ấy vô cùng thuần khiết, dường như là mỹ nữ trong tranh vậy! Có lẽ cô chính là một thiên sứ vốn không thuộc về nhân gian này!

Đây là lần thứ hai Trương Minh Thắng nói chuyện tình cảm trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Kỳ thật Đường Quả Quả rất cực xinh đẹp tới mức nào Lâm Bắc Phàm cũng không hứng thú lắm. Chỉ là nhìn bộ dáng của Trương Minh Thắng thì hình như Đường Quả Quả chính là viên minh châu trong tay Đường gia rồi. Nếu như...

- Đường gia có tiền thì hẳn phải có biện pháp. Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự không có ai có thể cứu Đường Quả Quả sao?

Trương Minh Thắng cười khổ nói:

- Nếu có thì làm gì còn đợi tới hôm nay.

Lâm Bắc Phàm nhấp một ngụm rượu, neho neho đôi mắt nhìn Trương Minh Thắng, thản nhiên nói:

- Nếu tôi có thể cứu được Đường Quả Quả thì sao?

Trương Minh Thắng rung mình một cái, ánh mắt đột nhiên trở nên mờ đục trong chớp lát. Nhưng sau đó hắn liền lắc đầu nói:

- Điều này không thể đâu.

- Ở Kim Ngọc Thiên Đường, lần đầu tiên nhìn thấy tôi, lúc tôi đánh bi-a thì anh có cảm thấy là chuyện không thể không?

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng, lộ ra một nụ cười tự nhiên.

- Tôi chỉ muốn biết vị trí của Đường Quả Quả trong lòng Đường Thiết Sơn thôi.

Trương Minh Thắng kích động cả người run rẩy. Hắn cố gắng ổn định tâm thần, run giọng nói:

- Nếu như ... nếu như anh có thể cứu... Đường Quả Quả thì tôi có dũng khí dám đảm bảo, tính mệnh của cha con nhà họ Đường, sau này... Chính là của anh!

Nam Thành có ai mà không biết Đường Thiết Sơn một đời kiêu hùng chứ? Lâm Bắc Phàm hít sâu một hơi, trong lòng cũng vô cùng kích động.

- Lão đại, không nên nấu ta! Ta hiện giờ thân thể không tốt.

Tiểu Kim bắt đầu truyền âm nhập mật đau khổ cầu khẩn.

Mộc Tiểu Yêu nhất định phải cứu! Cướp tù thì cũng có nguy hiểm nhất định. Hơn nữa sau khi cướp ngục thì rất có khả năng phải lưu lạc chân trời góc bể, không phải là cuộc sống mà mình và Mộc Tiểu Yêu muốn. Nếu như có thể cứu Đường Quả Quả, bằng thực lực của Đường Thiết Sơn, Mộc Tiểu Yêu nhất định có thể ra tù. Hơn nữa chính mình còn có thể có một vài yêu cầu khác. Đương nhiên là lúc đó mình có thể khiến cả Nam Thành oanh động, vì thế mà khiến cho ác long Barbara chú ý, rất nhanh sẽ tìm được mình.

Dù sao cũng phải mạo hiểm. Nếu không thể tránh khỏi nguy hiểm thì chi bằng phá phủ trầm chu! Sau này mình lời dụng Đường Thiết Sơn hỗ trợ mình sẽ nhanh chóng củng cố thế lực tại Nam Thành. Đến lúc đó cứ coi là ác long Barbara tìm được mình thì chính mình cũng có thể mặt đối mặt với hắn.

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn Trương Minh Thắng, giọng nói bình tĩnh:

- Tôi muốn nói chuyện trực tiếp với Đường Thiết Sơn.

Trái tim nhỏ bé của Trương Minh Thắng kích động đập loạn. Đường Quả Quả chính là con gái cưng của Đường Thiết Sơn. Nếu như Lâm Bắc Phàm không nắm chắc, không cận thận chọc tới Đường Thiết Sơn, như vậy thì chẳng gặp được kết cục gì tốt đẹp đâu! Hắn nuốt nước miếng, cẩn thận nói:

- Người anh em, anh...nắm chắc được mấy phần?

- Mười phần!

Lâm Bắc Phàm rút một điều thuốc châm lửa hút một hơi dài, sau đó nhìn chằm chằm vào khói thuốc đang lượn lơ, im lặng không nói gì thêm...

63. Chương 63: Tự Tiến Cử.

Tiểu Kim đã nói qua, chỉ cần không phải là ngoại thương trí mạng thì cho dù là nghi nan tạp chứng gì, ung thư hay AIDS...chỉ cần cho nó vào trong nồi nấu ba ngày thì nồi long thang ấy trăm bệnh tiêu tán, vạn bệnh khử trừ. Tất nhiên điều kiện tiên quyết là người đó còn chưa bệnh chết.

Lâm Bắc Phàm có mười thành nắm chắc. Chỉ là Lâm Bắc Phàm cũng không biết bệnh tình của Đường Quả Quả....

Phụ cận của Kim Ngọc Thiên Đường có một biệt thự nguy nga, rộng lớn, xây dựng theo kiểu tứ hợp viện. Chỉ cần là người Nam Thành là phải biết đó chính là nhà của Đường Thiết Sơn.

Có thể tiến vào trong khu nhà này yệt đối không được mấy người. Nhưng trước kia thì còn thỉnh thoảng có vài chiếc xe xa hoa khiến người khác phải phẫn nộ vì ghen ghét đi vào. Chỉ là gần đây đại môn của Đường gia có thể nói là dùng từ "ngoại bất nhập" để hình dung.

Trong hoa viên to lớn như vậy chỉ có mấy người bảo vệ cùng với mấy người quét dọn và thợ làm vườn. Không có ai nói chuyện, mỗi người đều yên lặng thực hiện chức trách của mình. Chẳng qua thỉnh thoảng cũng có người đem theo ánh mắt tràn ngập tiếc nuối nhìn về phía cửa sổ lầu hai của dãy nhà phía tây.

Lầu hai của dãy nhà phía tây chính là phòng của công chúa Đường gia, Đường Quả Quả.

Ngay lúc này Đường Quả Quả đang ở trong căn phòng đầy những búp bê, trong tay đang cầm một mảnh giấy màu xanh lam. Khuôn mặt của cô bé mang theo vẻ ngây thơ ửng hồng, ánh mắt trong suốt sáng ngời như nước, mái tóc thật dài buông xuống bờ vai. Hàng lông mi cong cong như trăng non, cái mũi thẳng, đôi môi hồng nhuận....

Đường Quả Quả từng nói cô thích hoa đào. Trong khu nhà của Đường gia có một vườn đào. Hàng năm khi hoa đào nở rộ, Đường Phong sẽ cố gắng giữ cho hoa đào tươi thật lâu. Bởi vì Đường Quả Quả không muốn nhìn thấy hoa đào đẹp dễ như vậy lại héo tàn. Nếu không thể trốn tránh vận mệnh thì tại sao lại không lặng yên mà rời đi khi mình đang ở thời khắc đẹp nhất chứ...

Trong phòng ngoài Đường Quả Quả ra còn có hai người. Một người chính là Đường Phong, còn một người là một người phụ nữ vẻ mặt u buồn.

- Quả Quả, còn lại hai ngàn con hạc giấy, để mẹ giúp con gấp.

Quý phụ trông cũng không xinh đẹp, khuôn mặt cũng bình thường. Bà chính là người vợ hiền của Đường Thiết Sơn, cũng chính là người quán xuyến trong nhà hần. Không có bà sẽ không có Đường Thiết Sơn ngày hôm nay.

Đừng thấy người phụ nữ này ung dung cao quý là vậy, tay trái gà không chặt nhưng hai mươi năm trước bà cũng là người giết người không chớp mắt.

- Không cần, con nghĩ là hôm nay con có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Khí sắc của Đường Quả Quả so với những ngày trước tốt hơn rất nhiều, khuôn mặt ửng hồng trông đâu giống như một người bị bệnh chứ. Nhưng đây cũng không phải là một điềm tốt, đó là điển hình của hồi quang phản chiếu...

Từ một con hạc giấy trong tay cô đang sắp thành hình, bên người Quả Quả còn có hai tờ giấy nữa. Trên tờ giấy màu có vẽ hai hình người, lại còn viết: "Sát thủ tình trường, chờ anh tới thiên đường rồi thì một ngàn con hạc giấy này sẽ mang anh tới tìm em."

Hai mắt Đường Phong đỏ bừng, cắn chặt đôi môi đang run rẩy.

Động tác của Đường Quả Quả càng ngày càng chậm lại, cuối cùng cô không gấp hạc giấy nữa, chỉ ôm con hạc giấy vào ngực, cố gắng quay đầu nhìn quý phụ bên cạnh nói:

- Mẹ, con mệt quá.

Vẻ mặt quý phụ vốn đang ưu buồn trong nháy mắt này lộ ra vẻ yêu thương và mỉm cười. Bà không nói gì, nhẹ nhàng gạt đầu.

Chỉ là khi hàng mi dài của Đường Quả Quả khép lại, nước mắt của quý phụ rốt cục trào ra. Bà lấy tay che miệng mình, hai vai không ngừng run rẩy, khóc không thành tiếng...

- Ai là “Sát thủ tình trường”?

Cuối cùng Đường Phong tựa hồ không nhẫn nại nổi nữa, quay đầu nhìn Đường Quả Quả hỏi một câu.

Chẳng qua đáng tiếc là Đường Quả Quả đã ngủ thiếp đi rồi, vẻ mặt an bình...

Ở đại sảnh của dãy nhà phía đông cũng chính là nơi Đường Thiết Sơn tiếp khách bàn việc.

Ở phía trên đại sảnh đang có một người đàn ông trung niên mày rậm mắt to, ngũ quan đoan chính ngồi ngay ngắn. Người đàn ông này mặc một bộ quần áo màu xám, chân đi giày vải. Mặc dù lúc này gương mặt ông hơi tái nhợt nhưng từng cái gờ tay nhắc chân vẫn thể hiện khí thế vô cùng. Khí thế này là khí thế của người ở địa vị cao, không cần giả bộ, và có muốn giả cũng không được...

Người này không phải ai khác mà chính là Đường Thiết Sơn của Nam thành. Giờ phút này tay ông đang cầm chén trà Thiết Quan Âm loại tốt nhất. Chỉ là tay trái nâng chén trà không biết tại sao lại dừng ở giữa không trung, cũng không biết ông đã giữ tư thế này bao lâu rồi.

- Lão gia.

Một bác sĩ riêng của Đường gia đi vào đại sảnh, sau khi đánh tiếng một cái, muốn nói lại thôi.

Cánh tay đang nâng chén trà của Đường Thiết Sơn hơi rung động, rất nhanh liền khôi phục về bình tĩnh và tỉnh táo. Ông quay đầu nhìn vị bác sĩ, gật đầu thản nhiên nói:

- Cứ nói đi.

Bác sĩ khẽ thở dài, cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Tiểu thư đã ngủ rồi, chỉ là ... Có thể không có cơ hội tỉnh lại nữa.

Mặc dù sớm đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe tin dữ, Đường Thiết Sơn vẫn không thể không chế nổi, đứng vụt dậy. Khuôn mặt đoan chính của ông lúc này cau lại. Giờ phút này ruột gan ông như đứt ra từng khúc.

Cũng may một lát sau Đường Thiết Sơn phát phát tay áo, thản nhiên nói:

- Đi ra đi! Mấy ngày nay cũng khổ sở cho Quả Quả. Hiện giờ tốt rồi, hết thấy đều kết thúc... kết thúc...

- Lão gia, xin đừng quá đau thương.

Người bác sĩ kia thoáng cúi xuống chào sau đó xoay người rời khỏi đại sảnh. Ông ta cũng đã làm hết sức rồi nhưng tiểu thư mắc phải tuyệt chứng, cho dù là Hoa Đà tái thế cũng chưa chắc đã có thể cải tử hoàn sinh được!

Sau khi vị thầy thuốc riêng rời đi, Đường Thiết Sơn chấp tay sau lưng đứng dậy, gương mặt đanh lại. “Quả Quả, nếu cha có thể dùng sinh mạng của mình để cứu con thì cha cũng đâu có ngại gì chứ? Ông trời không thương Quả Quả nhà ta, không thương rồi...”

- Lão gia, con trai đại đội trưởng đại đội phòng cháy là Trương Minh Thắng muốn nói chuyện với người.

Một người quả gia tóc đã điểm bạc cẩn thận bước vào bẩm báo.

Đường Thiết Sơn quay đầu, hơi nhíu mày:

- Tôi đã nói là bất luận là ai cũng không tiếp mà.

- Nhưng hần nói hần có một người bạn có thể nắm chắc trị được bệnh của tiểu thư.

Lão quả gia dường như cũng muốn Quả Quả có một chút hi vọng. Lão ngẩng đầu cầu khẩn:

- Trương công tử là bạn của thiếu gia. Tôi nghĩ hần cũng sẽ không quá mức lỗ mắng đâu.

Trên mặt Đường Thiết Sơn thoáng hiện vẻ hơi mừng rỡ, sau đó liền biến mất.

Trong chốc lát, ông lắc đầu thở dài nói:

- Thay tôi nói với hắn, ý tốt của hắn tôi xin nhận. Về phần bạn của hắn thì không cần gấp làm gì. Quả Quả tính nó không thích bị người lạ quấy rầy.

- Lão gia, nói gì thì nói đây cũng là một cơ hội. Trương công tử không giống như nói đùa đâu.

- Phúc bá, gần đây dường như bác nói ngày càng nhiều rồi đó.

Sắc mặt Đường Thiết Sơn xanh mét, bưng chén trà lên nhấp một ngụm.

Quản gia Phúc bá vội khom lưng, không nói gì thêm nữa.

- Ai chẳng biết Đường tiên sinh không phải là đệ nhất ở Nam thành hả? Người nào lại không biết Đường Quả Quả là viên minh châu trên tay Đường gia? Rõ ràng còn vấy ngược, chạm vào là mất mạng. Nếu tôi mà không nắm chắc thì làm sao dám tới đây chứ?

Một người thanh niên mặc áo phong, quần áo thoát trông rẻ tiền, thân phận chắc cũng bình thường. Nhưng vẻ mặt hắn lại rõ ràng lộ ra nụ cười không hề ngạo, không hề siểm nịnh.

Dù có gió táp sóng xô thế nào thì ta cứ tự nhiên bất động! Tuổi trẻ như vậy mà lại hàm dưỡng được như thế, ngoài Lâm Bắc Phàm với phong cách luôn khiêm tốn của chúng ta ra thì còn có ai nào?

64. Chương 64: Cứu Khổ Cứu Nạn Bỏ Tắt Sống.

Nhà Đường Thiết Sơn không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào. Cho dù là Trương Minh Thắng thì muốn tùy ý tiến vào Đường gia cũng không được! Chẳng qua vẻ mặt của Phúc bá biết lão gia cũng không muốn gặp người, chỉ ám chỉ Lâm Bắc Phàm có gan thì cứ đi trước đi....

- Đường mỗ mắt kém, vị bằng hữu này là....?

Giọng nói của Đường Thiết Sơn có chút không vui, nhưng đây là vì chuyện của Đường Quả Quả, cùng với chuyện Lâm Bắc Phàm tùy tiện tới không liên quan. Nếu chút điểm hàm dưỡng ấy mà Đường Thiết Sơn cũng không có thì đúng là khiến người ta cười chê rồi.

- Đây là bạn của cháu, Lâm Bắc Phàm.

Trương Minh Thắng lách lên, cẩn thận giới thiệu.

- Cậu chính là vị tự xưng có khả năng cứu con gái tôi sao?

Về mặt Đường Thiết Sơn lo lắng đảo qua. Ông cười thân thiện nói:

- Hậu sinh khả úy. Nhưng tôi muốn biết Lâm tiên sinh đang làm gì?

- Làm công ở Nam thành, bảo vệ của Kim Sắc Hải Ngạn.

Lâm Bắc Phàm không hề ngạo không hề siểm nịnh nói.

Chuyện này... Phúc bá đứng một bên giắt nãy mình, sắc mặt như tro tàn. Lão vốn tưởng Lâm Bắc Phàm là cao đồ của một thần y ở nông thôn, có thể nắm được vài bí phương mới liền cả gan để Lâm Bắc Phàm tiến vào đại môn của Đường gia. Nhưng ai mà ngờ người này lại là một người bảo vệ.

- Bác Đường, bác không nên hiểu lầm. Lâm Bắc Phàm là thâm tàng bất lộ. Nếu bác không tin có thể đi hỏi Phong Thiệu. Chuyện khác cháu không dám nói nhưng cháu dám cam đoan một chuyện, chỉ cần hắn nguyện ý thì ngày mai trên đài truyền hình Trung ương sẽ có hình ảnh của hắn, khiến toàn thế giới oanh động.

Trương Minh Thắng lau mồ hôi trán. Lâm Bắc Phàm này nói chuyện cũng thật quá ngông cuồng, quá trực tiếp rồi...

- Hả?

Đường Thiết Sơn hơi nhíu mày, có vẻ hứng thú nhìn Trương Minh Thắng, không mở miệng nói gì.

- Bác Đường hẳn là biết Phong Thiểu chính là một cao thủ bí - a, còn hơn cả cơ thủ chuyên nghiệp thế giới chứ. Nhưng mà kỹ thuật bí-a của Lâm Bắc Phàm đã đạt tới cảnh giới mà Phong Thiểu có mơ cũng chưa dám nghĩ tới. Phong Thiểu còn muốn bái hẳn làm thầy đây!

Đường Thiết Sơn nghĩ ngợi, ngồi xuống ghế, rốt cục cũng chân chính đánh giá Lâm Bắc Phàm:

- Đúng vậy, nhưng chơi bí-a và hành y là hai việc khác nhau. Lâm tiên sinh, tôi hy vọng là cậu biết mình đang làm gì.

- Chỉ cần Đường Quả Quả có thể gắng gượng được ba ngày, tôi có thể khiến cô ấy khởi tử hồi sinh.

Lâm Bắc Phàm bình tĩnh nhìn thẳng vào Đường Thiết Sơn, sau đó giơ tay phải lên điểm điểm vào thái dương mình.

- Cái đầu này chính là vật đảm bảo.

Cho dù là Trương Minh Thắng hay Phúc bá, thậm chí là Đường Thiết Sơn lúc này cũng biến sắc. Sắc mặt ba người thay đổi rất rõ ràng.

Trong lòng Phúc bá hô to: Diên rồi! Hẳn diên rồi!

Trương Minh Thắng trong lòng thì tràn đầy hưng phấn. Lâm Bắc Phàm trước mắt rốt cục là ai? Rốt cục có năng lực thế nào? Hoành tráng, quá hoành tráng!

Còn về Đường Thiết Sơn, tâm tình của ông dường như hơi phức tạp.

Đường Thiết Sơn là ai thì không cần nhiều lời. Nhiều năm trải qua bao sóng gió như vậy sớm đã khiến tâm trí của ông vô cùng trầm ổn. Nhưng kể cả là như thế thì giờ phút này ông cũng không thể ổn định được suy nghĩ của mình. “Theo đạo lý mà nói, Trương Minh Thắng tất nhiên là không quá mức lỗ mãng. Mà Lâm Bắc Phàm trước mặt mình đây thoát nhìn cũng không phải là kẻ ngu ngốc. Chẳng lẽ người này thực sự có thể cứu được con gái mình sao? Nhưng đây chỉ là một người bảo vệ bình thường, có thật sự là thần y tuyệt thế không? Năm nay còn có người coi công danh lợi lộc như bùn sao?”

- Chậm rồi, Quả Quả đã ngủ rồi, chỉ sợ không có cơ hội tỉnh lại.

Đường Thiết Sơn gật đầu với Lâm Bắc Phàm, chậm rãi nói:

- Thanh niên khá thật, có dũng khí. Tôi tha thứ cho sự liều lĩnh của cậu.

“Chát” một tiếng vang lên...

Lâm Bắc Phàm bị dọa té nhảy lên. Đợi khi hắn lấy lại tinh thần thì mới phát hiện ra Phúc bá tự đập lên đùi mình, vừa đầm ngực đầm chân, trong miệng nhẹ giọng than thở:

- Tạo nghiệt, tạo nghiệt

Về mặt Trương Minh Thắng cũng thần thờ. Một cô gái hoàn mỹ như vậy chẳng lẽ cứ như thế mà qua đời sao.

- Lão đại, chỉ cần còn hơi thở là còn có cơ hội. Ca lần này nghĩ thông rồi. Nhưng mà anh cũng đừng có lừa em. Qua lần này anh phải danh chấn nam thành đó.

Tiểu Kim mặc dù ngang ngạnh nhưng cũng có thể nói là hiểu chuyện.

Lâm Bắc Phàm trong lòng chấn động, tiến lên hai bước, trầm giọng nói:

- Đường tiên sinh, thứ cho tôi to gan, Đường tiểu thư chỉ là mới ngủ thôi. Chỉ cần tim còn đập thì ba ngày sau tôi vẫn có thể khiến cô ấy khởi tử hồi sinh!

- Hả?

Lần này thì Đường Thiết Sơn không thể ngồi yên được nữa, đứng vụt dậy.

- Dù là địa vị nào thì sinh mạng cũng đều đáng quý trọng, tôi tuyệt đối không đem mạng bản thân ra làm trò đùa đâu!

Thấy Lâm Bắc Phàm đã tính trước, thề như đinh đóng cột, Đường Thiết Sơn đã hơi dao động.

- Ông trời ơi...

Phúc ba lúc này dậm mạnh chân, sau đó những giọt lệ già rơi xuống:

- Tiểu thư, mạng người khổ quá...

Một cái dậm chân này khiến trong lòng Đường Thiết Sơn rối như tơ vò. Hắn gật đầu nói:

- Được, tôi đưa cậu đi gặp Quả Quả.

- Trước đó tôi có một vấn đề.

Lâm Bắc Phàm biết bản thân không được yếu thế. Hắn nhìn thẳng vào mắt Đường Thiết Sơn nói:

- Nếu trong ba ngày tôi có thể khởi tử hồi sinh cho Đường Quả Quả, tôi có thể được Đường tiên sinh đáp ứng ba vấn đề không?

- Đúng nói là ba cái, chỉ cần trong năng lực của Đường Thiết Sơn ta, cậu có yêu cầu gì tôi sẽ đều thỏa mãn cậu. Cho dù là cậu muốn lấy mạng Đường Thiết Sơn ta thì cứ việc lấy.

Đường Thiết Sơn nói xong liền trở nên trầm mặc, ngữ khí thay đổi, trầm giọng nói:

- Nhưng nếu Lâm tiên sinh đùa cợt... cậu phải biết rằng Đường Thiết Sơn ta ở Nam Thành này muốn đi chết cậu cũng quá dễ dàng.

- Một lời đã định!

- Được rồi, đừng có giả bộ nữa. Mau tới xem Đường Quả Quả. Xem có thể vãn hồi được không!

Tiểu Kim nhìn lão đại giả nai xốn mắt nói...

Lập tức Đường Thiết Sơn cũng không hề chậm trễ, tự mình dẫn Lâm Bắc Phàm đi tới dãy nhà phía tây.

Vừa đi vào phòng, Lâm Bắc Phàm liền cảm giác như tâm linh mình được gột rửa. Khắp trong phòng đều là búp bê, lại còn chuông gió tinh xảo đẹp đẽ, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng chuông trong trẻo...

Một quý phụ trung niên đang quỳ gối trước giường, gào khóc. Đáng tiếc là tiếng khóc đã sớm nghẹn ngào, khiến cho giọng nói của bà lúc này trở nên khàn khàn, khiến người nghe động lòng, như xé rách cả ruột gan...

Đường Phong lặng yên đứng một bên, không biết từ lúc nào đôi môi đã bị cắn nát, máu tươi đọng ở khóe môi hắn.

- Ông ơi, ông ơi, hu hu...

Quý phụ đứng lên, nhào vào lòng Đường Thiết Sơn.

- Quả Quả nhà ta...hu hu

Hết thấy nguy trạng lúc này đều tan tành sụp đổ, Đường Thiết Sơn không đành lòng nhìn Quả Quả trên giường, chỉ quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, cúi đầu thật sâu vái hắn, nói:

- Lâm tiên sinh, Đường Thiết Sơn tôi van cầu cậu.

Lỗ tai của Đường phu nhân dựng đứng lên! Ôi trời đất ơi, không ngờ chồng mình lại có thể cúi đầu trước một người thanh niên xa lạ. Phải biết rằng kể cả Bí thư Thị ủy chồng mình cũng chẳng coi là gì đó! Đường phu nhân cũng là người lợi hại. Bà cũng bất chấp tất cả, quỳ phịch xuống đất trước mặt Lâm Bắc Phàm, vái lấy vái để, hai mắt đầm lệ:

- Thần y, thần ý, cứu khổ cứu nạn Bồ tát sống ơi, mong ngài cứu lấy con gái tôi...hu hu...xin hãy cứu lấy Quả Quả đi...

Đường Phong trong nháy mắt khi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm có hơi kinh ngạc. Hắn quay đầu lại phát hiện ra Trương Minh Thắng đang gật đầu với mình, cả người cứng đờ ra. Hắn vội vã bước lên, hai tay nắm lấy tay Lâm Bắc Phàm, kích động nói:

- Tốt quá, tới đây là tốt quá rồi!
 - Lão đại, không có thời gian dây dưa đâu, để những người khác đi ra ngoài, lưu lại lão Thiết.
- Tiểu Kim cảm thấy sự tình rất nghiêm trọng.
- Lâm Bắc Phàm vội vã điều chỉnh nội tâm, lạnh lùng nói:
- Thời gian cấp bách, tất cả những người khác rời đi, lão Thiết... Khụ, Đường tiên sinh lưu lại.
-

65. Chương 65: Thần Y.

Không biết tại sao Đường Thiết Sơn lại vô cùng kích động. Ông cảm thấy thiếu niên trước mặt này không biết nói thể nào, dường như là có khả năng. Ngay cả Lâm Bắc Phàm vừa rồi mới gọi mình là lão Thiết ông cũng không cảm thấy khó chịu....

- Lão đại, hồn phách Đường Quả Quả sắp không giữ được rồi. Anh phải nhanh chóng mang một cái lò vào trong phòng này mà đem tôi nấu đi. Tôi không những cho anh nấu mà còn phải phân tán nguyên thần cứu cho linh hồn Quả Quả nữa. Lần này thì tôi thấm rồi, mạng tôi khổ thể chứ... Lão đại, cấm kỵ tuyệt đối trong vòng ba ngày không cho kẻ nào bước vào phòng nửa bước, nếu không thì tôi với anh tiêu cả nút!

Trong thời khắc phi thường, Lâm Bắc Phàm cũng không có thời gian dồng dài. Hắn quay đầu lại, dùng một ánh mắt không cho phép nghi ngờ nhìn Đường Thiết Sơn trầm giọng nói:

- Tính mạng Quả Quả đã có dấu hiệu yếu ớt lắm rồi. Tôi hiện giờ phải ở ngay trong phòng chế thuốc, bảo vệ cho linh hồn cô ấy. Hiện giờ tôi cần một cái lò đun, trong vòng ba ngày bất luận là ai cũng không được phép bước vào phòng nửa bước!

Đường Thiết Sơn vội vã gạt đầu, xoay người đi xuống sai người chuẩn bị.

- Chờ một chút! Chuẩn bị cho tôi rượu ngon nhắm tốt, đủ cho tôi ăn uống ba ngày. Thuận tiện thì mang cả tử lạnh vào là tốt nhất. Bia lạnh uống mới ngon mà.

Nghe tới đây thì Đường Thiết Sơn cảm giác có hơi hoang đường. Ông thậm chí nghĩ Lâm Bắc Phàm chính là một kẻ bị thần kinh. Ông không ngờ lại ở ngay trước mặt mình mà yêu cầu thể này! Nhưng mà giờ vấn đề đã đóng thuyền, vợ mình đã coi Lâm Bắc Phàm như thánh sống, mình cũng chỉ còn cách thuận theo thôi.

Phụ nhân của Đường Thiết Sơn tuyệt đối không đơn giản. Bà là một phụ nữ vô cùng cơ trí. Đường Thiết Sơn được như hôm nay thì có một nửa là công lao của bà. Một phụ nữ như vậy sau khi tỉnh táo lại tuyệt đối sẽ không tin tưởng Lâm Bắc Phàm. Nhưng là một người mẹ, bà lại không nghĩ được nhiều. Bà chỉ cần có một tia hy vọng là sẽ nắm lấy. Người phụ nữ này ngồi khư khư như thần giữ cửa ở cửa dãy nhà phía tây. Đúng nói tới chuyện đi lên tầng hai, cho dù là muốn vào dãy nhà phía tây thì cũng phải mặc áo chống đạn vào đã....

Mà bên cạnh bà, trên mặt đất là hai khẩu súng lúc đen thui trông cũng không đẹp lắm...

Nhìn nước sôi nóng bỏng trong nồi, Tiểu Kim đứng trên vai Lâm Bắc Phàm không nhịn được mà run rẩy:

- Lão đại này, tôi thấy hay là bỏ đi!
- Nếu bỏ đi thì mày có đưa tao ra khỏi đại viện của Đường gia được không?

Lâm Bắc Phàm khinh thường nhìn Tiểu Kim.

- Nếu như chúng ta chế thuốc thì người phụ nữ dưới lầu là bảo tiêu của chúng ta. Còn nếu chúng ta bỏ trốn thì đây là Tu La đòi mạng đấy.
- Lão đại, tôi thể này thì anh phải chịu trách nhiệm với tôi đấy!

Lâm Bắc Phàm nghe thế nổi da gà đầy mình, không nói thêm nhiều, trực tiếp túm lấy Tiểu Kim quẳng vào trong nồi.

- Đúng là loại thấy sắc quên bạn điển hình, á...nóng chết tôi rồi...

Ba ngày ba đêm, không phải là chuyện đơn giản như một hai canh giờ.

Lâm Bắc Phàm ở trong phòng nhìn quanh. Khi hắn nhìn thấy cái máy tính Apple màu xanh trên bàn, trong lòng mơ hồ cảm thấy đau đớn! Nhưng rất nhanh hắn liền khôi phục được bình tĩnh.

Khi hắn đưa mắt nhìn về cô gái ở trên giường, trong khoảnh khắc hắn rốt cục cũng biết thế nào là trời ghét kẻ hồng nhan. Đây là một cô gái có thể khiến bất cứ người đàn ông nào cũng muốn bảo vệ nâng niu, một cô gái xinh đẹp tuyệt trần....

Vẻ đẹp khuynh quốc quynh thành, chim sa cá lặn sao? Chỉ sợ trước mặt cô gái này cũng không xứng!

Bộ ngực cô gái này cong vút. Lâm Bắc Phàm nhìn thấy trong lòng xúc động. Cái này cũng không liên quan gì tới dục vọng mà thuần túy chỉ là tình yêu đối với cái đẹp, là sự thăng hoa của cảm xúc....

Thấy trên mặt bàn của cô có phải tới cả nghìn con hạc giấy, Lâm Bắc Phàm tự dưng cảm thấy ghen ghét! Mẹ con chó nhật, thằng khốn nạn này nhanh chân phá hoại thế? Lại có thể chiếm cứ tâm linh một người con gái như thiên sứ thế này.

Vốn định mở ra xem bên trong hạc giấy tốt cùng là có ghi cái gì nhưng sau khi lấy lại tinh thần, Lâm Bắc Phàm rốt cục thư thái lại, trong lòng thâm nghĩ, nguy hiểm thật. Cô nhóc này thiếu chút nữa là làm cho bốn thiếu gia không giữ được lễ nghĩa rồi. Phải biết rằng bốn thiếu gia đường đường là Đồ Long đại hiệp, sao có thể làm những chuyện xấu xa như vậy được?

Tu luyện gần một tiếng Long Tu Bảo Điển xong, Lâm Bắc Phàm thật sự cảm thấy nhàm chán, liền lấy ra vài thứ thức ăn ngon lành, lại cầm mấy chai bia bắt đầu thưởng thức.

Rỗng đúng là rỗng có khác! Lúc đầu Lâm Bắc Phàm lại còn lo là nhiệt độ quá nóng nhưng khi cho Tiểu Kim vào trong nồi rồi thì ít khói trắng trong nồi đã không còn, hơn nữa lại chậm rãi ngưng tụ một tầng sương lạnh...

Lâm Bắc Phàm đột nhiên hơi đau lòng. Không biết tại sao hắn có thể cảm thấy, con vật nhỏ hiện giờ nhất định rất khó chịu. Hắn thậm chí hơi hối hận. Mình đáng ra không nên nhận vụ này, gọi ông già giúp mình cướp ngực còn sướng khoái hơn....

Ở trong phòng một thời gian dài, ngẫu nhiên Lâm Bắc Phàm cũng ra khỏi cửa tản bộ trên ban công lầu hai.

Dãy nhà phía đông đối diện dãy nhà phía tây, có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng ở đây. Mỗi lần Lâm Bắc Phàm ra khỏi phòng đi dạo, Đường Thiết Sơn lại vô cùng tức giận, sắc mặt xanh mét nhưng cũng không nói gì.

Ngay cả Trương Minh Thắng cũng đã bắt đầu lo lắng. Lâm Bắc Phàm này nói là chế thuốc, sao lại còn lòng dạ lên mạng? Tên kia không ngờ lại dùng máy tính của Đường Quả Quả....thôi thôi, nếu không cứu được Đường Quả Quả thì chỉ có đường chết rồi.

Buổi sáng ngày thứ hai, Đường Thiết Sơn lại phát hiện ra Lâm Bắc Phàm ăn no uống đủ đứng ở trên ban công tập mấy động tác thể thao không biết tên thì ông rốt cục không còn kiên nhẫn, quay đầu nhìn Phúc bá.

- Phúc bá, ngày chúng ta còn ở giang hồ, bác sở trường nhất là gì? Ghế đĩnh hay đổ nước ớt...(2)

(2): Hai hình thức tra tấn hết sức là dã man, dịch giả không dám kể ra sợ độc giả không dám ăn cơm. Bạn nào yêu thích môn này xin tra gu gồ.

Cũng may là mặc dù gian nan nhưng thời gian ba ngày cuối cùng cũng đã trôi qua.

Lâm Bắc Phàm vội vàng mở nồi ra, mò con vật nhỏ đã bị nấu thành nước canh màu vàng ra. Con vật nhỏ vốn tinh thần phấn chấn giờ đã uể oải như sắp chết; ngay cả lân giáp vốn chói mắt giờ phút này cũng mờ mờ không có ánh sáng.

Lâm Bắc Phàm đau lòng muốn chết, vội nhẹ nhàng vuốt ve lân giáp của nó nói:- Có sao không? Mày có thật là không làm sao chứ?

- Đương nhiên là có chuyện.

Con vật nhỏ mở mắt ra, sau đó nhắm lại.

- Đây là long thang hàng thật giá thật đấy, vào miệng liền tan. Mau cho Đường Quả Quả uống đi, nửa giờ sau cô ta liền khỏi tử hồi sinh.

- Mày nói mày muốn tao thỏa mãn nguyện vọng gì nào?

Lâm Bắc Phàm thoải mái mở miệng nói.

- Cuộc sống không có tiền rất khó chịu. Chờ một tháng sau tôi hồi phục nguyên khí, chúng ta sẽ tham gia đại hội thần bài. Tôi muốn thắng thật nhiều tiền, tôi muốn ăn thịt, tôi muốn uống rượu...

Tiếng nói của con vật nhỏ ngày càng yếu ớt, cuối cùng rốt cục ngủ thiếp đi.

Lâm Bắc Phàm cẩn thận đem Tiểu Kim bỏ vào trong quần, sau đó đem canh trong nồi đổ vào một cái chén có vẻ rất quý.

Không nhiều không ít chỉ vừa một chén.

Mặc dù Đường Quả Quả sớm đã bất tỉnh nhân sự nhưng cũng chẳng có vấn đề gì lớn. Chỉ cần mở hàm răng của cô bé ra, đổ canh vào trong miệng là nó liền tự động tan ra ngấm vào lục phủ ngũ tạng của Đường Quả Quả...

Mười năm phút đồng hồ sau, đại công cáo thành! Chỉ là Lâm Bắc Phàm cũng không vội vàng ra khỏi cửa.

Gần nửa giờ sau, Lâm Bắc Phàm sửa sang lại cổ áo mình, ưỡn ngực ngẩng đầu thông dong đi xuống lầu. Bộ dáng này muốn phong cách cỡ nào là có cỡ đó, muốn thương cảm thế nào là có thương cảm thế đó...

Bà vợ Đường Thiết Sơn vui mừng và sợ hãi, sau khi tỉnh táo lại vội vã chạy lên lầu. Một người phụ nữ trung niên mà không ngờ thân thể còn dẻo dai tới vậy, lúc lên cầu thang một bước chạy những ba bốn bậc...

Đường Thiết Sơn và Đường Phong, cả Trương Minh Thắng và Phúc bá cũng vội vã chạy tới.

Chỉ là bốn người bọn họ còn chưa lên lầu thì đã thấy Đường phu nhân vẻ mặt kích động từ trên lầu đi xuống, cũng không nhìn đám người Đường Thiết Sơn mà trực tiếp quỳ xuống ngoài cửa, ở phía sau lưng Lâm Bắc Phàm ba bốn mét quỳ xuống, dập đầu lạy hẳn, cũng không ngẩng đầu lên.

- Đại ân của cao nhân, toàn bộ Đường gia trên dưới suốt đời không quên.

Ba ngày rồi, Lâm Bắc Phàm trên người mặc một cái quần Jean và một cái áo phông đã nhàu nhĩ, đứng ở dưới tàng cây anh đào trước cửa lầu tây, chấp tay sau lưng. Gió thu hiu quạnh, hai ba chiếc lá vàng rơi xuống xung quanh hắn, ngẫu nhiên lượn vòng, thật lâu cũng chưa chịu rơi xuống đất....

66. Chương 66: Hắn Không Phải Là Người.

Đến giờ phút này, dù là đám người Đường Thiết Sơn hay Đường Phong, có kẻ nào không coi Lâm Bắc Phàm là thần? Sau khi bọn họ ngậy cả người thì không thể nào tiếp nhận được sự thật trước mắt, mãi đến khi Đường Quả Quả mặc một bộ đồ trắng xuất hiện trên sân thượng lầu hai, nàng cười đẹp như hoa nở...

Thật ra ngay cả Đường Quả Quả cũng không biết có chuyện gì đang xảy ra, khi nàng đi ra khỏi cửa thì nhìn thấy hình ảnh khắc sâu vào trong đáy lòng, sau đó lại tăng mạnh theo ký ức, mãi mãi không bao giờ phai mờ.

Một bóng lưng cô đơn đang đứng sừng sững dưới gốc đào, mà mẹ mình lại đang quỳ gối sau lưng kẻ đó, đầu bà cúi rạp xuống đất. Thậm chí ngày cả cha, anh trai và quần gia cũng đứng khúm núm sau bóng lưng hiu quạnh đó.

Tình cảnh này lọt vào ánh mắt Đường Quả Quả thì đẹp như tranh.

Khoảnh khắc này đột nhiên Đường Quả Quả ý thức được điều gì đó, giờ khắc này bóng dáng trước mặt giống như được bao phủ trong một vầng sáng... ..

- Mẹ!

Đường Quả Quả nói khẽ một câu.

Thân thể Đường phu nhân khẽ cử động, nhưng rất nhanh bà lại giữ nguyên tư thế, vẫn tiếp tục quỳ gối trên mặt đất giống như tượng.

Lâm Bắc Phàm quay đầu, khoe miệng hân hoan lên tạo thành một nụ cười vừa lông bông vừa kiêu ngạo, nhưng trên mặt hân hoan lại có sự ưu thương như có như không. Đây cũng không phải giả vờ, bộ dạng của Tiểu Kim làm Lâm Bắc Phàm tan nát cõi lòng.

Thấy Lâm Bắc Phàm quay người lại, cuối cùng Đường phu nhân cũng đứng thẳng người lên, sau đó lại tiếp tục hướng về phía Lâm Bắc Phàm bái thật sâu:

- Cảm tạ thần y đã ra tay!

Lâm Bắc Phàm không nhìn về phía Đường phu nhân mà lại quay đầu nhìn Đường Thiết Sơn.

- Lâm tiên sinh, mời!

Đường Thiết Sơn đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, giọng nói của ông rất cung kính.

Về mặt hai người Trương Minh Thắng và Đường Phong đều cực kỳ vui mừng, bọn họ chuyển mắt tới nhìn anh, anh lại nhìn tới rồi vội vàng cất bước tiến lên. Còn Đường phu nhân và quần gia thì mừng đến mức không ngậm miệng lại được, cả hai đều chạy thẳng lên lầu hai.

- Trương công tử... Người anh em, cảm ơn anh! Không ngờ anh vừa biết cầu thần mà lại là thần y nữa!

Lúc này Đường Phong ăn nói rất chi là ngọt ngào.

Dù là bạn của Đường Phong thì tới ngày hôm nay chưa có ai được hân gọi là anh em cả. Điều này, thật sự là con mẹ nó đáng giá cỡ nào! Trương Minh Thắng nuốt vội một ngụm nước miếng, hân hưng phấn nói:

- Trước đó còn chưa được thấy Lâm Bắc Phàm bắn bi-a, anh có thể tin kỹ thuật của anh ấy đã đạt đến mức độ xuất thần nhập hóa không? Chưa nói đến lĩnh vực đó có thể thành thần, mà anh ấy cũng không phải người bình thường. Anh ấy không phải người mà chính là thần!

Đường Phong lắc đầu không thể tin, nhưng hân cũng không thể phủ nhận hình tượng của Lâm Bắc Phàm trong lòng, lúc này chẳng biết đã cao hơn không biết bao nhiêu lần so với trước đó. Lời nói cũng không đủ để hình dung, dù lúc này Lâm Bắc Phàm đứng trước mặt Trương Minh Thắng và Đường Phong nói mình là siêu nhân thì hai người này cũng không dám nghi ngờ. Lâm Bắc Phàm đã chính thức làm cho tư duy của hai người này sụp đổ trầm trọng... ..

Trong đại sảnh một ngôi nhà lầu phía đông, Lâm Bắc Phàm và Đường Thiết Sơn đang ngồi một trái một phải bên cạnh bàn trà.

Đường Phong vẫn còn nhớ rất rõ, trước đây chỉ có hai người ngoài từng được ngồi bên cạnh cha, người thứ nhất chính là Bí thư Thị ủy tiền nhiệm ở Nam thành, người thứ hai chính là Bí thư Thị ủy hiện nay. Lúc này Lâm Bắc Phàm là người thứ ba có thể được ngồi ngang vai ngang vế với Đường Thiết Sơn.

Còn Trương Minh Thắng chỉ có thể ngồi trên ghế sa lông, nhưng hân đã cực kỳ thỏa mãn rồi. Hân biết rõ, sau này lời nói của mình trước mặt bá phụ Đường Thiết Sơn sẽ tuyệt đối có thêm sức nặng.

- Lâm tiên sinh, Đường Thiết Sơn tôi là loại người thô kệch, cũng không muốn nói những câu sáo rỗng, cũng là một người đàn ông thẳng thắn.

Đường Thiết Sơn không lên mặt, ông dùng ánh mắt chân thành nhìn Lâm Bắc Phàm nói:

- Cậu có yêu cầu gì thì cứ nói.

Sau nhiều năm tung hoành giang hồ, đã nhiều lần vào sinh ra tử nên Đường Thiết Sơn đã sớm từng trải và trở thành một đời kiêu hùng. Tuy lúc này ông đã bỏ xuống tất cả giá trị con người, nhưng mỗi cử chỉ giờ tay nhắc chân đều có thể bùng ra sự uy nghiêm, vẫn khó thể coi thường.

- Tất nhiên tôi cũng rất tin tưởng Đường tiên sinh!

Lâm Bắc Phàm rút ra một điếu Marlboro, hất bật lửa rồi đưa lên miệng hút vào một hơi. Sau đó hất quay đầu nhìn Đường Thiết Sơn rồi khẽ cười nói:

- Tôi muốn Đường tiên sinh mở một buổi party ở Kim Ngọc Thiên Đường. Ngài cũng biết đấy, tôi chỉ là một người làm công ở Nam thành, tôi muốn mời vài người, hy vọng Đường tiên sinh có thể thay mặt mời dùm.

- Không có vấn đề gì, mời những ai?

Đường Thiết Sơn trả lời rất sáng khoái.

- Liêu Thiên Cửu ở Nam thành, thủ hạ Kim Bài của Liêu Thiên Cửu, biệt danh là Địa Chủ. Người còn lại chính là Phó Cục trưởng Công an khu Bản Kiều Long Yên Nguyệt!

Lâm Bắc Phàm đập đầu thuốc lên gạt tàn rồi tiếp tục nói.

- Tối mai vào lúc bảy giờ, tôi sẽ đón cậu đi Kim Ngọc Thiên Đường, được không?

- Đường Phong, chuyện này con hoàn toàn phụ trách!

- Con sẽ chuẩn bị ngay!

Đường Phong khẽ gật đầu, hất rất ngạc nhiên, không biết Lâm Bắc Phàm đang muốn làm gì?

Nhưng Trương Minh Thắng lại thấy được vài điểm manh mối, khi tên kia nói chuyện thì hơi thở khá nặng và hưng phấn, vì vậy tối mai nhất định sẽ xảy ra nhiều chuyện kinh thiên động địa. Ít nhất thì đối với Nam thành cũng là chuyện chấn động đất trời.

- Tôi cũng rất thích thời, sẽ không để sự tử hã miệng. Nhưng tôi cũng có ba chuyện bắt buộc phải làm phiền Đường tiên sinh!

- Đừng nói là ba vấn đề, dù là ba mươi hay ba trăm thì Đường Thiết Sơn tôi cũng sẽ hoàn thành cho cậu.

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, hất đứng thẳng người lên rồi cười nói:

- Đã vậy, Đường tiên sinh, ngày mai chúng ta cùng nhau đến Kim Ngọc Thiên Đường. Không gặp không về.

- Không gặp không về!

Đường Thiết Sơn cũng vội đứng thẳng người lên. Ông lễ phép nhìn Lâm Bắc Phàm đi ra khỏi cửa.

Trương Minh Thắng có chút do dự, hất đành khách sáo nói vài câu chúc mừng với Đường Thiết Sơn rồi đuổi theo phía sau Lâm Bắc Phàm như bay.

- Lão đại, lão đại!

Trương Minh Thắng đã hoàn toàn phục tùng Lâm Bắc Phàm, hất không đã không dám gọi Lâm Bắc Phàm là huynh đệ nữa rồi.

- Gọi Lâm Bắc Phàm là được rồi!

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại rồi nở nụ cười.

- Mắng người sao? Mắng người sao?

Trương Minh Thắng gơ ngón tay cái lên.

- Từ nay về sau anh chính là lão đại, anh chỉ phía đông tôi tuyệt đối sẽ không đi về phía tây. Anh bắt tôi xuống nước thì tôi tuyệt đối sẽ không qua cầu.

Tuy Trương Minh Thắng là con cháu nhà giàu sang, nhưng kẻ này cũng không phải loại không đáng kết giao. Lâm Bắc Phàm cười nói:

- Được rồi, có thể giúp tôi liên lạc với người của Hồ Điệp Bang không? Làm sao để tất cả đám người bọn họ tập trung ở Kim Ngọc Thiên Đường vào bảy giờ ngày mai!

Trương Minh Thắng cũng không thể hiểu nổi vì sao Lâm Bắc Phàm lại muốn tới lui với một Hồ Điệp Bang bé nhỏ đó. Nhưng cao nhân làm việc thì người thường sẽ không thể hiểu nổi, lúc này hắn cũng lười suy nghĩ mà vỗ vỗ ngực nói:

-Việc này cứ giao cho tôi!

Lâm Bắc Phàm cũng không thể chịu nổi sự nhiệt tình của Trương Minh Thắng, hắn đành phải để Trương Minh Thắng dùng xe chở mình về Kim Sắc Hải Ngạn.

Trên đường đi tâm tình của Lâm Bắc Phàm cũng có chút kích động. Ngày mai chính là lúc Hồ Điệp Bang chính thức vang danh Nam thành. Ngày mai hắn sẽ dùng khí thế hùng mạnh để giẫm đạp lên những kẻ dám cao ngạo với chính mình. Hắn cũng không thể an phận được nữa, ngày mai Lâm Bắc Phàm ta sẽ phóng thẳng lên trời, ngày mai quả thật rất đáng chờ mong...

67. Chương 67: Thu Châu Châu Trở Về.

Căn lầu phía tây ở đại viện Đường gia lập tức được thay đổi rất nhanh. Đường Quả Quả vừa qua cơn bệnh nặng, cô đang ngồi trước chiếc laptop Apple màu xanh lam. Cô đã rất cố gắng chờ thật lâu nhưng trong danh sách bạn QQ online vẫn không thấy nick name “Sát thủ tình trường”. Cô đã nỗ lực kiểm tra, tìm kiếm trên web nhưng vẫn không thấy.

Đã hai tháng trôi qua, “Sát thủ tình trường” có còn nhớ mình không? Một cô gái đẹp trước đó suýt tí nữa đã trở thành hoa trong chậu. Có lẽ “Sát thủ tình trường” đã nói đúng, gặp nhau không bằng nhớ nhau, gặp nhau không bằng trái ngược chân trời góc biển...

Ba ngày sau Lâm Bắc Phàm rước Liễu Vi trở về Kim Sắc Hải Ngạn. Liễu Vi cũng không nói nhiều lời, cũng may sau khi tiểu nha đầu này cùng Lâm Bắc Phàm trải qua một lần trong căn phòng đó, cuối cùng cô cũng đã vững tâm. Lần này thấy Lâm Bắc Phàm thì cô cũng không ăn to nói lớn như bình thường mà trực tiếp dùng ánh mắt tràn đầy tình cảm, dùng giọng điệu ân cần hỏi han Lâm Bắc Phàm.

Bình thường đối lại hoàn cảnh khác, nếu Liễu Vi cứ tiếp tục dùng ánh mắt tràn đầy tình cảm và lời nói quyến rũ mật ngọt như vậy thì Lâm Bắc Phàm sẽ trực tiếp “làm việc” ngay. Nhưng tình cảnh hiện nay thì không thể, Lâm Bắc Phàm cần phải chuẩn bị đầy đủ mọi thứ để chào đón buổi party tối ngày mai.

Lâm Bắc Phàm cùng Liễu Vi hàn huyên vài câu hỏi hợt, sau đó hắn lại trở về căn nhà một gian của chính mình.

Điều này làm cho cặp mắt hạnh của Liễu Vi trợn trừng lên, vẻ mặt cô rất tức giận. “Tên chết tiệt này cứ khi nào mình tỏ ra yêu thương thì lại rất hời hợt, nếu thật sự phải tiến thêm một bước nữa thì sao đây? Không được, cần phải kên kiệu, nếu không sẽ chẳng đáng giá...”

Tối đến, Kim Sắc Hải Ngạn đón tiếp một vị khách, người này đáng người nhỏ bé nhanh nhẹn và vẻ mặt hậm hực, ngoài Địa Chủ ra thì có thể là ai được? Hắn dẫn theo hai thủ hạ, nói là muốn đến Kim Sắc Hải Ngạn hát karaoke.

Sau khi Trương Kế Bằng thấy vậy thì cúi đầu né người sang một bên, sau đó nhanh chóng tìm đến phòng bảo vệ của Lâm Bắc Phàm để tìm kiếm che chở. Hắn không muốn bị đánh, nếu bị đánh thì tiền lương ở đây tuy cao cũng không thể tiếp tục công việc này được nữa.

- Bắc Phàm, tên lùn kia lại đến, Địa Chủ đến!

Trương Kế Bằng hạ giọng, vẻ mặt rất khẩn trương.

- Địa Chủ sao? Chỉ là châu chấu mà muốn nhảy cao.

Lâm Bắc Phàm đứng thẳng người lên, cũng không đợi Trương Kế Bằng mở miệng mà thò đầu nhìn ra ngoài. Hắn thấy đám ba người Địa Chủ đang kéo đến đây.

- Tiểu lão đệ, không ngờ chú mày cũng có chút liên quan đến Hồ Điệp Bang. Con bé kia của Hồ Điệp Bang, chắc chắn, đúng là không tệ. Đáng tiếc là từ nay về sau chú mày sẽ không còn được xỏ mũi gì nữa rồi, ha ha...

Trong lòng Địa Chủ cực kỳ tức giận, hắn hận không thể trực tiếp móc mắt tên Lâm Bắc Phàm này ra. Đêm hôm đó hơn hai mươi tên côn đồ lần lượt tạt vào mặt hắn, mặt hắn trở nên tím bầm...

Lâm Bắc Phàm không nói gì cả, chỉ cần Địa Chủ không quá phận thì cứ để tên này nhảy nhót thêm một ngày.

- Mày và Trương công tử có chút tình cảm, nhưng lần này dù Thiên Vương lão tử xuống đây cũng không thể cứu được cô cô kia nữa rồi.

Địa Chủ hít vào một hơi thật sâu, sau đó hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó rồi kinh ngạc nói:

- Đúng rồi, Phong Thiệu còn gọi điện thoại đến Cục Cảnh sát bảo bọn họ chăm sóc cô ta thật tốt. Mặt mũi của mày cũng lớn thật nhưng đáng tiếc là đại ca chúng ta chỉ cần nói một câu thì Phong Thiệu đã mặc kệ chuyện này.

Lâm Bắc Phàm khẽ nhú mày:

- Mày muốn tới đây nói nhảm hay đến hát?

-Thằng nhóc, chẳng phải tao không dám đụng đến mày, tao phải cho mày tận mắt nhìn thấy con bé kia bị tống vào tòa án, cứ để mày nhảy nhót thêm vài ngày nữa đi.

Địa Chủ nhổ toẹt ra một bãi nước miếng, hắn vừa đi vừa nói:

- Phong Thiệu mời tao tối ngày mai đến Kim Ngọc Thiên Đường dự tiệc, mày có được mời không?

Lâm Bắc Phàm không trả lời câu hỏi của Địa Chủ mà xoay người tiến vào căn phòng của mình.

- Có chuyện gì không? Tôi có người thân ở Quảng Đông làm ăn khá tốt, chúng ta cứ sang đó tìm việc là được!

Trương Kế Bằng vuốt gọng kính vàng, hắn dùng giọng lo lắng nói:

- Ngộ nhỡ có chuyện gì xảy ra...Tôi còn chưa có vợ đâu.

- Không sao đâu!

- Tôi đang lo lắng cho anh đấy, dù sao hai ta cũng là huynh đệ với nhau cả đời rồi.

Trương Kế Bằng quả thật rất lo lắng cho Lâm Bắc Phàm, dù sao tên Địa Chủ kia cũng muốn gây rối, cũng gây phiền phức cho Lâm Bắc Phàm. Nhưng hắn chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ, người ta cũng không thêm coi trọng.

- Được rồi người anh em. Anh cứ yên tâm, tôi hiểu hết rồi.

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ bờ vai Trương Kế Bằng rồi cười cười.

Trương Kế Bằng biết Lâm Bắc Phàm đã tính trước mọi chuyện, hơn nữa mỗi lần có kẻ nào đến gây rối thì người huynh đệ này chưa từng bị thiệt, nên hắn cũng nửa tin nửa ngờ mà lui ra ngoài. Hành động ngày hôm nay của Trương Kế Bằng đã tăng thêm sức nặng của hắn trong lòng Lâm Bắc Phàm, đã đặt thêm một viên gạch kiên cố cho nền móng cuộc sống hạnh phúc sau này của Trương Kế Bằng. Vài năm sau khi Trương Kế Bằng đã quyền cao chức trọng thì mỗi lần nghĩ lại đều cảm thấy không thể tưởng tượng nổi...

Khi tan việc vào buổi tối, Lâm Bắc Phàm còn lo lắng Liễu Vi sẽ tìm mình. Nhưng sự thật đã chứng minh lo lắng đó là dư thừa, Liễu Vi đi ngang qua bên cạnh mà không thêm để ý đến hắn.

Đúng là đoán lòng dạ phụ nữ giống như mò kim đáy biển! Trong lòng Lâm đại công tử liên tục than thở.

Trên đường về nhà, một chiếc xe lướt qua bên cạnh Lâm Bắc Phàm, làm hắn sợ đến mức tim đập chân run. Hắn đang định nổi cáu thì phát hiện chiếc xe hung hăng đó chính là chiếc Toyota trang nhã của Liễu Vi. Hắn lắc đầu, đúng là lòng dạ phụ nữ khó như mò kim đáy biển!

Lúc này cũng không có thời gian đi lo lắng những vấn đề này, Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một lúc rồi nhắn tin cho Liễu Vi, đại khái là mình còn phải xin nghỉ vài ngày, sau đó nhất định sẽ cẩn thận, cúc cung tận tụy...

....

Sau khi trở về phòng thuê, Lâm Bắc Phàm rút sinh vật nhỏ kia ra. Hắn mở máy tính lên sau đó đặt nó trên bàn phím laptop rồi khẽ nói:

- Huynh đệ, sau này tao sẽ không tranh giành máy tính với mày nữa.

Trong lòng Tiểu Kim lúc này cực kỳ vui sướng, thiếu chút nữa đã không kìm được phải cười ra tiếng. Nhưng những lời nói tiếp theo của Lâm Bắc Phàm lại thiếu chút nữa làm nó ngất xỉu.

- Sáu mươi vạn của Diệp Phong đã đến. Tao đang nghĩ mình phải mua một con Apple, đây là một thương hiệu tốt, rất có cảm xúc.

Thấy Tiểu Kim đã hôn mê bất tỉnh, Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất đau đớn, hắn đột nhiên phát hiện mình không thể rời khỏi con vật này được. Nhất định phải làm cho thực lực của chính mình mạnh lên, dù là ác long Barbara hay ác nhân Barbara, chỉ cần đến đây thì hắn sẽ cho chúng lên Tây thiên.

Sau khi bỏ Tiểu Kim trở lại vào túi quần, Lâm Bắc Phàm bắt đầu kết nối Internet.

Lúc này trong lòng Lâm Bắc Phàm hiện lên hình ảnh một người rất thích đẹp, nhiều tiền đến mức có thể ném bay đi như cánh hoa. Lâm Bắc Phàm đốt một điếu thuốc, hắn cười khổ. May mà trước đó chính mình đã liệt cô vào sổ đen, nếu không thì cứu hay không đây?

Không cứu sao? Mình sẽ không đành lòng; nhưng nếu cứu thì Tiểu Kim sẽ trở thành nửa sống nửa chết, Lâm Bắc Phàm cũng không nhẫn tâm. Rốt cuộc có nên cứu hay không? Lâm Bắc Phàm thấy suy nghĩ này không có chút ý nghĩa nào, hắn không muốn nghĩ, cũng không bằng lòng nghĩ đến nó.

Sáng sớm, những luồng gió thu thổi ào qua khung cửa rồi ủa vào trong căn phòng của Lâm Bắc Phàm.

Có lẽ vì cảm thấy lạnh nên Lâm Bắc Phàm đang ngủ say cũng phải rụt đầu rụt cổ lại. Tiểu tử kia đang cực kỳ suy yếu lại mở to mắt ra, sau đó nó cố gắng bước ra khỏi mùng mền. Lúc này nó đang gắng sức túm một góc chăn lông kéo lên đắp cho Lâm Bắc Phàm...

68. Chương 68: Đêm Nay Ai Là Diễn Viên.

Kim Ngọc Thiên Đường quả thật là thiên đường trong nhân gian ở Nam thành, bên trong xa hoa thế nào thì không cần phải nói nhiều. Trong Nam thành, những người có thể tiến vào Kim Ngọc Thiên Đường để tiêu xài cũng không có nhiều lắm, nhưng ở những huyện thị phụ cận cũng không thiếu những phú hộ giàu có nghe danh mà đến. Những người đàn ông thuộc tầng lớp làm công, nếu muốn nghĩ dựa vào thực lực của mình để tiến vào Kim Ngọc Thiên Đường giải trí thì bắt buộc phải tan gia bại sản. Nếu nói lời không hay thì loại người cả năm không dư được trăm vạn tốt nhất không nên đi vào cửa chính của Kim Ngọc Thiên Đường.

Nhưng tình huống xảy ra ngày hôm nay lại hơi ngoài ý muốn.

Hai mươi mấy tên thanh niên quần áo không ngay ngắn, thậm chí cũng không được sạch sẽ. Đám người này nếu gặp người tinh mắt thì sẽ đoán ra ngay đây là một đám côn đồ ăn chơi lêu lổng, nếu dùng lời nói ở Nam thành thì đây chính là một đám quỷ chết sớm ăn no không có việc gì làm và không biết chính mình có được bao nhiêu cân lượng.

Trên mặt đám thanh niên này cũng hiện lên vẻ sợ hãi thật sâu. Tuy bọn họ còn trẻ, tuy bọn họ rất lông bông, tuy bọn họ có nhiệt huyết...Nhưng Kim Ngọc Thiên Đường tuyệt đối là một tồn tại mà bọn họ không dám mơ tới, ít nhất là bây giờ cũng không dám. Nhiều người có nằm mơ cũng không ngờ có quan hệ với Đường Thiết Sơn, chỉ tính riêng con trai của Đường Thiết Sơn là Phong Thiếu thì có bao nhiêu người được ngang hàng với hắn? Nhưng hôm nay thủ hạ thân tín của Phong Thiếu là Lão Thất lại tự mình đứng trước cửa lớn Kim Ngọc Thiên Đường, tự mình cung kính mời đám thanh niên còn đồ này vào trong.

Phong Thiếu gọi người này là Lão Thất, nhưng trong miệng người khác thì lại phải gọi là Thất ca. Nếu Thất ca đứng trước mặt thì ngay cả Liêu Thiên Cửu cũng phải nể mặt vài phần.

Đám thiếu niên của Hồ Điệp Bang lúc này chẳng biết nên làm thế nào.

Đám người này đều hết sức lo lắng nhưng cũng cực kỳ mong đợi. Vì để bọn họ tiến vào Kim Ngọc Thiên Đường chỉ có hai khả năng, một là Liêu Thiên Cửu một diệt cỏ tận gốc đối với Hồ Điệp Bang, còn khả năng còn lại chính là đại ca Hồ Điệp Bang – Lâm Bắc Phàm.

Tuy vậy, ngay từ đầu đám thiếu niên này có đánh chết cũng không ngờ được hôm nay có chuyện gì đang xảy ra.

Ngoài những thiếu niên của Hồ Điệp Bang, người của Liêu Thiên Cửu cũng chia nhau ngồi trên bốn chiếc xe đi đến Kim Ngọc Thiên Đường. Người tới ngoài Liêu Thiên Cửu và địa chủ còn có bốn người đàn ông vạm vỡ, nói trắng ra bốn tên kia chính là bảo tiêu của Liêu Thiên Cửu.

Sau khi sáu người này tiến vào Kim Ngọc Thiên Đường thì đã đi nhanh đến tụ hội ở tầng trệt. Hai nhân viên phục vụ bình thường lập tức không khách khí mà ngăn bốn thủ hạ của Liêu Thiên Cửu lại.

- Phong thiếu gia mời hai người Liêu tiên sinh, những người khác nếu không có thiệp mời thì đành phải xin lỗi vậy.

Liêu Thiên Cửu và địa chủ đưa mắt nhìn nhau, cũng không nói gì.

Nhưng một tên đàn ông trong số bốn tên thủ hạ lại cảm thấy khó chịu, Đường Thiết Sơn đúng là đại ca Nam thành, nhưng lão đại của chính mình cũng là đại ca Nam thành, chẳng qua chỉ là hai con đường khác nhau, nếu quả thật muốn chơi thì ai sợ ai chứ? Lúc này ngay cả một con chó giữ nhà cũng dám ngăn cản chính mình là thủ hạ chủ lực của Liêu Thiên Cửu, tên này cảm thấy mất hứng, hắn hừ lạnh một tiếng nói:

- Huynh đệ, chúng ta và Cửu ca cùng một nhóm.

Tên phục vụ kia dùng ánh mắt khinh miệt nhìn, sau đó nói:

-JB và trứng cũng ở cùng với nhau, JB tiến vào nhưng trứng có được tiến vào không?

-Người...

-Khụ, các người cứ tùy tiện dạo chơi bên ngoài Kim Ngọc Thiên Đường đi, đây là địa bàn của Đường tiên sinh!

Đầu lẳng Liêu Thiên Cửu lập tức quát thủ hạ.

Thật ra trong lòng Liêu Thiên Cửu cũng cảm thấy không vui, hắn thấy chính mình đã có danh tiếng ở Nam thành, thậm chí cũng cảm thấy Đường Thiết Sơn chẳng có gì là giỏi giang. Không phải trước đây Đường Thiết Sơn cũng cùng đi trên con đường giống mình sao? Nhưng tên kia khôn khéo, sau khi kiếm đủ tiền vào tạo dựng được quan hệ thì bắt đầu chuyển sang kinh doanh...

Bề ngoài Liêu Thiên Cửu trông rất thô lỗ, đầu bóng lũng, vẻ mặt dữ tợn, trên má trái còn có một vết đao dài hơn mười phân. Ngay cả trán cũng có một hình xăm hình chữ thập như ngón tay, rõ ràng là loại hung cực ác.

Liêu Thiên Cửu cũng không biết Phong thiếu gia mời mình đến đây làm gì. Ngay từ đầu hắn đã chẳng dám không nể mặt Phong Thiếu gia, nhưng sau khi suy nghĩ thật lâu thì cảm thấy không ổn, lúc này đúng giờ mới lên xe đến đây. Không thể không nói, nếu thật sự phải đánh giá thì Liêu Thiên Cửu hắn vẫn còn thua Đường Phong rất xa, nếu như đối mặt với Đường Thiết Sơn thì kết quả thế nào khỏi nói cũng biết...

Cũng còn một người nữa đang mang theo một bụng tức giận.

Người này chính là Long Yên Nguyệt, đệ nhất phó cục trưởng cục công an khu Bản Kiều trong Nam thành.

Chính trị thì ra là như vậy, cha của Long Yên Nguyệt là Long Thiên Hữu chính là cục trưởng cục công an Nam thành. Một người có uy tín danh dự và thực quyền như vậy tất nhiên sẽ có quan hệ với Đường Thiết Sơn. Nếu Yên Nguyệt thấy Đường Thiết Sơn thì phải cung kính xưng một tiếng bá phụ, nhưng nàng lại không cho rằng mình có liên quan gì đến lão già Đường Thiết Sơn quần áo lụa là kia.

Nếu không phải cha bắt buộc thì nàng cũng không muốn đến buổi party tối nay.

Sau khi tiến vào cửa sau Kim Ngọc Thiên Đường, Long Yên Nguyệt trực tiếp đi thẳng lên lầu tám.

Lầu tám chính là tầng cao nhất ở Kim Ngọc Thiên Đường, trên đó đều là văn phòng của nhân viên công ty, còn có một phòng họp rất lớn. Khi Long Yên Nguyệt tiến vào phòng họp thì đột nhiên tức cười phát hiện ra, trong phòng đã có rất nhiều người ngồi.

Liêu Thiên Cửu và địa chủ, lại có một vài tên côn đồ nhìn rất quen mắt.

Đây là chuyện gì đang xảy ra? Một số lưu manh thấp kém nhất cũng có tư cách tiến vào Kim Ngọc Thiên Đường, hơn nữa lại là phòng họp sao? Long Yên Nguyệt không phải loại người ngu ngốc, rất nhanh nàng đã cảm giác được tối nay nhất định có chuyện chấn động xảy ra.

Mọi người đảo mắt nhìn nhau, cứ coi như Liêu Thiên Cửu và một đám lưu manh của Hồ Điệp Bang ai tốt hơn, ai cũng nghĩ rốt cuộc kẻ nào mới là diễn viên chính của đêm nay? Nhưng ai cũng biết, kẻ đó tuyệt đối không phải là Phong thiếu gia... ..

Dù sao Liêu Thiên Cửu cũng là đại ca một phương, sau khi thấy Long Yên Nguyệt thì khóe mắt đột nhiên khẽ co giật. Sau đó hắn lập tức khôi phục lại trạng thái bình thường, hắn đứng lên quay đầu nhìn Đường Phong nói:

-Đường Phong, người định làm gì?

Long Yên Nguyệt cũng một bụng lửa giận, tên nào dám để mình đường đường là một trưởng công an vào tụ họp cùng một chỗ với bọn lưu manh đầu đường xó chợ chứ? Nha đầu này dựng ngược lông mày, nàng giương cặp mắt lạnh lẽo nhìn Đường Phong nói:

-Đường Phong, chuyện hôm nay là ý của Đường bá phụ hay của người?

Đường Phong cũng không thèm quan tâm đến Liêu Thiên Cửu, hắn chỉ hướng về phía Long Yên Nguyệt khẽ gật đầu rồi nói:

-Có thể nói là ý của cha ta.

Đường Thiết Sơn.

Vì sao Đường Thiết Sơn lại tập hợp tất cả các thế lực, đủ mọi hạng người vào đây chứ?

Những tên côn đồ Hồ Điệp Bang đều cảm như hén, ngay cả thổ mạnh cũng không dám. Tuy nhiệt độ trong phòng họp được điều hòa rất thích hợp mồ hôi lạnh đã sớm chảy ròng ròng trên đầu đám người này, thậm chí còn có một vài tên cảm thấy run rẩy.

Cuối cùng, đúng bảy giờ tối, Đường Thiết Sơn mặc một bộ tây phục màu đen chậm rãi tiến vào phòng họp.

Tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tự chủ được, cảm thấy bị khí thế mạnh mẽ đè ép.

Người đứng trên đỉnh núi, quả thật có một loại khí tức giống như vương giả... ..

Đường Thiết Sơn quét mắt nhìn qua tất cả mọi người rồi lộ ra một nụ cười hời hợt. Lão dùng giọng không nhanh không chậm nói:

-Chư vị, quả thật rất có lỗi, Đường mỗ cũng chỉ nhận lời ủy thác của người khác mà thôi, nên bắt buộc phải mời chư vị đến Kim Ngọc Thiên Đường, đa tạ mọi người đã có mặt. Nếu có chỗ nào đắc tội thì xin bỏ quá cho.

Nói xong Đường Thiết Sơn chấp tay lại.

Đám thiếu niên Hồ Điệp Bang đã cảm thấy khó thở, hôm nay bọn họ mới chính thức biết được thế nào mới gọi là nhất đại kiêu hùng. Tuy Liêu Thiên Cửu là loại người trời sinh hung ác cực điểm nhưng nếu so với Đường Thiết Sơn thì vẫn còn kém rất xa.

Nhưng khi mọi người nghe thấy Đường Thiết Sơn nói chỉ làm việc theo lời ủy thác của kẻ khác thì lập tức tim đập chân run, rốt cuộc kẻ đó là ai? Kẻ nào có năng lực lớn như vậy, có thể làm Đường Thiết Sơn phải ra mặt, hơn nữa còn phải chấp tay bỏ ra phòng họp của Kim Ngọc Thiên Đường?

69. Chương 69: Ba Điều Kiện.

Long Yên Nguyệt biết rõ Đường Thiết Sơn không phải loại người tốt đẹp gì, nhưng lão già này đã thoái ẩn, đã rửa sạch tất cả tội ác năm xưa. Hơn nữa bây giờ kẻ này không chỉ đơn giản là một kẻ có tiền, là một gương lao động điển hình trong nước, chiến sĩ thi đua của tỉnh, xếp hạng trong mười doanh nhân, hào quang của nhà từ thiện, thử nghĩ xem có ai dám động đến lão chứ?

Nhưng không biết vì sao mà Long Yên Nguyệt không căm hận Đường Thiết Sơn nhưng cô lại không hợp mắt với tên Đường Phong. Xuất phát từ lễ phép, Long Yên Nguyệt đứng thẳng lên rồi nở nụ cười rất lễ phép với Đường Thiết Sơn, cô nói:

-Đường bá phụ, cha cháu nhờ cháu gửi lời thăm hỏi đến ngài và Đường tiểu thư.

-Tốt, tốt!

Về mặt Đường Thiết Sơn rất hồng hào, con gái cải tử hoàn sinh làm hai ngày nay lão nằm mơ cũng mỉm cười... ..

Liêu Thiên Cửu có chút do dự, nhưng hắn vẫn đứng lên khom lưng nói:

-Đường tiên sinh là nhân vật trấn giữ Nam thành, nếu ngài có việc gì thì cứ trực tiếp sai bảo xuống, sao lại phải hoảng hốt như vậy?

Đám thiếu niên Hồ Điệp bang đưa mắt nhìn nhau, cũng không có kẻ nào dám đứng lên đại diện cho Hồ Điệp bang mà cả đám đều lục tục đứng dậy rồi cúi đầu cung kính nói:

-Đường tiên sinh!

-Tốt, tốt!

Về mặt Đường Thiết Sơn lộ vẻ đại từ đại bi, sau khi đợi tất cả mọi người ngồi xuống, lão lại nở nụ cười hồi lỗi rồi nói:

-Nếu Đường mỗ có chuyện thì sẽ không dám làm phiền đến chư vị, lúc này Đường mỗ đã nói rất rõ ràng, ta được một vị tiểu đệ ủy thác làm chuyện này.

Đường đường là nhất đại kiêu hùng mà nói ra những lời này sao? Tất cả thiếu niên Hồ Điệp bang đều liên tục cảm thán! Nếu nói không khoa trương thì tất cả thiếu niên Hồ Điệp bang ngày hôm nay tiến vào Kim Ngọc Thiên Đường sau này đều trở thành những nhân vật trụ cột của Hồ Điệp bang, bắt đầu mở ra một tương lai huy hoàng cho Hồ Điệp bang.

Đúng lúc này thì Lão Thất thủ hạ của Đường Phong đưa một thanh niên có dáng người cao ráo và vẻ mặt lười nhác tiến vào phòng họp.

-Trời!

Đám thiếu niên Hồ Điệp bang đều đứng dựng người dậy, khoảnh khắc này những rung động trong lòng bọn họ đã không gì sánh nổi. Lão đại, người đi vào chính là lão đại của bọn họ, Lâm Bắc Phàm! Lão đại của bọn họ chính là người được Nam thành nhất ca Đường Thiết Sơn xưng huynh gọi đệ!

Dù trước mặt là núi đao biển lửa, lúc này Lâm Bắc Phàm chỉ cần nói một câu thì tất cả thiếu niên Hồ Điệp bang sẽ có ai chối từ?

Hai người Long Yên Nguyệt và địa chủ đều đứng thẳng người dậy, bọn họ không thể tưởng tượng nổi, tên Lâm Bắc Phàm này rốt cuộc là loại người gì?

Rất nhanh sau đó, dù là những thiếu niên Hồ Điệp bang, Long Yên Nguyệt hay địa chủ đều đã nghĩ đến một vấn đề. Tất cả bọn họ đều không liên quan đến nhau, nhưng chỉ vì chuyện của Mộc Tiểu Yêu mà dây mơ rễ má với nhau.

Chẳng lẽ Lâm Bắc Phàm vì Mộc Tiểu Yêu?

Cảm xúc của đám thiếu niên Hồ Điệp bang lập tức bùng nổ. Nếu không phải trước đó Lâm Bắc Phàm đã sớm dặn dò, không được gọi hắn là lão đại, thì bọn họ hận không thể bỏ nhào lên phía trước tru lên vài tiếng.

Về mặt địa chủ lập tức thay đổi, hắn quay đầu dùng ánh mắt lo lắng nhìn Liêu Thiên Cửu.

Liêu Thiên Cửu vẫn hào phóng như trước, dù thế nào hắn cũng tin Đường Thiết Sơn không thể vạch mặt mình công khai trước mặt mọi người.

Còn Long Yên Nguyệt thì cảm thấy cực kỳ tức giận. Chẳng lẽ tên Lâm Bắc Phàm thật sự muốn khiêu khích pháp luật trước mặt mình sao?

-Lâm lão đệ!

Đường Thiết Sơn mỉm cười bắt chuyện với Lâm Bắc Phàm.

-Mọi người đã tới đông đủ rồi.

-Cám ơn Đường tiên sinh!

Khi đứng trước mặt Đường Thiết Sơn, Lâm Bắc Phàm sẽ tuyệt đối khách khí.

Đường Thiết Sơn đã biết rõ mọi chuyện sẽ xảy ra sau này. Lão quay đầu nhìn Đường Phong.

-Bốp! Lão thất!

Đường Phong vỗ tay vang lên một tiếng bốp.

Lão thất móc bộ đàm ra, về mặt vẫn bình tĩnh, hắn thản nhiên nói:

-Các huynh đệ, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, các huynh đệ, mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, xong!

-Nghe rõ, lặp lại, nghe rõ, xong!

Trong bộ đàm vang lên những tiếng bước chân rầm rầm và tiếng ma sát. Không lâu sau, bên ngoài phòng họp tràn vào hơn hai mươi tên đàn ông to cao lực lưỡng, người nào cũng mặc một bộ tây phục màu đen áo sơ mi trắng, trên tay cầm theo một cây gậy màu nâu.

Không gian trở nên yên tĩnh.

Tất cả đều trở nên lặng lẽ.

Lúc này Liêu Thiên Cửu đã không thể ngồi yên, hắn đứng thẳng người lên chất vấn:

-Đường tiên sinh, ý của ngài là?

Đường Thiết Sơn không nói gì mà chỉ đi đến một chiếc ghế bên cạnh ngồi xuống, giống như tất cả mọi chuyện không có liên quan đến mình.

Sau khi thấy không có kẻ nào thêm để ý đến mình, về mặt Liêu Thiên Cửu đã trở nên khó thể nhẫn nhịn được nữa, nhưng hắn cũng không dám làm càn. Liêu Thiên Cửu cũng là người trong nghề, trong ánh mắt hắn lóe lên một tia cân nhắc. Hắn biết đám người tiến vào đều đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, ít nhất cũng là bộ đội đặc chủng xuất ngũ.

Có Long Yên Nguyệt trưởng công an khu Bản Kiều ở đây, Liêu Thiên Cửu tin Đường Thiết Sơn sẽ không dám làm chuyện quá phận.

Lâm Bắc Phàm đi đến trước mặt Đường Thiết Sơn, hắc hắc cười nói:

-Đường tiên sinh, tôi có ba điều kiện, kính mong Đường tiên sinh thành toàn cho!

-Cứ nói!

Đường Thiết Sơn phát tay, trên mặt lộ ra nụ cười thản nhiên, lúc này lão đang nghĩ đến con gái bảo bối Đường Quả Quả... ..

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, hắc đi đến vị trí chủ tọa của phòng họp. Hắc đi rất thông thả, lại khẽ liếc mắt với đám huynh đệ Hồ Điệp bang.

Đám huynh đệ Hồ Điệp bang đỏ mặt lên, tất cả đều nắm chặt tay, thậm chí bọn họ còn không nhin được muốn tru lên vài tiếng... ..

Cuối cùng trên gương mặt Lâm Bắc Phàm lại lộ ra nụ cười theo thói quen, hắc lấy một điều thuốc lá ra rồi châm lửa. Sau khi đốt thuốc thì khẽ hít vào một hơi, ánh mắt hắc rơi lên trên người Long Yên Nguyệt, sau khi cân nhắc, vẻ mặt hắc lại trở nên cực kỳ kiêu ngạo.

Long Yên Nguyệt cũng không chịu yếu thế, cô ưỡn ngực dùng ánh mắt vừa vênh vao vừa hung hăng nhìn Lâm Bắc Phàm.

-Long cục trưởng, cô không quên giao ước giữa chúng ta chứ?

Lâm Bắc Phàm gõ ngón tay lên điều thuốc làm một mảng tàn rơi xuống.

Giao ước sao? Long Yên Nguyệt ngẩn cả người, cô đã nghĩ đến chuyện chính mình từng nói, nếu Lâm Bắc Phàm có thể làm cho Mộc Tiểu Yêu bình an đi ra khỏi cục công an thì cô sẽ cùng hắc về nông thôn làm ruộng. Hừ! Chẳng lẽ Đường bá phụ sẽ vì hắc mà đắc tội với cha mình sao?

Trong chuyện này nhất định có manh mối gì đó, Long Yên Nguyệt đứng thẳng người lên, cô nhìn về phía Đường Thiết Sơn nói:

-Đường bá phụ, cháu nghĩ nên nói một chuyện, vì sợ ngài còn chưa biết. Tên Lâm Bắc Phàm này chỉ là một kẻ chơi bởi lêu lổng, không học vấn không nghề nghiệp, chỉ là loại du côn không có chí lớn.

Đường Thiết Sơn ngẩng đầu, khoanh khắc sau khe nhú mày nhưng không giận mà tự có uy:

-Tối nay chỉ có Lâm lão đệ là diễn viên.

-Cháu... ..

Long Yên Nguyệt muốn nói lại thôi, cô thật sự không dám làm cản trước mặt Đường Thiết Sơn.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn về phía địa chủ, khoe miệng hắc cong lên lộ ra nụ cười rồi nói:

-Hôm qua anh đi ra Kim Sắc Hải Ngạn tìm tôi, có nghĩ đến chuyện có thể xảy ra hôm nay không?

Lúc này nếu Liêu Thiên Cửu không nói thì chính hắc cũng khinh thường mình. Hắc ho khan một tiếng, vẻ mặt tức giận tím tái rồi nói:

-Tiểu lão đệ, hôm nay tất cả mọi người đều nể mặt Đường tiên sinh mà đến, cậu không cần phải cảm lông gà làm lệnh tiên, có chuyện gì... ..

Liêu Thiên Cửu định nói thêm điều gì đó nhưng lại không dám nói tiếp, hắc thấy ánh mắt của Đường Thiết Sơn, quá bá đạo, hơn nữa lại bùng lên sát khí.

Lâm Bắc Phàm bóp nát đầu thuốc trong tay, hắc trầm mặc một chút rồi quay đầu thật mạnh nhìn về phía Đường Thiết Sơn. Giọng nói của hắc xoay chuyển, hắc trầm giọng nói:

-Đường tiên sinh, ta có ba điều kiện.

70. Chương 70: Một Lời Nói Ra, Liên Tục Có Người Sợ Hãi, Có Người Phải Chết.

Trái tim của mỗi người đều đã kéo lên tận cuống họng, tên Lâm Bắc Phàm này nói chuyện với Đường Thiết Sơn bằng thái độ và giọng điệu gì vậy? Chẳng lẽ tên này từ trung ương tới sao? Không người nào dám mở miệng, mỗi người đều cố gắng há miệng ra mà hít thở.

Kể cả Đường Thiết Sơn, vẻ mặt lão cũng dần trở nên nghiêm túc. Lão biết rõ điều kiện của Lâm Bắc Phàm tuyệt đối không đơn giản.

-Nói!

Đường Thiết Sơn khẽ ngồi thẳng người lên, khí thể ngạo nghễ khắp thiên hạ đột nhiên bùng lên.

-Lâm lão đệ, đừng nói là ba điều kiện, cứ coi như có ba mươi điều kiện, chỉ cần Đường Thiết Sơn ta làm được thì sẽ không từ chối.

Đường Thiết Sơn này đã đạt đến mức độ cực hạn mà tâm lý của những tên thiếu niên Hồ Diệp bang có thể thừa nhận được.

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại, ánh mắt hần tự nhiên chuyển lên người địa chủ, lúc này những luồng sáng lạnh lẽo mới bùng lên.

Về mặt địa chủ trở nên trắng bệch, toàn thân phải run lên nhẹ nhẹ, hắn đã dự cảm được có điềm chẳng lành.

-Địa chủ, mày quả thật là thủ hạ của Cửu ca, nhưng lần cuối tao muốn nói cho mày biết, tao có thể giẫm đạp lên mày lần thứ nhất thì chắc chắn có thể giẫm lên mày cả đời!

Lông mày Lâm Bắc Phàm khẽ nhíu lại, hắn quát:

-Điều kiện thứ nhất, tôi muốn cái mạng của địa chủ.

Khoảnh khắc này phần lớn đám người ngồi trong phòng họp đều cảm thấy chấn động.

Đường Thiết Sơn cũng không nói gì, trên mặt rõ ràng không thể nhìn ra biểu cảm nào khác lạ.

Liêu Thiên Cửu đập bàn, hé miệng vừa muốn nói gì đó thì sau gáy đã xuất hiện một nòng súng lạnh như băng.

Khoảnh khắc này Liêu Thiên Cửu đổ mồ hôi lạnh như mưa rơi, khoảnh khắc này hắn đã hoàn toàn hiểu rõ Đường Thiết Sơn căn bản không phải một tồn tại ngang bằng với mình. Đường Thiết Sơn Nam thành, người đã cười mây đạp gió ở Nam thành hơn ba mươi năm, tuyệt đối không phải hư danh.

Về mặt địa chủ trở nên trắng bệch, trong đầu đã không còn khả năng tư duy nữa.

-Làm càn!

Long Yên Nguyệt đứng thẳng người lên, vẻ mặt chột đỏ ửng:

-Đám mang súng để hành hung người khác, trong mắt các ngươi còn có pháp luật không?

-Cháu Long!

Đường Thiết Sơn quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt, lão dùng giọng bình tĩnh làm người khác phải cực kỳ phần nộ:

-Đây là lần đầu tiên ta nể mặt cha cháu, lời nói của ta đã cực kỳ rõ ràng, tối hôm nay Lâm lão đệ là diễn viên.

-Đường bá phụ, ngài...

Đường Thiết Sơn hừ nhẹ một tiếng:

-Đừng nói là một địa chủ, cho dù Lâm lão đệ muốn mạng của Đường Thiết Sơn ta, thì có sao?

Dù Lâm Bắc Phàm hay Đường Thiết Sơn, lời nói của hai người đều làm cho người ta cảm thấy cực kỳ kinh hoàng.

Thế giới này, con mẹ nó đã loạn hết rồi...

Lời nói của Đường Thiết Sơn chính là một ám hiệu. Lời của lão vừa được nói ra khỏi miệng, Lão Thắt đã lập tức rút ra một khẩu súng lục giảm thanh giống như đang ảo thuật. Hắn hạ tay về phía địa chủ, một tiếng chú vang lên.

Trên trán địa chủ xuất hiện một cái lỗ nhỏ, máu tươi từ bên trong liên tục chảy ra.

Địa chủ chết mà không nhắm mắt, hắn muốn xem Lâm Bắc Phàm là thần thánh phương nào.

-Hú!

Đám thiếu niên Hồ Điệp bang cuối cùng cũng không nhịn được phải phát ra một tiếng sói tru.

-Hú...

-Hú hú...

Tiếng sói tru vang lên liên tiếp.

Tất cả thiếu niên đều dùng ánh mắt như lửa nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, bọn họ rất muốn nói với hắn một tiếng:

-Lão đại, giờ khắc này dù người muốn tính mạng của huynh đệ chúng ta, thì có sao chứ?

Khoảnh khắc này tất cả đám thiếu niên Hồ Điệp bang đã trải qua lễ rửa tội hạn chế tinh thần lần thứ nhất.

Cuối cùng Liêu Thiên Cửu cũng chán nản ngồi xuống, hắn biết nếu mình còn làm càn thì kết cục của địa chủ là một ví dụ rất tốt.

Về mặt Long Yên Nguyệt trở nên tái nhợt, nàng không dám giận lây sang Đường Thiết Sơn. Hai mắt nàng phóng ra lửa nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm, khóe miệng đã xuất hiện vết máu.

Lâm Bắc Phàm cũng không nhìn Long Yên Nguyệt mà quay đầu nhìn Liêu Thiên Cửu.

Yên tĩnh, không gian lại trở nên cực kỳ yên tĩnh.

Tất cả mọi người đều bắt buộc phải nghĩ, điều kiện thứ hai của Lâm Bắc Phàm là gì? Chẳng lẽ hắn muốn tính mạng của Liêu Thiên Cửu sao?

Lúc này Tên đầu lẳng Liêu Thiên Cửu chấn động Nam thành cũng cảm thấy da đầu tê dại. Khoảnh khắc này hắn cũng không dám nhìn vào ánh mắt Lâm Bắc Phàm, khoảnh khắc này hắn mới tỉnh ngộ lời nói của người từng trải, thiên hạ mãi mãi là thiên hạ của người trẻ tuổi.

Trường Giang sóng sau đê sóng trước, nhất đại còn có nhất đại mạnh hơn.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm khẽ cong lên, hắn dùng giọng không nhanh không chậm nói:

-Điều kiện thứ hai, ta muốn nửa giang sơn hắc đạo trong Nam thành.

Khi nghe thấy lời này, khóe mắt Đường Thiết Sơn co rút lại thật mạnh, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục lại như thường.

-Đường tiên sinh, Đường lão đại, suy nghĩ lại đi!

Liêu Thiên Cửu cảm thấy miệng trở nên đắng chát, sau lưng đã sớm ướt đầm mồ hôi lạnh.

Những yêu cầu Lâm Bắc Phàm nói ra quả thật cũng hơi quá đáng. Phải biết rằng dù Đường Thiết Sơn là đại ca Nam thành, nhưng thế lực của lão đều là ngầm, những chuyện bên ngoài sáng đều là một mình Liêu Thiên Cửu lật tay thành mây, ngửa tay thành mưa! Tên Lâm Bắc Phàm này vừa mở miệng đã muốn một nửa giang sơn hắc đạo ở Nam thành, điều này rõ ràng muốn để cho Đường Thiết Sơn và Liêu Thiên Cửu trở mặt với nhau.

Địa chủ chết cũng không có vấn đề gì, Đường Thiết Sơn mày là Nam thành nhất ca, tao cho mày không được sao? Nhưng nếu muốn địa bàn của tao, điều này rõ ràng muốn ép Liêu Thiên Cửu tao vào chỗ chết. Lúc này Liêu Thiên Cửu há miệng thở dốc, hẳn hy vọng Đường Thiết Sơn ngàn vạn lần không nên hành động theo cảm tính.

Không gian yên tĩnh kéo dài thật lâu, Đường Thiết Sơn cuối cùng cũng mở miệng rồi chậm rãi nói:

-Liêu tiên sinh, Đường mỗ tôi cũng không muốn đánh giết giết mà chỉ mong muốn được chí thú làm ăn. Hơn nữa Đường mỗ tôi cũng kính trọng tiên sinh là một đại nhân vật, đã nhiều năm trôi qua mà giữa hai bên không có bất kỳ chuyện gì xích mích.

-Đường lão đại anh minh!

Khí thế của Liêu Thiên Cửu đã sớm bị ép đến mức thảm bại.

-Nhưng Lâm lão đệ đã nói!

Đường Thiết Sơn dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn Liêu Thiên Cửu:

-Tôi cho tiên sinh thời gian ba ngày, nếu không đưa ra một nửa địa bàn hắc đạo trong Nam thành, tất nhiên Liêu tiên sinh cũng có thể nghỉ ngơi cái uy của tôi. Dù sao Nam thành lúc này cũng không phải là thiên hạ của Đường mỗ.

Về mặt Liêu Thiên Cửu đã xám như tro tàn, hẳn yên lặng không nói câu nào nhưng mồ hôi lạnh đã sớm nhỏ tí tách xuống mặt bàn trước mặt.

Một đám thiếu niên Hồ Điệp bang ngậy ra như tượng, nửa giang sơn hắc đạo trong Nam thành, chẳng lẽ...Chẳng lẽ tất cả đều là sự thật sao?

Long Yên Nguyệt cũng không muốn nói nhiều, nàng chỉ cắn chặt hàm răng ngà rồi lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm. Nếu ánh mắt có thể giết người thì sợ rằng Lâm Bắc Phàm đã chết một ngàn lần rồi.

Trong lòng Đường Thiết Sơn cũng cảm thấy bất ổn, điều kiện thứ hai của Lâm Bắc Phàm đã hết sức đau đầu, vậy thì điều kiện thứ ba sẽ là gì? Nhưng Đường Thiết Sơn cũng không chút do dự thỏa mãn Lâm Bắc Phàm, vì trong lòng lão vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Tác phong của Lâm lão đệ quả thật giống hệt như mình hồi còn trẻ.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt, lúc này Long Yên Nguyệt cũng giương cặp mắt lạnh lẽo nhìn Lâm Bắc Phàm.

Tất cả mọi người đều đang đợi, ai ai cũng phải đợi Lâm Bắc Phàm mở miệng một lần nữa.

Trong mắt những thiếu niên Hồ Điệp bang đã tràn đầy vẻ chờ mong. Bọn họ cho rằng lần này lão đại nhất định sẽ đưa ra yêu cầu cứu thoát Tiểu Yêu tỹ.

Tất nhiên Đường Phong cũng không phải hạng người bất tài, ngày hôm qua hẳn đã điều tra kỹ lưỡng về những chuyện giữa Mộc Tiểu Yêu và Hồ Điệp Bang. Hẳn cũng cho rằng yêu cầu thứ ba của Lâm Bắc Phàm chắc chắn sẽ có liên quan đến chuyện giải cứu Mộc Tiểu Yêu. Nhưng hẳn cũng biết chuyện giải cứu Mộc Tiểu Yêu sẽ không phải đơn giản.

Lâm Bắc Phàm ho nhẹ một tiếng, mỗi hành động của hắn đều làm đám người sợ hãi, đều làm cho tất cả mọi người phải hít vào một hơi thật sâu.

Mỗi một hành động của Lâm Bắc Phàm đều vang lên trong tâm thần tất cả mọi người. Lúc này tất cả đều khẩn trương chờ đợi, chờ Lâm Bắc Phàm mở miệng một lần nữa. Nói một câu khó nghe thì tối hôm nay Lâm Bắc Phàm đang cầm trong tay quyền sinh sát toàn bộ Nam thành.

71. Chương 71: Lời Hứa Của Một Người Đàn Ông.

Cuối cùng thì sắc mặt của Lâm Bắc Phàm cũng từ từ dịu đi. Hắn quay đầu nhìn Đường Thiết Sơn, chợt mỉm một nụ cười ngây ngô và vô lại, nói một cách thần nhiên:

- Đường tiên sinh. Điều kiện thứ ba, tôi muốn cho Mộc Tiểu Yêu ra khỏi cục Công an khu Bản Kiều với một cách chấn động mọi người.

Gã thiếu niên của bang Hồ Điệp nghe Lâm Bắc Phàm nói xong, sự kích động trong lòng như thế nào cũng chẳng cần phải nói nhiều. Liêu Thiên Cửu cũng thở ra một hơi thật dài. Cho dù thế nào thì Lâm Bắc Phàm cũng không đòi cái mạng của mình. Nhưng Long Yên Nguyệt thì lại ngồi không yên. Lần đầu tiên, cô có cảm giác rằng mình làm phó Cục trưởng cục Công an khu Bản Kiều hình như có rất nhiều điều bất đắc dĩ.

Thế giới này không có sự công bằng. Một số quy tắc của trò chơi phải dựa vào thực lực làm cơ sở.

Đường Thiết Sơn ngẩn người, hiểu ý, cười cười. Hắn cảm thấy hứng thú nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Chú Lâm. Về chuyện người bạn của chú, tôi cũng có nghe nói tới một chút. Chú muốn cho cô ấy ra khỏi cục Công an khu Bản Kiều theo một cách nổi đình nổi đám chắc mục đích muốn để cho cô ta nổi danh thành Nam đúng không? Về chuyện nửa giới xã hội đen của thành Nam cũng là cái lễ chuẩn bị cho cô ấy?

Lâm Bắc Phàm không nói gì. Nhưng với một con cáo già như Đường Thiết Sơn, làm sao lại không nhận ra sự thừa nhận của Lâm Bắc Phàm?

- Chú Lâm! Chú muốn quyền lực, muốn địa vị thậm chí là danh tiếng, tôi đều có thể cho chú. Tất nhiên, chẳng cần sự hỗ trợ của tôi, với thực lực của chú, muốn danh chấn thiên hạ có khó gì? Tôi cảm thấy ngạc nhiên tại sao chú lại ở một cái phòng trọ như vậy?

Ý tứ của Đường Thiết Sơn rất rõ. Kỹ thuật chơi bi a của Lâm Bắc Phàm cũng đủ nổi tiếng, nhưng tại sao lại muốn đứng sau, hao tâm tổn kế để nâng đỡ một cô gái ngoi lên ở thành Nam? Đường Phong cũng tò mò, nhìn Lâm Bắc Phàm.

Chỉ có điều, Đường Thiết Sơn là một người thông minh. Hắn biết có những điều Lâm Bắc Phàm không muốn nói thì mình cũng chẳng cần biết. Không để Lâm Bắc Phàm lên tiếng, Đường Thiết Sơn lại nói:

- Tất nhiên, chú làm vậy là có lý do của chú. Việc thứ ba thì chú và tiểu Phong bàn với nhau làm đi. Vậy còn yêu cầu gì khác nữa không?

Thực ra, nếu có thể nổi danh ở thành Nam, Lâm Bắc Phàm cũng cảm thấy vui vẻ. Nhưng còn có linh hồn con ác long Barbara không biết ẩn nấp ở đâu. Vì vậy mà Lâm Bắc Phàm cũng chẳng muốn mình lộ diện nơi đầu sóng ngọn gió. Hơn nữa, có bao giờ, một vị đại ca lại cầm đao cầm súng đi trên đường để chém người? Không ra mặt mà phát tài mới là đúng sách.

Có bao nhiêu lợi thế đổi lấy bằng đó lợi ích. Lòng tham vô đáy chỉ có thể dẫn tới chuyện xấu. Lâm Bắc Phàm cảm thấy mục đích của mình đã đạt được, làm ra vẻ chăm chú suy nghĩ câu nói của Đường Thiết Sơn rồi lắc đầu nói:

- Nghĩa lớn của Đường tiên sinh, có thể giúp tôi nhiều như vậy, tôi vô cùng cảm kích.

Thấy mọi việc đã có thể chấm dứt, Đường Thiết Sơn đứng dậy, nhìn tất cả mọi người. Sau đó, lão cười cười một cách xin lỗi, nói:

- Các vị! Đường mỗ đã chuẩn bị trên lầu hai mấy bàn tiệc. Thứ nhất là để cho mọi người thư giãn, thứ hai cũng là để mọi người nói chuyện cho Đường mỗ được xin lỗi.

- Đường tiên sinh. Nếu như ông không có gì để nói nữa, tôi xin cáo từ.

Long Yên Nguyệt đứng dậy. Do tức giận, nên toàn thân cô run lấy bẩy. Hôm nay, coi như cô bị mắc phải cục nghẹn, ngay cả ba chữ Đường bá phụ cũng chẳng muốn gọi.

Đường Thiết Sơn chỉ hơi mỉm cười, không nói gì.

Long Yên Nguyệt hừ lạnh một tiếng, xoay người mà đi. Cô vẫn giữ ý nghĩ trong đầu, cho dù thế nào cũng không tha Mộc Tiểu Yêu. Chẳng lẽ Đường Thiết Sơn đúng là có thể hô mưa gọi gió hay sao? Chẳng lẽ Đường Thiết Sơn thực sự là vị hoàng đế của thành Nam?

Liêu Thiên Cửu cũng chẳng có tâm trạng ăn cơm. Nhưng hấn sợ gần chết nên cũng không dám học theo Long Yên Nguyệt mà bỏ đi.

Cứ như vậy, Liêu Thiên Cửu và đám thiếu niên bang Hồ Điệp được dẫn lên lầu hai của thiên đường Kim Ngọc để dự tiệc. Việc này quả thực có chút khiến cho Liêu Thiên Cửu tủi thân. Đường đường là một nhân vật hô mưa gọi gió trong xã hội đen của thành Nam mà phải ngồi ăn cơm với một đám lưu manh vất vả mới chưa sạch. Đặc biệt là mấy thằng ăn mày đó như chẳng coi hấn vào đâu...

Còn Lâm Bắc Phàm chắc chắn là nhận được sự đãi ngộ đặc biệt. Đường Phong mời hấn vào trong một gian phòng xa hoa.

- Ý của anh là muốn một cách nổi đình nổi đám để cho Mộc Tiểu Yêu ra khỏi cục Công An khu Bản Kiều?

Tính tình của Đường Phong nhìn nét mặt có thể thấy rất tốt. Hấn nhéo cằm:

- Nhưng phải làm cách nào thì mới có thể xem như là một tiếng vang?

- Anh là nhân vật lớn. Mà một nhân vật lớn thì có rất nhiều cách.

- Nếu anh coi tôi là anh em thì cứ gọi tôi là tiểu Phong đi. Với bản lĩnh của anh thì chẳng cần phải nói.

Đường Phong giơ ngón cái trước mặt Lâm Bắc Phàm:

- Tôi mặc kệ anh có lai lịch thế nào, chẳng cần biết anh có mục đích gì, nhưng tôi phục anh. Trương Minh Thắng có thể gọi anh là đại ca thì tôi cũng có thể gọi vậy.

Nếu gọi là Đường tiên sinh thì không được. Không thể gọi cả hai cha con họ là Đường tiên sinh. Nếu như gọi Phong thiếu thì Lâm Bắc Phàm cảm thấy không quen. Suy nghĩ một lúc, Lâm Bắc Phàm mỉm cười, gật đầu nói:

- Vậy thì tôi đành phải chấp nhận. Tôi cũng không biết làm cái gì để cho vang dội. Mặc dù xem không ít cảnh cướp ngục, nhưng đều là rả rầm thảm đỏ, có vô số những chiếc xe đẹp đón tiếp. Tất nhiên những gì mà TV chiếu không phải sự thực.

- Tại sao lại không phải sự thực?

Đường Phong ngồi vắt chân, ngửa cổ ra đằng sau?

- Tại sao lại không phải sự thực? Nếu đại ca đã mở miệng thì việc này cứ định như vậy. Sáng ngày mai, tôi tự mình ra sở Bản Kiều để đón người.

- Cảm ơn.

Lâm Bắc Phàm giơ chén rượu, lắc lắc ý bảo Đường Phong uống một chén.

- Tôi vẫn phải nhắc lại câu nói kia. Chỉ cần ở thành Nam thì không có việc gì tôi không làm được. Sau này nếu có chuyện gì thì cứ nói. Cho dù có là bí thư thì tôi cũng dám nhổ vào mặt hấn. Chỉ cần tôi còn chưa mở miệng thì hấn cũng không dám lau.

Đường Phong thoáng nhìn chẳng khác gì là kẻ ăn chơi, nhưng cơ bản sau lưng không phải như thế. Hấn thích làm ra vẻ như vậy. Lâm Bắc Phàm cũng chẳng suy nghĩ nhiều. Im lặng một chút, Lâm Bắc Phàm cười nói:

- Được rồi. Tôi còn có chuyện này, muốn tìm cậu để hỏi.

- Có chuyện gì?

Đường Phong cảm thấy tò mò.

- Thành Nam có chỗ nào tụ tập đánh bài không? Có đôi lúc buồn chán, muốn tìm tới đó để thử vận may.

Lâm Bắc Phàm cũng không muốn đánh bạc, nhưng sau khi bang Hồ Điệp chính thức tiếp quản một nửa giới xã hội đen thành Nam thì cũng cần phải có tiền. Hơn nữa, tiểu Kim vẫn muốn tham gia cái đại hội Thần Bài. Xem ra, thì con vật nhỏ đó thật sự tận tâm với mình. Không thể để cho nó thất vọng, phải nghĩ cách có được một trăm vạn USD để đặt cọc. Hắn dự định dùng sáu mươi vạn đồng để bước vào sòng bạc lập nghiệp.

- Còn định chơi bài? Tôi hỏi đại ca là cuối cùng thì anh có bao nhiêu khả năng?

Đường Phong kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm, lắc đầu nói tiếp:

- Nói gì thì nói. Nhưng bây giờ anh có nói cho tôi biết anh là phật Như Lai chuyển thế thì tôi cũng tin.

- Nói thật khó nghe. Ai nói dối, tôi thích hơn.

Lâm Bắc Phàm nói một cách nghiêm trang.

- Ha ha ha! Thiên Đường Kim Ngọc cũng có. Hay là ăn cơm xong, chúng ta vào đó chơi một chút?

- Hôm nay không được. Đợi lúc nào tôi có hứng nhất định sẽ đến. Tới lúc đó, hy vọng cậu chiếu cố cho nhiều hơn.

- Chuyện của anh chính là chuyện của tôi. Lúc nào anh đến cứ gọi điện thoại là được rồi.

Đường Phong giơ chén rượu, cười nói:

- Được rồi! Quả Quả nói cho dù thế nào cũng muốn tự mình cảm tạ ơn cứu mạng của đại ca. Lúc nào đại ca cảm thấy tiện thì có thể dành cho một chút thời gian được không?

- Chuyện này không cần lắm. Mọi người giúp đỡ tôi thế cũng đủ rồi.

.....

Sau khi Lâm Bắc Phàm cơm no rượu say xong, chia tay với Đường Phong liền thần nhiên rời khỏi thiên đường Kim Ngọc. Chỉ có điều, vừa ra tới cửa, Lâm Bắc Phàm liền nhìn thấy hai mươi tên tiểu đệ của bang Hồ Điệp đang kích động đứng đó.

- Đại ca! Chúng ta...muốn...

Có một gã thiếu niên bởi vì quá mất bình tĩnh mà âm thanh có chút nghẹn ngào.

Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu. Máy cái thằng này, chẳng lẽ định làm lộ thân phận đại ca của mình hay sao? Có tật giat mình, hắn đưa mắt nhìn quanh rồi quay đầu nghiêm túc nói:

- Nói cái gì? Tôi chỉ là một tên bảo vệ.

- Đại ca yên tâm. Anh cứu chị Tiểu Yêu, chúng ta chỉ cần làm như bang Hồ Điệp tới tìm anh tạ ơn thì không có ai nghi ngờ. Đại ca! Biểu hiện hôm nay của anh đơn giản, nhưng hiệu suất lại quá cao. Quả thực...

Đám thiếu niên của bang Hồ Điệp hận không thể moi tẩm lòng thành của mình ra cho Lâm Bắc Phàm xem.

- Được rồi đại ca! Người của thiên đường Kim Ngọc nói rằng bảy giờ sáng ngày mai, chúng tôi còn phải đến đây để đón chị Tiểu Yêu.

“Hiệu suất làm việc của Đường Phong đúng là rất cao. Mà cũng đúng, ở thành Nam, Phong thiếu là người như thế nào? Trương Minh Thắng là người ra sao? Nhưng hai người đó lại bị một thằng như mình thu phục?” Suy nghĩ một chút, Lâm Bắc Phàm nói:

- Ủm! Người của thiên đường Kim Ngọc nói như thế nào thì các người cứ làm theo như thế. Chẳng phải học đâu, cứ học Đường Thiết Sơn kiêu hùng cả một đời đấy.

Mấy tên thiếu niên của bang Hồ Điệp nhìn nhau, không lên tiếng, nhưng máu nóng trong người lại đang sục sôi. Lúc trước, bọn họ cũng hăng hái nhưng tương lai mù mịt. Còn bây giờ, thì bọn họ đã nhìn thấy tương lai sáng ngời.

Trên đường về Lâm Bắc Phàm mua cho tiểu Kim vô số đồ ăn vặt.

Chỉ có điều nhìn tiểu Kim hơi khó coi. Cho dù nó ăn vẫn nhiều như trước nhưng không còn lên mạng tán gái nữa. Con vật nhỏ ăn sạch thức ăn rồi chui vào góc giường, nói là muốn khôi phục nguyên khí.

Sau khi Lâm Bắc Phàm tu luyện Long Tu Bảo điển trong một canh giờ liền cảm thấy mệt mỏi rồi thiếp đi.

Sáng hôm sau, khi đồng hồ điểm sáu giờ, Lâm Bắc Phàm nhận được điện thoại của Đường Phong, hiển nhiên là chuyện của Mộc Tiểu Yêu. Sau khi Lâm Bắc Phàm tới thiên đường Kim Ngọc đã chuẩn bị tâm lý, nhưng cảnh tượng trước mắt cũng làm cho hắn choáng váng.

Trên bãi đỗ xe trước mặt thiên đường Kim Ngọc có thể thấy cơ man nào là các loại xe đắt tiền. Nổi bật nhất là một số chiếc Rolls-Royce màu đen. Ngoài ra còn có một số chiếc Ferrari, Lamborghini và một loạt xe thể thao sang trọng. Cho dù là thấp nhất trong đội xe thì cũng là hai mươi chiếc Mercedes-Benz 600.

Một đoàn xe như thế này đừng nói là cái thành Nam nhỏ bé. Cho dù là cả nước, thậm chí là cả thế giới cũng là hiếm thấy. Hơn trăm chiếc xe xa hoa đắt tiền rong rã đi trên đường sẽ khiến cho cả thành Nam chấn động như thế nào? Ngay cả Lâm Bắc Phàm cũng cảm thấy chuyện này có phải là nghịch thiên hay không...

72. Chương 72: Cuối Cùng Cũng Là Thế Lực.

Cục công an khu Bản Kiều, nét mặt của toàn bộ cảnh sát đều nghiêm túc. Về mặt của bọn họ đều không tránh được sự tức giận. Bọn họ đã nhận được tin tức, phạm nhân mới bị bắt vì tội giết người, vậy mà cấp trên lại nói cô ta đang trong lúc phòng vệ nên không có tội và được phóng thích. Việc này ngay cả Cục trưởng Long Thiên Hữu cũng tự mình tới cục công an khu Bản Kiều.

Trong phòng hội nghị, cục trưởng cục Công an khu Bản Kiều Vương Chí đang ngồi trên một chiếc ghế, mặt cúi xuống mà hút thuốc.

Long Yên Nguyệt đứng trước mặt Vương Chí nhưng lại đối diện với một người đàn ông trung niên, hét lên:

- Ba! Trong lòng ba cuối cùng có pháp luật hay không? Mộc Tiểu Yêu cố ý phạm tội gây thương tích. Nhân chứng, vật chứng đã tìm được đầy đủ. Vậy mà ba lại nói cô ta vô tội và phải thả?

Đứng đối diện với Long Yên Nguyệt chính là Cục trưởng cục Công An, Long Thiên Hữu của thành Nam. Long Thiên Hữu và Vương Chí có tuổi tương đương nhau. Chỉ có điều so với mái đầu đầy tóc bạc của Vương Chí thì lão thì trông trẻ hơn. Vào lúc này, khuôn mặt Long Thiên Hữu có chút méo mó.

Thấy cha không nói gì, Long Yên Nguyệt bước lên, nói:

- Đường Thiết Sơn ở thiên đường Kim Ngọc sai thủ hạ giết chết Địa chủ - cánh tay đắc lực của Liêu Thiên Cửu. Hơn nữa, trước mặt bao người, Đường Thiết Sơn lại còn làm trò trước mặt con. Đường Thiết Sơn tàng trữ súng, có ý định hành hung. Tại sao không bắt Đường Thiết Sơn lại? Chẳng lẽ thành Nam là thiên hạ của Đường Thiết Sơn hay sao?

Long Thiên Hữu thở dài, quay đầu nhìn ra cửa sổ, nói một cách lạnh nhạt:

- Về chuyện Mộc Tiểu Yêu không cần nói nữa. Việc mọi người cần làm chính là chấp hành mệnh lệnh.

Long Yên Nguyệt dậm chân, nói:

- Là cục trưởng cục Công an thành Nam, sao cha lại để lãng phí tiền thuế mồ hôi nước mắt của người dân? Thân là cảnh sát mà không thể giữ được luật pháp, lại còn giúp tội phạm che giấu, cha còn xứng đáng với quốc hiệu trên mũ hay sao?

- Hồn láo.

Cuối cùng thì Long Thiên Hữu cũng nổi giận, quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt quát lớn:

- Con biết cái gì? Tập đoàn Đường Thị nổi tiếng trong cả nước, thậm chí trong cả giới doanh nghiệp tư nhân. Con có biết tập đoàn Đường Thị ở thành Nam tạo ra bao nhiêu lợi nhuận không? Con có biết một

tháng tập đoàn Đường Thị nộp thuế bao nhiêu không? Con có biết tập đoàn Đường Thị tạo ra bao nhiêu công ăn việc làm không?

- Chẳng lẽ vì vậy mà để cho Đường Thiết Sơn ung dung sống ngoài vòng pháp luật hay sao? Chẳng lẽ, pháp luật chỉ là thứ đồ chơi của người có tiền hay sao?

- Tất nhiên là không phải.

Long Thiên Hữu muốn nói nhưng lại thôi. Suy nghĩ một chút, cuối cùng lão phát tay:

- Cục trưởng Vương. Chấp hành mệnh lệnh.

Vương Chí không nói gì, nhếch mép cười mỉm.

- Cục trưởng Vương! Chuyện này cuối cùng làm thế nào?

Long Yên Nguyệt vẫn chưa từ bỏ ý định, quay đầu nhìn Vương Chí. Vương Chí thở dài, nói:

- Cục trưởng Long nói vậy cũng chẳng còn cách nào khác. Vừa rồi, mấy lời của Cục trưởng Long cũng chỉ là vấn đề bên ngoài mà thôi. Thực ra, nếu như muốn động tới Đường Thiết Sơn, không phải là chúng ta không làm được mà là cấp trên có đồng ý không? Đường Thiết Sơn chính là trụ cột của thành Nam. Bất kể là từ thiện, hay các xí nghiệp.... Nếu như thị ủy để cho hắn ta bị bắt thì chẳng phải tự sát vào mặt mình hay sao? Điều quan trọng hơn là, một người như Đường Thiết Sơn, chắc chắn đã có những mối quan hệ rất sâu với một số người cầm quyền. Người ta có thể không liều mạng bảo vệ Đường Thiết Sơn hay sao?

- Vậy cứ thế mà thả Mộc Tiểu Yêu? Chuyện Đường Thiết Sơn giết người cũng phải làm ngơ?

Long Yên Nguyệt trợn mắt, há mồm.

- Có nhiều chuyện cũng không đơn giản như sự tưởng tượng của cháu. Quy tắc chính thức của trò chơi nào thì cũng phải tính đến thực lực.

- Chẳng lẽ nhân chứng, vật chứng đầy đủ cũng không thể làm cho Đường Thiết Sơn sa lưới?

- Tất nhiên là có thể. Nhưng vấn đề ở đây là cháu có được chứng cứ?

Vương Chí cười khổ, quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt:

- Cháu ở thiên đường Kim Ngọc nhìn thấy Đường Thiết Sơn giết người hay sao? Cho dù cháu thấy thì một mình cháu có đủ làm chứng hay không? Một khi bắt đầu, chẳng những cháu không trị được Đường Thiết Sơn mà còn để cho hắn nói lại là cháu vu oan cho người ta.

Long Yên Nguyệt chán nản ngồi xuống. Một lúc sau, cô đành cười khổ, nói:

- Có một tên khốn nạn nói cho cháu: Nơi dơ bẩn nhất không phải là trong giới nghệ thuật mà là trong chính trị. Lúc đầu, nghe thấy cháu còn hoài nghi. Nhưng bây giờ xem ra thì là hắn đúng.

Quang cảnh bãi đỗ xe của thiên đường Kim Ngọc khiến cho Lâm Bắc Phàm cảm thấy choáng váng. Mặc dù hắn nghĩ quang cảnh có thể lớn một chút, nhưng hắn chẳng ngờ được lại tới mức này.

Điều khiến cho Lâm Bắc Phàm giật mình hơn đó là hai mươi gã thiếu niên của bang Hồ Điệp đều mặc comple màu đen, đeo kính đen. Ngay cả giấy da cũng bóng loáng.

- Đại ca. Sắp xếp như vậy, anh có thấy hài lòng không?

Đường Phong đi tới, phong cách vẫn sang trọng như trước, nhưng giọng nói lại hết sức cung kính. Hắn và Trương Minh Thắng giống nhau, hoàn toàn bị Lâm Bắc Phàm chinh phục.

Lâm Bắc Phàm gật đầu. Nếu như để lộ sự kinh ngạc, thì làm thấp giá trị của hắn xuống mất.

“Tách!” Đường Phong xoay người búng tay:

- Lại đây.

Chỉ một câu nói ngắn gọn nhưng một tên thủ hạ cũng hiểu ý của Đường Phong, liền chui vào trong chiếc Rolls Royce. Sau khi khởi động xe lên lái tới bên cạnh Đường Phong. Sau đó, hắn mở cửa xuống xe, đứng bên cạnh.

Đường Phong đi tới mở cửa xe, rồi quay đầu cười cười với Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm hơi nhú mày. Hắn suy nghĩ xem, rầm rộ thế này chắc chắn sẽ động tới giới truyền thông. Đến lúc đó, chỉ sợ cái tên của mình sẽ bị nhiều người biết đến. Mà như thế thì không được tốt cho lắm.

- A! Thiếu chút nữa thì quên.

Đường Phong xấu hổ, cười cười, gật đầu đối với Lâm Bắc Phàm:

- Đi theo tôi.

Lâm Bắc Phàm ngơ ngác nhưng vẫn đi theo Đường Phong vào trong đại sảnh của thiên đường Kim Ngọc, sau đó rẽ vào một cái phòng gác.

Hiển nhiên đây chính là phòng thay quần áo, bên trong có đủ mọi loại. Ngay cả kính cũng phải tới cả trăm loại.

Lúc đầu, Lâm Bắc Phàm cũng không muốn ăn mặc quá rực rỡ. Hắn cũng chẳng muốn để cho người ta biết đến, thậm chí còn cố gắng ẩn nấp. Nhưng nghĩ đến khi Long Yên Nguyệt đứng trước mình mà xúc phạm như vậy, Lâm Bắc Phàm cũng hiểu được cho dù thế nào thì việc phải mạnh hơn cũng là điều bắt buộc.

Một trăm chiếc xe.

Dẫn đầu một trăm chiếc xe chính là chiếc Rolls Royce. Còn một trăm chiếc xe, tách thành năm đoàn xe. Đội xe đầu tiên bao gồm toàn những chiếc Lamborghini màu vàng. Đội xe thứ hai do hai mươi chiếc Ferrari màu đỏ. Thứ ba là một đội hai chục chiếc Cadillac. Đội thứ tư là hai mươi chiếc Bentley màu lam. Và đội thứ năm là hai mươi chiếc Mercedes màu đen. Tất cả đều không ngoại lệ, mỗi chiếc xe đều có giá trên trời.

Đoàn xe từ từ ra khỏi thiên đường Kim Ngọc, kéo thành một đoàn dài, từ từ lăn bánh trên đường vào thanh nam.

Tốc độ hai mươi km/h đúng là quá chậm. Nhưng nhiều chiếc xe đắt tiền như vậy cũng khiến cho người ta choáng váng.

Mỗi chiếc xe này đều không thể nói đùa. Cho dù là một vị đại gia cũng có thể mua được một chiếc, nhưng có thể mua được trăm cái không? Ai cũng biết, đội xe này mình không thể chạm vào. Gần như tất cả xe cộ trên đường đều đi chậm lại, tránh sang một bên cho đoàn xe đi qua.

Tốc độ đoàn xe rất chậm nhưng trên đường, tất cả những xe đi cùng chiều đều chậm chậm đi sau đoàn xe. Người không có việc gì thì hí hửng, còn người đang có việc gấp thì lo lắng, nhưng bọn họ thật sự không dám bấm còi.

Chẳng thềm quan tâm tới đèn đỏ, đoàn xe vẫn giữ một tốc độ như vậy từ từ đi về phía cục Công an khu Bản Kiều.

Chẳng mấy chốc đám nhà báo, phóng viên truyền thông đều sáng mắt mà bấm máy ảnh lia lịa, thu lại hết hình hình ảnh.

Sau chừng nửa giờ, chiếc xe Rolls-Royce tiến đến cổng của cục Công an khu Bản Kiều rồi dừng lại.

Đằng sau có không ít người đi theo để xem đều xôn xao. Đám phóng viên lại càng nhốn nháo, lên tiếng phóng vấn.

Cuối cùng, tất cả các xe đều từ từ mở cửa. Từ trong hai mươi chiếc xe Lamborghini hơn hai mươi thanh niên mặc comple bước xuống. Những người đó bình tĩnh, từ từ đi về phía trước tới gần chiếc Rolls-Royce thì dừng lại. Sau đó, bọn họ chia thành hai hàng đứng bên chiếc Rolls-Royce.

Sau khi cửa chiếc Rolls-Royce mở ra, hai mắt của đám phóng viên tỏa sáng.

“Thì ra là Phong thiếu của thành Nam. Nghĩ kỹ thì ngoại trừ hẳn, ở thành Nam còn có ai có thể có được một đoàn xe như vậy?”

“A! Phong thiếu lại đi mở cửa cho người khác? Chẳng lẽ người đó là đại ca Đường Thiết Sơn của thành Nam?”

Phong thiếu, Đường Thiết Sơn, cục Công an...rất nhiều phong viên đã bắt đầu phác thảo nội dung câu chuyện.

Chỉ có điều, người được Phong thiếu cung kính mời xuống xe lại khiến cho tất cả đám phóng viên mở to mắt.

Người được Đường Phong mời xuống lại là một người thanh niên. Người đó cũng mặc comple màu đen, đeo một chiếc kính. Một điều bất thường đó, là người đó lại kéo cao cổ, che khuất phần lớn hình dạng.

Không thể không phủ nhận, mỗi cái nhấc tay, nhấc chân của người thanh niên đó đều có một phong cách khiến cho người khác phải ngược nhìn.

Không có một tên phóng viên nào là không kinh ngạc. Mỗi người đều rất sợ bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở. Tất cả ống kính đều hướng về phía người thanh niên.

Sau khi người thanh niên xuống xe liền dựa vào bên cạnh chiếc Rolls-Royce, rút ra một điếu thuốc là. Rút một hơi, hẳn thổi ra một làn khói trắng rồi bị gió thổi bay.

Hai mươi người thanh niên mặt comple được lệnh của Đường Phong liền bước đến, đứng cách cửa của cục Công an khoảng hai thước. Mỗi người đều cố gắng ưỡn ngực.

Cuối cùng, thì dưới sự hộ tống của Long Yên Nguyệt và Vương Chí, một cô gái trẻ tuổi đi ra khỏi cửa của cục Công an. Tuổi của cô gái đó mặc dù còn trẻ, nhưng nét mặt lạnh lùng. Tuy nhiên, chỉ với nhan sắc của cô chỉ sợ cũng khiến cho tất cả mọi người phải điên đảo. Cô gái khiếp sợ, nhìn cảnh tượng trước mặt, không biết làm sao.

- Chị Tiểu Yêu.

Hai mươi gã thanh niên của bang Hồ Điệp đều đồng thanh lên tiếng.

Mộc Tiểu Yêu rúm người, vẫn không thể tin vào mắt mình. Bất chợt, cô nhớ ra điều gì đó, vội ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Sau khi Mộc Tiểu Yêu nhìn thấy rõ Lâm Bắc Phàm, hai hàng nước mắt liền chảy xuống. Khóe miệng cô giật giật nhưng cũng không nói gì, mà cất bước chạy về phía Lâm Bắc Phàm, lao vào trong lòng hắn.

73. Chương 73: Lý Do Để Tán Đồ Tất Cả.

Tình này, cảnh tượng này kích thích mạnh mẽ đám phóng viên. Bọn họ nhanh chóng thúc đẩy trí tưởng tượng của mình mà vẽ nên câu chuyện. Tất nhiên, thân phận của Lâm Bắc Phàm càng làm cho đám phóng viên thêm tò mò.

Trong cục Cảnh sát, một nữ cảnh sát tóc ngắn đang há cái miệng nhỏ nhắn mà nhìn cảnh tượng trước mặt. Mặc dù Lâm Bắc Phàm đeo một chiếc kính đen rất to, nhưng cô ta vẫn nhận ra được thân phận của Lâm Bắc Phàm.

”Đó chẳng phải là bạn trai của phó Cục trưởng Long hay sao? Hẳn thực sự dám bắt cá hai tay? Lại còn làm trò trước mặt phó cục trưởng hay sao?”

“Quá giỏi, quá tự nhiên. Đúng là một người đàn ông.”

Minh Tiểu Y nắm chặt tay, khuôn mặt đỏ lên. Vào lúc này, thậm chí cô còn có khát vọng mình chính là cô gái đang nằm trong lòng Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Mộc Tiểu Yêu, nói một cách dịu dàng:

- Một nữ kiệt không nên khóc.

Mộc Tiểu Yêu cắn chặt răng, cố nén. Nhưng hai vai vẫn không giấu được sự run rẩy.

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng đẩy Mộc Tiểu Yêu ra, sau đó ôm bả vai Mộc Tiểu Yêu rồi đưa tới bên cạnh chiếc Rolls Royce, một tay vẫy Đường Phong rồi cẩn thận mở cửa sau của xe.

Sau khi cho Mộc Tiểu Yêu vào xe, Lâm Bắc Phàm quay đầu, nhìn Long Yên Nguyệt mà mỉm cười, rồi chui vào trong xe. Mặc dù Long Yên Nguyệt và Lâm Bắc Phàm có đánh cuộc với nhau, nhưng hẳn biết chuyện đó không thể nói ra.

Sau khi mọi người vào xe, đội xe liền từ từ đi về phía thiên đường Kim Ngọc.

Ngồi trong xe, ánh mắt Mộc Tiểu Yêu hưng phấn, nghi hoặc nhìn Lâm Bắc Phàm. Nhưng thấy Lâm Bắc Phàm không mở miệng, Mộc Tiểu Yêu cũng không hỏi.

Sau khi tới thiên đường Kim Ngọc, Lâm Bắc Phàm biết đã tới lúc phải nói rõ ràng với Đường Phong. Mặc dù, chính mình cứu mạng của Đường Quả Quả, nhưng sự chiếu cố của Đường gia với mình quá nhiều. Nếu như còn cố nữa thì chắc chắn sẽ phải chịu diệt vong. Trong thế giới của Lâm Bắc Phàm tuân theo một cái quy tắc rất đơn giản. Loại lợi thế như thế nào thì đổi lấy lợi ích gì.

Sau khi nói lão Thất tổng mấy người bang Hồ Điệp ra khỏi thiên đường Kim Ngọc, Lâm Bắc Phàm tới tìm Đường Phong.

- Đại ca! Đi ăn sáng một chút, sau đó vào phòng tắm hơi.

Đường Phong ôm lấy bả vai Lâm Bắc Phàm, cười cười một cách thần bí:

- Có ba cô bé mềm mại lắm. Trương Minh Thắng đã chuẩn bị được một cặp song sinh. Tôi cũng tìm được một đôi, lại còn là người nước ngoài. Nếu đại ca có hứng thú, thì để cho các cô ấy chiều một chút.

Lâm Bắc Phàm rút một điều thuốc lá, sau khi châm xong, cười nói:

- Có thể tìm một chỗ nào đó thích hợp để nói chuyện không?

Đường Phong hơi kinh ngạc, sau đó gật đầu. Dẫn Lâm Bắc Phàm vào một căn phòng nhỏ trên lầu ba.

- Đại ca. Có gì cứ nói.

- Tiểu Phong!

Ngồi trên ghế salon, Lâm Bắc Phàm rút một hơi thuốc thật sâu, sau đó phả ra một làn khói trắng rồi nói:

- Đây là lần cuối cùng tôi gọi cậu là tiểu Phong. Tôi cứu mạng em cậu, mọi người cũng giúp tôi rất nhiều. Từ nay về sau, chúng ta đều không có gì nợ nhau. Người vẫn là Phong thiếu của thành Nam còn tôi vẫn là bảo vệ của Kim Sắc Hải Ngạn.

- Có ý gì?

Đường Phong ngơ ngác nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Rất đơn giản, cuộc sống của chúng ta không phải là một cái vòng tròn luẩn quẩn. Ít nhất, bây giờ không phải.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, nói:

- Đường tiên sinh đồng ý có thể giúp tôi bất cứ việc gì. Mặc dù tôi tin lời nói của Đường tiên sinh là thật lòng, nhưng tình hình bây giờ đã khác trước. Em của cậu đã bình yên vô sự.

Lời nói mặc dù mang sắc thái đùa cợt, nhưng lại rất rõ ràng. Đường Thiết Sơn đồng ý giúp Lâm Bắc Phàm đó là khi mạng sống của Đường Quả Quả còn chưa biết thế nào nên Lâm Bắc Phàm nắm trong tay một cái lợi thế rất lớn đó chính là mạng sống của cô ta. Nhưng bây giờ, Đường Quả Quả đã khỏi, lợi thế trong tay Lâm Bắc Phàm là cái gì? Chỉ còn lại một lời hứa của Đường Thiết Sơn mà thôi.

Đường Thiết Sơn vốn là người kiêu hùng, chắc chắn sẽ giữ lời hứa của mình. Nhưng lão có nguyên tắc của lão. Sau khi lão thỏa mãn ba điều kiện của Lâm Bắc Phàm, nếu như Lâm Bắc Phàm còn nói muốn một phần ba gia sản của tập đoàn Đường Thị.

Lúc đó, chắc chắn Đường Thiết Sơn sẽ không đồng ý mà thậm chí còn từ xấu hổ chuyển sang tức giận.

Mục đích của Lâm Bắc Phàm chính là muốn để cho Đường Thiết Sơn yên tâm. Chính mình cũng không đi tìm Đường Thiết Sơn để lấy những gì mà lão hứa hẹn. Cho dù chuyện gì, trừ khi mình nắm đằng chuôi, nếu không thì tốt nhất là không làm.

Thoáng nhìn thì Đường Phong chỉ là một cái túi vải, nhưng thử nghĩ xem: Một người nổi nghiệp tương lai của tập đoàn Đường Thị lại có thể là kẻ ăn không ngồi rồi hay sao? Chẳng cần suy nghĩ, hẳn cũng hiểu được ý của Lâm Bắc Phàm.

- Nhưng việc này cũng không ảnh hưởng tới mối quan hệ của chúng ta.

Một câu của Đường Phong đã cho Lâm Bắc Phàm một sự trả lời thuyết phục. Ý tứ của hắn cũng không khác Lâm Bắc Phàm nhiều lắm. Chuyện lúc trước, cho dù là ân oán cũng xóa bỏ hết.

- Bắt đầu một mối quan hệ cần phải có duyên phận.

Lâm Bắc Phàm cũng không muốn quan hệ quá sâu với Đường Phong nên khéo léo từ chối. Hắn biết rằng một núi không thể có hai hổ. Nếu như thế lực của bang Hồ Diệp càng lúc càng mạnh thì Đường Thiết Sơn có thể ngồi yên mà nhìn hay không? Nếu như để cho mọi chuyện phát triển một cách bình thường thì kết quả cuối cùng, bang Hồ Diệp và Đường Thiết Sơn sẽ phải đối đầu với nhau.

Đường Phong mặc dù thông minh, nhưng suy nghĩ của hắn không giống Lâm Bắc Phàm. Bởi trong con mắt hắn thì Lâm Bắc Phàm là một người không thích âm ỉ, ẩn dật. Người như thế làm sao lại có tâm đi tranh giành thành Nam? Cho dù quan hệ giữa hắn và Mộc Tiểu Yêu rất tốt, nhưng Đường gia đã cho Mộc Tiểu Yêu cả nửa giang sơn xã hội đen thành Nam, chẳng lẽ thế còn chưa đủ?

Mặc dù cảm giác tiếc nuối, nhưng Đường Phong cũng không có can đảm làm trái ý định của Lâm Bắc Phàm. Sau khi thử thăm dò vài câu, hắn đành phải để cho Lâm Bắc Phàm ra khỏi thiên đường Kim Ngọc.

Mặc dù còn sớm, nhưng Lâm Bắc Phàm cũng không đi làm. Mấy ngày hôm nay đầu óc căng thẳng cần phải nghỉ ngơi một chút.

Sau khi trở lại căn phòng thuê, Lâm Bắc Phàm nhớ lại những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua mà cảm thấy buồn cười. Vốn hắn chỉ có ý định tự do tự tại sống cả đời, nhưng từ sau khi tiểu Kim xuất hiện, lý tưởng của hắn liền bị phá vỡ.

Để đối phó với ác long Barbara, hắn càng phải mạnh hơn. Mà mạnh hơn đồng nghĩa với việc tiền tài, địa vị, quyền lực cũng phải tăng lên. Mộc Tiểu Yêu nắm được một nửa giang hồ của thành Nam coi như mình đã đặt được một bước cơ bản. Về chuyện tiền tài, có lẽ nên cùng với tiểu Kim nghiên cứu thật tốt cái đại hội Thần Bài kia. Chờ khi có tiền, muốn lập mạng lưới quan hệ cũng không quá khó.

Nếu như có thể làm cho Long Yên Nguyệt biến thành người con gái của mình vậy. Có được một vị bồ vớ là cục trưởng cục Công An thành nam, địa vị của mình sẽ tăng lên nhanh chóng. Nhưng cho dù mình có cố gắng thì có lẽ, Long Yên Nguyệt cũng không đồng ý.

Nói thật ra, bất kể là Mộc Tiểu Yêu hay Liễu Vi cũng đều là những người đẹp, nhưng thực sự có thể khiến cho Lâm Bắc Phàm muốn chinh phục thì lại là Long Yên Nguyệt. Còn về việc Lâm Bắc Phàm có thực sự thích Long Yên Nguyệt hay không thì hắn cũng không rõ lắm.

Tuy nhiên, có một điều có thể khẳng định đó là Lâm Bắc Phàm hy vọng Long Yên Nguyệt có thể thích mình.

Nghĩ tới phụ nữ, Lâm Bắc Phàm hơi cảm thấy nhức đầu. Liễu Vi đối với mình là thật lòng. Mặc dù cô ấy đáng để cho mình quý trọng, nhưng còn Mộc Tiểu Yêu thì sao? Mộc Tiểu Yêu cũng tốt. Lại còn có Long Yên Nguyệt đây gọi cảm kia nữa...

- Đại ca! Có phải đang nghĩ vợ tuốt cả ba cô?

Tiểu Kim chui ra từ trong túi quần của Lâm Bắc Phàm, đứng đối diện với hắn trên chiếc máy tính, âm thanh yếu ớt.

- Nói lung tung.

Nét mặt Lâm Bắc Phàm trở nên nghiêm trang.

- Anh nghĩ gì, tôi đều biết.

Tiểu Kim nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt bỉ ổi:

- Là người háo sắc, có phải anh cảm thấy không yên tâm nếu cửa sổ cả ba người đó?

- Không phải không yên tâm. Đây là vấn đề đạo đức.

Lâm Bắc Phàm thực sự không muốn làm tổn thương bất cứ người nào trong ba người.

- Nếu như tôi cho anh một cái lý do để tán đổ các cô ấy thì anh có muốn cảm tạ tôi không?

- Có ý gì?

Lâm Bắc Phàm cảnh giác nhìn con vật nhỏ.

- Đầu tiên, tôi muốn nói một chút. Anh đặt tôi trong nồi nấu ba ngày đêm nên bây giờ tôi rất yếu. Nếu anh mà lấy Đồ Long đao ra trước mặt tôi mà dọa cũng có thể khiến cho tôi hồn phi phách tán.

Tiểu Kim ho khan một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn điểm một nụ cười quái dị:

- Thực ra, Long Tu bảo điển còn có một cái tên.

- Hả?

Lâm Bắc Phàm nhú mày.

- Nói đến Long Tu bảo điển, tại sao tao cảm giác từ sau khi bước vào tầng thứ nhất, thực lực không thể tăng thêm được nữa.

- Tôi vẫn tìm cách để giải thích với anh. Bây giờ, mới có cơ hội.

Tiểu Kim đưa chân vắt sau người, nói tiếp:

- Chắc là anh vẫn nhớ Long Tu bảo điển còn một tờ tôi vẫn không dịch cho anh chứ?

Lâm Bắc Phàm gật đầu. Hắn vẫn nhớ lúc đó có hỏi tiểu Kim, nhưng tiểu Kim nói nó không có tác dụng.

- Bây giờ, là lúc dịch nội dung của tờ giấy đó.

Tiểu Kim nheo mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, cười nói một cách âm hiểm:

- Đại ca! Anh cũng biết do tôi đùa giỡn với con gái của Long Vương nên mới bị bắt tới thế giới con người làm nhiệm vụ. Nhớ năm đó ở Long cốc, tôi là một người phong lưu, ngọc thụ lâm phong,...

- Nói đúng đắn xem nào.

- Cái mà tôi tu luyện làm sao có thể là bí kíp thông thường? Pháp lực của tôi không nhiều lắm, nên chỉ có thể phiên dịch được bằng miệng cái tờ đó.

Tiểu Kim lên tiếng rồi cất cao giọng:

- Long Tu bảo điển còn có tên là Hợp Hoan Tà điển. Quyển sách này tạo ra dục vọng trong thân thể, ham muốn rất mạnh. Trước khi tu luyện cần phải suy nghĩ kỹ rồi mới bắt đầu.

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm tái mét, lạnh lùng nhìn tiểu Kim chằm chằm.

- Sau khi tu luyện tới cảnh giới viên mãn của tầng thứ nhất, muốn lên tới tầng thứ hai phải quan hệ với một cô gái của mình. Nếu là người còn trinh tiết thì hiệu quả càng cao. Sau khi tu luyện tới cảnh giới viên mãn của tầng thứ hai, lại cần phải mây mưa với một người phụ nữ mà mình yêu. Với tình trạng đó, muốn

tu luyện Long Tu bảo điển tới cảnh giới cao nhất phải chinh phục được chín cô gái. Cần phải chú ý đó là phải chinh phục chứ không được đi với gái điếm.

- Tại sao không nói sớm?

Lâm Bắc Phàm hơi tức giận. Nhưng nhìn tiểu Kim, hấn lại cố kìm chế cơn tức của mình.

- Nếu tôi nói trước, anh lại muốn luyện hay sao?

- Hừ! Bây giờ, tao không thể bỏ hay sao?

Tiểu Kim rút cổ, nói một cách cẩn thận:

- Từ từ. Long Tu bảo điển đạt tới tầng thứ nhất cũng phải mất nửa tháng mới có thể đột phá. Vậy mà anh chỉ cần một tuần. Còn lại tám ngày, nếu như không đột phá...

74. Chương 74: Thích Em Thì Lấy Em Đi.

Thấy tiểu Kim cố ý thừa nước đục thả câu, Lâm Bắc Phàm hơi cảm giác được sự việc nghiêm trọng. Hấn hít một hơi thật sâu, nói:

- Vậy bây giờ phải làm như thế nào?

- Cái của quý của anh mà cứ để chơi vậy, sau này cả đời đừng mong dùng đến. Dùng để đá thì có thể, nhưng chỉ làm hại đến khả năng của nó mà thôi.

Có tức giận cũng chẳng được ích gì, hơn nữa, tiểu Kim làm vậy cũng thực sự là bất đắc dĩ.

Mà Lâm Bắc Phàm cũng hình như không có ý trách cứ tiểu Kim, trái lại còn có chút mừng rỡ. Phụ nữ chỉ mơ ước có một chàng hoàng tử, nhưng bất cứ một thằng đàn ông nào cũng đều mơ ước có hàng nghìn người đẹp.

Lâm Bắc Phàm cũng là một thằng đàn ông. Hấn cũng có mơ ước trái ôm, phải ấp. Tuy nhiên trong lòng hấn vẫn có lấy cái luân thường đạo lý ra để mà tự răn bản thân. Bây giờ, tiểu Kim đã cho hấn một cái lý do. Một cái lý do mà có thể đường hoàng vợ lấy chín người...cái lý do khôn nạn. “Ai dám nói Lâm Bắc Phàm ta không thể? Ta tán gái chỉ là để cứu vớt Long cốc, cũng chẳng khác gì cứu vớt toàn bộ loài người.”

Xem ra phát triển thực lực là không thể chậm trễ, nhưng quan trọng nhất vẫn chính là tán gái.

Mặc dù trong lòng hấn đang vui sướng, nhưng không biểu hiện ra ngoài. Hấn quay cái khuôn mặt khôn nạn sang một bên, rồi thả lỏng người, sau đó quay đầu lại, làm ra vẻ nghiêm túc, nói:

- Làm càn! Muốn bằng thể xác và tinh thần chinh phục chín cô gái, mày cho là dễ lắm hay sao?

- Đại ca! Bây giờ đã có hai người. Một là Liễu Vi, một là Mộng Tiểu Yêu.

“Hoàng cung có ba chị em, phong tư xinh đẹp lại hiền dịu. Liễu Vi năm nay hai mươi sáu tuổi coi như là một cô gái đang độ chín, hơn nữa lại có ý đối với mình. Một Tiểu Yêu còn nhỏ nhưng cũng thích mình. Có lẽ, trước hết là vợ lấy Liễu Vi trước.” Lâm Bắc Phàm nhéo cằm, suy nghĩ. Bắt đầu từ hôm nay, mấy cái chuyện này, mình cần phải chủ động một chút.

- Còn thời gian tám ngày. Nếu trong tám ngày không có được chuyện đó thì anh đừng có trách là tôi không nhắc nhở anh.

Lâm Bắc Phàm trừng mắt nhìn tiểu Kim. Thấy thời gian còn sớm, suy nghĩ một chút, hấn quyết định tới Kim Sắc Hải Ngạn để đi làm.

Đại hội Thần Bài vẫn còn có thời gian một tháng. Trong lúc chuẩn bị tiền cho đại hội, mình nên xử Liễu Vi trước. Tục ngữ đã nói: Không có con là người bất hiếu. Huống chi, mình đường đường là đại hiệp Đồ Long, nếu như không có người nối nghiệp thì giao Đồ Long đao cho ai kế thừa? Nếu Đồ Long đao có vấn đề cũng chính là Long cốc có vấn đề. Mà Long cốc xảy ra chuyện thì cũng chính là loài người xảy ra chuyện.

Sau khi tìm được lý do, Lâm Bắc Phàm cười như bắt được vàng.

Lâm Bắc Phàm quyết định đi làm chẳng khác nào người say không có rượu...

Kim Sắc Hải Ngạn vẫn như cũ. Mặc dù trước đó có mấy người đến gây sự, nhưng bị Trương Minh Thắng đuổi đi. Trương Kế Bằng cũng vẫn ở đó, nhưng trong lòng vẫn lo lắng đề phòng.

- Này cậu! Có nghe nói tới chuyện gì không?

Trương Kế Bằng thấy Lâm Bắc Phàm, liền móc trong túi ra một điều thuốc lá.

- Có chuyện gì?

- Sáng hôm nay chẳng biết là cái ngày khốn kiếp gì mà có tới một trăm chiếc xe sang trọng tới cục Công an khu Bản Kiều đón tiếp một cô gái. Bọn họ đi chẳng thèm để ý tới đèn xanh đèn đỏ. Nghe nói, tự tay Phong thiếu của thành Nam xuống mở cửa xe.

Trương Kế Bằng châm lửa cho Lâm Bắc Phàm sau đó chính mình cũng làm một điều. Rút một hơi thật sâu, hắt cười hề hề, nói:

- Chờ coi. Tối nay thế nào cũng có trên TV.

Trương Kế Bằng đúng là một thằng khốn khiến cho Lâm Bắc Phàm cảm thấy hơi khó chịu. Nhưng hắn vẫn cười cười, nói:

- Thật không? Tối nay nhất định phải xem TV một chút.

Vừa nói Lâm Bắc Phàm vừa tiếp tục đi.

- Con mẹ nó! Cái lũ ngang ngược, ăn chơi trác táng. Con mẹ nó! Tốt nhất chó chọc vào ông, nếu không ông cầu hai quả cà của mày, để mày không lại hại các cô gái...

Trương Kế Bằng lại bắt đầu lảm nhảm.

Dù sao thì cũng quyết định phải về cho được Liễu Vi. Sau khi giữ cho bản thân bình tĩnh, Lâm Bắc Phàm chẳng hề do dự đi thẳng tới cửa phòng làm việc của chủ tịch, tiện tay gõ cửa.

- Anh...

Thấy Lâm Bắc Phàm đi vào, Liễu Vi hơi kinh ngạc. Bởi vì lúc trước, Lâm Bắc Phàm xin nghỉ năm ngày, nhưng hôm nay mới được hai ngày. Cổ chôn giấu sự vui sướng trong lòng, Liễu Vi cúi đầu, làm như rất bình thản, nói:

- Lâm tiên sinh! Mấy hôm nay hình như anh có nhiều việc. Giải quyết xong hết mọi chuyện rồi chứ? Không biết việc anh bận rộn làm gì?

"Không hay! Chắc chắn là Liễu Vi cảm nhận thấy mình vẫn bình thường nên cảm thấy khó chịu. Không thể để cho bầu không khí này tăng thêm. Mình phải nghĩ lấy cái gì đó mà chiếm lấy quyền chủ động mới được." Hơi suy nghĩ một chút, Lâm Bắc Phàm nở một nụ cười.

Lâm Bắc Phàm rất tự tin vào nụ cười của mình, giữ nguyên nó trong một thời gian dài. Mãi cho đến khi Liễu Vi ngẩng đầu, hắn biết chính xác cô nhìn thấy mình mỉm cười, mới thở dài, nói:

- Vi nhi! Thực ra mấy ngày hôm nay, anh cứ suy nghĩ một vấn đề. Anh nghĩ, trong cuộc sống của anh đã gặp được một sự kiện lớn.

- A?

Nét mặt Liễu Vi có chút nôn nóng, nhưng nhanh chóng bình thường, cười cười:

- Sự kiện nào?

Lâm Bắc Phàm nghiêng người, dựa lưng vào cánh cửa rồi yên lặng nhìn Liễu Vi, nói:

- Anh không biết em có thích anh hay không? Mấy ngày nay, anh suy nghĩ phải làm như thế nào mới có thể làm cho em thích anh? Anh phải làm như thế nào mới có thể chiếm được trái tim của em?

- Ba hoa.

Liễu Vi đỏ mặt, cúi đầu, âm thanh êm ái hơn rất nhiều.

Trước kia, Lâm Bắc Phàm cũng không chú ý đến chuyện với Liễu Vi. Nhưng hôm nay, hần chột có cảm giác, nếu như bắt mình và Liễu Vi sống với nhau đến già, hần sẽ đồng ý. Sau khi thấy sự thẹn thùng của Liễu Vi, Lâm Bắc Phàm thực sự cảm thấy động lòng.

Hần biết người phụ nữ như Liễu Vi đáng để cho hần quý trọng cả đời.

- Vi nhi!

Lâm Bắc Phàm đi tới, hay tay chống lên bàn làm việc, nhìn Liễu Vi. Nhưng chính vì thế, Lâm Bắc Phàm lại thấy được bộ ngực sữa đang phập phồng theo nhịp thở của cô. Cảnh tượng đó khiến chiến Lâm Bắc Phàm muốn sôi máu.

Chẳng có gì phải nghi ngờ, Liễu Vi là một người phụ nữ có thể khiến cho đa số đàn ông đều phải ngây ngất. Mà Lâm Bắc Phàm chẳng những là một người đàn ông mà còn có được ông trời ưu ái. Vì vậy mà hần không khỏi rung động vì sự xinh đẹp của Liễu Vi.

“Hoàng cung có ba chị em, phong tư xinh đẹp lại hiền dịu”. Vào lúc này, Lâm Bắc Phàm lại bắt đầu có ý tưởng chạy trốn.

- Thích em. Thì lấy em nhé.

Liễu Vi cố lấy can đảm, mặc dù đang cúi đầu, nhưng âm thanh rất rõ ràng.

Lâm Bắc Phàm có chút choáng váng, rung động tới tận đáy lòng. Về công hay về tư, Lâm Bắc Phàm cũng đều không có khả năng từ chối Liễu Vi. Hần nuốt nước bọt, trầm giọng nói:

- Anh đồng ý.

- Muốn lấy em, phải vượt qua ba cửa.

Liễu Vi khẽ cắn răng. Cái tên khốn này, rõ ràng thích mình lại còn giả vờ như không chú ý. Nếu không làm khó, cái tên xấu xa này được lợi quá nhiều.

“Lại còn ba cửa?” Lâm Bắc Phàm cười, nói một cách dịu dàng:

- Ba cửa nào?

- Cửa thứ nhất, nói cho em biết anh yêu em thế nào? Có thể đả động em thì anh mới coi như vượt qua.

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu có một ngàn người đi qua trước mặt anh, cho dù anh nhắm mắt cũng có thể nhờ vào tiếng bước chân để nhận ra em. Bởi vì chín trăm chín mươi chín người là dẫm lên mặt đất, còn em....lại bước trong tim anh.

“A! Nghe động lòng quá. Nhưng không thể để cho tên xấu xa này được lời.” Liễu vi vẫn cúi đầu, chỉ khẽ sáng giọng:

- Vẫn chưa đủ.

- Mỗi cô gái đều là thiên sứ, bởi vì yêu mà chấp nhận gỡ bỏ đôi cánh. Anh sẽ dùng chính tính mạng của mình để yêu, bởi vì cô gái đó không thể trở lại bầu trời. Mà em... Vi nhi! Em chính là thiên sứ duy nhất trong lòng anh.

Con gái đang yêu đều là đứa ngốc. Những lời nói đó đều nói đó đều đã dốc hết sức, nếu không được thì chứng tỏ cô ta vẫn không đủ thích người.

Liễu Vi rất thích Lâm Bắc Phàm. Vào lúc này, nghe xong vài câu ngon ngọt, tâm hồn càng loạn. Hơi thở của cô có chút dồn dập. Im lặng một chút, cô gái ngẩng đầu, cố lấy can đảm nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Coi như anh vượt qua kiểm tra.

- Cách mạng còn chưa thành công, các đồng chí cần phải cố gắng. Cửa thứ hai là gì?

- Cho em một lý do để gả cho anh. Lý do đó phải đầy đủ, có đầy tính thuyết phục.

Lâm Bắc Phàm hơi nhếch miệng, cười nói:

- Vi nhi! Anh thích em còn chưa đủ hay sao?

- Em cũng không ở trong bụng anh, ai biết được anh nói thật hay nói dối? Con trai các anh đều có tâm địa gian xảo. Ngoài miệng thì nói dễ nghe, nhưng trong bụng ai biết còn có ý gì?

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút, nghiêm nghị nhìn Liễu Vi, âm thanh thay đổi, trầm giọng nói:

- Nhất định phải cho em một cái lý do hay sao?

Liễu Vi ngẩng đầu, nhìn Lâm Bắc Phàm một lúc. Thấy nét mặt Lâm Bắc Phàm như thật, cô thoáng chột dạ. Dù sao, Lâm Bắc Phàm thích mình cũng là một lý do đầy đủ. Một tình yêu thực sự làm sao có thể dung nhập cái gì khác? Liễu Vi cũng không phải là một cô gái thất thường. Cô đang suy nghĩ xem mình có phải làm quá hay không? Nhưng nếu Lâm Bắc Phàm vì tính tình của mình mà bỏ đi, người như thế có đáng để cho mình gửi thân hay không? Chỉ cần Lâm Bắc Phàm đưa ra mấy lý do, mình cũng xuống nước. Nếu như Lâm Bắc Phàm bỏ đi, coi như mình bị mù, nhìn nhầm người...

- Đúng vậy.

Sau khi nghĩ kỹ, Liễu Vi cũng trịnh trọng gật đầu.

Lâm Bắc Phàm cười với vẻ đau đớn, đưa tay chạm điếu thuốc. Liễu Vi cảm thấy đau xót, suýt chút nữa thì không nhận được.

- Được rồi. Nếu em cần, anh có thể cho em.

Lâm Bắc Phàm nhìn mặt bàn làm việc có một bộ bài poker, nói một cách buồn bã:

- Ở Ấn Độ có một truyền thuyết rằng, dùng một bộ bài poker có thể khảo nghiệm sự thật lòng của đàn ông. Vi nhi! Anh muốn hỏi em, bộ bài này có vấn đề gì hay không?

- Không! Nó vẫn còn mới.

Liễu Vi lắc đầu. Bộ bài này là do Trương Minh Thắng đặt đây, nói bộ bài này chất lượng rất tốt, giá cả hợp lý. Hắn muốn hỏi xem Kim Sắc Hải Ngạn có định mua loại bài này hay không?

Long Yên Nguyệt quay đầu dựa vào bàn công tác, rút một hơi thuốc thật sâu rồi trầm giọng nói:

- Mở ra, rút bất kỳ một lá nào. Nếu như anh thực sự yêu em, trong lòng chúng ta nhất định sẽ có một điểm chung. Anh có thể biết em vừa mở ra lá bài nào.

Một bộ bài poker có năm mươi bốn lá, mình chỉ mở bừa một cây rồi để cho Lâm Bắc Phàm đoán? Điều này làm sao được? Liễu Vi không tin vào truyền thuyết Ấn Độ, cô sợ chuyện trở nên căng thẳng liền cười cười nói:

- Thực sự không ngờ, anh cũng là người mê tín.

- Cái này không phải mê tín mà là tự tin. Anh tự tin anh yêu em đủ sâu.

Lâm Bắc Phàm quay đầu, nhìn Liễu Vi, ánh mắt hần lộ rõ một sự cố chấp:

- Nếu như chúng ta thực sự có điểm chung?

75. Chương 75: Căn Phòng Làm Việc Đầy Đam Mê.

Xác suất một phần năm mươi tư mà Lâm Bắc Phàm nói như thật? Điều đó khiến cho Liễu Vi sợ hãi. Cô sợ Lâm Bắc Phàm đoán không đúng mà như vậy sẽ khiến cho tình cảm của hai người có một bóng ma. Nhưng trong lòng Liễu Vi cũng có một chút gì đó hy vọng, nếu như xác suất đó mà Lâm Bắc Phàm có thể đoán trúng thì mình còn gì phải băn khoăn nữa đây?

- Mở ra đi.

Lâm Bắc Phàm không cho Liễu Vi cơ hội từ chối. Liễu Vi đứng dậy, cầm bộ bài trong tay. Một lúc sau, cô cố lấy can đảm, nói:

- Nếu như anh đoán trúng thì anh muốn làm gì cũng được. Nhưng thực sự anh không lo hay sao?

“Đối với những chuyện mười phần chắc đến chín này, không đồng ý mới là thằng ngu.” Trong lòng Lâm Bắc Phàm đã sớm tươi như hoa.

Suy nghĩ một chút, Liễu Vi rút từ trong năm mươi bốn lá bài poker ra một cây xì tép. Cô cũng hiểu được, cho dù Lâm Bắc Phàm đoán không trúng thì cũng chẳng có gì, cứ coi như đó là một sự đùa vui mà thôi.

- Được chưa?

Giọng nói của Lâm Bắc Phàm tràn ngập một sự bất đắc dĩ và thương cảm. Làm như cái thí nghiệm này hẳn không muốn vậy.

- Ủ!

Liễu Vi úp lá bài xuống mặt bàn, lấy tay chặn lên. Lâm Bắc Phàm rít hơi thuốc sau đó quay đầu, nhắm mắt nhìn Liễu Vi. Một lúc sau, hắn mỉm cười, nói:

- Thực ra lúc trước anh vẫn còn lo lắng. Bởi vì anh hoài nghi không biết truyền thuyết Ấn Độ có thể tin được hay không? Nhưng bây giờ, anh có thể xác định truyền thuyết đó là thật. Thì ra một người yêu đủ sâu thực sự có được điểm chung. Trực giác nói cho anh biết, em vừa rút được một lá xì tép.

- Đồ chó má Long đại hiệp. Rõ ràng là công lao của mình vậy mà hắn không biết xấu hổ còn chiếm lấy.

Tiểu Kim có chút bực tức. Nhưng vì mục đích nên nó cũng chỉ có thể khinh bỉ trong lòng.

Xì tép, đúng là con xì tép. Trái tim của Liễu Vi chợt buông lỏng. Mặc dù cô không thể tưởng tượng được, nhưng cô có thể chắc chắn bộ bài không hề có vấn đề. Hơn nữa, Lâm Bắc Phàm cũng không thể nào lắp đặt thiết bị giám sát trong phòng của mình.

“Chẳng lẽ thực sự là có điểm chung trong tâm hồn?”

“Chẳng lẽ, Lâm Bắc Phàm yêu mình rất sâu?”

Bức tường phòng ngự cuối cùng của Liễu Vi vào lúc này cũng sập nốt.

Lâm Bắc Phàm đã tính trước, nhưng nét mặt vẫn làm ra vẻ lo lắng và bất đắc dĩ nhìn Liễu Vi, cười khổ, nói:

- Chẳng lẽ sai rồi?

- Sai rồi.

Liễu Vi đỏ mặt, cắn cắn môi.

- Nhưng em quyết định tha thứ cho anh, coi như đây chỉ là một trò đùa mà thôi.

Vừa nói, Liễu Vi nhanh chóng bỏ con xì tép vào trong bộ bài rồi trộn đi. Cô quyết định, chuyện hôm nay là bí mật hạnh phúc của riêng mình. Cho dù Lâm Bắc Phàm cũng không được chia sẻ.

“Chẳng lẽ tiểu Kim lại lừa mình? Vừa rồi mình nói sai hay sao? Nhưng Liễu Vi không muốn làm tổn thương lòng tự trọng của mình, hay tình cảm của mình nên mới giấu lá bài đó đi?” Lâm Bắc Phàm suy nghĩ trong đầu, nhưng lại cảm thấy không ổn. Tiểu Kim không phải là kẻ ngu ngốc. Làm sao chuyện quan trọng như vậy, con vật nhỏ đó lại đùa với mình?

- Nếu như anh thực sự yêu em như vậy, thì cho dù đoán đúng hay đoán sai cũng chẳng có gì quan trọng.

Thấy giọng nói của Liễu Vi có chút khác lạ, Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút liền hiểu ngay. Hắn cười một cách đầy bí hiểm, nói:

- Như vậy, cho dù anh đoán trúng hay không thì cũng được?

- Còn một cửa nữa.

Liễu Vi cúi đầu, màu đỏ trên mặt nhanh chóng lan xuống tận cổ.

- Nói anh xem nào.

- Thời gian là kẻ thù của người phụ nữ. Rồi sẽ đến một ngày nhan sắc sẽ tàn phai. Hứa với em, đến lúc đó anh vẫn yêu em.

Lâm Bắc Phàm run người, bước lên hai bước, nhẹ nhàng nâng cằm Liễu Vi, nói một cách thủ thỉ:

- Vi nhi! Chắc chắn sau này, ngay cả khi nhan sắc của em không còn được như bây giờ nữa, thì vị trí của em vẫn y nguyên trong lòng anh.

Nghe thấy vậy, trong lòng Liễu Vi như có tiếng chuông thánh thót vang lên. Cô nhào người qua bàn làm việc, ôm chặt lấy cổ Lâm Bắc Phàm.

Một người con gái đang vào tuổi chín, khi bắt đầu yêu một ai thật đáng sợ. Cô đã nhắm mắt lại từ lúc nào, ngẩng đầu, đưa chiếc lưỡi thơm tho mút nhẹ lấy đôi môi Lâm Bắc Phàm.

“Về công hay về tư thì cuối cùng cũng đến lúc rồi.”

Lâm Bắc Phàm đưa tay trái ôm lấy eo Liễu Vi, nhưng hấn vẫn còn tỉnh táo mà để kên chiếc điện thoại. “Cứ nghĩ lúc ông đang cùng với Liễu Vi hưng phấn mà lại có điện thoại? Lúc đó, chắc phải chém chết cái đứa gọi điện.”

Bởi vì ôm qua chiếc bàn không tiện nên Lâm Bắc Phàm chẳng hề khách khí bế Liễu Vi lên rồi sau đó đặt cô lên chiếc salon, trườn mền ngắm nhìn khuôn mặt Liễu Vi.

Quả thực cô lúc này đã động tình, đôi mắt khép nhẹ đang run rẩy, phả ra hơi thở thơm tho.

Bộ quần áo mỏng cứ nhô lên rồi hạ xuống một cách nhẹ nhàng. Chiếc váy ngắn phủ lên đùi hơi héch lên, tạo thành một đường vòng cung. Đôi chân thon dài cân xứng không đi tất chân, để lộ ra làn da trắng như tuyết. Đôi gầy da màu trắng được làm một cách khéo léo. Từ trên người Liễu Vi có một làn hơi thở căng tròn nhựa sống khiến cho người ta phải ngây ngất.

“Một người phụ nữ thành thực không khó để hấp dẫn một người đàn ông...”

Lâm Bắc Phàm ngồi xuống, hai tay làm như vô ý mà di động tới ngực Liễu Vi. Sau đó, đôi bàn tay mát dịu mở chiếc cúc ngực để lộ ra bộ ngực căng tròn với chiếc nịt ngực bằng tơ tằm, màu đen. Thoáng nhìn có cảm tưởng như bộ ngực rắn chắc đang chống cái nịt ngực lên vậy.

Lâm Bắc Phàm đưa tay lướt nhẹ lên khe ngực của Liễu Vi. Hấn cảm thấy làn da của Liễu Vi dưới lòng bàn tay chợt căng lên, tỏa ra hơi nóng như lửa khiến cho Lâm Bắc Phàm không giữ được bình tĩnh. Mặc dù khuôn mặt của Liễu Vi gần trong gang tấc, nhưng hấn lại không nhìn rõ lắm, chỉ cảm thấy hơi thở của cô nhẹ nhàng thoát ra từ đôi môi căng mọng, như chỉ cho Lâm Bắc Phàm biết mục tiêu của hấn. Lâm Bắc Phàm cúi đầu nhanh chóng lấy miệng bịt kín đôi môi nhỏ nhắn, xinh xinh của Liễu Vi.

Sau khi làm các thủ tục ban đầu xong, Liễu Vi nhanh chóng chẳng còn một mảnh vải nào nằm trên salon. Cơ thể trắng bóc, lồ lộ đúng mức tạo nên những đường cong tuyệt mỹ. Khuôn mặt mềm mại, ửng đỏ cùng với cặp môi thơm hơi cong lên phối hợp với làn da căng mịn, trắng như tuyết lại thêm cả hai trái đào trắng hồng đang rung rung trước gió. Đôi chân dài thon thả khép lại phía cuối khu rừng rậm, kéo xuống dưới là một khoảng....

Cảnh tượng tình tứ như thế này còn có cái gì nữa...

Ngoại trừ việc lúc đầu lúng túng không tìm được cửa, nhưng mọi việc sau đó lại hết sức thuận lợi. Nhưng do Lâm Bắc Phàm tu luyện Long Tu Bảo Điển nên thăng bé con của hấn rất mạnh mẽ, khiến cho Liễu Vi chết lên chết xuống vài lần mới thỏa mãn.

Sau khi mọi việc kết thúc, Liễu Vi ôm lấy Lâm Bắc Phàm không chịu buông tay, cũng không nói tiếng nào.

Một lúc sau, cảm giác thăng bé của hấn lại lờ mờ, chuẩn bị muốn đứng dậy, Liễu Vi vội vàng đẩy Lâm Bắc Phàm ra. Nói đùa, hôm nay vừa mới hiến thân, nếu còn tiếp tục thì còn đi đứng làm sao được.

Sau khi từ phòng Liễu Vi đi ra, Lâm Bắc Phàm vẫn có cảm giác lâng lâng. Liễu Vi đúng là một người phụ nữ tuyệt vời. Nhưng bây giờ, cô đã thuộc về mình, cho dù là tinh thần hay thể xác...

Sau khi cùng với Liễu Vi vui vậy, Lâm Bắc Phàm liền cảm thấy nơi bụng dưới có một dòng khí nóng đang rục rịch. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, thì đúng là Long Tu bảo điển đột phá cảnh giới viên mãn của tầng thứ nhất mà tiến vào tầng thứ hai.

Tiểu Kim đã nói, chỉ cần Long Tu bảo điển đạt tới tầng thứ hai thì việc đối phó với hai mươi thăng côn đồ cũng rất dễ dàng. Có thể đối phó với hai mươi thăng côn đồ, thì trong thành phố này có khác gì một cao thủ đứng đầu?

Sau khi bước vào căn phòng của mình, Lâm Bắc Phàm bắt đầu tu luyện Long Tu bảo điển để đạt tới cảnh giới của tầng thứ ba. Nhưng tiểu Kim có chút không vui. Nó từ trong túi Lâm Bắc Phàm chui ra, rầu rĩ nói:

- Đại ca! Anh không đi chuẩn bị một trăm vạn USD thì lấy gì mà đặt cọc cho đại hội? Mà anh không tham gia đại hội Thần Bài thì lấy đâu ra tiền?

Việc này đúng là một vấn đề. Muốn giúp bang Hồ Điệp đứng ở thành Nam, không có tiền là không được. Mà mình cũng quả thực cần tiền. Lâm Bắc Phàm kiếm được từ tay Diệp Phong và Lưu Đại Khánh sáu mươi vạn nhân dân tệ. Khoảng cách tới một trăm vạn USD còn thiếu rất nhiều.

"Có nên tới thiên đường Kim Ngọc đánh bài?" Nhưng suy nghĩ một chút, Lâm Bắc Phàm liền từ bỏ ý định đó. Cha con Đường Thiết Sơn đã tận tình tận nghĩa đối với mình. Nếu như mình còn đi moi tiền của lão sẽ khiến cho Đường Thiết Sơn cảnh giác.

"Hay đi thành Nam đánh mặt trượt ở mấy quán nhỏ? Chỉ sợ chưa tới ba ngày, cả thành Nam đã biết tới mặt mình."

Lâm Bắc Phàm lắc lắc đầu, nếu như thực sự không còn cách nào nữa thì đi tìm Trương Minh Thắng, bảo hắn đưa mình tới cái mỏ nào đó để đánh bạc.

Buổi tối hôm nay, không phải là lần đầu tiên, Lâm Bắc Phàm đi đánh mặt trượt, nhưng hắn vẫn nhấn một tin nhắn để bày tỏ sự quan tâm đối với Liễu Vi.

Sau khi hết giờ làm việc, Lâm Bắc Phàm ở phòng an ninh chờ một lúc lâu nhưng không thấy Liễu Vi đi ra, hắn liền về trước. Mặc dù nói con gái da mặt mỏng, nhưng Liễu Vi cũng không còn nhỏ, sao còn phải ngại ngùng?

Chỉ có điều Lâm Bắc Phàm không biết rằng không phải Liễu Vi ngại. Vốn Liễu Vi cũng định để cho Lâm Bắc Phàm đưa mình về nhà. Lớn như vậy rồi, đi với nhau một chút có cái gì mà phải làm bộ?

Tuy nhiên, cô chị em tốt của Liễu Vi vào lúc này đang nổi trận lôi đình trong phòng làm việc của Liễu Vi. Sắc mặt cô ta tái mét, phùng mang trợn mắt.

- Yên Nguyệt. Cuối cùng thì Lâm Bắc Phàm mắc tội gì với em?

Liễu Vi nghi hoặc nhìn Long Yên Nguyệt.

- Chị Vi! Chuyện này chị không cần phải xen vào. Chị chỉ cần nói cho em biết Lâm Bắc Phàm ở đâu, em phải gặp hắn.

- Ngày nào hắn cũng đến Kim Sắc Hải Ngạn để đi làm. Lúc nào em cũng có thể đến tìm hắn.

- Ở đây nhiều người. Nếu như em đánh hắn...

Nhận ra mình lỡ miệng, Long Yên Nguyệt nghiêng đầu sang một bên, nghiêm mặt nói:

- Đây là việc bí mật. Chị Vi. Chị giúp em hay là giúp hắn. Nói một câu đi.

Liễu Vi như hiểu ra điều gì đó, cười nói:

- Đây không phải là vấn đề giúp ai. Chị nghĩ giữa hai người chắc chắn có chuyện hiểu lầm. Có thể nể mặt chị mà tìm anh ấy nói chuyện không? Hay là để chị tìm anh ấy cho em cũng được.

Long Yên Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nói:

- Chị Vi! Chị nói giúp cho tên lưu manh đó. Hai người có phải cùng một giuộc với nhau không?

Nếu như trước kia, Liễu Vi nhất định phải giúp Long Yên Nguyệt. Nhưng chiều hôm nay, cô đã có quan hệ với Lâm Bắc Phàm. Quan hệ hai người đã trở thành sự thực. Trong lòng Liễu Vi, cô coi như là vợ của Lâm Bắc Phàm và hắn là chồng của cô. Sau khi nghe Long Yên Nguyệt nói xong, Liễu Vi hơi thẹn thùng, hiển nhiên là suy nghĩ tới lúc Lâm Bắc Phàm làm cho mình gần như bất tỉnh nhân sự...

76. Chương 76: Huyết Sắc Hoàng Hôn.

Sau khi thấy vẻ mặt của Liễu Vi, Long Yên Nguyệt kinh ngạc. Cô trợn mắt, há hốc mồm, nhìn Liễu Vi, nói:

- Chị Vi! Chẳng lẽ...

- Thực ra Lâm Bắc Phàm không phải kẻ lưu manh như sự tưởng tượng của em. Sau này không nên làm thế nữa.

Liễu Vi đứng dậy chọc vào nách Long Yên Nguyệt một cái, rồi nói một cách giận dữ:

- Lưu manh cái gì mà lưu manh. Bây giờ, anh ấy là người đàn ông của chị.

- Người đàn ông của chị?

Long Yên Nguyệt dậm chân một cái:

- Chị Vi! Chị dừng lại ngay. Chị có biết Lâm Bắc Phàm là ai không?

- Anh ấy?

Liễu Vi cười cười:

- Anh ấy chẳng phải là một người bảo vệ hay sao? Thoáng nhìn thì anh ấy có chút lông bông nhưng thực ra là người có nguyên tắc. Chỉ không biết tại sao, khoảng thời gian gần đây, anh ấy thường xuyên xin nghỉ.

- Chị không biết hắn một tí gì vậy mà quyết định trở thành bạn gái của hắn?

- Chị hiểu rõ anh ấy hơn em. Dù sao thì chị cũng biết anh ấy hai năm.

- Chị hiểu rõ hắn? Chị có nghe nói tới chuyện chấn động thành Nam sáng nay không? Có một tên khốn huy động một trăm chiếc xe sang trọng, tới...

Long Yên Nguyệt xạm mặt, không nói tiếp.

- Chị có nghe. Được rồi! Yên Nguyệt! Cuối cùng có chuyện gì xảy ra? Chị nghe nói Phong thiếu của thành Nam tới cục Công An khu Bản Kiều để đón tiếp một cô gái. Chỉ có điều, hình như Phong thiếu không phải nhân vật chính. Nghe nói, người chủ sự là một người khác phải không?

Liễu Vi hơi nhú mày, nghi hoặc nhìn Long Yên Nguyệt:

- Ở thành Nam có ai có thể làm cho Phong thiếu khúm núm như vậy?

- Hắn không chỉ làm cho Phong thiếu phải khúm núm mà ngay cả Đường Thiết Sơn khi đứng trước mặt hắn cũng phải vàng vang dạ dạ, gật đầu.

- Cuối cùng thì đó là ai?

Liễu Vi không phải là một người phụ nữ thích nghe ngóng những chuyện đồn thổi. Nhưng chuyện này gây ra tiếng vang quá lớn, phá vỡ sự chấp nhận của cô. Cô không thể đoán ra là ai mà có thể làm cho Đường Thiết Sơn có thể vàng vang, dạ dạ.

Long Yên Nguyệt cũng không muốn làm tổn thương Liễu Vi. Thực ra cô cũng muốn biết Lâm Bắc Phàm thực sự là ai? Suy nghĩ một chút, lo Long Yên Nguyệt cười nói:

- Em cũng không biết đó là ai. Chị Vi! Nói cho em biết Lâm Bắc Phàm ở đâu. Chị yên tâm, hắn đã là người đàn ông của chị, em sẽ không làm khó hắn. Em chỉ muốn tìm hắn để hỏi một số chuyện.

- Hỏi một số chuyện? Chờ ngày mai anh ấy đi làm, em đến đây là được.

Liều Vi giờ tay dí vào trán Long Yên Nguyệt, nói:

- Nhưng chị cũng phải nói trước, nếu không có chứng cứ thì không được làm ảnh hưởng tới Lâm Bắc Phàm. Nếu không, chị sẽ không tha cho em.

- Em biết rồi. Đồ đại trai.

Long Yên Nguyệt le lưỡi, thấy Liều Vi chực đánh liền vội vàng lùi lại.

“Lâm Bắc Phàm ba lần bốn lượt chiếm được tiện nghi của mình. Hơn nữa, hắn còn làm trò trước mặt mình, để cho Đường Thiết Sơn giết Địa Chủ. Bây giờ, hắn còn lừa gạt tâm hồn thiếu nữ của chị Vi. Thù mới, hận cũ. Về công hay tư thì Lâm Bắc Phàm.... Bà đây thề không đội trời chung với mày.”

Cuộc sống tiếp đó diễn ra hoàn toàn bình lặng.

Mộc Tiểu Yêu cũng chưa đi tìm Lâm Bắc Phàm. Mà hắn cũng không biết sự phát triển của bang Hồ Điệp có thuận lợi hay không. Nhưng Lâm Bắc Phàm cũng biết đó không phải là chuyện dễ dàng. Thế giới xã hội đen vốn hỗn tạp, không phải chỉ có một chút dũng khí là đủ.

Nhưng nếu Mộc Tiểu Yêu chưa đi tìm Lâm Bắc Phàm vậy thì cũng chưa có chuyện gì. Vì vậy mà Lâm Bắc Phàm cũng chẳng chủ động đi tìm Mộc Tiểu Yêu. Trên thực tế, mấy ngày nay, Lâm Bắc Phàm muốn nằm im để chờ tiểu Kim hồi phục nguyên khí.

Tiểu Kim thường xuyên tức giận, chửi hắn là một tên Long đại hiệp vô dụng. Ngay cả một trăm vạn USD cũng không tìm ra, lại còn không để cho nó đi lấy trộm. Lâm Bắc Phàm cũng biết thân biết phận, không còn cách nào khác là nhường toàn bộ máy tính xách tay cho tiểu Kim.

Tiểu Kim cũng là kẻ vô sỉ. Sau khi chiếm được máy tính xách tay, nó chẳng còn cần nhả nữa mà bắt đầu lên mạng tán gái. Điều đó khiến cho Lâm Bắc Phàm còn lo lắng rằng cái con vật nhỏ này làm cho đến một ngày nào đó sẽ có một cô gái tìm đến cửa.

Phá vỡ bức màn chắn cuối cùng, quan hệ giữa Lâm Bắc Phàm và Liều Vi thân mật hơn rất nhiều. Mỗi khi ở Kim Sắc Hải Ngạn, hai người đều liếc nhìn nhau. Điều này khiến cho không biết bao nhiêu cô gái bán hàng ở đây trở nên buồn bã.

Sau khi Lâm Bắc Phàm đã có chủ, những người bán hàng ở Kim Sắc Hải Ngạn ở không còn hy vọng gì nữa. Cái này khiến cho Trương Kế Bằng giống như cá gặp nước, thậm chí hắn còn có can đảm từ chối hai cô gái hơi xấu.

Thoáng nhìn thì cuộc sống hết sức bình lặng, nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn có chút bức tức. “Tại sao Long Yên Nguyệt chưa đến tìm mình? Đây không phải là cá tính của cô ta. Chính mình ở thiên đường Kim Ngọc đã lên lớp cho cô ta. Hơn nữa, lại còn ngang ngược thách thức luật pháp như vậy thì cô ta có thể ngồi yên mà nuốt cục tức đó hay không?”

Tất nhiên, Long Yên Nguyệt sẽ không chịu ngồi yên để nuốt cục tức. Sở dĩ cô chưa đi tìm lâm là bởi vì có chuyện quan trọng cần cô xử lý. Lúc này, một đám thiếu niên mới trưởng thành hoặc còn đang trong độ tuổi vị thành niên bắt đầu lộ sừng ở thành Nam. Người cầm đầu chính là cô gái mà Lâm Bắc Phàm đã cứu ra khỏi cục Công An, Mộc Tiểu Yêu.

Việc Mộc Tiểu Yêu giết Địa Chủ, sau lưng có chỗ dựa khổng lồ, đã được truyền khắp thành Nam. Rất nhiều, thiếu niên sùng bái một cách mù quáng đối với chủ nghĩa anh hùng đều gia nhập vào bang Hồ Điệp. Thậm chí có người ba mươi tuổi còn rưng rưng mở cũng muốn vào trong bang để kiếm bữa cơm. Mặc dù bang Hồ Điệp vẫn chưa có khả năng hô mưa gọi gió, nhưng cũng bắt đầu tạo ra những dòng chảy ngầm.

Lúc này, bang Hồ Điệp mặc dù có được một nửa thành Nam, nhưng đó cũng chỉ là hữu danh vô thực. Thứ nhất, bang Hồ Điệp không có đủ người để tiếp quản. Thứ hai, cho dù bang Hồ Điệp có người thì cũng bị người ta đá một cách dễ dàng.

Người sáng suốt đều biết những việc đó đều do người Liêu Thiên Cửu làm. Đám thiếu niên của bang Hồ Điệp cuối cùng cũng không chống đỡ nổi. Có đôi khi ba mươi tên thiếu niên mà để cho người ta có bốn năm người đuổi giết.

Dù sao thì Liêu Thiên Cửu cũng lăn lộn giang hồ nhiều năm, lòng dạ độc ác, khí thế mạnh mẽ. Còn bang Hồ Điệp thì phần lớn ngay cả dao cũng chưa từng cầm lấy, nói gì đến việc chém giết với người ta? Nếu không có Mộc Tiểu Yêu và hai mươi mấy huynh đệ thân tín làm trụ cột thì chỉ sợ bang Hồ Điệp đã sớm giải tán.

Lo lắng xảy ra chuyện lớn, Long Yên Nguyệt theo dõi Liêu Thiên Cửu rất chặt. Hơn nữa, cô cũng hy vọng mượn bang Hồ Điệp đối chọi với Liêu Thiên Cửu để mà nhờ cái cục ung nhọt Liêu Thiên Cửu, phá vỡ vụ án động trời. Vì vậy mà lúc này, cô không có thời gian để tìm Lâm Bắc Phàm.

Lúc này, Liêu Thiên Cửu giống như một con chó bị điên, gặp người là cắn người. Thậm chí hắn còn nảy ra ý định, động thủ với cả Đường Thiết Sơn. Nhưng ý nghĩ đó chỉ thoáng qua trong đầu một chút, là hắn chảy mồ hôi người.

Mặc dù Đường Thiết Sơn rửa tay đã nhiều năm, nhưng hắn vẫn phải ngược lên mà nhìn.

Nhưng Liêu Thiên Cửu cũng biết, mặc dù không thể đối đầu với Đường Thiết Sơn, nhưng chỉ cần không làm gì quá đáng, Đường Thiết Sơn cũng không động tới mình. Hắn cứ làm theo ý của Đường Thiết Sơn, chia ra một nửa địa bàn. Nhưng lão cũng không nói là hắn không thể cướp lại.

“Ài ngờ con khốn Long Yên Nguyệt không sờ đến Đường Thiết Sơn mà lại bắt đầu theo dõi mình. Chẳng lẽ mình lại dễ dàng để cho nó coi thường?” Nếu để cho Long Yên Nguyệt vẫn tiếp tục theo dõi thì hắn ở thành Nam sẽ không sống nổi. Nói không chừng, bao nhiêu công sức của hắn gây dựng cơ nghiệp lại bị hủy vì con khốn đó. Liêu Thiên Cửu hạ quyết tâm cho dù phải trả giá thể nào cũng phải diệt trừ Long Yên Nguyệt.

Nhưng để Liêu Thiên Cửu tự mình ra mặt giết Long Yên Nguyệt thì đó là chuyện không thể.

Cũng may là cho dù ở thời đại nào cũng có sát thủ. Với thân phận của Liêu Thiên Cửu, hắn dễ dàng liên lạc được với đường dây sát thủ. Mà lần này, Liêu Thiên Cửu thực sự phát điên. Hắn biết mình đang chơi với lửa, nếu không cẩn thận sẽ bị lửa đốt cháy. Để đảm bảo kỷ lưỡng, hắn không tiếc tiền, liên lạc với tổ chức sát thủ “Huyết Sắc Hoàng Hôn”.

Huyết Sắc Hoàng Hôn đã trở thành một câu chuyện truyền kỳ trong giới sát thủ. Tổ chức đó thành lập được nhiều năm, xác suất hoàn thành nhiệm vụ cao tới một trăm phần trăm. Hơn nữa, không có nhiệm vụ gì mà bọn họ không dám nhận, chỉ cần thỏa thuận được giá. Nói chẳng hề có chút khoa trương, chỉ cần người đưa ra một cái giá thì cho dù muốn mạng của tổng thống, bọn họ cũng có thể làm được cho người.

Sau khi trả một trăm vạn USD, Liêu Thiên Cửu nhận được một câu trả lời thuyết phục: “Nội trong một tuần sẽ giải quyết mục tiêu.”

Liêu Thiên Cửu rất hài lòng với câu trả lời đó. Nếu như không phải rơi vào bước đường cùng, hắn cũng chẳng làm thế này. Sau khi có được câu trả lời của Huyết Sắc Hoàng Hôn, Liêu Thiên Cửu cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, cũng bắt đầu ẩn giấu bớt.

Điều đó khiến cho tình hình giương cung bạt kiếm của thành Nam trở nên dịu đi rất nhiều.

Long Yên Nguyệt có chút bức tức. Nhưng sau khi nghỉ ngơi, cô cũng trở nên thư thái, bắt đầu nghĩ tới Lâm Bắc Phàm.

Tìm Liễu Vi để hỏi địa chỉ Lâm Bắc Phàm là chuyện không thể. Nhưng điều này cũng không làm khó được Long Yên Nguyệt. Lâm Bắc Phàm đi làm ở Kim Sắc Hải Ngạn vậy thì phạm vi của hắn chắc chắn sẽ không ở quá xa Kim Sắc Hải Ngạn. Nơi gần Kim Sắc Hải Ngạn có cho thuê phòng cũng không nhiều lắm. Thông qua vài công ty cho thuê nhà đất và địa phương, Long Yên Nguyệt đã có được địa chỉ của Lâm Bắc Phàm.

Long Yên Nguyệt biết Lâm Bắc Phàm mặc dù có tài, nhưng không thể là đối thủ của mình. Nhưng để cho cẩn thận, cô vẫn mang theo súng của mình. Nhưng sau đó nghĩ lại, súng có thể giết chết Lâm Bắc Phàm nên tốt hơn hết là mang thêm một cái dùi cui điện tới. Nếu như hắn không thành thực, thì dùng điện mà cho hắn sướng cả người.

Nghĩ tới đây, Long Yên Nguyệt mỉm cười một cách nham hiểm.

Đêm cuối thu, những cơn gió lạnh mặc dù thổi nhẹ nhưng cũng tạo ra hơi lạnh không thể coi thường.

Long Yên Nguyệt đứng trong cái ngõ mà Lâm Bắc Phàm phải đi qua để chờ đợi. Long Yên Nguyệt thập thò, chỉ cần tới một giờ, tên lưu manh kia chắc chắn sẽ về. Để cho hắn xuất hiện, mình dùng súng uy hiếp hay là dùng dùi cui điện đánh lên hắn?

Cho dù thế nào thì hôm nay cũng phải cho Lâm Bắc Phàm biết sự lợi hại của mình. Long Yên Nguyệt lầm bầm: “Mắc tội với bà đây, sẽ bị đánh cho tỉnh ra thì thôi.”

Long Yên Nguyệt xoa hai tay, thông thả mà đi, như muốn xoa tan hơi lạnh ban đêm. Thực ra chỉ có Long Yên Nguyệt mới biết là cô đang xoa tan sự sợ hãi trong lòng. Cái ngõ nhỏ này tối om, ngay cả một chút ánh sáng cũng không có, thực sự là đáng sợ.

Nhưng Long Yên Nguyệt cũng không biết được rằng điều đáng sợ không chỉ có màn đêm mà còn có sát thủ của tổ chức Huyết Sắc Hoàng Hôn đang ẩn nấp.

Ở bên trái, cách Long Yên Nguyệt năm mươi thước có một cây ngô đồng. Đứng sau gốc cây là một người đàn ông thấp bé. Ánh mắt hắn sáng như sao, nhìn chăm chăm về phía Long Yên Nguyệt đang đứng. Hắn đang đợi chỉ một lần ra tay là phải giết được mục tiêu.

Là một sát thủ của tổ chức Huyết Sắc Hoàng Hôn, hắn có đủ tự tin rằng chỉ cần con mồi để lộ bất cứ một vị trí nào trước mắt hắn thì tính mạng cũng trong khoảng khắc đó mà biến mất.

May mắn chính là, Long Yên Nguyệt muốn đánh lên Lâm Bắc Phàm nên cũng đứng sau một gốc cây ngô đồng. Thấy Lâm Bắc Phàm mãi không về, Long Yên Nguyệt bắt đầu sốt ruột, chỉ chực thò đầu ra nhìn xem...

77. Chương 77: Tiến Hành Lừa Đảo.

Bóng đêm vẫn bao phủ khắp nơi cùng với những cơn gió đêm nhẹ nhàng. Lúc này đã là một giờ sáng trên các con đường rực sáng ánh đèn đường, thi thoảng trên một hai con phố chính, ánh đèn neon rực rỡ vẫn đang tỏa sáng.

Sau khi Lâm Bắc Phàm ăn khuya xong, hắn như thường lệ lấy thêm mấy cái hoopj rồi chạy về phòng. Mấy hôm nay, Lâm Bắc Phàm suy nghĩ xem có nên dừng việc hành hạ bản thân lại nữa không? Có nên xuất ra năm mươi vạn, tìm một căn phòng tốt ở thành Nam?

Sau khi về tới đầu ngõ, từ xa, Lâm Bắc Phàm đã nhìn thấy Mộc Tiểu Yêu. Cô bé này từ trước cho tới giờ cũng đều như vậy, lúc nào cũng ẩn giấu, thể hiện ra ngoài sự kiêu ngạo, ngang ngược. Cô bộc lộ bản tính của mình khiến cho người ta chỉ dám từ xa mà ngắm chứ không dám bước tới trêu đùa.

Tất nhiên đó cũng chỉ là cảm giác của những người khác. Sau khi Mộc Tiểu Yêu nhìn thấy Lâm Bắc Phàm liền gỡ bỏ sự lạnh lẽo trên mặt, nở nụ cười như hoa. Cô từng nói đùa một câu, muốn Lâm Bắc Phàm dùng nửa giang hồ thành Nam để làm sinh lễ. Ai ngờ, Lâm Bắc Phàm lại làm được điều đó. Ngay từ đầu, Mộc Tiểu Yêu đã muốn dựa vào Lâm Bắc Phàm để nổi danh thành Nam. Thậm chí, cô cũng chẳng hề tiếc thân cho Lâm Bắc Phàm.

Cho tới bây giờ, Mộc Tiểu Yêu đã coi mình như vị hôn thê của Lâm Bắc Phàm.

- Đại ca!

Do dự một chút, Mộc Tiểu Yêu ngửa mặt, khuôn mặt xinh xắn đỏ ửng.

Con bé này mặc dù còn nhỏ nhưng vóc người đâu ra đấy. Hôm nay đến tìm mình chẳng lẽ do nhớ quá? Lâm Bắc Phàm nhíu mày. Có thể do tu luyện Long Tu bảo điển nên hắn cảm thấy bản thân vô sỉ hơn nhiều.

Thấy Lâm Bắc Phàm đang nghĩ, Mộc Tiểu Yêu tưởng mình xưng hô như vậy làm cho Lâm Bắc Phàm không hài lòng. Cô suy nghĩ một chút, ngừng đầu, lớn mật nhìn chăm chú vào đôi mắt của Lâm Bắc Phàm, cổ lấy can đảm, nói:

- Anh tiểu Lâm. Bắt đầu từ bây giờ, anh là của em.

“Không hay. Nhìn Mộc Tiểu Yêu thế kia chắc chắn sẽ không thích tay ba hay tay bốn rồi. Nếu thực sự đón nhận cô bé thì cuộc sống sau này khó tránh khỏi trong phòng bốc lửa rồi. Ừm! Nhìn thế kia chắc là muốn bốc hỏa rồi đây.”

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, cười nói:

- Thế nào? Nửa giang hồ thành Nam có được hay không?

- Anh tiểu Lâm! Có em là vợ của anh, sau này không được ra ngoài tìm gái nữa đâu đấy.

Mộc Tiểu Yêu đỏ mặt, không chịu buông tha.

Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu. Nếu không qua được cửa này, cứ để cho lần lượt như vậy thì sau này làm sao mà sống? Nhưng bây giờ cứ nói chuyện tốt đã, còn về sau này sẽ dạy dỗ sau.

Thấy Mộc Tiểu Yêu như vậy, Lâm Bắc Phàm đột nhiên có cảm giác, cho dù một cô gái nhìn bên ngoài có lạnh lùng thế nào thì thực ra trong lòng cũng có một niềm mong đợi. Có lẽ, tình yêu trong lòng mỗi cô gái đều là câu chuyện cổ tích của riêng mình.

Thở dài, Lâm Bắc Phàm cúi đầu nhìn khuôn mặt Tiểu Yêu:

- Cô bé! Người phụ nữ mà anh thích thì nhất định phải mang về nhà.

Lâm Bắc Phàm nói một cách mập mờ. Bởi nói thật, Mộc Tiểu Yêu khó có thể chấp nhận mà nói láo thì hắn không đành lòng.

Một người con gái đang yêu, mặc dù không phải là đứa ngốc nhưng khi đứng trước mặt người mình yêu, sự cảnh giác trong lòng giảm mạnh. Vì vậy mà những lời nói của Lâm Bắc Phàm, Mộc Tiểu Yêu chẳng nghĩ ngợi nhiều. Cô ngượng ngùng cúi đầu, bước tới bên cạnh Lâm Bắc Phàm, tự nhiên nắm lấy cánh tay hắn, nhỏ giọng nói:

- Anh tiểu Lâm! Nghe nói anh ở thiên đường Kim Ngọc....rất khổ phải không?

“Thiên đường Kim Ngọc, danh tiếng của mình bỏ ra quả là không nhỏ.” Lâm Bắc Phàm châm một điếu thuốc là mỉm cười như chẳng có gì. Hơn nữa, trên tay hắn còn xách mấy cái hộp cơm khiến cho người ta cảm thấy ấn tượng.

Thử nghĩ xem, một người mặc quần áo lôi thôi, tay cầm điếu thuốc, tay kia cầm mấy hộp cơm. Nhưng bên cạnh lại có một cô gái xinh đẹp đang quần lấy....

- Do Đường Thiết Sơn thiếu anh một món nợ nhân tình mà thôi. Thực ra, anh cũng không vĩ đại như sự tưởng tượng của em đâu.

“Món nợ nhân tình mà làm cho Đường Thiết Sơn phải khép nép? Nhân tình gì mà có thể khiến cho Đường Thiết Sơn giết người trước mặt phó cục trưởng Cục Công an?” Mặc dù Mộc Tiểu Yêu không tin, nhưng cũng không muốn hỏi nguyên nhân trong đó. Vốn cô cũng không phải là một người tò mò.

- Được rồi! Mặc dù Liêu Thiên Cửu bỏ nửa giới giang hồ thành Nam, nhưng các anh em không thể giữ được các địa bàn.

Lâm Bắc Phàm rít hơi thuốc, không hề có chút kinh ngạc. Thực ra, đây cũng là chuyện nằm trong sự dự đoán của hắn.

Mặc dù, Đường Thiết Sơn bắt Liêu Thiên Cửu phải nhả ra nửa giang sơn, nhưng lão cũng không thể giúp bang Hồ Điệp giữ địa bàn của mình. Lúc này, Đường Thiết Sơn cũng chẳng có khả năng vì lời hứa lúc trước mà trở mặt với Liêu Thiên Cửu.

- Mấy anh em có mặt ở thiên đường Kim Ngọc không bảo vệ được hay sao?

- Ủm! Em dẫn bọn họ ngăn chặn các đường phố của thành Nam.

- Biết tại sao các anh em khác không bảo vệ được không?

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn Mộc Tiểu Yêu cười cười:

- Bởi vì bọn họ chưa từng nhìn thấy máu. Trong đầu của bọn họ thì xã hội đen chỉ có tác oai tác quái chứ không phải là chém giết liếm máu mà sống.

- Em biết.

Mộc Tiểu Yêu cúi đầu.

- Thực sự đặt chân vào mới biết được không còn đường lui.

Một cơn gió lạnh thổi qua, Lâm Bắc Phàm thấy thân hình nhỏ bé của Mộc Tiểu Yêu hơi co lại liền đưa tay ôm lấy bả vai cô bé rồi nói:

- Ngoại trừ việc bọn em ra ngoài ngăn chặn, toàn bộ các địa bàn khác lui về. Tất cả anh em trong bang Hồ Điệp sau ba ngày nữa, tới hết Lâm gia thôn. Đây là gốc rễ của bang Hồ Điệp nên cần phải tốn một chút thời gian và công sức.

Lâm Bắc Phàm mới là đại ca chính thức của bang Hồ Điệp, lại còn là chồng của Mộc Tiểu Yêu. Điều Lâm Bắc Phàm nói, Mộc Tiểu Yêu chẳng hề có gì nghi ngờ để mà hỏi. Cô suy nghĩ một chút rồi nói:

- Lâm gia thôn? Nó ở đâu? Anh muốn làm gì?

Lâm Bắc Phàm nhún vai, khẽ cười nói:

- Vợ thì phải biết chỗ ở của bố mẹ chồng chứ. Anh là người Lâm gia thôn. Trong nhà còn có ông nội. Về chuyện các anh em tới Lâm gia thôn làm gì, đến lúc đó em sẽ biết.

Vừa nói chuyện, hai người Lâm Bắc Phàm và Mộc Tiểu Yêu vừa đi vào trong ngõ.

Sau khi tên sát thủ của tổ chức sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn thấy Lâm Bắc Phàm và Mộc Tiểu Yêu liền nhanh chóng nằm xuống đất, cuộn mình vào trong góc tường. Trong bóng đêm, nhìn hẩn chẳng khác gì một tên ăn mày cầu bơ cầu bắt.

Long Yên Nguyệt cũng nghe thấy được tiếng của Lâm Bắc Phàm. Cô lấp ló thò đầu ra thì thấy một cô gái xinh xắn đang ôm tay Lâm Bắc Phàm mà nổi giận. “Vậy mà chị Vi cứ khăng khăng bảo chữa cho tên lưu manh này. Hắn đúng là một thằng công tử phóng đảng.”

Sau khi Long Yên Nguyệt thấy rõ người con gái bên cạnh Lâm Bắc Phàm là Mộc Tiểu Yêu thì thiếu chút nữa hộc máu.

Cũng may, thân là phó Cục trưởng cục Công an, nên trình độ Tâm Lý học khá cao. Sau khi khống chế được bản thân, cô tập trung tinh thần, rút cây dùi cui điện, chuẩn bị cho Lâm Bắc Phàm được lảng lảng, tề đại.

Khi Lâm Bắc Phàm và Mộc Tiểu Yêu đi qua bên người, tên sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn cũng đứng dậy. Hai tay gã cho vào trong túi quần, giả vờ như người đi đường, đi theo đằng sau lưng lâm.

Đừng nghĩ rằng gã sát thủ của tổ chức Huyết Sắc Hoàng Hôn đang làm bừa. Thực ra, gã rất dày kinh nghiệm nên hiểu rõ, đêm khuya thế này, trong con ngõ nhỏ, nếu mình đột ngột xuất hiện, chắc chắn sẽ khiến cho Long Yên Nguyệt cảnh giác và phòng bị.

Đó hoàn toàn là bản năng của người phụ nữ đối với nguy hiểm.

Nhưng nếu như có một đôi nam nữ đi qua, sự cảnh giác của Long Yên Nguyệt sẽ giảm đi rất nhiều. Gã chỉ cần đi theo sau, cô ta cũng không hề nghĩ rằng mình có can đảm làm gì.

- Đại ca! Cô gái kia đang ở đây.

Tiểu Kim đột nhiên dùng truyền âm nhập mật trao đổi với Lâm Bắc Phàm.

- Cô gái nào?

Lâm Bắc Phàm giật mình, trong đầu đặt một dấu hỏi lớn.

- Cô gái hung dữ đang trốn sau cây ngô đồng phía trước. Không biết là muốn ra tay với anh hay là người phía sau chúng ta. Cũng có thể ra tay đối với Mộc Tiểu Yêu.

“Ái chà! Chắc chắn Long Yên Nguyệt tới trả thù mình. Con bé này, trốn sau cây ngô đồng chắc chắn là muốn đánh lên mình. Mặc dù, Long Tu bảo vệ của mình đã đạt tới tầng thứ hai nhưng nếu không có sự nhắc nhở của tiểu Kim chắc chắn sẽ bị Long Yên Nguyệt đánh lên. Mà để cho con cọp cái kia ra tay thì cuộc sống của mình chắc là bị thảm lắm.”

“Đã thế, mình nên xuất ra một chút, đánh vào tinh thần của con bé này. Ừm! Làm như thế khiến cho mình lại trở thành một cao thủ.”

“Nói rõ tình trạng của Long Yên Nguyệt cho tao xem nào.”

Lâm Bắc Phàm thầm nói với tiểu Kim.

Sau khi có được đầy đủ tin tức từ tiểu Kim, Lâm Bắc Phàm sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên nắm tay Mộc Tiểu Yêu chặt thêm một chút. Hắn từ từ đi về phía trước, khi còn cách cây ngô đồng mà Long Yên Nguyệt nấp đằng sau khoảng hai thước liền dừng lại.

Nghe thấy tiếng bước chân tới càng lúc càng gần, Long Yên Nguyệt mừng như điên. Đang căn cứ thời cơ để đánh lên thì tiếng chân dừng lại. Điều này khiến cho Long Yên Nguyệt thất kinh, nấp sau cây ngô đồng không dám nhúc nhích. Trong lòng cô thầm nghĩ, chẳng lẽ tên khốn này lại phát hiện ra mình?

“Không thể như vậy. Trong cái ngõ này không hề có ánh đèn. Khi Lâm Bắc Phàm còn cách khá xa, mình ẩn nấp kỹ lắm. Cuối cùng là có chuyện gì?” Nhất thời, Long Yên Nguyệt không nghĩ ra được lý do nên không dám vọng động, chỉ vênh tai lên mà nghe.

- Anh tiểu Lâm! Sao lại dừng lại?

“Khốn nạn! Anh tiểu Lâm?” Long Yên Nguyệt nghe thấy mà nghiêng răng nghiêng lợi. Lâm Bắc Phàm đúng là tên khốn của thành Nam.

Lâm Bắc Phàm nheo hai mắt, cười cười nhìn cây ngô đồng phía trước rồi thở dài, nói:

- Cuối thu, gió đêm lạnh đúng là khổ cho người. Nhưng ta cũng phải nhắc nhở người là tốt nhất đừng nên động thủ. Nếu không ta sẽ nổi giận đấy.

“Hắn phát hiện ra mình?” Long Yên Nguyệt trốn sau cây ngô đồng thất kinh, trong lòng thầm nghĩ ” Lâm Bắc Phàm có còn là người nữa không? Chẳng lẽ hắn thực sự là một cao nhân, ẩn nấp ở cái thành Nam này?”

“Cao thủ. Con mẹ nó đúng là cao thủ. Kỹ thuật ngụy trang và phản trình sát của mình cũng đạt tới cảnh giới rất cao nhưng trước mặt gã vẫn không giấu được. Đáng sợ thật.”

Gã sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn thấy Lâm Bắc Phàm dừng chân lại, tưởng Lâm Bắc Phàm phát hiện ra mình. Nhưng sau khi nghe Lâm Bắc Phàm nói, hắn mới biết được chính xác.

Chỉ có điều, gã sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn cảm thấy buồn bực. Gã thanh niên này có quan hệ gì với mục tiêu cần ám sát của mình?

78. Chương 78: Lừa Đảo Đến Cùng.

Tên sát thủ muốn rút súng nhưng lại cảm thấy không yên tâm. Hắn lo Lâm Bắc Phàm thực sự là một cao thủ xuất thần nhập hóa. Là một thành viên của tổ chức sát thủ Hoàng Hôn Đẫm Máu, hắn biết rất rõ quy định của tổ chức. Bất cứ một gã sát thủ nào không hoàn thành nhiệm vụ chỉ có một kết quả là chết. Mà trên thực tế, Hoàng Hôn Đẫm Máu thành lập nhiều năm đã có ba sát thủ vì không hoàn thành nhiệm vụ mà chết. Nhưng bất cứ người nào hiểu rõ tổ chức đó cũng biết, bất cứ một sát thủ Hoàng Hôn Đẫm Máu nào cũng có thực lực nổi tiếng thế giới.

Lâm Bắc Phàm cũng biết sau lưng có người, nhưng hắn cũng không biết đó là sát thủ. Thấy Long Yên Nguyệt không nói gì, Lâm Bắc Phàm cười thầm trong lòng. Tuy nhiên, nét mặt hắn vẫn thản nhiên, nói:

- Mặc dù người nguy trang rất tốt, nhưng vẫn chưa đủ.

Long Yên Nguyệt hít một hơi thật sâu. Cô hoàn toàn không tin Lâm Bắc Phàm có thể thấy mình sau thân cây ngô đồng. Cô thả tin đây là một sự trùng hợp còn hơn. Nhưng dù thế nào thì Lâm Bắc Phàm cũng phát hiện ra mình. Bất đắc dĩ, Long Yên Nguyệt không thể làm thế nào hơn đành siết cái đuôi cui điện, hăm hực từ sau cây ngô đồng đi ra, đứng trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Một người đang hút thuốc lá, tay xách mấy hộp cơm. Bên cạnh lại còn có một người con gái xinh xắn. Bóng lưng cô đơn của hắn trong khung cảnh này lại có một sự tiêu sái. Gã sát thủ Hoàng Hôn Đẫm Máu chợt toát mồ hôi.

Không biết tại sao, hắn chợt nhớ tới trong giới sát thủ có một cái truyền thuyết về một người là Lâm Lang Tà và Ngọc Văn Lâu.

Nhưng Lâm Lang Tà đã vào tuổi trung niên. Ngọc Văn Lâu cũng đã có tuổi. Người thanh niên trước mặt và cô gái kia không thể là một trong hai người đó. Gã sát thủ Hoàng Hôn Đẫm Máu nuốt nước bọt, chậm rãi đi tới.

Chỉ cần mình cố gắng tới cần mục tiêu, khả năng sát thương của súng cũng cao hơn một chút.

Nhưng cho dù thế nào tên sát thủ cũng không muốn là kẻ địch của Lâm Bắc Phàm. Hắn lấy ra một tấm thiệp đỏ như máu to bằng lá bài poker, kẹp giữa hai ngón tay. Hắn suy nghĩ một chút rồi bình thản vẩy tay về phía Lâm Bắc Phàm.

Tấm thiệp màu đỏ xoay tròn trong không trung. Gã sát thủ nghĩ với trình độ cao thủ như Lâm Bắc Phàm có thể bắt được tấm thiệp một cách dễ dàng. Chỉ có điều, gã sát thủ phải trợn mắt mà nhìn khi thấy tấm thiệp nhanh chóng lướt qua Lâm Bắc Phàm rồi hết lực, rơi xuống trước mũi chân của Long Yên Nguyệt.

Lâm Bắc Phàm ngoái đầu lại phía sau, nghi hoặc nhìn gã sát thủ, mở miệng nói:

- Người làm cái gì vậy? Sao lại vất rác ra đây?

Gã sát thủ lạnh người, cố gắng nuốt ngụm máu đang chực trào lên cổ, trầm giọng nói:

- Huyết thiệp đòi mạng. Nếu như là người cùng nghiệp, xin hãy tránh ra.

“Huyết Sắc Hoàng Hôn là cái gì?” Lâm Bắc Phàm bực tức, nghi hoặc nhìn kỹ.

- Huyết Sắc Hoàng Hôn?

Long Yên Nguyệt bật cười. Là phó cục trưởng cục Công an khu Bản Kiều, vốn cô không thể biết về Huyết Sắc Hoàng Hôn là cái gì. Nhưng do cha của cô là Cục trưởng cục Công an thành Nam. Dính chút ánh sáng của Long Thiên Hữu nên cái tên tổ chức sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn, Long Yên Nguyệt cũng được nghe thấy.

Tổ chức sát thủ trong truyền thuyết xuất hiện trước mặt mình làm sao không khiến cho Long Yên Nguyệt giật mình? Suy nghĩ một chút, Long Yên Nguyệt sực nghĩ ra rằng, gã sát thủ tới tìm Lâm Bắc Phàm. Bởi vì cô vẫn có cảm giác rằng Lâm Bắc Phàm không phải kẻ đơn giản.

- Lâm Bắc Phàm! Chị Vi hết lòng đối với người. Vậy mà người trái ôm phải ấp. Người đúng là tên khốn. Người chết đi cho khuất mắt.

Long Yên Nguyệt mở miệng mắng Lâm Bắc Phàm đồng thời, tay phải cũng lén lút đưa vào bên hông, chuẩn bị rút súng.

Long Yên Nguyệt không ngu đến mức cho rằng mình có thể giết một gã sát thủ của tổ chức Huyết Sắc Hoàng Hôn. Nhưng cô là cảnh sát. Cho dù thế nào, thì bọn họ cũng phải làm hết khả năng của mình, thực hiện chức trách của cảnh sát hay là bảo vệ tôn nghiêm của cảnh sát.

- Lâm tiên sinh! Xin tránh ra.

Gã sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn vẫn như trước, nói chuyện với Lâm Bắc Phàm.

Long Yên Nguyệt tiếp tục kéo súng, nhưng gã sát thủ đủ tự tin trước khi đối phương rút được súng hoàn toàn chấm dứt tính mạng của cô ta. Tất nhiên, với điều kiện là Lâm Bắc Phàm không can thiệp.

Trong khoảng khắc, Long Yên Nguyệt đang rút mạnh khẩu súng, một căn nhà dân trong ngõ chẳng biết tại sao tỉnh dậy, hay là đi vệ sinh. Dù sao thì từ cánh cửa sổ nhỏ, trong khoảng khắc sáng lên ánh đèn, chiếu sáng một đoạn ngõ.

Long Yên Nguyệt cả kinh, trong lòng thầm nghĩ, trời không giúp mình. Trên thực tế, ánh đèn đó đã cứu cái mạng của cô.

- Lâm Bắc Phàm! Cuối cùng thì ngươi là ai?

Long Yên Nguyệt do khẩn trương cao độ nên cũng không nghĩ rằng gã sát thủ tới đây tìm mình. Mất thấy Lâm Bắc Phàm sắp không sống nổi, cô chợt có cảm giác lo lắng. Mặc dù bị gã phá rất nhiều, nhưng tội của gã cũng không lớn. Cô cố gắng bình tĩnh, quay đầu nhìn gã sát thủ sau lưng Lâm Bắc Phàm, quát lên:

- Không được làm loạn. Tôi là cảnh sát.

- Lâm tiên sinh! Mục tiêu của Huyết Sắc Hoàng Hôn là phó cục trưởng cục Công an khu Bản Kiều, Long Yên Nguyệt. Xin tránh ra.

“Cái này...” Long Yên Nguyệt tròn tròn mắt, dựng đứng tóc gáy. “Làm sao mà mình lại trở thành mục tiêu của tổ chức đó? Chỉ cần người của Huyết Sắc Hoàng Hôn tiếp nhận nhiệm vụ thì không thể thất bại. Cái tên trước mắt này muốn giết mình dễ như trở bàn tay. Cho dù hắn không giết được mình thì Huyết Sắc Hoàng Hôn cũng sẽ đuổi giết mình.”

Mộc Tiểu Yêu chẳng thèm quan tâm tới xung quanh. Cô bé hồn nhiên chẳng hề sợ hãi, vẫn ôm lấy cánh tay Lâm Bắc Phàm, lúc thì nhìn Long Yên Nguyệt lúc thì nhìn gã sát thủ sau lưng. Trong con mắt của Mộc Tiểu yêu, sự uy hiếp của Long Yên Nguyệt xinh đẹp còn lâu mới bằng khẩu súng trong tay gã sát thủ sau lưng.

Nhưng trong lòng của Mộc Tiểu Yêu thì vị hôn phu của cô cũng là vô địch.

Sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Long Yên Nguyệt, Lâm Bắc Phàm biết chuyện này hơi khó giải quyết. Chắc chắn là lai lịch của đối thủ không phải nhỏ. Mặc dù Long Yên Nguyệt là một con cọp cái, chuyên nghĩ tới chuyện đánh mình. Nhưng cho dù thế nào thì đó cũng là người con gái mà mình muốn, tương lai còn phải gọi là “lão bà” nữa.

“Còn bây giờ, phải nghĩ cách cứu Long Yên Nguyệt. Sau này, chiếm được cô ta rồi, lúc đó đánh cho mấy cái cũng được.”

Lâm Bắc Phàm cũng không phải người ngu. Suy nghĩ một chút, hắn biết gã sát thủ kia coi mình là một cao thủ. Vừa rồi, mình lừa đảo nói với Long Yên Nguyệt nên gã sát thủ này cứ tưởng mình đang nói với hắn.

Đã như vậy cứ tương kế tựu kế. Sau khi quyết định, Lâm Bắc Phàm rít một hơi thật sâu, rồi chẳng thèm nhìn gã sát thủ, cúi đầu nhìn mũi chân của mình. Trong chốc lát, như hạ quyết tâm gì đó, rồi thở dài, chậm rãi nói:

- Ngươi đi đi! Trước khi ta đổi ý, đi càng xa càng tốt.

Mộc Tiểu Yêu ngẩng đầu, nhìn Lâm Bắc Phàm một cách đăm đăm, sau đó nép vào bên cạnh hắn.

Thậm chí Long Yên Nguyệt còn có chút sững sờ. Thân thủ của Lâm Bắc Phàm, cô cũng được thấy qua. Nói một cách chính xác thì hắn còn không phải là đối thủ của mình. Nhưng nghe hắn nói thì nếu gã sát thủ của tổ chức Huyết Sắc Hoàng Hôn không đi, hắn sẽ giết chết người ta?

- Lâm Bắc Phàm! Người...

Long Yên Nguyệt không biết nói như thế nào nữa. Cô biết Lâm Bắc Phàm đang giúp mình. Sau khi do dự một lúc, cô cười khổ, nói:

- Người tránh ra, chuyện này không liên quan đến người.

“Con mẹ ngu ngốc này. Ông đây đang giả bộ, đừng có mà làm phí công của ông chứ.”

Lâm Bắc Phàm hừ mũi một tiếng, vẫn cúi đầu:

- Phó cục trưởng Long. Nếu như tôi nhớ không nhầm thì cô sẽ đi với tôi tới nông thôn?

Long Yên Nguyệt cười khổ. Nếu như mình không chết, có thể đồng ý với với gã đàn ông này tới vùng nông thôn đó không?

Mộc Tiểu Yêu cảnh giác nhìn bộ ngực của Long Yên Nguyệt sau đó lại cúi đầu nhìn ngực của mình rồi lại nhìn kỹ Long Yên Nguyệt. Sau đó, cô bé cố gắng uốn bộ ngực đang phát dục ra phía trước, nhưng vẫn kém hơn so với Long Yên Nguyệt một chút.

- Lâm Bắc Phàm! Nói với cha mẹ tôi rằng tôi yêu họ. Bây giờ, tôi bỏ trốn cùng với một người đàn ông Mĩ. Sau này, sẽ không trở về nước. Còn nữa, đối xử tử tế với chị Vi. Chị ấy không phải là thứ búp bê đồ chơi của đàn ông.

Long Yên Nguyệt để lại mấy lời đó rõ ràng là rất có hiếu với bố mẹ. Cô tình nguyện khoác sự bất hiếu lên người chứ không muốn để cho bố mẹ biết mình bị chết.

- Bằng hữu! Huyết Sắc Hoàng Hôn, xin lỗi.

Gã sát thủ đã rút súng của mình.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng nhìn Long Yên Nguyệt. Hắn đẩy Mộc Tiểu Yêu đứng sang một bên sau đó quay đầu nhìn gã sát thủ. Thoạt nhìn hắn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang lo lắng, vội vàng thương lượng với tiểu Kim.

“Có thể giúp tao bảo vệ hay không? Mày biến thành áo chống đạn cho tao.”

“Đại ca! Nguyên khí của tôi bị tổn thương nặng, đến bây giờ vẫn còn chưa hồi phục. Hơn nữa, cho dù tôi có hồi phục thì pháp lực cũng bị Đồ Long đao phong ấn rất nhiều. Với lực sát thương của cây súng trong tay đối phương, tôi sợ không đối phó được.”

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng phải không gì làm khó được một con rồng hay sao? Cho dù thế nào, tao cũng không thể để cho người phụ nữ của tao chết được.”

“Mặc dù tôi không thể bảo vệ cho anh, nhưng là một con rồng cao quý, đối phó với một tay súng quá dễ dàng. Chỉ có điều...khụ”

“Mười chai Mao Đài. Ngày mai có luôn.”

“Đại ca! Không phải tôi không muốn giúp. Nhưng anh cũng biết, lần trước anh cho tôi vào nồi nấu...”

“Năm mươi chai. Nếu không mọi người cũng vỗ tay, tất cả những chuyện từ trước đến giờ chỉ là chuyện vui.”

“Được được! Đại ca! Gã sát thủ này mặc dù lợi hại, nhưng nếu Long Tu bảo điển có thể đạt tới tầng thứ ba thì anh cũng ngang hàng với hắn. Nếu như đạt tới tầng thứ tư...tôi cần gì phải giúp.”

“Nói ít thôi. Bây giờ phải làm sao?”

“Bình đến thì tương ngăn, nước lên thì đất cản. Để tạo phúc cho đại ca, ta nghĩ ra rồi.”

Sau khi trao đổi với tiểu Kim xong, Lâm Bắc Phàm vẫn cảm thấy lo lắng. Nhưng do hắn đã đạt tới tầng thứ hai của Long Tu bảo điển nên trên người hắn tản mát ra một chút khí chất..

Với tầng thứ hai của Long Tu bảo điển lại có sự giúp đỡ của tiểu Kim, phần thắng là rất lớn. Đã nắm chắc như vậy, thì cứ tiếp tục lừa đảo.

Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc thật sâu, sau đó búng điều thuốc trong tay. Đốm lửa nơi đầu điều thuốc vẽ một hình vòng cung trong màn đêm. Hắn nheo mắt, âm thanh bình tĩnh tới mức khiến kẻ khác tức giận, nói:

- Bằng hữu. Ta đã không làm đại ca đã nhiều năm.

Âm thanh của Lâm Bắc Phàm mặc dù bình tĩnh, nhưng ẩn chứa trong đó một chút mất mát và đau thương.

Vào lúc này, cho dù Long Yên Nguyệt hay Mộc Tiểu Yêu cũng đều sợ, yên lặng nhìn bóng lưng Lâm Bắc Phàm. Cả hai đều suy nghĩ, người đàn ông thoáng nhìn thì phóng đảng nhưng sau lưng còn ẩn giấu điều gì?

Mặc dù gã sát thủ không muốn động tới Lâm Bắc Phàm, nhưng đứng trong hàng ngũ của Huyết Sắc Hoàng Hôn, trong đầu không hề có hai chữ khuất phục. Quan trọng hơn là gã sát thủ đứng rất gần Lâm Bắc Phàm, chưa tới năm thước. Hắn có thể chắc chắn chỉ cần một phát súng là trúng mục tiêu. Cho dù là đối phương có cùng cấp bậc với Lâm Lang Tà hay là Ngọc Văn Lâu thì cũng không thể trong vòng năm thước, né được viên đạn của mình...

79. Chương 79: Người Là Của Ta.

Dù ít hay nhiều thì Lâm Bắc Phàm cũng có chút hồi hộp. Nhưng cho dù thế nào hắn cũng là một đại lão gia. Mà đại lão gia thì phải đem tính mạng của mình đi bảo vệ tôn nghiêm của mình. Nếu như để người con gái của mình bị người khác bắt vậy thì sống trên đời còn gì là thú vị nữa?

Gã sát thủ tập trung tinh thần, thấy Lâm Bắc Phàm vẫn không nhúc nhích. Cuối cùng, khi gã cảm thấy trạng thái của mình đã đạt tới mức tốt nhất liền động cổ tay. Nòng súng đen thui, nhắm trúng mi tâm của Lâm Bắc Phàm. Trong tích tắc, một tiếng súng vang lên, phá tan sự yên tĩnh của con hẻm nhỏ...

Với khoảng cách năm thước, trong tiềm thức của người bình thường thì cho dù thế nào cũng không thể tránh thoát được viên đạn. Huống chi, viên đạn đó lại được bắn ra từ một gã sát thủ có đẳng cấp quốc tế.

Cho dù, Mộc Tiểu Yêu tin rằng trên người anh Tiểu Lâm có thể phát sinh kỳ tích, nhưng tiếng súng vang lên cũng làm cô cảm thấy lo lắng.

Về phần Long Yên Nguyệt thì gần như là tuyệt vọng.

Trong tích tắc đó, Lâm Bắc Phàm nhìn thấy rõ một viên đạn với những đốm lửa đang chui ra từ nòng súng, nhanh chóng bắn thẳng về phía mi tâm của mình.

Xuất phát từ bản năng, Lâm Bắc Phàm ngửa người ra sau. Nhưng hắn lo lắng nếu mình tránh được viên đạn thì Long Yên Nguyệt đứng sau sẽ gặp nạn. Vì vậy mà hắn chẳng hề do dự, vung tay lên, nắm lấy cái đầu đạn nóng bỏng đó.

Đau! Một cảm giác đau như ăn vào tới tận xương cốt...

Không gian hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả đều mở to mắt mà nhìn Lâm Bắc Phàm, có người lo lắng, có người thì si mê, có người thì khiếp sợ...

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, chậm rãi đứng thẳng dậy, sau đó mở lòng bàn tay, để lộ một cái đầu đạn bằng đồng vàng chóa đã chuyển sang màu hồng. Màu vàng chính là của viên đạn, còn màu hồng chính là máu của Lâm Bắc Phàm.

- Kỹ thuật bắn súng rất tốt. Nhưng...

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu, nói nhỏ:

- Vẫn còn chưa đủ.

Nói xong, hắn vất viên đạn sang một bên, cũng không động thủ với gã sát thủ. Trên thực tế, hắn cũng chẳng nắm chắc. Vừa rồi, bắt viên đạn đó đã gần như tiêu hao hết toàn bộ sức lực của hắn và tiểu Kim. Bây giờ, chỉ có thể dọa gã sát thủ mà thôi. Cho dù không thành công thì cũng thành nhân.

Cảnh tượng trước mặt một lần nữa phá vỡ những gì hiểu biết của ba người Long Yên Nguyệt. Trong lòng Long Yên Nguyệt và gã sát thủ kinh hãi không bút nào tả xiết. Về phần Mộc Tiểu Yêu, cô đã quen với việc anh tiểu Lâm sáng tạo kỳ tích trước mặt mình.

Long Yên Nguyệt ngơ ngác nhìn Lâm Bắc Phàm. Trước mắt cô là một tên bảo vệ của Kim Sắc Hải Ngạn, mỗi tháng nhận hai ngàn đồng tiền lương, uống một thứ thuốc lá rẻ tiền chỉ có năm đồng. Mặc dù không có tiền nhưng lại hết lần này tới lần khác ngụy trang thành một kẻ ăn chơi. Nhưng cũng chỉ có hắn vào thời điểm quan trọng mới làm ra những chuyện làm rung động lòng cô. Cuối cùng thì Lâm Bắc Phàm có lai lịch như thế nào? Viên đạn vừa rồi hiển nhiên bắt cũng không thoải mái. Mà mình vừa định tìm hắn gây rắc rối thì tại sao, hắn lại muốn cứu mình?

Gã sát thủ của Huyết Sắc Hoàng Hôn cũng như nằm trong mộng. Trong vòng năm thước mà bắt được đầu đạn của hắn thì đó có còn phải là người nữa không? Thành Nam...một cái thành Nam nho nhỏ mà lại là chỗ ngọa hổ tàng long như vậy.

Sắc mặt gã sát thủ trắng bệch, chợt cười cười, nói:

- Bằng hữu. Trước khi chết, ta có thể biết tên người được không?

“Gã sát thủ này tưởng mình định giết hắn hay sao?” Ý nghĩ diễn ra trong đầu Lâm Bắc Phàm nhanh như chớp. Mình đã vào thế sa cơ lỡ vận, nếu như gã bắn thêm một nhát thì cho dù ông trời cũng không cứu được mình. Đắn đo một chút, Lâm Bắc Phàm nhắc hộp cơm bên cạnh, cười cười, nói:

- Người với ta không thù không oán, tại sao lại phải giết người?

Long Yên Nguyệt muốn gọi Lâm Bắc Phàm bắt gã sát thủ đó lại. Nhưng cô chỉ mấp máy miệng, cuối cùng không có can đảm lên tiếng.

- Lâm Lang Tà và Ngọc Văn Lâu có quan hệ gì với người?

Gã sát thủ đó cũng chẳng vì chuyện Lâm Bắc Phàm không giết hắn mà mừng rỡ. Thậm chí, ngay cả cảm giác trút được gánh nặng cũng không có. Hắn vẫn như trước, bình tĩnh không hề có chút nhịn nọt hay kiêu ngạo mà đặt câu hỏi.

Nếu gã sát thủ này hỏi quan hệ của mình với Lâm Lang Tà và Ngọc Văn Lâu cũng đủ chứng minh hai người đó là hai kẻ cực kỳ trâu bò. Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút rồi cười khỏ, làm ra vẻ, nói:

- Chỉ là chuyện quá khứ. Nhắc đến nó làm gì?

Nghe qua có thể giải thích một cách dễ dàng rằng trước kia Lâm Bắc Phàm có mối quan hệ với Lâm Lang Tà và Ngọc Văn Lâu. Ít nhất thì cũng phải quen biết. Nhưng chắc vì một lý do nào đấy, hắn muốn khám phá hồng trần nên ẩn cư ở cái thành Nam nhỏ bé này. Trên thực tế, Lâm Bắc Phàm cũng muốn nói như vậy.

- Thì ra là vậy.

Gã sát thủ thở phào một tiếng. Nếu đối phương có cùng cấp bậc với Lâm Lang Tà và Ngọc Văn Lâu thì mình thua không oan, chết không oán. Hắn giờ khẩu súng giảm thanh trong tay lên Thái dương của mình.

- Tại sao muốn chết?

Lâm Bắc Phàm hơi ngạc nhiên.

- Mặc dù nhiệm vụ của người thất bại nhưng người chẳng hề mắc phải sai lầm. Là một sát thủ, một lần không đạt thì rút lui đây mới là cách tốt nhất.

- Một lần thất bại liền rút lui chỉ dành cho đám sát thủ bình thường. Bất cứ sát thủ của Huyết Sắc Hoàng Hôn mà thất bại thì chỉ có một kết quả là chết.

Hiển nhiên gã sát thủ rất kính phục Lâm Bắc Phàm, cho nên giải thích qua sự nghi hoặc của Lâm Bắc Phàm.

- Nhìn tiền bối như đã thoái ẩn nhiều năm, nên không hiểu rõ Huyết Sắc Hoàng Hôn lắm. Bất cứ sát thủ nào của Huyết Sắc Hoàng Hôn trong lòng cũng có một thần thoại bất bại. Ngay từ khi bọn họ bắt đầu nhận nhiệm vụ là đã không thể bại. Cũng chưa từng bị bại.

- Người bị bại đều chết?

- Một khi bị bại, cho dù thất bại chỉ một lần, niềm tin bất bại trong lòng hẳn bị mất. Hẳn không còn là sát thủ hàng đầu nữa.

- Sát thủ của Huyết Sắc Hoàng Hôn là những người điên cuồng, cố chấp. Chỉ khi nào niềm tin trong lòng vẫn còn thì hẳn mới vô địch được.

Lâm Bắc Phàm nheo nheo mắt, yên lặng nhìn gã sát thủ trước mặt. Trong chốc lát, hẳn mỉm cười rồi nắm lấy bả vai Mộc Tiểu Yêu, xoay người thản nhiên mà đi.

“Chú” một tiếng súng vang lên, một gã sát thủ đẳng cấp quốc tế, không một tiếng động mà nằm xuống ở thành Nam.

Cho dù là Lâm Bắc Phàm hay Mộc Tiểu Yêu cũng đều không quay đầu lại. Lâm Bắc Phàm rút một điều thuốc là sau khi châm xong liền rút một hơi. Chỉ có hẳn biết rằng tình cảnh vừa rồi không đơn giản như thế nào. Còn Mộc Tiểu Yêu thì nép chặt vào bả vai Lâm Bắc Phàm. Buổi tối hôm nay, đi bên Lâm Bắc Phàm, cuối cùng thì cô bé cũng tháo bỏ sự lạnh lùng, giống như một cô gái yếu đuối, một con chim nhỏ nép vào người hẳn.

Long Yên Nguyệt móc điện thoại, sau khi sắp xếp xong liền đuổi theo Lâm Bắc Phàm.

- Lâm Bắc Phàm! Tôi...

Long Yên Nguyệt cảm thấy hơi áp lực. Vào lúc này, Lâm Bắc Phàm trong mắt cô chẳng khác gì thần linh từ trên cao đang nhìn xuống bao quát chúng sinh. Cảnh tượng bắt viên đạn vừa rồi in sâu vào trong ký ức của cô, không thể nào xóa mờ.

Thấy Lâm Bắc Phàm không để ý đến mình vẫn nắm lấy Mộc Tiểu Yêu, cô càng nghĩ càng giận, khẽ dậm chân:

- Anh làm sao vậy?

- Tôi làm sao?

Lâm Bắc Phàm quay đầu, cười cười nhìn Long Yên Nguyệt.

- Anh... Chị Vi hết lòng đối với anh. Nhưng anh với Mộc Tiểu Yêu lại có quan hệ như thế nào? Mặc dù anh cứu mạng tôi, nhưng anh cũng không được bắt nạt chị Vi, lừa chị ấy. Anh là đồ Sở Khanh...

Âm thanh của Long Yên Nguyệt càng lúc càng nhỏ. Càng nói, cô càng có cảm giác mặt hơi nóng. Chẳng lẽ mình trách cứ Lâm Bắc Phàm trái ôm phải ấp là vì quan hệ với chị Vi hay sao?

Long Yên Nguyệt nhớ rất rõ cảnh tượng lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm tới cục Công An tìm mình, lúc đó cũng xảy ra chuyện ám muội như vậy. Hơn nữa, lúc đó mình cũng chẳng còn cách nào khác, lại còn chủ động nói là bạn gái của Lâm Bắc Phàm. Sau đó, Lâm Bắc Phàm tìm mình, muốn cứu Mộc Tiểu Yêu, mình từng nói nếu như Lâm Bắc Phàm có thể đưa Mộc Tiểu Yêu ra khỏi Cục Công an khu Bản Kiều, mình sẽ cởi bỏ đồng phục cảnh sát, cùng với hẳn về nông thôn.

Nghĩ đi nghĩ lại thì Lâm Bắc Phàm phải là người đàn ông của mình mới đúng. Phì phì! Cái tên Sở Khanh này tâm địa gian xảo. Mặc dù thực lực phi phàm, nhưng vẫn không phải người tốt. Long Yên Nguyệt ta còn lâu mới thích cái loại người xấu đó.

“Ta không thích Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm là một tên háo sắc. Lâm Bắc Phàm là tên khốn. Lâm Bắc Phàm rất xấu. Lâm Bắc Phàm mắc bệnh AIDS...”

Chữ rửa Lâm Bắc Phàm trong lòng một lúc lâu, nét mặt Long Yên Nguyệt mới từ từ tươi cười, tinh thần lấy lại sự chủ động. Cuối cùng, cô mới có can đảm ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào tròng mắt Lâm Bắc Phàm.

- Mạng của cô là do tôi cứu. Cô không cảm ơn lại còn hủy hoại sự trong sạch của tôi. Nói thật với cô, tôi là một người hết sức đoan trang.

Khuôn mặt Lâm Bắc Phàm không đỏ, trái tim không hề đập mạnh vì câu giải thích của mình, làm gì còn chút bóng dáng của một vị cao thủ.

- Anh...

- Anh cái gì mà anh? Lần đầu tiên tôi đi cục Cảnh sát tìm cô, cô nói là bạn gái tôi. Còn lần trước, cô còn nói muốn theo tôi về nông thôn. Nhìn cô cũng không tệ lắm, nếu như tôi không phải là một người đoan trang thì tôi đã không quên chuyện đó rồi.

- Tôi....

- Tôi cái gì mà tôi? Phụ nữ chỉ thích làm rối tinh rối mù. Nếu cô muốn bình yên, tôi khuyên cô nên tra xem là ai đã mời sát thủ tới tìm mạng của cô? Vừa rồi, nếu không có tôi thì cha mẹ cô đã người đầu bạc tiễn người đầu xanh rồi.

Thấy Long Yên Nguyệt lại định mở miệng, Lâm Bắc Phàm phát phát tay, nói:

- Thôi bỏ đi. Cô cũng chẳng cần cảm ơn tôi. Sau này, đừng nói tôi là đồ lưu manh là tốt rồi.

Nói xong, Lâm Bắc Phàm cũng chẳng khách khí, nắm lấy Mộc Tiểu Yêu xoay người rời đi.

Long Yên Nguyệt đứng tại chỗ mà tức giận. Một lát sau, không biết nghĩ ra chuyện gì, cô bật cười đầy quẩn rữ.

- Anh tiểu Lâm! Em muốn xem vết thương trên tay anh.

Mộc Tiểu Yêu cầm lấy tay phải của Lâm Bắc Phàm.

- Không việc gì.

Lâm Bắc Phàm dấu diễm, rút tay phải của mình về, rồi day mũi Mộc Tiểu Yêu:

- Không còn chuyện gì nữa, em trở về đi. Nhớ kỹ, ba ngày nữa, đưa tất cả anh em trong bang Hồ Điệp tới Lâm gia thôn.

Mộc Tiểu Yêu thoáng có chút mất mát. Những lời nói vừa rồi của Long Yên Nguyệt, cô vẫn nhớ trong lòng.

Lâm Bắc Phàm hút điếu thuốc, khẽ cười nói:

- Cô bé. Làm sao vậy?

Mộc Tiểu Yêu ngẩng đầu, cố gắng ưỡn ngực, đỏ mặt nói:

- Anh tiểu Lâm. Em đã lớn rồi.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm rung động. Nếu như không phải vợ và an ủi tiểu Kim thì không chừng hắn đã đưa Mộc Tiểu Yêu vào trong phòng.

- Anh tiểu Lâm! Anh là của em. Anh muốn em cái gì, em cũng cho anh. Không được ra ngoài mà trêu hoa ghẹo nguyệt.

Đôi mắt Mộc Tiểu Yêu mở to, bắt đầu rung rung:

- Mộc Tiểu Yêu của bang Hồ Điệp không thể chỉ có hư danh.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy ngây ngất, cười cười, nhẹ nhàng ôm lấy cô bé vào lòng. Hắn biết Mộc Tiểu Yêu là một cô gái có chuyện trong lòng. Nhưng may mắn chính là khi ở gần mình, cô bé lại từ từ lấy lại sự vui vẻ, trở lại bản sắc của con gái. Tin rằng trong tương lai không xa, cô sẽ đồng ý với mình và Liễu Vi cùng với nhau chơi trò tay ba. Ha ha...

80. Chương 80: Buổi Tối Tôi Tới Tìm Cô.

Sau khi đuổi Mộc Tiểu Yêu đi, Lâm Bắc Phàm trở về phòng mình, đau lòng lời Tiểu Kim từ trong túi ra. Tiểu tử này nguyên khí còn chưa hồi phục như cũ, lại vừa phải hợp tác với mình bắt viên đạn, cũng không biết là tình huống có nghiêm trọng hay không nữa.

Khí sắc của Tiểu Kim cũng không có vẻ tốt lắm nhưng xem dáng vẻ của nó thì cũng chưa đến nỗi. Tiểu gia hỏa ra sau khi xuất hiện trước mặt Lâm Bắc Phàm liền ghéech ghéech đầu, cũng không thềm lên tiếng, nhìn có vẻ như đang đợi Lâm Bắc Phàm ca ngợi.

- Người anh em, được rồi, năm mươi chai rượu Mao Đài, đã hứa với mày nhất định thực hiện.

Thấy Tiểu Kim không có việc gì, Lâm Bắc Phàm cũng cảm thấy thoải mái.

- Đừng quên ca là một con rồng cao quý tới từ long cốc, ca vĩnh viễn là một điều bí ẩn!

Tiểu Kim chấp chân trước sau đít, ngẩng đầu nghênh ngang, vênh vang nói:

- Nhưng mà đừng có mê luyến ca, ca chỉ là một truyền thuyết.

Lâm Bắc Phàm cũng không thềm xem Tiểu Kim ra vẻ. Hắn đặt hộp cơm lên mặt bàn, sau đó mở máy vi tính nói:

- Được rồi, mấy ngày nay không phải là mày đang tán tỉnh được em nào sao? Có tiến triển gì hay không?

- Ca muốn tán gái thì làm gì có chuyện không tiến triển chứ? Đối phương là một con nhỏ Nhật Bản, còn chờ tới tới xử lý, cho lão đại xơi đây! Đến lúc đó cô ả khẳng định là ngoan ngoan phục vụ, anh muốn một là một, hai là hai...

...

Bất cứ ai hiểu rõ tổ chức sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn cũng đều tránh tổ chức này như tránh ôn dịch! Long Yên Nguyệt ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng không có dũng khí để tự mình giải quyết chuyện này. Mới sáng tinh mơ, Long Yên Nguyệt sau một đêm không ngủ tới gõ cửa phòng cha mẹ.

- Tiểu Nguyệt, sao dậy sớm thế?

Long Thiên Hữu dụi dụi hai mắt. Làm cục trưởng cục công an Nam Thành (giám đốc công an thành phố Nam Thành), phụ thân của Long Yên Nguyệt, ông liếc một cái liền phát hiện ra đôi mắt con gái rượu đầy tơ máu, ẩn chứa vẻ bất đắc dĩ và sợ hãi. Ông trầm mặc một chút, bật cười hòa hoãn, vừa mặc áo ngoài vừa ngồi xuống một bên giường:

- Có phải là có vụ án gì không?

- Tử quỷ, đã nói là ông đừng có cho Tiểu Nguyệt làm cảnh sát, ông xem đi, có phải là muốn khiến cho con gái tôi một chết mới cam tâm không!

Mẹ Long Yên Nguyệt yêu thương nhìn con gái, miệng hung hăng mắng chồng.

Sau khi ra khỏi phòng ngủ, Long Thiên Hữu đóng cánh cửa lại, quay đầu nhìn con gái ân cần hỏi:

- Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?

- Cha...

Long Yên Nguyệt nhìn khuôn mặt hiền lành của cha mình, lại nghĩ tới việc mình sắp rời nhân thế, vừa mới mở miệng là nước mắt đã lăn chã rơi xuống.

- Làm sao vậy? Có ai dám bắt nạt con hả?

Long Thiên Hữu biết tính cách của con gái mình. Ông biết chuyện này không đơn giản rồi. Ít nhất cũng không phải là vụ án hay gì đó liên quan, chẳng lẽ là...

Vốn sớm đã nghe nói Long Yên Nguyệt có bạn trai, lại còn ở cục công an động chân tay. Mặc dù Long Thiên Hữu cũng không tin lắm nhưng chuyện đó hiển nhiên là không có lửa thì sao có khói. Chẳng lẽ con gái mình thật sự có bạn trai, mà cái thằng đó nó dám bắt nạt con gái mình?

Long Yên Nguyệt lắc đầu, xoay người ngẩn ngơ, sau đó đi tới ngồi xuống ghế sa lon ở phòng khách.

- Sớm đã nghe Minh Tiểu Y nói là con có bạn trai, cha hỏi con thì con còn chối.

Long Thiên Hữu ngồi xuống bên cạnh con gái, xoa đầu cô, ân cần nói:

- Con năm nay cũng hai mươi ba tuổi rồi, có bạn trai là chuyện bình thường. Nói cho ba nghe, có phải là bạn trai con bắt nạt con không? Nếu quả là như vậy, hừ, cha lột da nó ra.

Hai vai Long Yên Nguyệt không kìm được run rẩy, sau khi sụt sịt mới quay đầu nhìn cha mình, nước mắt nói:

- Con thực sự là chưa có bạn trai. Người Minh Tiểu Y nói là một tên khốn kiếp. Chị Vi đối tốt với hần như vậy mà hần còn ở bên ngoài tán tỉnh người khác.

Anh chàng này năng lực cũng lớn ghê nhỉ! Liễu Vi xinh đẹp như vậy, lại là một phụ nữ độc thân lắm tiền, người này không ngờ còn dám bắt cả hai tay sao? Đứng trên lập trường của đàn ông mà nói thì hần tuyệt đối là pro! Long Thiên Hữu mặc dù cũng lớn tuổi rồi nhưng dù sao cũng đã trải qua tuổi trẻ, trong lòng ông bội phục Lâm Bắc Phàm nhưng lại không thể nói ra.

- Hiện giờ thanh niên không có đạo đức, đừng là không có đạo đức! Nhưng Tiểu Nguyệt à, con biết đấy là chuyện tình cảm, chỉ cần không phạm pháp thì chúng ta cũng không thể bắt hần, nhiều nhất chỉ có thể mắng hần ở trên phương diện đạo đức thôi.

- Hần...hần hôm nay đã cứu con.

- Hả?

Long Thiên Hữu lần này thực sự biến sắc. Chẳng lẽ là có ẩn tình khác sao?

- Huyết ... Sát thủ của Huyết Sắc Hoàng Hôn nhận năm trăm ngàn đô la ... Muốn mạng của con.

- Cái gì?

Long Thiên Hữu đứng bật dậy, sau khi lấy lại tinh thần sắc mặt trở nên trắng bệch, rất nhanh mồ hôi đã chảy đầy trên trán. Long Yên Nguyệt cắn răng, vẻ mặt hơi bất lực:

- Người đứng phía sau khẳng định là Liêu Thiên Cửu ở nam thành. Nếu không thì con cũng chẳng nghĩ ra ai có năng lực bỏ ra năm trăm ngàn đô la để lấy mạng con nữa.

- Huyết Sắc Hoàng Hôn sao?

Long Thiên Hữu lục thần vô chủ, thì thào. Long Yên Nguyệt lấy tờ huyết thiếp ở trong ngõ nhỏ ra đặt trên bàn trà nói:

- Đây là huyết thiếp của chúng. Tối ngày hôm qua sát thủ của Huyết Sắc Hoàng Hôn suýt chút nữa đã giết con rồi. Sau đó, sau đó cái tên Lâm Bắc Phàm kia đã cứu mạng con.

- Lâm Bắc Phàm? Lâm Bắc Phàm nào?

Long Thiên Hữu sờ sờ túi áo trước, sau đó nhìn lên trên bài nước, lấy từ hộp thuốc lá trên bàn ra một điếu thuốc. Sau khi châm thuốc, ông rít dài một hơi, thật lâu sau cũng không thấy thở ra.

- Cha.

Long Yên Nguyệt kéo áo Long Thiên Hữu.

- Lâm Bắc Phàm, chính là cái gã Lâm Bắc Phàm khiến Đường Thiết Sơn phải cung kính kia sao?

Long Thiên Hữu tựa hồ nghĩ tới điều gì, tâm tình hơi kích động. Ông ngồi xuống, quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt thúc dục nói:

- Con kể lại cho ba chi tiết xem hần làm sao mà cứu được con.

Long Yên Nguyệt biết tính chất nghiêm trọng của chuyện này, cũng không dám giấu diếm, kể lại toàn bộ mọi chuyện xảy ra tối qua. Sắc mặt Long Thiên Hữu cũng theo lời kể của Long Yên Nguyệt mà thay đổi kịch liệt. Tới đoạn Long Yên Nguyệt nói sát thủ rút súng ra thì ông hoàn toàn ngừng hô hấp, dường như là bản thân ở trong hoàn cảnh đó vậy.

- Thế ngoại cao nhân, không vướng bụi trần.

Long Thiên Hữu sau khi nghe xong liền đánh giá.

- Cha, người ta thật sự có thể bắt được đạn sao?

Lúc Long Yên Nguyệt hỏi câu này, trong mắt lộ vẻ mê ly.

- Vĩnh viễn không nên nghi vấn sự thật. Như thế chỉ khiến con lo sợ không đâu.

Long Thiên Hữu phun ra một hơi khói thuốc, tựa hồ trong phút chốc đã già nua đi rất nhiều.

- Nếu người đứng phía sau quả thật là Liêu Thiên Cửu thì cha phải dùng hết tất cả mọi biện pháp buộc hắn hủy bỏ hợp đồng. Nhưng trong thời gian trước khi Liêu Thiên Cửu hủy bỏ hợp đồng thì an toàn của con phải làm thế nào đây?

Đường đường là cục trưởng cục công an Nam Thành mà cũng sợ hãi và bất lực như vậy đối với Huyết Sắc Hoàng Hôn. Long Yên Nguyệt cúi đầu, suy nghĩ một chút rồi quật cường nói:

- Con 24/24 ở trong phòng thẩm vấn của cục cảnh sát, sát thủ có thể vào sao?

Phòng thẩm vấn sao? Năm năm trước có một người giàu có nhận được huyết thiếp. Tên kia hao phí tiền tài trốn vào trong nhà giam trọng phạm của nam cực giá rét tột cùng là thế. Nhưng một tháng sau tên kia đó lại bị bắn vỡ sọ ở trong nhà giam. Long Thiên Hữu nhíu mày, trong chốc lát ông phất phất tay, vô lực nói:

- Tiểu Nguyệt, sát thủ của Huyết Sắc Hoàng Hôn ngày hôm qua làm nhiệm vụ thất bại, ít nhất trong vòng hai ba ngày con an toàn. Mấy ngày này con không nên đi làm, ở nhà chờ đợi đi.

- Cha....

Long Yên Nguyệt kéo cánh tay Long Thiên Hữu, có chút sợ hãi và áy náy.

- Được rồi, trời có sụp xuống thì có cha gánh cho con.

Long Thiên Hữu dụi tàn thuốc, vỗ vỗ bả vai Long Yên Nguyệt, sau đó nhếch môi, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn là khóc.

Sau khi đưa Long Yên Nguyệt vào trong phòng ngủ, Long Thiên Hữu đầu tiên gọi điện thoại cho cục trưởng cục công an khu Bản Kiều, hỏi rõ đại khái tình huống của Lâm Bắc Phàm, sau đó vội vã thay quần áo, nhanh chóng ra ngoài.

Đáng thương cho tấm lòng cha mẹ! Mới sáu rưỡi sáng, Long Thiên Hữu đã đợi bên ngoài cánh cửa của Kim Sắc Hải Ngạn rồi. Gần tới mười hai giờ trưa Liễu Vi mới lái xe tới Kim Sắc Hải Ngạn. Sau khi dừng xe, thấy người đứng trước cửa hơi quen mắt, sau khi nhìn rõ cô thất kinh, vội vàng chạy ra đón tiếp, lễ phép chào hỏi:

- Chú Long, sao chú lại tới đây?

Long Yên Nguyệt và Liễu Vi chơi thân, Long Thiên Hữu hiển nhiên là biết Liễu Vi. Ông thoáng gật đầu, hai mắt lại lo âu nhìn về phía sau Liễu Vi.

- Chú Long, chú tìm ai vậy?

Liễu Vi đi tới bên cạnh Long Thiên Hữu, hơi nghi hoặc. Long Thiên Hữu đường đường là một cục trưởng cục công an, lúc này cũng vững như Thái Sơn, bày mưu tính kế, hôm nay sao lại thế này?

- Cháu...đúng rồi, Kim Sắc Hải Ngạn là cháu mở đúng không?

Long Thiên Hữu rút cục quay đầu nhìn Liễu Vi, vội kêu lên:

- Lâm Bắc Phàm có phải là bảo vệ của cháu không? Cháu có thể gọi điện cho hắn để hắn tới đây đi làm không?

Thấy Long Thiên Hữu không ngờ lại muốn tìm Lâm Bắc Phàm, Liễu Vi mấy mấy môi, nghi hoặc hỏi:

- Vâng, hắn chút nữa là tới mà. Có việc gì sao chú?

- Cháu à.

Long Thiên Hữu vội nắm lấy tay Liễu Vi, giọng nói đã hơi run rẩy:

- Chú Long tìm Lâm Bắc Phàm có chuyện rất trọng yếu. Cháu có thể ra mặt mời Lâm Bắc Phàm nói chuyện với chú được không?

Cái thế giới này làm sao rồi? Đường đường là cục trưởng cục công an muốn gặp một bảo vệ nho nhỏ lại phải giống trống khua chiêng như vậy sao? Dù Long Thiên Hữu là người bề trên nhưng nắm tay mình để người khác nhìn thấy cũng không hay lắm. Liễu Vi cảm thấy không được, rút tay ra, khẽ cười nói:

- Chú Long, trước tiên không nói tới thân phận của chú, dù là một người bình thường muốn tìm Lâm Bắc Phàm cũng rất dễ dàng mà.

Mấy cô nhóc này, các người có biết lai lịch của Lâm Bắc Phàm đâu hả? Người bình thường tìm hắn thì hắn là người bình thường, nhưng nếu người không bình thường tìm hắn thì hắn sẽ không bình thường đâu! Long Thiên Hữu hiển nhiên là không dám tùy ý nói lộ chuyện của Lâm Bắc Phàm. Ông cười khổ nhìn Liễu Vi nói:

- Cháu à, chuyện khác chú không tiện nói nhiều, nếu chẳng may để Lâm Bắc Phàm không muốn gặp chú thì hy vọng lúc đó cháu ra mặt hòa giải cho.

Thấy chuyện này càng nói càng có vẻ nghiêm trọng, Liễu Vi cũng không còn cách nào khác hơn là gật đầu nói:

- Hay là chú lên phòng làm việc của cháu chờ Lâm Bắc Phàm đi. Hoặc là cháu cùng với chú chờ hắn ở đây. Để khi hắn tới cháu sẽ giới thiệu chú với hắn một chút.

- Thôi cứ chờ ở đây đi, chờ ở đây, ha ha!

Đã như vậy thì Liễu Vi cũng không thể làm gì hơn là gọi điện thoại cho giám đốc Trương Kế Bằng dặn dò hắn, sau đó liền đứng ở dưới lầu cùng với Long Thiên Hữu chờ Lâm Bắc Phàm. Liễu Vi cảm thấy buồn bực. Gần đây Lâm Bắc Phàm luôn làm cho người ta đoán không nổi. Mười hai giờ, trên người mặc cái quần bò, khoác một cái áo khoác màu đen, Lâm Bắc Phàm xuất hiện ở trước cửa quán mặt chược bên cạnh Kim Sắc Hải Ngạn.

- Tiểu Lâm tử, lần trước ăn mất ván thiên ừ rồi cũng không tới chiều cổ cho tôi nữa hả?

Bà chủ quán mặt chược vốc người đầy đặn gọi cảm không biết là vô tình hay cố ý ra mặt chào hỏi Lâm Bắc Phàm.

- Buổi tối, buổi tối em tới tìm chị.

Về mặt Lâm Bắc Phàm tươi cười rạng rỡ. Phải thừa nhận là bình thường hắn đúng là một tiểu tử dễ gần. Một câu nói dễ hiểu nhầm như thế mà từ miệng hắn nói ra lại quang minh lỗi lạc, hoàn toàn mình bạch tới vậy....

81. Chương 81: Cảnh Giới Vô Sĩ

- Người đó chính là Lâm Bắc Phàm sao?

Trực giác của Long Thiên Hữu rất nhạy cảm. Ông thuận miệng hỏi Liễu Vi một câu, không cần Liễu Vi trả lời đã sửa sang lại cổ áo, đi nhanh tới phía Lâm Bắc Phàm đón hắn, từ xa đã nở nụ cười nói:

- Lâm lão đệ, Lâm lão đệ. Đã sớm nghe tới đại danh của Lâm lão đệ, hôm nay được gặp mặt quả là danh bất hư truyền!

Đường đường là Cục trưởng Cục Công an mà trước mặt Lâm Bắc Phàm lại hành động như vậy, thật sự cũng làm khó hẩn rồi.

Liều Vi nhìn tới sững sờ. Lâm Bắc Phàm, người này thế nào lại có danh bất hư truyền hử? Mấy ngày nay hình như thế giới này đảo lộn hết rồi.

Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo!!! (1)

(1): Không có chuyện gì mà tỏ ra ân cần, không phải kẻ gian thì cũng là phường trộm cắp.

Lâm Bắc Phàm không lộ vẻ gì nhưng lại đang thăm hỏi, người này rốt cục là ai?

Thấy Lâm Bắc Phàm không nói gì, Liều Vi bước lên phía trước hai bước, nhu tình như nước nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, oán trách nói:

- Chú Long đây là Cục trưởng Cục Công an, cũng là cha Long Yên Nguyệt, anh còn không mau chào hỏi.

- Đâu cần phải thế! Đâu cần phải thế!

Long Thiên Hữu vội nói, móc ra một bao thuốc, lấy một điếu đưa tới.

- Chỉ cần Lâm lão đệ không chê thì mọi người cũng đều là bạn bè cả. Nào nào, mời cậu một điếu.

“Cha của Long Yên Nguyệt sao? Đó không phải là đệ nhất Cục trưởng cục cảnh sát của Nam Thành à? Ông ta tới tìm mình nhất định là vì chuyện của Long Yên Nguyệt rồi! Hắc hắc, nếu con gái ông đã không thuận phục thì tôi cũng chỉ có thể xin lỗi thôi, trước tiên xuống tay với bố vợ vậy!” Sau khi quyết định, Lâm Bắc Phàm vội đẩy tay Long Thiên Hữu ra, lấy trong túi ra một bao thuốc, khiêm tốn cười nói:

- Cục trưởng Long, cháu với Yên Nguyệt cũng có quen biết. Chú là cha của Yên Nguyệt thì cũng là bề trên của cháu, làm sao có thể để chú mời thuốc được.

Người muốn làm đại sự thì không chấp chút chuyện nhỏ. Long Thiên Hữu hiển nhiên là không tranh chấp việc mời thuốc với Lâm Bắc Phàm làm gì, như vậy thì giả tạo quá! Nhận điếu thuốc của Lâm Bắc Phàm, Long Thiên Hữu thuận thể châm lửa cho Lâm Bắc Phàm.

- Đúng rồi, không biết là Cục trưởng Long tìm cháu có việc gì vậy.

Lâm Bắc Phàm bắt đầu giả ngu, lấy tĩnh chế động.

- Ha ha! Cũng không phải là chuyện gì ghê gớm lắm. Lâm lão đệ, nghe nói cậu làm bảo vệ ở Kim Sắc Hải Ngạn sao? Có thể mời tôi vào hát vài bài không?

Long Thiên Hữu miệng thì nói ha ha có vẻ rất tùy ý nhưng thật ra ngữ khí lại cẩn thận vô cùng.

- Chú Long, vậy xin mời vào.

Liều Vi còn chưa bắt kịp ý nghĩ của lão, theo bản năng liền cất tiếng nói.

Lâm Bắc Phàm cũng không muốn để Liều Vi biết nhiều chuyện, liền gạt đầu. Đưa Long Thiên Hữu vào Kim Sắc Hải Ngạn xong, hai người liền vào một phòng nhỏ. Liều Vi tự mình đem hoa quả và rượu tới đặt trên bàn.

- Lâm lão đệ, tôi cũng không muốn vòng vo tam quốc.

Sau khi Liều Vi rời đi rồi, Long Thiên Hữu quay đầu nghiêm mặt nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Chuyện tối ngày hôm qua Tiểu Nguyệt đã nói với tôi rồi. Đại ân đại đức của Lâm Bắc Phàm, Long Thiên Hữu tôi khắc cốt ghi tâm.

Sau khi nghe xong những lời này của Long Thiên Hữu, sắc mặt Lâm Bắc Phàm vốn tươi cười liền từ từ trở nên nghiêm nghị. Sau đó dần dần vẻ mặt của Lâm đại thiếu gia hiện lên nét ưu thương nhàn nhạt.

- Ài!

Rốt cục Lâm đại công tử thở dài, sau đó nở một nụ cười tự giễu.

- Sát thủ của Huyết Sắc Hoàng Hôn ở trong khoảng cách năm mét, nếu cháu nói ngay từ đầu cháu không nắm chắc có thể bắt được viên đạn thì chú có tin không?

- Hả?

Long Thiên Hữu thoáng biến sắc, thoáng suy tư một chút rồi gật đầu, trịnh trọng nói:

- Tôi tin, Lâm lão đệ là một cao nhân, không cần phải nói dối. Nói cách khác thì Long Thiên Hữu tôi cũng chưa có tư cách để cậu phải nói dối.

Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc, có vẻ buồn bã nói:

- Chú là Cục trưởng Cục Công an Nam Thành, là người mà kẻ bình thường như cháu đây phải ngược mắt nhìn lên, trước mặt chú cháu cũng không muốn làm bộ, thật ra...

- Khụ, Lâm lão đệ, cái gì mà Cục trưởng với không Cục trưởng chứ, không nên nói thế nữa. Nói thẳng ra thì Long Thiên Hữu tôi trước mặt Lâm lão đệ cũng chẳng có gì đáng nói.

Long Thiên Hữu rút cho Lâm Bắc Phàm một cốc bia, sau đó lại rút cho mình một cốc, rồi giơ cốc lên hướng về phía Lâm Bắc Phàm gật đầu:

- Lâm lão đệ, chén này tôi mời cậu, cậu tiếp tục nói đi.

Uống xong cốc bia, Lâm Bắc Phàm thoáng trầm mặc một chút rồi nói:

- Thật ra cháu cũng không thuộc về Nam Thành nhưng cháu khao khát một cuộc sống an dật, sau hai năm tới đây vẫn chỉ làm bảo vệ ở Kim Sắc Hải Ngạn, nhận lương tháng hai nghìn đồng, hút loại thuốc năm đồng một gói. Cuộc sống mặc dù kham khổ nhưng lại vô cùng dễ chịu.

- Lâm lão đệ thanh tâm quả dục, thật là khiến người ta khâm phục!

- Chẳng qua cuộc sống dễ chịu ba tháng trước đã bị phá vỡ.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn Long Thiên Hữu thản nhiên nói:

- Ba tháng trước Long Yên Nguyệt đánh mất súng ở Kim Sắc Hải Ngạn. Liều tổng bảo cháu phụ trách tìm súng trở về. Ở dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu đúng không? Để tìm súng cháu đã tới Cục Công an của khu Bản Kiểu tìm Long Yên Nguyệt để hỏi rõ tình huống.

- Có chuyện này sao?

Long Thiên Hữu giật mình, nhưng lại cảm thấy lời mình sai sót, vội cười bồi nói:

- Lâm lão đệ nói có thì hiển nhiên là không sai rồi. Cái con bé Tiểu Nguyệt này, thảo nào ba tháng trước lại có một thời gian lúc nào cũng không yên.

Lâm Bắc Phàm nghiêng người dựa vào ghế sa lon, nheo mắt nhìn ánh sáng trên tường, nói:

- Sau khi vào phòng Long Yên Nguyệt thì cô ấy không ngờ lại chủ động tỏ vẻ yêu thương cháu. Nói dễ nghe là đối với cháu vừa gặp đã yêu, mà nói khó nghe là vừa thấy cháu đã động lòng. Đương nhiên là cháu không có ý khinh nhờn gì cô ấy. Cháu tin rằng cô ấy cũng có nỗi khổ riêng.

Long Thiên Hữu nghe vậy cũng âm thầm kinh ngạc. Hóa ra con gái mình với Lâm Bắc Phàm này là có nhiều chuyện khúc mắc như thế sao?

- Sau khi tỉnh táo lại Long Yên Nguyệt liền đuổi cháu khỏi cục cảnh sát. Nhưng cháu không thể không nói, cô ấy đã cướp đi nụ hôn đầu tiên, cướp đi mối tình đầu của cháu. Bắt đầu từ hôm đó cháu đối với cô ấy liền mê mẩn tâm thần, nhớ nhung khôn nguôi.

Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng, quay đầu nhìn Long Thiên Hữu nói tiếp:

- Chú biết không? Vì đã động tâm hồn thiếu nữ của Long Yên Nguyệt, cháu đã không tiếc phải trả giá đắt tìm lại khẩu súng cho cô ấy. Còn có vụ trộm đáng sợ ở Nam Thành, chú có biết là chứng cứ từ đâu mà tới không?

- Chứng cứ? Cậu nói chính là vụ ăn trộm cả mấy trăm triệu sao? Cậu...cậu là nội tuyến mà Tiểu Nguyệt nói sao?

Về mặt Lâm Bắc Phàm đầy ủy khuất, nhưng lúc này lại cố gắng ưỡn ngực, cất cao giọng nói:

- Đúng vậy, cháu chính là nội tuyến mà cô ấy nói. Ngày xưa có Đường Bá Hổ vì Thu Hương mà vào Hoa phủ làm người hầu, làm một nội tuyến có chút nguy hiểm thì đã sao chứ?

Long Thiên Hữu trở nên nghiêm túc. Ông cảm giác được Lâm Bắc Phàm thực sự nếu muốn nằm trong đám mỹ nữ thì cũng quá đơn giản. Nhưng hẳn lại chú ý tới con gái mình, hơn nữa lại có thể nhẫn nại chịu đựng như thế. Một người đàn ông si tình thế này thì giờ có đốt đuốc đi tìm cũng tìm đâu cho thấy?

- Đáng tiếc! Lần đầu tiên cháu vào công an cục khu Bản Kiều, Long Yên Nguyệt đã thất thố, đối với chuyện này luôn canh cánh trong lòng, đối với hết thảy nỗ lực của cháu đều không cảm kích, ngược lại còn nhiều lần gây khó dễ. Kể cả ngày hôm qua, chú biết vì sao cô ấy chờ cháu ở trong ngõ nhỏ không?

Lâm Bắc Phàm cười thảm thương, vẻ mặt vô cùng cảm động:

- Cô ấy không ngờ là muốn đánh lén cháu. Không ngờ lại muốn đánh lén cháu.

Tiểu Kim giận sôi máu, trốn trong túi quần của Lâm Bắc Phàm nhin không được mà trong lòng thầm hò hét:

- Ông trời ơi, đánh chết cái tên lão đại vô sỉ này đi! Hoặc là người khiến hắn câm miệng lại, nghe tiếp không khéo tôi cũng bị thiên lôi đánh mất...

Long Thiên Hữu tất nhiên là không nghĩ Lâm Bắc Phàm nói dối. Hắn cảm thấy thân phận của Lâm Bắc Phàm tôn quý như vậy thì chẳng cần phải làm thế. Nghe Lâm Bắc Phàm nói xong, hắn đối với Lâm Bắc Phàm lại có vài phần kính trọng.

Một người có thể lần ra đầu mối của một vụ án kinh thiên như vậy, một người có thể làm cho lão đại của Nam Thành- Đường Thiết Sơn phải cung kính; một người có thể trong vòng năm mét né tránh viên đạn của sát thủ tổ chức Huyết Sắc Hoàng Hôn... Một người đàn ông như vậy, bản thân hẳn là một truyền kỳ! Nhưng mà kẻ truyền kỳ này không ngờ lại si tình với con gái mình...

Câu nói kế tiếp dù Lâm Bắc Phàm không nói thì Long Thiên Hữu cũng có thể nghĩ tới.

Tối ngày hôm qua, sát thủ của Huyết Sắc Hoàng Hôn tìm được Long Yên Nguyệt, muốn lấy mạng cô. Dù là Lâm Bắc Phàm không nắm chắc có thể bắt được đạn nhưng hẳn lại vì con gái mình mà không tiếc trả giá tính mạng mà đánh cuộc một lần!

Tiểu Nguyệt ơi là Tiểu Nguyệt! Cha mặc dù không biết là Lâm Bắc Phàm có phải là người thích hợp với con hay không nhưng một người đàn ông thế này thì tuyệt đối là ngàn năm mới gặp đó! Người ta đối với con si tình như vậy, thậm chí là nguyện hi sinh tính mạng vì con, con còn cái gì mà không hài lòng nữa hả?

Long Thiên Hữu dài một hơi, lại gơ ly bia lên gạt đầu với Lâm Bắc Phàm, nói:

- Lâm lão đệ, Tiểu Nguyệt còn chưa hiểu chuyện, mạo phạm tới cậu, xin cậu đừng để trong lòng. Lần này về nhà tôi sẽ dạy dỗ cái con nhỏ này cẩn thận một chút.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, thu lại thần thái buồn bã vừa rồi. Hắn cười cười tự giễu, nói:

- Không cần, không cần nữa đâu.

- Hả?

Long Thiên Hữu kinh hãi. Chẳng lẽ Lâm Bắc Phàm đã tuyệt vọng rồi? Nếu hắn tuyệt vọng thì tính mạng Tiểu Nguyệt phải làm sao bây giờ?

- Buổi tối hôm qua cháu không tiếc đánh cược mạng sống của mình để đổi lấy bình an cho Long Yên Nguyệt, nhưng chú biết sau khi cứu cô ấy, cô ấy nói gì không?

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu uống cạn ly bia, cười vang:

- Cô ấy không ngờ lại hoài nghi cháu, nói cái gì mà cháu cùng với người phụ nữ kia có quan hệ, nói cháu là lưu manh.

- Làm càn!

Long Thiên Hữu vỗ bàn đứng dậy, vẻ mặt giận dữ.

- Thích một người thì chỉ thấy được những ưu điểm của người đó. Yêu một người thì có thể dung nạp tất cả khuyết điểm của người đó! Cháu nghĩ là cháu yêu Tiểu Nguyệt. Mặc dù cô ấy cự tuyệt cháu, làm cháu tổn thương nhưng cháu không trách cô ấy.

Lâm Bắc Phàm hút một điếu thuốc, trong lòng thầm nghĩ lão tử hôm nay diễn siêu thật, lại còn nói đầy triết lý thế này.

- Nếu như mò kim đáy bể mà có thể đả động tâm hồn của Tiểu Nguyệt thì cháu cũng không từ nan! Kim trong biển rộng tuy rằng hy vọng mỏng manh nhưng mà vẫn còn có, cháu sẽ nỗ lực trăm phần trăm. Nhưng nếu như hái sao trên trời mới có thể khiến cô ấy động tâm thì cháu đành phải bỏ cuộc, bởi vì không có hy vọng.

Long Thiên Hữu thở dài một tiếng, lo lắng nói:

- Lâm lão đệ, ý của cậu bây giờ là?

- Cháu bỏ cuộc rồi. Từ nay ai đi đường nấy, Long Yên Nguyệt cùng với cháu không còn quan hệ gì nữa.

- Lâm lão đệ, không được, tuyệt đối không được thế! Cậu cũng biết là Huyết Sắc Hoàng Hôn là một tổ chức sát thủ như thế nào. Bọn họ đã đưa huyết thiếp thì sẽ không cho ai đường sống đâu. Nếu như cậu mặc kệ thì Tiểu Nguyệt lúc nào cũng có thể mất mạng đó.

Lâm Bắc Phàm hơi nhú mày. Giờ phút này người này cuối cùng bộc lộ tài năng, dùng ánh mắt bức người nhìn Long Thiên Hữu, nói:

- Muốn cháu bỏ cả tính mạng mà đi bảo vệ cho người phụ nữ của kẻ khác sao? Dù cháu yêu Tiểu Nguyệt nhưng mà xin lỗi, cháu vẫn chưa phải là người vô tư tới vậy đâu!

Lâm Bắc Phàm mặt lạnh te nhưng trong lòng đã vui như hoa nở rồi. Nguyệt Nguyệt ơi là Nguyệt Nguyệt. Cô chỉ còn nước tới xin tôi đem cô đi Lâm Gia Thôn thôi, ha ha...

82. Chương 82: Tình Thương Không Biên Giới Của Người Cha

Lâm Bắc Phàm nói nhưng lời này khiến cho Long Thiên Hữu nghe xong mà hải hùng khiếp vía. Ngay từ đầu khi nghe con gái nói bị sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn tới gây phiền toái, Long Thiên Hữu đã bị dọa cho hồn vía lên mây. Nhưng sau đó lại nghe nói tới sự thần dũng của Lâm Bắc Phàm mới thoáng an tâm. Long Thiên Hữu đến tìm Lâm Bắc Phàm mục đích duy nhất chính là hy vọng Lâm Bắc Phàm có thể bảo vệ an toàn cho con gái mình.

Nếu như Lâm Bắc Phàm bỏ cuộc không quản nữa vậy thì phải làm sao bây giờ? Long Thiên Hữu nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy Lâm Bắc Phàm này quả thật là người con rể chỉ có thể may mắn mà gặp, không thể cầu mà được. Hơn nữa nếu như con gái mình còn tiếp tục ngang ngạnh, vậy thì đến cái mạng còn chả còn, vậy thì còn làm được gì nữa?

Sau khi hiểu rõ tính chất nghiêm trọng của vấn đề, Long Thiên Hữu vỗ bàn đứng lên, cả giận nói:

- Tiểu Nguyệt đúng là hơi quá đáng rồi! Lâm lão đệ, cậu đại nhân đại lượng đừng có chấp nhặt với Tiểu Nguyệt làm gì. Chuyện của Tiểu Nguyệt cứ giao cho tôi đi.

- Cháu là một người rất có nguyên tắc. Nếu Tiểu Nguyệt không thích cháu thì cháu tuyệt đối sẽ không có nài ép đâu.

Lâm Bắc Phàm khẽ thở dài, cười khổ nói:

- Hai ngày nữa cháu sẽ rời khỏi Nam Thành, về quê thăm ông nội, thuận tiện giải tỏa nỗi phiền muộn này.
- Về quê thăm ông nội cậu sao? Chuyện này quá tốt rồi! Vừa hay cùng mang Tiểu Nguyệt đi, vợ xấu cũng phải về ra mắt bố mẹ chồng mà.

- Chú nói gì?

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc nhìn Long Thiên Hữu, vẻ mặt tỏ vẻ không hiểu:

- Ý chú là, Tiểu Nguyệt cô ấy...

- Hừ, chuyện này còn chưa tới phiên nó quyết! Lâm... Bắc Phàm đúng không?

Bởi vì Long Thiên Hữu đã xác định Lâm Bắc Phàm chính là con rể mình, hiển nhiên không tiện gọi hắn là lão đệ nữa. Ông cười cười nói:

- Cậu nếu không chê Tiểu Nguyệt thì gọi tôi một tiếng nhạc phụ đại nhân. Người ưu tú như cậu, lại chân thành với Tiểu Nguyệt như vậy, tôi không tin là việc này không thành công.

- Nhạc phụ đại nhân.

Lâm Bắc Phàm không chút do dự mở miệng. Dù sao Long Thiên Hữu sớm muộn cũng là cha vợ của mình.

- Tốt, tốt lắm!

Nghĩ tới việc có thể cứu mạng con gái mình, lại có thể có được một chàng rể tốt, tâm tình Long Thiên Hữu đột nhiên tốt lên rất nhiều. Ông hiền lành nhìn Lâm Bắc Phàm, càng nhìn lại càng thích, không nhịn được gật gù liên tục.

- Tiểu Nguyệt cô ấy sẽ đáp ứng chứ?

Lâm Bắc Phàm hơi nhích lại gần Long Thiên Hữu. Hắn hoàn toàn tỏ vẻ mình đúng là con rể Long Thiên Hữu, hiểu thuận rót bia cho bố vợ.

- Chuyện này...

Vốn lúc đầu Long Thiên Hữu khi ở trước mặt Lâm Bắc Phàm có áp lực rất lớn, nhưng hiện tại đã không còn. Lâm Bắc Phàm này đã coi mình là cha vợ. Ông nâng ly, uống một ngụm bia, lấy tư cách của cha vợ thấp giọng nói:

- Phụ nữ phải lừa tới tay. Nó cùng với con đi Lâm Gia Thôn, con cứ đem nó vào trong núi sâu rừng thẳm, giả vờ lạc đường. Sau đó đợi tới buổi tối... con chắc biết, lúc ấy Tiểu Nguyệt làm gì mà không nghe con.

- Thật sao? Tiểu Nguyệt nhà mình có sợ tối không vậy?

- Sợ, con bé ấy thứ khác không sợ, chỉ sợ tối. Nếu trong núi sâu rừng thẳm thì đúng chuẩn, hắc hắc!

- Thật à? Bố cảm thấy sau khi gạo nấu thành cơm rồi hậu quả có nghiêm trọng lắm không?

- Chuyện này bố cũng khó nói trước. Con tự mà nắm chắc cơ hội đi, ngàn vạn lần được nên nể mặt bố làm gì.

Một già một trẻ bắt đầu kẻ vai sát cánh, nước bọt tung bay. Nếu như Long Yên Nguyệt thấy cảnh này không biết là sẽ có cảm tưởng gì....

Thật ra sự việc tới nước này dù là đối với Long Thiên Hữu, Long Yên Nguyệt hay Lâm Bắc Phàm mà nói đều là kết quả tốt nhất.

Chuyến đi tới Kim Sắc Hải Ngạn lần này Long Thiên Hữu lo lắng vô cùng chạy tới, cuối cùng lại cảm thấy mỹ mãn ra về.

Sau khi rời khỏi Kim Sắc Hải Ngạn, Long Thiên Hữu lo đêm dài lắm mộng, trước tiên về nhà mình tìm con gái, chuẩn bị lấy hiếu lấy tình mà đánh động nó, đẩy con gái mình vào lòng Lâm Bắc Phàm.

- Cha à?

Long Yên Nguyệt mặc một bộ áo ngủ màu hồng, thân thể tỏa ra vẻ quyến rũ vô cùng, sau khi mở cửa liền mỉm cười sáng lạng:

- Con không sao đâu, cha không cần lo lắng nữa.
- Yên Nguyệt, cha trở về là có một chuyện rất nghiêm túc muốn nói với con.

Long Thiên Hữu đi tới ghế salon ngồi xuống, rút thuốc lá ra châm lửa, rít một hơi, không nhanh không chậm nói:

- Con thử nói cách nhìn của con về Lâm Bắc Phàm kia xem nào.
- Lâm Bắc Phàm?

Long Yên Nguyệt sờ sờ gáy, vốn định nói hắn chính là một tên lưu manh nhưng rồi lại do dự, cuối cùng cũng không nói ra. Cho tới hiện giờ cô mới phát hiện ra, nếu đánh giá một cách trung thực thì thật ra hình tượng của Lâm Bắc Phàm trong lòng mình cũng không phải là rất xấu. Ngược lại hắn lại nhiều lần giúp đỡ mình, ngay cả tính mạng mình cũng là do hắn cứu.

- Nói về anh ta làm gì chứ?

Long Yên Nguyệt chu mũi, nói lảng sang chuyện khác.

- Thế là con không đúng rồi!

Long Thiên Hữu đặt cái bật lửa xuống mặt bàn, sầm mặt xuống nói:

- Tiểu Lâm tử yêu chân thành như vậy đối với con, thậm chí buổi tối hôm qua cậu ta còn không tiếc mạo hiểm tính mạng để cứu con trong lúc nguy nan, thế mà bảo con nói về cậu ta một chút lại khó thế sao?
- Ai nói là anh ta yêu con chứ?

Long Yên Nguyệt thần xui quỷ khiến thế nào lại hỏi câu này.

- Đương nhiên là chính miệng cậu ta nói cho cha biết, còn ai nói được nữa?

Long Thiên Hữu yêu thương véo véo cái mũi của cô con gái rượu, trách cứ:

- Con ơi là con, cũng không thử nghĩ mà xem. Nếu người khác không thích con thì người ta làm gì giúp con tìm súng? Làm gì giúp con lần ra đầu mối vụ trộm kinh thiên kia? Lại còn tối hôm qua nữa, nếu như cậu ta không thích con thì sao lại vì con mà ra tay chứ?
- Anh ta....

Long Yên Nguyệt hơi nghẹn lời. Mặc dù cô không tin Lâm Bắc Phàm đối mới mình si tình như vậy nhưng mà cô lại không thể phản bác được lời nói của Long Thiên Hữu. Cô thậm chí còn cảm thấy hơi mơ hồ: Chẳng lẽ Lâm Bắc Phàm thật sự, thật sự thích mình rồi sao...

- Tiểu Nguyệt, có một số người, một số việc nếu bỏ lỡ chính là lỡ cả đời. Nghe lời cha đi, tới tìm cậu ta, xin lỗi cậu ta. Lâm Bắc Phàm hai ngày nữa sẽ về quê. Con phải đi với cậu ta. Trước mặt Huyết Sắc Hoàng Hôn ngoài cậu ta ra thì cha nghĩ không còn ai có thể cam đoan cho sự an toàn của con đâu. Mà quan trọng hơn là con có thể mượn cơ hội lần này để nhận rõ tình cảm của Lâm Bắc Phàm dành cho con.
- Nhưng mà, cha à...cha rốt cục là nói chuyện gì với anh ta vậy?

Long Yên Nguyệt trợn mắt há mồm:

- Chị Vi cũng dính dáng với Lâm Bắc Phàm, còn có cả Mộc Tiểu Yêu cũng rất thân thiết với anh ta.
- Liễu Vi là bà chủ của Lâm Bắc Phàm, bọn họ có dính dáng là chuyện bình thường. Còn về Mộc Tiểu Yêu kia, cha nghĩ là còn có ẩn tình khác. Con hắn là biết, Lâm Bắc Phàm tuyệt đối không đơn giản như biểu hiện của cậu ta. Cậu ta không cần thiết phải lừa con.

Long Thiên Hữu hút điều thuốc, nghiêm mặt nói:

- Với thực lực của cậu ta, muốn trái ôm phải ấp, nằm giữa rừng hoa thì quá đơn giản. Thế mà cậu ta lại nằm lần bảy lượt dành thời gian cho con. Sở dĩ cậu ta làm như vậy chứng minh là cậu ta thật lòng đối với con.

- Cha!

Long Yên Nguyệt đứng dậy, dậm dậm chân, vội kêu lên:

- Không phải như cha tưởng đâu. Lâm Bắc Phàm lừa cha đấy.

- Làm càn! Con mới lừa cha thì có. Ba tháng trước chuyện con mất sủng sao không nói cho cha biết?

Long Thiên Hữu đứng dậy, phất tay áo nói:

- Nói gì thì nói, con phải đi tìm Lâm Bắc Phàm, xin lỗi cậu ta cho cha.

- Con không!

- Lại còn không? Không nói tới chuyện Lâm Bắc Phàm có yêu con hay không, nếu lần này con không đi tìm cậu ta vậy thì mạng con làm sao đây?

- Con... Lâm Bắc Phàm mặc dù không phải là một người bại hoại thì cũng là một kẻ lưu manh. Con đi tìm anh ta, anh ta sẽ bắt nạt con.

- Bắt nạt con là đáng rồi! Con không nghĩ tới bản thân thì cũng phải nghĩ tới cha, tới mẹ con chứ. Con nếu có xảy ra chuyện gì thì mẹ con sống thế nào? Cha sống thế nào đây? Hơn nữa Lâm Bắc Phàm có chỗ nào không tốt hả?

Long Yên Nguyệt khẽ cắn răng, cúi đầu. Một lát sau hai giọt nước mắt ứa khuất rơi xuống mũi chân cô.

- Tiểu Nguyệt, con là con gái duy nhất của cha mẹ, cha mẹ không muốn con gặp chuyện gì không hay.

Long Thiên Hữu thấy con gái rơi lệ cũng mềm lòng, xoa đầu Long Yên Nguyệt, trấn an nói:

- Cha đã nói chuyện với Lâm Bắc Phàm rồi, không sai đâu.

- Cha nguyện tin tưởng Lâm Bắc Phàm chứ không tin con gái cha, hu hu...

- Được rồi, đừng có khóc. Cha tin tưởng Tiểu Nguyệt, cha tất nhiên là tin tưởng Tiểu Nguyệt.

Long Thiên Hữu nhẹ nhàng ôm con gái vào lòng, hít sâu một hơi, vẻ ưu sầu và lo âu trên mặt đã biến mất.

- Hu hu... Lâm Bắc Phàm...là một tên lưu manh, là đồ bại hoại, con muốn cha nói, Lâm Bắc Phàm là đồ lưu manh bại hoại, hu hu...

- Lâm Bắc Phàm là lưu manh bại hoại, Lâm Bắc Phàm là lưu manh bại hoại...

Long Thiên Hữu khe khẽ nói, đôi mắt đã ngân ngấn nước mắt.

Tình thương của mẹ vô tư có thể sánh với nhật nguyệt, tình thương của cha vô bờ bến có thể khiến thiên địa động lòng!

Nằm trong lòng cha mình một lúc lâu, Long Yên Nguyệt cuối cùng cũng ngừng khóc.

Sau khi tâm trạng bình tĩnh lại, cô ngẩng khuôn mặt còn ngấn lệ lên nhìn cha mình, cười nói:

- Cha, con cũng nên đi tìm Lâm Bắc Phàm. Cha biết con gái cha mà, chỉ có con bắt nạt người khác, không ai có thể bắt nạt con!

- Đương nhiên rồi!

Long Thiên Hữu cười sang sảng, vỗ vỗ vai Long Yên Nguyệt.

Hừ, Lâm Bắc Phàm, lão nương cũng nên tìm anh. Chẳng lẽ anh tưởng là lão nương không xơi được anh sao....

....

Ăn cơm tối xong, Lâm Bắc Phàm lại như mọi ngày xuất hiện ở quán mặt chược gần Kim Sắc Hải Ngạn.

Bà chủ quán Từ Đan vội đứng dậy nhiệt tình đón tiếp. Chồng cô thường trú ở nước ngoài, ai có thể hiểu nổi nỗi cô đơn trong chốn khuê phòng đây? Rất nhiều lúc Từ Đan đã cố tình và như vô ý nhìn ra bên ngoài quán, hy vọng là thấy hình bóng Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm là một thanh niên, mặc dù biểu hiện tùy tiện phớt đời nhưng nụ cười của hắn lại trong sáng. Ánh mắt hắn nhìn mình cũng không có vẻ ngụy quân tử giả mù sa mưa như những người khác, khiến mình thoải mái biết bao!

Trước kia thầy Lý một lần chơi mặt chược với Lâm Bắc Phàm sau khi thấy Lâm Bắc Phàm liền theo bản năng mà run rẩy. Cái con chó nhật này mình đánh với hắn một lần, hắn không ngờ lại liên tục mấy lần Thiên Hòa, khiến mình thua tới không biết nam bắc, đến buổi tối về nhà dưới dâm uy của bà xã, mình bị phạt quỳ cả đêm trên tấm gỗ dùng để giặt đồ.

- Thầy Lý, cùng nhau đánh một vòng không?

Từ Đan vội vàng gọi người chơi.

- Không đánh, không đánh, tôi còn phải đi mua tã cho cháu.

Ông lão vội vã khoát tay, chạy trốn.

Bên trong quán mặt chược người đến kẻ đi, muốn tiếp cận vài người rất dễ dàng. Đặc biệt là Lâm Bắc Phàm lại là khách quen của quán, rất nhiều người đã nghe kể về chuyện Thiên Hòa của Lâm Bắc Phàm. Nhưng làm bọn họ cảm thấy hứng thú chính là thái độ giả dối của Lâm Bắc Phàm trước mặt mỹ nữ. Nghe đồn hắn đã cự tuyệt mỹ nữ này hai lần, thật là khốn kiếp mà.

Liên tục Thiên Hòa, mặc dù là vận khí quá tốt nhưng mọi người cũng chỉ cười mà cho qua. Nhưng hai lần cự tuyệt yêu cầu của mỹ nữ thì lại khiến đám đàn ông tức giận! Hai tên thường phối hợp ở nơi này liếc nhau một cái, hướng về phía Lâm Bắc Phàm đi tới từ xa đã hô:

- Đến đây, chúng ta mấy người làm một bàn nào.

83. Chương 83: Tôi Muốn Theo Anh Về Quê Cày Ruộng.

Không phải chỉ là chơi thôi sao? Đánh với ai mà chả thế phải không? Trước kia tiền lương một tháng hai ngàn đồng, Lâm Bắc Phàm cho dù thua hết toàn bộ cũng không nhú mảy. Mà hiện tại hắn có trong tay đã hơn sáu mươi vạn, có thể quan tâm tới mấy đồng bạc lẻ ở đây à? Nói cho mà biết, chí hướng của anh đây là ở Đại Hội Thần Bài hai mươi ngày sau đó.

Thấy hai người đàn ông bắt chuyện với mình, Lâm Bắc Phàm hiển nhiên là không nhiều lời, vẻ mặt vẫn giữ nụ cười như thường, tùy tiện ngồi xuống một bàn mặt chược, cười nói:

- Được, nhưng mà chị Từ này, chị ngồi trước mặt em để em được ngắm mỹ nữ nhé.

Nghe thấy Lâm Bắc Phàm nói đùa một câu, vẻ mặt Từ Đan tươi như hoa đào, cái cổ trắng nõn cũng hồng lên như ánh bình minh, đôi mắt to long lanh như nước liếc Lâm Bắc Phàm một cái, sau đó tự nhiên là hào phóng ngồi đối diện với Lâm Bắc Phàm.

Chẳng qua là chuyện thắng thua hai ba trăm đồng mà thôi, Lâm Bắc Phàm hiển nhiên là không cần Tiểu Kim hỗ trợ. Nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn khá chăm chú đối với chuyện này. Điều này không quan hệ tới việc có tiền hay không. Chỉ là Lâm Bắc Phàm từ trước tới nay vẫn thế đối với quy tắc của trò chơi, nếu không thì chơi cũng có ý nghĩa gì nữa.

Nhưng khiến Lâm Bắc Phàm mừng rỡ chính là từ khi tu luyện Long Tu Bảo Điển đạt tới nhị trọng (tầng hai), cảm giác của bản thân lại mình mạnh hơn rất nhiều. Trước kia chơi mặt chược thì mình sở vuốt không được, hiện giờ chỉ không cần xem, chỉ cần vuốt nhẹ một cái là có thể biết đây là quân gì.

Thần bài chính là tay mắt lạnh lẽo và trí nhớ hơn người. Cứ như thế mà nói, sau này mình tu luyện Long Tu Bảo Điển lên cấp thì có không cần Tiểu Kim hỗ trợ mình cũng có thể trở thành Thần Bài trong truyền thuyết hả! Ha ha...ây! Chỉ tiếc là cái con ác long Barbara kia thật sự là làm hỏng hết tâm trạng mình. Nếu không có mối nguy hiểm tiềm tàng này thì cuộc sống của mình sẽ hạnh phúc biết nhường nào...

Luật chơi mật chược của Nam Thành làm một nhà nhà hòa bài, ba nhà còn lại chung tiền. Mà hai người đàn ông kia quyết ý khiến cho Lâm Bắc Phàm thua cháy túi, ra ám hiệu với nhau, cuối cùng hai người này hết người nợ lại tới người kia ăn.

Từ Đan là bà chủ, hiển nhiên là biết bí ẩn trong này. Sở dĩ cô không chỉ ra là muốn thử xem Lâm Bắc Phàm có thủ đoạn gì. Một khi Lâm Bắc Phàm thực sự là Thần Bài thì dù là thế nào mình cũng lập tức viết giấy ly hôn.

Chẳng qua khiến Từ Đan thất vọng là Lâm Bắc Phàm cũng không ra được Thiên Hòa, tiền trong túi cứ cuộn cuộn đội nón ra đi.

Mặc dù Lâm Bắc Phàm không phải là một Thần Bài nhưng Từ Đan vẫn có cảm tình như trước đối với Lâm Bắc Phàm. Kể tiếp cô không ngừng nháy mắt với Lâm Bắc Phàm, hy vọng Lâm Bắc Phàm có thể biết khó mà lui.

Ngẩn người ra, Lâm Bắc Phàm cuối cùng cũng hiểu ra, vỗ mạnh bàn đứng dậy chỉ vào hai người đàn ông kia, lòng đầy căm phẫn nói:

- Đem, lại dám giở trò trước mặt ông mày à? Tao còn bảo làm sao hôm nay lại đen như vậy.

Những người cả ngày lẫn lộn ở quán mật chược kiếm sống có ai là bình thường chứ? Hai người này cũng thuộc hàng vô lại, một người trong đó cười lạnh, nửa nạc nửa mỡ nói:

- Mày nói bọn tao thì phải có chứng cứ.

- Nghe nói mày lần trước còn được liên tục mấy ván Thiên Hòa cơ mà, anh em bọn tao còn đang ngứa mắt đây.

Một người khác đứng lên, khiêu khích nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Muốn chơi thì ngồi xuống đánh tiếp, không chơi thì biến đi cho ông, ông mày ở Nam....

Người này còn chưa nói hết câu tự nhiên im bặt, đôi mắt nhìn chăm chăm vào phía sau Lâm Bắc Phàm.

Dần dần, khách bên trong quán mật chược đều ngừng mọi động tác, toàn bộ đều nhìn về phía sau Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm lông tóc dựng ngược, tưởng là đã có đại sự gì xảy ra, quay phắt đầu lại, lại thấy Long Yên Nguyệt xinh đẹp tuyệt trần đang nhìn mình mỉm cười.

Long Yên Nguyệt đứng phía sau Lâm Bắc Phàm, thân hình đầy đặn gợi cảm khiến người ta nhìn vào mà kinh tâm động phách. Cô mặc một bộ quần áo bình thường hàng ngày, áo trắng như tuyết, hơi bay bay trông như Quảng Hàn tiên tử, đang ở trên cung trăng chờ khách tới.

Hàng mi như liễu rủ, đôi mắt phượng như nước hồ thu, thâm thúy linh động, mang theo nụ cười ôn nhu, ánh mắt như biển, dưới cái mũi xinh xắn là cái miệng nhỏ nhắn. Đôi môi không tô son mà đỏ thắm, cái cổ thiên nga trắng ngần, kiêu ngạo nâng khuôn xinh đẹp; bờ vai như được điêu khắc, bộ ngực sữa căng tròn, vươn lên ưu mỹ. Vòng eo nhỏ nhắn trắng như tuyết hơi hở ra, bên dưới là cặp mông đầy đặn được phủ bởi chiếc váy. Gió nhẹ thổi khẽ, khiến cho đôi chân dài trắng tấp hoàn mỹ như ẩn như hiện.

Cái gì được gọi là hồng nhan họa thủy (người đẹp là nguồn gốc của tai họa)? Đó chính là Long Yên Nguyệt.

Cha vợ ra tay quả nhiên là khác hẳn bình thường! Nguyệt Nguyệt ơi là Nguyệt Nguyệt, cho dù cô có bảy mươi hai phép biến hóa thì cũng không thể thoát khỏi Ngũ chỉ sơn của Tiểu Lâm ca hả! Chỉ là cái cô bé này cũng chỗ lồi chỗ lõm rõ ràng thật, hôm nào Tiểu Lâm ca phải tóm lấy mà thể hiện khả năng của phu quân mới được!

- Ha ha, tôi vừa mới đùa thôi, sao lại không chứ, chơi tiếp đi, chúng ta chơi tiếp.

Lâm Bắc Phàm cũng không thèm chào hỏi Long Yên Nguyệt, quay đầu lại nhìn hai người đàn ông kia gật đầu nói.

Sau khi nghe thấy Lâm Bắc Phàm nói, hai người kia mới định thần được. Mỹ nữ, đúng là mỹ nữ! Lâm Bắc Phàm này chẳng lẽ lại có thể cự tuyệt người phụ nữ này? Trời ạ, tuyệt đối là không có khả năng, không có khả năng!!!

Thấy những người trong quán mặt chột đều nhìn mình, trái tim thích hư vinh của hai người cực độ bành trướng, vì trước mặt Long Yên Nguyệt mà biểu hiện một chút. Một người hừ lạnh một tiếng, có vẻ vênh vào nói:

- Mày nói bọn tao chơi gian là nói đùa à? Giờ bọn tao nói cho mày biết, bọn tao chơi gian đấy, mày làm sao nào?

- Tiểu Lâm ca, anh chơi mặt chột à?

Mấy người đàn ông trong quán mặt chột nghe lời này của Long Yên Nguyệt xong, cả người mềm nhũn ra. Ngay cả trong lòng Lâm Bắc Phàm cũng mơ hồ rung động. Cô nhóc này không then là người hai mặt nhĩ! Lúc bước bình thì kẻ khác phải đứng từ xa mà nhìn lại, nhưng lúc ôn nhu thì dù là giả vờ ôn nhu cũng có thể lấy mạng đàn ông!

Hai người đàn ông kia mạch máu căng phồng lên, suýt chút nữa là không kìm được ở trong quán mặt chột nhào tới ôm Long Yên Nguyệt mà ăn sống.

- Biết tôi đánh mặt chột mà còn tới làm phiền à?

Lâm Bắc Phàm bất mãn nói, lại rút từ trong túi ra một bao thuốc Vạn Bảo Lộ, đứng dậy đưa cho hai người đàn ông kia, cười bồi nói:

- Hai vị đại ca, xấu hổ quá. Phụ nữ không hiểu chuyện, giờ lại chạy ra quán mặt chột, thế này không phải là chặn đường làm ăn của hai vị đại ca sao?

Long Yên Nguyệt tức sôi máu, nhưng tạm thời còn còn không dám trở mặt với Lâm Bắc Phàm, chỉ có thể tựa vào phía sau hắn, lộ ra nụ cười xin lỗi, tùy ý để cái tên xấu xa Lâm Bắc Phàm này diễn trò cho mình xem.

Hai người đàn ông kia, kể cả là những người khác trong quán mặt chột đều không ai không dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lâm Bắc Phàm. Chính mình vô dụng bị người khác bắt nạt còn muốn đưa người phụ nữ như hoa như ngọc ra chịu trận sao? Lâu lắm rồi không gặp qua người đàn ông này vô sỉ tới mức này rồi?

Một người đang ông không nhịn được, nhận lấy điều thuốc trong tay Lâm Bắc Phàm, tâm tình kích động nói:

- Bất lực, đồ bất lực. Ông mày khi dễ mày, mày lại giận cá chém thớt với phụ nữ à? Ông mày coi thường nhất là loại đàn ông bắt nạt phụ nữ.

Hầu như người nào trong quán cũng khen hay! Gã đàn ông này thật không xứng có được một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, dù là làm bạn cũng không xứng!

- Tôi khi dễ bạn gái của tôi, liên quan gì tới anh hả?

Lâm Bắc Phàm nheo nheo mắt, bình tĩnh nói.

Người đàn ông kia mở miệng thở hồng hộc, sau đó nhìn Long Yên Nguyệt phía sau Lâm Bắc Phàm, tận lực nở một nụ cười hòa ái, nói:

- Tiểu thư, cô nói cho tôi biết, hắn là bạn trai cô sao? Cô không cần sợ, nếu hắn dám bắt nạt cô, tôi hôm nay sẽ lột da hắn.

- Tôi...

Long Yên Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi, trầm mặc một lúc, không thể làm gì khác là đành tương kế tựu kế, oán hận nói:

- Em muốn đi thi theo anh về quê cày ruộng, hơn nữa anh cũng đã đồng ý rồi. Hôm nay em tới tìm anh là muốn hỏi xem bao giờ anh đưa em đi đây?

Một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần lại muốn theo một gã đàn ông bất lực về quê cày ruộng. Những người trong quán mặt chước đều hóa đá hết.

Chỉ có Từ Đan cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản như vậy. Nhưng dù là thế nào, Lâm Bắc Phàm sớm đã nghĩ kể trước rồi.

Lâm Bắc Phàm nheo nheo mắt, thận trọng suy nghĩ, sau đó mới rất không tình nguyện nói:

- Đã như vậy thì em giúp anh trả hết toàn bộ tiền thua mặt chước đi, tối nay anh đem em về quê.

Long Yên Nguyệt không nói hai lời, vội vàng rút từ trong ví da ra một xấp tiền.

- Khoan đã!

Một người đàn ông không nhịn được nữa. Hắn chỉ tay vào mặt Lâm Bắc Phàm, gần như là quát lên:

- Mày dựa vào cái gì mà mang vị tiểu thư này về quê cày ruộng hả? Mày có bản lĩnh gì, có tư cách gì mà đem vị tiểu thư này đi chứ? Thừa dịp ông mày còn chưa nổi nóng, mau biến về quê đi. Nếu không thì hôm nay ông mày dần cho nhừ xương.

- Mày biết Diệp Phong không? Nói thật cho mày biết, bọn tao là bạn bè thân thiết với Diệp Phong đây!

Một người đàn ông khác không nhịn được nói:

- Mày thức thời thì mau biến đi, tiền mày thua ông mày thí cho đấy.

Hóa ra là thủ hạ của gã mặt trắng Diệp Phong à? Diệp Phong không phải là con ruồi bên cạnh Liễu Vi sao? Không nói tới các người, cho dù là Diệp Phong tới đây, thấy mặt ông mày chỉ sợ cũng bị dọa cho tè ra quần! Lâm Bắc Phàm thảm cười lạnh, quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt, gật đầu bảo:

- Còn đứng ngây ra đấy à? Bạn trai của em bị người ta chỉ vào mặt mà chửi, em thấy đẹp mặt sao?

Long Yên Nguyệt cố nhịn nổi giận muốn học máu, trong lòng thầm nghĩ, bảo vệ tính mạng là quan trọng. Đợi bà tới Lâm Gia Thôn xong, bà nhất định sẽ dùng trăm ngàn cách để xử mày. Chỉ cần lọt vào tay bà thì mày không chết cũng bị lột da!

Từ từ, vẻ mặt Long Yên Nguyệt nghiêm nghị hẳn lên. Một cô gái vừa rồi còn như con chim nhỏ nép vào lòng người, khiến cho người ta rung động, giờ phút này sắc mặt lại đanh như thép, từ trên người tỏa ra chính khí mẽ mẽ! Cái đó và nghề nghiệp của Long Yên Nguyệt có liên quan, không cần phải giả vờ.

- Tôi đi theo Tiểu Lâm ca về quê cày ruộng, liên quan gì tới các người?

Long Yên Nguyệt tiến lên hai bước, lạnh lùng nhìn người đàn ông kia:

- Vừa rồi các người nói gì? Các người làm sao? Giờ bà mày muốn đánh người thì thế nào?

Long Yên Nguyệt tiến nhanh tới, tiện tay tát vào mặt một người. Cô sớm biết hai người đàn ông này cũng không phải loại tốt đẹp gì, thoát nhìn thì là ra mặt giúp mình nhưng trên thực tế là do tâm lý ghen ghét. Hơn nữa tâm trạng Long Yên Nguyệt lúc này vô cùng không tốt, một cái bạt tai này có thể nói là vang như đánh trống.

- Cô...

Người đàn ông kia không thoát khỏi sự tập kích bất ngờ của Long Yên Nguyệt, sau khi bị đánh ngất ngốc nhìn Long Yên Nguyệt, một lúc sau rốt cục nổi giận gầm lên:

- Con đàn bà đầu đất này!

Người này không ngờ lại dám mắng mình là ngu ngốc sao? Hắn chẳng lẽ không biết phụ nữ rất kiêng kỵ bị mắng là đầu đất hả? Long Yên Nguyệt đã muốn nổi điên...

Khách trong quán mặt chước đều dừng tay, trong lòng cực kỳ hưng phấn muốn xem sự tình tiếp tục phát triển tới đâu.

Mà ở phía sau, Lâm Bắc Phàm đang uất ức vô cùng, neho mắt nhìn người đàn ông bị đánh kia, giọng nói bình tĩnh khiến người ta bực mình:

- Mày nói tao bất lực thì không sao, ông mày có thể tha thứ cho. Nhưng mày lại dám nhục mạ bạn gái tao thì không xong rồi.

84. Chương 84: Ước Pháp Tam Chương.

Hai gã kia gần như tức muốn học máu. Ngay từ đầu bọn hắn ra vẻ thay mỹ nữ ra mặt, ai dè mỹ nữ không cảm kích lại còn đánh bọn họ. Nói khó nghe một chút thì đây là do bọn họ tự chuốc lấy. Nếu giờ mà chúng nổi điên lên thì có vẻ vô lại quá, nhưng Lâm Bắc Phàm lại đứng ra, như vậy thì không còn vấn đề gì nữa. Đánh đàn ông cuối cùng thì vẫn còn dễ coi hơn đánh phụ nữ.

Nếu là người khác ở trong quán mạt chược gây chuyện thì Từ Đan nhất định sẽ tới khuyên bảo. Nhưng mà đối tượng lại là Lâm Bắc Phàm, cô cũng mừng rỡ ở một bên xem tuồng. Kỳ thật Từ Đan là muốn thử xem Lâm Bắc Phàm giả trừ ăn thịt cạp, có thể nói đây là một chuyện rất vui vẻ. Trong mắt tình nhân có Tây Thi, chuyện này chính là như vậy! Hơn nữa hai tên kia rất vô lại, thường xuyên gây chuyện bên trong quán, ảnh hưởng tới chuyện làm ăn của cô, mượn tay Lâm Bắc Phàm đuổi chúng đi cũng tốt! Nhưng Từ Đan vẫn chuẩn bị một chút, nếu Lâm Bắc Phàm yếu thế là cô liền lập tức báo cảnh sát.

- Được, được lắm, hôm nay nếu không đánh cho mẹ mày cũng không nhận ra mà thì tên tao đọc ngược.

Lúc đánh nhau Lâm Bắc Phàm chưa bao giờ nói nhảm, trừ phi hắn không có nắm chắc phần thắng.

Khi gã đàn ông kia đang còn đang ra vẻ tàn nhẫn thì Lâm Bắc Phàm đã đứng lên, vươn tay trái nắm tóc gã lôi đi. Đầu gã liền đập một phát lên bàn mạt chược. Mà sau đó tay phải Lâm Bắc Phàm đã sớm theo sát. Một cái tát vang dội lại một lần nữa vang lên trên mặt gã.

- Chát!

Một tiếng này vang lên khiến màng nhĩ hai tai gã ù đặc, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Tầng thứ hai của Long Tu Bảo Điện đâu phải chỉ là để chơi. Dù là Long Yên Nguyệt cũng không phải là đối thủ của Lâm Bắc Phàm. Nếu không phải là Lâm Bắc Phàm nương tay thì phỏng chừng là anh bạn này đã đi tây phương cực lạc ngắm cảnh rồi.

Khuôn mặt những người trong quán mạt chược trở nên nghiêm chỉnh, trong lòng không ai là không giờ ngón cái lên với Lâm Bắc Phàm. Nhìn mà xem, đây mới là một người đàn ông chân chính, những chuyện cón con thì không thèm chấp, nhưng đã đụng tới nguyên tắc là vô cùng kiên định lập trường của mình!

Còn một gã vô lại thấy tình hình không ổn, xoay người vác một cái ghế lên.

Chỉ là anh bạn của chúng ta vừa mới giờ ghé lên xoay người lại đã thấy hai người phụ nữ xinh đẹp. Long Yên Nguyệt cùng với Từ Đan một trái một phải. Long Yên Nguyệt thì đầm thẳng một đầm, còn Từ Đan thì dùng chiêu thức đặc trưng của nữ giới " Cừu Âm Bạch Cốt Trảo".

Long Yên Nguyệt ra tay là vì lo lắng mình không động thủ thì Lâm Bắc Phàm sẽ tức giận. Cô đương nhiên là biết Lâm Bắc Phàm không thèm coi tên vô lại này vào đâu; về phần Từ Đan thì ra tay thật sự bởi vì lo lắng Lâm Bắc Phàm bị thương. Hai người phụ nữ liên thủ, mấy giây đã đánh tên vô lại lăn ra đất. Hai người nhìn nhau cười, hơi xấu hổ, trong lòng lại dâng lên một cảm giác không rõ là chua hay ngọt...

Một tên vô lại bị đập mặt vào bàn mạt chược, một tên thì quỳ rạp trên mặt đất. Hai người này hiển nhiên là có kinh nghiệm đánh lộn rất phong phú, biết là sau khi bị ăn đòn nặng không thể tùy tiện mà cử động. Cả hai nằm im không nhúc nhích, tới khi thấy có vẻ không bị đánh tiếp mới lảo đảo đứng dậy.

- Con mẹ mày, có giỏi thì đừng chạy.

Hai người vừa nói vừa sợ hãi chạy ra ngoài cửa quán.

Sau khi chạy ra ngoài, một người vội rút điện thoại di động ra bấm một dãy số.

- Phong ca, chúng em đang bị người ta đánh ở quán mạt chược Đan Đan. Anh nếu không tới giúp bọn em một chuyến thì bọn em chẳng còn mặt mũi nào mà gặp người ta.
 - Con mẹ nó, giữ bọn nó lại, tao lập tức dẫn người tới. Cần bao nhiêu người?
 - Đối phương chỉ có một thanh niên, nghe nói là bảo vệ của karaoke Kim Sắc Hải Ngạn, là một thằng nhà quê thôi. Anh có tùy tiện mang vài người tới là được.
 - Mày bảo, có phải là một thanh niên tầm hai mươi tuổi không? Tên hần hần là Lâm Bắc Phàm.
 - Vâng vâng, tên hần thì em không biết nhưng mà đúng là có một phụ nữ gọi hần là Tiểu Lâm Ca. Phong ca, cần gì biết hần tên là gì, mau dẫn người tới đây đi, thừa dịp này mà lợi dụng. Bên cạnh hần còn có một người phụ nữ ngon lành cực.
 - Alo, alo...Phong ca, anh nói gì đi chứ! Alo...alo...
 - Con mẹ mày thằng chó, đi ăn phân đi. Thiếu chút nữa mày hại chết ông rồi.
- Ở đầu kia Diệp Phong rống lên, không chút do dự cúp máy.

....

Lâm Bắc Phàm cảm ơn Từ Đan xong liền rời khỏi quán mạt chược. Hần cũng chẳng sợ hai tên vô lại kia dám tới quán của Từ Đan gây chuyện. Bởi vì hai tên đó mà gọi điện cho Diệp Phong hần là Diệp Phong sẽ nói cho chúng biết, tốt nhất là nên nhịn nhục đi!

Long Yên Nguyệt như chú chim nhỏ nét vào sát phía sau Lâm Bắc Phàm. Bộ dáng này đúng là muốn bao nhiêu hiền dụ có bấy nhiêu hiền dụ, muốn bao nhiêu ôn nhu có bấy nhiêu ôn nhu.

Nói thật là trong lòng Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất sáng khoái.

- Lần này tôi không tiện tìm Vi nhi xin phép. Cô với Vi nhi là chị em tốt, cô nói với cô ấy đi. Nói là tôi muốn xin phép nghỉ một thời gian, xem lúc nào cha cô mới khiến Liêu Thiên Cửu hủy bỏ được hợp đồng với Huyết Sắc Hoàng Hôn.
- Vâng.

Long Yên Nguyệt nhu thuận trăm bề, lần đầu tiên nói chuyện trước mặt Lâm Bắc Phàm có vẻ dịu dàng của phụ nữ.

Hừ hừ! Nguyệt Nguyệt ơi Nguyệt Nguyệt. Từ từ rồi em sẽ biết sự lợi hại của Tiểu Lâm Ca. Sau này chơi PK, Tiểu Lâm Ca muốn em mặc trang phục cảnh sát là em sẽ mặc trang phục cảnh sát, muốn em mặc bikini là em phải mặc bikini. Sau khi đánh đổ được mỹ nữ, Lâm Bắc Phàm cảm thấy bản thân vô cùng bá khí. Chẳng còn cách nào, sứ mạng trên vai Tiểu Lâm Ca rất vĩ đại mà.

Sau khi trở về gian phòng trọ của mình, Lâm Bắc Phàm vắt chân chữ ngũ, vênh váo châm thuốc hút, sau đó lại như cười như không nhìn Long Yên Nguyệt, không nhanh không chậm nói:

- Nói thế nào thì cô cũng xem là một nửa bạn gái của tôi, tôi hiện giờ gọi cha cô là cha vợ rồi. Không tin thì cô gọi điện hỏi cha tôi coi. Nhưng mà tôi biết, cô nói sao cũng không đồng ý.
- Long Yên Nguyệt không dám nói dối. Cha mình quả thật rất cam tâm tình nguyện nhận chàng rể này. Nhưng mà nguyên nhân lớn nhất của cha mình là xuất phát từ lo lắng cho sự an toàn của mình. Nếu như Huyết Sắc Hoàng Hôn không tìm mình thì cha mình vạn lần không có khả năng lại có thể tùy tiện nhận tên hôn đản này làm con rể.
- Không đồng ý cũng không sao. Cảm tình có thể từ từ bồi đắp. Tôi mang cô về quê thật ra là vì bảo vệ cô. Cô đã không đồng ý làm bạn gái tôi thì tôi sẽ không buộc phải bảo vệ cô. Cô ít nhất phải đáp ứng một điều kiện của tôi, nếu không thì chuyện này khỏi bàn.
- Điều kiện gì?

Long Yên Nguyệt nhú mày. Cái gã Lâm Bắc Phàm này rốt cục có bao nhiêu bí mật?

- Ở Lâm Gia Thôn, cô cứ việc ăn no uống say, có thời gian thì tôi sẽ tận tình địa chủ mà dẫn cô đi ngắm phong cảnh.

Lâm Bắc Phàm nheo nheo mắt, quay đầu yên lặng nhìn Long Yên Nguyệt, sau đó thay đổi ngữ khí, trầm giọng nói:

- Nhưng ở đó dù là cô thấy gì, nghe được gì thì mọi chuyện đều không được nói với người khác.

Dù biết Lâm Bắc Phàm chưa lâu nhưng Long Yên Nguyệt biết Lâm Bắc Phàm có một thói quen. Đó chính là mỗi khi Lâm Bắc Phàm nheo nheo hai mắt thì tuyệt đối không phải đang nói đùa. Mỗi khi hắt nheo nheo mắt mà nói thì mỗi lời nặng tựa ngàn cân.

Chẳng lẽ ở Lâm Gia Thôn có sông bạc ngầm sao? Hay là ở đó có ổ mại dâm? Trong đầu Long Yên Nguyệt hiện lên đủ loại giả thiết.

Lâm Bắc Phàm hòa hoãn cười cười nói:

- Tiểu Nguyệt, đừng suy nghĩ nhiều, không nghiêm trọng như cô tưởng tượng đâu.

- Ai là Tiểu Nguyệt hả? Đồ độc ác... chuyện này tôi không phản đối. Nhưng Tiểu Nguyệt không phải là để cho anh gọi đâu nhé.

Long Yên Nguyệt thản nhiên cười với Lâm Bắc Phàm.

- Anh cũng vừa nói tình cảm là cần phải bồi dưỡng. Mà bồi dưỡng tình cảm thì cần có thời gian.

- Dù cô không coi tôi là bạn trai của cô nhưng tôi đã sớm coi cô là bạn gái rồi.

Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc, khước miệng tươi cười đầy vẻ đùa cợt, không thể nhận ra lời hắt nói là thật hay giả.

Cho dù là thật hay giả thì đối với Long Yên Nguyệt cũng không có gì quan trọng, bởi vì cô chẳng muốn trở thành bạn gái của Lâm Bắc Phàm.

- Vậy, Tiểu Lâm Ca, đi Lâm Gia Thôn tôi cũng đáp ứng anh không nhìn chuyện không nên nhìn, không nói chuyện không nên nói, nhưng mà...

Long Yên Nguyệt tiến lên hai bước, do dự một chút, nỉ non nói:

- Người ta còn chưa từng yêu đương, cha lại muốn người ta ở cùng một chỗ với anh, người ta sợ. Hơn nữa một mình đi cùng anh về quê, người ta lại càng lo.

Cứ một câu lại người ta, nói cho tới trái tim của Lâm Bắc Phàm muốn say đắm. Mấy năm nay Lâm Bắc Phàm đã có một kết luận: Người phụ nữ của công việc hay những người phụ nữ mạnh mẽ lúc làm nũng thì còn hơn những người vốn yếu điệu thực nữ không biết bao nhiêu lần.

- Cô muốn nói cái gì?

- Người ta muốn ước định ba điều với anh, hy vọng là Tiểu Lâm Ca đáp ứng người ta.

Lâm Bắc Phàm mềm nhũn cả người, đại não nóng lên, hoành tráng mà phun một ngụm khói, sáng khoái nói:

- Tiểu Nguyệt, không nói là ba điều, có là ba mươi điều...chỉ cần...đương nhiên cũng phải xem ba điều này là ba điều gì.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm thầm hô, nguy hiểm thật. Chút nữa là vào bẫy của cô nhóc này rồi.

Ngay từ đầu thấy Lâm Bắc Phàm nói hoành tráng như vậy, Long Yên Nguyệt đã mừng như điên. Nếu có thể có được ba mươi điều kiện thì Long Yên Nguyệt tuyệt đối sẽ không khách khí! Nhưng ngay sau đó lại thấy Lâm Bắc Phàm dừng cương bên bờ vực, Long Yên Nguyệt chỉ có thể thâm thở dài, thâm nghĩ đúng là mị công của mình chưa được tốt rồi! Trầm ngâm một chút, Long Yên Nguyệt ôn nhu nói:

- Điều thứ nhất, anh là con rể của cha tôi, nhưng hiện tại anh không phải chồng tôi. Về phần lúc nào trở thành chồng tôi thì còn phải xem biểu hiện của anh sau này.

Mặc dù biết là Long Yên Nguyệt có chủ ý gì nhưng Lâm Bắc Phàm cũng chẳng cần. Hắn đầu tiên là muốn trái tim của Long Yên Nguyệt. Người này gặt tàn thuốc, cười nói;

- Hợp tình hợp lý, đương nhiên không thành vấn đề.

- Điều thứ hai là sau khi đi Lâm Gia Thôn, nếu như người ta có chỗ nào không tốt thì anh cũng không được khi dễ người ta. Anh ngắm lại xem, người ta là một cô gái, đi theo anh về quê, hoàn cảnh không quen, nếu như anh lại còn bắt nạt người ta, vậy...

Câu nói kế tiếp Long Yên Nguyệt không nói, nhưng đôi mắt lại ngân ngấn nước...

Mặc dù biết là Long Yên Nguyệt đang diễn trò nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn động tâm như trước. Hắn nhếch miệng, khẽ cười rồi gặt đầu.

- Người ta từ nhỏ đã vào quân đội, ăn cơm chén lớn, vẫn chưa có cơ hội vào nhà bếp, hiện giờ cũng không biết nấu nướng.

Nói tới đây Long Yên Nguyệt hơi đỏ mặt. Cô cúi đầu nhẹ giọng nói:

- Điều thứ ba là sau khi tới Lâm Gia Thôn, việc nhà tôi không làm. Anh phải thể hiện đầy đủ trách nhiệm của một người đàn ông, nấu cơm cho tôi ăn, giúp tôi giặt quần áo, giúp tôi...

Càng nói tiếp, tiếng nói của Long Yên Nguyệt càng nhỏ, mặt lại càng đỏ bừng, cuối cùng ậm ừ nói không rõ nữa.

Lâm Bắc Phàm nghe tới đây thì hải hùng khiếp vía, không ngờ lại còn muốn mình giặt quần áo cho, có phải là kể cả nội y hay không? Cô bé này là cục phó cục cảnh sát, mạnh mẽ nhanh nhẹn, thông minh trí tuệ nhưng cuộc sống hàng ngày lại đúng là một cô công chúa con, chẳng khác gì cái bình hoa....

Lâm Bắc Phàm đứng lên, cười cười nhìn vẻ mặt ửng đỏ của Long Yên Nguyệt, sau đó nhẹ nhàng nâng cằm của cô nhóc này lên.

Long Yên Nguyệt bị ép phải ngẩng đầu lên, nhưng hai mắt lại nhắm chặt lại, đôi tay nắm thật chặt, giữ trước ngực mình. Đối với động tác khiêu khích lớn mật này của Lâm Bắc Phàm, Long Yên Nguyệt cũng không có gì phản cảm, chỉ là sự xúc động và sợ hãi xuất phát từ trong cơ thể, còn có phần nộ trong lòng. Tên lưu manh này, còn nói là không bắt nạt mình, hiện giờ không ngờ đã động chân động tay rồi...

85. Chương 85: Tới Một Tên Giết Một Tên.

Đối với việc Lâm Bắc Phàm gần đây liên tiếp xin phép nghỉ, Liễu Vi quả thật là trong lòng cũng hơi sinh nghi. Hơn nữa từ khi Lâm Bắc Phàm ở trong phòng làm việc “hạ ngục” Liễu Vi, lại không tận lực hỏi han ân cần với cô nữa. Điều này khiến trong lòng Liễu Vi u oán. Liễu Vi là một người phụ nữ, nếu đã yêu thì không oán không hờn, mặc dù đối với sự lãnh đạm của Lâm Bắc Phàm cảm thấy buồn phiền nhưng cuối cùng cô vẫn tin tưởng Lâm Bắc Phàm!

Long Yên Nguyệt tự mình tìm tới Liễu Vi xin phép cho Lâm Bắc Phàm lại càng khiến Liễu Vi thấy những chuyện gần đây không bình thường. Cô trước kia chỉ cảm thấy Lâm Bắc Phàm là một người bề ngoài thì phóng đảng không biết kiềm chế nhưng bên trong lại là một người đàn ông có thể tin tưởng mà thôi! Nhưng hôm nay trong đầu Liễu Vi chợt vang lên một câu: Kim lân không phải vật trong áo, gặp được phong vân sẽ hóa rồng!

Cho dù là Lâm Bắc Phàm có bay lên tận trời cao hay không thì hắn vẫn cứ là người đàn ông của mình! Sau khi tự an ủi mình xong, Liễu Vi quyết định sẽ kiên định làm người phụ nữ đứng phía sau Lâm Bắc Phàm mà kinh doanh Kim Sắc Hải Ngạn. Nếu có một ngày Lâm Bắc Phàm thất bại, bằng vào Kim Sắc Hải Ngạn của mình làm hậu viện cho hắn cũng có thể cho Lâm Bắc Phàm một mảnh trời xanh nho nhỏ.

Không có chút bất mãn nào, Liễu Vi thậm chí không hỏi Long Yên Nguyệt tại sao liền đồng ý cho Lâm Bắc Phàm nghỉ phép. Kỳ thực trong lòng Liễu Vi rõ ràng. Đây không phải phải là tổng giám đốc cho nhân viên nghỉ mà là một người phụ nữ cho nam nhân mình yêu mến có tự do riêng.

Cho tới bây giờ Lâm Bắc Phàm vẫn là một người đàn ông rất có trách nhiệm. Hắn cũng biết là mình hơi có lỗi với Liễu Vi. Nhưng vì cuộc sống hạnh phúc sau này, hắn không thể không tốn tinh lực đi phát triển thế lực thuộc về mình.

Thực lực, thực lực tuyệt đối chính là lợi thế của mình đối với người mang linh hồn của ác long Barbara.

....

Đô thị phồn hoa đầy xi măng sắt thép thì biến hóa lớn nhất trong bốn mùa có lẽ là nhiệt độ. Nhưng nếu ở vùng nông thôn thì biến hóa lớn nhất ngoài nhiệt độ ra còn là phong cảnh của núi non sông nước.

Lúc này thu ý tràn đầy, núi sâu rừng thẳm, thậm chí là ruộng đồng đối diện Lâm Gia Thôn đều toàn một màu vàng rực. Chỉ có bên trong Lâm Gia Thôn yên tĩnh là còn có một vài nơi có màu xanh biếc, giữa cả bầu trời vàng rực này trông lại có vẻ loang lổ phá cách.

Thôn nhỏ mặc dù yên tĩnh nhưng lại tràn đầy sinh khí. Ở cánh đồng phía ngoài thôn có rất nhiều trẻ chăn trâu, khi nghe thấy tiếng xe ô tô thì cả đám liền yên lặng đứng tai lên, sau đó không hẹn mà đồng thời nhìn thẳng về phía con đường đất vàng duy nhất hướng vào thôn.

Một chiếc xe tải lớn tám bánh xe mạnh mẽ xuất hiện trong tầm nhìn của lũ trẻ. Đám trẻ sau khi nhìn thấy thì hô ầm lên, đều nhảy khỏi lưng trâu, mừng rỡ chạy về phía con đường.

Tất cả có hai chiếc xe tải, trong thùng xe là một đám người, hầu hết đều là thiếu niên vị thành niên.

Xe tải cũng không có như xe con, dù là con đường vào thôn có nhiều ổ gà nhưng gầm xe cao khiến cho xe vẫn có thể giữ tốc độ như trên đường cái. Lúc đám trẻ con đã chạy tới trên đường thì hai chiếc xe tải đã tiến vào Lâm Gia Thôn.

Hơn một trăm thiếu niên mỗi người mang theo một cái túi từ trên xe tải nhảy xuống, trên mặt đều tràn ngập vẻ hưng phấn và chờ mong.

Động tĩnh lớn như vậy sớm đã kinh động tới Lâm Gia Thôn. Một vài người nhát gan đã vội vã mang con cái về nhà, sau đó đóng cửa chính cửa sổ, trốn trong nhà, lo lắng mà suy đoán xem đám người này là ai; những người lớn gan một chút thì lại đứng từ xa xa nhìn lại, chỉ chỉ trỏ trỏ. Thôn trưởng Lâm Gia Thôn là Lâm Phú Quý miệng đầy răng vàng vẻ mặt thất sắc như gặp đại địch.

Cũng may là khoảng năm phút sau, đám thiếu niên này lục tục rời đi, tới ngọn núi nhỏ bên cạnh hồ nước của Lâm Gia Thôn dựng lều vải lên, sau đó quây lại nói chuyện rì rầm, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về con đường hướng vào thôn.

- Được rồi, được rồi, nhìn các người đúng là không có tiền đồ. Đám người này trông không quen, chắc là một số học sinh của thành phố tới Lâm Gia Thôn đi dã ngoại thôi, là đi dã ngoại đó biết không hả? Chính là tới vùng nông thôn ngắm cảnh thư giãn.

Thôn trưởng Lâm Phú Quý sau khi suy nghĩ xong vẫn thấy rối tinh rối mù, trong lòng thầm nghĩ nếu đám học sinh này muốn liên hệ với thôn thì khẳng định sẽ tới tìm mình, không được không được. Phải về nhà lấy bộ đồ tay ra mặc mới được....

Mọi người sau khi nghe Lâm Phú Quý nói thì cũng yên tâm hơn nhiều, liền cười cười đi lo việc của mình.

Chỉ là gần một tiếng sau lại có một chiếc xe Santana từ từ tiến vào Lâm Gia Thôn.

- Một người đàn ông mà lái xe cũng không biết lái!

Long Yên Nguyệt vừa lái xe vừa tức giận nói. Cái tên ngựa giống đáng chết này. Cô nhóc tựa hồ cũng có chút hiểu biết đối với nông thôn, mặc một bộ quần áo màu xám bình thường, mái tóc cột đuôi ngựa, trông nhẹ nhàng xinh xắn.

- Tôi cũng không nói là không biết lái, chỉ là chưa từng lái thôi.

Về mặt Lâm Bắc Phàm nghiêm trang, lời nói vô cùng chính khí.

- Anh...anh đúng là đồ vô lại, lại còn lẻo mép à?

- Sao gọi là lẻo mép được? Cũng không phải là tôi không muốn lái xe, mà là cô không cho tôi lái chứ.

Long Yên Nguyệt tức giận. Tới Lâm Gia Thôn lại có Lâm Bắc Phàm ở bên cạnh, an toàn của bản thân được đảm bảo nên cô cũng không như con chim nhỏ nép vào người ta nữa. Cô quay đầu trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, cả giận nói:

- Lại còn không cho lái, anh có biết xấu hổ không vậy?

- Tiểu Lâm Ca nếu lái xe thì người được hưởng thụ là cô thôi.

Lâm Bắc Phàm đuổi đuổi người, tìm một tư thế dễ chịu mà ngồi.

Tức thì tức giận nhưng lái vẫn phải lái. Long Yên Nguyệt cuối cùng dùng sức chín trâu hai hổ mới lái xe được tới cửa nhà Lâm Bắc Phàm.

Dừng xe xong, Long Yên Nguyệt liền nhìn thấy một ông lão có chòm râu hoa râm đang ngồi ở ghế trúc trước hiên, nắm tay một bà lão, vẻ mặt đầy lo lắng cho nước nhà, nói: - Em à, anh biết là em khổ lắm, sau này rảnh rỗi thì tới tìm anh nói chuyện tâm tình.

Vừa nói bàn tay ông lão còn không ngừng nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng bà lão kia.

- Cháu ông về rồi, tôi đi trước đây,

Người phụ nữ nọ vội vàng đứng dậy bỏ đi.

Ông lão Lâm Chiến này thấy một phụ nữ về cùng với cháu mình thì đầu tiên lão nhìn không phải thẳng cháu mà là người phụ nữ nọ. Sau khi nhìn từ trên xuống dưới xong, cuối cùng gật đầu, bộ dáng hình như là đối với cô cháu dâu này cũng tạm vừa lòng.

- Đồ ranh con, sớm không về, muộn không về lại về vào lúc này.

Bị thẳng cháu phá đám, ông lão phi thường khó chịu.

- Làm sao nào? Không định tìm Vương quả phụ nữa à? Người phụ nữ vừa rồi đã hơn năm mươi rồi, mà Vương quả phụ mới có bốn mươi, ông không thèm nhìn cho rõ vào.

Lâm Bắc Phàm đóng cửa xe, cùng với Long Yên Nguyệt đi tới, chớp chớp mắt nói.

Mặt già của Lâm Chiến đỏ bừng, quát lớn:

- Mày thì biết gì? Vương quả phụ là món chính, còn đây là món phụ.

Đối với câu chuyện của hai ông cháu này, Long Yên Nguyệt chỉ có thể cảm thấy lạnh sống lưng!

- Cô bé này không nấu cơm, chỉ cần ở nhà chúng ta, rửa chén nấu cơm cháu làm tất.

Lâm Bắc Phàm sau khi vào cửa liền xắn tay áo, vẻ mặt tươi cười sáng lạng mà tiến về nhà bếp.

Giờ phút này Long Yên Nguyệt đã hơi cảm động. Xuất phát từ trực giác của phụ nữ, cô mơ hồ cảm thấy cuộc sống đơn giản của hai ông cháu này rất hạnh phúc. Có lẽ phiền não trước đây của ông cháu này cũng chỉ là phân xem ai rửa bát, ai nấu cơm mà thôi.

- Cháu chào ông ạ.

Long Yên Nguyệt tới chào Lâm Chiến. Lời nói của ông lão này vừa này khiến cô thấy ghê nhưng khí thế phát ra từ trên người ông lại khiến cô kính sợ. Cũng từ trực giác của phụ nữ, cô cảm thấy ông lão trước mặt này tuyệt đối không đơn giản...

- Sao lại gọi như thế chứ? Gì mà ông? Phải gọi là ông nội.

Ông lão này đúng là không biết xấu hổ, tưởng mình là vợ cháu ông ấy thật chắc? Long Yên Nguyệt do dự một chút, sau đó vẫn nhẹ giọng gọi:

- Ông nội.

- Đừng có thăm nói xấu tôi đấy, so với cô bé lần trước tới Lâm Gia Thôn thôn cô còn kém không ít!

Ông lão gõ gõ cái tẩu lên giấy, sau đó xoay người đi vào nhà bếp.

Lần trước là người nào? Không phải là chị Vi sao? Long Yên Nguyệt cảm thấy hơi ủy khuất. Mình có chỗ nào kém chị Vi chứ? Sau khi ông lão đi rồi, Long Yên Nguyệt cảm thấy không được tự nhiên, liền ra bên ngoài ngồi ở ghế trúc ngắm phong cảnh như tranh ở nơi này.

Ông lão đứng trước bếp, vừa cho củi vào bếp vừa nói:

- Những người ở bên cạnh hồ ấy là sao?

- Ai biết linh hồn của ác long Barbara bao giờ tỉnh giấc chứ? Ông phải biết là kẻ mang linh hồn của ác long Barbara cũng kết thừa tất cả trí nhớ của hắn. Năng lực của tên đó có trời mà biết là lợi hại thế nào! Cháu chẳng lẽ lại không chuẩn bị sớm một chút à?

Ông lão vuốt vuốt chòm râu, hài lòng nói:

- Không sai, không sai, vậy nói thử ý định của mày cho ông nghe.

- Tiểu Kim cho cháu một quyển bí tịch, cháu nhất định phải khắc khổ tu luyện, tăng cường thực lực! Mặt khác lực lượng một người có hạn, đồng thời với việc tu luyện cháu còn muốn phát triển cả tài lực, thể lực và quyền lực. Cả ba phương diện này đều phải gây dựng cho mình.

Lâm Bắc Phàm hạ giọng, vẻ mặt âm hiểm cười:

- Ông nội, người phụ nữ hôm nay đến nhà chúng ta là con gái giám đốc công an Nam Thành đấy....

- Cháy bây giờ, cháy bây giờ, không ăn được thì ông lột da mày!

Ông lão cuống quýt dậm chân.

Lâm Bắc Phàm vội vã đổ nước vào nồi, sau đó nói tiếp:

- Con gái giám đốc công an Nam Thành. Hắc, ông cứ đợi chất nội đầy nhà đi. Một người làm Đồ Long đại hiệp rất khổ cực. Mục tiêu của cháu là phải “sản xuất” ra ít nhất mười người thừa kế Đồ Long đạo.

Lâm Bắc Phàm nói xạo. Trong lòng ông lão thâm hiểm. Hơn nữa trong thời gian này hắn cũng không có thời gian rảnh rang như thế.

Trong tâm lý của lão, cháu lão là ưu tú nhất. Lâm Bắc Phàm làm việc thì lão cũng yên tâm! Không nói thêm về vấn đề này nữa. Ông lão nhíu mày, nhìn ẩn đường của cháu mình, trong chốc lát vươn tay chỉ chỉ vào trán hắn, vẻ mặt đầy nếp nhăn tràn ngập vui vẻ:

- Mày ấy à, cô vợ lần trước ông rất hài lòng, phải đối xử tốt với người ta, biết không?

Lâm Bắc Phàm tránh ngón tay của ông:

- Chuyện này cũng có thể nhìn ra sao, ông vô sỉ thật.

- Cháu nào ông nãy mà.

Lời nói của lão có vẻ khiêm nhường nhưng nụ cười trên mặt không cần nói cũng biết.

- Được rồi.

Lâm Bắc Phàm hơi nhíu mày nói:

- Có người dùng năm trăm ngàn đô la thuê Huyết Sắc Hoàng Hôn lấy mạng cô nhóc này. Mà cô nhóc này là vợ cháu là chắc rồi, chẳng còn cách nào cháu đành mang cô ấy về Lâm Gia Thôn.

- Huyết Sắc Hoàng Hôn?

Sắc mặt ông lão lập tức trở nên nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc.

- Đúng, Huyết Sắc Hoàng Hôn...ông nội, có chuyện gì sao?

Về mặt Lâm Bắc Phàm cũng từ từ nghiêm nghị lại. Đây là lần đầu tiên hắn thấy tâm tình ông nội có biến hóa rõ ràng như vậy, đó là vẻ mặt phát ra từ nội tâm.

Ông lão không nói gì, gân xanh trên tay trái nổi lên, chỉ trong chốc lát không có tiếng động nào vang lên mà cái tẩu trong tay lão đã gãy làm hai đoạn, rơi xuống đất. Khi ông mở nắm tay ra thì một đoạn tẩu đã bị nghiền thành bột phấn.

- Tới một tên thì giết một tên. Tới hai tên thì giết cả đôi.

Ông lão nhẹ nhàng xoa xoa tay, nheo nheo hai mắt, nhìn ngọn lửa đang nhảy múa trong lòng. Không thể không nói, vẻ nheo mắt này của ông giống hệt Lâm Bắc Phàm...

86. Chương 86: Lang Tà, Lang Tà.

Đây là lần đầu tiên ông lão ở trước mặt Lâm Bắc Phàm thể hiện ra thực lực của bản thân, một cao thủ nội gia đỉnh cấp! Chẳng qua sau một lát vẻ mặt ông lão liền biến thành vẻ cười đùa rất hoành tráng:

- Huyết Sắc Hoàng Hôn là cái quái gì vậy? Tên tổ chức này thật là khó nghe, khẳng định là chẳng có nhân vật nào giỏi giang đâu. Thằng ranh cháu cứ yên tâm đi, chỉ cần bộ xương già của ta vẫn còn thì vợ cháu không chết được. Đương nhiên nếu như cô ta lại muốn tìm chết thì cũng chịu.

Thấy ông nội đã khôi phục tâm tình, Lâm Bắc Phàm biết ông lão đã có thể khống chế tâm trạng bản thân trở lại. Chẳng qua Lâm Bắc Phàm càng rõ, Huyết Sắc Hoàng Hôn là một tổ chức cực kỳ đáng sợ, nếu không thì ông lão cũng không thất thần mà hủy đi cái tẩu bảo bối của lão. Đương nhiên còn có một khả năng đó là vốn ông lão và Huyết Sắc Hoàng Hôn có một chút ân oán.

Lâm Chiến là một người ông tốt, ngoài mặt đối với Lâm Bắc Phàm có thể dùng quyền cước nhưng trên thực tế lại bảo vệ hần vô cùng; mà Lâm Bắc Phàm cũng là một đứa cháu tốt, biểu hiện đối với ông là đại bất kính nhưng trên thực tế ai dám động đến lão, hần sẽ tìm kẻ đó liều mạng. Thấy ông nội cố gắng quên cái tổ chức Huyết Sắc Hoàng Hôn này đi, Lâm Bắc Phàm cũng sẽ không hỏi nhiều nữa.

- Cô bé này mà nói lai lịch thế nào ấy nhỉ?

Lâm Chiến vừa nói vừa ném cái tẩu đã gãy vào trong lò.

- Là con gái của cục trưởng cục công an Nam thành, bản thân là phó cục trưởng cục công an khu Bản Kiều.

- Chỉ là một phó cục trưởng thôi sao?

Ông lão hít sâu một hơi, nghi hoặc nói:

- Thế mà đáng để kẻ khác bỏ ra năm năm ngàn đô la để thuê ám sát sao?

- Cái bà cô này thiết diện vô tư, thủ đoạn độc ác. Lão đại hắc đạo của Nam Thành là Liêu Thiên Cửu bị cô ấy bức cho không còn đường sống, thế nên cuối cùng đành phải ói ra một ngum máu này để có đường làm ăn về sau.

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút, cười nói.

- Tối ngày hôm qua cháu cũng đã đánh qua với sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn.

- Hả?

Ông lão lại biến sắc một lần nữa, vội ngẩng đầu nhìn Lâm Bắc Phàm lo lắng hỏi:

- Mà có làm sao không?

- Không sao cả! Tiểu Kim cho cháu một quyển bí tịch, hiện giờ cháu đã luyện tới tầng hai, lại có Tiểu Kim phối hợp, cháu liền bắt được viên đạn của tên sát thủ, dọa cho hần mất mật! Vốn là cháu đã sa cơ lỡ vận nhưng tên sát thủ này lại cho rằng cháu là tuyệt thế cao thủ, không ngờ lại tự sát... Đúng rồi, trong đây cũng có nhiều chuyện trùng hợp lắm. Ngay từ đầu hần đã hỏi cháu có quan hệ với Ngọc Vân Lâu và Lâm Lang Tà không. Lúc ấy cháu liền tương kế tựu kế lừa hần vài câu.

- Hóa ra là như vậy? Thật là may mắn đấy, thằng ranh.

- Cháu mà chết rồi thì ai đi đưa ma cho ông?

Lâm Bắc Phàm trêu chọc lão xong rồi bê thức ăn đã chín ra khỏi bếp.

Lâm Bắc Phàm đi rồi, đôi mắt Lâm Chiến lại lấp lánh hữu thần, lại như có một tầng sương mù nhàn nhạt. Lão cúi đầu nhìn mũi chân của mình, trên mặt bất chợt hiện lên thần thái của một người sắp xuống lỗ.

- Lang Tà, Lang Tà, Lang Tà...

Ông lão khe khẽ nói, trên khuôn mặt hiện lên vẻ hiền lành và trù mẩn vô cùng....

Tài nấu ăn của Lâm Bắc Phàm đúng là chẳng ra sao, ít nhất là Long Yên Nguyệt cũng không thể ngờ lại khó ăn tới vậy. Hơn nữa khi ăn cơm hai ông cháu nhà này lại một điều Vương quả phụ, hai điều Vương quả phụ. Điều này khiến Long Yên Nguyệt hận không thể lấy hai hạt đậu nành mà nhét vào tai.

Cơm nước xong xuôi, Long Yên Nguyệt sớm đã buông chén, vốn định đi ra ngoài một chút nhưng cửa nhà Lâm Bắc Phàm đã sớm bị một đám trẻ con thích náo nhiệt và một số người đàn ông có tuổi vây kín, ánh mắt hình như là hận không thể xơi tái cô vậy.

- Tôi đi ra phía sau núi một chút.

Long Yên Nguyệt quay đầu, giọng nói lạnh lùng cắt đứt cuộc trò chuyện của hai ông cháu.

Ông lão liếc nhìn Long Yên Nguyệt một cái, nửa nạc nửa mỡ nói:

- Nhớ cho rõ, ra khỏi Lâm Gia Thôn thì không có ai đảm bảo an toàn cho cô đâu.

- Tôi...

Long Yên Nguyệt muốn nói lại thôi.

- Ông ôi, ông đúng là người già mà trái tim không già. Nhưng nếu ông không xuống tay nhanh là Vương quả phụ cũng già mất đấy.

- Thằng ranh, ông mày là con người vô cùng thuần khiết nhé! Mày cho là ông giống mày à? Còn chưa tới mười tuổi đã dám lừa ông nói là đi ra ruộng câu ếch. Có mà câu khi thì có. Ông tận mắt thấy mày trèo lên đầu tường nhà Vương quả phụ, thập thập thò thò nhé.

(nông dân nghèo khổ, buổi tối mùa hè thường là đốt đèn hoặc cầm đèn pin đi soi ếch, kiếm tỳ đồ cải thiện)

- Lâm Bắc Phàm, cơm nước xong có thể đưa tôi ra ngoài một chút không?

Long Yên Nguyệt nghe mãi chuyện này, cũng không còn cách nào khác hơn là lại ngắt lời.

“Đi ra ngoài một chút? Cha vợ nói Tiểu Nguyệt sợ nhất là tối. Nếu mình đưa cô nàng lên núi xong, sau đó lại giả vờ lạc đường, đợi tối tối rồi, đột nhiên có con chó con mèo chạy qua, Tiểu Nguyệt này có lẽ sẽ bị dọa mà nhảy thẳng vào lòng mình, ha ha! Mặc dù cảnh tượng ấy rất hấp dẫn nhưng hôm này không được rồi. Hồ Điệp Bang còn hơn trăm người đang ở chỗ cái đập đợi mình đấy.” Lâm Bắc Phàm trầm ngâm, sau đó quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt nói:

- Cô tới Lâm Gia Thôn không phải là đi thăm quan nghỉ mát, cho dù là muốn thăm quan thì cũng phải chờ tới ngày mai.

Cái tên lưu manh bại hoại này, hóa ra nói chuyện cũng vô sỉ như thế! Long Yên Nguyệt mím mím môi, không trả lời.

- Cơm nước xong tôi còn phải ra ngoài có việc.

Cô cứ ở nhà đằng hoàng mà đợi đi. Có chuyện gì thì đợi buổi tối tôi trở về nói tiếp.

- Anh muốn ra ngoài làm gì?

Long Yên Nguyệt bỗng nhiên nhớ là Lâm Bắc Phàm đã từng nói, mình sau khi tới Lâm Gia Thôn thì cho dù có nhìn thấy cái gì cũng không được can thiệp. Chuyện này khiến cô bé này vô cùng hiểu kỳ. Cô suy nghĩ một chút, hít sâu một hơi, ôn nhu động lòng người nói:

- Tiểu Lâm Ca, người ta ở Lâm Gia Thôn còn chưa quen, anh muốn đi làm việc gì thì có thể cho người ta đi cùng được không?

- Không được!

Trả lời Long Yên Nguyệt không phải là Lâm Bắc Phàm mà là ông lão Lâm Chiến.

Thật đúng là hai ông cháu không biết xấu hổ. Ông cháu các người chẳng phải thứ gì tốt đẹp hết! Long Yên Nguyệt dẩu miệng, trong lòng âm thầm mắng. Chẳng qua người đứng dưới mái hiên cũng không thể không cúi đầu. Bất mãn trong lòng Long Yên Nguyệt chỉ có thể tạm thời chịu đựng vậy.

Lâm Bắc Phàm sau khi ăn cơm xong liền ra khỏi nhà.

Dọc đường đi có rất nhiều cô gái ở Lâm Gia Thôn trốn ở góc tường, gốc cây chỉ chỉ trỏ trỏ hân. Các cô nói Lâm Bắc Phàm sao tự đứng lại trở thành người xấu như vậy, vừa mới chẳng bao lâu đã dẫn hai người phụ nữ khác nhau về nhà! Thật ra suy nghĩ đích thực của các cô là cảm thấy mất mát. Một cái người không cha không mẹ đẹp trai kia hôm nay đã có tiền đồ rồi.

- Ô, Tiểu Phàm Tử, chú còn bảo hôm nay sao ở trước nhà chim khách lại hót vang, đúng là có quý nhân tới rồi.

Thôn trưởng Lâm Phú Quý vẫn đang ngồi đợi khách tới để giao tiếp, mặc nguyên bộ tây phục màu xám, yên ổn ngồi trong nhà mà đợi. Lúc này thấy Lâm Bắc Phàm, ông ta vội vàng đứng lên, lại rút điều thuốc ra mời hân.

- Chú Phú Quý, cháu tới là muốn nói với chú một chuyện.

Lâm Bắc Phàm nhận điều thuốc, châm lửa, rít một hơi sau đó đi thẳng vào vấn đề:

- Chà, chú cũng biết hơn trăm người mới tới chứ? Chú Phú Quý, chú giúp cháu chuẩn bị cơm ăn ba bữa cho bọn họ, còn phải ăn ngon. Về chuyện tiền cơm thì cháu khẳng định là chú sẽ không chịu thiệt.

- Hóa ra là người của thằng nhóc này mang tới à? Tiểu Phàm Tử, đúng là có tiền đồ rồi, không ngờ lại trở thành thầy giáo ở Nam Thành hả? Lương tháng chắc cũng khá phải không?

Lâm Phú Quý gơ ra ba ngón tay, ý nói là chắc cũng được ba nghìn.

Lâm Bắc Phàm cười cười nói:

- Chú cứ phụ trách cơm ba bữa của bọn họ cho cháu, một ngày cháu đưa chú một ngàn năm trăm đồng, được không?

Ở nông thôn thức ăn hầu như là tự cung tự cấp. Có nhiều thứ toàn hái trong vườn nhà, mỗi ngày chỉ phải mua sắm chút ít, có đáng bao nhiêu tiền chứ? Lâm Phú Quý vừa nghe xong đôi mắt như muốn lồi ra! Nhưng người nông dân càng nghèo lại càng thuần phác, đôi mắt Lâm Phú Quý tỏa sáng nhưng cũng vẫn hào sảng như trước phát tay nói:

- Tiểu Phàm Tử, một ngày một ngàn đồng là đủ rồi. Cứ yên tâm đi, chú hôm nay đầu tiên là cứ thịt một con lợn đã.

Sau khi nói chuyện ổn thỏa với Lâm Phú Quý xong, Lâm Bắc Phàm liền đi tới ngọn núi bên cạnh đập nước.

- Lão đại!

Một Tiểu Yêu và hai mươi mấy nòng cốt của Hồ Điệp Bang vừa thấy Lâm Bắc Phàm đến liền vội vã đứng dậy cung kính chào hỏi. Một tiếng lão đại này gọi lên đúng là vang dội. Trên mặt mỗi người đều tràn ngập chờ mong và kích động. Chẳng còn cách nào. Biểu hiện của Lâm Bắc Phàm ở Kim Ngọc Thiên Đường đã sớm chinh phục đám thanh niên mới lớn này, phải nói là chinh phục tuyệt đối.

Những thiếu niên khác thấy người tới chính là Lâm Bắc Phàm, mặc dù cảm thấy bề ngoài của hân cũng bình thường nhưng nòng cốt của Hồ Điệp Bang và chị Tiểu Yêu cũng đã mở miệng gọi là lão đại rồi, bọn họ đương nhiên là không ngốc, vội vàng đứng lên, mỗi người cũng đều chào hỏi một câu.

- Lão đại, đã chuẩn bị tốt rồi!

Mộc Tiểu Yêu đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm gật đầu. Cô bé này biết rõ trong trường hợp này nên xưng hô với Lâm Bắc Phàm như thế nào. Nếu lúc này mà gọi Lâm Bắc Phàm là Tiểu Lâm Ca thì đúng là không ổn.

Lâm Bắc Phàm nheo nheo hai mắt, khoe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt. Hắn nhìn một lượt hơn trăm thiếu niên trước mặt, trầm mặc một chút, chuyển ngữ khí, trầm giọng nói:

- Cho các người hai mươi phút đồng hồ, mở những cái bao của mọi người ra, thay quần, nhanh!

Hai mươi mấy thành viên nòng cốt nghe Lâm Bắc Phàm nói xong liền không hề do dự, vội vã mở bao.

Chỉ là trong lúc mở bao ra, không ít người lấy làm kinh hãi là bên trong mỗi cái bao này đều là một bộ âu phục màu đen, đôi giày da sáng loáng, lại còn có một thanh Khai sơn đao sáng loáng.

Một khắc này khiến cho trong lòng mọi người có một cảm giác vô cùng mới mẻ. Bọn họ đột nhiên cảm thấy hóa ra còn đồ cũng là một loại nghề nghiệp, cũng cần phải chăm chú làm việc! Mỗi người sau khi lấy lại tinh thần liền luống cuống thay quần áo.

Sau hai mươi phút đồng hồ, vốn một đám hơn trăm thiếu niên quần áo khác nhau giờ toàn bộ mặc âu phục màu đen, đi giày da màu đen, hưng phấn kích động đứng trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Giờ khắc này không cần Lâm Bắc Phàm mở miệng lần nữa, mọi người đều đã từ từ nghiêm nghị. Trong lòng họ đều đang bùng bùng nhiệt huyết, từ sau khi ăn mặc thống nhất mà sôi trào lên. Hơn trăm thiếu niên của Hồ Điệp Bang đều ngẩng đầu ưỡn ngực, sắc mặt như thép.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn một khu đất bằng phẳng bên trái, chỉ vào đó, quát lớn:

- Qua đó, cứ mười người tạo thành một đội!

Mọi người rầm rầm đi tới giữa bãi đất bằng phẳng đó, tự giác chia nhóm.

Lâm Bắc Phàm chậm rãi đi tới trước đội ngũ, nhìn qua đám thiếu niên này, hơi gật đầu chậm rãi nói:

- Tốt lắm! Đưa các người tới Lâm Gia Thôn là muốn các người hoàn toàn lột xác thành xã hội đen! Hiện giờ các người nhiều nhất chỉ coi là còn đồ, là lưu manh nhỏ nheo mà thôi. Cho nên các người mới bị đám Liêu Thiên Cửu đánh cho phải ôm đầu trốn chui trốn lủi như chuột, kêu cha gọi mẹ!

Không có ai nói gì, bởi vì Lâm Bắc Phàm nói đúng sự thật! Trái tim của hai mươi mấy nòng cốt của Hồ Điệp Bang đập thành thịch. Bọn họ cảm thấy dường như Hồ Điệp Bang từ hôm này sẽ trở nên mạnh mẽ, dưới sự dạy dỗ của lão đại, có thể từ một đám ô hợp chính thức trở thành một tổ chức xã hội đen. Cuối cùng sẽ có một ngày, Hồ Điệp Bang có thể ngạo thị quần hùng, liếc nhìn thiên hạ...

87. Chương 87: Phiền Não Của Lão Đại Nam Thành.

- Hừ, cả ngày đều lén lút lút lút, không biết ra ngoài làm gì, dù sao thì chắc chắn cũng không phải là làm chuyện tốt!

Giữa trưa ngày thứ năm ở Lâm Gia Thôn, Lâm Bắc Phàm ăn cơm trưa xong muốn ra khỏi nhà. Long Yên Nguyệt đứng ở cửa chống nạnh tựa vào cánh cửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm, nửa nạc nửa mỡ nói:

- Lâm Bắc Phàm, tôi nói cho anh biết, từ lần đầu tôi nhìn thấy anh đã biết anh không phải là thứ tốt đẹp gì. Rõ ràng là đã tán tỉnh chị Vi lại còn vụng trộm tòm tem với trẻ vị thành niên. Tôi khuyên anh tốt nhất là cẩn thận một chút, nếu không để cho tôi nắm được chứng cứ thì, hừ hừ, bà đây sẽ cho anh biết thế nào là gà bay chó chạy!

Cái cô bé này hiện giờ không chịu nhún nữa, ngay cả Tiểu Lâm Ca cũng không gọi! Như vậy thì chỉ có một khả năng, đó chính là hợp đồng với Huyết Sắc Hoàng Hôn được hủy bỏ, cô nhóc này đã nhận được điện thoại của cha vợ cho nên mới dám lè bèm với mình! Lâm Bắc Phàm trong lòng thâm hiểu nhưng lại không nói ra mà vẫn như bình thường, khoe miệng cười cười mà nói:

- Sao thế? Thời gian năm ngày không thấy sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn tới cửa tìm nên cô cảm thấy an toàn rồi hả? Hiện giờ không thèm coi Tiểu Lâm Ca vào đâu nữa phải không?

“Tiểu Lâm Ca sao? Tôi nhờ vào! Thằng nhóc này còn chưa biết hợp đồng với Huyết Sắc Hoàng Hôn đã được hủy bỏ rồi! Nhóc đã không biết thì không bằng chị chơi đùa với nhóc, thuận tiện điều tra một chút xem cái tên khốn kiếp này lén lút cả ngày ở đây làm gì!” Nghĩ vậy Long Yên Nguyệt liền đảo mắt, cười nhạt nói:

- Tiểu Lâm Ca, là thế này, năm ngày rồi người ta toàn ở trong nhà, không hề bước ra khỏi cửa. Tiểu Lâm Ca, anh đại nhân đại lượng tha lỗi cho người ta vừa nãy nói năng không đúng. Nhưng mà người ta muốn Tiểu Lâm Ca có thể mang người ta ra ngoài đi dạo một chút.

- Không được, Huyết Sắc Hoàng Hôn là tổ chức như thế nào, cô còn rõ hơn tôi nhiều.

- Tiểu Lâm Ca, tôi nhớ rõ là anh đã nói muốn dẫn tôi ra ngoài dạo mà. Sát thủ của Huyết Sắc Hoàng Hôn năm ngày nay không có động tĩnh gì, hôm nay chắc cũng không tìm tới nhà đâu. Hơn nữa có Tiểu Lâm Ca ở bên cạnh người ta, người ta....

Long Yên Nguyệt đột nhiên ý thức ra điều gì, vội vàng bỏ cái tay đang chống nạnh bên hông xuống, hai tay đan chéo đặt ở trước bụng, cúi đầu nhìn mũi chân mình, thân thể lại hơi cúi về phía trước, nhỏ giọng nói:

- Người ta rất yên tâm. Anh đồng ý với người ta đi mà!

Muốn thăm quan hả? Hắc hắc, Lâm Bắc Phàm chờ chính là cái yêu cầu này đây! Cái cô nhóc này làm cho người ta quá buồn bực, cũng không biết dùng biện pháp gì hối lộ ông nội, khiến lúc tắm rửa ông nội không ngờ lại đồng ý đưa cô tới phòng tắm ngoài trấn cách đó mười km. Mặc dù Lâm Bắc Phàm không nghĩ tới chuyện rình mò ăn đậu hủ nhưng cái cô nhóc này làm như vậy khiến hắn cũng rất không vui!

Lâm Bắc Phàm cảm thấy Long Yên Nguyệt chính là đang vũ nhục nhân phẩm hắn, coi rẻ sự thuần khiết của hắn!

Trầm mặc một chút, Lâm Bắc Phàm có vẻ không cam lòng tình nguyện mà nhìn Long Yên Nguyệt, có vẻ khó khăn nói:

- Vậy thì ... Đi thôi!

Long Yên Nguyệt nhảy nhót vui sướng, vội vàng chạy tới bên cạnh chiếc xe. Sau khi mở cửa xe, cô liền lấy ra hai chiếc giày thể thao, đi vào, sau đó buộc tóc lại. Cô nhóc này lúc ngẩng đầu lên, hai ngọn núi vươn cao ngạo nghễ, đúng là vươn cao ngạo nghễ!

- Chà, tôi nghe nói là ở cái đập trước thôn rất đông vui. Mình đi tới đó xem một chút đi!

Long Yên Nguyệt đi tới bên cạnh Lâm Bắc Phàm, do dự một chút rồi kéo cánh tay hắn, trong lòng thầm nghĩ, coi như bà đây đang kéo một khúc gỗ.

- Muốn đi ngắm cảnh non nước thì đầu tiên là phải lên núi, sau đó mới ngắm tới nước chứ. Hiện giờ cũng không còn sớm nữa, tôi đưa cô đi leo núi, chờ tới đêm về nếu cô vẫn muốn thì có thể tới đập nước mà tắm rửa. Phụ nữ Lâm Gia Thôn mỗi ngày đều là tắm rửa ở nơi này.

Lâm Bắc Phàm cân nhắc rồi nói. Mang Long Yên Nguyệt đi leo núi, sau đó lạc đường, buổi tối khẳng định là sẽ dọa cho cô nàng chết khiếp. Đợi tới khi về nhà kinh hoàng sợ hãi, có khi lại vội vàng lấy xe rời khỏi nơi này, làm gì còn tâm trạng mà đi nghịch nước....

Long Yên Nguyệt không có kinh nghiệm sống ở quê, đi những leo núi ở những địa điểm danh lam cuối cùng lại thành ra không hấp dẫn bằng ở nơi này, thoáng suy tư một chút liền gật đầu, nói:

- Vâng, Tiểu Lâm Ca đã nói là leo núi trước vậy thì leo núi trước đi.

Sau lưng Lâm Gia Thôn chính là một ngọn núi lớn, núi Lão Hồ.

Theo như ông cha kể lại thì cái tên Lão Hồ này chính là vì rất xa xưa trên ngọn núi này có Hồ Vương hoành hành, lang sói rất nhiều. Tối thời Minh vẫn còn có người gặp phải cọp trên núi đó! Mặc dù hiện giờ cọp đã không còn nhưng mà sói thì vẫn có.

Vì muốn cắt đứt hoàn toàn ý niệm đi xem cái đập nước trong đầu Long Yên Nguyệt, Lâm Bắc Phàm cố ý mang Long Yên Nguyệt theo cửa sau đi lên núi Lão Hồ.

Lúc này đã cuối mùa thu, phong cảnh quả thật là không đẹp dễ gì, khí hậu hoàn toàn không hợp với leo núi! Nhưng mà Long Yên Nguyệt quanh năm bốn mùa ở trong thành phố, cho dù là đám cỏ trụi lủi cũng có thể khiến cô nàng hứng thú. Đừng nói là Long Yên Nguyệt, dù chính người sinh ra và lớn lên ở nơi này như Lâm Bắc Phàm sau khi vào núi Lão Hồ cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái!

Mùa thu không phải là mùa tiêu điều nhất trong năm. Mặc dù trên núi lá khô đầy đất nhưng vẫn không ít những khoảng xanh biếc điểm xuyết. Tuy nhiên cây cối rụng lá khiến lá khô rất nhiều, gió nhẹ thổi qua cuốn lá rụng bay tán loạn.

Núi Lão Hồ cũng không phải là danh lam thắng cảnh gì nhưng hiển nhiên là có nét đẹp tự nhiên, con người làm sao có thể so sánh được? Trên núi tùy ý có thể thấy nhام thạch, cây cối hình thù kỳ lạ, nếu tinh tế mà thưởng thức thì cũng cảm thấy vô cùng thích thú!

Long Yên Nguyệt mặc một bộ đồ thể thao màu đen, vẻ mặt say mê cười cười. Cô thậm chí đã quên cả việc nghĩ biện pháp hành hạ Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm yên lặng theo sát phía sau Long Yên Nguyệt. Long Yên Nguyệt ngắm cảnh, Lâm Bắc Phàm ngắm giai nhân.

Thật ra mỹ nữ không phải cũng chính là một cảnh đẹp sao? Nếu không tại sao người ta lại hay vẽ như vậy?

Thân là cục phó cục công an khu Bản Kiều nam thành, Long Yên Nguyệt cũng có thực lực nhất định. Ít nhất thể chất của cô sau khi leo núi liền được thể hiện ra! Sau mấy giờ, mặc dù cô bé thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa nhưng tinh thần vẫn hưng phấn như trước.

Đi thôi, đi thôi, cứ đi tiếp đi, lạc đường luôn cho rồi! Lâm Bắc Phàm đi phía sau Long Yên Nguyệt, âm thầm “niệm chú”. Người này không có chút xấu hổ. Mà trên thực tế thì Lâm Bắc Phàm cảm thấy chuyện nam nữ cả quá trình không phải là quan trọng lắm. Quả trọng nhất chính là kết quả. Chỉ cần kết quả tốt thì hết thấy đều là tốt; nếu như kết quả không tốt thì cả quá trình có tốt thế nào cũng chẳng có ý nghĩa!

Liều Vi, Mộc Tiểu Yêu, Long Yên Nguyệt, trước mắt Lâm Bắc Phàm hiện ra ba người phụ nữ trong cuộc sống của hắn. Kỳ thật Lâm Bắc Phàm đã sớm có lòng muốn đánh cả cụm, già không bỏ, nhỏ không tha. Đương nhiên Lâm Bắc Phàm sẽ cố gắng hết sức để các cô hạnh phúc!

Mặc dù Long Yên Nguyệt rất muốn leo tới đỉnh núi Lão Hồ nhưng độ cao của ngọn núi này so với mặt nước biển cũng không nhiều. Kỳ thật thì nó chỉ là một vùng đất khá bằng. Sau khi vào núi rồi thì lên núi hay xuống núi cũng không khác nhau mấy. Khi thấy mặt trời đã chuẩn bị lặn, hắn là không còn sớm nữa, Long Yên Nguyệt mặc dù chưa hết hứng thú nhưng cũng không thể không nghĩ tới chuyện xuống núi.

- Nghỉ ngơi một chút sau đó quay về thôi!

Long Yên Nguyệt tìm một tảng đá ngồi xuống. Cô bé này cũng biết cách hưởng thụ, chẳng thềm gọi gì tới Lâm Bắc Phàm ở phía sau, tránh phá hoại cảm giác vui vẻ của mình.

- Ủ, thế nào? Núi này không tồi chứ? Nếu cô mà cưới tôi thật thì theo quy củ của thôn, núi này cũng có một phần của cô đấy.

- Anh biết thừa là không có khả năng còn hỏi cái gì? Anh gọi cha tôi là cha vợ thì cũng chẳng quan hệ gì với tôi.

Long Yên Nguyệt tâm bình khí hòa trả lời. Kỳ thật cô đối với Lâm Bắc Phàm chưa từng cảm ghét hay có phản cảm. Cô chỉ phẫn nộ, bất đắc dĩ, bất mãn hắn. Cô thích vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Bắc Phàm trước mặt mình. Cô vẫn luôn mong mỗi có một ngày như vậy.

- Tôi thật sự rất thích cô, cô có tin không?

Lâm Bắc Phàm nheo nheo hai con mắt, như cười như không nhìn Long Yên Nguyệt.

Trước kia, cho dù là giữa mình và Lâm Bắc Phàm xảy ra không ít chuyện mập mờ nhưng người này cho tới giờ chưa từng nói là thích mình. Nhưng hôm nay hắn không ngờ lại nói. Hơn nữa lúc này hắn nói là nheo

neho mắt. Trống ngực Long Yên Nguyệt liên loạn nhịp. Kỳ thật từ lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm xông vào trong cục cảnh sát đã để lại một dấu ấn rất sâu trong đáy lòng Long Yên Nguyệt.

- Thà là tin rằng thế giới này có quỷ còn hơn là tin lời leo mép của đàn ông!

Lâm Bắc Phàm cười khê, nói như đùa:

- Mạng cô là do tôi cứu, nếu tôi là cô thì đã sớm lấy thân đền đáp rồi.

- Vậy thì anh cứ ở đây mà chơi! Tôi muốn xuống núi rồi.

Long Yên Nguyệt hung hăng lườm Lâm Bắc Phàm một cái. Mặc dù cô không phản cảm với gã lưu manh trước mắt này nhưng muốn cô ở cùng một chỗ với hắn thì chả khác gì giết cô!

Lúc xuống núi, vẫn là Long Yên Nguyệt đi trước, Lâm Bắc Phàm đi sau.

Nói là xuống núi chứ thực ra núi bốn phía Đông Nam Tây Bắc hầu như toàn là bằng phẳng. Long Yên Nguyệt buồn bực đi cả nửa giờ, rốt cục cảm thấy có vẻ không đúng. Cô quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, nghi hoặc hỏi:

- Có đi nhầm đường không vậy?

- Tôi làm sao mà biết?

Lâm Bắc Phàm dùng ánh mắt vô tội nhìn Long Yên Nguyệt.

- Tôi tưởng là cô biết đường chứ.

- Cái gì?

Long Yên Nguyệt lại càng hoảng sợ, kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Anh không phải là người Lâm Gia Thôn à? Núi này anh chưa lên bao giờ sao?

- Lên rồi, nhưng đều là ông nội dẫn tôi đi. Con người tôi cảm giác về phương hướng không tốt lắm.

- Sao anh không nói sớm hử?

Long Yên Nguyệt lườm Lâm Bắc Phàm, sau đó liền ngẩng đầu nhìn trời, dùng cách xác định phương hướng bằng mặt trời để tìm phương hướng đại khái, sau đó không để ý tới Lâm Bắc Phàm nữa, tiếp tục bước đi vội vã.

Long Yên Nguyệt đã hơi hoảng rồi. Núi sâu rừng thẳm, nếu như trời tối như vậy thì làm sao mà sống?

Mặt trời cuối thu nói lặn là lặn. Không tới một tiếng sau bầu trời vừa còn đỏ bừng giờ đã lát phát có mưa bụi bay. Thời gian trôi qua, hoàng hôn cuốn theo tất cả ánh sáng trong trời đất.

- Còn phải đi bao lâu nữa hử?

Long Yên Nguyệt bước càng lúc càng nhanh, giọng nói có vẻ bất lực.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm không nở. Nói thế nào thì đây cũng là người phụ nữ của mình. Hù dọa cô ấy như vậy có phải là hơi quá đáng hay không? Thôi, quên đi, lần này tạm tha cho cô nhóc này. Dọa cô chấn kinh thì trong lòng tôi cũng chịu không nổi!

Nếu như Long Yên Nguyệt biết trong lòng Lâm Bắc Phàm đang nghĩ gì thì cô nhất định sẽ ngoan ngoãn. Đáng tiếc là cô lại không có khả năng biết được! Cô bé này quay đầu hung tợn mà nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lâm Bắc Phàm, bà đây nói cho anh biết, hợp đồng với Huyết Sắc Hoàng Hôn đã bị hủy rồi. Anh nếu không muốn chịu đau khổ thì tốt nhất là dùng cái đầu của anh mà mang bà về Lâm Gia Thôn. Nếu không thì tôi sẽ bắt anh vào...hề, tôi cũng nên gọi điện cho chị Vi, nói cho chị ấy biết chuyện Mộc Tiểu Yêu!

Thấy Long Yên Nguyệt như con mèo nhỏ đang xù lông gầm gừ, Lâm Bắc Phàm cảm thấy vừa đáng yêu lại vừa buồn cười. Nhưng cô nhóc này khí thế quá mạnh, không coi chừng cô vào đâu. Nếu cô nhóc này vẫn si mê không tỉnh thì tối nay lão tử phải dạy vợ cho nên thân mới được!

88. Chương 88: Ông Mày Phải Dạy Vợ Đến Nơi Đến Chốn!

Hừ, cả ngày đều lén lút lút lút, không biết ra ngoài làm gì, dù sao thì chắc chắn cũng không phải là làm chuyện tốt!

Giữa trưa ngày thứ năm ở Lâm Gia Thôn, Lâm Bắc Phàm ăn cơm trưa xong muốn ra khỏi nhà. Long Yên Nguyệt đứng ở cửa chống nạnh tựa vào cánh cửa, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm, nửa nạc nửa mỡ nói:

- Lâm Bắc Phàm, tôi nói cho anh biết, từ lần đầu tôi nhìn thấy anh đã biết anh không phải là thứ tốt đẹp gì. Rõ ràng là đã tán tỉnh chị Vi lại còn vụng trộm tòm tem với trẻ vị thành niên. Tôi khuyên anh tốt nhất là cẩn thận một chút, nếu không để cho tôi nắm được chứng cứ thì, hừ hừ, bà đây sẽ cho anh biết thế nào là gà bay chó chạy!

Cái cô bé này hiện giờ không chịu nhún nữa, ngay cả Tiểu Lâm Ca cũng không gọi! Như vậy thì chỉ có một khả năng, đó chính là hợp đồng với Huyết Sắc Hoàng Hôn được hủy bỏ, cô nhóc này đã nhận được điện thoại của cha vợ cho nên mới dám lè mồm với mình! Lâm Bắc Phàm trong lòng thâm hiểu nhưng lại không nói ra mà vẫn như bình thường, khoe miệng cười cười mà nói:

- Sao thế? Thời gian năm ngày không thấy sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn tới cửa tìm nên cô cảm thấy an toàn rồi hả? Hiện giờ không thèm coi Tiểu Lâm Ca vào đâu nữa phải không?

“Tiểu Lâm Ca sao? Tôi nhớ vào! Thằng nhóc này còn chưa biết hợp đồng với Huyết Sắc Hoàng Hôn đã được hủy bỏ rồi! Nhóc đã không biết thì không bằng chị chơi đùa với nhóc, thuận tiện điều tra một chút xem cái tên khốn kiếp này lén lút cả ngày ở đây làm gì!” Nghĩ vậy Long Yên Nguyệt liền đảo mắt, cười nhạt nói:

- Tiểu Lâm Ca, là thế này, năm ngày rồi người ta toàn ở trong nhà, không hề bước ra khỏi cửa. Tiểu Lâm Ca, anh đại nhân đại lượng tha lỗi cho người ta vừa nãy nói năng không đúng. Nhưng mà người ta muốn Tiểu Lâm Ca có thể mang người ta ra ngoài đi dạo một chút.

- Không được, Huyết Sắc Hoàng Hôn là tổ chức như thế nào, cô còn rõ hơn tôi nhiều.

- Tiểu Lâm Ca, tôi nhớ rõ là anh đã nói muốn dẫn tôi ra ngoài dạo mà. Sát thủ của Huyết Sắc Hoàng Hôn năm ngày nay không có động tĩnh gì, hôm nay chắc cũng không tìm tới nhà đâu. Hơn nữa có Tiểu Lâm Ca ở bên cạnh người ta, người ta....

Long Yên Nguyệt đột nhiên ý thức ra điều gì, vội vàng bỏ cái tay đang chống nạnh bên hông xuống, hai tay đan chéo đặt ở trước bụng, cúi đầu nhìn mũi chân mình, thân thể lại hơi cúi về phía trước, nhỏ giọng nói:

- Người ta rất yên tâm. Anh đồng ý với người ta đi mà!

Muốn thăm quan hả? Hắc hắc, Lâm Bắc Phàm chờ chính là cái yêu cầu này đây! Cái cô nhóc này làm cho người ta quá buồn bực, cũng không biết dùng biện pháp gì hối lộ ông nội, khiến lúc tắm rửa ông nội không ngờ lại đồng ý đưa cô tới phòng tắm ngoài trấn cách đó mười km. Mặc dù Lâm Bắc Phàm không nghĩ tới chuyện rình mò ăn đậu hủ nhưng cái cô nhóc này làm như vậy khiến hắn cũng rất không vui!

Lâm Bắc Phàm cảm thấy Long Yên Nguyệt chính là đang vũ nhục nhân phẩm hắn, coi rẻ sự thuần khiết của hắn!

Trầm mặc một chút, Lâm Bắc Phàm có vẻ không cam lòng tình nguyện mà nhìn Long Yên Nguyệt, có vẻ khó khăn nói:

- Vậy thì ... Đi thôi!

Long Yên Nguyệt nhảy nhót vui sướng, vội vàng chạy tới bên cạnh chiếc xe. Sau khi mở cửa xe, cô liền lấy ra hai chiếc ghế thể thao, đi vào, sau đó buộc tóc lại. Cô nhóc này lúc ngẩng đầu lên, hai ngọn núi vươn cao ngạo nghễ, đúng là vươn cao ngạo nghễ!

- Chà, tôi nghe nói là ở cái đập trước thôn rất đông vui. Mình đi tới đó xem một chút đi!

Long Yên Nguyệt đi tới bên cạnh Lâm Bắc Phàm, do dự một chút rồi kéo cánh tay hắn, trong lòng thầm nghĩ, coi như bà đây đang kéo một khúc gỗ.

- Muốn đi ngắm cảnh non nước thì đầu tiên là phải lên núi, sau đó mới ngắm tới nước chứ. Hiện giờ cũng không còn sớm nữa, tôi đưa cô đi leo núi, chờ tới đêm về nếu cô vẫn muốn thì có thể tới đập nước mà tắm rửa. Phụ nữ Lâm Gia Thôn mỗi ngày đều là tắm rửa ở nơi này.

Lâm Bắc Phàm cân nhắc rồi nói. Mang Long Yên Nguyệt đi leo núi, sau đó lạc đường, buổi tối khẳng định là sẽ dọa cho cô nàng chết khiếp. Đợi tới khi về nhà kinh hoàng sợ hãi, có khi lại vội vàng lấy xe rời khỏi nơi này, làm gì còn tâm trạng mà đi nghịch nước....

Long Yên Nguyệt không có kinh nghiệm sống ở quê, đi những leo núi ở những địa điểm danh lam cuối cùng lại thành ra không hấp dẫn bằng ở nơi này, thoáng suy tư một chút liền gật đầu, nói:

- Vâng, Tiểu Lâm Ca đã nói là leo núi trước vậy thì leo núi trước đi.

Sau lưng Lâm Gia Thôn chính là một ngọn núi lớn, núi Lão Hổ.

Theo như ông cha kể lại thì cái tên Lão Hổ này chính là vì rất xa xưa trên ngọn núi này có Hồ Vương hoành hành, lang sói rất nhiều. Thời Minh vẫn còn có người gặp phải cọp trên núi đó! Mặc dù hiện giờ cọp đã không còn nhưng mà sói thì vẫn có.

Vì muốn cắt đứt hoàn toàn ý niệm đi xem cái đập nước trong đầu Long Yên Nguyệt, Lâm Bắc Phàm cố ý mang Long Yên Nguyệt theo cửa sau đi lên núi Lão Hổ.

Lúc này đã cuối mùa thu, phong cảnh quả thật là không đẹp đẽ gì, khí hậu hoàn toàn không hợp với leo núi! Nhưng mà Long Yên Nguyệt quanh năm bốn mùa ở trong thành phố, cho dù là đám cỏ trụi lủi cũng có thể khiến cô nàng hứng thú. Đừng nói là Long Yên Nguyệt, dù chính người sinh ra và lớn lên ở nơi này như Lâm Bắc Phàm sau khi vào núi Lão Hổ cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái!

Mùa thu không phải là mùa tiêu điều nhất trong năm. Mặc dù trên núi lá khô đầy đất nhưng vẫn không ít những khoảng xanh biếc điểm xuyết. Tuy nhiên cây cối rụng lá khiến lá khô rất nhiều, gió nhẹ thổi qua cuốn lá rụng bay tán loạn.

Núi Lão Hổ cũng không phải là danh lam thắng cảnh gì nhưng hiển nhiên là có nét đẹp tự nhiên, con người làm sao có thể so sánh được? Trên núi tùy ý có thể thấy nhام thạch, cây cối hình thù kỳ lạ, nếu tinh tế mà thưởng thức thì cũng cảm thấy vô cùng thích thú!

Long Yên Nguyệt mặc một bộ đồ thể thao màu đen, vẻ mặt say mê cười cười. Cô thậm chí đã quên cả việc nghĩ biện pháp hành hạ Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm yên lặng theo sát phía sau Long Yên Nguyệt. Long Yên Nguyệt ngắm cảnh, Lâm Bắc Phàm ngắm giai nhân.

Thật ra mỹ nữ không phải cũng chính là một cảnh đẹp sao? Nếu không tại sao người ta lại hay vẽ như vậy?

Thân là cục phó cục công an khu Bản Kiều nam thành, Long Yên Nguyệt cũng có thực lực nhất định. Ít nhất thể chất của cô sau khi leo núi liền được thể hiện ra! Sau mấy giờ, mặc dù cô bé thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa nhưng tinh thần vẫn hưng phấn như trước.

Đi thôi, đi thôi, cứ đi tiếp đi, lạc đường luôn cho rồi! Lâm Bắc Phàm đi phía sau Long Yên Nguyệt, âm thầm “niệm chú”. Người này không có chút xấu hổ. Mà trên thực tế thì Lâm Bắc Phàm cảm thấy chuyện nam nữ cả quá trình không phải là quan trọng lắm. Quả trọng nhất chính là kết quả. Chỉ cần kết quả tốt thì hết thấy đều là tốt; nếu như kết quả không tốt thì cả quá trình có tốt thế nào cũng chẳng có ý nghĩa!

Liễu Vi, Mộc Tiểu Yêu, Long Yên Nguyệt, trước mắt Lâm Bắc Phàm hiện ra ba người phụ nữ trong cuộc sống của hắn. Kỳ thật Lâm Bắc Phàm đã sớm có lòng muốn đánh cả cụm, già không bỏ, nhỏ không tha. Đương nhiên Lâm Bắc Phàm sẽ cố gắng hết sức để các cô hạnh phúc!

Mặc dù Long Yên Nguyệt rất muốn leo tới đỉnh núi Lão Hổ nhưng độ cao của ngọn núi này so với mặt nước biển cũng không nhiều. Kỳ thật thì nó chỉ là một vùng đất khá bằng. Sau khi vào núi rồi thì lên núi hay xuống núi cũng không khác nhau mấy. Khi thấy mặt trời đã chuẩn bị lặn, hắn là không còn sớm nữa, Long Yên Nguyệt mặc dù chưa hết hứng thú nhưng cũng không thể không nghĩ tới chuyện xuống núi.

- Nghỉ ngơi một chút sau đó quay về thôi!

Long Yên Nguyệt tìm một tảng đá ngồi xuống. Cô bé này cũng biết cách hưởng thụ, chẳng thèm gọi gì tới Lâm Bắc Phàm ở phía sau, tránh phá hoại cảm giác vui vẻ của mình.

- Ủ, thế nào? Núi này không tồi chứ? Nếu cô mà cưới tôi thật thì theo quy củ của thôn, núi này cũng có một phần của cô đấy.

- Anh biết thừa là không có khả năng còn hỏi cái gì? Anh gọi cha tôi là cha vợ thì cũng chẳng quan hệ gì với tôi.

Long Yên Nguyệt tâm bình khí hòa trả lời. Kỳ thật cô đối với Lâm Bắc Phàm chưa từng cảm ghét hay có phản cảm. Cô chỉ phẫn nộ, bất đắc dĩ, bất mãn hần. Cô thích vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Bắc Phàm trước mặt mình. Cô vẫn luôn mong mỗi có một ngày như vậy.

- Tôi thật sự rất thích cô, cô có tin không?

Lâm Bắc Phàm nheo nheo hai con mắt, như cười như không nhìn Long Yên Nguyệt.

Trước kia, cho dù là giữa mình và Lâm Bắc Phàm xảy ra không ít chuyện mập mờ nhưng người này cho tới giờ chưa từng nói là thích mình. Nhưng hôm nay hần không ngờ lại nói. Hơn nữa lúc này hần nói là nheo nheo mắt. Trống ngực Long Yên Nguyệt liên loạn nhịp. Kỳ thật từ lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm xông vào trong cục cảnh sát đã để lại một dấu ấn rất sâu trong đáy lòng Long Yên Nguyệt.

- Thà là tin rằng thế giới này có quỷ còn hơn là tin lời lẻo mép của đàn ông!

Lâm Bắc Phàm cười khê, nói như đùa:

- Mạng cô là do tôi cứu, nếu tôi là cô thì đã sớm lấy thân đền đáp rồi.

- Vậy thì anh cứ ở đây mà chơi! Tôi muốn xuống núi rồi.

Long Yên Nguyệt hung hăng lườm Lâm Bắc Phàm một cái. Mặc dù cô không phản cảm với gã lưu manh trước mắt này nhưng muốn cô ở cùng một chỗ với hần thì chả khác gì giết cô!

Lúc xuống núi, vẫn là Long Yên Nguyệt đi trước, Lâm Bắc Phàm đi sau.

Nói là xuống núi chứ thực ra núi bốn phía Đông Nam Tây Bắc hầu như toàn là bằng phẳng. Long Yên Nguyệt buồn bực đi cả nửa giờ, rốt cục cảm thấy có vẻ không đúng. Cô quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, nghi hoặc hỏi:

- Có đi nhầm đường không vậy?

- Tôi làm sao mà biết?

Lâm Bắc Phàm dùng ánh mắt vô tội nhìn Long Yên Nguyệt.

- Tôi tưởng là cô biết đường chứ.

- Cái gì?

Long Yên Nguyệt lại càng hoảng sợ, kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Anh không phải là người Lâm Gia Thôn à? Núi này anh chưa lên bao giờ sao?

- Lên rồi, nhưng đều là ông nội dẫn tôi đi. Con người tôi cảm giác về phương hướng không tốt lắm.

- Sao anh không nói sớm hử?

Long Yên Nguyệt lườm Lâm Bắc Phàm, sau đó liền ngẩng đầu nhìn trời, dùng cách xác định phương hướng bằng mặt trời để tìm phương hướng đại khái, sau đó không để ý tới Lâm Bắc Phàm nữa, tiếp tục bước đi vội vã.

Long Yên Nguyệt đã hơi hoảng rồi. Núi sâu rừng thẳm, nếu như trời tối như vậy thì làm sao mà sống?

Mặt trời cuối thu nói lặn là lặn. Không tới một tiếng sau bầu trời vừa còn đỏ bừng giờ đã lất phất có mưa bụi bay. Thời gian trôi qua, hoàng hôn cuốn theo tất cả ánh sáng trong trời đất.

- Còn phải đi bao lâu nữa hả?

Long Yên Nguyệt bước càng lúc càng nhanh, giọng nói có vẻ bất lực.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm không nở. Nói thế nào thì đây cũng là người phụ nữ của mình. Hừ dọa cô ấy như vậy có phải là hơi quá đáng hay không? Thôi, quên đi, lần này tạm tha cho cô nhóc này. Dọa cô chán kinh thì trong lòng tôi cũng chịu không nổi!

Nếu như Long Yên Nguyệt biết trong lòng Lâm Bắc Phàm đang nghĩ gì thì cô nhất định sẽ ngoan ngoãn. Đáng tiếc là cô lại không có khả năng biết được! Cô bé này quay đầu hung tợn mà nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Lâm Bắc Phàm, bà đây nói cho anh biết, hợp đồng với Huyết Sắc Hoàng Hôn đã bị hủy rồi. Anh nếu không muốn chịu đau khổ thì tốt nhất là dùng cái đầu của anh mà mang bà về Lâm Gia Thôn. Nếu không thì tôi sẽ bắt anh vào...hề, tôi cũng nên gọi điện cho chị Vi, nói cho chị ấy biết chuyện Mộc Tiểu Yêu!

Thấy Long Yên Nguyệt như con mèo nhỏ đang xù lông gầm gừ, Lâm Bắc Phàm cảm thấy vừa đáng yêu lại vừa buồn cười. Nhưng cô nhóc này khí thế quá mạnh, không coi chồng cô vào đâu. Nếu cô nhóc này vẫn si mê không tỉnh thì tối nay lão tử phải dạy vợ cho nên thân mới được!

89. Chương 89: Ma Trong Sơn Thôn.

Dạy vợ mà một chuyện nhưng nhà bếp cũng không thể để cháy được. Nếu thật sự để Liễu Vi và Mộc Tiểu Yêu không nhìn nhau thì sau này muốn hai cô cùng chơi 3P với mình không phải là hỏng hết cả bánh kẹo sao? Lâm Bắc Phàm quyết định lấy nhu thắng cương.

- Hợp đồng với Huyết Sắc Hoàng Hôn bị hủy rồi sao? Thảo nào mà cô cả Tiểu Lâm Ca cũng không thèm gọi.

Lâm Bắc Phàm hừ lạnh một tiếng, cả giận nói.

- Được rồi! Tôi cũng nên mang cô xuống núi rồi. Sau khi rời núi cô mau chóng về Nam Thành mà làm hoa vương! Tôi cũng không muốn nhìn thấy cái người phụ nữ như cô nữa!

- Anh không phải nói anh không biết đường sao? Tôi vừa nhìn đã biết anh không thành tật!

Sắc trời càng ngày càng tối. Long Yên Nguyệt nhìn quanh một cái, giật mình vội vã đi lại gần Lâm Bắc Phàm vài bước.

- Vừa rồi đúng là nói đùa với cô thôi. Cô cũng không ngại lại xem đây là nơi nào, đây là núi Lão Hồ! Lâm Bắc Phàm tôi là ai? Lâm Bắc Phàm tôi là đàn ông sinh ra lớn lên ở núi Lão Hồ. Từng cành cây ngọn cỏ trên núi này tôi cũng có thể nói rõ. Cô nhìn phía trước kia kia....

Nói tới đây Lâm Bắc Phàm đột nhiên chỉ, vẻ mặt trở nên trịnh trọng.

- Cái gì ở phía trước?

Long Yên Nguyệt cũng nổi da gà, vội vàng chạy tới bên người Lâm Bắc Phàm, ôm chặt lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm, tiếng nói có vẻ run run.

- Tên khốn kiếp này, anh không được dọa tôi.

- Cô nhìn thấy phía trước có cái cây vươn ra không? Ba năm trước, Đại Qua Tử của thôn chúng tôi bởi vì không tìm được vợ mà chạy tới nơi này treo cổ. Sau đó có người phát hiện ra thì đã qua mười ngày mười đêm. Nghe nói Lâm Đại Qua Tử....

- Đừng nói nữa, đừng nói nữa!

Long Yên Nguyệt đã sợ phát khiếp, ôm chặt lấy thắt lưng Lâm Bắc Phàm, vùi đầu vào trong ngực hắn, nhắm chặt mắt lại, năn nỉ hắn:

- Đừng nói nữa, hu hu...đừng nói nữa mà.

Thấy bộ ngực sữa vô cùng đàn hồi của Long Yên Nguyệt đang ấn vào ngực mình, hít hương thơm xủ nữ từ trên người Long Yên Nguyệt truyền tới, Lâm Bắc Phàm thậm chí nổi lên chút phản ứng sinh lý. Hắn không chút do dự ôm Long Yên Nguyệt vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô, ôn nhu nói:

- Tiểu Nguyệt, cô yên tâm, có tôi chống đỡ cho cô!

Nói xong Lâm Bắc Phàm ưỡn ngực, lớn tiếng hô về phía trước.

- Lâm Đại Qua Tử, anh với tôi ngày xưa không thù oán gì, hôm nay Tiểu Lâm Ca này đi nhờ đường, anh nếu còn nhớ tình cảm ngày xưa thì đừng ra làm phiền tôi. Sau này sáng ra tôi sẽ tối biếu anh ít tiền vàng.

Đã thế thì phải làm bộ như thật, rất có cảm giác! Thấy Long Yên Nguyệt bị dọa cho sợ hãi ở trong lòng, Lâm Bắc Phàm yêu thương mà ôm lấy cô. Nhớ lại cái cô nhóc luôn có vẻ ngang ngạnh, có yếu thế cũng chỉ là giả mù sa mưa nhưng lúc này lại thành thật chui vào lòng mình, cảm giác này thực sự là rất sung sướng!

Lâm Bắc Phàm thậm chí còn cảm thấy giờ phút này mình có “xơi tái” cô nhóc Long Yên Nguyệt thì cô bé cũng chỉ có ngoan ngoãn mà “chịu chết”! Chỉ là nếu làm như vậy thật thì sau khi Long Yên Nguyệt rời nói sẽ là oan gia cả đời với mình. Cô nhóc này là một người phụ nữ mạnh mẽ, đến lúc đó hẳn là sẽ nghĩ biện pháp giết chết mình mới xong.

- Tiểu Nguyệt, không phải sợ, Lâm Đại Qua Tử này ngày xưa còn tới nhà tôi ăn cơm, sẽ không làm khó chúng ta đâu.

Long Yên Nguyệt mặc dù nhát gan nhưng trong lòng cô lại tin tưởng vào khoa học! Cái chuyện này cũng không mâu thuẫn. Một người có thể không tin trên thế giới này có quỷ nhưng không nhất thiết là sẽ không sợ quỷ! Cô nhóc này trong lòng thì thầm nhủ: Không phải sợ, trên thế giới này căn bản là không còn ma quỷ! Không nên mê tín, nhất định phải tin tưởng vào khoa học. Long Yên Nguyệt, mày là giỏi nhất, mày phải dũng cảm, đừng để tên lưu manh này nhân cơ hội chiếm tiện nghi ăn đậu hủ của mày! Long Yên Nguyệt, lá gan của mày là lớn nhất. Long Yên Nguyệt, mày là vô địch....

Sau khi tự thôi miên một lúc, Long Yên Nguyệt cố lấy dũng khí, thoát ra khỏi ngực Lâm Bắc Phàm, thở hổn hển. Sau một lát cô nằng nặc rằng, tỏ vẻ mạnh mẽ nói:

- Lâm Bắc Phàm, khẳng định là anh giả trò quỷ. Anh cố ý khiến tôi lạc trong núi này, sau đó nhân tiện chiếm tiện nghi của tôi đúng không? Nói cho anh biết, bà đây là một người theo chủ nghĩa duy vật. Anh mau từ bỏ ý tưởng của mình đi! Cho anh hai giờ, nếu không đi ra khỏi núi này thì chúng ta cứ chờ xem!

“Cô bé này lại bắt đầu hoài nghi mình rồi sao? Nếu như vậy mà mình đã hiện nguyên hình thì sau này làm sao mà chơi đùa?” Thoáng suy tự một chút, Lâm Bắc Phàm quay mạnh đầu nhìn Long Yên Nguyệt, quát lớn:

- Nếu như cô muốn sống mà ra khỏi núi Lão Hồ thì im miệng đi cho tôi!

- Tôi...

Thấy vẻ nghiêm trang của Lâm Bắc Phàm, trong lòng Long Yên Nguyệt đúng là có hơi lo lắng. Lúc này bầu trời tối đen, cô hiển nhiên là không thể chút ý được là Lâm Bắc Phàm khi nói những lời này có nheo mắt hay không.

Thấy Long Yên Nguyệt đã bị mình hù dọa, trong lòng Lâm Bắc Phàm thậm chí sung sướng nhưng quay đầu nhìn một bên, lấy một điều thuốc hút, vừa cất cao giọng nói:

- Tôi nói này anh Qua Tử, cô nhóc này không hiểu biết, anh đại nhân đại lượng bỏ qua nhé.

Một trận gió lạnh nổi lên. Long Yên Nguyệt giật nảy mình, không cần suy nghĩ, theo phản xạ có điều kiện lại nhảy tới bên cạnh Lâm Bắc Phàm, ôm chặt lấy một cánh tay hắn. Lần này Long Yên Nguyệt đã quyết định rồi. Chẳng cần biết Lâm Bắc Phàm này thế nào, chỉ cần hôm nay mình còn một hơi thở thì sẽ không buông tay. Hôm nay có chết cũng phải chết bên cạnh tên lưu manh này.

Vì mục đích của mình, Lâm Bắc Phàm cố ý mang theo Long Yên Nguyệt quanh quẩn trong núi một lúc nữa. Thật ra thì bên trong núi vào buổi tối đúng là có hơi kinh khủng, rất nhiều bụi cây rậm rạp, dưới bóng đêm

làm sao mà chả dọa người. Đặc biệt là những trận gió lạnh thỉnh thoảng thổi qua càng khiến kẻ khác không rét mà run. Lâm Bắc Phàm là người sinh ra ở nơi này, trước kia không ít lần cùng ông nội vào núi săn bắn. Hắn vẫn tự nhiên như trước, chẳng sợ hãi gì.

Nhưng khổ cho Long Yên Nguyệt, thỉnh thoảng quay đầu, nhìn xung quanh tối đen như mực. Cô bé ôm chặt lấy cánh tay Lâm Bắc Phàm, thỉnh thoảng lại giật mình. Nếu như Lâm Bắc Phàm đi chậm, cô bé này lại càng xiết chặt lấy Lâm Bắc Phàm hơn.

Buổi đêm lại không có đường, Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt thường phát sinh một ít những sự cọ sát thân thể kịch liệt. Đặc biệt là bộ ngực sữa của Long Yên Nguyệt có cọ sát trên cánh tay Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm ngưng thần tĩnh khí, nào quản tới việc ra khỏi ngọn núi này thế nào. Hiện giờ hắn đang một lòng một dạ cảm nhận xúc cảm mềm mại từ trên cánh tay truyền tới.

Lâm Bắc Phàm đi trong núi quẹo trái quẹo phải, thỉnh thoảng lại có vẻ như kính cẩn một phen, đại khái là nói: Cô bầy di tằm ở Lâm Gia Thôn, các người năm đó đi hái nông dược hay đi làm gì mà chết ở đây, không liên quan tới Lâm Bắc Phàm tôi đâu. Lâm Bắc Phàm tôi rất là tôn kính các người, hy vọng các người không nên đi ra chặn đường dọa người.

Nhưng sau một lúc mà thấy Lâm Bắc Phàm vẫn cứ quanh quẩn mãi, dần dần Long Yên Nguyệt cảm thấy có vẻ không đúng.

- Thím sáu à, chín năm trước chú sáu vào núi săn thú....

- Đủ rồi! Như thế nào mà một đám người trong thôn các người dù là uống nước sặc chết hay tắm ngoài đập chết đuối cũng chạy hết cả lên núi này? Con người anh sao lại ác thế à?

Long Yên Nguyệt rốt cục chịu không được nữa. Cô hầu như có thể khẳng định là Lâm Bắc Phàm đang cố tình ra vẻ, cho nên quyết định thật nhanh, đứng ra vạch trần sự dối trá hèn. Ồi! Mình đắc ý quá mà quên mất rồi sao? Sao lại để lộ một sơ hở lớn như vậy chứ? Lâm Bắc Phàm thoáng suy tư, mặt không đỏ, tìm không loạn nhịp nói:

- Có gì mà lạ, người Lâm Gia Thôn sinh sống dựa vào ngọn núi này, mỗi người sau khi chết đi đều phải đem lên đây chôn cất.

- Có thật không? Chôn mà sao không thấy mộ hả?

Ý nghĩ của Long Yên Nguyệt dần dần tỉnh táo lại. Nhưng mà vì dự phòng chẳng may nên cô vẫn không có can đảm mà buông tay, vẫn ôm chặt lấy cánh tay Lâm Bắc Phàm như trước.

Đầu óc của cô bé này vẫn chưa bị nước vào à? Đã vậy thì không nên trách Tiểu Lâm Ca lòng dạ độc ác, ra đòn sát thủ nhé! Hắc hắc! Lâm Bắc Phàm vừa muốn mở miệng, định nói lại thôi, về mặt ngăn ngừa, đột nhiên giật mình một cái, kinh hoàng lùi lại phía sau.

- Làm gì đó? Còn muốn dọa tôi à?

Long Yên Nguyệt lùi lại theo Lâm Bắc Phàm, trong lúc nói chuyện không quên véo hắn một cái.

Bởi vì lúc này trời tối đen như mực, Long Yên Nguyệt không thể nhìn rõ vẻ mặt của Lâm Bắc Phàm, thế nên hắn chẳng còn cách nào là phải giả vờ thờ hờn hển, ra vẻ là mình đang rất hốt hoảng. Sau khi thở mạnh vài hơi, hắn bắt đầu phản khách vi chủ, kéo cánh tay nhỏ bé của Long Yên Nguyệt, hướng về phía trước run giọng nói:

- Lâm Đại Qua Tử, anh ... Sao anh lại chặn đường tôi?

Lâm Đại Qua Tử? Chính là cái người mà Lâm Bắc Phàm nói lúc trước, không tìm được vợ nên sau đó lên núi Lão Hồ treo cổ sao? Long Yên Nguyệt toàn thân nổi da gà. Mặc dù cô cho rằng Lâm Bắc Phàm đang dọa mình nhưng vẫn rất sợ!

- Tên khốn kiếp này, khốn kiếp, anh thế nào mới chịu....

- Tiểu tiểu tiểu....Lâm lâm lâm tử tử tử....

Một giọng nói âm trầm cực kỳ kinh khủng vang lên.

Long Yên Nguyệt lúc này lạnh cả người, đại não nhất thời tê liệt, sau khi lấy lại tinh thần, thiếu chút nữa là không thở nổi, lẫn ra ngất. Lúc này cô run rẩy dữ dội, cũng không cần biết là chiếm tiện nghi hay không chiếm tiện nghi, cả người hoàn toàn áp vào thân thể Lâm Bắc Phàm. Giờ phút này cô với Lâm Bắc Phàm như là một thể.

- Anh Qua Tử.

Lâm Bắc Phàm cũng ôm chặt lấy Long Yên Nguyệt đang hoảng sợ, tiếp tục nói. Có phải là đang đóng kịch hay không? Có phải là đóng kịch không? Trong mắt Long Yên Nguyệt đã tràn đầy nước mắt sợ hãi vào ủy khuất.

- Xoạt!

Một trận gió lạnh liên tục thổi tới Long Yên Nguyệt và Lâm Bắc Phàm.

Giờ phút này Long Yên Nguyệt dường như có thể cảm thấy âm phong đâm qua da thịt mình, xuyên tận vào trong xương cốt! Nếu như ngay từ đầu cô bé này cho rằng đây là diễn trò thì lúc này cô có thể khẳng định, thật sự là gặp quỷ rồi!

- Tiểu tiểu tiểu....Lâm lâm lâm tử tử tử.... Để người phụ nữ này ở ở lại lại lại, cậu xuống núi một mình đi đi đi....

- Đừng, đừng mà, Lâm Bắc Phàm, đừng ... Hu hu....

Long Yên Nguyệt lúc này đã suy sụp. Cô ôm chặt lấy Lâm Bắc Phàm, vùi đầu vào vai hắn.

- Đừng bỏ lại tôi, đừng bỏ tôi lại, Lâm Bắc Phàm, anh đừng có bỏ tôi....

Trầm mặc một chút, Lâm Bắc Phàm dường như đã hạ quyết tâm. Hắn ôm chặt lấy Long Yên Nguyệt, ưỡn ngực, bí tráng vô cùng nói:

- Anh Qua... Qua Tử, xin lỗi nhưng tôi không làm vậy được. Người phụ nữ này là vợ tôi...anh ... Rốt cục là muốn gì?

Mặc dù trong giọng nói của Lâm Bắc Phàm tràn ngập sợ hãi nhưng trong sự sợ hãi lại lộ vẻ rất kiên quyết; mặc dù thân thể Lâm Bắc Phàm đã run nhè nhẹ nhưng ngực hắn vẫn cố ưỡn ra như trước.

90. Chương 90: Không, Tôi Không Thể.

Thấy cái vẻ giả dối vô sỉ của Lâm Bắc Phàm, Tiểu Kim cơ hồ bị chọc cho học máu! Bản thân mình là một con rồng cao quý tới từ Long Cốc, nhưng cái lão đại trời đánh này không ngờ lại bắt mình giả làm Lâm Đại Qua Tử giúp hắn cầu gái, quá lắm rồi! Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng à? Đã vậy thì Tiểu Kim tôi hôm nay cho nổi bão.

- Tiểu tiểu tiểu Lâm lâm lâm tử tử tử.... Cậu dùng cách gì để chứng minh là người này là vợ cậu hả? Anh Qua Tử đã cô đơn nhiều năm, giờ cần có một người phụ nữ phải theo tôi. Trừ phi là cậu có thể chứng minh cậu thật sự yêu cô ta ta ta ta

Cần chính là cái này đây. Tiểu Kim quả nhiên rất hiểu biết. Hôm nay Tiểu Lâm Ca sẽ hiên ngang làm anh hùng cứu mỹ nhân! Lâm Bắc Phàm đẩy Long Yên Nguyệt ở trong lòng sang một bên, tiến lên hai bước run rẩy nói:

- Anh Qua Tử, để cho cô ấy đi, tôi ở lại với ... Với anh!

Lâm Bắc Phàm này, chẳng lẽ hắn thật sự quan tâm tới mình sao? Long Yên Nguyệt lúc này thật sự đã hơi cảm động. Đương nhiên chuyện này và thích không liên quan. Dù thế nào thì Long Yên Nguyệt cũng không cho rằng mình sẽ thích cái tên lưu manh này. Một cái tên lưu manh vô cùng hoa tâm.

Lão đại ơi là lão đại, anh không coi con rồng này vào đâu rồi. Mặc dù anh cũng vô sỉ thật đấy nhưng anh dường như đã quên Tiểu Kim tôi là vì trêu chọc nữ nhi của Long Vương mà bị đánh hội đồng mới đành

phải tới nhân gian chấp hành nhiệm vụ. Nói tới vô sỉ hạ lưu thì còn phải xem Tiểu Kim tôi đây này! Nếu như mặt anh được coi là ngựa đua thì mặt Tiểu Kim tôi phải là xe lửa đấy.

Tự nhủ một lúc, Tiểu Kim lại khàn giọng nói:

- Tiểu tiểu tiểu ... Lâm lâm lâm tử tử tử... Nể mặt cậu, Anh Qua Tử cũng cho các người một cơ hội, vì chứng minh tình cảm của cậu dành cho... Người phụ nữ kia, trước tiên nói bản thân mình là hèn hạ đi.

- Tôi ... Tôi hèn hạ, tôi hèn hạ, tôi hèn hạ!

Lâm Bắc Phàm tỷ nữa là không muốn diễn nữa. Cái con Tiểu Kim vô sỉ này, lại còn cầm lông gà giả làm lệnh tiễn. Đợi việc này xong rồi anh sẽ xử lý mày.

- Được, tôi cũng tin là cậu thích cô ta. Cậu thậm chí là có thể sẵn sàng vì cô ta mà mất mạng.

Lâm Bắc Phàm dù sao cũng là đại ca, Tiểu Kim cũng không dám đùa hấn quá. Sau khi để Lâm Bắc Phàm tự phỉ báng mình xong, nó bắt đầu nhắm vào Long Yên Nguyệt, hơn nữa còn định cho lão đại ném ít lợi ích.

- Bây giờ, người phụ nữ kia. Cô phải chứng minh mình là người của tiểu tiểu tiểu ... Lâm lâm lâm tử tử tử... Thì mới có thể rời đi.

Long Yên Nguyệt hồn phách lên mây, chỉ có thể ôm chặt cánh tay Lâm Bắc Phàm, hoảng sợ gật đầu.

- Tôi biết cô cũng không phải là vợ tiểu tiểu tiểu ... Lâm lâm lâm tử tử tử. Để chứng minh cô là vợ hấn, cô tới hôn hấn đi. Đương nhiên cô có thể dùng biện pháp khác để chứng minh.

Nếu như không phải tiếng nói kia âm trầm, khiến kẻ khác phát sốt phát rét thì Long Yên Nguyệt đã hoài nghi đây chính là một âm mưu tỷ mỉ bày ra để lừa mình! Cái con ma này cũng quá ác độc, chẳng lẽ mình hôn hấn là chứng minh mình là vợ hấn sao? Long Yên Nguyệt vừa tức lại vừa sợ, trong chốc lát á khẩu không trả lời nổi, chỉ dùng ánh mắt hoảng sợ bắt lực nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Anh Qua Tử, anh không nên khinh người quá đáng!

Lâm Bắc Phàm thể hiện vẻ anh dũng ra. Hấn kêu lớn:

- Cho dù chết tôi cũng không để anh vũ nhục vợ tôi. Anh ra về lén lút lút lút như vậy làm gì, có bản lãnh thì đi ra đây!

- Không biết tự lượng sức, đã vậy thì không nên trách Anh Qua Tử giữ cậu ở lại nhé nhé nhé....

Tiểu Kim thốt ra những lời này xong liền dùng hết sức thổi một luồng âm phong về phía Lâm Bắc Phàm. Cùng lúc phát lực, nó còn vô sỉ dùng truyền âm nhập mật nói chuyện với Lâm Bắc Phàm.

- Lão đại à, nguyên khí của tôi chưa khôi phục, pháp lực không mạnh, anh không nên chống cự, nếu không sẽ không có hiệu quả đâu. Đợi tới khi gió lốc cuốn tới trước mặt anh thì anh cũng phải dùng chút sức mà bật về phía sau nhé. Như thế mới đạt hiệu quả tốt nhất.

- Thật sao? Gió lốc không lợi hại lắm à? Đừng có làm tôi thừa sống thiếu chết đấy!

Tiểu Kim không trả lời, khiến cơn gió mãnh liệt thổi về phía Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm cũng biết là Tiểu Kim vẫn biết chừng mực, thể không do dự một chút nào, ngay khi cơn gió lốc thổi tới trước người mình liền thuận thể toàn lực bật ngược về phía sau.

Kỳ thật gió lốc chỉ là dọa người mà thôi. Pháp lực của Tiểu Kim đã bị Đồ Long Dao phong ấn rất nhiều, hơn nữa lại còn chưa khôi phục, chẳng thể tạo nên tràng cảnh gì hoành tráng. Nhưng Tiểu Lâm Ca lại quên mất năng lực của mình. Hoặc có thể nói là Liêu Thiên Cửu rất không coi trọng năng lực của mình. Long Tu Bảo Điển cảnh giới cấp hai là bình thường sao? Lâm Bắc Phàm toàn lực bay về phía sau, cả người phóng vèo vèo, ít nhất bay lên cao ba mét rồi mới ngã xuống, vắng ra.

Lâm Bắc Phàm thật sự cũng rất hoảng sợ, thâm nghĩ lần này toi mạng rồi! Tên hèn hạ này kêu lên một tiếng hoảng hốt, sau đó bịch một cái ngã xuống mặt đất, nằm thẳng cẳng trên một khối đá hoa cương. Tự mình hại mình rồi! Yết hầu Lâm Bắc Phàm cảm thấy ngọt, há mồm oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

- Lâm Bắc Phàm.

Sau khi lấy lại tinh thần, Long Yên Nguyệt cũng bắt chấp cả Lâm Đại Qua Tử gì đó, kinh hãi kêu lên, vội vàng xoay người đi tới bên cạnh Lâm Bắc Phàm. Sau đó vội vàng ngồi xuống, ôm đầu Lâm Bắc Phàm đặt lên trên đùi mình, tiếng nói mang theo tiếng khóc:

- Anh có sao không? Không nên dọa tôi, ngàn vạn lần không nên dọa tôi nhé.

Bộ ngực sữa của Long Yên Nguyệt đặt ngay trên đầu Lâm Bắc Phàm. Chóp mũi của hắn còn thấy được cảm giác mềm mại mê người, lại có cả mùi hương thơm nhàn nhạt. Người này nhắm chặt hai mắt. Hôm nay có chết cũng không oan rồi!

- Tiểu tiểu tiểu ... Lâm lâm lâm tử tử tử...để mạng lại đi đi đi....

- Khoan đã!

Long Yên Nguyệt quay phắt đầu lại, cố lấy dũng khí nhìn về phương hướng của Tiểu Kim, run giọng nói:

- Chỉ cần tôi chứng minh được tôi là vợ anh ấy thì anh có thể cho chúng tôi rời núi đúng không?

- Có thể thể thể...

Tiểu Kim vừa mới dò xét thương thế của lão đại, cũng không có vấn đề lớn, không chết được.

Buổi tối mặc dù có trăng đầu tháng nhưng bởi vì khí trời cho nên trăng non cũng bị một tầng mây mờ ảo che phủ. Sương trắng giăng khắp núi rừng, tầm nhìn có thể nói là cực kỳ hạn hẹp. Lâm Bắc Phàm không thể thấy rõ vẻ mặt của Long Yên Nguyệt nhưng tiếng thở dốc của Long Yên Nguyệt lại nhẹ nhàng lọt vào tai hắn. Lâm Bắc Phàm thậm chí có thể cảm nhận được, thân nhiệt của Lâm Bắc Phàm đang ngày càng cao.

Rốt cục Long Yên Nguyệt hít sâu một hơi, sau đó cúi đầu, lẳng lặng nhìn khuôn mặt Lâm Bắc Phàm.

Cái tên lưu manh này mặc dù cũng đẹp trai nhưng hắn vẫn là một tên ong bướm. Chẳng lẽ đây là số mệnh của mình sao? Long Yên Nguyệt nhắm mắt lại, bất an mà đưa đôi môi đỏ mọng hướng về phía đôi môi Lâm Bắc Phàm.

“Chị Vi, xin lỗi nhé! Tên hỗn đản này cứu mạng em, em không thể để hắn vì em mà chết được....”

Lâm Bắc Phàm sớm đã nhất trụ kinh thiên. Cùng lúc đó, hơi thở nóng bỏng của Lâm Bắc Phàm hung hăng phun vào bộ ngực sữa căng tràn mà mềm mại của Long Yên Nguyệt. Long Yên Nguyệt chỉ thấy toàn thân run rẩy, một loại khoái cảm đã lâu không thấy nhanh chóng tỏa ra khắp toàn thân cô. Cô cố gắng nhắm chặt hai mắt, máy móc đưa miệng mình về phía trước.

Đôi môi mềm mại chạm vào môi Lâm Bắc Phàm. Hắn ngơ ngẩn cả người, chờ tới khi hiểu ra chuyện gì đang diễn ra thì không hề khách khí há miệng ra mà cuốn lấy cặp môi thơm của Long Yên Nguyệt, càng không ngừng hút lấy cái miệng thơm tho của cô.

Long Yên Nguyệt theo bản năng kinh hãi lắc đầu nhưng thủy chung vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của đôi môi Lâm Bắc Phàm. Đầu lưỡi của hắn tiến vào trong miệng cô. Trong lòng Long Yên Nguyệt sợ hãi và xấu hổ vô cùng.

Trời ạ! Mình không phải đang nằm mơ chứ! Trong lòng Long Yên Nguyệt đang thầm khóc. Cái tên lưu manh đáng chết này không ngờ lại hăng hái tới... nhưng không thể phủ nhận là bản thân Long Yên Nguyệt cũng có khao khát mãnh liệt. Cô thậm chí có thể cảm thấy, bên dưới mình đã ướt sũng. Từ lần đầu tiên gặp Lâm Bắc Phàm ở cục công an khu Bản Kiều, thân thể Long Yên Nguyệt đã bị Lâm Bắc Phàm chinh phục. Mặc dù đây chỉ là chinh phục về mặt sinh lý nhưng thể cũng đã đủ. Cứ mỗi khi Long Yên Nguyệt tiếp xúc mập mờ với Lâm Bắc Phàm, thân thể của cô sẽ theo bản năng mà chào đón. Mặc dù cô xấu hổ, thậm chí là tức giận thì cô cũng không thể khống chế được phản ứng sinh lý của mình.

Đặc biệt là tại nơi rừng sâu núi thẳm này, lại có một hồn ma đang nhìn trộm một bên, Long Yên Nguyệt cảm giác như linh hồn của mình cũng đang run rẩy.

- Đừng ...

Long Yên Nguyệt cảm thấy không ổn, lấy tay đẩy đầu Lâm Bắc Phàm ra phía sau, rên rỉ một tiếng. Không để Long Yên Nguyệt nói tiếp, đôi môi Lâm Bắc Phàm đã một lần nữa bịt kín cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô. Thậm chí hai tay của hắn không biết từ bao giờ đã đặt phía sau lưng Long Yên Nguyệt.

Đôi tay Lâm Bắc Phàm chạm vào khuy áo lót phía sau lưng Long Yên Nguyệt, tâm thần rung động, rồi sau đó cũng chẳng thêm quần cái gì nữa, dứt khoát đổi khách thành chủ, xoay người đặt thân thể mềm mại của Long Yên Nguyệt ở trên mặt tảng đá hoa cương. Thật sự là cứ thế này mà chìm vào trong đó sao? Thật sự là chết như thế này sao? Long Yên Nguyệt đột nhiên thả lỏng thể xác và tinh thần, khiến cho cô có cảm giác nghi hoặc mờ ảo. Cô mở rộng tứ chi, mở to đôi mắt nhìn vàng trắng non trên bầu trời, tùy ý để Lâm Bắc Phàm “cày cấy” trên thân thể mình. Nhưng mà chết rồi, trầm luân rồi mà sao thân thể mình lại vẫn rung động như vậy?

Không! Đây không phải chỉ là rung động. Cái loại cảm giác chấn động nhẹ nhàng này, tầng tầng lớp lớp chồng chần, muốn kháng cự lại thành ra nghênh đón, không biết phải nói thế nào!

Đây là một loại kích động, là một loại phóng túng, lại càng là một loại dụ dỗ trí mạng! Trời ạ! Rốt cục đây là cái gì...

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng hề có cảm giác tội lỗi! Bởi vì Lâm Bắc Phàm đã coi Long Yên Nguyệt là người của mình. Hắn tự tin của thể khiến Long Yên Nguyệt hạnh phúc! Trước khi kết hôn, có mấy mớ này nọ với người yêu mình cũng là quá bình thường. Hơn nữa cái cô nhóc Long Yên Nguyệt này mỗi ngày đều chống đối hắn. Lâm Bắc Phàm tối nay muốn dạy dỗ bà vợ mình cẩn thận!

Lâm Bắc Phàm áp vào người Long Yên Nguyệt, thoải mái hưởng thụ. Bỏ qua dịp này không biết tới bao giờ mới gặp! Hai tay hắn đã to gan lớn mật thò vào trong quần áo thể thao của Long Yên Nguyệt, vuốt ve da thịt mềm mại của cô.

Long Yên Nguyệt đã quên mất sự tồn tại của Lâm Đại Qua Tử. Hai tay của Lâm Bắc Phàm sau khi mò tới vùng cấm trước ngực cô xong, hai hàng mi dài của cô chớp chớp, mang theo hai hàng lệ chảy xuống khuôn mặt.

Là số mệnh sao? Đúng vậy, là số rồi! Long Yên Nguyệt lại nhắm mắt, dọa lạc đi, vì tân sinh!

Nhưng đúng lúc này Lâm Bắc Phàm lại dừng lại. Tiểu Lâm Ca biết nếu cứ thế mà xơi cô nhóc này thì trái tim của Long Yên Nguyệt sẽ không thuộc về mình! Dù sao thì tiện nghi cũng chiếm rồi, có thể hưởng thụ một chút là phải thu tay!

- Không, tôi không thể làm vậy!

Tiểu Lâm Ca chậm rãi đứng dậy, lăm lăm bắt khuất mà nhìn vào khu rừng tối đen, dững cảm bị phản nói:

- Lâm Đại Qua Tử, tới đây đi! Muốn làm nhục vợ của Lâm Bắc Phàm này thì trước hết phải bước qua xác tôi đã!

91. Chương 91: Bọn Họ Là Huynh Đệ Của Lão Tử.

Long Yên Nguyệt nằm trên tảng đá hoa cương, yên lặng nhìn bóng dáng của Lâm Bắc Phàm. Ai nói hắn là một người đàn ông phóng đảng không kiềm chế được? Ai nói hắn là một kẻ lưu manh? Ai nói hắn là một tên khốn kiếp? Không! Người đàn ông này có lòng vị tha, có tính công bằng, đầu đội trời, chân đạp đất!

Người đàn ông này bên ngoài có vẻ phong lưu không kiềm chế được. Chẳng lẽ thật sự là hắn có mối thâm tình thiết tha với mình? Hắn cố ý ở cùng chị Vi, cố ý dùng phương thức chấn động đón Mộng Tiểu Yêu đi ra ngoài Cục Công an Bản Kiều, chẳng lẽ là vì để cho mình chú ý tới sao?

Giờ phút này, trong đầu Long Yên Nguyệt đột nhiên hiện ra hình ảnh bác Đường ngâm thơ ở trong hậu viện của nhà họ Hoa. Có điều là hình ảnh diễn viên chính đã được thay thế bằng Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm quạt lông khăn chút, đứng thẳng người, khoe miệng vẫn nụ cười bình thản trước sau như một: người

khác cười tôi điên, còn tôi cười người khác nhìn không thấu. Không thấy mộ Ngũ Lăng hào kiệt, không hoa không rượu

“Huhuhu...”

Người khóc không phải là Long Yên Nguyệt, lại càng không phải là Lâm Bắc Phàm mà là hồn ma của Lâm Đại Qua Tử, cũng chính là bạn Tiểu Kim vô sỉ hạ lưu.

- Thật sự là rất cảm động! Tiểu Lâm Tử, tôi là quỷ, tôi có thể nhìn thấu nội tâm của cậu. Tôi biết cậu đúng là thật tâm với người phụ nữ này. Nể tình cậu đối với cô ấy si tình như thế, đến chết cũng không thay đổi, Qua Tử anh đây... Ô ô.... Ô ô ô....

Lâm Bắc Phàm lùi về phía sau hai bước, ôm chặt Long Yên Nguyệt vào trong lòng, dáng vẻ như là mặc dù gió táp mưa sa tôi cũng không sờn lòng.

Lần này, Long Yên Nguyệt không có gì là không tình nguyện nữa cả. Cô tựa vào bờ vai của Lâm Bắc Phàm, ôm chặt lấy cánh tay hắn, mở to hai mắt, suy nghĩ tình hình tầm tởi trước mắt. Hôm nay cô xem như đã quyết định, cùng lắm thì yêu chết là được chứ gì.

- Quá cảm động.... Ô ô ô... Cô cậu đi đi thôi.... Ô ô ô...

Tiếng khóc âm trầm càng đi càng xa. Một lát sau, bên người Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt đã khôi phục trạng thái như bình thường. Về phần đồng chí Tiểu Kim thì đã sớm trốn vào trong túi quần của Lâm Bắc Phàm rồi. Vừa mới tạo sức ép, nguyên khí tổn thương lớn lao, cần phải tĩnh dưỡng cho tốt một chút.

- Tốt rồi, không có việc gì đâu.

Lâm Bắc Phàm do dự một chút rồi đẩy Long Yên Nguyệt ra. Hắn giả vờ như không có ác ý, giọng điệu không ngờ lại còn có chút ngại ngùng:

- Chuyện vừa rồi, thật là ngượng quá!

Long Yên Nguyệt cúi đầu, ngẫm nghĩ một chút rồi đưa tay kéo tay Lâm Bắc Phàm lên, hạ giọng nói:

- Còn không mau mang tôi rời khỏi đây?

Vì không đến mức khiến Long Yên Nguyệt phải hoài nghi, lúc Lâm Bắc Phàm mang Long Yên Nguyệt rời đi, vẫn còn cố làm ra vẻ huyền bí giống như vài lần trước. Khoảng chừng hai giờ rạng sáng, hai người mới coi như bình an trở về Lâm Gia Thôn.

Hồi tưởng lại chuyện ở trong núi gặp quỷ, Long Yên Nguyệt nghĩ mà sợ vô cùng. Nếu như cô không phải là một mình không dám lái xe rồi đi trong đêm tối thì cô đã muốn bỏ của chạy lấy người rồi! Rơi vào bước đường cùng, cô cũng chỉ có thể nằm ở trong phòng, thấp đèn, mở to hai mắt chờ tới khi trời sáng.

Lúc này, ngoài cửa sổ ánh trăng như bong bóng trắng dã, tâm tình Long Yên Nguyệt cũng bình ổn không ít. Cô trở mình xuống dưới giường, sau khi thu xếp mấy thứ đồ linh tinh của mình thì lòng như lửa đốt chạy ra xe Santana của mình.

Cái Lâm Gia Thôn quỷ quái này, có đánh chết mình cũng sẽ không bao giờ quay lại nữa!

Chỉ có điều, vừa mới mở cửa xe, Long Yên Nguyệt dường như nhớ ra điều gì đó. Cô do dự một lúc rồi để đồ đạc vào bên trong xe, sau đó đóng cửa xe, cau mày đi về phía đập chứa nước ở đối diện Lâm Gia Thôn.

Sau khi đi đến đập chứa nước, cảnh tượng hiện ra trước mắt khiến Long Yên Nguyệt chấn động.

Một trăm thiếu niên, mặc Âu phục màu đen sạch sẽ, giày da bóng loáng, không một tiếng động đứng trang nghiêm ở phía trước núi cạnh đập chứa nước. Cứ mười người thành một hàng, tổng cộng mười hàng tạo thành một ma trận hình vuông hoàn mỹ.

Nhìn ngang nhìn dọc, nhìn thẳng hay nhìn chéo cũng vẫn là thẳng một đường. Mỗi thiếu niên đã từng đi theo Lâm Bắc Phàm vào Kim Ngọc Thiên Đường hiện đang ở giữa đội ngũ, trong lòng chỉ có niềm tự hào và kích động. Một trăm thiếu niên, không hề nhúc nhích, không biết đã đứng bao lâu rồi, trông giống như những bức tượng. Núi non xa xa, sông lững lờ bên cạnh, dường như cũng đều chìm vào trong yên lặng như trước giờ vẫn thế.

Tình cảnh xơ xác tiêu điều này sao có thể nhộn nhịp như bình thường được nhỉ? Nhưng, một người đi đầu rõ ràng là một cô gái vừa tuổi dậy thì, không phải là Mộc Tiểu Yêu là gì? Như vậy thì một trăm thiếu niên này không phải là thành viên của Hồ Điệp Bang hay sao?

Lâm Bắc Phàm rốt cuộc muốn làm cái gì đây? Định luyện binh hay sao? Muốn tạo phản chắc?

Long Yên Nguyệt ngẩn ngơ. Lâm Bắc Phàm này quá kiêu ngạo và ương ngạnh, không ngờ lại quản lý theo kiểu quân sự hóa một bang phái xã hội đen. Hẳn thật sự muốn kéo bè kéo cánh rồi. Đêm qua thật vất vả mới nảy sinh được chút hảo cảm với Lâm Bắc Phàm thì đến lúc này đây đã sớm mất tăm mất tích rồi.

- Các người muốn làm gì?

Long Yên Nguyệt bước lên trước, phía sau đội hình ma trận là chừng vài chục cái lều trại du lịch. Có điều, tất cả như bầy gà tụ tập xung quanh hạc, tất cả tập trung chính tề trước mặt Mộc Tiểu Yêu, mang theo cả Khai sơn đao, chính là Khai sơn đao hàng thật giá thật.

- Giải tán, giải tán! Có nghe thấy không?

Long Yên Nguyệt là cảnh sát, đó là thiên tính của cô. Sau khi đi đến trước mặt đám thanh niên, cô gần như rít lên:

- Yêu cầu các người lập tức giải tán. Nếu không, tôi sẽ buộc tội các người là tự tàng trữ hung khí, tụ họp phi pháp.

Một trăm thiếu niên Hồ Điệp Bang, dưới sự cổ vũ và dạy dỗ của Lâm Bắc Phàm trong năm ngày gần đây đã sớm thay hình đổi dạng. Không ai để ý tới Long Yên Nguyệt, thậm chí, không ai liếc mắt nhìn cô lấy một cái. Mỗi người đều thần sắc trang nghiêm nhìn Mộc Tiểu Yêu phía trước.

- Tôi, Long Yên Nguyệt, Phó Cục trưởng Thứ nhất Cục công an Khu Bản Kiều của Nam Thành, yêu cầu các người lập tức giải tán. Có nghe ra không hả?

Long Yên Nguyệt xanh mặt lại, bước dài lên trước, đi tới trước một người thiếu niên, kéo áo của y, lôi ra khỏi hàng, quát.

- Tôi yêu cầu các người giải tán. Giải tán! Các người có biết là mình đang làm gì không hả?

Thiếu niên kia ngẩng đầu, ánh mắt không hề có chút hèn mọn nào, chỉ có sự cuồng nhiệt và cứng nhắc. Long Yên Nguyệt đẩy ngã thiếu niên kia trên mặt đất, quay đầu nhìn Mộc Tiểu Yêu, lạnh lùng nói:

- Mộc Tiểu Yêu, rốt cuộc cô muốn làm gì?

- Không được kích động. Không được kích động. Có chuyện gì không thể ăn sáng đã rồi hãy nói sau được sao?

Trưởng thôn Lâm Phú Quý, liều mạng lắc lư đi về đám người Mộc Tiểu Yêu. Ông ta biết Mộc Tiểu Yêu và Long Yên Nguyệt đều là những người mà Lâm Bắc Phàm mang đến, đương nhiên cho rằng các cô nàng này đi cùng nhau. Lúc này thấy hai cô gái có vẻ mâu thuẫn, Lâm Phú Quý nghĩ rằng các cô gây loạn lên thì không ổn cho nên vội vàng ra dáng trưởng giả, đi tới khuyên giải.

- Con gái à, tất cả mọi người đều là người một nhà cả. Loạn lên làm cái gì?

“Mấy cô bé này mới bao nhiêu tuổi mà cũng có phong cách phụ nữ rồi. Tiểu Lâm tử thật là ghê gớm!” Trong lòng Lâm Phú Quý thâm khâm phục.

- Ai là người một nhà với bọn họ?

Long Yên Nguyệt lườm Lâm Phú Quý một cái rồi sau đó quay đầu lạnh lùng nhìn Mộc Tiểu Yêu chằm chằm. Dừng lại một chút, cô nàng rút ra một khẩu súng tùy thân bên trong túi quần mang theo để phòng sát thủ của Huyết Sắc Hoàng Hôn. Tay nắm súng chỉ thẳng vào thái dương Mộc Tiểu Yêu.

- Bây giờ khẩn cấp giải tán đội hình này. Cô bị bắt vì tội tụ tập phi pháp, gây trở ngại cho trị an công cộng.

- Cô có lệnh bắt không?

- Lâm Bắc Phàm?

Long Yên Nguyệt quay đầu lại.

- Ủ.

Lâm Bắc Phàm vừa mới rời giường, mặc một cái quần đùi màu xám, áo sơ mi màu lá cọ, chân đi một đôi dép lê, đầu tóc rối bù, khoe miệng vẫn còn ngậm một điếu Marlboro. Theo cái miệng đang nói chuyện của hắn, điếu thuốc lá kia cũng rung rung lên.

Long Yên Nguyệt có dùng gót chân cũng nghĩ ra đây là sản phẩm của Lâm Bắc Phàm. Bảo sao tên này trước kia bảo mình là bất kể có nhìn thấy cái gì ở Lâm Gia Thôn cũng chỉ coi như để bụng đó thôi. Hóa ra hắn trốn trong góc núi này, coi thường pháp luật kỷ cương, coi trời bằng vung!

- Bây giờ, lập tức giải tán bọn họ. Anh đi cùng tôi tới Cục Cảnh sát một chuyến.

Bất trộm bất tướng trước, Long Yên Nguyệt rất thúc thời thả Mộc Tiểu Yêu, bước nhanh tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, dùng súng chỉ thẳng vào trán hắn.

- Cho tôi một lý do.

Lâm Bắc Phàm đôi mắt tà mị thu hút, như cười như không nhìn Long Yên Nguyệt. Long Yên Nguyệt không chút giạt mình, ưỡn ngực nói:

- Bọn họ là người vô tội. Anh là người lôi kéo làm cho bọn họ đi vào vực sâu tội lỗi. Bọn họ hiện giờ vẫn chỉ là trẻ con. Tôi không biết anh làm thế nào mê hoặc được bọn họ, nhưng tôi phải ngăn lại.

Lâm Bắc Phàm hút một điếu thuốc, lắc đầu, thản nhiên đáp:

- Không, cô sai rồi. Tất cả mọi con đường đều dẫn tới thành Rome. Những người áp đảo cả pháp luật là rất nhiều, rất nhiều! Mà bọn họ là người của lão tử, là huynh đệ của lão tử, tương lai nhất định phải ngạo thị thiên hạ.

Thiếu niên Hồ Điệp Bang thiếu chút nữa không kìm nổi đã rống lên thành tiếng. Cậu thanh niên bị Long Yên Nguyệt tóm ra khỏi hàng ngũ vừa rồi lúc này đã sớm quay về. Sau khi thấy bộ dạng trâu bò của lão đại thì đôi mắt cậu ta nóng lên, vội cắn răng nuốt nước mắt vào bên trong. Mỗi thiếu niên Hồ Điệp Bang đều vì phong cách của lão đại bọn họ mà nhiệt huyết sôi trào. Bọn họ chỉ biết là lão đại của mình không giống bình thường như thế. Đường như hắn mang lại cho bọn họ một loại hy vọng mơ hồ, một loại kích động để đi theo.

Bất gặp sát mặt danh thép của đám thiếu niên, Long Yên Nguyệt run như cây sậy. Tình huống này thì cô không thể lý giải nổi. Cái kiểu thần tượng cá nhân do những người sùng bái xác lập này chỉ khiến cho cô có cảm giác sợ hãi, lại còn cả một cảm giác vô lực và nặng nề nữa.

Lâm Bắc Phàm cũng không thèm nhìn tới súng trong tay Long Yên Nguyệt, kéo dép lê loẹt quẹt đi về phía trước. Sau khi đi tới phía trước đội hình hình vuông thì dừng lại, ngẩng đầu, ưỡn ngực, trầm giọng quát:

- Toàn thể quay sang trái. Đi đều bước!

Một trăm thiếu niên chỉnh tề xoay người, bước chân đều bước nện trên mặt đất làm bụi bay mù mịt, vẫn chỉnh tề bước đều về phía trước. Cách đó không xa, chính là đập chứa nước của Lâm Gia Thôn. Gió thu lạnh lẽo, nước sông cuộn cuộn, đội ngũ vẫn bước đi về phía dòng sông. Không bao lâu sau, đội ngũ đã đến bờ sông, thiếu niên đi hàng đầu đã chạm đến mép nước.

Đội ngũ vẫn tiến về phía trước, mấy hàng đầu đã đi vào trong nước sông, sâu nhất đã tới eo lưng rồi. Bởi vì lực cản của nước nên đội ngũ có chút phân tán và lệch lạc, nhưng vẫn đang kiên trì đi về phía trước. Lâm Bắc Phàm cắn răng nghiêng lợi, híp mắt nhìn tất cả. Long Yên Nguyệt xanh hết cả mặt, nhìn thoáng qua cả Lâm Bắc Phàm và Mộc Tiểu Yêu đứng phía sau hắn. Sắc mặt của Mộc Tiểu Yêu cũng xanh mét như Long Yên Nguyệt, nhưng vẫn cắn răng không nhúc nhích. Đường như chỉ cần Lâm Bắc Phàm ra lệnh là cô cũng không nê hà, không chùn bước lao thẳng xuống sông.

- Làm vậy a, làm vậy a!

Lâm Phú Quý hai mắt trống rỗng, vẻ mặt kinh hãi nhìn những thiếu niên đang lao đảo giữa đập chứa nước.

Đội ngũ một trăm người, đến một người quay đầu lại nhìn về phía Lâm Bắc Phàm cũng không có.

- Dừng lại, dừng lại.

Long Yên Nguyệt run lên, không thể hình dung nổi nỗi lòng mình. Cô tiến lên hai bước, nhìn một trăm thiếu niên giữa đập chứa nước, gần như là khóc lên mà cầu xin:

- Dừng lại, dừng lại đi.... Các người ... các người sẽ bị chết đuối mất.

92. Chương 92: Fukawa Điền Cuồng.

Lâm Bắc Phàm còn chưa hạ lệnh thì đội thiếu niên Hồ Điệp Bang vẫn tiến về phía trước. Nhiệt huyết trong lòng mỗi người đều sôi trào, tín ngưỡng hắc ám trong lòng mỗi người họ lúc này lại càng vô cùng tinh tế. Hàng thiếu niên đầu tiên đã sớm bị nước sông qua ngực. Không biết bơi, bọn họ căn bản là không thể đảm bảo đứng được thành hàng ngang, đành phải chen vai nhau cố gắng tiến về phía trước, về phía trước!

Lâm Bắc Phàm đôi mắt vẫn mị hoặc, nhìn Long Yên Nguyệt đang gần như là phát rồ lên, thản nhiên nói:

- Bọn họ là ai?

- Súc sinh! Anh là đồ súc sinh!

Long Yên Nguyệt khóc không ra nước mắt. Chung quy là không dám có một quyết tâm ngoan độc, cô lại khuất phục trước mặt Lâm Bắc Phàm, ra sức nói:

- Dừng tay đi, Lâm Bắc Phàm. Anh thắng rồi. Bọn họ là người của anh, là huynh đệ của anh.

Lâm Bắc Phàm nhếch mép, một nụ cười mỉm đầy tà khí hiện lên trên mặt. Hắn híp mắt, nhìn mặt sông rộng lớn mênh mông, trầm giọng nói:

- Toàn thể nghiêm. Đứng sau quay! Đi đều bước!

Sau khi ra lệnh, Lâm Bắc Phàm quay đầu liếc mắt nhìn Mộc Tiểu Yêu một cái, hơi gật đầu rồi kéo cái dép lê loẹt quẹt đi về nhà. Long Yên Nguyệt do dự một lúc rồi cũng nghiêng răng nghiêng lợi đi theo sau hắn.

- Lâm Bắc Phàm, cái đồ khốn kiếp này. Anh muốn tạo phản hay sao?

- Con mắt nào của cô thấy tôi tạo phản? Hiện giờ mấy người tuổi trẻ cứ thích cho mình là đúng. Tôi đây là đang trợ giúp bọn họ rèn luyện thân thể. Tôi muốn để cho bọn họ trưởng thành, đủ tư cách để làm “người nổi nghiệp” thế kỷ hai mươi mốt.

- Ăn nói bừa bãi! Nếu như giúp bọn họ rèn luyện thân thể, vì sao phải lén lút đến Lâm Gia Thôn. Lại còn mang cả Khai sơn đao này là có chuyện gì? Hay là anh còn muốn huấn luyện cho bọn họ có sự can đảm để bọn họ hợp lại thành một bọn đâm thuê chém mướn?

- Cô biết rồi còn hỏi? Tôi đây là muốn cho bọn họ lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần. Nếu một ngày kia có xung đột, bọn họ sẽ không có chút bờ ngỡ nào.

- Lâm Bắc Phàm, tôi khuyên anh nên dừng cương trước bờ vực. Quay đầu lại là bờ.

- Long Yên Nguyệt, đừng quên, trước khi đến Lâm Gia Thôn tôi đã nói với cô, bất kể là nghe thấy cái gì, nhìn thấy cái gì, đều

- Hừ hừ, bớt nói những câu dọa người đi. Anh có từng gặp cô gái nào nói là giữ lời không? Nể tình anh tới hôm qua... coi như trường nghĩa, chỉ cần bây giờ anh giải tán đám thiếu niên đó đi thì tôi có thể coi như chưa từng phát sinh chuyện gì. Nếu không, hừ hừ.... Đây, Lâm Bắc Phàm Đây Anh, cái đồ khốn kiếp này, lão nương không tổ vẽ thì anh thật đúng cho rằng lão nương là con mèo bệnh.....

...

Biết Kim Ngọc Thiên Đường không nhất định phải là người Nam Thành, nhưng không biết Kim Ngọc Thiên Đường thì tuyệt đối không phải là người Nam Thành! Nam Thành không lớn không nhỏ, nam nữ già trẻ, không ai không biết Kim Ngọc Thiên Đường này xa hoa đến mức làm người ta phẫn nộ.

Người không có năng lực, ít tiền không có tư cách đến Kim Ngọc Thiên Đường. Người có năng lực, mặc dù có tư cách đến Kim Ngọc Thiên Đường nhưng tuyệt đối không ai dám làm càn ở Kim Ngọc Thiên Đường cả. Ai chẳng biết, ông chủ của Kim Ngọc Thiên Đường là Đường Thiết Sơn - lão ca của cả Nam Thành?

Kim Ngọc Thiên Đường, giống như một pho tượng giữa đám hùng sư của nam thành!

Nhưng hiện giờ, ở trong sòng bạc của Kim Ngọc Thiên Đường, lại bấp bênh. Rất nhiều cao thủ trong giới cờ bạc đều đang tụ tập lại trong một sòng bạc của Kim Ngọc Thiên Đường. Một phòng VIP riêng to như thế, tập trung không ít nhân vật làm mưa làm gió trong giới cờ bạc.

Rất nhiều người đều mặt đỏ tía tai hoặc cúi đầu phẩm trà, hoặc bộ dạng thờ ơ nhìn ra xung quanh.

Trên mặt bàn tròn ở giữa đại sảnh, có một người Nhật tướng thấp lùn, chòm râu bé tí. Có thể nói người này có tướng làm quan, nụ cười tươi tỉnh đầy mặt. Lúc này đây, y đang nhìn thanh niên ngồi đối diện với mình bằng một ánh mắt như hàng xóm láng giềng.

Thanh niên này, không phải ai khác, chính là Phong Thiếu của nam thành – thiếu gia Kim Ngọc Thiên Đường Đường Phong!

Thấy người thanh niên cố ý tránh né ánh mắt của mình, người Nhật này khinh miệt cười cười, khinh miệt quét mắt nhìn những người khác đang có mặt trong phòng. Chỉ có điều, khi ánh mắt của y chạm đến một góc trong phòng riêng thì lại hơi thất thần trong thoáng chốc.

Trong góc đó, có một quầy bar tinh xảo bằng thủy tinh, một thiếu nữ mặc bộ váy liền áo màu trắng thêu bách diệp, trên khuôn mặt đang nở nụ cười tràn đầy vẻ ngây thơ. Một đôi mắt trong suốt, mở to, long lanh đầy những hy vọng và mong chờ.

- Sao giờ? Chẳng lẽ Kim Ngọc Thiên Đường to lớn như vậy không ngờ lại tính đóng cửa không làm ăn gì hay sao?

Người Nhật này ngạo mạn mở miệng, không ngờ là một câu tiếng Trung lưu loát. Y cười lạnh nhìn Đường Phong, nói:

- Chuyện bài bạc này, đại cao thủ của Trung Hoa tôi cũng gặp không ít. Tuy nhiên đáng tiếc! Thiếu gia, không cần phải che giấu, hãy cho tôi chiêm ngưỡng một chút đại cao thủ Trung Hoa chân chính đi mà.

Người Nhật này tên là Fukaga, khổ tu kỹ thuật đánh bạc nhiều năm, không thể nói là kỹ thuật bài bạc của y không xuất sắc. Lần này khởi xướng Đại hội Thần Bài trên phạm vi toàn thế giới, sau khi y rời núi liền bắt đầu xem xét xuống tay với các sòng bạc phù hợp. Đầu tiên là để rèn luyện, thứ hai nữa là cũng kiếm ít tiền của phi nghĩa! Kim Ngọc Thiên Đường là nơi dừng chân cuối cùng của y. Y cũng biết tình hình chi tiết ở Kim Ngọc

Thiên Đường, cho nên mở miệng ra là đòi kinh phí một trăm ngàn đô la Mỹ. Tuy nhiên xem ra, Đường Thiết Sơn có vẻ không muốn bỏ tiền ra.

Không muốn bỏ ra cũng chẳng sao, hôm nay Fukawa quyết định khiến Đường Thiết Sơn không hạ đài không được! Cuối cùng ba kẻ được gọi là cao thủ sòng bạc thì có hai đã bị vật trụ lông mà về, còn xem bộ dạng đáng khinh của tên còn lại thì đã biết kết quả rồi.

Quả thật, cao thủ cuối cùng này có chút chột dạ. Qua việc nghiên cứu tần số đánh bài của Fukawa mấy ngày nay ở Kim Ngọc Thiên Đường, hẳn cảm thấy bất kể là từ phương diện thủ pháp, xúc giác, nhãn lực hay trí nhớ... thì Fukawa đều đạt tới một trình độ đủ để cho hẳn phải ngược mắt lên nhìn! Người này không định tự đi bêu xấu, cho nên đến bên người Đường Phong, cười cười cúi người hạ giọng nói:

- Phong Thiếu, có phải là....

Đường Phong khoát tay áo, chặn lại lời nói của hắn. Sau đó, cười cười với Fukawa trước mặt, nói:

- Kỹ thuật đánh bạc của Fukawa tiên sinh thật tinh xảo, khiến tôi được mở rộng tầm mắt rồi. Hơn hai mươi ngày sau là Đại hội Thần Bài rồi, danh hiệu Thần Bài không phải tiên sinh thì là ai được chứ! Fukawa tiên sinh chơi tận hứng là được rồi, ít tiền lẻ này, Đường gia chúng tôi đúng là nhận thua rồi. Chỉ có điều ở đây chúng tôi có mấy tay cờ bạc cò con, thật sự là làm cho Fukawa tiên sinh chê cười rồi.

Fukawa quệt quệt miệng, nói:

- Đâu chỉ là chê cười? Lời này của Thiếu gia cũng thật là khiêm tốn.

Trong khoảnh khắc, trong phòng trừ Fukawa ra thì ai nấy đều trầm hết sắc mặt xuống. Trương Minh Thắng mập ú đang ngồi cùng thiếu nữ ở góc bên trong phòng khách cũng cơn tức dâng lên. Gã bỗng nhiên đứng lên, đi nhanh tới bên bàn tròn, vừa xắn tay áo, vừa hét lên:

- Tao chặt cả ku mày bây giờ. Có tin là hôm nay lão tử xử tử mày luôn không?

- Thiếu gia, kẻ hèn này không nghe hiểu được tiếng súc vật. Nếu tiện thì bảo con chó này rời đi có được không?

Fukawa không hề sợ hãi, giọng điệu kiêu ngạo tới cực điểm. Y biết, không có một sòng bạc nào dám lộ liễu đòi mạng một cao thủ tới chơi cả.

- Hả? Lão tử cho mày ném trước hai phát cái đã.

Trương Minh Thắng xoay xoay cái bàn tay béo múp, xông về phía Fukawa.

- Minh Thắng,

Đường Phong nhẹ giọng quát lên, rồi sau đó không kiêu ngạo, không siểm nịnh, nói:

- Nếu Fukawa tiên sinh không nghe hiểu tiếng súc vật thì quan tâm đến hần làm gì?

Fukawa tiên sinh thật sự không so đo chấp nhặt với súc vật đấy chứ? Còn một ván cuối cùng, tổng điểm sẽ là năm triệu.

Lời nói này của Đường Phong đã làm tổn thương Trương Minh Thắng, tuy nhiên cũng coi như là ngầm ủng hộ Trương Minh Thắng! Trương Minh Thắng này mập mạp, nhưng đầu óc cũng lươn lẹo, làm sao không hiểu được ra ý tứ của Đường Phong? Dù sao thì Fukawa đã mắng mình là súc sinh, nghe không hiểu lời mình nói. Mình mà không mắng hần thì mình cũng là đồ ngu như thế.

- Fukawa, thật sự là mày không có mặc váy đấy chứ?

Trương Minh Thắng nháy nháy mắt, nhìn Fukawa cười âm hiểm.

- Nghe nói là bọn Nhật Bản chúng mày thích mẹ lắm. Mày có hay chơi 3P với mẹ mày hoặc là bà nội hoặc gì gì đó không?

Mọi người một trận cười vang, lập tức cảm giác được trong lòng vô cùng sảng khoái!

Fukawa đen cả mặt, trừng mắt lườm Trương Minh Thắng một cái, vừa muốn quát lên, nhưng Trương Minh Thắng lại đánh đòn phủ đầu tiếp, âm hiểm cười nói:

- Fukawa tiên sinh quả nhiên không nghe hiểu được tiếng súc vật, đúng không? Fukawa tiên sinh, mày có biết câu nói vừa rồi của tao có ý nghĩ như thế nào không?

- Hừ!

Fukawa quay đầu nhìn Đường Phong,

- Thiếu gia, khẩn trương bắt đầu đi. Thời gian của tôi rất quý giá!

- Thời gian rất quý giá à? Tao biết, tao biết. Fukawa, vừa rồi mẹ mày gọi điện thoại đến bảo bà ý tắm rửa sẵn sàng rồi, chờ mày về nhà xơi đấy. Với lại bà nội mày cũng ở đấy rồi. Cái bà lão rưng rưng kia bảo là hôm nay phải ăn kẹo mút của mày....

Mọi người đều thầm rét lạnh.

Đến cả cái tên mất đi ý chí chiến đấu kia, sau khi thấy bộ dạng kinh ngạc của Fukawa cũng trở nên dửng dưng hơn rất nhiều. Hắn đứng hoàng ngồi bên cạnh Đường Phong, gật đầu với một bài thủ xào bài một cái, ra hiệu là có thể bắt đầu.

Cao thủ quyết đấu, yếu tố cảm xúc biến hóa sẽ ảnh hưởng rất quan trọng tới việc phát huy ảnh hưởng của trận đấu. Nếu như năng lực của Fukawa và cao thủ Kim Ngọc Thiên Đường này là như nhau thì Fukawa nhất định sẽ thua! Tuy nhiên đáng tiếc là, trước tình huống thực lực chắc chắn chênh lệch thế này, chuyện thay đổi tâm tình một chút xiu đó không ảnh hưởng gì tới kết quả cuối cùng cả. Fukawa vẫn vô cùng tự tin như trước, mỗi hành động giơ tay nhắc chân đều thể hiện một phong cách quý phái.

Hiệp đầu tiên, một triệu đi tong, đến người dự cùng cũng chưa ai đưa ra giá thì Fukawa đã rất nhanh nắm giữ thế chủ động tuyệt đối!

Người lãnh nghề phải xem cách gõ cửa a. Những người bên trong phòng VIP, phần lớn đều là tay hảo thủ. Mọi người vừa thấy đã ngay tức khắc hiểu rõ trong lòng. Huynh đệ kia nếu có thể ngưng thần tĩnh khí, không hề để ý tới thắng thua thì có lẽ còn có thể kiên trì được phong độ trong nửa giờ. Nhưng nếu như vị huynh đệ này thiếu kiên nhẫn thì chỉ có thể có hai kết quả, một là bị người khác chơi cho thê thảm, hai là chính mình bỏ cuộc, nhận thua.

Vị cao thủ của Kim Ngọc Thiên Đường kia đã có chút kích động. Hắn cảm nhận được áp lực cực lớn từ kẻ có thực lực rất lớn trước mặt. Đặc biệt hắn biết rõ, nếu như mình thua, không chỉ là thua mất năm triệu, mà còn là thua mất cả khí tiết Trung Hoa.

Trời ơi làm sao vậy hả? Dân cờ bạc làm sao vậy? Trong lòng ông trời và dân cờ bạc đều có cùng giới hạn.

Giống như đồng chí Fukawa này, mỗi lần thắng, y không phải nói thắng một ai đó kém tài mà là nói chung toàn bộ người Trung Hoa kém tài!

Cao thủ Kim Ngọc Thiên Đường kia trên trán đã toát mồ hôi lạnh. Tinh thần của hắn đã sắp đổ sụp đến nơi. Đường Phong ở một bên thậm chí có thể cảm giác được sự run rẩy của vị huynh đệ này.

- Được rồi. Chúng ta thua!

Đường Phong mặt không chút đổi sắc, mở miệng, lưu lại một chút tôn nghiêm cuối cùng cho vị huynh đệ kia.

- Ha ha ha...

Fukawa cười đắc ý. Vừa mới bị cái thằng mập ú kia mắng cho giận sôi lên, giờ thì tốt rồi, là thời điểm để phản kích. Sau khi cười xong, Fukawa rút ra một điếu xì gà, người hầu bên cạnh vội vàng châm lửa cho y. Sau khi rít một hơi, Fukawa lại mở miệng, thanh âm không lớn, lại như tiếng rít của rắn rết, chọc vào nội tâm mỗi người:

- Sáu mươi năm trước, các người chỉ là một con bệnh của Đông Á. Sáu mươi năm sau, các người vẫn chỉ là con bệnh của Đông Á!

Khi nghe thấy những lời này, đến cả thiếu nữ áo trắng vẫn tràn trề hứng thú mỉm cười quan sát từ trong góc phòng này giờ cũng phải động dung.

93. Chương 93: Lão Đại Anh Ấy Là Siêu Nhân Gao.

Cô gái tuổi còn nhỏ, khuôn mặt non nớt, hai má đỏ hồng. Ánh mắt sáng ngời trong suốt như nước. Mái tóc dài phủ qua vai, khuôn mặt như thiên sứ, đôi hàng mi cong vút như trăng non, cái mũi dọc dừa, đôi môi hồng nhuận. Mà hút hồn người khác nhất chính là sống mắt cô vô cùng quyến rũ, dường như lại làm lộ ra một vẻ âm nhu cực kỳ không thống nhất với khuôn mặt thanh thuần của cô. Mềm mại không xương chỉ sợ cũng không thể lột tả hết về cô gái này. Hơn nữa dường như là chỉ chạm vào bất kỳ một bộ phận nào của cơ thể là có thể thấy cảm giác mềm mại như nước.

Vâng, đúng vậy. Một cô gái thiên kiều bá mị, có hàng ngàn hàng vạn nét đẹp trời ban như vậy thì ngoài Đường Quả Quả ra còn có thể là ai đây?

Đường Quả Quả sau khi khỏi bệnh trong lòng buồn bực, thường xuyên quần quýt lấy Đường Phong, muốn hắt đưa cô ra ngoài chơi. Đặc biệt là khi cô nghe nói có một tay bạc Nhật Bản tới Kim Ngọc Thiên Đường phá đám thì nói gì cũng muốn tới xem. Đương nhiên là cô cũng chỉ ngồi xem mà thôi.

Trong lòng Đường Quả Quả rất ít phân biệt thiện ác. Nói cô ngây thơ như một tờ giấy trắng cũng không chút nào quá đáng! Đương nhiên nếu có người nói cô là một bình hoa thì cũng có thể. Nhưng cô tuyệt đối là một bình hoa có vẻ ngoài đã đạt tới độ hoàn mỹ không chút tỳ vết!

Khi nghe thấy người đảo quốc kia nhắc tới Đông Á bệnh phụ, Đường Quả Quả rốt cục đã cảm thấy có hơi ghét hắt. Đương nhiên cô cũng không đứng dậy, chỉ hy vọng là Trung Hoa có thể có một thần bài tới đây so tài với vị cao thủ đảo quốc này.

Chỉ là Đường Phong đã hơi bất đắc dĩ rồi. Những cao thủ mà mình có thể mời tới thì đều đã mời tới rồi nhưng không ai là đối thủ của Fukawa. Đường Phong rút một điều thuốc lá, sau khi châm lửa liền rít một hơi, không nói gì.

- Còn hai mươi ngày nữa là Đại Hội Thần Bài bắt đầu thi đấu. Thế có nghĩa là tôi còn có thể ở đây chơi đùa nửa tháng ở đây. Hy vọng trong nửa tháng này quý quốc có thể đưa ra một người ra hồn. Trung Hoa rộng lớn, không phải nói là nhân tài đông đúc sao? Ha ha ha ha....

Fukawa ngạo mạn đứng lên, cầm điều xì gà trong tay trực tiếp búng lên bàn, sau đó vênh váo mà rời đi.

Những người trong phòng đều cảm như hén, ai cũng cảm thấy mất hết cả mặt mũi. Những người này đều là nhân vật thành danh trong sòng bạc, vài người còn có ý định tham gia Đại Hội Thần Bài. Nhưng Fukawa làm thế này thì bọn họ còn có thể chơi sao? Về nhà đi trông con cho vợ đi thôi!

- Rầm!

Đường Phong dậm lên bàn một tiếng. Hắt thở hắt ra, sau khi ổn định lại tâm tình mới thản nhiên nói.

- Chưa vị đều là người lẫn lộn đã nhiều năm trong sòng bạc, chẳng lẽ không có mấy người bạn cao tay sao?

Mọi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, sau đó cả đám lại cúi đầu nhìn mũi chân mình, không ai lên tiếng.

- Phong Thiếu!

Trương Minh Thắng đi tới bên cạnh Đường Phong, nhìn Đường Phong, do dự nói:

- Có một câu không biết có nên nói hay không?

- Hiện giờ là lúc nào rồi mà có lấp lửng thế?

- Tôi biết một người, mặc dù tôi không biết là kỹ năng đánh bài của anh ấy lợi hại tới mức này nhưng tôi cảm thấy anh ấy nhất định có thể thắng.

Trương Minh Thắng chớp chớp đôi mắt nhỏ, nhớ lại nói:

- Tôi chưa từng thấy anh ấy đánh bạc, nhưng mà biết là anh ấy từng đánh bạc một lần, thắng một thắng nhai sáu trăm ngàn. Thắng nhai kia không muốn trả, thế là tôi phải tới đó lo chuyện này.

- Người nào?

Đường Phong nghi hoặc nhìn Trương Minh Thắng, thuận miệng hỏi một câu. Kỳ thật trong lòng hắt cũng không ôm hy vọng lớn. Những cao thủ cờ bạc mình hầu như biết cả, cũng không biết là Trương Minh Thắng nói loại người cấp thấp nào.

Sáu trăm ngàn sao? Đừng nói là Đường Phong, ngay cả những người ở đây nghe thấy đều cảm thấy buồn cười. Sáu trăm ngàn thực sự là không nhiều lắm đâu.

- Lão đại đây, còn có thể là ai nữa hắt?

Trương Minh Thắng nghiêm trang nói:

- Anh quên rồi à? Lão đại anh ấy là siêu nhân Gao, không phải là người.

- Siêu nhân Gao?

Đường Quả Quả ngồi trong góc khụt khịt mũi, sau khi lấy lại tinh thần liền bật cười.

Chuyện này thực là cực kỳ nghiêm trọng rồi. Hầu như tất cả mọi người đều quay đầu lại nhìn Đường Quả Quả. Cái cô bé này chính là mỹ nhân họa thủy đứng đầu nhân gian đó! Tuổi nhỏ như vậy mà đã có vẻ hại nước hại dân! Cười một tiếng khuyh thành, cười hai tiếng khuyh quốc....

- Khụ!

Đường Phong ho khan một tiếng khiến mọi người vội vã quay đầu lại, làm ra vẻ phi thường hứng thú nhìn Trương Minh Thắng và Đường Phong. Kỳ thật mỗi người đều cả thấy chuyện này rất tức cười. Có một tên lại còn quay sang hỏi bạn mình, siêu nhân Gao là cái quái gì thế?

Lão đại sao? Lâm Bắc Phàm? Đường Phong đột nhiên nhớ tới chuyện Lâm Bắc Phàm đã từng nói với mình là muốn tìm một sông bạc chơi mấy trận. Mặc dù Đường Phong không thể tin Lâm Bắc Phàm là một cao thủ đánh bạc nhưng trước kia Lâm Bắc Phàm chưa đánh bi-a thì không phải mình cũng không thể tin tưởng hẳn là một tay cơ thần sâu hay sao? Trước khi Lâm Bắc Phàm ra tay cứu Quả Quả thì chính mình cũng tin tưởng hẳn là một thần y sao?

Chẳng lẽ...thực sự Lâm Bắc Phàm không phải làm một con người mà là siêu nhân Gao vô địch sao? Đường Phong càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, càng nghĩ lại càng hưng phấn. Hắn vỗ tay một cái nói:

- Đúng, lão đại ... Lâm tiên sinh đang ở đâu? Tôi đi gặp hắn.

Mọi người thấy Đường Phong có vẻ vui vẻ thì rất ngạc nhiên. Chẳng lẽ cái vị Lâm tiên sinh kia là một ngôi sao mới nổi của làng cờ bạc sao? Nhưng trong giới cờ bạc Trung Hoa cũng không có mấy ngôi sao mới nổi, cho dù có cũng không có họ Lâm mà.

Đường Quả Quả nâng cằm, đôi mắt trong suốt tràn ngập chờ mong. Cô hy vọng là người họ Lâm kia có thể thắng Fukawa. Cái tên người của đảo quốc kia thật sự là hơi kiêu ngạo. Đến Quả Quả cũng không thích hắn.

- Lão đại ở đâu thì tôi không biết, nhưng mà tôi có số điện thoại của lão đại đây!

Trương Minh Thắng cảm thấy mình vừa mới lập được công lao. Hắn là con trai đội trưởng đội cứu hỏa nam thành, nhưng người này không hề hàm hồ chút nào, lại có thể gọi lão đại một cái thoải mái như thế.

- Chỉ gọi điện thoại có lẽ không được.

Đường Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

- Hay là cậu hỏi xem hắn ở nơi nào, tôi sẽ tự mình tới đón.

- Chuyện này cứ giao cho tôi đi. Lão đại dù sao cũng sẽ nể mặt tôi mà.

Trương Minh Thắng dường như đã nhìn thấy cảm Lâm Bắc Phàm thắng cái tên Fukawa kia. Lúc này hắn trông kiêu ngạo hẳn lên, liếm liếm môi, hãnh diện nói:

- Ta chơi con mẹ nó, một thằng giặc Oa từ cái đảo nho nhỏ mà thôi, không ngờ lại cuồng vọng tới mức này. Đợi xem lão đại thu thập hắn như thế nào.

Anh bạn Trương Minh Thắng tức đầy một bụng rồi. Việc này hắn không dám chậm trễ, gọi điện thoại cho Lâm Bắc Phàm xong, nói năng ngọt lịm, không nói chuyện gì khác, chỉ bảo là mình nhớ lão đại, muốn tới gặp mặt, tùy tiện nói về lý tưởng và chuyện nhân sinh.

Đối với cái gã tay chơi Trương Minh Thắng này, Lâm Bắc Phàm cũng không có gì phản cảm. Bởi lẽ vô luận là Trương Minh Thắng biểu hiện trước mặt người khác như thế nào thì người này đối với mình quả thật là cực kỳ khách khí hơn nữa chuyện gì cũng ra sức giúp đỡ. Cho nên Lâm Bắc Phàm cũng không có khách khí nói cho Trương Minh Thắng biết là mình đang ở Lâm Gia Thôn. Hơn nữa lại còn bảo Trương Minh Thắng khi tới Lâm Gia Thôn nhớ mang theo cho hắn mượn hai mươi ngàn.

Nói về giao tình với Lâm Bắc Phàm thì Đường Phong hiển nhiên không bằng Trương Minh Thắng. Mặc dù Đường Phong ở Nam Thành thế diện lớn khiến người khác phải nể sợ nhưng Đường Phong còn tự biết mình. Hắn biết là Lâm Bắc Phàm không sợ hắn! Muốn gặp Lâm Bắc Phàm, hắn tốt nhất là không làm gì xằng bậy. Sau khi thương lượng với Trương Minh Thắng xong, Đường Phong quyết định tự mình đi Lâm Gia Thôn, đích thân thỉnh Lâm Bắc Phàm rời núi.

Đương nhiên bởi vì Lâm Bắc Phàm này rất đặc biệt nên trước khi đi Lâm Gia Thôn, Đường Phong vẫn cần phải nói chuyện với cha mình.

Fukawa ngang ngược tại Kim Ngọc Thiên Đường, đầu của Đường Thiết Sơn cũng muốn to ra. Mặc dù tên cúng cơm của hắn là Thiết đầu nhưng vẫn cảm thấy đau đầu như thường.

Thấy vẻ mặt Đường Phong chán nản trở về, Đường Thiết Sơn nhắc chén trà Phổ Nhị, uống một ngụm nhỏ, thần nhiên nói:

- Chưa có ai thắng được hắn à?

- Ba người cuối cùng giỏi nhất cũng thất bại. Fukawa đã cầm đi của Kim Ngọc Thiên Đường bốn mươi triệu.

Đường Phong khẽ thở dài, buồn bã nói:

- Quan trọng hơn chính là hắn đã nói rõ rồi, ít nhất còn ở Kim Ngọc Thiên Đường chơi nửa tháng nữa.

- Hả?

Đường Thiết Sơn cầm chén trà, chỉ hả một tiếng chứ không nói nhiều.

- Còn nữa, Fukawa nói sáu mươi năm trước chúng ta là Đông Á bệnh phụ, sáu mươi năm sau chúng ta ... Vẫn là Đông Á bệnh phụ.

- À.

Đường Thiết Sơn ngẩn ra, khuôn mặt phẳng lặng như nước giếng sâu cuối cùng cũng có chút biến hóa. Hắn ngẩng đầu nhìn Đường Phong, nói:

- Nửa tháng tới cần bao nhiêu tiền mới đuổi được Fukawa đi?

- Chừng hai triệu. Chỉ là Fukawa sau khi rời đi thì việc làm ăn của sòng bạc sợ là không có cách nào tiếp tục nữa.

- Ủ, đã thế thì cho thằng khốn Fukawa lăn đi. Sòng bạc Kim Ngọc Thiên Đường đóng cửa tu sửa!

Đường Phong hít sâu một hơi, kinh ngạc nói:

- Nếu thế thì tổn thất bao nhiêu chứ?

- Con có biện pháp tốt hơn sao?

Đường Thiết Sơn lấy một miếng xì gà ra châm lửa, rít một hơi rồi nói:

- Không thể để cho thằng khốn đó tiếp tục được lợi nữa.

Đường Phong suy nghĩ một chút rồi do dự nói:

- Cha, có một người con cảm thấy hắn có thể được đó.

- Người nào... Lâm Bắc Phàm, ý con là Lâm Bắc Phàm sao?

Đường Thiết Sơn cũng không biết tại sao trong đầu lại hiện ngay ra cái tên Lâm Bắc Phàm. Hơn nữa sau khi nghĩ tới Lâm Bắc Phàm, lão lại phẩn chấn hẳn lên.

- Làm sao cha biết?

Đường Phong nghi hoặc nhìn cha mình.

- Chẳng lẽ Trương Minh Thắng đã nói với cha rồi à?

Đường Thiết Sơn vội khoát tay áo, nói nhanh.

- Nói tiếp đi, nói tiếp đi.

Đường Phong gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Trương Minh Thắng biết là Lâm Bắc Phàm biết chơi bạc, hơn nữa Lâm Bắc Phàm trước mặt con cũng đã từng nói là muốn tìm một nơi để chơi. Mặc dù con còn chưa từng thấy hắn chơi nhưng con có cảm giác là hắn nhất định có thể mang đến sự kinh hỉ cho chúng ta. Trương Minh Thắng nói hắn chính là siêu nhân Gao vô địch.

- Siêu nhân Gao vô địch sao? Tốt! Tốt lắm, tốt lắm!

Khuôn mặt Đường Thiết Sơn tràn đầy nụ cười.

Giờ phút này hai cha con Đường Thiết Sơn trong lòng như tương thông, mơ hồ cảm thấy Lâm Bắc Phàm sẽ lại một lần nữa có thể sáng tạo kỳ tích!

- Lâm Bắc Phàm hiện giờ đang ở Lâm Gia Thôn bên ngoài nam thành. Con và Trương Minh Thắng sẽ đi mời hắn nhé?

- Con à?

Đường Thiết Sơn thu lại vẻ tươi cười trên mặt, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm nghị. Hắn suy nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Con không được! Cha trở mắt nhìn Liêu Thiên Cửu đoạt hết địa bàn của Hồ Điệp Bang, mặc dù Lâm Bắc Phàm không nói gì nhưng giờ chúng ta có việc nhờ cậy hắn, người này sẽ không ưng thuận. Lần này tự cha phải ra mặt.

Đường Thiết Sơn khẽ thở dài, lại vỗ lên đùi một cái, nói tiếp:

- Lần này sợ rằng phải giống trống khua chiêng một chút rồi.

Mặc dù biểu hiện của Đường Thiết Sơn có chút tức cười nhưng Đường Phong nhìn thấy lại hơi biến sắc. Cả Nam Thành này, người có thể khiến cho cha mình thở dài sợ rằng Lâm Bắc Phàm là người đầu tiên! Có thể khiến cha mình tự thân đi mời, trừ Lâm Bắc Phàm ra chỉ sợ cũng chưa từng có một ai. Sau này e là cũng chẳng còn người nào! Lâm Bắc Phàm này rốt cục là thần thánh phương nào? Chẳng lẽ thật sự là siêu nhân Gao....

Đường Thiết Sơn vuốt vuốt cằm. Cái tên siêu nhân... Lâm Bắc Phàm này đối với cái gì cũng không phải loại đèn hết dầu đâu. Lần này mình tới Lâm Gia Thôn sợ rằng phải trả giá lớn một chút, nếu không thì đúng là không có gì nắm chắc...

94. Chương 94: Hôm Nay Tôi Ngồi Công Nông.

Lâm Gia Thôn, Lâm Bắc Phàm đang ngồi trên ghế trúc ngoài hành lang, cùng với ông nội nói chuyện phiếm. Một già một trẻ thỉnh thoảng rỉ tai nhau thăm thăm thì thì, xong lại lộ ra nụ cười như trong lòng đã hiểu rõ; thỉnh thoảng lại không biết vì cái gì mà tranh cãi tới mặt đỏ tía tai, nước bọt tung tóe. Ông lão họ Lâm thậm chí còn cậy già lên mặt, cầm cán tẩu đánh về phía Lâm Bắc Phàm, vừa đánh vừa mắng.

- Ông mày tuổi đã lớn rồi, còn sống được bao nhiêu nữa đâu. Cái thằng ranh này mày không nhường ông được một chút à?

- Không nên động tay động chân. Để cháu ra tay là ông không xong đâu.

Lâm Bắc Phàm vừa trốn chạy vừa nói lời tàn nhẫn. Thực ra hắn biết dù thế nào mình cũng không phải là đối thủ của ông mình. Chỉ cần thấy ông nội ngày hôm đó một tay bóp nát cái tẩu là cũng đủ để Lâm Bắc Phàm ngược mắt mà nhìn. Hắn đã len lén hỏi Tiểu Kim, Long Tu Bảo Điển tu luyện tới cảnh giới cấp mấy thì mới có thể đạt tới trình độ của ông nội?

Tiểu Kim lúc ấy chớp đôi con ngươi nhỏ xíu mà nói: Anh ấy à, tu luyện tới cảnh giới trên cấp bốn đi đã! Lâm Bắc Phàm nghe xong thì cảm thấy cũng hơi có hy vọng, nhưng Tiểu Kim ngay sau đó là nói một câu khiến Lâm Bắc Phàm lạnh cả người: Anh xác định đây đã là giới hạn thực lực của ông ấy chưa?

Trước kia Lâm Bắc Phàm chỉ nghĩ là công phu của ông nội thuộc dạng mèo quào mà thôi, không ngờ rằng ông lão thỉnh thoảng con mẹ nó lại thể hiện ra thực lực thật sự.

Thấy Lâm Bắc Phàm vẫn còn uy hiếp mình, ông lão đứng dậy, chuẩn bị giáo huấn thằng cháu bất hiếu. Nhưng đúng lúc này thì trưởng thôn Lâm Phú Quý miệng đầy răng vàng khè, đỏ mặt tía tai chạy tới cửa nhà Lâm Bắc Phàm. Người này vừa thở dốc vừa nói:

- Tiểu... Tiểu, Tiểu Lâm Tử. Cán bộ trên trấn điện thoại tới nói là chúng ta vào trong huyện đón người.

Đón người? Trương Minh Thắng à? Lâm Bắc Phàm bật cười. Cái thằng ku mập mắt ti hí này muốn tới Lâm Gia Thôn gặp mình mà lại còn ngớ ngẩn muốn mình tới huyện đón hắn sao? (giải thích một chút, Lâm Gia Thôn thuộc J huyện, J huyện nằm trong sự quản lý của Nam Thành)

- Không đi.

Lâm Bắc Phàm kiên quyết cự tuyệt.

- Ôi chao! Tiểu Lâm Tử, người tới là nhân vật vô cùng quan trọng, bí thư huyện ủy cũng phải cung kính và đón tiếp đấy.

Lâm Phú Quý chạy tiếp hai bước, tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, cầu khẩn:

- Chú biết là cháu có tiền đồ, nhưng lần này là một nhân vật lớn lắm. Lãnh đạo trong trấn nói người ta là đặc biệt về đây khảo sát tài nguyên du lịch của Lâm Gia Thôn, chuẩn bị đầu tư ở Lâm Gia Thôn đấy!

Tài nguyên du lịch sao? Lâm Gia Thôn đối diện với một cái đập nhỏ, phía sau là núi Lão Hồ thôi mà? Mặc dù có thể nói là non xanh nước biếc nhưng những nơi so với Lâm Gia Thôn đẹp hơn còn đầy ra, người ta sao lại chọn Lâm Gia Thôn chứ? Hơn nữa Lâm Gia Thôn cách huyện J tới hơn trăm cây số, nếu muốn đầu tư thật thì tiền sửa đường không biết tới ngày tháng năm nào mới thu hồi vốn được.

Người nào ngớ ngẩn ra về ta đây vậy, thần kinh chập mạch rồi à? Không ngờ lại định tới Lâm Gia Thôn đầu tư du lịch hả?

Chẳng lẽ là Trương Minh Thắng sao? Tuyệt đối không có khả năng! Mặc dù Trương công tử cũng là nhân vật oanh động nam thành nhưng Trương Minh Thắng còn chưa có nhiều tiền như vậy! Nhưng ngoài Trương Minh Thắng ra thì còn có người nào biết mình nhỉ? Chẳng lẽ đối phương là người được Trương Minh Thắng giới thiệu tới đây đầu tư?

Nếu thật sự có người tới Lâm Gia Thôn đầu tư vậy thì người dân trong thôn từ nay về sau có thể vĩnh biệt cuộc sống bán mặt cho đất, bán lưng cho trời rồi! Sau này buổi tối nam nữ Lâm Gia Thôn cũng không phải chỉ có mỗi chuyện ngồi dưới tàng cây hòe mà nói chuyện phiếm rồi về phòng mà ôm ôm ấp ấp nữa.

Lâm Bắc Phàm là người của Lâm Gia Thôn, hiển nhiên sẽ suy nghĩ cho mọi người trong thôn. Hắn nghĩ một chút rồi nghi hoặc nhìn Lâm Phú Quý, nói:

- Thật sự là có người tới Lâm Gia Thôn khảo sát tài nguyên du lịch sao? Lãnh đạo trấn chỉ đích danh cháu Lâm Bắc Phàm, muốn cháu đi đón người ta?

- Việc này còn giả sao được chứ? Tiểu Lâm Tử, chú khi còn trẻ đã từng nói cháu không phải là người bình thường mà. Giờ nhìn xem, không phải là quá có tiền đồ rồi còn gì?

Lâm Phú Quý rút một điều thuốc lá, cầm lấy định đưa cho Lâm Bắc Phàm, nhưng lại cảm thấy thuốc lá mình thuộc loại rẻ tiền, sau khi cười khan vài tiếng liền cầm lại, lúng túng nói:

- Tiểu Lâm Tử, người tới đây khảo sát hắn là một nhân vật lớn nhỉ?

Lâm Bắc Phàm cười bình thản nói:

- Chú Phú Quý, Tiểu Lâm Tử cháu giờ đi luôn, chú cũng đi với cháu đi! Nào, cháu với chú đi ra trấn, xem là rốt cục ai tới. Cháu cũng không rõ lắm, đợi gặp người ta mới biết được!

Con bà nó, nếu như Long Yên Nguyệt ở nhà thì tốt rồi, có thể ngồi chiếc Santana của cô ta. Lâm Bắc Phàm vô sỉ nghĩ.

Phương tiện giao thông hiện đại nhất của Lâm Gia Thôn, kể cả của Lâm Phú Quý là xe công nông. Nhưng các người đừng có coi thường xe công nông, nếu như đua trên đường vào Lâm Gia Thôn thì xe con cũng không chạy lại với xe công nông đâu.

Không ít người trong thôn đều đã nghe tin. Đám người này liền vây lấy cửa nhà Lâm Phú Quý, trong ánh mắt đều tràn ngập chờ mong! Người Lâm Gia Thôn nghèo đã đủ rồi, bọn họ thực sự là nghèo đã quá lâu rồi! Lần này trời xui đất khiến thế nào lại nghe nói có người tới Lâm Gia Thôn muốn khảo sát tài nguyên du lịch, mỗi người trong lòng đều thầm cầu khẩn với ông trời.

Lâm Bắc Phàm tất nhiên là nhìn thấy những ánh mắt mong ngóng của mọi người, tâm tính thiện lương trong lòng hần trong phút chốc bùng cháy.

Về mặt Lâm Phú Quý nghiêm trọng. Người này không ngờ trên mặt lại mang theo cái vẻ trắng sì một đi không trở lại, rất là bí trắng! Đương nhiên tâm tình Lâm Phú Quý không tồi. Người này vội vàng khởi động máy nổ ầm ầm, sau đó cho xe chạy phăm phăm trên đường. Lâm Bắc Phàm đứng ở phía sau xe, trong lòng thầm quyết định. Nếu như đối phương thực sự là tới khảo sát tài nguyên du lịch thì lúc ấy mình nhất định phải cố hết sức mới được!

Khoảng cách từ Lâm Gia Thôn tới thị trấn cũng tới hai mươi cây số đường núi, xe công nông chạy khoảng mười cây số thì không ngờ lại thấy phía trước có một chiếc xe tải đang chở đá dăm. Lại có vài người công nhân đang hăng hái lắp mấy cái hố trên đường. Một người mập mập mặt bóng nhẫy đang đứng một bên thúc dục.

Lâm Bắc Phàm hơi nhíu mày. Người ở đâu mà hoành tráng thế, mới chỉ muốn tiến vào Lâm Gia Thôn khảo sát thôi mà thị trấn lại còn phải sửa đường cho hần sao? Mặc dù chỉ đơn giản là lắp vài ba cái hố trên đường thôi nhưng cũng đủ thấy là người này được tôn kính.

- Bí thư Lưu.

Lâm Phú Quý dừng xe công nông, bắt chuyện với tên mập mặt bóng nhẫy kia.

Gã mập nhíu mày tỏ vẻ chán ghét:

- Cái gì mà bí thư mới không bí thư. Bí thư và các cán bộ họ đang chờ anh, còn không nhanh lên đi à?

Lâm Phú Quý không dám nói gì thêm, vội vã gạt đầu, ngượng ngùng mà khởi động máy, chạy về phía trước. Thấy khối xe công nông bốc lên mù mịt, bí thư Lưu lại nhíu mày một lần nữa, sau đó trút cơn tức giận lên người công nhân sửa đường.

- Nhanh lên một chút, làm thật nhanh lên cho tôi. Người tới là tổng giám đốc Đường Thiết Sơn của nam thành, hai giờ chiều phải sửa cho xong đường!

Hần là một vị tai to mặt lớn nào rồi. Lâm Phú Quý lo lắng vì hạnh phúc của Lâm Gia Thôn. Hắn cố gắng phóng nhanh hết sức, cuối cùng cũng tới được ủy ban của thị trấn.

Trong ủy ban, ước chừng hai mươi vị các vị lãnh đạo to nhỏ đã đang đứng đợi. Mọi người sau khi thấy xe công nông chạy tới đều dùng ánh mắt ngạc nhiên mà nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó lại nhìn nhau một chút. Ánh mắt đó hình như đang nói: Người này có vẻ không giống, hay là nhận nhầm người rồi?

- Cậu là Lâm Bắc Phàm sao?

Bí thư thị trấn thận trọng đi lên hỏi Lâm Bắc Phàm.

- Vâng, đúng vậy, chính là Tiểu Lâm Tử của Lâm Gia Thôn chúng tôi đây.

Không đợi Lâm Bắc Phàm mở miệng, Lâm Phú Quý liền đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, sau đó quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, vội nói:

- Đây là bí thư trấn ủy của chúng ta, Chu bí thư, mau chào hỏi đi!

- Được rồi được rồi.

Bí thư Chu vội vã từ chối, sau đó xoay người đi tới trước mặt một người khoảng bốn mươi tuổi, dáng người cao gầy, cặp mắt vàng vọt, gật đầu khom lưng cười nói:

- Bí thư Thường, Lâm Bắc Phàm tới rồi, hiện giờ đã đi được chưa ạ?

- Được!

Người cao gầy kia gật đầu, xoay người hướng về phía một chiếc Toyota màu trắng đi tới. Tài xế đã sớm đứng một bên mở cửa xe cho hắn rồi.

Bí thư Thường sao? Là bí thư huyện J à? Chẳng lẽ lại tự mình tới đây bố trí công việc sao? Người tới đúng là khác người thật! Khóe miệng Lâm Bắc Phàm nhếch lên, thầm nghĩ nếu như đúng là thủ đoạn của đại ca Đường Thiết Sơn kia thì đúng là không sáng ý lắm rồi!

- Lên xe đi.

Bí thư Chu đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm. Mặc dù Lâm Bắc Phàm trông cũng bình thường nhưng ngữ khí của anh bạn bí thư vẫn còn khách khí. Dù sao thì Lâm Bắc Phàm cũng chính là người mà vị khách quý hôm nay muốn gặp.

- Tiểu Lâm Tử,

Tiếng gọi Tiểu Lâm Tử này của Lâm Phú Quý đã hơi khản trương. Hắn dùng đôi tay đầy chai sạn nắm lấy hai bàn tay Lâm Bắc Phàm, giọng nói hơi nghẹn ngào:

- Có tiền đồ lắm. Cháu chính là tương lai của Lâm Gia Thôn. Chú chỉ là một gã nhà quê, không có tư cách ra mặt. Chuyện này chú đại biểu cho hơn sáu trăm người Lâm Gia Thôn xin cháu đấy.

Lâm Bắc Phàm nuốt nước bọt, cười mạnh mẽ nói:

- Chú Phú Quý, chú không đi sao?

- Chú là cái gì chứ, làm sao mà đi hả? Hơn nữa người ta muốn gặp là cháu, chú còn phải về... nấu cơm cho học sinh nữa!

Lâm Phú Quý, miệng đầy răng vàng khè, vẻ mặt nhăn nhó, chỉ nhìn là biết là một người nông dân thuần phác, cũng có chút hiểu biết. Nhưng lần này Lâm Phú Quý đi vội vàng, không kịp thay đổi quần áo. Áo quần hiện giờ là một bộ âu phục cũ không thể cũ hơn. Mặc dù cũng không có miếng vá nào nhưng ngay cả một cái cúc cũng không có. Còn cái quần thì lại càng rách nát, chỉ là một cái quần jean màu trắng, khóa kéo đã hỏng, mở toang hoác, mơ hồ nhìn thấy cái quần đùi màu xanh bên trong.

Lâm Phú Quý đương nhiên là không mua quần jean mặc rồi. Quần áo này là những thứ con hắn đã không mặc nữa.

Vành mắt Lâm Bắc Phàm hơi đỏ lên. Hắn vỗ vai Lâm Phú Quý, tùy tiện nói:

- Chú Phú Quý. Chú là trưởng thôn của Lâm Gia Thôn. Nếu đối phương muốn tới Lâm Gia Thôn khảo sát thì chú không đi sao được?

- Ông ấy không thể đi.

Không đợi Lâm Phú Quý trả lời, bí thư Chu đã mở miệng từ chối.

- Tôi không đi, tôi đương nhiên không đi.

Lâm Phú Quý vội vàng cười hiền lành, xoay người đi về phía chiếc công nông của mình.

- Sao ông ấy lại không được đi hả?

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm đanh lại như thép.

- Ông ta...

Chủ tịch Chu ngăn người ra, cuối cùng lại cảm thấy không thể đắc tội với Lâm Bắc Phàm, giọng nói liền hòa hoãn lại.

- Bề ngoài của Lâm Phú Quý cũng không tốt lắm. Nếu ông ấy nhất định phải đi thì cũng có thể. Lái xe công nông tới huyện J rồi sẽ mua một bộ quần áo mới mà thay vậy.

- Tiểu Lâm Tử.

Lâm Phú Quý vội gọi một câu, nghe rằng nhếch miệng ra hiệu nhưng đáng tiếc là Lâm Bắc Phàm không nhìn lão.

Bí thư huyện ủy huyện J, bí thư Thường xuống xe, đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, thoáng trầm mặc một chút liền rút chiếc ví da ra, lấy từ bên trong ra một tờ một trăm ngàn, đưa cho Lâm Phú Quý, giọng nói không nóng không lạnh:

- Đi huyện J, thay một bộ quần áo mới, sau đó đi tới nhà hàng Kim Đình. Chúng ta đón khách ở nơi đó.

- Không cần, thật sự không cần đâu.

Lâm Phú Quý không ngừng lắc đầu, nhìn tờ tiền trước mặt, không nhận cũng không được mà nhận cũng không xong.

Lâm Bắc Phàm đi tới bên cạnh Lâm Phú Quý, nheo nheo hai tròng mắt bình tĩnh nhìn kỹ đôi mắt vàng vọt của bí thư Thường, lời nói đầy vẻ đùa cợt:

- Quần áo rách thì làm sao? Xe công nông thì làm sao? Tôi hôm nay sẽ ngồi xe công nông của chú Phú Quý đi huyện J thì đã làm sao?

95. Chương 95: Điều Dân.

Thật ra mệnh lệnh của lãnh đạo huyện khi truyền xuống làm muốn gặp Lâm Bắc Phàm, cán bộ trong thị trấn cũng chẳng thêm để ý tới Lâm Bắc Phàm. Người này chẳng qua chỉ là một cô nhi trong một cái thôn ở góc rừng heo hút, sống nương tựa với ông nội hần mà thôi, có gì mà ghê gớm.

Đường đường là một bí thư huyện ủy, làm sao có thể đùa giỡn như vậy! Thấy Lâm Bắc Phàm không coi ai ra gì, sắc mặt bí thư Thường trở nên hổ thẹn, ho khan một tiếng rồi nói:

- Lâm Bắc Phàm đúng không? Anh đúng là hay nói đùa, được rồi được rồi, mau lên đường thôi!

- Ai nói đùa với nhà ông hả?

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn Lâm Phú Quý, sau đó đi về phía chiếc máy kéo, leo lên xe xong liền nghiêm trang nói.

- Có đi thì tôi sẽ đi bằng máy kéo của chú Phú Quý.

Thằng nhãi này, trong nhà cũng chẳng có nhân vật lớn, tuyệt đối không có khả năng quen biết Đường Thiết Sơn. Hơn nữa người nói muốn gặp Lâm Bắc Phàm cũng không phải là Đường Thiết Sơn mà là một người hầu của hắn. Chuyện này giải thích quá dễ rồi. Đường Thiết Sơn thích phong cảnh Lâm Gia Thôn, muốn tới khảo sát tài nguyên du lịch, mà tay chân của hắn lại có người biết Lâm Bắc Phàm, thế nên mới nhắc tới chuyện muốn gặp người này. Chuyện to tát thế nhưng chẳng qua cũng chỉ là muốn để cho Lâm Bắc Phàm là người quen biết tới dẫn đường mà thôi.

Suy nghĩ trước sau rồi, bí thư Thường hừ lạnh một tiếng, vốn định nổi trận lôi đình nhưng ngẫm lại vẫn thấy không ổn lắm. Thôi thì cứ mặc xác cái thằng ngu này ngồi máy kéo mà đi tới huyện J. Chẳng lẽ lại để một gã nông dân như hắn làm một bí thư huyện ủy như mình tức giận sao?

Lạnh lùng liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái xong, bí thư Thường lại chui vào trong chiếc Toyota.

Bí thư đảng ủy thị trấn Chu cảm thấy bất đắc dĩ, hung hăng nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, ánh mắt như muốn nói: Thằng nhãi, có phải là ngứa da ngứa thịt rồi không?

Chuyện này cũng khiến cho Lâm Phú Quý bị dọa cho hai chân run rẩy. Lão vốn không định đi huyện J, đang định nói ý định của mình thì Lâm Bắc Phàm đã lại nói:

- Chú Phú Quý, nếu chú không đi huyện J thì cháu cũng không đi. Hơn sáu trăm người của Lâm Gia Thôn đều trông cậy ở chú đấy.

Bị Lâm Bắc Phàm khiến cho chẳng còn cách nào, Lâm Phú Quý cắn hàm răng vàng khè một cái, khởi động máy kéo. Bọn chó Nhặt, người nghèo thì không phải là người sao? Hơn nữa người ta đi Lâm Gia Thôn khảo sát tài nguyên du lịch, dân chúng Lâm Gia Thôn vốn nghèo, có cái gì mà sợ chứ?

Một đội xe khá đồ sộ xuất hiện trên con đường từ thị trấn đi huyện J. Đi đầu là một chiếc Toyota, phía sau là hai chiếc Santana 3000, ở giữa không ngờ lại là một chiếc máy kéo. Phía sau còn không ít xe Santana đi theo nữa.

Chẳng biết đã từ bao nhiêu năm trước đã có quy định là máy kéo không được chạy trên đường quốc lộ rồi nhỉ? Lại còn đòi vào thành phố, vậy thì đúng là chuyện cười rồi!

Nhưng hôm nay một chiếc máy kéo hùng dũng hiên ngang mà chạy trên đường quốc lộ. Lâm Phú Quý hưng phấn tới mức mặt mũi đỏ bừng, lái máy kéo chạy vèo vèo. Cho tới giờ, lão chưa từng nghĩ tới là máy kéo của mình lại có thể chạy nhanh như vậy.

Nửa đường lại còn gặp mấy tay cảnh sát giao thông. Cả bọn sớm đã nhìn thấy chiếc xe máy kéo đi giữa đoàn xe, vỗ mạnh đuôi một cái, trong lòng thầm nghĩ thế này có phải đùa không? Ban ngày ban mặt mà lại dám lái cái thứ này chạy giữa quốc lộ cấp 1 à?

- Đội trưởng, đội trưởng, có phải chặn cái máy kéo kia lại hay không?

- Đương nhiên phải chặn... chặn bà má cậu. Không nhìn cho rõ xem đi đầu là xe nào à? Là xe chuyên dùng của bí thư Thường, ai dám cản là người ấy gặp xúi quẩy.

Đường đường là xe của bí thư huyện ủy đi đầu, trong cả cái huyện này còn phải sợ bị chặn sao? Chẳng biết đã bao nhiêu năm không có máy kéo chạy vào thành phố rồi? Không ít người dân kinh hãi mà nhìn Lâm Phú Quý đang lái máy kéo, còn cả Lâm Bắc Phàm đang đứng phía sau xe. Trong lòng ai cũng đang nghĩ, hai gã nhà quê này là ai nhỉ? Lại dám lái cả xe máy kéo chạy vào trong thành phố chơi sao?

Lâm Phú Quý đã phải nhịn nhục bao nhiêu năm rồi chứ? Hôm nay cuối cùng cũng được hãnh diện rồi. Người này cao hứng lại lấy một điều thuốc, dáng vẻ rất chi là oai phong. Lâm Bắc Phàm đứng ở thùng xe phía sau cũng không hàm hồ, khước miệng ngậm một điều thuốc lá. Người khác trợn tròn hai mắt nhìn hấn, hấn cũng trợn mắt nhìn lại, lúc gặp mỹ nữ cũng không quên vẫy tay hôn gió.

Lâm Bắc Phàm dường như muốn dùng hành động của mình nói cho người khác biết, anh đây chính là một nông dân chả biết gì, các người đừng để ý!

Bí thư Thường ngồi ở ghế sau xe, từ kính chiếu hậu nhìn thấy biểu hiện của Lâm Bắc Phàm, đôi lông mày nhíu chặt. Điều dân, đúng là điều dân ở một cái sơn thôn bần cùng rách nát! Gã Lâm Bắc Phàm này chính là một điển hình. Đội Đường Thiết Sơn khảo sát xong rồi, nhất định phải trị hấn.

Nhà hàng Kim Đỉnh là nhà hàng số một số hai trong huyện J, bình thường nếu như có lãnh đạo nào tới tỉnh thì đều bày tiệc tại nơi này. Nhân vật hôm nay tới nếu so sánh thì còn hoành tráng hơn cả lãnh đạo tỉnh ủy. Bí thư Thường hiển nhiên là không dám sơ suất, đã sớm đặt căn phòng xa hoa nhất nhà hàng Kim Đỉnh. Các cán bộ phòng ban của huyện ủy đều đã tới đây nhiệt liệt chào mừng.

Những cán bộ này khi thấy chiếc máy kéo chạy tới, cả đám đều ngạc nhiên vô cùng. Thế này không phải là loạn hết rồi sao? Mọi người đều dùng ánh mắt nhìn bí thư Thường như muốn hỏi, lại thấy khuôn mặt nghiêm khắc của hấn, cũng không dám nhiều lời, vội vàng vàng vâng dạ dạ.

Nhiều phóng viên đang đứng đợi ở trước cửa nhà hàng cũng vì thế mà khiếp sợ. Họ đều cảm thấy chuyện này nếu có thể đưa lên báo thì đúng là một tin tức vô cùng hoành tráng! Chẳng qua bí thư Thường không mở miệng, bọn họ cũng không dám quay chụp.

- Đưa đi, đưa chiếc máy kéo này đi đi!

Lâm Bắc Phàm vừa xuống khỏi máy kéo, bí thư Thường đã sầm mặt nói.

Mọi người người nhìn ta, ta lại nhìn người. Tất cả đều hoa mắt chóng mặt. Lái xe con thì còn được chứ ai mà dám lái thứ xe này?

- Đưa đi?

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc nhìn bí thư Thường, nghiêm trang nói.

- Ông đưa nó đi rồi thì tôi đi cái gì về?

- Anh... Anh là muốn chống đối thật đấy hả?

Bí thư Thường đã hơi tức giận.

- Như thế nào? Ông thật là muốn đưa máy kéo của chú Phú Quý đi đấy chắc?

Lâm Bắc Phàm cũng không chịu yếu thế.

- Điều dân, đúng là thứ điều dân chui ra từ xó núi góc rừng...thôi bỏ đi, bỏ đi.

Bí thư Thường quay mặt đi, không muốn nhìn thấy thằng cu Lâm Bắc Phàm này nữa.

- Mau đưa Lâm Phú Quý đi thay quần áo, sau đó để hai người bọn họ vào phòng đi.

- Thay quần áo làm gì? Đối phương là tới khảo sát tài nguyên du lịch chứ có phải đến khảo sát người đâu?

Người nói lời này chính là Lâm Phú Quý. Hôm nay lão đã quyết định dứt khoát rồi. Cùng lắm là cái chức thôn trưởng này mình chả thèm nữa. Lão vỗ vỗ vai Lâm Bắc Phàm, tùy tiện nói:

- Tiểu Lâm Tử, đi, chúng ta đi vào, muốn ăn thì ăn, muốn uống thì uống.

Hai vị này nói xong liền nghênh ngang tiến vào trong nhà hàng Kim Đỉnh.

Những lãnh đạo phía sau sắc mặt xanh mét, thấy bí thư Thường không nói gì cũng không ai dám mở miệng nói lung tung. Trầm mặc một lúc lâu, bí thư đảng ủy thị trấn mới vội vàng cười bồi với bí thư Thường, cẩn thận nói:

- Bí thư Thường, ngài nhìn xem, đúng là thứ điều dân từ xó núi góc rừng đi ra. Dự việc này xong xuôi tôi nhất định sẽ chỉnh đốn cái đám dân quê ngu muội dã man này.

Bởi vì có khách quý nên bí thư Thường cũng chỉ có thể nhịn. Hắn quay đầu nhìn cái máy kéo còn đang chảy dầu ầm ầm, thở hắt ra, nói:

- Bỏ đi, chỉ là cái máy kéo này, phải mau tìm cách đưa nó đi, nhanh lên.

Đoàn người loay hoay một lúc lâu, cuối cùng cũng tìm cách nổ được máy, kinh hiểm vạn phần mà kéo được cái xe này vào bãi đỗ xe của nhà hàng. Lúc này bí thư Thường mới coi như là thở phào được một hơi.

Lúc mười hai giờ trưa, một chiếc Mercedes Benz 600 dưới sự hộ tống của vài chiếc Audi nghênh ngang đi tới trước nhà hàng Kim Đỉnh. Bí thư Thường vừa nhìn thấy liền vội vàng nhiệt tình mỉm cười, bước ra nghênh đón.

Ở phía sau, đám phóng viên cũng vội vàng cầm mở máy ảnh và camera.

Người tới đúng là Đường Thiết Sơn. Thấy bí thư Thường nhiệt tình vươn hai tay ra, Đường Thiết Sơn chỉ duỗi tay trái ra, bắt tay một chút với bí thư Thường. Nói thẳng ra thì một bí thư huyện ủy nho nhỏ, Đường Thiết Sơn hẳn còn chưa coi vào đâu.

- Chà, Lâm Bắc Phàm đâu nhỉ?

Đôi mắt tí xiu mập mập của Trương Minh Thắng nhìn quanh, thấy trong đám người không có Lâm Bắc Phàm, vội vàng quát lớn.

- Ở trên phòng trên lầu, xin mời xin mời!

Bí thư Thường thấp giọng trả lời. Chẳng còn cách nào cả, Đường Thiết Sơn không chỉ là đại ca ở Nam Thành mà dù là trong cả nước cũng có thể coi là nhân vật vang danh!

Đường Thiết Sơn vuốt vuốt cằm, ngẩng đầu ưỡn ngực, cũng chẳng thèm liếc nhìn người khác một cái mà lững thững tiến vào trong nhà hàng Kim Đỉnh. Sau khi tùy tùng của Đường Thiết Sơn tiến vào hết, các vị lãnh đạo huyện J mới cẩn cẩn thận thận đi theo sau.

Trong lòng bí thư Thường vô cùng hồi hộp. Cái tên mập mắt híp kia là ai vậy? Hình như rất quen thuộc với Lâm Bắc Phàm thì phải?

Lâm Bắc Phàm và Lâm Phú Quý đang ngồi trong một căn phòng xa hoa.

Lâm Bắc Phàm cũng đã nghĩ qua. Người có thể tạo nên động tĩnh lớn như vậy mà lại tới tìm mình thì rất có khả năng là anh bạn Thiết đầu. Như vậy thì tốt rồi, hẳn thế nào chả phải khách khí với mình! Nếu anh bạn Thiết đầu đã trả giá lớn thế để gặp mình thì khẳng định là có phiền toái lớn. Đã thế thì giờ mình cứ việc ăn to nói lớn!

Còn về Lâm Phú Quý, thì gì cũng chẳng buồn nghĩ. Lâm Bắc Phàm muốn làm mừng một thì hẳn cũng làm ngày rằm! Dù sao thì chuyện cũng chẳng còn cách nào vãn hồi được rồi. Hôm nay không bằng cứ thoải mái mà chơi, ăn no uống saym coi như cũng không uống một lần ra thành phố.

Cùng với tiếng bước chân liên tiếp vang lên bên ngoài phòng, Lâm Phú Quý ít nhiều cũng trở nên hơi khẩn trương. Lão do dự một chút, cuối cùng vẫn không có gan không đứng dậy. Chỉ có điều lão vừa đứng dậy thì đã bị Lâm Bắc Phàm kéo ngồi xuống.

Người đầu tiên tiến vào trong phòng là Đường Thiết Sơn.

Đường Thiết Sơn vừa thấy Lâm Bắc Phàm vội vàng cười lớn vươn hai tay đi tới:

- Lâm lão đệ, Lâm lão đệ, còn nhớ tới ông anh này chứ.

Lão đệ? Ông anh? Bí thư Thường tỵ nữa bị dọa tới khụy cả chân. Cái gã Lâm Bắc Phàm này không ngờ lại có quan hệ thân thiết với Đường Thiết Sơn à? Người này sao lại chẳng tỏ vẻ gì thế? Chẳng lẽ là giả heo ăn thịt cọp à? Con chó Nhật, vừa rồi mình còn mắng hắn là điều dân đó. Sắc mặt bí thư Thường tái mét. Phải biết rằng nếu anh bạn Thiết đầu này mà có ý kiến thì một bí thư huyện ủy như hắn cũng có thể phải về vườn đó.

Mà khiến cho bí thư Thường gần như sụp đổ chính là Lâm Bắc Phàm lại vươn tay trái ra, chỉ bắt nhẹ một cái với Đường Thiết Sơn thôi.

- Lão đại, vốn em muốn tới Lâm Gia Thôn gặp anh nhưng mà Đường tiên sinh gần đây là thường xuyên nhắc tới anh, sau khi vô tình biết anh ở Lâm Gia Thôn liền quyết định tới đây khảo sát tài nguyên du lịch. Trương Minh Thắng hơi chột dạ, xấu hổ cười cười.

Lâm Phú Quý há hốc miệng, lộ ra cả bộ răng vàng khè, ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, cả người sớm đã hóa đá. Lâm Phú Quý nghĩ là Lâm Bắc Phàm có tiền đồ, nhưng mà người mà ngay cả bí thư huyện ủy cũng phải vuốt mông ngựa, không ngờ Tiểu Lâm Tử cũng không coi vào đâu. Cứ dựa vào đây mà nói Tiểu Lâm Tử tối thiểu phải cùng cấp bậc với lãnh đạo tỉnh ủy còn gì?

- Đường tiên sinh muốn tới Lâm Gia Thôn khảo sát tài nguyên du lịch, tới tìm tôi có việc gì chẳng?

Lâm Bắc Phàm lễ phép mỉm cười.

- Cậu là người của Lâm Gia Thôn, ông anh này muốn đi khảo sát Lâm Gia Thôn thì chẳng lẽ cậu lại không thể dẫn đường miễn phí cho lão ca một lần sao?

Đường Thiết Sơn gọi lão đệ sao mà thân thiết thế. Hắn ngồi xuống bên cạnh Lâm Bắc Phàm, cười nói:

- Nghe nói Lâm Gia Thôn non nước hữu tình, tôi đã muốn đi tới đó khảo sát từ lâu. Chẳng qua là lớn tuổi rồi, sức lực cũng không còn được như xưa.

Bí thư Thường ngồi bên trái Đường Thiết Sơn, vừa mới nghe thấy Đường Thiết Sơn nói tới chuyện khảo sát, hắn liền vội đồng ý nói:

- Lâm Gia Thôn ở chân núi Lão Hồ phía Tây huyện J, cách huyện J hơn sáu mươi cây số, vị trí ưu việt, lưng dựa núi, mặt ngấm sông, phong cảnh như thơ như họa, nếu cải thiện một chút giao thông thì sẽ là một thắng cảnh du lịch phi thường.

- Ủ.

Đường Thiết Sơn khẽ gật đầu, thản nhiên nói:

- Chuyện này, bí thư Thường này, chuyện đầu tư để nói sau đi. Tôi còn muốn ôn chút chuyện với Lâm lão đệ.

Lão hồ ly Đường Thiết Sơn liếc mắt một cái liền thấy Lâm Phú Quý ở bên cạnh, vội vàng đứng dậy rút ra một gói thuốc lá thơm Tiểu Hùng Miêu, đưa tới cười nói:

- Mời hút thuốc, mời ngồi, mời ngồi.

Lâm Phú Quý vươn tay, run run làm run điếu thuốc xuống đất. Hắn muốn khom người cúi xuống nhặt nhưng bí thư Thường rất lợi hại đã vọt tới trước mặt Lâm Phú Quý, cúi người nhặt điếu thuốc, rất cung kính mà đưa tới, lộ vẻ thương yêu dân chúng, mỉm cười nói:

- Lâm Phú Quý, không cần phải lo lắng. Vị này chính là tổng giám đốc Đường Thiết Sơn - Người muốn tới khảo sát Lâm Gia Thôn đó.

- Chào Đường tiên sinh, chào tổng giám đốc Đường, xin chào.

Chuyện này đúng là làm khó cho Lâm Phú Quý. Cả đời này lão cũng không tưởng tượng ra được cảnh này.

- Chú Phú Quý phải không? Ngồi đi, mời ngồi nói chuyện.

Đường Thiết Sơn sau khi bắt chuyện xong với Lâm Phú Quý liền quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, cười ha ha nói:

- Lâm lão đệ. Không khí cuối thu mát mẻ nên chạy về Lâm Gia Thôn hưởng thụ, đúng là người tự tại thật!

- Ha ha, tôi ở Nam Thành làm bảo vệ, lương tháng có ba ngàn đồng thôi, có nghỉ vài ngày cũng không mất bao nhiêu tiền. Nhưng Đường tiên sinh thì không giống nhé. Đường tiên sinh là người làm đại sự mà!

Lâm Bắc Phàm biết ở nhà hàng Kim Đỉnh này Đường Thiết Sơn chắc chắn sẽ không nói vào chuyện chính, vì thế quyết định đánh Thái Cực quyền với Đường Thiết Sơn, đẩy qua đẩy lại chơi. Nói thế nào thì người ta cũng là đại ca của Nam Thành, mình không thể không nể mặt hắn được.

- Cậu ấy à!!

Đường Thiết Sơn lấy tay chỉ chỉ Lâm Bắc Phàm, mỉm cười như có vẻ trong lòng đã hiểu rõ:

- Chỉ sợ là Lâm lão đệ làm bảo vệ không phải vì lương tháng ba ngàn đồng đâu hả? Tôi nghe nói bà chủ Kim Sắc Hải Ngạn...hắc hắc hắc!

Kỳ thật thì đám lãnh đạo trong phòng vô cùng hồi hộp và khúm núm, nhưng nhìn vẻ mặt tươi cười của Đường Thiết Sơn thì những người này cũng phải vội vàng tỏ vẻ tươi cười, nhếch miệng nhe răng, dùng điệu cười còn khó nhìn hơn so với khóc mà hòa theo.

Chuyện này bí thư Thường hoàn toàn hiểu ra rồi! Lâm Bắc Phàm này chính là giả heo ăn thịt cọp. Thử nghĩ mà xem. Một người có thể cùng với Đường Thiết Sơn xưng là anh em, thế mà lại làm một bảo vệ nhỏ nhoi, lĩnh lương ba ngàn đồng một tháng. Thế này không phải là giả vờ ra vẻ thì là gì? Mà vô sỉ và ghê tởm hơn là người này ban đầu lại ra vẻ là một thằng nhãi không có bản lĩnh, đợi tới khi người ta chọc vào hắn rồi mới biết hắn là siêu nhân vô địch, chơi đùa người khác tới quay mòng mòng mới thôi.

- Đường tiên sinh tới Lâm Gia Thôn có phải là muốn đầu tư du lịch hay không?

Lâm Bắc Phàm có vẻ hứng thú hỏi. Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, mình lại có được cơ hội tạo phúc lợi cho Lâm Gia Thôn rồi.

- Chuyện này còn giả sao được?

Đường Thiết Sơn thoáng suy tư rồi cười nói:

- Tôi thực sự là muốn đầu tư đưa Lâm Gia Thôn trở thành một khu nghỉ dưỡng, vốn đầu tư ban đầu khoảng ba trăm triệu, sau đó lại tiếp tục đầu tư không quá hai trăm triệu nữa.

Năm trăm triệu, năm trăm triệu tất cả để đầu tư vào du lịch ở Lâm Gia Thôn, vậy là đủ rồi! Bí thư Thường ngồi một bên nghe vậy đôi mắt tỏa sáng. Nếu như sự việc này được quyết định như vậy thì lão Thường hẳn sẽ lập thành tích rất lớn với cấp trên đó! Mà quan trọng hơn chính là khoản tài chính năm trăm triệu, muốn từng bước thanh khoản thì mình có thể lấy từ đó bao nhiêu đây?

Năm trăm triệu có thể biến Lâm Gia Thôn trở thành như thế nào, Lâm Bắc Phàm cũng không rõ ràng lắm. Nhưng hẳn thấy vẻ kích động run rẩy của mọi người trong phòng xong, trong lòng cũng đoán được đại khái. Thoáng trầm ngâm một chút, Lâm Bắc Phàm cười nói:

- Nếu thực sự được như thế thì Lâm Bắc Phàm tôi đây phải cảm ơn tổng giám đốc Đường rồi.

- Đương nhiên, đây mới chỉ là một kế hoạch sơ bộ của tôi, còn cần phải chứng thực cụ thể.

Đường Thiết Sơn rít một hơi thuốc, đầy thâm ý nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó một chốc liền cười ha ha nói:

- Năm trăm triệu không phải là một con số nhỏ, cũng gần bằng một nửa tài sản của tôi rồi, làm sao có thể nói một cái là bỏ ra được chứ? Nói gì thì nói, Lâm lão đệ cũng phải đưa tôi đi Lâm Gia Thôn thăm quan là hơn!

- Đó là hiển nhiên rồi, hiển nhiên rồi.

Bí thư Thường dường như rất sợ Đường Thiết Sơn đối bụng, vội vàng cắt ngang câu chuyện của hai người, chỉ vào một bàn đầy thức ăn ngon lành mà mời mọc:

- Nào nào, cứ từ từ nói chuyện cũng được, cơm vẫn phải ăn đúng không nào?

Lâm Bắc Phàm đã sớm đối meo, nghe bí thư Thường nói xong hiển nhiên là không khách khí, gắp đĩa lên gấp một miếng thịt rán cho vào miệng, vừa nhai vừa quay đầu nhìn Đường Thiết Sơn, lúng búng nói:

- Ủ ừ, tổng giám đốc Đường, ăn đi, thịt ngon lắm.

Bí thư Thường nâng chén rượu, vốn là định mời rượu nhưng lại thấy dáng vẻ của Đường Thiết Sơn vào Lâm Bắc Phàm, hẳn không biết phải nói sao cho phải, chỉ còn cách giả vờ lơ đã, mời cũng không phải, không mời cũng không đúng.

Bữa cơm này hai người Lâm Bắc Phàm và Đường Thiết Sơn ăn no uống say; còn về Lâm Phú Quý thì ngay từ đầu có hơi nhần nhó một chút, nhưng sau đó thì đến bữa cũng vứt mất, trực tiếp dùng hai tay mà bốc, miệng nhồm nhoàm đầy dầu mỡ. Đám người bí thư Thường thì khổ sở, vừa ăn lại vừa phải chú ý động tĩnh của Đường Thiết Sơn, chỉ cần thấy có cơ hội là vội vàng nhiệt tình đứng dậy mời rượu, thuận tiện nói vài câu vuốt mông ngựa, ca tụng Đường Thiết Sơn có cống hiến to lớn cho Nam Thành, thậm chí là cho cả nước.

Cơm no rượu say rồi, đoàn người mới ào ào đi xuống lầu.

Đám phóng viên chờ đợi bên ngoài nhà hàng lại bấm máy ảnh tanh tách, tiêu điểm là Đường Thiết Sơn và Lâm Bắc Phàm. Còn về phần bí thư Thường thì cơ hội lên hình còn ít lắm.

- Cái máy kéo đâu? Máy kéo của tôi đâu rồi?

Lâm Phú Quý không nhìn thấy máy kéo của mình, cực kỳ hoảng sợ. Cái máy kéo này là thứ đáng giá nhất trong nhà lão, mà quan trọng hơn nó là sản phẩm công nghệ cao duy nhất trong Lâm Gia Thôn, làm sao mà để mất được chứ?

Lâm Bắc Phàm liếc mắt một cái, quả thật không thấy máy kéo của Lâm Phú Quý. Hắn liền sầm mặt xuống, quay lại nhìn bí thư Thường, thần nhiên nói:

- Chú Phú Quý là thôn trưởng Lâm Gia Thôn. Đường tiên sinh muốn đi Lâm Gia Thôn khảo sát, chú Phú Quý khẳng định là phải gặp Đường tiên sinh. Các vị cảm thấy hình ảnh của chú Phú Quý không tốt, không chịu cho chú Phú Quý lên xe. Chú ấy không có biện pháp nào đành phải lái máy kéo tới đây.

Sắc mặt bí thư Thường trong chớp mắt liền trở thành trắng bệch. Những lãnh đạo lớn nhỏ khác người nào mặt cũng xanh mét, trong lòng ai nấy đều thầm nguyên rủa tổ tông mười tám đời Lâm Bắc Phàm.

- Căn cứ vào luật giao thông thì máy kéo của nông dân không được phép vào thành phố.

Bí thư Thường lau mồ hôi lạnh trên trán, quay đầu cười bồi với Đường Thiết Sơn, nói:

- Tổng giám đốc Đường, xin mời ông đi trước, đây chỉ là một chuyện hiểu nhầm rất nhỏ thôi.

- Máy kéo của chú Phú Quý đâu?

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm trầm như nước, trong lòng thầm mắng. Các người ngày thường chỉ biết ở trong phòng làm việc nói chuyện trời đất, tác oai tác quái trên đầu dân chúng, các người không phải nói ông mày là điều dân sao? Vậy thì hôm nay ông mày làm điều dân cho mà xem!

- Chuyện này là thế nào?

Đường Thiết Sơn là một người thông minh. Hắn biết bản thân mình lúc này chính là chỗ dựa của Lâm Bắc Phàm, liền quay mặt sang nhìn bí thư Thường:

- Tôi muốn đi khảo sát Lâm Gia Thôn, khẳng định là phải gặp mặt trưởng thôn Lâm Gia Thôn.

- Tổng giám đốc Đường. Chuyện này thật sự là hiểu lầm thôi.

Bí thư Thường trong lòng rối như tơ vò, suy nghĩ một chút rồi mới nói năng loạn xạ:

- Là thế này, lúc trong thành phố thông báo là tổng giám đốc Đường muốn tới đây khảo sát, chúng tôi trước tiên là bố trí công việc, cũng dựa theo yêu cầu của tổng giám đốc Đường là muốn Lâm Bắc Phàm tới huyện J. Nhưng mà đồng chí Lâm Phú Quý không có giác ngộ tốt đối với chức trách của trưởng thôn, biết rõ là hắn cũng phải tới gặp mặt tổng giám đốc Đường nhưng ông xem, lại ăn mặc thế này. Như thế không phải là đại bất kính với tổng giám đốc Đường sao? Còn về phần Lâm Bắc Phàm thì hắn chính là một điều....

Bí thư trấn ủy Chu vội vàng đẩy bí thư Thường một cái, khiến cho hắn dừng lại. Người này toát mồ hôi lạnh đầy đầu. May mà mình còn chưa nói ra, nếu không ở trước mặt Đường Thiết Sơn mà nói Lâm Bắc Phàm là một điều dân thì chuyện này còn làm sao mà cứu vãn được.

- Là điều dân sao?

Lâm Bắc Phàm lại chẳng đề cho bí thư Thường một con đường sống. Hắn nhún vai, rút từ trong túi ra một điều thuốc, rít một hơi rồi vênh vào nói:

- Tôi chỉ là giúp chú Phú Quý tìm máy kéo, thế là điều dân phải không?

Thấy người vây quanh xem chuyện càng ngày càng nhiều, Lâm Bắc Phàm lại càng muốn làm cho rối tinh rối mù. Mẹ nó, biết là tình cảnh nó hoành tráng thế này thì mình đã không mang theo bật lửa mà mang một bao diêm. Dùng diêm châm thuốc trông hay hơn dùng bật lửa tới cả ngàn dặm! Thử nghĩ mà xem, quẹt diêm một cái, sau khi châm thuốc xem liền vứt que diêm trong tay đi, sau đó giơ chân đi đi, cúi đầu có vẻ vô cùng chán chường lại có vẻ vô cùng ngang bướng và thu hút, chắc chắn....

- Tổng giám đốc Đường, thật sự xin lỗi, vô cùng xin lỗi, tôi....

- Ông có lỗi với tôi ở chỗ nào đâu mà xin? Nhưng thật ra tôi còn phải cảm ơn bí thư Thường đã nhiệt tình khoản đãi.

- Tổng giám đốc Đường lại nói quá rồi, nói quá rồi.

Bí thư Thường quay mặt về phía Lâm Bắc Phàm, cố nén một bụng đầy lửa giận:

- Rất xin lỗi, vô cùng ...

Lâm Bắc Phàm nheo nheo hai tròng mắt, nhìn vẻ mặt của bí thư Thường, giọng nói bình thản tới mức khiến kẻ khác phần nộ:

- Máy kéo của chú Phú Quý.

Mặt bí thư Thường lúc xanh lúc trắng, đôi mắt vàng vọt xoay chuyển kịch liệt. Người này cũng quả thật là người nắm được buông được, thoáng do dự một chút liền quay sang Lâm Phú Quý thành khẩn nói:

- Đồng chí Lâm Phú Quý, chuyện ngày hôm nay tôi xin trình trọng xin lỗi anh. Tôi xin lấy Đảng ra đảm bảo, sau đây tôi sẽ nghiêm túc kiểm điểm!

Lâm Phú Quý lúc đầu còn kinh hoàng thất thố, giờ phút này thờ người ra. Khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão trông vô cùng mờ mịt. Đôi mắt đã hơi vàng của lão giờ phút này lại càng trống rỗng và hoảng hốt.

Rốt cục Lâm Phú Quý sâu kín mà thở dài, không biết đây là thở dài cho mình hay là thở dài cho bí thư Thường.

Máy kéo của Lâm Phú Quý ở ngay bãi đỗ xe của nhà hàng Kim Định. Sau khi lái máy kéo của mình ra, Lâm Phú Quý sớm đã khôi phục thái độ bình thường, trên vẻ mặt đầy phong sương lại hiện lên vẻ tiểu nông dân hiểu đời, còn có vẻ vô cùng thuần phác.

Chiếc máy kéo cũ kỹ đỗ ngay trước cửa nhà hàng Kim Định, không kiêng nể gì ai mà âm ầm nổ máy. Khói đen bốc lên dày đặc, theo gió bay thẳng lên, hướng tận lên chín tầng mây.

- Tiểu Lâm Tử, lên xe!

Lâm Phú Quý nhếch môi nhẹ nhàng, khoan khoái mà nói một câu, lộ ra cái miệng đầy răng vàng khè.

96. Chương 96: Hẹn Với Anh Bạn Thiết Đầu.

Trước mặt bao người, Lâm Bắc Phàm liền trèo lên máy kéo của Lâm Phú Quý. Nhìn nụ cười rạng rỡ của hắn thì giống như đây không phải ngồi máy kéo mà như ngồi trên xe Rolls-Royce hay Lincoln, Lexus vậy.

- Ô, tôi lâu rồi không ngồi máy kéo. Hôm nay có cơ hội này thì sao không thử một chút nhỉ?

Đường Thiết Sơn rất sợ Lâm Phú Quý lái máy kéo bỏ chạy nên vội vàng đi tới đưa thuốc lá cho Lâm Phú Quý, sau đó trèo lên.

- Hắc hắc, thú vị.

Tên béo Trương Minh Thắng cũng không chậm trễ, hấn dùng cả tay cả chân nhưng do suốt ngày vui mình trong tửu sắc nên sức lực chẳng còn. Hấn cố gắng một lúc mà vẫn không thể trèo lên, liền đưa tay ra nói với Lâm Bắc Phàm:

- Lão Đại, kéo em lên với. Ha ha, bây giờ không được rồi, nếu như là hai năm trước thì trèo lên loại máy kéo này không phải quá dễ sao?

Sau khi Đường Thiết Sơn và Trương Minh Thắng lên máy kéo, đám người Bí thư Thường đứng là đứng ngồi không yên. Một đám nhìn nhau, cuối cùng Bí thư Thường cố cười gượng mà nói:

- Ủ, cũng nên thử nghiệm cuộc sống quần chúng nhân dân một chút.

Nói xong Bí thư Thường cũng trèo lên máy kéo. Mặc dù một đến độ đầu đầy mồ hôi nhưng tốt xấu gì thì hắn cũng lên được.

Lúc này máy kéo của Lâm Phú Quý không còn là máy kéo bình thường nữa. Tuy rằng mỗi người đều muốn trèo lên, nhưng điều đầu tiên bọn họ nghĩ đến chính là phân lượng của mình. Trong xe chỉ có thể cho mười người đứng, đám Lão Đại lớn nhỏ cùng với tay chân của Đường Thiết Sơn tổng cộng không dưới 40 người. Vậy đâu phải ai muốn trèo lên máy kéo là cũng được đâu.

Mọi người thăm đoán một chút. Chờ mấy tùy tùng của Đường Thiết Sơn lên xe thì còn bốn vị trí. Máy lãnh đạo có quyền ở Huyện ủy liền làm một việc không nhân đức đó là không nhường ai mà đi lên.

.....

Thôn Lâm Gia từ khi thành lập đến nay chưa bao giờ náo nhiệt như hôm nay. Toàn bộ các hộ dân trong thôn từ già, trẻ lớn bé đều đổ ra đường. Khi bọn họ thấy xe máy kéo của trưởng thôn Lâm Phú Quý đang phả khói đen quay về, về mặt mọi người liền trở nên khấn trương. Khi mọi người thấy phía sau xe đứng đầy người thì mới thở phào nhẹ nhõm. Khi mọi người thấy phía sau máy kéo còn có không ít xe con đi tới thì trên mặt rốt cuộc đã xuất hiện nụ cười.

Đường Thiết Sơn là một người làm ăn. Hắn đến thôn Lâm Gia đầu tư mặc dù là lấy lòng Lâm Bắc Phàm nhưng người làm ăn dù đi đến đâu thì đều hy vọng có thể đầu tư ít nhất mà lấy thành quả lớn nhất. Theo tình hình trước mắt thì đầu tư vào thôn Lâm Gia tuyệt đối là hành vi không sáng suốt, không thể kiếm được tiền. Nhưng Đường Thiết Sơn vẫn thật sự đi khảo sát thực tế, hắn hy vọng có thể giảm tổn thất xuống mức thấp nhất.

Sau khi khảo sát xong, Đường Thiết Sơn không có tâm trạng mà nói lời khách sáo với đám lãnh đạo huyện. Hắn trực tiếp đến nhà Lâm Bắc Phàm. Con bà nói, tối nay dù như thế nào cũng phải kéo Lâm Bắc Phàm đi Nam Thành, làm thịt thàng khôn Fukawa mới được.

Sau khi đám người Đường Thiết Sơn và Trương Minh Thắng đến nhà Lâm Bắc Phàm, lãnh đạo huyện cũng không dám rời đi. bọn họ đành phải ra về quan chức bắt đầu đi đến từng nhà xem tình hình. Tuy rằng đến thăm quần chúng chỉ là vì nhảm chán không có việc gì, nhưng khi bọn họ thấy ánh mắt nóng bỏng đầy tin tưởng của dân chúng, bọn họ đúng là cảm thấy có chút tự hào của quan phụ mẫu.

Sau khi Lâm Bắc Phàm về nhà liền chỉ chỉ mấy chiếc ghế trúc trong phòng coi như mời Đường Thiết Sơn và Trương Minh Thắng ngồi xuống. Lâm Bắc Phàm biết Đường Thiết Sơn tìm mình là có chuyện rất quan trọng nên không làm trò nữa. Hắn lấy điều thuốc ra châm khê hút một hơi rồi quay đầu lại nói với Đường Thiết Sơn:

- Không biết Đường tiên sinh đến Lâm Gia Thôn tìm tôi là có gì cần nhắn nhủ?
- Lâm lão đệ, cái gì mà nhắn nhủ hay không chứ? Tôi sớm biết Lâm lão đệ là người có năng lực, càng quan trọng hơn là Lâm lão đệ rất biết điều.
- Thấy không có người ngoài, Đường Thiết Sơn cũng không ra về nữa, hắn sớm khôi phục vẻ đại gia nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt đầy lão luyện và trầm tĩnh.

- Nghe Trương Minh Thắng nói Lâm lão đệ có thành tựu trong Đồ thuật (thuật bài bạc)?

Lâm Bắc Phàm hơi nhú mày nhìn Trương Minh Thắng với vẻ khó hiểu.

- Lão Đại, còn nhớ Diệp Phong không? Anh không phải thắng của nó mười vạn sao? Cho nên em không hề nghi ngờ kỹ năng đánh bạc của anh.

Trương Minh Thắng đầy hưng phấn mà nói. Hắn hận chết tên Fukawa kia, ước gì bây giờ làm cho Lâm Bắc Phàm giúp hắn hả giận.

- Muốn gì?

Lâm Bắc Phàm hút một hơi thuốc rồi cười cười mà nhìn Đường Thiết Sơn.

Đường Thiết Sơn khê thở dài nói:

- Lâm lão đệ chắc cũng biết Kim Ngọc Thiên Đường ở Nam Thành là nơi nổi tiếng trong toàn quốc, cũng là đại bản doanh của tôi. Vì thỏa mãn nhu cầu của bạn bè nên bên trong cũng mở ra một tụ điểm đánh bạc không chính thức. Nhờ bạn bè chiếu cố nên nhiều năm qua vẫn gió êm sóng lặng mà qua.

Hóa ra người này là kẻ đứng sau sòng bạc Kim Ngọc Thiên Đường, bảo sao hắn lại đến Đường Thiết Sơn tìm mình. Lâm Bắc Phàm suy nghĩ thật nhanh nhưng ngoài mặt không thể hiện gì mà khê gật đầu chờ nghe Đường Thiết Sơn nói tiếp.

- Tuy rằng tôi dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng nhưng làm việc nhiều năm cũng có một gia sản vừa phải. Mấy trăm ngàn thì tôi vẫn thua được. Nhưng tôi tuy có thể thua tiền, nhưng lại không thể thua khí phách của Trung Quốc.

Đường Thiết Sơn đúng là không đơn giản. Người khác đến đánh thắng ở sông bạc của hán thì có quan hệ gì với khí phách Trung Quốc? Lâm Bắc Phàm hút một hơi thuốc rồi cười nói:

- Chẳng lẽ sông bạc của Đường tiên sinh đại biểu lập trường Trung Quốc chúng ta?
- Dương nhiên không phải là như vậy.

Đường Thiết Sơn chưa kịp mở miệng nói, Trương Minh Thắng đã không nhịn được mà tức giận nói:

- Thằng chết tiệt đến sông bạc kia là tên Nhật Bản. Giết con mẹ nó. Anh không thấy bộ dạng chó chết của thằng đó. Thằng này đánh bạc khá được nhưng nhân phẩm lại làm người ta nôn mửa. Khi hán nói chuyện đều rất lớn tiếng, còn cố ý phun nước miếng vào mặt người ta. Loại người này ...

Trương Minh Thắng mắng đến độ nước bọt bay tung tóe, tay chân không nhịn được mà vung lên thể hiện một lần biểu hiện của Fukawa ở Kim Ngọc Thiên Đường. Dương nhiên là hán phải thêm mắm thêm muối, ai bảo thằng khốn kiếp kia nói Trương Minh Thắng là súc sinh.

Thấy Trương Minh Thắng đã nói xong, Đường Thiết Sơn liền biết điều nói tiếp:

- Cậu thấy đó, thằng Fukawa kia đánh giỏi thì cứ đánh, tôi không bằng người thì coi đây là mình gặp hạn. Nhưng không ngờ hán nói 60 năm trước Trung Quốc chúng ta là kẻ ốm yếu của Đông Á, 60 năm sau vẫn là như vậy. Đây không chỉ là vấn đề có tiền hay không? Lâm lão đệ cảm thấy sao?

Xem ra ông trời quá tốt với mình. Mình đang lo không lấy đâu ra một triệu Usd để nộp tiền bảo lãnh tham gia Đại Hội Thần Bài. Đường Thiết Sơn này có việc nhờ mình, hơn nữa đồng ý đầu tư mấy trăm triệu ở Đường Thiết Sơn. Như vậy đã đủ chứng minh việc Đường Thiết Sơn nhờ mình không đơn giản là năm trăm triệu như vậy.

Quả thật nếu Fukawa tiếp tục hoành hành ở Kim Ngọc Thiên Đường, Đường Thiết Sơn cũng chỉ có thể đóng cửa mà thôi. Nếu sông bạc đóng cửa, Đường Thiết Sơn sẽ tổn thất bao nhiêu tiền? Trước không nói đến tiền, chỉ cần biết Đường Thiết Sơn sao có thể chịu mất mặt như vậy?

Lâm Bắc Phàm hút một hơi thuốc rồi cười cười mà nhìn Đường Thiết Sơn, ánh mắt này rõ ràng đang nói:

- Ha ha, anh bạn Thiết Đầu, nửa giang sơn hắc đạo Nam Thành mà Hồ Điệp bang chiếm được đang bị Liêu Thiên Cửu thu về, vậy mà ông không để lộ tiếng nào?

Đường Thiết Sơn cũng vội vàng ngồi thẳng dậy mà nhìn Lâm Bắc Phàm, ánh mắt rõ ràng đang nói:

- Lâm lão đệ, người một nhà không nói hai lời. Tôi cũng không biết Hồ Điệp bang rốt cuộc có quan hệ gì với Lâm lão đệ, nhưng nếu Lâm lão đệ đã nói ra thì việc này cứ để tôi lo. Ngày mai tôi sẽ khiến cho Liêu Thiên Cửu phải nhường nửa giang sơn hắc đạo Nam Thành.
- Chỉ là nửa giang sơn hắc đạo Nam Thành sao? Nửa giang sơn đó vốn là của Hồ Điệp bang, anh chẳng qua chỉ là từ mâu thuẫn giữa Liêu Thiên Cửu và Hồ Điệp bang, khiến Liêu Thiên Cửu trả lại nửa giang sơn đó cho Hồ Điệp bang mà thôi.
- Lâm lão đệ còn yêu cầu gì thì có thể nói ra.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn hồ chứa nước trong thôn, sau đó lại nhìn ngọn núi Lão Hồ sau nhà, cuối cùng quay đầu lại nhìn Đường Thiết Sơn, trong mắt đầy vẻ khó hiểu mà nói:

- Không biết về tài nguyên du lịch thì anh bạn Thiết Đầu khảo sát như thế nào?

Đường Thiết Sơn lại sửa tư thế, vẻ mặt đầy nghiêm nghị như đang nói Thiết Đầu tôi nói chuyện là sẽ giữ lời.

Lâm Bắc Phàm cười đầy thoải mái, trong lòng lại nghĩ: “Anh bạn Thiết Đầu ơi là anh bạn Thiết Đầu, anh và tôi đều là người biết điều”

Đường Thiết Sơn hơi nhú mày giống như đang nói: “Không cần gọi tôi là Thiết Đầu”

Hai người không ngừng đối mắt nhìn nhau, trong ánh mắt như tiến hành cuộc giao đấu vậy. Trương Minh Thắng ngồi bên không hiểu gì cả. Cuối cùng người này không nhịn được nữa mà quay đầu lại nói với Lâm Bắc Phàm:

- Lão Đại, làm gì thế?

Khụ. Lâm Bắc Phàm liền hắng giọng ho khan rồi cười cười với Đường Thiết Sơn:

- Đường tiên sinh đúng là người sáng khoái, không ngờ lại đồng ý đứng ra chủ trì công đạo cho Hồ Điệp bang, hơn nữa còn vì thiên hạ mà đồng ý đầu tư năm trăm triệu vào ngành du lịch thôn Lâm Gia.

- Ha ha, với quan hệ giữa tôi và Lâm lão đệ thì mấy thứ đó đáng gì?

Đường Thiết Sơn đang thầm nghĩ giỏi cho thằng Lâm Bắc Phàm. ông sớm biết mày là thằng không chịu thiệt, nhưng hai điều kiện này tao đã đồng ý với mày, mày cũng nên rời núi chứ?

Lâm Bắc Phàm có vẻ như biết Đường Thiết Sơn đang nghĩ gì. Hắn nhìn Đường Thiết Sơn mà khẽ lắc đầu, thản nhiên nói:

- Đường tiên sinh, lần này tôi có thể ra mặt nhưng nói thật tôi cũng không chắc mình nắm được bao phần thắng.

- Ồ?

Đường Thiết Sơn nhú mày trầm ngâm không nói. Mua bán thua lỗ với Lâm Bắc Phàm thì Thiết Sơn nhất định không làm.

- Lão Đại, anh làm được mà. Anh sao có thể không thắng chứ.

Trương Minh Thắng thấy không khí như vậy liền vội vàng đứng dậy mà nói:

- Anh là Siêu nhân mà.

- Anh có thể cho tôi bao tiền đánh bạc?

Lâm Bắc Phàm không thèm để ý đến Trương Minh Thắng mà rất bình tĩnh hỏi Đường Thiết Sơn một câu.

Đường Thiết Sơn trầm giọng nói:

- Năm mươi triệu, là nhân dân tệ.

- Đi.

Lâm Bắc Phàm hút một hơi thuốc rồi thản nhiên nói:

- Nếu thua, tôi nhiều nhất thua 10 triệu, mà Đường tiên sinh cũng không cần thực hiện lời hứa. Anh có thể không cần để ý chuyện tranh giành giữa Hồ Điệp bang và Liêu Thiên Cửu ở Nam Thành, cũng có thể không cần để ý cái gọi là tài nguyên du lịch Đường Thiết Sơn. Nhưng có một điểm đó là mười triệu bị thua tôi không thể nào hoàn trả, việc này anh phải chuẩn bị tâm lý. Nếu tôi thắng, anh phải khiến Liêu Thiên Cửu chấp tay trả lại địa bàn vốn có của Hồ Điệp bang, còn có cả việc đầu tư vào Đường Thiết Sơn thì anh phải mau chóng chứng thực. Càng quan trọng đó là tôi sẽ khiến thằng Fukawa thua hết tiền mới thôi. Không cần biết tôi thắng được bao tiền, tôi phải lấy một nửa.

97. Chương 97: Hãn Tuyệt Đối Không Phải Cao Thủ.

Một người không có tuyệt đối tự tin thì sao có thể nói ra lời này? Nếu Lâm Bắc Phàm thua, Đường Thiết Sơn chẳng qua chỉ là tổn thất thêm 10 triệu mà thôi. Nhưng nếu Lâm Bắc Phàm thắng, Đường Thiết Sơn sẽ thắng lớn, không chỉ là tiền của tên Fukawa kia. Nói thật, Đường Thiết Sơn cảm thấy điều kiện mà Lâm Bắc Phàm đưa ra rất hợp lý, hắn không có lý do gì không đáp ứng.

Đường Thiết Sơn gần như không hề do dự mà gật đầu nói:

- Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy. Fukawa đúng là quá kiêu ngạo. Nếu Lâm lão đệ thấy được thì bây giờ chúng ta lập tức về Nam Thành.

- Tối nay về Nam Thành ư?

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng cười nói:

- Huyện J mặc dù là nơi nhỏ bé nhưng kẻ có tiền cũng sẽ có nơi chơi. Bí thư Thường nhất định đã bố trí tiết mục, hay là chúng ta ở lại đây một tối rồi đi.

- Chết tôi, còn phải ở lại nơi này một tối thì tổn thất ít nhất mấy triệu. Tôi đã sớm ngứa mắt với cái thằng Fukawa kia. Lão Đại, đừng nói gì nữa, chúng ta lập tức về Nam Thành. Anh muốn ngồi Mercedes-Benz cũng được, muốn ngồi máy kéo cũng được.

Trương Minh Thắng hứng phấn phun nước như mưa, hấn ước gì bây giờ lập tức bay về Kim Ngọc Thiên Đường, xem Fukawa bị ngược đãi như thế nào. Tuy rằng Lâm Bắc Phàm cũng đã nói rõ mình chưa chắc đã có mấy phần thắng nhưng theo Trương Minh Thắng thấy thì Lão Đại chẳng qua chỉ là khiêm tốn mà thôi.

- Nếu như vậy thì tôi phải tuân lệnh thôi.

Đường Thiết Sơn vui vẻ nói:

- Lâm lão đệ, nghe nói cậu còn có ông nội. Tôi có nên chào Lão nhân gia không nhỉ?

Chào ông già? Lâm Bắc Phàm lắc đầu. Ông già kia tuy rằng không có việc gì thì cả ngày ở Thôn Lâm Gia, nhìn trộm quả phụ Vương gia trong thôn, nhưng Lâm Bắc Phàm hiểu rõ ông già sẽ không cho Đường Thiết Sơn mặt mũi.

Thấy Lâm Bắc Phàm lắc đầu, Đường Thiết Sơn cũng không nói gì. Hắn lấy điện thoại gọi cho Đường Phong mà ra lệnh:

- Hẹn Fukawa, Đường Thiết Sơn tối tám giờ tối nay sẽ chờ hắn ở Kim Ngọc Thiên Đường.

Ông già không ở nhà, Lâm Bắc Phàm cũng chẳng buồn báo lại. Vừa ra khỏi nhà thì thấy không ít người trong thôn đang canh giữa trước cửa nhà mình, mỗi người đều dùng ánh mắt nhìn hắn như đang hỏi:

- Tiểu Lâm, chuyện đầu tư có thành công không?

Đường Thiết Sơn ngẩng đầu hùng dũng đi tới. Hắn nhìn qua thôn dân Thôn Lâm Gia rồi cười cười trấn an:

- Thôn Lâm Gia đúng là nơi non xanh nước biếc. Nếu không có gì bất ngờ thì trong hai ngày tới tôi sẽ đưa ra một bản hợp đồng chứng thực việc đầu tư. Đến lúc đó còn nhờ các vị giúp đỡ nhiều. Đường Thiết Sơn tôi xin cảm ơn trước.

Đường Thiết Sơn xuất thân là người nghèo nên lời nói không hề giả bộ. Bà con Thôn Lâm Gia nghe thấy thế không khỏi rất vui vẻ.

Thấy Đường Thiết Sơn và Lâm Bắc Phàm đã đi ra, Bí thư Thường vội vàng dẫn cấp dưới nhiệt tình đi lên đón, từ xa đã nói:

- Đường tổng vất vả rồi. Nếu không còn chuyện gì khác thì có phải nên quay về huyện?

- Bí thư Thường quá khách khí. Tôi rất hứng thú với việc đầu tư du lịch ở đây, quả thực rất cấp bách.

Thấy Lâm Bắc Phàm đã đồng ý ra mặt, tâm trạng Đường Thiết Sơn rất tốt, thậm chí không keo kiệt nói vài câu với nhân vật nhỏ bé như Bí thư Thường:

- Chờ đầu tư ở Thôn Lâm Gia, tôi sau này sẽ đến huyện J nhiều, đến lúc đó hy vọng Bí thư Thường đừng phiền.

Đường Thiết Sơn không ngờ lại mở miệng giải thích với mình như vậy? Bí thư Thường không khỏi cảm thấy sợ hãi, hắn ngăn ra rồi vội vàng cúi đầu khom lưng cười nói:

- Sao có thể vậy chứ? Đường tổng đến Thôn Lâm Gia đầu tư, việc này có tác dụng thúc đẩy lớn đối với kinh tế huyện J. Sau này chờ dự án bắt đầu, Thôn Lâm Gia coi như nửa nhà của Đường tổng. Chỉ cần Đường tổng muốn thì bất cứ lúc nào cũng có thể về nhà mình chơi.

- Cứ vậy đi.

Đường Thiết Sơn gật đầu không nói nhiều với Bí thư Thường nữa, hần trực tiếp đi ra xe.

Trương Minh Thắng cũng đi nhanh tới trước mở cửa xe Audi rồi gọi Lâm Bắc Phàm:

- Lão Đại, ngồi xe tôi.

Sau khi Lâm Bắc Phàm lên xe, đoàn xe từ từ đi ra ngoài mang theo hy vọng của bà con Thôn Lâm Gia. Rất nhiều người không nhịn được mà đi theo phía sau đoàn xe đến tận đầu thôn. Đây không phải là do người Thôn Lâm Gia quá hiếu khách mà là bọn họ rất hy vọng vào lần đến thăm này của Đường Thiết Sơn.

Sau khi đoàn xe đi ra, mọi người liền bắt đầu vây lấy Lâm Phú Quý mà hỏi han. Lâm Phú Quý cũng không khách khí, mắt đảo đảo rồi nhìn vào túi của Lâm Kiến Quốc, hần chặc một tiếng rồi nói:

- Thuốc trong túi anh có phải nên lấy ra phát cho mọi người không?

- Đi chết đi, ông nghĩ hay nhỉ. Thuốc này là con tôi mang về dịp tết, 20 tệ một bao, tôi còn tiếc không dám hút.

Lâm Phú Quý Cười cười một tiếng rồi nói:

- Vậy mọi người về đi. Ở cái huyện J nghèo khó này thì có gì mà nói chứ?

Thấy mọi người nhìn mình đầy uy hiếp, Lâm Kiến Quốc đỏ mặt lấy thuốc lá ra rồi cười cười xấu hổ nói:

- Chỉ có một bao Hồ Lô vương, tôi sớm hút hết rồi. Chẳng qua tôi thấy bao thuốc lá này đẹp hơn so với bao thuốc lá bình thường nên không nỡ vứt đi.

.....

Kim Ngọc Thiên Đường Nam Thành trông vẫn bình thường như bình thường, nhưng sông bạc bên trong lại có một dòng nước ngầm mãnh liệt đang chảy. Gần như tất cả cao thủ cờ bạc đều tụ tập trong sông bạc, còn có không ít cao thủ từ nơi xa đến sông bạc đến đây. Ngay cả thiên kim Đường gia – Đường Quả Quả cũng đã được Đường Phong hộ tống đến sông bạc Kim Ngọc Thiên Đường lúc sáu giờ tối.

Tâm trạng mọi người đều có chút hưng phấn nhưng lại lo lắng nhiều hơn. Cao thủ cờ bạc Fukawa Nhật Bản tuy vô cùng kiêu ngạo và vô sỉ, nhưng kỹ năng cờ bạc lại cao, cao thủ của Kim Ngọc Thiên Đường, thậm chí cả bạn bè đến hỗ trợ đều thua cuộc. Lúc này mọi người đều đặt hy vọng vào tên Lâm Bắc Phàm mà chưa ai biết đến.

Rất nhiều người lần đầu tiên nghe thấy cái tên Lâm Bắc Phàm, gần như không ai tin Lâm Bắc Phàm là một cao thủ. Nhưng Đường Thiết Sơn không ngờ lại tự mình khiêu chiến, nói như vậy thì tên Lâm Bắc Phàm kia cũng không phải kẻ bất tài. Mỗi người đều muốn xem Lâm Bắc Phàm là thần thánh phương nào, càng hy vọng Lâm Bắc Phàm có thể đánh bại Fukawa kia.

Đường Quả Quả ngồi ở trong một phòng, hai tay chống cằm, đôi mắt trong suốt như nước đang nhìn chăm chăm cốc nước trái cây trước mặt.

Cô bé hôm nay không biết đầu óc có vấn đề gì mà mặc bộ quần áo rất hấp dẫn. Chiếc áo bó sát người để lộ nửa tay, chiếc áo sơ mi màu đen đầy gợi cảm, phần eo được bó sát lại đầy gợi cảm tạo thành đường phong hoàn mỹ khiến Đường Quả Quả rất tự tin vào sự quyến rũ của mình. Bên dưới là chiếc váy ngắn, đôi tất chân màu đen nửa trong suốt làm lộ rõ cặp đùi đẹp, dưới cùng là đôi giày cao gót ba phân màu đen.

Áo đen, váy đen, giày cao gót đen phối hợp thể hiện một Đường Quả Quả khác, cô gái âm trầm trông rất thần bí giống như một nhân viên trí thức đi làm. Nhưng sự thuần khiết của Đường Quả Quả thì không phải ai cũng có thể làm được. Cô ăn mặc như thế này mặc dù khiến người ta muốn điên lên, nhưng lại không có mấy người có thể ra tay.

Nghe mẹ nói mạng của mình được Lâm Bắc Phàm cứu. Hì hì, sau khi tỉnh táo mình chỉ thấy một bóng người, thật sự không biết người đó trông như thế nào. Đúng là hy vọng hẳn có thể thắng Fukawa kia. Đường Quả Quả lắc đầu rồi đột nhiên nhướn mày nở nụ cười tuyệt đẹp. Lâm Bắc Phàm này hình như cũng được. Nhưng Sát thủ tình trường của mình thì sao? Hừ hừ hừ, nghĩ cũng đừng nghĩ, nhất định là lợi hại hơn bất cứ ai.

“Ai” Cô bé hít vào một hơi thật sâu, Sát thủ tình trường rốt cuộc ở đâu? Chẳng lẽ thật sự chỉ có thể gặp ở kiếp sau sao?

Bây giờ tối, Lâm Bắc Phàm và Đường Thiết Sơn cùng đi vào trong phòng.

“Đường tổng” Mọi người vội vàng nghiêm túc đứng lên chào.

Đường Thiết Sơn gật đầu, mặt đầy vẻ tươi cười mà nói:

- Mấy hôm nay nhờ các vị nể mặt Đường Thiết Sơn tôi mà đến đây giúp đỡ, nhưng tên Nhật Bản kia đã thi triển kỹ xảo nào đó mà không ai biết mới khiến mọi người thất bại. Đường Thiết Sơn tôi ở đây xin lỗi mọi người.

Nói là xin lỗi nhưng Đường Thiết Sơn chẳng có vẻ gì là muốn xin lỗi cả.

Mọi người cũng biết Đường Thiết Sơn đưa một bậc thang cho mình có thể xuống nên đều cảm kích gật đầu.

Đường Thiết Sơn chỉ vào Lâm Bắc Phàm đứng bên mà nói:

- Vị này chính là Lâm lão đệ. Lần này sẽ do cậu ta giao đấu với Fukawa.

Tên mặt mũi xấu xí và ăn mặc đồ rẻ tiền này là Lâm Bắc Phàm ư? mọi người nhìn nhau và cảm thấy khá sợ hãi. Với kinh nghiệm lăn lộn sông bạc nhiều năm của bọn họ, mỗi người gần như đều có thể khẳng định Lâm Bắc Phàm là một tên gà mờ.

- Đường tổng, anh ta là Lâm Bắc Phàm?

Một cao thủ sông bạc kinh dị nhìn Đường Thiết Sơn đến ngây ra. Thấy trong mắt Đường Thiết Sơn có vẻ tức giận, hắn liền quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm cười cười xin lỗi, sau đó mới nói:

- Lâm tiên sinh, xin thứ cho tôi kiến thức nông cạn, không biết trước đây Lâm tiên sinh đã lăn lộn ở đâu?

- Ý của anh là ... ồ. Tôi hiểu rồi, tôi thường xuyên chơi ở quán Mạt chược Đan Đan bãi biển Hoàng Kim Nam Thành.

Lâm Bắc Phàm biết đối phương đang thử mình nên nhếch miệng cười cười:

- Có vấn đề gì không?

Quán mạt chược? Lâm Bắc Phàm này không ngờ lăn lộn ở quán Mạt chược.

Mặt mọi người đều trở nên kỳ quái, một số gần như hóa đá. Chỉ có Đường Thiết Sơn ngồi trong góc là nở nụ cười.

Làm một cao thủ cờ bạc, hơn nữa là cờ bạc Đồ thuật thì mọi người đương nhiên biết rõ một Thần bài là do luyện tập mà thành. Một người có trình độ tương đối trong cờ bạc thì dù là trí nhớ hay là ánh mắt đều hơn người. Ngoài ra còn có xúc giác và năng lực phản ứng, xúc giác và năng lực phản ứng của một dân cờ bạc là như thế nào thì có thể từ hai tay của đối phương là thấy.

Hai tay của Lâm Bắc Phàm tuy không thô ráp nhưng tuyệt đối không nhẵn nhụi, sao có thể là một Thần bài? Còn có khí thế trên người Lâm Bắc Phàm tản mát ra trông rất giống người bình thường, chẳng có vẻ gì là một cao thủ cả.

Dù là ngành nào thì gà mờ không thể nào đóng giả cao thủ trước mặt người trong nghề. Mà cao thủ cũng không thể đóng làm gà mờ trước mặt người trong nghề. Gần như mọi người đều thất vọng với Lâm Bắc Phàm, người này căn bản chỉ là một tên lừa đảo.

Đường Thiết Sơn cũng không ngăn chuyện này phát triển, thực ra trước khi trận đấu diễn ra, hắn không ngại xem Lâm Bắc Phàm lộ thân thủ trước mặt một chút.

Ai ngờ tên cao thủ kia thậm chí chẳng có hứng thú xem kỹ thuật của Lâm Bắc Phàm một chút. Hắn quay đầu nhìn Đường Thiết Sơn rồi ra vẻ trung thần không sợ chết mà nói:

- Đường tổng, tuy rằng tôi rất không muốn nhưng việc này quan hệ đến thể diện của Đường tổng và Kim Ngọc Thiên Đường, tôi không thể không to gan nói một câu. Lâm tiên sinh tuyệt đối không thể nào là cao thủ sòng bạc, xin Đường tổng cẩn trọng.

98. Chương 98: Không Chơi Tất Tay, Tao “chơi” Mẹ Mày.

Tên này vừa nói xong thì mọi người đều lo lắng mà phụ họa. Mấy hôm nay bọn họ đều mất mặt về nhà, mỗi ngày đều xám xịt thất bại. Bọn họ thấy Lâm Bắc Phàm hoàn toàn không giống một Thần bài. Đường nói là Thần bài, ngay cả dân cờ bạc cũng không giống. Vì vậy bọn họ lập tức cảm thấy mình có đất dụng võ.

Tuy rằng không thể thắng Fukawa nhưng có thể nhìn ra Lâm Bắc Phàm là gà mờ để không làm cho Đường tổng xấu mặt cũng là một công lao. Dù như thế nào cũng coi như lấy lại chút mặt mũi. Hơn nữa đây đúng là giúp Đường Thiết Sơn mà.

- Mẹ nó chứ, ngậm miệng chó của bọn mày lại.

Trương Minh Thắng rất giận. Lâm Bắc Phàm chính là thần ở trong lòng Trương Minh Thắng, dám thua trận này dám kết tội Lâm Bắc Phàm làm Trương Minh Thắng tức đến thiếu chút nữa học máu. Hắn cũng không cần biết những người này mình có thể đắc tội hay không đã nhảy lên mà mắng:

- Bọn chúng mày hiểu mẹ gì? Bọn mày không được tức là Lão Đại của tao không được ư?

Đường Phong cũng mấp máy miệng định nói giúp Lâm Bắc Phàm, nhưng Đường Thiết Sơn đã ho khan một tiếng. Hắn quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm mà cười nói:

- Lâm lão đệ, tôi đương nhiên là tin cậu. Chẳng qua bây giờ còn một tiếng nữa mới bắt đầu đấu, hay là cậu lộ chút bản lĩnh?

Nếu có thể Lâm Bắc Phàm đúng là định lộ chút khả năng cho đám chết tiệt này ngậm miệng. Nhưng thứ đó lại cần Tiểu Kim giúp. Pháp lực của Tiểu Kim có hạn, tuyệt đối không thể lấy ra mà biểu diễn. Lâm Bắc Phàm lấy một điều thuốc ra rồi lấy một bao diêm trong túi. Đây không phải là Lâm Bắc Phàm giả vờ tinh tướng, mà là hắn đánh mất bật lửa ở thôn Lâm Gia, cho nên chỉ có thể dùng bao diêm.

Xoạt một tiếng, diêm cháy, Lâm Bắc Phàm châm thuốc rồi nhẹ nhàng lắc lắc que diêm trong tay mà từ tốn nói:

- Dùng Đồ thuật để biểu diễn thì chẳng bao giờ thành tài. Mấy ngày nay các người xem nhau biểu diễn chẳng lẽ còn không đủ sao? Đường tiên sinh, anh và tôi đều là người biết điều. Tối nay tôi thua đó là do kỹ của Lâm Bắc Phàm này không bằng người. Nếu tôi thắng, tôi không hy vọng bất cứ kẻ nào nói chuyện hôm nay ra bên ngoài.

Lâm Bắc Phàm thực ra rất muốn nổi tiếng, nhưng mỗi khi hắn thích nổi tiếng thì lại nghĩ một chút đến linh hồn Ác long Barbara.

Thấy Lâm Bắc Phàm không cho mặt mũi, Đường Thiết Sơn có chút tức giận. Theo hắn thấy Lâm Bắc Phàm đúng là người biết điều. Một người biết điều thì sao có thể trước bao người khiến mình mất mặt như vậy? Hay là Lâm Bắc Phàm coi ông trời là Lão Đại, hắn là lão Nhị? Chẳng qua Đường Thiết Sơn có việc nhờ Lâm Bắc Phàm nên không tiện nổi giận, thậm chí trên mặt cũng không có gì thay đổi. Đường Thiết Sơn chỉ khẽ gật đầu nói:

- Lâm lão đệ nói rất đúng. Một khi đã như vậy thì tối nay xin nhờ Lâm lão đệ.

- Đường tổng.

Tên cao thủ kia vô cùng lo lắng mà nhìn Lâm Bắc Phàm. Hắn định liều chết cũng phải ngăn:

- Để tên Lâm Bắc Phàm này ra chiến thì không bằng để tôi chơi với tên Fukawa kia lần nữa. Tuy rằng kết quả vẫn là thua nhưng tốt xấu gì tôi cũng có thể thua đẹp một chút.

Lâm Bắc Phàm không cho mặt mũi làm tâm trạng Đường Thiết Sơn rất không tốt. Bây giờ tên cao thủ kia không ngừng can ngăn càng khiến Đường Thiết Sơn bực mình. Hắn hơi nhú mào mà nói:

- Ánh mắt Đường Thiết Sơn tôi chẳng nhẽ đáng để anh nghi ngờ ư?

- Không dám, không dám.

Mặt tên cao thủ tái mét lại, mồ hôi rơi xuống như mưa.

Nói một câu không quá khoa trương, ở đây chỉ có ba người tin Lâm Bắc Phàm mà thôi. Một là Lâm Bắc Phàm, một là Trương Minh Thắng, một là Đường Phong. Đặc biệt Trương Minh Thắng, hẳn quả thực tin Lâm Bắc Phàm là Siêu nhân.

Về phần những người khác thì đang cười lạnh trong lòng, chuẩn bị chờ xem Lâm Bắc Phàm làm trò hề như thế nào. Người này đúng là giỏi giả bộ. Mào hút thuốc cứ hút, không ngờ còn lấy bao diêm ra mà dùng. Đây không phải là tìm khó sao?

Đúng tám giờ, Fukawa đã đến nơi.

Fukawa tuy rằng ngông cuồng nhưng khi thấy Đường Thiết Sơn, hắn do dự một chút rồi không dám kên kiệu mà khách khí gật đầu nói với giọng cung kính:

- Nghe danh Đường tiên sinh đã lâu. Hôm nay có thể gặp được Đường tiên sinh đúng là không uổng chuyến đi này.

Fukawa tuy ngông cuồng nhưng chưa đến mức dám không coi Đường Thiết Sơn vào mắt. Nói khó nghe một chút đó là dù trong phạm vi toàn thế giới, người dám không coi anh bạn Thiết Đầu vào đâu tuy rằng không ít nhưng tuyệt đối không nhiều.

Đường Thiết Sơn cũng là lần đầu tiên gặp tên Nhật Bản này, mặt không có chút biểu cảm gì mà chỉ hơi gật đầu với Fukawa, sau đó ngồi xuống cạnh bàn.

Lâm Bắc Phàm rất oai vệ ngồi bên cạnh Đường Thiết Sơn, cũng không thèm buồn nhìn Fukawa một lần.

Chờ Fukawa ngồi xuống, mọi người ở đây đều ngừng thở, ngậm miệng. Mặc dù trận này bọn họ đã xác định Lâm Bắc Phàm nhất định sẽ thua, nhưng có Đường Thiết Sơn ở đây nên mỗi người đều hiểu ảnh hưởng lớn của trận này.

- Vị này chính là?

Fukawa ngạo mạn nhìn Lâm Bắc Phàm. Hắn đương nhiên có thể khẳng định Lâm Bắc Phàm là tay gà mờ.

- Kẻ hèn này chỉ là một thôn dân ở Trung Quốc mà thôi.

Lâm Bắc Phàm hút một hơi thuốc rồi hí mắt nhìn Fukawa.

- Thôn dân?

Fukawa suy nghĩ một chút liền hiểu ra. Hắn cười nói:

- Chỉ là một tên thôn dân ư, chẳng lẽ Trung Quốc to lớn như vậy mà không có ai dùng. Tội lắm, không biết Lâm tiên sinh muốn chơi gì? Chơi bao nhiêu?

- Tự nhiên muốn gì cũng được.

Thấy Fukawa đúng là xỉ nhục Trung Quốc, Lâm Bắc Phàm cười lạnh một tiếng. Hôm nay ông chơi chết mào.

- Đồng hoa thuận, thấp nhất là năm triệu, mỗi lần gọi là năm triệu, một tỷ là đỉnh.

Thấy đám người ở đây đều cảm giận mình nhưng không làm gì được. Fukawa rất đắc ý, ngông cuồng nói:

- Không việc gì phải sợ, chẳng qua chỉ là nhân dân tệ mà thôi.

- Bắt đầu đi.

Lâm Bắc Phàm dựa lưng vào ghế và vất chân lên, hai chân không khách khí đặt trên mặt bàn. Đôi chân thối của hắn còn không ngừng lung lay.

Lâm Bắc Phàm này đúng là giỏi giả bộ tinh tướng. Mọi người đều thấy ghê tởm. Tuy rằng thắng ranh này bây giờ giả bộ rất sướng, nhưng lát nữa thua đúng là quá mất mặt. Tục ngữ nói rất đúng, trào càng cao, ngã càng đau.

Lão Đại chính là Lão Đại, Mẹ nó chứ thật pro. Trương Minh Thắng đứng bên cạnh Lâm Bắc Phàm mà kích động đến đỏ bừng cả mặt.

Đường Quả Quả ngồi trong một góc, ánh mắt mở to đầy tò mò. Người kia dường như hơi quá lố thì phải!

Đường Thiết Sơn mặt không chút biểu cảm, hắn nếu đã buông tay cho Lâm Bắc Phàm ra đấu, tự nhiên sẽ không can thiệp Lâm Bắc Phàm. Chẳng qua hắn chỉ đưa cho Lâm Bắc Phàm năm mươi triệu, dù chơi lớn như thế nào, không cần thận thì một ván có thể phân định thắng thua.

Fukawa mặc dù ngông cuồng nhưng khi bắt đầu đánh bạc hắn tuyệt đối không lơ mơ. Cho dù Lâm Bắc Phàm là gà mờ, hắn cũng sẽ chú tâm mà chơi. Đây là yêu cầu tâm lý tối thiểu của con bạc chuyên nghiệp.

- Mời kiểm tra bài poker.

Người chia bài đeo gang tay và lấy một bộ bài poker mới tinh đặt lên bàn, sau đó lại thu về. Hắn quay đầu lại nhìn Fukawa:

- Fukawa tiên sinh, có vấn đề gì không?

- Không vấn đề gì.

Fukawa lắc đầu. Khi người chia bài vừa mở bài ra, hắn đã nhớ kỹ thứ tự của từng quân bài. Như vậy dù người chia bài xáo bài ra sao, hắn vẫn có thể dễ dàng nhận ra được thứ tự quân bài tẩy.

- Lâm tiên sinh, có vấn đề gì không?

- Không sao cả.

Lâm Bắc Phàm không phải nói không thành vấn đề, mà là nói không sao cả. Ý của hắn là ông không quan tâm vấn đề này. Thắng ranh này từ đầu không nhìn bộ bài poker lấy một lần. Hắn chỉ ngậm điều thuốc rồi ngẩng đầu nhìn ngọn đèn trên trần nhà.

Thật ngông cuồng. Ngay cả Đường Thiết Sơn là kẻ lão luyện giang hồ cũng bắt đầu e ngại.

Theo thường lệ một người được phát một quân bài không lật, cũng là ám bài, sau đó bắt đầu được phát bốn quân bài tẩy.

Sau khi quân bài tẩy đầu tiên được phát, người chia bài chán ghét nhìn Lâm Bắc Phàm mà nói:

- Bài tẩy của Lâm tiên sinh là Q bích, bài của Fukawa là 10 cơ. Lâm tiên sinh lớn, mời Lâm tiên sinh nói.

- Anh nói gì? Q bích ư? Bài lớn như vậy mà tôi cũng có thể lấy được?

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc quay đầu nhìn người chia bài, sau đó lại không thể tin nhìn quân bài của mình. Hắn ngẩn ra một lúc và hưng phấn nói:

- Đã là Q bích thì còn gì để chơi? Một tỷ, ông trực tiếp tắt tay (show hand)

Lâm Bắc Phàm sở dĩ tinh tướng như vậy đương nhiên là do Tiểu Kim đã nói ván bài này hắn nhất định sẽ thắng.

Mọi người đều đỏ mặt hôi hột. Nếu nói vừa nãy Lâm Bắc Phàm giả tinh tướng, như vậy Lâm Bắc Phàm bây giờ chính là một kẻ cực kỳ tinh tướng, siêu tinh tướng.

Một tỷ? trong lòng Đường Thiết Sơn run lên. Hắn thầm nghĩ mày mà thua xem ông làm gì mày.

Về phần Fukawa, hắn tự tin biết rõ vị trí từng quân bài tẩy, hắn đương nhiên biết ván bài này mình không thể hơn bài của Lâm Bắc Phàm. Vì thế hắn ra vẻ suy nghĩ một chút rồi cười nói:

- Lâm tiên sinh quả nhiên thú vị, lại rất hào sảng. Cho dù tôi thua cũng không mất mặt, được, ván bài này tôi bỏ.

Sau khi chơi một ván bài poker, người chia bài lại đổi một bộ bài poker mới tinh. Lâm Bắc Phàm vẫn như vậy, không nhìn bộ bài poker lấy một lần. Hai mắt nhìn trời, miệng ngậm điếu thuốc, thì thoảng lại phun ra một ngụm khói. Hai chân người này còn đặt ở trên mặt bàn rồi rung rung đầy tiết tấu.

- Ván này ai lớn hơn?

Lâm Bắc Phàm đang thăm hỏi Tiểu Kim.

- Cũng là anh lớn. Cho dù của anh nhỏ, em cũng có thể làm của anh lớn hơn.

- Lão Đại không mở miệng thì không được nói loạn. Mày chỉ cần nói cho tao ai lớn ai nhỏ là được.

Lâm Bắc Phàm chơi như vậy đúng là sỉ nhục với ông trời. Nói khó nghe một chút đó là tuy mọi người chán ghét Fukawa, nhưng không ai có ấn tượng tốt đối với Lâm Bắc Phàm. Thậm chí có mấy người còn hy vọng Lâm Bắc Phàm mày thua sạch rồi cút xéo.

Con mẹ nó, mọi người chỉ là thua tiền, người này đúng là đang tự chuốc nhục.

- Bài của Fukawa tiên sinh là át bích, bài của Lâm tiên sinh là chín rô. Bài của Fukawa tiên sinh lớn hơn, mời Fukawa tiên sinh nói.

- Năm trăm ...

- Lớn hơn đi, năm triệu ... không mười triệu ... một trăm triệu... Được rồi, một tỷ tất tay, thua tôi cũng sẽ đi luôn.

Lại là tất tay? Mọi người đúng là cổ nhện mới không nhảy lên đánh cho Lâm Bắc Phàm một trận. Tim cả bọn đều trào lên tận cổ. Chỉ cần Fukawa đồng ý tất tay, như vậy một ván này có thể quyết định thắng thua. Đủ rồi, quá đủ rồi, mọi người đều rất hy vọng tên chết tiệt Lâm Bắc Phàm cuốn xéo.

- Ha, tất tay à. Mẹ mày có tiền thì tất tay đi. Fukawa, mày tất tay thì tao liền cùng mẹ mày ...

Trương Minh Thắng lau nước miếng rồi khinh thường nhìn Fukawa, hưng phấn nói:

- Mẹ mày, tao chơi mẹ mày.

99. Chương 99: Thêm Tiền Cược.

Fukawa có chút buồn bực, Lâm Bắc Phàm này không biết uống nhầm thuốc gì mà mỗi lần đều không xem bài rồi kêu Tất tay. Nhưng hắn lại quá may mắn, mình đúng là không thể chơi Tất tay cùng đối phương. Fukawa tuyệt đối sẽ không nghi ngờ Lâm Bắc Phàm, bởi vì Lâm Bắc Phàm còn không nhìn quân bài ẩn. Người này hoàn toàn chính là nhắm mắt đánh cuộc với sự may mắn của mình.

Hừ. Tuy rằng Lâm Bắc Phàm này không có Đồ thuật gì hết, chẳng qua tâm lý lại được. Biết rõ không phải là đối thủ cho nên tính toán ép mình đánh cuộc may mắn. Nhưng hắn quá coi thường Fukawa này rồi. Chẳng lẽ Fukawa có thể dựa vào may mắn mà kiếm cơm ư? Chờ một ván quân bài của mày nhỏ hơn ông, xem ông có Tất tay cùng mày không?

Fukawa khinh thường thở một hơi, im lặng không nói. Hắn đây là gây áp lực cho Lâm Bắc Phàm. Hắn tin nếu mình thực sự Tất tay thì tên Lâm Bắc Phàm nhất định sẽ sợ đến độ nhảy dựng lên. Tuy rằng mình bây giờ không thể Tất tay, nhưng dọa hắn thì có thể.

Mọi người thấy Fukawa im lặng thì rất kích động. Thực ra thấy Fukawa có vẻ bị Lâm Bắc Phàm dọa, mọi người ít nhiều có chút bội phục Lâm Bắc Phàm. Tất cả mọi người đều hy vọng Fukawa chơi Tất tay.

- Tắt tay, Tắt tay, không Tắt tay tao chơi mẹ mày. Tắt tay...

Trương Minh Thắng nói càng lúc càng lớn tiếng, hơn nữa giọng điệu rất có tiết tấu. Khi tên béo nói chuyện, có mấy người nghe giọng điệu của Trương Minh Thắng đều không nhịn được khẽ ngắc đầu nhìn.

- Tôi kháng nghị.

Fukawa hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu lại nhìn Đường Thiết Sơn. Hắn tức giận nói:

- Đường tiên sinh, tôi không hy vọng có thứ gì ảnh hưởng đến cuộc đấu giữa tôi và Lâm tiên sinh. Dù đối phương là người hay súc sinh vẫn hy vọng Đường tiên sinh làm hắn câm miệng.

Đường Thiết Sơn quay đầu lại nhìn Trương Minh Thắng rồi khẽ gạt đầu ra hiệu cho tên béo không được nói.

- Ván này tôi bỏ.

Mặt Fukawa không chút thay đổi nhìn Lâm Bắc Phàm một cái:

- Chúc mừng anh Lâm tiên sinh. Anh lại thắng.

- Không sao cả.

Lâm Bắc Phàm vẫn như trước không nhìn Fukawa.

Thấy Fukawa liên tục thua hai trận. Tuy rằng chỉ thua mười triệu nhưng Fukawa dù sao vẫn thua hai bài, dù Lâm Bắc Phàm dùng thủ đoạn gì thì thắng vẫn là thắng. Lúc này mọi người thấy Lâm Bắc Phàm giả bộ tinh tướng đều không chán ghét nữa, người lại còn thầm thích: “Thằng chó Nhật Bản Fukawa, gặp tên gốc Lâm Bắc Phàm này coi như mày đen đui”

Ván bài thứ ba Lâm Bắc Phàm cũng không nhìn bài mà tiện tay bỏ điều thuốc đang hút dở vào gạt tàn, châm điều khác rồi bắn que diêm trong tay đến đúng giữa chiếu bạc.

Fukawa cười lạnh một tiếng, trong lòng đang thầm nghĩ may mắn của thằng gốc mày coi như kết thúc. Lần này bài của mày không lớn bằng ông.

- Bài của Fukawa tiên sinh là chín cơ. Bài của Lâm tiên sinh là tám bích. Fukawa tiên sinh lớn hơn, mời Fukawa tiên sinh nói.

Fukawa biết quân bài ẩn của mình là chín bích, năm con bài tẩy sau khi được chia hết thì mình sẽ có ba con chín, một đôi Q. Mà bài ẩn của Lâm Bắc Phàm là tám tép, nếu năm quân của Lâm Bắc Phàm lấy hết thì cuối cùng sẽ có ba con tám, một con át, một con năm. Rất rõ ràng, ba con chín của mình lớn hơn ba con tám của Lâm Bắc Phàm.

Đương nhiên tuy rằng Fukawa biết rõ nhưng không hề lộ vẻ vui mừng trên mặt. Hắn thoáng trầm ngâm một chút rồi từ từ nói:

- Tôi là chín, anh là tám, nếu so thì tôi lớn điểm hơn anh. Vậy đánh mười triệu đi.

- Cái gì mà mười triệu mới không mười triệu? Tắt tay, Tắt tay, một tỷ Tắt tay cho tôi.

Đang chờ câu Tắt tay của mày đấy! Trong lòng Fukawa lúc này đang mừng như điên nhưng hắn có phong độ của cao thủ nên trong lúc nhất thời không nói gì mà ra vẻ rất cảnh giác nhìn Lâm Bắc Phàm, thì thoảng còn nhúu mày.

Mọi người đều dài cổ ra mờ chờ Fukawa bỏ cuộc. Gần như ai cũng nghĩ rằng Fukawa không dám Tắt tay.

- Lão Đại, bài của Fukawa có ba con chín, hai con Q. Bài chúng ta là ba con tám, một con át, một con năm.

- Không cần âm i. Đợi lát nữa khi tao bảo mày làm thì mày làm.

- Một tỷ, chúng ta chẳng phải có thể được năm trăm triệu ư? Có nhiều tiền như vậy, em có phải ngày nào cũng có thể ăn thịt uống rượu?

- Ngoài ăn thịt uống rượu thì mày không thể nghĩ được gì khác sao? đúng là con mẹ nó không có tiền đồ.

Lâm Bắc Phàm thăm mắng Tiểu Kim một câu, sau đó quay đầu lại nhìn Fukawa, thản nhiên nói:

- Con mẹ nó có giỏi thì chơi Tất tay với ông.

Cứ tinh tướng đi, nổ đi. Để lát nữa sẽ cho mày biết xấu mặt nó có mùi như thế nào. Fukawa cười lạnh một tiếng trong lòng nhưng ngoài mặt không hề dao động. Hắn có vẻ như đang suy nghĩ, suy nghĩ xem có nên Tất tay không?

Dù sao cũng là một tỷ chứ không phải một hai đồng, lại càng không phải đám trẻ đang chơi nên suy nghĩ một hai tiếng cũng là bình thường.

- Nhìn tính của anh đó. Nếu không Tất tay thì bỏ bài đi, chúng ta chơi ván khác.

Mọi người đều cười cười. Rất nhiều người đang bội phục Lâm Bắc Phàm. Đúng là ghé non không sợ hổ, kẻ không biết thì không sợ. Đường nhiên bọn họ càng phục Đường Thiết Sơn hơn. Có lẽ Đường Thiết Sơn cố ý tìm một tên nhà quê ngu ngốc, để thằng nhà quê này khi đấu chỉ dùng Tất tay, ngoài ra không cần phải để ý gì nữa. Đường Thiết Sơn đứng đầu Nam Thành quả nhiên danh bất hư truyền.

Mấy cao thủ sòng bạc tự cho mình đã hiểu tình hình nên bắt đầu đưa mắt nhìn nhau mà giao lưu.

- Đúng là gừng càng già càng cay. Đường Thiết Sơn đúng là không đơn giản. Nước cờ này quả là cao tay.

- Đúng thế. Lâm Bắc Phàm kia nhất định là một con khỉ nhà quê chưa gặp gì, tôi thậm chí nghi ngờ Đường Thiết Sơn sớm đã nói với tên Lâm Bắc Phàm, nói đây chẳng qua là đóng kịch để cho hắn không khẩn trương. Mặc kệ xảy ra chuyện gì cũng chỉ dùng Tất tay.

- Có lý, tôi dám đánh cuộc tên Fukawa sẽ bỏ bài này. Dù sao hắn không có lý do gì đánh cuộc vận may với Lâm Bắc Phàm.

Mọi người đều tự cho mình là đúng nên dùng ánh mắt biết rõ trao đổi với nhau. Một đám còn nhìn nhau với vẻ khâm phục.

Ai ngờ đúng lúc này Fukawa không hề buông tha như mọi người hy vọng. Tên hãm tài tướng ngũ đoản này có vẻ không chịu được sự coi thường của Lâm Bắc Phàm nên hừ lạnh một tiếng mà nói:

- Tôi chơi.

Lâm Bắc Phàm không khỏi giật mình, khóe miệng hơi run run khiến điều thuốc lá chui vào cổ áo. Tiểu Kim nắm đúng cơ hội hút lấy hai hơi. Thuốc lá cháy rơi vào cổ áo đầu phải chuyển đùa, Lâm Bắc Phàm không để ý đến hình tượng bản thân lập tức đứng dậy vén áo lên cao để điều thuốc rơi xuống mặt đất. Trông hắn rất chật vật.

Những người khác đều sợ hãi. Ai cũng hiểu Fukawa nhất định đủ tự tin thì mới có thể chơi Tất tay với Lâm Bắc Phàm. Bây giờ thấy Lâm Bắc Phàm bị lộ bộ mặt giả tạo rồi như vậy, mọi người đều khinh bỉ hắn.

Về mặt Đường Thiết Sơn cũng tái mét lại, điều này nói rõ hắn đã rất tức. Không phải nói hắn không thể thua một tỷ, dù thua hai tỷ hắn cũng không nhú mày. Nhưng vấn đề là hắn không thể thua người này. Vừa này tên Lâm Bắc Phàm ra vẻ tinh tướng quá ác.

Có thực lực tinh tướng thì còn được, không có thực lực mà tinh tướng cái gì? Ván này nếu thua thì Fukawa sẽ nhìn mình như thế nào? Mọi người nhìn mình như thế nào? Đường Thiết Sơn này có phải là mời đến một tên tinh tướng và ngu ngốc.

Những người ở đây chỉ có Trương Minh Thắng là tin vào Lâm Bắc Phàm. mặc dù mặt Lâm Bắc Phàm bây giờ tái mét, nhưng Trương Minh Thắng lại tin Lâm Bắc Phàm đang giả bộ, hắn không hề lo lắng nên về mặt vẫn đồ bình và kích động.

Đường Quả Quả ngồi trong góc nhìn hơi chu miệng thở dài một tiếng. Cô vốn tưởng rằng Lâm Bắc Phàm có thể đánh ngã Fukawa, nhưng xem ra không được rồi. Chẳng qua Lâm Bắc Phàm này đóng rất đạt.

Lâm Bắc Phàm sửa lại áo rồi hoảng loạn nhìn Fukawa, cố làm cho mình bình tĩnh mà nói:

- Anh ... thật sự Tất tay?

- Đương nhiên, chẳng lẽ còn giả vờ ư?

Fukawa nắm chắc phần thắng nên kiêu căng nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Vừa nãy anh không phải rất giỏi sao? Ép tôi đánh cuộc vận may với anh ư? Được, tôi thỏa mãn anh, ván này tôi đánh cuộc với anh.

- Anh ...

Lâm Bắc Phàm rất sợ mình diễn không giống, hắn đang thầm nói với Tiểu Kim:

- Mà làm cho tao đổ mồ hôi lạnh đi. Nếu thắng Fukawa không tin, tao còn chơi thế nào được nữa? Mà lấy đâu ra thịt ăn, rượu uống?

Được Tiểu Kim hỗ trợ khiến Lâm Bắc Phàm đổ mồ hôi như mưa, từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán lăn xuống. Tuy rằng bây giờ đã là cuối thu, Lâm Bắc Phàm còn mặc áo khoác nhưng mọi người đều thấy rõ lưng áo hắn đã ướt đẫm.

- Chia bài.

Fukawa khinh bỉ nhìn Lâm Bắc Phàm, bình tĩnh sai người chia bài.

Đường Thiết Sơn quay đầu lại nhìn Trương Minh Thắng thấy hắn vẫn cười cười không khác gì một thằng khờ, hắn tức giận đến mặt xanh mét, huyết áp tăng loạn.

- Tôi .. tôi thêm tiền cược, anh có dám không?

Lâm Bắc Phàm nuốt nước bọt cố gắng ngồi lại ghế. Lần này hắn không dám đặt chân lên bàn nữa, mà hoảng hốt ngồi đó. Cả người hắn đang run lên như rất sợ.

Ngay từ đầu Fukawa còn coi Lâm Bắc Phàm là một nhân vật, nhưng khi thấy đối phương bị lột mặt nạ là thành như vậy, Fukawa không khỏi thấy buồn nôn. Hắn chẳng có hứng thú thêm tiền cược. Hắn đang định từ chối nhưng đột nhiên nghĩ đến gì đó liền cười cười với Lâm Bắc Phàm:

- Không biết Lâm tiên sinh định cược thêm gì?

- Nếu tôi thua, tôi chết. Nếu ... anh thắng, thua ... anh chết.

Lâm Bắc Phàm nói năng lộn xộn nhưng Fukawa có thể nghe ra được người này muốn liều mạng với mình? Muốn dọa mình ư? Cho dù mình không cần mạng của hắn, có lẽ hắn cũng không thể sống. Hắn thua nhiều như vậy thì Đường Thiết Sơn sao có thể cho hắn sống? Fukawa nghĩ như vậy nên lắc đầu nói:

- Không, mạng của anh đã không thuộc về bản thân anh. Anh không có tư cách cược mạng với tôi. Nhưng vì cho anh cam tâm, tôi đề nghị một điều nếu anh thua thì ngoài tiền đặt cược, anh phải trần truồng đi trên đường và gơ tấm biển “Bệnh nhân Đông Á”. Được không?

Lâm Bắc Phàm thở hổn hển một lúc mới lấy lại khí rồi nói:

- Nếu ... nếu anh thua ... anh sẽ ...

- Muốn gì cũng được.

Không đợi Lâm Bắc Phàm nói xong, Fukawa đã cắt ngang lời đối phương.

Chỉ là sau khi nói xong, Fukawa có chút lo lắng nên quay đầu lại nhìn Đường Thiết Sơn. Hắn kiêu căng cười nói:

- Đương nhiên Đường tiên sinh, chuyện này còn cần anh đứng ra làm chứng mới được. Nếu không tôi không thể xác định đánh cuộc có hiệu lực hay không?

Đường Thiết Sơn gần như muốn giũ áo mà đi. Nhưng hắn không phải thằng ngu, cũng không phải kẻ không biết kiên nhẫn. Càng quan trọng hơn là hắn cho rằng Lâm Bắc Phàm là kẻ biết điều. Nên vào lúc này nếu Lâm Bắc Phàm muốn thêm tiền cược thì chẳng lẽ chuyện còn có thể thay đổi?

Mình chỉ cho hắn năm mươi triệu tiền đánh bạc, ngay từ đầu người này đã tự chủ trương tăng tiền đánh bạc lên một tỷ, chẳng lẽ đây là Lâm Bắc Phàm dự liệu từ trước? Để ý mẹ gì, dù sao cũng không có đường

lui, chờ thua hết rồi nói. Đường Thiết Sơn cũng chẳng buồn suy nghĩ, cố gắng làm mình bình tĩnh để nhìn Fukawa, sau đó thận trọng gật đầu.

100. Chương 100: Không Chơi Mà, Không Phải Tính Cách Của Tao.

Lâm Bắc Phàm này đúng là quá mất mặt. Chẳng lẽ thật sự để tên này trần truồng giờ tắm biển “Bệnh nhân Đông Á” đi trên đường ư? Hừ, như vậy cũng tốt, có lẽ không chạy vài bước đã bị tiếng chửi bới làm chết. Mọi người mặc dù cảm thấy bức tức, nhưng biểu hiện của Lâm Bắc Phàm sau khi Fukawa tỏ vẻ sẽ chơi tất tay thì đúng làm bọn họ rất thất vọng.

Ngay từ đầu mọi người còn tưởng rằng Đường Thiết Sơn cố ý diễn màn kịch này, hóa ra tên này đúng là ra vẻ tỉnh tương. Bây giờ thì hay rồi, không có cách nào ra vẻ tỉnh tương nữa, lộ ra bộ mặt ghê tởm của nó.

Fukawa cười rất đắc ý, nhưng nếu cho rằng hắn mất cảnh giác thì anh sai 100%. Dân cờ bạc như Fukawa thì dù nắm chắc hơn nữa, hắn vẫn rất cẩn thận.

Chỉ có Trương Minh Thắng vẫn mở to mắt mà cười.

Lâm Bắc Phàm vẫn không ngừng run rẩy. Hắn lấy một điều thuốc ngậm vào miệng rồi lấy bao diêm ra định châm thuốc. Không ngờ tay hắn run run nên làm rơi bao diêm xuống đất. Trương Minh Thắng tay nhanh mắt lẹ nên mặc dù không có bản lĩnh đỡ lấy hộp diêm vào tay, nhưng vẫn rất nhanh lấy bật lửa của mình ra châm thuốc cho Lâm Bắc Phàm.

“Khụ khụ khụ” Lâm Bắc Phàm hút một hơi thuốc rồi mở to đôi mắt đỏ rực nhìn Fukawa, giống như một tên cờ bạc cùng hung cực ác. Hắn cắn răng nói:

- Con bài ẩn vẫn chưa xem, không biết hươu chết về tay ai đâu.
- Bài tẩy của tôi là ba con chín, một con Q.

Fukawa đương nhiên biết con bài ẩn của hắn là quân Q. Hắn khinh thường thở một hơi, tiện tay cầm lấy quân bài ẩn của mình mà cười nói:

- Không biết quân bài ẩn này của tôi có phải chín không. Ồ, là quân Q. Lâm tiên sinh, bài của tôi là ba quân chín, hai quân Q. Bài tẩy của anh là ba con tám, một con Át. Anh vẫn còn cơ hội đó.

Nếu quân bài ẩn của Lâm Bắc Phàm là một con tám thì nhất định lớn hơn ba con chín. Nhưng Fukawa hiểu rõ quân bài ẩn của Lâm Bắc Phàm chỉ là một con năm mà thôi. Dù là ván nào thì ngay từ lúc chia bài, Fukawa đã đoán ra được.

Lâm Bắc Phàm thậm chí không dám mở bài. Từ đầu đến giờ hắn vẫn chưa nhìn con bài ẩn của mình.

Lâm Bắc Phàm không hề động, những người khác cũng không dám động. Bao gồm cả Đường Thiết Sơn cũng rất lo lắng. Đường Thiết Sơn mặc dù cảm thấy Lâm Bắc Phàm có thể thua, nhưng hắn cũng hy vọng Lâm Bắc Phàm có thể xuất hiện kỳ tích.

Tim Trương Minh Thắng đã nhảy lên cổ, hắn không phải khẩn trương mà là hưng phấn. Bởi vì hắn biết trong nháy mắt khi quân bài ẩn của Lão Đại mở ra thì đó chính là điểm quan trọng nhất tối nay. Thắng béo đúng là không chịu được nữa.

- Lâm tiên sinh, có thể để tôi xem quân bài ẩn của anh không?

Thế cuộc đã định, bài còn thừa đã được người chia bài thu lại. Lâm Bắc Phàm cho dù có bản lĩnh lớn đến đâu cũng không thể làm gì. Cho nên Fukawa đã thoải mái hơn nhiều. Hắn bắt đầu trêu chọc Lâm Bắc Phàm rồi khinh thường nói:

- Lâm tiên sinh, đáng người được đó. Nếu anh trần truồng nhất định có thể hấp dẫn không ít cô gái.

Mặt Lâm Bắc Phàm tái mét, hắn chỉ lo hút thuốc mà thôi.

Mặt mọi người đều xanh mét. Lâm Bắc Phàm thua thì thôi, nhưng hắn không ngờ không dám mở quân bài ẩn? Đường Thiết Sơn đúng là không chịu nổi không khí này. Còn cả ánh mắt diều võ dương oai nhìn từ trên xuống của Fukawa. Đường Thiết Sơn đứng bật dậy cầm lấy con bài ẩn của Lâm Bắc Phàm. Hắn không thèm nhìn mà ném mạnh xuống mặt bàn.

Mọi người đều ngừng thở, ánh mắt của bọn họ đều tập trung vào quân bài poker trên bàn.

Tám rô. Quân bài ẩn của Lâm Bắc Phàm không ngờ lại là một quân tám rô.

Mọi người đều không thể tin vào mắt mình, bọn họ lắc đầu. Có người đeo kính còn tháo kính xuống lau lau rồi đeo lại. Ngay cả Đường Thiết Sơn lão luyện như vậy mà lúc này cũng hưng phấn đến miệng run run lắp bắp:

- Tám... tám, là tám rô!

- Vậy ư?

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại thấy quân bài ẩn của mình đúng là tám rô liền ngậy ra một chút rồi đột nhiên hai tay chống nạnh hít sâu một hơi, sau đó ngẩng đầu cười phá lên với tròng cười điển hình của một con tinh tinh:

- Ha ha ha ha ...

Mọi người đều nổi da gà, cái gì gọi là tiểu nhân đắc chí? Tên Lâm Bắc Phàm chính là điển hình. Nhưng ai cũng phải thừa nhận Lâm Bắc Phàm thắng. Tên tiện nhân này từ đầu đến giờ chưa chạm vào một quân bài poker nào, thậm chí không hề xem quân bài tẩy, tên tiện nhân này căn bản không thể gian lận. Nhưng tiện nhân này lại dựa vào may mắn mà đánh thắng, hơn nữa còn thắng ba ván liền.

- Ha ha ha ha ...

Lâm Bắc Phàm vẫn chống tay vào mạng sườn mà cười lớn.

- Không, điều này không thể.

Mặt Fukawa tái nhợt, run tay chỉ vào Lâm Bắc Phàm:

- Mày ... mày gian lận.

Các cuộc đánh bạc như thế này đều được quay lại. Trong giới cờ bạc cần loại này để làm chứng cứ. Thần bài chân chính đều dùng kỹ thuật, gian lận? Đó chỉ là dân cờ bạc hạng hai, hạng ba dùng mà thôi. Nói thật Fukawa cũng không muốn tin Lâm Bắc Phàm gian lận. Hắn thậm chí dám tin rằng Lâm Bắc Phàm căn bản không gian lận. Nhưng Fukawa cũng tin con bài ẩn của Lâm Bắc Phàm là quân năm, sao lại thành tám rô. Mẹ nó chứ, ai có thể giải thích một chút không?

Ở trước mặt bao người, hơn nữa còn ở trong Kim Ngọc Thiên Đường mà Fukawa này không ngờ chỉ trích Lâm Bắc Phàm gian lận? Vì thế Đường Thiết Sơn liền ngang đi lên. Hắn hừ lạnh một tiếng thể hiện rõ phong độ của tên đứng đầu Nam Thành:

- Fukawa tiên sinh, tôi kính trọng anh là một nhân vật, nhưng anh đừng nên không coi tôi vào đâu. Trong nghề có câu nguyện đánh cuộc thì thua phải phục. Nếu anh nói Lâm lão đệ gian lận thì lấy chứng cứ ra. Nếu không thì đừng có làm cản trước mặt tôi.

Fukawa không ngừng đổ mồ hôi lạnh, hắn nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt hoảng sợ rồi run rẩy nói:

- Mày ... gian lận.

Sau khi nghe thấy Fukawa nói như vậy, Lâm Bắc Phàm ngồi xuống ghế suy nghĩ một chút, cúi đầu xuống nhặt lấy bao thuốc và bao diêm của mình. Hắn dùng một tư thế đầy phong độ châm diêm thuốc hít một hơi rồi thản nhiên nói:

- Tôi không sao cả.

- Mày ... mày chơi tao.

Fukawa há hốc mồm mà thở. Hắn đúng là chết không nhắm mắt.

Lâm Bắc Phàm quay đầu dùng ánh mắt từ trên mà nhìn Fukawa, kiêu ngạo nói:

- Trung Quốc 60 năm trước là bệnh nhân Đông Á, 60 năm sau Đại Trung Quốc còn là bệnh nhân Đông Á không? Nhật Bản chật hẹp không ngờ dám ăn nói ngông cuồng ở Trung Quốc? Đúng là con mẹ nó, mày đánh rắm 72 lần, hôm nay không chơi mày thì không phải tính cách của ông.

Tinh tướng, tên này lại bắt đầu tinh tướng. Nhưng ai bảo người ta quá may mắn.

- Mày ... mày ...

Fukawa lấp bắp nói, hắn thậm chí không biết Lâm Bắc Phàm gian lận hay là do mình sơ sót.

- Mày mày cái gì? Hôm nay nói thật cho mày thua tâm phục khẩu phục. Hai mươi năm trước khi tao tung hoành Las Vegas, con mẹ mày vẫn là chất lỏng. Hôm nay có thể thua trong tay tao coi như may mắn của mày.

- Đáng thương.

Trương Minh Thắng đi đến bên cạnh Lâm Bắc Phàm rồi dùng ánh mắt đầy thương xót và thất vọng nhìn Fukawa:

- Sớm biết mày mất mặt như hôm nay, lúc trước khi tao chơi mẹ mày đã bắn mày lên trên tường chết luôn cho rồi.

- Đường tiên sinh, Đường tiên sinh ...

Fukawa trợn tròn mắt, quay đầu lại nhìn Đường Thiết Sơn mà nói:

- Nó .. nó, nó gian lận.

Đường Thiết Sơn cười lạnh một tiếng nghiêm mặt lại mà nói:

- Lâm lão đệ, ở chỗ tôi thì còn không ai có thể làm loạn. Ván này cậu đã thắng, theo giao hẹn giữa hai bên thì Fukawa tiên sinh do cậu tùy ý xử lý.

Đường Thiết Sơn vừa dứt câu, Trương Minh Thắng đã mở miệng nói:

- Cởi sạch quần áo của thằng ranh này, viết hai chữ “Oa khẩu” tại chỗ dễ nhìn, sau đó cho hắn cầm một tấm quốc kỳ Nhật Bản lăn trên mặt đất. Về phần hắn có trần truồng hay không thì tùy hắn.

Mọi người vừa hưng phấn vừa thấy ghê tởm. Hưng phấn là tên Fukawa rốt cuộc đã bị trừng phạt, ghê tởm đó là tên béo Trương Minh Thắng và Lâm Bắc Phàm đúng là ngư tử ngư tử, mã tử mã tử. Hai tên này khi vô sỉ đúng là làm cho người ta không rét mà run.

- Lâm lão đệ, cậu thấy thế nào?

Đường Thiết Sơn quay đầu lại nói với Lâm Bắc Phàm.

- Cứ làm như lời Minh Thắng nói đi. Chẳng qua trước đó phải nhìn kỹ hắn một chút, nếu không hắn mổ bụng tự sát thì còn gì mà chơi.

Lâm Bắc Phàm quay đầu vốn định ra vẻ nhìn đám cao thủ sòng bạc không coi ai ra gì. Nhưng không ngờ hắn lại thấy Đường Quả Quả ngồi trong góc. Mặc dù bên cạnh Lâm Bắc Phàm có đủ mỹ nữ. Ba người Liễu Vi, Long Yên Nguyệt, Mộc Tiểu Yêu dù là ai cũng đều tuyệt đẹp, nhưng khi hắn thấy Đường Quả Quả thì tim vẫn co giật lớn.

Đường Quả Quả này mặc dù mặc bộ đồ rất quyến rũ nhưng đôi mắt lại lộ ra vẻ ngây thơ và vô hại làm người ta không thể nhẫn tâm. Lâm Bắc Phàm rất muốn chiếm lấy nàng, sau đó làm tấm chắn cho cô bé, để cô bé không bị thế tục làm bẩn.

Đường Quả Quả thấy ân nhân cứu mạng mình liền khẽ mỉm cười đầy quyến rũ. Đó không phải nụ cười cảm kích, không phải nụ cười khen ngợi. Đó chỉ là nụ cười vui vẻ của Đường Quả Quả, vô cùng thuần khiết có thể lay động băng tuyết.

Lâm Bắc Phàm nuốt lời định nói vào bụng. đối với cô gái chỉ có thể đứng nhìn từ xa như Đường Quả Quả thì ít dây vào là tốt nhất. Hắn quay đầu lại nhún vai với Đường Thiết Sơn rồi nói:

- Đường tiên sinh, nếu không có chuyện gì thì tôi có phải là có thể về?
- Lâm thúc thúc, chú có thể chơi với cháu một chút không?

Một giọng nữ ngọt ngào như từ trên trời rơi xuống.

Mọi người ở đây ai cũng đều rất hâm mộ. Ai chẳng biết Đường Quả Quả là bảo bối Đường gia? Cô gái này thuần khiết như một tờ giấy trắng, không hề trải qua chuyện đời. Nhất định là bị dáng vẻ tinh tướng của tên Lâm Bắc Phàm mê hoặc. Kể ngốc có ngốc phúc, biết sao được.

Tiếng gọi Lâm thúc thúc làm cho tim Lâm Bắc Phàm mất mạnh. Hắn bị đả kích quá lớn, chẳng lẽ mình già như vậy sao?

Người khác không hiểu, nhưng Đường Thiết Sơn không ngu. Nếu ngay từ đầu hắn còn nghi ngờ, nhưng bây giờ Đường Thiết Sơn đã có thể khẳng định trận này chưa bắt đầu thì Lâm Bắc Phàm đã nắm chắc phần thắng. Lâm Bắc Phàm này không riêng y thuật, bi a, ngay cả Đồ thuật cũng đạt đến cảnh giới đỉnh. Nhưng quan trọng nhất đó là con bài ẩn của Lâm Bắc Phàm là gì?

Đường Thiết Sơn đứng đầu Nam Thành cũng hiểu Lâm Bắc Phàm rất khó lường, như ngọn núi cao chỉ có thể đứng nhìn. Xem ra mình phải tăng tình cảm với Lâm Bắc Phàm mới được. Sắp đến Đại Hội Thần Bài, mình có phải nên hợp tác với Lâm Bắc Phàm một phen? Nếu hợp tác tốt thì không đơn giản là một trăm triệu Usd. Tiền thưởng của bản thân Đại Hội Thần Bài chỉ là nhỏ, mà con số cực ở ngoài mới làm người ta sợ hãi. Nhưng điều kiện kiên quyết là có người giỏi.

101. Chương 101: Hai Người Đã Cái Kìa Chưa?.

Với tài sản của Đường Thiết Sơn, nếu hắn bỏ ra mọi thứ thì cũng có thể tranh một phen ở Đại Hội Thần Bài. Đường nhiên chơi như vậy không biết chừng sẽ tán gia bại sản, không tuyệt đối nắm chắc thì không ai dám chơi. Đường Thiết Sơn tin vào kỹ thuật của Lâm Bắc Phàm. Hắn gần như giống Trương Minh Thắng, đó là cho rằng Lâm Bắc Phàm không phải là người mà là Siêu nhân.

Đường Thiết Sơn đang suy nghĩ nên làm như thế nào để giữ Lâm Bắc Phàm lại. Nghe thấy con gái nói như vậy, đầu tên này liền sáng ra. Hắn vội vàng cười cười với Lâm Bắc Phàm rồi thần bí nói:

- Lâm lão đệ, từ lần trước chú từ biệt Quả Quả, Quả Quả vẫn nhớ mãi chú. Hôm nay có cơ hội này thì không thể tránh nữa đó.

Tuy rằng Đường Thiết Sơn không biết vì sao Lâm Bắc Phàm lại khiêm tốn, nhưng hắn tin Lâm Bắc Phàm có lý do này. Cho nên hắn biết ý không nói cái gì mà Lâm Bắc Phàm cứu mạng Đường Quả Quả.

- Cháu mời chú ăn cơm được không?

Đường Quả Quả ngẩng đầu mở to đôi mắt trong suốt đầy hy vọng.

- Cái này .. đương nhiên có thể.

Lâm Bắc Phàm vốn định khéo léo từ chối nhưng vẫn không đành lòng nên đã đồng ý.

Đường Thiết Sơn nói vài câu khách sáo với những người khác liền cùng Lâm Bắc Phàm, Đường Quả Quả và Trương Minh Thắng ra khỏi sòng bạc. Bây giờ tuy đã là chín rưỡi tối, nhưng Đường Thiết Sơn muốn ăn cơm còn cần để ý thời gian ư? Sớm có người cung kính mời mấy người vào một căn phòng sang trọng, thật cẩn thận đưa menu lên.

- A, ai bảo mấy người cùng đi?

Đường Quả Quả quay đầu lại nhìn Đường Thiết Sơn và Trương Minh Thắng, nàng kinh ngạc nói:

- Con chỉ muốn mời Lâm thúc thúc ăn cơm, mấy người cũng muốn ăn ư?

- Tôi không muốn ăn, tôi không muốn ăn.

Trương Minh Thắng cũng không nhẫn tâm làm trái ý của Đường Quả Quả, hắn vội vàng lắc đầu. Mặc dù hắn rất muốn ngồi với Lão Đại nhưng xem ra hôm nay không được rồi. Sau này mình phải đến Kim Sắc Hải Ngạn để mà tụ tập vậy.

Đường Thiết Sơn cười cười rồi dịu dàng sờ đầu Đường Quả Quả, sau đó nhìn Lâm Bắc Phàm đầy ẩn ý mà nói:

- Lâm lão đệ là người biết điều. Quả Quả muốn một mình tâm sự với Lâm lão đệ, tôi nghĩ Lâm lão đệ nhất định không làm Quả Quả thất vọng.

Uy hiếp ông ư? Không đúng, trong ánh mắt Đường Thiết Sơn sao lại có vẻ nhờ vả? Người ta đều nói vô quýt dày có móng tay nhọn, quả nhiên không sai. Con cáo già Đường Thiết Sơn này chắc chỉ có Đường Quả Quả hàng phục được hắn. Lâm Bắc Phàm gật đầu khẽ cười nói:

- Chẳng qua chỉ là ăn bữa cơm mà thôi. Yên tâm đi, Lâm Bắc Phàm tôi không phải là kẻ hẹp hòi.

Sau khi Đường Thiết Sơn và Trương Minh Thắng rời khỏi phòng, Đường Quả Quả liền nhảy từ trên vị trí của mình xuống đi đến bên cạnh Lâm Bắc Phàm. cô nghĩ một chút rồi dùng sức kéo một chiếc ghế đến bên cạnh Lâm Bắc Phàm, lúc này mới ngồi xuống.

- Lâm thúc thúc, chú cứu mạng cháu phải không? Cháu nghĩ một chút thì thấy nên cảm ơn chú.

Đường Quả Quả ngẩng đầu mở to đôi mắt trong sáng.

Mình cứu mạng cô bé, cô ta còn phải nghĩ một chút mới thấy nên cảm ơn mình? Nói gì thế? Lâm Bắc Phàm có chút buồn cười mà nói:

- Chẳng lẽ em cảm thấy tôi không nên cứu người? Hoặc là tôi cứu em, em không cần phải cảm ơn tôi?

- Chú cứu cháu, cháu không chết, có thể tiếp tục sống với bố mẹ. Nhưng sau khi cháu chết thì có thể đi đến Thiên đường đợi một người. Bây giờ cháu không chết, cháu nghĩ mình rất khó đợi người đó.

Đường Quả Quả thở dài một tiếng quay người lại, khuỷu tay đưa ra chạm vào một món ăn cạnh bàn khiến nó rơi xuống mặt đất mà vỡ.

- Ô, cháu xin lỗi, xin lỗi. Chẳng qua không có gì, ở đây còn nhiều đồ ăn mà.

Sét đánh chết mình. Đường Quả Quả này có phải có vấn đề về thần kinh không? Lâm Bắc Phàm ho nhẹ một tiếng rồi nghiêm mặt nói:

- Chuyện tôi cứu em sau này không nên nhắc lại, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi. Chẳng qua tôi không hy vọng em gọi tôi là Lâm thúc thúc nữa.

- Hả? Bố cháu gọi chú là Lâm lão đệ, em của bố gọi là chú. Chẳng lẽ điều này có gì không đúng ư?

- Không sai, nhưng đây là do ba em sai, em không thể sai như bố em.

Lâm Bắc Phàm nghiêm túc dạy bảo

- Thực ra theo lẽ thường thì tôi nên gọi bố em là chú, cho nên em nên gọi tôi là Tiểu Lâm ca.

- Tiểu Lâm ca.

Đường Quả Quả đúng là biết nghe lời.

- Ủ. Ăn cơm đi, ăn cơm xong thì Tiểu Lâm ca còn có việc phải xử lý.

Trái tim ham hư vinh được thỏa mãn, Lâm Bắc Phàm gật đầu. Tuy nhiên hắn tuyệt đối không có ý đồ gì với Đường Quả Quả. Một là Đường Quả Quả còn quá nhỏ, hai là phía sau của Đường Quả Quả rất khó giải quyết. Con cáo già Đường Thiết Sơn kia có thể đưa Đường Quả Quả cho mình ư? Phải biết rằng mình cũng không phải chỉ làm con rể của mình hắn...

Đường Quả Quả cầm một đôi đũa rồi quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm. Cô như rất tò mò mà nói:

- Tiểu Lâm ca, hôm nay anh rất may mắn. Nhưng có mấy vấn đề em muốn hỏi anh một chút.

- Vấn đề gì?

Lâm Bắc Phàm gấp một miếng thức ăn bỏ vào miệng. Mặc dù hần không đói bụng nhưng người ta mời khách không ăn cũng phí.

- Anh nói 20 năm trước khi anh tung hoành Las Vegas thì Fukawa vẫn là chất lỏng là sao?

- Ha ha, chỉ là anh nói đùa mà thôi. Hai mươi năm trước anh bao tuổi? Tiểu Lâm ca thực ra không già như em nghĩ đâu.

- Em hỏi không phải cái này. Fukawa là chất lỏng có nghĩa là gì?

Lâm Bắc Phàm hít vào một hơi thật sâu rồi quay đầu nhìn khuôn mặt vô cùng ngây thơ của Đường Quả Quả. Con bé này tuy rằng ngây thơ nhưng tuổi không nhỏ. Mình có phải nhân cơ hội này cho cô bé biết một ít kiến thức sinh sản?

- Chất lỏng, vì sao nói Fukawa là chất lỏng mà không phải thể rắn hay thể khí?

- Hả, cái này ... ý của chất lỏng nghĩa là ... anh có thể từ chối trả lời vấn đề này được không?

- Vâng, anh nói liên hoàn 72 rằm là thật sao? Chẳng lẽ trước kia anh đã như vậy ư?

....

Hết bữa cơm, Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa bị Đường Quả Quả làm thất khiếu bốc khói. Cô bé này có lối suy nghĩ rất khó tưởng tượng. Càng làm Lâm Bắc Phàm sợ đó là trước khi mình đi, cô bé còn nói cái gì mà có cơ hội là sẽ đến Kim Sắc Hải Ngạn thăm mình.

Trương Minh Thắng đúng là hết lòng với Lâm Bắc Phàm. Tên này vẫn đứng ở bên ngoài phòng, thấy Lâm Bắc Phàm đi ra liền vội vàng lên đón. Đây cũng không có lý do gì, hần biết Lão Đại không lái xe đến nên canh ở đây đợi đưa Lão Đại về.

- Lão Đại, đi đâu bây giờ? Thôn Lâm Gia hay là Kim Sắc Hải Ngạn?

Thôn Lâm Gia mình không cần đi nữa. Lần này mình giúp Hồ Điệp bang lấy được nửa giang sơn hắc đạo Nam Thành, chờ Fukawa chuyển đến tài khoản là có thể dùng tiền này để biến Hồ Điệp bang thành một tổ chức hàng đầu. Nếu cho Mộc Tiểu Yêu đủ tiền, nếu cô còn không thể làm Hồ Điệp bang lớn mạnh thì đúng là cứ tiếp tục nữa cũng không còn ý nghĩa gì nữa. Chẳng qua Lâm Bắc Phàm rất tin vào Mộc Tiểu Yêu. Bởi vì hần sớm biết Mộc Tiểu Yêu là một cô gái có chuyện xưa, cô bé này không đơn giản.

- Kim Sắc Hải Ngạn.

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng nở nụ cười tự giễu mình. Vì nhi đã là người phụ nữ của mình, nhưng sau khi mình cùng cô có quan hệ thân mật kia thì vẫn không dành được thời gian ở bên cô. Lần này nhất định phải bồi thường mới được.

Đương nhiên Lâm Bắc Phàm cũng không biết Long Yên Nguyệt đang ở trong văn phòng Tổng giám đốc Kim Sắc Hải Ngạn.

- Em nói mấy cái đó có phải là thật không?

Liễu Vi khó hiểu nhìn Long Yên Nguyệt.

Long Yên Nguyệt nhướn mày nói:

- Cái này còn giả sao ạ? Vì Vi tỷ, chị cũng biết hai chúng ta quan hệ từ nhỏ đến giờ. Em thấy chị và Lâm Bắc Phàm chính thức qua lại nên miễn phí làm thám tử một lần. Lần này Lâm Bắc Phàm xin phép về thôn Lâm Gia, em cũng lên đi theo. Nhưng ai ngờ hần lại cùng một tiểu yêu tinh mười mấy tuổi ở thôn ... thật là quá đáng.

Quan hệ giữa Long Yên Nguyệt và Liễu Vi đúng là rất thân thiết. Tuy rằng Long Yên Nguyệt biết Lâm Bắc Phàm không chỉ đơn giản có mình Mộc Tiểu Yêu, nhưng rất nhiều chuyện có thể không để Liễu Vi biết thì Long Yên Nguyệt sẽ không nói. Là Phó cục trưởng cục công an Khu Bản Kiều Nam Thành, Long Yên

Nguyệt cũng không phải ngồi không. Cô biết Lâm Bắc Phàm không đơn giản, sau lưng nhất định giấu bí mật rất lớn. Nhưng nghĩ cho sự an toàn của Liễu Vi, Long Yên Nguyệt không muốn Liễu Vi biết nhiều.

Lúc này suy nghĩ duy nhất của Long Yên Nguyệt chính là muốn phá vỡ đôi uyên ương này, khiến Liễu Vi thất vọng về Lâm Bắc Phàm.

- Trong này có phải có hiểu lầm không?

Về mặt Liễu Vi không thay đổi nhiều. Nếu đã lựa chọn thì cô sẽ không hối hận.

- Hiểu lầm? Em tận mắt thấy Lâm Bắc Phàm cùng con tiểu yêu tinh kia ... thật quá đáng. Hơn nữa em còn tìm mấy người ở thôn mà điều tra. Chị có biết tất cả mọi người nói gì không? Mọi người nói khi Lâm Bắc Phàm sáu bảy tuổi đã đi trèo tường nhìn trộm nghe lén nhà khác, đặc biệt là trong thôn có quả phụ nào thì Lâm Bắc Phàm gần như tối nào cũng đến.

Liễu Vi khẽ cười, không nóng không lạnh nói:

- Tiểu Nguyệt, chị biết em muốn tốt cho chị, nhưng Lâm Bắc Phàm thực không phải người em nghĩ. Đợi thêm một thời gian nữa em sẽ từ từ hiểu được anh ấy là người như thế nào.

Phi. Em còn không biết hẳn là người như thế nào sao? Tên này thoát nhìn rất du dương ngang ngược, cuồng dại háo sắc, trên thực tế cũng là một tên háo sắc lòng lang dạ thú. Ở thôn Lâm Gia tụ tập nhiều lưu manh và tập luyện như vậy, đó không phải đi làm hắc đạo sao? Lâm Bắc Phàm này sớm muộn cũng phải ăn đạn. Vi Vi tỷ, chị vì sao không tỉnh ngộ chứ?

Còn có cái tên Lâm Bắc Phàm kia, ngay cả đạn cũng có thể ngăn cản. Hơn nữa còn có thể khiến Đường Thiết Sơn đứng đầu Nam Thành cúi đầu khom lưng, thậm chí còn ép Đường Thiết Sơn giết Địa chủ ngay trước mặt mình. Lâm Bắc Phàm này có thể đơn giản như bề ngoài sao? Dù mình có thể thu thập Lâm Bắc Phàm hay không, mình nhất định phải tìm được chứng cứ. Hoặc tìm được chứng cứ Lâm Bắc Phàm giết người, hoặc là tìm chứng cứ Lâm Bắc Phàm lên giường với người phụ nữ khác. Như vậy mới có thể khiến Vi Vi tỷ dừng cương trước vực.

- Vi Vi tỷ, em hỏi chị một chuyện.

Long Yên Nguyệt nghiêm túc nhìn Liễu Vi mà nói:

- Hai người đã cái kia chưa? Không được gạt em...

- Em ...

Liễu Vi đỏ mặt rồi cả giận nói:

- Sao lại nói cái này? Trong đầu em rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

- Thành thật trả lời em đi, việc này rất quan trọng.

Long Yên Nguyệt không chịu bỏ qua.

- Cái gì mà quan trọng hay không? Chờ lần này Lâm Bắc Phàm về, chị sẽ bảo anh ấy đến nhà chị ở. Ở bên nhau, hơn nữa tuổi chị cũng không nhỏ mà.

Liễu Vi mặc dù đỏ mặt nhưng vẫn miễn cưỡng nói ra lời này.

- Không được, em phản đối.

- Phản đối không hiệu quả.

Liễu Vi trừng mắt nhìn Long Yên Nguyệt rồi nói:

- Em đó, tuổi cũng không còn nhỏ đâu. Em cũng nghĩ chuyện của mình đi.

102. Chương 102: Cô Có Tin Tôi Bóp Của Cô Không?

Long Yên Nguyệt vung tay lên nói:

- Ai, chuyện của em không cần chị lo lắng. Em không phải nói quá, nếu tập hợp lại người theo đuổi em lại với nhau thì nói như thế nào cũng là một dây dài. Cái gì mà con Bí thư, Thị trưởng cũng có cả một bó to. Chẳng qua bây giờ em còn không gấp, vẫn bình tĩnh mà quan sát. Bởi vì em muốn thấy rõ tiềm lực thực sự của đối phương.

Không đợi Liễu Vi trả lời thì bên ngoài đã có tiếng gõ cửa vang lên. Liễu Vi ngẩn ra một chút rồi lập tức trở nên khẩn trương. Cô biết nếu như Trương Kế Bằng tìm mình thì bình thường đều gọi điện tới, các nhân viên khác thì không bao giờ có thể vượt cấp quấy rầy mình. Bình thường vào văn phòng tìm cô chỉ có Long Yên Nguyệt hoặc là Lâm Bắc Phàm.

- Ai đó? Vào đi.

Long Yên Nguyệt quay đầu lại không kiên nhẫn nói.

- Là anh?

Sau khi cửa mở ra, Long Yên Nguyệt đứng bật dậy, hai mắt trợn trừng cười lạnh nói:

- Sao? Không ở lại thôn Lâm Gia dưới ánh trăng mà anh anh em em với tiểu yêu tinh kia sao? Hoặc là nói tiểu yêu tinh kia chơi chán anh rồi đập anh đi?

- Cô là sao tai họa của tôi, tôi nhiều lần cứu mạng cô mà không ngờ cô lại nói xấu sau lưng tôi. May là Vi nhi hiểu cho Lâm Bắc Phàm này, không tin lời gièm pha của cô. Nếu không như vậy thì tôi và Vi nhi không phải bị cô hại đến chia lỵ sao?

Đối phó cô bé Long Yên Nguyệt này, Lâm Bắc Phàm cũng không nhượng bộ. Hừ hừ lạnh một tiếng rồi nói tiếp:

- Không nên quên quan hệ giữa tôi và bố cô. Cô còn làm loạn nữa thì mai tôi sẽ đến nhà cô ăn cơm đó.

- Anh dám.

Long Yên Nguyệt rất giận, nếu ánh mắt có thể giết người thì sợ rằng Lâm Bắc Phàm đã chết không toàn thây.

- Sao tôi không dám? Hay là bố cô dám đuổi tôi đi ư?

- Cho dù bố tôi không đuổi anh đi, tôi cũng đuổi anh ra khỏi nhà như con ruồi đáng ghê tởm.

- Đuổi ra khỏi nhà ư? Cô không biết nick của anh là Sát thủ tình trường sao? Nếu nói là đuổi hoặc là người đuổi thì cô còn kém anh này xa.

- Bố tôi là giám đốc Công an thành phố Nam Thành, làm sao có thời gian tiếp tên vô lại nhà anh?

- Thời gian như vú vậy, bóp chặt thì kiểu gì cũng có.

- Vậy ư? Vậy anh thử cho tôi xem sao?

- Nếu tôi làm thật thì ngày mai tôi đến nhà cô ở và không phải đi chứ?

Lâm Bắc Phàm nghiêng răng nghiêng lợi. Mẹ nó chứ, không đếm xỉa đến ông ư?

- Có dám làm không?

Long Yên Nguyệt trừng mắt nhìn đầy khinh bỉ rồi quay đầu sang bên. Hừ hừ, có Vi Vi tỷ ở đây, bà còn sợ anh sao? Tôi không cần biết Lâm Bắc Phàm anh là thần thánh phương nào. Anh không thể nào trước mặt Vi Vi tỷ lại ăn hiếp một cô gái yếu ớt như tôi chứ?

- Củ chuối thật, cô có tin tôi bóp của cô không?

- Thích bóp thì ... anh là đồ lưu manh, vô lại, dê xồm. Anh không biết xấu hổ ư?

- Cô chỉ biết nói xấu sau lưng tôi, cô có biết xấu hổ ư? Có giỏi chúng ta dùng công phu thật ...

- Được rồi.

Liễu Vi thấy trong phòng đầy mùi thuốc súng liền vội vàng giải vây. Liễu Vi vốn định lạnh nhạt với Lâm Bắc Phàm một chút, nhưng bây giờ thì hay rồi, ý đồ đó đã bốc hơi:

- Hai người có thể thôi cãi nhau không?

- Vi Vi tỷ, chẳng lẽ chị không nghe thấy ư? Tên lưu manh này nói là sẽ bóp ... Chị nhìn hẩn xem, ngay trước mặt chị mà còn hạ lưu như vậy. Sau lưng không biết làm bao nhiêu chuyện nữa.

Long Yên Nguyệt giống như sợ Lâm Bắc Phàm bóp mình thật nên vội vàng đi nhanh đến phía sau bàn công tác, đứng bên cạnh Liễu Vi rồi ôm chặt lấy tay Liễu Vi.

Người ta đều nói miệng đàn ông là súng lục, miệng đàn bà là súng tự động. Súng lục sao có thể là đối thủ của súng tự động. Cho dù miệng Lâm Bắc Phàm là Desert Eagle cũng không được. Nhưng miệng Lâm Bắc Phàm là súng lục sao? Đó là pháo laser. Một mình mình muốn mắng thẳng hẩn là không thể. Với bản lĩnh tay không tiếp đạn của sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn thì mình có ra tay cũng không phải đối thủ. Đã như vậy thì mình chỉ có thể tăng thêm quan hệ với Vi Vi tỷ thôi.

- Tôi bị cô làm điên lên.

Lâm Bắc Phàm trừng mắt nhìn Long Yên Nguyệt rồi quay đầu lại nhìn Liễu Vi, đầy tình cảm mà nói:

- Vi nhi.

- Ghê tởm.

Mình phải nhịn. Lâm Bắc Phàm nuốt nước miếng tiếp tục nói rất chân thành:

- Thời gian này anh thường xuyên xin nghỉ đúng là có chuyện bất đắc dĩ phải làm. Sau này không có chuyện quan trọng thì anh đảm bảo mỗi ngày đều ở Kim Sắc Hải Ngạn với em.

- Buồn nôn.

- Không lên tiếng không được sao?

Lâm Bắc Phàm rất giận. Hẩn gần như không buồn để ý đến cô gái Long Yên Nguyệt luôn tự làm theo ý mình này.

- Tôi nói một mình không được ư? Tôi có quyền lên tiếng.

Long Yên Nguyệt cười lạnh trong lòng. Anh lúc ở ở thôn Lâm Gia đã đặt bà đường đường là Phó cục trưởng ở đâu? Ngay trước mặt bà mà ra lệnh đám thiếu niên bị anh đầu đầu, đúng là đáng đánh. Lâm Bắc Phàm ơi Lâm Bắc Phàm, anh làm mỏng một, bà làm mười lăm. Chúng ta chờ xem.

Lâm Bắc Phàm vừa định mở miệng nói thì Liễu Vi đã cắt ngang:

- Bắc Phàm, không tranh cãi nữa. Anh nếu đã định về đi làm, em sẽ nói chuyện này với anh. Anh không phải vẫn thuê nhà ư? Liệu có nên trả lại phòng rồi chuyển đến nhà em với em không?

- Ha ha, một người đàn ông chui gầm chạn sẽ sinh ra sau đây một giây.

Long Yên Nguyệt không quên nói móc một câu.

Cứ mãi ở nhà thuê cũng không tiện, hơn nữa quan hệ của mình và Liễu Vi đã được xác định, ở cùng với cô ấy cũng là hợp lý. Nếu mình không đồng ý, Liễu Vi rất có thể sẽ có ý kiến. Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nhà của em bao nhiêu tiền vậy?

- Anh hỏi làm gì thế?

Liễu Vi nhún mày khó hiểu nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Đừng tưởng rằng có tiền là giỏi. Nhà Vi Vi tỷ không bán, bán cũng không bán cho anh.

- Cô cho như vậy là làm khó được Tiểu Lâm ca sao? Vậy cô quá coi thường Tiểu Lâm ca rồi đó.

Lâm Bắc Phàm cười cười rồi lấy điện thoại gọi cho Trương Minh Thắng:

- Minh Thắng, có thể tìm giúp anh một căn nhà ở Nam Thành không? Phòng phải tốt, đất một chút không sao cả. Tốt nhất là lập tức có thể vào ở.

Nói thật nếu không phải Long Yên Nguyệt chọc giận Lâm Bắc Phàm, Lâm Bắc Phàm cũng quên mình là tỉ phú. Tuy rằng năm trăm triệu nhân dân tệ còn chưa đến tài khoản, nhưng Lâm Bắc Phàm biết khoản tiền này Đường Thiết Sơn sẽ không thiếu mình một xu. Bây giờ có năm trăm triệu mà cần ở phòng thuê sao? Vậy đúng là giả nghèo giả khổ. Cho nên Lâm Bắc Phàm không hề do dự mà quyết định mua nhà, hơn nữa là nhà đẹp.

Trương Minh Thắng rất trung thành với Lâm Bắc Phàm, có thể làm chuyện gì đó giúp Lão Đại thì hẳn thấy rất vinh dự. Tên này không nói hai lời đã vỗ ngực đảm bảo nói là tiểu khu Lệ Uyên còn có biệt thự, là hẳn mua hai năm trước chuẩn bị dùng để nuôi gái. Trang thiết bị trong phòng đều đủ, nếu Lão Đại cần thì mai có thể lập tức đến ở.

Tiểu khu Lệ Uyên là tiểu khu rất tốt ở Nam Thành, vị trí tốt, nhiều cây xanh, mặc dù đất một chút, hơn trăm ngàn tệ một mét vuông. Người bình thường đúng là không thể nào mua được.

- Thấy chưa, tiểu khu Lệ Uyên, tôi vừa mua một ngôi nhà.

Lâm Bắc Phàm đập máy rồi nhìn Long Yên Nguyệt đầy vẻ thị uy.

- Bắc Phàm, không cần.

Liễu Vi không biết Lâm Bắc Phàm có bao nhiêu tiền nhưng trực giác của người phụ nữ nói cho cô biết người đàn ông này không đơn giản. Tuy rằng tiền lương một tháng của Lâm Bắc Phàm chỉ là ba ngàn, nhưng Liễu Vi không hề nghi ngờ tài chính của Lâm Bắc Phàm. Chỉ có điều Liễu Vi đã coi mình là người phụ nữ của Lâm Bắc Phàm, cho nên cảm thấy như vậy sẽ lãng phí.

- Sao lại không cần?

Lâm Bắc Phàm nhìn Liễu Vi đầy tình cảm, chân thành nói:

- Vi nhi, em nhất định không hy vọng anh là một tên chó chui gầm chạn trong mắt người khác. Mà anh cũng không hy vọng em sống cùng anh trong căn phòng thuê đơn sơ. Đã như vậy thì sao không mua một căn nhà làm phòng tân hôn của hai chúng ta?

Tuy Liễu Vi vẫn đứng bên Long Yên Nguyệt, nhưng Long Yên Nguyệt biết trái tim Vi Vi tỷ đã bay đến bên cạnh Lâm Bắc Phàm.

Không có người phụ nữ nào không hy vọng được che chở. Có những người phụ nữ sở dĩ mạnh mẽ là bởi vì các cô không gặp người đàn ông mình có thể dựa vào. Liễu Vi cảm thấy mình rất hạnh phúc, dù Lâm Bắc Phàm là người đàn ông như thế nào thì cô sẽ không hối hận vì sự lựa chọn của mình.

Long Yên Nguyệt thấy nếu còn ở đây nữa thì mình sẽ mất mặt. Sau khi nhắc Liễu Vi vài câu, Long Yên Nguyệt còn không quên châm chọc Lâm Bắc Phàm mấy câu. Lúc này cô mới tức giận rời khỏi Kim Sắc Hải Ngạn.

....

Đêm đó Trương Minh Thắng đã đưa chìa khóa đến Kim Sắc Hải Ngạn. Tuy rằng Trương Minh Thắng miệng nói không cần tiền, nhưng Lâm Bắc Phàm tự nhiên không chiếm chút tiền nhỏ này của Trương Minh Thắng. Chờ sau khi lấy được tiền của Đường Thiết Sơn, tự nhiên sẽ trả tiền mua phòng cho Trương Minh Thắng. Lâm Bắc Phàm không thích bị thiệt, nhưng càng không thích mình lấy chỗ tốt của bạn bè. Hắn cảm thấy Trương Minh Thắng này là người bạn mình có thể chơi.

Sau khi hết giờ, Lâm Bắc Phàm hẹn với Liễu Vi tối nay hai người về nhà dọn đồ. Ngày mai hai người không đi làm mà đến dọn dẹp nhà mới của mình.

Chỉ có điều trên đường về nhà trọ, Lâm Bắc Phàm đột nhiên nhớ đến một chuyện rất khó chịu. Hắn nhớ mang máng mình trước đây đã phục kích Long Yên Nguyệt ở tiểu khu Lệ Uyển, nhà cô bé hình như cũng ở đây? Mẹ nó chứ, vào ở thì vào ở, gần quan sẽ được có lộc. Mà sau này cũng không thiếu đợt đến nhà Long Yên Nguyệt tìm bố vợ.

Ông đã nhận tôi làm con rể, vậy bao giờ thì đưa con gái ông cho tôi? Trong mắt Tiểu Lâm ca tôi không bao giờ chấp nhận việc bị đá.

Sau khi về phòng, Lâm Bắc Phàm mới phát hiện mình chỉ có hai bàn tay trắng. Thứ có thể mang đi cũng chỉ là một chiếc máy tính, một Tv, còn vài bộ quần áo chưa giặt và mấy đôi tất thối. Mẹ nó chứ, cuộc sống của ông đúng là đơn giản.

- Lão Đại, mấy hôm nay ở quê đúng là nhịn chết em. Mấy ngày không lên mạng, nếu không liên hệ với em út lần trước thì mất đó. Tình cảm khó khăn lắm mới thành lập được cũng sẽ không còn.

Tiểu Kim vội vàng bật máy tính rồi oán giận nói.

- Tán gái thì có thể, nhưng không được dùng nick của tao.

Lâm Bắc Phàm sợ Tiểu Kim gây họa cho mình nên vội vàng dặn.

- Sát thủ tình trường? Cái nick đểu của anh đó ư? Nick của anh đây chẳng lẽ Lão Đại không biết? Ca chỉ là một truyền thuyết.

Tiểu Kim đứng ở bên cạnh bàn không nhịn được dùng móng vuốt gõ bàn phím, nó học được hoàn toàn phong cách tinh tướng của Lâm Bắc Phàm. Nó thản nhiên nói:

- Lần này em của một bé là sinh viên Bắc Đại. Ai nói Bắc Đại không có mỹ nữ. Cô em này vừa thông minh vừa xinh đẹp, dịu dàng, chắc chắn chắc, không xem không biết, vừa thấy liền nhảy dựng lên.

- Thông minh và xinh đẹp thì sao chứ? Mày tán gái dựa theo bộ dáng của mày à.

- Anh .. anh sỉ nhục em, là ghen tị em, ghen tị trắng trợn.

Tiểu Kim chống hai móng vào sườn, tức giận nhìn Lâm Bắc Phàm.

103. Chương 103: Bố Vợ Chột Dạ.

Sáng hôm sau Lâm Bắc Phàm ngủ đến khi mặt trời chiếu vào lòng mới tỉnh lại. Đừng tưởng hắn tự nhiên mà tỉnh, đó là do Liễu Vi gọi dậy. Liễu Vi gọi điện tới nói đồ đã đưa đến tiểu khu Lệ Uyển, nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn nằm trong chăn.

Lâm Bắc Phàm rời giường đi rửa mặt rồi tìm chủ nhà làm thủ tục trả phòng, sau đó hắn xuống ngõ nhỏ dưới lầu gọi một chiếc xe ba bánh chuyển Tv, máy tính và một ít đồ đạc lên xe. Sau đó hắn ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến tiểu khu Lệ Uyển.

Chỉ có điều khi xe ba bánh chạy đến cửa tiểu khu Lệ Uyển thì Lâm Bắc Phàm thấy một bóng lưng rất quen mắt. Một ông già đầu bạc trắng, thắt lưng thẳng tắp đang nói chuyện trên trời dưới đất với mấy người.

Người này sao không đi làm? Chẳng lẽ hôm nay là ngày nghỉ? Ông già này lần trước vì cứu con gái nên gọi mình là con rể. Bây giờ con gái không sao, có lẽ ông già này muốn giữ trò đây? Ha ha Tiểu Lâm ca sao có thể chịu thiệt.

- Bố vợ, nhạc phụ đại nhân.

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng gọi.

Hôm nay đúng là thứ bảy, nhà Long Yên Nguyệt đúng là ở tiểu khu Lệ Uyển. Người nói chuyện tán phét ở cửa tiểu khu không phải ai khác mà đúng là bố của Long Yên Nguyệt – Long Thiên Hữu. Tuy rằng Long Thiên Hữu nghe thấy có người gọi lớn nhưng ông không coi vào đâu. Con gái mình chưa lấy chồng, ngay cả bạn trai cũng không có. Người khác gọi nhạc phụ đại nhân thì sao có thể là mình.

- Giám đốc Long, cậu kia hình như gọi anh.
- Nói vậy, Tiểu Nguyệt nhà tôi còn chưa có bạn trai.

Long Thiên Hữu giận tím mặt, đây không phải hủy hoại thanh danh con gái mình ư?

- Bố vợ, nhạc phụ đại nhân, con là Lâm Bắc Phàm.

Nghe thấy đối phương tự giới thiệu, Long Thiên Hữu hoảng sợ theo bản năng quay đầu lại thấy Lâm Bắc Phàm đang cười cười với mình, ông thiếu chút nữa hồn bay ra ngoài. Lâm Bắc Phàm này không đơn giản. Từ sau khi Huyết Sắc Hoàng Hôn hủy hợp đồng, hắn cũng không đến tìm mình. Mình còn tưởng hắn biết điều, biết đưa hải sản không ngọt nên cố ý không đến làm phiền mình và Tiểu Nguyệt. Nhưng ai ngờ tên này lại giở chiêu khác, mới có mấy ngày không ngờ đã điều tra được nơi ở của mình, hơn nữa nhìn cái dáng vẻ khôn kiếp mang theo bao lớn bao nhỏ của hắn, hình như là tính toán đến nhà mình ở. Người này tuy rằng yêu điên cuồng Tiểu Nguyệt, nhưng có phải là vô sỉ không?

- Cái này, mấy người nói chuyện. Hôm nay bảo mẫu nhà tôi nghỉ nên trong nhà vẫn chưa đun nước.

Long Thiên Hữu nói xong liền quay đầu vội vàng đi vào tiểu khu. Mẹ nó chứ, người này đúng là không biết xấu hổ, không thể trêu vào thì chẳng lẽ ông không biết trốn sao?

- Bố vợ, bố không cần trốn.

Lâm Bắc Phàm vẫn lớn tiếng gọi. Thấy mấy người vừa nói chuyện với Long Thiên Hữu đang mở to mắt nhìn mình, tên tiện nhân này còn ngại ngừng cười cười:

- Các chú, các bác, cháu là Lâm Bắc Phàm – chồng của Long Yên Nguyệt. Hôn sự là do bố vợ cháu chính miệng đồng ý. Các chú là bạn của bố vợ cháu à? Sao bố cháu lại đột nhiên chạy nhỉ?

Mấy người này đều là cáo già, mặc dù nghe thấy thế thì rất sững nhưng ngoài miệng không dám nói nhiều chỉ nói vài câu hàm hồ. Chờ sau khi Lâm Bắc Phàm vào tiểu khu, mấy ông già này lập tức nói ý kiến của mình.

- Không biết chừng từ nhỏ đã dính ước, nhìn xem, bây giờ chính là tìm tới cửa rồi.
- Xem bộ dạng của giám đốc Long thì hình như không vui. Nếu không thì ông ấy không thể nào tránh không gặp con rể của mình.
- Anh đừng mông mà nghĩ lại đi, thân phận của Long Thiên Hữu bây giờ là gì? Giám đốc Công an thành phố Nam Thành, cô con gái còn trẻ đã là Phó cục trưởng thường trực phân cục khu Bản Kiều. Được Long Thiên Hữu chiều cổ thì tiền đồ không phải rất tốt ư? Hôn sự dính ước từ bé, người ta có thể đồng ý sao? Chẳng qua thẳng kia đúng là vô sỉ, không những tìm đến cửa mà đồ đạc cũng mang tới. Xem ra hắn muốn vào nhà giám đốc Long không đi rồi.
- Ngốc ạ, nếu là anh thì anh có thể không dựa vào nhà giám đốc Long sao?

....

Sau khi vào tiểu khu, Lâm Bắc Phàm đi qua một ngã rẽ thì thấy Long Thiên Hữu đứng trong góc vầy vầy mình.

- Bố vợ, thì ra bố cố ý chạy vào tiểu khu đợi con?
- Lâm Bắc Phàm à?

Long Thiên Hữu thở dài một tiếng, bắt đầu dĩ nhiên nói:

- Thực ra anh là người giàu nghề, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tôi khá hài lòng với anh. Chỉ có điều Tiểu Nguyệt nhà tôi chết sống cũng không đồng ý. Tôi biết anh có tình cảm với Tiểu Nguyệt, nhưng anh chưa bàn gì với tôi đã dọn đồ đến là sao?
- Ai nói con muốn dọn đến nhà bố vợ? Con mua một căn nhà ở tiểu khu mà.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười ra vẻ tôi rất biết điều:

- Bố vợ yên tâm, cho con một chút thời gian, Tiểu Nguyệt nhất định sẽ ngoan ngoãn nhận con làm chồng. Đương nhiên bố vợ cũng cần thổi gió ở sau lưng giúp con. Bố cũng biết, Tiểu Nguyệt hiểu con chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

- Cứ nói như vậy đi.

Long Thiên Hữu thở phào nhẹ nhõm. Ông thầm nghĩ hóa ra mình sợ bóng sợ gió một phen. Ông gật đầu khen ngợi Lâm Bắc Phàm:

- Quả nhiên thanh niên đầy hứa hẹn. Không ngờ cậu có tài chính mua nhà ở tiểu khu Lệ Uyển, ừ, cậu chọn căn nhà nào?

- Căn nhà riêng số 402 khu A nhà E. Bố vợ chẳng lẽ cũng ở tiểu khu Lệ Uyển? Vậy có thời gian thì đến chỗ con chơi.

Căn nhà riêng số 402 khu A nhà E? Mình ở chính nhà Căn nhà riêng số 402 khu A nhà D. Người này mua nhà ở ngay sau nhà mình? Long Thiên Hữu nghe xong đúng là hết hồn, trong lòng lại thầm nghĩ may mắn mình hỏi nếu không nhất định sẽ bị hấn phát hiện. Long Thiên Hữu đảo mắt rồi vội vàng hỏi:

- Đâu có, đâu có, hôm nay là thứ bảy nên tôi đến thăm bạn ở đây. Tôi ở chính là chung cư trả góp của cục Công an. Về sau cậu có thời gian nhất định phải thường xuyên đến nhà tôi giao lưu tình cảm với Tiểu Nguyệt.

- Vậy cũng được. Con đang bận chuyển nhà nên không quá rầy nhạc phụ đại nhân.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng buồn vạch trần. Trên thực tế hấn không vội vàng theo đuổi Long Yên Nguyệt. Cô gái này không dùng thủ đoạn không bình thường thì không chế ngự được.

- Vậy cậu làm việc của mình đi, tôi cũng phải về.

Long Thiên Hữu nói xong liền quay đầu đi. Đi được vài bước liền rẽ vào một ngõ, ông cẩn thận nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đã đi xa thì mới nghiêm mặt nhưng lại lén lút đi về nhà mình. Nếu bây giờ có người thấy bộ dạng này của Long Thiên Hữu thì có lẽ không tin đây là Giám đốc Công an thành phố. Ai thấy một Giám đốc Công an thành phố đi đường giữa ban ngày lại phải lén lút như vậy.

- Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt, mau mau mau, dọn một chút đồ, chúng ta về chung cư trả góp ở cục ở một thời gian.

Long Thiên Hữu vừa mở cửa liền lớn tiếng gọi. Ông còn đi tới cửa sổ thấy dưới lầu nhà 402 khu A nhà E có một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp đứng đó, Long Thiên Hữu không khỏi nhú mày. Cô gái này là họ hàng của Lâm Bắc Phàm? Quản mẹ gì nó. Long Thiên Hữu đóng cửa sổ rồi buông rèm xuống, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

- Ông nó, có chuyện gì thế?

Vợ Long Thiên Hữu ngồi trên sofa xem Tv đã rất lâu rồi không thấy Long Thiên Hữu hoảng hốt như vậy. Bà trừng mắt nhìn Long Thiên Hữu rồi mắng:

- Đã đến đây ở được hai năm, hôm nay ông có phải là uống nhầm thuốc không?

- Tiểu Nguyệt đâu? Nhanh lên, nếu không thì không đi kịp đâu.

Long Thiên Hữu sợ muốn chết, gấp muốn chết. Ông mặc dù là Giám đốc Công an thành phố Nam Thành, nhưng ông không dám đắc tội với Lâm Bắc Phàm. Một là ông đuối lý, hai là ông không dám coi thường thực lực của Lâm Bắc Phàm. Long Thiên Hữu hiện tại sợ chính là Lâm Bắc Phàm biết nhà mình đối diện nhà hấn, liền đến nhà chơi.

- Chuyện gì thế bố?

Long Yên Nguyệt đẩy cửa phòng ra. Cô gái đang mặc chiếc váy ngủ màu vàng nhạt, nhìn ông bố với ánh mắt bất mãn rồi nũng nịu nói:

- Con đang chơi đấu địa chủ, có việc thì bố nói nhanh lên đi.

- Còn chơi gì nữa chứ? Con có biết bố vừa gặp ai ở tiểu khu không?

Long Thiên Hữu vừa nghĩ đến Lâm Bắc Phàm liền thấy sợ. Ông rụt rụt cổ, sợ hãi nói:

- Là Lâm Bắc Phàm. không ngờ hắn cũng mua một căn nhà ở tiểu khu Lệ Uyển, hơn nữa là nhà 402 khu A nhà E ngay sau nhà chúng ta. Có lẽ thằng ranh đó đã chuyển vào ở.

Long Yên Nguyệt mở to mắt mà nhìn Long Thiên Hữu.

- Thực ra thằng này cũng được, chẳng qua nhìn thì thấy có vẻ vô sỉ.

Long Thiên Hữu nghĩ con gái mình sợ nên vội vàng nói:

- Nhưng con không thích hắn thì bố cũng không thể ép con. Bây giờ con mau thu dọn một chút, chúng ta về chung cư tránh sóng chút đi. Đương nhiên trong thời gian này bố sẽ tìm Lâm Bắc Phàm nói chuyện, cố gắng làm công tác tư tưởng với hắn.

- Lâm Bắc Phàm là ai thế?

Long thái thái thực ra rất hy vọng con gái mình có bạn trai. Nghe thấy chồng nói Lâm Bắc Phàm không tệ, Long thái thái liền có hứng thú. Long thái thái trừng mắt nhìn chồng rồi không giận mà uy nói:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

- Khụ, tôi trong lúc nhất thời không thể nói rõ với bà.

Long Thiên Hữu đi đến bên cạnh con gái, lo lắng nhìn Long Yên Nguyệt:

- Tiểu Nguyệt, con không cần phải sợ. Có bố ở đây thì thằng Lâm Bắc Phàm cũng không thể làm loạn được. Nhưng chúng ta bây giờ tốt nhất là tránh đi mct.

- Bố, bố nói có thật không? Lâm Bắc Phàm ở là nhà 402 khu A nhà E ngay sau nhà chúng ta?

- Đương nhiên là thật, nếu như hai nhà cởi rèm cửa sổ xuống là xem như nhìn được nhau.

- Ồ.

Long Yên Nguyệt kích động nắm chặt tay, mặt đỏ bừng. Cô khẽ dậm chân mà nói:

- Vậy thì tốt quá.

- Tiểu Nguyệt, con ...

Long Thiên Hữu sợ hãi, vội vàng đặt tay lên trán Long Yên Nguyệt mà nói:

- Không sốt mà.

Long thái thái là người từng trải, bà thoáng suy nghĩ một chút lập tức hiểu rõ. Long thái thái đứng lên đi đến bên cạnh Long Yên Nguyệt, dùng ánh mắt giao lưu với ông chồng:

- Ông biết gì hả? Con bé ngốc nhà chúng ta đang yêu đó.

- Không thể, tuyệt đối không thể.

Long Thiên Hữu dùng ánh mắt nói cho vợ biết suy nghĩ của mình.

- Chuyện phụ nữ ông biết gì? Ông không phải nói thằng bé kia không tệ ư? Nếu không tệ thì ông còn khẩn trương cái gì?

- Nhưng tôi cũng nói thằng đó rất vô sỉ mà.

- Ông khi còn trẻ không phải cũng vô sỉ ư? Nhiều người đàn ông tốt như vậy theo đuổi tôi, dựa vào cái gì mà ông có thể có được tôi?

Long thái thái đi đến bên cạnh Long Yên Nguyệt, cầm chặt tay con gái rồi thẩm thía nói:

- Tiểu Nguyệt, Lâm Bắc Phàm kia là như thế nào thì con nói với mẹ. Dù sao Lâm Bắc Phàm sẽ ở phía sau nhà chúng ta, nếu không con bảo cậu ta trưa sang đây ăn. Mẹ nhìn giúp con.

Long Thiên Hữu có vẻ bị Long thái thái nói cho thông. Ông đang suy nghĩ chẳng lẽ con gái mình lại thích Lâm Bắc Phàm. Nếu quả thật như vậy thì Lâm Bắc Phàm còn ác hơn mình năm đó. Tuy rằng Lâm Bắc Phàm không đơn giản, nhưng hắn rất si mê con gái mình. Hơn nữa thằng này có bản lĩnh, hai đứa ở bên nhau cũng không phải chuyện xấu.

Càng quan trọng là sau này mình gặp Lâm Bắc Phàm cũng không phải sợ hãi. Nghĩ như vậy Long Thiên Hữu liền rất cao hứng, vui vẻ nói:

- Không sai, Tiểu Nguyệt, nếu con thấy thằng đó được thì trưa nay có thể bảo nó đến nhà ăn cơm.

104. Chương 104: Nhà Hàng Từ Chối Phục Vụ Cô.

Khi Lâm Bắc Phàm thấy Liễu Vi, hắn không thể không sợ hãi. Hơn một nửa xe tải đồ dùng cá nhân. Mà trong đó chẳng có vật dụng gia đình nào cả, về cơ bản đều là những túi quần áo, giày dép.

- Anh ngây ngốc nhìn gì vậy? Còn không mở cửa lầu đi? Em chờ anh gần tiếng rồi đấy?

Giọng Liễu Vi có chút không hài lòng, chẳng qua trên mặt lại nở nụ cười hạnh phúc. Cô cảm thấy bắt đầu từ hôm nay mình không còn cô đơn nữa.

- Đây là của em ư?

Lâm Bắc Phàm chỉ chỉ vào xe rồi đi tới cầu thang.

- Vâng, em chỉ mang một ít quần áo mặc bình thường thôi.

Mẹ nó chứ, bình thường cần mặc nhiều quần áo như vậy sao? Người ta vẫn nói phụ nữ có tiền có thể mở cửa hàng bán quần áo đúng là không giả. Lâm Bắc Phàm đi lên tầng bốn, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi mở cửa ra thì vẫn cảm thấy rung động.

Một ngôi nhà ba phòng ngủ, hai phòng khách, trang trí không thể không nói sang trọng. Những dụng cụ, đồ điện gia đình cần đều có, hơn nữa đều không phải đồ bình thường. Chỉ riêng sofa trong phòng khách cũng là của hãng Feng nhập khẩu từ Pháp. Feng là một công ty làm sofa được kết hợp hoàn mỹ giữa thanh lịch và thoải mái, những đường cong mềm mại thể hiện rõ không khí hài hòa, mà kim loại lạnh tạo thành chút xung đột của hiện đại, nhưng sofa được vận dụng chất liệu và tỷ lệ đường cong phù hợp khiến nó hiện rõ sự đặc sắc. Mà phần đệm lại làm rất cẩn thận tăng thêm vẻ cổ kính. Đệm dựa và đệm ngồi với màu sắc khác nhau tạo ra sự đặc biệt của chiếc sofa này.

Giá bộ sofa này ít nhất 200 ngàn tệ, có lẽ Trương Minh Thắng cũng không bỏ ra mà mua được. Nhất định là do ông chủ câu lạc bộ nào đó vì lừa dối quan trên trong việc phòng cháy nên đã tặng bộ sofa này cho bố Trương Minh Thắng.

Các đồ khác trong phòng bao gồm cả dép đều là hàng hiệu. Căn nhà nhà Trương Minh Thắng dùng để nuôi chim hoàng yến. Nuôi chim hoàng yến làm gì? Còn không phải là vì ra vẻ sao. Xem ra Trương Minh Thắng rất chú trọng chất lượng cuộc sống. Thằng béo này và mình đúng là có vài điểm hợp với mình.

- Ha ha ha.

Trong phòng vang vọng tiếng cười đáng khinh bỉ của Lâm Bắc Phàm.

Ba phòng gồm một nhà vệ sinh, một thư phòng, một phòng ngủ chính, ngoài ra còn hai phòng khách cũng có thể làm thành văn phòng tại nhà. Quan hệ giữa Lâm Bắc Phàm và Liễu Vi đã được thực chất hóa, hai người tự nhiên không phải ngủ riêng. Tuy rằng hai người đều không mở miệng nhưng vẫn rất ăn ý đưa đồ vật cá nhân vào trong phòng ngủ chính.

Chẳng qua buồn cười chính là Lâm Bắc Phàm phí sức mang Tv đến đây lại không có chỗ mà để, ngay cả máy tính cũng là đồ thừa. Trương Minh Thắng có tiền nên không riêng gì phòng ngủ mà ngay cả hai phòng khách đều có máy tính xách tay.

- Coi như đã ổn định xong.

Liễu Vi đưa tay lên nhìn đồng hồ sau đó quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm , mắt đầy tình cảm mà nói:

- Cũng đã một giờ rồi, trưa nay không kịp nấu cơm rồi. Chúng ta ra đâu đó ăn đi anh?

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút rồi nói

- Cửa tiểu khu có một quán há cảo, chúng ta ra ăn một chút. Tối nay anh mời em ăn cơm.

Khi hai người xuống lầu thì không biết có phải trùng hợp hay không mà thấy cô bé Long Yên Nguyệt đang đi đi lại lại ở bãi cỏ.

- Tiểu Nguyệt, em ăn cơm chưa?

Liễu Vi đã sớm đến nhà Long Yên Nguyệt nên biết nhà Long Yên Nguyệt ngay trước nhà mình, nên cô không hề ngạc nhiên khi thấy Long Yên Nguyệt ở bãi cỏ dưới lầu.

- Ồ, Vi Vi tỷ.

Long Yên Nguyệt vui mừng chào một câu, sau đó trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm rồi mới chạy đến bên cạnh Long Yên Nguyệt, rút tay Liễu Vi đang trong tay Lâm Bắc Phàm, cô cầm chặt:

- Chị .. chị cũng ở đây?

- Ở ngay sau nhà em. Chị đang định có thời gian sẽ nói với em. Sáng nay bận cả buổi nên vẫn chưa ăn.

Cuối cùng đã có một ngôi nhà chân chính, Liễu Vi rất hạnh phúc và thỏa mãn.

- Em cũng chưa ăn, chúng ta cùng đi ăn thôi.

Long Yên Nguyệt cầm tay Liễu Vi, cô không thềm để ý đến Lâm Bắc Phàm. Cô vừa đi vừa nói:

- Đúng rồi Vi Vi tỷ, em định đi nhuộm tóc nhưng bởi vì nghề nghiệp nên không tiện. Chị nói nên làm như thế nào bây giờ?

- Nhuộm tóc bây giờ tuy là tốt, nhưng chất liệu lại là đồ hóa học như chất ô xy hóa khiến tóc có phản ứng, mà màu sẽ bám vào tóc. Nhuộm tóc rất có thể khiến cho chất sừng trên tóc bị tổn thương, ảnh hưởng đến chất lượng tóc. Chị không ủng hộ nhuộm tóc.

- Vậy ư? Bảo sao em không thấy chị nhuộm tóc bao giờ. Mặc dù em thấy mình cũng gần như hoàn mỹ nhưng em thấy không đủ. Chị nhìn giúp em xem trên người em có chỗ nào chưa hoàn mỹ không? Cần tiến hành che giấu như thế nào?

- Tiểu Nguyệt, nói khó nghe một chút đó là ngoài mỹ nữ nhân tạo ra thì trong thực tế đã rất khó tìm được cô gái như em.

- Dễ nghe quá, ai dám nói không dễ nghe em liền cho người đó biết tay.

Tuy rằng Lâm Bắc Phàm biết Long Yên Nguyệt làm như vậy là để khống chế câu chuyện trong tay, nhưng Lâm Bắc Phàm không có biện pháp. Vấn đề của phụ nữ thì hắn không hiểu mấy. Hắn đi sau hai cô gái mãi cho đến khi đến quán há cảo mà không nói xen vào một câu.

Quán há cảo buôn bán khá được, có không ít thành phần tri thức nhận tiền lương cũng thường xuyên đến đây ăn. Một là món há cảo ở đây rất ngon, hai là quán này có vệ sinh sạch sẽ làm cho người ta vừa vào đã thấy yên tâm. Có mấy cô gái trẻ tuổi trông khá đẹp mặc quần áo trang nhã, bây giờ tuy là cuối mùa thu nhưng da thịt như ẩn như hiện khiến Lâm Bắc Phàm không nhịn nổi nhìn vài lần. Đây thuần túy là do bản năng đàn ông chứ không phải hắn háo sắc.

- Đồ háo sắc, ăn bát lại nhìn nồi.

Long Yên Nguyệt hung hăng nhìn Lâm Bắc Phàm, nhỏ giọng mắng.

- Bà tám, tôi có dè với cô không?

Lâm Bắc Phàm đã quyết định bất cứ lúc nào, bất cứ đâu chỉ cần Long Yên Nguyệt dám khiêu khích mình, mình nhất định phải mạnh hơn cô ta. Hắn hừ lạnh một tiếng tìm chỗ ngồi xuống rồi nói:

- Chủ quán, năm bát há cảo, bát to đó.
- Một mình ăn ba bát ư? Bảo sao anh lại vô sỉ hạ lưu như vậy, hóa ra bụng toàn phân.
- Tôi ăn há cảo sau đó biến thành một bụng phân, còn tốt hơn so với cô ăn phân sau đó biến thành một bụng há cảo.
- Anh ... anh quá ghê tởm.

Long Yên Nguyệt ngồi xuống trước mặt Lâm Bắc Phàm, trừng mắt nhìn hắn.

- Tôi đến đây ăn há cảo có gì mà ghê tởm. Nhưng có cô đó, đến đây ăn phân mới là ghê tởm.
- Vi Vi tỷ, chị xem hắn đó.

Long Yên Nguyệt nũng nịu với Liễu Vi. Cô cũng thấy nếu mình không biết xấu hổ mà so sánh với tên đàn ông vô sỉ này thì mình cũng mất mặt. Nếu muốn thắng hắn chỉ có thể đứng chung một chiến hào với Liễu Vi.

Một là chị em tốt của mình, một là người đàn ông của mình, Liễu Vi đúng là không có biện pháp. Cô chỉ có thể dùng cách cũ là oán trách nhìn Lâm Bắc Phàm mà nói:

- Anh là người đàn ông thì không nên hẹp hòi như vậy chứ? Anh có thể ăn hết ba bát há cảo ư?
- Chẳng lẽ em ăn hết hai bát?

Lâm Bắc Phàm hỏi lại một câu:

- Ý anh là em ăn một bát, bốn bát còn lại là của anh.
- Vậy thì tôi?

Long Yên Nguyệt rất giận, người đàn ông này không ngờ không chịu mời mình một bát há cảo có năm tệ. Nói một câu không hề khiêm tốn, chỉ cần mình vẫy tay thì không biết có bao nhiêu người đàn ông sẽ tự mình xuống bếp nấu ăn cho mình.

- Cô là người ăn phân.

Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng nói.

Long Yên Nguyệt không nhịn được nữa, cô hoắc mắc đứng lên, trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm mà hét lớn:

- Anh mới ăn phân. Lâm Bắc Phàm anh ăn phân, anh ăn phân, anh đi ăn phân đi. Cả nhà anh đều ăn phân.

Mọi người trong quán há cảo đều ngậy ra như đá.

Mọi người đều sợ hãi nhìn Long Yên Nguyệt. Người phụ nữ này bề ngoài thanh cao như vậy, phong độ như vậy, xinh đẹp như vậy nhưng không ngờ tố chất lại kém đến như vậy.

- Quý khách, chỗ tôi là quán há cảo, không chào đón các người đến đây cãi nhau. Còn có, cho dù là cãi nhau tôi hy vọng cô có thể chú ý cách dùng từ của mình.

Chủ quán cầm lấy que cán bột lao ra, mặt mày xanh mét nhìn Long Yên Nguyệt.

Cũng không biết ở đây có ai nhận ra mình không? Đây là suy nghĩ đầu tiên của Long Yên Nguyệt sau khi tỉnh táo lại.

Lâm Bắc Phàm ra vẻ tiểu nhân và phụ nữ khó chơi, hắn lắc đầu rồi tránh sang một bên để giữ khoảng cách với Long Yên Nguyệt. Người phụ nữ này đúng là mất mặt đến tận cả nhà.

- Tiểu Nguyệt, ngồi xuống đi.
- Liễu Vi cũng cảm thấy rất xấu hổ, cô vội vàng kéo tay Long Yên Nguyệt rồi nhỏ giọng quát.
- Vi Vi tỷ, chị nhìn vào mắt em đi.
- Chuyện gì?

Liều Vi lo lắng nhìn Long Yên Nguyệt.

Mặt Long Yên Nguyệt đánh lại, cả người run lên nghiến răng nghiến lợi mà nói:

- Hôm nay Long Yên Nguyệt em thề đời này không đội trời chung với Lâm Bắc Phàm. Còn nữa, chúng ta về sau không bao giờ đến quán há cảo này nữa.
- Tiểu Nguyệt, em lại kích động rồi. Chị thật không rõ giữa hai người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không cần như vậy mà.
- Em không kích động, chị cũng không cần hiểu. Em coi chị là chị nên em nhất định phải nói một câu với chị. Lâm Bắc Phàm là người xấu hay không thì khó nói, nhưng người này tuyệt đối vô sỉ, hạ lưu, dâm dục, hơn nữa người đàn ông này không đơn giản.

Long Yên Nguyệt quay đầu lại trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, nhỏ giọng nói tiếp:

- Hai người tuyệt đối không thể ở với nhau, nếu không nói gì cũng muộn. Lần này hai người đã chuyển đến nhà mới thì em đề nghị chị ngủ phòng ngủ chính, Lâm Bắc Phàm ngủ phòng khách, tuyệt đối không được vượt quá một bước.
- Cái gì cơ chứ?

Long Yên Nguyệt xấu hổ cười nói:

- Hai anh chị dự định sống cùng nhau mà.
- Cái gì?

Long Yên Nguyệt đúng là gấp muốn chết:

- Vi Vi tỷ, em biết em nói gì chị cũng không tin. Nhưng em không cần chị tin, vì tình chị em nhiều năm của hai ta, chị cho em một tháng đi. Trong vòng một tháng em sẽ tìm ra chứng cứ.
- Chứng cứ gì?

Thấy Long Yên Nguyệt như vậy, Liều Vi không đành lòng làm Long Yên Nguyệt mất hứng. Tuy cô 100% tin tưởng Lâm Bắc Phàm sẽ không phụ mình, nhưng Long Yên Nguyệt cũng là có ý tốt. Để cô bé này phục cũng tốt, dù sao cũng chỉ có một tháng mà.

- Trong vòng một tháng em sẽ lấy được chứng cứ Lâm Bắc Phàm có người phụ nữ khác. Hai người chia tay, nếu không em sẽ không can thiệp vào chuyện của hai người.

Thấy há cảo của Liều Vi đã được mang lên, Long Yên Nguyệt có chút xấu hổ cười nói với bà chủ quán:

- Một bát há cảo, cảm ơn.
- Rất xin lỗi, cô nghiêm trọng ảnh hưởng đến hình ảnh của quán, cũng ảnh hưởng đến việc kinh doanh của quán, quán tôi từ chối phục vụ cô.

Chủ quán nghiêm mặt thăm nghĩ da mặt người phụ nữ này làm bằng gì? Đã như vậy còn không biết xấu hổ không đi ư?

105. Chương 105: Đòn Sát Thủ Của Long Yên Nguyệt.

- Tôi phản đối.

Long Yên Nguyệt không thêm để ý, cô ưỡn ngực nhìn bà chủ quán rồi cố gắng tranh luận:

- Chỗ chị là quán ăn phục vụ, căn cứ theo điều lệ pháp luật liên quan thì chị không thể vô duyên vô cớ phục vụ một người khách.
- Tôi vô duyên vô cớ ư?

Bà chủ quán tự nhiên không phải ngồi không, vừa nói vừa vung gậy cán bột vào lòng bàn tay trái đầy vể thị uy mà nói:

- Hành vi vừa rồi của cô đã nghiêm trọng ảnh hưởng đến lợi ích của quán.

Tuy rằng Long Yên Nguyệt không sợ gậy cán bột của bà chủ quán, nhưng Liễu Vi lại sợ. Cô vội vàng cười cười xin lỗi với bà chủ quán, sau đó kéo tay Long Yên Nguyệt mà nhỏ giọng nói:

- Được rồi, bà cô của tôi, chị lái xe đưa em đi ăn món Pháp được không?

- Hừ.

Long Yên Nguyệt tuy rằng vẫn bất mãn nhưng là với bà chủ quán và Lâm Bắc Phàm, chứ không phải món Pháp.

- Bữa tiệc món Pháp? Anh vẫn chưa được nếm qua.

Tại Lâm Bắc Phàm rất thính, nghe thấy Liễu Vi nói, hắn vội giải quyết một bát há cảo sau đó nói với bà chủ quán:

- Ba bát há cảo, cả chỗ mà cô đây không ăn hết chị đóng gói vào cho tôi.

- Tôi không ăn đồ thừa.

Tiểu Kim không tiếc dùng truyền âm nhập mật mãnh liệt phản đối. Dựa vào cái gì mà mình phải ăn há cảo còn thừa của Liễu Vi?

Chẳng qua đáng tiếc Lâm Bắc Phàm không thèm để ý đến lời phản đối của Tiểu Kim.

- Đã gặp kẻ không biết xấu hổ, nhưng chưa thấy ai không xấu hổ như anh. Vi Vi tỷ mời tôi ăn món Pháp, liên quan gì đến anh?

Sau khi ra khỏi quán há cảo, Long Yên Nguyệt rốt cuộc đã dám mở mày mở mặt mà ra vẻ với Lâm Bắc Phàm.

- Được rồi, được rồi, Bắc Phàm, anh về đi.

Liễu Vi áy náy nhìn Lâm Bắc Phàm nhưng trong đôi mắt lại có một ý khác. Lâm Bắc Phàm rõ ràng nghe thấy Liễu Vi nói tối nay em bồi thường cho anh. Mẹ nó chứ, vì cuộc sống hạnh phúc tối nay thì không việc gì phải so đo với Long Yên Nguyệt.

Nói tóm lại hôm nay giao đấu giữa mình và Long Yên Nguyệt, mình thắng. Lâm Bắc Phàm vừa đi vừa nghe ngao hát trên đường về nhà.

Hai tiếng sau Liễu Vi đã trở lại. Lâm Bắc Phàm cảnh giác nhìn theo phía sau Liễu Vi thì may mắn là ngôi sao đen đui kia không đi theo.

- Bắc Phàm, Tiểu Nguyệt luôn nói anh ở ngoài trêu gái, anh có phải là có chuyện gì giấu em không? Thời gian trước anh xin nghỉ phép làm gì?

Liễu Vi nói vậy không phải nghi ngờ Lâm Bắc Phàm, chỉ có điều đột nhiên đến ở cùng Lâm Bắc Phàm, cô bé ít nhiều còn chưa quen nên nói mấy câu trêu chọc để làm không khí tốt hơn.

- Chọc cở thì không thể, dính hoa cũng không thể. Em tốt nhất đừng nghe ngôi sao xấu đó nói.

- Đúng là em không biết giữa hai người là làm sao, sao không thể sống hòa thuận à?

Liễu Vi cởi áo khoác lộ ra chiếc áo trong bằng lông dê che bộ ngực, chiếc áo phùng lên và không ngừng rung động theo nhịp bước chân của Liễu Vi.

- Sống hòa thuận anh không có ý kiến gì, nhưng em thấy cô ta sẽ có thể sao?

Lâm Bắc Phàm nói chính là thật. Hắn đúng là hy vọng sống tốt với Long Yên Nguyệt.

- Tạm thời thì không. Cô ấy nói bảo em ở phòng ngủ, anh ở phòng khách, trong vòng một tháng sẽ tìm ra chứng cứ anh có người phụ nữ khác.

Liễu Vi trong lúc vô tình đã bán đứng chị em tốt của mình.

- Vậy ư? Vậy em nghĩ như thế nào?

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nhếch miệng cười cười tự giễu nhìn Liễu Vi:

- Em sẽ không tin là thật chứ? Chẳng lẽ em thực sự định để anh ở phòng khách, sau đó chờ một tháng nữa thì anh và em mỗi người một ngả?

- Tức à?

Liễu Vi dùng tay nhẹ nhàng đẩy đẩy Lâm Bắc Phàm, sau đó dựa vào vai Lâm Bắc Phàm mà nói:

- Tiểu Nguyệt không ở cùng chúng ta, chúng ta ở cùng một phòng hay không thì cô ấy sao biết được.

Câu trả lời này mặc dù không phải tốt nhất nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn miễn cưỡng hài lòng. Đây không phải là cho Long Yên Nguyệt mặt mũi, mà là nể mặt Liễu Vi. Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn bộ ngực sữa to tướng của Liễu Vi.

Sau khi cùng với Liễu Vi ở văn phòng một lần, Lâm Bắc Phàm đã nhìn rất lâu, bây giờ còn gì phải nhìn, trực tiếp ra tay mới được. Lâm Bắc Phàm thử thăm dò ôm Liễu Vi vào ngực. Thấy Liễu Vi không phản kháng, tay hắn liền không do dự đặt lên ngực Liễu Vi, không ngừng vuốt ve qua lớp áo.

- Ừ.

Liễu Vi dần trở nên mềm nhũn, hai tay cô ôm cổ Lâm Bắc Phàm, bộ ngực ép thẳng về phía Lâm Bắc Phàm. Bộ ngực chấn động lòng người đó làm Lâm Bắc Phàm không thở nổi.

Đầu Lâm Bắc Phàm vùi vào giữa hai bên ngực Liễu Vi, cảm giác này thật quá sướng. Hắn tham lam hưởng thụ một lúc rồi xoay người đảo khách thành chủ, xoay người đè Liễu Vi xuống ghế sofa, cúi đầu hôn đôi môi đỏ mọng của cô.

- A ... rèm cửa ... như vậy sẽ bị người ta thấy ...

Lâm Bắc Phàm đứng lên đi tới vài bước kéo rèm cửa xuống, thấy phía cũng có, hắn tiện thể đi vài bước đến phòng khách phía sau mà kéo rèm xuống thật nhanh. Liễu Vi thấy thế không khỏi giật mình, Lâm Bắc Phàm có phải vận động viên thể dục quốc gia không, sao xương hông lại mềm như vậy?

Sofa Feng nhập khẩu từ Pháp đúng là tuyệt, dù sao Lâm Bắc Phàm không định vào phòng ngủ chủ yếu là do hắn quá gấp. Người phụ nữ như Liễu Vi tuy rằng nhỏ nhắn nhưng lại lồi lõm đầy đủ, hơn nữa còn là cô gái nhìn cái là ra nước.

Liễu Vi đã 26 tuổi, là một người phụ nữ thành thực. Tuy rằng không có kỹ thuật gì nhưng chỉ riêng sự quyến rũ bản năng đã đủ để làm Lâm Bắc Phàm sướng đến run lên. Đặc biệt là từng cơn sóng nhiệt ập đến đúng là muốn lấy mạng Lâm Bắc Phàm. người phụ nữ này nếu dạy dỗ thì tương lai sẽ như thế nào?

Lâm Bắc Phàm đặt Liễu Vi lên sofa, một tay đã chui vào trong áo Liễu Vi, chạm thẳng tới đỉnh núi.

Liễu Vi liền ưỡn eo người nghênh đón, tuy rằng không quá thành thạo nhưng vẻ xấu hổ, trức trặc của cô càng làm cho Lâm Bắc Phàm bị kích thích. Lâm Bắc Phàm không ngừng sờ soạng trên người Liễu Vi, bên dưới đã cao vút lên.

Nhưng ngay vào lúc quan trọng thì điện thoại di động của Liễu Vi không ngờ lại vang lên.

Mẹ nó chứ cái thằng phá đám. Nhất định là thằng chó Trương Kế Bằng, sớm không gọi, muộn không gọi, lúc này gọi điện thoại làm gì? Lâm Bắc Phàm rất buồn bực nhưng làm hắn mừng như điên đó là Liễu Vi lại không để ý đến cuộc gọi.

Thích thích thích quá. Lâm Bắc Phàm dùng hành động điên cuồng hơn nữa mà báo đáp Liễu Vi.

Ở khúc nhạc điên cuồng này Liễu Vi quả thực là vút hết áo giáp, thấy cô bé đã sắp bại trận thì họa vô đơn chí. Cuộc gọi vừa này Liễu Vi không nghe nhưng bây giờ bên ngoài lại có tiếng chuông cửa không ngừng.

Dù là ai, ngay cả Tổng thư ký Liên Hợp Quốc đến thì Lâm Bắc Phàm cũng quyết định không để ý. Nhưng Liễu Vi không thể, Liễu Vi cố gắng đẩy Lâm Bắc Phàm, mặt đỏ hồng rồi nhỏ giọng nói:

- Có người tìm tới cửa chắc là bạn anh, hoặc là Tiểu Nguyệt, mau ra xem một chút.

Giờ phút này Lâm đại công tử đúng là rơi lệ đầy mặt. Hắn đã quyết định dù là ai đến thì món nợ hôm nay ông nhất định ghi nhớ.

- Vi Vi tỷ, em vừa gọi điện thoại cho chị, sao chị không nghe?

Sau khi cửa mở ra Long Yên Nguyệt liền lắc mình đi vào. Cô bé mở to đôi mắt cẩn thận đánh giá Liễu Vi một vòng. Thấy quần áo Liễu Vi vẫn ổn chỉ có vẻ mặt không đúng liền cảnh giác nhìn Lâm Bắc Phàm, cẩn rằng nói:

- Anh là đồ lưu manh, có phải muốn khi dễ Vi Vi tỷ giữa ban ngày không?

Hóa ra sau khi Long Yên Nguyệt về nhà liền ở trong nhà giám sát tình hình của Liễu Vi và Lâm Bắc Phàm. Cô thấy Lâm Bắc Phàm vội vàng kéo rèm xuống như vậy liền hiểu ngay được vấn đề nghiêm trọng nên lập tức gọi điện cho Liễu Vi. Thấy Liễu Vi không nghe điện, Long Yên Nguyệt không nhịn được nữa liền chạy với tốc độ trăm mét sang đây.

- Bà tám, bà là gì của Vi nhi?

Lâm Bắc Phàm hung hăng tát Long Yên Nguyệt một bạt tai ở trong lòng. Mẹ nó chứ, sớm biết là ngôi sao xấu này thì mình còn mở cửa làm gì? Không phải không có việc tự tìm việc sao?

- Tôi là em của Vi Vi tỷ. Khi tôi và Vi Vi tỷ biết nhau thì anh còn mặc bím. Hừ, đừng tưởng rằng dùng lời ngon tiếng ngọt lừa gạt được trái tim Vi Vi tỷ là có thể ra vẻ bề trên với bà đây.

Long Yên Nguyệt ở trước mặt Lâm Bắc Phàm đúng là không có hình tượng. Đương nhiên Lâm Bắc Phàm trong lòng Long Yên Nguyệt cũng sớm không còn hình tượng.

- Tôi yêu Vi nhi, Vi nhi cũng yêu tôi. Cô – ngôi sao xấu nói tôi treu gái ở ngoài, lấy chứng cứ ra đây.

Lâm Bắc Phàm gần như là gào lên với Long Yên Nguyệt:

- Cô đây là chia rẽ uyên ương, cô đang ghen tị, cô đang tự tay giết chết hạnh phúc của Vi Vi tỷ của cô. Cút, cút ngay cho ông. Căn nhà này ông mua với quyền hợp pháp, cô vào làm gì?

- Tôi vào thăm Vi Vi tỷ không được à? Nhà của anh thì sao? Bà đây cứ ở đây không đi, anh báo cảnh sát bắt tôi đi.

Long Yên Nguyệt trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm nhưng đúng là có chút sợ hãi nên vội vàng trốn ra sau lưng Liễu Vi.

Lâm Bắc Phàm hung hăng trừng mắt nhìn Long Yên Nguyệt, tôi nhìn, tôi nhìn, tôi nhìn chết bà tám này.

Long Yên Nguyệt cũng hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, tôi nhìn, tôi nhìn, tôi nhìn chết tên khốn kiếp này.

Bốn mắt nhìn nhau, trong không khí đầy mùi thuốc súng nhưng không ai chịu khuất phục. Hai người vẫn trừng mắt nhìn nhau.

Cuối cùng Long Yên Nguyệt vẫn không nhịn được, trong mắt cô bé thậm chí đã chảy nước mắt. Cô nháy nháy mắt và thua trận nhưng ngoài miệng vẫn tức giận nói:

- Hừ, trong mắt có bụi nếu không bà nhìn đến khi anh mệt mới thôi.

- Tiếp đi.

Lâm Bắc Phàm vẫn trừng mắt nhìn mà nói:

- Lại đây, hôm nay ông không trừng mắt nhìn khiến cô có thai ngoài tử cung cũng khiến cô đổ máu.

- Anh ... đồ không biết xấu hổ.

- Ngôi sao xấu đáng chết.

Lâm Bắc Phàm nuốt nước miếng tức giận nói:

- Về nhà cô đi, tôi không bao giờ muốn gặp người phụ nữ là cô. Nói thật với cô, tôi thật lòng với Vi nhi, ai cũng đừng hy vọng tách chúng tôi ra. Một tháng cũng không được, một ngày cũng không được.

Liễu Vi nghe thấy vậy đúng là có chút cảm động, nhưng đối với quan hệ giữa Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt thì cô không thể nói gì rồi.

Long Yên Nguyệt há hốc mồm thở hổn hển. Cô suy nghĩ một chút rồi như hạ quyết tâm nên cười lạnh nói:

- Lâm Bắc Phàm, đừng tưởng bà đây sợ anh. Nhìn vẻ hung ác của anh có phải là muốn ép bà ra đòn sát thủ?

- Cô không biết tôi chính là chuyên dọa người sao? Mau lấy ra đi, không lấy ra cô là bà tám.

- Anh ...

- Ra đòn sát thủ đi.

- Đây là tự anh tìm đó.

Long Yên Nguyệt giậm chân xoay người đi đến đầu phòng khách kéo rèm cửa lên, sau đó lớn tiếng gào về phía nhà mình:

- Bố. Lâm Bắc Phàm, anh ấy ... anh ấy không cần con .. hu hu hu...

106. Chương 106: Tai Họa Này Hơi Bị Lợi Hại Đây!

Điều này không những chỉ là Liễu Vi mà ngay cả Lâm Bắc Phàm cũng cảm thấy hoảng sợ. Thì ra cô gái này có đòn sát thủ, vì muốn chính mình và Liễu Vi tách ra mà không tiếc tự hạ thanh danh. Nước quá trong sẽ không có cá, người quá dễ thiện thì chẳng có ai chơi, tai họa này hơi bị lợi hại đây.

Nhà Long Yên Nguyệt và Lâm Bắc Phàm chỉ cách chưa tới ba mươi bước chân, hơn nữa ngay từ đầu Long Thiên Hữu và vợ đã chú ý đến những hành động của con gái, Long Yên Nguyệt lớn tiếng ồn ào, sao hai lão không nghe thấy được chứ?

Long Yên Nguyệt chính là đứa con độc nhất của Long gia, nghe thấy có người dám không cần con gái của chính mình, phản ứng đầu tiên của Long thái thái là phản, con mẹ nó phản hết rồi! Dù bầu trời Nam Thành có đổ sụp xuống cũng không có kẻ nào dám đến ức hiếp Long gia, vậy thì thằng oắt con kia quá kiêu ngạo rồi.

Long Thiên Hữu cũng muốn đập bàn tức giận, nhưng vừa nghĩ tới kẻ kia là Lâm Bắc Phàm thì lão già này vội co vùi lại. Tên Lâm Bắc Phàm kia cực kỳ si tình với con gái mình, sao lại nói không cần con mình được? Ngược lại con gái của mình hoàn toàn không biết chuyện người ta, bây giờ lại làm um xùm chuyện này lên thì rõ ràng có chút kỳ quặc. Đúng, xem ra chuyện này không thể xử lý theo cảm tính được, cần phải tính tảo.

- Ông này, người ta đang ức hiếp con gái của ông đấy!

Long thái thái cầm lấy móc phơi đồ giống như một con hổ cái phát điên nhìn chằm chằm vào Long Thiên Hữu.

- Nếu ông không nói rõ ràng trước sau chuyện này cho tôi biết, lão nương sẽ không để yên cho ông đâu. Nếu Long Yên Nguyệt nhà ta có bất kỳ tổn thất gì, dù ông có nói rõ chuyện này, tôi cũng không tha đâu. Giờ có muốn qua đó không? Hôm nay lão nương muốn hỏi ông có qua đấy không?

"Ôi! Bà vợ này, lúc trước khi yêu nhau thì hiền lành dịu dàng, nhưng sau này...Nghĩ lại thì nước mắt đầy mặt. Ghê tởm chính là Tiểu Nguyệt và bà vợ chính mình lại có cùng tính cách, ngoài đời thì là một phó cục trưởng giỏi giang, nhưng sau lưng...Long Thiên Hữu cảm thấy thương khi đưa Lâm Bắc Phàm đến đây. Một chàng thanh niên tốt, hơn nữa lại rất si tình với Tiểu Nguyệt, nhưng con gái mình lại...

- Còn đứng đó làm gì nữa? Không thấy con gái đang gọi sao?

- Đừng kéo tai anh, ôi ôi...Không phải anh đang đi theo em sao?

... ..

Khi đến trước cửa nhà Lâm Bắc Phàm thì Long thái thái đã đổi thành một bộ mặt cực kỳ hiền hậu. Bà gõ cửa, sau đó cười ha hả quét mắt nhìn ba người Lâm Bắc Phàm, cuối cùng lại tập trung ánh mắt lên người Lâm Bắc Phàm rồi nói:

- Thật vui về! Cậu chính là Tiểu Lâm sao?

- Mẹ, mẹ...Hu hu hu...Lâm Bắc Phàm không quan tâm đến con, hu hu hu... ..

Bản lĩnh diễn kịch của Long Yên Nguyệt đã thuộc loại xuất chúng, cô gái này khóc thật, vành mắt đỏ ửng, nước mắt rơi lã chã. Lúc này nhìn nàng giống như những vai diễn vì yêu mà muốn chết trong phim truyền hình. Nếu không sao nàng lại có thể tạo ra cảm xúc cực kỳ đau thương như vậy được?

- Nói vậy, Tiểu Nguyệt nhà chúng ta rất xinh đẹp, hơn nữa lại còn thùy mị và hiền lành, sao lại có kẻ nào không muốn con chứ?

Long thái thái giữ chặt cánh tay Long Yên Nguyệt, bà ngồi xuống ghế sa lông bên cạnh, sau đó dùng ánh mắt quét về phía Long Thiên Hữu.

Long Thiên Hữu lại càng hoảng sợ, lão vội vàng ho khan vài tiếng rồi trầm giọng nói:

- Trong tiểu khu mà làm náo loạn, còn ra thể thống gì nữa?

- Hu hu hu...Mẹ...Hu hu hu... ..

Long Yên Nguyệt thấy cha không đi vào vấn đề chính thì càng khóc càng lớn.

Lâm Bắc Phàm cũng không nói gì, hắn cảm thấy chột dạ. Trước đây hắn từng ở trước mặt Long Thiên Hữu nói mình yêu Long Yên Nguyệt thế nào, mà lúc đó Long Thiên Hữu cũng coi chính mình là con rể tương lai, nhưng không ngờ Long Yên Nguyệt lại vô sỉ đến mức độ này! Xem ra chính mình đã xem thường ngôi sao tai họa này rồi, hôm nay nhất định phải đối phó thật tốt, dù thế nào cũng không được làm tổn thương Vi Nhi.

- Chuyện này, rốt cuộc là thế nào?

Long Thiên Hữu cũng chỉ biết dùng bộ mặt nghiêm nghị để làm chuyện xấu, bởi vì Long thái thái ở trước mặt người ngoài thì chính là một người mẹ người vợ hiền hậu giống như một người phụ nữ chỉ biết lo chuyện nội trợ. Người không thấy nụ cười trên mặt Long thái thái cực kỳ hiền lành sao?

Liều Vi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lâm Bắc Phàm, nàng muốn biết rốt cuộc đầu cua tai nheo chuyện này là thế nào.

- Thế nào là thế nào?

Lâm Bắc Phàm hừ lạnh một tiếng, hắn nhìn Long Thiên Hữu mà mặt không đổi sắc tim không đập loạn rồi dùng giọng đồng dục nói:

- Kẻ khác muốn hãm hại Long Yên Nguyệt, chủ vì muốn cháu bảo vệ Long Yên Nguyệt mà đến tận cửa nhờ trợ giúp. Chú nói chỉ cần cháu bảo vệ tốt cho con gái thì sẽ gả nàng cho cháu, điều này có phải thật không? Chuyện chú đi đến Kim Sắc Hải Ngạn tìm cháu thì Vi Nhi cũng biết.

- Điều này... ..

Lâm Bắc Phàm nói rất đúng, nhưng điều kiện tiên quyết là Lâm Bắc Phàm phải nói hắn yêu mến Tiểu Nguyệt mức độ nào, mình mới đồng ý.

- Thế này là sao? Không ngờ chú đường đường là Giám đốc công an Nam Thành mà cũng dám làm chuyện ức hiếp kẻ lương thiện. Nhưng chú là Giám đốc mà cháu chỉ là một dân đen, cháu biết rõ phải bắt buộc đồng ý chuyện này, cho nên lúc đó chỉ có cách đáp ứng thôi.

Lâm Bắc Phàm hình như cực kỳ oan ức, hắn cúi đầu xuống rồi nói tiếp:

- Cháu mạo hiểm tính mạng cứu Long Yên Nguyệt, điều này Long Yên Nguyệt hoàn toàn hiểu rõ. Sau khi Long Yên Nguyệt đã bình an, cháu muốn trở về Nam Thành làm việc, nhưng Long Yên Nguyệt lại đứng trước mặt cháu nói vậy, nội dung lời nói rất khó nghe, cháu cũng không muốn nhắc lại.

Long Thiên Hữu cảm thấy rất bức bối, nhưng lão lại không dám nổi giận! Một là lão đến đây thì đã biết rõ con gái mình không bị Lâm Bắc Phàm ức hiếp, nếu như giữa hai người nhất định có một người không chịu nói đạo lý thì chắc chắn người đó là con gái của mình chứ không phải Lâm Bắc Phàm. Hai là Long Thiên Hữu cũng sợ, ai biết được tên Lâm Bắc Phàm này nặng nhẹ thế nào? Nếu qua mặt hắn thì sợ rằng tất cả mọi người đều đi tong hết.

- Giám đốc Long, sáng hôm nay khi cháu chuyển đến nhà mới thì đã gặp chú, nhưng chú thì sao? Chú lại quay đầu bước đi, chú sợ gì chứ? Chú sợ cháu sẽ chuyển vào ở trong nhà, sợ cháu chây lì ở mãi nhà chú chẳng chịu đi phải không?

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười tự giễu cợt, sau đó hắn dùng ánh mắt hèn mọn nhìn Long Thiên Hữu:

- Giám đốc Long, tuy chú quyền cao chức trọng nhưng điều này không liên quan đến lòng tự tôn của cháu. Lúc này cháu nó cho chú biết, đừng tưởng mình là Giám đốc mà giỏi lắm, nói không chừng Lâm Bắc Phàm cháu rèn luyện hằng ngày vẫn còn cao hơn so với chú! Từ khi bắt đầu cháu đã không nghĩ tới chuyện làm con rể nhà chú, hôm nay cháu chuyển vào tiểu khu Lệ Uyển chẳng qua chỉ là mua một nhà mới mà thôi.

Lâm Bắc Phàm khoa chân múa tay, vẻ mặt rất nghiêm túc, giống như cả nhà Long Thiên Hữu hợp sức lại ức hiếp hắn vậy. Liễu Vi ở bên cạnh cảm thấy cực kỳ đau lòng, nhưng trước mặt cả nhà Long Thiên Hữu cũng không dám làm ra những hành vi quá thân mật. Cô dịu dàng kéo vạt áo Lâm Bắc Phàm.

- Tiểu Lâm Tử, trong chuyện này có chút hiểu lầm, lúc trước là cháu... ..

- Hiểu lầm sao? Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do chứ? Chú là Giám đốc công an muốn nói gì mà chẳng được, dù chú nói cháu giết người thì cũng phải chịu. Nhưng chú đừng nghĩ có thể uy hiếp được cháu, hôm nay dù thế nào, cùng lắm thì chú bắt cháu giam vào nhà lao vài năm.

Nếu là ngày thường thì sợ rằng Long Thiên Hữu đã vỗ cho Lâm Bắc Phàm một bạt tai, nhưng lúc này lão không dám làm gì Lâm Bắc Phàm. Vì muốn xuống đài mà lão cáo già này đành phải nghiêm trang nói:

- Nói vậy, hễ là người có quốc tịch Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa thì đều là công dân Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa. Pháp luật đất nước đều công bằng đối với mọi người, quốc gia chúng ta tôn trọng vào bảo đảm nhân quyền, dù là công dân nào cũng được hưởng những quyền lợi từ hiến pháp và pháp luật. Dù ta là Giám đốc công an cũng không thể vu oan cho cháu được, điều này thì cháu cứ yên tâm, cho nên nếu có chuyện gì thì hai ta cùng nhau tranh luận là được.

- Phải không đấy? Giám đốc Long hiểu rõ pháp luật nhưng có điều cháu lại là một người cực kỳ thiếu kiến thức.

- Cháu không hiểu về pháp luật à, sao không đi tìm hiểu?

Long Thiên Hữu dùng ánh mắt rên rỉ chỉ tiếc không thành thép nhìn Lâm Bắc Phàm, lão cáo già bị phần nói:

- Đã là công dân Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, sao lại không biết hiến pháp chứ? Phải biết rằng những kẻ không biết hiến pháp sẽ rất dễ nguy hại đến tình hình an ninh trật tự công cộng. Thân là Giám đốc công an Nam Thành, chú phải có trách nhiệm phổ cập lại một vài kiến thức pháp luật cho cháu biết. Tất cả công dân Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa vừa tròn mười tám tuổi, không phân biệt dân tộc, chủng tộc, giới tính, nghề nghiệp, xuất thân gia đình, tín ngưỡng tôn giáo, trình độ giáo dục, tài sản bản thân, kỳ hạn cư trú, đều có quyền bầu cử và ứng cử, nhưng ngoại trừ những người bị tước đoạt quyền lợi chính trị... ..

- Khụ!

Âm thanh ho khan của Long thái thái đã cắt ngang lời nói của Long Thiên Hữu, sau đó bà nở nụ cười hiền lành với Lâm Bắc Phàm rồi nói:

- Tiểu Lâm Tử, có vẻ Giám đốc Long đã ức hiếp cậu rồi, hơn nữa Tiểu Nguyệt nhà chúng ta cũng đã làm phiền cậu. Tuy cô tin cậu nhưng cũng không thể nghe theo lời nói của một bên được.

Long Thiên Hữu thở phào một hơi nhẹ nhõm, chỉ cần không bắt mình đưa đầu ra là được, cứ để bà nương này và Lâm Bắc Phàm đấu đá với nhau cho đẹp.

- Tiểu Nguyệt, đừng khóc nữa, nghe mẹ nói! Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Long Yên Nguyệt sụt sịt mũi, xoa xoa hai mắt, lợi dụng cơ hội này liếc về phía Lâm Bắc Phàm. Khi thấy Lâm Bắc Phàm dùng ánh mắt hung hăng nhìn chằm chằm thì Long Yên Nguyệt cũng không khách khí mà trừng mắt nhìn lại, sau đó nàng ra vẻ cực kỳ đau thương rồi run rẩy nói:

- Con gái không sợ cường quyền, chỉ chấp hành pháp luật theo lẽ công bằng nên đắc tội với một đại nhân vật. Kẻ kia ghi hận trong lòng nên mời sát thủ đến Nam Thành. Tuy Lâm Bắc Phàm này chỉ là một tên bảo vệ bình thường nhưng thân thủ lại không tầm thường. Ba ba đã vì an toàn của con mà đi tìm sự trợ giúp từ Lâm Bắc Phàm.

Khi nghe thấy có sát thủ muốn động đến con gái mình, vẻ mặt Long thái thái trở nên tái xanh. Lúc này bà quay đầu liếc về phía Long Thiên Hữu, ánh mắt kia giống như đang muốn nói: “Ông ơi là ông, có vẻ xương cốt vẫn còn cứng rắn lắm! Không ngờ chuyện lớn như vậy mà còn dẫu cả vợ mình!”

- Nào ngờ tên Lâm Bắc Phàm này nói muốn cứu con cũng được nhưng phải gả cho hắn làm vợ. Người này vì muốn để ba ba tin tưởng mà cố ý nói hấn yêu con thế nào, nhiệt tình với con ra sao.

Long Yên Nguyệt hừ lạnh một tiếng, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Kẻ này đúng là lưu manh, không biết cảnh giới vô sỉ đã đạt đến mức độ nào rồi. Hắn lại hướng về phía Vi Vi tỷ tỏ ra ân cần, thậm chí còn lừa gạt cả tâm hồn thiếu nữ của Vi Vi tỷ, nhưng mặt khác hắn còn muốn hãm hại con.

- Chuyện này có phải là như vậy không?

Long thái thái quay đầu nhìn Long Thiên Hữu, bà dùng giọng nói u ám hỏi một câu.

Long Thiên Hữu cảm thấy rất nhức đầu, Tiểu Nguyệt rõ ràng không yêu mến Lâm Bắc Phàm, vốn những lời nói vừa rồi của Lâm Bắc Phàm đã tạo cơ hội cho Tiểu Nguyệt cắt đứt quan hệ với hắn. Nhưng tình hình trước mặt đã nói rõ, Tiểu Nguyệt hình như đang muốn lôi kéo Lâm Bắc Phàm, vậy đây rốt cuộc có chuyện gì đang xảy ra? Khi bị ánh mắt tràn đầy sát khí của lão bà cường bức, Long Thiên Hữu bất buộc phải khuất phục, lão gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Tất cả mọi người ở đây đều có thể nghe được câu trả lời của Long Thiên Hữu không được tình nguyện.

- Tiểu Lâm Tử, đây là do cậu không đúng, đã ảnh hưởng đến mối si tình của Tiểu Nguyệt nhà ta rồi.

Long thái thái có chút tức giận nói.

- Vi Vi tỷ, chị đã thấy chưa? Bây giờ chắc chị đã biết tên Lâm Bắc Phàm này là loại người gì rồi chứ?

Long Yên Nguyệt dùng ánh mắt hưng phấn nhìn Liễu Vi rồi nói.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, hắn móc từ trong túi quần ra một điều thuốc rồi châm lửa, sau đó hít vài hơi thật sâu, vẻ mặt lộ ra nụ cười tự giễu.

- Ôi! Xem ra lão đại bắt đầu ra tay rồi. Long Yên Nguyệt ơi là Long Yên Nguyệt, dù người có vô sỉ và da mặt có dày thế nào thì vẫn còn rất non so với lão đại.

Tất cả tình cảnh xảy ra đều được Tiểu Kim nhìn thấy, lúc này trong lòng nó cực kỳ cảm khái...

107. Chương 107: Tiểu Lâm Ca Toàn Thắng Ngôi Sao Tai Họa.

Thực tế thì Liễu Vi cũng không hiểu tất cả những gì đã xảy ra giữa Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt. Nhưng lúc này ít nhất Liễu Vi cũng hiểu một chuyện, đó là mấy ngày trước Lâm Bắc Phàm xin nghỉ là để

bảo vệ an toàn cho Long Yên Nguyệt, hơn nữa lại còn phải mạo hiểm tính mạng. Ngoài những thứ đó ra, Liễu Vi cũng hiểu được Lâm Bắc Phàm sẽ không nói ra những lời kia với Long Yên Nguyệt được. Sau hai năm, Liễu Vi cảm thấy mình đã hiểu một ít về Lâm Bắc Phàm. Ngược lại con bé Long Yên Nguyệt kia nhìn như muốn dùng trăm phương nghìn kế để kéo mình và Lâm Bắc Phàm ra xa nhau.

- Hừ hừ! Lúc này anh còn gì để nói nữa?

Khóe miệng Long Yên Nguyệt đã lộ ra một nụ cười đắc ý.

Lâm Bắc Phàm hít vào một hơi thuốc thật sâu, nụ cười chế giễu trên mặt lại càng rõ ràng. Âm thanh tiếng cười của hắn phát ra những điều bất đắc dĩ và chán chường làm Liễu Vi cảm thấy rất đau lòng. Lâm Bắc Phàm lặng lẽ nhìn Long Yên Nguyệt thật lâu, thật lâu.

- Nhìn gì? Đừng tưởng tôi sợ anh nhé!

Long Yên Nguyệt không khỏi cảm thấy chột dạ, nhưng lại mạnh miệng và trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Cô mà sợ tôi sao? Đường đường là con gái của Giám đốc công an Nam Thành, đệ nhất phó cục công an khu Bản Kiều Long - Yên Nguyệt tiểu thư, cô mà sợ tôi sao? Ha ha!

Lâm Bắc Phàm giống như một người phương bắc bị sói cắn bị thương, trong đôi mắt lộ ra vẻ u buồn và bất đắc dĩ, giọng nói đã bùng nổ đến giới hạn.

- Tôi có là lưu manh, là vô lại, là hỗn đản được chưa? Nhưng tôi chỉ hy vọng cục trưởng giờ cao đánh khẽ, không nên chấp nhất với loại lưu manh như tôi.

- Anh...

Sau khi Long Yên Nguyệt nhìn thấy bộ dạng Lâm Bắc Phàm trở nên như vậy thì mơ hồ cảm thấy chuyện lớn không ổn. Tên khốn kiếp kia đang muốn đập nôi chìm thuyền, phá rồi lại lập. Nếu cứ như vậy thì Vi Vi tỷ nhất định sẽ vì đồng cảm mà không thềm để ý đến chân tướng sự việc.

- Đủ rồi, cục trưởng Long, cô đã thắng, tôi thừa nhận chính mình là một tên lưu manh, cô còn muốn gì nữa đây?

Lâm Bắc Phàm đứng thẳng người lên, thậm chí còn trở nên lão đạo. Hắn đi tới cửa chính rồi mở ra, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía đám người Long Yên Nguyệt. Thậm chí khi ánh mắt của hắn dừng lại trên người Liễu Vi cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng.

- Lúc này xin mời các vị đi ra ngoài, đây là nhà của tôi!

- Kể cả em sao?

Liễu Vi quay đầu, ánh mắt của cô nhìn Lâm Bắc Phàm rất dịu dàng, rất triu mến.

Lâm Bắc Phàm nuốt nước miếng, hắn nhắm mắt lại rồi đặt đầu lên khung cửa cười khổ nói:

- Em còn tin tưởng một tên lưu manh như anh sao?

Khi Lâm Bắc Phàm nhắm mắt lại thì dùng sức rất mạnh, hắn tưởng sẽ tuôn ra được hai giọt nước mắt nhưng lại chẳng có thứ gì, điều này làm hắn cảm thấy rất đáng tiếc.

Nhưng chỉ bấy nhiêu đã là quá đủ, trái tim Long Yên Nguyệt đã đập lên rất mạnh; hai người Long Thiên Hữu và Long thái thái đưa mắt nhìn nhau; còn Liễu Vi, lúc này trái tim cô đã tan nát. Cô cắn chặt răng, nếu như không hết sức không chết thì sợ rằng đã sớm lên tiếng trong đau đớn rồi.

- Em không có lý do gì để nghi ngờ anh!

Liễu Vi vừa nói xong lời này thì hai hàng lệ đã không thể kìm được nữa mà rơi xuống lã chã.

- Thật vậy sao?

Lâm Bắc Phàm mở to mắt, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng và cảm động.

- Vi nhi, em thật sự đang nghi ngờ vậy sao?

- Anh thật ngốc, anh là một tên đầu gối, chẳng lẽ anh tưởng rằng chỉ vì điều này mà em sẽ bỏ đi sao?

Lúc này Liễu Vi đã gạt bỏ tất cả hình tượng, cô vội vàng phóng lên phía trước rồi nhảy hẫng vào lồng ngực Lâm Bắc Phàm. Lúc đầu Liễu Vi khóc rất lớn, sau đó lại trở nên nức nở:

- Hu hu hu hu...Tại sao lại cậy mạnh chứ? Vì sao không nói cho em biết tất cả mọi chuyện...Anh đúng là kẻ ngốc, rất ngốc...Hu hu hu hu...

Lâm Bắc Phàm rất cảm động, hấn ôm chặt Liễu Vi rồi khẽ nói:

- Cô bé ngốc, nếu anh nói cho em biết, chẳng phải để em lo lắng sao?

- Hu hu hu hu...

Liễu Vi ôm chặt cổ Lâm Bắc Phàm, tiếng khóc của cô càng lúc càng lớn.

Long Yên Nguyệt khẽ nhếch miệng, cô trợn mắt há mồm nhìn tất cả tình cảnh xảy ra trước mắt, mọi thứ đều đã nằm trong tầm kiểm soát của mình, vì sao chứ? Vì sao cuối cùng tên lưu manh kia chỉ tỏ ra yếu kém là có thể lật ngược thế cờ?

Long Thiên Hữu giống như đã lọt vào trong sương mù, con bà nó, đây rốt cuộc đang chơi trò gì? Nhưng lão cáo già này cũng không dám đi, mà ở lại thì cảm thấy giống như kim châm trên lưng. Lão già này vội làm bộ móc điện thoại ra rồi bắt máy:

- Alo...Sao? Có trọng án? Được được được, lập tức không chế hiện trường, sơ tán quần chúng, ta tới ngay!

Vừa nói, lão cáo già này vừa bước vội ra khỏi nhà Lâm Bắc Phàm.

Sau khi thấy bộ dạng của Lâm Bắc Phàm và Liễu Vi thì Long thái thái cũng thấy cảm động. Nhưng khi nhìn thấy con gái mình không chiếm được thượng phong thì ưỡn ngực quay đầu nhìn con, bà trầm giọng nói:

- Tiểu Nguyệt, rốt cuộc là tình hình thế nào? Trong mắt mẹ không được phép có một hạt cát nào, con không cần sợ, cứ nói rõ mọi chuyện đã xảy ra.

Vì bao che khuyết điểm cho con mà Long thái thái cũng không quản cái quái gì là từ mẫu, bà nương này chuẩn bị lộ ra bộ mặt thật...

Long Yên Nguyệt thấy Liễu Vi khóc muốn chết đi sống lại, cô nhịn không được phải đứng thẳng lên rồi cắn thật nói:

- Vi Vi tỷ, chị tin...

- Đủ rồi!

Liễu Vi quay đầu lại, cô dùng hai mắt đầy lệ nhìn về phía Long Yên Nguyệt, khóe miệng cô liên tục run rẩy:

- Tiểu Nguyệt, em cũng biết, chị lúc nào cũng coi em như ruột của mình, vì vậy mới nuông chiều em như vậy. Chị không biết giữa em và Lâm Bắc Phàm đã có những hiểu lầm gì, chị chỉ biết Lâm Bắc Phàm vì giúp em mà bị thương. Anh ấy đã mạo hiểm tính mạng bảo vệ cho em, cho dù em có hiểu lầm lớn thế nào cũng phải đặt trên bàn cân sinh tử mà hóa giải tất cả đi chứ? Em đã lợi dụng nhiều cơ hội để làm khó dễ Lâm Bắc Phàm, chị cũng đã nhiều lần dung túng, nhưng hôm nay em đã hơi quá đáng rồi! Chị cũng không muốn nói thêm gì nữa, bây giờ, lập tức... Lập tức đi ra ngoài cho chị!

- Em...

Long Yên Nguyệt muốn giải thích thêm nhưng Long thái thái là người đã thành tinh, bà thấy Lâm Bắc Phàm và Liễu Vi đang cùng nhau đứng trên một mặt trận, lúc này sức mạnh của tình yêu đã là một cộng một nhưng lớn hơn hai rất nhiều lần. Nhìn thấy tình cảnh Long Yên Nguyệt và Liễu Vi đã cùng hợp nhất, Long thái thái biết rõ nếu ở lại cũng không có gì tốt, bà vội vàng kéo tay con gái để miễn cho tình hình chiến sự leo thang đến mức căng thẳng.

- Hu hu hu hu...Hu hu hu hu...

Ông trời ơi, cô gái Long Yên Nguyệt này đang khóc lớn như loa phóng thanh. Tiếng khóc của cô giống như nát gan vỡ phổi, khàn giọng khóc rống, khí thế mãnh liệt, bộ dạng đau thương của Long Yên Nguyệt lúc này cũng chẳng kém Liễu Vi.

“Ha ha! Biết rõ lợi hại của anh chưa chừng? Chừng đúng là ngôi sao tai họa, tất cả đều tự mình chuốc lấy nhé!”

Lâm Bắc Phàm biết rõ Long Yên Nguyệt đang khóc thật lòng, không phải giả vờ, nhưng hắn sẽ không mềm lòng. Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân mình.

Trong thời gian tới, Long Yên Nguyệt này chính là kẻ địch của mình.

Lâm Bắc Phàm tất nhiên sẽ không quên ném đá xuống giếng với kẻ địch, hắn cười lạnh nói:

- Khóc đi, chiều này đã không còn tác dụng gì nữa rồi bé ơi!

- Hu hu hu hu...Hu hu hu...

Long Yên Nguyệt hầu như đã muốn bùng nổ, cô rất muốn chết. Cô bé này gào lên một lúc rồi dùng hai tay ôm đầu xông ra ngoài, lúc xuống đến dưới lầu rồi mà vẫn không thể nhận được trở nên điên cuồng:

- Hu hu hu hu hu hu...

Khi Long thái thái đi ra ngoài thì dùng ánh mắt sâu xa nhìn về phía Lâm Bắc Phàm:

- Hừ hừ! Lâm Bắc Phàm cậu nhớ đấy, lão nương sẽ không bỏ qua đâu.

Sau khi đóng cửa lại, Lâm Bắc Phàm mới thở phào nhẹ nhõm. Dù tương lai thế nào, hôm nay Tiểu Lâm ca cũng có kinh hoàng nhưng không xảy ra nguy hiểm tính mạng.

- Bắc Phàm, thời gian qua đã khổ cực cho anh rồi!

Liễu Vi dùng đôi bàn tay trắng nõn ôm lấy gương mặt Lâm Bắc Phàm, hai vai cô vẫn còn run rẩy.

- Anh yên tâm, dù kẻ nào, dù chuyện gì, cũng không thể tách rời hai chúng ta!

- Vi Nhi, em thật tốt!

Lâm Bắc Phàm khẽ thở dài, hắn dịu dàng ôm Liễu Vi vào lồng ngực.

“Nếu mình không phải tu luyện Long Tu Bảo Điển thì chắc chắn sẽ sống cả đời với chỉ một mình Liễu Vi. Điều này không thể nói Tiểu Lâm ca phong lưu được, mà phải chấp nhận rằng Liễu Vi là người phụ nữ vĩ đại, vì vậy mới được Tiểu Lâm ca yêu bằng tất cả tâm ý.”

Lâm Bắc Phàm khẽ hôn vành tai Liễu Vi, trong lòng thầm nhắc lại những suy nghĩ của mình...Dù thế nào cũng không thể để phụ nữ của mình bị tổn thương.

...

Vì lần này Tiểu Lâm ca giao chiến toàn thắng với Long Yên Nguyệt, nên mấy ngày tiếp theo chẳng biết có phải vì Long Yên Nguyệt sợ hay không mà chưa từng xuất hiện trước mặt Lâm Bắc Phàm. Nhưng Lâm Bắc Phàm biết rõ cô gái Long Yên Nguyệt này sẽ tuyệt đối không nhận thua.

Dù sao thì Lâm Bắc Phàm đã cùng sống hai ngày hạnh phúc cùng Liễu Vi, đặc biệt là về đêm.

Nhưng mỗi khi Lâm Bắc Phàm về nhà thì đều cảm giác được có một đôi mắt cảnh giác đang nhìn chăm chăm vào chính mình. Hắn biết rõ đó chính là Long thái thái. Nhiều lần bà nương kia còn cầm trong tay một chai xì dầu rống, nhưng mỗi lần như vậy Lâm Bắc Phàm đều có kinh hoàng nhưng không nguy hiểm, hắn đều trở về an toàn.

Năm ngày sau tiền thắng của Lâm Bắc Phàm đã được tính sổ sách ở Kim Ngọc Thiên Đường, không nhiều không ít, chỉ là năm tỉ nhân dân tệ. Tuy Lâm Bắc Phàm không có khái niệm rõ ràng về tiền bạc nhưng năm tỉ vẫn làm cho người ta kinh hoàng. Khi Lâm Bắc Phàm đi đến ngân hàng xác minh thì chỉ nhếch môi cười ngậy ngô nhìn nhân viên ngân hàng làm việc. Con bà nó, Tiểu Lâm ca bấy giờ chính là tỉ phú hàng thật giá thật đấy nhé.

Tuy nhân viên ngân hàng cảm thấy nụ cười của Lâm Bắc Phàm rất ngu dốt, nhưng cô cũng không dám nói. Cô gái này thậm chí còn có suy nghĩ viển vông, chẳng lẽ người đàn ông này đang muốn tán tỉnh mình? Nếu thật sự hắn muốn cưới mình, chẳng biết mình có nên đồng ý không? Nói thừa, tất nhiên phải “chơi” ngay.

Quản lý ngân hàng muốn tự mình liên lạc với Lâm Bắc Phàm để giúp quản lý tài sản, nhưng lúc này tên kia lại tự động đi đến, sao dám chậm trễ chứ? Năm tỉ gửi ngân hàng thì sẽ là loại người gì? Đây là loại khách hàng cấp bậc kim cương đấy.

Khi vị quản lý gặp Lâm Bắc Phàm thì cúi đầu khom lưng, tên này chỉ đơn giản đưa ra một yêu cầu, nếu có thể thì xin Lâm Bắc Phàm đừng chuyển tiền ra ngoài. Lâm Bắc Phàm cũng chẳng muốn khách sáo với tên này, hắn chỉ thuận miệng nói vài câu cho vui, lại thuận tiện uống vài chén trà thơm rồi bỏ đi.

Đối với số tiền năm tỉ này, Lâm Bắc Phàm đã sớm có mục đích đầu tư sơ bộ trong đầu rồi. Đầu tiên hắn vung tay đưa cho Tiểu Yêu một tỷ, nếu dùng một tỷ cũng không kéo được Hồ Điệp bang lên thì như vậy cũng chỉ coi như vứt đi ít tiền mà thôi. Tiếp theo hắn dùng hai tỷ để xây dựng một trung tâm giải trí mới ở Nam Thành. Thật ra điều này cũng vì lo cho Hồ Điệp bang, vì chính mình là cơ quan đầu não của Hồ Điệp bang ở Nam thành.

Nam Thành đã có Kim Ngọc Thiên Đường, nhưng cũng không có vấn đề gì, Kim Ngọc Thiên Đường dành cho những nhân vật tai to mặt lớn mà thôi. Nếu là một trung tâm giải trí dành cho những tầng lớp trung tầng bình thường hoặc một vài người có ít tiền, Lâm Bắc Phàm muốn xây dựng một trung tâm giải trí như vậy.

Trung tâm giải trí này gọi là cái quái gì nhỉ? Dạ điểm sao? Đúng vậy, Dạ Điểm!

- Huynh đệ, anh tìm tôi sao?

Trương Kế Bằng kiêu ngạo gõ cửa phòng an ninh, hắn đẩy gọng kiếng vàng lên sống mũi rồi xoay người đóng chặt cửa lại. Sau khi xoay lại thì trên mặt tràn đầy nụ cười:

- Nói thật đi, có phải anh và Liễu tổng đã làm cái kia rồi phải không?

Lâm Bắc Phàm nằm nghiêng trên mặt ghế, hắn cũng không quay đầu lại hoàn toàn nhìn Trương Kế Bằng, hắn cũng không nói điều gì mà chỉ hít vào một hơi thuốc thật sâu.

- Huynh đệ, chẳng lẽ có kẻ thù tìm đến nữa sao?

Trương Kế Bằng nhú mày, hắn suy nghĩ một chút rồi ra vẻ trượng nghĩa nói:

- Không sao, cùng lắm chúng ta bỏ hết mọi thứ, tôi có bà con ở Quảng Đông, bên kia làm ăn cũng không tệ lắm đâu...Nhưng anh và Liễu Tổng...

108. Chương 108: Gọi Tôi Là Tiểu Lâm Ca Hoặc Là Lão Đại.

Lâm Bắc Phàm gõ nhẹ đầu thuốc cho tàn rơi xuống, hắn quay đầu nhìn Trương Kế Bằng rồi khẽ cười nói:

- Anh có ba năm kinh nghiệm quản lý ở khách sạn cấp năm sao phải không? Nếu để anh quản lý một trung tâm giải trí giống như Kim Ngọc Thiên Đường, anh nắm chắc được bao nhiêu phần?

Trương Kế Bằng trở nên ngẩn ngơ, hắn cười ngạo nghễ nói:

- Chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng, Thiên Lý mã thường có nhưng Bá Nhạc thì không. Có ai ngờ một nhân viên quản lý nho nhỏ của Kim Sắc Hải Ngạn lại là một thiên tài tuyệt đỉnh chứ?

- Tôi biết!

Lâm Bắc Phàm nheo mắt lại như cười như không nhìn Trương Kế Bằng:

- Cho nên hôm nay tôi muốn tìm anh nói chuyện.

- Huynh đệ, anh...

Trương Kế Bằng định nói Lâm Bắc Phàm hay giỡn, nhưng khi hắn nhìn thấy hàn quang từ trong mắt Lâm Bắc Phàm lóe lên khắp bốn phía thì không khỏi giật mình mà trở nên trầm mặc. Trương Kế Bằng cười xấu hổ nói:

- Tuy tôi rất chuyên nghiệp ở vấn đề này nhưng đối với những trung tâm giải trí có cấp bậc như Kim Ngọc Thiên Đường thì cũng không thể nắm chắc được, bởi vì lý luận tri thức có cực hạn rất lớn. Mặt khác...Tôi còn chưa từng vào làm trong những nơi như Kim Ngọc Thiên Đường bao giờ, điều này cần phải quan sát và nghiên cứu thực địa cho rõ ràng.

Lâm Bắc Phàm hít vào một hơi thuốc, hắn thản nhiên nói:

- Tôi tới Nam thành hai năm rồi, người quen cũng không có nhiều lắm, bạn bè cũng rất ít, nhưng tôi đã coi anh là huynh đệ. Kể từ ngày mai, anh phải thường xuyên đến Kim Ngọc Thiên Đường, tôi sẽ đưa cho anh năm triệu nhân dân tệ, mặc kệ anh vui chơi thể nào nhưng trong một tuần lễ phải xài hết số tiền này ở Kim Ngọc Thiên Đường, không để lại một đồng bạc nào!

- Năm...Năm triệu sao?

Trương Kế Bằng nuốt vội một ngụm nước miếng, hắn mở to mắt hoảng sợ nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Đúng vậy, năm triệu! Cho anh năm triệu ra ngoài vui chơi, một là để anh biết rõ hình thức hoạt động của Kim Ngọc Thiên Đường, hai là vì ngày sau anh có thể kiếm về cho tôi lợi nhuận hơn năm triệu. Tất nhiên anh cũng có thể lựa chọn cách cầm theo năm triệu của tôi rời khỏi Nam thành, tùy tiện tìm một địa phương nào đó mai danh ẩn tích để có một cuộc sống gia đình yên ổn.

- Anh...Anh không sợ tôi mang năm triệu bỏ đi sao?

Trương Kế Bằng trợn tròn mắt, thậm chí hắn đã xem nhẹ một vấn đề, chính là ngay từ đầu cách Lâm Bắc Phàm nói chuyện đã hoàn toàn nhập vào người Trương Kế Bằng, lúc này Trương Kế Bằng hoàn toàn không chút nghi ngờ Lâm Bắc Phàm có năm triệu.

Lâm Bắc Phàm nhếch khóe miệng lên lộ ra một nụ cười cực kỳ lông bông:

- Sợ, nhưng tôi vẫn sẵn lòng tin tưởng huynh đệ của mình. Trước tiên tôi đưa cho anh năm triệu nhưng sau đó lại đầu tư hai tỷ nhân dân tệ, tất cả số tiền này dùng như thế nào thì đều do anh tính.

- Huynh đệ tốt!

Về mặt Trương Kế Bằng vì kích động mà đỏ bừng, người ta vung tay cho mình năm triệu chính là coi chính mình là huynh đệ! Sau này còn có hai tỷ nữa, đây là bao nhiêu tiền, cái này cần phải có mức độ tín nhiệm thế nào đây? Giọng nói của Trương Kế Bằng đã bắt đầu run rẩy:

- Tôi không dám cam đoan những thứ khác, nhưng tôi dám khẳng định sẽ vì Dạ Điểm mà dốc hết tất cả tinh lực và tâm huyết.

- Rất tốt!

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, hắn thấy vẻ kiên quyết trong mắt Trương Kế Bằng còn mang theo vài phần chân thành:

- Nếu anh đồng ý thì sau này ở bên ngoài anh có thể gọi tôi là Tiểu Lâm ca hoặc là lão đại, tôi vẫn coi anh là huynh đệ nhưng đây là quy củ!

- Lão đại!

Trương Kế Bằng cũng không dám hàm hồ, hắn nói ra một câu rất lưu loát. Hắn cảm thấy tài năng của Lâm Bắc Phàm cũng đủ cho chính mình phải ngửa mặt trông lên, cả đời ngưỡng vọng!

... ..

Mộc Tiểu Yêu đang cầm điện thoại trong tay, cô đang ngồi trên tảng đá ven hồ chứa nước đối diện Lâm Gia Thôn, yên lặng nhìn những con sóng bập bềnh.

Vừa rồi Tiểu Yêu đã nhận điện thoại của lão đại, hắn chịu cho mình một tỷ tài chính, để chính mình giúp Hồ Diệp bang phát triển. Kế hoạch của lão đại là gì? Chẳng lẽ là vì tiền sao? Điều này chắc chắn không phải, nếu lão đại vì tiền thì một tỷ cũng đủ cho hắn tiêu dao cả đời. Hơn nữa với thủ đoạn của lão đại thì muốn làm gió nổi nước dâng trong tay của Nam Thành nhất ca Đường Thiết Sơn cũng không khó.

Chẳng lẽ cái lão đại muốn chính là thế lực của Hồ Diệp bang? Đây cũng không đúng, lão đại thanh tâm quả dục, chính mình chỉ muốn khuất nhục làm một tên bảo vệ nho nhỏ ở Kim Sắc Hải Ngạn. Nếu hắn muốn phát triển xã hội đen thì sợ rằng hắc đạo Nam Thành đã sớm nằm trong tay từ lâu rồi.

Không cần tiền, không cần thế lực, vậy chẳng lẽ lão đại cần mình sao? Gò má Tiểu Yêu đã nóng lên, mình cũng đã là vị hôn thê của lão đại, nhưng cho tới bây giờ lão đại vẫn còn chưa chạm đến mình, ngay cả hôn cũng chưa từng.

Tiểu Yêu nghĩ lại cũng cảm thấy có chút đau lòng, mình gia nhập hắc đạo cũng chỉ vì mối thù của gia đình, khi mình phát triển Hồ Diệp bang lớn mạnh thì nhất định sẽ đòi lại một công đạo cho Mộ gia, còn chuyện mình có thể thắng hay không thì ai biết được chứ? Lần này trở về Nam thành, nhất định phải tìm lão đại. Dù sao mình đã chấp nhận người đàn ông này thì tại sao không dâng hiến cho hắn sớm một chút chứ? Sau này khỏi phát sinh những chuyện ngoài ý muốn, phải mang theo những đau lòng và nuối tiếc mà ra đi. Vấn đề mình có thể trở thành vợ hiền của lão đại hay không, điều này không quan trọng.

Khi Mộ Tiểu Yêu còn đang suy nghĩ đến chuyện dâng hiến thì Lâm Bắc Phàm đang ở trong phòng giám đốc của Kim Sắc Hải Ngạn.

- Bắc Phàm, em thấy anh nên giữ chức quản lý Kim Sắc Hải Ngạn đi!

Liễu Vi suy nghĩ một chút rồi nói.

- Trương Kế Bằng đâu? Không phải hắn làm việc rất tốt sao?

Lâm Bắc Phàm nghiêng người dựa vào ghế sa lông, trên khoe miệng vẫn còn ngậm một điếu Marlboro.

- Ngày hôm qua anh ấy đã từ chức.

Liễu Vi vãn về khoe miệng, giống như có chút bất mãn.

- Sao lại như vậy chứ? Vừa nói xong đã bỏ đi ngay, cũng không dựa theo trình tự, ít nhất cũng cho em thời gian một tháng để thông báo tuyển quản lý chứ?

- Trương Kế Bằng này đúng là xảo trá, có chút quá đáng, tiền lương tháng trước đã phát chưa? Dừng tiền lương ụy hiếp hắn!

- Tất nhiên em đã ụy hiếp hắn, nhưng hắn nói bỏ luôn.

Liễu Vi suy nghĩ một chút, cô dùng giọng thăm dò Lâm Bắc Phàm.

- Anh xem có nên đưa tiền lương cho hắn không? Tuy lần này Trương Kế Bằng làm chuyện không đúng, nhưng trước nay hắn vẫn làm hết phận sự đối với Kim Sắc Hải Ngạn.

- Vì sao phải đưa cho hắn?

Lâm Bắc Phàm nhìn Liễu Vi mà cảm thấy có chút thú vị, hắn dùng giọng nghiêm túc nói:

- Vi Nhi, anh biết em tuy miệng cứng nhưng tâm mềm, là một giám đốc đạt tiêu chuẩn, anh cảm thấy em cứ làm theo quy tắc là được. Trương Kế Bằng tự động rời khỏi vị trí công việc, dựa theo điều lệ của luật lao động thì không được nhận tiền lương, em phải có nguyên tắc của mình mới được.

- Điều này...Nhưng cũng chỉ có vài ngàn đồng, lỡ Trương Kế Bằng thiếu tiền thì sao?

Trương Kế Bằng mà thiếu tiền sao? Hiện nay tên kia có lẽ đang ôm năm triệu ăn ngon uống ngọt chơi trò mềm mại ở Kim Ngọc Thiên Đường rồi. Lâm Bắc Phàm vừa nghĩ đến đây thì cảm thấy có chút không phải, hắn nói không do dự:

- Đây không phải là vấn đề có tiền hay không, đây là nguyên tắc.

- Em nghe lời anh!

Liều Vi dùng ánh mắt tràn đầy tình cảm nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Nhưng vị trí quản lý của Kim Sắc Hải Ngạn phải do anh làm, được không?

“Đương nhiên không làm rồi! Quản lý thì làm gì? Cùng uống rượu và cùng cười sao? Hơn nữa nếu cứ phải làm quản lý thì sau này sao có thời gian đánh mặt chược?”

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một lúc rồi nở nụ cười xin lỗi nói:

- Vi Nhi, chẳng phải anh không muốn nhưng em cũng biết tính cách của anh rồi đấy, bộ mặt anh không thể cúi đầu khom lưng ra vẻ phục tùng người khác được. Hơn nữa em cũng không hy vọng anh là loại người này, đúng không?

- Được rồi, được rồi!

Liều Vi gơ cổ tay lên nhìn đồng hồ.

- Bây giờ là lúc anh chơi mặt chược, mau xuống lầu đi.

Nói thật, sau khi tên khốn Trương Kế Bằng kia ra đi thì Kim Sắc Hải Ngạn lại trở nên lạnh lùng rất nhiều. Vốn dĩ tất cả nhân viên phục vụ ở đây đều rất thất vọng với Lâm Bắc Phàm vì vậy mà Trương Kế Bằng là người đàn ông duy nhất rất nổi tiếng. Mặc dù tên khốn này cũng không khách khí mà khua chân múa tay, lớn tiếng quát mắng nhân viên cấp dưới, tuy có chút vô sỉ nhưng lại làm bầu không khí trở nên náo nhiệt.

Hiện nay Trương Bắc Phàm đã đi, một vài nhân viên Kim Sắc Hải Ngạn bắt đầu nhìn Lâm Bắc Phàm bằng vẻ oán hận. Nhưng nếu nghĩ lại thì thấy Lâm Bắc Phàm là cây đã có chủ, Trương Kế Bằng không còn ở đây nữa, chỉ còn lại một đám phụ nữ thì hẳn chơi đùa với ai đây?

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một lúc, hẳn cảm thấy cần phải tìm đến Trương Minh Thắng, bắt tên này phải bố trí thủ hạ qua đây. Dựa vào mạng lưới quan hệ của Trương Minh Thắng thì muốn tìm một người biết uống rượu và nói lời vô nghĩa thì rất đơn giản.

Sau khi suy nghĩ, Lâm Bắc Phàm liền gọi điện cho Trương Minh Thắng.

- Lão đại, tìm em có chuyện gì không? Em đang định đến Kim Sắc Hải Ngạn uống với anh vài chén!

Giọng nói của Trương Minh Thắng rất kích động và hưng phấn.

- Là thế này, quản lý của Kim Sắc Hải Ngạn đã chạy mất dép rồi, chú có thể điều một người tới được không?

Lâm Bắc Phàm cũng không khách khí, Trương Minh Thắng xem mình là lão đại, chính mình xem hắn là huynh đệ, nói chuyện với huynh đệ thì khách khí làm gì?

- Vậy sao? Lão đại đợi chút!

Một lát sau, Trương Minh Thắng dùng giọng nghi ngờ nói:

- Anh còn nhớ Lưu Đại Khánh không? Tên này từng có quan hệ với anh!

Sao Lâm Bắc Phàm không nhớ rõ tên Lưu Đại Khánh chứ? Không phải tên mập có eo bánh mỳ, hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt tràn đầy sát khí và bỉ ổi à? Chính là tên gốc cải trang đến Kim Sắc Hải Ngạn, để rồi chính hắn phải uống vào một bình xái rượu, đã vậy còn hung hăng biểu hiện một lượt trước mặt Vi Nhi. Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một lát rồi cười nói:

- Ủ! Sau đó anh còn bắt hắn nôn ra mười vạn đồng, tất nhiên nhớ rất rõ.

- Anh thấy hắn thế nào? Hắn cũng là tên gian xảo, có thể nói lời vô nghĩa, hơn nữa còn biết uống rượu, quan trọng là cũng biết nhau!

- Một tháng năm nghìn tiền lương, hắn có làm được không?

- Anh còn không biết sao? Sau sự kiện đánh bi da ở Kim Ngọc Thiên Đường, Phong Thiệu đã động thủ với Lưu Đại Khánh. Lão đại, em cũng không gạt anh, dù sau lưng Phong Thiệu là thế nào thì trước mặt người ngoài hắn chính là một kẻ quần áo lụa là có thù tất báo và tội ác chồng chất. Lưu Đại Khánh đã sớm bị phá sản, hơn nữa trong Nam thành cũng không ai dám thu nhận hắn.

- Ok, anh nhận hần! Bảo hần ngày mai tới đây làm việc!

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười, tên Lưu Đại Khánh này được đấy! Tên này đã ném trái đắng trước mặt mình, hơn nữa vẫn rất kính sợ chính mình nên nhất định sẽ nghe lời. Tất nhiên điều quan trọng là Lưu Đại Khánh có thể đảm nhiệm công việc này.

- Không có gì, lão đại đang ở đâu vậy? Tối nay có dự định gì chưa?

- Tất nhiên là có chuyện rồi, bây giờ anh phải đến quán mặt chược!

- Quán mặt chược ở đâu? Lão đại chờ một chút, em sẽ tới ngay!

Trương Minh Thắng nói xong thì cúp điện thoại, hần dự đoán địa phương rồi chạy nhanh đến.

Chủ yếu là Trương Minh Thắng nhớ tới một vấn đề, lúc đầu ở sông bạc Kim Ngọc Thiên Đường có người hỏi Lâm Bắc Phàm lẫn lộn ở đâu, Lâm Bắc Phàm nói hần ở một quán mặt chược gần Kim Sắc Hải Ngạn. Nếu gần Kim Sắc Hải Ngạn có quán mặt chược thì Trương Minh Thắng tin mình chắc chắn sẽ tìm được. Sau khi tên mập này hí húp mất cúp điện thoại thì vội vàng chạy xe như điên hướng về phía Kim Sắc Hải Ngạn.

Con bà nó, có thể cùng lão đại chơi một ván mặt chược thì điều này chính là một vinh hạnh lớn lao đấy! Trương Minh Thắng kích động đến mức đỏ mặt tía tai, huyết áp bốc lên điên cuồng, phải biết rằng lão đại không phải là người, hần là Siêu nhân, chính là Siêu nhân!

- Tiểu Lâm Tử, đến rồi sao? Mấy ngày rồi không thấy cậu đến làm chị đây nhớ muốn chết vậy đó!

Bà chủ quán mặt chược Từ Đan vừa thấy Lâm Bắc Phàm thì hai mắt lập tức tràn đầy xuân tình, cô ưỡn cao bộ ngực sữa đi ra nghênh đón...

109. Chương 109: Vì Sao Trong Mắt Ta Đây Lệ.

Tên mập Trương Minh Thắng này xem ra thắng không ít, ánh hần vốn đã nhỏ bây giờ lại cười hí húp lại chỉ thành một đường cực mảnh. Hôm nay không biết có vận mệnh đưa đẩy hay sao mà hần thắng được một ít tiền mặt chược, tổng cộng hơn năm trăm đồng.

Nếu là trước đây thì chỉ hơn năm trăm đồng sẽ không được Trương Minh Thắng thèm để ý, nhưng hôm nay thì khác hần. Năm trăm đồng hôm nay chính là lợi nhuận thu được khi cùng chơi mặt chược với lão đại. Tên mập này mặt không đỏ tim không đập loạn, hần chỉ tùy tiện nói:

- Giết con mẹ nó, giết con mẹ nó đi! Hôm nay nếu thắng trở về ta nhất định phải đi mua một tá quần lót, ta sẽ mãi mãi không bao giờ mặc những quần lót mua bằng loại tiền khác.

Đám người ở đây đều cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, ngay cả Lâm Bắc Phàm cũng nổi đầy da gà.

Ngồi đối diện với Lâm Bắc Phàm chính là Từ Đan, cô nàng đang dịch ghế xê ra một chút, bởi vì phần lớn số tiền kia đều là cô thua. Lúc này cô cho rằng trong đầu tên mập kia có suy nghĩ xấu xa, hơn nữa chuyện này lại có liên quan đến chính mình.

- Chỉ là vài trăm đồng lẻ mà thôi, giống như chưa bao giờ thấy tiền vậy.

Có người không thể chấp nhận được bộ dạng chó chết của Trương Minh Thắng, kẻ đó khẽ nói thảm một câu.

- Giết!

Trương Minh Thắng đứng thẳng người lên, một quán mặt chược nho nhỏ mà có người dám ra oai trước mặt hần sao?

- Gì vậy chú em?

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên, hần khẽ liếc Trương Minh Thắng.

- Vui quá, chỉ vui mừng quá mà thôi, hi hi!

Trương Minh Thắng cười khan vài tiếng rồi ngồi xuống:

- Chia đi, chúng ta tiếp tục chơi!

- Dm còn dám đứng dậy sao? Muốn đánh nhau à? Không nhìn thấy đức hạnh của mình hả?

Vị huynh đệ kia thấy Trương Minh Thắng chịu khuất phục thì lập tức đứng dậy chửi bới loạn xạ. Tên khốn nạn này hoặc là không làm nhưng đã làm thì phải hoành tráng, hấn đứng lên dùng ánh mắt hung hăng nhìn Trương Minh Thắng:

- Mày có tin, chỉ cần ở Nam Thành, anh đây muốn mày dẹt thì mày phải dẹt, muốn mày tròn thì bắt buộc phải tròn không?

- Em...Tin, em tin!

Trương Minh Thắng trưng ra một bộ mặt tươi cười, hấn hầu như đã muốn dùng đầu hũ để đập chết chính mình.

- Ôi chào, thật là náo nhiệt! Lâm lão đệ, chỗ chú thật dễ tìm đấy! Ha ha ha ha...

Một tiếng cười dài từ xa truyền đến.

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa quán mặt chược.

Chỉ thấy một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, dáng người rất khô ngô, toàn thân bùng ra những luồng khí thể bức người đang đi vào quán mặt chược. Nhưng mở cửa cho hai người kia chính là hai tên đàn ông to cao trai tráng toàn thân mặc tây phục màu đen.

Điều này còn chưa đáng sợ, mà điều đáng sợ đang nằm bên ngoài quán mặt chược, ngoài đó có sáu chiếc xe hơi Mercedes- Benz 600 cùng một màu. Mỗi chiếc xe đều dùng kính một mặt, không ai biết được trong xe còn người nào đang ngồi hay không. Nhưng đám người ở đây đều không phải kẻ ngốc, ai cũng biết được người đang đi vào quán mặt chược tuyệt đối là loại đội trời đạp đất.

Có người nào không biết được truyền thuyết về Nam Thành nhất ca Đường Thiết Sơn sở hữu một đội xe hai mươi chiếc Mercedes- Benz 600 chứ? Chẳng lẽ người trước mặt chính là... Không thể nào, đây tuyệt đối là chuyện không thể. Đường Thiết Sơn sao lại đến địa phương này được?

Sau khi vào quán mặt chược, kẻ kia cởi áo khoác trên người ra. Không cần hấn kịp phân phó, đã sớm có một tên đàn ông mặc tây phục đen nhanh chóng nhận chiếc áo khoác, sau đó lại cẩn thận đặt nó lên trên cánh tay của mình.

Người này phát tay, hai tên đàn ông kia có chút do dự nhưng vẫn không dám theo sau, chỉ dám đứng yên như tượng ở hai bên cánh cửa. Hai người này không dám nhúc nhích nhưng lại ngẩng đầu ưỡn ngực lên. Không ai nhìn thấy được con mắt hai người đàn ông này trong kính râm, lúc này tinh quang trong mắt bọn họ đang bắn ra khắp bốn phía.

- Lâm lão đệ, làm ăn có lời không?

Người tới chính là Đường Thiết Sơn, lão cáo già này cười lên hả hả rồi hỏi một câu.

Trương Minh Thắng cũng là người thông minh, hấn biết Đường Thiết Sơn muốn chơi một cách âm thầm, nên cũng không đứng dậy chào hỏi mà chỉ khề gật đầu.

- Thua hơn một trăm, tất cả đều nằm trong tay tên mập!

Lâm Bắc Phàm cảm thấy khó hiểu mà trả lời một câu.

- Đâu dám đâu dám! Chỉ là vận may đến, vận may đến mà thôi! Hi hi hi hi!

Trương Minh Thắng lập tức cười giống như vừa vớ được vài triệu vậy.

- Thua hơn một trăm sao?

Về mặt Đường Thiết Sơn lộ ra vẻ thương tiếc. Đừng tưởng rằng Đường Thiết Sơn là Nam Thành nhất ca mà không hiểu cuộc sống bình dân, hấn đã tạo dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng thì có đau khổ nào mà

chưa từng ném qua chứ? Có loại người nào mà hấn chưa từng tiếp xúc đây? Vị Nam Thành nhất ca này lập tức vứt bỏ vị trí hiện tại của mình để cùng tầng lớp với Lâm Bắc Phàm. Nếu Lâm Bắc Phàm người có thể an phận thì Đường Thiết Sơn ta không thể chơi vài ván mạt chược được sao? Đường Thiết Sơn xắn tay áo, hấn nhìn Lâm Bắc Phàm rồi cười nói:

- Lâm lão đệ, nói thật đi, tối qua có phải đã sờ soạng nữ nhân không?

Lúc này Lâm Bắc Phàm mới quay đầu lại nhìn Đường Thiết Sơn, hấn cười lên ha hả rồi nói:

- Sao lão ca lại có hứng thú đến địa phương này chơi mạt chược?

- Lâm lão đệ ở đâu thì địa phương đây chơi đùa rất tốt!

Đường Thiết Sơn quét mắt nhìn bốn người đang ngồi trên bàn rồi tập trung về phía một người đàn ông lạ mặt, hấn cười cười rồi nói:

- Huynh đệ, có thể nhường vị trí của mình cho tôi không?

Thấy Đường Thiết Sơn hoành tráng như vậy, tên kia đã bị dọa vã đầy mồ hôi lạnh, sao lại không gật đầu đồng ý chứ?

Trên bàn bốn người thì có Đường Thiết Sơn, Lâm Bắc Phàm, Trương Minh Thắng ba đại lão gia, người còn lại chính là Từ Đan. Lúc này cô nàng Từ Đan cảm thấy chính mình chẳng hiểu ra sao cả, quả thật có chút sợ hãi, cô sợ mình vô duyên vô cớ đắc tội với đại nhân vật kinh thiên. Nhưng lòng hiếu kỳ của phụ nữ có thể hại chết mèo, vì muốn tìm ra một chút bí mật trên người Lâm Bắc Phàm mà Từ Đan sẽ không từ bất kỳ cái giá nào. Nhưng sau này khi nghe nói trước đó mình từng chơi mạt chược với một người khủng bố như Đường Thiết Sơn thì thiếu chút nữa bị dọa đổ đầy mồ hôi lưng.

Sau khi chơi mạt chược được hai canh giờ, Lâm Bắc Phàm nhú mày nói:

- Không chơi nữa, tôi còn phải đi làm!

- Lúc làm việc mà vẫn có thể đi chơi mạt chược, cũng chỉ Lâm lão đệ mới có tư cách này!

Đường Thiết Sơn cười một cách cởi mở:

- Nhưng tôi chạy đường xa tới đây tìm Lâm lão đệ, chú không thể mời tôi vào Kim Sắc Hải Ngạn uống vài chén được sao? Như vậy mới có ý tứ chứ!

Đúng là tình hình hiện nay khó có thể tìm được tên nào mặt không dày! Lâm Bắc Phàm thở dài, sau khi tính tiền thì chào Từ Đan một câu bước ra khỏi quán mạt chược. Đường Thiết Sơn đi theo không chút do dự, cũng không cần Lâm Bắc Phàm phải mời.

Nhưng Từ Đan lại cảm thấy hơi bức bối, sau khi chơi vài lượt dù mình kiếm được vài trăm đồng nhưng không nghe được bất kỳ điều gì bí mật của Lâm Bắc Phàm, đúng là tiếc nuối! Nhưng cô cũng có thể khẳng định tiểu tử Lâm Bắc Phàm này tuyệt đối không phải loại đơn giản.

Lâm Bắc Phàm tùy tiện tìm một phòng riêng trong Kim Sắc Hải Ngạn, Đường Thiết Sơn cũng theo vào. Trương Minh Thắng đắn đo một chút, thấy lão đại và Đường Thiết Sơn cũng không có ý muốn giữ mình lại, hấn biết rõ giữa hai người bọn họ sẽ có những lời nói mình không nên nghe nên biết điều mà cáo từ.

- Lâm lão đệ, tôi đã đồng ý chuyện của cậu thì sẽ làm được. Tiền đầu tư giai đoạn đầu của Lâm Gia Thôn đã đến, nghe những tên quản lý nói người trong Lâm Gia Thôn hầu như đều muốn thờ cúng bài vị của cậu trong nhà. Hiện nay người chính là thân tiên sống của Lâm Gia Thôn đây.

Đường Thiết Sơn ngồi xuống ghế sa lông, lão cười nói:

- Hình như bọn họ còn chuẩn bị nặn tượng cho cậu, muốn đặt ở giữa thôn để vạn người kính ngưỡng.

Vừa nghe nói tiền đầu tư đã vào đúng chỗ, tâm tình Lâm Bắc Phàm trở nên khá tốt, hấn khẽ gật đầu nói:

- Lúc nào số tiền kia mới chảy vào thôn?

- Ha ha, tiền của Đường Thiết Sơn ta không thể dừng lại bấy bọ được, bọn họ cũng chẳng dám giữ lại lâu đâu.

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút rồi đột nhiên nói:

- Tiền anh đầu tư đều là của Fukawa thua cuộc, anh chẳng qua chỉ mượn hoa hiến phật mà thôi.
- Làm sao chú có thể nói như vậy được?

Đường Thiết Sơn bị dọa nhảy dựng lên, không phải tên này đang nói rõ chuyện mình đầu tư vào Lâm Gia Thôn chẳng có chút công lao nào sao? Lão quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm rồi nghiêm túc nói:

- Lúc trước ta cũng không hy vọng chú kiếm được mười tỷ, lần này lợi nhuận tuy không phải là mười tỷ, mà chỉ là mười đồng ta cũng sẽ đầu tư vào Lâm Gia Thôn. Đường Thiết Sơn ta cũng có danh dự.
- Đâu có nói không tin anh, địa bàn của Hồ Điệp bang không phải do chính Liêu Thiên Cửu nhường lại sao?
- Tuy Liêu Thiên Cửu rất không tình nguyện nhưng ta đã đồng ý thì dù tổn binh một ngàn giết địch một trăm cũng phải làm được chuyện này.

Đường Thiết Sơn trở nên trầm mặc, lão đột nhiên chuyển chủ đề:

- Lâm lão đệ, hôm nay tôi tìm đến chú là có việc.

Nói gì vậy, Đường Thiết Sơn ông là nhân vật thế nào? Nếu không có chuyện gì thì sao lại chạy đến Kim Sắc Hải Ngạn tìm tôi chứ? Tôi lạ quái gì cái mặt ông chứ? Lâm Bắc Phàm hít vào một hơi thật sâu, hắt ra vẻ rất kinh ngạc:

- Phải không đấy? Có chuyện gì?
- Không nên hiểu lầm, không phải tôi đến tìm chú cần hỗ trợ mà hy vọng chúng ta có thể cùng nhau hợp tác.

Đường Thiết Sơn lấy ra một miếng xì gà đưa cho Lâm Bắc Phàm, thấy Lâm Bắc Phàm khoát tay từ chối thì đưa lên miệng châm lửa. Lão hút vào một hơi rồi nói:

- Lâm lão đệ, chú nên biết chỉ còn nửa tháng là tổ chức Đại hội thần bài lần thứ ba mươi sáu rồi.
- Đại hội thần bài lần thứ ba mươi sáu là quái gì? Tôi không có hứng thú với vấn đề này, cho nên sẽ không quá để ý.

Thì ra là chuyện này sao? Mình đã đồng ý với Tiểu Kim nhất định phải tham gia, không bằng nghe xem Đường Thiết Sơn có chuyện gì cần nói.

- Lâm lão đệ tâm trong sạch, ít ham muốn, ta đã sớm biết rồi.

Đường Thiết Sơn ho khan một tiếng, giọng nói trở nên đồng dạng:

- Nhưng lần trước Lâm lão đệ cũng thấy rồi đấy, Fukawa dám ngang ngược trong Kim Ngọc Thiên Đường của ta, hắt thẳng tiền của ta cũng chẳng sao nhưng tên này lại sỉ nhục tinh thần Trung Hoa của chúng ta. Chúng ta đường đường là con cháu của Viên Hoàng Hoa Hạ, có cái có thể nhịn nhưng cũng có cái không thể nhịn được!

Đúng là lão cáo già, vừa muốn làm kỹ nữ nhưng vẫn không quên tạo ra cho chính mình cái bàn thờ trình tiết. Lâm Bắc Phàm rút ra một điếu Marlboro đưa lên miệng châm lửa, hắt dùng giọng nghi ngờ nói:

- Fukawa đã chơi xong rồi, nhưng chuyện này có liên quan gì đến Đại hội thần bài chứ?
- Nhìn đốm mà có thể thấy được cả con báo sao? Đại hội thần bài lần này cũng không thiếu đám con cháu giới đánh bạc của Viên Hoàng chúng ta tham gia, nhưng kết quả cuối cùng thì không cần nói cũng biết. Phải biết rằng lần này tham gia vào thì đầu đổ thần còn có cả sư muội Y Đằng Thanh Tử của Bồ Xuyên Nội Khốc tham gia, nhưng vị này còn tài giỏi hơn Bồ Xuyên Nội Khốc rất nhiều, cô gái kia đã xuất sư rồi! Y Đằng Thanh Tử đã biết chuyện của Bồ Xuyên Nội Khốc, lần này cô ta sẽ lợi dụng cơ hội Đại hội thần bài mà báo thù thay cho Fukawa. Cô ta sẽ chà đạp lên đế quốc Hoa Hạ của chúng ta, sẽ chà đạp chú... Lâm lão đệ!

- Như vậy xem ra Đường tiên sinh rất yêu nước.

Đường Thiết Sơn hít vào một hơi thật sâu, sau đó lão dùng ánh mắt mông lung nhìn về phía trước. Lão trầm mặc một lúc rồi lẩm bẩm nói:

- Vì sao trong mắt của tôi chứa lệ? Bởi vì tôi rất yêu quê hương.

Nếu Ngải Thanh mà nhìn thấy bộ dạng này của Đường Thiết Sơn thì chắc chắn sẽ vỗ thẳng vào mặt lão, lão cáo già này quá mức vô sỉ rồi.

- Phía sau thì sao? Có người nào khác nữa không?

Lâm Bắc Phàm dùng vẻ mặt như cười như không nhìn Đường Thiết Sơn, muốn giả vờ với ta sao? Không có cửa đâu!

Dù Đường Thiết Sơn da mặt dày cũng không khỏi mặt già đỏ lên, lão cười khan nói:

- Đương nhiên, cuộc thi đấu này cũng là một cơ hội đối với chúng ta. Nếu Lâm lão đệ đồng ý hợp tác thì tiền thưởng không phải chỉ là số tiền nhỏ một trăm triệu đô la như vậy đâu.

110. Chương 110: Tiểu Lâm Ca Đáng Thương.

Cáo già đã lộ đuôi ra rồi! Nhưng nếu như mọi người cùng nhau phát tài thì Lâm Bắc Phàm sẽ không phản đối, hẳn đang cần tiền! Nhưng hình tượng của Lâm Bắc Phàm trước mặt Đường Thiết Sơn chính là cao nhân sơn dã tâm trong, ít ham muốn, tuy hẳn cảm thấy cực kỳ hứng thú với vấn đề này nhưng những gì biểu hiện bắt buộc phải ra vẻ thanh cao. Lâm Bắc Phàm thần nhiên nói:

- Chẳng lẽ Đường tiên sinh cảm thấy ta rất quan tâm đến tiền sao?

Đường Thiết Sơn hoàn toàn không thể hiểu rõ Lâm Bắc Phàm rốt cuộc là loại người gì. Nếu nói hẳn quan tâm đến tiền thì dựa vào y thuật và kỹ thuật đánh bi da cũng quá đủ để kiếm tiền rồi, vậy thì vì sao hẳn phải tự nguyện làm việc ở Kim Sắc Hải Ngạn kiếm đồng lương còm vài ngàn tiền chứ? Cứ coi như hẳn muốn tán giám đốc của Kim Sắc Hải Ngạn, nhưng vấn đề này và chuyện kiếm tiền rất mâu thuẫn với nhau. Nhưng nếu nói hẳn không thích tiền thì vì sao hẳn lại muốn một nửa tiền thua bạc của Fukawa chứ? Rốt cuộc tên khốn này muốn chơi trò gì?

Hì hì hì hì! Không biết sao? Chẳng phải Tiểu Lâm ca không muốn ngẩng cao đầu, nhưng Tiểu Lâm ca lại bị bắt buộc phải làm như vậy. Nếu không phải linh hồn của ác long Barbara có thể thức tỉnh bất kỳ lúc nào, thì người tưởng rằng Tiểu Lâm ca không muốn tiền đầy túi, mình là nhất sao?

- Điều này... Lâm lão đệ, tất nhiên tôi biết rõ chú không thèm đặt số tiền kia vào mắt, nhưng ý của tôi là vì khí phách dân tộc, Đại hội Thần Bài lần này Lâm lão đệ nhất định phải tham gia. Nếu Lâm lão đệ đã phải dự thì thì thừa dịp này kiếm vài đồng lợi nhuận có gì là không tốt chứ? Phải biết rằng lợi nhuận của chúng ta phần lớn đều là tiền của nước ngoài, đây cũng là một cống hiến vinh quang cho tổ quốc.

Lâm Bắc Phàm hít vào một hơi thật sâu, hẳn khẽ gật đầu rồi nói:

- Hình như điều này cũng đúng!

- Sao lại là cũng đúng, phải nó là cực kỳ có đạo lý!

- Cách chơi cụ thể thế nào?

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn Đường Thiết Sơn, hẳn ra vẻ suy nghĩ rồi nói:

- Tôi cần phải làm gì đây?

Đường Thiết Sơn hưng phấn nói:

- Những thứ khác chú không cần phải quan tâm, chú chỉ cần làm sao thật tiêu sái giành được danh hiệu quán quân thần bài!

- Chỉ đơn giản vậy sao?

- Đúng là quá đơn giản, nhưng vì chuyện này cũng khá quan trọng nên chú phải cam đoan hết sức cẩn thận khi tham gia thi đấu, nếu không tôi sẽ phá sản!

Thấy Lâm Bắc Phàm ra vẻ chưa hiểu lắm, Đường Thiết Sơn phải vội vàng giải thích:

- Cụ thể là thế này, chú tham gia Đại hội Thần Bài, ta sẽ ở bên ngoài đặt cược cậu giành danh hiệu quán quân, là một đền một. Nếu kẻ nào đó bỏ ra một ngàn đô đặt chú thua, thì chỉ cần thua tôi sẽ phải trả cho hắn một ngàn đô la. Nhưng nếu thắng thì một ngàn đô sẽ là của ta... Của hai người chúng ta. Vì chú là gương mặt mới, mà chuyện có một gương mặt mới đoạt giải quán quân trước giờ chưa từng xảy ra. Nếu ta đưa tỷ lệ đặt cược này ra, chú nghĩ xem có bao nhiêu kẻ muốn kiếm chút tiền trong vấn đề này?

Lâm Bắc Phàm khẽ cười nói:

- À! Nếu ta thua thì Đường tiên sinh chẳng phải sẽ phá sản sao?

- Đâu phải chỉ là phá sản, quả thật còn muốn cả tính mạng của tôi!

Đường Thiết Sơn miệng hút xì gà, lão như cười như không nhìn Lâm Bắc Phàm, cảm thấy mưu kế của mình thật hoàn thiện không có chút sai sót gì.

- Nhưng tôi là một người kinh doanh, là nhân vật chấp nhận nguy hiểm để kiếm lợi nhuận. Chỉ cần có năm mươi phần trăm cũng đủ làm cho một thương nhân điên cuồng rồi, huống chi đây lại là mức lợi nhuận một trăm phần trăm.

Lâm Bắc Phàm như cười như không nhìn Đường Thiết Sơn, hần thản nhiên nói:

- Anh có nắm chắc không?

- Ha ha, điều này phải xem Lâm lão đệ có nắm chắc hay không chứ!

Đường Thiết Sơn từ chối cho ý kiến.

- Tuy tôi không muốn số tiền kia nhưng cũng không muốn từ chối ý tứ của Đường tiên sinh. Những thứ khác tôi không cần biết, cũng không muốn hiểu rõ, chuyện tham gia Đại hội Thần Bài thì Đường tiên sinh cứ một tay xử lý. Đợi sau khi Đại hội Thần Bài xong, ta nên được chia bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu.

Lâm Bắc Phàm nheo mắt lại rồi nhìn thẳng vào Đường Thiết Sơn tiếp tục nói:

- Anh yên tâm, tôi biết rõ kết quả cuộc thi có ý nghĩa thế nào.

- Rất tốt!

Đường Thiết Sơn nhắc chén rượu giơ lên trước mặt, lão nhìn Lâm Bắc Phàm rồi nghiêm mặt nói:

- Chuyện Đường Thiết Sơn tôi kính rượu người khác đã là dĩ vãng hai mươi năm trước rồi! Lâm lão đệ, ly này tôi mời chú!

Lâm Bắc Phàm cũng giơ chén rượu lên, nụ cười hiện lên trên gương mặt cũng không phải dễ dàng. Không ngờ Nam Thành nhất ca lại chủ động mời rượu chính mình. Nhưng không phải chỉ là mời một chén rượu mà giống như bố thí cho mình một thứ gì đó vậy, thật là quá mức hoành tráng. Có tin lão tử sẽ tức giận mà không nể mặt người... Tất nhiên, dưới tình huống bình thường thì Tiểu Lâm ca ta sẽ không biết tức giận... ..

... ..

Tiểu Lâm ca cảm thấy những ngày hôm nay vận may của mình cũng không tệ lắm, hần vốn đang buồn bực vì không có tiền tham gia Đại hội Thần Bài, nhưng cũng không ngờ tên Fukawa kia lại dâng hai tay cho mình năm tỷ. Khi có tiền thì Tiểu Lâm ca đang tính xem nên tham gia thi đấu thể nào thì Đường Thiết Sơn lại tìm đến cửa.

- Hì hì hì hì!

Trên đường đi làm, tên khốn kiếp Lâm Bắc Phàm càng nghĩ càng sượng, hần nhếch môi lộ ra nụ cười đắc ý.

- Anh cười gì vậy?

Liễu Vi quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, cô dùng giọng nghi ngờ hỏi:

- Nụ cười của anh rất hèn mọn và bỉ ổi, nói, anh đang nghĩ gì?

- Anh đang nghĩ...

Lâm Bắc Phàm dùng tay chỉ tay lái, hần nói mà mặt không đổi sắc tim chẳng đập loạn:

- Nếu anh biết lái xe thì tốt biết mấy, anh sẽ giúp em lái xe, khi đó em có thể ngồi bên cạnh nghỉ ngơi.

- Có phải đang nghĩ vậy không đó?

Liễu Vi trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, nhưng cặp mắt lại lúng liếng nước:

- Vậy anh tranh thủ thời gian thi bằng lái đi!

- Chú ý phía trước kìa!

Lâm Bắc Phàm khẽ ngồi thẳng người, vẻ mặt căng thẳng.

Liễu Vi quay đầu lại thật mạnh, nàng đạp phanh theo bản năng. Nhưng sau khi nhìn thấy phía trước chẳng có cóc khô gì thì nàng sáng giọng:

- Phía trước có gì đâu?

- Anh chỉ bảo em chú ý phía trước, anh đã nói phía trước có gì à?

Lâm Bắc Phàm lấy ra một điều thuốc lá. Xe đã đến gần Kim Sắc Hải Ngạn nên Lâm Bắc Phàm liếc mắt đã nhìn thấy Lưu Đại Khánh. Tên mập kia đang đứng ngăn người ở cạnh cổng ra vào Kim Sắc Hải Ngạn, quả thật trông giống như heo giữa bầy gà, tên kia nhìn rất tươi sáng, rất xuất chúng.

- Lão đại, lão đại!

Lưu Đại Khánh mặc một bộ tây phục rất sĩ diện, tóc tai cẩn thận. Khi hần thấy Lâm Bắc Phàm bước xuống xe thì vội vàng tiến lên nghênh đón:

- Trương công tử nói anh bảo em tới Kim Sắc Hải Ngạn làm việc, chuyện này có phải thật không? Sáng sớm em đã đến đây đợi anh!

Khoảnh khắc khi Liễu Vi nhìn thấy Lưu Đại Khánh thì vẫn cảm thấy có chút chán ghét, cô cố ý bước chậm lại để kéo dài khoảng cách với Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu nói:

- Quản lý Kim Sắc Hải Ngạn, chú biết quản lý là làm gì không?

- Biết rõ, biết rất rõ! Không phải khi khách hàng muốn gây sự thì cùng uống rượu và cùng cười nói sao?

Lưu Đại Khánh làm ra vẻ mặt cực kỳ nịnh nọt.

Đúng là không có biện pháp, từ sau khi đắc tội với Lâm Bắc Phàm thì những ngày an nhàn của Lưu Đại Khánh đã đặt dấu chấm hết. Hần còn tưởng sẽ dựa vào Phong Thiệu để lấy lại danh dự, nhưng kết quả lại trúng đòn hồi mã thương của Lâm Bắc Phàm, sau đó chính hần còn trực tiếp làm cho Phong Thiệu phá sản. Hơn nữa tên Phong Thiệu kia bề ngoài thì lùa là nhưng trong bụng lại đầy dao găm, hần còn nói cho những nhân vật có chút danh tiếng trong Nam Thành biết, nếu kẻ nào thu nhận Lưu Đại Khánh thì chính là gây khó dễ cho Phong Thiệu. Lúc này Lưu Đại Khánh cũng không còn là mặt ngọt, cũng không dám đi ngoại tình. Đáng sợ là con vợ trước đó hần chẳng thèm quan tâm bây giờ lại chết sống muốn ly hôn, nếu Lưu Đại Khánh không tìm được việc làm thì chỉ còn nước đi ăn xin mà thôi.

- Hần được không?

Liễu Vi dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Lâm Bắc Phàm, cô đã biết có chuyện gì đang xảy ra.

- Anh thấy được!

Lâm Bắc Phàm môi thuốc rời hít vào một hơi thật sâu, hần thản nhiên nói:

- Như thế này đi, hôm nay bắt đầu đi làm, lương tháng là năm nghìn đồng. Cố gắng làm tốt bốn phận, tôi nghĩ chú là người thông minh nên mới chọn.

- Vậy anh đã tìm đúng người rồi, em sẽ không làm cho lão đại phải thất vọng.

Thấy Liễu Vi đang nhìn về phía Lâm Bắc Phàm với vẻ miệng sắp phát giận, Lưu Đại Khánh vội vàng quay đầu nhìn về phía Liễu Vi rồi khom lưng nói:

- Liễu tổng, ngài là đại nhân vật đừng chấp nhất với kẻ tiểu nhân như tôi, hy vọng Liễu tổng cho tôi một cơ hội chuộc tội.

- Nếu Bắc Phàm đã nói thì cứ như vậy mà làm!

Liễu Vi ôm lấy cánh tay Lâm Bắc Phàm, vẻ mặt lộ vẻ hạnh phúc.

Lâm Bắc Phàm ưỡn ngực mang theo Liễu Vi đang ngẩng đầu lên trời đi vào trong Kim Sắc Hải Ngạn.

Lưu Đại Khánh nhìn thấy tình cảnh trên mà trợn mắt há mồm, Lâm Bắc Phàm này quả nhiên không đơn giản, quả thật là sâu không lường được. Hơn nữa trên tất cả các phương diện của Lâm Bắc Phàm đều làm kẻ khác cảm thấy lạnh người. Xem đi, tên này làm bảo vệ ở Kim Sắc Hải Ngạn hai năm đã cua đứt người đẹp giám đốc rồi.

Vốn tâm tình Lâm Bắc Phàm cực kỳ sung sướng, cũng có thể nói là rất hăng hái, nhưng khi hắn đi lên lầu thì vẻ mặt lại trầm xuống, khoảnh khắc này cơ thể rơi vào trạng thái cực kỳ cảnh giác.

- Chị Vi!

Long Yên Nguyệt tỏ ra rụt rè bắt chuyện với Liễu Vi, bộ dáng kia quả thật làm người ta động lòng.

- Chị còn giận em sao?

Liễu Vi vội vàng tiến lên kéo tay Long Yên Nguyệt rồi an ủi:

- Trước nay chị chưa từng giận em, em đang nghĩ gì thế?

Nhất định là ngôi sao tai họa này đã tìm ra được phương pháp nào đó rất tốt để đối phó với mình, hơn nữa rõ ràng hôm nay đã có chuẩn bị, mình nhất định phải cẩn thận. Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút, hắn cảm thấy đi trước là thượng sách. Vì vậy hắn vội vàng nhìn về phía Liễu Vi rồi cười cười nói:

- Vi Nhi, anh xuống lầu đây!

- Anh đi đi!

Liễu Vi suy nghĩ một chút rồi nhìn về phía Lưu Đại Khánh:

- Một giờ sau anh đến phòng làm việc của tôi!

Lưu Đại Khánh còn dám nói gì nữa? Chỉ biết gật đầu mà thôi! Người đến đâu thì mạng đến đó, trước đây khi tên khốn nạn này có tiền thì cũng không phải hoành tráng ở mức độ bình thường. Nhưng hôm nay không có tiền thì cũng đã chẳng còn vị trí như xưa, lúc này nhìn thấy tàn nhang thì hai mắt cũng tỏa sáng.

Sau khi vào văn phòng Liễu Vi quay đầu lại nhìn Long Yên Nguyệt, nàng khẽ nói:

- Đây! Em đến tìm chị có chuyện gì thế?

- Chị Vi, em...Em... ..

Long Yên Nguyệt muốn nói nhưng chưa kịp nói xong thì hai hàng nước mắt đã lăn dài trên má.

Nếu Lâm Bắc Phàm nhìn thấy tình cảnh này thì nhất định phải giật mình vì lòng dạ hiểm ác của Long Yên Nguyệt! Người phụ nữ này lúc ở trong trụ sở công an khu Bản Kiều thì thiết diện vô tư, băng thanh ngọc khiết; nhưng sau lưng lại cực kỳ vô sỉ, nói dóc thể nào cũng được. Đường đường là một Long Yên Nguyệt đệ nhất phó cục trưởng công an khu Bản Kiều lại có hai tầng tính cách khác biệt.

- Có chuyện gì xảy ra?

Liễu Vi dùng ánh mắt ân cần nhìn Long Yên Nguyệt.

Long Yên Nguyệt lắc đầu, nàng vừa thút thút vừa nói:

- Chuyện lần trước xảy ra ở nhà Lâm Bắc Phàm, vì em hiểu lầm anh ấy mà cũng làm ầm ĩ hơi quá đáng nên sau khi về nhà... Ba mẹ của em hung hăng dạy bảo một lượt, bọn họ đều mắng em.

- Như vậy sao em không giải thích cho các bác hiểu, chẳng phải không có việc gì xảy ra sao?

Liều Vi khẽ thở ra một hơi.

- Em giải thích nhưng cha mẹ không nghe, cứ hờ tít là trách mắng. Hôm nay em quả thật không thể chịu đựng được.

Long Yên Nguyệt dùng tay lau nước mắt, vẻ mặt cô rất đau thương, khóe miệng khẽ co giật, những giọt nước mắt to như hạt đậu rơi lã chã xuống đôi gò má:

- Hu hu hu...Chị Vi, em...Em...Em bỏ nhà đi...Em không muốn trở về nữa...Hu hu...

Tiểu Lâm ca chẳng biết cóc khô gì đang ở trong căn phòng một gian đánh vài cái rắm khoác lác với Lưu Đại Khánh! Ôi, Tiểu Lâm ca thật đáng thương, một phút mặc niệm bắt đầu...

111. Chương 111: Cứu! Cứu! Đây Là Nam Hay Nữ VẬY?.

- Không được, điều này tuyệt đối không được!

Lâm Bắc Phàm bày tỏ lòng phần nộ của mình, nhưng vì hắn đang ngồi trên ghế sa lông trên văn phòng của giám đốc nên không dám đập bàn, vì vậy hắn liên giậm chân, giọng nói tuyệt đối đáng tin:

- Chỉ cần tôi có quyền sở hữu căn nhà hợp pháp thì chuyện này căn bản không còn gì để thương lượng cả.

Long Yên Nguyệt bỏ nhà đi, sau đó chuyển vào nhà mình sao? Thích nói đùa à!

Liều Vi nói lời xin lỗi rồi nhìn sang Long Yên Nguyệt, cô đã sớm biết kết quả thế này rồi, vì mâu thuẫn giữa Long Yên Nguyệt và Lâm Bắc Phàm cực kỳ sâu sắc.

- Chẳng lẽ anh nhẫn tâm trở mặt đứng nhìn một cô gái yếu đuối lưu lạc đầu đường à? Trở mặt nhìn cô gái khuê các bị người xấu ức hiếp sao?

Long Yên Nguyệt ra vẻ đáng thương nhìn Lâm Bắc Phàm, cô dùng giọng cầu khẩn nói:

- Chuyện trước đây đều do tôi không tốt, tôi... Tất nhiên anh sẽ không đành lòng nhìn tôi lưu lạc đầu đường, cũng sẽ không trở mặt nhìn tôi bị kẻ xấu ức hiếp.

Lâm Bắc Phàm cười lạnh, hắn hung hăng nói:

- Tôi nhắm mắt lại không được sao?

- Anh...Nói thật hay giỡn vậy?

Long Yên Nguyệt thiếu chút nữa đã bốc lửa lên đầu, nhưng may mà cô phản ứng nhanh, đã lập tức kìm nén lửa giận.

- Cô cảm thấy tôi đang giống như nói giỡn sao? Cô bỏ nhà đi không có nơi nào ở à? Khách sạn Nam Thành chẳng lẽ đều chật ních hết? Được rồi, tôi biết cô nhất định là ra khỏi nhà mà quên mang tiền, nhưng không sao, không phải chỉ cần vài đồng à?

Lâm Bắc Phàm thò tay vào túi quần móc ra toàn bộ gia sản rồi nhét vào trong tay Long Yên Nguyệt, xem ra chỉ có một ngàn đồng.

- Cầm lấy đi, không cần trả nhé!

- Anh tưởng tôi là ăn xin sao?

Long Yên Nguyệt không thèm nhận tiền.

- Cô còn có lòng tự tôn đúng không? Hi hi hi hi!

Lâm Bắc Phàm không do dự bỏ tiền vào trong túi quần, rồi dùng giọng lưu loát nói:

- Nếu cô đã có tự tôn, sao lại phải nhào vào nhà tôi? Chẳng lẽ cô không biết đây là một chuyện làm tổn thương lòng tự tôn sao?

- Anh...

Long Yên Nguyệt suy nghĩ một chút, cô quay đầu về phía Liễu Vi làm nũng, nói:

- Vi Vi tỷ, chị biết em là một người sợ bóng tối, hơn nữa...

Sau khi Long Yên Nguyệt gặp quỷ ở núi Hổ trong Lâm Gia thôn thì lá gan đã nhỏ đi rất nhiều. Cô rụt cổ tiếp tục nói:

- Em đã gặp qua vài thứ rất khủng khiếp, nếu không thì Vi Vi tỷ, chúng ta cùng đến ở nhà chị có được không?

- Cái gì mà khủng khiếp?

Liễu Vi dùng ánh mắt khiển trách nhìn Long Yên Nguyệt:

- Chị cũng không tin em lại mê tín như vậy.

- Thật mà, nếu chị không tin có thể đi hỏi...

- Được rồi được rồi, không cần nói nhiều nữa, thật phiền phức.

Liễu Vi cắt ngang lời nói của Long Yên Nguyệt, cô quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm rồi khẽ cười nói:

- Cho Tiểu Nguyệt ở vài ngày, em sẽ nhanh chóng để cô ấy quay về nhà.

- Không được!

Những chuyện liên quan đến tính chất hạnh phúc trong cuộc sống thì Tiểu Lâm ca sao có thể đơn giản nhượng bộ được.

- Bắc Phàm...Ừ...

Liễu Vi dán người trên lưng Bắc Phàm, thân thể nhỏ nhắn khẽ lắc lư, bộ ngực sữa sung mãn đã cọ cọ lên cánh tay Lâm Bắc Phàm. Đặc biệt là khi Liễu Vi làm nũng lại dùng giọng mũi, thiếu chút nữa đã làm cho dục hỏa của Lâm Bắc Phàm bốc lên tận đầu trong phòng làm việc.

- Anh...Được rồi!

Lâm Bắc Phàm nói xong cũng cảm thấy hối hận, xem ra có đôi khi nam nhân chỉ biết dùng nửa người dưới để suy nghĩ.

- Như vậy thì quá tốt rồi.

Long Yên Nguyệt hoan hô rồi vui mừng nhảy nhót như chim sẻ, cặp lông mày héch lên vui vẻ, như thế này thì làm gì có bộ dạng bỏ nhà ra đi nữa chứ?

Mặt Lâm Bắc Phàm lại dài như mặt ngựa, hẩn trừng mắt nhìn Long Yên Nguyệt rồi tức giận xoay người đi ra khỏi cửa. Ôi, đả kích của Tiểu Lâm ca cũng quá lớn rồi.

Trước kia khi Trương Kế Bằng vẫn còn ở đây, trừ khi đặc biệt bận bịu hoặc có chuyện gì đó, nếu không bình thường thì tám giờ tối Liễu Vi sẽ trở về nhà. Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên Lưu Đại Khánh đi làm nên Liễu Vi không nói sẽ về nhà sớm mà một mực chờ đến lúc tan việc.

Long Yên Nguyệt cũng ngồi chờ Liễu Vi xử lý xong tất cả công việc, xem ra cô gái này muốn tiến vào nhà của Lâm Bắc Phàm ngay tối nay.

Sau khi tan tầm, Long Yên Nguyệt ôm lấy cánh tay của Liễu Vi đi xuống lầu. Tên tai họa này chui vào ngồi trên ghế tay lái phụ mà không chút khách khí. Còn Tiểu Lâm ca thì chỉ cô đơn ngồi một mình ở hàng ghế sau.

- Vi Vi tỷ, chị đừng đóng cửa nhé, em phải đi lấy vài thứ!

Sau khi về nhà, Long Yên Nguyệt nói một câu với Liễu Vi.

- Cô đi lấy ở đâu?

Lâm Bắc Phàm tức giận nhìn Long Yên Nguyệt, ngôi sao tai họa kia rõ ràng có mưu đồ.

- Tất nhiên sẽ ở nhà, nếu không thì lấy đồ đạc ở đâu ra?

Long Yên Nguyệt chẳng thèm khách khí mà đáp lại một câu.

- Không phải cô muốn bỏ nhà trốn đi sao?

- Ai ra quy định khi bỏ nhà phải mang theo hành lý chứ?

- Anh có hiểu cái gì là bỏ nhà ra đi không? Ý tứ của nó, chính là rời khỏi nhà mình mà đi ra ngoài. Tuy em đã rời khỏi nhà mình, nhưng cái nhà vẫn là của em, khi nào em muốn về lấy cái gì mà chẳng được...Ồ! Đừng đi chứ!

Tâm tình Tiểu Lâm ca lúc này rất xấu, cũng chẳng có hứng thú tắm rửa. Sau khi đi vào phòng ngủ chính trong nhà thì hắn nằm thẳng cẳng trên giường xem tivi nhưng cũng chẳng yên lòng. Long Yên Nguyệt này đúng là một ngôi sao tai họa, cô rõ ràng đã ý thức được chính mình không phải đối thủ của hắn, cho nên lúc này tranh đấu với mình rất gay gắt cũng không quên nịnh nọt Vi Nhi. Cô gái này muốn dìm chết chính mình đây mà!

- Lão đại, có một vài cô gái cần phải chinh phục trái tim của cô trước, sau đó mới chinh phục thân thể cô. Nhưng cũng có vài cô gái mà anh cần phải chinh phục thân thể của cô trước, sau đó mới chinh phục trái tim của cô. Long Yên Nguyệt này cũng hơi quá đáng, anh có làm gì cũng chẳng ăn thua đâu. Anh là lão đại của em, gây khó dễ cho anh cũng chính là gây khó dễ cho Tiểu Kim này, nếu đã gây khó dễ cho Tiểu Kim thì chính là làm khó nhân dân cả nước. Nếu không em sẽ để cô ta ném thử sự lợi hại của nước miếng rồng! Đợi đến khi cô ta trở thành nữ nhân của lão đại, xem cô ta còn thái độ gì nữa.

- Trước tiên xử lý Long Yên Nguyệt, sau đó chậm rãi thu phục trái tim của cô ta, phá rồi lập sao?

Lâm Bắc Phàm xoa xoa cằm, hắn nhíu mày. Nếu mọi chuyện có thể phát triển theo chiều hướng tốt thì tất nhiên ai cũng vui vẻ, nhưng nếu Long Yên Nguyệt báo cảnh sát thì sao? Như vậy thì trò này sẽ chẳng còn gì thú vị nữa!

- Rầm rầm rầm!

Tiếng đập cửa vang lên nặng nề, rõ ràng kẻ đứng bên ngoài cũng không thèm khách khí.

Lâm Bắc Phàm biết là Liễu Vi, dù biết hắn cũng vùng dậy đi ra cửa sổ hít thở không khí. Nhưng khi kéo bức màn ra thì Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa đã phun máu. Long Thiên Hữu và bà Long có lòng dạ khó lường với mình đang lén lút đứng dưới lầu, trên tay hai người còn cầm theo bao lớn túi nhỏ, chắc chắn là những vật dụng cần thiết của Long Yên Nguyệt. Mẹ kiếp, thì ra một nhà ba người đang thông đồng với nhau.

- Gõ cửa mà không nghe thấy sao, đang làm gì vậy?

Vì ngày đầu tiên đến đây nên Long Yên Nguyệt cũng có chút khách khí.

- Nhạc phụ đại nhân, nhạc mẫu đại nhân, hai người lén lút bên dưới làm gì vậy?

Lâm Bắc Phàm thò đầu ra ngoài cửa sổ rồi hướng xuống dưới lầu hét lớn.

Long Yên Nguyệt ngăn cả người, đột nhiên hiểu ra điều gì đó, cô vội vàng vọt thẳng về phía Lâm Bắc Phàm. Cô đẩy Lâm Bắc Phàm sang một bên rồi hướng xuống dưới lầu hét lớn:

- Cha, mẹ, hai người trở về đi! Không cần khuyên con nữa, con sẽ không trở về, con muốn ở cùng Vi tỷ một thời gian!

Lời này của Long Yên Nguyệt rất có ý nghĩa, có thể nói là một thương hai tiếng hay một mũi tên trúng hai chim. Thứ nhất cô muốn nói rõ chuyện mình bỏ nhà đi hoàn toàn là thật, thứ hai cô muốn cho các nhà

hàng xóm biết mình trốn nhà đi cũng không phải ở cùng một chỗ với Lâm Bắc Phàm, mà lại ở cùng Liễu Vi. Đây cũng là một cách nói biến tướng chứng minh cô và Lâm Bắc Phàm có quan hệ.

- Nhạc phụ nhạc mẫu cứ yên tâm, con sẽ chăm sóc thật tốt cho con gái hai người!

Lâm Bắc Phàm cũng không chịu yếu thế, hấn giữa cổ ưỡn hòng hô lớn.

- Anh kêu gào gì vậy? Ai cần anh chăm sóc!

Long Yên Nguyệt đóng cửa sổ lại, cô nhìn chăm chăm vào Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm hừ mũi một tiếng, nói:

- Tôi cho cô vào nhà, cũng là chăm sóc cô rồi!

Long Yên Nguyệt vừa nghĩ mình đang ở trong nhà của Lâm Bắc Phàm thì tâm tình cũng hơi hồi phục trở lại. Về mặt cô trở nên cực kỳ nghiêm túc, nói:

- Được, tôi không muốn so đo với anh, bây giờ anh đem đồ đạc chuyển vào phòng khách, phòng khách có hai cái anh cứ tự nhiên mà chọn.

- Cô nói gì?

Lâm Bắc Phàm dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Long Yên Nguyệt, thầm nghĩ mình đang nghe lầm sao?

- Tôi sợ bóng tối, nên buổi tối phải ngủ cùng Vi Vi tỷ. Chúng tôi là phụ nữ, đương nhiên phải có quyền ưu tiên lựa chọn phòng ngủ chứ!

- Anh là đàn ông, cho nên phải có phong độ, anh nhường cho các cô đấy!

- Biết thì tốt!

Long Yên Nguyệt lạnh lùng trả lời một câu rồi xoay người đi ra khỏi phòng.

- Động tác nhanh nhẹn lên, cũng muộn rồi đấy.

... ..

- Sao anh... Anh có ý gì đây?

Nửa giờ sau Long Yên Nguyệt vẫn còn thấy Lâm Bắc Phàm nằm thẳng cẳng trên giường phòng chính, cô cảm thấy mất hứng. Người này rõ ràng không có ý muốn chuyển ra, nếu không sao đã nửa giờ mà chưa lên thân ra khỏi chỗ này.

- Khi cần tôi giúp đỡ, cô mới biết mình là một người phụ nữ, còn tôi là một người đàn ông sao?

Lâm Bắc Phàm cười lạnh nhìn Long Yên Nguyệt, hấn thần nhiên nói:

- Nhưng cũng không sao, tôi là đàn ông hay không người khác nói thì không tính, chính mình nói mới tính!

- Đàn ông vô sỉ!

Long Yên Nguyệt cũng không ngờ Lâm Bắc Phàm lại vô sỉ đến mức độ này.

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng khẽ cười, sau đó hấn chỉ vào răng mình:

- Mở to mắt nhìn cho rõ, anh không có răng sao?

(Đoạn này tác giả chơi chữ: tiếng Trung Quốc “sỉ” và “xi” đồng âm khác nghĩa – có thể hiểu là “vô sỉ” hoặc “không có răng”)

Long Yên Nguyệt suy nghĩ một chút, cô cố gắng bày ra một nụ cười mê người rồi dịu dàng nói:

- Tiểu Lâm ca, chẳng lẽ anh vẫn còn nhớ chuyện mấy ngày trước sao? Em biết anh thật lòng với Vi Vi tỷ, em cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến anh, em ở vài ngày rồi đi không được sao?

- Cô đã ảnh hưởng đến tôi!

Tiểu Lâm ca cũng chẳng thèm nhìn Long Yên Nguyệt.

- Rốt cuộc anh có phải là đàn ông không!

Long Yên Nguyệt giẫm mạnh chân, bộ ngực sung man lại rung động qua lại theo những chuyển động bên dưới.

- Tôi từ chối trả lời vấn đề tràn đầy tính chất sỉ nhục của cô! Đây là nhà tôi, cô có quyền giữ yên lặng, tắt cả những lời cô nói tôi chẳng muốn nghe!

Tiểu Lâm ca bắt chéo chân, hấn dùng ánh mắt hứng thú nhìn chương trình quảng cáo bộ ngực lớn trong ti vi.

Khi lời thuyết minh quảng cáo truyền từ trong ti vi ra, Tiểu Lâm ca cùng tụng lại không sai một chữ không chậm một giây:

- Một chút mềm mại, một chút êm dịu, ừ, còn phải thêm chút đầy đặn! Nịt ngực lâu đời, cửa hàng trăm năm, nâng niu bộ ngực của bạn!

Sau khi trải qua một thời gian dài tranh đấu, hai người Tiểu Lâm ca và Long Yên Nguyệt đã trượt sâu vào vực thẳm không biết xấu hổ. Long Yên Nguyệt đã chẳng còn chút nữ tính nào trong mắt Tiểu Lâm ca, còn Tiểu Lâm ca đã hoàn toàn trở thành loại biến chất trong mắt Long Yên Nguyệt... ..

Trời ơi, cứu cứu, đây là nam hay nữ vậy!

112. Chương 112: Cơ Hội Tới!

Tiểu Lâm ca đã sớm quyết định dù thế nào cũng không thể khuất phục trước mặt Long Yên Nguyệt. Cho nên cuối cùng hắn không chuyển ra ngoài phòng ngủ chính. Nhưng Tiểu Lâm ca cũng có chút lo lắng, Long Yên Nguyệt rõ ràng đã chuyển chiến thuật, cô không hề đấu đá với mình nữa mà chuyển tất cả vốn liếng sang nịnh nọt Liễu Vi. Chỉ sau vài ngày, hai cô gái này đã có cùng một lỗ mũi để trút giận.

Quan trọng hơn là chính Tiểu Lâm ca cũng không cách nào cùng Vi Nhi làm chuyện đó, thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không dám đảo ngang quét dọc. Mà chết tiệt là ngôi sao tai họa kia lúc nào cũng đề phòng hắn, chỉ cần hắn ở cùng Vi Nhi là lập tức xuất hiện.

Tiểu Lâm ca bực bội ngồi bên cạnh cửa sổ phòng ngủ, trên miệng đang ngậm một cây kẹo đường, trên mặt mơ hồ có đau thương.

Tiểu Kim đang đứng trên bàn phím laptop múa trảo như bay, đang chat vài chuyện nóng nổi với cô sinh viên Bắc Đại gì đó.

Chiếc thuyền Nô-ê (1): Tiểu Lâm ca, có thể nói cho em biết trên thế giới này rốt cuộc có cuộc sống tốt đẹp không?

1. Phiên âm Hán Việt: Nặc Á Phương Chu. Chu ở đây là con thuyền, cũng là họ của cô bé. Các bạn đọc tiếp các chương sau sẽ biết.

Thuyền Nô-ê (hay Noah), là con thuyền được nhắc đến trong Kinh Thánh (Genesis 9:1) do Chúa hướng dẫn Nô-ê (Noah) đóng (thường gọi là Ark) để tránh qua cơn Đại hồng thủy do Chúa tạo ra để trừng phạt loài người đã có quá nhiều tội lỗi.

113. Chương 113: Đàn Ông Đã Nói Là Phải Chịu Trách Nhiệm.

Dù Lâm Bắc Phàm mở miệng là gọi Long Thiên Hữu nhạc phụ đại nhân, nhưng Tiểu Vi nghe được thì cũng không cảm thấy chói tai. Cô cho rằng Lâm Bắc Phàm muốn lợi dụng cơ hội để chiếm tiện nghi của Long Yên Nguyệt, cho nên sau khi rót chén trà cho Long Thiên Hữu thì Liễu Vi vội vàng kéo Long Yên Nguyệt vào phòng ngủ.

Lâm Bắc Phàm rút ra một điều thuốc đưa cho Long Thiên Hữu, sau đó hắn đi đến ghế sa lông trên phòng khách ngồi xuống. Hắn khẽ cười nói:

- Nhạc phụ đại nhân, mời ba ngồi! Ba đã muốn đến tìm con nói chuyện phiếm thì cứ tìm chủ đề đi ạ!

Lúc này Long Thiên Hữu đã vội muốn chết, còn tìm chủ đề quái quỷ gì nữa chứ? Ông vội vàng ngồi xuống bên cạnh Lâm Bắc Phàm rồi thở dài nói:

- Tiểu Lâm tử, ta cũng không muốn giấu, lần này tới tìm cậu là có chuyện rất quan trọng cần trợ giúp.

- Sao? Chẳng lẽ sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn lại bắt đầu gây phiền phức cho Tiểu Nguyệt nữa à?

Vì Lâm Bắc Phàm đã sớm nghĩ Long Thiên Hữu đến tìm mình là có chuyện muốn nhờ giúp đỡ, nên cũng không cảm thấy đặc biệt ngạc nhiên.

- Không có vấn đề gì liên quan đến Tiểu Nguyệt cả!

Long Thiên Hữu lắc đầu rồi suy nghĩ một lúc, ông nghiêm túc nói:

- Tiểu Lâm tử, cậu và Tiểu Nguyệt đang làm trò gì vậy? Không phải cậu đã nói rất yêu Tiểu Nguyệt sao? Nhưng chuyện giữa cậu và cháu gái ta thì thế nào? Mà Tiểu Nguyệt cũng không phải rất thích cậu sao? Nhưng sao cậu lại cùng cháu gái ta ở cùng một chỗ, con gái ta lại chết sống bắt ta đưa ra chủ ý, nói cậu là người của nó.

- Rất đơn giản, cháu yêu Tiểu Nguyệt, yêu rất nhiều! Vì Tiểu Nguyệt mà cháu không tiếc đắc tội với sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn, nhưng Tiểu Nguyệt lại làm cháu thất vọng, không phải thất vọng mà là tuyệt vọng. Ba sẽ không hiểu được tâm tình của con bây giờ đâu.

Lâm Bắc Phàm hút vào một điều thuốc rồi cười khổ, hắn tiếp tục nói:

- Con biết rõ mình và Tiểu Nguyệt là không thể, cho nên mới đồng ý với Vi Nhi, dù như thế nào, dù thời gian có trôi qua, tuổi con cũng đã không còn nhỏ nữa, cũng hy vọng có một mái nhà, có một bến bờ để che gió che mưa.

Thì ra Lâm Bắc Phàm bị Tiểu Nguyệt kích thích sao? Long Thiên Hữu đột nhiên bừng tỉnh, ông khẽ gật đầu nói:

- Có chuyện gì xảy ra với Tiểu Nguyệt vậy?

- Chuyện này người phải đến hỏi Tiểu Nguyệt, sau khi cô ấy vào nhà thì chẳng thềm nề mặt con nữa.

Long Thiên Hữu là Giám đốc công an Nam Thành, tất nhiên năng lực phán đoán và phân tích tuyệt đối mạnh hơn rất nhiều so với kẻ bình thường. Lâm Bắc Phàm cũng rất khó giả vờ trước mặt lão, nhưng Lâm Bắc Phàm đã thành công tạo nên một bức màn che mặt thần bí. Trong lòng Long Thiên Hữu thì Lâm Bắc Phàm tuyệt đối không phải kẻ bình thường, Lâm Bắc Phàm cũng không cần phải nói dối với mình.

Tổng hợp tất cả các nguyên nhân, Long Thiên Hữu tin Lâm Bắc Phàm. Lúc này ông trở nên trầm tư, vẻ mặt lại đột nhiên trở nên vui mừng, nói:

- Cậu còn không biết sao? Rõ ràng là từ khi cậu và cháu gái của ta có quan hệ thì Tiểu Nguyệt đã mất kiên nhẫn, nó đã nhiều lần làm âm ỉ trước mặt ta, nói cái gì là nhất định phải cướp cậu về, còn nói gì là cả đời này sẽ không chịu lấy chồng.

- Phải không đấy?

Lâm Bắc Phàm ra vẻ mừng như điên, nhưng trong lòng hắn đã biết thừa. Sở dĩ Long Yên Nguyệt phải làm như vậy chỉ đơn giản muốn tách mình và Liễu Vi ra, nhưng Long Yên Nguyệt có tính toán thế nào cũng không thể biết được Vi Nhi đã là người của mình rồi, ha ha...

- Điều này là đương nhiên! Ta cũng phải nói với cậu một chuyện, thật ra Tiểu Nguyệt lần này bỏ nhà đi hoàn toàn là giả, mục đích của nó là muốn xâm nhập vào nhà để giám sát cậu và Liễu Vi. Nó không muốn cậu và Liễu Vi xảy ra quan hệ thực chất, cậu nghĩ xem điều này đã chứng minh điều gì?

- Chứng minh cái gì?

Lâm Bắc Phàm đập nhẹ đầu thuốc lên gạt tàn.

- Điều này đã chứng minh Tiểu Nguyệt yêu cậu, muốn ở cùng với cậu.

Long Thiên Hữu vỗ vỗ vai Lâm Bắc Phàm, lại chợt nhớ ra điều gì đó, ông cẩn thận nhìn chăm chăm vào Lâm Bắc Phàm rồi lo lắng nói:

- Thật ra chuyện cậu và cháu gái ta là thế nào?

Thật ra Long Thiên Hữu cũng rất lo đến chuyện này, nếu Lâm Bắc Phàm đã làm chuyện ấy với Liễu Vi thì chắc chắn tên kia phải có trách nhiệm với Liễu Vi. Nếu như có cô gái khác tốt hơn, nhưng Long Thiên Hữu cũng biết rõ Liễu Vi là cô gái quá tốt rồi, những cô gái thế này không nên gặp phải tổn thương.

Lâm Bắc Phàm nhún vai rồi cười khổ nói:

- Tiểu Nguyệt mỗi ngày đều ở đây, còn như thế nào được chứ?

- Vậy là tốt rồi!

Long Thiên Hữu lại dùng tay khê vỗ lên vai Lâm Bắc Phàm, ông cười nói:

- Thanh niên rất dễ bị kích thích đấy! Mà điều này cũng không thể trách được Tiểu Nguyệt, đây chính là cá tính của nó. Nhưng bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng ta cũng hiểu các người đang làm những chuyện gì!

- Vậy thì sao?

Lâm Bắc Phàm khẩn trương nhìn Long Thiên Hữu.

Bộ dạng Long Thiên Hữu ra vẻ cao thâm không thể tiết lộ thiên cơ. Ông lắc đầu, dù không dám nói Tiểu Lâm Tử người cứ đợi ngày làm con rể Long gia ta, nhưng ở trước mặt Lâm Bắc Phàm, ông lại một lần nữa tìm ra cảm giác cha vợ. Long Thiên Hữu dùng vẻ mặt hiền lành nhìn Lâm Bắc Phàm, ông cười nói:

- Không nói đến vấn đề đó nữa, lần này ta tới đây là có việc cần cậu giải quyết.

Giọng nói của Long Thiên Hữu đột nhiên thay đổi bất thành hình. Ngay từ đầu ông đã nói mình đến đây là có chuyện cần Lâm Bắc Phàm hỗ trợ, lúc đó ông dùng giọng rất khẩn trương. Nhưng hiện tại ông nói có chuyện cần Lâm Bắc Phàm giải quyết thì đột nhiên đổi thành giọng giữa cấp trên và cấp dưới. Nhưng ngẫm lại thì cũng đúng, cha vợ muốn đến nhờ con rể làm một chuyện, chẳng lẽ còn phải xin xỏ sao?

- Nhạc phụ đại nhân cũng không cần khách khí, có chuyện gì xin cứ sai bảo.

- Chuyện này có chút phiền phức!

Long Thiên Hữu gật đầu thỏa mãn, ánh mắt ông giống như đang nói...chàng ta, ta thấy cậu rất tốt đấy.

- Vì nhạc phụ đại nhân mà làm việc, con sẽ không sợ phiền toái, dù lên núi đao hay xuống biển lửa thì cũng không thể chối từ.

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ ngực nói ra lời thề son sắt.

- Nếu Lâm Bắc Phàm con có chút nhú mảy, sẽ không xứng làm con rể Long gia.

“Con rể này tốt đấy, có bản lĩnh, lại biết điều!”

Long Thiên Hữu cười không ngậm miệng lại được, ông nói:

- Thật ra cũng là chuyện liên quan đến Tiểu Nguyệt, ta có thể xác định kẻ mời sát thủ đến chính là Liễu Thiên Cửu nhưng lại không có chứng cứ. Vì để Liễu Thiên Cửu hủy hợp đồng, ta bắt buộc phải để lại vài thứ trong tay hắn. Lần này Hồ Diệp Bang đến Nam Thành, khí thế quá mạnh mẽ, Liễu Thiên Cửu sợ lương bại cậu thương nên đến tìm ta. Hắn uy hiếp ta, bắt buộc ta tìm mọi cách để khống chế Mộc Tiểu Yêu.

Thật ra có chuyện gì xảy ra chứ? Lâm Bắc Phàm cảm thấy cả kinh. Đây là chuyện lớn đấy, có thể ảnh hưởng đến tiền đồ chính trị của Long Thiên Hữu.

- Tiểu Lâm tử, giữa hai người chúng ta cũng không nên giả vờ ngớ ngẩn để lừa nhau. Mộc Tiểu Yêu của Hồ Diệp Bang là bạn của cậu phải không? Vì vậy mà Mộc Tiểu Yêu này ta không thể động vào, nhưng tên

Liêu Thiên Cửu lại ở sau lưng làm người ta phải lo lắng. Cho nên lúc này ta muốn đến đây hỏi cậu một chút, có thể đưa ra cho ta ý kiến gì không?

Một câu “hai người chúng ta” của Long Thiên Hữu làm Lâm Bắc Phàm mở cờ trong bụng! Nhưng Tiểu Lâm ca là người tỉnh táo, hần hít vào một hơi thật sâu rồi nhú mồm nói:

- Nhạc phụ đại nhân, thật ra ngài cũng biết, con và Đường Thiết Sơn có chút tình cảm. Nếu chuyện bình thường muốn hần ra mặt thì không sao, nhưng chuyện này có vẻ khó giải quyết đấy! Liêu Thiên Cửu cũng là một nhân vật nổi tiếng trong Nam Thành.

- Nếu không phải khó giải quyết thì ta đến tìm cậu làm gì?

Tuy thấy vẻ mặt Lâm Bắc Phàm có vẻ hơi khó xử nhưng điều này cũng đại biểu cho hi vọng. Long Thiên Hữu thấy Lâm Bắc Phàm vẫn còn do dự thì vội vàng nói:

- À! Đúng rồi! Tiểu Lâm Tử, ta và mẹ của Tiểu Nguyệt đã thương lượng rồi, chúng ta đều nhất trí cậu rất ưu tú. Dù Tiểu Nguyệt có muốn lấy cậu hay không thì Lâm Bắc Phàm cũng là con rể của Long gia.

Lời này có tác dụng gì sao? Lâm Bắc Phàm chính là con rể của Long Thiên Hữu, dù thế nào cũng phải lợi dụng cơ hội này để cha già kia xuống nước. Tuy chỉ trong khoảng thời gian ngắn mình cũng không thể đẩy ngã được Tiểu Nguyệt, (Nhưng thực tế thì hiện nay Lâm Bắc Phàm cũng không muốn đẩy ngã Long Yên Nguyệt, hần đang hận chết cô gái kia! Nhưng lý trí của Tiểu Lâm ca lại biết rõ, cô gái kia phải trở thành phụ nữ của chính mình) nhưng nếu không có cách này đẩy ngã, thì chính mình cũng không cho kẻ khác cơ hội. Mình nhất định phải tạo thành một tình huống: Long Yên Nguyệt cô ngoài việc phải gả cho Tiểu Lâm ca thì tuyệt đối không có khả năng lấy kẻ khác! Tất nhiên, nếu cô tình nguyện sống độc thân không lấy ai thì cũng phải chịu thôi.

- Ta muốn cậu phải hiểu rõ một vấn đề, ở Long gia tất cả mọi chuyện lớn đều do ta tính. Còn mẹ của Yên Nguyệt chỉ lo những chuyện nhỏ nhặt như củi gạo dầu muối tương dấm trà bánh các loại thôi.

Long Thiên Hữu ngạo nghễ nói, thực tế thì sau khi cáo già này xác định chuyện yêu thương giữa Lâm Bắc Phàm và con gái của mình mới dám đánh cược, chứ không dù người có muốn lấy mạng thì ông cũng chẳng dám nói phét những lời như vậy.

- Tuy con tin tưởng lời của ba, nhưng vấn đề này không phải nhỏ. Vì cẩn thận, giúp đỡ cũng được nhưng phải chấp nhận ba yêu cầu.

- Cậu nói đi!

Long Thiên Hữu tuy thấy Lâm Bắc Phàm đại nghịch bất đạo, dám mở mồm đặt điều kiện với cha vợ, nhưng ông cũng phải chịu thôi. Ông không dám đắc tội với Lâm Bắc Phàm, lại nói Lâm Bắc Phàm người ta hiện nay chính là con rể nhà ông.

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một lát, bộ dạng rất thật thà, nói:

- Điều thứ nhất, từ ngày mai...Bắt đầu từ bây giờ, bất kể là khi nào con đến nhà thì mọi người phải hoan nghênh cháu, không được dùng bất kỳ lý do gì để không cho bước qua cửa.

- Điều này chẳng là vấn đề gì!

Long Thiên Hữu lập tức đồng ý ngay, con rể mình muốn vào nhà sao? Đạo lý quá hiển nhiên rồi.

- Điều thứ hai, bất kể khi nào con sang nhà, con muốn ở lại ăn cơm thì phải giữ lại ăn cơm, muốn ngủ lại thì có thể ở vài ngày, mọi người không được dùng bất cứ lý do gì để từ chối.

- Không vấn đề!

- Điều thứ ba, mặc kệ là lúc nào, ở bất kỳ địa điểm nào, con gọi ba là nhạc phụ đại nhân thì ba phải đáp ứng, không được ra vẻ không nghe thấy!

- Điều này...

Long Thiên Hữu đột nhiên ngưng lời, vẻ mặt cũng trầm hẳn xuống. Ông hút vào một hơi thuốc rồi cau mày. Ông già này đã nghe rõ ba điều kiện của tên tiểu tử kia, nếu điều kiện tiên quyết hẳn là con rể của mình thì ba điều kiện vừa rồi chẳng đáng là gì. Nhưng nếu ngược lại, ba điều kiện kia quả thật có chút đáng sợ.

- Vừa rồi ba còn vỗ ngực nói gì ấy nhỉ? Nói dù sao Tiểu Nguyệt cũng phải gả cho con, nói con là con rể của các người, biết ngay là mọi người đang lừa gạt!

Lâm Bắc Phàm giống như một người bị tổn thương rất lớn, khóe miệng nhếch lên nụ cười tự giễu chính mình.

- Rốt cuộc các người có tâm tư gì? Cháu đã không dám ôm hy vọng với Tiểu Nguyệt, mà mọi người lại... Chẳng lẽ mọi người cảm thấy cháu rất khờ dại sao?

- Không, cậu hiểu lầm rồi, vừa rồi ta đang mãi nghĩ, ba yêu cầu của cậu chẳng lẽ chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Long Thiên Hữu mỉm cười rồi mở lời, ông nói:

- Yêu cầu đơn giản như vậy thì cũng chẳng tính là yêu cầu, nhưng nếu cậu đã nói ra thì hôm nay ta trả lời rõ ràng luôn. Thâm chí ta còn có thể đảm bảo, ba yêu cầu vừa rồi của cậu, ta hoàn toàn đồng ý!

- Nhạc phụ đại nhân thấy ba yêu cầu vừa rồi của con quá đơn giản sao? con đặt ra một cái cao hơn được không?

Long Thiên Hữu trở nên sững sốt, ông lập tức nghiêm túc nói:

- Điều này ta phải nghiêm túc phê bình cậu, đàn ông nói ra là phải chịu trách nhiệm. Nếu có những yêu cầu khác thì phải suy nghĩ thật kỹ rồi nói rõ ngay từ đầu, bây giờ cậu lại muốn đặt thêm điều kiện thì còn ý tứ gì nữa chứ?

114. Chương 114: Nội Chiến, Thế Đến Cực Mạnh.

Nếu Long Thiên Hữu đã đáp ứng điều kiện của Lâm Bắc Phàm thì dù Long Yên Nguyệt không chịu lấy Lâm Bắc Phàm, cô cũng đừng hòng được gả ra khỏi nhà. Chỉ cần có kẻ nào dám đi cầu hôn hoặc mai mối cho Long Yên Nguyệt thì Tiểu Lâm ca sẽ lập tức tiến lên phản kháng! Hi hi hi!

Tất nhiên Tiểu Lâm ca cũng là loại người biết điều, hẳn để cho Trương Minh Thắng thay mình hẹn ngày gặp mặt Liễu Thiên Cửu. Tuy Liễu Thiên Cửu cảm thấy không vui nhưng hẳn cũng không dám trêu chọc Lâm Bắc Phàm, bất mãn thì bất mãn nhưng vẫn phải đồng ý gặp mặt Lâm Bắc Phàm. Đừng nói đùa, một nhân vật có thể ra lệnh cho Đường Thiết Sơn thì đâu đến lượt Liễu Thiên Cửu hẳn tự cao tự đại được?

Thời gian được định là hai giờ chiều ngày chủ nhật, địa điểm là quán cà phê Nhã Tĩnh trong Nam Thành. Chủ nhật khi Liễu Vi ra khỏi cửa, Lâm Bắc Phàm đã nói hôm nay mình nghỉ một ngày, nghỉ ngơi hay xin nghỉ cũng chính là không chịu đi làm nhưng đối với Liễu Vi lại có khác biệt rất lớn. Lâm Bắc Phàm một khi muốn nghỉ ngơi thì Liễu Vi tất nhiên sẽ đồng ý, nhưng cô lại hơi băn khoăn rất nhiều, làm Lâm Bắc Phàm cảm thấy rất áy náy. Phức đến thì lòng cũng sáng ra, Lâm Bắc Phàm muốn tận dụng thời gian để mua cho Liễu Vi một chiếc nhẫn kim cương, coi như vật đính ước đi!

Sau khi Liễu Vi ra khỏi cửa thì Lâm Bắc Phàm cũng bò khỏi giường. Sau khi đi ra đến cửa thì gặp Long Yên Nguyệt đang ngồi trong đại sảnh xem tivi, hẳn lập tức quay đầu không thèm nhìn cô.

- Không phải nói muốn nghỉ ngơi một ngày sao?

Long Yên Nguyệt ngồi trên ghế sofa, cô dùng giọng không âm mà cũng chẳng phải dương nói một câu.

- Tôi phải nghỉ ngơi một ngày, nghỉ ngơi chẳng lẽ không cần ăn cơm sao?

Lâm Bắc Phàm tức giận trừng mắt nhìn Long Yên Nguyệt.

- Cha vợ của tôi đã nói rõ, cô chỉ ra về bỏ nhà đi thôi. Mục đích duy nhất của cô chính là chia rẽ tôi và Vi Nhi, hiện nay Vi Nhi đã đi làm, cô còn muốn ngồi trong nhà tôi làm gì?

- Ô kìa, kẻ nào không biết Tiểu Lâm ca là Liễu Hạ Huệ chứ? Bà đây còn chưa sợ, anh sợ cái gì?

- Cô có danh tiếng lắm sao? Cô có thanh danh sao?

Lâm Bắc Phàm cười lạnh nói.

- Anh có thanh danh, anh có thanh danh!

Long Yên Nguyệt đứng thẳng người, khói lửa chiến tranh bắt đầu bùng lên.

- Tôi nổi danh, tôi có thanh danh, cô không phục sao?

Lâm Bắc Phàm đứng trước mặt Long Yên Nguyệt, hần tuyệt đối không nhượng bộ.

- Quần lót mặc ngược mà giả danh siêu nhân Bát Man, hôm nay anh ra ngoài sẽ chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp, hừ hừ hừ!

Long Yên Nguyệt cười lạnh nói.

“Bình thường khi Long Yên Nguyệt cười lạnh thì nhất định sẽ có chỗ dựa. Hơn nữa mình lại mới ngủ dậy, phần xạ đầu óc vẫn còn chưa đạt đến trình độ cao nhất, nếu không cẩn thận là lật thuyền trong mương ngay.”

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút, hần quyết định tránh phiền phức, không cần phải chấp loại ngôi sao tai họa này làm gì cho mệt.

Bây giờ là đầu mùa đông, Tiểu Lâm ca cho dù có phong cách cũng không thể kéo dép lên đi ra ngoài. Lúc này hần thay một bộ tây phục, xỏ giày da. Cuối cùng hần suy nghĩ một chút rồi lấy ra một cà vạt màu tím đeo trên cổ.

Tây phục thẳng thớm, giày da sáng láng, cà vạt tung bay, nhưng vì tinh thần chán chường mà Tiểu Lâm ca chỉ tùy tiện quàng cà vạt lên cổ, còn không bằng học sinh tiểu học đeo khăn quàng. Nhưng dù Long Yên Nguyệt có mối hận thấu xương với Lâm Bắc Phàm, cô bắt buộc phải thừa nhận, nếu người đàn ông trước mặt vút đi nhân phẩm chó cắn thì sẽ rất mê người.

- Cô ra ngoài làm gì đấy?

Sau khi Lâm Bắc Phàm đi ra khỏi cửa thì thấy Long Yên Nguyệt đi theo sau lưng, hần quay lại tức giận hỏi một câu.

- Đi đâu hỏi làm gì?

Long Yên Nguyệt dùng cặp mắt đầy lòng trắng nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Hỏi chơi chút thôi!

Lâm Bắc Phàm xoay xoay cổ tay rồi lại đút tay vào túi quần, hần thản nhiên cất bước tiến về phía cổng cư xá Lệ Uyển.

Nhưng khi Lâm Bắc Phàm đi đến cửa tiểu khu Lệ Uyển thì vẫn thấy Long Yên Nguyệt đi theo. Lúc này hần có chút bức bối, cô gái này không phải đang muốn theo dõi mình đấy chứ? Lâm Tiểu ca suy nghĩ một chút, hần rút ra một điều thuốc ra vẽ đốt thuốc đứng tại chỗ một lúc lâu.

Lâm Bắc Phàm không đi thì Long Yên Nguyệt cũng không đi. Cô gái này chẳng những không đi mà còn dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Lâm Bắc Phàm, cô cười lạnh nói:

- Lão nương biết chắc anh ra khỏi nhà thì chẳng phải làm chuyện gì tốt đẹp, tôi nói cho anh biết, hôm nay anh đi đâu thì bà đây theo đó!

Phải công nhận hôm nay Long Yên Nguyệt mặc đồng phục cảnh sát, bộ dạng lạnh lùng như băng nhưng lại rất mê người. Hai chân thon dài có lực, hai đùi đầy đặn và đàn hồi, cặp mông vênh no tròn, vòng eo nhỏ nhắn cực kỳ sống động, bộ ngực xinh đẹp và đầy đặn, bờ vai trắng nõn, cặp xương hàm giống như được điêu khắc, bộ mặt xinh đẹp và mềm mại, bàn tay được chăm sóc tỉ mỉ, gương mặt nhỏ nhắn, ánh mắt cực kỳ quyến rũ...

Nhưng Lâm Bắc Phàm lúc này lại không có phúc cảm nhận hương sắc của người đẹp. Hắn suy nghĩ một chút, một người đàn ông đẹp trai nhưng chán chường, bên người lại có một nữ sĩ quan cảnh sát. Hơn nữa vị sĩ quan cảnh sát kia lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào hắn, chuyện này đã đạt đến mức độ nào chứ?

- Cô muốn gì?

Lâm Bắc Phàm dùng ánh mắt hung dữ nhìn chăm chăm vào Long Yên Nguyệt.

- Cô đang xâm phạm quyền tự do cá nhân của tôi!

- Phải không đấy? Vậy anh cứ đi kiện tôi đi! Hôm nay rõ ràng đã nói với Vi Vi tỷ là muốn nghỉ ngơi, tôi đã biết ngay chẳng có chuyện gì tốt! Tôi cũng chẳng rảnh muốn theo dõi anh, mà phải giám sát anh, bởi vì tôi đang lo cho nhân phẩm của anh!

- Tôi đi đâu cô cũng theo đuôi sao? Về nhà ngồi chơi một mình đi!

- Còn lâu, tôi cứ giám sát thì làm gì được nhau!

- Bà tám, tôi đi vệ sinh đây!

Lâm Bắc Phàm quay đầu đi về phía nhà mình.

Long Yên Nguyệt cười tủm tỉm đi theo sau lưng Lâm Bắc Phàm, trong lòng thầm nghĩ:

“Tên lưu manh này nhất định đang vội vàng đi làm chuyện gì đó mờ ám mà không muốn kẻ khác biết. Lão nương sẽ không cho mày được như ý muốn, ta xem mày chịu đựng không nổi, hay ta chịu không nổi, hì hì hì hì...Ừa, Lâm Bắc Phàm sao lại đi vào tòa nhà D dãy A, nhà hắn bên tòa nhà E dãy A mà, chẳng lẽ tức đến mức hồ đồ rồi sao? Ha ha!”

- Đây là tòa nhà D dãy A, anh đi vệ sinh ở đâu?

Long Yên Nguyệt mím môi, vẻ mặt cực kỳ đắc ý.

- Lắm mòm, tất nhiên là đi vệ sinh ở nhà cô!

Lâm Bắc Phàm tức giận trả lời một câu.

Về mặt Long Yên Nguyệt đột nhiên trầm xuống, cô tức giận nói:

- Muốn đi vệ sinh mà không về nhà mình à? Cố ý đến nhà tôi để sỉ nhục sao?

- Không thấy nhà cô gần hơn à? Tôi đi đại trong nhà cô một lần mà lại là sỉ nhục, vậy mỗi ngày cô đều đại tiểu tiện trong nhà tôi thì sao?

Lâm Bắc Phàm đã đi đến cửa nhà 402 dãy A tòa nhà D, hắn không khách khí mà trực tiếp nhấn chuông cửa.

Long Yên Nguyệt cũng không nói gì, tên đàn ông này đúng là không biết xấu hổ.

Người ra mở cửa chính là Long thái thái, khi Long thái thái thấy Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt cùng xuất hiện trước cửa nhà thì lập tức sững sốt, nhưng cũng lập tức nở nụ cười. Hình như bà đã quên sạch tất cả những chuyện không vui trước kia:

- Ôi! Tiểu Lâm tử, Tiểu Nguyệt nhà ta hay nhắc đến cậu lắm! Mau mau, vào nhà ngồi...Con bé kia, con còn đứng ngây ngoài cửa làm gì, đi vào nhanh nào!

Long Thiên Hữu đã đáp ứng Lâm Bắc Phàm ba điều kiện, vì không muốn xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên hai ngày nay lão cáo già kia liên tục thổi vào tai Long thái thái. Đại khái là Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt yêu nhau thắm thiết thế nào, Lâm Bắc Phàm si tình với con gái nhà mình ra sao, Lâm Bắc Phàm là nhân vật ưu tú đến mức độ nào, trình độ hiểu thảo, năng lực kinh khủng...

Sau khi liên tục tẩy não, trong đầu Long thái thái đã sinh ra một tiềm thức, con gái Tiểu Nguyệt nhà mình chỉ xứng đôi với Lâm Bắc Phàm. Con gái mình cũng không còn trẻ nữa, nhất định phải để cho hai kẻ yêu nhau trở thành vợ chồng.

- Nhạc phụ đại nhân, nhạc phụ đại nhân!

Hôm nay là chủ nhật, Long Thiên Hữu cũng không đi làm, cho nên Lâm Bắc Phàm hét khô cả cuống họng.

Long thái thái lập tức hóa đá ngay tại chỗ, Tiểu Lâm tử này cũng không phải quá chủ động đấy chứ? Tiểu Nguyệt nhà mình còn chưa được đồng ý gả cho hắn, hơn nữa, cho dù Tiểu Nguyệt đồng ý thì người làm mẹ như mình còn chưa mở miệng mà tên này đã trực tiếp cho mình là con rể Long gia rồi, không phải tự nhiên quá mức sao? Nếu không phải Long Thiên Hữu ba hoa chích chòe về Lâm Bắc Phàm thì Long thái thái đã cầm chổi đuổi tên khốn kiếp Lâm Bắc Phàm này ra khỏi nhà rồi.

- Ai, ai?

Về mặt Long Thiên Hữu nhăn nhó, lão xấu hổ đi từ trong phòng ngủ ra.

- Lâm Bắc Phàm, anh kêu loạn gì đấy? Đây không phải nhà anh, không được làm càn!

Long Yên Nguyệt giẫm mạnh chân, cô quay đầu nhìn về phía cha, giống như đã gặp phải ủy khuất rất lớn:

- Cha lại đồng ý với anh ta sao? Cha ước gì gả nhanh con cho tên lưu manh này sao?

“Chẳng lẽ Tiểu Nguyệt không thích tên Lâm Bắc Phàm này à?”

Trái tim Long Thiên Hữu đập lên thành thạch, trong lòng liên tục tự an ủi chính mình, trấn tĩnh, nhất định phải trấn tĩnh! Lão cáo già thở hổn hển vài hơi, lúc này mới cười cười với Long Yên Nguyệt rồi nói:

- Tiểu Nguyệt, ta và mẹ con đều cảm thấy Tiểu Lâm tử...

- Khụ...Khụ...Khụ...

Long thái thái liên tục ho khan ba tiếng, tiếng sau lại mãnh liệt hơn tiếng trước rất nhiều.

Long Thiên Hữu kéo bạn già xuống kéo kế hoạch chết ngay từ trong trứng nước, ông chỉ cười khan nói:

- Điều này, cha cũng cảm thấy Lâm Tiểu tử rất tốt, hơn nữa con cũng liên tục ở trước mặt cha mẹ nói nếu không phải gả cho Lâm Bắc Phàm thì nhất định không lấy chồng. Hơn nữa, Tiểu Lâm tử si tình đối với con, điều này cha tin mình không nhìn lầm. Nếu hai người các con đã yêu nhau thì cha và mẹ cũng không có ý kiến gì, chuyện này cũng đã được quyết định luôn rồi. Cho nên vì để mọi người khỏi khách khí, cha đã để Tiểu Lâm tử trực tiếp gọi là nhạc phụ.

- Căn bản không phải như cha nghĩ đâu!

Long Yên Nguyệt vừa xấu hổ, mình chẳng qua chỉ muốn diễn kịch mà thôi, không ngờ cha mẹ lại tưởng thật. Vấn đề này cũng không thể giải thích trong lúc nhất thời được, dù sao thì Lâm Bắc Phàm cũng đã cứu chính mình, hơn nữa trên trán tên khốn kia cũng ghi rõ năm chữ to “Ta chính là dâm tặc!”. Nếu nói tên Lâm Bắc Phàm kia xấu xa đến mức độ nào, thì rất khó có thể chịu đựng nổi. Long Yên Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi tiến lên, cô tức giận nói:

- Từ nay về sau nếu không được con cho phép, thì không được cho kẻ này tiến vào nhà chúng ta nửa bước, cũng không được cho anh ta mượn bất kỳ thứ gì cả. Hơn nữa, nếu như sau này anh ta có xưng hô bậy bạ với cha mẹ thì mọi người đừng quan tâm là được.

Long thái thái giống như đã ý thức được điều gì đó, bà dùng ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn Long Thiên Hữu.

Long Thiên Hữu sợ run cả người, ông vội vàng nở nụ cười làm lành nhìn Long Yên Nguyệt rồi kiên trì nói:

- Nguyệt Nhi, đây là con không đúng rồi! Tiểu Lâm tử thâm yêu con, con đừng tham bát bỏ mâm, nghĩ rằng Lâm Tiểu tử và Vi Vi tỷ của con ở cùng một chỗ mà không tiếc phải chuyển sang đó để giám sát Tiểu Lâm tử. Ha ha, ta biết rõ con đang lo lắng điều gì. Lúc này ba ba có thể nói cho con biết, Tiểu Lâm tử và Vi Vi tỷ của con chưa phát triển đến mức độ kia đâu, Tiểu Lâm tử vẫn còn rất thuần khiết, điều này con có thể yên tâm.

- Cha!

Long Yên Nguyệt giẫm mạnh chân, khóe mắt đã ửng hồng giống như muốn rơi lệ.

- Sao ông không để con gái nói vài câu?

Long thái thái thấy con gái hình như rất cấp bách thì vội vàng đến bên cạnh, bà một tay kéo con một tay nhẹ nhàng vuốt ve, đồng thời còn dùng ánh mắt đàng đàng sát khí nhìn chăm chăm vào Long Thiên Hữu.

Long Yên Nguyệt nhìn chăm chăm vào Lâm Bắc Phàm, cô nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tôi lập lại một lần nữa, không được phép của tôi thì đừng hòng bước chân vào nhà nửa bước; không được để anh ta mượn bất cứ thứ gì trong nhà; nếu như từ nay về sau anh ta có xưng hô bậy bạ thì mọi người đừng nên để ý tới. Nếu có cơ hội thích hợp thì cha mẹ cứ giữ lại chứng cứ để tố cáo anh ta tội xâm nhập gia cư bất hợp pháp!

115. Chương 115: Chẳng Lẽ Hẳn Đang Giả Vờ Sao?

Lâm Bắc Phàm đến nhà Long Thiên Hữu chủ yếu với mục đích để Long Thiên Hữu khuyên con gái ở nhà. Dù sao mình muốn đi gặp một nhân vật như Liêu Thiên Cửu mà mang theo Long Yên Nguyệt đi thì chẳng khác nào làm trò đùa quốc tế sao? Nhưng Lâm Bắc Phàm không ngờ mâu thuẫn nội bộ lại trở nên gay gắt đến mức độ này! Có lẽ Long Thiên Hữu lần này không chết cũng phải bị lột da.

Nhưng dù thế nào thì Lâm Bắc Phàm cũng không thể buông bỏ quyền lợi của chính mình, hẳn cũng không thêm quan tâm Long Thiên Hữu chết hay sống. Lúc này thấy Long Thiên Hữu trở nên sợ hãi, Lâm Bắc Phàm không chút do dự quay đầu lại nhìn ông rồi nói:

- Nhạc phụ đại nhân, ba nhất định phải làm chủ cho con!

- Khụ...Tiểu Lâm tử, chuyện này không thể gấp được. Nhưng cậu cứ yên tâm, hãy cho ta thêm thời gian!

Long Thiên Hữu chảy đầy mồ hôi lạnh.

Long thái thái đã mất hứng, bà hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Lão nhân, lời này ta nghe không rõ lắm. Con gái là do tôi sinh ra, dù sao nó lớn lên cũng có quyền tự làm chủ chính mình, cho ông một chút thời gian, ông có thể làm ra chuyện động trời sao?

- Dù sao thì hôm nay Tiểu Lâm tử cũng đến nhà ta lần đầu tiên, dù không có quan hệ gì cũng là hàng xóm.

Long Thiên Hữu lau mồ hôi lạnh trên trán, lão cáo già không dám nhìn mặt Long thái thái mà chỉ nở nụ cười chân thành nói:

- Tục ngữ nói bán bà con xa mua láng giềng gần, phù hợp với chủ trương hài hòa xã hội, hài hòa cư xá. Mọi người sống tốt đẹp với nhau mới quán triệt tư tưởng của Đảng!

Nghe Long Thiên Hữu nói như vậy, vẻ mặt Long thái thái mới dịu đi một chút, bà suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tiểu Lâm tử, cậu tới đây làm gì?

- Cháu vốn đến đi vệ sinh nhờ, nhưng hiện nay có vấn đề muốn hỏi nhạc phụ đại nhân!

Lâm Bắc Phàm cảm thấy mình bắt buộc phải nắm chắc quyền lợi của chính mình. Hắn quay đầu lại nhìn Long Thiên Hữu rồi hỏi:

- Nhạc phụ đại nhân, ba đã nói, tuy ngày thường nhìn ba rất hào nhả và dễ gần, thoát nhìn rất hiền lành và nhân ái, nhưng tất cả mọi chuyện lớn trong Long gia đều do ba tự quyết định.

- Điều này...Tất nhiên là vậy rồi!

Long Thiên Hữu cười khan nói.

- Ông nói vậy sao?

Long thái thái vừa mới áp chế được cơn giận, hình như lúc này lại bùng lên ngọn lửa mới.

Long Thiên Hữu khẽ gật đầu, ông nói:

- Những chuyện nhỏ đại loại như củi gạo dầu muối tương dấm trà rượu, tất nhiên đều do em lo.

- Còn chuyện Nguyệt Nhi? Cái này tính là chuyện nhỏ hay chuyện lớn?

- Điều này... Đương nhiên là chuyện nhỏ!

Long Thiên Hữu rất nghiêm túc, lão dùng giọng điệu không thể chối cãi nói:

- Xem giác ngộ của đám người các bà, chỉ biết sinh hoạt trong thế giới nhỏ bé của chính mình, các bà có nhận thức và lo lắng qua những chuyện đại sự chưa? Giống như thái độ của quốc gia chúng ta đối với việc sử dụng vũ khí hạt nhân, nên sử dụng phương pháp gì chung sống với đảo Đài Loan, đây mới là những chuyện lớn. Tất nhiên những chuyện lớn này phụ nữ không được lên tiếng, có lo lắng cũng như không.

- Được rồi, được rồi! Nếu đã là chuyện nhỏ thì mọi chuyện do tôi làm chủ, như vậy xin mời Tiểu Lâm tử ra ngoài, ông không có ý kiến gì chứ?

- Nhạc phụ đại nhân, nhạc phụ đại nhân!

Chưa đợi Long Thiên Hữu kịp mở miệng, Lâm Bắc Phàm đã lập tức hét toáng lên.

Long Thiên Hữu trầm mặt xuống, ông rõ ràng cảm thấy rất bức bối. Minh đường đường là một Giám đốc công an thành phố, không lẽ chẳng quản lý vợ con nghiêm khắc à? Quan trọng là Lâm Bắc Phàm đang nắm trong tay quyền sinh sát đối với con đường sự nghiệp chính trị của mình, người này sao dám tội được? Còn Tiểu Nguyệt, nếu không thích Lâm Bắc Phàm sao lại làm náo loạn trước mặt mình? Hai mẹ con nhà này rõ ràng đang đùa giỡn với mình mà.

- Tốt lắm!

Long Thiên Hữu rống lớn một câu, ông dùng khí thế như sấm sét để ngồi lên ghế sa lông trong phòng khách. Ông khẽ gật đầu với Lâm Bắc Phàm rồi trầm giọng nói:

- Tiểu Lâm tử, cậu tới đây ngồi, chỉ cần có Long Thiên Hữu ta ở đây, sẽ không ai dám đuổi cậu ra ngoài cả.

Lâm Bắc Phàm tuyệt đối không khách khí mà ngồi xuống bên phải người Long Thiên Hữu. Hắn giơ tay lên nhìn đồng hồ rồi la lớn:

- Nhạc phụ đại nhân, không phải con cố ý gây phiền phức cho ba! Nhưng hôm nay con và người bạn đã ước hẹn nói chuyện với nhau lúc hai giờ chiều, ba xem lúc này cũng đã một giờ rồi, lúc này nếu không đi thì sợ sẽ chẳng kịp. Ba biết đấy, chuyện này đối với con cực kỳ quan trọng.

- Vậy cậu tranh thủ tới đó nhanh đi!

Long Thiên Hữu là ai chứ? Ông đương nhiên biết rõ Lâm Bắc Phàm đang nói đến vấn đề gì.

- Nhưng con đi nơi nào thì Tiểu Nguyệt đi theo đó, như vậy thì làm sao bây giờ?

Long Thiên Hữu trở nên kinh hoàng, lão quay đầu lại nhìn Tiểu Nguyệt rồi lo lắng nói:

- Tiểu Nguyệt, con bé này thật là không hiểu chuyện... ..

- Long Thiên Hữu, hôm nay ông nói cho rõ ràng, nhà này ông quyết định mọi chuyện, hay là tôi?

Long thái thái đột nhiên rống lên một câu, phải biết rằng từ trước đến nay Long Thiên Hữu làm chuyện gì đều phải nhìn mặt Long thái thái. Hôm nay Long Thiên Hữu lại vùng lên, điều này làm cho Long thái thái không thể tiếp nhận được.

“Mẹ kiếp, dù bất cứ giá nào cũng phải làm cho bằng được.”

Long Thiên Hữu châm xong thuốc thì “âm” một tiếng, lão đem chiếc bật lửa đập mạnh lên bàn rồi dùng dụng cụ kỳ tức giận nói:

- Hôm nay tôi phải nói rõ ràng với hai mẹ con nhà này, Long Thiên Hữu tôi dù sao cũng là chủ hộ, Long Thiên Hữu tôi cũng là người có quyền! Hiện nay tôi phải nói rõ ba chuyện. Thứ nhất, bất kỳ khi nào Tiểu Lâm tử đến nhà ta, mọi người cũng không được đưa ra bất kỳ lý do gì để từ chối; thứ hai Tiểu Lâm tử nếu muốn ở lại nhà ta vài ngày, muốn sang nhà ta ăn cơm, thì mọi người cũng không được nghĩ biện pháp cho qua; thứ ba, Tiểu Lâm tử muốn gọi tôi là nhạc phụ đại nhân, tôi...Chuyện này không liên quan các bà!

“Trời ạ! Đây là thật sao?”

Long Yên Nguyệt trợn trừng mắt, cô dùng ánh mắt kinh hoàng nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm không muốn đưa ra ý kiến, nhưng trên mặt lại lộ ra nụ cười đắc ý. Khi hắn nhìn vào mắt Long Yên Nguyệt thì giống như đang nói:

- Hì hì, Tiểu Nguyệt, muốn đấu với Tiểu Lâm ca à, cưng còn non lắm! Không cần phải phản kháng đâu, eon baby! eon!

- Điều này...Không...Có...Thế!

Sau khi lấy lại tinh thần, Long Yên Nguyệt cắn chặt hàm răng trắng nõn rồi tuôn ra những lời này.

- Ông...Ông lương tâm bị chó ăn rồi sao, trước kia nói tốt thế nào, bây giờ người ta đều là người của ông, ông...

Long thái thái giẫm mạnh chân rồi xoay người khóc sụt sùi chạy vào phòng ngủ. Bà vừa chạy vừa nói:

- Đi, ta về nhà mẹ!

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa đã tức sùi bọt mép, đã bốn mươi năm mươi tuổi rồi mà động một tí lại phải về nhà mẹ đẻ...

“Mẹ kiếp, mặc kệ cuộc sống sau này thế nào, ít nhất hôm nay ông đây cũng đã sung sướng một lần, có được cảm giác làm đàn ông, cảm giác này cũng không tốt lắm!”

- Ba ba, nhà này cũng có phần của con mà!

Long Yên Nguyệt thấy mẫu thân đã bại trận rút quân, cô vẫn không chịu buông tha, vẫn tiếp tục vùng vẫy.

- Con vào đem hộ khẩu nhà ra mà xem ai là chủ hộ? Nếu ba là chủ hộ thì con cũng đừng có ý kiến gì nữa!

- Ba...Quá đáng!

Long Yên Nguyệt cũng học theo Long thái thái, cô cũng xoay người khóc sụt sùi chạy vào phòng ngủ. Nhưng cô vẫn chưa đến mức phải chạy về nhà mẹ đẻ, cũng không dám học theo Long thái thái muốn đi đến nhà ngoại.

Hôm nay Long Thiên Hữu đã ăn phải quả đắng, ông quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm rồi khẽ gật đầu nói:

- Tiểu Lâm tử, cậu phải tuyệt đối tin tưởng vấn đề uy tín cá nhân của ta. Nếu ta đã nói thì giống như hất nước ra ngoài, nếu đã đồng ý chuyện của cậu thì chắc chắn sẽ giữ lời.

- Nếu đã là như vậy thì chuyện có liên quan đến Liêu Thiên Cửu sẽ do con chịu trách nhiệm.

- Tốt tốt tốt, hợp tác vui vẻ!

Sau đó hai người đều đứng lên, trên mặt lộ ra nụ cười chân thành và cảm động. Hai bàn tay đã sớm nắm chặt lại với nhau.

Cuối cùng cũng thoát khỏi Long Yên Nguyệt, sau khi ra khỏi cư xá, thì thời gian cũng không còn nhiều lắm, nhưng Lâm Bắc Phàm cũng không nóng vội, hắn cứ nhàn nhã tản bộ, hai mắt không ngừng đảo ngang liếc dọc. Một khi thấy gái đẹp, mà bên cạnh cô có lại không có con kỳ đà nào thì Lâm Bắc Phàm sẽ nhanh chân tiến đến, đi đến phía trước cô gái kia rồi giả bộ lơ đãng quay đầu lại nhìn.

Mãi đến khi hơn hai giờ, Lâm Bắc Phàm mới vẫy taxi chạy đến quán cà phê hẹn gặp mặt. Khi hắn đến điểm hẹn thì đã là hai giờ hai mươi mấy phút, đã sớm vượt quá thời gian gặp mặt. Đúng là không đơn giản, cái tên đầu bóng Liêu Thiên Cửu cũng nổi tiếng ở Nam Thành, nhưng Lâm Bắc Phàm lại đến muộn, hơn nữa lại cố ý.

- Cửu ca, tên Lâm Bắc Phàm này đúng là loại không biết điều, hắn tưởng mình là ai chứ? Cũng chỉ là con chó của Đường Thiết Sơn mà thôi!

Một tên tiểu đệ vẻ mặt tức giận, hắn hung hăng nói:

- Thằng chó má kia quá kiêu ngạo, có nên tìm vài huynh đệ xẻ thịt hần không nhỉ?

- Nếu hần là chó, cũng chỉ là một con chó có thể cắn Đường Thiết Sơn!

Về bề ngoài của Liêu Thiên Cửu trông cực kỳ thô lỗ, đầu trọc, vẻ mặt dữ tợn, trên má trái có vết đao dài hơn mười phân. Với trình độ y học và kỹ thuật tái tạo khuôn mặt hiện nay, Liêu Thiên Cửu muốn xóa vết sẹo kia thì cực kỳ dễ, nhưng hần vẫn không làm vậy. Đừng nói giỡn, hắc đạo lẫn lộn, vết sẹo này có thể đại biểu cho huân chương dũng sĩ đấy! Không những trên mặt có sẹo, mà ngay cả trán Liêu Thiên Cửu cũng có một hình xăm chữ thập to như ngón tay.

Liêu Thiên Cửu vẫn rất bình thản, hần biết Lâm Bắc Phàm không đơn giản. Mà thực tế đã nói rõ, Lâm Bắc Phàm cố ý đến muộn chính là ngầm ra hiệu cho Liêu Thiên Cửu hần biết:

- Đừng nghĩ con mẹ nó chính mình là đại ca, Tiểu Lâm ca còn chẳng thèm đặt người vào mắt.

Vì là người trung gian nên tên mập Trương Minh Thắng cũng ở đây. Tuy Trương Minh Thắng chưa đến mức phải sợ Liêu Thiên Cửu nhưng hần cũng không dám làm cản trước mặt tên này. Khi qua thời gian gặp mặt mà còn chưa thấy Lâm Bắc Phàm xuất hiện, cặp mắt của Trương Minh Thắng liên tục quét qua cửa quán rượu.

- Lão đại, chà, cuối cùng lão đại cũng tới!

Trương Minh Thắng vội vàng đứng thẳng người lên rồi đi nhanh ra cửa quán bar nghênh đón.

Đây là lần đầu tiên bốn tên thủ hạ của Liêu Thiên Cửu nhìn thấy Lâm Bắc Phàm. Ngay từ đầu bọn họ đã cho rằng Lâm Bắc Phàm nhất định sẽ mang theo vài tên thủ hạ, chính mình chạy đến một chiếc xe, ít nhất cũng phải là Audi! Nhưng tên khốn nạn trước mặt lại đi đến một mình, hơn nữa lại phải bắt taxi đến. Tên này không có xe riêng sao? Không, điều này không thể xảy ra được, chẳng lẽ hần đang giả vờ sao?

Lâm Bắc Phàm kéo cà vạt của mình, hần khẽ gật đầu với Trương Minh Thắng, sau đó lại cười lên ha hả với Liêu Thiên Cửu:

- Ôi dào, Cửu ca, kẹt xe, kẹt xe thôi! Hiện nay tình hình giao thông ở Nam Thành thật sự làm người ta phải lo lắng!

“Tình hình giao thông ở Nam Thành mà quan tâm làm quái gì, mà lo lắng thì được con mẹ gì?”

Tuy Liêu Thiên Cửu không ủng hộ lời nói của Lâm Bắc Phàm nhưng những biểu hiện của hần lại rất khách khí, hần nói hòa theo:

- Đúng vậy, đúng vậy! Giao thông hiện nay rất khó kiểm soát, không khí ngột ngạt, nhưng cũng không có biện pháp! Những dân thường như chúng ta không có quyền lên tiếng, dù sao thiên hạ này cũng là của nhà nước.

Một đám thủ hạ của Liêu Thiên Cửu, ta nhìn người, người nhìn ta, mắt trợn trừng miệng há hốc. Đánh chết bọn họ cũng không ngờ, lão đại hắc đạo Nam Thành Liêu Thiên Cửu gặp mặt tên Lâm Bắc Phàm không có tiếng tăm gì lại phải đàm đạo chuyện giao thông ở Nam Thành...

116. Chương 116: Bối Cục.

Liêu Thiên Cửu chọn vị trí không tồi, khoảng cách tới cửa thoát an toàn rất gần hơn nữa lại còn nằm ở trong góc, là một cái vị trí vừa dễ dàng phòng thủ vừa dễ dàng chạy trốn. Không có biện pháp, đi ra giang hồ vinh viễn là càng lẫn lộn lá gan càng nhỏ! Lúc mới bắt đầu chỉ là một tên lỗ mãng cái gì cũng không có, một lòng một dạ muốn lên cấp, dùng từ to gan lớn mật để hình dung cũng không quá đáng. Nhưng theo số lần vào sinh ra tử tăng lên, gia nghiệp lớn dần lên, trên có già dưới có trẻ thì lại không cam lòng mà chết đi như vậy!

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn bốn tên vệ sĩ nam ngồi bên cạnh Liêu Thiên Cửu, có chút mất hứng nói:

- Cữu ca, lần này em tới tìm anh là có chuyện rất trọng yếu muốn bàn với anh, em tin tưởng vào nhân phẩm của Cữu ca nhưng những người khác, thực xin lỗi hiện tại em còn không tin được.

- Lâm lão đệ, chú nói mấy lời này có phải là đang chửi nhân phẩm của ca ca ta không!

Trong cái nhìn của Liêu Thiên Cữu, Lâm Bắc Phàm có thể được Đường Thiết Sơn gọi một tiếng Lâm lão đệ, vậy Lâm Bắc Phàm này tuyệt đối có tư cách xưng huynh gọi đệ với mình. Cho nên hắn cũng gọi Lâm Bắc Phàm là lão đệ, mang theo vẻ xin lỗi nhìn về phía Lâm Bắc Phàm mỉm cười, tiếp tục nói:

- Đi ra giang hồ sớm hay muộn gì cũng xong đời, ca ca ta cũng không hi vọng ngày đó đến quá nhanh đâu! Mang theo vài vị huynh đệ ở bên cạnh, cũng không phải là nhằm vào chú, thuần túy là tăng thêm can đảm cho mình mà thôi.

- Nếu đã như vậy cữu ca có thể tìm chỗ nào đó đáng tin hơn hay không? Em muốn nói chuyện một mình với cữu ca.

Liêu Thiên Cữu sững người rồi cười lớn nói:

- Dựa vào phần hào tình, phần đảm lược này của Lâm lão đệ cũng đủ làm cho ca ca ta xấu hổ rồi!

Liêu Thiên Cữu phát tay, liếc mắt nhìn tên vệ sĩ nam bên cạnh.

- Không nghe được lời nói của lão đệ ta sao? Hai anh em ta muốn nói chuyện riêng một lát.

Bốn kẻ này nghi thần nghi quỷ liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái rồi đứng dậy đi ra vị trí xa hơn chỗ này một chút. Trương Minh Thắng do dự một hồi sau đó về mặt tựa như không muốn hướng Lâm Bắc Phàm gật đầu một cái, cũng tìm lấy một vị trí ở hàng khác, chắc là muốn đợi Lâm Bắc Phàm nói chuyện xong.

- Lâm lão đệ, không biết lần này chú tìm anh rốt cuộc là có chuyện gì?

Liêu Thiên Cữu đưa qua một điều thuốc lá mỉm cười hỏi một câu. Gần đây Hồ Điệp bang và bản thân xung đột không ngừng, mà Lâm Bắc Phàm lại đi ra từ Hồ Điệp bang, cho nên Liêu Thiên Cữu cho rằng Lâm Bắc Phàm tìm mình khẳng định là vì ra mặt cho Hồ Điệp bang rồi. Hừm, đừng nói là Lâm Bắc Phàm, cho dù là mặt mũi của Đường Thiết Sơn thì ông mày cũng sẽ không cấp! Ông mày đã nhượng cho một nửa giang sơn của hắc đạo Nam Thành, điều này gần như đã muốn lấy đi hơn nửa cái mạng nhỏ của ông mày! Hiện tại ý tứ của Hồ Điệp bang xem ra là muốn giết chết hoàn toàn ông mày, thật quá đáng quá rồi!

- Con người ta sống trên đời, sinh ra làm thân nam tử, không cầu trường tồn cùng trời đất nhưng cầu không thẹn với lương tâm!

Lâm Bắc Phàm châm điều thuốc lá rít mạnh một hơi, thản nhiên nói:

- Kỳ thực, hầu như không một ai hi vọng bản thân bình bình thường thường suốt cả cuộc đời, những kẻ tự cam chịu bình thường, hoặc là mất đi đôi cánh để tự do bay lượn, hoặc là mất đi lòng tin độ sức với trời cao.

“Con chim lợn này đang nói chuyện nhân sinh với mình sao? Hay là đang giả vờ giả vịt với mình? Một nửa giang sơn trong tay ông mày ở giới hắc đạo Nam Thành đều là mày chuẩn bị cho Hồ Điệp bang, nếu có thể, tao thật muốn đem con chim lợn nhà mày chém ngàn vạn đao!” Liêu Thiên Cữu thầm oán trong lòng, giả bộ như mê hoặc không hiểu nói:

- Lâm lão đệ, ca ca là kẻ thô lỗ, chú em nói mấy lời này là có ý gì đây?

- Ý của em chính là, em không cam lòng làm người bình thường, lại càng không cam tâm cả đời tầm thường vô vị.

Liêu Thiên Cữu hoảng sợ, lập tức sắc mặt âm trầm, nói:

- Lâm lão đệ, nói một câu khó nghe, nếu như không phải bởi vì chú, Địa Chủ hắn sẽ không chết, địa vị của Liêu Thiên Cữu anh ở hắc đạo Nam Thành cũng không ai có thể lay động! Nể tình Đường tiên sinh, anh đã buông bỏ đi nửa giang sơn hắc đạo Nam Thành, chẳng lẽ Lâm lão đệ muốn bức Liêu Thiên Cữu anh đến chỗ chết mới thôi?

- Đương nhiên em không có ý tứ này.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, cười xin lỗi, nói:

- Cữu ca, hôm nay đến tìm anh, em đã suy nghĩ kỹ rồi, cho dù phải trả bất cứ giá nào cũng phải nói ra những lời chân thật trong lòng! Hồ Điệp bang quả thực là được em lôi kéo đi ra, em quả thực là có dã tâm nuốt chửng Cữu ca, đương nhiên, em không nói em nhất định có thể nuốt chửng cữu ca, em chỉ đang nói thật lòng mà thôi.

Lời nói hoành tráng ầm ầm như vậy cũng có thể nói ra, xem ra quả thật là Lâm Bắc Phàm nói ra những lời thật trong lòng! Liêu Thiên Cữu hừ lạnh một tiếng, không nhiều lời. Hắn biết nhiều lời nhất định mắc sai lầm, không bằng trước tiên cứ im lặng không mở miệng, để xem Lâm Bắc Phàm tên chim lợn này rốt cuộc là có mưu đồ gì.

- Ở Nam Thành này có ai mà không biết đại danh của cữu ca, ai cũng biết cữu ca là người đáng tin cậy nhất trong hắc đạo Nam Thành! Nhưng nếu nói đến lão đại của Nam Thành, chỉ sợ cũng chỉ Đường Thiết Sơn làm mới được! Bất luận kết quả tranh đấu cuối cùng giữa Hồ Điệp bang và cữu ca như thế nào đi nữa, nhưng Nam Thành vẫn do Đường Thiết Sơn làm lão đại. Không có biện pháp, thực lực của Đường Thiết Sơn thật sự quá mức hùng hậu. Trước đây em không có biện pháp nhưng hiện tại cơ hội đến rồi, không thể không khiến em động tâm. Em cảm thấy Nam Thành lão đại cũng nên đổi chủ, Đường Thiết Sơn trước hết phải xuống ngựa.

Liêu Thiên Cữu lau đi mồ hôi lạnh trên trán, “Tên Lâm Bắc Phàm này là một kẻ điên. Đường Thiết Sơn là ai chứ? Hắn dám đánh chủ ý lên đầu Đường Thiết Sơn? Không đúng! Chẳng lẽ Lâm Bắc Phàm đến đây để lôi kéo mình, chuẩn bị tìm cơ hội để cho Đường Thiết Sơn trực tiếp đóng đinh mình?” Nghĩ đến đây Liêu Thiên Cữu hít sâu một hơi khí lạnh, hai tay nắm thành quyền đứng sang một bên tùy ý vãi một cái, không nóng không lạnh nói:

- Liêu Thiên Cữu anh có xấu xa hơn nữa, vẫn là kẻ biết điều. Đường tiên sinh là lão đại Nam Thành, anh không có lấy nửa điểm không phục, Đường tiên sinh có thực lực này! Còn như Lâm lão đệ nói tìm được cơ hội gì gì đó, nếu như là cơ hội nhằm vào Đường tiên sinh, như vậy thật xin lỗi, cứ cho là Liêu Thiên Cữu anh vô năng, anh không có cái lá gan này.

“Sớm biết tên hồ ly nhà ngươi sẽ như vậy mà!” Lâm Bắc Phàm một điểm cũng không vội, chỉ nghiêng người dựa vào ghế sofa, cười nói:

- Đường Thiết Sơn ngay trước mặt anh giết chết Địa Chủ, việc này chắc rằng Cữu ca còn nhớ rất rõ đi? Nếu ngày đó Cữu ca dám can rõ, tin rằng kết cục của Cữu ca chẳng khác gì Địa Chủ. Thương cho Cữu ca còn xem Đường Thiết Sơn là người, nhưng trong mắt Đường Thiết Sơn, Cữu ca chỉ là một con kiến mà thôi!

- Hừm!

Vết đao chém trên mặt Liêu Thiên Cữu bắt đầu sung huyết đỏ au.

- Lần này có cơ hội đánh gục Đường Thiết Sơn, Cữu ca thật sự không muốn nắm lấy nó sao? Đừng cho là em lừa gạt Cữu ca, kỳ thật chỉ bằng những lời em vừa mới nói ra cũng đã đủ chết trăm lần trước mặt Đường Thiết Sơn rồi! Ngoài ra, nói một câu khó nghe chút, nếu như em thật muốn đối phó với Cữu Ca, em hoàn toàn có thể để Đường Thiết Sơn hỗ trợ.

- Không thấy sao!

Liêu Thiên Cữu quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm trầm giọng nói:

- Mặc dù Liêu Thiên Cữu anh không phải là đối thủ của Đường tiên sinh, nhưng nếu Đường tiên sinh bức anh đến bước đường cùng, nói thế nào anh cũng phải mượn đi một cánh tay của hắn.

“Bóp bóp bóp...” Lâm Bắc Phàm vừa vỗ tay vừa cười nói:

- Xem xem, đây mới là khí phách Cữu ca nên có!

Liêu Thiên Cữu quay đầu đi không nói gì, trên thực tế hắn đã có chút động tâm. Nếu như Đường Thiết Sơn xuống đài vậy lão đại Nam Thành chính là Liêu Thiên Cữu hắn, có cơ hội làm lão đại ai lại nguyện ý làm lão nhị chứ!?

Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc, nghiêm mặt nói:

- Mặc dù em và Cửu ca tiếp xúc không nhiều, nhưng Cửu ca hẳn phải biết, em sẽ không ra tay nếu không có nắm chắc! Sở dĩ nói em tìm được cơ hội làm cho Đường Thiết Sơn xuống đài, em khẳng định là có cơ sở có chỗ dựa chắc chắn.

- Thật sao?

Liêu Thiên Cửu cười lạnh, bộ dạng khinh thường, trên thực tế trong lòng lại điên cuồng gào thét: “Thằng chó đẻ nói mau, con mẹ mày mau nói đi! Nói rõ ràng sự tình đi, tao nghiên cứu xem có thể thật sự khiến cho lão hồ ly Đường Thiết Sơn kia xuống đài hay không!!!”

- Còn một tuần nữa là đến ngày diễn ra Đại Hội Thần Bài lần thứ ba mươi sáu, việc lớn như vậy chắc hẳn Cửu ca cũng có nghe qua. Mà vừa khéo em ở phương diện đánh bài cũng có chút ít trình độ nhất định, đây cũng là nguyên nhân mà Đường Thiết Sơn giúp em đối phó với anh.

Lâm Bắc Phàm ho khan một cái, nói:

- Em tự giới thiệu một chút, bề ngoài em là bảo an của Hoàng Kim Hải Ngạn, trên thực tế là làm ăn trong sòng bạc Kim Ngọc Thiên Đường.

“Tin tức, đều là tin tức đây! Khó trách tên Lâm Bắc Phàm nhân mô cấu dạng này có thể lẫn lộn được, thì ra là một tên thiên vương!” Liêu Thiên Cửu mặc dù không nói gì nhưng huyết áp đang tăng tốc đến độ bão táp rồi!!!

- Em nắm chắc một trăm phần trăm thu được quán quân của Đại Hội Thần Bài lần thứ ba mươi sáu này. Nhưng bởi vì em chưa từng tham gia Đại Hội Thần Bài cho nên em chỉ là người mới còn non nớt.

Lâm Bắc Phàm xoa xoa cằm, cười tủm tỉm nhìn Liêu Thiên Cửu, thoải mái nói:

- Đây là một cơ hội tốt, Đường Thiết Sơn chắc chắn sẽ ở bên ngoài sòng bạc làm nhà cái đặt em đoạt giải quán quân, là một bồi một.

Liêu Thiên Cửu cũng là một nhân vật lớn! Mặc dù chưa từng tham gia Đại Hội Thần Bài thế giới nhưng hẳn đã được nghe nói qua. gã này rốt cuộc mất kiên nhẫn, hừ hừ nói:

- Khó trách Đường Thiết Sơn không thiếu tiền, đây không phải là hấn hung hăng vợ một món lớn sao?

- Lão ta hứa hẹn, tất cả tiền kiếm được sẽ chia cho em một nửa.

Lâm Bắc Phàm bắt chéo chân ngồi thản nhiên nói:

- Cửu ca, thử nghĩ mà xem, mở nhà cái Đường Thiết Sơn phải xuất ra toàn bộ gia sản, vào thời điểm này, đương nhiên hẳn phải vô cùng chú ý đến tâm tình của em, bởi vì em mới là chỗ dựa cho hắn thắng cược! Nếu vào lúc đó, nếu em nói. . . em thấy Cửu ca anh rất không thuận mắt, anh đoán xem Đường Thiết Sơn sẽ làm gì?

Liêu Thiên Cửu không nói gì, tên chim lợn này sắc mặt trắng bạch, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Tất cả đều được Lâm Bắc Phàm thu vào trong mắt, giọng điệu lại chuyển, hấn trầm giọng nói:

- Cửu ca, không nên dối mình dối người, ở trước mặt Đường Thiết Sơn, anh không có lực chống đỡ! Không xử lý Đường Thiết Sơn, anh vĩnh viễn chỉ có thể là con kiến, nhiều nhất cũng chỉ là phong cảnh mặt ngoài mà thôi! Bất kể vào lúc nào, chỉ cần một câu nói của Đường Thiết Sơn, những ngày tốt đẹp của anh cũng theo đó mà chấm dứt.

Lời này của Lâm Bắc Phàm như búa tạ từng búa từng búa đập vào tâm linh của Liêu Thiên Cửu vốn đã chịu đủ sự tàn phá của Đường Thiết Sơn.

Liêu Thiên Cửu há miệng thở dốc, thật lâu sau dường như hạ quyết tâm gì đó, quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm nghiêng răng nói:

- Vậy, cơ hội mà Lâm lão đệ vừa mới nói. . . Ý tứ của Lâm lão đệ là. . . ?

- Ý tứ của em rất đơn giản, vào thời điểm mấu chốt của Đại Hội Thần Bài, em thua! Khiến cho Đường Thiết Sơn đền táng gia bại sản!

Lâm Bắc Phàm nhếch mép, như cười như không nhìn Liêu Thiên Cửu, giọng điệu bình bình khiến người ta giận sôi:

- Chỉ cần Đường Thiết Sơn ngã xuống, Nam Thành hoặc là của Cửu ca anh hoặc là của Lâm Bắc Phàm em. Nhưng trước khi Đường Thiết Sơn ngã xuống, chúng ta kẻ nào cũng chỉ là một con kiến mà thôi!

Lợi hại! Liêu Thiên Cửu vừa kích động vừa sợ hãi, toàn thân không khỏi phát run.

Xem ra tên Lâm Bắc Phàm này tính liều mạng đây, nếu hắn nói là sự thật, Đường Thiết Sơn thật sẽ bị Lâm Bắc Phàm chơi chết, con mẹ nó thật là làm cho người ta kích động mà! Đợi sau khi Đường Thiết Sơn xuống đài, bằng vào thực lực của bản thân, muốn dọn dẹp Lâm Bắc Phàm Hồ Điệp bang còn không phải là một bữa ăn sáng sao? Uhm, đến lúc đó lưu lại Lâm Bắc Phàm cho mình dùng hay là giết chết? Lưu lại chỉ sợ cũng là một cái tai họa mà giết thì lại đáng tiếc. . .Quên đi quên đi, giết đi vẫn là tốt nhất, loại người này quá mức âm hiểm, lưu lại dùng lại không yên tâm!

117. Chương 117: Muốn Chơi Phải Chơi Cho Đến Chết.

Liêu Thiên Cửu nghĩ đến chỗ đắc ý, khóe miệng đã lộ ra một tia vui mừng, dường như hắn nhìn thấy chính mình đã thay thế được Đường Thiết Sơn, trở thành lão đại Nam Thành ! Ngay khi Liêu Thiên Cửu phát hiện bản thân có chút đắc ý vênh váo, lập tức mỉm cười kiềm chế lại, cảnh giác nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Lâm lão đệ quả nhiên là người làm việc lớn! Tuy nhiên việc này chỉ cần một mình Lâm lão đệ cũng đủ rồi, tìm ta làm gì?

- Em vĩnh viễn không dám coi thường thực lực của Đường Thiết Sơn , cũng không muốn làm những việc mà mình không có nắm chắc. Nếu lần này không thể trực tiếp chơi chết Đường Thiết Sơn, như vậy cái mạng của em không sai biệt lắm cũng xong luôn.

Lâm Bắc Phàm xin hút một điếu thuốc, rồi nói tiếp

- Em hy vọng Cửu ca có thể ra một phần lực, vào lúc Đường Thiết Sơn làm nhà cái, anh dùng toàn bộ gia tài đánh cuộc em thua.

Liêu Thiên Cửu không nói gì, rất hiển nhiên hắn đang tự hỏi. Nếu lấy toàn bộ gia tài của mình đặt cuộc, nếu hết thấy đều nằm trong kế hoạch của Lâm Bắc Phàm, như vậy tài sản của mình sẽ tăng lên gấp bội, việc này quả thật là một chuyện tốt không bình thường!

- Người đặt cược càng nhiều, tiền bạc đổ vào đặt cược càng nhiều thì Đường Thiết Sơn chết càng thảm. Ngược lại, nếu không ai đặt cược, Đường Thiết Sơn vẫn như cũ sống rất thoải mái! Cửu ca không chỉ nên đặt cược toàn bộ gia sản, em còn hy vọng Cửu ca có thể tận hết khả năng thu góp tiền tài đặt cược, đương nhiên, trong lòng Cửu ca cũng hiểu được, tiền tài đặt cược càng nhiều thì anh thu lại được cũng càng nhiều.

Kiểm tiền có ai là không thích chứ? Hơn nữa còn làm cho tài sản của bản thân tăng lên gấp hai lần! Nói Liêu Thiên Cửu không động tâm đó là giả, chỉ có điều Liêu Thiên Cửu cũng sợ hãi, đánh cuộc thắng chẳng những kiếm được tiền, mà còn trở thành lão đại Nam Thành. Đánh cuộc thua vậy thì Liêu Thiên Cửu hắn chơi xong rồi.

- Cửu ca, hiện tại anh có ba đường lựa chọn!

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn Liêu Thiên Cửu một cái, không nhanh không chậm nói,

- Thứ nhất, đem em bắt lại đưa đến trước mặt Đường Thiết Sơn, kể lại tất cả những lời em vừa mới nói cho Đường Thiết Sơn. Cứ như vậy anh liền có thể mượn tay Đường Thiết Sơn diệt trừ em, đương nhiên cũng diệt trừ luôn Hồ Điệp Bang. Anh yên tâm, Đường Thiết Sơn tuyệt đối sẽ tin tưởng anh, bởi vì việc em tham gia Đại Hội Thần Bài lần thứ ba mươi sáu này và việc hắn ở bên ngoài mở cá độ đều thuộc loại cơ mật, em không nói, người khác không có khả năng biết.

Những lời nói này của Lâm Bắc Phàm đều là sự thật, nếu Liêu Thiên Cửu thực đi vào con đường thứ nhất, hẳn thật sự gặp phải phiền toái! Tuy nhiên Lâm Bắc Phàm có lòng tin đánh thắng trận tâm lý chiến này, hẳn tin tưởng Liêu Thiên Cửu luôn canh cánh trong lòng đối với Đường Thiết Sơn, tuyệt đối sẽ không buông tha cơ hội thật sự có thể chơi chết Đường Thiết Sơn!

Ngay cả Liêu Thiên Cửu là kẻ đã từng trải qua sóng to gió lớn, nhưng giờ phút này cũng bị những lời nói của Lâm Bắc Phàm làm cho hết hồn! Ngơ ngác nửa ngày, người này vội nói:

- Lâm lão đệ, chú nói những lời này có phải là đang khinh thường nhân phẩm của Liêu Thiên Cửu anh không! Tuy rằng Liêu Thiên Cửu anh đi chính là hắc đạo, nhưng cũng là kẻ thức thời, chú cứ yên tâm, sự tình hôm nay sẽ không có bất kỳ kẻ nào biết được.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, dập tắt tàn thuốc trong tay, nói:

- Con đường thứ hai, Cửu ca cứ xem như là em chưa từng tới đây. Em đi tham gia Đại Hội Thần Bài lấy cái quán quân, làm cho Đường tiên sinh kiếm được một khoản tiền to, tiền tài quyền thế lại một lần nữa lớn mạnh. Đường nhiên, em cũng có thể được phân được một ly canh, Đường tiên sinh cũng sẽ càng coi trọng em, chờ cho Đại Hội Thần Bài kết thúc, em và Cửu ca lại tìm một con đường, tiếp tục tranh đoạt mảnh địa bàn mà Đường Thiết Sơn không xem ở trong mắt.

Liêu Thiên Cửu sắc mặt khó coi. Hồ Điệp Bang trước mắt đã khiến bản thân đau đầu rồi, nếu Lâm Bắc Phàm thực sự hiển hiện thần uy trong Đại Hội Thần Bài, giúp Đường Thiết Sơn thu được khoản tiền lớn, như vậy Đường Thiết Sơn có thể trong một lúc cao hứng, liền trực tiếp chơi chết mình!

- Con đường thứ ba, Cửu ca đặt cược toàn bộ gia sản, mua em thua! Còn như em có thua hay không, vậy phải nhìn xem tài sản của Cửu ca có đáng cho em mạo hiểm hay không! Nếu em thua, Đường Thiết Sơn phá sản, như vậy hai huynh đệ chúng ta lại tìm một con đường, chỉ là lần này chúng ta muốn đoạt không phải là những mảnh địa bàn mà Đường Thiết Sơn không xem ở trong mắt, mà là cái danh hiệu lão đại Nam Thành.

Liêu Thiên Cửu hít vào một hơi thật sâu, tận lực khống chế tình cảm của bản thân, quay đầu lại yên lặng nhìn Lâm Bắc Phàm, thần nhiên nói:

- Cho dù chơi xong Đường Thiết Sơn rồi, như vậy Lâm lão đệ có từng nghĩ đến, chú đã không có Đường Thiết Sơn che chở, Liêu Thiên Cửu anh có thể dễ dàng chơi chết chú.

- Em đương nhiên là có nghĩ qua! Nhưng làm đối thủ của anh vẫn tốt hơn so với việc làm đối thủ của Đường Thiết Sơn đang trong thời kỳ vững mạnh.

Lâm Bắc Phàm khoe miệng cong lên, mỉm cười tà dị, tiếp tục nói

- Càng huống chi, trừ Đường Thiết Sơn, ở Nam Thành còn có một nhân vật hết sức quan trọng giúp em chống đỡ.

- Ai? Chú nói chính là Trương công tử?

Liêu Thiên Cửu nhún mày nhìn Lâm Bắc Phàm đầy nghi hoặc.

Lâm Bắc Phàm lắc lắc đầu, nói:

- Trương Minh Thắng ở Nam Thành tuy rằng cũng là nhân vật, nhưng phải dựa vào hẳn đối phó Cửu ca, em không khờ dại đến bậc ấy. Người mà em nói đến Cửu ca cũng không xa lạ, đó chính là Giám đốc Công an Nam Thành, Long Thiên Hữu.

- Ông ta?

Điều này thật sự khiến cho Liêu Thiên Cửu chấn động mạnh.

- Chính là ông ta, ông ta có một đứa con gái tên là Long Yên Nguyệt, đã chuẩn bị hứa gả cho em, tương lai Long Thiên Hữu chính là nhạc phụ đại nhân của em. Đúng rồi, nếu Cửu ca không tin, bất cứ lúc nào cũng có thể đến khu phố Lệ Uyển hỏi thăm một chút, hiện tại em xưng hô với Long Thiên Hữu, đều gọi là nhạc phụ (cha vợ).

- Long Yên Nguyệt, hứa hứa gả cho chú? Điều đó không có khả năng! Ở Kim Ngọc Thiên Đường, chú để cho Đường Thiết Sơn giết chết Địa Chủ ngay ở trước mặt Long Yên Nguyệt, Long Yên Nguyệt hận thấu xương đối với loại bại hoại như chú, như thế nào có thể hứa gả cho chú được?

Liêu Thiên Cửu tuy rằng cảm thấy không có khả năng, nhưng trong lòng thật có chút đắn đo không dám chắc. Hắn có loại cảm giác tên Lâm Bắc Phàm trước mắt này hình như không có vẻ như đang nói đùa với mình.

Lâm Bắc Phàm cười ha hả, nói:

- Là không có khả năng! Nhưng nếu nhược điểm của Long Thiên Hữu đang nằm ở trong tay em, vậy thì rất có khả năng!

- Nhược điểm? Chú bắt được nhược điểm của lão cáo già Long Thiên Hữu?

Liêu Thiên Cửu cảm thấy đầu óc của mình có chút không đủ sử dụng.

-Em không có, nhưng Cửu ca có đấy!

Lâm Bắc Phàm như cười như không nhìn Liêu Cửu Thiên, không nhanh không chậm nói,

-Được rồi, em cũng không đùa nữa! Anh mời sát thủ Huyết Sắc Hoàng Hôn đến giết Long Yên Nguyệt, vì để cho anh hủy bỏ hợp đồng, Long Thiên Hữu chủ động đặt lại một băng ghi âm liên quan đến việc ông ta ăn hối lộ ở chỗ anh, em muốn cuộn băng ghi âm này.

Tên Lâm Bắc Phàm này quả nhiên không đơn giản, hình như biết được rất nhiều tin tức! Liêu Thiên Cửu đề cao cảnh giác, cười nói:

- Lâm lão đệ, điều này thì chú làm khó anh rồi, cuộn băng ghi âm kia không thể giao ra được, giao cho chú rồi anh lấy cái gì để áp chế Long Thiên Hữu?

- Cho dù anh có thể áp chế được Long Thiên Hữu thì anh có thể giết chết Đường Thiết Sơn sao? Long Thiên Hữu ở trước mặt Đường Thiết Sơn cũng không dám nói lấy một câu. Nếu như Cửu ca thực có lòng hợp tác với em, phải đáp ứng em hai điều kiện, thứ nhất chính là đặt cược bên ngoài đại hội, thứ hai là đưa cuộn băng ghi âm cho em.

Đến lúc này Liêu Thiên Cửu xem như đã hoàn toàn tin tưởng lời nói của Lâm Bắc Phàm. Tuy rằng vẻ mặt của Liêu Thiên Cửu vẫn y như trước bình tĩnh không gợn sóng, nhưng trong nội tâm, hắn sớm đã bội phục Lâm Bắc Phàm đến sát đất!Lâm Bắc Phàm này, người phi thường đây!

Tham gia Đại Hội Thần Bài, cố ý thua, trước đùa chết Đường Thiết Sơn! Sau hi đùa chết Đường Thiết Sơn, Lâm Bắc Phàm trở thành con rết của Long Thiên Hữu, tự nhiên là có vốn liếng hợp tác với mình! Con mẹ nó thật đúng là một kẻ giỏi nắm bắt cơ hội mà vùng đây! Chỉ có điều, chỉ cần trở thành con rết Long Thiên Hữu là có thể hô mưa gọi gió ở Nam Thành này sao? Chỉ sợ không thể! Chính mình đặt cược bên ngoài vòng thi, đặt lên toàn bộ gia sản, ba mươi triệu đấy! Sau khi gấp đôi thu được sáu mươi triệu, nếu mình xuất ra hai mươi triệu bện lại thành dây thừng, chẳng lẽ còn không thể điều trối chặt lãnh đạo lớn nhỏ trong thị ủy Nam Thành ở bên người sao? Đến lúc đó, Long Thiên Hữu hẳn có khả năng lắm cũng chỉ làm đến chức Bí thư Thị ủy....

Liêu Thiên Cửu càng nghĩ càng hưng phấn, tiếp tục nghĩ nữa hắn lo lắng cho mình vui mừng quá sẽ lộ rõ trên nét mặt! Sau khi nỗ lực khống chế nỗi vui sướng như phát điên trong lòng, Liêu Thiên Cửu giả bộ khó xử, nói:

- Lâm lão đệ, trò chơi này không phải lớn như bình thường đâu!

- Đường đi em đã vẽ sẵn cả rồi, nên đi như thế nào vậy phải xem Cửu ca ! Ba ngày sau, em sẽ lên đường sang Las Vegas, anh chỉ có thời gian ba ngày để suy xét.

Lâm Bắc Phàm nheo mắt, trên mặt lộ ra ý cười mơ hồ, thần nhiên nói,

- Cửu ca, con người em, hoặc là không chơi, đã chơi phải chơi đến chết.

Ba ngày, đủ để bản thân bình tĩnh suy nghĩ bố cục, cũng đủ để bản thân xác minh thật giả trong lời nói của Lâm Bắc Phàm! Liêu Cửu Thiên trong lòng run rẩy khẩn trương, nhưng ngoài mặt lại rụt rè gật gật đầu, nói:

- Lâm lão đệ yên tâm, tin tưởng anh sẽ cho chú một câu trả lời thuyết phục.
- Một khi đã như vậy, em sẽ không quấy rầy Cửu ca nữa.
- Nói chi vậy? Chớ đi chớ đi, tối nay anh mời khách, chúng ta không say không về.
- Hiện tại là lúc phi thường, nếu để cho người của Đường Thiết Sơn nhìn thấy, chỉ sợ sẽ sinh nghi ngờ!

Lâm Bắc Phàm đứng dậy, thấy Liêu Thiên Cửu cũng muốn đứng lên, hấn vội xua tay,

- Cửu ca, mọi người đều là người minh bạch, một ít khuôn sáo cũ liền miễn đi! Hy vọng Cửu ca nắm chặt thời gian suy xét cẩn thận. Em và Trương công tử đã một đoạn thời gian dài không tụ tập, hôm nay em tới mục đích chủ yếu là uống chén trà trưa này!

Thấy lão Đại rốt cục đã đứng dậy, hơn nữa trên mặt còn mỉm cười, Trương Minh Thắng cao hứng, vội đứng dậy đi qua đón Lâm Bắc Phàm.

- Thắng à, từ khi chúng ta quen biết đến nay vẫn chưa tụ tập vui vẻ cùng nhau lần nào!

Xem ra tâm tình của Lâm Bắc Phàm rất không tồi, hấn nói lỏng cà- vạt, hơi nhíu hạ mày,

- Bầu không khí của quán rượu này, tôi rất không thích, có chỗ nào chơi vui hơn không?
- Ta sát,

Nghe được lời thân thiết này của Lâm Bắc Phàm, Trương Minh Thắng khuôn mặt đỏ bừng xúc động, vung tay lên nói,

- Lão Đại, địa phương rách nát này thì có gì mà chơi chứ? Nếu lão Đại có thời gian, em mời lão Đại đến Kim Ngọc Thiên Đường chơi gái.

Ủm! Hôm nay làm được chuyện lớn như vậy, đã chết không ít tế bào não, cũng nên thư giãn thả lỏng một chút, dù sao hôm nay cũng không có ca trực! Lâm Bắc Phàm gật gật đầu, cười nói:

- Khách khí cái gì? Anh vẫn xem chú là huynh đệ mà.
- Được được được, đừng nói mấy lời huynh đệ hay không huynh đệ, em có thể làm tiểu đệ cho anh là tốt lắm rồi, nếu anh tiếp tục đùa giỡn nữa em liền ngã lún xuống đây mất!

Trương Minh Thắng chạy đến bên cạnh chiếc xe Audi của mình, mở cửa xe, cung kính mời Lâm Bắc Phàm lên xe.

- Kim Ngọc Thiên Đường có trò gì vui?

Sau khi lên xe, Lâm Bắc Phàm đuổi người ra nói.

- Trò vui rất nhiều, nhưng em cảm thấy nữ nhân của Kim Ngọc Thiên Đường là tốt nhất, thường xuyên có thể thấy mình tình quen thuộc hạng hai hạng ba. Đương nhiên mấy đồ rách nát này không lọt vào mắt lão đại rồi. Lần này em dẫn lão Đại đi Kim Ngọc Thiên Đường, chủ yếu là bởi vì có một cô em cực phẩm ở Kim Ngọc Thiên Đường!

Trương Minh Thắng móc ra một bao Marlboro giá năm đồng tiền, điều đầu đưa cho Lâm Bắc Phàm, sau khi giúp hấn châm lửa, về mặt đáng kính cười nói,

- Tướng người cân đối, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn dáng người có dáng người! Càng quan trọng là cô em này rất thú vị, rót rượu trợ hứng thì có thể nhưng bán nghề mà không bán thân. Chẳng qua anh nói cô ta không bán thân, nhưng cô ta lại tự cấp cho mình một cái giá công khai.

- Có việc này sao?

Lâm Bắc Phàm chỉ là một tiểu nam nhân bình thường, nghe thấy có loại nữ nhân như vậy tự nhiên là cảm thấy hứng thú.

- Con người quả thật không tồi, sinh viên đại học Bắc Đại, chỉ có điều giá đưa ra rất cao, bao đường một năm cần năm triệu nhân dân tệ.

118. Chương 118: Tiên Sinh Làm Nghề Gì?.

Năm triệu một năm quả thật không phải là một con số nhỏ! Mặc dù những năm nay số người có thể bỏ ra năm triệu một năm không hề thiếu, song muốn người ta trực tiếp vứt đi năm triệu bao một nữ nhân trong một năm, chuyện như thế này cũng chẳng ai thích làm! Bởi vì nữ sinh đại học đi ra làm “chim hoàng yến” như thế này càng ngày càng nhiều, cho nên nghề này cũng có sự cạnh tranh quyết liệt. Cô muốn năm triệu một năm, người khác một triệu đã làm, vậy ai còn muốn người năm triệu như người chứ? Nữ sinh viên Bắc Đại thì sao chứ? Con mẹ nó giá cả thật sự quá cao mà.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy có chút hứng thú, cười nói:

- Chú đã gặp qua cô bé đó chưa?

- Nếu em đã chơi qua sao còn dám giới thiệu với lão đại? Còn nữa, năm triệu một năm thật quá đắt, hôm nay chúng ta tới để cho cô em đó tiếp rượu là tốt rồi, muốn đưa lên giường thật không đáng.

Trương Minh Thắng vẻ mặt dâm đãng cười nói:

- Nhớ đến hai chị em song sinh của em, cực phẩm đấy! Mất bao nhiêu tiền? Ba triệu hai người, mười năm. Mười năm sau đã hết khẩu hao rồi.

Tên bảo vệ cửa của Kim Ngọc Thiên Đường sau khi nhìn thấy bộ dạng nghèo nàn mà chán đời của Lâm Bắc Phàm, quả thật không quá vui vẻ cho Lâm Bắc Phàm qua cửa. Người ta không quản anh có suy sụp tinh thần hay là trụy lạc trong mỹ sắc hay không, người ta chỉ quan tâm đến chuyện anh có tiền đi vào trong tiêu xài hay không mà thôi. Bởi vì Trương Minh Thắng là khách quen của Kim Ngọc Thiên Đường, đại đa số nhân viên công tác ở đây đều đã từng gặp qua dung mạo của Trương công tử, nhìn thấy Lâm Bắc Phàm ở bên cạnh Trương Minh Thắng, mọi người đều cho rằng Lâm Bắc Phàm là tiểu đệ của Trương Minh Thắng, cũng không dám ngăn trở.

Trương Minh Thắng là kẻ rất biết điều, mặc dù muốn biết một chút về thủ đoạn đánh bi-a của lão đại chẳng qua hiện tại tính giác ngộ của hắn đã rất cao, hắn biết rằng kỹ thuật đánh bi-a không phải dùng để biểu diễn mà dùng để làm việc lớn! Cho nên tên mập này đưa Lâm Bắc Phàm vào phòng VIP ngồi, an bài tiểu thư bồi rượu xong xuôi mới một mình đi đến bàn bi-a phát tài.

Không hổ là Kim Ngọc Thiên Đường, ngay cả chỗ ngồi uống trà trong phòng VIP cũng là chia làm nhiều loại. Nếu anh muốn thanh tĩnh, có thể lựa chọn phòng ngồi uống trà nghe nhạc cổ điển. Nếu anh không thích uống trà, muốn một hồi vui vẻ thì có thể đặt một phòng bên trong có hệ thống ka- ra-o-ke, vừa có một em xinh tươi ngồi bên cạnh tiếp rượu vừa có thể cao giọng hò hét xả ra áp lực hoặc sự hưng phấn trong tận đáy lòng.

Lâm Bắc Phàm ngồi ở trong phòng móc điện thoại ra, gọi một cuộc cho Trương Kế Bằng.

- Lão đại, tìm em đến có việc gì?

Trương Kế Bằng sau khi tiếp điện thoại liền chạy đến chỗ phòng bao của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, mỉm cười nói:

- Mấy ngày nay cảm thấy thế nào?

- Thiên đường, chính là thiên đường của nhân gian!

Trương Kế Bằng lắc đầu, vẫn còn chưa thỏa mãn,

- Bây giờ bảo em đi tìm chết cũng giá trị!

- Bây giờ chú chết đi vậy tiền của anh làm sao bây giờ?

Lâm Bắc Phàm lấy ra một điều thuốc đốt hút,

- Nói nghe một chút cách nhìn của chú đi!

Trương Kế Bằng gật đầu, quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm, nghiêm túc nói:

- Lão đại, Kim Ngọc Thiên Đường nhắm vào chính là một loạt chi phí liên hoàn. Không hề khoa trương mà nói rằng, nơi này là mảnh đất kiểu mẫu từng từng ở Nam Thành. Vô luận là ẩm thực, nhà nghỉ, giải trí tất cả đều tự thành một hệ thống riêng biệt, nhưng mọi hướng đi lại có thể cùng Kim Ngọc Thiên Đường dung hòa làm thành một thể! Lão đại nếu đưa cho em hai triệu tài chính, em không thể nào phục chế lại được hình thức kinh doanh của Kim Ngọc Thiên Đường. Một là tài chính có hạn, hai là có liên quan đến nhiều vấn đề khuyết thiếu nhân tài.

- Vấn đề gì?

Lâm Bắc Phàm hơi nhúm mày,

- Nói rõ ràng ra một chút.

- Ví dụ như phòng bi-a, nếu như không có cao thủ tọa trấn muốn làm phòng bi-a là không quá hiện thực, ít nhất cần phải có một khoảng thời gian tương đương. Càng rõ ràng hơn đó là sông bạc của Kim Ngọc Thiên Đường, nơi này lợi nhuận thu vào kék sù, nhưng nếu chúng ta muốn mở sông bạc cũng rất không thực tế! Mở sông bạc, phải có nhân tài có thể đứng ra đề ép được, nếu không cũng không phải là kiếm tiền mà là cho tiền.

Phòng bi-a? Kỹ thuật của Trương Minh Thắng không tồi, còn về phòng bạc.. . Lâm Bắc Phàm vuốt cằm, cái này hình như có chút vấn đề, dù sao bản thân mình cũng không thể tọa trấn ở đó được!? À, nghe nói sư tỷ của Fukawa, Kiyoko Ito, còn lợi hại hơn cả Fukawa, nếu như có loại cao thủ này tọa trấn, sông bạc không cần lo lắng nữa! Không biết cô bé đó có dễ nhìn hay không, nghe nói con gái đảo quốc phải giúp nam nhân rửa chân...

- Nếu có nhân tài thì những hình thức kinh doanh khác em có thể giảm bớt tiêu chuẩn phục chế lại! Hơn nữa em đã từng nghiên cứu qua, bồi luyện của phòng bi-a hình như yêu cầu cao về sức mạnh mà không đòi hỏi về mặt ngoại hình, em cho rằng muốn đến đây giải trí là một loại tâm trạng, kỹ thuật của người bồi luyện bi-a có thể qua được là ổn, chủ yếu là giúp khách hàng có thể chơi vui vẻ!

Trương Kế Bằng suy nghĩ một chút, thổi sợi tóc vàng trên mũi sang bên, cười nói:

- Nếu như chúng ta cho bồi luyện mặc một loại đồng phục. . . Lão đại, anh thử nghĩ một chút, một y tá nhỏ xinh đẹp như tiên cùng chơi bi-a với anh, hơn nữa cô y tá nhỏ này không phải là bình hoa, trình độ kỹ thuật cũng rất cao đấy! Nếu như anh đem hết tất cả vốn liếng đặt lên bàn bi-a để chinh phục nàng ta, anh sẽ có loại tâm tình gì? Sướng, ngoại trừ sướng ra thì vẫn là sướng thôi!

Tên Trương Kế Bằng này quả nhiên không phải là kẻ tốt lành gì! Lâm Bắc Phàm rít nhẹ một hơi thuốc, khóe miệng hiện ra một tia tươi cười thần nhiên.

- Còn về tiểu thư bồi rượu, tiểu thư bồi rượu của Kim Ngọc Thiên Đường đều được trải qua bồi dưỡng tỉ mỉ, đương nhiên đồng phục cũng có sự hấp dẫn nhất định, nhưng điều này là chỗ em hoàn toàn coi thường! Bởi vì những kẻ sành sỏi vừa nhìn đã biết là có trải qua huấn luyện. Nếu như để cho em làm, yêu cầu tất cả bọn họ mặc trang phục bình thường đi làm, điều này cấp cho bọn họ một không gian biểu diễn rất lớn, hơn nữa còn có thể đưa đến cho người khách có một loại cảm giác mới lạ! Quan trọng nhất là, các cô ấy ở trong mắt khách hàng không còn là loại gái bao cao cấp.

- Rất tốt!

Lâm Bắc Phàm như cười như không nhìn Trương Kế Bằng, cười nói:

- Khi nào có thể bắt tay vào làm?

- Đã bắt tay vào làm rồi, ngày mai em sẽ không đến chỗ này nữa.

Trương Kế Bằng mỉm cười thần bí, hạ giọng nói:

- Chẳng qua, hôm nay em phải hưởng thụ một phen cho thỏa thích, nơi này có một vị tiểu thư bồi rượu, Bắc Đại, công khai ra giá là năm triệu một năm! Càng quan trọng hơn đó là những tiểu tử bồi rượu khác mỗi tối chỉ mất tám trăm phí, mà cô gái này phải mất hai ngàn.

- Không được! Chú tới nơi này chủ yếu là bởi vì học tập kinh nghiệm, tìm hiểu cuộc sống, chú cần phải lấy chi phí nhỏ nhất có thể tiếp xúc đến càng nhiều đồ vật, đây là lý luận đầu tư của thương nhân. Nếu tám trăm đồng có thể gọi một tiểu tử đến bồi rượu, tại sao chú lại phải mất hai ngàn chứ? Chú chỉ muốn cảm thụ một chút cuộc sống có tiểu thư bồi rượu, còn như tiểu thư đó có phải Bắc Đại hay không căn bản là không quan trọng.

Lâm Bắc Phàm nói ra những lời này rất nặng rất có khí phách hơn nữa trên mặt còn toát ra vẻ chính khí凛凛.

Trương Kế Bằng do dự một hồi, nói:

- Lão đại, anh đưa cho em năm triệu, còn hơn một triệu chưa tiêu hết! Số tiền này đều là do em tiết kiệm lại, chẳng lẽ một lần cuối cùng này em tiêu một ngàn hai, anh cũng phải tính toán chi li với em sao?

Tiết kiệm hơn một triệu? Tiền không phải là vấn đề, quan trọng là lòng trung thành của Trương Kế Bằng đối với mình! Người này quả thực có thể làm huynh đệ! Chỉ là liên quan đến việc gài gút thì huynh đệ cũng không được, hắc hắc! Lâm Bắc Phàm nhú mày tức giận nói:

-Không được! Cần tiêu, chú tiêu một triệu ta cũng không thêm nói, nhưng tiết kiệm mỗi một phần chú đều phải tiết kiệm lại cho ta.

- Vậy. . . em còn hai trăm ngàn gửi ngân hàng, em dùng tiền của mình. . .

- Không cần nói nữa, việc này không thương lượng, ra ngoài đi!

- Tại sao chứ?

Trương Kế Bằng tuy rằng không muốn làm trái ngược ý muốn của Lâm Bắc Phàm, nhưng hắn cảm thấy buồn bực liền lẩm bẩm tự hỏi một câu.

Lâm Bắc Phàm gõ tàn thuốc xuống, nhếch mép lộ ra nụ cười tà khí, nói:

- Bởi vì hôm nay anh tới đây chủ yếu có hai việc, việc thứ nhất đó là gặp chú, việc thứ hai chính là tìm một em xinh tươi uống vài ba chén rượu.

Phì! Ông cứ nói thẳng ra ông là lão đại có phải là xong không? Trương Kế Bằng một bụng bực tức, phẫn nộ đi ra khỏi cửa.

Sau khi Trương Kế Bằng rời đi, Lâm Bắc Phàm liền cho gọi sinh viên Bắc Đại kia vào phòng. Ngay từ đầu Lâm Bắc Phàm đã nghĩ đối phương nhất định sẽ mặc đồng phục do Kim Ngọc Thiên Đường cung cấp, với các loại hình tượng tiếp viên hàng không, cảnh sát, y tá, công chức... xuất hiện ở trước mặt mình. Nhưng Lâm Bắc Phàm sai rồi, cô em xuất hiện ở trong phòng bao, khuôn mặt không trang điểm, trên người mặc một bộ tây phục màu đen được cắt may khéo léo.

Không thể không nói, màu đen là màu cực kỳ có ý nghĩa, phối hợp với áo sơ mi trắng rất đơn giản đã có thể tạo ra vẻ đẹp gợi cảm không giống người thường, sau khi mặc vào tản ra một loại hấp dẫn vô hạn, có thể kích động nam tính nguyên thủy nhất của người đàn ông, khiến cho nam tính không thể nào kháng cự muốn chinh phục bằng được. Từ một loại phương diện khác mà nói, cách ăn mặc này cũng được xem như là hấp dẫn của đồng phục, chỉ là đối phương hiển nhiên không ý thức được điều này.

Cô em rất đẹp, ngũ quan tinh xảo thanh tú, nhưng lạnh lùng tựa băng sương. Điểm này tồn tại sự khác biệt nhất định so với Mộc Tiểu Yêu. Trong vẻ lạnh lùng của Mộc Tiểu Yêu có chứa một tia kiêu ngạo, lãnh diễm nhưng ở cô em trước mặt này, biểu lộ ra rõ ràng là một loại tâm tình chán đời, tuy rằng đã lưu lạc trong Kim Ngọc Thiên Đường làm một tiểu thư bồi rượu nhưng trong tận sâu trong xương tủy cô ta vẫn như cũ xem thường đám dân ăn chơi vùng tiền như rác.

- Ngồi!

Lâm Bắc Phàm quay sang cố gắng mở miệng. Sinh viên của Bắc Đại, dáng người lại xinh đẹp chẳng trách được có tính cách này.

Làm tiểu thư bồi rượu, chỉ cần người khách không có hành động hoặc yêu cầu quá đáng đối phương không thể làm trái với ý nguyện của người khách. Cô gái không trả lời tựa như gỗ cứng rắn lạnh như băng ngồi xuống bên cạnh Lâm Bắc Phàm, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói:

- Uống đồ gì?

- Uống đồ gì?

Lâm Bắc Phàm như cười như không nhìn cô gái,

- Chỉ cần cô em tiếp tôi uống, tùy thích tôi uống gì cũng được.

Tùy thích uống gì cũng được? Người này trang phục trên dưới toàn thân cộng lại không vượt quá một ngàn đồng, hơn nữa toàn thân không tỏa ra khí thế của kẻ có tiền. Hay là người này là khác được người khác mới đến, hay là kẻ này liều mạng làm thuê sau đó dùng tất cả số tiền xương máu mà mình kiếm được đến nơi này khoe tiền, nghĩ đến điều khiến cho người ta ghê tởm! Cô gái mím chặt đôi môi, nói:

- Tự nhiên tôi thích uống thứ quý nhất, khách nhân uống rượu có giá tiền càng cao tôi càng có thể lấy được càng nhiều tiền hoa hồng.

- Vậy lấy thứ quý nhất đi!

Lâm Bắc Phàm vô cùng sảng khoái trả lời.

- Anh có biết nơi này rượu quý nhất bao nhiêu tiền một chai không?

Cô gái quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm, giọng nói trước sau như một rất bình tĩnh.

Lâm Bắc Phàm khịt mũi nghi hoặc nói:

- Điều này rất quan trọng sao?

Tinh tướng? Mặc dù người giả vờ tinh tướng mình gặp không ít nhưng tinh tướng như người thanh niên trước mặt này thật sự là chưa từng nhìn thấy! Nhìn bộ dạng của hắn không giống như kẻ có tiền, không biết hôm nay hắn đến Kim Ngọc Thiên Đường chuẩn bị bao nhiêu tiền tiêu xài? Một vạn? Hai vạn? Coi như hắn có năm vạn đi! Nhưng năm vạn đồng tiền ngay cả nửa bình rượu quý nhất cũng không mua được! Cô gái mím cười, nụ cười trào phúng, nhưng lại phong tình vạn chủng, nàng đứng dậy nói:

- Mạo muội hỏi một câu, tiên sinh làm nghề gì?

Dường như nhìn ra được suy nghĩ của cô gái, Lâm Bắc Phàm thoải mái dựa vào ghế sofa, thản nhiên nói:

- Bảo vệ, một tháng ba ngàn tệ.

119. Chương 119: Bắc Đại Tài Nữ.

Ba ngàn một tháng tiền lương cũng dám đến Kim Ngọc Thiên Đường tiêu xài? Hơn nữa lại còn muốn chính mình đến bồi rượu, sợ rằng tên khốn này không biết trời cao đất rộng là gì, lại còn muốn rượu quý nhất của Kim Ngọc Thiên Đường nữa? Tên khốn này đầu óc bằng đậu hũ rồi! Khóe miệng cô gái nhếch lên tia cười trào phúng, xoay người đi ra khỏi cửa, cô ta dường như có thể tượng tượng ra tình trạng quần bách khi đối phương thanh toán tiền.

BR tên đầy đủ là Bacardi. Người làm ra thương hiệu này là một người Tây Ban Nha di cư sang Cu Ba, ngày đó rượu rum ban đầu vốn cực nồng cực mạnh, người này đã thành công chế tạo ra loại rượu rum nhẹ hơn tinh khiết hơn, điều này trở thành đại biểu cho nhãn hiệu rượu rum Bacardi. Ngoài trừ độ trong cơ bản ra, 15 phần trăm độ cồn dùng để điều phối cốc-tai, khẩu vị vô cùng đậm đà. Bởi vì số lượng BR có hạn, ở Kim Ngọc Thiên Đường giá bán của một chai lên tới một trăm tám mươi ngàn nhân dân tệ.

Cô gái đi một lát rồi quay trở lại, rót cho Lâm Bắc Phàm một ly rượu, sau đó rót cho mình gần nửa chén.

Giá cả của chai rượu này khẳng định không phải quý giá như bình thường! Lâm Bắc Phàm nâng chén rượu nhấp nhẹ một ngụm, vị không tồi ôn hòa tinh tế, sau khi trôi xuống cổ họng cảm giác có chút nóng bỏng, là rượu nam nhân nên uống! Đặt chén rượu xuống, Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nhìn cô gái, cười nói:

- Nghe nói em là sinh viên của Bắc Đại? Sinh viên của Bắc Đại cũng tới nơi này sao? Anh nói em không phải là giả mạo đấy chứ?

- Chuyện này không quan trọng!

Sắc mặt cô gái có chút hờn giận, tên khốn khiếp này lại muốn bóc trần khuyết điểm của mình, liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, thản nhiên nói:

- Sinh viên của Bắc Đại thì thế nào? Cũng đều là người cả, đều vì cuộc sống mà cố gắng thôi.

- Nếu em thật sự là sinh viên của Bắc Đại, em có rất nhiều sự lựa chọn vì sao lại đến Kim Ngọc Thiên Đường? Hơn nữa còn đưa ra cho mình một cái giá năm triệu một năm, chẳng lẽ em không cảm thấy cái giá này đắt đỏ quá đáng sao?

- Kể nói giá cả không hợp lý nhất định là kẻ không thể đưa ra được cái giá tiền này. Anh cảm thấy không hợp lý, em lại cảm thấy rất hợp lý.

Cô gái ưỡn ngực, dường như đang cố hết “chào hàng” bản thân.

- Em chưa bao giờ tự coi thường mình, tạm thời cứ xem như là em tự cho mình là kẻ thanh cao đi, bản thân em cho rằng em có nhan sắc, có dáng chuẩn, có học thức, tuổi trẻ tổng hợp các yếu tố này lại cũng đủ cho cái giá năm triệu đó.

- Thật sao?

Lâm Bắc Phàm nhin không được lại uống thêm một ngụm, vừa suy nghĩ về lời nói của cô gái vừa thưởng thức hương vị rượu.

- Đúng vậy, hơn nữa đối với em mà nói, một năm hay một đời có gì khác nhau đâu!?

Cô gái khẽ nhú mày, dường như ý thức được bản thân không cần phải “chào hàng” trước mặt tên khốn không biết trời cao đất rộng này, liền thay đổi chủ đề thản nhiên nói:

- Lời nói của em không phải là lời anh muốn nghe, hơn nữa nơi này cũng không phải là chỗ anh nên đến.

- Ồ! Vậy em cảm thấy chỗ nào mới là nơi anh nên đến?

Lâm Bắc Phàm rút ra một điều thuốc châm lên, rít nhẹ một hơi.

Cô gái nhìn điều thuốc lá trong tay Lâm Bắc Phàm, ngay khi cô phát hiện ra Lâm Bắc Phàm hút chính là Marlboro năm đồng một bao liền mỉm cười! Ngày bình thường luôn có một ít tên nhà giàu mới nổi hoặc là đám dân ăn chơi, khi kêu mình đến bồi rượu thì ngang ngược hống hách, buông lời khinh bạc, không có biện pháp, ai bảo người ta có tiền chứ? Nhưng người trước mắt này, chẳng qua chỉ là một tên bảo vệ, thậm chí còn không bằng mình, chẳng lẽ hắn cũng muốn ngang ngược trước mặt mình sao? Không biết hôm nay tên khốn khiếp xấu xa này sẽ thu dọn như thế nào đây?

Trong mắt cô gái để lộ sự khinh thường rõ rệt, Lâm Bắc Phàm làm sao có thể không nhìn ra được chứ? Nói thật lòng, Lâm Bắc Phàm có chút khó chịu! Bất kể là nguyên nhân gì khiến cho cô gái trước mắt này phải vào Kim Ngọc Thiên Đường, cô ta là một tiểu thư bồi rượu mà mình bước vào Kim Ngọc Thiên Đường thì mình chính là khách hàng của cô ta, thượng đế của cô ta! Cứ coi như mình không có tiền đi nữa thì cũng chẳng liên quan gì đến cô ta mà, việc cô ta cần phải làm là lấy lòng khách hàng của mình, còn như khách hàng có thể thanh toán hay không thì chẳng quan hệ gì với cô ta.

- Đến, cụng ly.

Lâm Bắc Phàm nâng chén chạm nhẹ vào cốc rượu của đối phương.

Cô gái nâng chén rượu lên, ngẩng đầu uống một hơi cạn sạch. Sau đó tự như ngắm phong cảnh vậy nhìn Lâm Bắc Phàm uống cạn chén rượu. Đợi sau khi Lâm Bắc Phàm uống cạn chén rượu, cô gái hơi gật đầu, khẽ cười nói:

- Anh có biết chai rượu này giá bao nhiêu tiền không?

Tiểu Lâm ca mặc dù thực lực phi phàm, phong lưu phóng khoáng nhưng quả thực tiểu Lâm ca rất ít khi đi vào những nơi cao cấp, trong cái nhìn của tiểu Lâm ca ở quán karaoke bình thường các loại rượu như Chivas Regal, XO, Remy Martin... Nhiều lắm cũng chỉ từ ba trăm đến một ngàn là cùng. Kim Ngọc Thiên Đường này chỗ chỗ, một bình rượu ngon giá cả cũng không hơn là bao nhiêu đi? Nghĩ một hồi, tiểu Lâm ca cũng không chút yếu thế nhìn chăm chăm vào cô gái, nói:

- Đắt lắm cũng chỉ một vạn là cùng, cô có ý kiến khác không?

Quả nhiên là một tên ngu ngốc! Trên mặt cô gái một nụ cười tối thiểu của người trong nghề cũng không có, không chỉ lạnh lùng mà còn mang theo vẻ châm chọc khinh thường, cô ta cười lạnh nhìn Lâm Bắc Phàm nói:

- Tôi nói cho anh biết, chai rượu này có giá là một trăm tám mươi ngàn nhân dân tệ, chi phí mời tôi là hai ngàn, như vậy tới hiện tại anh đã tiêu đi một trăm tám mươi hai ngàn tệ!

Nói xong lời này cô gái liền đứng dậy xoay người rời đi, thậm chí cô ta chẳng thèm nhìn bộ dạng thất thố của Lâm Bắc Phàm.

- Đứng lại!

Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc, chậm rãi phun khói thuốc lá ra một vòng tròn đúng tiêu chuẩn.

Nhìn thấy Lâm Bắc Phàm vào lúc này vẫn giữ được vẻ bình thản như cũ, cô gái cảm thấy có chút kinh ngạc. Cô ta quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, nghi ngờ nói:

- Thế nào? Chẳng lẽ tiên sinh có thể không để một trăm tám mươi hai ngàn tệ vào trong mắt sao?

- Một trăm tám mươi ngàn đấy! Sao lại không để vào mắt chứ? Nhưng tôi muốn biết, rượu này nếu tôi không uống, có thể không phải trả tiền hay không?

- đương nhiên không phải!

- Rất tốt, vậy nếu hiện tại cô rời đi, hai ngàn đồng của tôi phải trả cũng không phải đưa ra có đúng không?

- đương nhiên không được, đây là quy củ!

Cô gái hơi nhú mày, bởi vì lời Lâm Bắc Phàm vừa mới nói xâm hại đến lợi ích của cô ta rồi.

- Một khi đã như vậy,

Lâm Bắc Phàm nheo mắt như cười như không nhìn cô gái, thanh âm bình tĩnh khiến cho người ra giận sôi lên,

- Dù sao thì hôm nay cũng phải lấy ra một trăm tám mươi hai ngàn tệ, vì sao tôi không uống hết rượu này chứ? Vì sao tôi không tận tình hưởng thụ sự phục vụ của cô chứ?

- Anh có từng nghĩ đến ở Kim Ngọc Thiên Đường từ trước đến nay chưa từng xuất hiện kẻ quỵ tiền.

- Chính mắt cô nhìn thấy tôi quỵ tiền sao? Chính mắt cô lại nhìn thấy tôi không thể lấy ra mấy trăm ngàn sao? Cô tin hay không, bây giờ tôi có thể lấy lý do cô cự tuyệt phục vụ theo bình thường để tố cáo cô, khiến cho cô bị đuổi khỏi Kim Ngọc Thiên Đường?

Tuyệt đối không có vị khách nào dám giương oai ở Kim Ngọc Thiên Đường, những cũng tuyệt không có nhân viên phục vụ nào dám đắc tội với khách nhân ở Kim Ngọc Thiên Đường! Bởi vì ở dưới sự che chở của Đường Thiết Sơn cho nên tất cả mọi người tự nhiên phải tuân theo quy tắc trò chơi do hắn định ra! Cô gái nghĩ đến đây chậm rãi đi đến bên cạnh Lâm Bắc Phàm ngồi xuống, cười lạnh nói:

- Tốt thôi, tôi lưu lại, xin hỏi anh muốn thế nào?

Lâm Bắc Phàm không chút khách khí ôm cô ta vào lòng, cô gái giãy dựa một chút rồi cuộc vẫn là buông tha, tựa như khúc gỗ bình thường thẳng tắp ngồi ở đó, khóe miệng vẫn như cũ lộ ra nụ cười lãnh diễm kèm theo sự châm chọc.

- Đây là thái độ phục vụ của cô sao? Tôi đến Kim Ngọc Thiên Đường này là mất phí, tôi là khách hàng của cô, là thượng đế của cô, hiện tại cô trưng ra bộ mặt này là để cho thượng đế của cô nhìn thấy sao?

Lâm Bắc Phàm lắc đầu thản nhiên nói:

- Tôi rất không hài lòng.

Cô gái quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, đột nhiên...

Cô gái mỉm cười, nụ cười phong tình vạn chủng, hàng ngàn hàng vạn quyến rũ! Lâm Bắc Phàm từng được nghe một câu nói, khi một cô gái mỉm cười với anh, hoặc là cô ta thích anh, hoặc là muốn lấy mạng anh hơn nữa còn nắm chắc lấy được cái mạng của anh! Lâm Bắc Phàm nheo mắt lại nhìn cô gái, nói:

- Không tồi, chắc hẳn là cô đang suy nghĩ, một lát nữa nếu tôi không có tiền trả nhất định không thể sống sót rời khỏi Kim Ngọc Thiên Đường phải không?

- Sai! Anh có thể sống sót rời khỏi Kim Ngọc Thiên Đường, nhưng điều kiện tiên quyết là anh phải làm cho ít nhất là mười năm ở Kim Ngọc Thiên Đường này!

- Vậy cô đã nghĩ đến chưa, cho dù tôi không thể trả tiền, cho dù tôi phải ở lại Kim Ngọc Thiên Đường làm cho mười năm, nhưng hiện tại tôi vẫn như trước là thượng đế của cô.

Lâm Bắc Phàm bập một hơi thuốc,

- Bây giờ, rót cho tôi một chén rượu.

Cô gái rót cho Lâm Bắc Phàm một ly rượu đầy, sau đó tự rót cho mình một ly đầy, không đợi Lâm Bắc Phàm mở miệng, dưới cơn giận dữ cô ta đã dốc cả cốc rượu của mình vào trong miệng! Bản thân cũng có giác mộng có đôi cánh, nhưng nếu trái tim tan vỡ thì mộng kia cũng sẽ chết! Một tên bảo vệ nho nhỏ, kiếm ba nghìn một tháng tiền lương thế nhưng lại có thể ở trước mặt mình hoa chân múa tay tác oai tác quái!? Phải biết rằng bản thân mình chính là sinh viên Bắc Đại, cho dù lẩn lộn không tốt đi nữa cũng không thể cùng một cấp bậc với tên khốn khiếp trước mắt này!

Có tiền tác oai tác quái, không tiền cũng tác oai tác quái? Cô gái lại một lần nữa tự rót cho mình một chén đầy, ngẩng đầu, chỉ là lần này khi cô gái ngẩng đầu uống rượu, tư thế này được giữ một lúc lâu, bởi vì cô cảm thấy nước mắt trào ra nơi khóe mắt.

Rốt cuộc cô gái một lần nữa đặt chén rượu xuống, khi cô quay đầu lại thấy trong mắt Lâm Bắc Phàm là ánh mắt đầy vẻ khinh miệt, cô chợt kinh ngạc.

- Thế nào? Tôi khinh thường cô không được sao? Mặc dù cô là sinh viên Bắc Đại nhưng chỉ cần cô bước chân vào nơi này cô chính là một tiểu thư bồi rượu. Cô đã là tiểu thư bồi rượu nhưng lại không dám thừa nhận mình là tiểu thư bồi rượu, đây là điểm tôi khinh thường cô!

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhấp một ngụm rượu, tiếp tục nói:

- Không nên kích động, tôi có tư cách khinh bỉ cô. Cô nhìn xem, một trăm tám mươi ngàn một bình rượu tây, hai ngàn đồng tiền phục vụ, mặc kệ là tôi có tiền hay không có tiền, ít nhất hiện tại tôi có quyền hưởng thụ phục vụ, hơn nữa tôi đang rất vui vẻ hưởng thụ! Đây là sự khác nhau giữa hai chúng ta, đây là điểm tôi coi thường cô, cô có ý kiến gì không?

Cô gái sắc mặt tái nhợt, từng câu từng chữ của Lâm Bắc Phàm như đâm vào nỗi đau của cô, xuyên qua cột sống của cô! Trăm mặc một hồi, cô gái ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Chẳng lẽ anh cho rằng bản thân mình thật sự rất hạnh diện sao? Vậy anh cứ vui vẻ hưởng thụ đi! Chờ anh uống xong chai rượu này tôi nhìn xem anh còn tư cách gì nói lời lạnh lùng ở trước mặt tôi.

- Cô tin hay không tin, tôi lại gọi thêm một bình rượu quý nữa?

- Tôi ...

Cô gái sững người rồi cuộc không dám mở miệng, cô ta thật sự sợ Lâm Bắc Phàm gọi thêm.

Lâm Bắc Phàm chỉ vào sổ rượu còn dư lại, lạnh nhạt nói:

- Uống hết tất cả đi, sau đó cút, nếu không tôi bắt cô bồi tôi một tuần!

Cô gái há miệng thở dốc, bộ ngực phập phồng lên xuống rất lợi hại, đôi mắt nhìn Lâm Bắc Phàm trần ngập oán hận và khinh miệt.

- Ha ha, nếu cô không uống hết, trước khi ‘tây dương kính’ của tôi bị vạch trần ra, tôi cũng sẽ làm cho cô lăn ra khỏi Kim Ngọc Thiên Đường.

- Anh. . . Tên biến thái!

Rốt cuộc cô gái không nhịn được nữa, cô cho rằng bản thân không đáng phục vụ cho loại người này, hẳn còn không đáng giá.

- Rất tốt!

Rõ ràng là lưu lạc đến Kim Ngọc Thiên Đường lại còn lấy các mác sinh viên Bắc Đại ra, mang theo thành kiến nhìn người? Đối với loại nữ nhân này, tiểu Lâm ca sẽ không khách khí, hẳn neho neho mắt bình tĩnh nói:

- Ủm, gọi quản lý của các cô đến đây, ngay bây giờ.

120. Chương 120: Tôi Chính Là Thượng Đế Của Các Người.

Một tên không có tiền lại có thể biến thái đến mức này? Chu Tĩnh Hàm rốt cuộc không nhịn được nữa! Cho dù là gọi người quản lý đến thì thế nào? Tên khốn này không mở miệng chẳng lẽ mình không thể tố cáo tên ác nhân này trước hay sao? Nhìn thế nào thì tên này cũng không phải là người có tiền.

Suy nghĩ một hồi, Chu Tĩnh Hàm lấy tai nghe ra, sau khi bật lên nhẹ nhàng nói:

- Làm phiền quản lý Hồ đến phòng 369 một chút.

Trong tình huống bình thường, khách nhân không có khả năng gây loạn ở Kim Ngọc Thiên Đường, không phải bởi Đường Thiệt Sơn khi dễ người mà sự phục vụ ở Kim Ngọc Thiên Đường quả thực là rất chu đáo! Nếu tiểu thư này gọi quản lý tới, đại đa số đều là một vài tên say khướt không có mắt.

Cảm giác đầu tiên của Quản lý Hồ khi nhận được cuộc gọi đó là hưng phấn! Con mẹ nó, lâu rồi không có ai làm loạn ở Kim Ngọc Thiên Đường!? Bây giờ ngay cả một vài tên khốn uống say cũng đều biết ở Kim Ngọc Thiên Đường này không thể làm loạn, thời gian này sắp buồn chán muốn chết! Thật không dễ dàng gì mới có một kẻ đến làm loạn, làm sao có thể không khiến cho quản lý Hồ hưng phấn cho được? Quản lý Hồ không nói hai lời vội chạy nhanh đến phòng vip số 369.

Quản lý Hồ đi vào trong phòng, trước tiên là gạt đầu với cô gái, ánh mắt đó rất rõ ràng đang nói: “Em yên tâm, Kim Ngọc Thiên Đường còn chưa đến lượt người khác đến làm loạn!” Sau khi an ủi xong cô gái, quản lý Hồ đi về phía Lâm Bắc Phàm nở nụ cười nghề nghiệp, lịch sự có lễ độ khom người nói:

- Xin hỏi vị tiên này, sự phục vụ của chúng tôi nơi này có điều gì khiến ngài không hài lòng sao?

Trong lúc nói chuyện quản lý Hồ đồng thời đánh giá Lâm Bắc Phàm! Ài, quần áo trang sức trên dưới toàn thân cộng lại không quá một ngàn, không có đồng hồ, cũng không có các loại trang sức khác có thể chứng minh thân phận. Đánh giá xong xuôi, quản lý Hồ còn lơ đãng ghé mắt đánh giá điều thuốc đang nằm trên cái gạt tàn, chiêu này chính là kinh nghiệm đàm phán của quản lý Hồ! Hai năm trước, quản lý Hồ còn là tiểu Hồ, ở Kim Ngọc Thiên Đường còn là một tên bảo vệ! Có một lần có một tên khốn tinh tướng, mặc một thân hàng rơm đến Kim Ngọc Thiên Đường tiêu sài, ăn xong nói quên không mang tiền, có thể dàn xếp một chút có phải hay không!? Quản lý lúc bấy giờ mắt húng liến muốn ra tay, nhưng tiểu Hồ nhìn thấy điều thuốc trên cái gạt tàn, củ chuối, thuốc gấu mèo nhỏ, chủ nhân của nó có thể ăn không trả tiền sao? Tiểu Hồ đi một nước cờ hiểm, đứng ra đảm bảo làm người khách đó yên tâm, sau lại được người khách đó

trả lại tiền, tiểu Hồ đồng thời được Phong Thiếu gặp mặt, hơn nữa thuận lợi đi lên, trở thành quản lý của tòa nhà này.

Sau khi nhìn thấy điều thuốc trong gạt tàn, quản lý Hồ trong lòng trầm xuống, mẹ ơi, Marlboro năm đồng tiền.

Bất kể quản lý Hồ trong lòng bất mãn như thế nào đi nữa nhưng nếu hắn không có một chút kiềm chế của người quản lý thì cái vị trí này cũng ngồi không được! Bởi vậy, quản lý Hồ trước mắt, thoát nhìn vẫn tươi cười như cũ, nhiệt tình hiền hậu.

Lâm Bắc Phàm quay đầu liếc nhìn cô gái một cái, nói:

- Tôi gọi cô ta bồi rượu, cô ta bất mãn từ chối tôi, hơn nữa còn nói tôi là một kẻ biến thái.

Thấy Lâm Bắc Phàm không uống say, hơn nữa không giống với kẻ đến làm loạn, quản lý Hồ liền biết điều gạt đầu sau đó quay sang nhìn Chu Tĩnh Hàm, trầm giọng nói:

- Đây là lỗi của cô, trong tình huống bình thường cô không có bất kỳ lý do gì cự tuyệt khách nhân bồi rượu.

Đương nhiên, trong khi nói chuyện quản lý Hồ không ngừng nháy mắt ra hiệu với Chu Tĩnh Hàm, ý tứ là cô không phải sợ cứ việc nói ra hết sự thật.

Chu Tĩnh Hàm do dự một hồi, quay sang nhìn Lâm Bắc Phàm, bình tĩnh nói:

- Không phải em cự tuyệt hắn! Chỉ là tất cả những lời hắn nói không thể không khiến cho em làm ra quyết định cự tuyệt hắn! Hắn nói với em, hắn chỉ là một tên bảo vệ tiền lương ba ngàn một tháng.

Điều này, quản lý Hồ sa sầm mặt lại, không phải hắn nổi giận với Lâm Bắc Phàm mà là tức giận Chu Tĩnh Hàm. Quản lý Hồ nhũu mày trầm giọng nói:

- Khách nhân đang làm gì, một tháng kiếm được bao nhiêu tiền thì liên quan gì đến cô?

- Quả thật không liên quan đến em, nhưng chuyện này đều là hắn chủ động nói cho em nghe! Hơn nữa hắn còn gọi loại rượu tây đắt nhất của Kim Ngọc Thiên Đường, BR, một trăm tám mươi ngàn một bình!

Không có tiền mà muốn làm dân ăn chơi? Đi chết đi! Khóe miệng Chu Tĩnh Hàm đã lộ ra nụ cười đắc ý.

- Hắn đã nói rất rõ ràng rằng, cho dù hắn không có tiền, cho dù hắn không trả nổi tiền nhưng hắn vẫn có thể đến đây tiêu xài! Hơn nữa, mới vừa rồi hắn còn nói, nếu như em không uống hết chỗ rượu còn dư lại kia, hắn sẽ gọi thêm tới mười bình BR. Vì giảm bớt tổn thất cho công ty, em cự tuyệt yêu cầu này của hắn. Người này then quá hóa giận, dùng từ ngữ độc ác, cho nên em mới phải gọi quản lý Hồ đến đây.

“Blap blap blap!!!” Lâm Bắc Phàm ngậm điều thuốc trên miệng, hai tay vỗ vào nhau cổ vũ Chu Tĩnh Hàm:

- Xuất sắc, thật sự xuất sắc!

Quản lý Hồ suy ngẫm sự tình phía trước phía sau một hồi, cảm thấy trước mắt chỉ có hai loại khả năng! Loại thứ nhất đó là tên khốn trước mắt này đang giả bộ tinh tướng, giả trụ ăn thịt cợn; Loại khả năng thứ hai đó là tên khốn trước mắt này thật sự không có tiền, hơn nữa gặp phải kích thích gì đó cho nên buông bỏ tất cả vào Kim Ngọc Thiên Đường tận tình tiêu xài một phen, sau đó là sống là chết cũng không cần biết đến.

Tên khốn này thuộc loại khả năng nào? Quản lý Hồ im lặng, cung kính nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, nở nụ cười chân thành:

- Tiên sinh, ngài có thể tới Kim Ngọc Thiên Đường tiêu xài đây là vinh hạnh cho Kim Ngọc Thiên Đường chúng tôi! Nhưng tiên sinh ở trong phòng vip nói mấy lời này quả thật là không để Kim Ngọc Thiên Đường chúng tôi vào trong mắt rồi! Đương nhiên, tôi tin tưởng tiên sinh khả năng là không cố ý, chỉ đùa giỡn một chút thôi.

- Tôi nói chính là sự thật.

Những lời Lâm Bắc Phàm nói ra đều là sự thật, hắn không cần thiết phải phủ nhận.

- Vậy theo ý tứ của tiên sinh, là không để Kim Ngọc Thiên Đường vào trong mắt?

Quản lý Hồ không nể mặt, chuẩn bị phát khúc dạo đầu.

Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc, hờ hững nói:

- Tôi không nói tôi không xem Kim Ngọc Thiên Đường ở trong mắt. Quả thực một tháng tiền lương của tôi chỉ có ba ngàn đồng, nhưng điều này không hề cản trở tôi đến Kim Ngọc Thiên Đường tiêu xài, đúng vậy không?

Quản lý Hồ không nói gì, bởi vì lời nói của Lâm Bắc Phàm nằm trong tình trong lý.

- Nhưng mà, vị tiểu thư này cự tuyệt bởi tôi uống rượu, hơn nữa nói tôi là kẻ biến thái, mới vừa rồi chính bản thân cô ta cũng đã thừa nhận, bởi vậy tôi hi vọng quản lý Hồ có thể cho tôi một lời giải thích thỏa đáng.

Lâm Bắc Phàm quay sang nhìn Chu Tĩnh Hàm một cái, thản nhiên nói:

- Hoặc là mọi tiêu phí của tôi hôm nay ở đây hoàn toàn miễn phí, hoặc làm cho cô ta bây giờ lăn ra khỏi Kim Ngọc Thiên Đường.

Điều này có chút ép người quá đáng ! Quản lý Hồ trầm mặc một hồi, cười nói:

- Tiên sinh, việc này quả thực là Chu Tĩnh Hàm tiểu thư xử lý có điểm không thỏa đáng, nhưng cứ như vậy yêu cầu Kim Ngọc Thiên Đường chúng tôi phải chịu mọi chi phí, hoặc là làm cho cô ấy lăn đi, có phải là quá đáng một chút hay không? Hi vọng tiên sinh đại nhân rộng lượng, không so đo với cô ấy, tôi để cho cô ấy xin lỗi ngài, ngài thấy thế có được không?

- Không được, bởi vì tôi sẽ không chấp nhận lời giải thích của cô ta!

Lâm Bắc Phàm quả quyết cự tuyệt, không để lại một đường sống để thương lượng nào.

Điều này khiến cho quản lý Hồ cũng có điểm khó xử! Tên khốn này thật đúng là con chim lợn, nếu mình đuổi Chu Tĩnh Hàm đi, cho dù kẻ này là ăn miễn phí thì sao chứ? Làm theo lời hắn chính là diệt đi uy phong của Kim Ngọc Thiên Đường đấy! Nhưng nếu bản thân không đuổi Chu Tĩnh Hàm đi, tên chim lợn này thực sự sung sướng muốn chết luôn, lần này chẳng phải để cho hắn ăn chơi miễn phí sao? Tên vớ vẩn này không phải là sáng khoái miễn phí một hồi sao?

- Chỉ cần tiên sinh có thể chi trả được hóa đơn cho Kim Ngọc Thiên Đường, chứng minh ngài thật lòng đến đây vui chơi, tôi lập tức lăn đi!

Dường như nhìn ra được điều phân vân của quản lý Hồ, Chu Tĩnh Hàm vừa kịp cho thấy thái độ của bản thân, cũng là cấp một cái chủ ý cho quản lý Hồ.

Ồ, không hổ là sinh viên Bắc Đại, hiểu nữ nổi danh của Nam Thành, thật sự đáng tiếc! Quản lý Hồ vội nường theo ý kiến của Chu Tĩnh Hàm tiếp tục làm tới, nói:

- Nếu tiên sinh không chịu nhượng bộ, vậy thì cũng chỉ còn cách làm như vậy mà thôi.

- Làm thế nào? Muốn tôi lấy tiền ra chứng minh tôi có thể uống loại rượu tây một trăm tám mươi ngàn một bình này? Đây là cái quy định gì vậy?

Lâm Bắc Phàm rít mạnh một hơi thuốc, lạnh nhạt nói:

- Tìm một người có thể làm chủ được đến đây nói chuyện với tôi.

- Thật xin lỗi, tôi chính là quản lý của hạng mục này, tôi có thể làm chủ!

Quản lý Hồ cũng tức giận. Cho dù là trước đây có kẻ uống say cũng không thấy tên nào kiêu ngạo như tên đang ngồi trước mặt này, thật sự là rất không để mình vào trong mắt.

- Anh?

Lâm Bắc Phàm lắc đầu

- Không đủ tư cách, gọi Phong Thiếu đích thân đến đây nói chuyện với tôi.

- Anh?

Quản lý Hồ lắc đầu

- Còn không xứng! Hoặc là dựa theo cách của Chu Tĩnh Hàm mà làm, hoặc là ngay lập tức câm miệng cho tôi!

Quản lý Hồ dám kiêu ngạo như vậy khẳng định là có nguyên nhân. Nam Thành không phải có vài nhân vật như vậy sao? Mỗi một người quản lý Hồ đều đã gặp qua, mà tên khốn trước mắt này hiển nhiên chẳng phải nhân vật gì, trên người cũng không có cao thủ hay có khí thế của kẻ có tiền.

Nói khó nghe một chút, mày muốn đóng giả làm kẻ có tiền một lần thì cũng phải đóng cho giống chứ!

Lâm Bắc Phàm nổi giận, bản thân mình làm gì thế này!? Chẳng lẽ trên trán mình có viết hai chữ ‘quỷ nghèo’ hay sao? Phải biết rằng, hôm nay đến gặp Liêu Thiên Cửu, bản thân đã mặc một bộ tây phục giày da đó, nếu như mặc đúng như bình thường, vậy sẽ có tình huống gì? Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, thần nhiên nói:

- Tôi không muốn lặp lại lần thứ hai, cho anh một phút đồng hồ làm việc.

- Thật xin lỗi, tôi cũng không thể cho anh một phút đồng hồ, nhiều hơn một giây cũng không thể!

Quản lý Hồ lấy ra bộ đàm, cười lạnh nhìn Lâm Bắc Phàm,

- 369,369, hoàn tất, hoàn tất!

Kim Ngọc Thiên Đường là địa phương nào? Ăn cơm ở Kim Ngọc Thiên Đường này có thể là người bình thường được sao? Không đến hai mươi giây, một tên mặc bộ vét, vai rộng tay to đã xông vào phòng vip 369, nhìn Lâm Bắc Phàm chằm chằm như hổ rình mồi.

Chu Tĩnh Hàm hai tay khoanh trước ngực, dùng một loại ánh mắt từ trên cao nhìn xuống nhìn Lâm Bắc Phàm, làm gì còn có bộ dạng của một tiểu thư bồi rượu!?

Lâm Bắc Phàm cười khổ, bề ngoài quá thành thật thì ở đâu cũng đều bị khi dễ! Hắn gật đầu nói:

- Uhm, rất tốt, quản lý Hồ đúng không? Ngài tin hay không, hôm nay tôi làm cho ngài cúit khỏi Kim Ngọc Thiên Đường?

Tên chim lợn này chết đến nơi rồi còn mạnh miệng!/? Quản lý Hồ cười lạnh, người này quả nhiên là điếc không sợ súng, chết đến nơi rồi mà vẫn còn giả vờ tinh tướng!

- A, quản lý Hồ, phòng 369 hình như là của Trương công tử.

Có một tên bảo vệ nhỏ giọng nói thảm vài câu bên tai quản lý Hồ.

Trương công tử? Quản lý Hồ hoảng sợ rồi, chẳng trách được tên chim lợn này lại tinh tướng đến vậy. Hóa ra là người thân từ nông thôn mới ra của Trương công tử, mặc dù người này nói chuyện rất ngông cuồng nhưng bất kể như thế nào, thân thích của Trương công tử còn không phải là người mình có thể đắc tội được!

Nguy hiểm thật, nguy hiểm quá! May mắn là không xảy ra chuyện lớn gì! Quản lý Hồ hừ lạnh một tiếng, nói:

- Dẫn nó đi, đây nó phải làm người như thế nào.

Bốn tên bảo vệ không nói hai lời, cất bước đi về phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm vẫn như cũ an nhiên ngồi đó, thậm chí còn có tâm trạng nhàn rỗi bắn vài hơi thuốc lá Marlboro. “Long Tu Bảo Điện” tu vi đã đạt đến tầng thứ hai, cho dù không cần tiểu Kim hổ trợ, tự mình cũng có thể khiến cho bốn tên khốn này ngoan ngoãn nằm xuống trước mặt mình.

- Làm càn! Tôi càng lúc càng không hài lòng với các người!

Quản lý Hồ lạnh lùng quét mắt nhìn bốn tên thanh niên một lượt, rồi hét to:

- Các người muốn đuổi khách hàng đi có phải hay không? Các người trước đến giờ có nghĩ đến, quần áo trên người chúng ta, miếng ăn, tiền mà chúng ta kiếm được hàng ngày, tất cả đều là tiền mà khách hàng khen

thường đưa cho chúng ta! Khách hàng là thượng đế của chúng ta, đây là phương châm kinh doanh của Kim Ngọc Thiên Đường!

121. Chương 121: Không Cần Hoài Nghi, Anh Ấy Chính Là Tiểu Lâm Ca.

Chu Tĩnh Hàm hoảng sợ nhìn quản lý Hồ, theo ý tứ của hắn, không phải là đối phó với tên khốn trước mặt này, chẳng lẽ là muốn đối phó với mình?! Bốn tên thanh niên cũng giống như Chu Tĩnh Hàm, đều cảm thấy không thể tin được, một đám ngơ ngác đứng yên tại chỗ không dám nhúc nhích.

- Choáng hết cả rồi? Đem Chu Tĩnh Hàm đi, đây cô ta phải làm người như thế nào, sau đó để cho cô ta cút khỏi Kim Ngọc Thiên Đường.

Quản lý Hồ quát lớn xong, lập tức xoay người nở một nụ cười rất nghề nghiệp, từ bên cạnh cầm lấy một chén rượu, sau đó cầm chai rượu lên. Nhìn bộ dạng của quản lý Hồ là chuẩn bị tự rót cho bản thân một chén sau đó bồi tội với Lâm Bắc Phàm.

Tên quản lý Hồ này không tồi, biết gió chiều nào thì theo chiều ấy, chỉ là đã muộn mất rồi! Lâm Bắc Phàm đưa tay ngăn chai rượu lại, không nhanh không chậm nói:

- Bây giờ đã không phải là vấn đề của Chu Tĩnh Hàm nữa, tôi nói để cho Phong Thiệu tới gặp tôi, nhưng hiển nhiên anh lại chẳng xem tôi ra gì.

Quản lý Hồ sắc mặt trầm xuống, chẳng qua chỉ là có chút quan hệ họ hàng với Trương công tử mà thôi, bản thân mình đã mất đầu nhận sai chịu thua, hơn nữa còn dựa theo ý muốn của hắn đuổi Chu Tĩnh Hàm đi, hắn còn muốn thế nào nữa đây? Trầm mặc một lát, quản lý Hồ cười nói:

- Tiên sinh, tôi thấy việc này tôi còn có thể xử lý được, cũng không cần làm phiền đến Phong Thiệu đâu, nếu ngài có yêu cầu gì khác cũng có thể nói ra.

- Tôi sớm đã nói rồi anh không đủ tư cách, anh lại cứ khăng khăng không nghe? Tôi nói sẽ khiến anh lăn ra khỏi Kim Ngọc Thiên Đường, anh lại khăng khăng không tin.

- Tiên sinh, lời này chẳng phải là quá nặng sao! Cho dù là đích thân Phong Thiệu đến đây nhìn cũng sẽ không đuổi tôi ra khỏi Kim Ngọc Thiên Đường.

Quản lý Hồ cảm thấy, cho dù tên khốn này là họ hàng của Trương công tử, Phong Thiệu cũng sẽ không bởi vì hắn mà đuổi mình đi.

Lâm Bắc Phàm không muốn dông dài, quay sang tự như có thâm ý nhìn Chu Tĩnh Hàm một cái, rồi sau đó móc điện thoại ra chuẩn bị gọi cho Trương Minh Thắng.

Cũng ngay vào lúc này, bên ngoài phòng vip vang lên tiếng đập cửa.

Quản lý Hồ có tố chất thần kinh cũng đánh cái rùng mình, vội vàng đánh mắt với một tên bảo vệ ý bảo mở cửa ra xem.

- Đánh . . . Ta đánh. . .

Kẻ tiến vào không phải ai khác chính là tên mập mắt ti hí Trương Minh Thắng, sau khi nhìn thấy tình hình trong phòng vip, cảm thấy sự việc hình như không đơn giản. Thấy Lâm Bắc Phàm không có việc gì Trương Minh Thắng cũng thở phào một cái nhẹ nhõm, lạnh lùng liếc xéo quản lý Hồ, quát lớn:

- Đánh, mày vào đây làm gì? Không biết lão đại của tao muốn cùng vị tiểu thư này trao đổi trao đổi tình cảm sao? Mày mang theo bốn đại lão gia đứng ở đây khăng định sẽ ảnh hưởng đến việc trao đổi tình cảm giữa bọn họ, đánh con mẹ nó hiểu không?

Trương Minh Thắng không ngờ gọi tên khốn này là lão đại? Quản lý Hồ đột nhiên ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc này, hắn ngăn người, vội vàng cười làm lành nói:

- Trương công tử, trong này có thể có chút hiểu lầm, ngài không nên hiểu lầm, không phải là tôi hiểu lầm, là Chu Tĩnh Hàm. . .

Trương Minh Thắng cũng không thèm để ý đến quản lý Hồ, bước nhanh đi về phía Lâm Bắc Phàm:

- Lão đại, em vốn không muốn quấy rầy anh. Nhưng Phong Thiếu nói bất kể thế nào cũng phải đến đây mời rượu anh, không có biện pháp, em chỉ đành đưa Phong Thiếu đến đây.

Nghe nói Phong Thiếu muốn đến đây mời rượu đối phương, hai chân của quản lý Hồ đã bắt đầu run lên, trên người mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa. Hắn đột nhiên nhớ ra một người, nếu như đối phương thật sự là người này vậy bản thân không những thật sự phải lăn đi, sợ rằng còn phải lưu lại một bộ phận nào đó rồi, nửa phần đời còn lại có thể tự lo được hay không vẫn còn là một ẩn số chưa biết.

Lại nhìn Chu Tĩnh Hàm, mặc dù vẻ mặt cô ta vẫn như trước, ngạo nghễ đứng ở trong góc phòng vip, mang theo một vẻ chán ghét và quyến rũ độc đáo nhưng sắc mặt tái đi và đôi môi run rẩy đã sớm bán đứng không bỏ sót nội tâm hoảng hốt và sợ hãi của cô ta.

- Lâm tiên sinh, ngọn gió nào đưa ngài tới. . .

Trong mắt Phong Thiếu khi nhìn Lâm Bắc Phàm tràn ngập khâm phục và ngưỡng mộ, chỉ là khi Phong Thiếu cảm thấy bầu không khí trong phòng có vẻ không thích hợp, lập tức xoay người lại nhìn quản lý Hồ, không nói gì.

Quản lý Hồ há miệng thở dốc, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn hoảng sợ nhìn Lâm Bắc Phàm, run rẩy nói:

- Ngài. . . Ngài. . .

- Đánh, bây giờ mới biết sao? Không cần hoài nghi, anh ấy chính là lão đại của ta. Anh ấy cao ngạo nhưng tấm lòng nhân hậu; Anh ấy khiêm tốn nhưng được vạn người kính ngưỡng; Anh ấy phong lưu nhưng khi yêu rất thâm tình chấp nhất; Anh ấy có tu vi sâu không lường được; Anh ấy đẹp trai anh tuấn; Anh ấy luôn có thể hóa cái cũ trở nên thần kỳ, trong tầm thường sáng tạo siêu cấp! Anh ấy rốt cuộc là hóa thân của thần hay là sứ giả của ma, không một ai biết được.

Phì! Đây là câu nói trước kia của ông mày, tên mập vô sỉ này thế nào lại biết? Tiêu Kim thầm kháng nghị trong lòng.

Đường Phong không tiếp tục để ý đến quản lý Hồ nữa, quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm nói:

- Lâm tiên sinh, ngài cho rằng chuyện này nên xử lý như thế nào?

Lâm Bắc Phàm khẽ cười, thản nhiên nói:

- Rất đơn giản, để cho hắn rút khỏi Kim Ngọc Thiên Đường.

- Chỉ rút khỏi Kim Ngọc Thiên Đường thôi sao?

- Đủ rồi!

Lâm Bắc Phàm nheo mắt nhìn quản lý Hồ, như cười như không,

- Bây giờ đã biết tôi không nói giỡn với anh hay chưa?

- Cảm ơn, cảm ơn.

Quản lý Hồ mồ hôi đổ ra như mưa, như được đại xá liên tục gật đầu. Ngay khi hắn biết được người trước mắt này là thần thánh phương nào, hắn chỉ biết, chỉ cần một cái gật đầu của đối phương, Phong Thiếu sẽ không chút do dự mà lấy đi cái mạng nhỏ của hắn.

- Chẳng lẽ còn muốn tao tiễn chúng mày ra tận cửa sao?

Giọng nói của Phong Thiếu có chút âm lãnh.

Quản lý Hồ và bốn tên bảo vệ rùng mình một cái, vội vàng kéo cửa chuẩn đi.

Đáy lòng Chu Tĩnh Hàm sớm đã dậy sóng. Quản lý Hồ ở Kim Ngọc Thiên Đường cũng được xem như là nhân vật số một, nhưng Phong Thiếu lại có thể vì tên khốn kia để cho quản lý Hồ cút khỏi Kim Ngọc Thiên Đường? Hơn nữa, xem ra Phong Thiếu có thể đáp ứng nhiều điều kiện hơn nữa của tên khốn này. Nam Thành từ khi nào mà xuất hiện một nhân vật lợi hại như vậy? Hơn nữa còn là nhân vật vô sỉ giả vờ giả vịt, rõ ràng là tay nắm đại quyền sinh sát nhưng lại giả bộ làm tên ngu ngốc dễ bị khi dễ. Rõ ràng là gia sản bạc triệu lại giả vờ làm một tên nghèo kiết xác. Không biết xấu hổ, không biết xấu hổ! May là tên khốn này không nhớ đến mình nếu không thì phiền toái lớn rồi! Chu Tĩnh Hàm không một tiếng động len lén đi về phía cửa.

- Tôi đã đồng ý cho cô rời đi sao?

Kỳ thật giọng nói của Lâm Bắc Phàm vẫn tương đối bình tĩnh, nhưng rơi vào trong tai Chu Tĩnh Hàm lại trở nên vô cùng độc ác và kiêu ngạo! Chỉ là Chu Tĩnh Hàm cũng không phải là người ngu, cho dù cô ta không biết tên khốn trước mắt này là thần thánh phương nào nhưng tối thiểu cô ta cũng biết được, bản thân mình không thể đắc tội được với nam nhân trước mắt này! Bước chân dừng lại, Chu Tĩnh Hàm quay đầu lại, mặt không chút thay đổi nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhắc chai rượu trên mặt bàn lên, cúi đầu nhìn, sau đó đứng dậy đi đến trước mặt Chu Tĩnh Hàm.

- Tôi uống.

Chu Tĩnh Hàm lúc này vẫn không chịu thua, giọng nói vẫn như trước lạnh lùng tựa băng sương.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, sau đó giơ chai rượu lên đỉnh đầu Chu Tĩnh Hàm, đổ rượu tây còn dư lại xuống đầu Chu Tĩnh Hàm. Chất lỏng màu vàng ướt đầm mái tóc dài của Chu Tĩnh Hàm, theo đó chảy xuống tai, cổ, rồi vui vẻ đổ xuống sàn nhà.

- Tôi mặc kệ cô trước kia là ai, cũng không quan sau này cô sẽ là ai, tôi chỉ biết mỗi một người đều đang sống trong hiện tại! Cô hiện tại là tiểu thư bồi rượu của Kim Ngọc Thiên Đường, như vậy là đủ rồi!

Lâm Bắc Phàm giữ thẳng chai rượu giọng nói vẫn bình tĩnh như cũ khiến cho người ta phát run.

Hai người Đường Phong và Trương Minh Thắng anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không nói gì. Bọn họ tin tưởng Lâm Bắc Phàm tuyệt đối sẽ không cố tình gây sự.

- Chỉ cần hiện tại cô là tiểu thư bồi rượu thì phải có bộ dạng của một tiểu thư bồi rượu! Nếu có một ngày cô nghĩ thông suốt rồi cô sẽ cảm ơn tôi! Đương nhiên, nếu cô thật sự nghĩ không thông, như vậy cô cũng có thể nhớ kỹ tôi, khi cô đạt đến một trình độ khiến cho tôi phải nhìn lên, đại khái cũng có thể tìm đến tôi, đến lúc đó, cô có thể cô đòi lại gấp trăm lần mối sỉ nhục mà ngày hôm nay tôi tặng cho.

Chu Tĩnh Hàm nhắm mắt lại, mặc cho rượu mạnh đổ xuống đầu.

Nhìn thấy Chu Tĩnh Hàm không có rơi nước mắt, nhưng khóe miệng lại chảy ra một tia máu tươi, Lâm Bắc Phàm gật đầu thản nhiên nói:

- Hiểu được nhịn nhục chịu đựng, điều này rất tốt! Tối thiểu sau này cô sẽ biết phải làm một vị tiểu thư bồi rượu như thế nào, bây giờ cô có thể cút được rồi.

- Xin hỏi, tôi có thể biết tên của anh hay không?

Chu Tĩnh Hàm mở mắt, chỉ có vẻ coi thường và bình tĩnh.

- Tôi gọi là Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhếch mép khẽ cười, sau đó không thèm nhìn Chu Tĩnh Hàm lấy một cái xoay người đi lại phía ghế sofa.

Lâm Bắc Phàm, tôi nhớ kỹ anh rồi! Chu Tĩnh Hàm hít sâu một hơi, xoay người đi ra khỏi phòng vip.

Nói thật lòng, Chu Tĩnh Hàm hận Lâm Bắc tới mức ước hấn ra khỏi cửa bị xe tông, đi tiểu tiểu ra giày, đánh rầm tuôn ra phân. . . Nhưng mà, sau khi ra khỏi phòng vip, Chu Tĩnh Hàm liền ý thức được một cái vấn đề, hóa ra làm một tiểu thư bồi rượu cũng không phải là rất khó khăn! Phải cảm ơn tên Lâm Bắc

Phạm kia đã dạy cho mình một bài học, sau này có cơ hội mình nhất định phải ‘báo đáp’ hẳn thật hậu hĩnh mới được!

Sau khi Chu Tình Hàm rời khỏi, Đường Phong lấy ra một chai Bacardi mới, đích thân rót rượu xin lỗi Lâm Bắc Phàm.

- Được rồi lão đại, em tìm Chu Tình Hàm cho anh là muốn hai người giao lưu tình cảm, như thế nào lại ầm ĩ vậy?

Trương Minh Thắng móc ra một bao thuốc lá, anh bạn này sớm đã thay đổi chiêu bài, không hút Đại Trung Hoa nữa mà cũng hút Marlboro năm đồng một bao.

- Ủm, cô em này vừa đến không lâu, Bắc Đại, công khai ra giá, nói vậy Lâm tiên sinh đều đã nghe qua rồi.

Đường Phong suy nghĩ một chút, tiếp tục nói:

- Ngay từ lúc bắt đầu tôi đã cảm thấy người như thế này không thích hợp làm việc ở Kim Ngọc Thiên Đường, nhưng sau này lại cảm thấy cô gái này đáng thương liền cấp cho cô ta một cơ hội. Lâm tiên sinh, nếu cô ta đắc tội, bây giờ tôi thay cô ta. . .

- Không cần, sau này cô ta nhất định sẽ là một tiểu thư bồi rượu rất xuất sắc, chỉ là. . .

Lâm Bắc Phàm khẽ thở dài, xinh đẹp như vậy, đáng tiếc quá! Chỉ không biết một ngày nào đó rượu xông lên não để cho tên khốn nào đó làm...

Đường Phong do dự một hồi, vội nói:

- Nếu muốn, tôi sẽ cho người đi bắt cô ta lại.

- Không cần, tôi và cô ta chẳng qua chỉ gặp mặt một lần.

Lâm Bắc Phàm nâng chén rượu

- Uống rượu, uống rượu!

Con bà nó, loại con gái này mình mới không đụng đến, tiểu Nguyệt đã đủ khiến cho mình đau đầu rồi, nếu thêm một cái mềm cứng đều không ăn, vậy bản thân mình còn chơi bởi gì nữa đây!? À, hôm nay tiểu Nguyệt không phải đi làm, buổi tối có nên tới nhà nhạc phụ ăn cơm hay không đây? Hắc hắc hắc!!!

Ba người ngồi trong phòng vip đánh rầm tán phét một hồi sau đó tiểu Lâm ca liền rời đi. Bởi vì tiểu Lâm ca đến Kim Ngọc Thiên Đường chỉ vì muốn biết một chút về Chu Tình Hàm, nếu đã nhìn thấy rồi vậy ý nghĩa để ở lại cũng không lớn.

Bởi vì nói với Liễu Vi phải nghỉ ngơi vài ngày cho nên Lâm Bắc Phàm không đến Kim Sắc Hải Ngạn mà trực tiếp đi đến tiểu khu Lệ Uyển. Nói thật lòng, Lâm Bắc Phàm còn không quá vui vẻ đến nhà Long Yên Nguyệt, hẳn dự đoán thái thái và Long Yên Nguyệt sẽ không cho mình ăn cơm. Nhưng không có biện pháp nào khác, biểu hiện mấy ngày tới của mình là rất quan trọng, bản thân phải chứng minh một việc cho Liêu Thiên Cửu đang đứng giám thị ở đâu đó trong bóng tối, đó chính là Long Yên Nguyệt là vợ của ta, Long Thiên Hữu là nhạc phụ đại nhân của ta.

Đi đến cửa thang máy nhà A khu D, Lâm Bắc Phàm kéo lại cà vạt, sau đó nhắm hai mắt kiên trì đi lên. Con bà nó, mặc kệ Long thái thái và tiểu Nguyệt đối phó với mình như thế nào, ít nhất còn có vị nhạc phụ kia làm chỗ dựa cho mình! Hai đầu hai ai sợ ai chứ?

122. Chương 122: Nội Chiến, Địa Chấn Bùng Nổ.

Lâm Bắc Phàm ấn chuông cửa ít nhất là năm phút đồng hồ, cũng không bên trong có lấy nửa điểm động tĩnh. Đương nhiên, Lâm Bắc Phàm biết trong nhà của Long Yên Nguyệt nhất định có người, bởi vì camera chống trộm trên cửa bật sáng một lần khi Lâm Bắc Phàm bắt đầu bấm chuông cửa. Cũng không biết là

Long Yên Nguyệt hay là vị Long thái thái kia, nhìn thấy đứng bên ngoài là Lâm Bắc Phàm lập tức quyết định để mặc kệ hắn.

“Rầm rầm rầm!!!” Lâm Bắc Phàm đã dùng đến nắm đấm, tên khốn này vừa đấm vào cửa chống trộm vừa há miệng hô to:

- Nhạc phụ đại nhân, nhạc phụ đại nhân, con là tiểu Lâm tử đây! Không phải balam bộ không nghe thấy đây chứ?

- Kêu gào cái gì? Giục cái gì mà giục?

Long Thiên Hữu cấp theo một cái hộp, vừa móc một cái chìa khóa ở trong túi quần ra, vừa phẫn nộ trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Nhìn bộ dạng của cậu kia, nếu tôi ở nhà, có thể không mở cửa cho cậu sao?

- Đây không phải là điều con lo lắng sao!

Lâm Bắc Phàm cười khan, hình tượng của bản thân hình như rất không lịch sự.

Long Thiên Hữu nghi hoặc nhìn Lâm Bắc Phàm, cẩn thận nói:

- Mọi việc đã xong hết rồi chứ? Nửa đêm nửa hôm cậu chạy đến nhà tôi làm gì?

Đưa cho người ta một quả táo ngọt rồi lại tát cho người ta một cái bạt tai! Đây chính là định luật vạn năng! Lâm Bắc Phàm vội hạ giọng xuống nói:

- Nhạc phụ đại nhân, con làm việc ba cứ yên tâm. Nếu như không có điều gì ngoài ý muốn, trong vòng ba ngày Liêu Thiên Cửu sẽ trao cuộn băng cho con. Còn như con đến chỗ ba khuya như thế này đương nhiên là vì chưa ăn uống gì rồi, chẳng lẽ ba xem con không có việc gì hay sao mà đến đây chơi bời!

Long Thiên Hữu vỗ vỗ cái hộp trong tay, vui vẻ nói:

- Được, tối hôm nay ta mời, Khang sư phụ, cậu muốn ăn bao nhiêu cũng được.

Ặc, xem ra kết cục của nhạc phụ đại nhân rất bi thảm đây, nếu không ông ta cũng sẽ không phải ra ngoài mua một thùng mì ăn liền Khang sư phụ trở về! Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ bả vai Long Thiên Hữu, bộ dạng cái gì cũng không cần phải nói, con rể tôi rất hiểu rất cảm động.

Sau khi Lâm Bắc Phàm vào cửa, đảo mắt nhìn quanh, quả nhiên, Long Yên Nguyệt và Long thái thái đang ngồi trên ghế sofa xem tivi.

- Ấy ấy, cậu làm gì!?

Thấy Lâm Bắc Phàm vừa đi về phía ghế sofa trong phòng khách, Long Thiên Hữu hoảng sợ nhanh tay nhanh mắt vội giữ tay Lâm Bắc Phàm kéo lại,

- Không nên đi qua đó, bên đó là chỗ của hai người bọn họ, địa bàn của chúng ta là ở bên này.

Long Thiên Hữu tiện tay vẽ một cái vòng tròn tròn ở phía sau phòng khách,

- Cái nơi này là của chúng ta, còn một căn phòng dành cho khách nữa là của chúng ta.

Lúc mới bắt đầu, Long Yên Nguyệt nhìn thấy Lâm Bắc Phàm sẽ bước vào cấm khu, kích động muốn chết! Nhưng sau khi cô phát hiện ra lão cha của mình kịp thời phát hiện và sửa chữa sai lầm của Lâm Bắc Phàm thì thất vọng thở dài. Sau đó cô quay đầu đi nơi khác không thèm nhìn Lâm Bắc Phàm thêm lấy một cái nào nữa.

Lâm Bắc Phàm nghe xong tóc gáy dựng ngược hết cả lên, xem ra nội chiến không phải chỉ nghiêm trọng bình thường thôi đây! Vì không muốn để cho Long Yên Nguyệt tóm được, Lâm Bắc Phàm vội vàng khiên trốn thỉnh giáo:

- Nhạc phụ đại nhân, cụ thể còn có chỗ nào mà chúng ta không thể đi vào nữa không? Phòng vệ sinh có thể đi vào không?

- Phòng vệ sinh có thể dùng chung, phòng ngủ chính thì chúng ta đều không thể đi vào, còn có phòng của tiểu Nguyệt, điều này không cần ta phải nói cậu cũng biết.

Long Thiên Hữu đặt thùng mỳ ăn liền lên trên bàn ăn, suy nghĩ một lát rồi tiếp tục nói:

- Không sai biệt lắm là như vậy, phòng khách mỗi bên một nửa, chẳng qua một nửa bọn họ chiếm cứ có lợi thế địa hình, nam nhân tốt không đấu với nữ nhân, cứ để cho bọn họ xem quảng cáo đi!

Đâu chỉ có lợi thế về địa hình chứ? Phòng khách hoàn toàn bị hai người Long Yên Nguyệt chiếm mất, mà nơi Long Thiên Hữu chiếm cứ đã không có thể xem là phòng khách nữa, chỉ có thể xem như là phòng ăn! Lâm Bắc Phàm xoa tay thở dài, nhạc phụ đại nhân thật vất vả quá!

- Ài, đói bụng rồi!

Long Yên Nguyệt đuổi lưng một cái, sau đó đứng dậy ngông nghênh đi vào phòng ăn.

- Ha ha, cô bé kiêu ngạo, quá giới rồi!

Lâm Bắc Phàm liền vui vẻ, vội kéo tay Long Thiên Hữu,

- Tiểu Nguyệt quá giới!

Long Yên Nguyệt liếc xéo Liêu Thiên Cửu một cái, cười giễu cợt, sau đó mở thùng mỳ ăn liền mà Long Thiên Hữu mới mua về, làm bộ đang nôn mửa. Sau đó không làm gì nữa, lại thản nhiên quay trở lại ngồi xuống ghế sofa, thuần túy là thị uy!

- Khục, trên thực tế, phòng ăn này là mọi người dùng chung.

Long Thiên Hữu gượng cười xấu hổ.

- Vậy ba có chỗ nào thuộc về riêng mình hay không?

- Đương nhiên!

Long Thiên Hữu vung tay chỉ vào gian phòng ngủ dành cho khách,

- Đó chính là chỗ riêng của ta, bọn họ tuyệt đối không thể đi vào.

- Tiểu Nguyệt vừa rồi mới đụng vào thùng mỳ ăn liền của ba, thùng mỳ ăn liền này là ba mua về, là thuộc quyền sở hữu của ba mà!

Lâm Bắc Phàm bắt đầu suy nghĩ biện pháp giúp Long Thiên Hữu, bởi vì lợi ích của Long Thiên Hữu ở Long gia cũng đại biểu cho lợi ích của Lâm Bắc Phàm ở Long gia. Hai người có vinh cùng hưởng có họa cùng chịu, vì có thể nở mày nở mặt ở Long gia, Lâm Bắc Phàm không có lý do gì không cùng nhạc phụ đoàn kết cùng một chỗ.

Long Thiên Hữu suy nghĩ một hồi, lập tức sầm mặt nghiêm túc nói:

- Tiểu Nguyệt, điều này là con không đúng rồi, mỳ ăn liền này là ba...

- Mỳ ăn liền không phải là ông lấy tiền đi mua sao? Tiền của ông chẳng lẽ không phải là của tôi? Cả người ông đều là của tôi, ông có thể có cái gì?

Long thái thái hỏi một tràng liên tiếp, Long Thiên Hữu lập tức chống đỡ không được, vội vàng kéo Lâm Bắc Phàm đi về phía phòng ăn:

- Không chấp nhặt với nữ nhân bọn họ, đến đến, tôi mời cậu ăn mỳ ăn liền.

Hai người đàn ông vây quanh bàn ăn ngồi xuống, mỗi người làm một gói mỳ tôm. Trên bàn ăn còn đặt bốn tô đồ ăn, Lâm Bắc Phàm xuyên qua cái lồng có thể nhìn ra được, một món là sườn xào chua ngọt, một món là vịt hấp, một món là cà chua tráng trứng, món còn lại còn dư không nhiều lắm, nhìn không ra được đó là món gì, có lẽ là thịt bò kho hoặc có thể là món gì đó cùng loại.

Long Thiên Hữu cầm đầu vào bát mỳ không thèm nhìn đồ ăn ở trên bàn.

Con bà nó, ông đây sẽ không khách khí! Xấu mặt cũng không bằng ăn ngon, Lâm Bắc Phàm chà xát tay, thuận tiện mở cái lồng bàn ra một bên, cầm đũa đưa về phía miếng sườn xào to nhất.

“Khục!” Tiếng ho khan của Long Thiên Hữu, nuốt một ngụm nước miếng, nói:

- Mấy món đó là đồ ăn trưa còn dư lại, không vệ sinh, chúng ta không ăn.

Đúng rồi, Long Thiên Hữu ngay cả cơm cũng không có mà ăn, làm gì có thức ăn mà ăn? Lâm Bắc Phàm phần nộ rút đũa trở về.

- Tiểu Nguyệt, mấy giờ rồi? Ài dà, đã sáu giờ rồi sao, chúng ta cũng nên đi ăn cơm rồi.

Long thái thái đứng dậy nói.

- Dạ, vừa rồi rất đói, con đang muốn nói với mẹ đây!

Long Yên Nguyệt đứng dậy, đi về phía phòng ăn. Cô bé này ngồi xuống bên cạnh Lâm Bắc Phàm, đưa tay gấp một miếng sườn xào chua ngọt bỏ vào trong miệng,

- Ài dà, mẹ làm đồ ăn thật sự là ăn rất ngon.

- Ăn ngon sao? Ngon thì ăn nhiều thêm một chút, bớt lãng phí một chút, nhiều như vậy chúng ta cũng ăn không hết, chút nữa đều phải đổ hết đi.

Long thái thái đặt một chén cơm nóng hổi thơm ngào ngạt xuống trước mặt con gái, sau đó ngồi xuống trước mặt con gái.

Bốn người một bàn, không thể không nói rất giống một gia đình! Chủ là hai người đàn ông thì cúi đầu húp mỳ ăn liền xùm xụp, sắc mặt xanh mét; mà hai người phụ nữ còn lại thì ăn cơm hương thơm ngào ngạt, khuôn mặt tươi cười như hoa nở rộ.

- Ài dà, miếng này ngon, miếng này ngon này!

Long thái thái gấp một miếng thịt vịt cho vào bát của Long Yên Nguyệt.

- Mẹ, món thịt bò kho này là mẹ thích ăn nhất, ăn nhiều một chút.

Long Yên Nguyệt gấp một khối thịt bò đưa vào bát Long thái thái.

Lâm Bắc Phàm nuốt nước miếng, thứ nhất hần quả thực thấy những đồ ăn kia nhìn qua cũng rất ngon, thứ hai hần cảm thấy rất quá đáng! Nhưng hiện tại hần còn không có quyền lên tiếng, không ngừng dùng ánh mắt ám chỉ với nhạc phụ đại nhân, ý bảo nhạc phụ đại nhân phải vùng lên đi!

Chỉ là, Long Thiên Hữu đến nhìn cũng chẳng thèm nhìn Lâm Bắc Phàm, chỉ cúi đầu lo ăn mỳ ăn liền, bộ dạng ăn rất ngon lành.

Lâm Bắc Phàm dùng chân đá Long Thiên Hữu một cái, thấy Long Thiên Hữu nhìn mình, vội dùng ánh mắt trao đổi: “Nhạc phụ đại nhân, vùng lên đi!”

“Mày thì biết cái gì? Nhỏ không nhận tắc loạn đại mưu!?” Long Thiên Hữu cũng dùng ánh mắt truyền đạt ý tứ của mình.

“Bọn họ khiêu khích trắng trợn, uy hiếp trắng trợn, đây chính là bạo lực gia đình!”

“Nói thật với cậu, đồ ăn của bà nương kia làm không thể ăn nổi, tiểu Lâm tử, cậu không nên bị hình tượng giả dối trước mắt lừa gạt.”

“Nhưng mà ba đã ăn vài chục năm rồi còn gì!” Lâm Bắc Phàm giãy dụa trước lúc chết, gửi gắm hi vọng vào ‘cuộc nổi dậy’ của nhạc phụ đại nhân.

“Ta đây không phải là không có biện pháp rồi sao? Cậu nhìn xem hiện tại rốt cuộc ta cũng có cơ hội không phải ăn đồ ăn bà ta nấu nữa!” Long Thiên Hữu còn lộ ra một nụ cười âm hiểm.

Xem như Lâm Bắc Phàm hoàn toàn thất vọng rồi, hần thở dài một cái, buồn bực nói:

- Nhạc phụ đại nhân, con thấy hay là chúng ta mua đồ ăn từ bên ngoài gọi mang đến thôi!

- Không có tác dụng đâu!

Long Thiên Hữu lắc đầu, mất hết ý chí.

Lâm Bắc Phàm lấy điện thoại ra, nói:

- Con biết dùng tiền của người khăng định là không được, nhưng nếu dùng tiền của con mua thì sao?

Thoáng chốc, Long Thiên Hữu hai mắt sáng ngời, suy nghĩ một lát lập tức buông đũa, nói:

- Như vậy không giống nhau! Tiểu Lâm tử, gọi cho ta . . . Sườn xào chua ngọt, vịt hấp bia, cà chua trứng trắng, thịt bò xào rau, súp chua cay. . .À, cuối cùng gọi thêm một chai Mao Đài loại tốt nhất, một chai Hồng Tinh Nhị Oa Đầu, chúng ta uống hết Mao Đài, Oa Đầu chúng ta không uống liền để lại.

Lâm Bắc Phàm không biết số điện thoại gọi đồ ăn, Long Thiên Hữu lập tức nói ra một chuỗi dãy số. Thân là giám đốc công an Nam Thành, có nhà hàng nào là ông chưa từng ăn qua?

- Tiểu Lâm tử, tôi nói cho cậu nghe! Nhà hàng Shangri-La kia là nhà hàng tốt nhất của chúng ta, đồ ăn ở đó. . . Hắc hắc! Đợi cậu ăn xong cậu sẽ biết.

Long Thiên Hữu nói xong, hèn mọn nhìn vài món ăn trên bàn, lắc lắc đầu.

Lâm Bắc Phàm cười nói:

-Ồ, như vậy sao? Nếu vậy thì gọi thêm vài món, dù sao ăn không hết cũng vứt đi mà.

Mất thấy Long Thiên Hữu và Lâm Bắc Phàm sẽ chiếm cứ thượng phong, mặc dù Long thái thái vẫn như cũ một dạng biểu tình, mặc cho gió táp mưa sa ta vẫn sừng sững không ngã, nhưng Long Yên Nguyệt lại không được lão luyện như Long thái thái, cô bé này đã có chút lo sợ bất an, vội dùng ánh mắt nhìn mẫu thân truyền gửi ý tứ của mình: “Mẹ, chúng ta có thể không bằng hai người bọn họ hay không đây? Hay là chúng ta cũng gọi đồ ăn từ bên ngoài?”

“Con yên tâm, mẹ đã có tính toán ở trong lòng!” Long thái thái gật đầu, một bộ dạng gian xảo như đã có định liệu từ trước.

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của mẫu thân, Long Yên Nguyệt yên tâm hơn rất nhiều, hai mẹ con tiếp tục một miếng cho con, một khúc cho mẹ, hạnh phúc vui vẻ ăn cơm. Mà hai người Long Thiên Hữu và Lâm Bắc Phàm cũng tán phét thống khoái, chờ đồ ăn của nhà hàng Shangri-La mang đến.

Sau khi Long Yên Nguyệt ăn xong liền đi vào phòng khách ngồi xem ti vi, mãi cho đến khi Long Yên Nguyệt xem hết tập một của bộ phim truyền hình, Long thái thái lau dọn hoàn tất thì đồ ăn bên ngoài cuối cùng cũng đưa đến tận cửa. Lâm Bắc Phàm thống khoái lấy ra năm trăm đồng, bởi vì cao hứng hân thậm chí còn cho tiền bo lần đầu tiên trong cuộc đời:

- Bốn trăm chín mươi chín đồng đúng không!? Cho người năm trăm, một đồng không cần trả lại!

Đem đồ ăn bày ra xong, hai người đều cười giống như bắt được vàng vậy.

Đang chuẩn bị đánh chén thoải mái một trận thì đúng lúc này, truyền đến một tiếng ‘bạc’, thoáng chốc, đèn trong nhà ăn tắt hết.

- Con muốn gì!

Lần này Long Thiên Hữu thật sự tức giận rồi, vỗ bàn đứng dậy động tác rất uy mãnh.

Long Yên Nguyệt không chút yếu thế hừ lạnh một tiếng, cong môi trừng mắt với cha mình:

- Ba hung cái gì mà hung? Công tắc ở bên chúng ta, ba có bản lĩnh thì qua đây đi! Hừ hừ, nhưng con khuyên ba, không nên quên hiệp nghị quân tử của chúng ta.

123. Chương 123: Bảo Vệ Có Học Thức Nhất Trên Đời.

Cha vợ con rể hai người ngồi trong căn phòng ngủ nhỏ xíu của Long Thiên Hữu, nhìn nhau không nói năng gì. Nhớ lại tràng cảnh ngồi ăn trong căn phòng tối đen mà nước mắt rưng rưng! Lâm Bắc Phàm còn tốt một chút, Long Thiên Hữu tâm tình cực kỳ tồi tệ, ông cảm thấy nội chiến không thể tiếp tục kéo dài đi xuống, ông cũng tin tưởng Lâm Bắc Phàm là thật lòng đối với Long Yên Nguyệt, chỉ là trong tương lai Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt đến với nhau, bản thân mình còn có địa vị gì ở trong lòng bọn chúng nữa hay không? Hắn có thể cùng bà nương của mình, tiểu Nguyệt, ba người đứng cùng một trận tuyến cô lập mình hay không đây?

- Tiểu Lâm tử, sau này cậu và tiểu Nguyệt thật sự ở cùng nhau, cậu sẽ không làm phản đồ đấy chứ?

Long Thiên Hữu hỏi một câu.

- Nhạc phụ đại nhân, ba xem con là loại người nào đây? Vì con mà ba phải ăn mỳ ăn liền, nhẫn nhục chịu đựng, con làm sao có thể làm một kẻ phản bội chứ? Yên tâm đi, bất kể lúc nào lòng trung thành của con đều rõ ràng dành cho ngài, nhạc phụ đại nhân.

Long Thiên Hữu gật đầu, quay sang nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Được rồi, liên quan đến chuyện của cuộn băng kia, Đường Thiết Sơn nói thế nào?

Ngay từ lúc mới bắt đầu Lâm Bắc Phàm đã nói việc này phải do Đường Thiết Sơn ra mặt, cho nên Long Thiên Hữu nghĩ rằng việc này là do Đường Thiết Sơn ra mặt xử lý.

Lâm Bắc Phàm cũng lười giải thích, chỉ vỗ ngực nói:

- Yên tâm, trong vòng ba ngày Liêu Thiên Cửu sẽ đem cuộn băng đưa cho con. Nhưng nhạc phụ đại nhân, sau khi con đem cuộn băng trả lại cho ngài, lúc đó ngài sẽ không trở mặt không nhận người đấy chứ?

Long Thiên Hữu thở dài, buồn bực nói:

- Sẽ không đâu, ta đã ý thức được song quyền khó địch tứ thủ, một miệng khó chống hai miệng? Ta muốn vùng lên ở Long gia chỉ dựa vào lực lượng nam nhân của một mình ta còn không được.

Lâm Bắc Phàm lại an ủi Long Thiên Hữu vài câu, sau đó rời đi về nhà. Khi đi qua phòng khách thấy Long Yên Nguyệt mũi không phải mũi, mặt không ra mặt, Lâm Bắc Phàm trong lòng phần hận nhưng lại không thể làm gì được! Trận chiến tối nay mình và cha vợ đúng là thua thảm hại mà!

- Mẹ, con qua bên kia ngủ đây!

Long Yên Nguyệt đứng dậy, xem bộ dạng là muốn đi cùng Lâm Bắc Phàm.

- Ủm, con cẩn thận một chút!

Long thái thái nghi ngờ nhìn chằm chằm theo bóng lưng Lâm Bắc Phàm, dặn dò một câu.

Mẹ nó! Cái gì mà cẩn thận một chút? Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa tức đến học máu, chẳng qua nể tình thân phận của đối phương là nhạc mẫu tương lai của mình mà cắn răng nhẫn nhịn xuống! Hắn bước nhanh xuống lầu, đi nhanh về phía nhà mình, cũng không thèm nhìn vị bà nương kia lấy một cái.

- Chẳng phải cô đã bỏ nhà đi rồi sao? Đối trá!

Sau khi về đến nhà, Lâm Bắc Phàm ngồi phịch xuống ghế sofa trong phòng khách, con bà nó, cảm giác về nhà thật tốt! Cũng nên đến lượt mình làm chủ nhân rồi.

Tiểu Lâm ca ngay từ đầu đã đánh giá cao thực lực của cha vợ! Nếu bản thân và cha vợ thi đấu với Long thái thái và Long Yên Nguyệt, gần như không có hi vọng thắng. Bởi vì về cơ bản cha vợ không có quyền phát ngôn, bản thân một thanh Desert Eagle (một loại súng lục) sao có thể là đối thủ của hai cây súng hạng nặng chứ? Bây giờ thì tốt rồi, về đến nhà của mình, mình và Long Yên Nguyệt một chọi một, khẳng định cô ta không phải là đối thủ của mình.

Cùng Lâm Bắc Phàm nhiều ngày đầu trí so dũa khí, Long Yên Nguyệt đã có tính giác ngộ rất cao! Cô biết bản thân đánh không lại Lâm Bắc Phàm, càng chửi không lại Lâm Bắc Phàm, thấy Lâm Bắc Phàm nói lời khiêu khích, cô quay đầu đi không thèm để ý đến.

Nhìn thấy Long Yên Nguyệt mở ti vi, Lâm Bắc Phàm tiện tay cầm lấy cái điều khiển từ xa nói:

- Tôi muốn xem bóng đá, cô có muốn xem cùng không?

Long Yên Nguyệt lạnh như băng, rất có tư thế của phó cục trưởng cục công an. Thấy Lâm Bắc Phàm cầm đi cái điều khiển từ xa, cô cũng không tức giận mà lựa chọn khinh thường đứng dậy, thản nhiên đi về phòng ngủ của mình.

Biết lấy bất biến ứng vạn biến rồi, chẳng lẽ nữ nhân này được Long thái thái truyền cho kinh nghiệm? Đó không phải là cá tính trước đây của ta! Lâm Bắc Phàm vượt cảm, bất kể thế nào phải nắm chắc chủ quyền đối với nữ nhân này mình, không thể rập theo khuôn của nhạc phụ đại nhân được!

Một mình ngồi trong phòng khách thật sự là nhàm chán, Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một hồi liền đi vào phòng ngủ.

Mỗi một phòng đều có một cái máy tính, Lâm Bắc Phàm ở phòng ngủ chính, không có ngoại lệ! Điều này tránh cho việc Lâm Bắc Phàm và tiểu Kim vì tranh giành quyền sử dụng máy tính mà lục đục với nhau. Lâm Bắc Phàm dùng là MacBook, tiểu Kim dùng là notebook của Asus.

Rất lâu rồi không có đăng nhập vào QQ tán chuyện! Không biết vì sao khi đăng nhập vào QQ, Lâm Bắc Phàm đột nhiên nhớ tới cô em LikeDance quen biết ở trên mạng, có lẽ, cô ta đã sớm nghỉ ngơi rồi? Cô ta có thể ở trên Thiên đường chờ mình hay không nhỉ?

Nhún vai, Lâm Bắc Phàm bắt đầu lên mạng tán loạn, chẳng qua bây giờ không giống như trước đây, trước đây khi internet mới lưu hành mọi lời nói trên mạng hầu như là chân thật, hơn nữa mỗi một người đều cởi mở thể nghiệm internet. Trước đây muốn lên mạng tán em út cơ bản là dễ như trở bàn tay! Nhưng bây giờ, nếu muốn lên mạng tán em út. . . Ài, không dễ dàng đâu!

Sát Thủ Tình Trường: Anh vừa mới vào trang cá nhân của em nhìn ảnh của em, anh phát hiện em căn bản không phải là người mà!

Như Hà Mỹ Mi (lông mày đẹp như ráng chiều): Anh bị bệnh thần kinh hả, sao lại nói em không phải là người chứ?

Sát Thủ Tình Trường: Như Hà không phải là người, là cửu thiên tiên nữ hạ phàm trần. Dù sao anh cũng chưa từng nhìn thấy người nào xinh đẹp như em.

Như Hà Mỹ Mi: Hi hi, con người của anh cũng quá khoa trương rồi!? Em chỉ là một cô gái phổ thông mà thôi.

Sát Thủ Tình Trường: Được rồi! Nếu như em không nói bản thân là một người bình thường, vậy em tuyệt đối là một mầm tai họa mà trời xanh gieo xuống nhân gian, họa quốc ương dân à nha! Một cô gái nhất tiểu khuynh thành, cười tiếp khuynh quốc chính là em đấy!

Như Hà Mỹ Mi: Miệng lưỡi tru trợn.

Sát Thủ Tình Trường: Đây là lời hay ý đẹp, hoặc giả tài hoa hơn người của anh. Cho dù em không muốn ca ngợi anh, em nói anh nhanh mồm nhanh miệng cũng đúng a! Thế nhưng em lại nói anh miệng lưỡi tru trợn? Anh hoài nghi vốn từ ngữ của em nghèo đói đến cảnh giới rất chi là nghiêm trọng. . .

Như Hà Mỹ Mi: Cắt.

Lâm Bắc Phàm có vẻ như nhịn không được, lập tức mất đi lòng kiên nhẫn, vội vàng gõ một câu mang ý nghĩa kết thúc cuộc nói chuyện: Chúng ta kết bạn nhé!

Như Hà Mỹ Mi: Cút. . .

Đối với việc tán em út trên mạng, từ trước đến giờ Lâm Bắc Phàm không ôm hi vọng gì. Bạn trên mạng bây giờ mà muốn chơi tao, tao cũng muốn chơi mày đấy! Một khi đã như vậy còn không bằng tự mình

chơi mình! Nhưng tiểu Kim rõ ràng chơi vui vẻ hơn Lâm Bắc Phàm rất nhiều, tên khốn này đang nhe nanh múa vuốt, lần giáp trên người cũng bởi vì hưng phấn quá độ mà phát ra hào quang màu đỏ, tiểu đồ vật này cũng đang tán phét.

Chiếc thuyền Nô-ê: Tiểu Lâm ca, huynh lên rồi? Hôm nay muội gặp phải một tên vương bát đản, một tên vương bát đản không hơn không kém.

Ca Chỉ là Một Truyền Thuyết: Có người khi dễ em có phải không? Nói rõ anh nghe xem, trong vòng ba giờ anh sẽ giúp em đòi lại công bình.

Chiếc thuyền Nô-ê: Hi hi, không cần. Anh còn không biết đi, kỳ thật trước khi ra trường, em làm công cho một chỗ vui chơi giải trí ở Nam Thành, có thể là thái độ phục vụ của em có vấn đề, khách hàng nổi giận với em, chỉ là cách thức nổi giận của người này có chút quá đáng.

Tiểu Kim trong lòng thầm nghĩ vậy mà gọi là quá phận sao? Lão đại chúng ta hôm nay mới gọi là hoành tráng chứ! Tiểu tử này nghĩ một lát, vội vàng đánh ra một hàng chữ rất lưu loát: Xã hội này mặt ngoài vĩnh viễn không thiếu những kẻ bại hoại, cũng chính là cái thứ gọi là cặn bã. Chẳng hạn như hôm nay, Kim Ngọc Thiên Đường vừa xảy ra một việc khiến cho người ta nổi giận, có một tên tự rất kiêu ngạo, rất hoành tráng đem một chai Bacardi rượu tây toàn bộ đổ xuống đầu một nhân viên phục vụ, loại người này từ trước đến nay ta đều khinh thường.

Thật lâu sau đối phương mới gửi lại một câu xem như trả lời*

— —
*) thật sao? Làm sao anh biết được?

Tiểu Kim trong lòng thầm nghĩ, giả vờ tinh tường chính là lão đại của ta sao lại không biết kia chứ? Nhưng nó không dám nói thực.

Ca Chỉ là Một Truyền Thuyết: Cái này sao? Anh nghe một vị bằng hữu ở Kim Ngọc Thiên Đường nói, hừ, sau này đừng để cho ta gặp được tên bại hoại kia.

Chiếc thuyền Nô-ê: Hi hi, anh thật là người tốt, anh cũng ở Nam Thành sao? Em cũng ở Nam Thành này!

Tiểu Kim tuy rằng không phải là nhân loại nhưng sớm đã có quen thuộc với lối tư duy của nhân loại, cô gái trước mắt muốn gặp mặt mình đây mà?! Thử nghĩ một chút, sinh viên Bắc Đại, hơn nữa người xinh đẹp đáng người lại nóng bỏng, loại người này tại sao lão đại lại không bắt lấy?

Thoáng suy tư một hồi, tiểu Kim liền nói: Em là sinh viên Bắc Đại, ta chỉ là sinh viên tốt nghiệp một đại học hạng ba; Em là vua của các loài hoa khuynh quốc khuynh thành, nhưng ta chỉ là một cọng cỏ lẩn trong đám người liền biến mất vô ảnh vô tung; thân là sinh viên Bắc Đại - tiền đồ của em là một mảnh rực rỡ nhưng ta chỉ là một tên bảo vệ, tiền lương hai ba ngàn mỗi tháng. Chúng ta thật sự thích hợp sao?

Chiếc thuyền Nô-ê: Thích hợp hay không thích hợp gì chứ? Em cảm thấy anh là một người rất có học thức, rất không tầm thường, em muốn gặp anh.

Đối phương thế nhưng lại yêu cầu gặp mặt trực tiếp? Tiểu Kim sững đến phát cuồng, vội vàng tự làm chủ trả lời rằng: Đương nhiên, nếu em có thể bỏ qua hết thấy mọi khuyết điểm của anh, anh vẫn là một người rất hoàn mỹ. Chỉ là có chút thời điểm gặp gỡ không bằng nhớ nhung, anh chưa từng nghĩ tới việc gặp em, chính bởi vì chúng ta chưa từng gặp mặt cho nên mới tràn đầy vẻ đẹp của khuyết điểm và thần bí. Một khi loại cân bằng này bị phá vỡ, ta vẫn là ta nhưng em có còn là em nữa không? Vẫn là Chiếc Thuyền Nô-ê am hiểu lòng người nhưng cao ngạo hướng nội kia sao?

Chiếc thuyền Nô-ê: Em rất mệt!!! Anh nên biết, em từ trước đến nay nhìn người không phải ở vẻ bề ngoài mà là ở nội tâm sâu bên trong. Nói một câu khó nghe chứ, người khách hàng hôm nay của em bề ngoài không tệ hơn nữa tài chính hùng hậu, chỉ là, hần giống như một tên chỉ được vẻ bề ngoài mà bên trong rỗng tuếch, chẳng qua là một kẻ đáng thương suốt đời sống trong cảnh bản cùng mà thôi. Hần không chỉ ti tiện mà còn vô liêm sỉ nữa.

Ca Chỉ Là Một Truyền Thuyết: Xin đừng nên hiểu lầm, anh rất vui vì có thể cùng em gặp gỡ, em hẹn một cái thời gian đi.

Chiếc thuyền Nô-ê: Chín giờ sáng ngày mai, trong công viên Nhân Dân bên cạnh ngọn núi giả lớn nhất, em tin tưởng anh nhất định có thể nhận ra được em.

Ca Chỉ Là Một Truyền Thuyết: Ta đương nhiên có thể nhận ra em. Thử nghĩ một chút, chín giờ sáng bên ngọn giả sơn đồng thời xuất hiện hai vị mỹ nữ xác xuất quả thật là rất nhỏ. Nhưng ta thì khác, bởi vì ta cảm thấy ta là một người bình thường, sáng mai ta mang theo một quyển sách tiếng anh, một tác phẩm của Jane Austen tên là “Kiêu hãnh và Định kiến”. Ha ha, gần đây ta không có việc gì liên xem quyển sách này.

Tiểu Kim ở cùng Lâm Bắc Phàm mưa dầm thấm đất, tính cách đã đồng hóa với Lâm Bắc Phàm. Con vật nhỏ này càng ngày càng vô sỉ! “Kiêu hãnh và Định kiến” là tác phẩm nổi tiếng của Anh quốc, nhưng tiểu Kim có thể xem cái trym? Đặc biệt lại là bản tiếng Anh nữa, tiểu Lâm ca Anh ngữ qua được ba lần thi cử đều là do quay cốp.

Chiếc thuyền Nô-ê: Anh cũng thích “Kiêu hãnh và Định kiến”? Anh cảm thấy nó thế nào?

Ca Chỉ Là Một Truyền Thuyết: Không nói tới chuyện thích hay không, tác phẩm này tác phẩm tiêu biểu của Jane Austin lấy cuộc sống hàng ngày làm tư liệu, thêm vào đó xã hội đương thời đang lưu hành loại tiểu thuyết ướm át với nội dung và phương pháp sáng tác thô kệch, phản ánh sinh động cuộc sống đô thị và nhân tình thế thái của nước Anh trong gia đoạn bế tắc và bão tố vào cuối thế kỷ mười tám và đầu thế kỷ mười chín. Đây là cuốn tiểu thuyết như bức tranh phong tình về xã hội không chỉ hấp dẫn vô số độc giả đương thời mà cả cho đến ngày nay, nhưng ta thích tính nghệ thuật độc đáo của tác phẩm.

Chiếc thuyền Nô-ê: Không nói thích tác phẩm ngoại quốc nổi tiếng này mà anh đã có thể phân tích, lập luận sắc bén như vậy. Tiểu Lâm ca, cho dù anh là một bảo vệ bình bình thường thường, anh cũng là một bảo vệ có học thức nhất trên đời, thật đấy!

124. Chương 124: Không Phải Oan Gia Không Đối Đầu.

Sau khi lưu luyến rời khỏi mạng, Chu Tĩnh Hàm hai tay áp vào má nhìn chăm chăm vào màn hình trước mắt đến phát ngốc. Ca Chỉ Là Một Truyền Thuyết, mặc dù cái tên mạng này có chút thô tục nhưng ẩn giấu phía sau biểu tượng thô tục lại rất không tầm thường!

Tiểu Lâm ca? Đối phương chắc hẳn mang họ Lâm đi? Một người bình thường tốt nghiệp một trường đại học hạng ba, là một bảo vệ ở bên trong karaoke lương tháng ba ngàn đồng, anh ta thật bình thường như vậy sao? Không, tuyệt đối không phải! Chỉ dựa vào cách nói năng tao nhã, tầm nhìn độc đáo cùng với việc yêu thích rèn luyện hàng ngày đã đủ chứng minh người này không phải là một người tầm thường.

Đúng rồi, ngày hôm qua tên khốn giáo huấn mình ở Kim Ngọc Thiên Đường cũng mang họ Lâm, tên kia quả thật là đánh mất mặt mũi của tiểu Lâm ca! Rõ ràng là gia tài bạc triệu vậy mà đóng giả làm một tên bảo vệ nghèo kiết xác, mặc một bộ vét tây rơm, sau khi lộ ra bộ mặt vốn có lại cường thế khi dễ mình nữa! Loại người này chính là cặn bã, bại hoại, cũng mang họ Lâm, sao sự chênh lệch về cách làm người lại lớn như vậy nhỉ?

Đột nhiên, Chu Tĩnh Hàm khẽ thở dài, khóe miệng hiện lên tia cười khổ tự giễu. Người kia nói cũng đúng, mặc kệ trước đây mình là ai, sau này là ai, hiện tại mình đang là một tiểu thư bồi rượu thì phải nên có bộ dạng của một tiểu thư bồi rượu.

Cuộc sống là như vậy, đầy rẫy những ẩn số! Bản thân mình vốn thuận lợi tốt nghiệp đại học, sau đó tìm một công việc như ý, sau đó lại tìm một người các phương diện và điều kiện tương đương với mình để yêu, kết hôn, hạnh phúc phúc sống đến hết đời. Nhưng ai mà ngờ được những điều rủi ro bất trắc trong cuộc sống!? Em trai của mình cần phải giải phẫu thay thận mới, nó mới mười bảy tuổi thôi! Vì có thể duy trì sinh mạng của em trai, bản thân mình ngoài đi làm thuê ra còn có thể làm gì nữa đây? Chỉ là đàn ông trong thiên hạ này dường như mù mắt hết cả rồi, chẳng lẽ mình không đáng giá năm triệu sao?!

Mệt, thật sự mệt mỏi! Nếu như có thể, thật hi vọng có được một bờ vai làm chỗ dựa cho mình! Tiểu Lâm ca, anh ta là một nam nhân như thế nào? Cho dù anh ta rất ưu tú nhưng anh ta cũng không có khả năng giúp đỡ mình, hết thấy chỉ đành tùy duyên thôi. . .

Tám giờ rưỡi sáng ngày hôm sau, tiểu Lâm ca đã xuất hiện ở trước cửa hiệu sách Tân Hoa của Nam Thành.

Tiểu Lâm ca vốn không muốn đi gặp mặt vị bằng hữu trên mạng kia, nhưng không chịu nổi việc tiểu Kim cứ quần lầy quấy rầy hần, sau đó tiểu Lâm ca nghĩ lại cô gái đó cũng không tồi! Không chỉ tướng mạo xinh đẹp hơn nữa còn là sinh viên Bắc Đại, nghe nói dáng người cũng rất nóng bỏng, đi gặp mặt một lần cũng tốt! Tiểu Lâm ca không muốn đánh mà không nắm chắc, sau khi nghiên cứu xong nội dung đoạn chat lưu lại của tiểu Kim rồi mới ra khỏi cửa. Vì để cho hình tượng của bản thân có lực sát thương, tiểu Lâm ca thậm chí còn mặc nguyên bộ vết tây của ngày hôm qua, giày da, cà vạt tùy ý buộc ở cổ áo.

- Tiểu thư, xin hỏi chỗ của em có “Âm thanh và cuồng nộ” của Faulkner không?

Lâm Bắc Phàm gặp một em bán hàng xinh đẹp lập tức đi lên, nghiêng người dựa vào giá sách bên cạnh, dùng ánh mắt u buồn nhìn cô gái mở miệng hỏi.

- Có, hiện tại xin chờ một chút.

Bởi vì đó là tác phẩm nổi tiếng thế giới, cô bé này có chút ấn tượng, nói xong liền chuẩn bị đi tìm sách.

“Âm thanh và cuồng nộ” là tác phẩm hoàn thành đầu tiên của Faulkner, cũng là tác phẩm tâm huyết nhất và được ông yêu thích nhất. Tên tác phẩm xuất phát từ tràng cảnh thứ năm của màn thứ năm trong vở bi kịch “Macbeth” nổi tiếng của Shakespeare. Nhưng anh ngẫm lại, hay là em đưa cho anh một cuốn “Kiêu hãnh và Định kiến” đi!

Cô bé nghi hoặc liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái.

Tiểu Lâm ca lập tức nắm lấy cơ hội này, lấy ra một điều Marlboro châm hút, chơi đùa tinh thần sa sút trong trầm lắng đến thập toàn thập mỹ.

- Rất xin lỗi, tôi muốn bản bằng tiếng Anh. Quyển sách này là tác phẩm tiêu biểu của Austen, lấy cuộc sống hàng ngày làm tư liệu, trái ngược với nội dung và phương pháp sáng tác kịch côm của những tiểu thuyết ướat át đang lưu hành trong xã hội đương thời, phản ánh sinh động cuộc sống và thể thái nhân tình của thị trấn Anh quốc đang bị bao vây bởi trạng thái bảo thủ và bế tắc vào cuối thế kỷ mười tám đầu thế kỷ mười chín.

Lâm Bắc Phàm rít nhẹ một hơi thuốc, lắc đầu, tiếp tục nói:

- Nếu là bản bằng tiếng Trung, giữa câu chữ không có loại hương vị kia! Sai một ly lạc cả ngàn dặm, tôi tin tưởng tiểu thư nhất định có thể hiểu được ý nghĩa trong lời nói này của tôi.

- Vị tiên sinh này thật sự là học thức phong phú, nhưng thật xin lỗi, quán chúng tôi không có bản bằng tiếng Anh, nếu tiên sinh cần có thể lưu lại chỗ chúng tôi phương thức liên lạc của ngài, tôi sẽ giúp tiên sinh liên hệ một chút, đợi đến khi có sách tôi sẽ lại thông báo cho ngài, có được không?

Giọng nói của cô bé tràn ngập sự khâm phục. Trong lòng cô ta thầm nghĩ, người này thoát nhìn tuổi còn trẻ nhưng không ngờ bản lĩnh văn học và kiến thức lại rộng rãi như vậy.

Không có bản bằng tiếng Anh? Vậy chẳng phải là đến khi gặp mặt sẽ rất bất tiện sao? Lâm Bắc Phàm khẽ nhún mày, nói:

- Như vậy sao? Vậy không cần nữa, xin hỏi nơi này có tác phẩm nổi tiếng thế giới bằng tiếng Anh nào khác không? Bằng tiếng Pháp cũng được.

Tiểu Lâm ca cho rằng, chủ yếu nhất là phải thể hiện ra bản lĩnh văn học của bản thân, còn như đọc sách gì không hề trọng yếu.

Trời ơi, bằng tiếng Pháp? Cô bé kinh ngạc sợ hãi nhìn Lâm Bắc Phàm, suy nghĩ một chút rồi vội vàng nói:

- Thật xin lỗi, nơi này chúng tôi không có tác phẩm nổi tiếng nào bằng tiếng Pháp cả, tác phẩm nổi tiếng bằng tiếng Anh chỉ có “Truyện ngụ ngôn của Aesop” của Hi Lạp cổ đại, còn có “Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe” của nhà văn người Anh Daniel Defoe, xin hỏi tiên sinh muốn cuốn nào?

- “Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe” đi!

Lâm Bắc Phàm vẻ mặt như không tình nguyện, trong lòng sớm đã bị hư vinh làm cho hồ đồ.

Sau khi thanh toán tiền, vốn định xâm nhập sâu hơn cùng cô bé giao lưu một chút, nhưng nhìn thời gian đã không còn sớm nữa bèn nhịn đau bỏ qua.

Tiểu Lâm ca cúi đầu vừa đi vừa ảo tưởng tình huống sau khi gặp mặt đối phương. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, cô bé này chắc chắn sẽ bị mình chinh phục, lui lại một vạn bước nói làm bằng hữu cũng không thành vấn đề, từ từ tiến tới mới có hiệu quả, vân vân. . .

- Ai da! Xin lỗi, thật xin lỗi!

Một cô gái sau khi va chạm với tiểu Lâm ca lập tức liên tục xin lỗi.

- Không có gì, nói xin lỗi phải là tôi mới đúng.

Lâm Bắc Phàm nhéo nhéo mũi, bản thân chỉ chăm chú cúi đầu mãi suy nghĩ, không ngờ đụng phải người khác ngay ở cửa vào công viên, hấn ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười xin lỗi đầy lịch sự,

- Tôi. . .

- Đi đường không mở mắt sao? Anh đụng tôi đau.

Cô gái mắt tròn ngược, lạnh lùng nhìn về phía Lâm Bắc Phàm.

Tiểu Lâm ca cười lạnh ba tiếng:

- Ha ha ha, nếu cô mở mắt cô sẽ không va vào tôi? Cô không biết lực tác dụng là qua lại lẫn nhau sao? Tôi đụng đau cô cũng có thể suy ra được cô cũng đụng đau tôi, chỉ là tôi là một người đàn ông nên sẽ không nói ra mà thôi.

- Hừ, hôm nay lại ăn mặc giống như một kẻ nghèo kiết xác, chẳng lẽ lại chuẩn bị đến Kim Ngọc Thiên Đường làm nhục người khác?

- Hiếm lạ à!? Hôm nay tôi đến đây là để gặp mặt một người bạn, đừng tưởng rằng cô là Bắc Đại thì rất giỏi, bạn của tôi cũng là Bắc Đại!

Gặp bằng hữu? Bắc Đại sao? Chu Tĩnh Hàm trong lòng kinh ngạc, theo phản xạ có điều kiện nhìn vào tay Lâm Bắc Phàm, ngay khi nàng ta phát hiện ra trong tay Lâm Bắc Phàm đang cầm một quyển sách bằng tiếng Anh mới cứng, hoảng sợ khiếp vía.

Người này không phải là người bạn quen trên mạng của mình đấy chứ? Không, tuyệt đối không có khả năng! Thông qua quan sát sắc bén, Chu Tĩnh Hàm rốt ruộc thở phào một cái, quyển sách này còn rất mới, hơn nữa không phải là cuốn “Kiêu hãnh và Định kiến”. Thoáng suy tư một lát, cười lạnh nói:

- Gặp bạn à? Còn mang theo một quyển “Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe” bằng tiếng Anh? Cuốn sách này người vừa mới mua sao? Chuẩn bị làm học sĩ?

Ai dà! Thiếu chút nữa thì hỏng hết cả việc lớn rồi! Quyển sách này quả thực là mới tình, may mắn là hiện tại Chiếc Thuyền Nô-ê không có xuất hiện, nếu không người khác nhìn thấy chẳng phải sẽ nghi ngờ ta sao? Lâm Bắc Phàm đáp lễ Chu Tĩnh Hàm một nụ cười lạnh:

- Ai nói tôi muốn dùng quyển sách này đi gặp bạn? Sách này là một người bạn nhờ tôi mua hộ, vừa khéo tôi vừa mới đi qua nhà sách Tân Hoa, thuận tiện cầm theo nó đến đây, không được sao?

- Được.

Chu Tĩnh Hàm ngẩng đầu lên, thối lui sang một bên, động tác ưu nhã mà dứt khoát.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy bản thân chuẩn bị còn chưa thật đầy đủ, nếu cứ như vậy mà đi gặp mặt chẳng phải là tự chôn mình sao! Thoáng suy nghĩ một hồi, tiểu Lâm ca quyết định thu binh, nhìn thấy Chu Tĩnh Hàm đã nhường đường, hấn không chút khách khí nghênh ngang đi thẳng về phía trước.

- Lão đại, anh muốn bội ước sao?! Người không thể thất hứa với người ta được?!

Tiểu Kim truyền âm nhập mật, lo lắng nhắc nhở Lâm Bắc Phàm.

- Công tác chuẩn bị của chúng ta chưa hoàn tất! Cuốn sách này quá mới rồi, nếu để cho Chiếc Thuyền Nô-ê thấy được khẳng định sẽ lộ ra sơ hở.

- Vậy thất hứa với người khác thì không có vấn đề gì sao?

Tiểu Kim có chút không phục.

- Lộ ra sơ hở cái gì cũng xong hết, thất hứa với người còn có thể bù lại, mà cứ nói là có việc đột xuất không thể thu xếp được.

- Vậy lần gặp mặt sau sẽ ước định vào lúc nào?

- Lần sau? Chờ chúng ta tham gia Đại Hội Thần Bài về rồi tính tiếp! Nếu như không có gì ngoài ý muốn xảy ra, hai ngày nữa sẽ phải bay sang LasVegas rồi.

.....

Tuy rằng thời gian còn sớm nhưng Lâm Bắc Phàm không muốn trở về nhà. Bây giờ tiểu Lâm ca có chút không thoải mái, quan hệ giữa hai người Vi Nhi và tiểu Nguyệt rất thân thiết! Mặc dù Vi nhi sẽ không thiên vị cho tiểu Nguyệt, nhưng bản thân mình ở trước mặt Vi nhi luôn không tốt bộp nát hứng thú của tiểu Nguyệt một cách không thương tiếc. Con bà nó, đợi sau khi mình trở về từ Đại Hội Thần Bài, nói gì đi nữa cũng phải đuổi mằm tai họa Long Yên Nguyệt kia ra khỏi nhà.

Hiện tại không phải giờ làm việc, Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút liền tính toán đến quán mạt trượt Đan Đan chơi hai giờ. Khi Lâm Bắc Phàm còn chưa đi đến quán mạt trượt thì điện thoại trên người đột nhiên vang lên. Nhìn thấy dãy số của Trương Minh Thắng, Lâm Bắc Phàm liền nhận cuộc gọi nói:

- Có chuyện gì?

- Lão đại, Liêu Thiên Cửu gọi điện thoại cho em, hẩn hỏi lão đại khi nào thì có thời gian? Hẩn muốn mời anh, ăn cơm, uống trà gì đều được.

Liêu Thiên Cửu này bây giờ đã hết kiên nhẫn rồi? Nếu không có gì ngoài ý muốn, hẩn chắc chắn sẽ đáp ứng hợp tác với mình, hơn nữa còn giao nhược điểm của Long Thiên Hữu cho mình. Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một lát rồi nói:

- Anh không vội, chú bảo hẩn tối nay đến Kim Sắc Hải Ngạn tìm anh đi!

Buổi tối khoảng tám giờ, Liêu Thiên Cửu đích thân đi đến karaoke Kim Sắc Hải Ngạn.

Lưu Đại Khánh trước đây cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì, mặc dù không có giao tình với Liêu Thiên Cửu nhưng hẩn cũng biết Liêu Thiên Cửu. Nhìn thấy Liêu Thiên Cửu đến Kim Sắc Hải Ngạn, Lưu Đại Khánh sắc mặt đều tái đi, chẳng lẽ đối phương tới tìm Lâm Bắc Phàm gây phiền toái sao? Mặc dù Lâm Bắc Phàm là tên khốn khiếp tạo ác đáng chết nhưng nếu Lâm Bắc Phàm rút dài thì cũng có nghĩa là bản thân mình thất nghiệp, điều này chính là rất rất không ổn!

- Lâm Bắc Phàm tiên sinh ở trong này sao?

Liêu Thiên Cửu trời sinh ác tướng, nhưng lúc này lại hỏi một câu rất văn vẻ tao nhã.

- Anh ấy đang chơi mạt trượt ở dưới lầu! Hay là để tôi đi giúp ngài kêu một tiếng?

Lưu Đại Khánh toàn thân nổi da gà trả lời.

- Chơi mạt trượt? Ha ha! Chú này thật đúng là biết hưởng thụ đây!

Liêu Thiên Cửu xoay chuyển suy nghĩ, hay là nhân cơ hội này đi vào nhìn một chút kỹ thuật của Lâm Bắc Phàm? Hẩn phát tay ra hiệu với Lưu Đại Khánh,

- Được rồi, cậu cứ đi làm việc của mình đi!

Bởi vì có Lâm Bắc Phàm mà thanh danh của quán mạt trượt Đan Đan dần dần lan ra bên ngoài. Trước kia ngẫu nhiên sẽ có vài tên đến quán quấy rối, nhưng từ sau khi Đường Thiết Sơn đi vào quán mạt trượt Đan Đan, không còn kẻ nào dám đến quán quấy rối nữa!

- Lâm lão đệ, Lâm lão đệ.

Liêu Thiên Cửu vừa vào cửa, bắt đầu cao giọng rống lên,

- Chú để anh tìm thật khổ đó!

125. Chương 125: Lasvegas.

Liêu Thiên Cửu không phải cùng một cấp bậc với Đường Thiết Sơn! Đường Thiết Sơn có thể chung tiền đánh một ván mạt chược với Lâm Bắc Phàm nhưng Liêu Thiên Cửu không được, không phải bởi hắn sợ mất mặt mũi mà bởi vì hắn cho rằng điều đó không cần thiết. Lâm Bắc Phàm cũng là một kẻ biết điều, thấy Liêu Thiên Cửu đến quán mạt chược tìm mình liền đem Liêu Thiên Cửu đến một căn phòng riêng của karaoke Kim Sắc Hải Ngạn.

- Cửu ca cân nhắc thế nào rồi?

Liên quan đến chuyện trọng đại, Lâm Bắc Phàm cũng không hi ha đùa bỡn, đi thẳng vào trọng tâm hỏi một câu.

- Màn kịch vui này Lâm lão đệ mới là diễn viên chính, anh chỉ là nhân vật chạy cờ thôi, ở bên cạnh phối hợp là được rồi!

Liêu Thiên Cửu vuốt cằm, yên lặng nhìn Lâm Bắc Phàm, một lát sau đưa ra ba ngón tay,

- Anh đặt con số này.

- Ba triệu?

Lâm Bắc Phàm nhú mày, nếu là ba triệu vậy thì Liêu Thiên Cửu này rất không có thành ý.

- Ba mươi triệu.

Liêu Thiên Cửu mỉm cười, có chút tự hào, gia sản ba mươi triệu quả thật là không nhỏ.

- Đặt cược không có vấn đề, cuốn băng mà lão đệ muốn có cũng không thành vấn đề nhưng cho dù chú nói anh thế nào đi nữa thì anh còn có thêm một điều kiện.

- Điều kiện gì?

Lâm Bắc Phàm hơi kinh ngạc trong lòng.

- Anh và Lâm lão đệ cùng hợp tác điều này chứng minh chúng ta là bằng hữu, ít ra thì hiện tại chúng ta là bằng hữu! Long Yên Nguyệt là nữ nhân của Lâm lão đệ, anh không hi vọng cùng cô ta phát sinh ra điều gì cả, hi vọng Lâm lão đệ có thể ra mặt làm hòa để cho cô ta đừng nhìn chằm chằm vào anh nữa.

Liêu Thiên Cửu có chút ảo não thở dài nói,

- Vụ án cướp chấn động Nam Thành tin rằng Lâm lão đệ cũng đã từng nghe qua, không thể không nói, anh quả thực rất đáng hoài nghi! Nhưng nói tự diệt đi uy phong của mình, “thủ đoạn cao minh” như vậy Liêu Thiên Cửu anh theo không kịp đâu!

Phì, kẻ khởi xướng vụ trộm động trời đó là tiểu Kim, mười tên Liêu Thiên Cửu này cũng đùa không ra thủ đoạn như vậy! Lâm Bắc Phàm âm thầm vui vẻ trong lòng, nhưng mặt ngoài lại làm ra vẻ gật gật đầu, nghiêm mặt nói:

- Vậy Cửu ca có biết vụ án đó có thể là do ai làm không?

- Nếu như nói là người của Nam Thành sợ rằng cũng chỉ Đường Thiết Sơn mới có cái thực lực này, chẳng qua Đường Thiết Sơn tuyệt đối không nhất thiết phải làm như vậy! Bởi vậy cho đến bây giờ anh vẫn không thể nào hiểu nổi, nhưng Long Yên Nguyệt nhận định rất chắc chắn rằng vụ án đó là do anh làm ra! Lâm lão đệ, điều kiện lần này của anh rất đơn giản, đó là làm cho Long Yên Nguyệt tin tưởng vụ án trộm đó không liên quan tới anh!

Điều kiện này của Liêu Thiên Cửu, nói và không nói cũng chẳng khác nhau nhiều lắm, cho dù mình có giúp đỡ hẳn thì Long Yên Nguyệt cũng không tin tưởng mình! Làm phó cục trưởng cục công an khu Bản Kiều, Long Yên Nguyệt coi trọng nhất vẫn là chứng cơ. Xem ra Liêu Thiên Cửu đã hoàn toàn tin tưởng mình rồi đây! Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một lát, gật đầu, khẳng khái nói:

- Cửu ca yên tâm, việc này cứ giao cho em! Chẳng qua em cần phải có thời gian, trước khi tham gia Đại Hội Thần Bài chỉ sợ là không thể thay Cửu ca rửa sạch hiềm nghi.

- Cái này không vội quan trọng nhất vẫn là Đại Hội Thần Bài kia!

Liêu Thiên Cửu lấy ra một cuộn băng từ trong túi áo trong, đặt xuống trước mặt Lâm Bắc Phàm,

- Đây, đây là nhược điểm mà cha vợ cậu để lại chỗ anh, có món đồ chơi này rồi Long Yên Nguyệt không thuận phục cậu cũng khó đấy! Hắc hắc!

- Đúng vậy, đúng vậy, Cửu ca quả là người hiểu chuyện! Hắc hắc hắc!

Lâm Bắc Phàm vừa nói vừa vội vàng đem cuộn băng đút vào túi quần.

Sự thật chứng minh, tiểu Lâm ca quả thật rất vô sỉ.

Tuy rằng Liêu Thiên Cửu đã đưa cuộn băng cho tiểu Lâm ca, nhưng khi Long Thiên Hữu hỏi tiểu Lâm ca về cuộn băng này, tiểu Lâm ca quả quyết từ chối! Thái độ của tiểu Lâm ca rất rõ ràng, khi nào con gái ông thành thân với tôi lúc đó cuộn băng mới có thể trả lại cho ông. Mặc dù Long Thiên Hữu cảm thấy Lâm Bắc Phàm không tin tưởng hẳn nhưng cũng chẳng có cách nào khác, nếu như cuộn băng đến tay, nói không chừng lão thật sự có thể phải tay làm ngơ.

Nháy mắt thời gian hai ngày đã hết, Lâm Bắc Phàm nhận được điện thoại của Đường Thiết Sơn là lúc đi Las Vegas.

Lâm Bắc Phàm tìm đến Liễu Vi, xin nghỉ ngơi một tháng.

Liễu Vi có chút không tình nguyện, nhưng sau khi lựa chọn Lâm Bắc Phàm cô cảm thấy bản thân có lý do tin tưởng tất cả những gì mà Lâm Bắc Phàm nói ra! Trên thực tế, Liễu Vi mơ hồ cảm giác được sự thay đổi của Lâm Bắc Phàm, Lâm Bắc Phàm trước đây thật sự là không có việc gì, lười nhác phóng túng, hiển nhiên chính là một tên bảo vệ bình thường. Nhưng hiện tại Lâm Bắc Phàm vẫn là một tên bảo vệ, tuy nhiên dường như đã không còn là một người bảo vệ bình thường nữa.

Biết được tin Lâm Bắc Phàm xin nghỉ ngơi một tháng, cảm giác đầu tiên của Long Yên Nguyệt đó là Lâm Bắc Phàm lại đi làm chuyện xấu, nhất định là có lỗi với Vi Vi tỷ. Vốn định bắt lấy Lâm Bắc Phàm để hỏi cho rõ ràng nhưng đáng tiếc Lâm Bắc Phàm đã biến mất khỏi tầm mắt của cô. Vào lúc tìm không được Lâm Bắc Phàm, Long Yên Nguyệt cảm thấy có chút mất mát. Mỗi ngày đều cùng tên lưu manh này mình tranh ám đấu, mặc dù bản thân mình luôn luôn chịu thua thiệt hơn nữa còn làm cho mình tức giận muốn chết, nhưng không thể không nói những ngày đó rất náo nhiệt mà tràn ngập niềm vui! Rất nhiều khi nhớ lại cảnh Lâm Bắc Phàm và cha ăn cơm trong bóng tối, Long Yên Nguyệt không nhịn được lại cười lên ha hả.

Trong lòng tiểu Lâm ca tràn ngập mong đợi chuyển đi đến Las Vegas lần này! Nếu như không có gì ngoài ý muốn, Liêu Thiên Cửu sẽ hoàn toàn bị mình chơi chết, sau khi mình từ Las Vegas trở về Hồ Diệp bang đã yên ổn ngồi trên giang sơn hắc đạo Nam Thành rồi. Hơn nữa, bản thân còn có thể nhân cơ hội Đại Hội Thần Bài này điên cuồng thu vét một khoản tiền tài. Đương nhiên, nếu em Kiyoko Ito kia quả thực vô cùng xinh đẹp, hơn nữa nếu bị mình chinh phục đến tay, vậy sau này sòng bạc trong câu lạc bộ đêm của mình có thể giao cho cô ta rồi. Đầu năm nay nhất tiễn hạ song điêu (một tên bắn hạ hai con chim) đã hết hạn sử dụng, hơn nữa chơi không mang tính kỹ thuật, tiểu Lâm ca muốn chơi tối thiểu cũng là nhất tiễn tam điêu (một tên bắn hạ ba con chim), hắc hắc hắc. . .

Las Vegas, hợp chủng quốc Hoa Kỳ.

Đây là một thành phố bạc trắng đêm không hơn không kém. nhưng đồng thời cũng là một địa điểm du lịch được người Mỹ rất yêu thích, nơi lưu truyền mộng tưởng làm giàu sau một đêm. Trong thành phố phân chia làm rất nhiều khu vực, ngoại trừ khu vực sòng bạc thành phố này còn cung cấp rất nhiều khách sạn

nhà nghỉ vô cùng xa hoa, những tiết mục giải trí nổi tiếng thế giới, những bữa ăn tối cao cấp với giá rẻ, sân golf đẳng cấp thế giới, cách sông bạc không xa là công viên nước và sân chơi cho thiếu niên mới được xây dựng. Trước những năm chín mươi của thế kỷ hai mươi, LasVegas được người đời công nhận là thành phố giả tưởng. Mục đích tồn tại của thành phố này ngoại trừ đánh bạc thì vẫn là đánh bạc. Đương thời không chế tất cả thành phố tham lam này là thể lực hắc đạo, nhưng không bao lâu sau, thành phố LasVegas từ một cấp giới hạn trở thành một thành phố bình thường thích hợp cho mọi lứa tuổi già trẻ. Thể lực không chế thành phố cũng chuyển thành cảnh sát hoạt động như lực lượng chính đạo. Nó hấp dẫn trẻ em, bằng hữu, bảo mẫu, ông bà, khách chơi đánh bài và những người không hút thuốc.

Trên thực tế, toàn bộ LasVegas có thể nói là dùng tiền mà xây dựng lên. Dùng khách sạn Park Palace làm ví dụ, tổng giá trị xây dựng đạt đến một tỷ tám đô la, mấy trăm chiếc đèn ở đại sảnh, mỗi cái hơn hai mươi ngàn đô la.

Nhưng nếu anh cho rằng LasVegas là một nơi thiên đường không hơn không kém, vậy thì anh đã hoàn toàn sai lầm rồi.

Ít nhất trước đây Lâm Bắc Phàm cảm thấy LasVegas nhất định là không nhiễm một hạt bụi, một đô thị hiện đại hoa lệ mà độc đáo. Cho nên người này sau khi tới LasVegas, kìm nén không nổi cô đơn, mời một hướng dẫn viên du lịch mang mình đi dạo vòng quanh, nhưng sau khi Lâm Bắc Phàm nhìn thấy bộ mặt thực tế của LasVegas, hoặc nhiều hoặc ít cảm thấy có chút thất vọng.

LasVegas không thần bí như mọi người vẫn tưởng tượng, cánh cửa sông bạc luôn luôn rộng mở đối với khách du lịch đến từ khắp nơi trên thế giới. Mặc kệ anh có bao nhiêu tiền, cũng không quản xem anh chơi có tận hứng hay không, thậm chí một đêm bạo phát thành giàu, nó chỉ quan tâm đến đô la trong ví của anh mà thôi. Thậm chí tiền trong ngân hàng Hoa Kỳ có thể chảy vào tài khoản của anh trong với tốc độ nhanh nhất có thể. Những kẻ có tiền chân chính rất hiếm gặp, bởi vì hần luôn có thể hưởng thụ dịch vụ phục vụ đặc biệt, nếu là kẻ nhàn rỗi không có nhiều tiền, không đem số tiền mình có được đánh bằng hết sẽ không dùng lại.

Cũng bởi vậy, ở bất kỳ sông bạc nào, Lâm Bắc Phàm cũng có thể nhìn thấy rất nhiều con mắt tham lam nhìn tiền không chớp mắt, và những người hết sức chăm chú trên chiếu bạc, xem thần thái cách ăn mặc của những người này căn bản là không giống như người giàu có. Hơn nữa phần lớn sông bạc đều có ấn tượng vô cùng tồi tệ khó nhìn, bầu không khí này không mười năm thì cũng năm năm chưa từng thay đổi, mùi vị gì cũng có, làm cho người ta vừa mới vào cửa trước đã đi ra cửa sau rồi.

Nói một câu khó nghe, LasVegas chỉ là một thành phố bài bạc rách nát chả ra gì.

Lâm Bắc Phàm bước nhanh trên một con đường tại LasVegas, mất đi hứng thú tiếp tục đi dạo mà đi về khách sạn.

Thiết Đầu phi thường coi trọng tiểu Lâm ca, đặc biệt an bài tiểu Lâm ca ở khách sạn hạng sang MGM, nơi được xưng là “đứng đầu thế giới”. Khách sạn này không phải bình thường, có hơn năm ngàn căn phòng khách, bên ngoài khách sạn toàn bộ được trang trí bởi đá ngọc lục, tựa như một tòa cung điện trắng lộng lẫy. Ngay cả một tên bồi bàn bình thường nhất cũng mang vẻ phú quý bức người.

Cho đến bây giờ làm cho Lâm Bắc Phàm cảm khái nhất cũng chỉ là sự xa xỉ và xa hoa của khách sạn MGM.

Hai giờ chiều mai chính là lúc bắt đầu ngày thi đấu của Đại Hội Thần Bài lần thứ ba mươi sáu. Nếu như nói Lâm Bắc Phàm không khẩn trương một chút nào thì cũng là thật, nhưng nếu nói Lâm Bắc Phàm không hưng phấn một chút nào thì là giả. Căn cứ theo ý tứ của Đường Thiết Sơn, kỹ thuật đánh bài là không có biên giới nhưng ông trời thì có biên giới, Đại Hội Thần Bài thế giới kỳ thật cũng tương đương với việc thể hiện vinh dự của dân tộc.

Vì không muốn xuất hiện điều gì ngoài ý muốn, Lâm Bắc Phàm nằm trong phòng tổng thống nghỉ ngơi dưỡng sức.

Thiết Đầu cũng không dám sơ sài, ngoại trừ thời gian bận rộn ở bên ngoài ra, thời gian còn lại đều cùng một chỗ với Lâm Bắc Phàm nói chuyện phiếm đánh vài cái rắm. Xem bộ dạng là hi vọng giảm bớt một chút áp lực trong lòng Lâm Bắc Phàm, kỳ thật hần hi vọng Lâm Bắc Phàm có thể an ủi an ủi hần.

Có kiêu ngạo hơn nữa thì như thế nào? Tất cả gia sản của Thiết Đầu đó. Nếu Lâm Bắc Phàm thất bại, hẳn, Đường Thiết Sơn sẽ tuột dốc không phanh.

- Lâm lão đệ, ngày mai chỉ là vòng đấu loại, không nói là đấu loại, cho dù là quyết đấu chung kết cậu cũng không cần khẩn trương. Chỉ cần cậu có thể đánh ra kỹ thuật của mình, vị trí thứ nhất kia còn không phải là dễ như trở bàn tay sao? Trò đánh bạc này, chính là một trò chơi tâm lý.

Đường Thiết Sơn ngồi đối diện Lâm Bắc Phàm, nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, kỳ thật hẳn đều khẩn trương hơn so với bất kỳ ai khác.

- Điều này Đường tiên sinh không cần lo lắng, không có khoan kim cương không nhận làm đồ sứ (ý nói ko nắm chắc sẽ ko làm).

Lâm Bắc Phàm tùy tiện trả lời một câu.

- Ha ha! Ta đương nhiên yên tâm, Lâm Bắc Phàm làm việc thì ta đương nhiên yên tâm rồi!

Đường Thiết Sơn nâng cổ tay lên nhìn, kinh ngạc nói:

- Ai dà, không ngờ lại muộn đến vậy!? Lâm lão đệ mau nghỉ ngơi đi, ta không quấy rầy nữa.

Sau khi ra khỏi phòng, Đường Thiết Sơn nhìn thấy lão Thất đang đi về phía này, lông mày hơi nhăn lại.

- Đường tiên sinh, có vị khách nhân muốn cầu kiến Lâm tiên sinh.

Lão Thất không kiêu ngạo không siểm nịnh, trong giọng nói bình tĩnh lộ ra sự cung kính.

- Khách nhân nào? Nam hay là nữ? Xinh đẹp không?

Đường Thiết Sơn cảm giác hỏi một câu, nếu là nam còn tốt một chút, nếu là nữ tuyệt đối không thể. Nếu như là nữ nhân xinh đẹp lại càng không thể gặp.

Đường Thiết Sơn đã điều tra qua, Lâm Bắc Phàm đã làm ở Kim Sắc Hải Ngạn hai năm, còn không phải vì Liễu Vi sao? Chỉ là người này chinh phục Liễu Vi đồng thời còn mặt dày gọi Long Thiên Hữu là nhạc phụ đại nhân, hơn nữa còn có một vị là Mộc Tiểu Yêu gì đó nữa nhìn bộ dạng cũng có quan hệ không tầm thường với Lâm Bắc Phàm. Tên khốn này quả thực là vua ngựa giống, không thể để cho hắn bị hủy trong tay nữ nhân được.

126. Chương 126: Ít Nhất Phải Đánh Ba Ván.

Định làm gì đây? Lão Thất sửng sốt, nghi hoặc nói:

- Là nữ nhân, Nhật Bản, không thể không nói cô ta vô cùng xinh đẹp.

Lão Thất là tay đầm vương bài của Đường gia, vô luận là Đường Phong hay là Đường Thiết Sơn đều biết hẳn là một khúc gỗ, ngay cả một khúc gỗ cũng nói nữ nhân kia xinh đẹp, vậy còn được nữa sao? Đường Thiết Sơn hoảng sợ, phát tay vội nói:

- Cứ nói Lâm Bắc Phàm không tiếp khách nhân.

- Khục, con người tôi không có tính kỳ thị, hơn nữa cũng không phải chỉ nhìn vẻ bề ngoài của cô gái. Không thể bởi vì đối phương là một cô gái hơn nữa lại xinh đẹp mà không gặp cô ta được!

Không biết từ lúc nào Lâm Bắc Phàm đã xuất hiện ở cửa, sắc mặt nghiêm túc, một vẻ nghiêm trang nói:

- Người ta tìm đến cửa cầu kiến, vậy khẳng định là có chuyện rất quan trọng, hãy để cho cô ta vào đi.

Mẹ kiếp, may mắn là lão tử thính tai, nếu không đã sập bẫy của tên Thiết Đầu này rồi.

Thấy Lâm Bắc Phàm đã nói như vậy, Đường Thiết Sơn cũng không dám không nghe theo, hẳn sợ ảnh hưởng đến tâm tình của Lâm Bắc Phàm. Mỉm cười xấu hổ, Đường Thiết Sơn quay sang nhìn lão Thất, nháy nháy mắt nói:

- Lâm lão đệ đã nói như vậy rồi, còn không mau đi đi?

Lão Thất đi rất nhanh rồi quay trở lại, điểm khác biệt đó là sau lưng lão Thất còn có thêm một cô gái trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp.

Lông mày như liễu, sắc bén khéo léo, thần sắc ôn nhu như biển mang theo ý cười, phía dưới mũi là cái miệng nhỏ nhắn hơi nhếch lên, cái cổ trắng duyên dáng như thiên nga, cái trán cao kiêu ngạo xinh đẹp vô cùng; đôi vai thơm như đào gọt, bộ ngực đầy đặn vểnh cao, tuyệt đẹp mà lại cao tự nhiên, cái eo nhỏ nhắn như muốn gãy lìa, bên trong bộ quần áo trắng như tuyết nhô lên bờ mông với đường cong mông lung tuyệt đẹp, cơn gió nhẹ khẽ lay động vạt áo, lạng lẽ vuốt ve đôi chân thon dài thẳng tắp hoàn mỹ.

Lên án kịch liệt tinh thần chủ nghĩa quân phiệt của Nhật Bản, sau đó đối với mỹ nữ của Nhật Bản cứ vờ như không thấy thì được cho là ái quốc sao? Không! Tiểu Lâm ca cho rằng, lên án kịch liệt tinh thần chủ nghĩa quân phiệt của Nhật Bản, sau đó mạnh mẽ đánh ngã mỹ nữ của Nhật Bản, đó mới là ái quốc!

- Kiyoko Ito mạo muội đến chơi, thỉnh Lâm tiên sinh thông cảm nhiều hơn.

Kiyoko Ito hơi nhún gối, miệng lại nói ra một câu tiếng trung.

Kiyoko Ito? Sư muội của Fukawa? Đường Thiết Sơn sắc mặt bỗng dưng sa sầm, vội nói:

- Y Đằng tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu. . .

Nhìn thấy sắc mặt của Đường Thiết Sơn, Lâm Bắc Phàm liền biết Đường Thiết Sơn muốn đuổi Kiyoko Ito cút đi, Lâm Bắc Phàm vội vàng đưa tay ngăn lại nói:

- Chờ chút!

Nói xong Lâm Bắc Phàm yên lặng quan sát Kiyoko Ito, một là vì cố làm ra vẻ, hai là vì làm no con mắt.

- Lâm lão đệ, đây là. . .?

Đường Thiết Sơn quay sang nhìn Lâm Bắc Phàm nghi hoặc hỏi một câu.

- Cao thủ!

Lâm Bắc Phàm không để ý đến Đường Thiết Sơn, chỉ nhìn về phía Kiyoko Ito, buồn bực nói:

- Thanh Tử tiểu thư không hổ là cao thủ của sông bài! Trước khi diễn ra cuộc đấu chính thức có thể gặp mặt Thanh Tử tiểu thư một lần là may mắn của Lâm Bắc Phàm tôi!

Còn chưa động thủ Lâm lão đệ đã biết Kiyoko Ito là một cao thủ, không đơn giản rồi! Cái này có khả năng chính là so đấu khí thế như người ta vẫn thường nói! Đường Thiết Sơn không dám làm ảnh hưởng đến Lâm Bắc Phàm, không nhanh không chậm vội tránh sang một bên, yên lặng theo dõi kỳ biến.

- Thanh Tử tiểu thư, mời vào trong.

Lâm Bắc Phàm tránh sang một bên. Sau khi mời Thanh Tử vào trong phòng, hắn quay sang nhìn Đường Thiết Sơn gật đầu dặn dò:

- Đường tiên sinh, không có sự cho phép của tôi, bất luận kẻ nào cũng không thể quấy rầy, trông cậy cả vào ngài.

Đây là lần đầu tiên, đây là lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm nhờ cậy mình! Đường Thiết Sơn bỗng nhiên cảm giác được tính nghiêm trọng của việc này, hắn không nói gì, cũng gật đầu chắc chắn với Lâm Bắc Phàm, tựa như đang nói: "Lâm lão đệ yên tâm đi, cứ việc cùng cô gái Nhật Bản kia ở trong phòng so tài cao thấp, chỉ cần Đường Thiết Sơn ta không chết, không ai có thể quấy rầy các người."

Sau khi đóng cửa lại, Lâm Bắc Phàm lập tức đổi một nụ cười vô cùng lịch sự, nhìn về phía Kiyoko Ito gật đầu, nói:

- Thanh Tử tiểu thư, không biết cô đến tìm tôi là có chuyện gì?

- Lâm tiên sinh nhân nhã vô cùng, xem bộ dáng là rất chắc chắn đối với Đại Hội Thần Bài lần này?

Trên khuôn mặt Kiyoko Ito mang theo nụ cười ôn hòa

- Nghe nói đại danh của Lâm tiên sinh đã lâu, cho nên trước khi bắt đầu thi đấu, tôi đặc biệt một mình tới bái phỏng, hi vọng Lâm tiên sinh vui lòng chỉ giáo.

- Chỉ giáo thì không dám nói tới, luận bàn đi!

Lâm Bắc Phàm rút ra một điều thuốc là châm hút, rít sâu một hơi, tiện tay chỉ vào cuốn “Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe” đang nằm ở trên bàn trà đặt chính giữa phòng khách, khẽ cười nói:

- Buồn chán không có việc gì làm lấy cái này lật xem. Chẳng qua tôi thực rất thích cuốn “Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe” này. Đây là một sáng tác đánh dấu một mốc quan trọng trong văn học, đồng thời cũng là cuốn tiểu thuyết chủ nghĩa hiện thực đầu tiên của nền văn học nước Anh. Bộ tiểu thuyết này vừa ra đời đã nổi tiếng khắp Anh quốc, tình tiết chân thật cụ thể, thân thiết tự nhiên, thật khiến cho người đọc không thể không đem lòng yêu thích. Chỉ là. . .

Nói đến đây, Lâm Bắc Phàm cố ý dừng lại một chút.

- Chỉ là cái gì?

Ánh mắt Kiyoko Ito nhìn Lâm Bắc Phàm đã có chút rung động. Nên biết rằng thần bài không phải do trời sinh, đào tạo bồi dưỡng ra một vị thần bài cần phải bỏ ra một số tiền khổng lồ và tiêu hao rất nhiều tinh lực. Kiyoko Ito dùng tinh lực cả đời đặt cược trên sòng bạc, nhưng tên Lâm Bắc Phàm này thế nhưng lại đi đọc “Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe” bản tiếng Anh.

Lâm Bắc Phàm ngưỡng ngừng mỉm cười nói:

- Chỉ là trong sách này có tồn tại một số lỗi về vấn đề ngữ pháp, nếu như trau chuốt thêm một chút nữa, vậy thì cuốn sách này đã đạt đến hoàn mỹ! Chẳng qua xuất phát từ sự tôn trọng đối với nguyên tác, tôi nghĩ tôi cũng không nên nói nhiều.

Lão đại chính là lão đại, cảnh giới đóng kịch và khoác lác luôn luôn khiến cho mình phải ngưỡng mộ! Tiểu Kim cảm khái hàng ngàn hàng vạn lần.

Ngay từ đầu Kiyoko Ito đã cảm thấy Lâm Bắc Phàm rất không đơn giản, nhưng hiện tại, Kiyoko Ito cảm thấy rung động! Một người Trung Quốc, hơn nữa lại là dân cờ bạc thế nhưng lại dám bình loạn đối với một tác phẩm nổi tiếng Anh quốc, hơn nữa lại còn nhìn ra được vấn đề về ngữ pháp?

- Đúng rồi, Thanh Tử tiểu thư tìm tôi có chuyện gì sao?

Lâm Bắc Phàm biết nói nhiều tất sẽ lộ sơ hở, lập tức thay đổi chủ đề.

Ngay từ đầu Kiyoko Ito tràn ngập tin tưởng mà đến, hơn nữa còn rất xem thường Lâm Bắc Phàm. Chẳng qua Lâm Bắc Phàm mới vừa rồi đã thành công đánh một đòn ra oai phủ đầu với cô ta. Cô nàng Kiyoko Ito này không chỉ bề ngoài mà ngay cả nội tâm quả thực cũng tràn ngập tôn trọng đối với Lâm Bắc Phàm. Một lần nữa khom người với Lâm Bắc Phàm, Kiyoko Ito nói:

- Lâm tiên sinh, Fukawa là sư đệ của tôi, nghe nói ngài và nó từng đánh ba ván bài, ba ván này ngài đều không chạm vào cổ bài, có đúng không?

Lâm Bắc Phàm gật đầu nói:

- Đúng vậy, Bồ Xuyên tiên sinh đánh bài chính là kỹ xảo mà ta đánh bài là bằng vận may.

Vận may? Nếu nói hần đánh bài với sư đệ là đánh bằng vận may, chẳng lẽ hần lại dám dựa vào vận may tham gia Đại Hội Thần Bài? Muốn đoạt lấy thắng lợi cuối cùng của Đại Hội Thần Bài không chỉ một hai tràng là có thể quyết định được, mà cần phải qua quan trọng, chẳng lẽ hần tin tưởng vào vận may của mình đến như vậy? Kiyoko Ito cũng không phải là kẻ ngốc, cô gần như có thể khẳng định Lâm Bắc Phàm không phải như vậy.

Tên khốn này rất đáng hận, lại có thể khiến cho sư đệ của mình tha hương ở nước ngoài!!! Kiyoko Ito kìm nén cơn phẫn nộ trong lòng, mỉm cười hàm súc, nói:

- Xem ra vận may của Lâm tiên sinh quả thực không tồi, có hứng thú chơi với tiểu nữ tử một vài ván hay không?

- Đương nhiên không thể, vận may không thể lấy ra lãng phí được.

Lâm Bắc Phàm quả quyết cự tuyệt.

- Lâm tiên sinh hiểu lầm rồi, tôi cho rằng chúng ta có thể ở trận thi đấu chính thức đánh cuộc một lần, còn như đánh cược bao nhiêu tôi tôn trọng ý kiến của Lâm tiên sinh.

Kiyoko Ito lần này tới chỉ có một cái mục đích, đó chính là thăm dò một chút thực lực của Lâm Bắc Phàm. Nên biết rằng, nếu Lâm Bắc Phàm thắng được sư đệ của Kiyoko Ito, như vậy hẳn thật sự không thể xem là người nữa.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười, không nóng không lạnh cầm cuốn “Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe” lên, lật ra vài trang sách, vừa xem sách vừa nói:

- Đặt cược bao nhiêu? Chẳng lẽ Thanh Tử tiểu thư cho rằng tôi rất có hứng thú với tiền tài sao?

Căn cứ vào lời nói của sư đệ, tên khốn này căn bản là một tên sơn dã thôn phu, nhìn bộ dạng của hắn quả thực là không ham danh lợi, chẳng lẽ là một thân bài đắc đạo thanh tâm quả dục (tấm lòng trong sáng, ít ham muốn)? Lần này hắn tham gia Đại Hội Thần Bài hơn nữa là vì giành lấy danh hiệu thứ nhất, làm rạng danh con cháu Hoa Hạ. Kiyoko Ito trở nên nghiêm trang, đứng dậy, khiêm tốn nói:

- Thỉnh Lâm tiên sinh vui lòng chỉ giáo.

- Lần này tôi đến đây chẳng qua là nhận lời mời của người khác, giúp đỡ làm việc.

Lâm Bắc Phàm khép lại cuốn “Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe”, trên thực tế một câu hắn cũng xem không hiểu,

- Thanh Tử tiểu thư, hay là cùng nhau đi ăn khuya?

- Thỉnh Lâm tiên sinh vui lòng chỉ giáo.

Kiyoko Ito quát cường hướng Lâm Bắc Phàm cúi đầu.

Lâm Bắc Phàm tự nhiên là không biết Kiyoko Ito suy nghĩ đến điều gì, hắn trầm mặc một lát, đột nhiên quay sang đôi mắt yên lặng quan sát Kiyoko Ito, giọng nói đột nhiên thay đổi, trầm giọng nói:

- Thanh Tử tiểu thư, tôi hỏi cô, vì chứng kiến cảnh giới cao nhất của đồ thuật (thuật đánh bài), cô nguyện ý đưa ra hi sinh hay không? Bao gồm cả sinh mạng của cô, tôi hi vọng cô trả lời thật trọng.

- Tôi nguyện ý.

Kiyoko Ito rất quyết tuyệt trả lời, từ khi bắt đầu tiếp xúc với cái nghề này cô ta chưa từng nghĩ tới sẽ quay đầu lại.

- Ài! Thật là bướng bỉnh!

Lâm Bắc Phàm lắc lắc đầu, khẽ thở dài, một lát sau lại nuối tiếc nói:

- Chẳng qua thật xin lỗi, chỉ là những lời nói cửa miệng, tôi không thể nào tin tưởng vào thành ý của cô được.

- Phải như thế nào tiền bối mới có thể tin tưởng Thanh Tử?

Kiyoko Ito không biết Lâm Bắc Phàm đang cố ý giả vờ lừa gạt lại còn cho rằng hắn quả thực có thực lực. Trước khi làm rõ thực hư cô quyết định nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cô thậm chí còn đổi giọng gọi Lâm Bắc Phàm là tiền bối.

- Được rồi! Nhìn vào phần thành ý này của cô, tôi sẽ cho cô một lần cơ hội.

Lâm Bắc Phàm rít nhẹ một hơi thuốc, nghiêm mặt nói:

- Chơi bài Poker, cô muốn chơi thể nào cũng được, nếu cô thua một ván phải cởi bỏ một bộ y phục.

- Anh. . .

Kiyoko Ito nổi giận rồi.

- Đây chính là cái mà cô gọi là ‘nguyện ý trả giá bằng cả tính mạng của mình’ sao? Chẳng qua chỉ là cởi một bộ quần áo mà thôi, vậy mà cũng có bộ dạng kích động như vậy?

Lâm Bắc Phàm dáng dấp như cao nhân đắc đạo, khuôn mặt bình tĩnh, một lần nữa cầm lên cuốn “Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe”, cũng không thèm liếc nhìn Kiyoko Ito lấy một cái, thản nhiên nói:

- Thanh Tử tiểu thư, mời trở về đi, thứ cho tôi không tiễn xa được.

Lâm Bắc Phàm này quả nhiên không đơn giản, song lại càng gợi lên hứng thú của Kiyoko Ito! Ngược lại, trên vai mình có một cái áo choàng, nếu chẳng may thua ván thứ nhất sẽ kéo áo choàng trên vai xuống. Kiyoko Ito bình ổn lại tâm tình, dịu dàng nói:

- Tôi nguyện ý.

- Vậy sao? Đáng tiếc, bộ dáng tức giận vừa rồi đã bán rẻ cô rồi.

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên, bình tĩnh quét mắt nhìn Kiyoko Ito một cái, bằng vào kinh nghiệm của bản thân lập tức có thể đoán ra được Kiyoko Ito chỉ mặc bốn bộ quần áo, áo choàng, áo sườn xám (áo truyền thống của người tàu), áo ngực và quần lót. Thoáng trầm ngâm một hồi, tiểu Lâm ca nhếch mép, cân nhắc nói:

- Nếu muốn đánh cược, ít nhất phải đánh ba ván.

Ba ván? Nếu như mình thua toàn bộ vậy không phải là mình phải tháo xuống áo ngực hoặc quần lót sao!? Kiyoko Ito ngay lập tức sa sầm sắc mặt, tên Lâm Bắc Phàm đang đùa giỡn mình phải không? Chẳng lẽ hẳn thật sự chỉ là thử thách thành ý của mình?

127. Chương 127: Tôi Cho Rằng Cái Đây Mới Là Hòn Trời.

Mặc kệ thế nào cũng không thể để cho tên khốn trước mắt này trêu đùa mình được, mình sẽ không cho hắn cơ hội! Bởi vì chỉ cần một ván, một ván cũng đủ cho mình nhìn ra manh mối rồi! Kiyoko Ito suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng nói:

- Cao nhân giống như tiền bối một ván cũng đã đủ kinh diễm, cũng đủ làm cho tiểu nữ đại khai nhãn giới, nếu như đồ ba ván vậy chẳng phải là mất hết thú vị sao?

- Ừm, Thanh Tử tiểu thư nói cũng có chút đạo lý.

Lâm Bắc Phàm gật đầu, chỉ là, khi Kiyoko Ito thở phào một cái, tên khốn này lại thản nhiên nói:

- Vậy chúng ta đổ một ván cũng tốt, thua phải cởi ba bộ y phục!!!

Người này thật là một thần thoại hay là một tên đại lưu manh, khả năng sau có lẽ càng nhiều hơn một chút! Trước đây Kiyoko Ito chưa từng gặp qua, cho dù là suy nghĩ cũng đều không dám nghĩ trên thế giới này sẽ có loại người như vậy.

Lâm Bắc Phàm đương nhiên biết Kiyoko Ito đang hoài nghi bản thân mình, hắn rít một hơi thuốc, sau đó đóng giả tư thái của “người đang suy nghĩ”, đáng tiếc nội tâm chân thật của hắn đã sớm bị nụ cười bỉ ổi và thần sắc vô sỉ kia bán đứng.

Mặc kệ thế nào, hôm nay mình nhất định phải thăm dò cho được thực lực của đối phương, hay là trước tiên cứ đồng ý đã, nếu như hắn thua thì chuyện gì cũng không xảy ra. Nếu bản thân mình thua, đến lúc đó dùng đến bản lĩnh thật sự cũng chưa muộn! Sau khi đưa ra quyết định, Kiyoko Ito mạnh mẽ nhấn nhai kích động muốn hành hung tiểu Lâm ca, cười nói:

- Một khi đã như vậy, tiểu nữ đây cũng kính không bằng tuân lệnh.

Phòng tổng thống ở Las Vegas còn có một điểm tốt, bên trong còn bố trí một loại gọi là chức vị PR (public relation - quan hệ công chúng). Nhiệm vụ đặc biệt của bọn họ bao gồm bồi tiếp đám phú hào giàu có thư giãn thoải mái cho đến việc đưa trẻ con đi dạo phố. Tiếp xúc với khách nhân đến từ khắp nơi trên thế giới

hoặc là khách nhân ở tại khách sạn, vì để hấp dẫn khách nhân tới cửa, bọn họ bắt đầu an bài từ lúc máy bay hạ cánh xuống sân bay cho đến khi vào phòng khách sạn của LasVegas mới thôi.

Thỏa mãn nhu cầu của khách nhân chính là trách nhiệm của bọn họ. Có đôi khi khách hàng đưa ra rất nhiều loại yêu cầu, PR phải tận hết khả năng làm xong: An bài máy bay riêng đến Los Angeles mua vây cá, vì một vị phu nhân rộng rãi yêu thích một cái túi mới, có thể suốt đêm bay đến nước Pháp, chẳng những phải luôn nắm vững kiểu dáng thời trang mới nhất đang được lưu hành. Đừng hoài nghi, ngay cả tên những giống chó nổi tiếng cũng phải biết một hai.

Những PR này còn phải tinh thông nhiều loại ngôn ngữ, có người có thể đồng thời nói tiếng Thổ Nhĩ Kỳ, Tây Ban Nha, Italy, Nga ... thậm chí cả tiếng Việt Nam nữa không chừng. Một công ty như vậy có thể so với một bộ ngoại giao loại nhỏ cũng không hề kém. Tất nhiên, chức nghiệp này yêu cầu cao như vậy tiền lương đương nhiên cũng phải rất hậu hĩnh. Lương mỗi năm hơn trăm ngàn đô la, cái giá này không bao gồm tiền thưởng của khách hàng. Tiểu Lâm ca yêu cầu mấy bộ bài Poker đối với những PR chuyên nghiệp này mà nói là việc quá mức đơn giản.

Rất nhanh hai bộ bài Poker mới tinh còn chưa bóc vỏ được mang đến tận phòng.

Kiyoko Ito liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, một lần nữa gật đầu, nói:

- Thỉnh chỉ giáo.

Lâm Bắc Phàm gật đầu, buông cuốn “Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe” dùng để đóng kịch ở trên tay xuống, thuận tay cầm lên một bộ bài poker mở ra. Mặc dù tiểu Lâm ca rất muốn giả mạo làm một tay lão luyện, nhưng động tác đảo bài poker của hắn nhìn vào thật sự rất lúng túng.

Kiyoko Ito lại giật mình một lần nữa, chẳng lẽ người này chính là thần bài? Người này ngay cả là dân cờ bạc cũng không được tính vào!

Sau khi trộn đều bộ bài, tiểu Lâm ca đặt bài poker lên bàn, ý là để cho Kiyoko Ito nhìn xem bộ bài này không có vấn đề. Sau khi Kiyoko Ito xác nhận xong, tiểu Lâm ca bắt đầu xáo bài ở trước mặt Kiyoko Ito.

Sau khi nhìn thấy động tác xáo bài của Lâm Bắc Phàm, Kiyoko Ito gần như có thể khẳng định người này tuyệt đối không phải thần bài, hơn nữa ngay cả dân cờ bạc bình thường cũng không bằng! Ài da. . . sau khi xáo bài xong, Tiểu Lâm ca mặt không đổi sắc tìm không nhảy nhật hết cả lên.

Sau khi tùy tiện đảo trộn vài cái, Lâm Bắc Phàm đặt bộ bài poker lên mặt bàn, tùy ý nói:

- Thanh Tử tiểu thư, cô tùy tiện rút một lá bài, tôi cũng rút ra một lá, so lớn nhỏ. Át bích lớn nhất, 2 rô nhỏ nhất, có ý kiến gì không?

Không hề khoa trương nếu nói động tác trộn bài của Lâm Bắc Phàm hết sức buồn cười, Kiyoko Ito gần như không hề phí sức lực ghi nhớ hết vị trí của mỗi lá bài trong bộ bài sau khi hắn trộn bài xong, hơn nữa, Kiyoko Ito có lòng tin tuyệt đối! Cô cười khê gật đầu, khê giải cổ bài poker ra, sau đó chuẩn xác rút ra một lá bài đặt ở trên bàn trước mặt mình. Mặc dù Kiyoko Ito có lòng tin tuyệt đối nhưng cô ta đột nhiên cảm thấy việc này không hề đơn giản như vậy, liền nhẹ nhàng mở một góc lá bài poker ra nhìn, uhm, là Át bích.

Tiểu Lâm ca không cần suy nghĩ, tùy tiện rút ra một lá đặt ở trên bàn.

Bộ bài poker này là do khách sạn cung cấp, Kiyoko Ito không yên tâm còn tự mình kiểm tra bài một lần, tuyệt đối không có vấn đề! Át bích đã nằm trong tay mình, vô luận đối phương rút ra lá bài nào thì mình đều thắng. Mà trên thực tế, Kiyoko Ito rất chắc chắn, cô biết đối phương rút ra chẳng quá là một lá chín rô.

- Được rồi, mở bài đi!

Tiểu Lâm ca đã mất đi phong phạm đại gia, đối tư thế ngồi bắt chéo hai chân.

Chẳng lẽ người này không sợ thua? Đúng rồi, cho dù hắn thua cũng không phải đưa ra cái giá nào cả, đúng là một lão hồ ly tinh! Kiyoko Ito uyển chuyển nhún người, nói:

- Tôi thua ít nhất phải cời ba bộ trang phục, nhưng nếu ngài thua thì sao?

- Thoát y phục gì đây? Chẳng qua tôi trêu đùa cô mà thôi, nếu Thanh Tử tiểu thư đã dám đồng ý đánh cuộc với tôi liền chứng minh Thanh Tử tiểu thư có quyết tâm, chuẩn bị học tập đồ thuật (thuật đánh bài bạc) càng mạnh mà trả giá hết thấy. Tôi đã hiểu rõ thành ý của Thanh Tử tiểu thư, có thoát y hay không cũng không sao cả, được rồi, mở bài đi!

Lâm Bắc Phàm đưa tay cầm lấy lá bài poker của mình.

- Chờ chút!

Kiyoko Ito sắc mặt sa sầm, không hề nể mặt trầm giọng nói:

- Được ăn thua chịu, đây là quy củ! Nhưng tôi thua phải cởi ra ba bộ y phục, Lâm tiên sinh thua thì sao đây? Tôi muốn biết Lâm tiên sinh có thể đưa ra cái giá nào.

- Cô thật quyết định rồi?

Lâm Bắc Phàm nhú mày, phô ra bộ dạng “tôi không muốn chiếm tiện nghi của cô”.

- Được ăn thua chịu, nói cho tôi cái giá của ngài!

Kiyoko Ito nắm chắc phần thắng, đương nhiên là không khách khí với tiểu Lâm ca như lúc trước nữa rồi.

Tiểu Lâm ca lắc đầu, bộ dạng ‘cô hết thuốc cứu rồi’:

- Tôi vốn là có lòng cùng Thanh Tử tiểu thư luận bàn, nếu Thanh Tử tiểu thư áp bức người như vậy, tôi đây cũng không khách khí nữa! Nếu tôi thua, liền cởi sạch toàn thân, thế nào? Thanh Tử tiểu thư đáng người không sai, nhưng cơ bụng cơ ngực của tôi cũng rất đẹp đấy!!!

Người này quá vô sỉ! Kiyoko Ito đỏ mặt, giọng nói có chút hoảng loạn, nói:

- Thật xin lỗi, tôi không giống với Lâm tiên sinh, thích nhìn người khác trần truồng. Nếu Lâm tiên sinh thua, vậy trần truồng đi ra khỏi khách sạn MGM này là được.

- Cô khẳng định thật chứ? Nếu hiện tại cô buông tay vẫn còn kịp đấy.

- Đúng vậy, tôi khẳng định!

Kiyoko Ito vô cùng chắc chắn, vì phòng ngừa đột biến, đưa tay về phía lá bài của mình.

-Ồ, cô nhìn xem kia là ai?

Tiểu Lâm ca ngẩng đầu lên, đưa tay chỉ về phía sau Kiyoko Ito.

Kiyoko Ito theo bản năng quay đầu nhìn lại, bỗng giật thót người vội vàng quay đầu lại lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm. Đáng tiếc, đã muộn mất rồi. Lúc này tiểu Lâm ca đã cầm lấy lá bài của Kiyoko Ito trong tay, hơn nữa không cho Kiyoko Ito lấy nửa phần cơ hội, trực tiếp đem quân bài trong tay vạt ngửa lên trên mặt bàn.

- Át bích, Thanh Tử tiểu thư, tôi nghĩ cô có thể phải thua rồi.

Tiểu Lâm ca bộ dạng nghiêm trang giống như thắng bằng kỹ thuật vậy. Chẳng qua trong lòng tên khốn này đang vui sướng ngất trời, tu vi nhị trọng(tầng hai) của “Long Tu Bảo Điển”, tốc độ ra tay rất ngon!

- Anh. . .!

Kiyoko Ito hận không thể một đao đâm chết Lâm Bắc Phàm, tên khốn này rất không có kiến thức kỹ thuật, hơn nữa lại quá vô sỉ. Nhưng không thể không nói, đúng là thủ đoạn hạ lưu vô sỉ hơn nữa không có lấy nửa điểm kiến thức kỹ thuật lại có thể làm cho mình lật thuyền trong cống ngầm.

Tiểu Lâm ca lắc đầu, yên lặng nhìn Kiyoko Ito buồn bã nói:

- Không, cô sai rồi, đừng gọi, tôi cho rằng cái này gọi là hơn trời! Tôi và cô đánh cược chỉ có kết quả, còn như quá trình đánh cuộc ở trước mặt kết quả đều không có ý nghĩa.

Kiyoko Ito thở dài, kiềm nén lửa giận trong lòng:

- Lâm tiên sinh, đây là anh đang sỉ nhục ông trời, sỉ nhục chức nghiệp này,

- Dựa vào ước định của chúng ta, cô hẳn là phải cởi ba bộ y phục.

Tiểu Lâm ca gõ gõ tàn thuốc nơi đầu điều thuốc, ngồi an ổn trở lại.

- Lâm tiên sinh, tôi không thể không nói, ngài quả thật là một nhân vật không đơn giản!

Kiyoko Ito đứng dậy, thoát nhìn rất tức giận, nhưng cô ta dường như muốn thực hiện đồ ước của mình, đưa tay đặt vào cúc mở áo dài phía dưới cổ.

Vào thời điểm này tiểu Lâm ca cũng không giả trang chính nhân quân tử gì nữa, hấn ngẩng đầu, mở to hai mắt ra mà nhìn Kiyoko Ito.

Kiyoko Ito thoáng do dự một lát, sau đó ngửa cổ rút cái trâm cài đầu bằng bạc ở trên đỉnh đầu ra, mái tóc dài như thác đổ xuống.

- Nếu thật sự muốn nhìn, vì sao không tự mình ra tay?!

Kiyoko Ito đi đến trước mặt tiểu Lâm ca, nửa quỳ trên mặt đất.

- Nếu đã như vậy, tôi đây không khách nữa! Tôi đã cho Thanh Tử tiểu thư cơ hội rồi.

Giọng điệu của tiểu Lâm ca vô cùng bình thản, giống như khinh thường nhìn xem thân thể của Kiyoko Ito, hẳn chỉ là một người bình thường thực thi quyền lợi của mình mà thôi.

Cũng đúng vào lúc này, Kiyoko Ito đột nhiên ra tay, một tay ôm lấy đầu của tiểu Lâm ca dúi vào ngực, cây trâm bạc trong tay còn lại đã nhăm chuẩn vào cổ của tiểu Lâm ca. Kiyoko Ito trong phút chốc bỗng lạnh lẽo tựa băng sương, nói:

- Chỉ bằng anh cũng muốn nhìn thân thể tôi sao?

- Ái da! Không nên giết tôi, không nên giết tôi!

Lâm Bắc Phàm dường như hoảng sợ, sít sao ôm chặt lấy eo của Kiyoko Ito, cái đầu cũng liều mạng cọ sát vào bộ ngực của Kiyoko Ito. Thật co dãn đàn hồi, chẳng lẽ vẫn còn là xử nữ?

Kiyoko Ito không ngờ lại như vậy, kinh hãi, nhưng lại không dám đẩy Lâm Bắc Phàm ra, chỉ có thể xanh mặt ôm chặt lấy đầu Lâm Bắc Phàm, tránh cho hẳn không thể cọ lên cọ xuống:

- Anh thắng sự dè tôi cũng là sử dụng loại thủ đoạn hạ lưu này?

- Không nên giết tôi, không nên!

Tiểu Lâm ca nhắm mắt lại, giọng nói hoảng sợ vô cùng, nhưng khóe miệng . . . Đều là nước miếng. . .

Kiyoko Ito đột nhiên có chút hối hận, cảm giác như bản thân chạm phải củ khoai lang nóng, bản thân mình không nên cưỡng ép người nam nhân này, nếu đẩy ra hẳn, chính mình phải chịu thiệt! Nhưng nếu thật sự giết hẳn rồi, bản thân mình cũng không có cách nào rời khỏi khách sạn MGM này.

Tiểu Lâm ca cũng tại sát na này dường như ‘trái tim hướng thiện’, hẳn dường như nghĩ ra Kiyoko Ito đang có ý định gì, rất sợ Kiyoko Ito sẽ đẩy mình ra, hẳn lại an tĩnh lại, một bộ dáng ‘tôi rất phối hợp, xin cô yên tâm’. . .

128. Chương 128: Lâm Lão Đệ, Thiết Đầu Anh Phục Vụ Chủ.

Kiyoko Ito có chút mất kiên nhẫn, nhưng mũi tên đã được đặt trên dây không thể không bắn ra, cô ta dùng trâm cài tóc nhẹ nhàng đặt vào yết hầu của Lâm Bắc Phàm, lạnh lùng quát:

- Rốt cuộc anh đã sử dụng thủ đoạn hạ lưu gì? Loại người giống như anh tuyệt đối không thể là đối thủ của Fukawa.

- Không nói.

Đùa giỡn thì có thể nhưng bất luận thế đùa giỡn như thế nào cũng không thể đánh mất khí tiết của đàn ông TQ, tiểu Lâm ca quả quyết cự tuyệt.

- Vô luận thế nào anh cũng không nói phải không?

- Hừ, đánh chết tôi cũng không nói, cô còn chưa sử dụng mỹ nhân kế đấy!

- Anh. . . Lưu manh!

Rốt cuộc Kiyoko Ito cũng nhịn không được, đẩy Lâm Bắc Phàm ra, hừ lạnh một tiếng, quay đầu bước nhanh rời khỏi.

- Muốn chạy?

Lâm Bắc Phàm ngồi trên ghế sofa mỉm cười đốt một điếu thuốc, thản nhiên nói:

- Thanh Tử tiểu thư muốn bỏ đi mà không thực hiện lời hẹn đánh cuộc sao? Nếu tôi nhớ không lầm thì mới vừa rồi, Thanh Tử tiểu thư còn nói được ăn thua chịu.

Lâm Bắc Phàm sớm đã có chủ ý chuẩn bị mang Kiyoko Ito về nước, không ngờ rằng Kiyoko Ito tự mình đưa đến cửa, chỗ chết người là cô ta còn là một mỹ nữ, làm sao có thể buông tha cho cô ta được! Phải biết rằng, vì thuận lợi tu luyện ‘Long Tu Bảo Điển’ chỉ cần là nữ nhân mà tiểu Lâm ca gặp qua hoặc là nhìn trúng, vậy thì một người hán cũng sẽ không bỏ qua! Vị Kiyoko Ito này, tiểu Lâm ca cũng sẽ không buông tha.

Kiyoko Ito cũng là người thông minh, cô mơ hồ nhận ra được, bản thân mình đã đi lên một con đường không thể quay đầu lại. Ngay khi bản thân yêu cầu đánh cược cùng với tên lưu manh trước mắt này, bản thân đã bị cuốn vào cạm bẫy được tên lưu manh này bố trí sẵn, nếu đã rơi vào rồi, ngoài trừ nỗ lực hướng về phía trước ra, cô cũng không còn sự lựa chọn nào khác! Mấy năm bồi dưỡng theo lối sống thần bài khiến cho Kiyoko Ito luyện thành tố chất tâm lý ưu tú. Đối mặt với đột biến trước nay chưa từng có, Kiyoko Ito ý thức được cần phải hết sức bình tĩnh, đã đến thì nhất định phải dừng cảm, kiên cường đối mặt. Mềm yếu và do dự không chừng mang đến cho mình hậu quả càng thêm đáng sợ hơn.

Bởi vậy, ngay khi Kiyoko Ito dừng bước một khắc, nội tâm của cô bỗng nhiên trở nên kiên định. Kinh nghiệm đau khổ và dũng khí đột nhiên bùng phát đè nén sợ hãi và bất an trong đầu cô xuống. Nhìn thấy bộ dạng của tên khốn kia, nếu như mình không thực hiện ước hẹn là việc không có khả năng, một khi đã như vậy, cứ để cho tên khốn này nhìn đi!? Đợi đến khi thi đấu chính thức, nhất định phải đòi lại cả vốn lẫn lời sỉ nhục của ngày hôm nay. Tên khốn này chẳng qua chỉ là loại hạ lưu biết đầu cơ trục lợi mà thôi!

Sau khi nhìn thấy bộ dạng của Kiyoko Ito, Lâm Bắc Phàm hiển nhiên rất hài lòng, gật gật đầu.

Kiyoko Ito không nhúc nhích đứng yên tại chỗ, tuy rằng cô đã cố hết sức làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, nhưng không biết từ lúc nào mồ hôi đã ướt đầm nội y của cô, ở trước ngực cô nơi bộ vị nổi bật nhất, thấm ướt cả áo sườn xám bên ngoài, đã có thể mơ hồ nhìn thấy đường ngấn và hoa văn nhàn nhạt của áo ngực.

Tên nam nhân Trung Quốc đáng chết! Kiyoko Ito muốn nhắm mắt lại nhưng lại không dám, nàng sợ bản thân một khi nhắm mắt lại sẽ hoàn toàn rơi vào trong bóng tối, không còn khí lực phấn chấn trở lại, hoặc là nói, có khả năng cô sẽ không khống chế được tình cảm của mình.

- Thanh Tử tiểu thư muốn đợi đến lúc nào?

Lâm Bắc Phàm không biết thương hoa tiếc ngọc, dù sao nữ nhân trước mắt này cho rằng bản thân chẳng phải là thứ tốt đẹp gì, tại sao mình còn phải làm ra vẻ đứng đắn nghiêm trang chứ? Nếu hôm nay không thể chộc giận cô ta, mình không biết có nắm chắc đem cô ta về nước hay không!? Phải biết rằng nữ nhân này không chỉ tuyệt sắc, hơn nữa có thể giúp đỡ mình tọa trấn sông bạc trong câu lạc bộ đêm.

Kiyoko Ito mặt trầm như nước, thả áo choàng trên bờ vai xuống, lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Đó chỉ là cái đầu tiên mà thôi.

Lâm Bắc Phàm nhìn mong đợi, hán không tin hôm nay Kiyoko Ito có thể cởi sạch trước mặt mình.

Cần răng một cái, Kiyoko Ito cởi ra chiếc sườn xám màu trắng.

Trong sát na này, đôi mắt của tiểu Lâm ca giống như máy ảnh kỹ thuật số chụp lại cảnh xuân của Kiyoko Ito, để cho một khắc xuân quan của Kiyoko Ito ở trong đầu tiểu Lâm ca trở thành vĩnh hằng.

Tiểu Lâm ca nhìn thấy bắp đùi trắng nõn nở nang, bên dưới cặp đùi mê người này là đầu gối cong cong, cẳng chân cân đối và đôi bàn chân nhỏ xỏ trong đôi guốc gỗ, mà ở phía trên cặp đùi lại là một bờ mông tròn trịa vểnh cao. Một chiếc quần con loại dây bằng tơ hình chữ T quần chặt trên bờ mông khêu gợi, vô tình đem đường cong cao quý bại lộ trong không khí. Làn da trắng nõn, đường cong mê người đều chứng tỏ thân phận nữ tính của chủ nhân của chúng, mà cái quần lót tình thú chết tiệt kia càng tỏ rõ vẻ tao nhã và sự gợi cảm của vị nữ chủ nhân này. Con mẹ nó thật là một báu vật, mặc dù là nữ nhân Nhất Bản.

Ánh mắt của Kiyoko Ito cũng từ tất chân màu đen của mình từ từ di chuyển đi lên, khi dừng lại ở quần lót màu trắng bằng tơ, nước mắt cô trào ra hốc mắt. Nhắm mắt lại, đôi tay của Kiyoko Ito cầm lấy hai đầu của quần lót nhẹ nhàng kéo ra, chiếc quần lót xinh xắn buột xuống đùi nàng. Toàn bộ động tác nhanh như thiểm điện khiến cho tiểu Lâm ca trợn mắt lú cả lưỡi.

Mẹ kiếp! Tiểu Lâm ca ý thức được một cái vấn đề rất nghiêm trọng, nếu như thật sự là như vậy, nữ nhân này quả là rất không đơn giản.

Quả nhiên, Kiyoko Ito nhìn Lâm Bắc Phàm khinh thường, sau đó tay phải luồn vào trong áo sườn xám mà mình đã cởi ra. Ngay tại sát na cổ áo sườn xám bị hở ra, Lâm Bắc Phàm có thể nhìn thấy được rõ ràng bộ ngực sữa của Kiyoko Ito.

Xem nhan sắc, trắng nõn tựa ngọc, sáng loáng, trong suốt ướt át, khiến cho người ta cảm thấy cao nhã mà tươi mát, thuần khiết mà chất phác; lại nhìn hình dạng, tròn trịa mà không mất đi ôn nhu, đầy đặn mà không mất vẻ trang trọng, cao vút mà không mất đường cong, vừa nhìn đã thích, lại không thể chạm vào khiến cho người ta sinh ra một loại cảm giác chỉ cần chạm vào một cái thôi cuộc đời này sống cũng không uổng. Cái cổ áo khép hờ của bộ sườn xám không thể ngăn cản được tầm mắt của tiểu Lâm ca, ngược lại còn tôn lên đường cong mê người của cô, càng che đậy càng lộ ra.

- Lâm tiên sinh, được ăn thua chịu, hôm nay tiểu nữ đã thụ giáo, hi vọng vào vòng đấu chính thức Lâm tiên sinh đừng làm cho tiểu nữ thất vọng!

Kiyoko Ito cắn răng chậm rãi đưa tay vào trong chiếc sườn xám, khi rút tay ra mang theo chiếc áo ngực bị kéo đứt dây.

Nữ nhân này cởi ba bộ y phục, nhưng không để lộ ra lấy một điểm trước mặt mình, Lâm Bắc Phàm cảm thấy có chút hối tiếc, nhưng không có biện pháp bởi đối phương đã thực hiện xong ước định. Bất đắc dĩ Lâm Bắc Phàm chỉ có thể nhún vai, nói:

- Được rồi, mặc lại nội khố của cô đi, nếu áo ngực còn có thể mặc được cũng mang vào đi! Cô có thể vào phòng vệ sinh, ta sẽ không nhìn lên.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy nữ nhân này mình nhất định phải nghĩ cách bắt cho bằng được, nếu cô ta không mặc quần lót ra khỏi cửa, nếu chẳng may đi đứng lộ ra thì làm sao?

Kiyoko Ito hừ lạnh một tiếng, sau đó để quần lót và áo ngực xuống bàn trà trước mặt Lâm Bắc Phàm, quay người rời đi.

Kiyoko Ito tìm đến Lâm Bắc Phàm khiến cho Đường Thiết Sơn khản trương muốn chết! Thấy Kiyoko Ito ở trong phòng của Lâm Bắc Phàm gần một giờ đồng hồ sau đó rút cuộc cũng đi ra, không đợi cửa phòng đóng lại, Thiết Đầu đã lách qua người Kiyoko Ito tiến vào trong phòng.

- Lâm lão đệ, Lâm lão đệ, Kiyoko Ito này. . . á. . .

Anh bạn Thiết Đầu miệng há hốc, hai mắt đại ra nhìn chăm chăm lên mặt bàn.

- Đường tiên sinh yên tâm, trước khi vào vòng đấu chính thức, ở phương diện khí thế tôi đã dành được thắng lợi có tính áp chế.

Tiểu Lâm ca nằm trên ghế sofa, cũng không thèm liếc nhìn Đường Thiết Sơn lấy một cái, đương nhiên hẳn cũng không nhìn thấy vẻ mặt của Đường Thiết Sơn.

Đường Thiết Sơn vẫn như cũ há miệng nhưng không nói gì. Trong vòng một giờ thu phục xong một nữ nhân xinh đẹp cao ngạo, hơn nữa đối phương còn là đối thủ cạnh tranh, thậm chí còn là cừu nhân của Lâm Bắc Phàm, con mẹ nó cũng quá khoa trương rồi!!!

Sau khi hồi phục lại tinh thần, Thiết Đầu sùng bái đối với Lâm Bắc Phàm gần như không thể nào hình dung được. Nếu như trước đây hắn chỉ vừa mắt hoặc là tôn trọng Lâm Bắc Phàm thì hiện tại hắn thực sự sùng bái, kính sợ, hâm mộ còn có một chút ghen tị đối với Lâm Bắc Phàm...

- Chặc chặc chặc!

Sau khi lấy lại tinh thần, Đường Thiết Sơn không ngừng lắc đầu, nói ra lời tận đáy lòng:

- Lâm lão đệ ơi Lâm lão đệ, anh tính thời gian, lấy thời gian Bắc Kinh làm chuẩn, năm mươi ba phút! Thế nhưng trong năm mươi ba phút thời gian này chú đã sáng tạo một kỳ tích!

Lâm Bắc Phàm trong lòng mát lạnh, vội ngồi dậy nhìn quần lót và áo ngực trên bàn, xấu hổ cười nói:

- Cái này, Đường tiên sinh, không giống như anh tưởng tượng đâu, em và Thanh Tử tiểu thư thật sự là luận bàn.

Luận bàn sao? Đường Thiết Sơn mỉm cười vẻ mặt như ‘anh đã biết chú không cần giải thích’, bước nhanh đi về phía Lâm Bắc Phàm, lại nhìn lên mặt bàn, ngay khi Đường Thiết Sơn phát hiện ra áo ngực bị kéo đứt dây, lại lắc đầu, trong miệng chặc chặc thành tiếng.

Lâm Bắc Phàm hiểu rằng việc này càng tô càng đen, dứt khoát không cần giải thích.

- Nhớ lại anh năm đó cũng tự cho là phong lưu phóng khoáng, chẳng qua so với Lâm lão đệ, chặc chặc chặc.
..

Đường Thiết Sơn lại lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh Lâm Bắc Phàm cảm khái nói:

- Lâm lão đệ, Thiết Đầu anh phục chú rồi!

- Đường tiên sinh nói đùa rồi, một nữ nhân mà thôi.

Lâm Bắc Phàm chỉ có thể nhún vai, rõ ràng là thừa nhận.

- Nếu là nữ nhân bình thường, tự nhiên là không có gì phải nói đến, nhưng cô ta là Kiyoko Ito!

Đường Thiết Sơn lại nhìn cái quần lót trên mặt bàn, cảm khái vạn lần:

- Người Trung Quốc chúng ta không có hảo cảm đối với người Nhật Bản, đại đa số người Nhật Bản ở trong lòng đều khinh thường người Trung Quốc chúng ta. Kiyoko Ito là một nữ nhân Nhật Bản, vô luận là từ vẻ bề ngoài cho đến thực lực bên trong, không hề khoa trương mà nói rằng, cô ta có tư cách xem thường tuyệt đại đa số nam nhân trên thế giới này! Huống chi, chú còn là đối thủ có thể uy hiếp đến cô ta trong Đại Hội Thần Bài, càng huống chi chú còn khiến cho sự đệ của cô ta trần truồng nơi đất khách quê người. . . Nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Thấy Đường Thiết Sơn liếc nhìn mình một cái lại liếc nhìn cái quần lót của Kiyoko Ito một cái, Lâm Bắc Phàm có chút khó chịu, tiện tay thu hai đồ vật kia lại, cười ha hả, nói:

- Trong hoàn cảnh đặc biệt đều có thể phát sinh một số việc, không cần quá kinh ngạc.

- Điều này cũng xem như là một kỳ tích không thể phục chế!

Đường Thiết Sơn đột nhiên nhìn thấy cuốn sách nằm trên mặt bàn, hắn cầm lên lật lật vài trang, quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm đầy kinh hãi:

- Lâm lão đệ, bản tiếng Anh này chú cũng có thể đọc hiểu được?!

- Đường tiên sinh, ở thời đại trước rất nhiều người thích giắt một cái bút máy ở trước ngực, nhưng không phải ai cũng có thể viết chữ, rất nhiều người ngay cả cái tên của mình cũng viết không được.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, một câu nói để lộ hết thiên cơ.

Những năm tám mươi đầu những năm chín mươi, quả thực rất lưu hành tây phục, hoặc là áo sơ mi trắng giắt một chiếc bút máy đóng giả là người có học vấn, việc này Thiết Đầu hần đã làm không ít. Đường Thiết Sơn sừng sốt, bình tĩnh đại ngộ, lập tức giơ một ngón tay cái ra trước mặt Lâm Bắc Phàm:

- Vẫn là Lâm lão đệ cảnh giới rất cao, quả thực Lâm lão đệ đã vận dụng lực sát thương của một chiêu này đến cực trí rồi!

129. Chương 129: Muốn Nói Phải Nói Lời Độc Ác.

Mỗi ngành mỗi nghề đều có những hình thức hoạt động riêng, cũng có những quy tắc chơi riêng của chính mình! Trên thế giới này người chơi cờ bạc có bao nhiêu? Bao nhiêu kẻ đánh đến táng gia bại sản, bao nhiêu kẻ phát lên làm giàu chỉ sau một đêm, mấy nhà sung sướng mấy nhà sầu lo, trong chuyến đi này được nhìn thấy không ít! Đánh bạc, không chỉ có sức hấp dẫn bằng những món lợi nhuận khổng lồ, hơn nữa còn có một loại kích thích khác nữa, đây là nguyên nhân làm cho người đời trầm luân trong cơn mê muội.

Đánh bạc, sớm đã thịnh hành trên toàn thế giới, một ngành công nghiệp khổng lồ như vậy làm sao có thể không có quy tắc ngầm của riêng mình cho được? Kỳ thật, bởi vì cờ bạc có thể làm cho nền kinh tế tăng vọt cho nên ở rất nhiều nơi quy tắc ngầm của sòng bạc đã được hợp pháp hóa. Myanmar là quốc gia tiếp giáp với cùng Vân Nam, Bangladesh vân vân, sòng bạc ở những nơi này mỗi ngày đều có thể nhìn thấy không ít xe cao cấp có màn che của cán bộ chính phủ ra vào. Đương nhiên, bọn họ đánh chính là đồng tiền mô hôi nước mắt của dân chúng, thậm chí vào năm 2001, Hongkong còn công khai tổ chức một lần Đại Hội Thần Bài, đương nhiên chỉ trong khu vực Châu Á. Trong lần đại hội đầu tiên tổ chức ở Ma Cao, bằng loại hình Baccarat, thương nhân Hongkong, anh bạn Chu, đã thành công đánh bại một trăm chín mươi chín đối thủ, anh dừng đoạt được danh hiệu Thần Bài Châu Á, hơn nữa còn thắng được năm triệu đôla Hongkong tiền thưởng.

Còn như Đại Hội Thần Bài mang tính quốc tế đã được tổ chức từ rất sớm, phát động với khí thế hừng hực, cho đến hiện tại đã là lần thứ ba mươi sáu.

Đại Hội Thần Bài toàn thế giới không phải là tầm thường, có rất nhiều cao thủ đến từ khắp các quốc gia. Trên thực tế Đại Hội Thần Bài này đã có chút vượt qua thể vận hội Olympic, một khi tham dự, con mẹ nó, thật sự là liên quan đến vinh quang của dân tộc.

Mỗi quốc gia đều có tuyển thủ tham gia đại hội, nhưng càng nhiều đó là các đại phú ông đến xem đại hội, những phú ông này cũng đến từ khắp mọi nơi trên thế giới. Tới đây thứ nhất là vì muốn được nhìn thấy phong thái của Thần Bài, hai là vì tham gia đặt cược bên ngoài vòng đấu.

Thử nghĩ mà xem, một hảo thủ người Trung Quốc, cũng được xưng là một nhân vật có uy tín và danh dự, ở trước mặt rất nhiều đồng bào của mình mà thua cuộc, quả thực là rất mất thể diện, hơn nữa là việc vô cùng tổn thương đến lòng tự tôn! Càng mất thể diện chính là, Trung Quốc dân số đông đảo nhưng nhân tài đánh bài lại tỷ lệ nghịch với số dân, trước Đại Hội Thần Bài lần thứ ba mươi sáu còn không một tuyển thủ nào người Trung Quốc tiến được vào vòng bát cường (tứ kết).

Đại Hội Thần Bài lần này, các tuyển thủ Trung Quốc vốn còn ôm hi vọng liều mạng xông vào bát cường, nhưng sau khi bị nhục ở Kim Ngọc Thiên Đường tại Nam Thành, lòng tin của đám người này khuyết thiếu không ít. Có một vài kẻ đã từng gặp qua Lâm Bắc Phàm ở Kim Ngọc Thiên Đường, ở trong sòng bạc khi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm thì đều giật mình hoảng sợ, chẳng lẽ tên khốn này điên rồi? Thực sự cho rằng bằng vận may là hần muốn gì có vậy sao?

Hai mươi tên tuyển thủ đến từ khắp mọi nơi trên thế giới, ở vòng đấu loại có thể tự mình lựa chọn hình thức đánh bạc, ví dụ như xúc xắc, mặt chược, Baccarat, Texas Hold'Em vân vân, hệ thống sẽ đem đối thủ có cùng sự lựa chọn cách chơi tùy ý ghép tổ cùng đánh một trận.

Lựa chọn của tiểu Lâm ca chính là Stud Poker, cũng chính là một loại Texas Hold'Em.

Chi tiết cách chơi, xin mời các bạn đọc ở đây

Hướng dẫn cách chơi Poker Texas Hold'em

Stud Poker quy tắc để học để chơi

Sau khi nói ra bản thân định chơi cái gì, Lâm Bắc buông tay mặc kệ tất cả, đợi đến lúc thi đấu tự nhiên sẽ có người đến gọi hắn. Anh bạn Thiết Đầu hiện tại đang mở sòng ở bên ngoài vòng thi đấu, đặt cược cho Lâm Bắc Phàm tấn cấp qua được vòng thi thứ nhất.

Mặc dù vòng thứ nhất thuộc về vòng đấu loại, nhưng nơi này đều là những nhân vật lớn tiếng tầm lưng lầy cả! Cho dù là vòng thứ nhất nhưng cũng vô cùng phấn khích! Cho nên, anh bạn Thiết Đầu mở nhà cái, làm ăn đặc biệt tốt! Uhm, không kém lắm gần hai tỷ tiền đặt cược, có một tỷ chín trăm năm mươi triệu là đặt tiểu Lâm ca thua, dù sao tiểu Lâm ca là khuôn mặt lạ hoắc không có danh tiếng gì nên tự nhiên là chẳng có ai xem trọng hắn. Năm triệu mua Lâm Bắc Phàm thắng, chẳng qua chỉ là một vài tên đại lục phú hào Trung Quốc ném đi ít tiền để an ủi đồng bào mình mà thôi.

Quả thật, nếu như toàn bộ hai tỷ đặt cược này đều đặt tiểu Lâm ca thua như vậy cũng rất không thú vị!

Đường Thiết Sơn không ở đây, Trương Minh Thắng, tên mập mắt ti hí này rốt cuộc cũng có cơ hội đích thân hầu hạ Lâm Bắc Phàm. Trên thực tế, đây cũng là lần đầu tiên Trương Minh Thắng đến Las Vegas, lần đầu tiên được đi vào một sòng bạc siêu khủng bố này, sòng bạc này không phải là loại sòng bạc mà có thể tùy tiện gặp được trên các con hẻm nhỏ, mà là thiên đường nơi hạ giới, xa hoa làm người ta phát run.

Sau khi đi vào sòng bạc, nếu không có bồi bàn giúp đỡ, cho dù anh đi ở bên trong đó suốt một ngày cũng đừng mơ tưởng đi ra được!

Hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều được mở rộng tầm mắt! Chẳng qua hai người đều vô cùng ăn ý, đối với thiết kế hào hoa bên trong sòng bài chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi thôi, đối với đám nữ nhân nước ngoài da thịt như ẩn như hiện sau tà áo thì hai mắt lại tỏa hào quang. . .

Hai giờ chiều, trận đấu thứ nhất của Lâm Bắc Phàm, hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng được an bài vào trong một căn phòng lớn diện tích khoảng hai ngàn thước vuông. Số người tham gia loại Stub không ít, khoảng bốn trăm người chơi, cứ tám người ngồi một bàn, đều do hệ thống bố trí một cách ngẫu nhiên.

Ngoại trừ hai trăm tuyển thủ, trong phòng lớn còn có gần hai trăm người xem, ánh mắt của mỗi người đều tập trung trên người tuyển thủ mà mình đã đặt cược, thỉnh thoảng lại chụm đầu giao lưu với vị bằng hữu ngồi bên cạnh, bàn luận một chút cách nhìn của mình.

Hình như chẳng có ai nhìn Lâm Bắc Phàm, cho dù nhìn cũng xem như hắn không hề tồn tại.

Tiểu Lâm ca không được để ý tới.

Một hai người đồng bào ánh mắt nhìn mình cũng tràn ngập vẻ thất vọng và nuối tiếc, ngẫu nhiên có vài ánh mắt của mấy người ngoại quốc, hoàn toàn là miệt thị trắng trợn, càng nhiều là coi thường! Đây là đãi ngộ là tuyển thủ Trung Quốc tham gia Đại Hội Thần Bài thường nhận được!? Tiểu Lâm ca thực sự tức giận rồi! Dám làm nhục người Trung Quốc ta, ông mày nhất định phải cho chúng mày đẹp mắt!

Quy tắc trận đấu vô cùng đơn giản, loại trực tiếp.

Tám người, mỗi người có mười vạn tiền vốn, bốn tên đầu tiên thua sạch tiền vốn của mình bị loại khỏi vòng đấu, bốn người còn lại thắng cấp đấu vòng tiếp theo.

Tiểu Lâm ca bình tĩnh ngồi xuống trước bàn, kéo lại cà vạt, vỗ mạnh tay phát ra một tiếng 'ba'. Trương Minh Thắng tâm tư nhanh nhạy, vội vàng móc ra một điều thuốc lá châm lên đưa cho Lâm Bắc Phàm, sau đó lại cung kính lui xuống.

Vài người khinh thường liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, tên da vàng này cũng dám kiêu ngạo như vậy?

Đám người xem trong phòng lao xao một trận. Một vài người đồng bào cũng nhú mày, nếu có thực lực thì không sao, không có thực lực vậy thì quá dọa người rồi!

Trận đấu chính thức bắt đầu, Trương Minh Thắng lùi lại phía sau ba thước, đứng bên cạnh Lâm Bắc Phàm là một nữ phục vụ cao gầy, tóc vàng, da thịt mềm mại, nhiệm vụ chủ yếu là phiên dịch lời nói của Lâm Bắc Phàm sang tiếng Anh cho người chia bài.

Sau khi phát xong lượt bài úp, vòng thứ hai là bài ngựa, quân bài ngựa của Lâm Bắc Phàm là một quân Q bích. Trước mặt tám người, quân bài ngựa lớn nhất là Át tép, tên khốn đó mỉm cười, con bài chưa lật cũng lười xem, trực tiếp ném ra một ngàn tiền vốn.

Những người khác lần lượt nhìn lá bài tẩy của mình, có người buông tha, có kẻ theo cược.

Đợi đến phiên tiểu Lâm ca, hẳn ngay cả xem con bài lật cũng chẳng thèm xem, trực tiếp đẩy ra toàn bộ số tiền vốn của mình.

Mọi người đều dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Lâm Bắc Phàm, tên chim lợn này Show hand (tất tay) sao?

Chỉ là, một lát sau, vang lên tiếng cười ha hả của mọi người. Đặc biệt là đám người ngồi xem, rất nhiều người ngoại quốc không chỉ nhìn Lâm Bắc Phàm cười mà còn khi nhìn về phía người Trung Quốc đang có mặt trong phòng lớn đều lộ ra tia cười khinh thường.

- Tiên sinh, đây là Đại Hội Thần Bài, vòng thứ nhất là Show hand, vô luận là thắng hay thua, vận khí chiếm phần rất lớn. Vì đánh ra kỹ thuật và tâm lý cho nên vòng đầu tiên không đặt cược Show hand.

Mỹ nữ tóc vàng mặc dù kinh ngạc tên gà mờ Lâm Bắc Phàm ngay cả quy tắc thi đấu cũng không hiểu, nhưng vẫn rất nhiệt tình dùng tiếng Trung lưu loát giải thích cho hắn,

- Vòng thứ nhất tối đa đặt cược một ngàn, vòng thứ hai tối đa đặt năm ngàn, vòng thứ ba được đặt Show hand, tiền đặt cược cao nhất là một vạn. Tiền đặt cược toàn cục lớn nhất là một vạn sáu ngàn tiền vốn.

Phải cảm ơn tiểu Nguyệt rồi, nếu không phải cô bé này luyện hóa da mặt mình đến mức đao súng bất nhập, chỉ sợ hôm nay phải lúng túng một phen rồi! Lâm Bắc Phàm cũng không có cảm giác xấu hổ một chút nào mà rít mạnh một hơi thuốc, đặt điếu thuốc sang một bên, nhún vai nói:

- Không sao cả!

- Lão đại, bỏ qua đi, chơi với đám người này cũng không cần quá cao, chỉ cần đơn giản thắng cấp là được.

Tiểu Kim dùng truyền âm nhập mật đề nghị,

- Đợi đến khi bài của anh tốt nhất trong bàn liền chém bọn chúng.

Nữ nhân tóc vàng thấy Lâm Bắc Phàm nói không sao cả, sững sốt một lát, cười nói:

- Xin hỏi tiên sinh là cảm thấy theo cược hay là buông tha đây?!

- Show hand không được thì còn chơi cái gì nữa?

Lâm Bắc Phàm đem tiền vốn lấy trở về,

- Ván này ông không chơi.

Kế tiếp, mỗi một ván Lâm Bắc Phàm đều thả bài, cứ như vậy mỗi một ván hắn tổn thất một ngàn tiền vốn đặt cược cơ bản, sau mười sáu ván, tiểu Lâm ca đã tổn thất một vạn sáu ngàn tiền vốn.

Rất nhiều người đã bắt đầu cho rằng Lâm Bắc Phàm là một công tử ăn chơi nhiều tiền không có chỗ tiêu, cho nên mới chạy đến chỗ này quấy rối. Đám người ngồi xem trong phòng ở bên ngoài đặt Lâm Bắc Phàm thua, mỗi một người đều rộ ra vẻ tươi cười 'quả nhiên không ngoài dự liệu của ta'.

Cuối cùng, ở ván thứ mười bảy, Lâm Bắc Phàm rốt cuộc cũng nhận được nước bài lớn nhất trên toàn bàn chơi.

Tiểu Lâm ca còn không xem con bài tẩy, sau khi con bài ngựa được phát ra là át tép, cao nhất. Khi tất cả mọi người đều cho rằng tiểu Lâm ca sẽ vứt bài đi thì tiểu Lâm ca lại tròng mắt, cười nói:

- Con mẹ nó, tôi cũng có lúc lên tiếng à? Con người tôi hoặc là không nói, nếu đã lên tiếng phải thật độc ác, một ngàn.

Nói xong, tiểu Lâm ca đưa tay khua khua trong không trung.

Nữ lang tóc vàng vội vàng đi lên, đem một ngàn tiền vốn đổ vào chính giữa bàn chơi.

Quả nhiên là một tên ngu ngốc, chẳng lẽ lá bài thứ nhất rất lớn, năm cây bài tổ hợp lại cũng rất lớn sao? Huống chi người này ngay cả con bài tẩy của mình cũng chưa xem! Trong mắt của tất cả mọi người đang có mặt ở đây, ngoại trừ Trương Minh Thắng vẫn đang cười như địa chủ được mùa, những người khác đều đang chửi Lâm Bắc Phàm ngu ngốc, rất nhiều đồng bào Trung Quốc đều lắc đầu quay đi không nhìn Lâm Bắc Phàm, tên ngu ngốc này lại làm mất mặt trước đám ngoại quốc.

Sau khi bỏ ra một ngàn tiền vốn, Lâm Bắc Phàm không thèm liếc những người bên cạnh lấy một cái, cũng không thèm nhìn chiếu bạc, lại càng không nhìn xem quân bài tẩy của mình là lá bài gì. Tên khốn này quay đầu sang nhìn chăm chăm vào cô gái tóc vàng, nghi ngờ nói:

-Ồ, thoát nhìn tiểu thư rất quen mặt à nha!

Án theo quy định thì cô gái tóc vàng này không thể nói chuyện với tuyển thủ, nhưng lại không thể cự tuyệt phục vụ khách nhân, trong lúc nhất thời làm cho cô ta có chút kinh ngạc. Nhưng bằng tố chất tâm lý tốt đẹp, cô ta rất nhanh khôi phục trở lại, mỉm cười tự nhiên nói:

-Thật sao? Đây là vinh hạnh của tôi. Chỉ là lá bài thứ ba của tiên sinh đã được phát tới, còn nữa, còn cả quân bài tẩy của tiên sinh, chẳng lẽ tiên sinh không có ý định nhìn xem một chút sao?

-Nếu nhìn rồi tôi sợ rằng tôi sẽ mất đi dũng khí đặt cược, cứ như vậy, ở trước mặt cô tôi chẳng phải là đánh mất hết thể diện sao?

Phong cách của Tiểu Lâm ca biến hóa hàng ngàn hàng vạn lần, rút mạnh một hơi thuốc, sau đó xua tay, kiêu ngạo nói:

-Bài này không cần phải nhìn, chơi vậy mới kích thích. Nói với người chia bài, đến lượt tôi đặt thêm năm ngàn, còn vòng tiếp theo trực tiếp Show hand, không cần làm ảnh hưởng đến tâm tình của tôi là tốt rồi.

130. Chương 130: Người Đàn Ông Bác Học Đa Tài.

Bất kỳ phụ nữ nào cũng thích nghe người khác khen ngợi mình đẹp. Lâm Bắc Phàm ở trong loại hoàn cảnh này lại nói ra những lời to gan lớn mật như vậy, mặc dù cô gái tóc vàng cảm thấy có chút không thoải mái, nhưng trong lòng lại vui vẻ, người đàn ông phương Đông này bề ngoài thật khôi ngô sáng sủa à nha. Đường nhiên, xuất phát từ sự do dự lo lắng, cô gái tóc vàng này vẫn sử dụng một loại ngữ điệu uyển chuyển lưu loát biểu đạt ý kiến của Lâm Bắc Phàm.

Người phát bài kinh hãi liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, gật đầu sau đó liền tiếp tục bắt đầu chia bài.

-Tiểu thư là người Anh quốc hay là người Mỹ quốc vậy? Không biết tiểu thư cảm thấy thể nào đối với tác phẩm ‘Kiêu Hãnh và Định Kiến’ của Austen?

Tiểu Lâm ca tự nhiên là biết cái đạo lý học đi đôi với hành, đã biết về ‘Kiêu Hãnh và Định Kiến’ hẳn tự nhiên là phải lấy ra thể hiện mình rồi.

‘Kiêu Hãnh và Định Kiến’? Đó là tác phẩm nổi tiếng nước Anh, vừa khéo cô gái tóc vàng này là người Anh quốc, làm sao có thể không biết cho được chứ? Cô ta có chút ngạc nhiên, khẽ cười nói:

-Đó là tác phẩm nổi tiếng ở Anh quốc, chỉ là tôi cũng không hiểu biết được nhiều cho lắm.

Trong mắt của tiểu Lâm ca chợt lóe lên một tia hi vọng, rồi sau đó lại lắc đầu buồn bã nói:

-Tác phẩm này là kiệt tác của Austen, lấy cuộc sống hàng ngày làm tư liệu phản ánh nội dung và phong cách sáng tác kịch cỡm của những tiểu thuyết ướm át đang lưu hành trong xã hội lúc bấy giờ, phản ánh sinh động đời sống đô thị của Anh quốc và nhân tình thế thái bị bủa vây trong bảo thủ và bế tắc ở cuối thế kỷ mười tám đầu thế kỷ mười chín. Bức họa một xã hội phong tình trong tiểu thuyết không chỉ hấp dẫn đông

đảo người đọc vào lúc đó, cho đến tận bây giờ, vẫn khiến cho tôi yêu thích nét nghệ thuật độc đáo này. Mặc dù tôi là một người Trung Quốc, nhưng tôi lấy làm kiêu ngạo vì tôi có thể đọc được ‘Kiêu Hãnh và Định Kiến’.

Cô gái tóc vàng quả thực là rất vui vẻ, một người nước ngoài ở ngay trước mặt mình ca ngợi một tác phẩm nổi tiếng của đất nước mình, đây quả thực là một chuyện rất sáng khoái! Nếu có một người Mỹ ở trước mặt người khen ngợi nhà văn Lỗ Tắt, người cũng sẽ cảm thấy rất có hảo cảm với đối phương! Đây là vinh dự dân tộc của một người dân! Quả nhiên, cô gái tóc vàng đã thoải mái hơn rất nhiều, cho dù Lâm Bắc Phàm là một tên công tử ăn chơi cô cũng không cảm thấy chán ghét đối phương.

Đúng vậy, cũng đúng vào lúc này, không cần nhìn lắm, cũng không cần hoài nghi.

Tiểu Lâm ca lấy từ trong túi áo ra cuốn ‘Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe’ bằng tiếng Anh, tùy tiện mở một trang bên trong cuốn sách khẽ nhủ mays, dường như đang suy nghĩ điều gì đó, rất nhanh đã hoàn toàn chìm sâu vào trong thế giới văn học.

Cô gái tóc vàng liếc nhìn cuốn sách ở trên tay Lâm Bắc Phàm, giật mình kinh ngạc, người này mới vừa rồi cùng mình thảo luận về ‘Kiêu Hãnh và Định Kiến’, bây giờ lại lấy ra một cuốn ‘Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe’ bằng tiếng Anh, người đông phương này quả nhiên là chăm chỉ hơn nữa còn học rộng nữa!

- Không thể không nói bộ tiểu thuyết này cũng rất hay!

Lâm Bắc Phàm khẽ vuốt cằm, lầm bầm tự nói, đương nhiên âm lượng nắm giữ tốt vô cùng, hẳn phỏng chừng cô gái tóc vàng kia có thể nghe được.

- Đây là điểm mốc quan trọng trong của chặng đường sáng tác văn học của Daniel, đồng thời cũng là cuốn tiểu thuyết chủ nghĩa hiện thực đầu tiên trong lịch sử văn học Anh quốc. Cuốn tiểu thuyết này vừa mới ra đời đã trở nên thịnh hành ở Anh quốc, tình tiết chân thật cụ thể, thân thiết mà tự nhiên thật khiến cho người ta không thể không thích nó. Một vùng đất nuôi dưỡng giai nhân một phương, giống như tiểu thư đây. . .

Đột nhiên ý thức được sai chủ đề, tiểu Lâm ca ngay lập tức ngậm miệng lại, tiện tay lật sang một trang khác.

Không thể không nói, Lâm Bắc Phàm đã hoàn toàn chiếm được hảo cảm của cô gái tóc vàng này. Về sau cô gái tóc vàng còn muốn lo lắng về vấn đề hơn cả so với Lâm Bắc Phàm, đứng bên cạnh cổ vũ Lâm Bắc Phàm cố lên! Thậm chí, nữ nhân này đã cầu nguyện cho Lâm Bắc Phàm, cầu quân bài tẩy của Lâm Bắc Phàm có thể ngăn được cơn sóng dữ này.

Chẳng qua, bảy tuyển thủ khác ngồi cùng bàn với Lâm Bắc Phàm lại nhìn hắn không vừa mắt, tên khốn này quả thực là chẳng coi ai ra gì, lá bài tẩy cũng không thèm nhìn trực tiếp chơi Show Hand!? Hơn nữa, kẻ này một chút phẩm chất bài bạc cũng không có, tham gia Đại Hội Thần Bài thế giới lại còn mang theo một quyển sách rách để tán tỉnh em út, loại người này thật sự là kẻ bại hoại, căn bã của sông bạc! Đừng nói là bảy vị tuyển thủ này mà ngay cả người xem trong phòng không ai là không nổi giận. Nếu không phải mỗi người đều là nhân vật có uy tín và danh dự, mọi người thật sự muốn dùng trứng gà cà chua ném Lâm Bắc Phàm. Dường như mỗi một người đều mong cho Lâm Bắc Phàm sớm thua sạch sẽ rồi rút đi.

Cuối cùng, trong tám người có ba người Show Hand, tổng số tiền vốn đem đặt đã lên đến bảy vạn.

- Phải mở bài rồi.

Cô gái tóc vàng hình như không đành lòng quấy rầy Lâm Bắc Phàm đang ngao du trong biển văn học, nhỏ giọng nhắc nhở một câu.

- A. . . Mở bài sao?!

Lâm Bắc Phàm giống như từ trong thế giới văn học trở lại hiện thực, hắn cảm kích nhìn cô gái tóc vàng gật đầu, phong độ bay bay nói:

- Có thể làm phiên tiểu thư giúp tôi lật con bài tẩy không? Một cô gái xinh đẹp giống như cô đây vận may khẳng định là không kém.

Cô gái tóc vàng do dự, cô nhìn xuống bài của Lâm Bắc Phàm và bài của hai nhà khác, hai nhà này đã lật ra con bài tẩy, nếu như Lâm Bắc Phàm muốn thắng chỉ có một khả năng duy nhất, đó là con bài chưa lật của Lâm Bắc Phàm phải là con Át (A). Việc này là việc lớn, cô gái tóc vàng không dám tự tiện đụng vào con bài tẩy của Lâm Bắc Phàm, chỉ là khi nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Lâm Bắc Phàm, cô gái tóc vàng liền lấy hết dũng khí, đưa tay nhặt lên con bài tẩy đó, sau đó nhắm chặt hai mắt mở ra đặt trên mặt bàn.

Bảy tuyến thủ đều hít sâu một hơi, vận may của tên khốn này quả thực tốt đến mức khiến cho người ta ghê tởm, con bài chưa lật quả nhiên là một con át.

Sau khi nhìn thấy rõ con bài tẩy của Lâm Bắc Phàm trên màn hình lớn, đám người ngồi xem trong phòng lớn truyền đến từng trận kinh hô. Rất nhiều kẻ đặt Lâm Bắc Phàm thua dường như oán hận không thể tát một cái cho Lâm Bắc Phàm chết đi. Mà một ít kẻ mua Lâm Bắc Phàm thắng lại dở cười dở khóc.

Cảm thấy bầu không khí có gì đó không đúng, cô gái tóc vàng cẩn thận mở mắt ra nhìn, khi cô ta nhìn thấy con bài tẩy của Lâm Bắc Phàm là quân át thì bỗng nhảy dựng lên hoan hô, rồi đột nhiên cúi người xuống hôn lên trán Lâm Bắc Phàm.

- Tiên sinh, lá bài tẩy của ngài là A, chúc mừng ngài, ngài thắng rồi!

- Thật sao?

Lâm Bắc Phàm cũng giả bộ như rất vui sướng, kỳ thật tên khốn này đang buồn bực không thôi, sớm biết cô gái tóc vàng sẽ hôn mình, đáng lẽ mình phải đưa miệng lên chứ, lần này lãng phí lớn rồi.

- Ta sớm đã nói rồi, vận may của mỹ nhân nhất định sẽ không kém.

Từ đầu đến cuối Lâm Bắc Phàm không có đụng đến quân bài, cũng không hề nhìn xem quân bài tẩy, cứ như vậy mà thắng ngoại trừ vận may ra thì còn là cái gì nữa đây? Mặc dù mọi người rất không phục nhưng lúc này đã không dám mắng Lâm Bắc Phàm tinh tướng nữa, bởi vì tên khốn này một trận thắng bảy vạn tiền lời, cho dù hắn không thể trở thành người thắng với số vốn lớn nhất nhưng muốn đào thải hắn ra ngoài lại là chuyện tương đối khó khăn.

Quả nhiên, tiếp sau đó, Lâm Bắc Phàm lại giống như lúc mới bắt đầu, đặt cược liên không theo cược, mỗi một ván đều thâm hụt một ngàn tiền vốn. Rất nhiều người nghiêng rằng nghiêng lợi nhưng lại chẳng có biện pháp bắt tên Lâm Bắc Phàm này, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn và cô gái tóc vàng kia tán ngẫu.

- Thắng lợi của ván này đều là do cô cả, nếu như có thể biết được tên của cô, vậy thì rất vinh hạnh.

- Cái này hoàn toàn là vận. . . Thực lực của bản thân tiên sinh.

Cô gái tóc vàng do dự một hồi, cười nói:

- Ngài có thể gọi tôi là Carole.

- Tiểu thư Carole nhất định là đã làm việc rất lâu ở LasVegas này!? Từ vẻ mặt của tiểu thư Carole liền có thể nhìn ra được điểm này, đây là lần đầu tiên tôi đến LasVegas, sớm được nghe nói về cảnh đêm của LasVegas nên một mực muốn đi ra ngoài dạo chơi một hồi, đáng tiếc tìm không được hướng dẫn viên du lịch thích hợp.

Lâm Bắc Phàm mở hai tay ra, lắc đầu cười khổ nói:

- Bởi vì tôi có một cái nguyên tắc, tôi có thể ở trong nước mình dùng tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Đức hoặc có thể là tiếng Ả rập cũng được, chỉ cần đối phương bằng lòng tôi có thể dùng bất kỳ loại ngôn ngữ nào để nói chuyện với người nước ngoài, điều này để bày tỏ sự tôn trọng của tôi đối với bạn bè nước ngoài; nhưng ở lưu lạc ở nước ngoài, tôi chỉ nói tiếng Trung Quốc.

Trời ạ! Cho dù hắn bị loại ở ván thứ nhất cũng là bình thường, người đàn ông phương đông này là một người học rộng tài cao đến nhường nào? Carole cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng bởi vì công việc cho nên cô không thể không nhã nhặn từ chối lời mời kia của Lâm Bắc Phàm:

- Tôi thừa nhận tiên sinh quả thực là một người rất quyến rũ. Nhưng vô cùng tiếc nuối, tôi chỉ là một người phục vụ, tôi không thể có bất kỳ quan hệ ngoài công việc nào với tiên sinh.

Nhìn ra được Carole có chút tiếng nuối, bởi vì cô ta đã để lộ ra vẻ tiếc nuối trên khuôn mặt.

Lâm Bắc Phàm cũng cảm thấy có chút tiếc nuối, chẳng qua quy định cũng là do người ta định ra, chẳng lẽ không thể sửa chữa? Dù sao cũng có thời gian, không vội!

Buổi chiều thi đấu tiến hành suốt ba giờ cuối cùng cũng tuyên bố chấm dứt. Trong đó có ba tên thắng cấp, tổng tiền vốn đều vượt quá mười vạn, duy nhất tiểu Lâm ca, cuối cùng lấy gần sáu vạn tiền vốn thắng cấp đến vòng tiếp theo.

Sau khi trận đấu chấm dứt, Lâm Bắc Phàm phong độ gặt đầu với Carole sau đó cùng Trương Minh Thắng đi ra đại sảnh.

Sự ngưỡng mộ của Trương Minh Thắng đối với Lâm Bắc Phàm cũng giống như nước sông cuộn cuộn chảy mãi không ngừng nghỉ. Đặc biệt là một khắc khi Lâm Bắc Phàm rút ra cuốn sách nước ngoài nổi tiếng, tên mập mắt ti hí này ngay lúc đó hoàn toàn bị chấn động, hóa ra “phong cách” của lão đại đến trình độ như vậy? Tam quốc cổ đại có Chu Lang, quạt lông vũ vài, cười nói nhân gian. Còn lão đại của mình thì sao? Là cảnh giới gì?

Trương Minh Thắng đi theo bên cạnh Lâm Bắc Phàm, đôi môi run run không ngừng, trong lòng có hàng ngàn hàng vạn điều muốn nói nhưng trong lúc nhất thời không biết phải nói ra như thế nào. Người khác đều cho rằng lão đại chơi đùa là nhờ vận may nhưng Trương Minh Thắng biết, lão đại chơi đùa tuyệt đối là nhờ vào thực lực! Đồ thuật này là loại cảnh giới gì? Không hề khoa trương mà nói một câu, đó là cảnh giới đủ để khiến cho tất cả người đời ngưỡng vọng!!!

- Đánh. . . Ta đánh. . . Ta đánh con mẹ nó. . .

Tên mập Trương Minh Thắng mắt ti hí, mặt đỏ bừng hưng phấn.

Một số đại phú hào đến từ Trung Quốc, đám người này khi nhìn Lâm Bắc Phàm đều khẽ gặt đầu. Bất kể người thanh niên này có thể đi được bao xa, mặc kệ người thanh niên này có phải là nhờ vào vận may mà thắng cấp vào vòng tiếp theo hay không, song biểu hiện mới vừa rồi của người thanh niên này quả thật là rất hãnh diện, kể cả bọn họ cũng cảm thấy rất hãnh diện! Cho dù là có sự nghi ngờ là “hàng lởm” nhưng chỉ cần thắng, “hàng lởm” thì có sao?!

Không ít người ngoại quốc vốn nhìn Lâm Bắc Phàm không vừa mắt, đặt hấn thua, ánh mắt nhìn Lâm Bắc Phàm tràn ngập chán ghét! Tên “hàng lởm” này chẳng phải là vận may tốt một chút sao? Thắng cấp đến vòng tiếp theo cũng có nghĩa là càng yêu cầu cao về kỹ thuật học vấn, đến lúc đó, nếu như bên ngoài có kẻ mở nhà cái đặt mỳ thắng cấp, ông mỳ lại dùng một đồng tiền lớn đặt mỳ thua, chơi chết con chim lợn tinh tướng nhà mỳ!

Bên ngoài vòng thi đấu mở nhà cái cũng có quy tắc ngầm, không có mấy người dám dựa vào kinh nghiệm làm điều này, gần như tất cả mọi người đều có quan hệ với tuyến thủ mà mình đặt cược, hơn nữa còn có lòng tin tương đối với tuyến thủ có thể đi vào vòng trong, như vậy mới có thể đảm bảo bọn họ thắng tiền! Hiển nhiên, đã có người ở bên ngoài làm nhà cái đặt Lâm Bắc Phàm thắng như vậy trước đó khẳng định là đã thương lượng trước với Lâm Bắc Phàm, hơn nữa giữa hai người này tồn tại một mối quan hệ lợi hại, cùng vinh cùng nhục! Cho nên đám người ngoại quốc quyết định ở vòng tiếp theo, đặt thật nhiều vào cửa Lâm Bắc Phàm thua, chỉ cần tên khốn này thua, để xem có lỗ vốn chết tên chim lợn kia không!? Tốt nhất là vết sạch cả lộ phí quay về Trung Quốc của bọn chúng, từ LasVegas một đường xin ăn trở lại Trung Quốc . . .

131. Chương 131: Ván Này Đánh Là Vì Cô.

Vòng đấu loại thứ nhất, Đường Thiết Sơn ở bên ngoài làm cái lời được gần hai triệu, hai triệu RMB (nhân dân tệ của Trung Quốc) không phải là rất nhiều nhưng cũng đủ đem anh bạn Thiết Đầu vui sướng đến nỗi cười không khép miệng lại được. Hắn biết rằng càng vào vòng trong, đám đại phú hào đặt cược tiền càng lớn, đương nhiên bản thân mình cũng sẽ kiếm được càng nhiều! Đại đa số mọi người chắc hẳn là đặt Lâm

Bắc Phàm thua, cho dù là bản thân Đường Thiết Sơn nếu như không biết rõ gốc gác, hẳn cũng sẽ không tin Lâm Bắc Phàm này là một chú ngựa ô (ý nói yếu tố bất ngờ trong các cuộc thi đấu).

Đặc biệt là sau khi nghe Trương Minh Thắng kể lại biểu hiện của Lâm Bắc Phàm, Thiết Đầu anh bạn gần như đem Lâm Bắc Phàm trở thành thiên nhân (người trên trời).

Tình huống bất ngờ ở sòng bạc là không có nhiều, những người ngay từ đầu đặt cược Lâm Bắc Phàm thua và biết mình thua tiền, còn thật lo lắng Đường Thiết Sơn sẽ không làm tiếp nữa. Ngay khi bọn họ phát hiện ra Đường Thiết Sơn vẫn cầm cái như cũ, vẻ mừng rỡ lộ hết cả ra ngoài, đều đặt cược. Sau mười hai tiếng đồng hồ, số tiền đặt cược đã lên đến năm triệu, đương nhiên trên cơ bản là đều đặt cược Lâm Bắc Phàm bị loại khỏi vòng đấu. Nhìn bộ dạng của đám người này, quả thực là tính toán làm cho tiểu Lâm ca thua toàn bộ, một đường xin cơm trở về Trung Quốc.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, Lâm Bắc Phàm liền nghênh đón vòng thi đấu của ngày thứ hai.

Tuyển thủ tham gia Stud khoảng bốn trăm người, sau vòng đấu loại đầu tiên còn dư lại khoảng hai trăm người. Hai trăm người còn lại này, cứ tám người ngẫu nhiên ngồi vào một bàn chơi, phương pháp và quy tắc chơi không thay đổi, đều là mười vạn tiền vốn cho mỗi người, bốn người thua hết tiền vốn trước thì bị loại khỏi vòng đấu, bốn người còn lại thì thành công thăng cấp tiến vào vòng sau.

Không ít phú hào Trung Quốc khi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm xuất hiện cả đám đều gật đầu ý chào hỏi. Cho dù hôm nay tên tiểu tử này bị loại thì sao chứ, ít ra ngày hôm trước hắn đã làm cho đồng bào mở mày mở mặt! Còn như đám bạn bè quốc tế, khi nhìn thấy tiểu Lâm ca thì cả đám đều mang theo nụ cười như vui sướng trên tai họa của kẻ khác. Bọn họ rất muốn biết, khi bị loại tiểu Lâm ca còn có thể cười kiêu ngạo như thế kia nữa hay không. . .

Sau khi ngồi vào bàn chơi, Tiểu Lâm ca chẳng thèm nhìn bảy tên tuyển thủ khác lấy một cái, tự châm cho mình một điếu thuốc. Phía sau đôi mắt sâu thẳm của tiểu Lâm ca, tản mát ra vẻ u buồn hơn nữa còn mang vẻ đau thương, hẳn dường như đang trầm tư suy nghĩ.

Vì để phục vụ cho tuyển thủ càng thêm chu đáo, phàm là những tuyển thủ không bị loại, trong quá trình thăng cấp sẽ không thay đổi người phục vụ. Người phục vụ của Lâm Bắc Phàm vẫn là cô gái tóc vàng xinh đẹp gợi cảm, Carole. Trước mắt, Carole đang dùng đôi mắt to tròn nhìn tiểu Lâm ca, ngay cả thở mạnh cũng không dám, cô biết tiểu Lâm ca nhất định là đang suy nghĩ một cái gì đó rất quan trọng.

Sau một hồi, tiểu Lâm ca gật gật đầu, trên mặt lộ ra nụ cười như đã hiểu, dường như hiểu được cái gì đó, hắn quay sang nhìn Carole một cái, khẽ cười nói:

- Kỳ thật vừa rồi tôi đang tự hỏi một cái vấn đề, vấn đề này đã quẩn lấy tôi rất lâu rồi.

- Tôi biết.

Carole nhìn tiểu Lâm ca với ánh mắt nóng bỏng,

- Vấn đề đó là gì mà có thể làm khó được tiên sinh vậy?

- Mặc dù con người tôi không đòi hỏi sự hoàn mỹ, nhưng hoàn mỹ dù sao vẫn tốt, trước đây tôi luôn tự hỏi trên thế giới này rốt cuộc là có sự hoàn mỹ hay không. Ví dụ như bề ngoài của một người, tỷ như một đồ vật nào đó, tỷ như tâm linh của một con người, khi chúng ta không thể tìm ra thêm một khuyết điểm hoặc là khuyết thiếu, như vậy có phải là đã đạt đến sự hoàn mỹ rồi hay không?

Vì không để cho Carole nghi ngờ mình khoắc lác, tiểu Lâm ca quay đầu đi, giống như đang lẩm bẩm tự nói một mình,

- Trước đây ta cho rằng trên thế giới này có sự hoàn mỹ, ta cảm thấy ta không thể nào đạt tới được cảnh giới hoàn mỹ mà cảm thấy tiếc nuối! Nhưng hiện tại ta đã biết, trên thế giới này bất luận vật gì cũng không có sự hoàn mỹ! Thử nghĩ một chút, vật hoàn mỹ nhất định phải không được có bất kỳ khuyết điểm gì, nhưng sự vật ngay cả khuyết điểm cũng không có còn có thể xem như là hoàn mỹ sao?

Tên mập mắt ti hí ở bên cạnh nghiêm túc lắng nghe, trong lòng đối với lão đại sùng kính như nước triều dâng, sóng sau lại cao hơn sóng trước.

Carole tương tự cũng bị rung động mãnh liệt, người đàn ông này quả thực là rất quyến rũ, đơn giản là quá hoàn mỹ. . . Không, thế giới này không có sự hoàn mỹ! Nhưng mặc kệ thế nào đi nữa, người đàn ông này chính là hoàng tử bạch mã ở trong lòng mình. A, trời ơi, chẳng lẽ mũi tên của Cupid (vị thần tình ái) đã bắn trúng mình rồi? Chẳng lẽ mình phải theo người đàn ông này đến Trung Quốc, quốc gia phương đông cổ xưa mà thần bí đó. . .

Về phần bảy vị tuyển thủ trên chiếu bạc, mỗi người đều không thích tiểu Lâm ca, bởi vì tiểu Lâm ca từ đầu đến cuối đều không thèm nhìn bọn họ lấy một cái! Hơn nữa, càng khiến cho bọn họ cảm tức chính là, trận đấu chính thức sắp bắt đầu rồi vậy mà tên khốn này lại còn lấy ra một cuốn sách để đọc.

Đúng vậy, tiểu Lâm ca đã lấy ra cuốn ‘Cuộc phiêu lưu của Robinso Crusoe’ bằng tiếng Anh, rất thoải mái, tùy ý lật tới lật lui, làm cho người ta có một loại cảm giác như tràn trề học vấn, lại giống như một con một sách đồ dẫn.

Phong cách của tiểu Lâm ca có hàng ngàn hàng vạn bộ dạng, đám người ngồi xem ở đây dường như muốn nôn ra máu. Đám người ngoại quốc ngày hôm qua chịu thiệt trên người Lâm Bắc Phàm hận không thể đâm cho Lâm Bắc Phàm một đâm phát tiết nỗi hận trong lòng! Về phần một ít đồng bào Trung Quốc thì âm thầm sáng khoái không thôi, tên một sách này có thể phách lối đến mức này cho dù thua cũng rất là hãnh diện.

Trận đấu chính thức bắt đầu, Trương Minh Thắng lùi ra ngoài vòng ngăn cách, Carole thì tận tụy với công việc đứng ở bên cạnh Lâm Bắc Phàm.

- Được rồi, tiểu thư Carole, tôi muốn được thoải mái nói chuyện với cô.

Lâm Bắc Phàm quay sang nhìn Carole, phong độ bay bay nói:

- Chỉ có điều, xin báo với người chia bài để hắn không làm ảnh hưởng đến câu chuyện của chúng ta, chỉ cần tôi không có ý theo cuộc vậy thì mỗi một ván tôi đều lựa chọn bỏ qua. Nói một câu khó nghe là, cá nhân tôi cảm thấy nói chuyện với Carole tiểu thư còn thú vị hơn rất nhiều so với Stud.

Trời ơi! Người đàn ông phương đông này là đang tỏ tình với mình sao? Nghe nói đàn ông phương đông thì rụt rè hơn rất nhiều so với phương tây, nhưng thực tế chứng minh cũng có ngoại lệ. Mặc dù Carole rất kích động nhưng có lẽ là không muốn làm ảnh hưởng đến cuộc thi của Lâm Bắc Phàm, trên thực tế, cô cũng hi vọng Lâm Bắc Phàm tiếp tục thăng cấp. Bởi vì như vậy cô mới có cơ hội tiếp tục gặp mặt Lâm Bắc Phàm.

- Tiên sinh, tuy rằng tôi rất thích cùng ngài nói chuyện, nhưng tôi càng hi vọng ngài có thể thăng cấp tiến vào vòng tiếp theo.

- Có thể được một người phục vụ xinh đẹp giống như Carole, tôi nghĩ đây đã là thu hoạch lớn nhất trong chuyến đi đến LasVegas này của tôi. Còn như có thăng cấp vào vòng tiếp theo hay không tôi cảm thấy không quan trọng! Đương nhiên, tôi không có ý bỏ qua trận đấu.

Lâm Bắc Phàm thoáng trầm ngâm một lát, mỉm cười nói:

- Carole tiểu thư, có thể tìm một chủ đề không quá nhàm chán hay không?

Không nhàm chán? Nhất định là một cái chủ đề tao nhã! Nhưng như thế nào mới là chủ đề tao nhã đây!? Carole lo lắng chủ đề mình đưa ra cũng không vượt quá bàn chơi, trong lúc nhất thời có chút nôn nóng. Cũng may Carole cái khó ló cái khôn, nhìn thấy cuốn “Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe” trong tay Lâm Bắc Phàm, nói:

- Kỳ thật lần đầu tiên đọc cuốn “Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe”, tôi cũng rất thích.

Tiểu Lâm ca gật đầu, tiện tay chỉ vào một đoạn anh văn trên trang sách, không suy nghĩ nói:

- Ví dụ như đoạn này, nếu chúng ta tĩnh tâm trở lại thì có thể nhìn xuyên qua được mặt ngoài câu chữ mà đi vào nội tâm của nhân vật chính.

- Thật sao? Có thể nói một chút không?

Đôi mắt to của Carole chớp chớp mê người.

- “Certainly, you may try to realize. . .” Câu anh văn này có nghĩa là: “Đương nhiên, người có thể thử nhận thức một chút..”

Tiểu Lâm ca luyện tập suốt cả một đêm hôm qua, gần như đều có thể đọc lầu lầu, sau khi biểu diễn một chút trình độ Anh văn thông thạo của mình, hần lập tức mỉm cười xin lỗi, nói:

- Xin lỗi, ở nước ngoài tôi thật sự là không có thói quen nói tiếng Anh, hay là Carole tiểu thư dùng tiếng Trung phiên dịch đoạn này một chút.

Anh văn của người này quả nhiên trôi chảy! Một tia nghi hoặc còn tồn tại trong lòng Carole sớm hóa thành hư không, cô ta nhiệt tình mà lớn mật nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Đây là vinh hạnh của tôi. Đoạn văn này nếu như dùng tiếng Trung phiên dịch thì là: Tôi miên man suy nghĩ, suốt đêm không ngủ. Đến sáng sớm bởi vì suy nghĩ quá độ, tinh thần mệt mỏi mới mơ màng ngủ thiếp đi. Tôi ngủ rất ngon, sau khi tỉnh lại cảm thấy trong lòng đều yên ổn hơn trước rất nhiều so với trước đây. Tôi bắt đầu bình tĩnh suy nghĩ vấn đề trước mắt, cuối cùng đưa ra một kết luận như sau: Nếu hòn đảo nhỏ này phong cảnh xinh đẹp, sản vật phong phú, lại cách đất liền không xa thì không có khả năng không có dấu vết con người giống như tưởng tượng trước đây của tôi. Trên đảo mặc dù không có cư dân nhưng thuyền của đất liền phía đối diện thì hoàn toàn có khả năng cập bờ tới đảo này. Người trên đảo này, có khả năng là một số người có mục đích nhất định, một số có thể bị ngược gió mà đưa tới nơi này. . . Phiên dịch không tốt, xin thông cảm nhiều hơn.

Còn nói phiên dịch không tốt, cô không phiên dịch ông đây còn thật không hiểu ý tứ của đoạn này là cái gì đây! Lâm Bắc Phàm gật đầu, nhân cơ hội này bình tĩnh nhìn chăm chú vào đôi mắt của Carole, nghiêm túc nói:

- Rất tốt, xuyên qua mặt ngoài câu văn, cô có thể cảm nhận được điều gì?

Carole suy nghĩ một hồi, nghi hoặc nói:

- Tâm trạng của nhân vật chính lúc này vô cùng lo lắng, mâu thuẫn, dường như còn có một chút sợ hãi?

- Đọc nhiều suy nghĩ nhiều, cô tự nhiên có thể cảm nhận được hương vị độc đáo ở trong đó!

Tiểu Lâm ca nắm vững nguyên tắc nói nhiều tất sai sót, đối với nghi vấn của Carole không hề trả lời, hơn nữa lập tức thay đổi đề tài, cười nói:

- Rất lâu trước đây từng được nghe nói con gái của phương tây nhiệt tình hiếu khách, nếu có thể thật hi vọng có thể cùng ăn tối với tiểu thư Carole.

Những người khác đánh bạc đổ mồ hôi nhễ nhại, duy nhất chỉ có tiểu Lâm ca là trò chuyện vui vẻ, nhưng chỉ riêng về khí thế tiểu Lâm ca là vô địch!

Đám người đồng bào đối với tiểu Lâm ca đơn giản là tán thưởng, mọi người khi nhìn về phía đám người nước ngoài không khỏi thẳng lưng ưỡn ngực lên không ít! Đương nhiên bọn họ cũng mong đợi tiểu Lâm ca có thể diễn một tràng kỳ tích giống như ngày hôm qua.

Còn như đám người quốc tế, trong lòng phần nộ đã không có từ ngữ nào để diễn tả được. Nhìn tiểu Lâm ca mỗi ván đều ném đi một ngàn tiền vốn, một số kẻ thiếu chút nữa lên cơn đau tim, bọn họ thật hi vọng tiểu Lâm Ca Show Hand, mau chóng thua sạch rồi rút khỏi đây!

Về phần bảy tuyển thủ ngồi cùng bàn với tiểu Lâm ca, đối với tiểu Lâm ca đều khinh bỉ vạn lần, thật không biết loại người như vậy như thế nào lại tới tham gia Đại Hội Thần Bài, hơn nữa người này còn thắng cấp một cách kỳ tích nữa!

Cuối cùng, sau khi ném đi ba vạn tiền vốn, Lâm Bắc Phàm đợi được một cơ hội, ngay khi người chia bài muốn lấy đi bài của tiểu Lâm ca thì tiểu Lâm ca vung tay lên, nói:

- Chờ đã! Tôi đột nhiên nghĩ đến một việc, nếu hôm nay tôi thắng cấp vậy thì ngày mai tôi còn có thể nhìn thấy tiểu thư Carole xinh đẹp hào phóng mà nhiệt tình trong sòng bạc này, đúng không?!

Trong lòng Carole lại nghĩ cho dù anh không thắng cấp, sau này tôi cũng sẽ cho anh cơ hội gặp mặt! Song Carole đương nhiên vẫn hi vọng Lâm Bắc Phàm thắng cấp. Sau khi nghe Lâm Bắc Phàm nói như vậy, Carole vội vàng gạt đầu, nói:

- Đúng vậy, nếu tiên sinh có thể thắng cấp vậy đó chính là vinh hạnh của Carole! Vô cùng hi vọng Lâm tiên sinh có thể được vận may giống như ngày hôm qua.

- Nói với người chia bài, ván này mỗi lần đổi lượt tôi muốn đặt ra tiền cược lớn nhất, thắng cho đến Show Hand.

Tiểu Lâm ca từ đầu đến cuối đều không nhìn bàn bài lấy một cái, hơn nữa còn mỉm cười nhìn Carole, vô cùng lịch sự,

- Ván này đánh là vì cô.

132. Chương 132: Truyền Thuyết Bất Diệt Của Giới Bài Bạc.

Một tên ngay cả lá bài tẩy của mình từ đầu đến cuối không thèm liếc mắt lấy một cái, thậm chí ngay cả quân bài giữa trên bàn cũng không thèm nhìn, quả thực là một tên điên! Bảy tên tuyển thủ trên bàn bài bị Lâm Bắc Phàm kích nộ triệt để, vài người thậm chí còn có ý liên thủ đánh bại Lâm Bắc Phàm. Mọi người gần như muốn học máu, rốt cuộc cũng đợi được Lâm Bắc Phàm nguyện ý đặt cược, bảy tên này không khách khí theo cược, dường như muốn nói cho Lâm Bắc Phàm biết đàn ông là như thế nào. Tiền vốn trên bàn rất nhanh liền vượt qua con số sáu vạn.

Đương nhiên, nếu như quả thật bị Lâm Bắc Phàm làm cho tức giận lú lẫn đầu óc thì là không có khả năng! Cuối cùng khi Show Hand có vài người cảm thấy mình không có cơ hội liên buông tha. Bao gồm cả Lâm Bắc Phàm, cuối cùng có bốn người Show Hand, tiền vốn trên bàn chơi đã vượt quá mười vạn. Vốn là không có một màn điên cuồng như vậy nhưng Lâm Bắc Phàm quá tinh tường, vài kẻ có bài tốt tự nhiên đều muốn hung hăng thắng tiểu Lâm ca một trận.

Đám người ngoại quốc đặt cược Lâm Bắc Phàm thua, một đám đã bắt đầu hớn hờ. Đương nhiên nói không khản trương chút nào cũng đều là giả, bởi vì quân bài tẩy của tiểu Lâm ca không một ai biết. Chỉ là, tiểu Lâm ca muốn thắng cơ hội rất rất nhỏ.

Một số đồng bào Trung Quốc cả đám trong lòng đều cổ vũ tiểu Lâm ca cố lên, ngày hôm qua vận may lớn nhưng nếu hôm nay vận may cũng lớn thì sao!?

Sau khi mọi người lật quân bài tẩy lên, ba tên khốn Show Hand thì có đến hai tên hừ lạnh vứt bỏ lá bài tẩy của mình. Tên dành được thắng lợi dùng ánh mắt xem thường nhìn tiểu Lâm ca, trong lòng thầm nghĩ đợi cây bài tẩy của mày lật lên rồi tao nhìn xem mày còn tinh tường được nữa không!

- Carole tiểu thư có thể giúp tôi lật con bài tẩy lên không?

Sống chết trước mắt mà thần thái của tiểu Lâm ca vẫn y như cũ rất có phong cách.

Carole sửng sốt, đưa cánh tay ngọc thon dài run rẩy cầm lên con bài tẩy của Lâm Bắc Phàm, lật lên một góc lập tức nhắm chặt hai mắt lại. Sau khi khôi phục lại bình tĩnh, Carole lại một lần nữa mở mắt, chậm rãi lật ra một góc của con bài tẩy.

- A. . . !

Carole kinh hãi hô một tiếng, miệng há hốc hình chữ O.

- A. . . ! Gần như tất cả người đang ngồi xem trong phòng, thông qua màn hình lớn sau khi nhìn thấy rõ con bài tẩy của tiểu Lâm ca đều kinh hãi hô lên thành tiếng.

- A. . . !!!

Tiểu Lâm ca lấy tay che miệng mình lại, bộ dạng vô cùng kinh ngạc mà vô tội, khiếp sợ thật lâu, hần quay sang nhìn Carole lạc giọng nói:

- Carol, cô xác định đây là quân bài tẩy của tôi sao? Chẳng lẽ tôi thắng rồi?

- Đúng vậy, tiên sinh, đó chính là quân bài tẩy của ngài, chúc mừng ngài, ngài đã thắng!

Carole cầm lấy quân bài đẩy ra, hai bàn tay nắm chặt, một lát sau đột nhiên ôm lấy cổ Lâm Bắc Phàm, đôi môi khẽ gợi cũng thuận theo đó đưa tới.

Đã có kinh nghiệm của ngày hôm qua, tiểu Lâm ca rút cuộc không thiết thời nữa, thời điểm và phương vị ngẩng đầu lên vô cùng chính xác, khi đôi môi của Carole đưa đến không sai không lệch vừa vạm hôn lên môi của tiểu Lâm ca.

Người chia bài lắc đầu, vận may của người thanh niên này quả thật là quá tốt! Vô địch rồi!

Bảy tuyển thủ, mỗi một người ánh mắt rưng rưng đau xót nhìn Lâm Bắc Phàm, tên cận bã này dựa vào cái gì mà vận may lại tốt thế? Nên biết rằng ván này hắn thắng hơn mười vạn tiền vốn, tổng số tiền vốn của hắn đã lên đến hơn mười sáu vạn. Nếu mỗi ván tiếp theo hắn đều thua một ngàn tiền vốn phỏng chừng tên khốn này theo đến ván cuối cùng cũng sẽ không bị đào thải khỏi cuộc đấu.

Đám người đã đặt cược cho Lâm Bắc Phàm thắng, mỗi một người đều kích động máu nóng sôi trào, đây không phải là vấn đề về tiền mà là vấn đề về thể diện! Về phần đám người đặt cược Lâm Bắc Phàm thua, tên nào tên nấy sắc mặt tái xanh, gần như có một loại kích động muốn ném Lâm Bắc Phàm ra ngoài dùng súng bắn chết.

Kế tiếp Lâm Bắc Phàm quả đúng là bộ dạng cũ, mỗi một ván lại thua một ngàn, kéo dài đến ván cuối cùng thuận lợi thắng cấp.

Lần đầu tiên có thể nói là ngẫu nhiên, nhưng lần thứ hai nói là trùng hợp thì có chút gượng gạo! Bởi vì tiểu Lâm ca liên tục dựa vào vận may thắng hai vòng liên tiếp, tên tay mơ này bắt đầu dần dần trở nên nổi tiếng! Mọi người khi nhìn thấy tiểu Lâm ca thì đều chỉ chỉ trỏ trỏ.

Thậm chí rất nhiều tuyển thủ còn đặc biệt liếc nhìn tiểu Lâm ca. Tiểu Lâm ca nhân vật này nhất thời trở thành người được đồng bào đến tham gia cá cược bên ngoài vòng đấu ca tụng. Chỉ là có quy củ ngăn cản cho nên không ai có thể biết được tư liệu và tình hình cụ thể của tiểu Lâm ca.

Một lần, hai lần vận may lớn, cũng không nói gì nhưng khi tiểu Lâm ca liên tục thắng cấp, cuối cùng đạt được danh hiệu ‘thế giới Stud nhị thập cường’ (top 20 thế giới môn Stud) tiến nhập vào vòng thi đấu chính thức thì cả sòng bạc hoàn toàn sôi trào lên, tiểu Lâm ca người đàn ông phương nam đã trở thành truyền kỳ của đồ giới (giới bài bạc).

Cô phục vụ Carole đã yêu thích Lâm Bắc Phàm thật sâu. Cô thật sự không có cách nào hình dung được sự rung động mà Lâm Bắc Phàm đã gây ra cho cô! Trong mắt của Carole, người đàn ông này với vận may tốt đến mức không thể tin được đã tiến vào vòng thi đấu chính thức. Chỉ là, sau khi tiến vào vòng thi đấu chính thức cũng có nghĩa là Carole nói lời từ biệt với Lâm Bắc Phàm, bởi vì thi đấu chính thức và thi đấu vòng loại là hai cấp bậc hoàn toàn khác nhau, Carole không thể tiếp tục phục vụ.

Không một ai nghi ngờ tiểu Lâm ca, kẻ nào cũng đều phát điên với vận may của tiểu Lâm ca. Vô luận là đi đến chỗ nào cũng có thể nghe được người khác thảo luận về một người đàn ông phương đông, một người có học vấn văn học vô cùng hùng hậu.

Toàn bộ sòng bạc cũng rung động! Thông qua băng ghi hình nghiên cứu nhiều lần tất cả điểm bất thường của tiểu Lâm ca ở vòng đấu loại, mọi người nhất trí quyết định tiểu Lâm ca không có vấn đề, cũng không tồn tại khả năng nào! Nhưng nếu nói chỉ là vận may, nói ra ai tin?

Sòng bạc nơi diễn ra Đại Hội Thần Bài cũng có thể từ trong đó thu hoạch được món lợi lớn! Loại trừ đám tuyển thủ phải giao nộp tiền bảo đảm, người xem nếu muốn đi vào sòng bạc xem thi đấu đều phải mua vé vào cửa, giá cả của vé vào cửa này còn đắt hơn cả giá vé xem ngôi sao nổi tiếng biểu diễn! Còn mở nhà cái bên ngoài vòng thi đấu, án chiếu theo quy tắc ngầm, bất kỳ người nào ở bên ngoài vòng đấu mở nhà cái đều phải chia năm phần trăm lợi nhuận đưa cho sòng bạc gọi là tiền bo.

Tiểu Lâm ca, một người đàn ông phương Đông đi đến chỗ nào là loạn chỗ ấy, đến ngay cả giám đốc điều hành (CEO) của sòng bạc cũng ngồi không yên. Điên rồi, người đàn ông phương đông này quả thực là điên

rồi, trong này có thể ẩn dấu cơ hội buôn bán cực lớn, cơ hội kiếm tiền không thể bỏ quá được! Nếu tiểu Lâm ca có thể tiếp tục “bất thường” như vậy, cơn sóng kích động đã được tạo ra sẽ tiếp tục tăng lên, cảm xúc của người xem cũng sẽ càng dâng cao. . .

Đồng dạng điên cuồng còn có anh bạn Thiết Đầu. Đoạn thời gian này anh bạn Thiết Đầu làm nhà cái đã lãi được bốn triệu RMB. Đó mới chỉ là thi đấu vòng loại, đợi đến khi thi đấu chính thức, không biết chuyện gì sẽ xảy ra?! Anh bạn Thiết Đầu là lão đại Nam Thành, ở trong nước cũng thuộc hàng tai to mặt lớn, nguồn vốn kinh tế cũng không nhỏ, hẳn đã sai đám thủ hạ chuẩn bị rất nhiều tờ rơi để tuyên truyền cho tiểu Lâm ca.

Nội dung chính là: Bất ngờ! Một người đàn ông phương đông, màn trình diễn kỳ tích của vận may cuồng nhân, anh ta thật sự có thể đánh đầu thắng đó, không gì ngăn cản nổi hay sao!??

“Bất ngờ nói tiếp bất ngờ! Người đàn ông bất thường, vì sao mỗi lần tham gia thi đấu đều mang theo một cuốn ‘Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe’ bằng tiếng Anh? Chẳng lẽ hẳn ngoại trừ là cuồng nhân vận may ra còn là một học giả kiến thức văn học kinh người?”

“Bất ngờ, bất ngờ càng thêm bất ngờ!!! Một người đàn ông giống như một câu đố đã tiến nhập vào vòng thi đấu chính thức, liệu anh ta có thể tiếp tục giống như ở vòng đấu loại nữa hay không, dùng ánh mắt u buồn, thái độ cao ngạo khiến cho từng đối phủ một thuần phục? Kế tiếp là con đường bất thường của anh ta!!!”

Anh bạn Thiết Đầu ngay cả nằm mơ cũng cười, mặc dù tiền đối với hắn mà nói chỉ là vấn đề về con số, nhưng làm một thương nhân đối với những con số có một loại mẫn cảm trời sinh, hắn sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể khiến cho những con số này trở nên lớn hơn! Anh bạn Thiết Đầu tính toán, án chiếu theo tình hình hiện tại phát triển đi lên, chuyến đi LasVegas này ít nhất có thể mang lại cho mình hai trăm triệu RMB.

Trong lúc anh bạn Thiết Đầu đang nằm mơ giấc mơ vĩ đại thì người quản lý đứng đầu của sòng bạc đã tìm đến cửa.

Thiết Đầu cho dù có cứng hơn nữa cũng không dám đắc tội với giám đốc điều hành (CEO) của sòng bạc. Mặc dù hắn có dự cảm đối phương đến tìm mình chắc chắn là không có chuyện gì tốt đẹp cả, nhưng vẫn phải kiên trì gặp mặt đối phương.

Giám đốc điều hành của sòng bạc William Thomas đồng thời là hội trưởng của hiệp hội cờ bạc LasVegas. Tên khốn này là người mỹ, thân hình cao hơn, hơn năm mươi tuổi. Đương nhiên, nếu như đùa bốn khí thế, Thiết Đầu còn không đến mức thua cho lão ta, chỉ là ở LasVegas này Thiết Đầu không thể không khiêm nhường một chút, chính mình đến nơi này là để kiếm tiền, không phải là để tranh đấu.

- Thomas tiên sinh, không biết tìm tôi có điều gì cần chỉ giáo đây?

Thiết Đầu quyết định lấy tĩnh chế động, lấy bất biến ứng vạn biến.

Thomas ngồi xuống ghế sa-lon bên cạnh, cười nói:

- Được nghe đại danh của Đường tiên sinh đã lâu, hôm nay vừa gặp quả nhiên danh bất hư truyền!

Vô sự hiển ân cần, phi gian tức đạo! (không việc gì mà tỏ vẻ ân cần, không là gian tặc thì cũng là trộm cướp)

Đường Thiết Sơn cười lên ha hả, nói:

- Thomas tiên sinh khách khí rồi, Đường mỗ không thích khách sáo, có việc gì mời nói thẳng.

- Nếu đã như vậy tôi đây cung kính không bằng tuân lệnh.

Thomas cũng là một tên chim lợn lợi hại, tiếng Trung nói ra vô cùng lưu loát.

- Đường tiên sinh và Lâm tiên sinh tập kích bất ngờ LasVegas, lúc mới đầu khiến tôi cảm thấy vô cùng bất ngờ. Nhưng hiện tại, tôi không thể không bội phục sự dũng cảm và mưu trí của Đường tiên sinh. Chẳng lẽ ngài cứ như vậy tin tưởng vào vận may của Lâm tiên sinh sao?

Làm giám đốc điều hành của sông bạc, Thomas tự nhiên là có tư liệu về Đường Thiết Sơn và Lâm Bắc Phàm. Lão ta sẽ không tiết lộ tư liệu này cho bất kỳ kẻ nào khác.

- Đánh bạc, từ bên ngoài nhìn vào đúng là vận may chiếm phần rất lớn, vì sao ta không tin tưởng?

Thomas khẽ nhủ mày, trịnh trọng nói:

- Đường tiên sinh, nói một câu khó nghe là, nếu như ngài và Lâm tiên sinh một đường vượt quan ải chém tướng đều dựa vào vận may, chỉ sợ không có bất kỳ người nào có thể tin phục được. Đường tiên sinh không có ý nghi ngờ Lâm tiên sinh, tôi chỉ là nhìn việc luận việc, điểm này còn hi vọng Đường tiên sinh không nên hiểu lầm.

Phì, đừng nói là lão già lông lá mày không tin mà ngay cả tao cũng không tin, nhưng không tin thì có thể thế nào? Kệ mẹ nó, ông đây chỉ để ý đến việc kiếm tiền, đó mới là vương đạo! Đường Thiết Sơn chép chép miệng, nói:

- Điều này sợ rằng tôi không thể cho ngài một câu giải thích hài lòng được.

Thomas cười sang sảng, nói:

- Đường tiên sinh hiểu lầm rồi, tôi không phải là đến chất vấn nghi ngờ điều gì, lại càng không đòi hỏi phải giải thích! Ngài nói rất đúng, đánh bạc, từ bên ngoài nhìn vào vận may chiếm rất lớn. Đường tiên sinh có lòng tin như vậy đối với Lâm Bắc Phàm, sông bạc chúng tôi cũng tin tưởng vào vận may của Lâm tiên sinh, càng tin tưởng vào sự quyết đoán của Đường tiên sinh.

- Nếu được như vậy thì còn gì tốt hơn nữa, Thomas tiên sinh đã ăn uống gì chưa? Hôm nay tôi. . .

Thomas khoát tay ngắt lời Đường Thiết Sơn, thản nhiên nói:

- Lần này tôi tới đây là muốn tìm Lâm tiên sinh nói chuyện.

- Có ý gì đây?

Đường Thiết Sơn cảnh giác nhìn Thomas.

- Trung Quốc có một câu tục ngữ: Thiên hạ thịnh vượng đều vì lợi ích đến; Thiên hạ rối loạn đều vì lợi ích đi! Tôi đến đây đương nhiên là vì lợi! Lâm tiên sinh là một ẩn số, nếu như vận may của anh ta thật có thể tiếp tục đi tới, chúng tôi không hi vọng Lâm tiên sinh chỉ dừng lại ở chức quán quân của Đại Hội Thần Bài lần thứ ba mươi sáu, chúng tôi có lòng tin làm Lâm tiên sinh trở thành một thần bài chân chính của đồ giới, để cho anh vĩnh viễn trở thành một truyền thuyết bất diệt bên trong đồ giới!

133. Chương 133: Anh Ta Đọc Không Phải Là ‘cuộc Phiêu Lưu Của Robinson Crusoe’.

Thần bài hay không thần bài, truyền thuyết hay không truyền thuyết Thiết Đầu đề không quan tâm, điều duy nhất mà hắn quan tâm đó là bản thân có thể thu được lợi ích gì! Suy nghĩ một hồi, Đường Thiết Sơn vội ho khan một tiếng, nói:

- Điều này, Thomas tiên sinh, có thể ngài còn không biết tính tình của Lâm tiên sinh, cậu ta là người thanh tâm quả dục không màng danh lợi, lần này cậu ta tới tham gia Đại Hội Thần Bài là do tôi lừa gạt đến. Tôi đã dễ dàng kết quả của Đại Hội Thần Bài lần này lên thành niềm vinh quang của dân tộc.

- Đường tiên sinh là một thương nhân, tôi làm như vậy kết quả chủ yếu vẫn là hai bên cùng thắng! Tôi đã tính toán một chút, nếu như dựa theo phương hướng cũ tiếp tục làm tới, cuối cùng Đường tiên sinh có thể thắng tới tay ước chừng ba mươi triệu đô la mỹ, con số này quả thật là một con số khiến người ta rất động lòng. Nhưng nếu như Đường tiên sinh và Lâm tiên sinh cùng hợp tác với chúng tôi, tôi cam đoan chúng ta thu lợi tuyệt đối không dừng lại ở con số đó.

Thomas cũng không vội một chút nào bởi vì hắn biết muốn làm cho Đường Thiết Sơn hợp tác với mình cần phải đưa ra đủ lợi ích.

Quả nhiên, Đường Thiết Sơn hít sâu một hơi, nói:

- Ý tứ của Thomas tiên sinh là?

- Sòng bạc của chúng tôi phá lệ tạo thế cho Lâm tiên sinh, nhưng nếu như Đường tiên sinh ở bên ngoài phòng đấu mở cá độ với số tiền cá cược vượt quá năm mươi triệu đô la mỹ vậy thì chúng tôi muốn lấy ba mươi phần trăm lợi nhuận; Nếu như lợi nhuận mà Đường tiên sinh thu được không vượt quá năm mươi triệu đô la mỹ, chúng tôi một phần cũng không lấy, năm phần trăm tiền boia cũng không lấy.

Thomas tiên sinh bộ dạng của một lão cáo già, cười nói:

- Đường tiên sinh, tôi là một người có lòng tham rất lớn, hoặc là không ăn, đã ăn phải ăn cho bằng no!

- Không thành vấn đề!

Cục diện hai bên cùng thắng, Đường Thiết Sơn không nói hai lời mở miệng đáp ứng.

- Nhưng đây không phải là vấn đề nhỏ, tôi không hi vọng xuất hiện bất kỳ điều gì ngoài ý muốn, cho nên tôi vẫn hi vọng có thể được nói chuyện với Lâm tiên sinh.

- Cái này thì không cần, nói chuyện với tôi cũng được rồi, chuyện của cậu ta tôi có thể làm chủ.

Đường Thiết Sơn lo lắng sau khi Thomas gặp mặt Lâm Bắc Phàm xong sẽ một cước đá văng mình đi, hai người bọn họ đạt thành hiệp nghị cùng hợp tác cùng nhau kiếm tiền.

Thomas lắc đầu, trịnh trọng nói:

- Rất xin lỗi! Tôi phải có được cái nhìn sơ bộ về Lâm tiên sinh, chủ yếu là vì xác định một chút kỹ thuật của Lâm tiên sinh. Hi vọng Đường tiên sinh có thể hiểu được, tôi đang lấy danh dự của sòng bạc ra đặt cược, tôi không được thua!

- Ngài muốn biết điều gì? Hỏi tôi là được.

Vấn đề thuộc về nguyên tắc, Thiết Đầu sẽ không nhượng bộ.

- Điều này... Đường tiên sinh thực hiểu rõ về Lâm tiên sinh sao?

- Đâu chỉ hiểu rõ không thôi!?

Đường Thiết Sơn cũng biết nói khoác, mặc dù nói khoác không nhiều, hắn bình tĩnh liếc nhìn Thomas một cái, thản nhiên nói:

- Ngài có biết quan hệ giữa tôi và Lâm tiên sinh là gì không? Nếu như tôi không có đủ lý do tin tưởng Lâm tiên sinh, ngài cho rằng tôi sẽ mạo hiểm tán gia bại sản làm nhà cái mở cá độ sao? Tôi không ngại nói cho ngài biết, cậu ta là con rể của tôi.

- Hóa ra là như vậy!?

Thomas như giật mình bừng tỉnh, sửng sốt một hồi, vội mỉm cười gật đầu nói:

- Tốt! Tôi sẽ phác thảo một phần về hiệp nghị hợp tác giữa chúng ta, cũng sẽ bắt đầu tạo thế cho Lâm tiên sinh, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ.

- Vui vẻ vui vẻ, đúng rồi, Thomas tiên sinh, có một sự kiện làm cho tôi cảm thấy phiền não.

Đường Thiết Sơn mặt mày ủ rũ, cười khổ nói:

- Con rể tôi ở vòng đấu loại đã xây dựng nên một tình hữu nghị sâu đậm với người phục vụ, Carole tiểu thư, của ngài. Cậu ta không chỉ một lần tìm tôi nói về vấn đề này, nhưng tôi cho rằng điều này liên lụy đến nguyên tắc của sòng bạc... Là như thế này, cậu ta yêu cầu khi thi đấu chính thức vẫn để cho Carole phục vụ, tôi biết yêu cầu này có chút không hợp lý nhưng vì không làm ảnh hưởng đến tâm tình của cậu ta mà làm ảnh hưởng đến sự phát triển bình thường của cậu ta, tôi hi vọng Thomas tiên sinh có thể nghiêm túc suy nghĩ một chút về vấn đề này.

Carole tiểu thư? Một người phục vụ của sông bạc? Tình hữu nghị sâu đậm?

Thomas tiên sinh hí hóp mắt lại, như có điều suy nghĩ.

.....

Sau khi Thomas chào từ biệt Đường Thiết Sơn, lập tức phác thảo hiệp nghị, hơn nữa còn tập hợp tất cả nhân vật đầu não của hội cờ bạc lại một chỗ, vô luận dùng biện gì nhất định phải tận hết khả năng tạo thế cho Lâm Bắc Phàm.

Tạo thế, không gì khác chính là tuyên truyền.

Đường Thiết Sơn ở nước ngoài có thể làm ra mấy tờ rơi phát đi đã là rất tốt rồi! Thomas thì khác, làm giám đốc điều hành của Đại Hội Thần Bài lần này, lão ta có rất nhiều đặc quyền, làm hội trưởng hội cờ bạc LasVegas, lão ta có thực lực rất mạnh!

Vào buổi tối, hành động tạo thế cho Lâm Bắc Phàm lập tức được triển khai với khí thế hừng hực.

Tờ rơi thì không cần phải nói, gần như tất cả khách nhân của sông bạc bao gồm cả người phục vụ, người làm công tác vệ sinh cũng đều lấy được một tờ quảng cáo tuyên truyền tạo thế của Lâm Bắc Phàm. Trên đó miêu tả sinh động như thật kỳ tích quá quan trọng của Lâm Bắc Phàm.

Sông bạc có rất nhiều khu vực buôn bán quảng cáo, tất cả đều đổi thành quảng cáo tuyên truyền tạo thế cho Lâm Bắc Phàm.

Tại lối vào của sông bạc, trên một tấm bảng quảng cáo diện tích không dưới hai trăm thước vuông là hình ảnh cao lớn mê người của tiểu Lâm ca. Tiểu Lâm ca trong bức ảnh đang ngồi trên bàn chơi bài, một tay chống cằm, trước mặt đặt một cuốn ‘Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe’ bằng tiếng Anh, trải qua photoshop chỉnh sửa, nụ cười hèn mọn và thần thái vô sỉ trên khuôn mặt tiểu Lâm ca đã bị xóa sạch thay vào đó chỉ có nét suy tư, tĩnh lặng, phong cách, còn có một chút u buồn nhân nhạ. Bên cạnh bức ảnh là một hàng chữ lớn màu đỏ hiện ra vô cùng bắt mắt: Anh ta đọc không phải là “Cuộc phiêu lưu của Robinson”, là sự cô đơn!

Ngoại trừ quảng cáo ở cửa ra vào ra, bên trong sông bạc tùy ý cũng có thể nhìn thấy quảng cáo tuyên truyền cho tiểu Lâm ca. Toàn bộ sông bạc trở nên sôi sục!!!

Một tuần lễ kịch liệt thi đấu, tuyển thủ được tiến vào vòng đấu chính thức mỗi người gần như kiệt sức, đều nắm chặt thời gian nghỉ ngơi dưỡng sức chuẩn bị trạng thái tốt nhất để nghênh đón vòng thi đấu chính thức. Duy chỉ có tiểu Lâm ca là vẫn như cũ, ăn ăn uống uống. Chẳng qua cũng có một việc làm cho tiểu Lâm ca rất thất vọng, bản thân đi tìm Thiết Đầu nói mấy lần về chuyện của Carole, như thế nào vẫn chưa được giải quyết? Chẳng lẽ Thiết Đầu cũng không có biện pháp lay động nửa điểm quy tắc của Đại Hội Thần Bài? Xem ra tiếc nuôi, tiếc nuôi rồi. . .

Hai ngàn tuyển thủ sau khi trải qua đấu loại chỉ còn hai trăm người tiến vào vòng đấu chính thức.

Vòng thi đấu chính thức được tổ chức ở phòng lớn, có sức chứa khoảng năm ngàn người xem, ban đầu giá vé vào xem là tám trăm đô la nhưng bởi vì chú ngựa ô tiểu Lâm ca, đã chấn động cả sông bạc, hơn nữa hoạt động tạo thế cho tiểu Lâm ca của sông bạc cũng thu được hiệu quả rất rõ rệt, cho nên khi thi đấu chính thức, Thomas nắm lấy thời cơ không chút do dự tăng giá vé vào lên đến hai ngàn đô la Mỹ! Nếu như bán hết, một trận so tài chỉ riêng tiền vé đã mang về cho sông bạc một món lời lớn, mười triệu đô la!

Nhìn khắp sông bài, rất nhiều người không biết thần bài của lần trước là ai, rất nhiều người không biết Thomas là ai, nhưng không ai là không biết tiểu Lâm ca. Hơn nữa, chủ đề sau mỗi cuộc ăn uống no say của mọi người đều là tiểu Lâm ca.

Đương nhiên, tiểu Lâm ca không hề hay biết những điều này. Hấn đến LasVegas một là vì thỏa mãn nhu cầu tiền tài của tiểu Kim; hai là vì mượn cơ hội này đóng đinh Liêu Thiên Cửu; ba là vì chuẩn bị cho mình một khoản tài chính khả quan; cuối cùng, đó là nhìn sự muội của Fukawa, Kiyoko Ito, xem có biện pháp nào mang cô ta về nước hay không.

Tiểu Lâm ca từ trước đến giờ chưa từng nghĩ tới phách lối, sở dĩ hấn phách lối chỉ là vì tẩy sạch ánh mắt của đám người ngoại quốc.

Buổi chiều, chính là trận thi đấu đầu tiên của Lâm Bắc Phàm. Bởi vì không có Carole phục vụ cho mình cho nên tiểu Lâm ca cũng không muốn mang theo cuốn ‘Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe’ ra ngoài, hẳn cảm thấy bản thân mấy ngày liên tiếp khổ tâm biểu diễn toàn bộ như nước đổ về đông.

- Lâm lão đệ, Lâm lão đệ. . .

Đường Thiết Sơn trong tay cầm một quyển sách, vẻ mặt hứng phấn:

- Buổi chiều không cần mang ‘Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe’ đi thi đấu, trải qua suy nghĩ cẩn thận tôi cho rằng chú nên mang cuốn ‘Tội ác và Hình phạt’ bằng tiếng Nga này đi!

Kỳ thật, chuyện này nào phải là kết quả của Đường Thiết Sơn sau khi suy nghĩ cẩn thận? Đó là sau khi thảo luận tỉ mỉ, bên phía sông bạc đã đề cử đến cuốn sách này.

Tác giả của ‘Tội ác và Hình phạt’ là Mikhailovich Dostoevsky, người này là tác gia chủ nghĩa hiện thực phê phán nổi tiếng của nước Nga. ‘Tội ác và Hình phạt’ là một bộ tiểu thuyết triết lý xã hội trác việt. Tiểu thuyết thành công phản ánh các phương diện cuộc sống sau cuộc cải cách chế độ nông nô, phát triển tư bản chủ nghĩa ở nước Nga, nghiên cứu thảo luận những vấn đề triết lý xã hội như nghèo đói và phạm tội. Nhưng tiểu thuyết cũng bộc lộ ra toàn bộ mâu thuẫn trong thế giới quan của tác giả. So với cuốn tiểu thuyết ‘Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe’ mà nói, ‘Tội ác và Hình phạt’ có vẻ như càng thần bí và tao nhã hơn một chút.

- Carole cũng không tiếp tục phục vụ tôi, cái gì mà tội với chả phạt, tôi không cần.

Lâm Bắc Phàm không kiên nhẫn khoát tay.

- Ha ha, trải qua can thiệp kịch liệt của anh với phía sông bạc, rốt cuộc bên phía sông bạc cũng đưa ra nhượng bộ, chỉ cần anh chỉ ra năm triệu đô la Mỹ, bọn họ liền phá lệ cho Carole tiến vào khu vực thi đấu chính thức phục vụ cho chú, cho nên chú nhất định phải mang cuốn ‘Tội ác và Hình phạt’ này.

Thiết Đầu hơi nhú mày, tiếp tục nói:

- Chẳng qua, năm triệu đô la Mỹ này, chúng ta có nên. . .

Tiểu Lâm Ca nhận lấy cuốn ‘Tội ác và Hình phạt’ cười lạnh:

- Anh muốn phá hỏng tâm tình lúc này của em sao?

- Nói cái gì đây? Chú hiểu lầm ý tứ của anh rồi, Đường mỗ anh lại là loại người tính toán chi li vậy sao? Năm triệu đô la Mỹ này, về sau không cần nói trước mặt anh!

Đường Thiết Sơn vỗ vỗ bả vai Lâm Bắc Phàm:

- Anh chờ mong vào biểu hiện hoàn mỹ của chú!

.....

Buổi chiều khi đi vào sông bạc, Lâm Bắc Phàm vừa khéo nhìn thấy Kiyoko Ito. Bởi vì tất cả mọi người đều tham gia thi đấu chính thức, cho nên tất cả được an bài vào cùng một khu vực thi đấu, thời gian hai người đi vào sông bạc không chênh lệch nhau lắm, vừa khéo tình cờ gặp nhau.

Kiyoko Ito lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Lâm Bắc Phàm. Cô ta sẽ vĩnh viễn không quên chuyện đã xảy ra ở khách sạn MGM đêm hôm đó, nó đã trở thành mối sỉ nhục suốt đời Kiyoko Ito. Nếu như không thể rửa sạch, cô sẽ hổ thẹn cả đời! Đương nhiên, Kiyoko Ito cũng biết Lâm Bắc Phàm đang nổi tiếng nhưng cô có tự tin tuyệt đối bởi vì cô có tuyệt đối thực lực.

Lâm Bắc Phàm ngược lại rất hào phóng gật đầu mỉm cười với Kiyoko Ito. Dù sao bản thân mình còn muốn mang cô gái này về Trung Quốc, có thể không phá hỏng hình tượng thì không phá hỏng hình tượng! Tránh cho ngày sau bù đắp lại khó như lên trời.

Trong cái nhìn của Lâm Bắc Phàm, thi đấu chính thức và vòng loại không có gì khác biệt cả, chẳng qua đấu chính thức thì tuyển thủ lợi hại hơn một chút mà thôi! Chỉ có điều, sau khi đi vào phòng bạc thi đấu chính thức, bản thân tiểu Lâm ca cũng gặp phải rung động thật lớn.

Loại rung động này là không phải là do thị giác mà là đến từ loại áp lực tinh thần bao phủ toàn bộ căn phòng.

Trong phòng bạc có khoảng sáu bảy ngàn người. Lúc mới đầu còn có vài người chụm đầu ghé tai trò chuyện vui vẻ, nhưng ngay khi tiểu Lâm ca đi vào phòng lớn đám người dần dần yên tĩnh trở lại, tất cả mọi người lần lượt quay đầu lại nhìn về phía lối đi vào phòng bạc.

Cuối cùng, toàn trường lặng ngắt như tờ.

Tiêu điểm của sáu ngàn ánh mắt, toàn bộ tập trung ở trên người tiểu Lâm ca.

- Các vị khách quý, các vị bằng hữu, không cần hoài nghi, các vị không có nhìn lầm, vừa mới tiến vào phòng bạc đúng là người đàn ông phương đông thần bí. Anh ta rốt cuộc là cường nhân vận may hay là thần bài trong truyền thuyết? Để cho chúng ta mở mắt nhìn xem đi!

Người nói những lời này dĩ nhiên là Carole, vị mỹ nữ tóc vàng bắt mắt ngồi ở vị trí cao nhất trong phòng bạc, giới thiệu đầy đủ. . .

134. Chương 134: Xin Hỏi Tôi Có Tập Thể Dục Không!

Lâm Bắc Phàm giật nảy mình, trong lòng thầm nghĩ bản thân mình đã rất khiêm tốn rồi, không ngờ còn nổi tiếng đến như vậy, đẹp trai quả thật là không có biện pháp! Hắn ngẩng đầu lên nhìn Carole, nhìn thấy mỹ nữ tóc vàng đưa tay về phía mình làm một biểu tượng chiến thắng, Lâm Bắc Phàm cũng làm lại một cái biểu tượng chiến thắng, trên mặt như cũ mang theo vẻ tươi cười không sợ hãi.

Sau hồi yên tĩnh thật lâu đám người một lần nữa bắt đầu bàn tán sôi nổi.

- Các vị khách quý, các vị bằng hữu, người đàn ông phương Đông này trên mặt mang theo nụ cười mê người, đang chậm rãi bước về phía bàn chơi số sáu! Thật vậy, ánh mắt của quý vị hãy tập trung hết về bàn chơi số sáu đi!

Carole hưng phấn dùng tiếng Anh tường thuật, ánh mắt khi nhìn Lâm Bắc Phàm táo bạo mà nóng bỏng.

- Người đàn ông phương đông này sau khi vượt qua tám trận đấu loại đã tiến nhập vào chung kết. Nên biết rằng, tám trận đấu loại anh ta đều không hề nhìn quân bài tẩy của mình, điều này không thể không nói là một kỳ tích, hơn nữa là một kỳ tích vĩnh viễn không thể phục chế! Chúng tôi có lý do để tin tưởng, người đàn ông phương đông thần bí này có thể tiếp tục mang đến kỳ tích.

Bầu không khí có chút nóng bức, mặc dù mọi người đã thông qua các loại con đường tìm hiểu về sự tích của Lâm Bắc Phàm, nhưng khi người đàn ông đó chân thật xuất hiện ở trước mặt mình, những người này vẫn cảm thấy vô cùng rung động! Kỳ tích là thật sao?! Người đàn ông phương đông này hôm nay có thể sáng tạo kỳ tích hay không? Hôm nay bản thân mình có thể được tận mắt nhìn thấy kỳ tích hay không. . .

Dưới ánh mắt của rất nhiều người, Lâm Bắc Phàm ngược lại khá tốt, vẫn như cũ không nhanh không chậm đi đến bàn chơi số sáu. Tên mập mắt ti hí Trương Minh Thắng theo sau Lâm Bắc Phàm sớm đã mơ hồ. Dưới ánh mắt của mấy ngàn người, hắn cảm thấy bản thân mình ngay cả hít thở cũng khó khăn! Trời ạ, người được bao phủ bởi một tầng ánh sáng thần thánh hóa, Lâm Bắc Phàm, hắn là lão đại của mình!

Hai trăm tuyển thủ có mặt tại đây mỗi một người đều là tinh anh từ khắp mọi nơi trên thế giới, bọn họ cũng đã được nghe nói về sự tích của Lâm Bắc Phàm, nhưng nói thật ra những điều này rất khó làm cho người khác tin phục! Một người đánh bài không nhìn con bài tẩy, thậm chí ngay cả bài trên bàn cũng không thèm liếc nhìn lấy một cái, thế nhưng mỗi lần đều có thể thắng? Con mẹ nó thật không nói nổi nữa! Hôm nay nhất định phải khiến cho tên chim lợn này thua sạch cút khỏi đây!

Sau khi đi đến bàn chơi ngồi xuống, Lâm Bắc Phàm từ trong túi móc ra một điều thuốc châm lên, rít nhẹ một hơi. Sau đó, tiểu Lâm ca lôi ra cuốn ‘Tội ác và Hình phạt’ bằng tiếng Nga, tiện tay lật sách ra, thỉnh thoảng lại khe khẽ gật đầu.

Trời ạ! Tội ác và Hình phạt, lại còn là Tội ác và Hình phạt bằng tiếng Nga!?

Carole kinh ngạc hô lên thành tiếng. Mặc dù điều này sớm đã tập luyện qua nhưng Carole không hề có cảm giác mình đang diễn trò, thậm chí cô nghĩ rằng cho dù không tập luyện mình cũng có thể tô đậm thêm bầu không khí ở đây, hoặc là, người đàn ông phương đông trước mắt này căn bản không cần bất kỳ thứ dư thừa nào đến tạo thế cả!! Sau một hồi kinh ngạc, Carole tiếp tục kích động nói:

- Tôi không biết phải dùng từ ngữ nào để biểu đạt sự rung động trong lòng tôi! Mấy ngày trước đây, người đàn ông phương đông này xem là cuốn ‘Cuộc phiêu lưu của Robinson Crusoe’, Carole có may mắn được anh ta chỉ điểm, thu được lợi ích không nhỏ!!!

Mẹ kiếp, sòng bạc này đang chơi trò gì đây, hình như là đang tạo thế cho mình? Lâm Bắc Phàm cũng lười không thêm suy nghĩ thêm. Bản thân mình chơi cho mình, đến LasVegas có thể đạt được mục đích của mình vậy là đủ rồi, còn như sòng bạc chơi trò gì cùng mình có quan hệ cái rắm.

- Huynh đệ hình như rất lợi hại!

Một tuyển thủ người Nga ngồi cùng bàn dùng tiếng Nga bắt chuyện với Lâm Bắc Phàm.

- Huynh đệ hình như là người Hàn Quốc?

Một tuyển thủ ‘bổng tử’ quốc (bổng tử = cây gậy) ngồi cùng bàn, dùng ngôn ngữ của bổng tử quốc giao lưu với Lâm Bắc Phàm.

- Đúng đúng đúng, huynh đệ nhất định là người Hàn Quốc, ngoại trừ Đại Hàn Quốc chúng ta ra nơi nào còn có thể dưỡng dục ra loại cao thủ như huynh đệ đây? Tôi nhìn ra được huynh đệ đánh không phải là vận may mà là thực lực !

Nói tiếng chim gì thế? Lâm Bắc Phàm một câu nghe cũng không hiểu bèn quyết định không thêm để ý đến nữa. Vừa lúc đó, người phục vụ của đối phương dịch câu nói của hai người đó sang tiếng Anh, mà người phục vụ sau lưng Lâm Bắc Phàm cũng vội vàng phiên dịch tiếng Anh thành tiếng Trung. Người Nga nói mình rất lợi hại, điều này không có gì đáng trách, bởi vì bản thân mình vốn rất lợi hại. Nhưng tên bổng tử quốc nói mình là người bổng tử quốc, cái này thì không được rồi! Con mẹ nó, người ta nổi tiếng thì không được sao, đặc biệt là ở trước mặt Hàn Quốc bổng tử, cái gì tốt đẹp cũng là của bọn chúng, ngay cả mình không biết từ lúc nào đã biến thành người của bổng tử quốc rồi.

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, neho mắt nhìn tên Hàn Quốc bổng tử kia, sau đó nhếch mép khê cười nói:

- Nói với tên khốn trước mắt, tôi không phải là người của bổng tử quốc, tôi là người Trung Quốc. Đợi chút nữa tôi sẽ cho hắn đẹp mắt.

- Bổng tử quốc sao?

Người phục vụ có chút kinh ngạc, ‘bổng tử’ là cái gì?

- Đúng vậy, bổng tử quốc, Hàn Quốc bổng tử!

Lâm Bắc Phàm gật đầu, sau đó lại cúi đầu tiếp tục đọc Tội ác và Hình phạt.

Tuyển thủ Hàn Quốc sau khi nghe xong câu nói của Lâm Bắc Phàm, sắc mặt tái xanh, trong lòng cũng đã quyết định, chút nữa phải làm cho tên chim lợn Lâm Bắc Phàm kia đẹp mắt.

Rất nhanh trận đấu bắt đầu, Carole tường thuật trực tiếp toàn bộ trận đấu.

- Ván bài đã được bắt đầu, lá bài tẩy của mỗi người đã được phát tới, nhưng người đàn ông phương đông thần bí này lại thờ ơ không thêm đụng đến, anh ta thậm chí không thêm nhìn bàn bài lấy một cái. Tôi cho rằng anh ta đã sớm chìm đắm trong biển văn học, vui sướng rong chơi ! Thượng đế ơi, mau nhìn quân bài giữa đầu tiên của anh ta lại là một lá năm tép, tôi nghĩ chắc hẳn anh ta sẽ giống như trước đây sẽ bỏ qua, bởi vì cho đến bây giờ anh ta vẫn còn đang rong chơi trong biển văn học.

Ánh mắt của tuyệt đại đa số người đều tập trung trên người Lâm Bắc Phàm. Mọi người thật sự rất muốn xác định một chút, chẳng lẽ tên khốn này không chỉ không nhìn quân bài tẩy đến ngay cả bài trên bàn của không thêm nhìn lấy một cái sao? Thậm chí, rất nhiều người phục vụ của các tuyển thủ khác đều thường xuyên quay sang nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, bao gồm cả Kiyoko Ito. Ngoại trừ hao phí một chút tinh lực đảm bảo cho mình không bị đào thải, tinh lực còn lại của cô ta gần như toàn bộ dùng trên người Lâm Bắc

Phàm. Đây là lần đầu tiên Kiyoko Ito có thể nhìn thấy Lâm Bắc Phàm ra tay, cho nên cô xem rất cẩn thận, hi vọng có thể từ bên trong nhìn ra được một ít manh mối.

- Trời ạ! Anh ta mỉm cười với người phục vụ, nụ cười của anh ta thật khiêm tốn mê người biết mấy. . .Quả nhiên, người đàn ông phương đông này đã dặn dò người phục vụ của anh ta, không hi vọng bị bất kỳ điều gì quấy rầy. Kỳ tích, kỳ tích đang được tiếp tục!!!

Mỗi một người đều mở to hai mắt, e sợ nháy mắt sẽ bỏ lỡ mất một màn đặc sắc ngàn năm có một.

Lâm Bắc Phàm làm thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tất cả người xem, hẳn không xem bài tẩy, cũng không thêm liếc nhìn bàn bài lấy một cái, chỉ cúi đầu vào cuốn Tội ác và Hình phạt của M. Dostoyevsky, dường như xem rất tập trung.

Mấy vị tuyển thủ ngồi cùng bàn với Lâm Bắc Phàm, mỗi người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, không khỏi có chút sợ hãi.

Lâm Bắc Phàm vẫn như cũ giả bộ đọc sách, kỳ thật trong lòng hẳn lại đang tán phét với tiểu Kim.

" Kiyoko Ito xem ra cũng là một nhân vật đấy! Toàn bộ tuyển thủ tham dự trong sông bạc có lẽ thực lực của cô ta là mạnh mẽ nhất?! Để cho Trương Kế Bằng lo liệu câu lạc bộ đêm nhất định phải mở sông bạc. Nếu như để cho cô bé này tọa trấn, vậy ca ca tao cũng có thể vô tư kê cao gối ngủ rồi!"

" Lão đại, Kiyoko Ito này còn tất xinh đẹp nữa, nghe nói nữ nhân Nhật Bản còn giúp chồng rửa chân thậm chí chùi móng, khó có được lắm!"

"Ý tưởng của tao rất thuần khiết. Sở dĩ tao coi trọng Kiyoko Ito chỉ bởi vì cô ta là một nhân tài hiếm có!"

"Lão đại đương nhiên là thuần khiết rồi! Nhưng người đàn ông thuần khiết cũng cần phải yêu đương chứ!"

"Mày phân tích cũng không phải là không có đạo lý, đợi đến khi tao và cô ta giao đấu, tao nhất định phải chọc cô ta nổi giận! Hắc hắc hắc!!!"

Mọi người nhìn chằm chằm vào màn hình lớn, không ai là không nổi da gà khắp người. Tên khốn này không phải là đang nghiên cứu tác phẩm nổi tiếng của M.Dostoyevsky sao? Nhưng nụ cười của hắn sao mà bí ối, vô sỉ đến vậy?

Bởi vì Lâm Bắc Phàm chơi vẫn là Stud, sau khi bỏ ra năm vạn tiền vốn cơ hội của hắn rốt cuộc cũng đến.

"Ngáp!!!" Tiểu Lâm ca ngáp một cái, vắn lưng sau đó lại nhắm mắt vắn cổ.

- Các vị bằng hữu đang theo dõi trận đấu, thấy rõ ràng rồi chứ, dường như anh ta đã từ hải dương tri thức đi ra, nếu như tôi đoán không sai, ván này anh ta sẽ. . . Trời ạ, anh ta đã đặt cược, chính là ván này, ván này chúng ta có thể được chứng kiến kỳ tích hay không?

Thanh âm kích động của Carole có chút run rẩy. Cô làm người chủ trì nhưng bản thân cô cũng chỉ là một người xem bình thường mà thôi!

Sau khi đặt một ngàn tiền vốn, Lâm Bắc Phàm quay sang nhìn người phục vụ bên cạnh, nói:

- Cô hẳn là đã biết quy tắc của tôi, nhưng tôi vẫn lặp lại một lần, ván này theo đến cùng, mỗi một lượt đều đặt cược tiền vốn lớn nhất thắng cho đến Stud.

Người phục vụ gật đầu, cô cũng đã bị phong cách của tiểu Lâm ca làm cho chấn động thật lớn.

Người xem trong phòng ầm ĩ cả lên, mỗi người đều cảm nhận được một loại kích động khác thường! Chẳng lẽ, thật sự tà môn như vậy sao?

Cho đến lúc này đã có một vị tuyển thủ thua sạch sẽ rời đi, trên bàn chơi còn lại sáu tuyển thủ, mỗi một người đều dùng ánh mắt kinh dị nhìn Lâm Bắc Phàm. Kỳ thật rất nhiều người đang hoài nghi, bọn họ hoài nghi Lâm Bắc Phàm cũng là đang hoài nghi chính mình.

Tên chim lợn này mỗi lần Show hand đều thắng, lần này cũng sẽ thắng sao? Có hai người chơi cây bài tẩy không lý tưởng, thậm chí muốn trực tiếp bỏ bài đi! Còn tên Hàn Quốc bóng tử nhưng lại tươi cười đến híp

cả mắt lại, lá bài tẩy của hắn là A, lá bài giữa đầu tiên cũng là A, mới hai quân bài đã là một đôi A, tương lai sáng sủa rồi!

Hình như cảm thấy có người muốn bỏ cuộc, nếu như bỏ cuộc sớm như vậy, ‘nồi nước luộc’ của tiểu Lâm ca sẽ không nhiều rồi! Hừ hừ, không phải là chúng mày thấy ông đây phách lối nhìn không vừa mắt sao? Không phải là chúng mày xem thường tuyển thủ Trung Quốc sao? Để ông đây dạy cho chúng mày một bài học!

Lâm Bắc Phàm vặn cổ xong thì xoay vai, thả lỏng gân cốt toàn thân, sau đó bắt đầu làm ‘vật lý trị liệu’ cho mắt???

Quá tinh tướng! Tên này kiêu ngạo còn chưa đủ sao?

Sáu tên tuyển thủ tại bàn chơi, mỗi người sắc mặt tái xanh.

Không chỉ sáu người này, bao gồm cả những tuyển thủ khác trong phòng đấu, rất nhiều người đều đang chú ý Lâm Bắc Phàm. Sau khi bọn họ nhìn thấy Lâm Bắc Phàm ngồi trong bàn chơi làm ‘vật lý trị liệu’ cho mắt, trong lòng đám người đều ‘ân cần hỏi thăm’ ông cha của Lâm Bắc Phàm.

Tất cả người xem đang có mặt tại đó, tuyệt đại đa số người đều nén nhịn một bụng lửa giận, tên dĩ đực này thật sự quá đáng! Đương nhiên, một ít đồng bào Trung Quốc thì lại tươi cười đến không khép miệng lại được, mụ nội nó, nở mày nở mặt thật, con mẹ nó thực nở mày nở mặt!

Hừ! Tuyển thủ Hàn Quốc hừ lạnh một tiếng, thực ra hắn cũng có chút sợ hãi, chuẩn bị bỏ qua.

Cũng đúng vào lúc này, tiểu Lâm ca đột nhiên dừng lại, hắn quay sang nhìn người phục vụ bên cạnh, nói:

- Xin hỏi tôi có thể tập thể dục không? Tôi muốn làm vài động tác độ khó cao để điều hòa một chút, nếu không rất có khả năng tôi sẽ ngủ gục ở đây mất.

Tập thể dục? Người phục vụ há hốc miệng, mắt tròn tròn nhìn tiểu Lâm ca.

Thấy người phục vụ không nói gì, gần như tất cả người xem đều chuyển rời ánh mắt sang người Carol, bọn họ muốn biết Lâm Bắc Phàm vừa nói cái gì. Mỗi một hành động cử chỉ của Lâm Bắc Phàm đều khiến cho tất cả người xem đang có mặt ở đây giật mình, kinh ngạc không thôi.

135. Chương 135: Lại Thêm Một Người Cha Vợ.

Carole cũng sợ ngây người, mặc dù bộ dạng của Lâm Bắc Phàm trước mắt là ra vẻ tinh tướng trăm phần trăm nhưng Carole cũng không cảm thấy một chút nào! Có câu nói gì nhỉ? Tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, bất kỳ động tác gì, bất kỳ ý tưởng gì xuất phát từ Lâm Bắc Phàm ở trong mắt của Carole đều vô cùng tốt đẹp! Chỉ có điều, ở trong sòng bạc tập thể dục hình như là có chút quá khích. Chẳng qua điều này cũng không phải là điều mà Carole cần phải lo lắng, cô phải làm chỉ là phiên dịch lời nói của Lâm Bắc Phàm sang tiếng Anh mà thôi.

Sau khi Carole phiên dịch câu nói của Lâm Bắc Phàm ra, toàn trường khiếp sợ.

Giám đốc điều hành của đại hội, Thomas cũng chú ý đến động tĩnh của Lâm Bắc Phàm. Khi lão ta nghe được yêu cầu mà Lâm Bắc Phàm đề xuất, nói là muốn tập thể dục ở trong sòng bạc, lão già này không nói hai lời lập tức đáp ứng. Chỉ cần tên Lâm Bắc Phàm này càng tinh tướng thì rung động hắn mang đến sẽ càng lớn, rung động càng lớn thì đám người đang theo dõi này càng dễ bị mất khống chế tình cảm, tình cảm càng dễ mất khống chế thì bọn họ sẽ nhắm mắt lại mà đặt cược cho Lâm Bắc Phàm thua, kết quả cuối cùng. . . Hắc hắc hắc!!!

- Một hai ba bốn năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn năm sáu bảy tám, ba hai ba bốn năm sáu bảy tám. . .

Tiểu Lâm Ca mở ra khép lại làm bốn động tác thể dục tay không, vừa tập trên miệng vừa lẩm bẩm đọc nhip.

Sáu tên tuyển thủ trên bàn chơi gần như đã nghĩ thông suốt. Bà nội nó, hôm nay cho dù bị loại cũng phải liều một lần, tên chim lợn này thật sự khiến cho người ta ghê tởm! Sáu người anh nhìn tôi, tôi nhìn anh không hện mà đồng thời gật đầu, toàn bộ theo cuộc.

- Đi chết đi, mày đi chết đi! Tao chịu không nổi nữa rồi, tao muốn giết chết mày!

Một người nước ngoài mắt không chết đột nhiên đứng dậy nổi điên la hét, hơn nữa còn ra sức chen lấn xông về phía trước, xem bộ dạng là muốn tìm tiểu Lâm ca liều mạng.

Chỉ là thật đáng tiếc, bởi vì người này gây rối loạn không khí phòng bạc nghiêm trọng, hẳn rất nhanh bị nhân viên an ninh của sòng bạc mời ra ngoài. Khi người này bị người ta mang đi, hai mắt vẫn trợn trừng như cũ, nhìn chằm chằm vào tiểu Lâm ca.

- Show Hand, Show Hand, Show Hand. . .

Tiểu Lâm ca đã thành công xúc nộ đám người đang xem tại phòng đấu, gần như tất cả mọi người đồng loạt đứng dậy, dùng ánh mắt cổ vũ nhìn sáu tuyển thủ cùng bàn với tiểu Lâm ca, trong miệng hô to Show Hand.

Sau khi nhìn thấy một màn này, Thomas tiên sinh cười tươi như hoa. Nếu không phải là trong phòng làm việc còn có người khác, lão ta thật muốn cười lăn lộn trên đất cũng không chừng. Đám người xem đã bị kích nộ triệt để, nếu như Lâm Bắc Phàm tiếp tục thắng tới, bọn họ có thể sẽ phát điên!

Đương nhiên, trong lòng tiểu Lâm ca cũng rất vui vẻ, có cùng ý nghĩ với Thomas. Chỉ cần mình chọc cho đám người kia hoàn toàn nổi giận, bọn họ kích động lên liền đặt lớn vào cửa mình thua, lần này phỏng chừng kiếm được không ít tiền đây!

Sáu tên đồ đồ (dân cờ bạc) nhận được ánh mắt cổ vũ của mọi người, trong lúc nhất thời đột nhiên dâng lên một cảm xúc bi tráng, giống như ván này nhất định phải thua vậy. Có kẻ năng lực thừa nhận thấp một chút, xúc động đến hai mắt đỏ bừng.

Cuối cùng, sáu người ôm thái độ thấy chết không sờn, tập thể đặt Stud.

Kiyoko Ito lạnh lùng nhìn sáu tên đồ đồ đặt Show Hand, trong mắt tràn ngập vẻ khinh thường và trào phúng. Lâm Bắc Phàm làm ‘vật lý trị liệu’ cho mắt, tập thể dục tay không là có mục đích gì? Còn không phải là kích nộ bọn họ, đám người này thật là biết phối hợp! Chẳng qua, tên Lâm Bắc Phàm quả thực có chút cổ quái, nhưng ngày mai là đồ xúc xắc, trò này cần phải có công phu trên tay.

Sau khi hoàn thành bộ động tác thể dục, Lâm Bắc Phàm trở lại ngồi vào bàn chơi, không hề báo trước lật lên quân bài tẩy của mình.

Toàn trường tĩnh lặng ba mươi giây.

Tất cả hóa đá ba mươi giây.

Rất cuộc, đám người náo loạn cả lên, trong mắt của mỗi người đều tràn ngập sự sợ hãi và không thể tin tưởng, chẳng lẽ là sự kiện thần bí? Tên người đàn ông phương đông thần bí này mở ra dĩ nhiên là con bài tẩy lý tưởng nhất. Nhìn sáu vị tuyển thủ ai nấy sắc mặt trắng bệch, cả người phát run, tên người đàn ông phương đông này hình như lại thắng rồi? Đơn giản là con mẹ nó biến thái mà!

Không có bất kỳ sự trì hoãn nào, tiểu Lâm ca lấy ưu thế tuyệt đối thắng cấp. Đám người ngoại quốc từ đầu đến cuối đặt cược tiểu Lâm ca thua, hơn nữa mỗi lần đặt cược càng lúc càng nhiều, ý đồ một lần thắng là gỡ lại được vốn, bọn họ đã có xúc động mưu sát tiểu Lâm ca.

- Người đàn ông phương đông này lại một lần nữa sáng tạo kỳ tích, tôi không thể nào hình dung ra cảm tưởng của mình, tin rằng tâm tình của tất cả mọi người đều kích động giống như tôi vậy! Chỉ là, phương thức Stud đã kết thúc, dựa theo quy định ngày mai sẽ thi đấu đồ xúc xắc, liệu người đàn ông phương đông này có thể đánh đâu thắng đó không gì cản nổi trong cuộc thi đồ xúc xắc rằng nữa hay không? Để chúng ta mỗi mắt chờ mong đi!

....

Đổ xúc xắc và Stud là hai thể loại hoàn toàn khác nhau, tuy rằng Đường Thiết Sơn cảm thấy Lâm Bắc Phàm nhất định sẽ thắng nhưng hắn vẫn có chút khẩn trương! Vào buổi tối, tên khốn này kiên trì đi tới phòng Lâm Bắc Phàm, hi vọng có thể nghe được vài câu khiến cho mình an tâm.

Sau khi quan sát trận đấu ngày hôm nay xong, Giám đốc điều hành Thomas của đại hội bội phục sát đất đối với Lâm Bắc Phàm. Buổi tối, lão khốn này cũng nhịn không được liền bỏ qua thân phận chạy đến khách sạn MGM tìm Lâm Bắc Phàm.

Ngay từ đầu, anh bạn Thiết Đầu cùng Lâm Bắc Phàm tán phét vài chuyện. Ngay khi hắn chuẩn bị hỏi một câu liên quan đến chuyện đổ xúc xắc thì lão Thất lại vào báo với Đường Thiết Sơn, Thomas tiên sinh đang chờ ở bên ngoài, nói rằng bất kể thế nào cũng muốn gặp mặt Lâm Bắc Phàm.

Thiết Đầu hoảng sợ, tên khốn kia như thế nào lại tìm đến cửa? Đây có thể không phải là chuyện tốt. Mặc dù hiệp nghị đã ký xong, bản thân mình không cần phải lo lắng lão ta và Lâm Bắc Phàm sẽ đá mình văng ra ngoài nhưng mình đã từng nói với lão Thomas này rằng Lâm Bắc Phàm là con rể mình, người này đến chẳng lẽ là muốn làm lộ ra chuyện này? Nếu lựa chọn không gặp hình như không quá thành thật, dù sao hiện tại Thomas cũng là người cùng hội, lão ta có đủ lý do để gặp mặt Lâm Bắc Phàm! Đường Thiết Sơn hàng lông mày nhíu chặt, một lát sau quay sang nhìn Lâm Bắc Phàm nghiêm mặt nói:

- Lâm lão đệ, Thomas tiên sinh muốn gặp chú, lão ta chính là đứng ra tổ chức đại hội lần này.

“Ồ!!!” Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc, không nhanh không chậm hỏi một câu.

- Có một số việc anh không có thời gian nói rõ với chú, chỉ có thể nói người này chúng ta không thể đắc tội, cũng đắc tội không được, sau khi Thomas đi vào chú chính là con rể của anh, còn anh là cha vợ của chú.

- Tại sao?

Lâm Bắc Phàm nhíu mày, quả quyết cự tuyệt:

- Đường tiên sinh, đây chẳng phải là ngài chiếm tiện nghi của tôi sao?

- Tại sao lại là anh chiếm tiện nghi của chú? Là chú chiếm tiện nghi của Quả Quả!

Đường Thiết Sơn vẻ mặt nghiêm túc, tên này nói chuyện rất khó nghe.

- Tôi không muốn chiếm cái lợi đó, tôi là người đứng đắn, bán nghệ không bán thân.

Tên Lâm Bắc Phàm này cứng mềm đều không ăn! Đường Thiết Sơn lo lắng nhìn Lâm Bắc Phàm. . . Cứ đợi xem đã!

Tên Lâm Bắc Phàm này cũng rất tuần tú, con người cũng không tồi, quan trọng nhất là thực lực của hắn sâu không lường được. Nếu như không thể vì mình sử dụng, đối với mình mà nói thật sự là một mối uy hiếp cực lớn đây! Nhưng loại người này, nếu mà thật muốn diệt trừ hắn vậy thì phải chặt đứt một cái cây rụng tiền à. Chẳng lẽ không có biện pháp nào vẹn toàn cả đôi đường sao? Đương nhiên là không!

Nếu Lâm Bắc Phàm thật sự là con rể mình, vậy thì là người một nhà rồi. Lại nói, nếu như trên thế giới này còn có người có thể lấy con gái mình mà không làm cho mình buồn bực vậy thì cũng chỉ có một mình tên Lâm Bắc Phàm này mà thôi! Đường Thiết Sơn nheo mắt lại, đột nhiên cảm thấy tên Lâm Bắc Phàm trước mặt này càng nhìn càng thuận mắt.

Quả Quả nhớ mãi không quên vị Sát Thủ Tình Trường kia, tương tự thành bệnh, không bằng làm cho Quả Quả và Lâm Bắc Phàm phát triển đi tới, để cho Quả Quả sớm thoát khỏi tình cảnh u buồn trong lòng. Uhm, Quả Quả đã nhiều lần hỏi về Lâm Bắc Phàm, xem ra là cũng có chút hứng thú đối với Lâm Bắc Phàm! Nghĩ đến đây, Đường Thiết Sơn vỗ đùi, cười nói:

- Chú thành thật nói xem, Quả Quả nhà ta thế nào?

Đường Quả Quả? ‘Bình hoa nhỏ’ thuần khiết như trang giấy trắng, xinh đẹp khiến cho người ta muốn mê muội? Vừa nghĩ đến bộ dáng của Đường Quả Quả, Lâm Bắc Phàm nhịn không được trong lòng nổi sóng, hắn nuốt một ngụm nước miếng, cảnh giác nhìn Đường Thiết Sơn:

- Anh có ý gì?

- Quả Quả thường xuyên nhớ thương cậu, lần này sau khi về nước cậu nhất định phải thường xuyên đến thăm nó, tuổi trẻ mà cần phải tìm hiểu lẫn nhau.

(Đoạn này bắt đầu đổi cách xưng hô từ “chú” sang “cậu” vì Đường Thiết Sơn muốn Lâm Bắc Phàm làm con rể mình)

Đường Quả Quả là bảo bối của Đường Thiết Sơn, chẳng lẽ Đường Thiết Sơn thật sự bỏ được để con gái đi lấy chồng? Lão hồ ly này đang có âm mưu gì đây? Lâm Bắc Phàm gác suy nghĩ này qua một bên, nói:

- Đường tiên sinh, ngài biến Lâm Bắc Phàm thành loại người gì đây?

- Lâm lão đệ, Đường Thiết Sơn ta nói những lời này cũng như bát nước đã đổ đi không thể lấy lại, điểm này cậu không cần hoài nghi!?

Điều này là thật! Lâm Bắc Phàm hít sâu một hơi, chẳng lẽ lão hồ ly này thật sự tính toán gả con gái cho mình?! Mặc dù Đường Quả Quả thật sự rất tốt nhưng Đường Thiết Sơn chỉ có một đứa con gái bảo bối duy nhất này, nếu biết bản thân mình muốn tìm chín người vợ, lão ta khẳng định sẽ không vui vẻ! Loại cha vợ này không cần vẫn là tốt nhất! Nghĩ đến đây, Lâm Bắc Phàm lắc đầu, thản nhiên nói:

- Đường tiên sinh, ngài quá xem thường Lâm Bắc Phàm tôi rồi. Lâm Bắc Phàm tôi từ đầu đến cuối, sao có thể là loại đàn ông sáng ba chiều bốn nữ. . .?

- Ừm, tốt tốt tốt!

Đường Thiết Sơn càng nhìn càng mãn ý, liên tục gật đầu:

- Cậu không cần phải gấp gáp trả lời tôi, đợi sau khi về nước, cậu có thể thử giao lưu với Quả Quả, dù sao chuyện tình cảm cũng là việc của các người! Chỉ có điều, tối nay, sau khi Thomas tiên sinh đi vào, cậu nhất định phải gọi tôi là nhạc phụ (cha vợ), coi như là cấp thể diện cho tôi, được không?

- Nhạc phụ sao có thể tùy tiện thừa nhận được chứ? Con người tôi đã gọi một tiếng nhạc phụ thì người đó sẽ là nhạc phụ của cả đời của tôi.

Đường Thiết Sơn nheo mắt, nhìn chằm chằm vào Lâm Bắc Phàm, một lát sau trầm giọng nói:

- Tiểu Lâm tử, nếu hôm nay cậu nguyện ý gọi ta một tiếng cha vợ, chỉ cần cậu nguyện ý, cậu nhất định có thể trở thành người rể hiền của Đường Thiết Sơn ta! Đương nhiên, sau này bất kỳ lúc nào, chỉ cần không có mặt Quả Quả, cậu đều có thể gọi ta một tiếng cha vợ.

- Tôi gọi ông sẽ đồng ý sao?

Lâm Bắc Phàm trong lúc nhất thời không tự kiềm chế đột nhiên hỏi một câu.

- Đương nhiên.

Đường Thiết Sơn ưỡn ngực sống lưng thẳng tắp.

Khục! Lâm Bắc Phàm gạt tàn thuốc nơi đầu điều thuốc, có chút xấu hổ:

- Cái này, việc này để nói sau đi! Kỳ thật ngài vốn là trưởng bối của tôi, tôi gọi ngài một tiếng cha vợ cũng không có gì.

Tên Lâm Bắc Phàm này quả thật không tệ, chỉ là Quả Quả không thể quên được tên Sát Thủ Tình Trường kia! Đường Thiết Sơn cười ha hả, vỗ vỗ bả vai Lâm Bắc Phàm nói:

- Tiểu Lâm tử, ta hi vọng cậu không làm cho ta thất vọng.

- Tôi tận lực thôi!

Tiểu Lâm ca mặc dù rất muốn dè dặt thêm một chút nhưng nụ cười bỉ ổi trên mặt hắn đã bán rẻ suy nghĩ sâu trong lòng hắn: Thiết Đầu à Thiết Đầu, lời nói ra tựa như bát nước hắt đi không thể thu về, lần này lão lỗ vốn to rồi!

- Cái gì mà tận lực với chẳng không tận lực? Lúc không cần khiêm tốn thì không phải khiêm tốn!

Ánh mắt Đường Thiết Sơn nhìn Lâm Bắc Phàm đã thay đổi, trong đó có hương vị ôn nhu của người một nhà:

- Chỉ là sau này, ngoại trừ đối với Quả Quả, trước mặt những cô gái khác không nên cứ hơi tí lại lôi cuốn tiểu thuyết nổi tiếng bằng thứ tiếng nước ngoài ra giả bộ có học vấn, như vậy là không tốt đâu.

136. Chương 136: Không Ai Là Tốt Cả

Tên chết tiệt Thomas từ cửa đi vào đã cười cười chào Lâm Bắc Phàm:

- Ô, Lâm tiên sinh, Lâm tiên sinh đúng là nhân tài mới xuất hiện trong làng Đồ thuật. Tôi thấy Lâm tiên sinh không những chán động Đại Hội Thần Bài, còn chán động cả Las Vegas.

Khi Thomas xuất hiện, Lâm Bắc Phàm đang ngồi trước bàn uống nước mà trầm ngâm suy nghĩ, có vẻ như đang suy nghĩ một vấn đề kỳ ảo nào đó. Sau khi nghe xong Thomas nói, Tiểu Lâm ca mới ngẩng đầu lên nhìn Thomas một cái, sau đó từ từ khép lại quyển sách tiếng Nga – Tội ác và trừng phạt. Hắn quay đầu lại nhìn Đường Thiết Sơn đầy khó hiểu rồi nói:

- Nhạc phụ đại nhân, người đến có phải là bạn của ngài?

Đường Thiết Sơn vội vàng đứng lên cười cười xin lỗi với Thomas rồi nói:

- Thomas tiên sinh, Tiểu Lâm Tử vừa nãy đang đọc sách.

- Tôi thấy, tôi thấy. Không bao giờ bỏ lỡ thời gian học, Lâm tiên sinh, tôi phục anh.

Trong lòng Thomas khá khiếp sợ. Ngay từ đầu y nghĩ Lâm Bắc Phàm xem quyển sách tiếng Anh Robinson phiêu lưu ký chỉ là tinh tướng cho nên sau đó y mới đưa quyển sách Tội ác và trừng phạt, hơn nữa còn là tiếng Nga. Không ngờ Lâm Bắc Phàm thật đúng là ngồi học hỏi được, đúng là con mẹ nó thiên tài.

- Ha ha, tôi chỉ là tùy tiện mở ra đọc mà thôi. Nhưng thật ra Thomas tiên sinh lại rất giỏi tiếng Trung Quốc, thậm chí còn nghiên cứu kỹ văn hóa Trung Quốc.

- Nói thật ra tôi đúng là rất hứng thú với văn minh Châu Á cho nên lúc rảnh rỗi liền chuyên tâm nghiên cứu văn hóa Trung Quốc.

Thomas đi đến bên cạnh Lâm Bắc Phàm rồi ngồi xuống ghế, sau đó nói:

- Lâm tiên sinh, biểu hiện của anh ở Las Vegas đúng là làm tôi mở rộng tầm mắt, đơn giản chính là quá kinh người. Kỹ thuật Stud của Lâm tiên sinh đã đạt đến cảnh giới mà cả đời chúng tôi chỉ có thể ngược nhìn.

- Nhưng tôi chỉ cho rằng gần đây tôi may mắn hơn mà thôi.

Lâm Bắc Phàm thoát nhìn rất khiêm tốn.

- Tôi mặc kệ là may mắn hay là kỹ thuật, chỉ cần có thể thắng thì đó chính là cao thủ.

Thomas xoa tay cười nói với Lâm Bắc Phàm:

- Tôi không có lý do gì nghi ngờ may mắn của Lâm tiên sinh, dù sao quan hệ giữa chúng ta là hợp tác, hơn nữa lợi thế của tôi là danh dự của sông bạc và quyền uy của Đại Hội Thần Bài. Mấy ngày trước chơi Stud nhưng ngày mai thì ...

- Từ từ, anh đang nói gì vậy?

Lâm Bắc Phàm kéo kéo cà vạt quay đầu lại nhìn Thomas mà nói:

- Giữa chúng ta là quan hệ hợp tác?

- Tiểu Lâm Tử, chuyện là như thế này ...

Đường Thiết Sơn vốn có chút chột dạ nhưng vừa nghĩ đến mình là bố vợ của Lâm Bắc Phàm liền lập tức ưỡn ngực lên, cậy già lên mặt mà nói:

- Thomas tiên sinh tìm ta nói một chút chuyện hợp tác. Căn cứ trên nguyên tắc lợi ích lớn nhất, ta không có lý do từ chối Thomas. Chẳng qua chuyện này không có quan hệ gì với cậu. Cậu chỉ cần chú ý vào trận, các chuyện khác sẽ do tôi và Thomas tiên sinh bàn bạc xử lý. Trên thực tế chúng tôi đã bàn bạc xong.

Trong này nhất định có mưu đồ. Bảo sao sòng bạc lại tạo thế cho mình, bảo sao Đường Thiết Sơn bảo mình gọi ông là bố vợ, hơn nữa còn đề nghị mình đọc quyển sách tiếng Nga – Tội ác và trừng phạt, thì ra người này đã vụng trộm bán mình đi. Thiết Đầu ơi Thiết Đầu, cho dù ông là bố vợ, cũng không thể chơi tôi chứ. Hơn nữa tôi còn không cho ông là bố vợ tôi, lần này tôi sẽ không khách khí với ông. Còn lão già khốn Thomas nghĩ Tiểu Lâm ca này là con chó trong nhà sao?

- Quá đáng rồi đấy.

Lâm Bắc Phàm bóp nát tàn thuốc trong tay, mặt hần cũng sa sầm lại.

Thấy Lâm Bắc Phàm tức giận, Thomas và Đường Thiết Sơn đều giật mình. Nếu bây giờ mà đắc tội Lâm Bắc Phàm, làm cho Lâm Bắc Phàm có tâm trạng không tốt để thua trong trận đấu, hoặc là làm cho Lâm Bắc Phàm bỏ cuộc thì chết người đó. Thomas vội vàng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Đường Thiết Sơn giống như đang nói ông không phải bố vợ hần sao? Sao lại không nói được hần?

Đường Thiết Sơn ho khan một tiếng rồi nói:

- Tiểu Lâm Tử, ta sợ dĩ không nói cho cậu chỉ là không muốn cậu phân tâm mà thôi...

- Tôi bây giờ đã phân tâm, hơn nữa tâm trạng của tôi lúc này rất không tốt.

Lâm Bắc Phàm trừng mắt nhìn Đường Thiết Sơn và Thomas, tức giận nói:

- Các người không được tôi đồng ý đã đạt thành thỏa thuận sau lưng, đây là có ý gì? Nhạc phụ đại nhân, ngài có tôn trọng nhân cách của tôi hay không? Ngài có suy nghĩ đến cảm nhận trong lòng tôi không?

- Cái gì? Lâm tiên sinh không ngờ không biết chuyện thỏa thuận?

Thomas vỗ bàn nhảy dựng lên rồi cùng với Lâm Bắc Phàm chung mối thù mà nhìn Đường Thiết Sơn:

- Đường tiên sinh, anh rất không được. Cho dù Lâm tiên sinh là con rể anh, anh cũng không thể như vậy chứ?

- Thomas tiên sinh, bây giờ xung quanh sòng bạc đều là ảnh của tôi, ông đây là tạo thế cho tôi ư?

Không đợi Thomas trả lời, Lâm Bắc Phàm liền quay đầu sang bên hừ lạnh nói:

- Thomas tiên sinh, ông đã xâm phạm nghiêm trọng vào quyền chân dung của tôi.

Thomas và Đường Thiết Sơn nhìn nhau, mặt mày đều nhăn nhó khó coi.

- Lâm tiên sinh, tôi nghĩ trong này nhất định có hiểu lầm. Bây giờ tôi sẽ nói nội dung thỏa thuận với anh cũng không muộn mà.

- Chậm, chậm rồi, các người đã thương tổn lòng tự tôn của tôi.

- Tiểu Lâm Tử, ở trước mặt bố vợ còn cái gì mà tự tôn hay không tự tôn?

Trong lòng Đường Thiết Sơn đang nghĩ không thể cho thằng kia dọa mình được, phải ra cái vẻ ông bố vợ mạnh mẽ để cho mưu ma chước quỷ của hần chết ở trong bụng. Anh bạn Thiết Đầu lấy một điều xì gà ra châm rồi hút một hơi thuốc, rất từ tốn nói:

- Nếu như không hợp tác với Thomas tiên sinh, tiền lãi của chúng ta ở Las Vegas tuyệt đối không vượt quá 20 tỷ. Về phần hợp tác như thế nào, cần làm cái gì thì đều không quan hệ với cậu. Mua bán chỉ lãi không lỗ thì cậu còn hét lên cái gì? Hơn nữa cậu là con rể ta, ta sao có thể để cậu bị thiệt?

20 tỷ mình có phải là được chia mười tỷ trong đó không? Hai mắt Tiểu Lâm ca đều là sao sáng rực.

Chẳng qua rất nhanh Tiểu Lâm ca liền khôi phục bình thường. Hắn đang bình tĩnh suy nghĩ. Đường Thiết Sơn này quả nhiên là cáo già giảo hoạt. Chuyện Thomas tìm tới cửa hợp tác, ông ta không ngờ không nói cho mình, còn trực tiếp nói mình là con rể lão, liền tự quyết định việc của mình. Nếu Thomas không nói chuyện này với mình, có lẽ mình sẽ lọt vào bẫy của Đường Thiết Sơn. Cáo già này tuyệt đối sẽ không thể coi mình là con rể. Bởi vì hôm nay Thomas muốn tới gặp mình, lão không có cách nào mới phải nhận mình làm con rể.

Mình sẽ nhận, hay là không nhận? Lâm Bắc Phàm cười cười quay đầu lại nhìn Đường Thiết Sơn mà hỏi:

- Nếu hôm nay Thomas không tìm đến tôi, tôi còn có phải là con rể của ngài không? Đừng nói gì hết cả, ngài nói gì tôi cũng sẽ không nghe.

- Cái này, Lâm tiên sinh, ý của anh là?

Thomas rất gấp. Vừa nói chuyện y vừa trừng mắt nhìn Thiết Đầu một cái.

- Tôi không có ý gì.

Mặt Lâm Bắc Phàm xám xanh lại, giọng điệu rất đáng tin cậy.

Thằng kia, mình đã nhận hắn làm con rể, lúc này hắn còn tỉnh tương. Nếu không phải có Thomas ở đây, mình đúng là phải dạy cho tên khốn này một trận. Đường Thiết Sơn ho khan một tiếng trầm giọng nói:

- Sao lại không có ý gì chứ? Tôi còn không biết con người cậu ư? Được rồi, có yêu cầu gì thì cậu nói đi, chỉ là không được ảnh hưởng đến trận đấu ngày mai.

- Được, tôi có ba yêu cầu. Thứ nhất, Đại Hội Thần Bài lần này trong tất cả số tiền chúng ta kiếm được, tôi muốn được 50%. Thứ hai sau khi trận đấu kết thúc tôi muốn đưa Carole kia đi. Thứ ba, khi trận đấu diễn ra, tôi có tuyệt đối quyền tự do bản thân. Ví dụ như trong cuộc đấu xúc xắc ngày mai, tôi có thể sẽ yêu cầu hát bài hát Trung Quốc Truyền nhân của Rồng (1).

Mời các bạn thưởng thức cá khúc “Truyền nhân của Rồng”

YouTube - Descendants of Dragon (with lyrics and English translation)

Truyền nhân của rồng - Vương Lực Hoành | Nhạc Hoa

50%? Mặt Đường Thiết Sơn tái mét lại, tức giận nói:

- Điều này sao có thể? Thomas tiên sinh đòi 30%, tôi có 20% ư? Nói đùa à, nếu thật sự không được thì thôi, mọi người vỗ tay rồi về nhà mình.

- Về nhà thì về nhà.

Lâm Bắc Phàm đứng dậy tức giận nói:

- Tôi sớm nói là không đi. Tôi đang nghiên cứu lý thuyết luận chứng không gian đa chiều và Vũ trụ trong một vỏ hạt của Stephen Hawking (2). Bây giờ thì hay rồi, tôi có thể tiếp tục công việc mà mình thích.

2. Stephen Hawking – Wikipedia tiếng Việt

Vũ Trụ Trong Một Vỏ Hạt (The Universe In A Nutshell)- Stephen Hawking - Dạ Trạch dịch - Diễn đàn CLB Thiên Văn Học Nghiệp Dư TP.HCM | Diễn đàn HAAC

Lý thuyết luận chứng không gian đa chiều và Vũ trụ trong một vỏ hạt của Stephen Hawking? Lâm Bắc Phàm này căn bản không đọc sách, sao lại nói như vậy? Đường Thiết Sơn là ai? Lão không phải người, lão là cáo già cho nên lão rất nhanh hiểu được một vấn đề. Lâm Bắc Phàm không hề có ý lừa mình, dường như đang lừa Thomas. Người này còn trẻ như vậy không ngờ lại vô sỉ như thế. Cậu là con rể mà có thể vô sỉ đến cảnh giới đó, tôi làm bố vợ sao có thể bại bởi cậu? Đường Thiết Sơn vỗ bàn nhảy dựng lên lớn tiếng nói:

- Nếu bây giờ cậu mà về nhà thì một xu cũng đừng mong có.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu nhìn Đường Thiết Sơn đầy khinh thường, thản nhiên nói:

- Nếu ông cho là tôi quan tâm đến tiền, vậy ông sai rồi. Nói một câu không hề khiêm tốn, nếu tôi cần tiền thì 20 năm trước tôi đã là tỉ phú.

Lời này làm cho ngay cả Đường Thiết Sơn cũng giật mình. Lâm Bắc Phàm này hình như không thích tiền. Nếu không dựa vào kỹ thuật đánh bi –a, hoặc là với y thuật, Đồ thuật của hắn thì hắn muốn làm giàu là quá đơn giản.

Thomas tiên sinh càng sợ hơn. Nếu bây giờ Lâm Bắc Phàm không chơi thì chỉ tổn thất có một triệu Usd tiền bảo lãnh mà thôi. Chẳng qua mấy hôm nay Đường Thiết Sơn mở một sòng ở bên ngoài cũng lãi được mấy tỷ, bọn họ đã lãi lớn. Nhưng mình thì sao? Mình mới bắt đầu tạo thế cho Lâm Bắc Phàm, hơn nữa sòng bạc vì Lâm Bắc Phàm mà phá đi rất nhiều quy củ, thậm chí còn bố trí nhân viên giải thích cho hắn. Nếu lúc này Lâm Bắc Phàm buông tay rồi đi, sòng bạc lấy cái gì mà xuống thang?

Mẹ kiếp, hai thằng này rốt cuộc đang làm gì? Chẳng có ai là tốt cả. Thomas tiên sinh có chút hối hận vì đã đến tìm Lâm Bắc Phàm. Hắn cười khổ nói:

- Lâm tiên sinh, anh muốn dẫn Carole đến Trung Quốc, điều này chỉ cần Carole đồng ý thì tôi sẽ không có ý kiến. Ngày mai khi diễn ra trận đấu anh muốn hát tôi cũng không có ý kiến. Chỉ là 50% mà anh nói thì đúng là hơi quá, dù sao điều này rất không công bằng.

- Tôi là người nói ra thì như bát nước hắt đi. Tôi nói 50%, đó là điều không thể thay đổi.

- Được rồi, được rồi.

Đường Thiết Sơn quay đầu lại nhìn Thomas, tức giận nói:

- Coi như chúng ta chưa từng hợp tác. Tôi tình nguyện không kiếm số tiền này, tôi cũng phải giành lấy khẩu khí này. Mẹ kiếp, coi như tôi đến Las Vegas không công.

- Cái này ... Đường tiên sinh, không bằng chúng ta nhường một bước. 50% còn lại chúng ta mỗi người một nửa được không?

- Sao có thể cơ chứ? Theo thỏa thuận tôi sẽ lấy 35%, thiếu một đồng tôi tình nguyện buôn bán không lãi một phân.

Đường Thiết Sơn tức giận nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm, cắn răng nói:

- Mẹ kiếp, tôi cũng không tin sau khi về nước không trị được nó.

Đáng tối cao khiến hai tên vô sỉ hạ lưu này chết đi. Đầu Thomas đầy mồ hôi lạnh, trong lòng còn khổ hơn ăn kẹo đắng nhưng không thể không miễn cưỡng vui vẻ nói:

- Hai vị, có chuyện gì từ từ nói, chuyện này vẫn còn có thể bàn bạc mà.

137. Chương 137: Không Ngờ Cô Là Người Như Thế

Đường Thiết Sơn nghiêm mặt rồi xua tay nói:

- Thomas tiên sinh, anh không cần phải khuyên tôi. 35% lợi nhuận, thiếu một phân thì việc này không cần phải nói nữa. Người Trung Quốc chúng tôi chú ý nhất chính là vấn đề mặt mũi.

Lâm Bắc Phàm cười lạnh nói:

- Chẳng lẽ ông cần mặt mũi, tôi lại không cần mặt mũi ư?

- Được rồi, được rồi, tôi không cần mặt mũi là được chứ?

Mặt Thomas gần như là sắp khóc nhìn hai vị đại gia Thomas và Lâm Bắc Phàm:

- Đường tiên sinh cứ lấy 35% của ngài, Lâm tiên sinh cứ lấy 50% của ngài, tôi không có mặt mũi lấy 15% còn lại. Những cái khác không cần nói, Lâm tiên sinh vẫn nên chuẩn bị cho trận đấu ngày mai. May mắn

khi Stud của Lâm tiên sinh thì tôi không dám nghi ngờ, nhưng đổ xúc xúc ngày mai tôi hy vọng Lâm tiên sinh cũng có thể có may mắn.

Sau khi nói xong lời này, Thomas tiên sinh rất sợ còn có biến hoá gì nữa nên vội vàng giấu lệ chạy đi.

Thomas tiên sinh vừa đi, bốn bàn tay đã lập tức nắm chặt lấy nhau.

Thực ra trong lòng Đường Thiết Sơn vẫn có chút lo lắng. Phải biết rằng bọn họ đã có thể lấy được 50% lợi nhuận của trận đấu này, đây là chuyện tốt. Nhưng Đường Thiết Sơn lại cảm thấy con rết âm hiểm và mưu mô này hình như có ý trên mình thì phải. Nếu tên chết tiệt này thật sự có trái tim trong sáng thì tốt, nếu như tên khốn này muốn gây dựng sự nghiệp thì sau khi về nước mình rất cần phải đề hấn ta mới được. Thử nghĩ mà xem, một khi Lâm Bắc Phàm giỏi hơn mình, sau này khi con gái mình ở bên hấn, một khi xảy ra bạo lực gia đình thì ai sẽ làm chủ cho con gái mình?

Trong lòng Đường Thiết Sơn đang nghĩ gì thì Lâm Bắc Phàm không buồn quan tâm. Chỉ cần mưu kế của mình bày ra có thể đạt được thắng lợi là đủ rồi. Lâm Bắc Phàm tin rằng tay chân của Liêu Thiên Cửu nhất định đang ở Las Vegas mà nhìn chăm chăm mình. Mấy ngày nữa khi trận chung kết diễn ra thì hấn cũng nên dồn toàn vốn liếng của mình chứ? Nếu như thua hết thì tên kia lấy cái gì mà đấu với Hồ Điệp bang.

Trải qua cuộc đấu loại Stud ngày hôm qua, số người còn lại để chơi xúc xúc chỉ là một trăm. Bởi vì đổ xúc xúc không quan hệ gì với trí nhớ và ánh mắt, chủ yếu dựa vào thính giác và xúc giác của tuyển thủ, đây là việc thể hiện rõ kỹ thuật nhất cho nên đấu đổ xúc xúc càng thêm kịch liệt. Một trăm tuyển thủ dựa theo tỷ lệ một trên năm mà tiến vào vòng trong. Nói cách khác, trong vòng một trăm tuyển thủ thì sau trận đấu hôm nay chỉ còn có 20 tuyển thủ thăng cấp.

Quy tắc trận đấu rất đơn giản, máy tính sẽ tùy ý bố trí mười người một bàn, năm quân xúc xúc so điểm lớn nhỏ. Mỗi bàn chỉ có thể có hai người thăng cấp, không tồn tại cái gì mà thua rồi đánh lại. Thua có nghĩa là bye bye!

Nếu là xúc xúc bình thường, như vậy cho dù là tuyển thủ bị thua trận cũng rất có thể đổ ra điểm số mà mình tính toán. Nhưng nếu xúc xúc đã trải qua xử lý đặc thù, hai đầu hoàn toàn cân bằng, trọng tâm hoàn toàn nằm ở giữa quân xúc xúc thì nếu mà muốn đổ ra điểm lý tưởng thì sẽ rất khó khăn.

Bàn bạc số 9, cho tới bây giờ mới chỉ có tám người. Về mặt tám người này đều rất nghiêm nghị. Bởi vì trong lòng mỗi người đều hiểu rõ trong những người này nhiều nhất chỉ có một người có thể thăng cấp vào vòng tiếp theo. Đạo lý rất đơn giản, ngồi cùng bàn với bọn họ có một tuyển thủ là Kiyoko Ito. Kiyoko Ito trong mỗi một trận đấu đều thể hiện vô cùng hoàn mỹ.

Tuy rằng tám tuyển thủ đều là tinh anh, nhưng bọn họ còn không tự đại đến mức có thể so sánh mình với Kiyoko Ito. Một suất thăng cấp nhất định thuộc về Kiyoko Ito, về phần suất thứ hai thực ra những người này cũng không có gì nắm chắc. Bởi vì ngoài Kiyoko Ito ra thì còn một người đàn ông phương Đông thần bí cũng ngồi cùng bàn với bọn họ.

Người đàn ông phương Đông thần bí kia quả thực là một truyền thuyết khủng bố. Tên kia một đường thăng cấp trong vòng Stud, hơn nữa mỗi lần đều là đánh cuộc vận may. Tên khốn đó cho đến bao giờ chưa bao giờ xem con bài ẩn của mình, thậm chí không thèm nhìn chiếu bạc một cái. Nếu nói thăng khốn này dựa vào may mắn, vậy may mắn này quá tà môn? Nếu nói thăng khốn này dựa vào kỹ thuật thì càng không thể. Thăng khốn này căn bản không nhìn chiếu bạc thì có thể chơi kỹ thuật gì chứ? Con mẹ nó, ai có thể biết rõ thăng khốn đó rốt cuộc là như thế nào?

Thực ra những tuyển thủ khác trong sòng bạc đều thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng mỗi người đều cho rằng người đàn ông phương Đông thần bí kia rất may mắn, nhưng mỗi người đều nghi ngờ phán đoán của mình. Bọn họ rất may mắn mình không ngồi cùng bàn với người đàn ông phương Đông thần bí kia. Đương nhiên không ngồi cùng bàn với Kiyoko Ito thì cũng đủ để bọn họ vui mừng trong lòng. Kiyoko Ito .. không nói cũng biết mà.

Những khán giả trong sòng bạc đều kích động đến chết, rất nhiều người đánh cuộc Lâm Bắc Phàm thua đều chờ mong muốn chết. Stud, thăng khốn đó quá may mắn, đổ xúc xúc này đòi hỏi hàm lượng kỹ thuật cao đến cảnh giới không thể tưởng tượng, thăng khốn đó còn có thể may mắn được nữa sao? Càng làm người ta hưng phấn đó là thăng khốn đó ngồi cùng bàn Kiyoko Ito. May mắn là một thứ hoang đường đáng để buồn

cười. Điều này có nghĩa là thằng khốn đó phải mở đường máu trong đám người. Ở trước chín mặt cao thủ mà dựa vào may mắn để đi ra, vậy đúng là con mẹ nó hết chỗ nói.

Một ít đồng bào Trung Quốc đều đỏ mặt, sượng quá. Còn có một vài người Hàn Quốc thường thường nói cho người khác rằng người đàn ông phương Đông thần bí kia là Thần bài Hàn Quốc, coi như nhất định sẽ thắng trong Đại Hội Thần Bài lần này.

Rốt cuộc trong sự lo lắng chờ đợi của mọi người, Kiyoko Ito và Lâm Bắc Phàm từ từ vào bàn.

Kiyoko Ito mặc bộ đồ màu trắng, mái tóc đen nhánh búi lên cao lộ ra cái cổ trắng nõn mà cao quý, có sự dịu dàng và rụt rè trời sinh của người Nhật Bản, nhưng lại có đủ tự tin và lạnh lùng. Người phụ nữ này vừa ra, rất nhiều ánh mắt đều trợn tròn. Chẳng qua chỉ có thể nhìn mà thôi, loại người phụ nữ này chỉ có thể là báu vật nhìn từ xa mà không thể chơi đùa.

Tiểu Lâm ca vẫn như trước mặc một bộ tây phục màu đen, cà vạt hoa hình ô vuông tùy tiện đeo trên cổ, khi đi vào bàn rất từ tốn, mặt vô cùng bình tĩnh giống như căn bản không coi Đại Hội Thần Bài này vào trong lòng. Đường nhiên ánh mắt u buồn ẩn chứa không ít điều mà Tiểu Lâm ca đã phải huấn luyện trước gương rất lâu đã hấp dẫn không ít tiếng thét chói tai của mỹ nữ nước ngoài. Có mấy người phụ nữ vô cùng phóng khoáng ở mấy ngày này khi đi ngủ liền đã tưởng tượng Tiểu Lâm ca làm ngựa đực để tự sướng vài lần.

Thực ra những người phụ nữ này không biết rằng nếu các cô ấy tìm tới Tiểu Lâm ca, Tiểu Lâm ca chưa chắc đã từ chối.

Rất nhanh Lâm Bắc Phàm và Kiyoko Ito liền ngồi xuống chiếu bạc số 9.

Kiyoko Ito lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm, trong mắt không có chút tình cảm nào. Nhưng trong lòng cô lại khá lo lắng, chẳng may người đàn ông này bị loại ở vòng này thì mình không phải mất cơ hội báo thù sao? Stud và đồ xúc xắc dù sao cũng khác nhau mà. Không được, dù sao mình cũng phải đối mặt với Lâm Bắc Phàm, không bằng liền giải quyết chuyện riêng giữa mình và hắn.

Kiyoko Ito suy nghĩ một chút rồi gật đầu với Lâm Bắc Phàm, bình tĩnh nói:

- Lâm tiên sinh mấy hôm nay đúng là nở mày nở mặt, may mắn khi chơi Stud đúng là làm người ta khó thể tin. Bây giờ Lâm tiên sinh sớm đã làm rung chuyển toàn bộ sòng bạc. Tôi nghĩ sau khi Đại Hội Thần Bài kết thúc, chuyện của Lâm tiên sinh nhất định có thể dùng tốc độ nhanh nhất chấn động toàn bộ Las Vegas.

Cô gái này hình như là không nhịn nổi nên muốn ra tay với mình? Lâm Bắc Phàm liền lộ ra nụ cười mê người mà đầy phong độ nói:

- Tiểu thư Kiyoko Ito khi thể hiện trong mỗi trận đấu đều có thể dùng từ hoàn mỹ mà miêu tả, còn tôi chẳng qua chỉ là dựa vào may mắn mà thôi.

- May mắn cũng là một loại bản lĩnh, tôi hoàn toàn thưởng thức may mắn của Lâm tiên sinh.

Kiyoko Ito im lặng rồi thoáng cao giọng rồi nói tiếp:

- Không biết Lâm tiên sinh có dám đặt cược riêng với tôi không? Tôi vẫn cho rằng Lâm tiên sinh là một người đàn ông phương Đông rất phong độ. Là một người phong độ thì không nên từ chối lời mời của một người phụ nữ.

Giọng Kiyoko Ito rất lớn, được sòng bạc ra hiệu nên Carole lập tức phiên dịch lại lời của Kiyoko Ito sang tiếng Anh, kể từ đó lập tức làm mọi người xôn xao. Mỗi người đều muốn biết biểu hiện của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm lấy một điều thuốc lá, châm rồi hút một hơi, sau đó nói:

- Đánh cuộc như thế nào?

- Rất đơn giản, tính tổng điểm năm con xúc xắc, lớn thắng, nhỏ thua.

Kiyoko Ito cắn chặt răng rồi nói tiếp:

- Về phần phương thua liền cởi sạch quần áo trước mặt mọi người được chứ?

Sau khi nghe Kiyoko Ito nói, mọi người trong sòng bạc đều chấn động. Đặt cược như vậy có phải hơi quá không? Kiyoko Ito này cũng quá vô sỉ. Không ngờ không suy nghĩ đến vấn đề phong tục mà cởi quần áo trước mặt mọi người.

Chẳng qua mọi người đều rất thích. Đặt cược như vậy thật thú vị, hơn nữa có thể thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mọi người.

- Tiểu thư Kiyoko Ito, cô khiến tôi cảm thấy vô cùng thất vọng.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu nghiêm mặt nói:

- Tôi rất nghi ngờ về trình độ tư duy của cô. Cô có thể không tôn trọng mình, cô có thể lỏa thể, nhưng cô không nên không tôn trọng người khác. Cô phải biết rằng dù là ai trong chúng ta thua, kết quả này đối với sòng bạc mà nói đều là rất không lịch sự.

Mọi người tuy rằng cảm thấy rất thất vọng nhưng ai cũng thấy Lâm Bắc Phàm nói có lý.

Kiyoko Ito cười lạnh nói:

- Tôi không cần biết anh là cao thủ hay là rất may mắn? Nhưng anh tuyệt đối là một tên vô lại. Trước đó mấy ngày khi Lâm tiên sinh vừa đến Las Vegas, là ai nói ra thua sẽ cởi quần áo? Lúc ấy anh không cảm thấy làm mất thuần phong mỹ tục, không biết là đầu óc có vấn đề không. Bây giờ tôi nói ra anh liền cảm thấy mất thuần phong mỹ tục, đầu óc có vấn đề? Lâm tiên sinh, nói khó nghe một chút, tôi rất nghi ngờ nhân phẩm của anh – người đàn ông phương Đông.

Mọi người đều im lặng, rất nhiều đều thấy tò mò. Mọi người gần như không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, xem có thể nghe được lời giải thích hợp lý từ trong miệng Lâm Bắc Phàm, hoặc là xem chuyện này sẽ xấu thêm nữa hay không.

Lâm Bắc Phàm sớm đã trợn mắt há mồm, người này chép chép miệng rồi dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Kiyoko Ito. Thật lâu sau hắn rốt cuộc thở hắt ra, lắc đầu nói:

- Tiểu thư Kiyoko Ito, tôi thật sự không ngờ cô lại chính là người như vậy.

- Lâm tiên sinh, mời anh lấy chiếc mặt nạ đối trá kia ra, có bản lĩnh thì chấp nhận đánh cược với tôi.

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu thở dài một tiếng, ra vẻ vô cùng đáng thương và thiệt thòi.

- Kiyoko Ito, mày là gái điếm, mày dựa vào cái gì mà làm nhục thần tượng trong lòng bọn tao? Mau cút về Nhật Bản đi.

- Kiyoko Ito, mẹ mày khi sinh mày có phải bị người ném, rồi nuôi lớn bằng cuống rốn? Mày là gái điếm.

Rất nhiều người phụ nữ nước ngoài đặc biệt là phụ nữ đã có chồng rất kích động, không ít người bắt đầu chửi Kiyoko Ito...

138. Chương 138:

Mặt Kiyoko Ito xanh mét lại, tuy rằng cô sẽ không tức đám phụ nữ đó, nhưng đáng tiếc chính là người ủng hộ mình đều là đàn ông, mà ủng hộ tên kia phần lớn đều là phụ nữ. Đàn ông sao có thể chửi ầm lên như phụ nữ chứ?

Lâm Bắc Phàm đứng lên đưa tay lên rồi hơi hạ xuống, đám người lập tức yên tĩnh. Thằng khốn này trong lòng đã rối bời nhưng ngoài mặt lại nghiêm túc nói:

- Tiểu thư Kiyoko Ito, có thể tôi đánh cược là may mắn, các người đánh cược là kỹ thuật, cho nên các người rất có thể sẽ oán hận đối với tôi nên đại biểu rất nhiều tuyển thủ chuẩn bị cho tôi một bài học. Thực ra điều này rất không công bằng nhưng cô nói rất đúng. Là một người có phong độ, tôi sẽ không từ chối lời mời của một người phụ nữ, cho dù là khiêu khích tôi cũng sẽ không từ chối. Nhưng tôi không chấp nhận cách đánh cược của cô, cùng với tiền đặt cược của cô.

Rất nhiều người phụ nữ nước ngoài bất bình thay cho Lâm Bắc Phàm, nhưng thấy biểu hiện này của Lâm Bắc Phàm thì đều rất hưng phấn.

Kiyoko Ito hận nghiêng răng nghiêng lợi, lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm mà nói:

- Như vậy xin hỏi Lâm tiên sinh, anh muốn như thế nào?

- Rất đơn giản, so sánh lớn nhỏ với tiểu thư Kiyoko Ito? Tôi không có tự tin cho nên tôi từ chối. Nhưng tôi tin vào may mắn của mình. Nếu như đánh cuộc, tôi liền đánh cuộc tôi có thể thắng cấp trong trận đấu này. Nếu tôi thua, tôi sẽ cởi hết quần áo trên người mình. Nếu tiểu thư Kiyoko Ito thua, tôi chỉ cần một thứ mà thôi.

- Thứ gì?

Kiyoko Ito cảnh giác nhìn Lâm Bắc Phàm. Cô cũng không cho rằng Lâm Bắc Phàm là thằng ngu.

Lâm Bắc Phàm thản nhiên ngồi xuống, yên lặng nhìn Kiyoko Ito. Một lúc sau hắn nở nụ cười rất trong sáng:

- Một lời xin lỗi. Nếu tôi thắng cấp, tôi chỉ cần nghe tiểu thư Kiyoko Ito tự mình nói một tiếng xin lỗi với tôi.

Phụ nữ trong phòng đúng là muốn điên lên. Người đàn ông phương Đông này không những là một người phong độ, bởi vì phong độ đã không thể nào hình dung sự hoàn mỹ của hắn, người này đơn giản là một kỳ sĩ, một Thánh kỵ sĩ có hào quang thần thánh.

Kiyoko Ito kinh hãi, người này chẳng lẽ nắm chắc phần thắng? Nếu hắn thua, vậy sẽ phải cởi hết quần áo trên người. Nhưng nếu hắn thắng thì chỉ cần mình nói một tiếng xin lỗi. Người này rốt cuộc suy nghĩ cái gì?

Dù như thế nào thì đây cũng là một cơ hội quá tuyệt.

Kiyoko Ito khẽ thở ra, gạt đầu coi như đạt thành thỏa thuận với Lâm Bắc Phàm.

Tám tuyển thủ khác trên chiếu bạc đều đang lau lau mồ hôi trong lòng bàn tay. Nếu nói Kiyoko Ito không coi người đàn ông phương Đông kia vào mắt, như vậy người đàn ông phương Đông kia cũng không coi những người bọn họ vào mắt. Mấy thằng khốn này đều cảm thấy mình bị làm nhục và coi thường, đồng thời không ngờ lại có sinh ra một khí thế căm thù thằng khốn kia, đều dùng ánh mắt cổ vũ đối phương, đúng là có vẻ không cởi được quần áo của Lâm Bắc Phàm thì không thể bỏ qua.

Sau khi Lâm Bắc Phàm và Kiyoko Ito thỏa thuận xong, trận đấu chính thức bắt đầu.

Bởi vì tầm quan trọng của trận đấu nên toàn trường rất nhanh rơi vào yên tĩnh. Ngoại trừ các tuyển thủ ở những trận đấu khác, gần như ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung trước khoảng trống ở chiếu bạc số 9.

- Nếu người đàn ông phương Đông kia thắng cấp, anh ta chỉ cần tiểu thư Kiyoko Ito xin lỗi mà thôi, đây là yêu cầu vô cùng phong độ. Nhưng nếu người đàn ông phương Đông bị loại, như vậy anh ta sẽ cởi hết quần áo trước mặt tất cả chúng ta. Trời ạ, tôi không biết tiểu thư Kiyoko Ito oán hận người đàn ông phương Đông này như vậy.

Carole lớn tiếng phiên dịch và bình luận:

- Chẳng qua cái gì cũng không nên nghĩ. Chúng ta có lý do tin người đàn ông phương Đông này sẽ đi xa hơn. Chúng ta có lý do tin tưởng kỳ tích của người đàn ông phương Đông tiếp tục sẽ kéo dài thêm nữa.

- A. Ông trời của tôi, nếu nói Stud do may mắn chiếm đa số, nhưng đổ xúc xắc là do hoàn toàn do kỹ thuật. Nhưng người đàn ông phương Đông đang làm gì? Đúng thế, thưa các quý bà, các vị không nhìn lầm đâu, anh ấy đang nghiên cứu Vũ trụ trong một vỏ hạt. Vũ trụ trong một vỏ hạt là một kiệt tác do Stephen Hawking sáng tác, chủ đề là vũ trụ học, đề cập đến thuyết tương đối, thuyết lượng tử, lỗ đen, giãn nở, thời gian luân chuyển, huyền luận, lực siêu dẫn, một loạt khái niệm hàng đầu.Ồ, điên cuồng đi, các quý bà cứ việc hét lên đi. Vì sự phong độ, tài hoa hơn người của người đàn ông phương Đông này.

Bầu không khí trong sông bạc vô cùng sôi động, không ít người phụ nữ nước ngoài hoàn toàn điên cuồng vì Tiểu Lâm ca.

Chiều bạc số 9, một tuyển thủ nhìn xúc xắc trong cốc mà nuốt nước miếng. Nói thật đối với xúc xắc toàn thân giống nhau, trọng tâm nằm ở chính giữa, hấn cũng không quá tự tin. Điều này cần thính giác và xúc giác vô cùng khùng bố.

Dù như thế nào trận đấu vẫn phải tiếp tục, tên này tự cân nhắc và cảm thấy mình nhiều nhất xác định được điểm của ba quân xúc xắc, về phần hai quân khác thì nghe theo số trời.

Hắn nhẹ nhàng cầm lấy cốc, vung tay lên, năm quân xúc xắc đều bị quăng vào trong cốc. Vị tuyển thủ này đặt cốc ở bên tai, rất cẩn thận lắc cốc, dồn tất cả cảm giác đặt trên ba quân xúc xắc mà mình đã chọn. Dù cho hai quân xúc xắc ra điểm như thế nào thì ba quân xúc xắc này đều phải là 6.

Khoảng ba phút sau, tên này rút cuộc đã đổ cốc xuống. Năm quân xúc xắc, ba quân 6, một hai, một ba, tổng cộng là 23 điểm. Xem ra tên này khá hài lòng với biểu hiện của mình, bởi vì chỉ cần hấn thành công không chế được điểm của ba quân xúc xắc, hấn đã thành công. Ba quân xúc xắc là giới hạn lớn nhất mà hấn có thể không chế.

Tiểu Lâm ca ngáp một cái, đương nhiên động tác ngác rất đẹp mắt. Hấn đã khép quyển sách Vũ Trụ Trong Một Vỗ Hạt, quay đầu lại nhìn bồi bàn ở bên cạnh, nho nhã mà lễ độ nói:

- Tiểu thư, có thể giúp tôi phát một bài nhạc không?

Bồi bàn sau khi truyền lại ý của Lâm Bắc Phàm, Thomas không nói gì liền lập tức hạ lệnh thỏa mãn thẳng khốn này.

Con bà nó, động hay không động liền phiên dịch tiếng Trung Quốc mình nói sang tiếng Anh, mẹ nó chứ thật khó chịu. Chờ tương lai Trung Quốc có tiền sẽ khiến đám người nước ngoài phải học tiếng Trung Quốc thi cấp bốn, dùng bút lông mà viết, tăng độ khó thêm một điểm là mỗi người được phát một bài văn viết bằng chữ Giáp cốt do dao khắc. Khi thi nghe sẽ phát bài “Côn nhị khúc” của Chu Đồng (1), thi nói thì thi hát Kinh kịch, nhất định phải phát ra uất nghẹn này.

1. Mời các bạn thưởng thức

JAY - - -

Trong sông bạc phát bài “Công phu Trung Quốc” (2), Tiểu Lâm ca đã sớm đứng lên, không chỉ hát mà còn có động tác.

2. Mời các bạn thưởng thức

30 72 - 6

- Nằm như một cây cung, đứng như cây tùng, không động không đưa, đi lại như cơn gió, nam quyền và bắc cước, công phu Thiếu Lâm, Võ Đang, Thái cực bát quái liên hoàn chuông, Trung Hoa có thần công ... Côn đánh cây gậy ngu ngốc, súng bắn tiểu Nhật Bản, người nhẹ như yến trong mây, chúng ta hào khí tận mây xanh, ngoài luyện gân cốt, nội luyện khí công, cương nhu đều luyện không cúi đầu, trong lòng chúng ta có trời đất, Trung Quốc chúng ta rất tài ba...

Các tuyển thủ cùng bàn Lâm Bắc Phàm đều muốn ngắt đi, tên nào cũng run hết lên, mồ hôi lạnh chảy đầy người. Các tuyển thủ ở chiều bạc khác đều thở hắt ra. Nếu ngồi cùng bàn với thẳng khốn đó thì nhất định sẽ bị tức chết, còn đâu gì nữa?

Thomas đang ngồi trong phòng quan sát chú ý đến toàn bộ tình hình trận đấu cũng thấy không thể nhìn được nữa, chơi như vậy có thể gây tai nạn chết người không? Nếu 130 năm trước mà mình gặp tuyển thủ như Lâm Bắc Phàm vậy còn so cái mẹ gì? Nhất định là muốn dùng dao đâm chết hấn rồi nói.

Kiyoko Ito lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm, hóa ra tên này còn biết vận dụng một ít chiến thuật. Cố ý dùng bài hát này ảnh hưởng đến khả năng phát huy bình thường của các tuyển thủ khác. Nhưng chỉ như vậy thì không được rồi. Lúc này đã có hai tuyển thủ lắc quân xúc xắc, người đầu tiên được 23 điểm, người thứ hai được 24 điểm, có thể nói muốn dựa vào vận may lắc được từng đó là vô cùng khó khăn.

Năm tuyển thủ phía sau đều lắc được trên 20 điểm và dưới 25 điểm.

Tuyển thủ thứ sáu chuẩn bị đổ xúc xắc chính là một người Hàn Quốc. Gã Hàn Quốc đúng là đen đui, thẳng khốn này biết tiếng Trung Quốc, nghe thấy Lâm Bắc Phàm đứng đó hát cái gì mà còn đánh cây gậy, hẳn cảm thấy tim mình tức đến độ lệch vị trí. Người này đứng lên thở hổn hển, dùng bàn tay run run cầm lấy cốc. Khi hắn lắc không ngờ trong năm quân xúc xắc lại có hai quân bay ra khỏi chiếu bạc.

- Tao muốn giết mày, giết mày .. hu hu hu ... xin mày đừng hát nữa, hu hu hu

Tên đáng thương này rốt cuộc đã sụp đổ, người mềm nhũn ngồi phịch xuống mặt đất bên chiếu bạc, mặt đầy nước mắt thật đáng thương.

- Ai, tôi chỉ thấy nhàm chán mà thôi, không ngờ lại thành như vậy.

Tiểu Lâm ca trông rất áy náy, cuối cùng đã ngừng hát. Hắn về ngồi xuống cạnh chiếu bạc, sau đó còn ra vẻ xin lỗi nhìn người anh em kia.

Kiyoko Ito khinh thường nhìn tên kia một cái, sau đó hít sâu một hơi, vươn ngón tay như hoa nắm lấy cốc. Cô gái này khẽ nhắm mắt lại, vung cốc lên tạo thành đường cong tuyệt đẹp cuốn năm quân xúc xắc vào.

Tất cả mọi người đều trợn mắt nhìn biểu hiện hoàn mỹ của Kiyoko Ito, rất nhiều người thấy ngứa mắt với Lâm Bắc Phàm đều ngăm cổ vũ Kiyoko Ito. Nhưng rất nhiều người phụ nữ nước ngoài lại đang cầu nguyện khi lắc cốc thì Kiyoko Ito lắc bay quân xúc xắc ra ngoài.

Rất nhanh sau 15 giây quy định, Kiyoko Ito liền lắc cốc.

Không hề trì hoãn, năm quân xúc xắc, trên từng mặt quân đều hiện lên sáu điểm đỏ rực.

- Lâm tiên sinh, đến lượt anh.

Kiyoko Ito không nhìn quân xúc xắc của mình, cô đúng là tuyệt đối tự tin vào mình.

Rất nhiều người đàn ông nước ngoài đều dùng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, bao gồm rất nhiều người đã đấu xong đều hung ác nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm. Đương nhiên cũng có không ít người phụ nữ nước ngoài đang nắm chặt tay, chống trước cằm mình, nhắm mắt lại để cầu khẩn cho Tiểu Lâm ca.

Lâm Bắc Phàm cầm lấy cốc, từ từ, vô cùng cẩn thận nhặt từng quân xúc xắc vào trong cốc. Không hề có một chút kỹ thuật nào, càng chẳng có gì đáng xem cả, nhưng mọi người đều nín thở, cầm như hén.

Cuối cùng Tiểu Lâm ca đã bắt đầu lắc cốc trong tay, tư thế kia ở trong mắt người trong nghề thì vô cùng vụng về.

Hai mươi giây sau Tiểu Lâm ca rốt cuộc đã úp cốc lên trên mặt bàn.

Trên mặt Kiyoko Ito đã nở nụ cười. Cô tự nhận mình đã nghe rất rõ ràng, nếu không có gì ngạc nhiên thì điểm của năm quân xúc xắc của Lâm Bắc Phàm nên là sáu, bốn, ba, ba, hai, tổng cộng là 18 điểm (nguyên tắc là 15 điểm – có lẽ là tác giả cộng nhầm). 18 điểm đúng là xếp thứ hai từ dưới lên trong mười người, tất nhiên là bị loại.

- Lâm tiên sinh, xem ra may mắn của anh không được tốt.

Kiyoko Ito khẽ lắc đầu, lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Trước kia tôi nghĩ Lâm tiên sinh là một cao nhân ẩn sĩ, nhưng Lâm tiên sinh, tôi không thể không nói anh làm tôi rất thất vọng.

139. Chương 139: Ký Tên Lên Hai Bán Cầu Của Phụ Nữ

Sau khi nghe xong Kiyoko Ito nói như vậy, Carole có chút do dự. Cô không biết mình có phải theo thông lệ phiên dịch lời Kiyoko Ito nói hay không? Thấy mọi người đang xem đều dùng ánh mắt tức giận nhìn mình, Carole có chút sợ hãi.

Lão khốn Thomas dù như thế nào cũng không thể để Lâm Bắc Phàm thua, nếu thua thì còn chơi gì nữa? Cho dù không phiên dịch lời của Kiyoko Ito, mình cũng coi như chơi mất nửa cái mạng. Nhưng nếu Lâm Bắc Phàm thắng, hơn nữa còn phiên dịch lời của Kiyoko Ito, như vậy khí thế nhất định sẽ đạt đến độ cao mới. Sau khi cân nhắc lợi hại, Thomas cũng hiểu được mình căn bản không có đường lui nên kiên trì đến cùng, sai Carole phiên dịch lời của Kiyoko Ito.

- Tuy rằng tôi không muốn nhưng tôi vẫn sẽ nói với mọi người. Xem ra tiểu thư Kiyoko Ito đã rất tự tin, cô cho rằng người đàn ông phương Đông thần bí này khiến cô rất thất vọng. Kết quả thật sự chính là như vậy sao? Tôi tin rằng kỳ tích vẫn luôn tồn tại cùng chúng ta từ trước đến nay.

Carole nói xong liền thở hắt ra, sau đó nhắm mắt lại cầu nguyện cho Lâm Bắc Phàm.

Những người phụ nữ khác cũng học cách của Carole, hơn nữa đều tập thể đứng lên cầu nguyện cho Tiểu Lâm ca. Về phần đám đàn ông ước gì Lâm Bắc Phàm thua rồi rút đều vui mừng ra mặt, đều chờ xem Tiểu Lâm ca cỏi trường.

Lâm Bắc Phàm nhàm chán nhún vai nói:

- Tôi rất tin vào may mắn của mình.

- Nếu Lâm tiên sinh rất tin tưởng vào may mắn của mình, hay là chúng ta cược thêm?

- Cốc của cô đã mở ra, dù như thế nào thì điểm của tôi cũng không đánh thắng cô. Lại nói tôi không có thói quen cược thêm. Sau này nếu có cơ hội, tiểu thư Kiyoko Ito nếu định đánh cược gì với tôi thì tốt nhất nên nghĩ kỹ trước.

Lâm Bắc Phàm hơi nhú mồm rồi nói tiếp:

- Còn lần này nếu tôi bị loại thì tôi sẽ thực hiện lời hứa của mình.

Khiến người này cởi sạch quần áo, đây coi như mình báo thù máu thay cho sư huynh (có lẽ tác giả nhầm lẫn gì đó, ở mấy chương trước lại ghi là “sư đệ”). Tên đáng ghét này làm sư huynh của mình đã hoàn toàn ngu ngốc, nửa đời sau không thể tự lo cho mình. Kiyoko Ito cười lạnh nói:

- Một khi đã như vậy thì sao Lâm tiên sinh không mở cốc của mình ra?

- Vì đảm bảo tính công bằng của trận đấu, vì chứng minh mình trong sạch, tôi hy vọng tiểu thư Kiyoko Ito mở cốc ra giúp tôi.

Kiyoko Ito ngậy ra rồi cảnh giác nhìn Lâm Bắc Phàm mà nói:

- Nếu điểm số của anh không tốt, anh chẳng phải sẽ nói do tôi động tay động chân sao? Đừng tưởng thế giới này chỉ có mình anh là thông minh, những người khác đều là ngu ngốc.

- Tôi tin tiểu thư Kiyoko Ito, hy vọng tiểu thư Kiyoko Ito cũng tin tôi.

Lâm Bắc Phàm vẫn rất bình tĩnh.

Bởi vì rất cần thấy đáp án, hoặc là hy vọng thấy Lâm Bắc Phàm bị mình làm nhục nên Kiyoko Ito do dự một chút rồi cắn thận gờ tay ngọc lên, cầm lấy cốc rồi nhẹ nhàng nhắc cốc lên.

Kiyoko Ito thấy rất rõ ràng, năm quân xúc xắc là sáu, sáu, sáu, năm, bốn, tổng cộng là 27 điểm.

“A” Trong phòng vang lên tiếng hô lớn, rất nhiều người phụ nữ nước ngoài đều dùng hai tay ôm lấy đầu mình mà hét lên chói tai.

- Trời, tôi không thể nào hình dung được cảm nhận trong lòng mình lúc này. Thưa các quý bà, vào giây phút điên cuồng này, các vị còn do dự gì nữa? Hãy điên cuồng hét lên vì may mắn của người đàn ông phương Đông thần bí này.

Carole vô cùng kích động.

Tất cả mọi người đều xông xáo, tuy rằng điểm của Lâm Bắc Phàm không cao bằng Kiyoko Ito, nhưng hẳn đã thắng cấp.

- Điều này sao có thể? Điểm của anh rõ ràng là sáu, bốn, ba, ba, hai, tổng cộng là 18 điểm mà.

Mặt Kiyoko Ito tái mét lại, trên trán bắt đầu xuất hiện đầy mồ hôi lạnh. Cô oán hận nhìn Lâm Bắc Phàm, cắn răng nói:

- Anh ... Tôi tuyệt đối không thể nghe lầm, tôi không có lý do gì nghi ngờ mình.

Lâm Bắc Phàm châm một điếu thuốc lá, hút một hơi rồi thản nhiên nói:

- Sau khi tôi đặt xúc xắc xuống, tiểu thư Kiyoko Ito có phải là khẳng định điểm năm quân xúc xắc của tôi là sáu, bốn, ba, ba, hai, tổng cộng là 18 điểm?

- Đúng.

Kiyoko Ito chết lặng mà trả lời, trong đầu không ngừng nhớ lại hình ảnh lúc đó.

- Rất tốt. Sau khi tôi úp cốc xuống, tôi không hề chạm vào cốc, điều này cũng đủ chứng minh tôi không có cơ hội, cũng không có khả năng tồn tại.

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng dùng ánh mắt từ trên cao nhìn xuống nhìn Kiyoko Ito, trầm giọng nói:

- Như vậy điều này chỉ có một khả năng. Đó chính là thính giác của bản thân tiểu thư Kiyoko Ito có vấn đề.

Tuy rằng Kiyoko Ito rất tin vào mình, nhưng sự thật lại không thể nghi ngờ.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Kiyoko Ito không thể không chấp nhận sự thật mình đã thua. Nhưng may mắn chính là đây không phải trận đấu cuối cùng của mình và Lâm Bắc Phàm. Bởi vì hai người đều thắng cấp, như vậy trận tiếp theo sẽ có cơ hội đấu với nhau. Nhưng chẳng may người này không cho mình cơ hội thì sao? Nếu hấn từ chối cược ngoài nữa thì sao?

- Tiểu thư Kiyoko Ito, nếu tôi không lầm thì cô đã thua. Dựa theo ước định của chúng ta, cô phải xin lỗi tôi.

Lâm Bắc Phàm vẫn rất phong độ, hấn dụ tàn thuốc vào gạt tàn, khẽ cười nói:

- đương nhiên nếu tiểu thư Kiyoko Ito cảm thấy tôi sai thì cô cũng có thể từ chối xin lỗi.

- Xin lỗi, xin lỗi.

Cũng không biết là người phụ nữ nước ngoài nào hét lên đầu tiên.

- Xin lỗi, xin lỗi ...

Điều này lập tức khiến tất cả người phụ nữ nước ngoài đều rống lên.

Không biết có phải bởi vì không nên làm đám đông tức giận, Kiyoko Ito cuối cùng đã mở hàm răng đang cắn chặt, thở hổn hển, gần như phát ra vài chữ từ kẽ răng:

- Lâm tiên sinh, đối với chuyện tôi nói xấu anh, tôi cảm thấy mình rất có lỗi.

- Không vấn đề.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, nụ cười rất hiền hòa.

Nhân phẩm, đây là nhân phẩm, nhân phẩm quá tốt. Tiểu Kim cũng phải bội phục, Lão Đại đúng là danh bất hư truyền.

Sau khi đánh cuộc giữa Lâm Bắc Phàm và Kiyoko Ito kết thúc, trận đấu hôm nay cũng gần như kết thúc. 20 tuyến thủ thắng cấp đã xuất hiện. Chẳng qua ngoại trừ Tiểu Lâm ca ra thì những người còn lại mặt đều tái mét.

Khi mọi người rời khỏi sông bạc, Tiểu Lâm ca cũng đứng lên, khẽ cười một chút rồi từ từ bước đi.

Những người phụ nữ trong sông bạc đều phát điên, rất nhiều người phụ nữ độc thân càng điên cuồng hơn, những người này lập tức tranh nhau vây lấy lối ra sông bạc. Mặc dù nhân viên bảo vệ sông bạc đã khống chế hiện trường, nhưng vẫn có một người phụ nữ tóc đỏ, ăn mặc gợi cảm, phá được tầng tầng phòng ngự mà đi đến trước mặt Tiểu Lâm ca.

Tiếng la hét, tiếng thét chói tai, tiếng van xin tình yêu, thậm chí còn có tiếng kêu cha gọi mẹ điên cuồng vang vọng khắp xung quanh.

- Vị tiên sinh này.

Cô gái lao được đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó lấy một chiếc bút đỏ ra rồi xin xỏ:

- My God! Can you sign on my breasts? (Trời, có thể ký tên trên hai bên ngực em không?)

Lâm Bắc Phàm không hiểu một câu tiếng Anh nào, hắn quay đầu lại nhìn tên béo Trương Minh Thắng. Trương Minh Thắng cũng rất mơ hồ. Chẳng qua hắn đoán có lẽ là ký tên, nhưng người phụ nữ này không mang giấy thì con mẹ nó biết ký ở đâu?

- Rất xin lỗi, nếu cô muốn tôi ký tên thì xin mời nói tiếng Trung Quốc với tôi. Đây là nguyên tắc của tôi.

Tiểu Lâm ca nghiêm mặt nói.

-Ồ, tiên sinh, chào anh, xin hỏi anh có thể ký tên... trên hai... bán cầu của em không?

Đúng là khó cho cô bé, nhưng may mắn cô gái vẫn có thể dùng Trung Quốc nói ra ý của mình.

- Đương nhiên có thể.

Tiểu Lâm ca cầm lấy bút màu rồi không khách khí viết vài chữ trên hai bên ngực phần lộ ra ngoài bra của cô gái: “Tiểu Lâm ca đã qua đây một lần”

- Tôi là em của Lâm tiên sinh, trên thực tế chúng tôi gần như là quan hệ anh em ... ý của tôi là nếu tiểu thư cần tôi cũng có thể ký tên trên hai bán cầu của tiểu thư.

Mặt Trương Minh Thắng đầy vẻ chờ đợi.

- No, No, chỉ cần Lâm tiên sinh, anh không thể khinh nhờn hai bán cầu của tôi.

Cô gái không hề khách khí mà từ chối.

- Lâm tiên sinh ký tên ở hai bán cầu của cô, tôi có thể ký tên ở hai bán cầu phía dưới của cô ...

- No, no.

Cô gái không hề cho Trương Minh Thắng cơ hội, nói xong liền cẩn thận nâng bầu ngực của mình rồi hưng phấn rời đi. Xem dáng vẻ của cô gái này thì trong thời gian ngắn sẽ không thể tắt.

....

Hai ngày sau, Lâm Bắc Phàm thuận lợi thăng cấp vào bốn người mạnh nhất. Mặc dù không ai biết tên Tiểu Lâm ca, nhưng toàn bộ sòng bạc đúng là đã sớm sôi trào. Tuy rằng Kiyoko Ito có tuyệt đối thực lực, nhưng rất nhiều người rất chán ghét Tiểu Lâm ca, thậm chí đều có một cảm giác đó là bọn họ cảm thấy Tiểu Lâm ca là người thắng cuối cùng.

Đúng thế, may mắn không thể tin nổi thực sự làm người ta sợ hãi.

Mà Tiểu Lâm ca cũng đã quyết định khi trận chung kết diễn ra sẽ không hề khiếm tốn, không ra vẻ nữa, mà sẽ thể hiện ra thực lực hoàn mỹ nhất do mình và Tiểu Kim hợp lại, khiến mình làm đại biểu của giới cờ bạc Trung Quốc, lấy được dấu ấn vĩnh viễn ở Las Vegas. Hơn nữa còn khiến tất cả cao thủ sòng bạc vĩnh viễn nhìn lên và kính sợ.

Đương nhiên còn có một điểm cuối cùng là phải làm cho Kiyoko Ito đánh cuộc, khiến người phụ nữ này hoàn toàn khuất phục trước mặt mình.

Ngày hôm sau là ngày diễn ra trận đấu, Tiểu Lâm ca không hề chậm trễ. Hắn cùng với Trương Minh Thắng liền tập luyện phong độ của Thần bài.

Về phần Kiyoko Ito, trong lòng cũng có chút lo lắng. Nói thật, cô rất tin tưởng vào thực lực của mình, nhưng may mắn của Lâm Bắc Phàm đúng là làm người ta sợ đến mức khủng bố. Có lẽ kia không phải may

mắn? Kiyoko Ito thậm chí có chút hồ đồ, cô thật sự không thể biết rõ Lâm Bắc Phàm rốt cuộc là quá may mắn, hay là kỹ thuật đánh bạc đã đạt đến cảnh giới xuất thần nhập hóa.

Dù như thế nào Kiyoko Ito tuyệt đối sẽ không lùi bước. Mặc dù cô là một người phụ nữ, nhưng đồng thời cô cũng là một võ sĩ. Tinh thần võ sĩ đạo Nhật Bản đã cắm rễ nảy mầm trong lòng cô. Cô có thể chết nhưng không được phép thất bại.

Ngày mai, ngày mai chính là trận chung kết diễn ra. Kiyoko Ito tuyệt đối tin tưởng Lâm Bắc Phàm có thể thắng cấp thành hai người xuất sắc nhất. Đến lúc đó, mình sẽ đánh cuộc với hắn một lần, dù phải trả bất cứ giá nào cũng được. Thực ra có những lúc Kiyoko Ito cảm thấy mình quá lo lắng. Nếu mình đổ xúc xác trước, mình được năm con lục thì Lâm Bắc Phàm làm thế nào mà thắng được?

Nếu tên khốn kiếp đó thua, mình sẽ khiến hắn trần truồng ở Las Vegas, cho hắn cầm lá quốc kỳ Trung Quốc, xem hắn sẽ như thế nào? Nếu mình thua cùng lắm thì chết. Chỉ có điều tên kia sẽ không từ chối yêu cầu cược ngoài của mình chứ?...

140. Chương 140: Truyền Thuyết Vĩnh Viễn Ở Las Vegas

Bốn người mạnh nhất đã được quyết định, hôm nay chính là trận chung kết mà muôn người chú ý. Không khí sòng bạc đã đạt đến mức đỉnh điểm trước nay chưa từng có. Dù là tuyển thủ bị loại hay là người xem đều đã sớm vào sòng bạc. Bọn họ đều điên cuồng vì may mắn hoàn hảo của Tiểu Lâm ca. Đương nhiên có người ngưỡng mộ Tiểu Lâm ca, có người ước gì bây giờ Tiểu Lâm ca bị sét đánh chết.

Chỉ có điều ba người Đường Thiết Sơn, Lâm Bắc Phàm, Thomas ít nhiều có chút nuối tiếc. Tâm trạng người trong sòng bạc đã tăng vọt không gì sánh được, ba người vốn nghĩ những người đó sẽ liều mạng đặt hết tài sản vào cửa Lâm Bắc Phàm thua. Nhưng sự thật chứng , trước mặt tài sản mọi người đều rất bình tĩnh. Trước trận chung kết, số tiền đặt Lâm Bắc Phàm thua cũng không nhiều, chỉ có hai tỷ Usd. Chẳng qua tính tất cả các trận trước đã thu được, chỉ cần trận cuối Lâm Bắc Phàm có thể thắng thì tổng cộng tiền cũng là một món lãi kék sù – năm tỷ Usd. Theo quy định, Thomas tiên sinh được chia 750 triệu Usd, mà Lâm Bắc Phàm và Đường Thiết Sơn thì có thể chia đều 4.25 tỷ Usd.

Nếu tất cả thuận lợi, chuyến đi đến Las Vegas lần này sẽ khiến Lâm Bắc Phàm đạt được hơn 15 tỷ RMB. Đương nhiên đây chỉ nói về tiền thôi, còn lợi ích các phương diện khác cũng không thể bỏ qua. Mượn câu nói của Tiểu Lâm ca, thời buổi này một tên trúng hai đích đã sớm qua, Tiểu Lâm Ca bắn một tên ít nhất phải trúng ba bốn con chim.

Liêu Thiên Cửu tuy rằng còn ở trong nước nhưng tay chân thân tín của hắn đã nói tất cả biểu hiện của Lâm Bắc Phàm ở sòng bạc cho Liêu Thiên Cửu. Liêu Thiên Cửu do dự thật lâu nhưng cuối cùng trước khi trận chung kết vẫn cược hết gia sản của mình.

Hai giờ chiều, bốn tuyển thủ xuất sắc nhất lục tục tiến vào.

Hai tuyển thủ phía trước tuy rằng cũng là tinh anh trong tinh anh, nhưng nếu so sánh với Kiyoko Ito và Tiểu Lâm Ca thì kém rất nhiều. Cho nên khi hai vị này vào hội trường thì tiếng hoan hô chẳng ra sao cả.

Khi Kiyoko Ito vào, trong sòng bạc lập tức đầy tiếng sói tru. Đừng tưởng rằng nơi của những kẻ có tiền đều là những người có phong độ, trên thực tế bọn họ một khi tìm được chỗ để phát tiết thì còn điên cuồng hơn người bình thường. Kiyoko Ito vẫn như trước, mặc quần áo trắng toát, nhưng trên ngực lại có thêm một đóa hoa anh đào, mái tóc búi cao lên đỉnh đầu, đi đôi guốc gỗ, tao nhã mà không mất vẻ dịu dàng đi vào sòng bạc, từ từ đi đến bên cạnh chiếu bạc.

Sau khi Kiyoko Ito vào bàn, gần như tất cả mọi người đều nhìn đến lối vào, bọn họ đang đợi Tiểu Lâm Ca. Về mặt Kiyoko Ito rất bình tĩnh, nhưng hai vị ngồi cùng bàn Kiyoko Ito lại rất khó chịu. Bọn họ rất hy vọng Tiểu Lâm Ca thua. Nếu bọn họ mà gặp Tiểu Lâm Ca ở bên ngoài thì nhất định sẽ dùng dao mà chém.

Cuối cùng Tiểu Lâm Ca dưới ánh mắt mong chờ của muôn người đã xuất hiện trước mắt mọi người với đầy khí phách anh hùng.

Gần như trong nháy mắt sông bạc liền trở nên lặng như tờ.

Vẻ mặt Tiểu Lâm Ca rất bình tĩnh, mái tóc rất mềm mại, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, đôi mắt sáng ngời nhưng lại có chút u buồn, tiếng bước chân đầy nhẹ nhàng nhưng vững chắc và từ tốn khiến mọi người đột nhiên ngừng thở.

Tiểu Lâm Ca vẫn mặc bộ tây phục màu đen, áo sơ mi trắng nõn, cà vạt ô vuông hoa, còn có một đôi giày da đánh bóng loáng. Trên người Tiểu Lâm Ca còn mặc một chiếc áo gió màu xám, trên mũi Tiểu Lâm Ca còn một chiếc kính râm đầy quý phái. Trương Minh Thắng đi sát theo bên cạnh Tiểu Lâm Ca, làm cho tên béo này trở thành vật tham chiếu của Tiểu Lâm Ca. Nhờ tên béo Trương Minh Thắng làm tôn lên, hình tượng của Tiểu Lâm Ca gần như hoàn mỹ.

Mà lúc này Lâm Bắc Phàm cũng không lập dị nữa, tu vi tầng hai Long Tu Bảo Điển đã được dùng toàn bộ để nâng cao khí thế trên mặt. Tiểu Kim cũng không hề làm loạn, nó cố hết sức tạo thế cho Lão Đại.

Tâm trạng mọi người hoàn toàn rung động, người đàn ông phương Đông thần bí sợ rằng bây giờ sẽ sáng tạo một thần thoại.

Một giây sau, tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên. Người phụ nữ nước ngoài được Lâm Bắc Phàm ký tên hưng phấn dùng tay nâng ngực mình lên, cô đã kích động không nói thành lời, chỉ biết vừa khóc vừa cười.

“A” Tim một cô gái đã không thể chịu đựng bầu không khí ngột thở này nữa, cô hét lên một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

- Chào các bạn bên kia, các bạn khỏe chứ?

Tiểu Lâm Ca phát tay, giọng đầy hào sảng mà nói.

“A a...” Đáp lại Tiểu Lâm Ca chính là tiếng hét càng chói tai hơn.

- Các bạn phía sau.

Tiểu Lâm Ca vẫy tay rồi dừng bước lại, một tay đưa lên tai ra vẻ lắng nghe.

“A a ... ngao ngao ...” Lần này không chỉ có tiếng thét chói tai của phụ nữ, còn cả tiếng sói tru của người đàn ông.

Phụ nữ thét chói tai vì Tiểu Lâm Ca, đàn ông hò hét vì Tiểu Lâm Ca, đương nhiên còn có những người hận Tiểu Lâm Ca đến thấu xương, nước mắt đầy mặt. Không khí trong sông bạc theo từng hành động của Tiểu Lâm Ca mà đạt đến độ cao chưa bao giờ có.

Thấy không khí trong sông bạc đã điên lên, Lâm Bắc Phàm lo lắng một ít người ghen tị mình sẽ mất lý trí mà liều mạng với mình, hắn nuốt tiếc buông tha việc tiếp tục đẩy cao không khí sông bạc lên. Hắn rất có phong độ đi đến bên cạnh sông bạc.

Sau khi Lâm Bắc Phàm ngồi xuống liền không nhìn hai tuyển thủ kia, chỉ gật đầu với Kiyoko Ito.

Khi tâm trạng người xem trở nên bình tĩnh, Kiyoko Ito rút cuộc thần nhiên may mắn, giọng rất bình tĩnh:

- Lâm tiên sinh, mặc kệ kết quả trận đấu hôm nay như thế nào, anh cũng thành công. Bởi vì anh đã đạt đến một độ cao mà người đời phải ngưỡng nhìn. Xin đừng hiểu lầm, tôi chỉ chính là may mắn chứ không liên quan gì đến kỹ thuật.

- Rất may mắn coi như là một loại bản lĩnh.

Tiểu Lâm Ca nhếch miệng lên, thái độ khác lạ, tài năng lộ rõ.

- Tôi tin vào thực lực của mình, cũng giống như Lâm tiên sinh tin vào may mắn của mình vậy.

Kiyoko Ito đã suy nghĩ và tính kỹ, cho dù Đồ thuật của Lâm Bắc Phàm đã đạt đến hóa cảnh, chỉ cần mình mỗi ván đều lắc ra năm quân lục thì sẽ không thất bại. Kiyoko Ito tự nhiên không hề khẩn trương, cô muốn báo thù, muốn thăng khôn này coi hết quân áo.

- Tôi chờ xem biểu hiện hoàn hảo của cô, nhưng mà ...

Lâm Bắc Phàm cố ý dừng một chút, sau đó nở nụ cười rất kiêu ngạo:

- Trong mắt người khác, biểu hiện của cô đúng là hoàn hảo, nhưng theo tôi thấy cô không là gì cả.

Giọng nói quá kinh người làm người ta giật mình. Mọi người trong phòng đều phải kêu lên.

- Vậy ư? Nếu anh cho rằng anh có thể chọc giận tôi, hoặc là dùng cách khác để ảnh hưởng đến phát huy của tôi thì anh đã sai hoàn toàn.

Kiyoko Ito lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm, trầm giọng nói:

- Lâm tiên sinh thừa nhận mình là một người phong độ, như vậy tôi tin rằng Lâm tiên sinh nhất định sẽ lại nhận lời đánh cuộc ngoài của tôi, đúng không?

- đương nhiên.

Lâm Bắc Phàm lấy ra một điếu thuốc lá Marlboro, châm lửa hút một hơi.

- Chúng ta đánh cuộc chính là quán quân đại hội. Nếu tôi có thể đạt được quán quân thì anh thua, ngược lại là tôi thua; nếu hai người chúng ta hòa thì trận đấu tiếp tục đi xuống, đến khi phân thắng bại mới thôi. Nếu Lâm tiên sinh thua liền cởi sạch quần áo ở Las Vegas, đương nhiên ...

Nói đến đây Kiyoko Ito cũng cố im lặng, sau khi thành công khiến mọi người tò mò, cô gái này lớn tiếng nói:

- Tôi sẽ cho anh một lá cờ Trung Quốc ...

- Cảm ơn.

Lâm Bắc Phàm quát lớn, mặt lập tức sa sầm lại.

- Sao? Không dám ư?

Kiyoko Ito lo lắng Lâm Bắc Phàm từ chối nên vội vàng khiêu khích hỏi một câu.

Tiểu Lâm Ca tháo kính dâm xuống, trên miệng để lộ đường cong đầy tà khí, hần mở to mắt nhìn chăm chăm vào Kiyoko Ito.

- Đàn ông nhu nhược.

Kiyoko Ito khinh thường mở miệng nói.

Tiểu Lâm Ca lắc đầu từ từ nói:

- Không, tôi nhận lời đánh cuộc của cô. Tôi cũng hiểu được câu nói cuối cùng của cô là gì, nhưng tôi kịp lúc ngăn lời cô nói là vì cứu mạng cô. Phải biết rằng sau khi cô nói câu đó ra, tôi phải đánh cuộc tất nhiên là mạng của tiểu thư Kiyoko Ito. Hơn nữa tôi nhất định phải lấy mạng tiểu thư Kiyoko Ito.

Kiyoko Ito do dự một chút rồi hừ lạnh nói:

- Nếu tôi thua mặc cho anh xử lý.

- Rất tốt.

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu nói:

- Nếu không còn vấn đề gì khác, tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu trận đấu.

Nói là trận đấu bốn người, thực ra đây hoàn toàn là cuộc đấu giữa Lâm Bắc Phàm và Kiyoko Ito. Hai người khác dường như đã bị mọi người không để ý. Càng buồn cười chính là hai người này đều đang nghi ngờ mình có phải tuyên thủ trận đấu không? Danh hiệu Thần bài chỉ có một, không tồn tại vấn đề á quân gì hết. Cho nên hai ông bạn này liên tục tỏ ra thờ ơ, chỉ có không ôm hy vọng gì thì bọn họ mới có tâm trạng tốt mà xem trận quyết đấu giữa Lâm Bắc Phàm và Kiyoko Ito.

Sau khi trận đấu bắt đầu, hai người không có gánh nặng về tư tưởng, không ngờ phát huy rất tốt. Một người tổng điểm số là 28 điểm, một người tổng điểm không ngờ là 27 điểm. Tuy rằng điểm số rất khả quan

nhưng ở trước mặt Kiyoko Ito điểm số này không khác năm điểm. Bởi vì Kiyoko Ito không bao giờ xuất hiện sai lầm.

Quả nhiên, Kiyoko Ito cầm lấy cốc, động tác mềm mại mà đẹp mắt như nước chảy mây trôi vậy.

Một lúc sau Kiyoko Ito mở cốc, xuất hiện trước mặt mọi người chính là năm quân lục đỏ tươi.

- Đến anh.

Kiyoko Ito lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm bóp nát tàn thuốc trong tay, ra tay nhanh như điện cuốn năm quân xúc xắc vào cốc, rồi bắt đầu lắc mạnh cốc. Thời gian quy định vừa đến liền không do dự úp cốc xuống.

Sau khi mở cốc ra liền không hề trì hoãn cũng là năm quân lục đỏ rực.

Mặt Kiyoko Ito hơi đổi. Trước kia cô không khẳng định Lâm Bắc Phàm là dựa vào may mắn hay thực lực, nhưng nếu như lần này nếu còn nói Lâm Bắc Phàm dựa vào may mắn lắc ra năm con lục, chính Kiyoko Ito cũng không tin lời này.

Thực lực, đây là thực lực tuyệt đối. Trong lòng Kiyoko Ito không khỏi giá lạnh, chẳng lẽ người này thực sự là Thần bài?

Thấy Kiyoko Ito biến sắc, Lâm Bắc Phàm quay đầu lại gật đầu đầy lễ phép với bồi bàn bên cạnh mà nói:

- Năm quân xúc xắc không đủ để tôi và tiểu thư Kiyoko Ito phân thắng bại. Có thể chuẩn bị thêm cho tôi năm quân xúc xắc không?

Chuẩn bị thêm năm quân xúc xắc? Không chế năm quân xúc xắc đã là cực hạn của Kiyoko Ito, người này không ngờ muốn mười quân xúc xắc? Phải biết rằng không chế năm quân xúc xắc và mười quân xúc xắc thì cần thực lực khác nhau như trời và đất.

- Tiểu thư Kiyoko Ito, nếu tôi có thể đổ ra mười con lục, tôi thắng. Nếu cô có thể đổ ra mười quân lục, tôi thua.

Lâm Bắc Phàm hút một hơi thuốc, cười cười mà nhìn Kiyoko Ito, thản nhiên nói:

- Ưu tiên phái nữ. Cô có thể lựa chọn đổ xúc xắc, cũng có thể lựa chọn nhường cơ hội đổ xúc xắc cho tôi.

141. Chương 141: Cậu Tinh Tướng Cũng Vô Ích.

Kiyoko Ito hút một hơi, nói thật không chế sáu quân xúc xắc thì cô đã không nắm chắc hướng chỉ là mười quân?

Tuy rằng người bình thường không biết đổ năm quân xúc xắc và mười quân xúc xắc khó khăn hơn nhau là bao, nhưng bọn họ có thể từ vẻ mặt của Kiyoko Ito để nhìn ra một phần. Rất nhiều người phụ nữ nước ngoài đã không nhìn được mà kêu lên; mà những người nước ngoài đặt cược Lâm Bắc Phàm thua thì mặt đều trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

- Tiểu thư Kiyoko Ito, suy nghĩ thế nào?

Lâm Bắc Phàm vươn tay phải ra, năm ngón tay rất có tiết tấu gõ lên mặt bàn.

- Tôi ...

Kiyoko Ito vốn đầy tự tin nhưng giờ phút này lại vô cùng sợ hãi. Dưới ánh mắt của mọi người, Kiyoko Ito không thể không đưa ra lựa chọn:

- Lâm tiên sinh, nếu anh đổ ra được mười quân lục thì tôi nhận thua.

Đã đến lúc thu lưới. Lâm Bắc Phàm gạt đầu cầm cốc lên, đơn giản và nhanh chóng cuốn mười quân xúc xúc vào. Không hề đẹp mắt, không có động tác ra vẻ, Lâm Bắc Phàm lắc cốc trong thời gian quy định rồi trực tiếp úp xuống mặt bàn.

Tim Kiyoko Ito đập rất nhanh, cô thực sự đã sợ.

Tất cả mọi người trong sòng bạc gần như ngừng thở, đều im lặng nhìn chiếc cốc trên mặt bàn. Đường như chiếc cốc chứa đầy ma lực nên hút tất cả sự chú ý của mọi người vào đó.

Lúc thu lưới cần phải cho phòng tuyến tinh thần của đối phương hoàn toàn sụp đổ. Dù là Kiyoko Ito hay Liêu Thiên Cửu, Lâm Bắc Phàm đều không do dự, không chờ đợi, dùng động tác làm người ta muốn điên lên rồi tiện tay mở cốc ra.

Mười quân xúc xúc, trên mỗi mặt quân đều là sáu điểm đỏ tươi.

Sau một giây im lặng ngắn ngủi, tiếng hoan hô, tiếng thét chói tai, tiếng ồn ào, tiếng khóc cha gọi mẹ, tiếng mắng vang vọng khắp sòng bạc ...

Mặt Kiyoko Ito tái mét, ngơ ngác nhìn mười quân xúc xúc, thật lâu sau rốt cuộc thở hắt ra, không còn hy vọng.

- Người Nhật Bản các cô động một tí là thích dùng dao rạch bụng tự sát, nhưng tôi bây giờ muốn nói cho cô, cô thua, cô phải do tôi xử lý. Nếu cô rạch bụng để chạy trốn thì một tia tự tôn cuối cùng cũng không còn nữa.

Lâm Bắc Phàm đứng lên đeo kính râm lên trên mũi, thản nhiên nói:

- Tiểu thư Kiyoko Ito, bắt đầu từ bây giờ cô đã thuộc về tôi.

....

Đến lúc này Đại Hội Thần Bài Las Vegas đã kết thúc. Biểu hiện của Lâm Bắc Phàm ở Las Vegas đã vĩnh viễn ghi dấu ấn ở Las Vegas, thậm chí người sau này dù là bất chúc cũng vĩnh viễn không hơn được.

Đến tận đây, bố cục của Lâm Bắc Phàm rốt cuộc đã kết thúc một cách hoàn hảo. Chuyến đi đến Las Vegas, Lâm Bắc Phàm qua đó thu được khoản tiền kếch sù hơn mười sáu tỷ nhân dân tệ; chuyến đi đến Las Vegas khiến Lâm Bắc Phàm hoàn toàn chinh phục Kiyoko Ito – Thần bài chân chính, khiến cho Kiyoko Ito trở thành cao thủ trấn giữ sòng bạc ở quán ăn đêm của Lâm Bắc Phàm; chuyến đi đến Las Vegas khiến Hồ Điệp bang có thể nhảy vọt lên, dễ dàng khống chế toàn bộ giang sơn hắc đạo Nam Thành; chuyến đi đến Las Vegas còn có thể khiến người nước ngoài vĩnh viễn nhìn lên Thần bài Trung Quốc, nhìn lên dân tộc có truyền thống từ xưa; chuyến đi đến Las Vegas còn khiến Lâm Bắc Phàm thu được trái tim người phụ nữ nước ngoài tóc vàng Carole...

Một tên trúng hai chim? Đương nhiên không phải, Tiểu Lâm Ca ra tay thì phải là một tên hạ vài con chim.

Khi Lâm Bắc Phàm rời khỏi Las Vegas, hội trường sòng bạc Las Vegas – Thomas tự mình tiễn đưa, hơn nữa tỏ vẻ rất chờ mong về sau sẽ hợp tác tốt, còn muốn tạc một bức tượng lớn của Lâm Bắc Phàm ở ngay cửa sòng bạc.

Sau khi sòng bạc không hề phong tỏa tin tức, cả Las Vegas đều sôi trào. Người đàn ông phương Đông thần bí – Lâm Bắc Phàm gần như trở thành thần tượng của tất cả dân cờ bạc Las Vegas, bọn họ đúng là rất sùng bái Lâm Bắc Phàm.

Khi về nước, Kiyoko Ito là chiến lợi phẩm cũng đi theo bên cạnh Lâm Bắc Phàm; về phần cô gái nước Anh – Carole đã thuyết phục bố mẹ quyết định cùng đi theo Lâm Bắc Phàm về Trung Quốc phát triển.

- Phàm, máy bay đã tiến vào lãnh thổ Trung Quốc, anh có phải nên dùng tiếng Anh để giao lưu với em không?

Carole tinh nghịch nháy nháy mắt với Lâm Bắc Phàm:

- Ở Trung Quốc, em còn có thể tìm công tác như ở Las Vegas không?

- Nếu anh chỉ là một người đàn ông Trung Quốc bình thường, nếu em cho rằng em ở trong lòng anh chỉ là một người từ ngoài mới tới, như vậy anh không ngại dùng tiếng Anh trao đổi với em.

Mặt Tiểu Lâm Ca không chút thay đổi, tim không đập mạnh.

- đương nhiên không phải, em không ngại anh dùng tiếng Trung Quốc nói chuyện với em, bởi vì em biết nhập gia tùy tục mà.

Carole ôm lấy cổ Lâm Bắc Phàm, hôn vào mặt Lâm Bắc Phàm. Cô gái này đã bị Lâm Bắc Phàm làm điên đảo tâm hồn.

Chỉ có điều chờ sau này Carole biết Tiểu Lâm Ca chỉ là một người tốt nghiệp đại học hạng ba, căn bản không biết ngoại ngữ gì, càng đừng nói đọc tác phẩm tiếng nước ngoài nổi tiếng, cô gái này có thể phát điên không, nhất định có ...

- Tiểu Lâm Tử, Quả Quả là một cô gái rất đơn thuần, tôi tin cậu nhất định sẽ không làm chuyện có lỗi với Quả Quả.

Đường Thiết Sơn không nhịn được nữa nên không chút khách khí mở miệng chỉ trích Lâm Bắc Phàm:

- Cậu đã là con rể tôi, tôi đã là nhạc phụ đại nhân của cậu, cậu phải có trách nhiệm với Quả Quả. Bây giờ cậu nên nói rõ với tiểu thư Carole.

- Phàm, Đường tiên sinh có ý gì thế?

Carole mở to hai mắt khó hiểu nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm không trực tiếp trả lời Carole mà quay đầu nhìn Đường Thiết Sơn, nói đầy chính nghĩa:

- Đường tiên sinh, ngài sao có thể như vậy? Bây giờ chú trọng chính là tự do yêu đương, hôn nhân, thu hồi vẻ phong kiến của ngài đi, tôi sẽ không khuất phục đâu. Lại nói Quả Quả bây giờ chẳng qua mới 15, 16 tuổi, ngài nhẫn tâm biến cô ấy thành vật hy sinh trong hôn nhân giao dịch ư?

Carole coi như đã hiểu, cô dùng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ và nhiệt tình nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm này lập tức lãi hơn chục tỷ, hơn nữa có tiền đồ như vậy, nếu hắn không cùng với Quả Quả như vậy tuyệt đối sẽ là uy hiếp đối với mình. Dù như thế nào thì Lâm Bắc Phàm này phải thành con rể của mình. Đường Thiết Sơn cũng không hề giận, cười cười đầy rộng lượng rồi lấy một quyển sách tiếng Anh – Ngạo mạn và thành kiến, từ từ đưa đến trước mặt Lâm Bắc Phàm. Ông mở ra một trang sách rồi tiện tay chỉ vào một dòng:

- Không nên tình tượng nữa, cậu giả vờ vô ích, trước hết hãy dịch đoạn tiếng Anh này ra cho tôi rồi nói tiếp.

Lâm Bắc Phàm:

- ~!~!@ %~~~***~~~~

Trung Quốc, Nam Thành.

Liêu Thiên Cửu đang ngồi trong căn phòng Xuân thu đại mộng xa hoa nhất của hắn. đương nhiên không thể phủ nhận Liêu Thiên Cửu đang rất khẩn trương. Bởi vì hắn đang đợi bên phía Las Vegas truyền kết quả về. Chỉ cần ván cuối cùng này Lâm Bắc Phàm thua, Đường Thiết Sơn sẽ phá sản. Đến lúc đó Liêu Thiên Cửu hẳn đúng là có thể lật tay thành mây, đảo tay thành mưa ở Nam Thành.

Về phần Hồ Điệp bang phát triển đến hôm nay chẳng qua mới có hơn 200 người mà thôi, mà trong tay mình có không dưới hai ngàn huynh đệ, muốn giẫm chết Hồ Điệp bang là quá dễ dàng. Về phần Long Thiên Hữu, lão đúng là nhạc phụ đại nhân của Lâm Bắc Phàm, lão đúng là giám đốc Cục công an thành phố. Nhưng mình nếu đưa cho Lãnh đạo thị ủy tám trăm triệu, một tỷ thì không tin Long Thiên Hữu kia có thể chen ép được mình.

- A, a ...

Người phụ nữ ngồi bên cạnh Liêu Thiên Cửu bị Liêu Thiên Cửu bóp đau nên khê kêu lên.

Cuối cùng điện thoại di động đã đổ chuông, Liêu Thiên Cửu như bị điện giật đứng bật dậy, nắm lấy máy, ngây ra. Hắn cố gắng khống chế tâm trạng của mình, sau khi thở hắt ra liền từ từ ngồi xuống sofa.

Mẹ kiếp, tốt xấu cũng sẽ là người đứng đầu Nam Thành, chút kiềm chế mà không có chẳng phải là nói đùa sao? Liêu Thiên Cửu ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh nói:

- Ủ, nếu không có gì bất ngờ Lâm Bắc Phàm chắc đã thua Kiyoko Ito phải không?

Đầu bên kia điện thoại đang thở rất khó khăn.

Tâm trạng Liêu Thiên Cửu lập tức trầm xuống, trên trán hắn đầy mồ hôi lạnh, không ngờ lúc này lại đột nhiên phát tiết ra. Tuy rằng Liêu Thiên Cửu vẫn luôn cố gắng khống chế tâm trạng của mình, nhưng hắn không có cách nào ngăn cả người run lên. Chờ một lúc sau, Liêu Thiên Cửu rốt cuộc không nhịn được, run giọng nói:

- Nói cho ... tao, tao ... tao phải biết kết quả, kết ... kết quả quả.

- Cửu Cửu Cửu ca, Lâm ... Lâm Bắc Phàm thắng thắng thắng, đoạt giải quán quân, toàn bộ tiền đặt cược của chúng ta đã mất mất ... mất.

Miệng Liêu Thiên Cửu há hốc thành hình chữ O, điện thoại di động đã sớm rơi từ tay hắn xuống mình, thật đáng thương.

- Lâm Bắc Phàm.

Liêu Thiên Cửu nuốt nước miếng, mặt đỏ tai hồng gần như phát điên. Liêu Thiên Cửu vốn muốn gió được gió, muốn mưa được mưa ở Nam Thành, nhưng từ giờ phút này hắn đã xuống dốc không phanh, hắn đã là lịch sử.

Lâm Bắc Phàm lông cánh chưa đủ sao có thể tự tay hủy diệt chỗ dựa vững chắc Đường Thiết Sơn? Nếu Đường Thiết Sơn xuống đài, Lâm Bắc Phàm nhất định sẽ thành miếng thịt bò của mình, với sự gian xảo của thằng đó sao có thể đi chiêu hiểm này? Tất cả những điều này đều là Lâm Bắc Phàm gài bẫy mình. Lâm Bắc Phàm đã tính toán đưa mình vào chỗ chết. Minh lúc trước sao lại hồ đồ như vậy, không ngờ dễ tin lời hợp tác tốt đẹp mà thằng Lâm Bắc Phàm kia nói? Không những chấp tay dâng tặng nhược điểm của Long Thiên Hữu cho Lâm Bắc Phàm, hơn nữa còn chấp tay dâng lên toàn bộ giang sơn hắc đạo Nam Thành.

Bây giờ mình đã táng gia bại sản, muốn trở lại thì sợ rằng không thể. Lâm Bắc Phàm này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Trong nháy mắt đó Liêu Thiên Cửu dường như già đi rất nhiều tuổi. Thôi rồi, thôi rồi, gán hết tài sản cố định của mình ở Nam Thành bán cho ngân hàng, tốt xấu cũng có thể kiếm được mấy chục triệu, mình xuống dốc không phanh thì Lâm Bắc Phàm hắn cũng đừng mong một bước lên trời.

Liêu Thiên Cửu thở hắt ra rồi phát tay đuổi người phụ nữ kia đi, sờ sờ vết sẹo trên mặt. Liêu Thiên Cửu ngẩn ra rồi cầm điện thoại di động gọi cho một số điện thoại có thể quyết định sống chết của một người.

- Huyết Sắc Hoàng Hôn.

Đầu bên kia điện thoại có giọng khàn khàn không mang theo chút tình cảm nào.

- Lâm Bắc Phàm, bảo vệ karaoke Kim Sắc Hải Ngạn, Nam Thành, tỉnh J, Trung Quốc.

Liêu Thiên Cửu lau lau mồ hôi trán.

Đầu bên kia trầm ngâm một chút, đột nhiên nói:

- Họ Lâm, Lâm trong Mộc?

- Đúng thế, tôi nên trả bao nhiêu tiền.

- Bao nhiêu tiền cũng không được. Chỉ cần là họ Lâm thà rằng bỏ qua chứ không được giết lầm, đây là quy củ của Huyết Sắc Hoàng Hôn.

- Vì sao? Trên thế giới này còn có người mà Huyết Sắc Hoàng Hôn không dám giết ư?

Liêu Thiên Cửu giật mình kêu lên.

- Lang Tà, Lang Tà ...

Giọng khàn khàn bên kia thì thảo tự nói, giọng nói rất thờ ơ, bị thương.

Người vỗ bàn với Huyết Sắc Hoàng Hôn thì trừ phi Liêu Thiên Cửu chán sống. Liêu Thiên Cửu thoáng suy nghĩ một chút rồi hung dữ nói:

- Liễu Vi – chủ tịch karaoke Kim Sắc Hải Ngạn, Nam Thành, tỉnh J, Trung Quốc. Người này tôi cần trả bao tiền?

- Ba ngày sau, tôi sẽ cho anh tài khoản ngân hàng Thụy Sĩ.

Nói xong đối phương liền dập máy.

Ở nước ngoài xa xôi, một ông già dáng còng, mặc chiếc áo dài màu xám đứng trên ban công ngẩng đầu nhìn vầng trăng non trong trời đêm, lẩm bẩm một tiếng:

- Lang Tà, Lang Tà, mười lăm năm không gặp rồi?

142. Chương 142: Truyền Thuyết Của Sát Thủ.

Huyết Sắc Hoàng Hôn đã sớm thành truyền thuyết trong giới sát thủ. Huyết Sắc Hoàng Hôn thành lập hơn 15 năm, xác suất hoàn thành nhiệm vụ đạt đến 100%, hơn nữa không có nhiệm vụ bọn họ không dám nhận, chỉ có anh không trả nổi giá. Nói một câu không quá, chỉ cần anh trả được tiền, cho dù anh muốn đầu tống thống một quốc gia, bọn họ cũng có thể lấy cho anh.

Đây là Huyết Sắc Hoàng Hôn, tổ chức sát thủ quật khởi từ 15 năm trước và trở thành biểu tượng trong giới sát thủ.

Chỉ có điều người sống lâu dài trong giới sát thủ mới biết, 15 năm trước khi Huyết Sắc Hoàng Hôn chưa quật khởi, đứng đầu giới sát thủ là một tổ chức tên là Lạc Nhật Hoàng Hôn. Quy củ của Lạc Nhật Hoàng Hôn giống hệt Huyết Sắc Hoàng Hôn, thành lập được hơn 20 năm, xác suất hoàn thành nhiệm vụ cũng đạt 100%. Đồng thời cũng không có nhiệm vụ bọn họ không dám nhận, chỉ có anh không trả đủ giá.

Tổ chức sát thủ Lạc Nhật Hoàng Hôn lại khác Huyết Sắc Hoàng Hôn. Tổ chức Huyết Sắc Hoàng Hôn rất thu hẹp và lạnh lùng, nhưng tổ chức Lạc Nhật Hoàng Hôn lại vô cùng kiêu ngạo. Lạc Nhật Hoàng Hôn quật khởi không phải kỳ tích, một người tên là sát thủ Mặc Giả sau khi thành lập Lạc Nhật Hoàng Hôn liền dựa vào xác suất hoàn thành 100% nhiệm vụ dần dần đi tới đỉnh cao trong giới sát thủ. Ba năm ngắn ngủi, Lạc Nhật Hoàng Hôn phát triển thành tổ chức sát thủ có một trăm sát thủ hợp đồng chính thức và hơn 200 sát thủ cộng tác.

Sát thủ hợp đồng có nghĩa hần là một thành viên của Lạc Nhật Hoàng Hôn. Sát thủ cộng tác có nghĩa là hần có thể dựa vào ưu thế của mình hợp tác với Lạc Nhật Hoàng Hôn, cũng chính là dựa vào tổ chức Lạc Nhật Hoàng Hôn mà kiếm ăn.

Hơn 300 sát thủ đứng đầu thế giới tụ tập trong một tổ chức, thực lực của tổ chức này khủng bố như thế nào?

Nói Lạc Nhật Hoàng Hôn coi trời bằng vung cũng không hề quá đáng.

Lạc Nhật Hoàng Hôn ai cũng dám giết, ai cũng đồng ý đi giết. Điều này làm cho các tổ chức sát thủ khác gặp nguy cơ trong lòng. Sau 20 năm khi Lạc Nhật Hoàng Hôn thành lập, rất nhiều sát thủ không muốn gia nhập Lạc Nhật Hoàng Hôn bị bắt đổi nghề thành bảo vệ.

Nhưng ngay lúc đó giới sát thủ liền quật khởi một đôi nam nữ mới đó là Lâm Lang Tà và Ngọc Văn Lâu.

Không ai biết thực lực của hai người này, bởi vì người gặp hai người đó, một giây sau khi thấy hai người này đều trở thành lịch sử. Nhưng có một việc có thể chứng minh thực lực của hai người này đó chính là hai người này lên vào một sư đoàn xe tăng dã chiến của một nước, thành công giết chết tham mưu trưởng sư đoàn, khi đi ra bởi vì bất đắc dĩ bị lộ nên hai người đã tàn sát đẫm máu từng nhân viên của sư đoàn.

Hai người giết vô số người rồi nghênh ngang rời đi. Điều này trực tiếp trở thành truyền thuyết mê hoặc trong giới sát thủ, vọt lên trở thành truyền thuyết trong giới sát thủ.

Rất nhiều sát thủ cảm thấy không có đường sống bây giờ như thấy hy vọng, mọi người gom góp một tỷ Usd tìm đến Lạc Nhật Hoàng Hôn để đòi lấy mạng Ngọc Văn Lâu. Mọi người cũng không phải hy vọng Ngọc Văn Lâu chết, mà chỉ là làm nhục Lạc Nhật Hoàng Hôn.

Theo mọi người thấy, tổ chức sát thủ Lạc Nhật Hoàng Hôn không thể nào tiếp nhận nhiệm vụ này.

Khi Mặc Giả nhận được tin quả thật suy nghĩ rất lâu. Không phải nói hẳn không nắm chắc, nếu Lạc Nhật Hoàng Hôn dồn hết lực lượng muốn giết ai chẳng được? Mặc Giả suy nghĩ chính là một tỷ Usd có đáng để mình làm như vậy không?

Khi tài chính đạt đến hai tỷ Usd, Mặc Giả không hề suy nghĩ nữa, liền lên giọng nhận nhiệm vụ này.

Ông lão còng lưng mặc áo bào xám đứng trên ban công thở dài, trên mặt mang theo vẻ như tự giễu. 15 năm trước khi mình nhận nhiệm vụ đó liền gặp phải một cơn ác mộng, một cơn ác mộng đủ để chôn vùi Lạc Nhật Hoàng Hôn.

Mặc Giả vĩnh viễn không thể quên mùa đông 15 năm trước....

Một nam một nữ, nam đẹp trai kiên cường, nữ quyến rũ lạnh lùng dựa vào nhau trong trời đầy tuyết, thậm chí đối mặt với gần trăm sát thủ tinh anh của tổ chức sát thủ Lạc Nhật Hoàng Hôn vẫn ân cần nói chuyện với nhau.

Tuyết rơi nhiều, khắp nơi đều là màu trắng, áo hai người đang bay trong gió lạnh.

Trong căn cứ sát thủ, trước mặt gần trăm tên sát thủ tinh anh mà vẫn nói chuyện với nhau. Dù bao giờ nghĩ sát thủ chỉ có vẻ ngoài lạnh như băng, đó là ở tình huống đặc biệt phải thể hiện ra sự cảnh giác và thù địch, nhưng nếu ở nhà thì bọn họ không khác gì người bình thường.

Chỉ có điều mọi người ở đây khi biết có hai người tự tìm tới cửa thì đều nghiêm mặt, nhưng một lát sau mọi người liền thoải mái cười cười. Cho dù là Lâm Lang Tà và Ngọc Văn Lâu tự tìm tới cửa thì sao chứ? Cho dù Ngọc Văn Lâu và Lâm Lang Tà rất lợi hại thì sao? Một không được thì hai, hai không được thì ba, cùng lắm mười người giết một.

Người lợi hại đến đâu đối mặt với mười sát thủ tinh anh cùng tấn công thì đều không có cơ hội.

Dưới sự dẫn dắt của Mặc Giả, trăm người đi ra cửa, lẳng lặng nhìn đôi nam nữ đứng trong tuyết.

- Ai là Mặc Giả?

Người đàn ông quay đầu lại bình tĩnh nhìn sát thủ Lạc Nhật Hoàng Hôn. Không đợi bất cứ ai trả lời, hắn liền tập trung ánh mắt lên người Mặc Giả, miệng nhếch lên cười nói:

- Mày chính là Mặc Giả, mày muốn mạng của Văn Văn phải không?

Mặc Giả không nói gì mà tiến lên một bước, hai mắt không nháy mắt nhìn chăm chăm vào đôi nam nữ trong bão tuyết.

Người phụ nữ ôm chặt lấy tay người đàn ông, đầu dựa vào vai người đàn ông, hai mắt nhắm lại, đôi mi khom khom, lạnh lùng, yêu mị, nhưng lại như con chim én nhỏ dựa vào người, vô cùng quyến rũ.

Người đàn ông nhẹ nhàng đẩy người phụ nữ sang bên, mở to mắt nhìn Mặc Giả đứng trước mặt, khẽ cười nói:

- Được rồi, tao nói chính là thời tiết. Về phần mày, Mặc Giả, hôm nay tao sẽ khiến Lạc Nhật Hoàng Hôn xóa tên trong giới sát thủ, mày có tin không?

Điên. Đôi nam nữ này đối mặt trăm sát thủ tinh anh không ngờ lại nói muốn xóa tên Lạc Nhật Hoàng Hôn trong giới sát thủ.

Có mấy sát thủ của Lạc Nhật Hoàng Hôn đã muốn động. Bọn họ tự nhận mình cũng là cao thủ cao cấp nhất, cho dù Lâm Lang Tà trước mặt này lợi hại hơn nữa cũng không nên can rỡ như vậy chứ? Chẳng lẽ hẳn coi mình là thần? Thế giới này còn không có thần.

Hai sát thủ đã đi tới trước mặt Mặc Giả. Mặc Giả khẽ giật giật yết hầu, hơi gật đầu.

Dù là lúc nào thì lý trí và sự bình tĩnh của sát thủ cũng đủ để làm người ta tức giận. Hai vị này cũng không hề bị lửa giận thiêu đốt vì sự ngông cuồng của Lâm Lang Tà. Trên thực tế khi bọn họ đi đến gần Lâm Lang Tà đều rất cẩn thận.

Ngọc Văn Lâu biết điều đứng sang bên, nở nụ cười quyến rũ với Lâm Lang Tà. Từ đầu đến giờ cô không nhìn bất cứ ai một cái.

Lâm Lang Tà ngẩng đầu ưỡn ngực, mở to mắt nhìn hai sát thủ đến gần mình, trên miệng vẫn nở nụ cười rất bình thường.

Cuối cùng khi tự cảm thấy thời cơ tốt đẹp, hai sát thủ đều lấy ra Tam giác thứ (dao găm ba khía) của mình đâm vào ngực Lâm Lang Tà.

Cái gì kêu là tinh như gái trinh, động như thỏ chạy? Cái gì gọi là không gì không thể phá, chỉ có nhanh không phá? Biểu hiện tiếp theo của Lâm Lang Tà chính là như vậy.

Khi hai sát thủ lấy Tam giác thứ ra, trong tay Lâm Lang Tà đã xuất hiện một thanh loan đao. Khi hai sát thủ giơ Tam giác thứ đâm vào ngực Lâm Lang Tà, trường đao của Lâm Lang Tà đã nhanh như điện xẹt qua cổ họng hai người này.

Không hề ra vẻ, không hề đẹp mắt, Một kích trí mạng. Những đóa hoa tươi quý dị nhiễm đỏ những bông tuyết trong không trung.

- Lạc Nhật Hoàng Hôn, xóa tên.

Lâm Lang Tà thu đao, mũi đao chỉ đất rồi đi về phía trước ba bước.

Mắt Mặc Giả kịch liệt co rút lại, may mắn mình không quá kiêu ngạo. Nếu ngay từ đầu mình ra trận, mình có thể ngăn cản một đao cực nhanh kia không? Thấy Lâm Lang Tà tiến lên, Mặc Giả cũng không đến mức lùi bước, dù sao mình cũng không phải một mình chiến đấu mà. Mặc Giả tiến lên một bước rồi trầm giọng nói:

- Tôi tự nguyện hủy hợp đồng, bị khắp thiên hạ phỉ báng.

- Lạc Nhật Hoàng Hôn, xóa tên.

Lâm Lang Tà như thanh đao rút ra khỏi vỏ, hẳn lại tiến lên, một bước, hai bước, ba bước.

Tuy rằng trời đầy tuyết, tuy rằng màu đông khắc nghiệt nhưng Mặc Giả vẫn cảm thấy cơ thể mình đang nóng lên. Hẳn tiến lên một bước nhỏ, trầm giọng nói:

- Không nên khinh người quá đáng, hai tay khó địch bốn tay. Mà cho là mày thật sự có thể giết chết tất cả tinh anh Lạc Nhật Hoàng Hôn của tao sao?

- Lạc Nhật Hoàng Hôn, xóa tên.

Lâm Lang Tà như diều, lại tiến lên, cổ tay rung lên, mũi đao chỉ thẳng vào ngực Mặc Giả.

Dưới khí thế kinh người, Mặc Giả đổ mồ hôi lạnh như mưa. Hẳn lùi về phía sau một bước, lạnh lùng nhìn Lâm Lang Tà trước mặt.

Sát thủ Lạc Nhật Hoàng Hôn xông lên. Gần một trăm người rất nhanh nhẹn vây lấy Lâm Lang Tà và Ngọc Văn Lâu vào giữa.

Xem dáng vẻ của Lâm Lang Tà thì hôm nay không có đường lui rồi. Mặc Giả nuốt nước bọt lạnh lùng nói:

- Thế giới hiện thực không có thần thoại.

Nghe xong lời Mặc Giả nói, sát thủ Lạc Nhật Hoàng Hôn liền lập tức lao hết lên.

Tuyết ngập trời, xen lẫn trong đó là mưa máu đầy trời. Dù là Lâm Lang Tà hay Ngọc Văn Lâu, hai người đều thể hiện ra thực lực cấp thần thoại. Thực lực của hai người đã vượt qua sức tưởng tượng cực hạn của Mặc Giả.

Mặc Giả vốn nghĩ Lâm Lang Tà và Ngọc Văn Lâu dù lợi hại đến đâu cũng không thể thắng được 20 sát thủ tinh anh cùng đánh. Nhưng sự thật đó là ngay từ đầu Lạc Nhật Hoàng Hôn đã tổn thất không dưới mười sát thủ tinh anh, mưa máu theo gió bay đầy trời.

Tinh anh dù sao cũng là tinh anh. Sát thủ Lạc Nhật Hoàng Hôn sau khi thấy sự mạnh mẽ của Lâm Lang Tà và Ngọc Văn Lâu liền bắt đầu chia ra đánh du kích, chơi trò phải luân chiến. Theo thời gian trôi qua, sức lực của Lâm Lang Tà và Ngọc Văn Lâu dần giảm đi.

Cuối cùng sau khi Lạc Nhật Hoàng Hôn tổn thất sát thủ tinh anh thứ 90, tay trái Ngọc Văn Lâu đã chảy rất nhiều máu. Người phụ nữ xinh đẹp này có vẻ không hề phát hiện ra, trên thực tế cô chỉ không muốn làm Lâm Lang Tà phân tâm. Cô biết bọn họ đang rơi vào nguy hiểm.

Sau khi bị thương Ngọc Văn Lâu liền không còn sức lực, nhưng cô không hối hận, vĩnh viễn không. Trong lòng Ngọc Văn Lâu luôn tin vào tình yêu của Lâm Lang Tà với mình, chỉ cần Lâm Lang Tà yêu mình, như vậy tin tưởng của Ngọc Văn Lâu vĩnh viễn không đổ. Tin tưởng của một người không đổ thì còn gì phải buồn phiền? Sinh tử so sánh với tin tưởng của bản thân thì quá nhỏ bé.

Khi ánh mắt của Lâm Lang Tà quan tâm đến Ngọc Văn Lâu, Ngọc Văn Lâu đã lung lay sắp ngã. Khi Ngọc Văn Lâu ngã xuống chỉ có thể mở miệng tạo hình tiếng gọi Lang Tà, nhưng không phát ra được một âm thanh nào cả. Đương nhiên trên môi cô vẫn nở nụ cười mê người.

Trong nháy mắt khi Ngọc Văn Lâu ngã xuống, lần đầu tiên Lâm Lang Tà rõ ràng cảm nhận ý nghĩa sống trên thế giới này.

“Rống” Lâm Lang Tà ngẩng đầu rống lên một tiếng, quần áo trên người lập tức nổ tung.

Lâm gia – gia tộc được truyền thừa với sứ mệnh đặc biệt lưu lại bao đời được trời sinh ban cho bọn họ một kỹ năng đặc biệt, cuồng hóa.

- Lạc Nhật Hoàng Hôn, xóa tên.

Mắt Lâm Lang Tà trợn trừng đỏ hồng, thanh trường đao trong tay vô cùng kiêu ngạo chém ngang eo một tên sát thủ tinh anh thành hai đoạn, tím máu trắng phun ra tóe trên mặt tuyết tạo thành bức tranh rực rỡ.

143. Chương 143: Tiếp Theo Nên Đến Ai?

Tim Carole như vỡ vụn, cô ngồi trong một căn phòng vip ở khách sạn Crown Plaza mà hai mắt đỏ bừng và khóc sướt mướt.

Cô gái ngây ngô này có ngực lớn ngu ngốc lên thuyền kẻ trộm phải không? Mới đầu Carole còn thực sự nghĩ rằng tên lưu manh vô sỉ kia bác học đến mức nào, hàm dưỡng đến mức nào, bây giờ thì tên lưu manh đã lộ dấu vết thì sẽ hối hận? Kiyoko Ito cười lạnh nhìn Carole rồi trêu chọc:

- Không phải chỉ là không đọc được quyển sách tiếng Anh Ngạo mạn và định kiến sao? Cô cũng không nên để ở trong lòng mà.

- Nếu ngay từ đầu hấn nói với tôi hấn không biết ngoại ngữ, tôi sẽ không nói gì. Nhưng khi hấn lừa tôi, hấn không chỉ nói mình không biết tiếng Anh, mà còn cái gì mà tiếng Nga, tiếng Đức, tiếng Latin đều cũng không biết.

Carole lau nước mắt khóc thút thít mà nói:

- Hơn nữa người này ngay cả tiếng Trung Quốc phổ thông cũng không nói đúng tiêu chuẩn, hấn lừa tôi, hấn lừa tôi.

- Tất cả mọi người sẽ sống ở Trung Quốc, vậy tiếng nước ngoài có tác dụng gì?

Trương Minh Thắng rất khó hiểu, Lão Đại mình hoành tráng như vậy, Carole này sao còn không hài lòng như vậy? Mẹ nó chứ ngực to. Chẳng qua dù buồn bực nhưng Trương Minh Thắng không dám quá đắc tội Carole. Tuy rằng quan hệ giữa Carole và Lâm Bắc Phàm bây giờ rất căng thẳng nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể tăng cấp thành nhị tẩu, tam tẩu hay gì gì đó, đều không thể tùy tiện đắc tội. Trương Minh Thắng suy nghĩ một chút rồi nói tiếp:

- Lão Đại có biết nói ngoại ngữ hay không sẽ không hề ảnh hưởng đến cuộc sống tình cảm của các người, càng không ảnh hưởng đến chuyện sinh hoạt của các người. Cô còn làm loạn gì chứ?

- Quá đáng, tầm thường.

Carole hung hăng trừng mắt nhìn Trương Minh Thắng một cái.

- Được rồi, được rồi. Tôi không nói nhiều với các cô, làm loạn cũng làm loạn rồi. Tôi cũng nên nói chuyện chính với các cô.

Trương Minh Thắng lấy ra một điều thuốc lá, châm hút một hơi rồi nói tiếp:

- Tiểu thư Kiyoko Ito, tiểu thư Carole, Lão Đại bố trí các cô đến Tổng hội giải trí Hoàng Gia. Về phần nhiệm vụ của tiểu thư Kiyoko Ito sẽ do giám đốc Trương Kế Bằng sắp xếp. Còn tiểu thư Carole, cô hoàn toàn tự do. Đương nhiên nếu cô muốn về nước thì phải chờ tôi làm xong thủ tục, chắc trong một tháng là xong.

Tổng hội giải trí Hoàng Gia là câu lạc bộ đêm lớn nhất Nam Thành, bây giờ vẫn chưa chính thức buôn bán, các công tác chỉnh trang đã làm xong.

Không thể nghi ngờ Tổng hội giải trí Hoàng Gia chính là câu lạc bộ đêm mà Trương Kế Bằng làm ra. Cao bảy tầng, chiếm diện tích ba trăm mét vuông, trước kia là một văn phòng làm việc nhưng sau này bởi vì người khai thác không có tiền trả lại tiền vay xây nhà, tòa nhà liền gán lại cho ngân hàng. Sau khi suy nghĩ, Trương Kế Bằng liền bao lấy tòa nhà này rồi chỉnh trang lại thành câu lạc bộ đêm xa hoa.

Về phần hình thức kinh doanh câu lạc bộ đêm này, rất nhiều điểm đều là phục chế từ Kim Ngọc Thiên Đường.

Trên đường Nam Thành đã sớm truyền ra lời đồn, nói cái gì ông chủ phía sau Tổng hội giải trí Hoàng Gia chính là Lão Đại của Hồ Điệp bang, một cô gái 16, 17 tuổi. Đương nhiên ở Nam Thành lúc này đã không có mấy người dám coi thường Hồ Điệp bang. Phải biết rằng chỉ trong thời gian hai ba , Hồ Điệp bang không ngờ dùng tốc độ rất nhanh chiếm lấy toàn bộ hắc đạo Nam Thành. Về phần Lão Đại hắc đạo Nam Thành – Liễu Thiên Cửu căn bản không có chút sức chống cự nào, tên này bây giờ đang không biết ngồi co ro trong góc nào cả.

Sau lưng Tổng hội giải trí Hoàng Gia đứng là trụ sở chính của Hồ Điệp bang tại Nam Thành.

Đường Thiết Sơn là người đứng đầu Nam Thành, tiền tài và quyền thế không gì sánh nổi. Nhưng anh bạn Thiết Đầu đã coi Lâm Bắc Phàm như con rể của mình. Long Thiên Hữu là giám đốc Cục công an thành phố Nam Thành không những là bố vợ trên danh nghĩa của Lâm Bắc Phàm, hơn nữa trong tay Lâm Bắc Phàm còn có nhược điểm của ông. Về phần Hồ Điệp bang đã thống nhất hắc đạo Nam Thành càng không cần phải nói, bởi vì Lâm Bắc Phàm chính là đại ca cầm đầu của Hồ Điệp bang. Trong vòng chưa đầy nửa năm, Tiểu Lâm ca không biết lúc nào đã có thể khống chế Nam Thành. Dù là tài chính, thế lực, quyền lực, Tiểu Lâm ca đều có đột phá. Nói khó nghe một chút, Nam Thành ai muốn giẫm lên Tiểu Lâm ca đứng là con mẹ nó không thực tế.

Trong khiếm tốn dần dần phá kén thành bướm, đi đến địa vị đứng đầu, đó là nguyên tắc của Tiểu Lâm ca.

Ở Las Vegas một tháng trời, sau khi Lâm Bắc Phàm về Nam Thành cũng không vội đi gặp Liễu Vi. Đường Thiết Sơn vô sỉ kia ngay trước mặt Carole làm Tiểu Lâm Ca xấu mặt, thật sự là quá đáng giận, làm cho Carole đã không còn ngưỡng mộ Tiểu Lâm Ca như trước nữa. Lâm Bắc Phàm vốn sẽ cùng Carole và Kiyoko Ito đi đến khách sạn Crown Plaza, chỉ có điều Carole và Kiyoko Ito đều không nể mặt Lâm Bắc Phàm, Lâm Bắc Phàm mất mặt nên đành phải giao hai cô gái này cho Trương Minh Thắng, mình thì đến Tổng hội giải

trí Hoàng Gia tìm Trương Kế Bằng. Tổng hội giải trí này là sản nghiệp đầu tiên của Tiểu Lâm Ca, nhất định phải quan tâm.

Trương Kế Bằng bây giờ vô cùng hăng hái, hần căn bản không ngờ cả đời mình có thể có cơ hội quản lý câu lạc bộ đêm xa hoa như vậy. Bởi vì có ơn tri ngộ với Lâm Bắc Phàm nên Trương Kế Bằng càng xử lý chuyện của câu lạc bộ đêm thêm hoàn mỹ.

Khi thấy Lâm Bắc Phàm, Trương Kế Bằng dựa vào kính mắt gọng vàng từ phải đã nói:

- Lão Đại, một tháng không gặp, có thể làm được như vậy đã là cực hạn. Chờ em huấn luyện xong nhân viên phục vụ là có thể kinh doanh.

Huấn luyện nhân viên phục vụ là một công trình nhân văn hàng đầu. Dù là nhân viên bưng bê đồ ăn bình thường thì ít nhất cũng cần huấn luyện một tuần. Về phần tiểu thư cần để tiếp khách thì huấn luyện càng thêm khó khăn, đặc biệt là đồng phục.

Tổng hội giải trí Hoàng Gia có thể có tiến độ như bây giờ, Lâm Bắc Phàm đã rất hài lòng. Hần gạt đầu rồi đi theo Trương Kế Bằng tiến vào văn phòng của Tổng giám đốc. Sau khi ngồi xuống ghế sofa, Lâm Bắc Phàm liền lấy ra một điều thuốc lá.

Trương Kế Bằng là người rất nhanh nhẹn, hần lập tức châm lửa cho Lâm Bắc Phàm rồi nói:

- Lão Đại, anh có thể tự mình đến đây canh giữ thì em càng yên tâm hơn.

- Tôi đến đây tự mình canh giữ?

Lâm Bắc Phàm nhú mày, một lát sau liền cười nói:

- Tôi không có ý định này, cũng không có hứng thú này, càng không có năng lực này. Nên nhớ chú- Trương Kế Bằng, chính là người phụ trách Tổng hội giải trí Hoàng Gia. Sau lưng chú có thể gọi tôi là Lão Đại, nhưng trong mắt người ngoài tôi vẫn là bảo vệ của karaoke Kim Sắc Hải Ngạn, điểm này chú không được làm loạn. Còn nữa, sau này tôi nếu tới Tổng hội giải trí Hoàng Gia, không có chỉ thị đặc biệt của tôi thì phải đối xử với tôi như khách hàng bình thường.

- Tất cả đều do em định đoạt sao?

Trương Kế Bằng ngồi xuống bên cạnh Lâm Bắc Phàm rồi khó hiểu hỏi.

- Ủ, tất cả đều do chú định đoạt. Tôi hôm nay đến đây chỉ là tùy ý xem mà thôi.

Lâm Bắc Phàm hút một hơi thuốc rồi thản nhiên nói:

- Về phần vấn đề an toàn của Tổng hội giải trí Hoàng Gia, Mộc Tiểu Yêu cũng sẽ nghe lời chú.

Đây là sự tin tưởng lớn như thế nào? Trương Kế Bằng cảm thấy tâm trạng mình dâng lên hận không thể chết trung thành.

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ vai Trương Kế Bằng rồi nói tiếp:

- Chú bây giờ cần làm chính là làm tốt câu lạc bộ đêm. Nhưng chú cũng không chỉ nên nhìn vào mỗi Nam Thành, bắt đầu từ bây giờ chú có thể vận dụng tất cả tài trí, thủ đoạn của chú, chỉ cần có thể nắm chắc kiếm tiền đều có thể làm. Chuyện khác tôi không giúp được chú, nhưng nếu chú cần tài chính thì cứ việc nói với tôi.

- Lão Đại, em ...

Trương Kế Bằng có chút nghẹn ngào. Tuy rằng cảm thấy áp lực rất lớn nhưng chủ yếu là kích động. Phải biết rằng trước đây hần chỉ là một quản lý tiếp rượu ở quán karaoke một tháng kiếm được năm ngàn tệ, nhưng bây giờ không biết phân mộ tổ tiên bốc bao nhiêu khói mà trong nháy mắt hần đã trở thành Tổng giám đốc Tổng hội giải trí Hoàng Gia, hơn nữa trong tay còn có hơn trăm triệu tài chính lưu động.

Trương Kế Bằng biết trên phần mộ tổ tiên mình không có khói bốc lên, bởi vì hần đã gọi điện về nhà xác minh. Hần biết tất cả đều là Lâm Bắc Phàm cho mình. Tuy rằng Lâm Bắc Phàm là Lão Đại của mình, nhưng mình là anh em của Lâm Bắc Phàm.

Thấy tâm trạng Trương Kế Bằng không quá ổn định, Lâm Bắc Phàm liền biết điều chuyển đề tài, hắn nói chuyện với Trương Kế Bằng về các mỹ nữ trong câu lạc bộ đêm.

- Lão Đại, mỗi một cô gái ở chỗ chúng ta ít nhất đều có thể nắm giữ một loại kỹ thuật, ví dụ như bóp chân, mát xa, đánh bi a hay gì đó. Hơn nữa mỗi một cô gái ít nhất đều có thể mặc ba loại trang phục quyến rũ.

Trương Kế Bằng nói đến độ nước miếng tung bay khi nhắc đến thành tích của mình, mặt đỏ bừng:

- Đồng phục hấp dẫn, không chỉ mặc đồng phục là có thể, hơn nữa cần phải có khí chất nhất định. Ví dụ như y tá, nụ cười kia rất có sức hấp dẫn, hơn nữa tính cách rất dịu dàng và gần gũi. Lão Đại có muốn thử trước không?

Đối với đám chim hoàng yến trong câu lạc bộ đêm, Lâm Bắc Phàm tự nhiên không có hứng thú. Lại nói Tiểu Lâm Ca tán gái cho đến bây giờ đều không chỉ là vì lên giường, Tiểu Lâm Ca cần chính là hoàn toàn chinh phục dù là tinh thần hay thể xác. Nếu thuần túy là thể xác thì có khác gì "tay bắn súng" cơ chứ. Sau khi hiểu biết đại khái tình hình câu lạc bộ đêm, Lâm Bắc Phàm liền đứng dậy về nhà.

Trương Kế Bằng này đúng là có thể dùng, sau này kiếm tiền rồi rửa tiền sẽ cho hắn phụ trách.

Mộc Tiểu Yêu đã ở Tổng hội giải trí Hoàng Gia, nhưng Lâm Bắc Phàm không đi gặp Mộc Tiểu Yêu. Chủ yếu là vì cô bé Mộc Tiểu Yêu một lòng một dạ muốn báo ơn. Nếu mình trong lúc nhất thời không thể không chế được, thực sự bị quán vào cái kia thì đúng là,... dù sao Mộc Tiểu Yêu mới 16 tuổi mà.

Chẳng qua lúc này Long Tu Bảo Điển tầng thứ hai của Lâm Bắc Phàm đã đạt đến đỉnh phong, muốn đột phá tu vi tầng hai cần phải đẩy ngã một cô gái mới được. Chẳng qua đẩy ngã ai mới là tốt? Mộc Tiểu Yêu còn nhỏ, Đường Quả Quả còn không thể đụng, có muốn đụng cũng không được vì cô bé này còn nhỏ hơn Mộc Tiểu Yêu. Long Yên Nguyệt, mẹ nó chứ, muốn cũng đừng nghĩ. Kiyoko Ito, cô gái này căn bản không thích mình, có chơi cũng vô ích. Đúng rồi, cô bé nước Anh Carole có phải là có cơ hội ...

Tuy rằng Thiết Đầu khiến mình lộ dấu vết trước mặt Carole, làm Carole đau lòng muốn chết. Nhưng Carole đang ở nước ngoài nên ngoài mình thì không còn chỗ dựa nữa, rất tự nhiên sẽ có cảm giác muốn dựa vào mình. Nếu mình biểu hiện tốt tốt một chút, nói không chừng cô sẽ như tình cũ phục dậy từ đồng tro tàn. Ha ha ha ...

- Lão Đại, anh hình như quên một người.

Đột nhiên Tiểu Kim dùng truyền âm nhập mật nhắc nhở Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm thu nụ cười đáng khinh bỉ, hơi nhú mồm nói:

- Ô? Mày nói là Chiếc thuyền Nô ê trên mạng kia ư?

- Ủ, lần trước anh hẹn Chiếc Thuyền Nô-ê ở công viên Nhân Dân mà? Không bằng lần này hẹn một thời gian. Anh đọc bản ghi chép những gì em nói chuyện với Chiếc Thuyền Nô-ê, cơ sở tình cảm là rất chắc chắn, nói không chừng vừa gặp là thành.

144. Chương 144: Ngôi Sao Xấu Đi Xem Mặt

- Ô, nhiều ngày như vậy không gặp, anh chưa chết ư?

Long Yên Nguyệt đứng chắn trước cửa phòng nhìn Lâm Bắc Phàm đầy khinh thường.

- Miệng chó không nôn ra được ngà voi, chuyện của tôi có quan hệ gì với cô?

Lâm Bắc Phàm không hề khách khí đẩy Long Yên Nguyệt sang bên, chen vào cửa rồi tức giận nói:

- Tôi cũng không biết cô có ý gì, hơn một tháng mà vẫn chưa chuyển về là sao? Cô rốt cuộc muốn làm gì?

- Tôi có nói mình sẽ chuyển đi sao?

Long Yên Nguyệt khinh thường nhìn Lâm Bắc Phàm, rồi đi đến ghế sofa mà nằm xuống.

- Đây là nhà tôi.

- Phì, tôi cũng không nói đây không phải nhà anh, anh khấn trương cái gì?

Long Yên Nguyệt cầm lấy điều khiển bật Tv.

- Nếu đã biết đây là nhà tôi, vì sao cô còn không chuyển đi?

Lâm Bắc Phàm đột nhiên cảm thấy mình có chút kích động, như vậy không có lợi cho việc đấu với Long Yên Nguyệt. Hắn hít sâu một hơi, ổn định lại tâm trạng của mình. Lâm Bắc Phàm ngồi xuống bên cạnh Long Yên Nguyệt rồi cười nói:

- Nếu không như vậy, sau này cô đến nhà tôi ở, về phần tôi thì bây giờ sẽ sang nhà cô ở?

- Nếu anh cho rằng mẹ tôi là người không thì tôi không có ý kiến. Bây giờ anh có thể chuyển đến.

Mình rời đi hơn một tháng, ngôi sao xấu này lợi hại hơn nhiều, chẳng lẽ là đã học hỏi không ít chiêu từ mẹ cô ta? Ai chà, không biết bố vợ bây giờ như thế nào, không phải bị thua rồi chứ? Chẳng qua dù như thế nào thì mình trước mặt ngôi sao xấu đã là không biết xấu hổ, mình cũng không thể cho cô ta yên, nhất định phải đuổi đi. Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút rồi trong lòng vừa động nói:

- Nếu không như vậy, chúng ta làm một cuộc giao dịch. Hơn nữa là cuộc giao dịch cô nhất định cảm thấy hứng thú.

- Nói nghe xem.

Long Yên Nguyệt không thèm nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, hai tay khoanh trước ngực chăm chú nhìn Tv.

- Vụ án kinh thiên các cô bây giờ vẫn chưa phá được phải không? Chứng cứ lần trước tôi đưa cho cô tuy rằng có thể làm bằng chứng xác định vụ án này do Liêu Thiên Cửu làm, nhưng cô vẫn không thể tra ra rõ ràng.. Vụ án này vẫn là một vụ án chưa thể giải quyết, nếu tôi có thể ...

Đợi một lúc mà không thấy Lâm Bắc Phàm nói đoạn sau, Long Yên Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái:

- Nếu anh thế nào?

- Tôi hơi khát.

Lâm Bắc Phàm kéo kéo cà vạt.

Long Yên Nguyệt tuy rằng cảm thấy tức giận nhưng vụ án kinh thiên kia đúng là mối tâm bệnh trong lòng cô. Phải biết rằng cục trưởng Cục công an khu Bản Kiều – Vương Chí ít ngày nữa sẽ lui về tuyến hai, nếu lúc này Long Yên Nguyệt có thể lập công lớn rồi được Long Thiên Hữu giúp thì chức cục trưởng công an khu Bản Kiều không phải của cô thì ai? Không còn cách nào khác Long Yên Nguyệt đành phải đứng dậy rót cốc nước cho Lâm Bắc Phàm.

- Nếu tôi có thể tìm được chứng cứ phạm tội của Liêu Thiên Cửu, cô có phải là chuyển khỏi nhà tôi? Hơn nữa về sau sẽ không được dọn đến nữa.

- đương nhiên.

Mắt Long Yên Nguyệt sáng rực lên:

- Tôi không những chuyển ra khỏi nhà anh, tôi còn phát cho anh một giấy chứng nhận quần chúng nhân dân dám làm việc nghĩa.

- Giấy chứng nhận thì thôi, về sau đừng nói xấu tôi trước mặt Vi Vi, không tác dụng đâu.

Lâm Bắc Phàm uống ngụm nước quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt, khó hiểu hỏi:

- Tôi mỗi ngày đều gọi bố cô là bố vợ, chỉ sợ cả tiểu khu đều biết, một đồn mười, mười đồn trăm, ai cũng cho rằng Long Yên Nguyệt cô là vợ tôi. Chẳng lẽ cô không hề lo lắng không lấy được chồng sao?

- Hừ, nếu tôi mà không lấy được chồng, anh không phải cũng không thể lấy được vợ sao? Anh còn không sợ thì bà cô đây sợ gì?

Lâm Bắc Phàm lắc đầu cười nói:

- Ngoài gả cho tôi, người khác sẽ không dám lấy cô. Tôi nói cô không phải có ý này chứ.
- Tôi nôn. Đồ không biết xấu hổ.

Mặt Long Yên Nguyệt lập tức đỏ lên, mắng một câu xong liền về phòng ngủ của mình.

Xem chừng da mặt của cô không dày đến mức đó. Ha ha ha. Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn bóng lưng Long Yên Nguyệt, thấy Long Yên Nguyệt đi vào phòng ngủ chính liền giật mình. Hắn vội vàng nhảy bật lên khỏi sofa rồi lao vào phòng ngủ chính.

Phòng ngủ chính đầy mùi hương, xung quanh đều là những món đồ trang sức nhỏ và búp bê vải. Ôi, lúc trước khi mình rời đi nên khóa cửa lại mới phải, chậm, tất cả đều đã chậm. Lâm Bắc Phàm khẽ thở dài xoay người đi vào phòng ngủ dành cho khách mà Long Yên Nguyệt và Liễu Vi ngủ, mở cửa thì quả nhiên tất cả những gì của mình đã được chuyển sang đây.

Còn có biện pháp nào chứ? Bây giờ muốn đuổi Long Yên Nguyệt ra khỏi phòng ngủ chính là không thể. Lâm Bắc Phàm đưa tay lên xem đồng hồ thấy mới là năm giờ chiều. Hắn liền tính toán tạm thời rời khỏi nơi đau lòng này đi đến karaoke Kim Sắc Hải Ngạn tìm Liễu Vi, tìm kiếm chút an ủi.

Chỉ có điều khi mở cửa ra thì Lâm Bắc Phàm thấy Liễu Vi vừa vặn xuất hiện trước cửa.

- Bắc Phàm, anh đã về?

Liễu Vi ngẩn ra, đúng là không thể không chế được sự vui sướng trong lòng. Cô dựa đầu vào lòng Lâm Bắc Phàm, xúc động nói:

- Hơn một tháng mà không gọi điện thoại về, em tin anh, nhưng em lo lắng cho anh mà.

Lâm Bắc Phàm ôm chặt Liễu Vi vào lòng, từ từ lui về sau đưa Liễu Vi vào phòng khách, rồi sau đó vươn tay ra đóng cửa lại, dịu dàng nói:

- Anh đang muốn đến Kim Sắc Hải Ngạn thăm em. Sao hôm nay em lại về sớm như vậy?

Ý thức được Long Yên Nguyệt có thể ở nhà, Liễu Vi vội vàng đẩy Lâm Bắc Phàm ra, chỉ có điều ngẩng đầu không ngừng nhìn mặt Lâm Bắc Phàm mà nói:

- Lưu Đại Khánh kia ở ngành này cũng được, tuy rằng hành vi có chút không biết kiềm chế nhưng làm việc lại có nguyên tắc, cho nên em cũng yên tâm về sớm. Hơn nữa hôm nay là ngày đi gặp mặt của Tiểu Nguyệt, cô ấy muốn em đi cùng để lấy thêm can đảm.

Long Yên Nguyệt đi gặp mặt? Mẹ nó chứ, điều này thật là con mẹ nó quá đáng. Tuy rằng Lâm Bắc Phàm không cho rằng mình thích Long Yên Nguyệt, nhưng trong tiềm thức của Lâm Bắc Phàm đã xác định ngôi sao xấu kia là cô gái của mình. Cô ta sao có thể đi gặp mặt? Không phải làm loạn đó chứ?

- Bắc Phàm.

Thấy Lâm Bắc Phàm ngây ra, Liễu Vi vội vàng kéo áo Lâm Bắc Phàm:

- Anh nghĩ gì thế.
- Hả ... đây là chuyện tốt. Như vậy coi như đẩy được ngôi sao xấu ra khỏi nhà.

Lâm Bắc Phàm giả vờ không để ý mà nói chuyện đùa.

- Cái gì ngôi sao xấu?

Liễu Vi véo tay Lâm Bắc Phàm, chẳng qua rất nhẹ nhàng và dịu dàng. Cô kéo Lâm Bắc Phàm ngồi xuống ghế sofa, khoanh chân ngồi:

- Tiểu Nguyệt mới 23 tuổi, cô ấy nói mục tiêu của cô là giám đốc Sở công an tỉnh J, bây giờ không muốn nói chuyện này. Chẳng qua anh mỗi ngày đều gọi Long thúc thúc là bố vợ, có lẽ cô chú không chịu được cho nên khẩn trương giúp Tiểu Nguyệt lấy chồng. Phải biết rằng Tiểu Nguyệt là nhân vật nổi tiếng ở Nam Thành. Anh cứ lần qua lần lại như vậy thì về sau cô ấy còn lấy chồng sao được?

Nếu Long Thiên Hữu không biết chuyện thì thôi, nếu biết mà không báo thì lão đúng là rất không coi mình là gì. Tiểu Lâm ca cũng không phải người tốt, vì bảo vệ quyền lợi con rể Long gia của hắn, hắn cần phải ngăn cản chuyện này tiếp tục xấu đi.

- Đối phương là con của Thị trưởng thành phố Nam Thành (nguyên tác là Nam Xương, có thể tác giả nhầm), là danh môn vọng tộc, coi như là hôn nhân chính trị nhưng Tiểu Nguyệt không vui mấy.

Liễu Vi rót một cốc nước khế nhấp một ngụm rồi nói tiếp:

- Nghe nói là bác sĩ du học về, năm nay vừa tham gia công tác. Xem ra được Thị trưởng chiều cổ thì tiền đồ chính trị sẽ rất tốt. Em thật ra hy vọng Tiểu Nguyệt có thể nói chuyện tốt.

- Vậy hai người mau đi chuẩn bị một chút. Tối nay anh một mình đi dạo phố vậy.

Lâm Bắc Phàm ra vẻ tùy ý hôn lên mặt Liễu Vi rồi nói với câu trái lương tâm:

- Nói thật lòng anh hy vọng hôm nay có thể đi ra ngoài sớm một chút, cô ta đúng là tính ở nhà chúng ta cả đời sao?

- Vâng, sáu rưỡi tối sẽ gặp mặt. Em đi giúp Tiểu Nguyệt chuẩn bị một chút. Nếu tối có cơ hội em sẽ bảo Tiểu Nguyệt về nhà ở, em sẽ bồi thường anh.

Liễu Vi nói xong liền đỏ mặt. Cô vội vàng đứng lên đi vào phòng ngủ chính.

Tối Vi nhi sẽ bồi thường mình. Ha ha ha. Tâm trạng Tiểu Lâm ca lập tức tốt lên, cười tươi ra mặt. Đương nhiên vào rất nhiều lúc Tiểu Lâm ca cũng không chỉ dùng nửa người bên dưới suy nghĩ, hắn không mất lý trí mà vội vàng tiến vào phòng ngủ của mình. Hắn lấy điện thoại di động ra gọi cho bố vợ Long Thiên Hữu.

- Ô, hơn tháng nay cậu đi đâu vậy?

Long Thiên Hữu nói rất nhỏ, rất có thể ở chỗ nào đấy không tiện nói chuyện.

- Ra nước ngoài, gọi điện quốc tế rất đắt. Con cũng không mở máy di động. Lần này về không phải con lập tức gọi điện thăm hỏi ba sao?

- Thăm hỏi cái gì, sau khi cậu đi, một mình tôi sao có thể là đối thủ của hai người đó? Bà lão ở nhà tôi lo lắng thanh danh của Tiểu Nguyệt tiếp tục bị xấu nên chạy quanh tìm người, đúng là tìm được một người thích hợp.

Có lẽ Long Thiên Hữu sang chỗ tiện nói chuyện nên giọng lớn hơn nhiều:

- Tôi đã nghiêm trọng phê bình hai người bọn họ. Nhưng cậu cũng biết, phụ nữ không nói lý, hôm nay nếu cậu không gọi điện cho tôi, tôi cũng không biết làm sao bây giờ.

- Mẹ vợ đúng là quá đáng, sao có thể làm tổn thương con như vậy? Nhạc phụ đại nhân, ở vấn đề nguyên tắc thì sao ngài có thể nhường bước?

- Tôi không định nhường, nếu cậu không về tôi liền định đi làm loạn. Mẹ kiếp, dù sao cũng phải có đường sống chứ.

Xem ra nhạc phụ đại nhân đúng là thật lòng với mình, không thật lòng cũng không được mà, nhược điểm kia hoành tráng quá mức bình thường mà. Nếu bố vợ thật lòng, Lâm Bắc Phàm tự nhiên sẽ không hàm hồ, suy nghĩ một chút rồi nói:

- Nhạc phụ đại nhân, ngài đã có ý thì con không muốn làm ngài khó xử. Chuyện này ngài không cần phải xen vào, nói cho con địa điểm và thời gian gặp mặt của Tiểu Nguyệt và tên kia.

- Tiểu Lâm Tử, chuyện này nhất định phải bình tĩnh xử lý. Đối phương là con của Thị trưởng, dù sao cũng có câu chỉ có thể dùng trí không thể cường công. Thời gian gặp mặt của bọn họ là sáu giờ tối nay, ở khách sạn Crown Plaza, phòng cụ thể thì tôi không biết.

Không hổ là con trai Thị trưởng, hèn không ngờ là khách sạn lớn bốn sao. Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu nói:

- Tên kia tên gì? Nói cho con, sau này liên quan đến các cuộc hẹn của Tiểu Nguyệt chỉ cần không đúng liền báo cho con trước.

- Không vấn đề gì. Người đó là con của Thị trưởng Tổng - Tổng Nhân Hóa. Tiểu Lâm Tử, đối phương là con của Thị trưởng, cậu không thể làm tôi quá thất vọng.

Long Thiên Hữu than thở như vậy cũng có đạo lý, đây vốn là một hôn nhân chính trị tốt đẹp như vậy. Nhưng nguyên nhân vì Lâm Bắc Phàm, Long Thiên Hữu không thể không buông tha cho con rể quý Tổng Nhân Hóa, hơn nữa còn phải phá vỡ khiến con gái không thể lấy chồng.

Đương nhiên Long Thiên Hữu cũng không ngốc, nếu ông không vừa mất Lâm Bắc Phàm, đánh chết ông cũng không nhận Lâm Bắc Phàm con rể. Long Thiên Hữu còn không ích kỷ đến độ vì lợi ích của mình mà đẩy con gái vào nơi nguy hiểm. Ngược lại Long Thiên Hữu coi Long Yên Nguyệt như bảo bối. Sở dĩ Long Thiên Hữu hy vọng gả con gái cho Lâm Bắc Phàm là bởi vì Long Thiên Hữu tin Lâm Bắc Phàm. Nói khó nghe một chút, với những động tĩnh mà Lâm Bắc Phàm làm ra ở Nam Thành thì đã đủ chứng minh thực lực của hắn.

Sau khi có câu trả lời thuyết phục từ miệng nhạc phụ đại nhân, Lâm Bắc Phàm yên tâm. Hắn ưỡn ưỡn lưng rồi nằm xuống giường gọi điện cho Trương Minh Thắng, điện thoại vừa nghe liền nói:

- Thắng à, chú rất quen khách sạn Crown Plaza phải không?

145. Chương 145: Khi Cuộc Gặp Mặt Diễn Ra

Khách sạn Crown Plaza là khách sạn lớn nhất Nam Thành, tên béo Trương Minh Thắng khi đi chơi bên ngoài nếu cần ngủ lại thì một là Kim Ngọc Thiên Đường, hoặc là khách sạn Crown Plaza. Trương Minh Thắng coi như là khách quý, khách quen của khách sạn Crown Plaza. Sau khi nghe xong Lâm Bắc Phàm nói, tên này ngẩn ra vội vàng nói:

- Cũng còn được, Lão Đại có việc sao?

- Vậy chú hỏi giúp anh xem Tổng Nhân Hóa có phải là đặt bàn ở khách sạn Crown Plaza.

- Tổng Nhân Hóa? Tên này nghe hơi quen. Sau khi hỏi rõ có phải là muốn em chơi hắn?

- Không cần, hỏi rõ liền đến tiểu khu Lệ Uyển đón anh. Anh định đến khách sạn Crown Plaza ăn tối.

Có cơ hội ăn cơm cùng Lão Đại, đây là chuyện rất thích. Trương Minh Thắng lập tức đáp ứng rồi tắt máy, lập tức sai cấp dưới đến khách sạn Crown Plaza điều tra vị trí của Tổng Nhân Hóa. Chính hắn thì lái chiếc xe Audi nhanh như chớp đến tiểu khu Lệ Uyển.

Về phần Lâm Bắc , sau khi gọi điện cho Trương Minh Thắng liền đi ra sô pha ở phòng khách, chuẩn bị chờ Long Yên Nguyệt ra ngoài. Đương nhiên chủ yếu chính là không làm cho Long Yên Nguyệt nghi ngờ mình tối nay kéo cô ta về, nếu không thì hắn rất không có mặt mũi.

Cuối cùng đợi Long Yên Nguyệt đi ra ngoài cửa, Lâm Bắc Phàm liền liếc nhìn Long Yên Nguyệt, trêu chọc nói:

-Ồ, định ra ngoài ư?

- Đúng thế, cô đây ra ngoài xem mặt, anh không phục ư?

Long Yên Nguyệt lạnh lùng nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm một cái, còn ưỡn ưỡn ngực lên nói:

- Anh không phải nói cô đây cả đời không lấy được chồng sao? Tôi hôm nay cầu một tên rể quý, ít nhất mạnh hơn anh gấp trăm lần.

Cô bé này mặt mày đoan chính, khuôn mặt xinh đẹp, có mái tóc dài đen nhánh mà mỹ nữ đều có, mặt trái xoan, chiếc mũi đẹp. Long Yên Nguyệt không cố ý ăn mặc, thoát nhìn khá đơn giản, bộ tây phục thành thực màu đậm, chiếc áo sơ mi màu trắng gợi cảm, có đủ sự quyến rũ và mê người của cô gái, ba phần cá tính, bảy phần xinh đẹp, đẹp đúng là đẹp.

Chẳng qua Tiểu Lâm ca có chút ghen tị, hắn không lộ ra ngoài, chỉ cười cười nói:

- Giải cho một con hồ ly tinh, bình thường sao không thấy cô ăn mặc như vậy? Phát dục ư? Ha ha, mau đi gặp mặt đi, đừng tưởng rằng tôi không có tiết mục, có người mời tôi đến khách sạn Crown Plaza ăn no uống say. Rể quý kia của cô không biết chừng hẹn cô ăn ở quán ven đường hả? Ha ha ha.

Thấy Lâm Bắc Phàm không hề tức giận, hơn nữa còn ước gì mình đi ra ngoài, không biết vì sao Long Yên Nguyệt cảm thấy có chút mất mát, cái này không quan hệ với thích, có lẽ phụ nữ đều thích hư vinh? Nghe Lâm Bắc Phàm nói hẳn cũng đến khách sạn Crown Plaza ăn cơm, Long Yên Nguyệt cũng không nghĩ nhiều liền ngậm miệng ôm lấy tay Liễu Vi ra ngoài.

Nói thật Long Yên Nguyệt cũng không định đi gặp mặt, lần này cũng là vì mẹ ép mà thôi. Tuy rằng đôi phương là con trai Thị trưởng, nhưng Long Yên Nguyệt không để ở trong lòng. Ngược lại cô đang suy nghĩ nên như thế nào để thoát thân.

Tiểu Lâm ca không cần biết Long Yên Nguyệt có muốn đi gặp mặt không, hẳn tuyệt đối không cho phép nửa điểm bất ngờ xảy ra. Thử nghĩ một chút, chẳng may miệng lưỡi con rùa kia trơn tru, hơn nữa ra vẻ phong độ lừa gạt trái tim Tiểu Nguyệt, vậy mình mất bò mới lo làm chuồng thì đúng là quá khó khăn. Chẳng may con rùa biển kia nhân cơ hội nắm tay Tiểu Nguyệt thì mình lỗ nặng. Mặc kệ như thế nào không thể để con rùa biển kia cơ hội, cho dù là chạm vào tay Tiểu Nguyệt cũng không được? Muốn ăn đậu hủ? Chơi trò mập mờ? Ai cũng đừng mơ tìm đến cô gái của Lâm Bắc Phàm này.

Ở nhà đợi khoảng hai mươi phút, Trương Minh Thắng trực tiếp chạy lên lầu gõ cửa nhà Lâm Bắc Phàm.

- Lão Đại, anh nghĩ như thế nào mà đến khách sạn Crown Plaza chơi? Kiyoko Ito và Carole, em đã đưa đến Tổng hội giải trí Hoàng Gia.

Trương Minh Thắng thành tâm lấn lộn với Lâm Bắc Phàm, cho nên Lâm Bắc Phàm cũng không giấu Trương Minh Thắng. Hẳn biết quan hệ giữa Lâm Bắc Phàm và Tổng hội giải trí Hoàng Gia.

Lâm Bắc Phàm hút một hơi thuốc rồi đi xuống lầu. Hẳn không trực tiếp trả lời Trương Minh Thắng mà chỉ thản nhiên nói:

- Đã điều tra xong chưa?

- Rồi, Tổng Nhân Hóa đúng là đặt vị trí tại khách sạn Crown Plaza, chẳng qua là phòng riêng sang trọng 0206.

- Đối diện phòng 0206 là phòng nào? Đặt trước đi, hôm nay chúng ta sẽ ăn ở trong phòng đó.

Mặc dù bây giờ đã muộn nhưng Trương Minh Thắng không sợ không đặt được phòng. Hẳn chỉ có điều lo lắng phòng đối diện phòng 0206 đã có người đặt trước, hơn nữa cũng mang đồ ăn thì không phải là làm mất mặt ư? Tên béo không hề chậm trễ, vội vàng rút điện thoại di động ra.

- Alo, xin chào, khách sạn Crown Plaza rất vui mừng được phục vụ ngài.

- Tôi đặt phòng đối diện 0206. Tôi họ Trương, Trương trong giường trường cung.

- Rất xin lỗi, phòng 0239 đã có khách đặt trước, xin hỏi tiên sinh có thể đổi ...

- Diên, ông tên Trương Minh Thắng, nói với quản lý bọn mày một tiếng, ông lấy phòng 0239. Trước sáu giờ ông tới ăn cơm, nếu lúc đó phòng 0239 còn không lấy ra cho ông, ông đá nát trứng của hắn.

Trương Minh Thắng vung đầu chửi bới, đầy lưu manh mà nói:

- Nếu mày mà không truyền đạt lời ông nói với quản lý của mày, ông liền bóp nát ngực mày, ông giết ...

Sau khi đập máy Trương Minh Thắng liền mở cửa tay lái phụ xe Audi, cười nói:

- Lão Đại, anh và thằng Tổng Nhân Hóa kia có mâu thuẫn?

Lâm Bắc Phàm vứt tàn thuốc trong tay rồi nói:

- Không phải anh và hắn có mâu thuẫn, là hắn muốn gây phiền phức cho anh. Chú có biết Long Thiên Hữu kia không? Ông ta là nhạc phụ đại nhân của anh, điều này có nghĩa gì? Điều này có nghĩa Long Yên Nguyệt là vợ anh, đúng không?

Trương Minh Thắng há miệng kinh hãi nhìn Lâm Bắc Phàm, thật lâu sau cuối cùng thở hắt ra, vẻ mặt đầy bội phục.

Quá giỏi. Chủ tịch Kim Sắc Hải Ngạn Liễu Vi đã sống chung với Lão Đại; Lão Đại Hồ Điệp bang Mộc Tiểu Yêu là hôn thê của Lão Đại; Đường Thiết Sơn đứng đầu Nam Thành cũng thả tiếng gió nói Lâm Bắc Phàm là người Đường gia ông ta; nơi này không ngờ còn có Long Yên Nguyệt? Đúng rồi, nếu không phải Đường Thiết Sơn làm Lão Đại xấu mặt trước Carole, có lẽ Carole đã bị Lão Đại thu phục.

- Chắc chắn chắc.

Trương Minh Thắng lắc đầu thở dài nói:

- Lão Đại, em không có thực lực đó của anh, nhưng em học anh để nghiên cứu tri thức. Ý của em là sau này em ra ngoài cũng mang theo tác phẩm nước ngoài nổi tiếng, có phải là có thể đạt được hiệu quả nhất định phải không?

- Đương nhiên rồi. Phải biết rằng bất cứ kẻ nào đều thích so sánh. Bất cứ thứ gì, chỉ cần có thể vô hình đề cao giá trị con người chú, đề cao tự tin của chú. Ví dụ chú đi Audi, người khác đi Alto, một ít người đẹp hám tiền sẽ nhìn chú với ánh mắt khác hẳn.

Đối với anh em của mình, Lâm Bắc Phàm đương nhiên vui lòng chỉ bảo:

- Lại ví dụ ở trong tay người khác cầm một quyển Chuyện xưa, hoặc là Tổng hợp truyện cười, mà trong tay chú là một tác phẩm nổi tiếng thế giới bằng tiếng Anh, nếu lúc này có cô gái thích văn học, tôn trọng tri thức thì cô ta nhất định sẽ vô cùng ngưỡng mộ chú. Từ tận đáy lòng cô ta sẽ kính sợ chú, chú ý tới chú.

- Sát, ngày mai em liền đi đến nhà sách Tân Hoa, lấy vài tác phẩm nước ngoài nổi tiếng.

Nam Thành có hai tên ăn chơi trác táng rất nổi tiếng, một là Phong thiếu gia, một là Trương công tử. Tuy rằng Trương công tử trước đây chỉ đi theo Phong thiếu gia, nhưng ác danh cũng lan xa. Lại nói Trương Minh Thắng thường xuyên tiêu xài ở khách sạn Crown Plaza, quản lý nơi này sao có thể không biết tên béo hạp hời? Quản lý không dám làm trái ý Trương Minh Thắng, liền lấy ngay được phòng 0239.

Khi hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đến phòng 0239, quay đầu nhìn phòng 0206 đối diện thì thấy cửa đóng thì rất khó chịu. Con bà nó, có Vi nhi ở đó, thằng Tổng Nhân Hóa kia sẽ không ăn đậu hủ của Tiểu Nguyệt chứ?

- Lão Đại, chuyện nhỏ như vậy đâu cần anh phải ra mặt?

Sau khi vào phòng 0239, Trương Minh Thắng khó hiểu nhìn Lâm Bắc Phàm rồi nói tiếp:

- Nếu Lão Đại cảm thấy không cần em ra tay, vậy bảo mấy anh em Hồ Điệp bang trực tiếp chém thằng khốn kia.

- Tổng Nhân Hóa này không phải người bình thường, chỉ có thể dùng cái đầu, không thể dùng sức mạnh.

Lâm Bắc Phàm lấy một điều thuốc lá ra, Trương Minh Thắng châm lửa cho hắn, hút một hơi rồi nói:

- Gọi món đi. Ừ, thuận tiện bảo nhân viên phục vụ phòng 0206 đến đây, bảo cô ta luôn chuẩn bị báo cáo tình hình trong phòng cho chúng ta, nếu như không đúng thì giết vào phá rối.

- Không vấn đề gì, ha ha ha ha.

Về mặt Trương Minh Thắng cười rất đáng khinh, hóa ra Lão Đại cũng là một người đàn ông vô sỉ, cũng sẽ vì cô gái của mình mà làm ra một ít hoạt động xấu xa. Tuy nhiên như vậy mới tốt, như vậy cuộc sống mới thú vị, không ăn bụi nhân gian, không có thất tình lục dục, cuộc sống chẳng phải không có chút thú vị nào sao?

Hai người gọi mấy món ăn, một két bia, vừa uống vừa quan sát tình hình phòng đối diện.

- Trong phòng đối diện có một nam, hai nữ.

Một nữ nhân viên phục vụ trẻ tuổi đầy sợ hãi. Cô thậm chí nghĩ mình gặp phải đặc công của Cục an ninh quốc gia, nếu không bữa cơm ở phòng đối diện sao cần giám sát như vậy? Không phải là lấy lửa đốt mình

sao? Mình không phải sẽ bị giết người diệt khẩu chứ? Cô gái này nhìn Trương Minh Thắng một cái, cảm thấy vẻ ngoài tên này rất đáng ghét nên lập tức quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, cẩn thận nói:

- Cô gái cao một chút có vẻ quen với người đàn ông kia, không nói gì đặc biệt cả.

- Ủ, chủ yếu có hai điểm cần chú ý. Thứ nhất nếu người đàn ông kia nhân cơ hội sơ sàng ... tôi mặc kệ có phải cố tình hay vô ý, chỉ cần người đàn ông kia có tiếp xúc tay chân gì với hai cô gái kia, cô lập tức nói cho tôi; thứ hai người đàn ông kia nói gì không quan trọng, nhưng nếu tỏ vẻ hâm mộ hai cô gái kia thì cô lập tức nói cho tôi.

Tiểu Lâm ca nói xong liền xua tay nói:

- Đi đi.

Trong phòng 0206.

Có ba người trẻ tuổi, hai nữ, một nam. Hai nữ là Long Yên Nguyệt và Liễu Vi. Về phần người đàn ông kia chính là con trai Thị trưởng Tống Nhân Hóa, người này căn bản là bản sao của Trương Kế Bằng, cũng là kẻ công tử bột, trên mũi có kính gọng vàng, chẳng qua so sánh với tên Trương Kế Bằng cao to vạm vỡ thì hắn có vẻ yếu đuối. Tuy nhiên không có vấn đề gì, bởi vì hắn là con trai Thị trưởng, hơn nữa còn là bác sĩ du học về cho nên tuyệt đối không tự ti.

Ngay từ đầu Tống Nhân Hóa còn không thích gặp Long Yên Nguyệt. Chủ yếu là cấp bậc của Long Yên Nguyệt quá thấp, hơn nữa cho dù kết thông gia với Long gia cũng không có lợi ích về chính trị, bởi vì chức của Long Thiên Hữu không cao. Nhưng nghe mẹ nói Long Yên Nguyệt vô cùng xinh đẹp, vô cùng hiền lành, vô cùng ... Tống Nhân Hóa liền ngứa ngáy trong lòng nên cũng đến gặp mặt.

Ngay khi vừa thấy Long Yên Nguyệt, Tống Nhân Hóa liền thầm kêu một tiếng nguy hiểm thật. mẹ kiếp, thiếu chút nữa bỏ lỡ, cô gái xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn là Phó cục trưởng công an khu Bản Kiều, đi đâu tìm cô gái như vậy chứ? Có thể lấy cô gái xinh đẹp như vậy làm vợ, còn cần mẹ gì hôn nhân chính trị. Hơn nữa gia cảnh Long Yên Nguyệt cũng được, mẹ kiếp, cả Nam Thành cũng chỉ có cô gái này xứng đôi với mình.

146. Chương 146: Tôi Ngu Ngốc Lắm Sao?

Ai chẳng thích đẹp. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu! Tống Nhân Hóa là công tử nhà Thị trưởng, lúc này cũng vào thị ủy mò một chức vụ nhân nhâ, chờ lần lộn thêm hai năm thì xuống nông thôn làm một năm lấy kinh nghiệm rồi thăng chức, nắm quyền. Hơn nữa, Tống Nhân Hóa còn có bằng tiến sĩ, hắn cảm thấy mình đúng là một quân tử tiêu chuẩn, hơn nữa còn tài hoa, đẹp trai.

Bất kể là từ bằng cấp hay là theo tiền đồ chính trị hoặc là gia thế, Tống Nhân Hóa cảm thấy mình không hề thua kém Long Yên Nguyệt. Bởi vậy, người này rất tự tin, bộ ngực ưỡn cao, trông cũng khá có phong độ. Chỉ có điều, khi nói chuyện, ánh mắt của gã này thỉnh thoảng lại liếc sang Liễu Vi.

Liễu Vi đã hai mươi sáu tuổi, hơn nữa còn được Tiểu Lâm Ca cày cấy, toàn thân phát ra sức hấp dẫn trí mạng. Hơn nữa Liễu Vi đáng người nhỏ nhắn, xinh xắn không thua gì Long Yên Nguyệt, càng làm cho Tống Nhân Hóa nảy sinh lòng hươu dạ vượn. Đặc biệt, tuy Liễu Vi đáng người nhỏ nhắn nhưng bộ ngực lại cao ngất suýt nữa làm Tống Nhân Hóa phải nhò dãi. Hắn rất hy vọng có thể chơi 3P (tay ba) với Long Yên Nguyệt và Liễu Vi. Hơn nữa, hắn thực sự tính toán biến ý tưởng này thành sự thật.

- Mời, Liễu tiểu thư, cô là bạn của Yên Nguyệt, cũng là bạn của tôi. Tôi mời cô một ly.

Tống Nhân Hóa giơ chén rượu vang lên, nho nhã lễ độ đứng lên, nhẹ nhàng cộng ly với Liễu Vi, sau đó khẽ nhấp môi.

Liễu Vi cũng nâng ly, khẽ nhấp môi tuy nhiên trong lòng hơi không hài lòng. Tuy rằng đây là lần đầu tiên Tống Nhân Hóa gặp mặt Tiểu Nguyệt nhưng thái độ của hắn ra vẻ còn thân thiết với Tiểu Nguyệt hơn cả

mình. Hơn nữa ánh mắt hắc nhìn cũng có chút khiến người ta ghê tởm. Nếu không phải đã được nghe Tiểu Nguyệt giới thiệu sơ về hắn, mình còn tưởng hắn chính là một tên lưu manh vô lại.

- Đúng rồi, Liễu tiểu thư là đang làm gì?

Tống Nhân Hóa bắt đầu tiếp cận Liễu Vi. Hắn cảm thấy Long Yên Nguyệt gần như sẽ chắc chắn trở thành vợ mình, vậy Liễu Vi hẳn là sẽ phát triển thành tình nhân. Tuy rằng hai người này tạm thời không thể cùng chơi một chỗ nhưng trước mắt như vậy đã là tốt rồi.

Liễu Vi chần chừ nói:

- Mở một quán karaoke ở Nam Thành.

- Thế à? Để hôm nào nhất định tới mới được. Không ngờ Liễu tiểu thư thoát nhìn tao nhả, dịu dàng, không ngờ lại là một nữ cường nhân.

Tống Nhân Hóa cười thân mật, dường như đột nhiên nhớ tới cái gì, nói

- Đúng rồi, tôi hiện tại đang làm ở thị ủy, cũng quen biết vài bạn bè ở cục thuế, đại đội phòng cháy chữa cháy và một vài đơn vị. Nếu quán karaoke của Liễu tiểu thư có gì phiền toái, cứ thoải mái nói với tôi. Tuy rằng tôi không là gì nhưng mọi người đều là bạn bè, hẳn là sẽ nể mặt tôi một chút.

Bình thường người làm ăn, nếu có thể nịnh bợ một quý công tử như Tống Nhân Hóa, khẳng định là sẽ vui sướng muốn chết. Như đối với Kim Sắc Hải Ngạn của Liễu Vi, mỗi tháng đều phải chuẩn bị tiếp cục thuế, đại đội phòng cháy, cục văn hóa. Nếu có thể được Tống Nhân Hóa hỗ trợ, mỗi tháng rất dễ dàng tiết kiệm được một, hai vạn. Chỉ có điều, Liễu Vi cũng không tham, hơn nữa cô cũng không cần tiết kiệm một, hai vạn này, liền khéo léo từ chối Tống Nhân Hóa hỗ trợ:

- Ủ, về sau có vấn đề gì, nhất định tìm Tống tiên sinh hỗ trợ.

- Khách khí, nếu Liễu tiểu thư cần, hiện tại tôi có thể gọi điện thoại cho cục trưởng cục thuế. Hôm qua chúng tôi còn cùng ăn cơm với nhau.

Tống Nhân Hóa vẫn chưa từ bỏ ý định. Hắn không tin có người lại từ bỏ lợi ích trước mặt.

- Vi Vi tỷ đã nói sau này tìm anh hỗ trợ, tự nhiên sẽ tìm anh.

Long Yên Nguyệt ôn hòa nói. Cô cũng không phải là ghen mà là lo lắng nếu Tống Nhân Hóa thực sự gọi điện thoại tới cục trưởng cục thuế, chẳng phải là Vi Vi tỷ sẽ nợ Tống Nhân Hóa một nhân tình sao? Như vậy sau này Tống Nhân Hóa muốn hẹn mình, chẳng phải là mình sẽ không tiện từ chối hắn sao?

- Cũng đúng!

Tống Nhân Hóa quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt, tự nhiên cười nói:

- Yên Nguyệt, tôi cảm thấy trị an của Nam Thành chúng ta tốt hơn hẳn so với trước kia. Đi trên đường phố phồn hoa của Nam Thành, tôi thậm chí còn nghĩ mình đang ở London.

- Thật không?

Long Yên Nguyệt gấp một miếng thức ăn, đáp một câu cho có lệ.

- Ba mẹ tôi vẫn thường nhắc tới em trước mặt tôi. Xem ra họ rất vừa lòng về em. Tôi cũng định gặp em một lần từ sớm, chỉ có điều vẫn không có cơ hội thôi. Yên Nguyệt, khi nào có thời gian, có thể tới nhà tôi chơi không?

- Có cơ hội nhất định đi.

Vừa nói, Long Yên Nguyệt vừa bí mật nhích lại gần người Liễu Vi.

- Ủ, hiện tại thời gian còn sớm, cơm nước xong cùng đi một chút được chứ?

Tống Nhân Hóa không phải kẻ ngốc. Hắn biết không thể thu phục lập tức cả hai người, liền quay đầu cười xin lỗi Liễu Vi:

- Liễu tiểu thư, rất xin lỗi. Tôi muốn cùng Yên Nguyệt đi xem một chút, tiện thể tiến thêm hiểu biết về nhau, không biết có tiện hay không?

Dù sao Tổng Nhân Hóa cũng là một người khá ngon lành, tuy Liễu Vi hơi khó chịu về hấn nhưng hấn chính là tiếp cận Long Yên Nguyệt, bởi vậy Liễu Vi hào phóng cười nói:

- Nếu Tiểu Nguyệt nguyện ý đi với Tổng tiên sinh, tôi có gì không tiện chứ?

- Tiểu Nguyệt, ý em thế nào?

Tổng Nhân Hóa cũng đổi giọng theo Liễu Vi, gọi là Tiểu Nguyệt.

- Em...

Long Yên Nguyệt vốn định từ chối luôn, nhưng vừa nghĩ tới lúc mình ra khỏi cửa, kẻ lưu manh Lâm Bắc Phàm không thêm để ý tới mình, Long Yên Nguyệt lại cảm thấy bực tức. Nếu mình cứ trở về như vậy, tên khốn khiếp đó khẳng định sẽ chê cười là không ai thêm quan tâm tới mình. Ngẫm nghĩ một chút, Long Yên Nguyệt cố gắng gượng cười, gật đầu nói:

- Ủ, đi xem một chút.

Liễu Vi nghi hoặc liếc Long Yên Nguyệt, nghĩ thầm cô bé này hôm nay rất kỳ quái, không phải là không muốn tiếp cận sao? Chẳng lẽ cô nhìn trung Tổng Nhân Hóa này? Thôi mặc kệ, dù sao Tổng Nhân Hóa nhìn qua cũng không quá tệ, có lẽ đây chính là môn đăng hộ đối!

Cô bé nhân viên phục vụ đứng ở trong phòng nghe thấy Tổng Nhân Hóa hẹn Long Yên Nguyệt đi một mình, hơn nữa Long Yên Nguyệt đã đáp ứng, liền cảm thấy kinh hãi. Cô cũng không biết trước mặt mình chính là công tử của Thị trưởng, cô chỉ biết là nếu chính mình đắc tội khách ở phòng 0 2 3 9, vậy mình sẽ bị đuổi việc. Thoáng suy tư một chút, nữ nhân viên này liền tỉnh táo cầm bình trà lên, giả bộ ra ngoài lấy thêm nước sôi.

- Tiên sinh, người đàn ông kia hẹn một cô gái đi một mình. Cô gái đó đã đáp ứng. Cơm nước xong họ sẽ đi.

Nữ nhân viên đi vào phòng 0239 liền vội vàng báo cáo tin tức quan trọng này cho Lâm Bắc Phàm.

- Cái gì? Để tôi giết con mẹ nó!

Trương Minh Thắng đứng lên, ra vẻ sẽ đi tới phòng 0206 đánh Tổng Nhân Hóa.

- Phải dùng trí!

Lâm Bắc Phàm quát lớn với Trương Minh Thắng, sau đó gật đầu với nữ nhân viên:

- Ủ, không có việc gì, cô đi ra ngoài đi.

- Tiếp theo thì sao? Có tin tức gì, tôi có cần tới đây báo cáo nữa không?

- Không cần, cảm ơn tiểu thư.

Lâm Bắc Phàm nghĩ thầm: Ông mày sắp tới hiện trường xử lý, còn cần cô vào đây báo cáo làm rắm gì.

Nhân viên phục vụ như được đại xá, vội lễ phép gặp người cúi chào Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng rồi quay người trở về phòng 0206.

Lâm Bắc Phàm uống một hơi cạn sạch cốc bia, sau đó đứng lên đi ra khỏi phòng, đứng trước cửa phòng 0206, tùy tay mở cửa, thò đầu vào xem. Rất nhanh, Tiểu Lâm Ca há mồm ra vẻ rất kinh ngạc.

- Ái chà, thật tình cờ!

Lâm Bắc Phàm liếc Long Yên Nguyệt một cái đầy thâm ý, vội hỏi:

- Rất xin lỗi, tôi không làm ảnh hưởng mọi người chứ?

- Lâm Bắc Phàm, anh đứng lại cho tôi!

Thấy Lâm Bắc Phàm định đi, không biết tại sao Long Yên Nguyệt đột nhiên đứng lên, ánh mắt ửng hồng như đang ầm ứ gì to lớn lắm:

- Anh là đàn ông thế nào vậy?

Nói thật, Tiểu Lâm Ca không hiểu ra sao nữa. Mình tới đây gây rối, tai họa tinh kia sao lại đổ mắt như vậy? Hắn ngẫm nghĩ một chút, nghi hoặc nói:

- Tôi làm sao? Tôi là đàn ông thế nào cơ?

Ý thức được mình hơi thất thố, Long Yên Nguyệt vội ngồi xuống, điều chỉnh cảm xúc, nói:

- Không làm gì, chỉ có điều anh thấy Vi Vi tỷ tỷ ở đây, không ngờ còn muốn rời khỏi. Anh là thế nào vậy? Có phải anh sợ tôi ăn thịt anh không?

Lâm Bắc Phàm cười sảng khoái, nói:

- Ha ha, hóa ra nơi này là phòng 0206, thật là tình cờ, Trương Minh Thắng mời tôi ăn cơm ở phòng 0239. Thế này.... Tôi vào sẽ không có gì bất tiện chứ?

- Lão Đại, lão Đại, anh đi nhầm cửa rồi.

Trương Minh Thắng xuất hiện, nắm lấy tay Lâm Bắc Phàm.

- Tiện mà, tiện mà.

Tổng Nhân Hóa đứng lên, mỉm cười đầy phong độ với Lâm Bắc Phàm:

- Nếu Lâm tiên sinh là bạn của Liễu tiểu thư thì cũng là bạn của Tổng Nhân Hóa tôi. Nếu không ngại thì vào ngồi đi.

Kỳ thật trong lòng Tổng Nhân Hóa rất ghét Lâm Bắc Phàm. Thằng cu này nhìn trông không có vẻ gì là người có tiền. Cũng không biết quan hệ giữa hắn và Liễu Vi thế nào, sẽ không phải là quan hệ nam nữ chứ?

- Bắc Phàm.

Liễu Vi nhìn Lâm Bắc Phàm đầy ẩn tình, dịu dàng nói.

Ái chà! Hai người này đúng là có quan hệ nam nữ. Đừng nhìn thằng này bộ dạng lưu manh, xem ra đúng là hắn có ý đồ xấu. Cũng không biết là hắn dùng biện pháp gì lừa gạt được trái tim Liễu Vi! Tổng Nhân Hóa nhìn Lâm Bắc Phàm đầy thâm ý, ánh mắt như thể đang nói: “Người anh em không tồi nhỉ! Trông chú bộ dạng củ chuối thế này mà cũng... Thành thật khai với anh đi, chú làm thế nào lừa gạt được Liễu tiểu thư?”

Lâm Bắc Phàm mặc kệ ánh mắt đáng khinh của Tổng Nhân Hóa, cùng với Trương Minh Thắng ồm ồm tiến vào phòng.

Lâm Bắc Phàm tự nhiên là ngồi bên cạnh Liễu Vi. Bởi vậy, bên phải Lâm Bắc Phàm là Liễu Vi, bên trái chính là Tổng Nhân Hóa.

Trương Minh Thắng vốn rất coi trọng Lâm Bắc Phàm, không cần Lâm Bắc Phàm chỉ điểm đã đi tới giữa Tổng Nhân Hóa và Long Yên Nguyệt, tiện tay đặt một cái ghế dựa vào đó rồi ngồi xuống.

Giờ thì tốt rồi. Bên phải Tổng Nhân Hóa là Lâm Bắc Phàm, bên trái là Trương Minh Thắng.

Tổng Nhân Hóa mắt hững, chán ghét liếc Trương Minh Thắng nói:

- Anh... Sao anh có thể ngồi đây?

- Củ chuối! Sao tôi không thể ngồi đây?

Trương Minh Thắng căn bản không biết thân phận của Tổng Nhân Hóa, bởi vậy đâu coi Tổng Nhân Hóa ra gì. Hắn quay đầu, vênh vao tự đắc Nói:

- Tưởng chỉ có mình ai biết ngồi cạnh mỹ nữ sao? Chẳng lẽ tôi không biết ngồi cạnh mỹ nữ à? Tôi ngu ngốc lắm sao?

- Vị tiên sinh này, mời chú ý ngôn từ của anh. Tôi không hy vọng hai vị tiểu thư nghe thấy những ngôn từ thô tục của anh. Như vậy rất không lịch sự!

Tổng Nhân Hóa lập tức tìm được cơ hội nổi giận. Thằng cu này giận tái mặt, giọng điệu cũng trầm trọng hẳn lên, dường như không phải nổi giận vì Trương Minh Thắng ngồi vào giữa hắn và Long Yên Nguyệt mà nổi giận vì Trương Minh Thắng nói tục trước mặt mỹ nữ.

147. Chương 147: Cẩn Thận Tao Đánh Vỡ Hòn Dái Mày!

Long Yên Nguyệt đã sớm nghe đại danh Trương Minh Thắng. Cô cũng biết Trương Minh Thắng, biết trước kia hắn và Đường Phong là cùng một đám, cho nên cô không có thiện cảm với hắn. Tuy nhiên nhìn bộ dạng Trương Minh Thắng, hình như là hắn cố ý tới gây rối. Cô cảm thấy gã mập này cũng không quá đáng ghét, chỉ có điều gã mập này chắc không biết đối phương là công tử nhà Thị trưởng, nếu biết không hiểu hắn có còn kiêu ngạo được như vậy nữa không. Nghĩ vậy nhưng Long Yên Nguyệt vẫn giới thiệu, cô gơ tay chỉ Trương Minh Thắng, gật đầu nói với Tổng Nhân Hóa:

- Vị này là một người bạn bình thường của em, Trương Minh Thắng, ngoài ra còn là bạn của Lâm Bắc Phàm, bạn của Vi Vi tỷ (sao mà lắm bạn thế chứ???)

- Tôi tên là Tổng Nhân Hóa, làm ở thị ủy.

Thấy Long Yên Nguyệt mở miệng giới thiệu, Tổng Nhân Hóa đành phải khôi phục vẻ phong độ.

- Chuối! Làm ở thị ủy mà đã khoe khoang à? Tôi có một người hàng xóm làm vệ sinh ở thị ủy, cũng chẳng biết hắn ta tài giỏi cái gì.

Trương Minh Thắng không thèm liếc Tổng Nhân Hóa một chút nào, cầm lấy đĩa tự gấp.

- Anh...

Tổng Nhân Hóa thở hắt ra, nghĩ rằng biểu hiện của gã mập này nhất định là khiến mỹ nữ buồn nôn. Nếu mình chấp nhận với hắn, chẳng phải là tự làm hỏng hình tượng bản thân sao? Tổng Nhân Hóa cười nhạt, liếc Trương Minh Thắng, thần nhiên nói:

- Công tác không phân cao quý thấp hèn, đều là cống hiến cho xã hội. Cho dù làm vệ sinh ở thị ủy cũng đáng được chúng ta tôn trọng. Đúng rồi, còn không thỉnh giáo, Trương tiên sinh là đang làm gì?

- Nếu công tác không phân cao quý thấp hèn thì anh quản tôi làm gì?

Trương Minh Thắng cũng không phải là không nghề nghiệp. Hắn chính là đội viên đại đội phòng cháy chữa cháy. Đường nhiên, từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ đi làm, cứ đến kỳ lấy lương, phúc lợi linh đều, hơn nữa còn có chấm công nhận thưởng.

- Tôi không có ý đó, đây chỉ là giao lưu bình thường. Nếu Trương tiên sinh không muốn nói cũng không sao.

Tổng Nhân Hóa trầm mặc, tiếp tục nói:

- Kỳ thật, hôm nay tôi tới đây chủ yếu là gặp mặt Tiểu Nguyệt. Việc này không chỉ là ý tứ của tôi và Tiểu Nguyệt mà còn là ý tứ của cha mẹ hai bên. Trương tiên sinh không biết rằng ngồi giữa chúng tôi là rất mạo phạm sao?

- Tôi ngồi giữa hai người thì hai người không thể gặp mặt sao? Tôi ngồi giữa hai người thì hai người không thể ăn cơm sao?

Trước mặt Long Yên Nguyệt, Lâm Bắc Phàm có lẽ sẽ biết xấu hổ, nhưng gã mập Trương Minh Thắng này thì trước mặt bất cứ ai cũng không biết xấu hổ.

- Trương tiên sinh, đây là anh rất vô lý!

Tổng Nhân Hóa giận tái mặt.

- Củ chuối. Anh muốn theo đuổi phó cục trưởng Long phải không? Anh có biết lão Đại của tôi gọi phụ thân của Long Yên Nguyệt là gì không?

Trương Minh Thắng neho mắt, khinh miệt nhìn Tổng Nhân Hóa:

- Nhạc phụ đại nhân! Hiện tại anh biết lão đại của tôi và Long Yên Nguyệt là quan hệ gì rồi chứ?
- Tiểu Nguyệt, đây là

Tổng Nhân Hóa kinh hãi, nghi hoặc nhìn Long Yên Nguyệt.

Ha ha! Vậy là tìm được cơ hội khiến Lâm Bắc Phàm xấu mặt! Long Yên Nguyệt giữ chặt tay Liễu Vi, ra hiệu Liễu Vi không cần lên tiếng, hừ lạnh nói:

- Nhưng tôi cũng chưa hề đáp ứng là sẽ làm vợ ai đó, chỉ có điều người nào đó cứ mặt dày mày dạn, không nên kêu bố tôi làm nhạc phụ đại nhân.

Thấy Long Yên Nguyệt nói Lâm Bắc Phàm như vậy trước mặt người ngoài, Liễu Vi hơi giận, khế quát:

- Tiểu Nguyệt, em...

Lâm Bắc Phàm ở phía sau kéo áo Liễu Vi, ra hiệu Liễu Vi không cần xen vào.

- Lâm tiên sinh, dưa hấu xanh không ngọt, hiện tại chú ý tự do luyện ái, thời đại cha mẹ ép duyên đã qua rồi. Hơn nữa, cho dù là xã hội phong kiến, ép duyên cũng chú ý môn đăng hộ đối.

Tổng Nhân Hóa dùng ánh mắt kiêu căng nhìn Lâm Bắc Phàm, thản nhiên nói:

- Nói hơi khó nghe, tôi cho rằng anh không xứng với Tiểu Nguyệt, anh cũng không thể mang hạnh phúc tới cho Tiểu Nguyệt.

Lâm Bắc Phàm nhếch mép khế cười nói:

- Anh cảm thấy ai mới có thể mang hạnh phúc tới cho Tiểu Nguyệt? Người như anh sao?
- Tôi cũng không chắc có thể mang hạnh phúc tới cho Tiểu Nguyệt, nhưng ít nhất trên người tôi có thể thấy hy vọng. Tôi dám cam đoan, nếu Tiểu Nguyệt thích tôi, tôi có thể mang hạnh phúc cho cô ấy ấy. Tôi tin tưởng tình yêu, nhưng tôi càng tin tưởng tình yêu là cần vật chất làm cơ sở.

Tổng Nhân Hóa dường như tìm được cảm giác, khế cười nói:

- Cái đó không quan hệ với dung tục. Nếu không có vật chất bảo, đảm tình yêu vĩnh viễn là xa xỉ phẩm.

Không hổ là tiến sĩ du học về, nói câu nào ra câu đó. Tuy nhiên Tiểu Lâm Ca là ai? Miệng Tiểu Lâm Ca chính là mãnh ưng sa mạc, cho dù là Long Yên Nguyệt kia mềm mại như súng liên thanh cũng không phải đối thủ của Tiểu Lâm Ca. Tiểu Lâm Ca chỉ khế cười nói:

- Chỉ với mấy lời này của anh, tôi có thể khẳng định rằng anh không hiểu gì về yêu, càng không có tư cách nói chuyện về tình yêu với tôi ở đây. Nói cao nhấ một chút, tình yêu là sự giao lưu giữa hai trái tim. Nói tục tằn một chút thì tình yêu là kết quả của quá trình kích thích và phân bố cảm xúc, sao có thể liên quan tới vật chất chứ? Không sai! Với thực lực của Tổng tiên sinh, có thể khiến rất nhiều cô gái chạy theo, nhưng anh chiếm được tình yêu của họ sao?

- Lâm tiên sinh giải thích quả nhiên rất độc đáo, nhưng Tiểu Nguyệt thoát nhìn dường như rất chán ghét anh, mà ít nhất tôi coi như bạn của Tiểu Nguyệt, vậy cơ hội của tôi lớn hơn anh. Ngoài ra, tôi tự cảm thấy có thể cho Tiểu Nguyệt một cuộc sống và tiền đồ khá đảm bảo. Tôi không có ý khinh thường Lâm tiên sinh mà chỉ bàn luận thôi. Tôi không muốn yêu một người lại khiến cô ấy phải chịu ủy khuất.

- Anh không hiểu!

Tiểu Lâm Ca lắc đầu, nhìn Tổng Nhân Hóa với vẻ “kiểu này hết thuốc chữa”:

- Yêu một người, liền không nên khiến cô ấy chịu ủy khuất, những lời này đúng, nhưng nếu anh cho rằng có thể cho cô ấy một cuộc sống dư thừa vật chất thì không ủy khuất cô ấy, như vậy anh mười phần sai lầm! Người con gái cần chính là toàn bộ của anh. Bất kể toàn bộ của anh là nửa giang sơn hay chỉ một xu, chỉ cần anh nguyện ý cho cô ấy toàn bộ, cô ấy vĩnh viễn không cảm thấy bị ủy khuất. Hiểu ý tôi chứ?

Liễu Vi ản tình nhìn Lâm Bắc Phàm. Quả thật, lời này của Lâm Bắc Phàm đã đi vào trong tim Liễu Vi.

Long Yên Nguyệt nghe vậy cũng cảm thấy thoải mái, cũng bởi vì Lâm Bắc Phàm có thể chèn ép được Tống Nhân Hóa. Nói thật, kỳ thật trong lòng Long Yên Nguyệt có chút chua xót, bởi vì những lời này của Lâm Bắc Phàm không phải là nói cho cô nghe mà chỉ là do hắn đang tranh luận mà thôi.

Thấy Liễu Vi nhìn Lâm Bắc Phàm đầy ảm đạm, Long Yên Nguyệt đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu. Gã lưu manh này miệng lưỡi khá lợi hại, khó trách Vi Vi tỷ thích hắn. Long Yên Nguyệt kéo Liễu Vi hạ giọng nói:

- Vi Vi tỷ, có thể đi rửa tay với em không?

Sau khi hai cô gái đi ra ngoài, vẻ thông dong tự nhiên và nụ cười trên mặt Tống Nhân Hóa biến mất, thay vào đó là vẻ mặt ngạo nghễ. Tống Nhân Hóa có vốn để làm như vậy. Nói thật, công tử nhà thị trưởng, thân phận như vậy trong cả nước cũng không phải là nhiều lắm.

- Lâm tiên sinh, thứ tôi mạo muội, tôi muốn biết anh và Liễu tiểu thư là quan hệ thế nào?

Giọng điệu Tống Nhân Hóa ngạo mạn, ngẩng ngónh lên.

- Quan hệ nam nữ!

Lâm Bắc Phàm ăn ngay nói thật.

Tống Nhân Hóa lắc lắc đầu, nói:

- Anh không nên làm hại cô gái như Liễu tiểu thư, càng không xứng đáng với thanh danh Tiểu Nguyệt. Nghe Lâm tiên sinh có thể giải thích nhiều như vậy về tình yêu, tôi tin tưởng rằng Lâm tiên sinh là người thông minh. Chúng ta làm giao dịch được chứ?

- Giao dịch gì?

Lâm Bắc Phàm lấy ra một điều thuốc lá Vạn Bảo Lộ.

Trương Minh Thắng lập tức lấy bật lửa ra châm cho Lâm Bắc Phàm. Khi lão đại thể hiện thì Trương Minh Thắng rất biết cách làm nể dù rằng Trương Minh Thắng đang hận không thể lập tức táng cho Tống Nhân Hóa một trận nửa đời sau không thể tự làm việc được.

Thấy Lâm Bắc Phàm không ngờ hút thuốc lá Vạn Bảo Lộ, Tống Nhân Hóa càng tự tin, liền cười hỏi:

- Tôi muốn biết Lâm tiên sinh đang làm gì?

- Bảo vệ ở ngay trong quán karaoke của Liễu tiểu thư.

Lâm Bắc Phàm trầm mặc một chút, bổ sung:

- Tiền lương ba nghìn đồng một tháng.

- Ba nghìn đồng, anh có thể đi vào Crown Plaza mấy lần? Hơn nữa, đi làm thuê cho người khác, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đuổi việc.

Trên mặt Tống Nhân Hóa lộ ra nụ cười bày mưu tính kế:

- Lâm tiên sinh, chỉ cần anh không đi giằng co Tiểu Nguyệt, cũng không quán quýt lấy Liễu tiểu thư, tôi sẽ cho anh trở thành nhân viên công vụ chính thức. Cục Công an, cục thuế vụ quốc gia, đại đội cảnh sát giao thông, hay là cục lâm nghiệp gì đó, dù sao chỉ cần là đơn vị chính thức, Lâm tiên sinh cứ mở miệng, trong vòng một tháng, tôi sẽ khiến Lâm tiên sinh được như ý.

Mặt Trương Minh Thắng tái đi, tuy nhiên lão Đại không nói gì, hắn chỉ có thể nhẫn nhịn!

- Tôi muốn cùng Lâm tiên sinh tính toán một chút. Đơn vị chính thức cấp thành phố, mượn cục thuế vụ quốc gia mà nói đi! Một tháng tiền lương tiền thưởng và phúc lợi, ít nhất là bốn ngàn trở lên. Đây là còn không bao gồm thưởng quý, thưởng cuối năm, còn có chia quỹ hoa hồng trong cục, còn cả người khác hối lộ. Tính sơ sơ một năm cũng thu vào ít nhất bảy trăm ngàn. Lâm tiên sinh còn rất trẻ, ít nhất còn làm ba mươi năm. Ba mươi năm có thể kiếm bao nhiêu tiền? Mà quan trọng hơn là, sau khi về hưu sẽ có đảm bảo.

- Nếu tiến vào cục thuế vụ quốc gia, đời này chẳng phải là tối có thể kiếm được ba triệu sao?

- Đúng vậy!

Tổng Nhân Hóa mỉm cười, nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ khinh miệt trắng trợn.

Lâm Bắc Phàm khẽ hút một hơi thuốc lá, nghi hoặc nói:

- Nhưng, Tổng tiên sinh, rốt cuộc là anh muốn theo Tiểu Nguyệt hay là Liễu tiểu thư?

- Có thể tìm được hai, tại sao tôi phải theo một chứ? Hơn nữa, tôi còn có vốn của mình để làm như vậy, không đúng sao?

Tổng Nhân Hóa nheo mắt cười khinh thường:

- Đời này của tôi sao chỉ có thể có một người đàn bà chứ?

Lâm Bắc Phàm nheo mắt cười như có như không, nói với Tổng Nhân Hóa:

- Tổng tiên sinh quả nhiên là người phi thường!

Nghe thấy lão đại đổi giọng điệu, Trương Minh Thắng rốt cuộc không kìm nổi. Hắn quay đầu nhìn Tổng Nhân Hóa, cả giận nói:

- Con mẹ mày tinh tướng nhỉ! Hôm nay tao máy mắt bên trái, ra khỏi cửa không ngờ dẫm phải đồng phân là mày. Con mẹ mày tán gái không có mắt à? Người của lão đại tao mà mày cũng dám cựa à? Có tin là tao đá vỡ bi mày không? Đờ cho loại cứt chó như mày làm bậy.

Nhân viên phục vụ đứng ở bên cạnh cũng khó chịu khi thấy sự gian xảo của Tổng Nhân Hóa, nghe Trương Minh Thắng nói vậy, không kìm nổi quay đầu cười trộm.

Đúng lúc Liễu Vi và Long Yên Nguyệt rửa mặt trở về, vừa mở cửa vào liền thấy Trương Minh Thắng đang chửi ầm lên.

Thấy hai cô đã trở lại, Tổng Nhân Hóa lập tức ra vẻ tức giận, nói:

- Trương tiên sinh, trước mặt phụ nữ có thể dùng từ ngữ văn minh được không?

- Văn minh hả? Đơn giản thôi!

Trương Minh Thắng không biết Liễu Vi và Long Yên Nguyệt đã trở lại. Hắn trợn đôi mắt híp lên, chửi tướng lên:

- Tổng Nhân Hóa tiên sinh tôn kính, tao đục tử cung mẹ mày, có thể chứ? Hôm nay vì sao mắt trái của tao máy nhỉ? Ra khỏi cửa không ngờ lại dẫm phải loại cứt đá là mày. Mày cựa gái kẻ mày, nhưng mày dám cựa người yêu của đại ca tao à? Cần thận tao đánh vỡ hòn đá mày đó. Miễn cho sau này mày còn bài tiết ra thứ gây tai họa cho nhân gian.

Toàn thể hóa đá...

148. Chương 148: Tiểu Lâm Ca Đã Nổi Giận

Mọi người gần như đều kinh hãi vì Trương Minh Thắng, đặc biệt là nữ nhân viên phục vụ, vừa muốn cười lại không dám cười, chỉ còn cách che miệng, toàn thân kích động phát run, quay người sang chỗ khác, khẽ dậm chân.

Long Yên Nguyệt và Liễu Vi nhìn nhau, sau đó không hện mà cùng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Mắng chửi người phải dùng từ thô tục chứ! Ai mà không biết?

Trương Minh Thắng cười lạnh, ưỡn ngực như thể chiến thần.

Tổng Nhân Hóa mặt như màu đất. Quá đáng thật, mình đường đường là công tử nhà thị trưởng, không ngờ bị nó chửi ngay trước mặt hai người đẹp, hơn nữa thằng béo này có vẻ rất kiêu ngạo. Còn thằng Lâm Bắc Phàm kia nữa, có vẻ cũng không phải loại tốt đẹp gì. Mẹ kiếp, nếu hôm nay không giải được cơn tức này,

không cần nói tới việc mất mặt trước mặt người đẹp, chính bản thân Tổng Nhân Hóa mình cũng phải tự khinh thường bản thân.

- Làm sao vậy?

Liễu Vi quay người đóng cửa phòng lại, nghi hoặc hỏi.

Tổng Nhân Hóa xanh mặt trầm giọng nói:

- Tôi cũng không biết mình đắc tội hai vị này ở chỗ nào, không ngờ bọn họ lại chửi bới như vậy.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười nói:

- Anh không biết vì sao đắc tội chúng tôi à? Vậy để tôi nói cho anh biết! Liễu Vi là bà xã của tôi, tuy còn chưa kết hôn. Bố của Long Yên Nguyệt là nhạc phụ đại nhân của tôi, quan hệ của tôi và cô ấy thì anh tự mình đi điều tra. Nhưng khi này hai cô đi ra ngoài, anh đã nói gì?

Lâm Bắc Phàm nói xong, quay đầu nhìn Trương Minh Thắng.

Gã mặt mày ti hí này hơi háng giọng, sau đó ra sức bắt chước giọng Tổng Nhân Hóa:

- Ba nghìn đồng, anh có thể đi vào Crown Plaza mấy lần? Hơn nữa, đi làm thuê cho người khác, bất cứ lúc nào cũng có thể bị đuổi việc. Lâm tiên sinh, chỉ cần anh không đi giằng co Tiểu Nguyệt, cũng không quần quít lấy Liễu tiểu thư, tôi sẽ cho anh trở thành nhân viên công vụ chính thức. Cục Công an, cục thuế vụ quốc gia, đại đội cảnh sát giao thông, hay là cục lâm nghiệp gì đó, dù sao chỉ cần là đơn vị chính thức, Lâm tiên sinh cứ mở miệng, trong vòng một tháng, tôi sẽ khiến Lâm tiên sinh được như ý. Tôi muốn cùng Lâm tiên sinh tính toán một chút. Đơn vị chính thức cấp thành phố, mượn cục thuế vụ quốc gia mà nói đi! Một tháng tiền lương tiền thưởng và phúc lợi, ít nhất là bốn ngàn trở lên....

- Làm càn, tôi nói những lời này khi nào?

Tổng Nhân Hóa vỗ bàn đứng dậy, nổi nóng quát.

- Không chỉ nói như vậy, anh nói tôi rời khỏi Tiểu Nguyệt và Liễu tiểu thư, tôi cảm thấy kỳ quái, liền hỏi rốt cuộc là anh muốn theo đuổi ai!

Lâm Bắc Phàm khẽ hút một hơi thuốc lá, cười nói tiếp:

- Tổng tiên sinh trả lời rất kinh điển!

- Có thể tìm được hai, tại sao tôi phải theo một chứ? Hơn nữa, tôi còn có vốn của mình để làm như vậy, không đúng sao?

Trương Minh Thắng bắt chước giống như đúc bộ dạng của Tổng Nhân Hóa, nụ cười càng thêm đáng khinh bỉ:

- Đời này của tôi sao chỉ có thể có một người đàn bà chứ?

Long Yên Nguyệt và Liễu Vi đều trầm mặt xuống. Các cô đều tin tưởng Lâm Bắc Phàm, đây chính là vấn đề tình cảm!

- Ngậm máu phun người!

Tổng Nhân Hóa quay đầu nhìn nữ nhân viên, cắn răng nói:

- Giờ gọi giám đốc của cô lại đây một chút.

- Tìm giám đốc của cô ấy làm gì? Giám đốc không có mặt lúc đó, có thể chứng minh điều gì cho anh chứ?

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn nữ nhân viên, khẽ cười nói:

- Nếu anh nói rằng tôi vu oan cho anh, cô bé này có thể làm chứng, xem có đúng là tôi vu oan cho anh hay không.

- Hừ, ba của tôi là Thị trưởng Tổng Kiến Quốc của Nam Thành. Là con trai thị trưởng, sao tôi có thể nói những lời như vậy? Đây không phải là làm mất mặt ba tôi sao? Hơn nữa bản thân tôi lại đang công tác ở thị ủy.

Sau khi tự giới thiệu, Tống Nhân Hóa lạnh lùng nhìn chằm chằm nữ nhân viên, trầm giọng nói:

- Cô lại đây, không phải sợ gì cả. Chỉ cần nói ra những gì cô vừa nghe thấy là được. Cô yên tâm, chỉ cần cô ăn ngay nói thật, không ai dám làm gì cô cả. Tôi sẽ bảo vệ cho cô.

Ai chà! Khó trách cái tên Tống Nhân Hóa nghe quen tai, hóa ra là con trai của Thị trưởng Tổng Kiến Quốc! Người này đúng là không dễ chọc, tuy nhiên chỉ cần dám đối nghịch với lão đại, cho dù là bản thân Tống Kiến Quốc tới, mình cũng không thể khuất phục! Trương Minh Thắng cười lạnh, đôi mắt ti hí như hai hạt đậu tóa hào quang âm u nhìn Tống Nhân Hóa, nói:

- Thằng chó này thật tiểu nhân. Nếu mày thật sự không thẹn với lương tâm, vì sao phải tự giới thiệu? Mày bảo mày là con trai của thị trưởng Tống, đây chẳng phải rõ ràng gây áp lực với cô bé này sao?

Tống Nhân Hóa hừ lạnh một tiếng, không để ý tới Trương Minh Thắng, chỉ nhìn nữ nhân viên kia, quát:

- Nói! Vì sao không nói?

- Tống Nhân Hóa, người khác sợ anh, tôi không sợ anh đâu.

Long Yên Nguyệt tiến tới, cầm tay cô bé nhân viên, kéo lại bên mình, cúi đầu khẽ an ủi:

- Tôi chính là Long Yên Nguyệt của cục Công an khu Bản Kiều của Nam Thành. Cô không cần phải sợ anh ta, cũng không cần phải sợ bất cứ kẻ nào. Đối với việc vừa xảy ra trong phòng này, cô có thể lựa chọn im lặng, cũng có thể lựa chọn ăn ngay nói thật.

Công tử nhà thị trưởng! Cục trưởng cục Công an! Cô bé này bị dọa tới si ngốc, làm sao còn nói được gì chứ? Cô chỉ run rẩy đứng tại chỗ, nước mắt đã giàn giụa trên mặt. Cô bé còn đang trầm nghĩ, gã mập kia cũng rất hoành tráng, có lẽ không phải tiểu nhân vật. Còn chàng trai thoát nhìn có vẻ khá khiêm tốn kia nữa, là lão đại của gã mập, vậy có thể là người bình thường sao? Khổ thật, mình chỉ là một nhân viên phục vụ, sao lại dính vào chuyện này cơ chứ? Đúng là số khổ!

Tống Nhân Hóa thấy thế vội nói:

- Được rồi, không cần làm cô bé sợ. Cô đi ra ngoài đi.

Lâm Bắc Phàm đứng lên, đi tới trước mặt cô bé nhân viên, cúi đầu nói:

- Cô làm nhân viên phục vụ, tôi thì làm bảo vệ. Có phải cô cảm thấy mình số khổ hay không? Thế giới này đúng là như thế, bởi vì tồn tại một số kẻ xấu có quyền thế, có phẩm hạnh bất lương, cho nên cuộc sống chúng ta mới không được thoải mái như vậy. Ví dụ như hiện tại, bởi vì đối phương là công tử nhà Thị trưởng cho nên cô cũng không dám nói thật.

Nghe Lâm Bắc Phàm nói những lời chí tình chí lý này, cô bé gần như nghẹn ngào không thành tiếng.

- Giờ tôi nói cho cô biết. Cậu mập đứng bên cạnh tôi chính là công tử Trương Minh Thắng của đại đội trưởng đại đội phòng cháy chữa cháy thành phố, ngoại hiệu Trương công tử. Cô gái đứng bên cạnh tôi chính là phó cục trưởng Long Yên Nguyệt của khu Bản Kiều, bố của cô chính là Long Thiên Hữu giám đốc Công an thành phố Nam Thành. Còn cô gái kia chính là chủ tịch của karaoke Kim Sắc Hải Ngạn.

Lâm Bắc Phàm tạm dừng, khẽ thở dài, tiếp tục nói:

- Chỉ có hai người chúng ta, cô là một nhân viên phục vụ bình thường, tôi là một bảo vệ nhỏ nhoi. Bọn họ muốn đùa chết chúng ta thực sự rất dễ dàng. Cô ăn ngay nói thật, chính là kéo tôi một lần. Nếu gã họ Tống kia dám làm gì cô, tôi liền liều mạng với hắn. Người ta có thể nghèo nhưng không thể nhục.

- Anh... Anh dựa vào cái gì?

Nữ nhân viên này còn ít tuổi, lúc này ngẩng đầu lên đầy vẻ tội nghiệp nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm yên lặng nhìn cô, chốc lát sau mới khẽ nói:

- Rất xin lỗi, tôi không thể nói cho cô được.

Cô bé do dự thật lâu sau mới mạnh mẽ quay đầu, hung hăng nhìn thẳng vào Tống Nhân Hóa, cắn răng nói:

- Mày, đồ khốn nạn háo sắc!

Mặt Tống Nhân Hóa lập tức trắng bệch.

- Ê tiện!

Liễu Vi hung hăng trừng mắt với Tống Nhân Hóa. Bình thường phụ nữ rất ít khi nổi giận, đến khi nổi giận lại rất có sát khí.

- Vô sỉ!

Long Yên Nguyệt cũng trợn mắt nhìn Tống Nhân Hóa đầy khinh miệt:

- Anh mà cũng xứng theo đuổi tôi à?

Dù sao cũng đã trở mặt, Tống Nhân Hóa cũng bất chấp phong độ hay không phong độ. Y dùng ánh mắt oán độc liếc nhìn nữ nhân viên, sau đó quét ngang Long Yên Nguyệt và Liễu Vi, cuồng ngạo nói:

- Đừng tưởng rằng mình có gì để tự phụ. Một người là tình nhân của Lâm Bắc Phàm, một người có bố là nhạc phụ của Lâm Bắc Phàm, các người cho rằng mình là hạng con gái trinh tiết gì chứ?

Tên công tử của thị trưởng sợ rằng gặp phải phiền toái lớn. Tiểu Kim thở dài. Ngay cả người yêu của lão đại mà hắn cũng dám mắng, hết cứu rồi!

- Chó đẻ. Dám mắng chị dâu tao à!

Trương Minh Thắng nhìn quanh một lượt, không thấy cái gì có thể dùng được, liền chạy sang phòng 0239 đối diện, mỗi tay cầm một chai rượu lên, hung hăng nhìn chằm chằm vào Tống Nhân Hóa:

- Có tin là tao đánh cho mày nửa đời còn lại không thể tự gánh vác không? Con mẹ mày, có bản lĩnh nói thêm câu nữa thử xem.

Tống Nhân Hóa khinh miệt nhìn Trương Minh Thắng, ngạo nghễ nói:

- Hiện tại là xã hội pháp chế, mày muốn làm gì nào? Đừng tưởng rằng bố mày là đội trưởng phòng cháy mà giỏi, chỉ cần mày động vào một sợi lông của tao, tao có thể cho mày vào phòng giam ngay lập tức. Mày không tin, có thể thử xem.

- Chó này! Cho dù vào tù, hôm nay tao cũng phải giết mày trước.

Trương Minh Thắng cũng không phải người thích nói giỡn, nói xong liền muốn ra tay.

- Dừng tay!

Dù sao Long Yên Nguyệt cũng là phó cục trưởng cục Công an, cô biết nếu Trương Minh Thắng đánh một chai rượu đó xuống sẽ có hậu quả gì.

- Tôi... Tôi...

Không phải vì Long Yên Nguyệt là phó cục trưởng Công an nên Trương Minh Thắng nghe lời, mà chính vì Long Yên Nguyệt là người yêu của lão đại cho nên Trương Minh Thắng mới phải nghe. Gã mặt tức giận run người, vội quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, hy vọng lão đại có thể có gì ám chỉ cho mình.

- Không dám hả? Có bản lĩnh thì đánh đi!

Tống Nhân Hóa chỉ vào đầu mình, sau đó cười nhạo nhìn đảo qua Long Yên Nguyệt và Liễu Vi, khinh miệt nói:

- Thoạt nhìn cao sang nhưng kỳ thật cũng chẳng ra gì! Nếu ba mẹ tôi không ép, cô tưởng hôm nay tôi muốn tới gặp cô làm à? Đủ rồi, không có việc gì thì tôi đi trước đây.

- Đi?

Lâm Bắc Phàm đi dọc theo bàn, tới trước mặt Tống Nhân Hóa, mạnh mẽ tóm tóc Tống Nhân Hóa, nện đầu hắn xuống mặt bàn, phát ra một tiếng rầm.

- Lâm Bắc Phàm, anh điên rồi à? Anh có biết anh làm vậy sẽ có hậu quả gì không?

Long Yên Nguyệt trắng bệch mặt mũi. Chính cô cũng không ý thức được rằng lúc này mình không hề nghĩ xem Lâm Bắc Phàm làm gì Tống Nhân Hóa mà chỉ lo Tống Nhân Hóa sẽ trả thù Lâm Bắc Phàm hung mãnh như thế nào.

- Thật là có bản lĩnh, độc hơn một chút nữa được không?

Tống Nhân Hóa nhếch mép cười dữ tợn, chọc giận Lâm Bắc Phàm.

Tuy nhiên, không cần, bởi vì Tiểu Lâm Ca đã nổi giận!

- Các cô ấy là nữ nhân của ông mày, thế mà mày dám mắng à?

Lâm Bắc Phàm cầm lấy chai rượu Trương Minh Thắng đưa, một tay tóm đầu Tống Nhân Hóa, xoay mặt hắn tới vị trí có thể nhìn thẳng Long Yên Nguyệt và Liễu Vi.

Lâm Bắc Phàm dùng từ “các cô ấy”, Liễu Vi đang lúc khấn trương nên không chú ý nhưng Long Yên Nguyệt lại nghe rõ, tim lập tức run lên. Lưu manh này, thật là không biết xấu hổ, dám nói mình là nữ nhân của hắn...

149. Chương 149: Cha Mày Cũng Chính Là Một Lão Ma Cà Bông!

Một là con gái của giám đốc công an thành phố, một là con trai của đại đội trưởng phòng cháy chữa cháy thành phố, nếu thế lực hai nhà bắt tay nhau thì cho dù là ba mình cũng rất khó đối phó. Nếu vô duyên vô cớ đối phó hai người bọn họ, chỉ sợ rất khó khăn, cho dù mình muốn thịt Lâm Bắc Phàm, bọn họ cũng sẽ hết sức che chở. Nhưng nếu Lâm Bắc Phàm thực sự đánh mình, cho dù ông trời xuống đây cũng không cứu được hắn.

Tuy Tống Nhân Hóa không phải người tử tế gì nhưng cũng là một kẻ độc ác và biết suy tính. Tính toán được đủ lý do, hắn không hề yếu thế quay người lại lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm, cười nhạt:

- Nếu mày thật sự là đàn ông, vậy đánh vào đầu tao đây này.

- Lâm Bắc Phàm, anh đừng làm bậy!

Tuy Long Yên Nguyệt biết Lâm Bắc Phàm không phải người tầm thường nhưng công tử của thị trưởng lại càng không tầm thường. Đất có thổ công, sông có hà bá, Lâm Bắc Phàm đánh con trai của thị trưởng thành phố Nam Thành ngay tại Nam Thành, đây chính là tạo phản. Thấy Lâm Bắc Phàm định ra tay, Long Yên Nguyệt bật người quát lớn. Cô biết Lâm Bắc Phàm sẽ không nghe, cho nên lập tức lấy súng lục của mình ra, còn ra vẻ mở chốt an toàn, sau đó chỉ vào đầu Lâm Bắc Phàm, quát lớn:

- Buông chai bia trong tay xuống, có nghe thấy không?

- Bắc Phàm!

Liễu Vi lo lắng nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Hay là thôi đi!

- Thế nào? Không dám hả? Chẳng phải vừa rồi mày rất hoành tráng sao? Tao chứ người yêu mày không phải là thứ tốt, mày có thể làm gì tao? Đánh tao à? Mày đánh tao đi này!

Tống Nhân Hóa thật sự lo lắng Lâm Bắc Phàm lùi bước, vội vàng bơm Lâm Bắc Phàm:

- Không đánh là cháu tao.

Bốp!

- A...!

Đầu tiên là tiếng chai vỡ, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết của Tống Nhân Hóa.

Cái miệng nhỏ nhắn của Long Yên Nguyệt khẽ nhếch lên. Tên khốn khiếp này gây đại họa rồi. Súng mình giờ tận đầu mà tên khốn này chẳng hề sợ gì cả.

Liễu Vi cũng sợ, vội bước tới ôm chặt lấy tay Lâm Bắc Phàm, nói:

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

- Đi? Ha ha....

Tống Nhân Hóa đắc ý cười dữ tợn. Hắn cố nén cơn đau trên đầu, cắn răng nói:

- Hòa thượng đi được nhưng miếu không đi được! Lâm Bắc Phàm à Lâm Bắc Phàm, nếu hiện tại mày quỳ xuống cầu xin tao, tao còn có thể suy xét cho mày một con đường sống.

Lâm Bắc Phàm cũng lười tranh cãi với thằng cu Tống Nhân Hóa này, tiện tay cầm lấy chai bia khác, trực tiếp nện thẳng vào mặt Tống Nhân Hóa, vỡ tan chai bia.

Bốp!

Lại một tiếng nổ, đầu Tống Nhân Hóa choáng váng. Hắn cảm thấy hơi tê dại, liền giơ tay lên sờ đầu. Đến khi hạ tay xuống, thấy trên tay đầy máu đỏ tươi, hắn lập tức hoảng sợ.

Đương nhiên, Tống Nhân Hóa là một kẻ độc ác lại con nhà chính trị nòi nên hắn biết rất rõ, cho dù hôm nay mình cầu xin tha thứ, sau khi thoát thân mới xử lý Lâm Bắc Phàm thì thật là mất mặt. Phải hoàn toàn lấy mặt mũi trở về, đánh tan tinh thần đối phương, khiến đối phương hoàn toàn thần phục dưới chân mình, sau đó đùa chết đối phương.

Tống Nhân Hóa nghĩ, cho dù không thể khiến Lâm Bắc Phàm khuất phục thì mình cũng không được phép khuất phục. Thằng chó này đã dùng hết hai chai bia, hơn nữa đầu mình cũng đã chảy máu, hắn tính có lẽ Lâm Bắc Phàm sẽ cực kỳ sợ hãi, sẽ không đánh mình nữa. Tính toán như vậy nên Tống Nhân Hóa lại cố gắng cứng rắn, giãy dụa đứng lên, hơn nữa bộ dạng còn rất độc ác, đưa bàn tay máu lên miệng liếm, cười lạnh nói:

- Đánh xong chưa? Nếu đánh xong rồi, không còn gì cần nói nữa thì tao không hầu tiếp!

- Muốn đi à?

Tiểu Lâm Ca cười rạng rỡ đầy vẻ tà ác:

- Mới có mấy nhát, chỉ là khởi động trước khi ra tay mà thôi.

Vừa nghe vậy, Tống Nhân Hóa giật nảy mình. Mình đã chảy máu mắt, chảy máu đầu, nếu chậm tới bệnh viện xử lý vết thương, khả năng sẽ bị uốn ván! Nếu Lâm Bắc Phàm này vẫn muốn đánh mình, có khi nguy hiểm tới tính mạng.

Long Yên Nguyệt và Liễu Vi đều hoảng sợ. Tống Nhân Hóa bị đánh hai chai bia mạnh tới mức vỡ cả hai chai, đầu chảy máu, vậy mà mới chỉ là khởi động. Nếu đánh thật, chẳng phải là lấy cái mạng nhỏ của Tống Nhân Hóa sao? Hai người nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng giữ chặt Lâm Bắc Phàm, gần như là tất cả đồng thanh nói:

- Anh là kẻ khốn khiếp, không muốn sống nữa à?

- Ngay cả người phụ nữ của mình cũng không bảo vệ được, sống trên thế giới này cũng là sỉ nhục!

Tiểu Lâm Ca không hề giả bộ chút nào. Hắn hừ mũi, quay đầu nhìn Trương Minh Thắng, lạnh nhạt nói:

- Đi, đem toàn bộ các chai bia chúng ta đã uống hết sang đây.

- Vâng!

Trương Minh Thắng vẫn ghét vẻ hào nhoáng của Tống Nhân Hóa, đã ăn đòn như vậy còn ra vẻ hoành tráng, lập tức đáp ứng ngay.

Kỳ thật Tổng Nhân Hóa rất sợ nhưng hắn không muốn nhận thua. Ít nhất hiện tại sự sợ hãi vẫn chưa đến mức khiến hắn khuất phục hoặc sụp đổ. Thằng khốn này chậm rãi lùi lại sau hai bước, lau dòng máu đỏ tươi vẫn chảy từ trên đầu xuống thái dương, kiêu ngạo nhìn chăm chăm Lâm Bắc Phàm. Quả thật, thằng cu này hiện tại vẫn ra vẻ lạnh lùng, nhếch mép cười lạnh không có vẻ gì là sợ hãi.

Đường đường là công tử nhà thị trưởng, lại bị hai thằng tiểu dân phố phường đánh, còn gì là đạo lý nữa. Tổng Nhân Hóa không hề nghĩ tới việc chịu thua.

Bộ dạng hoành tráng của Tiểu Lâm Ca quả thật đã làm Liễu Vi và Long Yên Nguyệt kinh sợ. Liễu Vi cảm thấy rất thỏa mãn. Là người phụ nữ của Tiểu Lâm Ca, cô cảm thấy rất tự hào, hơn nữa còn đầy cảm giác an toàn. Về phần Long Yên Nguyệt, cô chỉ lặng lẽ đứng ở một bên nhìn Tiểu Lâm Ca từ bên cạnh. Giờ phút này cô có cảm giác thoải mái không hiểu do đâu, hoặc có thể là do từ trong nội tâm, cô luôn hy vọng Tiểu Lâm Ca là một người đàn ông ưu tú.

- Xin lỗi!

Lâm Bắc Phàm tùy tiện cầm một chai bia, giọng điệu bình tĩnh làm người ta giận sôi lên.

- Ha ... A...!

Tổng Nhân Hóa còn chưa cười dứt tiếng thì một chai bia đã nổ hoa trên đầu hắn.

- Xin lỗi!

Lâm Bắc Phàm lại cầm một chai bia, như cười như không nhìn Tổng Nhân Hóa.

- Tao... Mày....

Tổng Nhân Hóa lùi về phía sau hai bước, ánh mắt hỗn loạn nhìn Lâm Bắc Phàm, trong ánh mắt âm độc, hỗn loạn đã có thêm một tia hoảng sợ.

- A!!!

Thấy Lâm Bắc Phàm lại cầm một chai nữa đập xuống, Liễu Vi vội vàng lấy tay che mắt, kinh hãi hô lên.

Bốp!

Một chai bia nữa trong tay Tiểu Lâm Ca lại vỡ tan một cách gọn gàng, lưu loát.

Lần này không ngờ Tổng Nhân Hóa còn không kêu được một tiếng, chỉ ngây ngốc đứng tại chỗ, mặc cho máu đỏ tươi ướt đầm hai mắt kính.

Trương Minh Thắng há hốc mồm thở dốc, vừa hưng phấn vừa sợ hãi. Con bà nó, Trương công tử ở Nam Thành có tiếng ăn chơi trác táng, cũng đã làm rất nhiều việc có thể nói là hạ độc thủ, nhưng đánh con trai của thị trưởng như thế này, thật sự từ trước tới giờ hắn chưa bao giờ dám nghĩ tới.

- Đánh đi! Mày đánh đi!

Sau khi thấy máu, không ngờ Tổng Nhân Hóa bắt đầu phát điên. Hắn tháo kính ra, hung hăng ném lên bàn, giơ hai tay nắm cổ áo Lâm Bắc Phàm, quát:

- Đánh đi! Đánh đi! Có gan thì hôm nay đánh chết tao đi!

Bốp!

Một chai này là do Trương Minh Thắng đánh. Sau khi đánh xong, gã mập này ngơ ngác đứng tại chỗ, toàn thân phát run.

- Sợ?

Lâm Bắc Phàm quay đầu, liếc mắt nhìn Trương Minh Thắng một cái, giọng điệu rất bình tĩnh.

- Sợ!

Giọng Trương Minh Thắng hơi run rẩy, sau đó hắn cố gắng nhếch môi cười như mèo:

- Nhưng tôi vẫn còn có thể đánh nữa. Cho dù là vào ngực... ngực, tôi cũng muốn tiếp tục đi theo lão Đại lẫn lộn.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười với Trương Minh Thắng, tiện tay cầm một chai bia nện thẳng vào đầu Tống Nhân Hóa.

Bốp!

Lại một tiếng nổ. Trước sau tất cả sáu chai bia đã nổ hoa trên đầu, trên mặt Tống Nhân Hóa. Ngay từ đầu, gã này còn có thể bình tĩnh suy tính. Sau mỗi lần ăn một chai, hắn đều có thể tự đánh giá thương thế của mình, sau đó phỏng chừng xem mình còn có thể chống đỡ được tới mức nào. Lần này rõ ràng là Tống Nhân Hóa không gượng được nữa, trúng thêm một chai nữa, gã lão đảo mấy cái rồi ngã lăn xuống đất.

- Có lẽ mày quên một việc. Cho dù mày là công tử nhà Thị trưởng thì sao chứ? Cho dù ngày mai mày có thể lấy mạng tao nhưng hôm nay ông mày có thể trực tiếp giẫm chết mày!

Lâm Bắc Phàm nắm tóc Tống Nhân Hóa, kéo hắn lên, một tay khác cầm một chai bia đã vỡ lộ ra đầy cạnh sắc, đặt thẳng lên cổ Tống Nhân Hóa, neho mắt lại, thản nhiên nói:

- Cho mày một cơ hội cuối cùng. Trong vòng ba giây, nếu mày không xin lỗi, ông mày sẽ lấy mạng mày.

Khi Lâm Bắc Phàm neho mắt lại, Tống Nhân Hóa dường như cảm giác thấy sát khí âm u, lạnh lẽo làm người ta hít thở không thông. Hắn không tự chủ được sợ run lên, dường ống dẫn nước tiểu phía dưới bụng đột nhiên không khống chế được, một dòng nước ấm phun ra không hề có dự báo trước.

- Tôi xin lỗi, tôi xin lỗi xin lỗi, xin lỗi

Tống Nhân Hóa nói năng lộn xộn, phòng tuyến tinh thần sụp đổ trong khoảnh khắc.

Đáng buồn là gã này lại mặc quần trắng. Khi vải quần bị ướt dính chặt vào hai đùi, thằng cu này không ngờ còn hơi cúi người, khép hai chân lại, rất sợ Long Yên Nguyệt hoặc Liễu Vi thấy mình sợ tè ra quần.

Sau khi thấy vẻ xấu xa của Tống Nhân Hóa, Trương Minh Thắng cảm giác khinh miệt sâu sắc, nhưng bởi vì đối phương là công tử nhà thị trưởng nên gã mập mắt ti hí vẫn có chút khấn trương. Trương Minh Thắng nuốt một ngụm nước bọt, cười lạnh nói:

- Công tử nhà thị trưởng, tao nhỏ vào! Chẳng phải vừa rồi mày rất hoành tráng sao? Hiện tại sợ tè ra quần kìa! Tao thấy mày chính là một thằng tiểu ma-cà-bông, còn cha mày cũng chính là một lão ma cà bông!

Thấy sự tình đã tới mức không thể xử lý được nữa, Long Yên Nguyệt không còn tâm tư thưởng thức vẻ hoành tráng của Tiểu Lâm Ca nữa. Cô nắm lấy tay Lâm Bắc Phàm, hơn nữa còn dùng tiểu cầm nã thủ, khống chế mạch môn Lâm Bắc Phàm. Cô vừa tức vừa lo lắng, hai mắt tròn trừng nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Đã bảo anh đừng làm vậy, anh còn cố tình không nghe. Nếu không muốn chết thì đi với tôi tới cục công an đi.

- Cô muốn cứu tôi?

Tiểu Lâm Ca rốt cục đã đòi được công lý cho nữ nhân của mình, khuôn mặt lại nở một nụ cười rạng rỡ.

- Không, anh cố ý gây thương tích cho người khác, tôi phải bắt anh và cả Trương Minh Thắng nữa. Hai người đi với tôi ngay.

Thoạt nhìn tâm tình của Long Yên Nguyệt có chút khấn trương, Tuy rằng trong phòng có điều hòa nhưng hai bên thái dương của cô đã toát mồ hôi. Cô ngăn ngợ quay đầu nhìn Liễu Vi và nữ nhân viên, tiếp tục nói:

- Hai người là nhân chứng, cũng phải đi với tôi.

- Alo! Trung tâm cấp cứu 120 phải không? Đúng đúng, tôi báo nguy. Hiện tại tôi đang ở phòng 0206 Crown Plaza, đầu bị thương nặng, khả năng nguy hiểm tính mạng. Tôi là con trai của thị trưởng Tống Kiến Quốc. Xin lập tức phái nhân viên chữa bệnh và chăm sóc tốt nhất...

Tổng Nhân Hóa không còn có vẻ hoành tráng nữa, một tay ôm đầu, một tay cầm di động, ngồi xồm ở góc phòng, sợ hãi rụt rè nhìn đám người Lâm Bắc Phàm, run giọng nói:

- Hiện tại tôi nên làm thế nào để vết thương không chuyển biến xấu... Vâng, vâng, tôi bất động.

150. Chương 150: Lần Này Phiền Toái Lớn Rồi!

Đập sáu chai bia vào đầu, vào mặt công tử nhà Thị trưởng, khiến hắn chảy máu đầu, tè ra quần, việc này không chỉ nói ở Nam Thành mà cho dù là ở tỉnh J hoặc khắp cả nước cũng tuyệt đối là chuyện độc nhất vô nhị, nếu truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ là một sự kiện lớn đầy chấn động.

Hơn nữa, chuyện này có hậu quả tương đối nghiêm trọng!

Những người lẫn lộn trong giới chính trị đều hiểu một việc, bố của Trương Minh Thắng là đội trưởng phòng cháy chữa cháy thành phố, bởi vậy chắc chắn gã mập này cũng phải có chút hiểu biết về tầm quan trọng của vấn đề. Tuy nhiên đáng tiếc là gã mập này đã bỏ qua tất cả, thậm chí còn gây rối tinh rối mù thêm. Mày mới chỉ là công tử nhà Thị trưởng, cho dù là chính bản thân thị trưởng, nếu muốn đối nghịch với Lâm Bắc Phàm, vậy hắn cũng sẽ dùng chai bia để tiếp đón.

Liễu Vi không hiểu nhưng cô mơ hồ biết được lần này sợ rằng đã gây ra đại họa! Ở thời khắc mấu chốt, Liễu Vi nghĩ đến chính là Long Yên Nguyệt, dù sao Long Yên Nguyệt cũng là một phó cục trưởng công an, phải có biện pháp hơn so với thường dân như mình. Vừa ra khỏi phòng, Liễu Vi không kìm nổi kéo tay Long Yên Nguyệt, lo lắng nói:

- Tiểu Nguyệt, chỉ cần Tổng Nhân Hóa không bị thương thành tàn tật, việc này sẽ không quá nghiêm trọng chứ?

Với thủ đoạn của Tổng Nhân Hóa, muốn ép bệnh viện thành phố chẩn đoán hắn thành bị thương nặng, tàn tật gì đó chỉ là một câu nói. Chỉ cần tổng Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng vào trại giam, hai người bọn họ cơ bản là không còn đường sống! Long Yên Nguyệt cũng âm thầm ảo não: Vì sao khi ở trong phòng, mình lại không thể ngăn cản Lâm Bắc Phàm ra tay? Nhìn thấy thì thích thật, nhưng tiếp theo Tổng Nhân Hóa trả thù thì ai sẽ chống đỡ nổi? Long Yên Nguyệt thầm thở dài, quay đầu cười với Liễu Vi:

- Vi Vi tỷ, không có việc gì.

- Sao lại không việc gì?

Tuy không biết sự đen tối của giới chính trị nhưng Liễu Vi cũng không ngốc.

- Tôi sát! Có thể có chuyện gì chứ? Chẳng phải chỉ là dùng đầu thẳng tiểu ma cà bông kia mở vài chai bia sao? Cùng lắm thì vào trại ngồi nghỉ hai ngày. Tôi sát, nói cho vui chứ tôi và lão Đại vào trại, chẳng phải chỉ là chuyện muối đốt inox sao? Nam Thành nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chỉ bằng một thị trưởng nho nhỏ như Tổng Kiến Quốc, có thể hô mưa gọi gió sao?

Tinh tinh tinh tinh....

Bỗng dưng trong khách sạn phát ra tiếng cảnh báo lạnh lạnh.

Khách đang ăn cơm ở lầu hai khách sạn không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng cả đám nhân viên đang phục vụ của khách sạn đều lập tức có vẻ khẩn trương. Về phần bảo vệ cửa khách sạn và bảo vệ bãi đậu xe thì lập tức cầm lấy dùi cui điện chạy thẳng về phía đại sảnh lầu một.

- Sao vậy?

Xuất phát từ trực giác của phụ nữ, Liễu Vi biết việc này khẳng định là vì chuyện vừa xảy ra, vừa hỏi cô vừa ôm chặt lấy cánh tay Lâm Bắc Phàm. Xem ra, mặc kệ phát sinh sự việc gì, cô đều quyết tâm cùng tiến cùng lùi với Lâm Bắc Phàm.

- Sát con mẹ nó, định làm phản à?

Trương Minh Thắng cũng biết đã xảy ra chuyện, liền tiến lên trước, quát lớn:

- Tập hợp chó gì? Ai dám ngăn tao, nếu tao không giết nó thì con tao sẽ theo họ của chúng mày.

Tuy rằng Trương Minh Thắng vốn có ác danh ở bên ngoài, tuy các bảo vệ ở đây cũng hơi sợ hãi Trương Minh Thắng, nhưng đội trưởng bảo vệ đã ra lệnh, bất kể thế nào hôm nay cũng không để mấy người này rời khỏi, nếu không mọi người đã ra đi đơn giản. Không dưới năm mươi bảo vệ cửa và bảo vệ bãi đỗ xe tập trung ở cửa chính khách sạn, mỗi người đều cầm dùi cui cảnh sát, vẻ mặt cầu xin.

Cô bé nhân viên phục vụ đi theo Lâm Bắc Phàm đã sớm sợ hãi tới mức mặt cắt không còn chút máu, chỉ biết gắt gao túm chặt chéo áo Lâm Bắc Phàm.

Giám đốc khách sạn không biết từ đâu chạy tới, vừa ra khỏi thang máy liền chạy vội tới chỗ đám người Lâm Bắc Phàm, tươi cười từ xa:

- Trương công tử, Lâm tiên sinh, xin đừng khó xử chúng tôi, chúng ta cũng chỉ là làm công, lẫn lộn kiếm miếng cơm ăn!

- Sát!

Gã mập mắt ti hí nổi giận, hai má đỏ lên, đi nhanh tới, vừa tới trước mặt giám đốc đã vung tay lên thẳng vào mặt hắn, bốp một tiếng thật vang dội.

- Bảo toàn bộ người của mày cút hết đi!

Giám đốc tổ hợp khách sạn bốn sao, coi như là nhân vật có uy tín, có danh dự, lại cười làm lành từ xa, vậy mà gã mập lại không hề cho người ta mặt mũi, ngược lại còn cho một cái bạt tai. Giám đốc này mặt mũi đỏ bừng, hô hấp dồn dập, xem ra rất kích động. Mẹ nó, thằng mập này, không ngờ trước mặt nhiều người như vậy ở ngay trong khách sạn của mình lại dám tát mình.

- Nhìn tao cái gì? Mày không phục hả? Ông mày bảo mày cho toàn bộ đám chó đang canh cửa kia cút ngay!

Trương Minh Thắng gần như là gầm lên. Thấy giám đốc vẫn đứng tại chỗ bất động, gã mập liền kéo cà vạt của hắn, lại tiện tay đánh một cái tát. Tuy nhiên giám đốc đã kịp dùng tay ôm má, cho nên chỉ đánh trung tay giám đốc. Nhưng như vậy càng chọc giận gã mập. Hắn đẩy giám đốc ra thật xa, sau đó chạy lấy đà, chờ tới trước mặt giám đốc thì giơ chân lên, toàn thân bay lên, một cước hung hăng nện vào bụng giám đốc.

Tuy Trương Minh Thắng không có võ nhưng một cước lấy đà lại cộng thêm trọng lượng bản thân gần tạ của hắn, quả thật không phải là nhẹ.

Giám đốc lùi về sau mấy bước, loạng choạng ngã ngồi xuống đất. Hắn mặt mũi trắng bệch, cố đứng lên, hung hăng nhìn Trương Minh Thắng, đầu đốn suy tính hồi lâu, tuy nhiên vẫn không dám liều mạng, phần nộ còng người đi xuống lầu.

Trương Minh Thắng biết, đây nhất định là do Tổng Nhân Hóa giở trò quỷ. Ra tay đánh Tổng Nhân Hóa chỉ có mình và lão Đại. Bố mình là đội trưởng phòng cháy, nếu có chuyện vẫn có thể bảo vệ mình không chết, nhưng nếu lão Đại đã đánh Tổng Nhân Hóa, có lẽ sẽ không ra khỏi khách sạn này được. Trương Minh Thắng rất ngưỡng mộ lão Đại của mình. Tuy rằng hắn chưa giao lưu nhiều lắm với Lâm Bắc Phàm nhưng gã mập này biết Lâm Bắc Phàm thực sự coi mình là huynh đệ.

Thấy lão Đại sắp lâm vào hiểm cảnh, mập mập sao có thể không nổi giận? Mập mập này chỉ có một niềm tin, lão Đại nhất định phải rời khỏi. Trương Minh Thắng đứng tại chỗ nhìn quanh, thấy khách hàng ở lầu hai đang được nhân viên khách sạn bố trí rời đi khá có tổ chức, càng cảm thấy uất nghẹn, mặt đỏ lên, cứ thế lao xuống dưới lầu, gặp ai đánh nấy.

Nếu không biết ác danh của Trương công tử từ trước, tất cả mọi người ở đây, bao gồm bảo vệ khách sạn, đã đánh hắn bẹp xác.

Long Yên Nguyệt thần sắc lo lắng, mặt mày xanh mét, do dự một chút liền đi xuống lầu, tới trước mặt giám đốc vừa bị đánh, trầm giọng hỏi:

- Anh chính là người phụ trách khách sạn hả?

- Tôi không phải người phụ trách nhưng tôi có thể làm chủ.

Giám đốc vừa nói chuyện vừa cảnh giác nhìn gã mập mắt ti hí.

- Tôi là Long Yên Nguyệt, phó cục trưởng công an khu Bản Kiều, đây là thẻ công tác của tôi.

Long Yên Nguyệt rút thẻ công tác ra giơ trước mặt giám đốc, nói tiếp.

- Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng là hai kẻ khả nghi cố ý gây thương tích, tôi đã bắt họ theo pháp luật. Về phần hai người còn lại, là nhân chứng cũng cần phải tới cục công an lấy khẩu cung. Các anh ngăn lại trong này là có ý tứ gì?

- Rất xin lỗi, đây là việc của ban bảo vệ, tôi không biết.

Giám đốc này cũng biết không thể đắc tội Long Yên Nguyệt, không dám nhiều lời.

Cũng không biết Tổng Nhân Hóa đang tính làm gì, dù sao chắc chắn không phải là chuyện tốt. Nếu mang được Lâm Bắc Phàm vào cục công an, mình còn có thể dựa theo trình tự pháp luật nghĩ biện pháp kéo dài thời gian. Nếu Tổng Kiến Quốc cho người của cục công an khác mang Lâm Bắc Phàm đi, hoặc là trực tiếp hạ độc thủ ngay trong khách sạn này, vậy hậu quả sẽ rất nghiêm trọng. Lâm Bắc Phàm này thật là lưu manh, khiến người ta lo lắng mãi. Long Yên Nguyệt cắn răng, lập tức rút súng ra, quát lạnh:

- Cảnh sát chấp pháp, các người muốn tạo phản sao?

Đám bảo vệ vừa thấy Long Yên Nguyệt rút súng ra, cả đám sợ chết khiếp, liền tránh cả ra. Cho dù cấp trên có trách tội thì họ cũng có lý do thoái thác. Phó cục trưởng Long này thật sự là cứu khổ cứu nạn Bồ Tát sống!

- Sát! Nhiều lời vô nghĩa với chúng nó làm gì? Ngăn cản người thi hành công vụ, trực tiếp bắn chúng nó!

Trương Minh Thắng ở bên cạnh gào lên.

Nói thật, vốn không ai dám đắc tội Trương Minh Thắng và Long Yên Nguyệt, giờ Long Yên Nguyệt lại rút súng ra, mọi người còn có thể làm gì. Tuy rằng họ biết Long Yên Nguyệt sẽ không tùy tiện dùng súng nhưng không đợi cho giám đốc mở miệng, cả đám đã ra vẻ hoảng sợ lùi sang một bên.

- Đi cùng tôi.

Long Yên Nguyệt ra sức kéo tay Lâm Bắc Phàm.

Chỉ có điều, còn không chờ năm người xuống lầu, cửa Crown Plaza đã lục tục dừng lại mấy chiếc xe cảnh sát. Ngay sau đó, không dưới ba mươi viên cảnh sát nối nhau xuống xe, tiến vào khách sạn, đi đầu chính là nhạc phụ đại nhân của Lâm Bắc Phàm.

Sắc mặt Long Thiên Hữu tái mét, không hề liếc nhìn con gái mình chút nào, đương nhiên cũng không hề nhìn Lâm Bắc Phàm. Ông quay đầu nhìn đám bảo vệ, trừng hai mắt, trầm giọng nói:

- Làm gì? Muốn tạo phản hả? Cho người phụ trách tới đây nói chuyện.

Khí thế của Giám đốc công an thành phố không thể giả bộ được. Lời này của Long Thiên Hữu rất rõ ràng, đầy khí phách.

- Tôi chính là giám đốc khách sạn này.

Giám đốc ôm mặt đi tới, rất có vẻ là người bị hại.

- Sơ tán tất cả người trên lầu hai, bao gồm cả khách hàng và nhân viên. Chặt đứt tất cả lối lên lầu hai.

Sau khi ngăn chặn không cho chuyện trở nên xấu thêm, Long Thiên Hữu mới quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt một cái, trầm mặc một chút, cả giận nói:

- Càn quấy!

Long Yên Nguyệt mím môi, cũng không phản bác mà thu súng lại, lùi lại bên cạnh Lâm Bắc Phàm. Về phần Trương Minh Thắng, nữ nhân viên phục vụ và Liễu Vi, cả ba đều đứng cùng chỗ với Lâm Bắc Phàm. Xem ra năm người này là muốn đoàn kết nhất trí.

Cũng lúc đó, thang máy lầu hai lại mở ra, từ trong lao ra chừng hai mươi thiếu niên. Cả đám đều mặc Âu phục, tuy rằng còn trẻ nhưng mặt mũi đều có vẻ hùng hổ. Những người này rõ ràng là xã hội đen bảo kê cho khách sạn Crown Plaza.

Hai mươi người xếp thành hàng một. Phía sau hai mươi người này rốt cục có một bóng người chậm rãi đi ra. Người này đầu tóc rối bù, trên mặt trên người loang lổ vết máu, tuy nhiên khóe miệng hằn nhếch lên cười dữ tợn đầy vẻ khoái trá.

Nhìn bộ dạng đáng khinh của thằng cu này, không phải Tổng Nhân Hóa thì ai chứ?

Sau khi thấy bộ dạng Tổng Nhân Hóa, Long Thiên Hữu suýt nữa ngất tại chỗ. Bằng trực giác, ông có thể khẳng định sự việc là do Lâm Bắc Phàm làm. Tuy nhiên Tiểu Nguyệt cũng thật là hơi quá đáng, cho dù không thích Tổng Nhân Hóa, cũng không đến mức trơ mắt nhìn Lâm Bắc Phàm đánh Tổng Nhân Hóa thành dạng này chứ! Chẳng lẽ không biết việc này sẽ lấy mạng Lâm Bắc Phàm sao? Lần này phiền toái lớn rồi!

151. Chương 151: Các Vị Lãnh Đạo Bày Binh Bỏ Trận

Lúc này tâm tình của Tổng Nhân Hóa cực tốt, bộ dạng giống như cực kỳ vui sướng, trước tiên bị chèn ép rồi sau đó lại bộc phát. Vừa rồi bị đánh trong phòng coi như kiềm nén, nhưng bây giờ lại đến lượt Tổng Nhân Hóa hấn bùng nổ.

Lúc đầu Tổng Nhân Hóa không đánh lại hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng, nhưng tình hình bây giờ đã khác. Hai mươi thiếu niên trên lầu chính là đám bảo kê khách sạn, nghe nói đều là người của Hồ Diệp Bang. Phải biết rằng lúc này Hồ Diệp Bang giống như mặt trời giữa trưa trong Nam Thành, đừng tưởng những tên thanh niên Hồ Diệp Bang này tuổi còn nhỏ, nhưng đao nhỏ mới linh hoạt. Đã có đám thiếu niên này hộ giá thì Tổng Nhân Hóa còn phải lo lắng quái quỷ gì chứ? Hơn nữa dưới lầu còn có Long Thiên Hữu thì chính mình còn bị đánh nữa sao?

Nhưng bực bội là khi Tổng Nhân Hóa cảm thấy rất sướng, hấn ngạo nghễ ưỡn ngực lại cảm giác trên đùi ứa mồ hôi. Người này chợt nhớ đến cái gì đó, hấn run rẩy rồi dùng ánh mắt cực kỳ ác độc nhìn chằm chằm vào bóng lưng Lâm Bắc Phàm.

Hai mươi mấy tên thanh niên đang đứng bên cạnh Tổng Nhân Hóa chính là người Hồ Diệp bang, bọn họ đều bảo kê ở khách sạn Crown Plaza, hiện tại đang phụng mệnh bảo vệ an toàn cho Tổng Nhân Hóa. Trong đám thanh niên Hồ Diệp bang có ba người đã từng được gặp Lâm Bắc Phàm, khi những kẻ này nhìn thấy bóng lưng người phía trước rất quen thuộc thì vội vàng đưa mắt nhìn lẫn nhau, trong lòng thầm nghĩ người trước mặt không phải là lão đại sao?

- Long bá bá!

Tổng Nhân Hóa dùng một tay ôm đầu, một tay chỉ vào Lâm Bắc Phàm, hấn giả vờ cực kỳ hoảng sợ:

- Tên này đã sớm lập kế hoạch, khi cháu và Tiểu Nguyệt đang ăn cơm thì xông thẳng vào bàn, hấn nói Long bá bá chính là cha vợ và Tiểu Nguyệt là thê tử. Cháu không muốn hấn bôi nhọ danh dự của Tiểu Nguyệt nên cùng nhau dõm co vài lời, cuối cùng hấn lại dùng lời nói độc địa và ra tay đánh người.

Ôi cha, đúng là lão đại của mình rồi. Nhưng nghĩ lại, ngoài lão đại ra thì còn ai dám gây náo loạn ở khách sạn Crown Plaza đây? Con bà nó, dám đánh cả con trai thị trưởng, lão đại cũng quá trâu bò rồi. Những tên cốt cán của Hồ Diệp bang cảm thấy trong lòng cực kỳ sung sướng, nhưng cũng biết rõ chuyện này sẽ rất phiền phức. Đám này nháy mắt với nhau rồi quyết định cử một tên đi báo tin cho Mộc Tiểu Yêu, những người còn lại cứ đứng yên theo dõi diễn biến. Nếu đã bắt buộc phải đánh nhau thì giữ chặt tên công tử thị trưởng cả chón này lại, không thể để lão đại bị hại được.

Long Thiên Hữu xanh cả mặt, chuyện hôm nay đúng là không phải phiền phức bình thường. Lâm Bắc Phàm đúng là nhân vật lợi hại, nhưng hấn có thể đấu lại thị trưởng Nam Thành không? Tổng Kiến Quốc vừa nghe thấy con mình bị đánh thì mắt đã đỏ như lửa, lão đang vội vàng chạy đến khách sạn này. Chuyện hôm nay chỉ sợ không ai có thể can thiệp được, nhưng mình cũng không thể buông tay được. Nếu đúng ra thì

mình phải bắt ngay Lâm Bắc Phàm để xử theo luật, nhưng nếu làm như vậy thì chính mình cũng sẽ xong đời, tiện nhân kia còn nắm giữ trong tay chuôi dao có thể làm mình mất mạng như chơi. Ôi, tên khốn khiếp này còn lăm trờ hơn cả Liêu Thiên Cửu, nếu sớm biết như vậy thì không nhờ hần giúp đỡ làm gì cho mệt. Chứng cứ đặt trong tay Liêu Thiên Cửu cũng không làm ra chuyện lớn gì đến mức kinh động.

Long Thiên Hữu ngậm chặt miệng giống như đang nuốt phải thuốc đắng, đúng là có khổ mà không nói nên lời.

- Chuyện này tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng.

Long Thiên Hữu trả lời cứng nhắc, tuy ông là Giám đốc công an Nam Thành, nhưng vì chuyện hôm nay có liên quan đến Long Yên Nguyệt nên chính ông cũng bị liên lụy. Thật ra dù Long Thiên Hữu không liên quan thì chuyện hôm nay cũng không đến lượt ông phải để ý, nếu không thì Tổng Kiến Quốc chạy đến đây làm gì chứ?

Khi thấy Long Thiên Hữu nói sẽ xử lý chuyện này, cũng không phát biểu ý kiến thế nào thì Lâm Bắc Phàm đã biết có nhân vật tai to mặt lớn đang chạy đến đây. Hần suy nghĩ một chút rồi quay đầu nhìn về phía Tổng Nhân Hóa đang đứng ở lầu hai, khóe miệng Lâm Bắc Phàm cong lên ra vẻ nghiêm ngẫm, hần thần nhiên nói:

- Hôm nay mày muốn đùa chết tao ở nơi đây sao?

- Tao không như mày, tao chính là người lương thiện tuân thủ pháp luật. Tao không muốn dồn mày vào chỗ chết, cũng không có quyền và tư cách làm việc này.

Tổng Nhân Hóa dùng ánh mắt oán độc nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó lại khôi phục bộ dạng cực kỳ sợ hãi nói:

- Còn chuyện xử lý mày thế nào, tao tin vào chính phủ, tin pháp luật sẽ cho một người bị hại như tao một câu trả lời thỏa đáng.

Trương Minh Thắng vừa nghe Tổng Nhân Hóa nói xong thì không nhịn được nói:

- Con bà nó, sao mày không nói là tin tưởng vào cha...

- Làm càn!

Long Thiên Hữu trừng mắt nhìn Trương Minh Thắng sau đó ông nổi giận quát:

- Chuyện này cháu xử lý được sao? Còn không mau gọi điện thoại đi.

Ý tứ của Long Thiên Hữu rất đơn giản, một mình không đấu lại Tổng Kiến Quốc nên phải kéo bằng được cha của tên mập chết bầm này xuống nước. Cha của Trương Minh Thắng chính là đội trưởng phòng cháy Nam Thành, cũng coi như một lão già quyền cao chức trọng, nếu mình và lão già kia bắt tay với nhau thì Tổng Kiến Quốc cũng có vài phần e sợ. Dù sao hôm nay cũng không thể cho Tổng Kiến Quốc đưa Lâm Bắc Phàm đi được.

Trương Minh Thắng vừa nghe xong thì móc điện thoại ra, bên kia vừa bắt máy, hần đã lớn tiếng quát tháo:

- Cha, cha mau chạy nhanh tới khách sạn Crown Plaza, ở đây có kẻ muốn hại chết con. Nếu mười phút sau không xuất hiện thì đến đây nhặt xác đi.

Lâm Bắc Phàm tiến lên hai bước, hần dùng ánh mắt cực kỳ thâm ý nhìn Long Thiên Hữu.

- Có chuyện gì cứ nói!

Long Thiên Hữu rất sợ Lâm Bắc Phàm gọi một tiếng nhạc phụ đại nhân trong tình cảnh này, ông vội vàng mở miệng.

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười, hần nói:

- Chuyện hôm nay không liên quan gì đến Liễu tiểu thư, cũng không liên quan gì đến nhân viên phục vụ này. Nếu cần lời khai của các cô ấy thì cũng không có gì cả, nhưng cháu cho rằng hôm nay đám người các chú sẽ lấy chứng cứ ngay trong khách sạn, có đúng không?

- Em không đi!

Liều Vi tranh thủ thời gian tiến lên rồi túm chặt lấy cánh tay Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại, trên mặt lại lộ ra nụ cười bất cần đời theo thói quen. Hắn cúi đầu nhìn Liều Vi rồi khẽ nói:

- Anh biết em muốn gánh vác một phần, nhưng có một vài chuyện không có lý do gì để phụ nữ phải gánh chịu.

- Không, em không đi!

Liều Vi không muốn đi, cũng không muốn có bất kỳ ý nghĩ nào muốn phản bội Lâm Bắc Phàm.

- Về nhà chờ anh!

Lâm Bắc Phàm khẽ ôm Liều Vi vào lồng ngực, hắn cúi đầu hôn khẽ lên trán cô.

Vành mắt Liều Vi chợt trở nên đỏ ửng, nhưng cô cố gắng áp chế để không rơi lệ. Cô dùng tay đẩy Lâm Bắc Phàm ra rồi dùng giọng bướng bỉnh nói:

- Em đi, nhưng không phải bỏ đi. Em ở trong phòng 0239 chờ anh, khi nào xong thì anh vào phòng đón em về.

Liều Vi nói xong thì xoay người kéo tay nhân viên phục vụ đi không chút do dự. Cô đi thẳng lên lầu, bước chân hơi khập khiễng nhưng vẫn rất quyết liệt.

Không lâu sau thị trưởng Tống Kiến Quốc đã đi đến, cũng có vài người công an tỉnh đi theo.

Nhưng trùng hợp là khi Tống Kiến Quốc vừa xuống xe thì hai chiếc xe tải lớn của cục phòng cháy đã kéo còi inh ỏi phóng đến. Trên hai chiếc xe tải chất đầy những sĩ quan phòng cháy, đám người này kẻ nào cũng đeo búa trên eo, sát khí đằng đằng.

- Vậy quanh, phong tỏa toàn bộ cho tôi. Thằng nào dám động đến con tôi, để xem tôi giết nó.

Một người còn mập hơn Trương Minh Thắng rất nhiều đột nhiên nhảy ra từ tay lái phụ. Lão già mập này dùng ánh mắt khách khí nhìn đám xe cảnh sát dừng trước mặt, hơn nữa trong khách sạn lại rất náo nhiệt, ông biết rõ đã có chuyện lớn xảy ra. Người này rất sợ con mình bị hại nên vội vàng phóng thẳng về phía cửa lớn khách sạn Crown Plaza, ông vừa đi vừa lớn tiếng quát:

- Con mẹ nó tất cả dừng nhúc nhích, coi chừng tôi giết sạch các người. Có chuyện gì đợi lão tử đến rồi nói sau.

- Ông làm gì vậy? Muốn đánh nhau à? Muốn tạo phản sao?

Tống Kiến Quốc quay đầu lại nhìn lão già mập rồi nói câu khiển trách.

Lão già mập này chính là cha của Trương Minh Thắng trên là Trương Đức Trụ, thân là đại đội trưởng cục phòng cháy Nam Thành, sao lại chẳng kiêu ngạo được? Khi nghe thấy con trai nói lời nghiêm trọng trong điện thoại thì ông làm sao có thể bình tĩnh được? Nhưng khi Trương Đức Trụ nhìn thấy Tống Kiến Quốc thì khí thế lập tức giảm bớt vài phần, ông vội vàng nở nụ cười làm lành:

- Tống thị trưởng, tôi...Con tôi ở bên trong, tôi không gấp sao được.

- Con tôi cũng ở bên trong!

Tống Kiến Quốc xanh cả mặt, ông nói xong thì đi thẳng vào trong khách sạn.

Lúc này ngoài cổng khách sạn Crown Plaza đã dừng lại rất nhiều xe, hơn nữa tất cả đều được dựng rất lộn xộn. Nơi đây có xe cảnh sát, có xe nhà, có cả đại đội xe tải của cục phòng cháy. Vì vậy mà làm cho rất nhiều dân chúng thành phố kéo đến xem, tất cả mọi người đều đứng bên đường đối diện chỉ trở vào cửa lớn khách sạn Crown Plaza, bọn họ đang dự đoán xem bên trong đang xảy ra chuyện gì...

Khi Tổng Kiến Quốc nhìn thấy trên đầu con trai có vết máu thì trong lòng cực kỳ tức giận, ông dùng ánh mắt lạnh lùng quét qua hai tên Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng. Sau đó ông quay đầu nhìn về phía Long Thiên Hữu, cố gắng áp chế giọng nói của mình, ông trầm giọng nói:

- Giám đốc Long, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?
- Tổng thị trưởng, chuyện này còn phải đợi tôi lấy thêm chứng cứ đã.

Long Thiên Hữu tranh thủ thời gian trả lời một câu.

- Vừa rồi không phải tôi đã nói cực kỳ rõ ràng rồi sao, tôi và Tiểu Nguyệt ngồi ăn cơm thì tên Lâm Bắc Phàm kia rõ ràng đã có sẵn mưu đồ. Hắn giả vờ nhận nhầm bàn của chúng tôi, lúc đó tôi thấy Lâm Bắc Phàm cũng là bạn của Long Yên Nguyệt thì mời hắn ngồi cùng. Nhưng không ngờ sau khi tên kia ngồi xuống ghế thì nói cái gì là Giám đốc Long là cha vợ, tôi không đành lòng nhìn Long Yên Nguyệt chịu nhục nên nói với hắn vài ba câu. Nhưng khi tên kia đuối lý thì văng ra những lời nói tục tĩu, sau đó lại cùng Trương tiên sinh đánh tôi bị thương.

Tổng Nhân Hóa kêu lên.

Ôi cha! Tên này đúng là trâu bò thật! Ngay cả con trai của thị trưởng cũng dám đánh nữa à? Trương Đức Trụ thở hổn hển nhìn con mình. Nhưng Tổng Kiến Quốc đã tới, ông cũng không có quyền lên tiếng, lúc này chỉ có thể bình tĩnh quan sát mọi chuyện tiến triển thế nào mà thôi.

Vài chục cảnh sát có mặt nơi đây, đồng thời còn có những sĩ quan do Trương Đức Trụ mang tới, tất cả đều biết sự việc diễn ra không bình thường. Ít nhất thì bọn họ cũng không có chuyện gì để làm nên vội vàng lui sang một bên nhìn các vị lãnh đạo bày trận.

Lúc này Tổng Kiến Quốc nhìn chằm chằm vào Lâm Bắc Phàm. Thân là đại nhân vật tai to mặt lớn quyền cao chức trọng nên ông cũng không dám làm điều xằng bậy trước mặt mọi người. Ông cắn răng nuốt xuống một luồng ác khí, trong lòng thầm nghĩ trước tiên phải đưa hai tên Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng về cục cảnh sát rồi nói sau.

- Còn đứng đó làm gì nữa? Sao không bắt người?

Tổng Kiến Quốc quay đầu nhìn về phía vài tên công an tỉnh đi theo rồi nói ra một câu khiển trách.

Đám người này vội vàng móc còng ra chuẩn bị bắt giữ hai tên khốn Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng.

- Đợi đã!

Long Yên Nguyệt tiến lên hai bước, cô dùng ánh mắt không kiêu ngạo mà cũng chẳng xu nịnh nhìn Tổng Kiến Quốc:

- Thị trưởng Tổng, điều này không hợp với quy củ. Đây chỉ là một chuyện đánh nhau bình thường xảy ra trong khu Bản Kiều, công an Bản Kiều chúng tôi hoàn toàn có năng lực đảm nhiệm vụ việc này, không cần công an tỉnh nhúng tay vào. Tất nhiên nếu như Tổng thị trưởng quan tâm đến vụ án này thì bất cứ lúc nào tôi cũng báo cáo lên.

Một phó cục trưởng cục công an Bản Kiều nho nhỏ mà dám mở miệng chống đối mình sao? Tổng Kiến Quốc đã cảm thấy khó nhẫn nhịn được nữa, nhưng ông cũng biết giữ thân phận nên không muốn nói nhiều với Long Yên Nguyệt. Lúc này Tổng Kiến Quốc quay đầu nhìn Long Thiên Hữu, ánh mắt kia giống như đang nói:

- Con gái ông còn muốn phát triển nữa không?

Nếu trong tay Lâm Bắc Phàm không nắm đằng chuôi của Long Thiên Hữu thì lão cáo già này đã sớm có biểu hiện tốt đẹp, trực tiếp bắt ngay tên khốn Lâm Bắc Phàm kia lại. Nhưng sự thật lại quá phũ phàng, thấy Tổng Kiến Quốc dùng ánh mắt cảnh cáo mình, Long Thiên Hữu vội vàng quay đầu giống như không nhìn thấy.

152. Chương 152: Mạng Tôi Cũng Muốn, Tiểu Nguyệt Tôi Cũng Muốn.

Lầu bảy của trung tâm giải trí Hoàng Gia chính là trụ sở của Hồ Điệp bang. Sau khi Liêu Thiên Cửu rời đi thì Hồ Điệp bang đã không gì so sánh nổi, trải qua một thời gian phát triển thì tổ chức đã có hơn năm trăm thành viên. Nếu dựa theo những gì Mộc Tiểu Yêu tính toán thì muốn làm thế lực của Hồ Điệp bang đạt tới mức độ bão hòa thì phải có hai ngàn người, cứ tính theo cái đà như hiện tại thì nửa tháng là đủ.

Sau nửa tháng, thế lực của Hồ Điệp bang đã rất vững chắc ở Nam Thành.

Vì thù nhà mà chính mình phải chịu nhục, không tiếc làm bạn với những tên côn đồ để tìm kiếm cơ hội leo lên vị trí cao. Nhưng nếu không có lão đại Tiểu Lâm ca thì chính mình bây giờ sẽ có bộ dạng gì? Chỉ sợ rằng chính mình đã sớm nản lòng thoái chí, chứ chưa nói đến chuyện thành lập Hồ Điệp bang.

Cả đời này của mình, sinh là người Lâm Gia Thôn, chết làm ma Lâm Gia Thôn... ..

- Âm ỉm ỉm!

Những tiếp gõ cửa dồn dập đã kéo Mộc Tiểu Yêu từ trong trầm tư về với hiện tại.

Đây là khoảng thời gian Hồ Điệp bang tạm thời nghỉ ngơi dưỡng sức, đến khi thu đủ người thì chắc chắn sẽ không còn gì phải lo lắng nữa. Mộc Tiểu Yêu hơi nhíu mày, cô thản nhiên nói:

- Vào đi!

Cô bé này vẫn còn nhỏ tuổi, sau khi được rèn luyện thì mơ hồ có chút khí chất của người bề trên.

- Chị Tiểu Yêu, theo những gì huynh đệ bảo kê ở khách sạn Crown Plaza nói thì lão đại đang ở đó.

Sau khi một thanh niên tiến vào nơi Mộc Tiểu Yêu xử lý chuyện công, hắn còn chưa kịp thở ra một hơi đã vội vàng bấm báo, bộ dạng nhìn có vẻ kinh hoàng.

- Lão đại không thể vào khách sạn Crown Plaza được sao?

Mộc Tiểu Yêu nhướn mày lên.

- Không phải, hình như lão đại đánh công tử của thị trưởng, hiện nay công an đã bao vây lão đại. Theo những gì các huynh đệ bảo kê ở nơi đó nói thì tên thị trưởng kia cũng đã tới, xem ra muốn hạ độc thủ với lão đại trong khách sạn. Chị Tiểu Yêu, chúng ta phải làm sao bây giờ?

- Hạ độc thủ sao?

Mộc Tiểu Yêu đột nhiên đứng dựng người lên, về thủ đoạn trong quan trường, trước kia cô cũng không phải hiếm gặp.

- Đúng vậy, nếu chỉ là chuyện đánh nhau bình thường thì thị trưởng cũng chẳng cần phải tự mình chạy đến làm gì.

- Phone cho tất cả huynh đệ Hồ Điệp bang, tất cả tập hợp ở trước cửa lớn khách sạn Crown Plaza.

Về mặt Mộc Tiểu Yêu âm trầm như nước, cô vừa nói vừa vội vàng ra khỏi văn phòng:

- Tôi không mở miệng thì không ai được phép làm chuyện xằng bậy, đây chính là bạo động.

Lúc này Trương Kế Bằng cũng đang vội vàng tuyển dụng nhân sự và huấn luyện những người mới. Hắn thấy những huynh đệ bảo kê có một người nhận được điện thoại, sau đó châu đầu ghé tai một lúc rồi vội vàng bỏ đi với vẻ mặt nghiêm nghị.

Với mối quan hệ giữa Lâm Bắc Phàm và Trương Kế Bằng, tất nhiên cũng không cần phải giấu Trương Kế Bằng quá nhiều. Tuy Trương Kế Bằng không biết giữa Lâm Bắc Phàm và Hồ Điệp bang có quan hệ gì, nhưng hắn cũng biết bang chủ Mộc Tiểu Yêu của Hồ Điệp bang gọi Lâm Bắc Phàm là lão đại. Từ đó mà có thể thấy được quan hệ giữa Lâm Bắc Phàm và Hồ Điệp bang cũng không cạn. Không phải Liêu Thiên Cửu dẫn người quay lại chém giết đấy chứ? Nếu vậy mà mình không giúp thì chẳng phải có cái gì ứ ứ gì sao? Mẹ kiếp, lo ý tứ hay không ý tứ làm quái gì cho mệt, phần đi trước là thượng sách.

Sau khi Trương Kế Bằng đã quyết định thì vội vàng tìm chỗ trốn, nhưng khi hắn vừa mới quay đầu lại thì nhìn thấy Mộc Tiểu Yêu. Đúng là không còn biện pháp nào khác, hắn vội vàng cười khan nói:

- Cái này...Hình như bên kia xảy ra chuyện gì à?

- Lão đại bị giữ ở khách sạn Crown Plaza!

Mộc Tiểu Yêu cũng không nhìn Trương Kế Bằng mà chỉ cứng rắn trả lời một câu.

Lão đại sao? Trương Kế Bằng cảm thấy sững sốt, hắn vội vàng quay đầu nhìn khắp bốn phía. Đúng lúc này hắn nhìn thấy trong góc cầu thang có một cây xềng, hắn tiến lên phía trước cầm xềng vào tay rồi đi theo sau Mộc Tiểu Yêu mà găm lên:

- Mẹ kiếp, hôm nay tôi muốn xem, xem tôi một xềng bỏ đời bọn chúng.

Trong khách sạn Crown Plaza, Tổng Kiến Quốc thấy ngay cả Long Yên Nguyệt cũng mở miệng phản đối mình thì quay đầu nhìn Long Thiên Hữu, hy vọng Long Thiên Hữu có thể quát bắt Long Yên Nguyệt im miệng. Nhưng không ngờ lão cáo già Long Thiên Hữu kia lại quay mặt làm ngơ, bộ dạng rõ ràng không quan tâm đến mình.

Tổng Kiến Quốc trở nên trầm mặc, ông nói:

- Tất cả những người có liên quan đến vụ xung đột lần này đều bị liệt vào nhóm người tình nghi.

Long Yên Nguyệt ưỡn ngực, cô không kiêu ngạo mà cũng chẳng xu nịnh nói:

- Đối với cảnh sát thì nhóm người tình nghi phải có mối liên quan đặc biệt đến vụ án và người phạm án. Tôi và vụ án này không có liên quan gì đặc biệt cả, hơn nữa tôi còn là người chứng kiến vụ việc này từ đầu đến cuối. Mặt khác, tôi và Lâm Bắc Phàm cũng chỉ là quen biết mà thôi, ngay cả bạn bè bình thường cũng không, vì vậy tôi cho rằng chính mình không thuộc nhóm người tình nghi.

Về mặt Tổng Kiến Quốc trở nên tái xanh, chỉ là một phó cục công an nho nhỏ mà cũng dám há miệng bưng bít như vậy. Nhưng những gì Long Yên Nguyệt nói ra đều rất có căn cứ, Tổng Kiến Quốc cũng không dám tùy tiện áp đặt, ông cũng chỉ cố gắng quát khẽ:

- Ba người Tổng Nhân Hóa, Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều xung đột chỉ vì cô, có thể nói chính cô là mồi lửa để bùng lên vụ án này, sao lại không phải người tình nghi được?

- Đó chẳng qua chỉ là nguyên nhân khách quan, xét theo chủ quan, tôi cho rằng mình không liên quan...

- Giám đốc Long.

Tổng Kiến Quốc cũng không muốn nhiều lời với Long Yên Nguyệt, ông quay đầu nhìn về phía Long Thiên Hữu rồi khẽ nói.

- Được rồi, Tiểu Nguyệt, dù sao con cũng có liên quan đến chuyện này, vụ án này con không cần nhúng tay vào.

Thấy Long Yên Nguyệt còn muốn nói gì đó, Long Thiên Hữu đã vội vàng chêm vào một câu:

- Phục tùng mệnh lệnh, vụ án này do cha tự mình xử lý.

Khi nói ra lời này, Long Thiên Hữu cũng quay sang nháy nháy mắt với Trương Đức Trụ.

Lão già mập Trương Đức Trụ đã làm quan biết bao nhiêu năm rồi, sao lại không hiểu rõ ý tứ bên trong chứ? Lão cáo già này cũng biết Long Thiên Hữu muốn bảo vệ Lâm Bắc Phàm mà chính mình lại muốn bảo vệ Trương Minh Thắng, tình hình hiện nay chỉ hai người liên thủ lại thì mới có hy vọng. Trương Đức Trụ vội vàng nhìn về phía Tổng Kiến Quốc rồi cố ý ra nặn ra một nụ cười thoải mái nói:

- Đúng vậy, chuyện này do Giám đốc Long tự tay xử lý, tôi rất yên tâm. Tất nhiên Giám đốc Long cũng sẽ cho thị trưởng Tổng một công đạo thỏa mãn nhất. Về phần đứa con không ra gì của tôi, nên phạt thì cứ phạt, nên giam thì cứ giam, kính xin Giám đốc Long xử lý thật nghiêm.

- Được rồi, tuy đây chỉ là một vụ đánh nhau bình thường nhưng sức ảnh hưởng lại khá lớn, tính chất ác liệt cũng hiếm thấy. Chuyện này tôi nhất định sẽ xử lý nghiêm, bất cứ lúc nào cũng có thể báo cáo lên cho thị trưởng Tổng.

Long Thiên Hữu vung tay về phía đám thủ hạ, ông dùng giọng hời hợt nói:

- Đứng đó làm gì nữa, trước tiên bắt người lại, sau đó mang về cục lấy khẩu cung.

Tổng Kiến Quốc cũng không phải loại ăn không ngồi rồi, lão cũng nhìn ra vài đầu mối. Trương Đức Trụ bảo vệ con cũng không có gì đáng trách, nhưng quan hệ giữa Long Thiên Hữu và Lâm Bắc Phàm cũng không phải nông cạn, vì bảo vệ Lâm Bắc Phàm mà Long Thiên Hữu không tiếc đắc tội với mình sao? Nếu quả thật phải xử lý chuyện này như một vụ ẩu đả bình thường thì trên thế giới còn pháp luật hay không? Còn có mặt mũi thị trưởng nữa không?

- Giám đốc Long, Lâm Bắc Phàm tự xưng là con rể của ông, chỉ dựa vào điểm này thì vụ án đã có liên quan đến ông rồi.

Tổng Kiến Quốc tuyệt đối không nể mặt bất kỳ ai, nếu không làm cho tên Lâm Bắc Phàm kia khổ đến chết thì một thị trưởng như mình cũng quá uất ức rồi.

- Thị trưởng Tổng, Tiểu Nguyệt nhà tôi và Lâm Bắc Phàm còn chưa tính là bạn bè nữa là.

Mặt già Long Thiên Hữu khê đỏ lên, ông cười khan rồi giải thích:

- Nếu quả thật Long Yên Nguyệt nhà tôi có chuyện gì đó với Lâm Bắc Phàm thì hôm nay nó đã không cần phải đi gặp Tổng Nhân Hóa...

- Lời này tôi không muốn nghe.

Cuối cùng Lâm Bắc Phàm một mực không chịu mở miệng cũng đã cắt lời, hất quay đầu nhìn Long Thiên Hữu với bộ dạng cực kỳ uất ức:

- Nhạc phụ đại nhân, sao lại ở trước mặt nhiều người như vậy chối bỏ quan hệ với con chứ?

- Cậu..

Về mặt Long Thiên Hữu chột đỏ chột trắng. Tên Lâm Bắc Phàm này bình thường thì cực kỳ khôn khéo, nhưng đến thời điểm quan trọng sao lại ngu ngốc như vậy? Lúc này nếu ép mình thừa nhận hẳn là con rể thì chẳng phải đâm đầu vào chỗ chết sao?

- Nhạc phụ đại nhân, ba cứ yên tâm, tuy bây giờ Tiểu Nguyệt còn không có cảm tình sâu với con, nhưng con vẫn đang rất cố gắng.

- Tên khốn nạn! Ai là cha vợ của anh chứ? Ai là vợ của anh?

Long Yên Nguyệt thở hổn hển đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, cô giơ tay lên muốn nắm lấy một cái nhưng cuối cùng thì bàn tay cũng không thể hạ xuống. cô cô giậm chân thành thịnh:

- Anh không muốn sống nữa sao?

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm lộ ra một nụ cười vừa tà khí vừa yêu dị giống như đã trở thành một người khác, cứ như vậy...Dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của mọi người, Tiểu Lâm ca duỗi ngón tay trở ra nâng cằm Long Yên Nguyệt lên, hẳn bắt đầu càn quấy:

- Mạng anh cũng muốn, Tiểu Nguyệt anh cũng muốn.

Mọi người nhìn thấy biểu hiện của Lâm Bắc Phàm thì giật nảy mình.

Đám sĩ quan phòng cháy và cảnh sát Long Thiên Hữu mang tới khi nhìn thấy những biểu hiện của Lâm Bắc Phàm thì vừa ngưỡng mộ vừa ghen ghét. Ngưỡng mộ vì nếu đổi lại là bất kỳ người nào khác thì dưới tình huống hiện tại cũng không bao giờ có những cử chỉ lả lơi như vậy; ghen ghét cũng là vậy, biểu hiện của tên đàn ông này con mẹ nó quá kiêu ngạo, tên này không thèm đặt thị trưởng vào mắt, rõ ràng quá phách lối.

Đám thanh niên người Hồ Điệp bang còn chưa biết đó là Lâm Bắc Phàm thì cảm thấy cực kỳ thán phục, loại người này đúng là đàn ông tinh khiết. Những tên biết được thân phận của Lâm Bắc Phàm thì vẻ mặt đỏ lên vì kích động, bọn họ vừa vui sướng vừa thâm mãng những tên huynh đệ khác:

- Đúng là đồ ngốc, chưa biết được hình dáng của lão đại mà đã như vậy, nếu bọn ngốc này biết được người đứng trước mặt chính là lão đại thì không biết có nhảy dựng lên không?

Đầu óc Long Yên Nguyệt đột nhiên trở nên trống rỗng, khoảnh khắc này, hạnh phúc, ai oán, khuất nhục, hưng phấn...Đủ loại cảm giác vờn quanh đầu, cô ngây ngẩn cả người cứ để Lâm Bắc Phàm giữ lấy cảm mình lâu như vậy. Một lúc sau cô bé này mới phục hồi tinh thần trở lại, cô vung tay đẩy Lâm Bắc Phàm ra rồi giận dữ nói:

- Lưu manh, anh chết đi!

Nói xong lời này thì Long Yên Nguyệt cũng không quan tâm mình có phải thuộc nhóm người tình nghi hay không, cô vệt đám người để đi ra ngoài cửa lớn khách sạn. Nhưng khoảnh khắc khi vừa đi đến cửa thì cô bé này đã lập tức hối hận, vẻ mặt cô đỏ bừng vì xấu hổ nhưng lại khá nhẫn nại. Cô vội vàng quay đầu lại, nhưng lần này không dám tiến lên mà cùng đứng vào một bên với những người cảnh sát khác.

Tổng Nhân Hóa run rẩy toàn thân, tên Lâm Bắc Phàm này vẫn còn kiêu ngạo như vậy sao? Chết đến nơi mà còn ra vẻ, dù chết vẫn quá tiện lợi cho tên khốn kia rồi. Khi nghĩ đến bộ dạng thẹn thùng của Long Yên Nguyệt trước mặt Lâm Bắc Phàm thì Tổng Nhân Hóa đã không thể nhịn được chạy đến vỗ tay vào lan can lầu hai mà rống lên:

- Lâm Bắc Phàm, hôm nay tao không giết chết mày thì Tổng Nhân Hóa là chó.

Về mặt Long Thiên Hữu cũng xám như tro, tên Lâm Bắc Phàm kia đúng là thích gây hấn, thật ngông cuồng và kiêu ngạo. Nếu Lâm Bắc Phàm nói những lời này ngay từ đầu thì chính mình vẫn còn khống chế được cục diện, nhưng lúc này chính mình cũng bất lực. Hôm nay chỉ sợ rằng ngay cả thiên vương lão tử cũng không cứu được Lâm Bắc Phàm.

Sự nhẫn nại của Tổng Kiến Quốc đã đến mức cực hạn, khi Tổng Nhân Hóa nói ra những lời hung ác thì ông không ngăn lại. Đúng như vậy, ông ta đang ngầm đồng ý với lời nói của Tổng Nhân Hóa. Nếu hôm nay không giết được Lâm Bắc Phàm thì Tổng Nhân Hóa là chó mà Tổng Kiến Quốc cũng chính là một con chó.

Dần dần bầu không khí trở nên tĩnh mịch, trên mặt đám người đều lộ vẻ nghiêm nghị hoặc khẩn trương.

Chỉ có duy nhất một Tiểu Lâm ca là nở nụ cười bất cần như trước.

- Đóng cửa!

Cuối cùng Tổng Kiến Quốc cũng thở phào một hơi, ông chậm rãi mở miệng, giọng nói lạnh lùng làm người ta hít thở không thông.

153. Chương 153: Điềm Báo Của Bảo Tố.

Thế giới này vốn không công bằng, mà cũng chưa từng có công bằng. Tuy pháp luật rất công bằng và công chính nhưng nhiều khi nó lại chính là những con rối phục vụ cho đám tham quan ô lại. Hiện nay Tổng Kiến Quốc đã muốn đánh, hơn nữa lại ở trước mặt Giám đốc công an thành phố.

Khi Tổng Kiến Quốc hạ lệnh đóng cửa mà đám công an nhìn thấy Long Thiên Hữu không dám nói gì thì tất cả cũng không dám cử động chân tay. Nhưng trong đây cũng có vài tên không khách khí mà trực tiếp ra lệnh cho quần lý khách sạn đóng cửa.

- Cười đi, cười nữa đi, để tao xem mày cười được đến khi nào!

Về mặt Tổng Nhân Hóa trở nên cực kỳ dữ tợn, hấn hận không thể dùng dao bằm Lâm Bắc Phàm thành vụn mảnh.

Từ trước đến nay Tiểu Lâm ca luôn an phận, hơn nữa lại có khát vọng với một cuộc sống bình thản, nhưng điều kiên kiên quyết của hắn là kẻ khác không được ức hiếp mình. Khi thấy Tổng Kiến Quốc muốn giết chết mình trong khách sạn thì Lâm Bắc Phàm hừ lạnh một tiếng. Nếu dựa vào thực lực của mình và Tiểu Kim thì muốn rời khỏi nơi đây cũng không khó. Tuy quản lý khách sạn đang chuẩn bị đóng cửa chính lại nhưng Tiểu Lâm ca vẫn đứng yên bất động.

Lâm Bắc Phàm không động nhưng trong lòng cực kỳ hiểu rõ, huynh đệ Hồ Điệp bang sẽ không thể nhẫn nhịn được.

Một thiếu niên đã ra tay không hề báo trước, hắn nắm chặt lấy tóc của Tổng Nhân Hóa rồi giật hẳn xuống. Tổng Nhân Hóa không kịp đề phòng nên còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì kêu thảm một tiếng, đầu hắn đập mạnh lên lan can làm bằng gỗ trên lầu hai.

Tổng Nhân Hóa vội vàng dùng sức phản kháng theo bản năng. Ngay từ đầu đám huynh đệ Hồ Điệp bang khác còn chưa biết có chuyện gì xảy ra, vốn là đang bảo vệ cho Tổng Nhân Hóa, sao lại có người đánh hắn chứ? Nhưng khi thấy Tổng Nhân Hóa chống lại thì đám người này cũng lười suy nghĩ, một vài huynh đệ ở gần lập tức bắt tay vào đặt Tổng Nhân Hóa lên trên lan can lầu hai giống như một con chó.

Nói thì chậm nhưng diễn biến lại xảy ra quá nhanh, tên thanh niên đánh Tổng Nhân Hóa đầu tiên đã rút từ trong bộ tây phục ra một con dao. Hai tiếng keng keng vang lên, một luồng hàn quang của Khai Sơn đao chém lên mặt lan can ở vị trí bên cạnh đầu Tổng Nhân Hóa. Lúc này công tử thị trưởng liên tục run rẩy, thân thể lắc lư qua lại giống như muốn ngã đến nơi.

- Mở cửa ra cho ông mày, nếu không tao chặt hẳn!

Giọng nói của tên thanh niên kia hơi run, dân bảo kê đấy.

- Tam ca, có gì hiểu lầm sao?

Một vài tiểu đệ Hồ Điệp bang khẽ hỏi một câu.

- Chúng mày thì hiểu cái xxx gì? Ông mày không ưa tên chó chết Tổng Nhân Hóa này, tranh thủ thời gian để Lâm tiên sinh rời khỏi chỗ này, nếu không tao băm chết hắn.

Thiếu niên kia dùng một tay giữ chặt cổ Tổng Nhân Hóa, tay còn lại thì giữ chặt lấy chuôi đao, hẳn vung vẩy nó trên không.

Một đám hơn hai mươi huynh đệ Hồ Điệp bang lập tức trở nên nghiêm túc, trong lòng mọi người đều hơi khẩn trương, thậm chí có chút sợ hãi nhưng chỉ cần đại ca mở miệng thì bọn họ sẽ băm nát tên Tổng Nhân Hóa thành thịt vụn không chút do dự. Đây là hiệu quả mà Lâm Bắc Phàm bắt buộc những tên thiếu niên Hồ Điệp bang phải huấn luyện theo phương pháp quân sự. Điều đầu tiên của bang quy Hồ Điệp bang chính là phục tùng mệnh lệnh vô điều kiện.

Hiện trường đột nhiên có biến đổi kinh thiên, tất cả đều hoa mắt chóng mặt, chẳng lẽ những tên Hồ Điệp bang kia bị kích thích à? Điên rồi sao?

Đám cảnh sát dưới lầu một lập tức trở nên căng thẳng, tất cả đều móc súng ra hướng về phía Tổng Nhân Hóa.

Cơ thể Tổng Nhân Hóa trở nên run rẩy, vẻ mặt trắng bệch, hắn nằm mơ cũng không ngờ tình cảnh lại xoay chuyển đến mức này.

Long Thiên Hữu đã sớm nghe con gái nói về chuyện Lâm Bắc Phàm có liên quan đến Hồ Điệp bang, nhưng khi thấy tình cảnh thế này cũng cảm thấy kinh hãi, điều này giống như đang chọc thủng trời xanh vậy. Lão cáo già vội vàng lau mồ hôi lạnh trên trán rồi dùng ánh mắt thống khổ nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, giọng nói vang lên giống như đang cầu xin:

- Lâm Bắc Phàm, cậu không muốn sống thì chẳng nói làm gì, nhưng đám người trên lầu cũng toàn là thanh niên...Rốt cuộc cậu muốn thế nào?

Lâm Bắc Phàm cũng trở nên trầm mặc, nếu chính mình gây chuyện thì cũng chỉ một người chịu tội, nhưng nếu đám thanh niên Hồ Điệp bang mà sa chân vào thì mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng. Nếu động tay

vào công tử thị trưởng thì chuyện này đúng là tại họa đối với Hồ Điệp bang.

Lâm Bắc Phàm xoay người đi thẳng lên lầu không chút do dự, sau đó hấn dùng tay nắm chặt lấy vị huynh đệ nảy sinh lòng ác độc mà đẩy ra thật xa.

- Lão... Ông mày giúp mày, mày...

- Cút!

Lâm Bắc Phàm gầm lên một tiếng cắt đứt lời nói của tên thanh niên.

- Ta vì Tam Ca, các huynh đệ, chém chết...Bốp...Tam ca...Bốp...

Sau khi tên thanh niên kia trúng liên tục hai cái tát thì không dám lên tiếng nữa. Hấn chỉ biết dùng tay bịt mắt rồi dùng ánh mắt vừa nghi hoặc vừa uất ức nhìn Tam ca dùng tay vỗ mình hai phát.

- Đi!

Người thanh niên được gọi là Tam ca trầm mặt lại, hấn nhét Khai Sơn đao vào trong quần áo.

- Cha, cha, cha phải làm chủ chuyện này cho con! Cha...

Sau khi thoát khỏi sự khống chế của đám thiếu niên Hồ Điệp bang, Tống Nhân Hóa trở nên cực kỳ sợ hãi. Hấn vội vàng chạy về phía Tống Kiến Quốc, vừa chạy vừa cất giọng mang theo vài phần nức nở.

- Ngồi xổm xuống, tất cả ngồi xổm xuống!

Lúc này Long Thiên Hữu đã không còn kiên trì được nữa, ông nhổ ra một bãi nước miếng rồi dùng súng chỉ thẳng vào đám thiếu niên Hồ Điệp bang. Nếu đám người kia còn tiếp tục bạo động thì ông sẽ nổ súng ngay lập tức.

Đám thiếu niên Hồ Điệp bang đưa mắt nhìn nhau, sau đó tất cả đều tập trung lại cùng một chỗ, hoàn toàn không có ý muốn ngồi xổm xuống.

- Giám đốc Long nói thế nào thì các người cứ làm theo như vậy cho tôi!

Giọng nói của Lâm Bắc Phàm cực kỳ bình tĩnh.

Sau khi nghe Lâm Bắc Phàm nói, vài người bắt đầu ngồi xuống, những tên khác liên tiếp làm theo.

Năm sáu tên cảnh sát lập tức đi lên dắt bắt đám thiếu niên Hồ Điệp bang giao nộp Khai Sơn đao, sau đó lại dùng súng dồn đám thanh niên này vào góc tường. Đám người này đều dùng hai tay ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, ngay cả đầu cũng không được ngẩng lên.

- Mẹ kiếp, để xem hôm nay tao giết mày thế nào!

Sau khi thấy đám thiếu niên Hồ Điệp bang đã bị thu phục, Tống Nhân Hóa đã yên tâm rất nhiều. Hấn quát lớn một câu rồi đi thẳng về phía Lâm Bắc Phàm, nhưng khi hấn nhìn thấy ánh mắt của đối phương thì lập tức giật mình. Hấn đứng ngẩn người ngay tại chỗ, vẻ mặt trở nên thống khổ và suy xét một lúc lâu, cuối cùng thì cúi đầu đứng sang một bên, sau đó lại lớn giọng quát mắng đám người trong đại sảnh.

- Các người chết hết rồi sao? Mau bắt tên Lâm Bắc Phàm kia lại, sau đó đánh chết hấn. Loại người độc ác thế này phải mang đi xử bắn mới đúng.

- Giết!

Trong miệng Trương Minh Thắng vang lên câu nói theo thói quen, nhưng hấn cũng không biết nên làm gì cho tốt, vẻ mặt có hơi sợ hãi.

- Các người muốn làm gì? Biết luật mà vẫn phạm sao?

Long Yên Nguyệt vệt đám người rồi đi ra, cô đi về phía trước giống như một con sư tử cái đang nổi giận. Lúc này Long Yên Nguyệt nhìn chằm vào Tống Kiến Quốc rồi gầm lên:

- Đây chỉ là một chuyện đánh nhau bình thường, rốt cuộc ông muốn xử lý thế nào? Muốn đánh chết người sao?

- Từ bây giờ trở đi tôi sẽ tiếp quản vụ án này, nếu ai vẫn ngang ngược ngăn cản thì bắt lại rồi nói sau.

Tổng Kiến Quốc dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó ông ta nổi giận quát:

- Trước tiên bắt người này lại, nếu phản kháng thì xử bắn ngay tại chỗ.

Tổng Kiến Quốc rõ ràng muốn giết người diệt khẩu, sáu bảy tên tiến lên bắt người, chỉ cần che khuất Lâm Bắc Phàm thì hẳn có phản kháng hay không nào có ai biết được? Dù Lâm Bắc Phàm không phản kháng thì đám này sẽ nói hắn chống đối, sau đó trực tiếp giết chết Lâm Bắc Phàm.

Tất nhiên Lâm Bắc Phàm nhất định sẽ phản kháng, hôm nay dù nghịch thiên cũng phải đi đến bước cuối cùng. Kết quả xấu nhất là mình xử lý luôn hai cha con nhà Tổng Kiến Quốc, sau đó mang Vi Nhi rời khỏi Nam Thành.

- Đợi đã, Lâm Bắc Phàm có chút quan hệ với Đường tiên sinh, chuyện này có nên thông báo cho Đường tiên sinh biết không? Dù sao sức ảnh hưởng của Đường tiên sinh cũng rất rộng trong Nam Thành.

Long Thiên Hữu đột nhiên trở nên linh hoạt và thông minh vào thời gian nguy cấp, khi nhớ tới mối quan hệ giữa Đường Thiết Sơn và Lâm Bắc Phàm thì nói ra.

- Không cần, sau khi chuyện này xong xuôi tôi sẽ tự mình đi tìm Đường tiên sinh.

Tổng Kiến Quốc quyết định chính mình không được rút lui.

- Các người ai dám, kẻ nào dám động đến anh ấy?

Vượt qua tất cả dự đoán của mọi người, Long Yên Nguyệt ngăn trước mặt Lâm Bắc Phàm với khí thế mạnh mẽ. Cô cầm súng trong tay, thân thể hơi run rồi cắn răng nói:

- Trong mắt các người còn pháp luật hay không? Đây là các người cố tình phạm pháp.

Đám người trong đại sảnh nghe thấy những lời này thì trở nên do dự, xem bộ dạng của người phụ nữ kia thì giống như đã chuẩn bị bùng nổ. Cô đang kích động, khẩu súng trong tay khẽ run rẩy, không chừng hôm nay bắt buộc sẽ tìm một công đạo ở nơi đây.

- Sao? Các người muốn kháng lệnh à?

Tổng Kiến Quốc trở nên giận dữ, trên người đã không còn khí tức của một thị trưởng mà giống hệt như một tên lưu manh.

- Ai dám tiến lên một bước, tôi sẽ chết trước mặt các người ngay.

Long Yên Nguyệt đưa họng súng lên chĩa thẳng vào đầu mình, vẻ mặt cô rất quyết liệt.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, hắn quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt rồi lẩm bẩm nói:

- Ngồi sao tai họa, việc gì phải làm như vậy?

Long Yên Nguyệt há to miệng, nhưng vì hàm răng trở nên run rẩy mà cuối cùng cũng không nói nên lời.

- Dm!

Long Thiên Hữu chửi thề một câu, ông rút súng ra chỉ vào đám cảnh sát trưởng, giọng nói đã trở nên có chút biến thái:

- Bây giờ ông mày còn là giám đốc công an Nam Thành, mọi chuyện hôm nay đều do ông mày đây xử lý. Chỉ là một vụ đánh nhau bình thường, các người muốn làm gì? Sao? Muốn làm gì? Nếu con gái ông đây có chuyện gì xảy ra, tất cả mọi người đừng hòng sống.

Sau khi Long Thiên Hữu mở miệng thì Vương Chí cục trưởng công an Bản Kiều và hơn ba mươi cảnh sát của cục công an thành phố đều đứng hết ra phía sau Long Thiên Hữu, hai bên rõ ràng phân chia giới tuyến với đám công an tỉnh của Tổng Kiến Quốc.

Sau khi Trương Đức Trụ xem xét thì thấy tên Tổng Kiến Quốc kia có khi lại giết chết con trai của mình, hôm nay dù bất cứ giá nào cũng phải tính toán cho kỹ. Lão già mập giậm chân rồi đi về phía đám người Long Thiên Hữu, ông ta thở hổn hển nói:

- Giám đốc Long, ông mới là giám đốc cục công an, việc này phải nghe theo lời ông.

Thấy Trương Đức Trụ đã đi qua, đám sĩ quan phòng cháy lập tức đi tới sau lưng Long Thiên Hữu.

Chuyện này giống như không ép không được, Tổng Kiến Quốc xanh mặt móc điện thoại ra yêu cầu trợ giúp. Long Thiên Hữu cũng không hàm hồ, vội vàng móc điện thoại ra gọi cho Đường Thiết Sơn. Nếu không đến đường cùng thì không ai dám nổ súng, trận chiến này vẫn phải bày ra.

Lúc này nhìn lại Tiểu Lâm ca thì không biết đã kéo Long Yên Nguyệt vào ngực từ lúc nào, lần này Long Yên Nguyệt không từ chối mà rúc hẳn vào ngực Tiểu Lâm ca. Hai mắt cô trở nên dờ dẫn, hai tay nắm chặt lấy súng, vì khẩn trương mà thân thể mềm mại khẽ run.

Không biết từ khi nào bên ngoài khách sạn Crown Plaza đã tụ tập rất nhiều thiếu niên, đám người này tùm nập ba, hoặc đứng hoặc ngồi cùng nhau, phần lớn ai trong số này cũng ngậm một miếng thuốc. Vì tất cả còn rất trẻ nên đều cố gắng làm sao cho vẻ bề ngoài trở nên lão luyện và cay độc, ai cũng nghiêm mặt, nhưng khi ánh mắt nhìn về phía khách sạn Crown Plaza thì bùng lên chút hưng phấn, cũng có vẻ sợ hãi.

Dân thành phố tuy rất thích xem náo nhiệt nhưng cũng cực kỳ nhạy cảm đối với những mối nguy hiểm tiềm tàng, cửa khách sạn Crown Plaza đã không còn những người ngoài. Có một tên đàn ông trông cực kỳ hoành tráng, thể hình hung hãn và đeo mắt kính vàng đang đứng nơi đây. Tên kia nhìn qua thì thấy nguyên một bộ quần áo trắng tinh giống như học sinh, sinh viên nhưng trong tay lại cầm một cái xẻng, sát khí nồng nặc...

154. Chương 154: Tất Cả Những Người Khác Đều Phải Ở Lại.

Ngay cả khoảng thời gian khách sạn Crown Plaza cắt băng khánh thành cũng không được náo nhiệt như ngày hôm nay, thị trưởng, trưởng cục công an thành phố, đội trưởng phòng cháy chữa cháy thành phố, tất cả đều tập hợp ở lầu một khách sạn Crown Plaza. Ngay cả bí thư thành ủy Nam Thành cũng đang vội vàng chạy đến.

Nam Thành nhất ca Đường Thiết Sơn cũng đang đi trên đường. Thực tế thì Thiết Đầu biết rõ năng lực của Lâm Bắc Phàm, tên kia tuyệt đối không phải đơn giản. Thậm chí Thiết Đầu còn có một loại cảm giác nếu chính mình không xông vào cuộc tranh đấu lần này thì Lâm Bắc Phàm cũng có thể bình an đi ra khỏi khách sạn Crown Plaza. Tất nhiên, vì Thiết Đầu biết rõ năng lực của Lâm Bắc Phàm, hơn nữa cũng hy vọng Lâm Bắc Phàm có thể giả làm “Sát thủ tình trường” trên mạng để làm lòng con gái chính mình được vui, cho nên Thiết Đầu phải chạy như bay đến khách sạn Crown Plaza. Nếu có thể làm Lâm Bắc Phàm phải nợ mình một nhân tình, thật sự là quá sướng.

Nếu muốn bảo vệ một người ở Nam Thành thì Thiết Đầu rất có lòng tin, dù đối phương có đánh công tử thị trưởng thì sao chứ?

Nửa giờ sau, bí thư thành ủy Hoàng Trường Thanh cũng dẫn theo vài tùy tùng tiến vào khách sạn Crown Plaza. Hoàng Trường Thanh vừa mới vào cửa thì hai người Đường Thiết Sơn và Lão thất cũng một trước một sau tiến vào trong khách sạn.

- Bí thư Hoàng, ngài đã đến!

Vài nhân vật tai to mặt lớn đều vội vàng chào hỏi Hoàng thư ký, giọng nói cũng rất cung kính.

- Ôi cha, hôm nay chỗ này náo nhiệt đấy!

Đường Thiết Sơn cười lên ha hả, giọng nói của ông rất ôn hòa và bình tĩnh:

- Hôm nay cũng phải hơn trăm người!

- Đường tiên sinh, trị an của Nam Thành như thế này làm người khác nhìn thấy cũng phải chê cười.

Ngay từ đầu vẻ mặt của Hoàng Trường Thanh tái nhợt, nhưng khi nhìn thấy Đường Thiết Sơn thì vội nở nụ cười chân thành. Tuy Hoàng Trường Thanh là bí thư thành ủy nhưng mặt mũi của Đường Thiết Sơn ở

tỉnh ủy cũng không nhỏ hơn so với hân. Người này vừa thấy Đường Thiết Sơn đi tới khách sạn Crown Plaza thì cực kỳ khiếp sợ, thầm nghĩ chuyện lớn ngày hôm nay sợ rằng cực kỳ hiếm thấy nhiều năm qua ở Nam Thành. Cũng không biết tên Lâm Bắc Phàm kia có tình cảm gì với Đường Thiết Sơn?

- Tôi cảm thấy trị an ở Nam Thành rất tốt đấy chứ, hình như hôm nay có vụ đánh nhau nào đó thì phải? Nhưng cũng chỉ là vài người thanh niên tuổi trẻ bốc đồng, vung tay múa chân vài cái, việc này cũng rất bình thường.

Đường Thiết Sơn vừa nói chuyện vừa nhanh chóng quét mắt về phía đám người Lâm Bắc Phàm. Khi ông nhìn thấy Lâm Bắc Phàm ôm Long Yên Nguyệt thì cảm thấy kinh hãi, thầm nghĩ tên Lâm Bắc Phàm kia đúng là một tên cực kỳ kiên quyết, ở vào tình cảnh này mà vẫn còn muốn ăn đậu hủ sao? Hơn nữa Long Yên Nguyệt lại hận Lâm Bắc Phàm thấu xương, bây giờ sao lại ôm nhau xà nẹo thế kia...Quả Quả thì thế nào bây giờ?

- Ha ha! Tổng thị trưởng đã báo cáo chuyện này với tôi rồi, quả thật chỉ là một vụ đánh nhau bình thường, nhưng tính chất lại có chút ác liệt.

Hoàng Trường Thanh quay đầu nhìn Tống Nhân Hóa, khi thấy được bộ dạng của Tống Nhân Hóa thì thầm nghĩ tên Lâm Bắc Phàm kia là ai mà dám ra tay như vậy? Ông quét mắt nhìn một lượt qua đại sảnh rồi sau đó đi đến một phòng khách tìm ghế sofa ngồi xuống.

Đường Thiết Sơn cũng không hàm hồ, ông đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm với vẻ mặt nghiêm nghị rồi nói:

- Cậu nhìn lại mình xem, ngay cả một tiếng nhạc phụ đại nhân cũng không gọi sao?

Tên Lâm Bắc Phàm kia da mặt đúng là quá dày, chuyện mình là cha vợ của hân mà vẫn nói cho Đường Thiết Sơn biết sao? Chẳng lẽ sợ mình không gả Tiểu Nguyệt cho hân nên bất cứ lúc nào cũng gọi Đường Thiết Sơn ra chủ trì công đạo à? Mặt già Long Thiên Hữu đỏ lên, ông vội cười khan một tiếng rồi nói:

- Đường Thiết Sơn, chuyện này không cần làm phiền đến ông, cậu ấy vừa gọi rồi, đã gọi rồi.

- Đã gọi rồi sao?

Đường Thiết Sơn nhú mày, chẳng lẽ Lâm Bắc Phàm đã gọi mà chính mình không nghe thấy sao? Đường Thiết Sơn vỗ vai Lâm Bắc Phàm rồi nói:

- Được rồi, không cần phải ôm cháu Long mãi mà chẳng buông ra, đi đến nói xem có chuyện gì nào.

Đường Thiết Sơn nói xong thì nhìn về phía phòng khách rồi cất bước tiến đến. Lâm Bắc Phàm khẽ vỗ lưng Long Yên Nguyệt rồi khẽ tiến lên.

Tống Kiến Quốc có chút do dự, ông quay đầu nhìn con rồi đi về phía Hoàng Trường Thanh.

Dù tên Lâm Bắc Phàm kia là ai thì chuyện hân đánh con thị trưởng cũng là sự thật. Hoàng Trường Thanh đường đường là một bí thư thành ủy cũng phải ra tay, nếu không được một chút công đạo cho Tống Nhân Hóa thì đừng nói đến chuyện trong lòng hai cha con Tống Kiến Quốc không thể chịu nổi, mà ngay cả Hoàng Trường Thanh cũng cảm thấy chính mình giống như một con ruồi. Nói một cách đơn giản thì đây là một vụ đánh nhau rất bình thường, nói khó nghe một chút thì đây chính là cuộc đấu giữa chính phủ và dân chúng.

Chính phủ là đầy tớ của nhân dân, nhưng chẳng qua đó chỉ là lời nói suông mà thôi, ngàn vạn lần không nên tin. Thực tế thì nhân dân mới là đầy tớ của quan lại. Chỉ là một tên dân ngu cu đen mà dám dẫm chân lên đầu của lãnh đạo thành ủy, chuyện này còn nói làm gì nữa? Đúng là phản hết rồi.

Nếu Lâm Bắc Phàm chỉ có Long Thiên Hữu và Trương Đức Trụ là chỗ dựa thì hôm nay hân sẽ phải chết, nhưng khi Đường Thiết Sơn đã đến đây rồi thì tình hình lại không đơn giản. Tên Hoàng Trường Thanh này cũng không dám làm càn, ông quay đầu nhìn Đường Thiết Sơn rồi thản nhiên nói:

- Đường tiên sinh, tình huống đại khái có lẽ chúng ta đều đã biết hết rồi. Lâm Bắc Phàm kia ra tay đánh người khác bị thương, chuyện này phải xử theo pháp luật.

- Tôi cũng đã nghe nói thoáng qua tình hình.

Đường Thiết Sơn châm một điếu xì gà, ông khẽ hút vào một hơi rồi thản nhiên nói:

- Hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều đánh Tống Nhân Hóa, đây là tình hình thực tế. Dù Tống Nhân Hóa có làm gì đó chọc giận thì Lâm Bắc Phàm cũng là chủ động đánh người, cũng là người không đúng. Nhưng chuyện này chẳng qua cũng chỉ thuần túy là đánh người bị thương mà thôi, cứ tạm giữ lại, nếu tình tiết nghiêm trọng thì cứ cho vào tù. Nhưng ông xem, cục công an thành phố, Sở công an tỉnh, còn có cả bí thư Hoàng tự mình đến đây, chuyện này muốn giải quyết thế nào?

Rõ ràng Đường Thiết Sơn chính là chỗ dựa cho Lâm Bắc Phàm, chuyện này cần phải xử lý theo trình tự.

Hoàng Trường Thanh cảm thấy mặt mũi mình rất khó chịu, ngay cả cười cũng không được tự nhiên, nhưng ông cũng không dám đắc tội với Đường Thiết Sơn. Sau khi trầm mặc một lúc, Hoàng Trường Thanh nhìn về phía Lâm Bắc Phàm rồi nói:

- Đường tiên sinh, Lâm Bắc Phàm này hình như cũng có qua lại với ông sao?

- Cậu ấy là con rể của tôi, mối giao tình này ông thấy thế nào?

Thấy Hoàng Trường Thanh mãi không buông tha, giọng nói của Đường Thiết Sơn cũng có thêm chút hương vị khiêu khích.

- Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng ra tay đánh người, chuyện này nên xử lý thế nào thì cứ làm thế ấy, đừng hòng có kẻ nào nghĩ mình làm quan mà báo thù riêng. Tuy Đường Thiết Sơn tôi chỉ là một doanh nhân bình thường nhưng vẫn tin tưởng vào sự công chính của pháp luật, đương nhiên tôi cũng tin vào chính phủ.

Nếu người bình thường nói chuyện pháp luật thì chẳng qua chỉ là ra vẻ, nhưng nếu anh bạn của Thiết Đầu mở miệng nói ra thì cũng không thú vị gì.

Khi Tống Kiến Quốc nghe nói Lâm Bắc Phàm là con rể của Đường Thiết Sơn thì trái tim trầm hẳn xuống. Con bà nó, khó trách tên Lâm Bắc Phàm kia kiêu ngạo như vậy, thì ra có bối cảnh. Nhưng chuyện Lâm Bắc Phàm đánh con mình thì không thể có khả năng xử lý như vậy được.

Tống Nhân Hóa lại dùng ánh mắt oán hận nhìn Lâm Bắc Phàm, tên chó chết kia thật quá đáng, trên đời còn có lẽ trời nữa hay không? Lâm Bắc Phàm vốn có quan hệ nam nữ với Liễu tiểu thư, là con rể của Long Thiên Hữu, hiện nay lại xuất hiện một tên cha vợ cực kỳ trâu bò...

Long Thiên Hữu cũng trợn tròn mắt, ngay từ đầu khi ông nghe Đường Thiết Sơn nói Lâm Bắc Phàm không gọi là cha vợ thì tưởng rằng Đường Thiết Sơn nói Lâm Bắc Phàm không gọi mình, không lẽ Đường Thiết Sơn cũng là cha vợ của Lâm Bắc Phàm sao? Việc này chẳng phải chỉ là một lý do Đường Thiết Sơn bịa ra để tiện bảo vệ cho Lâm Bắc Phàm đấy chứ? Nếu chuyện này là thật thì tên Lâm Bắc Phàm kia cũng quá hoành tráng rồi.

Hoàng Trường Thanh quay đầu nhìn Tống Kiến Quốc, ánh kia giống như đang muốn nói:

- Nếu Đường Thiết Sơn đã như vậy thì tôi cũng không còn biện pháp gì nữa.

Tống Kiến Quốc trở nên kinh hãi, ông vội vàng dùng ánh mắt nhìn về phía Hoàng Trường Thanh:

- Bí thư Hoàng, nếu như vậy thì còn nói làm gì nữa?

Chuyện Lâm Bắc Phàm đánh người chẳng phải không đúng, nhưng nếu muốn giết chết Lâm Bắc Phàm thì tuyệt đối không thể thực hiện được. Nếu như bắt giam Lâm Bắc Phàm lại vài ngày nửa tháng thì cũng không có ý tứ, ngược lại sẽ không thoải mái với Đường Thiết Sơn. Hoàng Trường Thanh suy nghĩ một chút, cuối cùng bất đắc dĩ đành phải cười ha hả nói:

- Đường tiên sinh, đây chẳng qua chỉ là một vụ đánh nhau bình thường mà thôi, nếu Lâm Bắc Phàm đã là con rể của ông thì vấn đề này còn nói làm gì nữa.

Tống Kiến Quốc nói với vẻ mặt cầu xin:

- Bí thư Hoàng, tôi...

- Được rồi, còn có cả Trương Đức Trụ, tất cả đều là đồng sự với nhau không cần chỉ vì một chuyện nhỏ này mà sinh ra mâu thuẫn. Hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng cúi đầu nhận sai với Tổng Nhân Hóa, chuyện này cứ tính như vậy là được.

Hoàng Trường Thanh nói xong thì thu lại vẻ mặt vui vẻ, ông dùng ánh mắt tràn đầy thâm ý nhìn hơn hai mươi tên thiếu niên Hồ Điệp bang trên lầu hai rồi nói:

- Giữa ban ngày ban mặt mà dùng dao hành hung người khác, thành lập bang phái xã hội đen, thu phí bảo kê, tàng trữ vũ khí, thế này còn thể thống gì nữa? chuyện này thị trưởng Tổng cứ tự mình phụ trách.

Ý tức của Hoàng Trường Thanh rất rõ ràng, đã không thể làm gì Lâm Bắc Phàm, bắt Trương Minh Thắng cũng không có ý nghĩa gì. Đã như vậy thì cho Tổng Kiến Quốc ông một đặc quyền, cho ông một cơ hội xả giận, ông có thể trừ cỏ tận gốc Hồ Điệp bang.

- Nói thẳng luôn đi, ngoài Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng thì ông còn muốn bảo vệ ai?

Tổng Nhân Hóa đã nói ngày hôm nay nếu không giết chết thì mình sẽ là chó, hiện nay Lâm Bắc Phàm làm chính mình chẳng dám đánh rắm, vì vậy mà sắc mặt trở nên trắng bệch, hắn dùng ánh mắt dữ tợn nhìn Đường Thiết Sơn rồi chất vấn.

Tổng Kiến Quốc nhổ một bãi nước miếng, ông quay đầu nhìn Đường Thiết Sơn rồi cắn răng nói:

- Đường tiên sinh, chuyện này thật sự không thể nào nói nổi. Tôi kính trọng Đường tiên sinh là một nhân vật lớn, nhưng Tổng Kiến Quốc tôi cũng không thể để người khác tùy tiện dẫm chân lên đầu.

Đường Thiết Sơn khề nhú mày, ông trở nên trầm mặc rồi buồn bã nói:

- Lâm Bắc Phàm, đừng hòng có kẻ nào dám động đến hắn.

- Kẻ nào dám không nể mặt Đường tiên sinh chứ?

Tổng Nhân Hóa quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm rồi cười gằn:

- Không sai, Liễu tiểu thư là người yêu của mày, giám đốc Long là cha vợ của mày, ngay cả Nam Thành nhất ca Đường Thiết Sơn cũng là nhạc phụ đại nhân của mày. Tốt, tốt, hôm nay tao đã biết mình là chó được chưa? Từ nay về sau nếu Tổng Nhân Hóa tao thấy mày thì sẽ nhường đường từ xa, được chưa?

- Cứ vậy mà làm!

Lâm Bắc Phàm nhún vai rồi nói lại một câu, sau đó lại rút ra một điếu Marlboro châm lửa. Hắn không ngờ tình hình được giải quyết một cách thoải mái như vậy, Đường Thiết Sơn quả nhiên rất hoành tráng.

- Rất tốt! Mày có thể đi, Trương Minh Thắng cũng có thể đi, còn những người khác, tất cả đều phải ở lại cho ta.

Tổng Nhân Hóa dùng ánh mắt âm lãnh nhìn Long Yên Nguyệt, sau đó lại ngẩng đầu nhìn đám thiếu niên Hồ Điệp bang. Hắn đột nhiên ngẩn ngơ, có vẻ không khống chế được tâm tình mà phóng thẳng lên lầu hai đi đến bên cạnh đám thiếu niên Hồ Điệp bang. Lúc này hắn đi một vòng tay dẫm chân đá liên tục, vừa đánh vừa liên tục quát tháo:

- Vừa rồi không phải rất kiêu ngạo sao? Chém tao đi, chém đi.

Lâm Bắc Phàm ngồi trên ghế sa lông, vẻ mặt âm trầm như nước, hắn hít vào một hơi thuốc thật sâu, một lúc lâu sau vẫn không thở ra khói.

Bên ngoài khách sạn Crown Plaza có hơn bốn trăm thiếu niên Hồ Điệp bang, tất cả đều tập trung lại cùng một chỗ, hầu như người nào cũng có thể nhìn thấu qua lớp thủy tinh công nghiệp gia cố bên ngoài, đều rõ ràng nhìn thấy những gì đang xảy ra trên lầu hai. Tất cả các thiếu niên hầu như đều có chút kích động, nôn nóng bất an.

Không biết từ khi nào hình bóng đơn bạc và tiêu điều của Mộc Tiểu Yêu đã đứng giữa đường bên ngoài cổng chính của khách sạn Crown Plaza. Cô bé kia búi tóc đơn giản thành đuôi ngựa, mặc một bộ đồ cao bồi màu xám tương đối đơn giản, dưới chân đeo một đôi giày cứng đế bằng. Cô cô đứng hiu quạnh trong

gió thu với vẻ mặt như sắt, bàn tay phải cô hơi vung lên, lòng bàn tay đang giấu kín trong cánh tay áo là một thanh Khai Sơn đao... ..

155. Chương 155: Bạo Động, Thế Tới Thật Hung Hãn.

Một tên Hồ Điệp bang thấy Tổng Nhân Hóa bên trong giống như chó điên đâm đá các huynh đệ trong khách sạn Crown Plaza, cuối cùng cũng không nhịn được phải đi đến bên cạnh Mộc Tiểu Yêu nói khẽ:

- Chị Tiểu Yêu, chị nói gì đi, bên trong khách sạn Crown Plaza đều là người của chúng ta đấy.

Mộc Tiểu Yêu cũng không ngược mắt lên, cô dùng ánh mắt hồ hững nhìn chăm chăm vào khách sạn Crown Plaza rồi buồn bã nói:

- Lão đại có thể nhịn được thì chúng ta phải nhẫn nại.

- Nhưng, chị Tiểu Yêu, các huynh đệ bên trong... ..

- Hồ Điệp bang chỉ có một lão đại.

Mộc Tiểu Yêu quay đầu lại nhìn vị huynh đệ này rồi lạnh lùng nói:

- Nếu lão đại chưa mở miệng thì đừng ai làm bậy, nếu lão đại đã mở miệng thì tất cả không cần hàm hồ, ai giết được thì cứ giết, không thể giết cũng giết.

Tổng Nhân Hóa giống như đã sắp phát điên trong khách sạn Crown Plaza.

Đường đường là công tử thị trưởng lại để một tên dân đen bình thường đánh cho đầu chảy máu, hơn nữa chính mình cũng không thể cầm tù tên kia, có thể nhịn nhưng nhịn được không? Tổng Nhân Hóa không nuốt trôi cơn giận này, nếu hắn không phát tiết thì một giây sau sẽ phát điên lên mất.

Lâm Bắc Phàm không động thì Trương Minh Thắng cũng không động, Long Yên Nguyệt cũng không động. Như vậy mà đám thiếu niên Hồ Điệp bang chính là đối tượng phát tiết của Tổng Nhân Hóa, tên khốn nạn này vừa đâm đá vừa chửi bậy:

- Một đám lưu manh, một đám cặn bã, chúng mày chém tao đi!

Đám thiếu niên Hồ Điệp bang đang dùng cả hai tay ôm đầu, nhiều người trên mặt đã bị giày da của Tổng Nhân Hóa đá cho rách lộ cả thịt làm người khác nhìn thấy phải phát run. Một vài tên đã sớm rúc xuống đất nhắm mắt lại khuất nhục, đang cầu mong sao cho sự giày vò này chấm dứt nhanh một chút.

Thấy cả đám thiếu niên Hồ Điệp bang đều im lặng, thậm chí cũng chẳng ai cầu xin tha thứ thì Tổng Nhân Hóa càng càng phát tiết đến mức kinh người. Tên khốn nạn này đảo mắt nhìn khắp xung quanh, hắn chạy vào nhà hàng lầu hai rồi lấy ra ngoài một cái ghế, hắn dùng hai tay giơ nó lên đỉnh đầu, hướng về phía đám thiếu niên Hồ Điệp bang vọt tới.

Đột nhiên Lâm Bắc Phàm đứng thẳng người lên, hai mắt hắn bắn ra những luồng sáng yêu dị và lạnh lẽo.

- Nếu cậu còn tiếp tục ra tay thì đám thanh niên kia đừng hòng còn người nào sống bước ra khỏi khách sạn Crown Plaza.

Đường Thiết Sơn hút nhẹ một hơi xì gà, giọng nói của ông không có chút sợ hãi, vẫn ôn hòa và có lực. Nói thật, Lâm Bắc Phàm có thể nhịn đến lúc này cũng làm cho Đường Thiết Sơn phải thay đổi cách nhìn.

Ngoài khách sạn, Mộc Tiểu Yêu đã buông lỏng tay trái xuống, một ngọn đao sáng như tuyết từ trong tay áo bắn ra. Khoảnh khắc này, tất cả hơn bốn trăm thiếu niên Hồ Điệp bang đều nhanh chóng phóng về phía cửa khách sạn Crown Plaza, rất nhiều người đã vung lên vũ khí.

Cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng ngồi xuống, Mộc Tiểu Yêu kịp thời vung tay ngăn chặn một cơn bạo động.

- Quý xuống cho ông mày.

Tổng Nhân Hóa vọt tới trước mặt đám thiếu niên Hồ Điệp bang, cái ghế trên tay cũng đã đập xuống.

- Rầm rầm rầm rầm!

Một tên thiếu niên Hồ Điệp bang không rên rỉ tiếng nào mà ôm đầu ngã xuống đất.

Máu tươi đã tuôn khắp quần áo của tên thiếu niên kia rất nhanh, tất cả đều theo sàn nhà chảy xuôi xuống.

- Tam ca!

Một đám thiếu niên Hồ Điệp bang ngẩng đầu lên nhìn Tam ca, trong hốc mắt của đám này đã tràn đầy lệ khuất nhục.

Tên thiếu niên được gọi là Tam ca không dám ngẩng đầu lên, hắn biết rõ khát vọng của huynh đệ chính là gì, nhưng nếu phản kháng chỉ có một kết quả là chết. Nếu hôm nay lão đại không có cách nào kéo bọn họ ra khỏi khách sạn Crown Plaza thì tất cả cũng chỉ dám đứng yên đợi lệnh.

- Chảy nước mắt làm quái gì? Uống nước tiểu nhiều quá sao? Chết coi như một giấc mộng ngàn thu!

Một tên nòng cốt của Hồ Điệp bang khác nhìn thấy Tổng Nhân Hóa đánh thẳng chiếc ghế xuống đầu tên thiếu niên kia gậy nát ra, hắn cắn răng nói:

- Đi ra ngoài lăn lộn, còn sống được ngày nào, ông mày sẽ không bao giờ sợ chết.

- Nếu không muốn chết thì quỳ xuống xin tao, ai quỳ xuống dập đầu cho tao ba cái thì có thể rời khỏi khách sạn Crown Plaza.

Tổng Nhân Hóa nhổ ra một bãi nước miếng, hình như hắn cũng đã kiệt sức, há miệng thở dốc.

Đám thiếu niên Hồ Điệp bang không ai quỳ xuống, thậm chí cũng chẳng ai thềm nhìn Tổng Nhân Hóa. Lúc này còn có vài tên thiếu bị đánh mà ôm đầu quỳ trên mặt đất, sau khi nghe xong lời của Tổng Nhân Hóa thì lại đổi thành thế ngồi xổm, có tên còn thuận tiện nằm hẳn lên mặt đất.

Về mặt Tổng Nhân Hóa trắng bệch, toàn thân run rẩy, hắn đã gần đến mép của sự sụp đổ.

Đám công an tỉnh ở lầu hai cũng trở nên kích động, khó trách Hồ Điệp bang có thể nổi lên rất nhanh ở Nam Thành, đám thiếu niên này đều con mẹ nó điên hết rồi. Dù những cảnh sát và sĩ quan phòng cháy dưới lầu cũng không có hảo cảm với Hồ Điệp bang nhưng từ tận đáy lòng cũng không khỏi cảm thấy bội phục, những tên thiếu niên Hồ Điệp bang đúng là lý lợm.

Hoàng Trường Thanh, Tổng Kiến Quốc, Long Thiên Hữu, Trương Đức Trụ và một vài vị lãnh đạo khác trầm mặt, cũng không dám lên tiếng. Tâm tình Trương Minh Thắng trở nên kích động, hắn đứng bên cạnh Lâm Bắc Phàm, đã mấy lần muốn mở miệng nhưng thấy vẻ mặt Lâm Bắc Phàm âm trầm như sắt đành phải nuốt lời nói trở về. Trong đám người ở đây chỉ có duy nhất Đường Thiết Sơn là vẫn như trước, ông vẫn dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn mọi chuyện phát sinh; kể cả Lão Thất bên cạnh cũng giống như chẳng thèm để ý đến mọi chuyện.

Cuối cùng Tổng Nhân Hóa cũng vứt bỏ chiếc ghế trong tay, hắn quay đầu dùng ánh mắt chịu đựng nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó hắn cũng không quay lại đại sảnh mà tiếp tục tiến vào lầu hai. Khi đi đến hành lang cuối cùng, hắn quẹo vào một lối đi nhỏ, trong dãy này tất cả đều là những phòng tiếp khách.

Lâm Bắc Phàm lấy từ trong gói ra một điếu thuốc rồi châm lửa, từ trước đến nay hắn chưa từng có thói quen hút thuốc liên tục.

Lâm Bắc Phàm hút vào một hơi thật sâu, mỗi lần hút vào khói thuốc đều xuống tận phổi, hắn đang cố gắng không chế tâm tình của mình.

Bầu không khí ở đây đã hoàn toàn trở nên yên tĩnh, lặng ngắt như tờ.

- Tên khốn nạn, mày muốn làm gì?

Trong lối đi nhỏ truyền đến tiếng kêu cứu của Liễu Vi, âm thanh này vang vọng trong đại sảnh yên lặng.

- A! Bắc Phàm...

Ngay sau đó đã truyền đến tiếng hô kinh hoàng của Liễu Vi.

Lúc này nữ nhân viên phục vụ kia nhìn thấy Tổng Nhân Hóa thì chạy vội ra ngoài, cô nhìn thấy trong đại sảnh lầu hai có vài tên cảnh sát cầm súng trong tay thì ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất. Cô khóc, tiếng khóc như đứt gan vỡ phổi... ..

Lâm Bắc Phàm bóp nát đầu thuốc trong tay, hấn lại đứng lên lần nữa.

- Hôm nay ra tay thì ngày mai cậu sẽ trở thành lịch sử của Nam Thành. Nếu hôm nay có thể chịu đựng thì sau này cậu sẽ là anh hùng giữa muôn người.

Giọng nói của Đường Thiết Sơn đã không còn bình tĩnh nữa, ông gõ gõ đầu xì gà, giọng nói có chút hương vị khiêu khích:

- Đã là đàn ông, đã cầm được thì cũng buông được.

- Tên súc sinh mày! Bắc Phàm...Hu hu hu hu... ..

Giọng nói của Liễu Vi đã trở nên cực kỳ sợ hãi.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm bùng lên vẻ nổi loạn, hấn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tống Kiến Quốc rồi lại nhìn Hoàng Trường Thanh rồi dùng giọng buồn bã nói:

- Liễu Vi có tội gì? Nếu các người đã dám chà đạp lên pháp luật, tôi sợ gì mà không dám ra tay làm bậy chứ? Tôi đi lên lầu, nếu các người kẻ nào dám nổ súng, tôi tin các người sẽ nhận lấy cái chết...Kể cả ông, bí thư Hoàng.

Vẻ mặt tất cả đám người đang ngồi đây đều tái nhợt, ngay cả Lão Thất giống như một tên đầu gối cũng phải rung động.

Lâm Bắc Phàm vừa nói dứt lời thì xoay người, hấn đi thẳng về phía cầu thang không nhanh không chậm.

- Đứng lại, nếu mày tiến lên tao sẽ nổ súng!

Tống Kiến Quốc đứng thẳng người lên, ông gầm rống cực kỳ hung ác.

Lâm Bắc Phàm cũng không quay đầu lại, bước chân của hấn giẫm lên cầu thang, nhịp bước vẫn không nhanh không chậm. Nhưng mỗi một bước chân của Lâm Bắc Phàm đều giống như đang giẫm trên lồng ngực của tất cả mọi người. Trong lòng đám người ở đây đều đã kéo lên tận cuống họng, bầu không khí nặng nề hầu như đã làm đám người hít thở không thông.

- Đoàn! Đoàn!

Thấy Lâm Bắc Phàm không có ý dừng chân, Tống Kiến Quốc chụp lấy một khẩu súng bắn thẳng một phát lên trần nhà.

Một phát súng này đã hoàn toàn chọc giận Mộc Tiểu Yêu đang đứng bên ngoài khách sạn Crown Plaza, kể cả Trương Kế Bằng và đám thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết của Hồ Điệp bang.

Mộc Tiểu Yêu nắm chặt Khai Sơn đao, cô phóng lên tiên phong, cô phóng thẳng về phía cửa lớn khách sạn Crown Plaza.

Đám thiếu niên Hồ Điệp bang, tất cả đều vung lên Khai Sơn đao, giống như một cơn thủy triều phóng thẳng vào trong khách sạn Crown Plaza.

- Dm chúng mày, ông đây một xéng giết hết!

Trương Kế Bằng dùng hai tay giơ xéng lên, hấn cũng xuất hiện rồi gầm rống.

Sau một thời gian dài áp chế đây là lúc tất cả bộc phát. Lúc này bên ngoài khách sạn Crown Plaza lập tức chen chúc người, hơn bốn trăm tiếng bước chân của những tên thiếu niên vang lên rung trời. Kẻ nào cũng kích động, kẻ nào cũng giơ lên Khai Sơn đao sáng loáng, kẻ nào cũng gầm rống.

Tất cả cảnh sát trong khách sạn đều rút súng ngắn ra, kẻ nào cũng trở nên sợ hãi.

Đám sĩ quan phòng cháy cũng rút búa đeo trên eo ra, tất cả đứng lại cùng một chỗ với nhau.

- Không cần nổ súng, không cần nổ súng, tất cả đều lùi lại cho tôi.

Long Thiên Hữu đứng lên, ông lớn tiếng quát mắng, giọng nói có chút run rẩy.

Thân là giám đốc công an Nam Thành, Long Thiên Hữu biết rõ nếu có người nổ súng, một khi đám thiếu niên Hồ Điệp bang thấy máu thì bạo động sẽ phát sinh. Nếu đã xảy ra bạo động thì chỉ dựa vào vài chục khẩu súng ngắn tuyệt đối sẽ không áp chế được. Như vậy hậu quả chỉ là Hồ Điệp bang ngã xuống vài chục thi thể, mà tất cả lãnh đạo Nam Thành đều phải chết.

- Buông súng lui ra phía sau, lui ngay!

Long Thiên Hữu gào lên khản cả giọng, hầu như đã dùng hết sức lực để gầm rống.

Tất cả cảnh sát cục công an và sĩ quan phòng cháy nhìn thấy người Hồ Điệp bang đông như kiến thì ngây ngẩn cả người, nhất thời kẻ nào cũng luống cuống. Khi nghe thấy lời kêu gọi đầu hàng của Long Thiên Hữu thì tất cả đều lui vào một góc dùng ánh mắt cảnh giác nhìn đám thiếu niên Hồ Điệp bang.

Cuối cùng Lâm Bắc Phàm cũng quay đầu nhìn về phía đám thanh niên Hồ Điệp bang đang tràn vào khách sạn Crown Plaza như thác lũ. Lâm Bắc Phàm nhếch miệng lộ ra vẻ cực kỳ dữ tợn, hắn trầm giọng nói:

- Hồ Điệp bang, đề phòng!

- Đề phòng!

Mộc Tiểu Yêu trở nên cực kỳ quẫn rữ, cô dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn khắp chung quanh rồi khẽ nói:

- Kẻ nào dám động đây thì giết không tha.

Sau khi tuân lệnh thì đám thanh niên Hồ Điệp bang vốn đang cực kỳ lộn xộn lập tức đan xen qua nhau rồi tạo thành một thể trận hình quạt, tất cả có ba vòng trong ba vòng ngoài dồn đám người bên trong vào góc tường, mũi dao sáng như tuyết, hàn quang lấp lánh.

Lâm Bắc Phàm lại quay đầu phóng thẳng về phía căn phòng 0239.

Trên mặt Tổng Nhân Hóa là một dấu tay đỏ tươi như máu, hắn hung ác đặt Liễu Vi vào một góc trong căn phòng.

Mái tóc của Liễu Vi đã sớm tán loạn, quần áo không chỉnh tề, hai cúc áo sơ mi trắng đã bị kéo đứt. Tuy ngày thường Liễu Vi cũng mặc áo ngực thấp, nhưng Lâm Bắc Phàm chưa từng thấy bộ ngực sữa trắng như tuyết của cô chói mắt như hôm nay.

Lâm Bắc Phàm tiến lên thật nhanh, hắn chụp lấy tóc Tổng Nhân Hóa rồi trực tiếp lôi ra khỏi phòng.

- Lâm Bắc Phàm, mày thật to gan!

Tổng Nhân Hóa không biết được chuyện gì đang xảy ra, hắn dùng hai tay chụp lấy tóc của mình rồi gầm lên.

Nhưng khi hắn nhìn thấy được tình hình bên ngoài khách sạn thì lập tức ngậm miệng lại không dám phát ra tiếng động.

Dưới ánh mắt trợn trừng của tất cả mọi người, Lâm Bắc Phàm buông tóc Tổng Nhân Hóa ra. Lúc này hắn dùng cánh tay còn lại chụp lấy chiếc xẻng trong tay Trương Kế Bằng.

Khi Trương Kế Bằng buông tay thì Lâm Bắc Phàm dùng hai tay nắm chặt cán xẻng, hắn dùng một loại tốc độ nhanh như siêu nhân chạy trốn mà đánh về phía Tổng Nhân Hóa.

- Ầm!

Một xẻng vừa vỗ vào lưng thì tên khốn nạn Tổng Nhân Hóa cũng không kịp rên lên một tiếng, hắn há mồm phun ra một ngụm máu rồi ngã sấp trên mặt đất mà không biết sống chết.

Bầu không khí lại trở nên cực kỳ lặng lẽ.

Máu nóng trong cơ thể đám thiếu niên Hồ Điệp bang đã trở nên cuộn trào, trong tiềm thức của tất cả đám người đều bùng lên nỗi khát vọng giết chóc, khát vọng máu nóng.

- Một xẻng này của tao vì huynh đệ Hồ Điệp bang.

Lâm Bắc Phàm nheo mắt lại nhìn Tổng Nhân Hóa đang giẫy dụa đau đớn trên mặt đất, hần nhếch môi tạo ra nụ cười mỉa mai, giọng nói bình tĩnh của hần làm kẻ khác phải sôi sục... ..

156. Chương 156: Có Bao Nhiêu Thi Thử, Tôi Cũng Sẽ Thu Lây Cho Các Người!

Mất thấy Tổng Nhân Hóa nằm trên mặt đất, giẫy dụa một cách đau đớn, Tổng Kiến Quốc cảm giác bản thân sắp khuyụ mất. Lúc này con hần đang bị thương do Lâm Bắc Phàm nện cho một xéng, có trời mới biết có còn sống hay không. Nhưng Tổng Kiến Quốc cũng là người thông minh, thấy Hoàng Trường Thanh đang nhìn mình chằm chằm, hần cũng không dám lên tiếng, chỉ cắn răng chịu đựng.

- Cha! Cứu...cứu mạng....

Tổng Nhân Hóa quỳ rạp trên mặt đất. Mặc dù gần như chỉ hít vào, không có thở ra, nhưng hần vẫn cố gắng tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn Tổng Kiến Quốc cầu cứu. Hần há miệng phun ra một ít nước bọt đỏ như máu.

- Lâm Bắc Phàm! Bây giờ cậu dừng tay, để cho toàn bộ người của bang Hồ Điệp giải tán, chuyện này còn có khả năng kéo lại.

Dù sao, Hoàng Trường Thanh cũng là bí thư thành ủy. Mặc dù sợ hãi, nhưng tới lúc này cũng đành phải cố gắng đến cùng không thể để cho tình hình diễn biến xấu đi. Hần cũng không dám bước lên, chỉ đứng sau đám cảnh sát mà hô to với Lâm Bắc Phàm:

- Cậu yên tâm! Tôi cam đoan chuyện này nhất định sẽ được điều tra, xử lý.

- Thằng nào còn lảm chuyện, giết không tha.

Người vừa lên tiếng chính là Một Tiểu Yêu. Lời nói của cô bé vô cùng kiên quyết.

Hoàng Trường Thanh giật mình, vội vàng gấp người trốn ra phía sau. Hần rút điện thoại di động phát đi một tin nhắn: “Bạo động! Khách sạn Crown Plaza ở Nam Thành. Nhanh chóng báo động phòng ngự cấp A.”

Báo động phòng ngự cấp A có ý nghĩa gì? Từ khi Trung Hoa mới thành lập đến nay, đây là lần đầu tiên Nam Thành báo động phòng ngự cấp A. Cho dù trong phạm vi cả nước, những tỉnh thành từng báo động phòng ngự cấp A cũng không quá năm lần.

Sau khi đoạn tin nhắn của Hoàng Trường Thành tới được thành ủy, thành ủy liền triệu tập hội nghị khẩn cấp. Đồng thời, toàn bộ cục Công an trực thuộc Nam Thành cũng nhận được mệnh lệnh điều động từ thành ủy đưa xuống. Tất cả huy động tới đa nhân số. Một vài phòng Công an huyện được huy động toàn bộ. Nét mặt tất cả đều nghiêm túc, trang bị vũ trang hạng nặng.

Năm, sáu chiếc xe cảnh sát gầm rú chạy ra ngoài. Điểm tới của những chiếc xe đó chính là khách sạn Crown Plaza.

Tiếng còi xe cảnh sát hú inh ỏi trong tiết trời thu se lạnh. Ngay cả một trăm cảnh sát đặc nhiệm phòng chống bạo động của Nam Thành cũng đều chuẩn bị súng ống sẵn sàng chờ mệnh lệnh.

Trong khách sạn Crown Plaza, Lâm Bắc Phàm cũng không có ý định dừng tay. Người nào dám động đến người con gái của Tiểu Lâm Ca thì chỉ có một kết quả đó là.... Chết!

Tất cả những người có mặt đều mở to mắt, nhìn chằm chằm Tiểu Lâm Ca lại một lần nữa giơ cái xéng lên.

- Lâm Bắc Phàm! Tao bắn chết mày.

Tổng Kiến Quốc giơ khẩu súng trong tay như thằng điên lao tới. Khuôn mặt hần gần như biến dạng.

Không để cho Tổng Kiến Quốc kịp nổ súng, đám thiếu niên của bang Hồ Điệp ào tới. Nhìn xem chỉ thấy nào thì đao vung lên, đao hạ xuống, máu hồng bắn tung tóe.

- A a!

Hai tay Tổng Kiến Quốc ôm đầu gối xồm, kêu lên những tiếng thảm thiết.

Sau khi thấy máu, đám thiếu niên của bang Hồ Điệp càng thêm phát điên. Mỗi đứa đều hằm hằm nhìn vòng người đối diện. Bọn chúng chỉ mong đối phương có hành động phản kháng. Chỉ cần có vậy, chúng sẽ được chém giết mà chẳng có gì e ngại.

Nhìn ánh mắt hung dữ của đám thiếu niên bang Hồ Điệp, không người nào có đủ can đảm đối đầu. Thậm chí không ai dám lên tiếng.

Tổng Kiến Quốc ôm đầu quỳ rạp trên mặt đất. Hắn đã từng nghĩ tới rất nhiều kiểu chết, nhưng chưa bao giờ lại nghĩ mình phải chết như thế này. Cảm nhận những vết thương nghiêm trọng trên lưng đầy sự lạnh lẽo, rồi sau đó tới lượt cảm giác đau nhức tới tận xương tủy. Tiếp sau đó, tinh thần Tổng Kiến Quốc có chút hoảng hốt. Hắn cảm thấy sợ chết.

Chẳng lẽ chấm dứt như vậy sao? Tất nhiên là không. Mộc Tiểu Yêu nhếch miệng, quát khê:

- Kéo ra ngoài.

Tổng Kiến Quốc đang quỳ rạp trên mặt đất nhanh chóng bị đám thiếu niên bang Hồ Điệp kéo ra ngoài. Nhìn chúng như muốn lấy mạng hắn.

Thấy phụ thân đường đường là một thị trưởng mà bị một đám côn đồ chém chết, Tổng Nhân Hóa tuyệt vọng nhắm mắt lại. Thì ra có một số người không thể động vào. Có một số người không thể trêu ghẹo. Nhưng chỉ tiếc, Tổng Nhân Hóa hiểu ra đã quá muộn.

Cái xẻng vung lên rồi hạ xuống. “Bịch!”

Một tiếng động vang lên, sau đó tới tiếng kêu rên khàn khàn. Tổng Nhân Hóa nằm rạp trên mặt đất, giấy giấy vãi cái rồi nằm im.

- Một xẻng này là cho người con gái của tao.

Lâm Bắc Phàm đứng ở đầu cầu thang lầu hai, một tay xách cái xẻng, trông rất hùng dũng. Có nhiều khi, hắn rất khiêm tốn, nhẫn nhịn, nhưng vào lúc này, ánh mắt của hắn lại toát ra một sự kiêu ngạo, đủ để ngạo nghễ thiên hạ.

Đám thiếu niên bang Hồ Điệp đều cảm thấy bầu máu nóng trong người sôi sùng sục. Thì ra đây chính là đại ca của bọn chúng, chính là cây trụ cột tinh thần của bang Hồ Điệp.

Về phần những người khác, ngoại trừ Đường Thiết Sơn cơ bản không có người nào dám ngẩng đầu nhìn Lâm Bắc Phàm. Đường Thiết Sơn khẽ thở dài, vì Lâm Bắc Phàm mà cũng vì chính mình. Thiết Đầu suy nghĩ nếu như chính mình trong tình cảnh này cũng sẽ giết Tổng Nhân Hóa. Nhưng giết Tổng Kiến Quốc thì chắc chắn là không dám làm. Vậy mà Tổng Kiến Quốc lại bị đám tiểu đệ của Lâm Bắc Phàm chém chết. Nếu như chính mình cũng tuổi với Lâm Bắc Phàm, cùng một điểm xuất phát thì ai có thể cùng với cái tên có tư tưởng khác thường này tranh đấu chứ? Nhưng thật đáng tiếc. Hôm nay Lâm Bắc Phàm khó tránh khỏi tai kiếp. Một người đứng đầu trong giới bài bạc, y thuật, thậm chí là kỳ tài trong thế giới hắc đạo vậy mà lại sắp phải biến mất.

Lâm Bắc Phàm cũng biết đã gây ra bao nhiêu rắc rối. Nhưng nếu cho hắn lựa chọn lại, hắn cũng sẽ không do dự.

- Hai vị cha vợ! Dẫn người của hai vị rời khỏi khách sạn đi.

Lâm Bắc Phàm vắt cái xẻng xuống đất, giọng nói chẳng có gì sợ hãi.

“Lại còn hai vị cha vợ? Cái tên khốn này không sợ người ta chết không dứt à?” Long Thiên Hữu và Đường Thiết Sơn liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt có chút phức tạp. Nhưng hai người đều biết chuyện đã vượt qua phạm vi khống chế của họ. Ở lại khách sạn cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Đám thiếu niên của bang Hồ Điệp bình tĩnh mở ra một lối đi rộng khoảng một thước.

Long Thiên Hữu ôm Long Yên Nguyệt không biết ngắt đi từ lúc nào, dẫn đám người của mình đi qua cái lối nhỏ. Phải biết rằng hai bên lối đi đều là người. Mà người nào trong tay cũng là một con dao sáng loáng, có thể không sợ được không?

- Minh Thắng! Đưa cha chú đi đi. Lâm Bắc Phàm quay đầu liếc mắt nhìn Trương Minh Thắng.

Sắc mặt Trương Minh Thắng trong phút chốc trầm xuống. Tên mập này đang kích động, tâm tình như bị một gáo nước lạnh, trông vô cùng tội nghiệp. Suy nghĩ một chút, Trương Minh Thắng quay đầu nhìn Trương Đức Trụ, giọng nói chẳng có luân thường đạo lý.

- Đánh! Ta đánh! Trương Đức... Cha! Dẫn người của cha ra khỏi khách sạn đi. Nếu như con chết, kiếp sau sẽ lại làm con của cha. Ôn nuôi nấng của cha mẹ, kiếp sau con hoàn lại.

Trương Đức Trụ đã sớm nhận ra quan hệ giữa Lâm Bắc Phàm và con mình rất tốt. Hắn thầm đoán mình nói một hai câu cũng không bị chém chết. Hơn nữa, vì con, hắn không thể không mở miệng được. Trương Minh Thắng vốn là bảo bối của hắn. Tên mập lớn Trương Đức Trụ với ánh mắt rơm rớm nhìn Trương Minh Thắng nói với giọng cầu khẩn:

- Thắng con! Cha van con theo cha về. Về chuyện của Lâm Bắc Phàm, cha nhất định sẽ nghĩ cách.

Trương Minh Thắng ngẩn người, giật lấy một con dao trong tay một gã thiếu niên của bang Hồ Điệp, chạy lên vài bước, chém cho Tống Nhân Hóa đang nằm trong vũng máu bầy tám nhát. Sau khi chém xong, tên mập còn đưa tay xoa vào vết máu trên quần áo của Tống Nhân Hóa.

- Được rồi, bây giờ cha cũng không cứu được con. Đi mau đi.

Trương Minh Thắng nhét con dao vào lưng, hét um lên.

Trương Đức Trụ ai oán nhìn Trương Minh Thắng một lúc. Sau đó, hắn bước những bước nặng nề dẫn người ra khỏi khách sạn Crown.

- Ông không đi?

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn Đường Thiết Sơn, hỏi một câu.

- Tất nhiên là tôi phải đi. Tôi với cậu là cha vợ con rể. Đường Thiết Sơn tôi cũng không nhìn lầm người. Cho dù kết quả của cậu thế nào thì tôi cũng không hối hận việc nhận cậu làm con rể.

Đường Thiết Sơn nuốt nước bọt, cố gắng giữ giọng bình tĩnh, nói một cách thần nhiên:

- Có cần tôi cho người giúp hay không?

Lâm Bắc Phàm cảm thấy ảm áp. Đường Thiết Sơn cũng không hẳn là không trượng nghĩa. Có lẽ lão vẫn còn nhớ ơn mình cứu mạng con gái lão. Lâm Bắc Phàm cảm kích gật đầu với Đường Thiết Sơn rồi quay đầu liếc mắt nhìn Trương Kế Bằng một cái, nói một cách lạnh nhạt:

- Vi nhi đang ở phòng 239. Anh đưa cả Vi nhi đi theo Đường Thiết Sơn ra ngoài.

- Không đi.

Trương Kế Bằng hấp háy mũi, sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy.

Mặc dù Trương Kế Bằng là một kẻ vai u thịt bắp nhưng cũng là thằng nhát gan. Nếu như hôm nay không phải Lâm Bắc Phàm bị nhốt ở khách sạn Crown Plaza, hắn cũng sẽ không đến. Chỉ có điều, nhìn thấy Lâm Bắc Phàm dùng hai xẻng đập chết Tống Nhân Hóa, đám thiếu niên bang Hồ Điệp chém chết Tống Kiến Quốc, thì một chút dũng cảm mà Trương Kế Bằng cố móc ra đã tụt mất.

Mặc dù Trương Kế Bằng sợ nhưng gã cũng không có ý định rời đi. Vì gã là anh em của Lâm Bắc Phàm.

Đường Thiết Sơn quay đầu nhìn lão Thất đứng bên cạnh, trầm giọng nói:

- Lão Thất! Tới phòng đưa người đến đây.

Lão Thất đi một chút rồi quay lại, trên vai vác Liễu Vi mặt không còn chút máu.

Liều Vi cắn chặt răng, yên lặng nhìn Lâm Bắc Phàm. Hai người nhìn nhau không nói gì, chỉ có nước mắt ướt đầm má.

Cuối cùng, Lâm Bắc Phàm không nhìn Liều Vi nữa. Hắn hít một hơi thật sâu, nói một cách chậm rãi:

- Tất cả anh em bang Hồ Điệp nếu muốn bỏ đi có thể theo Đường tiên sinh. Đây có thể là cơ hội cuối cùng để mọi người rời khỏi khách sạn.

Đám thiếu niên bang Hồ Điệp đưa mắt nhìn nhau. Đám chim lợn do Lâm Bắc Phàm huấn luyện, nét mặt vẫn không đổi. Nhưng rất nhiều người mới gia nhập thì sợ hãi. Bọn họ vẫn còn nhỏ nên bọn họ cũng sợ chết.

Cũng may, biểu hiện hôm nay của Lâm Bắc Phàm khiến cho tất cả sợ hãi. Mà nhiệt huyết trong người đám thiếu niên bang Hồ Điệp cũng vẫn chưa nguội.

Không gian hoàn toàn yên tĩnh. Rất nhiều thiếu niên bang Hồ Điệp vẫn đang ngập ngừng giữa việc đi hay ở.

Ngoài khách sạn Crown, tiếng còi xe cảnh sát hú dồn dập từ xa vọng tới. Đoạn phố dài đối diện với khách sạn đã bị phong tỏa. Toàn bộ cửa nơi ngã tư đều đóng chặt. Cư dân hai bên đường đóng kín cả cửa sổ.

Cuối cùng, một loạt xe cảnh sát dừng lại trước cửa khách sạn Crown. Từ trong xe lao ra toàn là cảnh sát đặc nhiệm chống bạo động. Một trăm cảnh sát đặc nhiệm trang bị súng ống vây thành nửa vòng tròn bên ngoài cửa khách sạn.

Những tấm chắn bảo hộ dựa vào nhau tạo thành một bức tường chắc chắn. Giữa hai tấm chắn để lộ ra một khe hở, thò ra một nòng súng đen thui. Tất cả những điểm ngắm laze màu đỏ đều hướng vào trong khách sạn.

Lâm Bắc Phàm nhếch mép cười. Hắn quay lại nhìn Đường Thiết Sơn, nói một cách nhẹ nhàng:

- Cha vợ! Nếu như ông thực sự để mắt đến Lâm Bắc Phàm, thì xin đồng ý với một thỉnh cầu cuối cùng của tôi.

- Nói!

Đường Thiết Sơn kéo kéo chiếc áo gió.

- Cho dù là ai. Chỉ cần không ra khỏi khách sạn thì đó là anh em của Lâm Bắc Phàm.... Tôi xin phò thác cho Đường tiên sinh.

Nói xong, Lâm Bắc Phàm cung kính vái Đường Thiết Sơn một cái.

- Được! Có bao nhiêu thì thể ta cũng sẽ thu lấy cho các người.

Đường Thiết Sơn nuốt nước bọt, nét mặt sắt lại. Nếu như còn trẻ hơn mười mấy năm, chắc lão không nhận được mà rút đao sống mái một trận....

157. Chương 157: Một Người Một Xẻng

Sau khi mọi người đi khỏi, khách sạn Crown Plaza chỉ còn lại có Lâm Bắc Phàm, Trương Kế Bằng, Trương Minh Thắng cùng với Mộc Tiểu Yêu và bốn trăm tên thiếu niên bang Hồ Điệp. Đường nhiên, bí thư thành ủy Hoàng Trường Thanh và toàn bộ đám nhân sự cũng bị giữ lại.

Lâm Bắc Phàm đứng ở đầu cầu thang lầu hai. Trương Minh Thắng và Trương Kế Bằng đứng hai bên. Mộc Tiểu Yêu lạnh lùng đứng phía sau Lâm Bắc Phàm.

Mặc dù bên ngoài khách sạn đã không còn người nào, cảnh sát cũng đã kéo dải băng màu vàng ngăn chặn. Bên ngoài khu vực dải băng là một vòng cảnh sát đặc nhiệm với đầy đủ súng ống. Phía sau là một loạt những cảnh sát huấn luyện hay Nam Thành mà có khả năng điều động tới.

Bạo động đã xảy ra nhưng cảnh tượng đổ máu còn chưa xuất hiện. Nhân số bị chết còn chưa tới mức phải báo cáo lên chủ tịch tỉnh. Long Thiên Hữu thân là Giám đốc Công An thành phố Nam Thành. Ông gần như mạo hiểm ép chuyện nổ súng, chết người xuống. Bởi Long Thiên Hữu biết rõ nếu như báo cáo chuyện đó lên cấp trên, bang Hồ Diệp chắc chắn sẽ bị tiêu diệt. Bởi trong trường hợp nào cũng không được phép để xảy ra bạo động, cho dù là với quy mô nhỏ. Một khi xảy ra, chắc chắn sẽ huy động quân đội tiến hành đàn áp vô nhân đạo.

Tất nhiên, nếu như để cho chảy máu quá nhiều, tất cả những người có chức có quyền của Nam Thành đều phải ngồi tù. Tất cả những người có liên quan trực tiếp tới cuộc bạo động lần này đều phải chịu án tử hình. Kể cả Hoàng Trường Thanh, Long Thiên Hữu, Trương Đức Trụ.

Long Thiên Hữu hy vọng có thể áp chế chuyện này trong phạm vi có thể khống chế. Sau khi ông ra lệnh phong tỏa, giữ bí mật liên cùng với mấy chuyên gia tâm lý học thảo luận xem làm cách nào để giải quyết thỏa đáng lần bạo động này.

Trong khách sạn, Lâm Bắc Phàm vẫn giữ nét mặt tươi cười như trước. Ánh mắt của hắn vẫn kiêu ngạo như vậy.

Tổng Nhân Hóa và Long Yên Nguyệt thân thiết, tên kia ý thể hiếp người...nên đánh. Nhưng cha của Tổng Nhân Hóa, thân là thị trưởng lại muốn lợi dụng việc công để giải quyết việc tư. Thấy mình đánh Tổng Nhân Hóa là muốn giết chết mình? Buồn cười thật! Nếu thể nhân đã không buông tha cho ông thì ông sẽ diệt thể nhân.

- Đại ca! Đám lãnh đạo của nhân gian này còn xấu hơn so với trưởng lão Long cốc. Hơi quá đáng! Đại ca! Anh dùng cái xẻng trong tay nghịch thiên, cố gắng làm một trận hoành tráng đi. Hôm nay, ca sẽ đốc toàn bộ thực lực bảo vệ cho chú. Với Long Tu bảo điển tầng thứ hai đỉnh phong của chú, lại có ta bảo vệ. Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì bắt đầu từ hôm nay, Nam Thành sẽ sản sinh ra một vị.... Thần xẻng. Sau khi cảm nhận được nội tâm tức giận của đại ca, tiểu Kim liền dùng truyền âm nhập mật để trao đổi.

Sự tình đã đến mức này cũng không còn đường lui. Lâm Bắc Phàm xách xẻng, từng bước chậm rãi đi xuống lầu.

Trương Minh Thắng và Trương Kế Bằng đi theo hai bên Lâm Bắc Phàm. Trương Minh Thắng mặc dù quần áo là lượt nhưng luôn làm ác vì vậy mà có được một chút can đảm. Hơn nữa, Lâm Bắc Phàm đã sớm trở thành tín ngưỡng duy nhất trong lòng nên hắn lẫm liệt chẳng có gì phải sợ. Nét mặt dứt khoát cùng với bộ dáng làm ra vẻ âm âm. Nhưng Trương Kế Bằng thì khác. Trương Kế Bằng chỉ là một tên vai u thịt bắp, vốn nhất gan. Hắn thực sự rất sợ. Đi theo bên cạnh Lâm Bắc Phàm, hai chân hắn run rẩy. Chỉ cần hắn thả lỏng một cái là ngã lăn ra đất.

Mộc Tiểu Yêu cầm đao đi theo phía sau Lâm Bắc Phàm. Sau lưng cô bé là đám thiếu niên của bang Hồ Diệp.

Đoàn người lục tục xuất hiện trước cửa của khách sạn. Lâm Bắc Phàm đứng lại nhìn những hòng súng xung quanh.

- Chuẩn bị!

Đội trưởng đội cảnh sát đặc nhiệm trầm giọng ra lệnh.

“Lách cách...lách cách...” Tất cả các khẩu súng đều được mở khóa an toàn, đạn sẵn sàng lên nòng.

Trương Kế Bằng sợ run người, hai chân mềm nhũn. Thân hình to lớn của hắn vẹo sang một bên. Lâm Bắc Phàm nhanh tay nhanh mắt, kéo cánh tay Trương Kế Bằng, giữ gã đứng thẳng rồi nói: - Người anh em sợ à?

- Không...không...sợ....không sợ. Hai chân Trương Kế Bằng run lẩy bẩy. Mặc dù miệng hắn nói không sợ nhưng vẫn không thể quản lý được nỗi sợ trong lòng. Cơ quan hô hấp của hắn gần như dừng lại. Tiếp theo đó, đến ngay cả việc đi đại cũng không thể khống chế được nốt. Chỉ có điều do toàn bộ tinh thần của Trương Kế Bằng dùng để khống chế sự sợ hãi nên chưa phát hiện ra việc đi đại của mình. Gã vẫn cố hãnh diện như trước mà ngẩng cao đầu, cắn chặt răng. Tiếng hai hàm răng của hắn đánh vào nhau hòa lẫn với tiếng nước nhỏ dưới chân.

- Bang Hồ Điệp! Chuẩn bị.

Mộc Tiểu yêu giống như một con bướm xinh đẹp nhưng vô cảm. Âm thanh non nớt nhưng không thiếu sự dứt khoát.

Đám thiếu niên bang Hồ Điệp đều giữ một khoảng cách nửa thước với nhau. Đánh nhau bằng vũ khí lạnh phải giữ được khoảng cách. Gần như mỗi tên thiếu niên đều cắn chặt môi. Có người cố nén bầu máu nóng trong người, dồn sức chờ phát động. Có người thì cố kìm sự sợ hãi trong lòng.

Nòng súng lạnh ngắt, lưỡi đao cũng lạnh. Gió đêm cuối thu vẫn lạnh như thế.

- Lâm Bắc Phàm! Nếu cậu còn bước tới, chúng tôi sẽ nổ súng.

Long Thiên Hữu nóng nảy, vội vàng trèo lên một chiếc xe, đứng đối diện với Lâm Bắc Phàm mà hét lên.

- Đừng có cử động. Trong tay các cậu còn có con tin? Chúng ta có thể đàm phán.

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng cười, nói một cách buồn bã:

- Được rồi.

- Đúng vậy! Toàn bộ các cậu không nên cử động, chúng tôi cũng sẽ không chủ động nổ súng. Tất nhiên, các cậu không thể làm hại đến sự an toàn của con tin.

Thấy tình thế đã có thể khống chế, Long Thiên Hữu thở phào nhẹ nhõm, hô tiếp:

- Lâm Bắc Phàm! Cậu có yêu cầu gì có thể đưa ra.

Lâm Bắc Phàm vác cái xẻng lên vai, quay đầu nhìn đám huynh đệ bang Hồ Điệp, trầm giọng nói:

- Đưa Tống Kiến Quốc ra.

Đám huynh đệ bang Hồ Điệp vội vàng tách ra một con đường. Mấy người liền dìu Tống Kiến Quốc đầy máu, gần như chẳng còn tí sức nào nữa tới trước mặt Lâm Bắc Phàm. Tống Nhân Hóa đã bị Lâm Bắc Phàm đập chết. Tống Kiến Quốc có vẻ như vẫn còn có thể thở được.

Long Thiên Hữu kinh hãi, vội vàng hét lên:

- Thị trưởng Tống bị trọng thương, phải được điều trị nhanh chóng. Có thể thả thị trưởng Tống ra trước được không?

- Tất nhiên không được. Chẳng phải muốn điều kiện hay sao? Bây giờ, tôi nói rõ với các người. Ngoại trừ Tống Kiến Quốc bị thương, bí thư Hoàng không có chuyện gì. Mấy người đi theo bí thư Hoàng cũng không làm sao hết.

Hai tay Lâm Bắc Phàm nắm chặt cán xẻng, nhìn Long Thiên Hữu, nói một cách thản nhiên:

- Ngoại trừ tôi! Tất cả mọi người phải rời khỏi đây. Đó là điều kiện của tôi.

- Lâm Bắc Phàm! Không nên kích động, không nên kích động. Chuyện này có chút phức tạp. Tất cả những người ở đây cần phải được lấy khẩu cung. Cậu yên tâm. Chuyện này tôi nhất định sẽ xử lý công bằng. Tôi xin lấy Đảng và nhân cách của mình ra để bảo đảm.

- Tôi cho ông mười giây để suy nghĩ.

Lâm Bắc Phàm nói xong, quay đầu nhìn Tống Kiến Quốc.

- Lâm Bắc Phàm! Tôi đã nói là cậu không nên kích động. Nếu không, chính cậu sẽ giết chết chính mình và mấy trăm thiếu niên này đây.

Mười giây chỉ thoáng cái là trôi qua.

Lâm Bắc Phàm vung cái xẻng sắt, nện vào người Tống Kiến Quốc. Một xẻng này hẳn đã vận dụng thực lực của Long Tu Bảo Điển. “Chát”! Một tiếng động vang lên, Tống Kiến Quốc văng ra ngoài sáu thước.

Mấy gã thiếu niên đang dìu Tống Kiến Quốc cũng ngã cả ra đất. Đừng nói tới Tống Kiến Quốc đang hấp hối, cho dù là một con trâu mộng cũng bị một xẻng của hắn đập chết.

- Quá giờ.

Sau khi dùng xẻng đập chết Tổng Kiến Quốc, Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn Long Thiên Hữu đang trợn mắt há mồm, âm thanh vẫn bình thản như cũ.

Bang Hồ Điệp có mấy người rất dễ kích động. Sau khi thấy đại ca như vậy, chúng không nhịn được bắt đầu tru lên. Mẹ nó chứ! Nếu mình có thể trâu bò như đại ca thì hôm nay cho dù có chết cũng có làm sao?

Nếu như bí thư thành ủy Hoàng Trường Thanh không nằm trong tay bang Hồ Điệp thì đám cảnh sát đặc nhiệm đã nổ súng bắn rồi. Mỗi người đều cảm nhận được áp lực tới từ phía Lâm Bắc Phàm. Lại còn có một đám thiếu niên bang Hồ Điệp đang sôi sùng sục kia nữa.

Nhưng mọi người cũng không thể không phủ nhận một xẻng đó của Lâm Bắc Phàm có phong cách tới mức độ nào.

Sau khi lấy lại tinh thần, Long Thiên Hữu nuốt một ngụm nước bọt. Thân là Giám đốc Công An thành phố Nam Thành, ông chưa bao giờ gặp phải cảnh như thế này. Mà cũng đừng nói là gặp, cho dù nghĩ, ông cũng chưa bao giờ nghĩ tới. Chắc chắn là phải giết Lâm Bắc Phàm. Nhưng nếu cứ như vậy mà thả toàn bộ đám thiếu niên bang Hồ Điệp thì có còn gì là pháp luật nữa không? Như thế chẳng phải Nam Thành đã trở thành thế giới của xã hội đen rồi hay sao?

- Tiếp theo.

Thấy Long Thiên Hữu không nói gì, Lâm Bắc Phàm hạ xẻng xuống, nói vài câu.

Bức tường người của bang Hồ Điệp lại một lần nữa tách ra. Mấy người kích động lôi một người tới trước mặt Lâm Bắc Phàm.

- Không...đừng...đừng làm thế...

Đôi môi tên đó run rẩy, còn đầu hình dáng kiêu ngạo ngang ngược trước đây nữa?

- Giám đốc Long! Tôi cho ông mười giây.

Lâm Bắc Phàm lại một lần nữa nắm lấy xẻng.

“Cái thằng con rể khốn nạn, đúng là con mẹ nó là một thằng tàn nhẫn.” Long Thiên Hữu thở dốc, gần như vừa hét vừa khóc:

- Lâm Bắc Phàm! Không.... Trong mắt ông đã thấy cái xẻng trong tay Lâm Bắc Phàm giơ lên. Cuối cùng thì Long Thiên Hữu cũng suýt khụy xuống. Ông đứng chống nạnh trên nóc xe, ngửa đầu cười ha hả.

“Bịch!” Vẫn một xẻng với phong cách như vậy, nhưng hoàn toàn gọn ghẽ.

- Quá giờ.

Lâm Bắc Phàm quay đầu, trầm giọng quát khế.

- Ha ha ha... Tránh... Ha ha... Tránh ra.... Để cho bọn họ đi... Ha ha...

Long Thiên Hữu cười tới mức gập cả người, cười ra cả nước mắt. Những cũng may ông còn chưa mất lý trí. Bị ép tới mức này, ông cũng chỉ còn cách chấp nhận yêu cầu của Lâm Bắc Phàm. Nếu cứ để như thế này, sẽ nhanh chóng tới lượt Hoàng Trường Thanh. Mà bí thư lúc đó chắc chắn cũng sẽ ra lệnh cho mình nhường đường.

Đám cảnh sát đặc nhiệm trật tự tách sang hai bên. Đám cảnh sát phía sau cũng tách ra. Mỗi người đều tức đến tận cổ, cố suy nghĩ xem làm thế nào để cứu con tin ra ngoài sau đó cho Lâm Bắc Phàm biến thành một đồng thịt.

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn Mộc Tiểu Yêu, nói một cách bình thản:

- Bây giờ, đưa tất cả anh em bang Hồ Điệp rút đi.

Mộc Tiểu Yêu xanh mặt, trầm mặc một lúc rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Mộc Tiểu Yêu sinh ra là người Lâm gia thôn thì chết cũng làm quỷ Lâm gia thôn.

Nói xong, Mộc Tiểu Yêu xoay người không quay đầu lại.

Nói ra thì dài dòng. Sau một khoảng thời gian nhàm chán, cuối cùng đám thiếu niên bang Hồ Điệp cũng đi hết.

Trương Minh Thắng vẫn kích động rồi tỉnh rồi mù như trước. Đánh con mẹ nó! Vào thời điểm quan trọng mới thấy được cảm tình của mình và đại ca tốt thế nào. Đuổi cả bang Hồ Điệp đi chỉ có mình đủ tư cách ở lại sống vai với đại ca. Có điều... Trương Kế Bằng sợ vãi đái ra quần. Đánh... Làm mất cả mặt ông nội nó. Tại sao đại ca không để cho cái thằng chim lợn này rời đi với bang Hồ Điệp?

158. Chương 158: Thế Giới Này Có Thần Xềng

Lâm Bắc Phàm dẫm Hoàng Trường Thanh dưới chân, quay đầu nhìn Trương Minh Thắng và Trương Kế Bằng mà nói một cách chậm rãi:

- Hai người không đi đi?

- Tại sao?

Trương Minh Thắng kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm, chỉ sợ hắn đuổi mình đi. Gã vội nói:

- Đại ca! Chẳng phải chúng ta cùng tiến cùng lùi hay sao? Tổng Nhân Hóa cũng bị em chém mười dao, bọn họ cũng không bỏ qua cho em.

- Không! Không!...không đi! Tôi không đi.

Hai chân Trương Kế Bằng mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất như muốn ăn vạ, không chịu rời đi.

Sau trận cười như kẻ điên, Long Thiên Hữu cũng thoải mái hơn rất nhiều. Ông nghỉ một chút rồi lại hét lên với Lâm Bắc Phàm:

- Lâm Bắc Phàm! Bây giờ tất cả người của bang Hồ Điệp đã đi rồi. Theo ước định của chúng ta, bây giờ cậu nên thả bí thư Hoàng ra.

Lâm Bắc Phàm chẳng hề để ý tới Long Thiên Hữu, vẫn nhìn Trương Minh Thắng và Trương Kế Bằng, nhếch môi cười nói:

- Thực sự không đi?

Hai người Trương Minh Thắng và Trương Kế Bằng do quá kích động nên cũng không trả lời Lâm Bắc Phàm. Nhưng ánh mắt họ thì nói rõ sự dứt khoát.

- Tốt lắm.

Lâm Bắc Phàm gật đầu sau đó nhìn đám cảnh sát đặc nhiệm và đám cảnh sát bình thường đang sẵn sàng, nói:

- Bây giờ không còn là lúc cho hai người các chú giả bộ nữa. Nếu như không muốn chết thì đứng im đó. Anh sẽ cho các chú được thấy một chút xềng pháp.

Hai người Trương Kế Bằng và Trương Minh Thắng liếc mắt nhìn nhau, cùng há hốc miệng. Mặc dù cả hai đều kinh ngạc, nhưng cũng không hề có chút nghi ngờ. Bởi vì hai xềng vừa rồi của Lâm Bắc Phàm cũng đủ khiến cho bọn họ kinh hãi. Chỉ có điều bọn họ không ngờ được đại ca còn có xềng pháp. Đặc biệt là Trương Kế Bằng trong lòng cảm thấy may mắn vì mình đã mang đến một cái xềng. Nếu không đại ca biết đi tìm binh khí ở đâu?

Đám cảnh sát đặc nhiệm đứng cũng không xa Lâm Bắc Phàm lắm nên sau khi nghe hắn nói, bọn họ tức muốn học máu. Cái thằng khốn này cho dù có mạnh nhưng mạnh trước súng ống thì có tác dụng gì? Chẳng lẽ một thằng chim lợn mà không sợ súng đạn hay sao? Mà con chim lợn này nói chuyện thật khó nghe: Cái gì mà bây giờ không phải là lúc Trương Minh Thắng và Trương Kế Bằng giả bộ? Chẳng lẽ bây giờ là lúc để cho hắn làm trò? Lại còn xềng pháp? Chưa nói đó là cái xềng sắt, cho dù cho nó một thanh bảo kiếm thì

nó làm thế nào? Nói thật chứ một trăm cảnh sát đặc nhiệm cùng với hai trăm cảnh sát bình thường, mỗi người chỉ cần đánh rắm một cái cũng khiến cho con chim lợn này chết tươi.

Nhưng Long Thiên Hữu lại hiểu thực lực của Lâm Bắc Phàm hơn so với những người khác bởi ông đã nghe con gái nói tới chuyện hấn bắt đạn. Hơn nữa, kẻ bắn viên đạn đó còn là sát thủ của Huyết Sắc Hoàng Hôn. Nếu như trước kia, cho dù có bị đánh chết thì Long Thiên Hữu cũng không tin có người có thể bắt được đạn. Vì vậy mà lúc này thấy Lâm Bắc Phàm nói muốn cho mọi người thấy một chút xằng pháp chính thức, Long Thiên Hữu cảm thấy tim đập thình thịch.

Thì ra Lâm Bắc Phàm đã học qua xằng pháp. Chẳng trách mà Trương Kế Bằng khi chạy đến lại mang theo một cái xằng sắt. Thảo nào mà vừa rồi Lâm Bắc Phàm có thể tiện tay đánh cho Tổng Kiến Quốc bay ra ngoài sáu, bảy thước. Một người có thể bắt được đạn sẽ là kẻ trâu bò đến mức nào? Nếu như hấn có thêm một chút tuyệt học vậy thì sẽ có hậu quả gì? Nhìn Lâm Bắc Phàm bây giờ như rất tự tin. Long Thiên Hữu giật mình vội vàng hô lớn:

- Lâm Bắc Phàm! Tất cả không nên động xằng động súng. Tôi đã đáp ứng tất cả điều kiện của cậu, vậy cậu hãy thả bí thư Hoàng ra, coi như dừng cương trước khi lao xuống vực. Tôi nhất định sẽ viết báo cáo, giúp cậu có thể trì hoãn.

Lâm Bắc Phàm cũng có quyết định của chính mình. Tu vi tầng thứ hai của Long Tu bảo điển có thể ngang hàng với mười tên cảnh sát đặc nhiệm. Nhưng trong tay Lâm Bắc Phàm lại còn có một cái xằng, nên không chỉ có vậy. Tục ngữ đã nói một tắc dài là một tắc mạnh (dài thêm một tắc thì mạnh thêm một tắc). Dùng xằng sắt đánh với súng tự động hay súng lục trong tay đám cảnh sát, Lâm Bắc Phàm tất nhiên là chiếm lợi thế hơn nhiều. Hơn nữa, còn có tiểu Kim bảo vệ, Lâm Bắc Phàm gần như chẳng cần phải để ý tới mình, chỉ cần dùng xằng mà xúc lấy một đường để chạy.

Tất nhiên, Lâm Bắc Phàm cũng không thể để cho đám cảnh sát đặc nhiệm có cơ hội nổ súng. Nếu không, tình hình sẽ không còn lạc quan nữa.

Lúc này, Tổng Kiến Quốc và Tổng Nhân Hóa đã chết, hiển nhiên là chưa có người nào để ý tới Trương Kế Bằng và Trương Minh Thắng. Không thể nghi ngờ, lần bạo động này chính mình phải chịu toàn bộ trách nhiệm. Lâm Bắc Phàm biết đánh mà ra chính là con đường duy nhất của hấn.

- Lâm Bắc Phàm! cậu...cậu... Thả tôi! Tôi nhất định bảo cậu không chết.

Hoàng Trường Thanh cẩn thận mở miệng cầu xin. Hấn không muốn chết. Đường đường là một bí thư thành ủy, là người như thế nào? Hấn không nỡ bỏ gia tài, hấn cũng không nỡ bỏ lại mấy con hoàng yến (bồ nhí) của mình. Hấn cũng rất thích được nhiều người ủng hộ.

- Chỉ sợ tôi thả ông, ông sẽ ngay lập tức làm cho tôi chết không toàn thây đấy.

Lâm Bắc Phàm cúi đầu liếc mắt nhìn Hoàng Trường Thanh một cái rồi cười một cách nham hiểm:

- Để tôi đoán xem. Ông sẽ cho đám đặc nhiệm đó bắn tôi trong vòng mấy phút hay là bắt tôi về rồi từ từ mà đùa giỡn?

- Hảo hán! Cậu tha mạng cho tôi, cậu vẫn còn cơ hội. Nếu cậu giết tôi, chuyện chỉ càng nghiêm trọng thêm mà thôi.

Hoàng Trường Thanh cố gắng xoay người nằm trên mặt đất mà ôm lấy chân Lâm Bắc Phàm, cầu khẩn:

- Chuyện Tổng Kiến Quốc chết là việc riêng do làm trái với pháp luật, nên tội không thể chết. Hảo hán còn không biết, trong nhà tôi còn có mẹ già tám mươi tuổi, cha già cũng chín mươi rồi.

Giết Hoàng Trường Thanh quả thực là vô bổ. Hơn nữa mình cũng thành công đóng một bóng ma vào trong đầu Hoàng Trường Thanh. Sau này con chim lợn này nhất định trong tim luôn sợ mình. Suy nghĩ một chút, Lâm Bắc Phàm thu chân đang đạp trên lưng Hoàng Trường Thanh, nói một cách chậm rãi:

- Ông đi đi! Nếu như ông dám hạ lệnh nổ súng lấy mạng tôi. Tao sẽ cho ông một xằng, từ mai thôi không phải nhìn mặt trời mọc nữa.

- Cậu...cậu cho tôi đi?

Hoàng Trường Thanh kinh hãi. Thậm chí hắn còn không tin được vào lỗ tai của mình. Mặc dù, Hoàng Trường Thanh bị hù dọa cho rất sợ, nhưng đầu óc hắn vẫn vô cùng tỉnh táo. Ngay từ đầu, khi đám thiếu niên bang Hồ Điệp ngăn cản, hắn đã tìm kiếm cơ hội để trốn thoát nhưng hắn không tìm được. Hoàng Trường Thanh biết mình là lợi thế duy nhất của Lâm Bắc Phàm nên hắn không tin được đối phương lại chịu thả mình. Chẳng lẽ thằng khốn này không muốn sống nữa? Quả nhiên là người sắp chết, nên lời nói cũng muốn làm việc thiện...

- Thế nào? Ông không định đi?

Lâm Bắc Phàm cúi đầu, cười cười nhìn Hoàng Trường Thanh.

- Không không không.... Không phải. Cảm ơn. Cảm ơn hảo hán. Cảm ơn hảo hán.

Hoàng Trường Thanh gật đầu như bở cùi rồi ngẩng đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó cẩn thận bò về phía sau. Khi cách Lâm Bắc Phàm khoảng chừng ba thước, hắn do dự quay đầu lại. Thấy Lâm Bắc Phàm thực sự không có ý định cho mình một xéng, hắn như một con thằn lằn đứt đuôi lần hai, ba vòng trên mặt đất chui vào trong vòng vây của đám cảnh sát đặc nhiệm. Sau khi thoát khỏi nguy hiểm, Hoàng Trường Thanh nghĩ lại mà cảm thấy toát mồ hôi. Vốn hắn muốn hạ lệnh nổ súng với Lâm Bắc Phàm nhưng sau khi do dự một chút thì lại không dám.

Trương Minh Thắng và Trương Kế Bằng tay không tác sát đứng nhìn Lâm Bắc Phàm thả Hoàng Trường Thanh. Tâm trạng cả hai có chút phức tạp. Trương Kế Bằng có chút sợ hãi nhưng Trương Minh Thắng lại càng thêm hưng phấn. Gã không thể chờ đợi được nữa, muốn xem đại ca hoành tráng như thế nào, muốn được chiêm ngưỡng xéng pháp quý thần kinh của đại ca. Thậm chí gã bắt đầu nghĩ rằng chơi xéng còn hay hơn rất nhiều so với chơi đao.

Thấy Lâm Bắc Phàm không còn chút lợi thế nào, ánh mắt của đám cảnh sát đặc nhiệm đều sáng ngời. Bọn họ nóng lòng muốn nổ súng hay sao? Không! Ai cũng không muốn chỉ một viên đạn bắn chết thằng khốn nạn đó.

- Lâm Bắc Phàm! Cậu không còn đường để đi, buông xéng đi.

Giọng nói của Long Thiên Hữu có chút thê lương. Thực ra, ông cũng không hy vọng Lâm Bắc Phàm chết. Thậm chí Long Thiên Hữu còn đang suy nghĩ, nếu Lâm Bắc Phàm không chết, mình còn có thể nhận hắn làm con rể.

Lâm Bắc Phàm cười cười, hai tay nắm chặt cán xéng, chậm rãi tiến lên. Ánh mắt hắn khiêu khích đám cảnh sát đặc nhiệm.

Đám cảnh sát đặc nhiệm cũng đã bị chọc giận. Mặc dù chưa có mệnh lệnh, nhưng tình hình lúc này cũng chẳng cần ra lệnh nữa vì nhất định phải bắt Lâm Bắc Phàm. Mấy tên đặc nhiệm nhìn nhau rồi sau đó có ba người cầm súng bước lên.

- Thế nào? Muốn nổ súng sao?

Lâm Bắc Phàm nhếch mép, nhìn ba gã đặc nhiệm một cách bỉ ổi.

Nếu như là trộm cướp bình thường, nếu như theo tình hình chung thì hiển nhiên là muốn nổ súng. Nếu không thì cần cảnh sát đặc nhiệm đến để làm gì? Chỉ có điều tình hình hôm nay không giống bình thường. Tên tội phạm hôm nay cũng khá thú vị. Một con chim lợn này mà dám làm trò trước mặt nhiều cảnh sát đặc nhiệm đến vậy. Một xéng đập chết thị trưởng Nam Thành thử hỏi có ai dám có can đảm như thằng khốn đó? Mọi người thực sự không nỡ đánh chết Lâm Bắc Phàm.

Ba cảnh sát đặc nhiệm do dự một chút rồi quay đầu nhìn đội trưởng. Thấy đội trưởng quay mặt sang một bên, cả ba hiểu rõ liên khóa lấy bảo hiểm của súng, ý định cũng với tiểu Lâm giáp chiến. Là cảnh sát đặc nhiệm, cận chiến cũng là niềm kiêu hãnh của họ. Mặc dù tiểu Lâm với cây xéng trong tay trông rất thần dũng, nhưng bọn họ cũng tự hỏi chẳng lẽ ba người liên thủ lại không thể bắt nổi tiểu Lâm trong mười giây?

Long Thiên Hữu thấy ba cảnh sát đặc nhiệm có ý định cận chiến với Lâm Bắc Phàm. Ông há miệng định nói nhưng lại thôi.

Thấy ba gã đặc nhiệm bước đến, Lâm Bắc Phàm chẳng hề do dự, vung cái xéng trong tay mà tiến lên.

Một gã đặc nhiệm tới gần tiểu Lâm, không nhin được giờ súng đâm thẳng vào ngực hắn. Hai gã đặc nhiệm khác cũng gần như ra tay cùng một lúc. Một người dùng súng quét vào chân Lâm Bắc Phàm, một người lại nện vào đầu hắn.

Cái gì mà gọi là tĩnh thì như gái trinh, động thì nhanh như thỏ? Biểu hiện tiếp theo của Lâm Bắc Phàm chính là như thế.

Vung xẻng trong không trung theo một đường vòng cung tuyệt đẹp, đầy văng hai khẩu súng đang giáng vào đầu và ngực lệch sang một bên. Cho dù như vậy thì lực từ hai khẩu súng cũng khiến cho hai gã lão đảo vài bước. Có một gã đặc nhiệm cố gắng đứng vững, liền cảm giác hai tay đang nắm súng như không phải của mình. Gã kia thì bị thảm hơn, sau thoáng loạng choạng, chân phải đâm trúng chân trái liền mất trọng tâm mà ngã ra đất.

Sau khi giải quyết được một nửa nguy hiểm, Lâm Bắc Phàm nhảy lên. Hắn xoay người trên không trung theo một vòng tròn tuyệt đẹp rồi sau đó cái xẻng trong tay cũng vỗ vào bả vai của gã dưới đất.

Nói thì chậm nhưng diễn biến chỉ trong chớp mắt. Chưa tới hai giây đồng hồ, ba gã đặc nhiệm đã đầu hàng. Đặc biệt cảnh tượng Lâm Bắc Phàm xoay tròn trên không trung sau đó cùng xẻng đập trúng bả vai của gã đặc nhiệm cuối cùng khiến cho tất cả lặng người.

159. Chương 159: Trên Không Xoay Tròn, Ba Phát Liên Hoàn

Trương Kế Bằng mở to mắt. Mặc dù gã cảm giác được Lâm Bắc Phàm rất trâu bò, nhưng gã không thể ngờ được một người lại trâu bò tới mức này. Đặc biệt là một xẻng cuối cùng khi hắn bay lên trời đúng là con mẹ nó trâu bò. Tên khốn quay đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn Trương Minh Thắng.

- Khả năng của đại ca rất nhiều. Mày cứ từ từ mà chờ xem. Trương Minh Thắng cảm giác được quan hệ của mình với đại ca tốt hơn Trương Kế Bằng rất nhiều liền kiêu ngạo nhìn Trương Kế Bằng, nói một cách đắc ý:

- Thăng ngu! Trên thế giới này đã từng có Đạo Thần, Kiếm Thần, chẳng lẽ không có Xẻng thần hay sao?

Trương Kế Bằng nuốt nước bọt, thì thầm:

- Ý của anh, đại ca là xẻng thần?

Trương Minh Thắng cười cười chế giễu, liếc nhìn Trương Kế Bằng một cách bí ẩn, ý như muốn nói mày đúng là có mắt như mù. Sau khi tỏ vẻ khinh bỉ Trương Kế Bằng một lúc, Trương Minh Thắng lại tiếp tục chú ý xem biểu hiện của đại ca, chẳng thèm quan tâm tới Trương Kế Bằng nữa.

Trương Kế Bằng cũng là thằng dễ dạy nên nét mặt bưng bình. Thấy hai con mắt ti hí của tên mập thần nhiên, Trương Kế Bằng cũng thả lỏng một chút. Hắn vỗ vỗ hai chân tê dại, nghiêm trang nhìn bóng lưng Lâm Bắc Phàm, chờ mong biểu hiện tiếp theo.

Lâm Bắc Phàm vừa mới bay lên, xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, đập xuống một xẻng, đánh bay gã đặc nhiệm tới bảy, tám thước. Nếu không phải do Lâm Bắc Phàm suy nghĩ chọn vị trí, rồi cố ý đập vào vai thì bây giờ, tên đó làm gì còn mạng? Mặc dù tiểu Lâm đã dẫn đo lực đạo và vị trí nhưng một xẻng đó cũng khiến cho cả đám đặc nhiệm run rẩy.

“Con bà nó! Cái con chim lợn này chẳng lẽ thực sự học cả xẻng pháp? Cú đập vừa rồi không phải chuyện đơn giản.”

Sau khi phóng qua ba người, Lâm Bắc Phàm liền đứng lại. Hắn đang đợi, đợi một cơ hội an toàn để nhảy vào giữa đội hình đám đặc nhiệm. Lâm Bắc Phàm biết, nếu như bây giờ mà xông vào thì bọn họ rất dễ nổ súng bắn mình.

Quả thực, nếu Lâm Bắc Phàm muốn xông vào, đám đặc nhiệm thực sự sẽ nổ súng. Nhưng Lâm Bắc Phàm không xông vào nên tình hình có chút khác biệt. Sau khoảng khắc yên tĩnh ngắn ngủi, mười gã đặc nhiệm liền bước ra. Bước chân mỗi người vững chắc và cẩn thận hơn.

“Mười người đúng là có thể vây chặt mình. Nhưng đây cũng là cơ hội tốt để mình chui vào trong đội hình đám đặc nhiệm.” Lâm Bắc Phàm cảm thấy mừng thầm, nhưng nét mặt vẫn thản nhiên, chỉ từ từ vung xẻng sắt trong tay.

Mười gã đặc nhiệm bước đi cẩn thận như dẫm lên một miếng băng mỏng. Nếu như mười người mà không thể quật ngã được Lâm Bắc Phàm thì đúng là quá đáng sợ. Tất nhiên, điều đó cũng chứng tỏ xẻng pháp của Lâm Bắc Phàm mạnh tới mức độ nào.

Hai bên giao đầu, đánh vào tâm lý là thượng sách. Câu nói đó cũng có thể dùng trong chiến đấu đơn độc hoặc quần ẩu. Lâm Bắc Phàm đã nghĩ ra được một ý. Lần này ra tay không thể nương nhẹ. Hơn nữa, phối hợp với tiểu Kim, chơi đùa để cho mọi người được thấy một thứ xẻng pháp kinh hồn. Lúc đó, nhân sự sống sờ của đám cảnh sát đặc nhiệm và cảnh sát thường, nắm thời cơ mà xông vào đội hình của họ. Một xẻng trong tay, chém giết bốn phía. Người tới ta xúc người, phạt tới ta đập phạt. Nhất định phải mở một đường máu rồi trốn thoát.

Cuối cùng thì ba gã đặc nhiệm đầu tiên cũng cử động. Được chứng kiến xẻng pháp của tiểu Lâm, bọn họ không dám làm bừa. Ba người tiến công cũng chỉ là nghi binh. Chỉ cần thu hút được cái xẻng sắt của Lâm Bắc Phàm, bọn họ sẽ lui lại thật nhanh. Trong lúc đó, bảy người còn lại sẽ chuẩn bị thật tốt, nhanh chóng chia làm hai cánh. Khi chiêu thức của Lâm Bắc Phàm vừa hết, liền dùng sát chiêu trí mạng đối với hắn.

Chỉ có điều, với thực lực chênh lệch quá nhiều, nghi binh không còn có ý nghĩa nữa. Thấy ba gã đặc nhiệm xông lên, Lâm Bắc Phàm không lùi mà tiến tới, vọt qua hai bước, mượn thế lại nhảy lên. Hắn nhanh chóng xoay tròn, vỗ mạnh một xẻng. Ba gã đặc nhiệm bị một xẻng trúng đầu, bay ra ngoài, nằm trên đất.

Nhưng chỉ có vậy thôi? Tất nhiên là không?

Trước ánh mắt của bao nhiêu người, Lâm Bắc Phàm lơ lửng trên không xoay tròn ba trăm sáu mươi độ vung một xẻng, sau đó hắn hơi dừng lại. Nhưng thân thể hắn vẫn không rơi xuống mà lại tiếp tục xoay tròn một lần nữa, thậm chí lần này còn với tốc độ rất nhanh. Cho tới khi đạt tới bảy trăm hai mươi độ, xong hai vòng, cái xẻng sắt lại quét mạnh.

“Bịch!” Một tiếng động vang lên, ba gã đặc nhiệm phía sau đều bị vả bay.

Nhưng thế còn chưa đủ, thân hình của hắn vẫn như cũ thoảng dừng lại một chút rồi xoay nhau. Sau ba vòng, cái xẻng trong tay lại tiếp tục vung lên đánh cho bốn gã đặc nhiệm đang chờ đợi ngã xuống đất.

Cú xoay kinh hoàng cùng với ba cú đập liên tiếp? Cái này đúng là kỳ tích trong lịch sử loài người. May đó là ba cái đập chứ nếu là ba cái xúc...

Tất cả những người có mặt đều toát mồ hôi. Đám cảnh sát đặc nhiệm thì trợn mắt há mồm, sống sờ nhìn Lâm Bắc Phàm.

Mặc dù Long Thiên Hữu đã chuẩn bị từ trước, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy Lâm Bắc Phàm bay lên không rồi đập ba cái liên hoàn cũng thực sự rung động. Thế này có còn là người nữa không? Thực lực của Lâm Bắc Phàm chẳng lẽ đã hóa thần? Chẳng lẽ Lâm Bắc Phàm thực sự là một xẻng thần đương đại?

Trương Kế Bằng há hốc miệng, đủ để nhét vừa quả trứng vịt.

- Trâu bò! Trâu bò! Trâu bò! Hú hú hú...

Trương Minh Thắng với hai mắt ti hí không giấu được sự kích động mà gào thét điên cuồng. Hắn phải phát tiết nếu không chắc chắn sẽ bị điên. Trương Minh Thắng chẳng hề cảm thấy kinh ngạc, chỉ có một sự sùng bái đối với đại ca. Nói không đúng thì đừng nghe: Cho dù Lâm Bắc Phàm có đột ngột từ dưới đất bay thẳng lên chín tầng trời, Trương Minh Thắng cũng chẳng cảm thấy lạ.

Lâm Bắc Phàm cũng không ngu đứng im tại chỗ làm bia thịt cho một loại những họng súng bắn. Trong lúc đám đặc nhiệm còn chưa kịp hoàn hồn, hắn chẳng hề do dự, xông vào trong đám đặc nhiệm, vung xẻng sắt đập lấy đập để.

Tất nhiên, Lâm Bắc Phàm cũng cố gắng khống chế vị trí và lực đạo, không để chết người. Nhất thời, những tiếng la hét thảm thiết vang lên cùng với những tiếng chửi mắng hòa lẫn với nhau thành một sự hỗn loạn. Trong lúc đội hình của cảnh sát rối loạn, Lâm Bắc Phàm ra tay như cá gặp nước, càng thêm sướng tay.

Đáng tiếc, cảnh vui không được dài. Do vừa rồi, Lâm Bắc Phàm vừa muốn chấn nhiếp toàn bộ đám đặc nhiệm nên mới chơi một chiêu lăng không xoay tròn, tam liên phách. Một chiêu đó đã tiêu hao của hắn và Tiểu Kim không ít thực lực. Sau khi đám cảnh sát từ từ ổn định, bắt đầu phản ứng, Lâm Bắc Phàm liền cảm giác gần như cổ hết sức. Cái xẻng trong tay càng lúc càng nặng.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy nóng nảy. Mẹ kiếp! Cứ thế này thì mạng ông đừng hòng giữ được. Chẳng lẽ phải xúc chết mấy thằng??? Dưới áp lực của cái chết, vừa nghĩ tới việc xúc mấy người, tinh thần lâm chợt có chút kích động. Từ lúc hắn chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên cảm giác được ngực mình đang bị thứ gì đó đè nặng chợt nó vỡ tung mà sung sướng. Đường phố quanh khách sạn Crown Plaza đã sớm bị giới nghiêm. Theo đạo lý trên đường không thể có người qua lại, trừ khi chán sống, chống lệnh ra ngoài tìm chết. Nhưng ở phía sau lại có một lão nhân tướng mạo bình thường, chòm râu hoa râm từ từ đi tới cửa của khách sạn. Trong tay lão cầm một cái túi thuốc dài nửa thước, tay kia cầm cái túi nilon màu đen.

Bước chân của lão nhân thoạt nhìn không nhanh nhưng trong chớp mắt lại gần hơn rất nhiều. Do hai bên ngã tư đều giới nghiêm nên tất cả mọi người đều bị hút vào cái xẻng của Lâm Bắc Phàm. Vì vậy mà gần như không có người nào nhìn thấy ông lão.

“Cá vàng không phải ở trong ao, một khi gặp mây gió liền hóa rồng. Cháu của Lâm Chiến ta, sinh ra chắc chắn không phải kẻ tầm thường.” Đây là lần đầu tiên, Lâm Bắc Phàm dẫn Liễu Vi quay về Lâm gia thôn, khi chào từ biệt, ông lão đã nói trong lòng như vậy. Ông lão đứng ngoài vòng vây, nét mặt đầy sự tán thưởng. Thằng ranh con! Mặc dù ngày thường cứ hi hi ha ha, nhưng nét mặt cũng có phong thái của Lang Tà.

Mặc dù đứng ở xa, nhưng cử động của Lâm Bắc Phàm, một cao thủ nội gia như ông lão vẫn có thể nhìn thấy. Thấy tâm tình Lâm Bắc Phàm có chút kích động, lực đạo và sự chuẩn xác của cái xẻng có chút mất khống chế, ông lão kinh hãi. Thằng ranh con! Bây giờ thực lực còn chưa mạnh, nhưng nếu phát cuồng thì chỉ sợ đám đặc nhiệm bình thường không còn mấy người có thể sống sót.

Ông lão không dám chần chừ, cắn chiếc túi vào miệng rồi thò tay vào trong túi nilon lấy ra vũ khí bí mật của mình....pháo thăng thiên.

Đây cũng chính là pháo cối thứ có uy lực mạnh nhất.

Sau khi đốt một quả pháo thăng thiên, ông lão cười thật tươi rồi ném thẳng quả pháo vào trong đám người, sau đó vội vàng quay đầu, bịt chặt hai lỗ tai.

“Uỳnh!” Một tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc vang lên trong đám người.

Mấy người ở gần vị trí pháo nổ nhất sợ điếng hồn, hét lên chói tai rồi hai tay ôm đầu, theo bản năng nằm xuống đất. Rất nhanh, hiện trường trở nên nhốn nháo.

Ông lão cũng chẳng khách khí lại lấy ra hai quả pháo thăng thiên khác, ném thẳng về phía Long Thiên Hữu đang đứng trên nóc xe.

“Uỳnh!” Đứng gần Long Thiên Hữu là một đám lãnh đạo. Thiếu chút nữa thì bọn họ vãi đái cả ra quần.

Mặc dù Long Thiên Hữu là Cục trưởng cục công an, nhưng lúc này ông cũng bất chấp cả thể diện, nhanh chóng nhảy xuống, sau đó ôm đầu, hô lên:

- Nằm xuống! Tất cả nằm xuống. Bảo vệ an toàn cho bí thư Hoàng.

Tất cả mọi người vội vàng nằm xuống, kể cả Lâm Bắc Phàm.

- Đại ca! Anh nằm xuống làm gì? Chạy mau đi?

Tiểu Kim nhón nhác, dùng truyền âm nhập mật nói với Lâm Bắc Phàm.

- Đừng có đùa. Không phát hiện có tập kích hay sao? Hay mày định nói tu vi của mày có thể ngăn cản được lựu đạn?

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng ngẩng đầu lên.

- Là ông nội của anh ném pháo thăng thiên. Nhanh! Nếu không đi thì không còn cơ hội.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh. Lâm Bắc Phàm vùng dậy, nhanh chóng bỏ chạy. Vào lúc này, sự dẻo dai của hắn phát huy tới cực hạn. Mỗi một bước của hắn ít nhất cũng phải hai thước. Chỉ sợ có lấp tên lửa vào mông cũng không đuổi kịp hắn.

Chưa đến mười giây đồng hồ, Lâm Bắc Phàm đã chạy thật xa, quất vào trong một cái hẻm nhỏ rồi biến mất trong màn đêm. Trương Minh Thắng ngơ ngác đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn cái hẻm nhỏ mà Lâm Bắc Phàm đã biến mất. Một lúc lâu sau, hắn lắc đầu, lẩm bẩm:

- Đại ca chính là đại ca. Cho dù chạy trốn thì đường đi hay thời cơ cũng đều tính toán. Thậm chí chạy vội như vậy mà tư thế cũng không chê vào đâu được. Đẹp quá.

160. Chương 160: Cứ Tìm Một Người Xuất Sắc Nhất Là Được Rồi

Lâm Bắc Phàm tay xé rách quần, vắt chân lên cổ mà chạy như điên, không thèm ngoái đầu lại. Hắn chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vù vù bên tai, cảnh vật nối đuôi nhau chạy ngược về sau lưng hắn. Sau lúc hoảng hốt chạy bừa, hắn vắt cái quần trong tay rồi tựa lưng vào thân gốc cây ngô đồng mà thở hổn hển. Mẹ kiếp! Giờ có nói gì cũng không thể chạy nữa. Còn chạy tiếp chắc chắn sẽ mệt đến chết.

“Bốp” một cái tẩu thuốc đột nhiên đập vào gáy Lâm Bắc Phàm.

“Ái da!” Lâm Bắc Phàm thất kinh theo bản năng quay đầu lại đâm mạnh một cái. Mặc dù cú đâm không kịp vận sức nhưng do bất ngờ nên Lâm Bắc Phàm cũng dùng lực rất mạnh. Vốn tưởng rằng cú đâm cho dù không đánh chết được đối phương thì cũng phải làm cho kẻ đó giật mình, nhưng không ngờ, nắm tay của hắn như đánh vào một đám bông, chẳng hề có cảm giác lực. Lâm Bắc Phàm nhảy lên, muốn rút tay nhưng bàn tay của hắn như bị cái gì đó kẹp chặt.

“Bốp!” Cái tẩu thuốc lại đập vào gáy của hắn, kèm theo tiếng quát giận dữ:

- Thăng ranh con! Mày muốn đánh chết tao hả?

- Ồi!

Sau khi thấy rõ người đó chính là ông nội, Lâm Bắc Phàm liền bỏ đi ý định phản kháng, rút tay lại, đưa tay sờ gáy, cười khan:

- Ông nội! Sao ông lại đến đây? Mấy quả pháo vừa rồi là do ông ném à?

- Nếu tao không ném pháo thì mày chạy được không?

Lâm Chiến trừng mắt liếc nhìn đứa cháu một cái, trong lòng nghĩ: “Từ sau khi Thăng ranh con gặp phải người của Huyết Sắc Hoàng Hôn, ông già này đã tới Nam Thành rồi. Thăng ranh con ngày nào cứ trái ôm phải ấp, còn ông già này trứng có đau cũng chỉ biết để chơi.” Trong đầu thì nghĩ vậy nhưng ngoài miệng ông lại nói:

- Đường Thiết Sơn đầu tư ở Lâm gia thôn. Bây giờ, Lâm gia thôn đã thành một khu du lịch. Mấy cụ già trong thôn cứ suốt ngày ca hát. Trong tay tao cũng có mấy đồng tiền nên đến Nam Thành chơi một lúc không được hả?

Lời ông nội nói mặc kệ là thật hay giả, Lâm Bắc Phàm cũng chẳng thèm nghĩ. Hắn sợ hãi, rụt rè liếc nhìn đầu ngô một cái rồi la lên:

- Được rồi! Được rồi! Ông nhanh về Lâm gia thôn đi. Gần xuống lỗ rồi mà còn đến Nam Thành làm gì?

- Thăng ranh con! Nếu tao không đến Nam Thành thì tối hôm nay đã trở nên nghiêm trọng rồi.

Lâm Chiến hết sức bất mãn.

Nghe xong lời nói của ông nội, Lâm Bắc Phàm ngẩn người. Một lát sau, hắn nghi hoặc nhìn ông nội, nói:

- Được rồi! Con vừa mới lâm vào cảnh sống chết. Lúc đó có cảm giác như có cục gì đó đè nặng trong ngực, chỉ muốn phát điên. Con cảm giác nếu lúc đó ông mà không ra tay thì con có thể bộc phát tiềm năng vô hạn của cơ thể. Gặp thần giết thần, gặp phật giết....

- Mà cho rằng mặc đồ lót thùng là có thể trở thành siêu nhân?

Lâm Chiến chẳng hề do dự hắt cho Lâm Bắc Phàm một bát nước lạnh.

Cái cảm giác phát điên vừa rồi cũng không tốt lắm. Lâm Bắc Phàm lập tức gạt sang một bên, không nói tới đề tài đó nữa. Hắn đưa mắt nhìn đầu ngõ, sau đó quay mặt sang một bên, nói:

- Ông nhanh trở về Lâm gia thôn đi. Con cần phải tìm một chỗ để tránh gió đã.

Ông lão cũng không đi cùng với Lâm Bắc Phàm mà xoay người đi về một hướng khác. "Mặc dù cháu không muốn bại lộ, cố gắng ẩn nhẫn, nhưng lúc này vị trí của cháu đã rất cao, muốn tránh khỏi sự chú ý của người khác là rất khó. Chỉ có thể trốn ở một nơi nào gần đó mới không để lộ. Đánh bất ngờ mới có thể tạo nên hiệu quả. Còn nếu để cho đối thủ thấy rõ rồi thì còn chơi đùa gì nữa?"

Sau khi Lâm Bắc Phàm chạy trốn, suy nghĩ một chút liền cảm thấy không có chỗ nào tốt, liền gọi taxi tới thẳng Kim Ngọc Thiên Đường. Cho dù thế nào thì hạng ổ của Đường Thiết Sơn, người bình thường không dám quấy rối. Cho dù là bí thư thành ủy cũng phải nể mặt Thiết Đầu.

Trên đường đi, Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút liền gọi điện cho Đường Thiết Sơn. Khi điện thoại nói thông, Lâm Bắc Phàm liền tươi cười nói:

- Cha vợ! Cha vợ! Con là Lâm Bắc Phàm. Con đã rời khỏi khách sạn Crown Plaza, muốn tới Kim Ngọc Thiên Đường tránh nạn có được không?

- Ra rồi?

Đường Thiết Sơn quả thực không thể tin được Lâm Bắc Phàm có thể thoát khỏi vòng vây đầy súng đạn của đám cảnh sát đặc nhiệm.

- Vâng. Ra rồi! Cha vợ đã nói chúng ta là cha vợ con rể. Cho dù kết quả thế nào thì ba cũng không hối hận khi nhận con làm con rể. Bây giờ, con ra rồi, cũng là con rể của ba. Ba sẽ không thấy chết mà không cứu chứ?

Đầu dây bên kia, Đường Thiết Sơn cảm thấy da đầu tê dại. Cái tên khốn này bây giờ hình như có chút mùi vô lại. Tất nhiên, cho dù là vô lại hay không thì Đường Thiết Sơn cũng không hối hận việc nhận Lâm Bắc Phàm làm con rể. Nghe Lâm Bắc Phàm nói đã thoát ra, Đường Thiết Sơn cảm thấy rất vui vẻ, vội nói:

- Bây giờ cậu cứ tới Kim Ngọc Thiên Đường. Tôi sẽ cho tiểu Phong sắp xếp một chút.

Tắt điện thoại, Lâm Bắc Phàm cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Hắn rút bao Marlboro trong túi ra, tham lam rít một hơi.

Lúc chém giết ở cửa khách sạn, chủ yếu là trong bóng tối. Nhưng dưới ánh đèn, nhìn Lâm Bắc Phàm có chút chật vật. Đặc biệt là trên người hắn loang lổ vết máu khiến cho người ta sợ hãi.

Đám bảo vệ của Kim Ngọc Thiên Đường sau khi thấy Lâm Bắc Phàm như vậy vừa mới ngăn hắn lại thì đã nhìn thấy Phong thiếu vợ vội bước ra ngoài, cung kính gật đầu với Lâm Bắc Phàm:

- Lâm tiên sinh.

Mấy tên bảo vệ lại càng hoảng sợ. Con mẹ nó! Người này là nhân vật lớn hử? May vừa rồi mình không đuổi hắn đi. Nếu không hậu quả chắc chắn là không gánh nổi. Ít nhất thì cuộc sống còn lại cũng không còn được như ý muốn nữa.

Lâm Bắc Phàm thở hắt ra một cái, sau khi bước vào Kim Ngọc Thiên Đường liền nói một cách thần nhiên:

- Vi nhi ở nhà hay ở đây?

- Vi nhi?

Đường Phong ngăn người, nhưng sau một chút vội trả lời:

- Liễu Vi chủ tịch của karaoke Kim Sắc Hải Ngân đúng không? Cô ta đã trở về Kim Sắc Hải Ngân. Nhưng cô ấy để lại một câu, nếu tôi thấy anh thì chuyển lời.

- A?

Lâm Bắc Phàm lại cho tay vào trong túi, rút bao thuốc nhưng không còn điếu nào mà nhúu mày.

- Liễu tiểu thư có nói, cho dù anh có làm gì thì với cô ấy cũng không có chuyện gì hết. Cô ấy vĩnh viễn là bạn gái của anh. Sản nghiệp Kim Sắc Hải Ngân vẫn là chỗ dựa của anh. Cô ấy vẫn ở đó.

- Ừm!

Lâm Bắc Phàm nhếch mép, nói một cách bình thản. Tuy nhiên, trong lòng hắn lại cảm thấy ảm áp, thậm chí còn có chút áy náy.

- Lâm tiên sinh! Tôi đã chuẩn bị phòng tốt cho anh. Anh muốn ở bao lâu cũng được. Anh có thể yên tâm, không có kẻ nào tới đây gây rắc rối cho anh. Nhưng phải xin lỗi, anh chỉ có thể lựa chọn một người phục vụ mà thôi.

Đường Phong cười cười một cách xin lỗi, rồi nói thật:

- Đó đã là hết mức rồi. Vì chỗ anh ở là lầu bảy của Kim Ngọc Thiên Đường.

- Lầu bảy?

Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu.

- Đúng vậy! Lầu bảy. Anh là người ngoài đầu tiên có thể đặt chân vào lầu bảy của Kim Ngọc Thiên Đường.

Lầu bảy của Kim Ngọc Thiên Đường là một nơi bí ẩn. Nói trắng ra thì đó là tổng bộ của Đường Thiết Sơn. Cũng giống như Tổng hội giải trí Hoàng Gia. Trên lầu bảy cũng là tổng bộ của bang Hồ Điệp. Những người khác không có khả năng bước nửa bước lên lầu bảy.

“Đường Thiết Sơn thực sự đối đãi mình như con rể? Như vậy Đường Phong sau này chính là anh rể của mình. Nếu đã là người một nhà, anh đây cũng chẳng khách khí.” Hắn nhếch mép cười, nói:

- Tôi cảm ơn trước. Giúp tôi kiếm một bao Marlboro năm đồng. Về người phục vụ, cứ tìm một người xuất sắc nhất Kim Ngọc Thiên Đường là được rồi.

“Cứ tìm một người tốt nhất?” Đường Phong toát mồ hôi. Lâm Bắc Phàm hoàn toàn trái ngược với hắn. Bề ngoài thì rất bình thường, siêu phàm thoát tục, nhưng thực tế lại là tên lưu manh số một.

Tất nhiên, Đường Phong cũng không thể phủ nhận, cho dù Lâm Bắc Phàm lưu manh nhưng hắn cũng là một tên đại lưu manh đầu đội trời chân đạp đất, rung chuyển trời đất. Suy nghĩ một chút, Đường Phong nói:

- Lâm tiên sinh! Đám son phấn bình thường có thể anh không để vào mắt. Hay là ta để Liễu tiểu thư tới đây với anh?

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, nói:

- Không! Bắt đầu từ hôm nay, trong suy nghĩ của cô ấy, tôi vĩnh viễn là một tên bảo vệ bình thường.

Cho dù mất mạng, cũng không để phụ mối tình của Vi nhi.

Phục vụ ở Kim Ngọc Thiên Đường có hai loại. Một loại là ăn ở ngay tại Kim Ngọc Thiên Đường. Các cô gái làm việc theo thời gian bình thường, nhưng nếu có khách cho dù trong lúc nghỉ cũng phải tới tiếp khách. Còn một loại nữa, thì thuộc về thể loại bán nghề nhưng không bán thân. Các cô tới làm việc theo ca rồi sẽ rời đi.

Lúc này đã là hai giờ sáng. Còn khoảng nửa giờ nữa, những người phục vụ không ở đây sẽ hết giờ. Chu Tinh Hàm lẳng lặng ngồi trên ghế sa lon, tinh thần có chút hoảng hốt. Sau lần hẹn trước trên mạng không có kết quả, không nhận được tin tức của người đó nữa. Đã qua một tháng, người đó vẫn chưa hề đăng nhập vào QQ. Chẳng lẽ, anh ấy đã quên mất mình rồi hay sao?

- Chu tiểu thư.

Mụ tú bà trát phấn đầy mặt, lần đầu tiên mỉm cười tới trước mặt Chu Tĩnh Hàm.

Chu Tĩnh Hàm hơi nhú mày cũng không trả lời. Bởi vì con mụ này từ trước tới giờ toàn gọi cô là số mười bảy.

- Tiểu thư Chu Tĩnh Hàm.

Mụ tú bà đi tới. Nụ cười của mụ khiến cho nếp nhăn trên mặt càng thêm ghê tởm.

- Thắt ca đang chờ bên ngoài. Nói muốn cô đi hầu hạ một vị khách quý. Tôi sớm biết Tĩnh Hàm không phải là người bình thường. Nếu lần này khách của cô là Phong thiếu hoặc Đường tiên sinh thì hy vọng Tĩnh Hàm nói vài lời hay về chỗ chị em với bọn họ.

Lão Thắt! Chỉ có Phong thiếu hoặc Đường Thiết Sơn mới có thể gọi. Còn những người khác, tất cả đều phải gọi là Thắt ca.

Lão Thắt vĩnh viễn chỉ biết hầu hạ hai người. Một người là Đường Phong, còn một người là Đường Thiết Sơn.

Mụ tú bà thấy lão Thắt tự mình tới tìm Chu Tĩnh Hàm, với kinh nghiệm lăn lộn, xoa mông khách bao năm, gần như mụ có thể khẳng định nhất định là Đường Phong đã nhìn trúng Chu Tĩnh Hàm. Mặc dù Đường Phong là một công tử quần là áo lụa là nhưng hẳn chưa từng đụng tới phụ nữ ở Kim Ngọc Thiên Đường. Lần này, chắc chắn Đường Phong muốn chơi đùa với Chu Tĩnh Hàm. Sau này, Chu Tĩnh Hàm sẽ lên mây, bảo sao mụ không lấy lòng được.

Quả thực, Chu Tĩnh Hàm cũng không suy nghĩ nhiều. Cô đến Kim Ngọc Thiên Đường chỉ có một mục đích đó chính là tiền.

Chỉ cần khách nhân có tiền, bất luận là ai cũng được. Ở Kim Ngọc Thiên Đường, cô cũng chẳng lo gì khách có can đảm khóc lóc. Chỉ cần mình không muốn cởi quần áo thì không có người khách nào dám tự tay cởi một cái cúc trên người cô, trừ khi là chán sống.

Chu Tĩnh Hàm yên lặng đi theo sau lão Thắt, trong lòng cũng có chút sợ hãi. Tất nhiên là cô biết lão Thắt là ai. Chẳng lẽ muốn đưa mình tới gặp Đường Phong? Mặc dù Đường Phong là công tử bậc nhất Nam Thành, nhưng nếu hẳn muốn bỏ ra năm trăm vạn để mua mình thì làm sao bây giờ?

161. Chương 161: Gái Điểm Thì Cần Gì Phải Lập Đền Thờ?

Từ khi thành lập đến nay, nhân số của tổ hành động đặc biệt thuộc Cục an toàn quốc gia của Trung Quốc chưa bao giờ có quá mười người. Không hề nói ngoa, thành viên của tổ đặc biệt hoàn toàn là những người tinh nhuệ nhất được chọn lấy trong phạm vi cả nước.

Thành viên của tổ hành động đặc biệt cho dù từ cận chiến, bắn súng, theo dõi chống theo dõi, điều tra và phản điều tra cũng đều đạt tới một trình độ mà đám đặc nhiệm bình thường phải ngược mắt lên nhìn. Bọn họ luôn đứng ở vị trí cao nhất.

Trung Nam Hải. Trong một khu biệt thự ven biển thuộc căn cứ quân khu, có một căn biệt thự đại biểu cho quyền lực tuyệt đối và sự uy nghiêm. Trong căn biệt thự được trải một lớp thảm lông đủ vừa dày lại mềm. Trên tường có vài bức phù điêu nghệ thuật. Tất cả đồ dùng trong nhà đều bằng gỗ lim, cùng với mười mấy chiếc phòng ngủ với phong cách khác nhau nói lên rằng chủ nhân không phải là một người thường thức tầm thường.

Năm nay đã hơn năm mươi tuổi, tóc đã trở thành muối tiêu nhưng tinh thần Tham mưu trưởng quân đội Lý vẫn tươi tỉnh, cùng với sự uy nghiêm của bản thân. Ông đang ngồi nơi căn phòng hội nghị trong biệt thự, trầm tư nhìn chiếc màn hình lớn. Phía sau ông là sáu thành viên của tổ đặc biệt. Năm nam một nữ.

Những người này chính là lực lượng tinh nhuệ nhất trong cả nước, thành viên của tổ hành động đặc biệt của Cục an toàn. Tham mưu trưởng Lý là người phụ trách trực tiếp của tổ. Hôm nay, ông triệu tập cả tổ là để xem một đoạn video.

Trên bức tường, đang chiếu cảnh xảy ra ở khách sạn Crown Plaza.

- Nhìn cái xẻng trong tay hắn.

Tham mưu trưởng Lý đưa tay điều khiển chiếc máy phát trên bàn, âm thanh không giận mà uy.

Hình ảnh được tua lại. Lâm Bắc Phàm cầm một cái xẻng, xông lên đón hai gã đặc nhiệm. Sau một xẻng đánh đánh bay hai người, hắn liền vọt lên, xoay một vòng trong không trung rồi sau đó, chiếc xẻng sắt trong tay vọt lên bả vai của người còn lại.

Sáu thành viên của tổ đặc biệt không một ai nói chuyện, thậm chí không người nào có chút kinh ngạc. Bởi vì mỗi người trong số họ cho dù không có xẻng sắt, chỉ bằng tay không cũng có thể đánh bay ba gã đặc nhiệm. Tất nhiên, mỗi người cũng không hề đưa ra ý kiến. Bởi vì họ biết, tham mưu trưởng Lý để cho họ xem đoạn video này chắc chắn có điểm đặc biệt.

Khi mười gã đặc nhiệm xuất hiện, nét mặt sáu người từ từ trở nên nghiêm nghị.

Một người một xẻng đấu lại mười đặc nhiệm, cũng cần phải có một chút thực lực. Trên hình ảnh, ba gã đặc nhiệm vọt tới trước, Lâm Bắc Phàm không lùi mà tiến. Hắn lao tới hai bước rồi mượn thế mà nhảy lên, nhanh chóng xoay người ba trăm sáu mươi độ, dùng xẻng đập ngất ba gã đặc nhiệm, khiến cho ba gã bay ra ngoài... Cả sáu người đều nhủ mày. Mặc dù chiêu thức bình thường, thậm chí người dùng xẻng có chút ra vẻ tinh tướng nhưng lực đạo của một xẻng đó rất mạnh. Chỉ có điều, bọn họ còn chưa kịp lấy lại tinh thần, Lâm Bắc Phàm vẫn ở trên không chưa hạ xuống. Sau đó, hắn thoáng dừng lại một chút trên không trung rồi tiếp tục xoay tròn. Hơn nữa, tốc độ xoay tròn lần này nhanh hơn, sau khi đạt tới bảy trăm hai mươi độ, cái xẻng trong tay lại vung lên.... Điều đáng sợ ở đây đó là hình ảnh vẫn tiếp tục. Thân hình của Lâm Bắc Phàm vẫn chỉ hơi dừng lại một chút rồi lại tiếp tục xoay tròn. Sau ba vòng, cái xẻng trong tay lại lần nữa quét ngang, đánh cho bốn người cuối cùng ngã xuống đất.... Thành viên của tổ hành động đặc biệt trợn mắt, há hốc mồm. Ba xẻng vừa rồi có thực là người đó chơi đùa mà đánh không? Nếu đổi lại, bất cứ người nào trong số một họ, đừng nói là ba xẻng mà ngay cả hai xẻng cũng không làm được.

- Hình ảnh cắt ghép?

Một gã thành viên chỉ về phía Lâm Bắc Phàm trên màn hình, dò dẫm rồi hỏi.

- Nếu là hình ảnh cắt ghép, tôi để cho các cậu xem hay sao?

Tham mưu trưởng Lý rút một điếu thuốc lá. Sau khi châm xong, ông rít một hơi thật sâu.

- Đây là điều không thể.

Người phụ nữ duy nhất trong tổ, mở miệng.

- Lần đầu tiên tôi xem đoạn băng video này cũng cho là không thể. Nhưng tôi nghĩ rằng không có người nào lại dám đùa với chúng ta.

Tham mưu trưởng Lý, quay đầu hứng thú nhìn hình ảnh của Lâm Bắc Phàm, nói:

- Lâm Bắc Phàm! Ở Lâm gia thôn, huyện J, Nam Thành thuộc tỉnh JX. Là cô nhi, chỉ có một người ông nội. Nghe nói là tính tình phong lưu. Để cho mọi người tiếp tục xem đoạn video thì người đầu tiên bị hắn dùng xẻng đập chết nh là thị trưởng Nam Thành. Người hắn đâm dưới chân chính là bí thư thành ủy.

Sáu người nghe thấy thế, ánh mắt cũng không còn sự bình tĩnh nữa mà có sự hứng thú nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Ba xẻng vừa rồi của hắn có lẽ mọi người cũng không thể làm được. Thực lực của hắn có thể nói đã hóa thân. Nhưng nếu quả thực như vậy, cơ bản hắn không cần phải chạy trốn. Còn có điều nữa, đó là mấy năm qua, hắn vẫn yên lặng, vô danh. Cho tới bây giờ vẫn chỉ là một bảo vệ của một quán karaoke loại kém. Mỗi tháng nhận ba nghìn đồng tiền lương.

Tham mưu trưởng Lý quay đầu nhìn sáu thủ hạ, khẽ cười nói:

- Nếu như không phải do hắn dùng xẻng đập chết thị trưởng Nam Thành thì cả đời tôi cũng không biết tên hắn.

Sáu người đưa mắt nhìn nhau, im lặng. Mỗi người còn đang tự hình dung lại cảnh Lâm Bắc Phàm bay lên không, xoay người đánh ra ba xẻng.

- Tôi biết ba xẻng đó là thật. Nhưng tôi cũng giống như mọi người đều không tin. Nhưng sự thật chính là sự thật, không còn gì để nghi ngờ. Tôi muốn điều tra đầy đủ tư liệu về hắn. Còn nữa, nếu như tôi không nói, không người nào được lấy mạng hắn.

- Sếp! Ông trực tiếp ra lệnh xuống dưới không được hay sao?

Người phụ nữ khẽ nhún mày.

- Không! Cuộc sống hai mươi năm của Lâm Bắc Phàm hoàn toàn yên tĩnh. Điều đó chứng tỏ hắn không cần danh lợi, lại càng chẳng cần đến tiền. Nếu như một người như vậy, các cậu có nắm chắc làm cho hắn gia nhập tổ hành động đặc biệt hay không?

Tham mưu trưởng Lý mỉm cười đầy thâm ý, nói tiếp:

- Vì vậy tôi muốn một trong số các cậu tự mình đi xử lý. Thứ nhất, làm cho chính phủ bức hắn không còn đường để đi. Thứ hai phải đảm bảo an toàn tuyệt đối của hắn. Mục đích của ta chỉ có một: Hắn phải trở thành thành viên của tổ đặc biệt.

Không người nào nghi ngờ lời nói của tham mưu trưởng Lý. Nếu như Lâm Bắc Phàm thực sự có thực lực đó thì đủ để ngạo nghễ nhìn cả thiên hạ.

- Số một! Chuyện này cô tự mình đi một chuyến. Nhớ kỹ, cho dù cô dùng biện pháp gì thì tôi cũng muốn hắn còn sống đứng trước mặt tôi. Đây là nhiệm vụ cấp một.

Tham mưu trưởng Lý liếc nhìn người phụ nữ duy nhất trong số sáu người.

- Nhất định hoàn thành nhiệm vụ.

Người phụ nữ đứng thẳng người, gót chân đập mạnh một cái, phát ra tiếng động.

- Tiếp tục nghiên cứu đoạn video. Chờ khi nào nắm chắc thì lập tức hành động.

Tham mưu trưởng Lý nghĩ tới việc gì đó, liền cười một cách bí hiểm:

- Nếu như tiếp tục xem, mọi người sẽ thấy được Lâm Bắc Phàm rất thú vị.

Lúc đầu, số một không hiểu rõ lời nói của tham mưu trưởng Lý. Sau khi tham mưu trưởng đi khỏi, để đảm bảo cho hành động của mình, số một ở lại phòng họp, chăm chú xem đoạn video.

Cuối cùng, số một cũng nhìn thấy một cảnh không thể tưởng tượng nổi. Khi Lâm Bắc Phàm phá vây, thực lực cũng chẳng ra làm sao. Nếu như không có ba xẻng lúc trước, cái loại thực lực này cô cũng chẳng thêm để vào mắt. Người này, đúng là có điểm thú vị.

Cuối cùng, một cảnh kinh khủng cũng xảy ra. Trong hình ảnh, Lâm Bắc Phàm đang cầm xẻng sắt, trái đập phải xúc chọt có tiếng nổ mạnh. Lâm Bắc Phàm giật mình một cái, nghe thấy có người hô nằm xuống liền nằm còn nhanh hơn những người khác. Nhưng ngay sau đó, không biết tại sao, hắn đột nhiên vọt lên, dùng tốc độ nhanh như chớp mà lao đi. Trong khoảng khắc đó, sự dẻo dai của Lâm Bắc Phàm được phát huy tới mức cao nhất. Mỗi một bước của hắn ít nhất cũng phải vượt qua khoảng cách hai thước. Hắn giống như chó có nhà tang, chạy không cần phân biệt phương hướng... Số một há hốc miệng. Cô không thể tưởng tượng được, một người.... lúc trước biến hiện như một người đàn ông mạnh mẽ, vậy mà cuối cùng lại chạy trốn chết như vậy...

- Khi khi!

Số Một càng nghĩ càng cảm nhận được sự quái dị. Cuối cùng thì cô cũng không nhịn nổi nữa, phát ra tiếng cười ha hả...

Nam Thành, trong Kim Ngọc Thiên Đường. Trong lòng Chu Tĩnh Hàm cảm thấy không yên tâm, đi theo lão Thất lên lầu bảy của Kim Ngọc Thiên Đường. Nếu như Phong thiếu thực sự bỏ ra năm trăm vạn... Mặc dù Phong thiếu là một kẻ công tử quần là áo lượt, nhưng chung quy vẫn tốt hơn so với mấy thằng lưu manh vẫn làm khó mình trong phòng khách, hay với mấy lão già sáu, bảy mươi tuổi.

Nghĩ tới tên lưu manh kia, Chu Tĩnh Hàm vẫn còn cảm thấy sợ hãi. Đặc biệt là tên khốn đó còn đổ nửa chai rượu mạnh lên đầu, cô vẫn còn nhớ rất rõ. Quân tử báo thù, mười năm cũng không muộn. Nếu như sau này mình thực sự đổi đời, nhất định phải báo thù gấp bội.

- Được rồi! Người bên trong là khách quý của cô.

Lão Thất quay đầu nhìn Chu Tĩnh Hàm, âm thanh có chút cảm khái. Kim Ngọc Thiên Đường có quy định. Nhưng đối với người này, Kim Ngọc Thiên Đường cũng có thể phá lệ vì hắn.

- Tôi biết.

Chu Tĩnh Hàm cắn môi, trong lòng nghĩ Kim Ngọc Thiên Đường vốn do Phong thiếu định đoạt. Nhưng cho dù là Phong thiếu, nếu như muốn bỏ năm trăm vạn ra để mà ăn thịt mình, thì mình thà chết còn hơn.

- Đây là cái mà hắn muốn.

Lão Thất cầm bao thuốc lá đặt vào bàn tay Chu Tĩnh Hàm rồi xoay người rời đi.

Chu Tĩnh Hàm gật đầu, xoay người gõ cửa. Đợi một lúc, không nghe thấy gì, liền mở cửa đi vào. Căn phòng rất xa hoa nhưng diện tích cũng không lớn, khoảng chừng bốn mươi mét vuông. Không có người, nhưng trong phòng vệ sinh lại có tiếng nước chảy ào ào.

Chu Tĩnh Hàm lắng nghe, rồi đặt bao thuốc lá xuống. Chỉ có điều, khi nhìn bao thuốc, Chu Tĩnh Hàm hơi nhú mày. Cái bao thuốc này, hình như cô có chút ấn tượng, nhưng không nhớ là đã gặp ở đâu.

Cuối cùng thì Lâm Bắc Phàm cũng tắm rửa xong, mặc mỗi chiếc quần lót, mở cửa phòng tắm.

- Aaaa.....

Chu Tĩnh Hàm thấy Lâm Bắc Phàm mặc mỗi chiếc quần lót liền hét lên, đưa tay bưng mắt.

- Aaaa... L

âm Bắc Phàm cũng hét lên rồi ngồi xổm xuống. Nhưng lúc sau, nghĩ mình là đàn ông, hắn thản nhiên đứng dậy, bước ra nói:

- Thế nào lại là cô? Cô là người tốt nhất của Kim Ngọc Thiên Đường ư?

Nghe thấy âm thanh chói tai, Chu Tĩnh Hàm hé mắt. Khi thấy rõ người trước mặt là Lâm Bắc Phàm, cô liền nổi giận.

- Chẳng phải anh bảo tôi tới hay sao? Đã gái điếm thì cần gì phải lập đền thờ. Anh có bị bệnh hay không?

Lúc này, cô cũng chẳng còn gì thẹn thùng, trừng mắt với Lâm Bắc Phàm. Bởi vì, cô không bao giờ coi Lâm Bắc Phàm là người, nói gì tới một thằng đàn ông...

162. Chương 162: Massage Kiểu Âu

Chu Tĩnh Hàm hiểu lầm Lâm Bắc Phàm. Hắn cũng chẳng chỉ đích danh nói rằng muốn Chu Tĩnh Hàm tới đây phục vụ. Hắn chỉ muốn tìm một cô gái tốt nhất Kim Ngọc Thiên Đường này mà thôi. Mà Chu Tĩnh Hàm đúng là cô gái tốt nhất trong đầu Phong thiếu nên mới gọi tới đây.

- Cô bảo ai là gái điếm? Cùng lắm thì cũng chỉ coi anh như khách đi chơi gái. Nhưng cô yên tâm, khu đèn đỏ thì chỉ năm mươi đồng một lần. Có bao nhiêu gái như vậy, tôi có muốn chơi cũng chẳng đi tìm cô.

Lâm Bắc Phàm hậm hực nhìn, đánh giá Chu Tĩnh Hàm một lượt rồi bới móc:

- Nhìn cô xem. Cái loại thiếu ăn, phát dục không đầy đủ. Ngực không được nửa cân thịt, lại còn độn thêm cho nó đầy ra à?

Chu Tĩnh Hàm đỏ mặt. Mặc dù là cô gái tài ba của Bắc Đại, nhưng không có khả năng mắng chửi. Mà những lời thô tục thì Chu Tĩnh Hàm nói chẳng nên lời. Nhưng cái thể loại mắng chửi này, Lâm Bắc Phàm chẳng hề ngại. Suy nghĩ một chút, Chu Tĩnh Hàm quyết định né tránh, quay đầu sang một bên, ương bướng nói:

- Nếu Lâm tiên sinh không định tìm tôi, vậy thì tôi cáo từ.

- Định chạy sao? Không dễ vậy đâu. Hắc hắc hắc....

Lâm Bắc Phàm cười một cách bỉ ổi.

- Anh muốn làm gì?

Chu Tĩnh Hàm quay đầu, cảnh giác nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Đây là Kim Ngọc Thiên Đường, không được làm càn.

- Anh sẽ không làm càn mà cũng chẳng thích làm càn. Anh biết phí để gọi em là hai ngàn đồng. Lần này Chu tiểu thư sẽ không nghi ngờ anh không bỏ ra được hai ngàn đồng chứ? Nếu không có gì khác thì cô phải ở lại đây phục vụ tôi.

- Tôi không thể làm cho Lâm tiên sinh thỏa mãn. Nhưng trong Kim Ngọc Thiên Đường còn có rất nhiều người phục vụ. Có một số cô còn có thể chiều anh theo kiểu đặc biệt. Nếu như Lâm tiên sinh muốn, tôi sẽ giới thiệu cho anh một, hai người.

- Tôi không phải là con bò mà cò nào cũng nhai. Cái loại son phấn bình thường, tôi chẳng thèm quan tâm. Tôi cũng không phải cái loại chỉ biết quỳ gối mà thực như mấy con vật.

Lâm Bắc Phàm chỉ Chu Tĩnh Hàm, sau đó chỉ vào thằng bé của mình:

- Cô xem. Nó có cứng không?

Không biết tại sao, Chu Tĩnh Hàm liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó đỏ mặt, cắn răng nói:

- Không.

- Được rồi! Cô cũng là con gái. Mặc dù không phải là mỹ nữ, nhưng cô cũng có vóc dáng cơ bản. Nếu như tôi là người chỉ biết đòi hỏi như mấy con vật thì chắc chắn không thể không cứng được. Điều này, cô chỉ có thể hiểu là tôi không để cô trong mắt.

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút rồi ngồi xuống giường nói tiếp:

- Hoặc là, thằng bé của tôi không thèm để cô trong mắt.

- Khốn nạn.

Chu Tĩnh Hàm tức giận. Ít nhiều, cô cũng phải giữ chút danh dự của mình.

- Cảm ơn.

Lâm Bắc Phàm rút một điếu Marlboro, sau khi châm xong liền rít một hơi.

Chu Tĩnh Hàm không còn gì để nói. Lúc này, cô chợt nghĩ tới người bạn trên mạng “Ca chỉ là một truyền thuyết”. Chu Tĩnh Hàm vẫn còn nhớ rõ, người đó đã nói cho dù là ai coi thường mình thì chỉ trong vòng ba giờ, hẳn nhất định sẽ giúp mình xả giận. Có thật không? Chu Tĩnh Hàm chưa từng nghi ngờ người bạn của mình. Nhưng Chu Tĩnh Hàm cũng phải thừa nhận, người bạn internet của mình không thể dấu lại tên lưu manh trước mặt. Bởi vì hai người không phải là một loại người. Ca chỉ là một truyền thuyết có lời ăn tiếng nói tao nhã, có chút hài hước, rất hiểu ý người. Đó là tuýp người học văn phong phú. Còn cái tên khốn nạn này, ăn nói thô lỗ, không biết liêm sỉ, làm cái loại thích làm ác. Đáng sợ nữa là hẳn lại còn cao hơn cả Phong thiếu của Nam Thành. Thử hỏi ở Nam Thành, còn người nào có thể làm gì được hắn?

- Gọi cô tới đây phục vụ không phải để sỉ nhục nhau. Cô không biết tối hôm nay tôi mệt mỗi thế nào đâu. Bây giờ, xoa bóp cho tôi. Đừng có định báo thù. Nếu như cô bóp không được, tôi sẽ gọi bà chị các cô tới trách cứ cô đấy.

Chu Tĩnh Hàm tức giận nhìn Lâm Bắc Phàm đang nằm tênh hênh trên giường. Vốn định nói mặc kệ, nhưng Chu Tĩnh Hàm chợt nhớ tới lần đầu tiên tên lưu manh làm nhục mình. Chỉ cần tên khốn này yêu cầu hợp lý, chỉ cần tên khốn không chạm tới điểm kiêng kỵ của mình thì mình cứ ôn hòa, phục vụ cho hắn. Đàn ông tới nơi này để vui vẻ. Mình tới đây là vì tiền. Không cần phải giữ thể diện làm gì.

Suy nghĩ một chút, Chu Tĩnh Hàm chẳng do dự nữa, xoay người vào phòng vệ sinh bưng một chậu nước. Chỉ có điều khi cô đặt chậu nước xuống, cái váy quá ngắn liền co lên để lộ cái mông căng tròn và cái quần lót màu trắng, khiến cho người ta chỉ muốn phạm tội. Lâm Bắc Phàm thấy vậy liền nuốt một ngụm nước bọt.

Con mẹ nó! Chu Tĩnh Hàm thực sự rất đẹp, cũng rất ưu tú.

- Lâm tiên sinh! Xin nằm nghiêng sang một bên được không. Tôi muốn bắt đầu từ sau lưng.

Chẳng biết có phải đang giả vờ hay không nhưng âm thanh của Chu Tĩnh Hàm rất ngọt.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy may mắn. Vừa rồi, váy của con bé lộ hết ra ngoài khiến cho hắn có chút phản ứng. Nghiêng người cũng đỡ xấu hổ. Đây là lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm được một cô gái xoa bóp. Suy nghĩ một chút, hắn tiện tay kéo cái khăn tắm che giữa thân người.

Hắn cảm thấy trên lưng mát lạnh, như có thứ chất lỏng nào đó rót lên. Sau đó, một đôi tay mềm mại, xoa đều khắp lưng hắn. Sau khi xoa chất lỏng khắp lưng, hai bàn tay êm ái, dụng lực vừa đủ mang tới cảm giác thoải mái khiến cho Lâm Bắc Phàm thích thú hừ một tiếng.

- Tiên sinh! Lực thế này vừa chưa?

Âm thanh của Chu Tĩnh Hàm ngọt mê người.

- Ủ! Được rồi. Cô xoa cái gì lên lưng tôi hả?

Vừa hỏi xong, Lâm Bắc Phàm có chút hối hận. Cảm thấy câu hỏi của mình rất ngu ngốc.

- Đây là dầu. Ngài chưa bao giờ massage theo kiểu Âu?

Chu Tĩnh Hàm vẫn tiếp tục giả vờ.

- Chưa bao giờ.

Lâm Bắc Phàm nói thật. Trong lòng hắn thầm nghĩ con bé này có phải đang coi mình là thằng nông dân hay không?

- Ôi.... Hi hi! Chẳng trách mà Lâm tiên sinh không biết tới dầu xoa bóp. Đây là loại dầu chuyên dùng cho massage kiểu Âu.

Chu Tĩnh Hàm im lặng rồi cố lấy can đảm, nói tiếp:

- Lâm tiên sinh có thể bỏ khăn tắm ra không? Tôi muốn làm phần eo.

Chu Tĩnh Hàm nhẹ nhàng giữ hai bên eo, dịu dàng hỏi Lâm Bắc Phàm một tiếng.

“Không thể được. Trong khăn tắm chỉ có mỗi cái quần lót. Thế thì để con bé nhìn thấy hết à?” Lâm Bắc Phàm hơi do dự.

- Không việc gì đâu tiên sinh. Cách massage kiểu Âu là như vậy. Nếu không dầu xoa bóp không tới được thắt lưng và bên dưới. Chu Tĩnh Hàm thấy Lâm Bắc Phàm làm bộ do dự liền nổi da gà, nhưng không thể không nhẫn nại, cố gắng giải thích.

Lâm Bắc Phàm nghĩ thầm: “Nếu là như thế, mình cũng thử một lần xem sao.” Vì vậy mà hắn nâng người lên, Chu Tĩnh Hàm rút khăn tắm đang quấn quanh người hắn ném sang một bên. “Không được! Làm sao mà cởi cả quần lót của mình?” Động tác tiếp theo của Chu Tĩnh Hàm khiến cho Lâm Bắc Phàm suýt chút nữa thì không nhịn được phải hét lên. Con mẹ nó! Nó muốn làm gì?

- Tiên sinh không phải ngại. Cứ như bình thường là được.

Âm thanh của Chu Tĩnh Hàm dịu dàng nhưng lại có chút mập mờ. Thực ra, Chu Tĩnh Hàm khổ sở hơn Lâm Bắc Phàm rất nhiều. Chỉ có điều cô rất sợ Lâm Bắc Phàm gây khó dễ cho mình.

Lâm Bắc Phàm còn có thể nói gì nữa? Cô đã không ngại thì sao tôi phải ngại? Cũng chỉ để cho cô nhìn một chút thôi mà. Nghĩ thông điểm đó, Lâm Bắc Phàm cũng mặc kệ, uốn người để cho Chu Tĩnh Hàm cởi nốt cái quần lót của mình.

Cái cảm giác mát lạnh lan tới thắt lưng, thấm vào trong người khiến cho hắn lâng lâng khó tả. Đôi bàn tay mềm mại của Chu Tĩnh Hàm xoa bóp nơi thắt lưng của hắn, sau đó từ từ di chuyển. Cuối cùng, chuyện mà Lâm Bắc Phàm lo lắng cũng xảy ra. Hai bàn tay khéo léo của cô ấn vào một vị trí nhạy cảm khiến cho cảm giác tê tê chạy lên tận não của hắn. Lâm Bắc Phàm cắn chặt răng, không cho tiếng rên phát ra khỏi miệng. Lâm Bắc Phàm bị ấn xuống dưới, cảm giác càng lúc càng mạnh, khiến cho bên dưới của hắn căng cứng.

- Có phải cô thường xuyên massage cho khách không?

Ma xui quỷ khiến thế nào khiến cho Lâm Bắc Phàm lại hỏi một câu.

Chu Tĩnh Hàm nghĩ mình chỉ bán nghề không bán thân. Cho dù có bị ép thì cũng phải nhận được năm trăm vạn, làm gì có chuyện massage cho người khác như thế này? Nếu không phải sợ tên khốn cố ý làm khó thì hôm nay đừng hòng có chuyện này. Chỉ có điều, Chu Tĩnh Hàm cũng không nói chuyện đó ra. Im lặng một chút, cô trả lời hời hợt:

- Đó là tất nhiên. Đây vốn là công việc của tôi.

Nghe thấy thế, Lâm Bắc Phàm có chút buồn bực. Một cô gái xinh xắn như vậy, phải dành riêng massage cho mình mới đúng.

- Lâm tiên sinh! Xin hãy quay người lại. Đừng lo lắng. Cứ thả lỏng, thư giãn mà hưởng thụ đi. Âm thanh Chu Tĩnh Hàm có chút mập mờ. Lâm Bắc Phàm cảm giác bờ môi mềm mại của cô chạm vài tai mình, phả hơi vào đó khiến cho hắn thấy ngứa ngứa.

Tới lúc này, hắn cũng biết massage kiểu Âu là như thế nào. Nó cũng không phải chỉ là mấy con chim lợn bình thường xoa đẩy mỡ lên người, mà còn phải do một cô gái xoa bóp. Thằng bé của Lâm Bắc Phàm đã cảm thấy sung sướng từ lâu lắm rồi, làm sao mà trở mình lại được. Nói thực ra, Lâm Bắc Phàm cũng là một người đàn ông thực sự.

Thấy Lâm Bắc Phàm nhăn nhó, Chu Tĩnh Hàm nẩy ra ác ý trong lòng. Tên lưu manh này lại còn giả vờ đòi thanh cao nữa à? Suy nghĩ một chút, Chu Tĩnh Hàm nói: - Lâm tiên sinh! Chỉ là xoa bóp mà thôi. Đừng có cứng người lên như vậy.

- Được rồi. Hay là thôi không cần massage nữa.

Thực ra Lâm Bắc Phàm có chút mâu thuẫn. Hắn vẫn muốn hưởng thụ một chút, nhưng vừa nghĩ tới việc Chu Tĩnh Hàm cũng bóp cả thằng bé của mấy người khác, Lâm Bắc Phàm lại cảm thấy khó chịu.

“À! Tên lưu manh này nếu muốn chiếm tiện nghi chắc chắn sẽ không bỏ qua chính mình. Chẳng lẽ hắn thực sự là một...?” Chu Tĩnh Hàm cảm giác có chút khó tin. Cô đột nhiên cảm thấy mình tìm được cơ hội đánh bại Lâm Bắc Phàm.

- Lâm tiên sinh! Chẳng lẽ ngài không có hứng thú với tôi? Làm sao lại từ chối tôi massage?

Giọng nói của Chu Tĩnh Hàm rất bình tĩnh.

- Việc tôi có hứng thú với cô thì có liên quan gì tới việc từ chối tôi massage?

- Tất nhiên là không có vấn đề gì. Chỉ có điều, massage kiểu Âu thoải mái nhất chính là xoa bóp ở phía trước. Tại sao Lâm tiên sinh không hưởng thụ một chút? Massage làm cho cơ thể thư giãn. Nếu Lâm tiên sinh mà không thử, ngài sẽ cảm giác tiếc nuối.

Chu Tinh Hàm đã coi Lâm Bắc Phàm như một thằng nhút nhát nên mới cố ý chọc giận hắn, làm nhục Lâm Bắc Phàm một lần. Đúng vậy, tiểu Lâm ca quả thực đang ngại, nhưng Chu Tinh Hàm đúng là coi thường độ dày da mặt của hắn.

Thấy Chu Tinh Hàm gây sự, Lâm Bắc Phàm làm sao mà không đoán ra được ý nghĩ của Chu Tinh Hàm? Hắn xoay người nằm ngửa ra giường. Khiến cho Chu Tinh Hàm thấy rõ, thằng bé của hắn đã đứng thẳng lên từ lúc nào.

- Aaaa...!

Chu Tinh Hàm lại hét lên lần nữa, cúi đầu ngồi xổm xuống đất, không dám ngẩng đầu lên.

163. Chương 163:

“Thì ra, Chu Tinh Hàm mới là người nhút nhát. Nghĩ lại thì một người nổi tiếng, tài ba ở Bắc Đại, người khác muốn chiếm lấy còn không được thì làm sao có thể xoa dầu cho người khác? Chắc chắn là do cô ta không dám đắc tội với mình cho nên mới muốn hù dọa mình. Nhưng khi bị thật mới lộ ra. Hắc hắc hắc...”

- Nói thật chứ so da mặt dày với tôi à? Cô còn non lắm.

Lâm Bắc Phàm rút một điếu thuốc lá, sau khi châm lửa liền rít một hơi rồi nói:

- Được rồi! Tôi quay người đi rồi. Nếu như cần phải làm đủ các bước thì tôi lại bắt đầu hưởng thụ đây.

Chu Tinh Hàm ngồi xổm, không dám ngẩng đầu. Trong lòng nàng đang chửi cha chửi mẹ Lâm Bắc Phàm. Cô thầm nghĩ nếu người bạn trên mạng của mình có năng lực thực thì nhất định phải gọi hắn dậy cho Lâm Bắc Phàm một chút.

- Vừa rồi nói to lắm cơ mà? Lại còn dám mạnh miệng trước mặt anh?

Mặc dù tiểu Lâm ca là một người hèn hạ vô sỉ, nhưng hắn cũng không phải là một kẻ đê tiện. Trong suy nghĩ của Lâm Bắc Phàm thì hèn hạ vô sỉ chính là thủ đoạn còn đê tiện đó chính là nhân cách. Thấy Chu Tinh Hàm run rẩy, Lâm Bắc Phàm biết cô ta sợ thực sự. Hắn lấy khăn tắm quấn lên người, nói một cách bình thường:

- Được rồi! Tôi đã nói không để ý tới cô là không để ý. Nói thực, lúc cô xoa bóp cho tôi, tôi còn nghĩ tới là đang trong phim đấy. Cô đứng lên đi, nói chuyện với tôi.

Chu Tinh Hàm không biết thật giả như thế nào cũng không dám trái lời Lâm Bắc Phàm. Do dự một chút, cô từ từ đứng dậy, quay đầu sang một bên. Liếc qua, thấy Lâm Bắc Phàm đã quấn khăn tắm, cô mới thở phào một hơi.

- Tại sao lại đưa ra một cái giá năm triệu?

Lâm Bắc Phàm hút hơi thuốc, cười cười nhìn Chu Tinh Hàm.

- Bởi vì tôi rất cần năm triệu.

Câu trả lời trực tiếp, với lý do không thể tốt hơn.

- Ngồi đi. Cho dù là ai, chỉ cần bỏ ra năm triệu là có thể mua cô cả đời?

- Anh muốn nghe nói thực hay nói giả?

Chu Tinh Hàm hít một hơi thật sâu, rồi ngồi xuống ghế salon.

Lâm Bắc Phàm hơi nhú mày, khẽ cười nói:

- Tôi không thích nghe nói thừa.

- Trước khi biết anh, cho dù là ai chịu bỏ ra năm triệu tôi cũng có thể theo hắn một năm. Nếu như hắn muốn, tôi có thể theo hắn cả đời. Nhưng từ sau khi anh xuống hiện thì lại không được. Cho dù anh có bỏ năm triệu, tôi cũng không ở với anh một đêm.

- Chẳng lẽ nhìn tôi khó coi vậy hay sao?

Tiểu Lâm như có chút đau đớn, nói:

- Ít nhất thì tôi so với mấy lão bảy, tám mươi vẫn còn mạnh hơn chứ?

- Bề ngoài của anh so với nhiều người còn mạnh mẽ hơn nhiều.

- Vậy thì là vấn đề nhân phẩm hay sao?

Lâm Bắc Phàm suy nghĩ một chút, quay đầu nhìn Chu Tĩnh Hàm:

- Chẳng lẽ cô nghĩ nhân phẩm của tôi rất xấu?

- Không! Nhân phẩm của anh không phải kém mà là quá tồi.

Chu Tĩnh Hàm trở lại bình thường, nét mặt có chút lạnh lùng.

- Tôi phải bỏ ra bao nhiêu tiền mới có thể mua cô? Mười triệu?

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng có ý định mua Chu Tĩnh Hàm chỉ có điều lời nói của Chu Tĩnh Hàm làm cho hắn bị tổn thương, khơi dậy sự háo thắng trong lòng hắn.

- Trong mắt tôi, năm triệu hay mười triệu cũng chẳng có gì khác nhau. Bởi vì tôi chỉ cần năm triệu. Chu Tĩnh Hàm nói như vậy, như chỉ cần người có suy nghĩ một chút là biết cho dù Lâm Bắc Phàm có bỏ ra bao nhiêu tiền, cô cũng không chấp nhận.

- Thực ra năm triệu đồng là một cái giá thái quá. Cô ở Kim Ngọc Thiên Đường lâu như vậy có thấy người nào hỏi không? Đừng nói là năm triệu, cho dù năm đồng tôi cũng chẳng mua cô.

Lâm Bắc Phàm hút hơi thuốc rồi nói tiếp:

- Lời nói vừa rồi của cô đã làm tổn thương lòng tự trọng của tôi. Cô có tin không? Chỉ cần tôi nói một câu, Nam Thành không có một người nào muốn có cô? Đợi thêm vài năm nữa, chỉ sợ cô một đồng cũng không đáng. Hơn nữa, cô cần gấp năm triệu như vậy, chuyện này để lâu chắc không tốt chứ hả?

Lời nói đó đã đâm vào sống lưng Chu Tĩnh Hàm. Sở dĩ cô chấp nhận bán thân là vì cuộc sống quá éo le.

Thuở nhỏ, nhà Chu Tĩnh Hàm rất nghèo, cha mẹ lúc nào cũng phải bán mặt cho đất, bán lưng cho trời để kiếm sống. Đừng tưởng nông dân là có một cuộc sống nhàn nhã, thực ra nông dân còn khổ hơn những người khác rất nhiều. Chu Tĩnh Hàm cố gắng học tập, cố gắng đọc sách, cuối cùng đạt kết quả loại ưu mà vào Bắc Đại, không để cho cha mẹ thất vọng. Thậm chí sau đó, cô còn không để cho cha mẹ phải lo chuyện học phí cho mình.

Cuộc sống mặc dù khó khăn nhưng vẫn còn có hy vọng phía trước. Chu Tĩnh Hàm hy vọng sau khi mình tốt nghiệp có thể báo đáp cha mẹ. Đáng tiếc, căn nhà nát làm sao có thể chịu nổi mưa dầm? Thuyền thủng còn gặp phải gió dữ. Vào năm thứ hai đại học, cha của Chu Tĩnh Hàm mắc bệnh lao quá nặng nên đã nhắm mắt. Mẹ Chu Tĩnh Hàm vẫn cam chịu như trước, nhưng có ai ngờ được, năm thứ ba đại học, mẹ của cô lại phát hiện mắc bệnh máu trắng. Tin tức này đối với Chu Tĩnh Hàm mà nói chẳng khác gì sét đánh.

Chẳng hề do dự, Chu Tĩnh Hàm tạm nghỉ, vào Kim Ngọc Thiên Đường làm công, hơn nữa còn đưa ra cái giá năm triệu. Bây giờ, cô chẳng cần cái gì, điều duy nhất mà cô muốn chính là để mẹ có thể sống sót. Con muốn báo hiếu mà cha mẹ không còn. Nỗi đau như thế, Chu Tĩnh Hàm không chịu nổi.

Bây giờ, mẹ của cô đang ở bệnh viện nhân dân Nam Thành. Mỗi ngày Chu Tĩnh Hàm đều làm công kiếm tiền, đủ duy trì chi tiêu mỗi ngày của hai mẹ con. Thậm chí cần phải lọc máu, Chu Tĩnh Hàm phải ký nợ bệnh viện. Bây giờ, Chu Tĩnh Hàm thực sự đã nợ bệnh viện vài vạn. Nếu không mang tiền đến, người ta sẽ cho mẹ của cô ra ngoài. Chu Tĩnh Hàm thở dài, quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, cười lạnh nói:

- Bất nạt người yếu đối với anh là chuyện vui vẻ đúng không?

- Không hề! Nhưng người nào bỏ ra năm triệu cũng có thể mua cô, còn tôi thì lại không được. Điều này khiến cho tôi cảm thấy không công bằng.

- Bây giờ anh bỏ ra năm triệu, tôi chính là của anh.

Chu Tĩnh Hàm cắn răng. Lời nói như từ trong băng mà ra.

- Không được. Tôi đã nói vừa rồi cô mới làm tổn thương lòng tự trọng của tôi. Nhưng tôi cũng đã nói, cho dù là năm đồng, tôi cũng không mua cô.

Lâm Bắc Phàm nhếch mép, cười một cách bí hiểm, nói tiếp:

- Nhưng tôi có thể cho cô mượn năm triệu.

- Đừng có... Anh vừa nói cái gì?

Chu Tĩnh Hàm quay đầu, kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Tôi nói tôi có thể cho cô mượn năm triệu. Đây là của tôi cho cô mượn. Nhưng cái này cần phải trả lại.

- Anh...

Cơ bản Chu Tĩnh Hàm không thể tin được, giống như có một miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Cô tự hỏi bản thân không phải là người ngây thơ, khờ khạo. Suy nghĩ một chút, Chu Tĩnh Hàm cười cười, nói:

- Ý tốt của anh tôi cảm ơn. Nhưng không cần.

- Cô xác định chứ?

Lâm Bắc Phàm nheo mắt, yên lặng nhìn Chu Tĩnh Hàm.

Khoảng khắc tiếp xúc với ánh mắt của Lâm Bắc Phàm, Chu Tĩnh Hàm thực sự muốn thay đổi lời nói. Nhưng không biết tại sao cô chợt có trực giác rất mạnh, nếu như mình chịu nhún, tên lưu manh này thực sự cho mình mượn năm triệu. Chỉ có điều, Chu Tĩnh Hàm không chịu khuất phục.

- Tôi hoàn toàn xác định. Còn có vấn đề gì không?

Chu Tĩnh Hàm ưỡn ngực, hãnh diện nhìn Lâm Bắc Phàm.

- Được rồi! Cô có thể đi.

Lâm Bắc Phàm gậy tàn thuốc, tiện tay mở TV.

Sau khi Chu Tĩnh Hàm đi khỏi, tinh thần của Lâm Bắc Phàm rất bình tĩnh. Chuyện nhỏ như vậy có thể ảnh hưởng được tới tâm lý của hắn được hay sao? Tất nhiên là không. Phải biết rằng, khi Lâm Bắc Phàm một xéng đập chết thị trưởng Tổng Kiến Quốc, hắn vẫn thản nhiên.

Ngủ thẳng một giấc tới tận ba giờ chiều, Lâm Bắc Phàm mới thức giấc, ngáp một cái. Hắn xỏ chân vào dép, bước ra cửa phòng.

“Bịch!”

Không ngoài dự đoán của Lâm Bắc Phàm, lão Thất mở cửa bước vào, gật đầu với hắn, nói:

- Lâm tiên sinh! Ngài đã dậy? Sau khi rửa mặt xong, tôi dẫn ngài xuống lầu. Đường tiên sinh đang ở trong phòng dưới lầu đợi ngài.

“Đường Thiết Sơn tới? Ừm! Chắc hẳn là vì chuyện tối hôm qua. Cũng không biết chuyện đó giờ diễn biến thế nào rồi?”

Sau khi rửa mặt xong, Lâm Bắc Phàm theo lão Thất xuống một căn phòng nhỏ ở lầu ba. Trong phòng chỉ có một mình Đường Thiết Sơn. Trên mặt bàn bày la liệt các món ngon có lẽ là chuẩn bị cơm trưa cho Lâm Bắc Phàm nhưng hắn dậy quá muộn.

- Tiểu Lâm! Tinh thần, nét mặt nhìn tốt đấy.

Đường Thiết Sơn cười sang sảng, tâm tình rất tốt.

- Đường tiên sinh! Chuyện ngày hôm làm liên lụy đến ông.

Lâm Bắc Phàm nói xong rồi ngồi xuống ăn rất tự nhiên. Quả thực, hẳn cảm thấy đói bụng.

- Chậc!

Đường Thiết Sơn hơi nhú mào, nói:

- Cậu vừa xưng hô với tôi thế nào? Trong điện thoại, chẳng phải tôi đã nói rõ với cậu, cho dù cậu có thể rời khỏi khách sạn Crown Plaza hay không thì Đường Thiết Sơn cũng không hối hận nhận cậu làm con rể. Tôi cũng đã nói, chỉ cần cậu có thể qua được chuyện ngày hôm qua thì cậu chính là người hùng. Tiểu Lâm! Bây giờ tôi đã già. Thiên hạ lúc này là của những người trẻ tuổi như các cậu. Nếu như cậu thực sự có ý định dựng nên sự nghiệp lớn thì nếu có người cho cậu một điểm tựa để dẫm lên, chắc chắn sẽ lên tới tận trời.

Thực ra Lâm Bắc Phàm cũng không phải là người quá lạm dụng chuyện tình cảm. Nhưng vì tu luyện Long Tu bảo điển hẳn đành phải tìm mấy người con gái. Nghĩ lại, Đường Quả Quả cũng rất tốt. Mặc dù là một cái bình hoa xinh đẹp, nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn không thích bởi vì Đường Quả Quả còn quá non, chưa thể xuống tay. Hơn nữa, Đường Thiết Sơn là một lão hồ ly. Muốn ngồi lên gian sơn của lão thì không nên chờ đợi lão. Lão còn quá khỏe mạnh, ít nhất cũng phải sống thêm ba bốn chục tuổi nữa. Lúc này, Lâm Bắc Phàm còn chưa nắm chắc Đường Thiết Sơn nên không có ý định làm cho lão.

Lâm Bắc Phàm gấp thức ăn, vừa nhai vừa nói:

- Có thể làm con rể của ông, tôi cũng muốn. Nhưng lần này gây ra chuyện lớn, tôi còn sống được bao nhiêu ngày nữa cũng chẳng biết. Cho dù thế nào thì cũng phải chạy trốn đã. Về chuyện khác, chờ danh tiếng có thêm chút nữa.

- Chạy trốn? Chạy đường nào?

Đường Thiết Sơn cười sang sảng, nói:

- Người khác nói Đường Thiết Sơn chỉ là một người ở Nam Thành. Nhưng hôm nay, tôi có thể nói cho cậu, chuyện ngày hôm qua tôi có thể đề xuống.

Đường Thiết Sơn nói như vậy là có nguyên nhân. Chuyện ngày hôm qua, lãnh đạo Nam Thành đều muốn rút lui. Bí thư thành ủy Hoàng Trường Thanh cũng không muốn làm lớn chuyện. Hơn nữa, hai người Tổng Kiến Quốc và Tổng Nhân Hóa đã chết. Chỉ cần trấn an thân nhân bọn họ là có thể giải quyết được. Đường Thiết Sơn và Hoàng Trường Thanh đã trao đổi, chỉ cần Đường Thiết Sơn có thể đối phó với người nhà họ Tống thì mọi người có thể nghĩ biện pháp ngăn chặn chuyện bạo động ở Nam Thành. Tất nhiên, nếu muốn hoàn toàn im đi là điều không thể, chỉ có thể làm theo từng bước. Đơn giản chính là để cho Lâm Bắc Phàm vào trong ngục, sau khi thẩm vấn, làm vài cái kết luận rồi giam giữ mấy ngày, phạt một số tiền lớn là xong...

164. Chương 164: Kiêu Hùng, Trời Đổ Kỵ .

Sau khi nghe Đường Thiết Sơn nói xong, Lâm Bắc Phàm cũng phải bội phục thần thông của lão. Anh hai của Nam Thành quả là danh bất hư truyền. Nhớ lúc trước, Liêu Thiên Cửu ở Nam Thành cũng là người nổi danh, nhưng một khi phải động thực sự thì vẫn còn kém Đường Thiết Sơn một chút. Mà cái tên kia...từ khi bị bại đến giờ, liền biệt tăm biệt tích, chẳng lẽ không chịu nổi tự sát rồi hay sao?

- Tiểu Lâm! Có điều Quả Quả bây giờ vẫn còn nhỏ lại ham mê internet. Muốn để cho nó chấp nhận cậu thì cần phải có thời gian. Khụ! Tôi biết cậu là một cao nhân, cho dù đánh bài, bi a, y thuật, thậm chí là xéng pháp cũng đều đạt tới một mức độ cao ngất ngưỡng. Lại còn chuyện tán gái nữa. Ta nghĩ cậu cũng là con rể tôi, chẳng lẽ sau này định đi tán loạn lên hay sao?

Thực ra, đây cũng là chuyện Lâm Bắc Phàm lo lắng nhất. Đường Thiết Sơn là một nhân vật có thể nói là rất hoành tráng. Nếu như mình thực sự trở thành con rể Đường Thiết Sơn, sau này còn muốn đi lại với người khác, chắc chắn lão sẽ nổi điên. Suy nghĩ một chút, Lâm Bắc Phàm từ từ thu nét mặt tùy ý của mình, trở nên nghiêm nghị. Hẳn nghiêm mặt nói:

Nếu Đường tiên sinh muốn tôi nói thật lòng thì tôi cũng xin nói thật. Thực ra, tôi là một người....rất đoan trang.

- A?

Đường Thiết Sơn kinh hãi. Lão đúng thật là không thể ngờ được Lâm Bắc Phàm lại là một người....đoan trang.

- Biệt nhân tiểu ngã thái phong diên

Ngã tiểu tha nhân khán bất xuyên

Bất kiến Ngũ Lăng hào kiệt mộ

Vô hoa vô tửu sử tác diên.

(Người cười ta kẻ diên hùng

Ta cười người đấy, người chùng hiểu chẳng?

Thấy không hào kiệt Ngũ Lăng

Mộ nào hoa rượu, đất san ruộng cày.)” (1)

Lâm Bắc Phàm ngâm một đoạn thơ rồi thở dài, nói tiếp: - Rất nhiều người đều cho rằng tôi chẳng những phong lưu mà còn đề tiện, nhưng có đúng như vậy không? Nếu như tôi thực sự là người phong lưu thành tính thì với thực lực của tôi, muốn say nằm bụi hoa là chuyện rất dễ.

Đường Thiết Sơn có chút ngạc nhiên, nghi hoặc nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Cậu có phải kẻ đề tiện hay không thì tôi không biết. Nhưng nếu cậu không phong lưu thì tại sao phải phải học Đường Bá Hổ (2) đi tìm hương? Làm một gã bảo vệ ở Kim Sắc Hải Ngạn chỉ để chiếm lấy tình cảm thiếu nữ của Liễu Vi? Gần đây, cậu còn tới tìm tôi cứu mạng Quả Quả cũng là để giúp cho Mộc Tiểu Yêu, đại ca của bang Hồ Điệp. Nghe nói, cậu đòi nửa giang sơn Nam Thành cũng là để làm sinh lễ cho Mộc Tiểu Yêu. Lại còn lúc ở Las Vegas, cậu cũng để ý tới con bé Carole tóc vàng. Cậu còn cho nó về nước nữa.

- Giải thích chính là che giấu. Tôi không muốn giải thích. Nếu như Đường tiên sinh đã không tin nhân phẩm của tôi thì tôi không còn gì để nói nữa.

Tiểu Lâm vừa nói nhưng vẫn không quên gấp thức ăn cho mình.

- Chuyện khác tôi không muốn nói nhiều. Nhưng quan hệ giữa tôi với Liễu Vi và với Carole, trong lòng tôi đều biết. Nhưng có một điều tôi có thể nói cho Đường tiên sinh biết, tôi còn là con rể của Long Thiên Hữu. Tôi là một người đàn ông có trách nhiệm, nên tôi sẽ không mắc lỗi Long Yên Nguyệt. Tuyệt đối không.

- Cháu Long sẽ thích cậu?

Đường Thiết Sơn không tin Long Yên Nguyệt lại thích Lâm Bắc Phàm. Nhưng ngày hôm qua, vì bảo vệ cho Lâm Bắc Phàm, Long Yên Nguyệt đã rất kích động. Đến cuối cùng, tinh thần của cô cũng gần như mất khống chế.

- Cô ấy không thích nhưng cũng chẳng ảnh hưởng gì tới trách nhiệm của tôi đối với cô ấy. Thêm chuyện buổi tối ngày hôm qua, sự hiểu lầm của Tiểu Nguyệt đối với tôi lại sâu thêm. Nhưng tôi không cần.

Lâm Bắc Phàm buông đũa, nét mặt mỉm cười:

- Cho tới bây giờ, tôi cũng không nghĩ rằng trên thế giới này có tình yêu vô tư. Nhưng bây giờ thì tôi tin, bởi vì tôi đã phát hiện ra trên người mình có được điều đó.

Suýt chút nữa thì Đường Thiết Sơn nổi đầy gai ốc. Lão quay đầu, nhìn lão Thất rồi nói:

- Chuyện này ông có tin không?

- Không tin! Đánh chết tôi cũng không tin.

Lão Thất với ánh mắt kiên định, biểu lộ suy nghĩ của mình.

Đường Thiết Sơn cũng không tin. Hồ ly tu luyện ngàn năm mà thành tinh. Mặc dù Đường Thiết Sơn không tu luyện ngàn năm, nhưng cũng đã sớm thành tinh. Dù cho Lâm Bắc Phàm có biểu hiện đơn thuần thế nào, si tình đến đâu thì sự phong lưu thành tính hàng ngày của hắn cũng đã bán đứng hắn. Đường Thiết Sơn ho nhẹ một tiếng, nói một cách quả quyết:

Tôi không tin lời nói vừa rồi của cậu. Tôi cũng tin Long Thiên Hữu không muốn một người con rể như cậu. Cháu Long cũng sẽ không thích cậu. Tôi biết rất rõ tính của nó, ghét ác như cừu. Cho dù trước kia cậu không sai, nhưng tối hôm qua cậu đánh chết cha con Tổng Kiến Quốc trước mặt nó, thì đời này trong mắt nó, cậu là tội phạm.

Lâm Bắc Phàm hơi nhú mày. Hắn đoán một lúc, tự hỏi khi mình gặp Long Yên Nguyệt, lúc đó sẽ như thế nào.

- Lời của Đường Thiết Sơn tôi đã nói cũng như bát trong nước bị đổ, không thể lấy lại được

Đường Thiết Sơn cũng chẳng muốn dông dài với Lâm Bắc Phàm, nói tiếp:

- Tôi biết tiểu Lâm tử là một cao nhân. Nhưng hôm nay, tôi vẫn phải nói một câu. Nếu như lần này, cậu không cần tôi giúp mà vẫn bình an vô sự thì Đường Thiết Sơn hoàn toàn phục người con rể như cậu. Lúc đó, cậu muốn trái ôm phải ấp cũng chẳng sao. Nhưng nếu lần này cậu cần tôi giúp, vậy thì đành hoàng mà làm con rể tôi. Không được ra ngoài mà lừa đảo con gái nhà người ta, có được không?

- Ý của ông là, nếu như lần này tôi không cần ông giúp mà vẫn bình an vô sự thì sau này tôi có thể tán tỉnh thoải mái? Nếu như cần ông hỗ trợ thì tôi không được tán tỉnh. Liễu Vi tôi cũng phải bỏ?

- Có thể hiểu như vậy.

Đường Thiết Sơn gật đầu. Chuyện ở Nam Thành là do lão định đoạt. Cho dù Lâm Bắc Phàm có năng lực, thì ở Nam Thành đánh cờ, Lâm Bắc Phàm không thể hơn được lão.

- Không được!

Lâm Bắc Phàm cự tuyệt. Chuyện này liên quan tới vấn đề nguyên tắc, không thể thương lượng.

- Như vậy thì tùy cậu.

Đường Thiết Sơn đã tính trước. Ông mày không tin khi súng dí lên gáy rồi mà mày còn không chịu khuất phục. Thiết lão đầu cười cười giảo hoạt, nói tiếp:

- Tiểu Lâm! Thời gian sẽ giúp cho cậu có sự lựa chọn sáng suốt. Tôi có thời gian, tôi sẽ chờ cậu. Nếu như cậu lo ngại Long Thiên Hữu gây khó dễ cho cậu, thì bây giờ tôi có thể nói cho cậu, nếu cậu để cho hắn mở ra một con đường, tôi sẽ đấu với hắn. Tôi tin rằng tới lúc đó, Long Thiên Hữu sẽ đồng ý từ hôn.

Mặc dù thực lực của Lâm Bắc Phàm chưa phải là lợi hại, nhưng cho tới lúc này, ngoại trừ ông nội ra, không người nào có thể làm cho hắn khuất phục. Thấy Đường Thiết Sơn nói vậy, Lâm Bắc Phàm cũng chẳng muốn giải thích. Hắn ăn no nê, rồi đứng dậy, cười nói:

- Cảm ơn sự khoan đãi nhiệt tình của Đường tiên sinh. Nếu như không có chuyện gì nữa, tôi xin cáo từ có được không?

Đường Thiết Sơn im lặng một chút rồi gật đầu.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng khách khí. Chỉ cần Đường Thiết Sơn có thể dè chuyện này xuống thì nhất định sẽ có cách giải quyết. Hơn nữa, cho dù mình bị bắt lại thì Long Thiên Hữu cũng sẽ dốc hết sức để cứu mình. Bây giờ, Đường Thiết Sơn cũng sẽ ra tay giúp mình. Trong tâm lý của Đường Thiết Sơn, cho dù mình không phải con rể lão thì cũng là một cây tiền, làm sao có thể bỏ mặc được?

Lâm Bắc Phàm phân tích rất chính xác. Sau khi hắn đi rồi, Đường Thiết Sơn cau mày.

Suy nghĩ một chút, lão cảm giác có nên làm cho Lâm Bắc Phàm rời vào bước đường cùng, chờ tới lúc đó xem sự biểu hiện của hắn thêm một chút nữa. Đường Thiết Sơn móc điện thoại, gọi cho bí thư thành ủy Hoàng Trường Thanh. Khi điện thoại được nối thông, lão liền cười ha hả, nói:

- Bí thư Hoàng! Lần này Lâm Bắc Phàm gây chuyện làm ảnh hưởng tới ông. Tối nay, tôi làm chủ ở Kim Ngọc Thiên Đường, có thể tới đây ngồi không?

- Đường tiên sinh! Tôi đang muốn gọi điện cho ông.

Âm thanh của Hoàng Trường Thanh có chút run sợ:

- Chuyện lần này vượt quá tầm kiểm soát rồi. Chuyện bạo động ngày hôm qua, tỉnh ủy đã tiếp quản. Hơn nữa, chuyện lần này còn do quân đội trực tiếp nhúng tay vào.

- Quân đội? Quân đội trực tiếp nhúng tay vào?

Đường Thiết Sơn cảm thấy kinh hãi. Bất cứ một quốc gia nào thì cơ cấu trâu bò nhất cũng đều là quân đội. Chủ tịch ủy ban quân sự trung ương mới thực sự là tổng thống. Bất cứ thời đại nào cũng đều nhờ súng ống mà có được chính quyền.

- Đường tiên sinh! Thực sự xin lỗi. Bây giờ tôi cũng chỉ là bỏ tất bần qua sông. Còn chuyện Lâm Bắc Phàm như thế nào, tôi thực sự bất lực.

Một khi quân đội nhúng tay vào thì thần tiên cũng bất lực. Chỉ là một việc bạo động nho nhỏ như thế nào lại động tới cả quân đội? Chẳng lẽ đây là số mệnh? Đường Thiết Sơn thở dài, không có tâm tình mời Hoàng Trường Thanh ăn cơm, cúp điện thoại.

- Ông thấy thế nào?

Đường Thiết Sơn quay đầu nhìn lão Thất cười khổ.

Lão Thất trầm mặc một chút rồi nói:

- Sinh không gặp thời. Kiêu hùng bị trời đổ kị.

Sau khi Lâm Bắc Phàm ra khỏi Kim Ngọc Thiên Đường liền đánh xe chạy tới Kim Sắc Hải Ngạn. Hắn vẫn như in câu nói của Liễu Vi để cho Phong thiếu nói lại với mình: “Cho dù anh có làm gì thì cũng không liên quan gì tới cô. Nhưng cô mãi mãi là người con gái của anh. Sản nghiệp Kim Sắc Hải Ngạn mãi mãi là sự hậu thuẫn của anh. Cô ấy vẫn ở Kim Sắc Hải Ngạn.”

Lâm Bắc Phàm cảm giác mình không có lý do gì phải thẹn với Liễu Vi. Nếu như có thể, bản thân nên cố gắng sắm vai một nhân vật nhỏ bé trong lòng Liễu Vi. Một người bảo vệ tự do, bình thường nhưng lại có chút dịu dàng.

Về chuyện tối ngày hôm qua, Liễu Vi thấy nó thoáng qua như một giấc mộng. Cô biết Lâm Bắc Phàm không phải người bình thường. Nhưng cô thực sự không ngờ, một Lâm Bắc Phàm vẫn tự do tự tại ngày hôm qua lại có sự kiêu ngạo ngang ngược như vậy. Chỉ có điều, Liễu Vi chưa từng hối hận.

Liễu Vi có một sự chung thủy không thể nghi ngờ. Nếu đã chọn, cho dù là một chén rượu độc, cô cũng mỉm cười mà uống.

Huống chi, Liễu Vi vẫn tin tưởng Lâm Bắc Phàm. Mà hôm qua Lâm Bắc Phàm làm càn cũng có lý do của hắn. Bây giờ, Liễu Vi cảm thấy lo lắng, cô không biết có thể gặp lại Lâm Bắc Phàm hay không. Cho dù gặp lại, thì tiếp đó có phải chia tay hay không? Chia tay tiếp theo đến khi nào mới có thể gặp lại? Trước đây, cuộc sống của tiểu Lâm đơn giản, an nhàn. Nhưng bây giờ, cuộc sống của hắn là một điều bí ẩn mà Liễu Vi không thể biết được đáp án.... Cũng may, mới qua một ngày, Lâm Bắc Phàm đã trở lại.

- Chủ tịch Liễu! Tôi về rồi đây.

Lâm Bắc Phàm vẫn như trước, sau khi gõ cửa phòng, lười biếng dựa người vào cánh cửa, cười cười nhìn Liễu Vi. Khóe miệng hắn vẫn ngậm điếu Marlboro như trước. Liễu Vi rất kích động, cô muốn ôm chặt lấy Lâm Bắc Phàm mà khóc lớn, nắm lấy niềm hạnh phúc mờ nhạt của mình. Cũng muốn ném tất cả các thứ vào người Lâm Bắc Phàm, sau đó làm cho Lâm Bắc Phàm thành một tên khốn kiếp. Chỉ có điều, suy nghĩ một chút, Liễu Vi mỉm cười, nói:

- Về rồi ư? Đến muộn như thế này, tiền thưởng tháng này của anh không có đâu đấy.

(1). Đào hoa am ca (Đường Dần)

Đào hoa ố lý đào hoa am
Đào hoa am lý đào hoa tiên
Đào hoa tiên nhân chủng đào thụ
Hựu trích đào hoa hoán tửu tiên
Tửu tỉnh chỉ tại hoa tiền toạ
Tửu túy hoàn lai hoa hạ miên
Bán tỉnh bán túy nhật phục nhật
Hoa lạc hoa khai niên phục niên
Đăn nguyện lão tử hoa tửu gian
Bất nguyện cúc cung xa mã tiền
Xa trần mã túc quý giả thú
Tửu trần hoa chi bần giả duyên
Nhược tương phú quý tử bần giả
Nhất tại bình địa nhất tại thiên
Nhược tương bần tiện tử xa mã
Tha đắc khu trì ngã đắc nhân
Biệt nhân tiểu ngã thái phong điền
Ngã tiểu tha nhân khán bất xuyên
Bất kiến Ngũ Lăng hào kiệt mộ
Vô hoa vô tửu sử tác điền.
Lũng đào hoa (Ổ thôn đào có am hoa
Trong am một vị tiên hoa thuở nào
Tiên hoa trồng cội hoa đào
Lại đem hoa hái đổi bầu rượu thơm
Tĩnh cơn ngồi cạnh gốc hương
Say thời nằm dưới cội đơm ngủ vui
Tĩnh say ngày lại qua ngày
Hoa tàn hoa nở năm tày nối năm
Nguyện cùng hoa rượu chết năm
Chẳng mong khom gối trước dầm ngựa xe
Người vui xa mã xênh xê
Kẻ nghèo ta đẩy duyên tề rượu hoa
Bần hàn, phú quý so ra
Trời cao, đất lạnh sánh mà được sao
Ngựa xe tranh với thanh cao

Người thời tắt bật, ta cầu thông dong

Người cười ta kẻ điên khùng

Ta cười người đấy, người chừng hiểu chăng?

Thấy không hào kiệt Ngũ Lăng

Mộ nào hoa rượu, đất san ruộng cày.

(2): Đường Bá Hổ (1470 – 1524) tên thật là Đường Dần, Bá Hổ là tên tự. Cuối đời tín Phật, lấy hiệu là Lục Như Cư Sĩ và Đào Hoa Am Chủ. Ông vốn người ở huyện Ngô, Tô Châu (Giang Tô), xuất thân từ thương gia kinh doanh rượu “thường thường bậc trung”, nổi tiếng tài hoa và tính cách phong lưu, ngạo nghễ, là người đứng đầu nhóm Giang Nam Tứ Đại Tài Tử thời Minh, đặc biệt nổi trội về tranh sơn thủy. Đường Bá Hổ là nhân vật kỳ lạ, để lại rất nhiều truyền thuyết trong dân gian Trung Quốc. Đạo diễn Châu Tinh Trì từng lấy ông làm hình tượng chính xây dựng bộ phim “Đường Bá Hổ điểm Thu Hương”.

Đường Bá Hổ là đệ tử xuất sắc của danh họa Chu Thần. Tranh nhân vật (như các bức: Vương Thục cung kỹ, Thu phong hoàn phiến, Lý Đoan Đoan) và tranh hoa điều (như các bức: Mặc mai, Phong trúc, Câu dục minh xuân, Lâm thủy phù dung, Hạnh hoa) của ông đều rất nổi danh, nhưng thành tựu cao nhất của ông tập trung ở tranh sơn thủy. Những tác phẩm thời trẻ của Đường Bá Hổ hiện chỉ còn đôi ba bức như Động Đình huỳnh mao chữ, Trình thọ đường và Đối trúc. Tranh thời trung niên của ông ảnh hưởng họa phong của Chu Thần khá rõ nét, mà Chu Thần lại ảnh hưởng họa pháp của Lý Đường và Lưu Tùng Niên thời Nam Tống, cho nên tranh của Đường Bá Hổ cũng thuộc họa phái hàn lâm với phong cách hùng kiện, chặt chẽ, tinh tế, đồng thời ông cũng tham cứu bố cục và kỹ xảo bút mực của các đại gia Mã Viễn, Hạ Khuê; dung hợp và quán thông tinh hoa của các danh họa Lý Thành, Phạm Khoan, Quách Hi (thời Bắc Tống) và Hoàng Công Vọng, Vương Mông thời Nguyên, dần dần tạo ra phong cách riêng cho mình.

Song song với việc học tập các danh họa đời trước, Đường Bá Hổ cũng rất chú ý học tập ở tự nhiên. Năm 1500, ông dành hơn chính tháng du sơn nhạo thủy, bắt đầu từ Tô Châu. Các thắng cảnh và danh sơn đại xuyên như : Lư Sơn, Nam Nhạc Hành Sơn, Vũ Di, Nhạn Đãng Sơn, Thiên Đài Sơn, Phổ Đà Sơn, Huỳnh Sơn, Cửu Hoa Sơn; Thung Lũng Hoa Đào, Tây Hồ, Bình Sơn Đường, Vu Hồ, Cửu Giang, Xích Bích, Nhạc Dương Lâu, Động Đình Hồ, Cửu Lý Hồ, Phúc Xuân Giang, Tân An Giang... đều từng in dấu chân Đường Bá Hổ và để lại dấu ấn trong các họa phẩm của ông.

Khi Đường Bá Hổ trở lại Tô Châu sau chuyến lãng du đó, gia đình ông rơi vào cảnh cùng túng, vợ con lại bỏ nhà đi, bản thân ông phải mưu sinh bằng cách bán văn bán tranh và giải sầu bằng những nét đản thanh. Năm 36 tuổi, ông dời đến Thung Lũng Hoa Đào (Đào Hoa Ổ) dựng mái lều tranh bằng tiền bán tranh và tiêu dao ở đó cho đến cuối đời.

Tranh của Đường Bá Hổ có kết cấu chặt chẽ, tạo hình chân thực sinh động, thể núi hùng vĩ, thạch chất cứng cỏi, bút pháp cương kiện, sắc rõ mực đậm với những tác phẩm tiêu biểu: Vương Ngạo xuất sơn, Bái đài thực cảnh, Hành xuân kiều, Quan sơn hành lữ. Cuối đời, họa phong của ông thoát ra khỏi ảnh hưởng của Chu Thần, tự thành nhất gia, giai đoạn này, tác phẩm chủ yếu là tranh sơn thủy, đại biểu là: Sơn lộ tùng phong, Xuân sơn bán lữ, Lạc hà cô lộ, Hư các văn lương, Tây châu thoại cự, U nhân yên toạ, Hạ nhật sơn cư... với bố cục giản, rõ, nét nhỏ như tơ nhưng vẫn không yếu ớt, mang cái đẹp giao hoà giữa cương vừa nhu. Chỉ riêng về vẽ đá, ông đã vận dụng nhiều kỹ thuật đi mực hành bút: đoản khảm, trường thâm, thuận bút, sóc hào, phương chiết, viên chuyển. Các cảnh cỏ cây, nhà cửa, suối khe... đều được sắp xếp bài trí cẩn mật theo thứ tự phù hợp, chặt mà không tắc, nhiều mà không rối, giàu dư vị và ý thơ. Mực và màu tuy dày nhưng đã có sự biến hoá đậm nhạt uyển chuyển.

Sở dĩ tranh sơn thủy của Đường Bá Hổ đạt đến thành tựu thượng đẳng, bút mực tinh diệu cao thâm, một phần vì ông biết học tập, cách tân, sáng tạo và cũng biết giải phá những khuôn khổ của họa phái phương Bắc, họa phái Giang Nam, viện thể Nam Tống và cả trường phái văn nhân sơn thủy họa thời Nguyên. Cống hiến nổi bật của Đường Bá Hổ đối với lịch sử hội họa Trung Quốc là ở chỗ ông đã tổng hợp được những tinh hoa của Nam tông – Bắc phái, dung hoà được Thi tình – Họa ý và đạt được sự giao dung trong mối quan hệ: Thi – Thư – Họa. Phần lớn họa phẩm của ông hiện được trưng bày tại các bảo tàng: Bắc Kinh, Đài Bắc, Thượng Hải, Tứ Xuyên và một số bức hiện được tàng lưu ở Mỹ như bức Hoa Sơn.

Không chỉ họa, mà thơ pháp của Đường Bá Hổ cũng rất được yêu chuộng, đồng thời ông cũng là một đại thi nhân thời Minh, với nhiều tác phẩm như các tập: Thượng ngô thiên cung thư, Bách nhãn ca, Giang Nam tứ quý ca, Đào hoa am ca, Nhất niên ca, Nhân trung ca... Phần lớn tác phẩm của ông là du ký, đề họa, cảm hoài biểu hiện sự cuồng phóng và ngạo ngễ, song ngôn từ giản dị, dễ hiểu.

Bức tranh “Cửu Mỹ Đồ” còn thiếu một mỹ nhân, vì vậy, tài tử Đường Bá Hổ đến Hàng Châu du sơn ngoạn thủy nhằm tìm mỹ nhân. Tình cờ, anh gặp được nha hoàn Thu Hương của Hoa phủ, Bá Hổ không chỉ say mê phong thái thu hút của cô, mà còn ngưỡng mộ “Tư thế vô hiệp” nơi cô nha hoàn này. Bá Hổ quyết định vào Hoa phủ làm gia đình, hóa thân thành thư đồng Hoa An, dùng tài hoa chân tình lay động trái tim Thu Hương.

Nào ngờ, vì nhiều chuyện hiểu lầm, Bá Hổ chẳng những không thể lấy lòng người đẹp, ngược lại chỉ càng khiến Thu Hương căm ghét. Duy chỉ có lão gia Hoa Hồng Sơn là nhìn Bá Hổ bằng cặp mắt khác. Thì ra từ lâu ông đã biết Bá Hổ không phải là người bình thường. Trong triều đình, Ninh Vương âm mưu lật đổ hoàng đế Chính Đức nên y ráp tâm bày kế ép Bá Hổ giúp sức, khiến anh và Hoa phủ chuốc lấy họa sát thân

Quận chúa Chu Đình Ngọc - con gái yêu của Ninh Vương - vì si mê Bá Hổ nên không ngại lấy cái chết uy hiếp cha. Cũng chính lúc này, những si mê tình ái diễn ra trước mắt đã khiến lòng Thu Hương dấy lên cảm giác ghen tuông khó tả...

165. Chương 165: Phòng Làm Việc.

- Có phải định vi phạm thật hay không? Còn không đi làm đi?

Liễu Vi trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, nói một cách giận dữ.

- Vi nhi!

Lâm Bắc Phàm đóng chặt cửa, chậm rãi bước tới trước mặt Liễu Vi, yên lặng nhìn cô, cảm thấy xúc động:

- Em thật tốt.

Liễu Vi liếc Lâm Bắc Phàm một cái rồi đứng dậy, nói:

- Vẫn biết anh là người dịu dàng. Em rót cho anh chén nước.

Vi nhi là một mỹ nữ. Một nữ thần thánh khiết có đôi má lúm đồng tiền, với cặp mắt phượng câu hồn đoạt phách. Chỉ thoáng lơ đãng nhìn thôi mà cũng khiến cho người ta thỏa mãn. Một bộ trang phục trắng muốt phát phơ trong gió điều hòa. Chiếc áo khoác mỏng, có thể thấy thấp thoáng bên trong những đường nét đẹp mê hồn. Mùi hương thơm nhẹ nhàng thu hút ánh mắt của Lâm Bắc Phàm. Nhất là người con gái khi yêu, giống như đoá hoa anh túc nở rộ, có sự cuốn hút chết người. Nói thật, Lâm Bắc Phàm không muốn cho bản thân phải nghĩ, nhưng hắn vẫn không dần được.

Mặc dù có chút vô sỉ, nhưng cũng chẳng còn cách nào. Tối hôm qua ở Kim Ngọc Thiên Đường, Chu Tĩnh Hàm đã làm cho hắn bốc hỏa.

“Quan hệ với người con gái của mình thì cần gì phải chú ý tới thời gian và địa điểm?” Lâm Bắc Phàm nảy ra ý định trong đầu.

Nhìn thân thể mềm mại, cuốn hút của Liễu Vi, Lâm Bắc Phàm liên tục nuốt nước bọt. Thằng bé của hắn như ăn phải sữa tăng trưởng lớn nhanh vùn vụt. Là một thanh niên sung sức, hắn cũng chẳng muốn kìm nén sự hấp dẫn này.

Liễu Vi vừa ngẩng đầu đã thấy Lâm Bắc Phàm đang nhìn chằm chằm vào ngực mình. Theo bản năng, cô cúi đầu xuống, khuôn mặt xinh xắn liền ửng đỏ. Thì ra do vừa ngồi, thân thể hơi lệch khiến cho cổ áo mở rộng, làm lộ khe ngực sâu thẳm thẳm, cùng với bộ ngực trắng mịn màng. Mà Lâm Bắc Phàm lại đang đứng đối diện, nên thấy không còn sót cái gì. Liễu Vi lập tức xấu hổ. Khuôn mặt xinh xắn càng thêm đỏ. Cô đưa tay lên bịt miệng, đứng thẳng dậy, muốn mở miệng mắng.

- Bây giờ là lúc nào mà anh lại muốn làm loạn?

Liễu Vi quả thực cảm giác có chút uất ức. Cái tên Lâm Bắc Phàm chẳng lẽ không biết mình lo lắng cho hắn thế nào hay sao? Vừa mới trở về, chẳng nói được một câu, chỉ nghĩ tới chuyện đó.

Nhưng không thể phủ nhận, Liễu Vi cũng cảm thấy thiếu thốn, bức bối. Dù sao thì cô cũng có nhu cầu. Huống chi, cô thực sự rất yêu Lâm Bắc Phàm.

- Anh...

Lâm Bắc Phàm cười cười, dập đầu thuốc trong tay:

- Anh không có nghĩ linh tinh.

Lúc trước, Liễu Vi nắm chặt cổ áo, che giấu yếu điểm của mình. Nhưng sau khi tới sau bàn làm việc lại thả xuống. Bởi vậy mà bây giờ, cổ áo vẫn mở rộng khiến cho Lâm Bắc Phàm đứng ở gần càng thấy rõ thêm.

Lâm Bắc Phàm chỉ thấy hai bầu ngực căng tròn, bị bó lại sau lớp áo lót. Thực sự, hắn đã nhìn thấy rất nhiều lần, nhưng hắn biết cả đời cũng không bao giờ chán... Một suy nghĩ đen tối, muốn lần nữa xử lý Liễu Vi ngay ở phòng làm việc hiện lên trong đầu.

Cuối cùng không chịu nổi sự hấp dẫn, một tay Lâm Bắc Phàm giả vờ khoác qua vai Liễu Vi. Tay kia của hắn làm như đỡ cô, nhưng thuận thế lại nắm lấy một trái đào.

Không ngờ, Liễu Vi đột nhiên ôm chột lấy Lâm Bắc Phàm khiến cho hắn giật mình, tưởng cô phát hiện ra ý đồ của mình. Bên tai hắn, nghe thấy tiếng Liễu Vi thì thào:

- Bắc Phàm! Anh thay đổi rồi. Em sợ! Em thực sự rất sợ. Em sợ chúng ta gặp lại vì em không biết chừng nào anh phải rời đi. Mỗi lần anh phải đi gần như mang theo cả tâm hồn em, làm cho em mất ngủ hàng đêm.

Lâm Bắc Phàm ngây người, không biết nói gì.

Nhưng sau đó, Liễu Vi chợt cắn mạnh một cái vào vai Lâm Bắc Phàm. Hơn nữa, thân thể của cô cứ giãy liên tục. Bộ ngực mềm mại cứ vô tình chà đạp lên ngực Lâm Bắc Phàm.

Còn gì để nói nữa? Báu vật tuyệt vời thế này, hoàn toàn kích thích Lâm Bắc Phàm. Thấy Liễu Vi động tình, Lâm Bắc Phàm cũng chẳng hề do dự mà phối hợp. Hắn nhanh chóng lột hết tất cả quần áo của Liễu Vi xuống, lôi tấm thân nõn nà bị phủ sau lớp vải ra ngoài. Rồi sau đó, Long Yên Nguyệt ôm Liễu Vi đặt lên bàn làm việc.

Cánh cửa của Liễu Vi đã ướm đầm từ lúc nào. Chất lỏng từ bên trong chảy ra làm ướt cả một mảng rộng....

Thấy ánh mắt của Liễu Vi có chút mong đợi, Lâm Bắc Phàm cũng chẳng hề chần chừ kéo hai chân cô ra mà áp sát vào. Nhất thời, một cảm giác khó tả nhanh chóng lan khắp toàn thân. Liễu Vi không nhịn được phải rên lên một tiếng. Hai tay theo bản năng nắm lấy thắt lưng Lâm Bắc Phàm...

Sự kiện lạ lùng nhất Nam Thành tất nhiên rất ít người dám bàn luận. Nhưng mỗi người dân tự suy nghĩ lại cảm thấy run rẩy. Thị trưởng Tổng Kiến Quốc của Nam Thành cùng với con trai là Tổng Nhân Hóa bị một người dùng xẻng đập chết. Nhưng sau khi xảy ra chuyện đó, Nam Thành vẫn yên tĩnh như vậy. Kể cả bang Hồ Điệp cũng không hề bị một ai động tới.

Bang Hồ Điệp không bị thứ gì động tới. Bởi vì chuyện trước của khách sạn Crown Plaza đã được truyền xôn xao. Mà danh tiếng lớn nhất chính là bang Hồ Điệp. Điều này khiến cho đám thiếu niên có máu giang hồ, ùn ùn kéo vào bang Hồ Điệp. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà số lượng thành viên bang Hồ Điệp đã vượt qua hai ngàn, nhanh chóng đứng vững ở Nam Thành.

Thực ra, Lâm Bắc Phàm có quá nhiều tội. Mà bang Hồ Điệp giúp gây rối cũng làm ảnh hưởng tới trị an. Nhưng chuyện này bị quân đội đè ép xuống nên cho dù là ai cũng chỉ biết quên đi chuyện đã xảy ra ở khách sạn Crown Plaza.

Lâm Bắc Phàm vẫn y như trước, đi làm ở Kim Sắc Hải Ngạn.

Người gặp việc vui, tinh thần sảng khoái. Tổng hội giải trí Hoàng Gia hôm nay chính thức khai trương. Mặc dù, Lâm Bắc Phàm chưa từng đến đó nhưng trong lòng vẫn cảm thấy cao hứng. Bản thân hẳn quả thực không nhìn lầm Trương Kế Bằng. Lúc này, gã có thể làm cho sản nghiệp phát triển tới mức nào thì cứ nhìn vào đó. Dù sao, chuyện đánh giết cũng có Mộc Tiểu Yêu đi làm. Về chuyện kiếm tiền thì giao cho Trương Kế Bằng. Về phần huấn tu luyện Long Tu bảo điển là điều tốt nhất. Mà muốn tu luyện Long Tu bảo điển thì nhất định phải đi tán gái.

Linh hồn Ác long Barbara chẳng biết lúc nào thức tỉnh. Có thể nó cũng đã thức tỉnh rồi. Mà chỉ cần thức tỉnh, chắc chắn nó sẽ đi tìm Đồ Long đao. Lâm Bắc Phàm hơi có chút lo lắng. Bản thân mình trong khoảng thời gian này có phải để lộ quá nhiều không? Sau này cần phải ẩn nhẫn cho thật tốt. Dù sao, kẻ địch ở trong bóng tối, mình ở ngoài sáng, không thể để cho người ta làm bìa ngấm. Lâm Bắc Phàm nằm nghiêng trên ghế trong phòng nhìn chằm chằm vào màn hình TV.

- Đại ca! Em phải nhắc nhở anh một việc.

Tiểu Kim đột nhiên xuất hiện, đứng đối diện với lâm, lo lắng nói.

- Còn nhớ chuyện em nói với anh về Long Tu bảo điển không? Khi anh đạt tới cảnh giới viên mãn của mỗi tầng, nhất định trong nửa tháng phải đột phá. Nếu không, anh chuẩn bị dao mà tự thiên đi.

Quả thực có chuyện như vậy. Lâm Bắc Phàm kinh hãi, vội nói:

- Ý của mày là tao đã đạt tới viên mãn của tầng thứ hai?

- Không chỉ như vậy mà còn được năm ngày rồi. Anh còn thời gian mười ngày. Nếu như trong vòng mười ngày, mà anh không chịu đột phá vậy thì nguy hiểm đấy. Tất nhiên, em cũng đang mong anh đột phá, tiến vào tầng thứ ba của Long Tu bảo điển.

Long Tu bảo điển đúng là tà công. Muốn đột phá phải chinh phục một người phụ nữ, hơn nữa, không chỉ có thể xác mà còn phải cả tinh thần. Còn có mười ngày...mười ngày. Lâm Bắc Phàm bắt người dậy lo lắng xem nên làm thịt người nào.

Trước mắt xem ra người thích mình cũng chỉ còn có Mộc Tiểu Yêu, Carole và người bạn trên mạng “Chiếc thuyền Nô-ê”. Mộc Tiểu Yêu còn nhỏ nên Lâm Bắc Phàm chưa muốn xử lý. Còn về phần cô gái nước Mỹ kia thì cũng được. Nhưng Thiết Đầu đã vô tình vạch trần bản chất của mình trước mặt Carole khiến cho cô ấy cảm thấy khúc mắc với mình, không biết bây giờ thế nào. Ừm! “Chiếc thuyền Nô-ê” kia cũng được. Ít nhất thì mình cũng có tình cảm lưu luyến đối với cô ấy... Bây giờ tới tổng hội giải trí Hoàng gia tìm Carole trước. Nếu như cô ấy không nói gì, vậy thì làm thịt “chiếc thuyền Nô-ê” cũng được. Hắc hắc...

Tới thời gian đánh mặt trượt, Lâm Bắc Phàm chẳng hề do dự xuống lầu. Khi đi ngang qua quán mặt trượt của Từ Đan, hắn vô tình quay đầu sang một bên, chẳng thèm nhìn quán mặt trượt, đi thẳng tới tổng hội giải trí Hoàng gia.

Hôm nay, tổng hội giải trí Hoàng Gia vừa mới khai trương nhưng mô hình do Trương Kế Bằng phục chế hết sức thành công. Hơn nữa, rất nhiều người đều nói tổng hội giải trí Hoàng Gia có bang Hồ Điệp hậu thuẫn. Vì vậy mà một số người ở Nam Thành cũng đành phải tới đây cổ vũ. Nói thật, lúc này, bang Hồ Điệp rất có tiếng ở Nam Thành. Mặc dù, mấy người tàn nhẫn ở đây đều biết đại danh của Lâm Bắc Phàm, nhưng với đa số người mà nói thì cái tên Trương Kế Bằng kia còn nổi danh hơn cả hắn.

Lúc Lâm Bắc Phàm tới gần tổng hội giải trí Hoàng Gia, liền thấy một số người mới.

Trong tổng hội, mấy gã huynh đệ của bang Hồ Điệp nhìn thấy đại ca tới đều giật mình nhưng cũng không dám tới chào hỏi, chỉ có ánh mắt trở nên sáng ngời. Bất cứ người nào biết Lâm Bắc Phàm là đại ca của bang Hồ Điệp cũng đều được lệnh của Mộc Tiểu Yêu, trừ khi có sự ám chỉ của đại ca, nếu không không được để lộ mối quan hệ của đại ca và bang Hồ Điệp.

- Khụ...khụ...khụ.....khụ khụ khụ...

Nơi đại sảnh lầu một có rất nhiều người đi lại. Lâm Bắc Phàm đi vào trong một cái ngách, ho khan vài tiếng định gọi mấy tên huynh đệ của bang Hồ Điệp tới đưa mình đi gặp Trương Kế Bằng.

Mà thiếu chút nữa thì Lâm Bắc Phàm khụ ra máu cũng chẳng có thằng nào tới bắt chuyện. Đám huynh đệ của bang Hồ Điệp chỉ sợ mình giả vờ chưa đủ, không những giả điếc mà còn không thèm nhìn Lâm Bắc Phàm lấy một cái.

“Con mẹ nó! Dám lờ mình đi. Mình có còn là đại ca của bang Hồ Điệp nữa không?” Lâm Bắc Phàm giả vờ không được đành phải lấy điện thoại, gọi cho Trương Kế Bằng. Hắn tức giận nói:

- Kế Bằng! Con bé Carole người Mỹ đang ở phòng nào?

- Ấy da! Đại ca! Cuối cùng thì anh cũng tới. Cô gái Mỹ cùng với con bé Nhật Bản ở một chỗ. Con bé Nhật Bản rất được, rất đáng hoàng. Nhưng cái con bé nước Mỹ thì suốt ngày nhón nhào đòi đi báo cảnh sát cho chúng ta ngồi tù.

Trong điện thoại, Trương Kế Bằng thở ngắn than dài.

166. Chương 166: Phải Cưa Đổ Cô Nàng.

Ấy, cái cô thần bài Nhật Bản Kiyoko Ito kia cũng thua trong tay mình, tự nhận là người hầu của mình. Mà cái người phụ nữ kia cũng thật là người dứt khoát, nói chuyện quả nhiên giữ lời! Chỉ là cô bé Carole kia cũng không dễ xơi đâu, dám yêu dám hận, tính cách như một quả ớt nhỏ vậy. Còn thời gian mười ngày, không biết mình có thể thành công cưa đổ Carole hay không?

Sau khi hỏi rõ nơi ở của Carole vào Kiyoko Ito xong, Lâm Bắc Phàm liền cúp điện thoại, đi thẳng về hướng đó. Bởi vì Tiểu Lâm Ca không để ý lắm về địa vị của mình, trên người chỉ mặc một bộ quần áo thu đông bình thường mùa xám, tuy nhiên rất nhiều người vẫn vội vàng chào hỏi hắn! Phải biết rằng Tổng hội giải trí Hoàng Gia cũng không phải là một địa phương bình thường, cho dù anh có núi vàng núi bạc thì muốn ở trong này tìm một người mà anh có thể khinh nhờn cũng chẳng hề dễ dàng! Tiểu Lâm Ca xuất hiện đã làm thỏa mãn vô cùng trái tim ham hư vinh của người khác!

Dù là khách khứa gì, khi tới tầng sáu của Tổng hội giải trí Hoàng Gia nếu không phải là những người đã từng ở lại cùng với Tiểu Lâm Ca ở cửa khách sạn Crown Plaza, không được mấy huynh đệ Hồ Điệp Bang nhận ra thì nhất định sẽ bị ngăn lại.

Kiyoko Ito làm cao thủ tọa trấn của sòng bạc của Tổng hội giải trí Hoàng Gia, coi như là tâm phúc của Tiểu Lâm Ca. Cho dù không phải là tâm phúc thì nhất định sẽ phát triển thành siêu tâm phúc, nói không chừng có thể trở thành chị dâu thứ bảy thứ tám của Trương Kế Bằng. Cho nên hắn cũng không dám hàm hồ, lập tức sắp xếp cho Kiyoko Ito ở một phòng trên tầng bảy. Còn về Carole, rõ ràng đây là MM mà Tiểu Lâm Ca lừa trở về, đương nhiên Trương Kế Bằng càng không dám sơ sót. Mà hắn lại nghĩ tới tầm quan trọng của những gian phòng trên lầu bảy, vì để tiết kiệm không gian liền cho hai người phụ nữ này ở cùng một phòng.

Tới cửa phòng nơi Kiyoko Ito và Carole ở, Lâm Bắc Phàm do dự một chút rồi gõ cửa.

- Come in!

Bên trong vang lên một câu nói tiếng anh, từ giọng nói có thể đoán ra người nói hẳn là quả ớt nhỏ Carole.

Tiểu Lâm Ca mở cửa đi vào mới phát hiện Carole và Kiyoko Ito đang mặc áo ngủ uể oải nằm ở ghế salon xem TV, hơn nữa nhìn về ngoài cửa hai cô thì có vẻ đang rất thoải mái, rất vui vẻ.

- Lâm tiên sinh.

Kiyoko Ito thấy là Lâm Bắc Phàm tới, vội vàng đứng dậy, cúi đầu chào hắn, giọng nói không kiêu ngạo, không siểm nịnh.

Chuyện Lâm Bắc Phàm khiến Fukawa chạy lôa thể ở nam thành, Kiyoko Ito vẫn ghi hận trong lòng. Có thể nói là về phương diện này cô rất căm ghét Tiểu Lâm Ca! Nhưng trên phương diện thuật đánh bạc thì trong lòng Kiyoko Ito vô cùng kính sợ Tiểu Lâm Ca. Hơn nữa Kiyoko Ito thua tâm phục khẩu phục! Vì cả

hai nguyên nhân này mà Kiyoko Ito đối với Tiểu Lâm Ca có thể nói là không thích không ghét, cư xử lạnh nhạt.

Nhưng Carole không giống như vậy! Mặc dù Carole cũng ngưỡng mộ thuật đánh bạc của Tiểu Lâm Ca nhưng Carole đối với thuật đánh bạc cũng không hứng thú nhiều lắm. Cô chỉ coi trọng Tiểu Lâm Ca chính là hấn trong lúc đánh bạc vẫn thông dong, vẫn tùy ý, lại còn cái vẻ bá đạo nhìn thiên hạ. Mà điều trọng yếu nhất chính là Tiểu Lâm Ca trong lúc đánh bạc vẫn có tinh thần ham học hỏi và học vẫn rất phong phú.

Thấy Tiểu Lâm Ca tới, Carole lập tức mím mím môi, tiến nhanh tới vươn tay túm lấy Tiểu Lâm Ca.

Tiểu Lâm Ca tay mát lạnh lẹ tránh thoát được một kiếp nạn xong vội nói:

- Carole tiểu thư, có chuyện gì từ từ nói, tôi nghĩ là cô nhất định hiểu lầm rồi.

- Tôi hiểu lầm sao? Anh không phải là biết tiếng Đức sao?

Carole tiện tay cầm một quả chuối, tức giận nói:

- Quả chuối tiếng Đức nói thế nào?

Trời ạ! Tiểu Lâm Ca tiếng Anh còn chả ra đâu vào đâu, nói gì đến thứ tiếng Đức chưa từng nghe qua chứ! Nhưng nếu anh cho rằng Tiểu Lâm Ca đầu hàng như vậy thì anh lầm rồi! Chỉ thấy Tiểu Lâm Ca mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh, liền thoáng trả lời:

- Lột da ăn.

- Lột da ăn?

Carole nghi hoặc lặp lại. Bởi vì hấn nói rất nhanh nên nghe ra có vẻ nửa tây nửa tàu.

- Đúng vậy, lột da ăn!

Tiểu Lâm Ca trịnh trọng gật đầu.

- Có vấn đề gì sao?

- Vậy hạt dưa thì sao?

Carole đã hơi tin tin, quay đầu nghi hoặc chỉ chỉ đĩa hạt dưa để trên bàn.

- Lại càng đơn giản nữa, lột xác ăn.

Tiểu Lâm Ca thấy Carole cũng không hiểu tiếng Đức, ưỡn ngực tự tin nói. Cảm giác tự ti lúc mới vào cửa đã sớm biến mất không còn chút nào. Phong thái này đúng là đa mưu túc trí, bác học đa tài, hăng hái vô cùng.

Nếu Lâm Bắc Phàm không có Tiểu Kim hỗ trợ thì Kiyoko Ito sẽ là người đứng đầu trong giới cờ bạc, khả năng quan sát và suy nghĩ của cô đều rất kinh khủng. Tiểu Lâm Ca lúc vào cửa hơi lo lắng, làm sao có thể thoát khỏi cặp mắt của cô chứ? Cô quay đầu nhìn Carole, dùng tiếng Anh nói:

- He deceived you, don not be silly. (Hắn lừa cô đó, đừng có ngốc mà tin hấn).

- Isn't it? He is really a shameless rogue! (Thật sao? Hấn thật sự đúng là một tên lưu manh vô sỉ.)

Carole cảm kích nhìn Kiyoko Ito một cái.

- Yes, although he is a God of Gamblers but he really shameless, you have to be careful! (đúng vậy, mặc dù hấn đúng là một Thần bài nhưng hấn thật sự rất vô sỉ, cô phải cẩn thận đó!)

- Xin không nên ở trên nước chúng tôi mà dùng tiếng Anh, cảm ơn!

Mặt Tiểu Lâm Ca không hề đổi sắc, rất không hữu hảo nói.

Carole tinh nghịch nháy mắt với Kiyoko Ito một cái, sau đó quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm, sầm mặt xuống, lạnh nhạt nói:

- Lâm tiên sinh. Nếu tôi nhớ không nhầm thì anh có một nguyên tắc là anh ở nước ngoài thì nhất định phải nói tiếng Trung! Nhưng nếu anh ở trong nước thì lại rất thích dùng tiếng Anh, tiếng Pháp, thậm chí là tiếng Latinh để trao đổi với khách nước ngoài, lấy đó làm lễ nghi giao tiếp, đúng không?

- Đúng vậy, nhưng đó là nguyên tắc trước đây, nguyên tắc hiện nay của tôi thay đổi rồi.

Tiểu Lâm Ca quay đầu nhìn Carole, rút một điếu thuốc ra châm lửa, rít một hơi rồi nghiêm mặt nói:

- Tôi yêu Trung Quốc, tôi yêu đất nước nơi tôi lớn lên! Tôi cảm thấy dù ở nơi nào thì tôi cũng không nên nói ngoại ngữ, như thế là làm nhục tình yêu sâu đậm của tôi dành cho tổ quốc.

Carole cười lạnh nói:

- Được rồi! Tôi muốn biết lúc nào tôi mới có thể quay trở về nước Anh.

- Xin lỗi, tôi nghe điện thoại cái đã!

Thật ra là chẳng có ai gọi cho Tiểu Lâm Ca mà thằng nhãi này thấy Kiyoko Ito và Carole mặt mày khó chịu, biết hai người phụ nữ này hôm nay liên thủ thì mình chẳng được đẹp mặt. Vì thế hắn muốn tách Carole và Kiyoko Ito ra, sau đó mới có hi vọng đột phá. Móc điện thoại ra, Tiểu Lâm Ca làm bộ nghe máy:

- Gì? Hả...sao lại thế?

Tiểu Lâm Ca giả vờ khiếp sợ, sau một lát đột nhiên giận dữ, xoay người ra đi, vừa đi vừa hung hăng nói:

- Một trăm triệu đô la Mỹ, hắn muốn nuốt là nuốt sao? Các anh em chuẩn bị, mẹ nó chứ. Tôi hôm nay chém chết nó!

- Này ~ ~ ~!

Thấy Tiểu Lâm Ca đi ra cửa, Carole mới nhận ra, vội vàng đuổi theo, nhưng mà làm sao còn tìm được Tiểu Lâm Ca nữa chứ?

Kiyoko Ito yên lặng đứng đó như đang nghĩ gì đó. Nói thật là cô nhìn không thấu người đàn ông phương Đông này! Rõ ràng là có bản lĩnh khiến vạn người kính ngưỡng nhưng lại lựa chọn ẩn dấu. Kỳ thật chỉ cần Lâm Bắc Phàm nguyện ý thì lúc nào cũng có thể cởi sạch Carole. Nhưng người đàn ông này lại chẳng có chút ý tứ muốn mạo phạm tới Carole. Chẳng lẽ đây là người trong truyền thuyết, phong lưu nhưng không hạ lưu ~ ~ ~ không không không! Kiyoko Ito lắc đầu. Lâm Bắc Phàm là một tên vô sỉ, lần đầu tiên gặp mình đã đánh cuộc bắt mình phải cởi cả quần lót.

- Hừ!

Carole thở phào đi vào, nắm lấy quả chuối kia, lột vỏ, hung hăng cắn một cái.

Nếu mà Tiểu Lâm Ca nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ bị dọa cho hai chân run rẩy. Người phụ nữ này dù là về sau có cửa đồ rồi cũng không thể để cô ấy thoải mái cho mình, quá độc ác! Cứ theo thói quen này thì chả phải là hỏng hết bánh kẹo à.

Lột da ăn? Lột da ăn? Carole yên lặng nhìn trái chuối trong mắt, suy nghĩ một chút rồi quay đầu nhìn đĩa hạt dưa trên bàn. Lột xác ăn? Lột xác ăn sao?

- A a a ~ ~ ~ !

Carole vứt bỏ trái chuối trong tay, thét lên chói tai rồi ôm đầu chạy vọt vào trong phòng ngủ ~ ~ ~!

Tầng bảy của Tổng hội giải trí Hoàng Gia, trong một căn phòng có diện tích rộng không dưới sáu mươi mét vuông, một phòng khách, một phòng ngủ, một phòng tắm. Đây là căn phòng Trương Kế Bằng cố ý để dành cho Lâm Bắc Phàm làm nơi nghỉ. Lúc này Tiểu Lâm Ca đang ngồi ủ rũ trong phòng.

- Lão đại, không phải tôi muốn nói anh, nếu trong vòng mười ngày anh muốn cưới được Carole hoặc Kiyoko Ito thực sự là không có khả năng! Trong vòng mười ngày, Kiyoko Ito sẽ không có khả năng thích anh, mà Carole cũng không có khả năng khôi phục lại tình cảm trước đây! Đương nhiên còn có một biện pháp đáng để thử một lần!

Hai chân Tiểu Kim chắp sau đít, nghiêm trang nói:

- Nếu như để Carole thử sự lợi hại của Long Tiên Hương, hắc hắc hắc!

- Dùng Long Tiên Hương có tác dụng sao?

Lâm Bắc Phàm tức giận trừng mắt nhìn Tiểu Kim một cái.

Dùng Long Tiên Hương thì dù là phụ nữ trinh liệt cũng biến thành đàng phụ, lại càng không muốn nói tới người vốn từ đầu đã có cảm tình với anh như Carole!

Con vật nhỏ lên tiếng nói tiếp:

- Lão đại, em còn có một biện pháp kiếm tiền. Hay là mình đăng ký nhãn hiệu Long Tiên Hương của Tiểu Kim đi. Quảng cáo em cũng đã nghĩ ra rồi, Long Tiên Hương của Tiểu Kim, dùng một lát là lên giường....

- Một chút kỹ thuật cũng không có.

Lâm Bắc Phàm không chút do dự cắt lời Tiểu Kim.

Tiểu Kim thề lười nói:

- Em thấy hay là đi tìm Mộc Tiểu Yêu đi. Cái cô bé đi vẫn luôn đợi anh tới tìm cô ấy!

- Chiếc thuyền Nô-ê này cảm thấy có nắm được mấy phần hả?

Lâm Bắc Phàm đột nhiên ngồi thẳng dậy, nhìn con vật nhỏ trước mắt.

- Chiếc thuyền Nô-ê sao? Em sao lại quên mất cô ấy nhỉ?

Tiểu Kim nhìn Lâm Bắc Phàm từ trên xuống dưới một lượt, gật đầu, vênh vao nói:

- Ừ, Chiếc thuyền Nô-ê là một tài nữ của Bắc Đại, tâm hồn đã bị em chinh phục hoàn toàn trên mạng. Trong hiện thực em tin rằng lão đại cũng có thể hoàn hảo đánh đổ Chiếc thuyền Nô-ê!

Lâm Bắc Phàm vuốt vuốt cằm. Quả thật ngay từ đầu Tiểu Kim nói chuyện qua mạng với Chiếc thuyền Nô-ê cũng rất ngon lành. Về sau tới lúc mình tiếp nhận lại càng tóe lửa. Nếu không thì lần trước Chiếc thuyền Nô-ê cũng không yêu cầu được gặp mình !

- Lão đại, việc này không nên chậm trễ. Chỉ có thời gian mười ngày thôi, cần phải cưa được cô nàng!

Tiểu Kim nhảy lên, bay tới trên chiếc máy tính để trên bàn, nói tiếp:

- Lão đại anh mau đến đây đi. Chúng ta bật máy lên một chút. Đi Las Vegas lâu như vậy, tình cảm chắc lại đã hơi nguội lạnh rồi. Hôm nay nhất định phải ngon ngọt vài câu mới được.

Mở máy xong, vào QQ, Tiểu Lâm Ca ngồi xuống xong liền châm một điếu thuốc lá, điều chỉnh tâm tình liền nhắn tin cho Chiếc thuyền Nô-ê:

- Có thể những lời nói sau đây của anh hơi đường đột nhưng rời mạng hơn một tháng khiến anh đã hiểu rõ thế nào là tình yêu! Anh nghĩ là anh rất có thể đã yêu em mất rồi. Anh nói là có thể bởi vì anh cũng chưa biết yêu là gì!

Anh chỉ biết là nếu có một ngày anh trở về cát bụi thì cỏ trên đám cát bụi này cũng vì em mà xanh ngát, hoàng hoa cũng vì em mà tỏa hương; nếu có một ngày anh hóa thành một con suối thì một con cá bơi lội trong đó cũng là vì em mà nhảy múa, tiếng suối reo cũng vì em mà cất tiếng ca.

167. Chương 167: Sức Mạnh Của Tình Yêu Thực Là Vĩ Đại.

Ở Tổng hội giải trí Hoàng Gia Lâm Bắc Phàm chẳng còn hy vọng gì. Dù sao thì cũng chẳng còn trông cậy gì ở Carole nữa. Cũng may mà hắn và Tiểu Kim nhớ tới Chiếc thuyền Nô-ê trên mạng, một người một rồng rời khỏi Tổng hội giải trí Hoàng Gia, khuôn mặt đã hiện đầy vẻ hèn mọn bí ối.

Sau khi trở về Kim Sắc Hải Ngạn đợi tới hết giờ làm, Lâm Bắc Phàm liền đưa Liễu Vi đi về nhà ở tiểu khu Lệ Uyển. Từ sau ngày Lâm Bắc Phàm ở cửa khách sạn Crown Plaza đánh chết thị trưởng Tống Kiến Quốc, Long Yên Nguyệt đã trở về nhà cô ta, hơn nữa cũng không lộ diện trước mặt Lâm Bắc Phàm. Nhưng buổi tối hôm nay Lâm Bắc Phàm dừng xe lại nhìn thấy Long Yên Nguyệt đang đứng chờ dưới lầu.

- Tiểu Nguyệt, em xem đã muộn thế này rồi, có việc gì không gọi điện thoại được sao?

Liễu Vi vội vàng tiến tới kéo tay Long Yên Nguyệt.

- Không sao mà, dù sao thì em cũng không ngủ được.

Long Yên Nguyệt kéo Liễu Vi sang một bên, quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, lạnh lùng nói:

- Chị Vi, hôm nay em có chút chuyện muốn nói với Lâm Bắc Phàm. Chị cứ đi lên nhà trước đi. Mùa đông tới rồi, gió đêm lạnh lắm.

- Các người nói chuyện gì? Không thể vào nhà nói sao?

Liễu Vi kéo tay Long Yên Nguyệt, định lôi lên cầu thang.

- Không được, em hôm nay phải ở nơi này nói chuyện cho rõ ràng với Lâm Bắc Phàm.

- Vậy sao? Vậy cô đứng ở dưới này gọi điện thoại cho tôi, tôi lên nhà nghe.

Lâm Bắc Phàm không chút do dự đi lên lầu. Mùa đông sang rồi, giờ là đã là rạng sáng, có nhà không về lại đứng dưới lầu nói chuyện, đã thế lại không phải là lời hay, Tiểu Lâm Ca tất nhiên là muốn từ chối.

Long Yên Nguyệt sớm đã sớm suy nghĩ kỹ càng, quyết định lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm, không đấu võ mồm với hắn.

Sau khi ba người đi lên lầu, Liễu Vi vội rót cho Long Yên Nguyệt một chén trà nóng, đau lòng nói:

- Nhìn em lạnh cóng rồi kia, có chuyện gì hả?

- Chị Vi, chị về phòng đi. Em muốn nói chuyện riêng với hắn.

Long Yên Nguyệt nhận chén trà xong, đi với ghế salon ngồi xuống.

Long Yên Nguyệt đã quyết định tìm Lâm Bắc Phàm nói chuyện một lần. Mâu thuẫn giữa hai người bọn họ cũng nên giải quyết cho tốt đi! Liễu Vi khẽ thở dài, quay đầu nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, dường như muốn nói: Tiểu Nguyệt tình tính ngang ngạnh, anh nhất định phải nhường nhịn nó đấy.

Thật ra nhìn khuôn mặt đã lạnh tới đỏ bừng của Long Yên Nguyệt, Lâm Bắc Phàm cũng hơi đau lòng. Hắn gật đầu đi tới bên cạnh Long Yên Nguyệt, ngồi xuống, nói:

- Được rồi! Tôi biết là cô tới tìm tôi là vì chuyện bạo động ở khách sạn Crown Plaza .

Long Yên Nguyệt hừ lạnh một tiếng, sầm mặt xuống nói:

- Chuyện khác thì tôi không biết nhưng tôi biết trên thế giới này vẫn có pháp luật! Tà không thể thắng chính! Lúc đầu anh đánh Tống Nhân Hóa thì cũng chỉ coi là tội ấu dâm mà thôi. Nhưng sau đó anh lại dùng xẻng sắt giết chết Tống Nhân Hóa và Tống Kiến Quốc, đây là tội đáng tử hình! Nhưng anh cho tới bây giờ vẫn tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng, khẽ cười:

- Nếu tôi mà không làm như thế thì cô nghĩ là tôi có thể còn sống mà rời khỏi đó sao?

Đúng vậy! Ngày hôm đó cha con nhà Tống Kiến Quốc muốn cái mạng của Lâm Bắc Phàm! Long Yên Nguyệt cúi đầu một chút, trầm giọng nói:

- Quá trình không phải là điều quan trọng, tôi chỉ cần biết kết quả! Kết quả là anh đã giết chết Tống Nhân Hóa cùng Tống Kiến Quốc, nhưng lại không bị pháp luật trừng phạt.

- Có thật không? Thế nếu như hôm đó tôi chết thì sao? Ai tới trừng phạt cha con nhà Tống Kiến Quốc, chỉ bằng vào cô sao?

- Chỉ cần có tôi!

Long Yên Nguyệt ưỡn ngực, không chút yếu thế nhìn Lâm Bắc Phàm, nói như chém đinh chặt sắt:

- Nếu như anh chết rồi, tôi nhất định đòi lại công bằng cho anh! Nếu như đường chính không được thì tôi sẽ dùng đường vòng, dù sao cũng không để anh phải thất vọng.

- Thế là công bằng sao? Tôi chết rồi, dù cha con nhà Tống Kiến Quốc có bị pháp luật trừng phạt hay không, cho dù là chúng có bị xử bắn thì đối với tôi là công bằng sao? Tôi được gì hả? Tôi có thể sống lại sao?

Lâm Bắc Phàm rút một điếu thuốc lá ra hút, rít một hơi dài rồi vênh váo nói:

- Đừng có mà ngây thơ khờ khạo nữa. Tôi mà chết thì cũng chả còn gì!

- Nhưng mà....

- Không có nhưng nhị gì cả! Khi phải đối mặt với sự sống và cái chết, tôi tất nhiên là phải lựa chọn đường sống!

Lâm Bắc Phàm phun một ngụm khói, quay đầu nheo mắt nhìn Long Yên Nguyệt, nói tiếp:

- Đừng cố thuyết phục tôi làm gì, muốn tôi hối lỗi sao? Tôi không làm sai! Nếu như cô cho rằng tôi là một tên tội phạm thì cô có thể bắt tôi đi. Nếu có có quyền lực thậm chí cô có thể xử bắn tôi.

- Anh...anh năm lần bảy lượt coi thường pháp luật, anh cho rằng thế là rất vinh quang sao?

Long Yên Nguyệt quả thực rất tức giận. Mấy ngày nay cô đã suy nghĩ rất nhiều. Kỳ thực từ trước tới giờ cô không cho rằng Lâm Bắc Phàm là một người xấu. Chỉ là trong lòng Long Yên Nguyệt, pháp luật tuyệt đối không được vi phạm! Mà Lâm Bắc Phàm lại mấy lần vi phạm pháp luật. Lần đầu tiên là ở Kim Ngọc Thiên Đường, Lâm Bắc Phàm khiến cho Đường Thiết Sơn giết Địa Chủ; lần thứ hai là Lâm Bắc Phàm triệu tập hơn một trăm thiếu niên, tập luyện trái phép; lần thứ ba người này không ngờ ở trước mặt hơn trăm cảnh sát lại dùng xẻng sắt đập chết thị trưởng nam thành ~ ~.

- Vẫn là câu nói kia thôi: Pháp luật vốn là công chính, nhưng người nắm giữ pháp luật thì chưa chắc!

Lâm Bắc Phàm rít một hơi thuốc, trầm mặc một chút rồi buồn bã nói:

- Mỗi việc tôi làm đều có lý do của tôi, thế cũng là đủ rồi! Nói một cách chủ quan thì tôi chưa bao giờ muốn vi phạm pháp luật!

Long Yên Nguyệt không biết nói gì cho phải, chỉ im lặng.

- Tôi nghĩ chuyện hiện giờ của tôi cô cũng không thể xử lý được rồi phải không? Thật ra tôi cũng rất không yên tâm. Đã nhiều ngày như vậy rồi mà sao cảnh sát còn chưa tới bắt tôi chứ? Tôi chưa bao giờ tin rằng chuyện này chỉ tới thế mà thôi. Vụ bạo động trước cửa khách sạn Crown Plaza sẽ không thể chấm dứt đơn giản như vậy được!

Lâm Bắc Phàm quay đầu nhìn Long Yên Nguyệt, khẽ cười nói:

- Được rồi, cô đứng là một ngôi sao tai họa. Hiện giờ cô gặp tôi cũng không vui vẻ gì, nên về nhà đi thôi! Đợi tới khi cô có năng lực bắt tôi thì tôi nhất định sẽ chấp nhận số phận.

Long Yên Nguyệt cũng hiểu là lúc này không tốt. Ít nhất hiện giờ cô không thích! Thực ra trong lòng cô vẫn mong mỗi được sống những ngày đầu vô mồm với Lâm Bắc Phàm. Thua thì có thể than thở với chị Vi, còn thắng, hắc hắc hắc! Có thể một mình nằm trong phòng cười cả ngày!

Đối với chuyện có năng lực hay không thật ra mình lo lắng sao? Mặc dù bản thân không hy vọng thấy Lâm Bắc Phàm bị xử bắn nhưng không thể để cái tên khốn kiếp này tiếp tục kiêu ngạo ngang ngược được! Hiện giờ mình cần làm là cố gắng để được thăng chức. Đợi tới khi mình vào tới cấp tỉnh rồi thì cái tên lưu manh này còn có thể ngang ngược trước mặt mình sao? Long Yên Nguyệt nhẹ nhàng thở hắt ra một hơi, quyết định không nhắc tới đề tài nặng nề này nữa. Đợi tới khi mình lên tới cấp tỉnh rồi tính vậy!

- Được rồi! Chuyện này tôi không quản được, nhưng mà như anh nói đấy, nếu một ngày nào đó tôi có thể quản được thì tôi nhất định cho anh đẹp mặt!

Long Yên Nguyệt hừ lạnh một tiếng, bản sắc của tiểu ma nữ liền khôi phục một chút.

- Nhưng có hai chuyện tôi phải quản! Thứ nhất là kể chuyện chị Vi rất yêu anh, tôi sẽ không chia ương rẽ thúy nữa. Nhưng sau này anh chỉ có thể đối tốt với một mình chị Vi thôi! Thứ hai là từ nay về sau anh cũng đừng có tới nhà tôi nữa, càng đừng có gọi cha tôi là nhạc phụ đại nhân. Nếu không tôi sẽ không khách khí với anh đâu!

- Khụ! Chuyện thứ nhất là chuyện của tôi và Vi nhi. Chuyện thứ hai là chuyện của tôi và cha cô, chẳng có liên quan gì tới cô cả. Cô hiện giờ nên tính sao có thể lập nhiều thành tích, làm sao để nhanh được thăng chức. Cô muốn trị tội tôi theo pháp luật thì tối thiểu phải ngồi ở vị trí của cha cô!

Lâm Bắc Phàm nói lời này không phải là giả. Thật ra muốn để cho tiểu ma nữ này ngồi vào ghế của Long Thiên Hữu thì có lẽ nam thành sẽ như vén mây mù thấy được trời xanh. Người phụ nữ này ở phương diện chấp pháp quả thật là rất mạnh mẽ ~ ~ ~

- Ha ha! Hai chuyện này mà anh dám vi phạm thì tôi sẽ lại dọn tới đây, hơn nữa còn ngủ cùng giường với chị Vi.

- Tôi không phải là người hay nói đùa. Nếu cô mà tới ngủ cùng Vi nhi thì chúng ta ba người ngủ cùng một giường.

- Chúng ta cứ từ từ mà chờ xem đi!

Long Yên Nguyệt đứng dậy, cười lạnh ba tiếng. Sau khi nói chuyện với Lâm Bắc Phàm xong, tâm trạng cô thoải mái không ít.

Sau khi Long Yên Nguyệt rời đi rồi, Lâm Bắc Phàm cũng không suy nghĩ gì nhiều thêm nữa. Hoặc có thể nói là hần căn bản cũng không thèm để tâm. Hần đang nghĩ tới Chiếc thuyền Nô-ê! Bởi vì buổi tối Lâm Bắc Phàm đã nhắn trên mạng là hẹn gặp cô vào lúc hai giờ sáng, không gặp không về.

Liều Vi bình thường buổi tối tám giờ là về nhà. Nhưng hôm nay vì Lâm Bắc Phàm đi tới Tổng hội giải trí Hoàng Gia nên Liều Vi ở bãi biển Hoàng Kim chờ Lâm Bắc Phàm, về tới nhà đã rạng sáng rồi, còn dám thức nữa sao? Phụ nữ rất sợ già sớm, vội vàng tắm rửa rồi đi ngủ ~ ~ điều này đúng là hợp ý Lâm Bắc Phàm. Hần liền ra phòng khách mở máy tính lên, đăng nhập QQ. Tiểu Kim cũng chui ra, nghiêm trang ngồi trên vai Lâm Bắc Phàm làm tham mưu. Quả nhiên Chiếc thuyền Nô-ê đang online, lại còn nhắn lại cho Lâm Bắc Phàm.

Chiếc thuyền Nô-ê: Chúng ta hiểu rõ nhau như vậy, đã là cực hạn trên internet. Vì thế xin anh đừng vội vàng nói tới chuyện yêu đương có được không?

Tiểu Lâm Ca vừa thấy vậy tự hỏi phải làm sao đây? Nếu như bây giờ mình xin lỗi thì cho dù có được đối phương tha thứ thì địa vị trong lòng đối phương cũng sẽ giảm xuống! Như vậy thì lúc này cần làm chính là mình phải khiến cô ấy công nhận những điều mình nói, khiến cho cô ta không thể đối đáp lại nổi! Thoáng suy tư, Tiểu Lâm Ca múa ngón tay như bay, liên tiếp gõ lên một dòng chữ: Nhưng mà từ khi quen em tới giờ, trái tim anh vốn bình lặng như nước hồ thu giờ đã không còn cách nào như trước được. Ánh mắt em, dáng người em, nụ cười má núm đồng tiền của em khiến anh không sao quên được. Anh đã bị hình ảnh của em hấp dẫn sâu đậm rồi!

Chiếc thuyền Nô-ê: Anh còn chưa gặp em cơ mà!

Anh chỉ là một truyền thuyết: Anh nhìn thấy chính là tâm hồn em, cái hấp dẫn anh chính là tâm hồn của em! Tâm hồn đẹp như vậy thì dù là ở trong thế xác như thế nào cũng khiến lòng anh say đắm. Em có quyền cự tuyệt tình yêu của anh, nhưng em không thể miệt thị tình yêu của anh. Bởi đó là một trái tim chân thành đã bị em mà tổn thương. Trái tim anh tan nát, em thật sự nhẫn tâm sao ~ ~

Chiếc thuyền Nô-ê: Không nói tới chuyện này nữa có được không? Mấy ngày nay em không được vui.

Anh chỉ là một truyền thuyết: Nếu như anh là Trụ Vương còn em là Đất Kỷ, anh nguyện lại một lần nữa đốt phong hỏa đài chọc chọc chư hầu, chỉ vì một nụ cười của mỹ nhân.

Chiếc thuyền Nô-ê: Đốt phong hỏa đài chọc chọc chư hầu sao? Không nói tới chuyện chọc chọc chư hầu làm gì, nếu như em muốn anh vì em làm một việc thì anh có bằng lòng không?

Anh chỉ là một truyền thuyết: Xin đừng có hoài nghi tình yêu của anh, cảm ơn!

Chiếc thuyền Nô-ê: Em không phải là một người con gái vô lễ. Ngược lại em tự nhận thấy mình rất ưu tú. Em nhớ là anh đã từng nói, nếu như ở nam thành có người bắt nạt em, anh có thể trong vòng ba giờ xử lý hắn. Dù là người nào anh cũng có thể xử lý sao?

Chiếc thuyền Nô-ê tuyệt đối là một người phụ nữ tốt. Điểm này thì không thể nghi ngờ. Trực giác của Tiểu Lâm Ca chưa bao giờ sai! Xem ra có người dám bắt nạt cô ấy chẳng? Mẹ kiếp, dám bắt nạt phụ nữ của ông mày! Lập tức Tiểu Lâm Ca vội nói: Đúng vậy, bắt luận là kẻ nào anh cũng có thể xử lý hắn. Lực lượng của tình yêu rất vĩ đại, những lời này rất cũ kỹ vào tục tằn nhưng lại vô cùng chân thật.

168. Chương 168: Sự Trùng Hợp Đáng Sợ.

Chiếc thuyền Nô-ê cuối cùng cũng không nói là muốn Lâm Bắc Phàm xử lý người nào. Nhưng Chiếc thuyền Nô-ê lại hẹn gặp mặt Lâm Bắc Phàm một lần nữa. Thời gian là chín giờ rưỡi sáng, địa điểm thì cũng chính là nơi lần đầu tiên họ hẹn gặp nhau, bên cạnh giả sơn của công viên Nhân Dân.

Lâm Bắc Phàm đã đồng ý với Chiếc thuyền Nô-ê dù đối phương là ai cũng sẽ xử lý hắn! Lời này của Lâm Bắc Phàm cũng không phải là nói láo. Ở nam thành này, chỉ cần không phải trâu bò như Đường Thiết Sơn, Long Thiên Hữu thì Lâm Bắc Phàm vẫn có thể trừng trị. Mà ý của Chiếc thuyền Nô-ê là sau khi gặp mặt Lâm Bắc Phàm rồi sẽ cho hắn biết người đàn ông đã bắt nạt cô.

Chiếc thuyền Nô-ê bảo Lâm Bắc Phàm khi vào công viên Nhân Dân nhớ mang theo cuốn Kiêu hãnh và định kiến bản tiếng Anh của Jane Austin. Nhưng Tiểu Lâm Ca muốn tỏ ra học vấn của mình phong phú tới mức nào, uyển chuyển cự tuyệt Chiếc thuyền Nô-ê mà khiêm nhường nói mình muốn cầm theo cuốn Tội ác và trừng phạt tiếng Nga, nói là hắn gần đây đang đọc cuốn này.

Do nhớ kỹ lần đầu tiên hẹn với Chiếc thuyền Nô-ê ở công viên Nhân Dân chẳng may lại đụng phải Chu Tinh Hàm, cô gái đó thấy mình cầm một cuốn sách mới tính trong tay liền hung hăng mắng mình là, bản thân mình phải bỏ của chạy lấy người vô cùng nhục nhã!

Người ta không phải là thánh hiền, có gì mà không thể bỏ qua chứ? Biết sai mà sửa, thật không còn gì bằng!

Ăn tạm một chút xong, Lâm Bắc Phàm liền lôi ra cuốn Tội ác và trừng phạt đã sắm ở Las Vegas ra. Ừ, bởi vì cuốn sách này đã bị hắn lật qua lật lại khối lần, lại vượt ngàn dặm qua biển nên bề ngoài trông cũng có vẻ cũ cũ, dù sao thì cũng không còn cái vẻ vừa mới ra lò. Nhưng vì cẩn thận, Lâm Bắc Phàm liền đem cuốn Tội ác và trừng phạt hung hăng chà đạp một phen.

Sau khi chuẩn bị đầy đủ xong, Lâm Bắc Phàm liền chui vào phòng ngủ, tiến vào mộng đẹp ~ ~ tạm thời lúc này không thể nói thẳng với Liễu Vi. Để tránh cho Liễu Vi hoài nghi, Lâm Bắc Phàm lúc bảy giờ sáng đã len lén rời khỏi giường, sau khi rửa mặt xong liền mặc ấm áp mà ngồi ở ghế salon ngoài phòng khách chờ Liễu Vi tỉnh lại.

- Cuốn Tội ác và trừng phạt của tác giả Dostoyevsky nổi tiếng về dòng văn chủ nghĩa hiện thực phê phán người Nga. Tội ác và trừng phạt là bộ tiểu thuyết triết lý xã hội trác tuyệt nhất của ông. Tiểu thuyết đã vô cùng thành công trong việc mô tả chế độ nông nô sau cải cách, chủ nghĩa tư bản phát triển và các phương diện cuộc sống ở nước Nga, phản ánh sâu sắc sự nghèo khó và đầy phạm tội trong xã hội cùng triết lý của ông. Đồng thời tiểu thuyết cũng bộc lộ thế giới quan tràn đầy mâu thuẫn của tác giả...

Tiểu Lâm Ca vừa hút thuốc, vừa lảm nhảm chủ đề tư tưởng của cuốn Tội ác và trừng phạt.

Bảy giờ rưỡi, Tiểu Lâm Ca quyết định cởi toàn bộ quần áo trên người, cả người trên dưới không còn gì ngoài bộ đồ lót mùa đông. Tên khốn này lạnh run, nhưng vẫn vọt ngay vào nhà vệ sinh, vẩy ít nước lạnh lên người mình.

Vẩy nước lạnh lên người cho giống như mồ hôi đầm đìa xong, Lâm Bắc Phàm liền lấy khăn lông vắt ngang cổ, sau đó rón rén đi tới cửa phòng ngủ, áp lỗ tai vào cửa nghe động tĩnh bên trong.

Liều Vi làm việc rất có giờ giấc, bảy giờ bốn mươi lăm là rời khỏi giường.

Tiểu Lâm Ca vội vàng chạy ngay ra phòng khách, bò ra mặt đất bắt đầu tập chống đẩy, trong miệng còn lẩm bẩm:

- Chín trăm chín mươi một, chín trăm chín mươi hai... Chín trăm chín mươi lăm, chín trăm chín mươi sáu...

- Bắc Phàm, hôm nay sao dậy sớm vậy?

Tám giờ sáng, Liều Vi đã không thấy Lâm Bắc Phàm trên giường. Cô bé liền cảm thấy buồn bực. Tối qua Lâm Bắc Phàm ngủ khuya, theo lẽ thường thì hẳn là hẳn phải mười rưỡi sáng mới rời khỏi giường mới đúng.

- Cơ thể anh dạo này yếu quá, anh nghĩ là anh cần phải thay đổi thời gian biểu một chút, tăng cường rèn luyện.

Lâm Bắc Phàm dùng chiếc khăn lông trên cổ lau “mồ hôi”.

- Chín mươi chín, một...ngàn!

- Ha ha, đáng lẽ phải biết sớm....

Đột nhiên Liều Vi ngẩn ra, quay đầu kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Anh nói là một ngàn à?

- Đúng vậy, một ngàn mà đã vậy rồi. Trước kia một ngàn rất nhẹ nhàng mà!

Mùa đông mà cởi sạch quần áo trên người, lại vẩy nước lạnh lên, Lâm Bắc Phàm rét gần chết, vừa nói chuyện vừa vội vàng lau khô thân thể, mặc quần áo vào. Sau này không thể chơi trò này nữa, chuẩn bị không tốt không khéo cảm lạnh ấy chứ! Nhưng mà nghĩ tới có thể nhìn thấy mỹ nữ kiêm nhân tài Chiếc thuyền Nô-ê, trong lòng Lâm Bắc Phàm thư thái không ít, cảm giác được nỗ lực vừa rồi rất đáng giá, đúng vậy.

- Dậy sớm như vậy, lại hoạt động mạnh thế, em cũng nên chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Liều Vi đau lòng nói.

- Không cần đâu. Anh đi ra ngoài ăn cũng được, thuận tiện hít thở chút không khí trong lành.

- Ăn sớm một chút đi. Mà anh mang quyển sách theo làm gì?

Liều Vi oán trách nhìn Lâm Bắc Phàm một cái:

- Thích đọc sách từ bao giờ thế?

- Tối qua trên đường anh gặp Trương Kế Bằng, thấy trong tay hắn cầm quyển sách. Anh còn tưởng là thứ gì hay ho, cầm lấy xem mới biết là tiếng Nga. Dù sao thì anh xem cũng chả hiểu, cho nên tiện thể đi ăn cơm đem trả hắn cho rồi.

- Trương Kế Bằng dạo này có khỏe không anh?

Liều Vi thở dài nói tiếp.

- Thật ra hắn ở bãi biển Hoàng Kim làm việc không tồi.

- Hẳn hiện giờ lợi hại rồi. Nam thành không phải mới mở một câu lạc bộ mới sao? Tổng hội giải trí Hoàng Gia đấy, Trương Kế Bằng giờ làm tổng giám đốc.

Lâm Bắc Phàm cười hèn mọn nói:

- Anh còn bảo không biết vì sao hắn từ chức, hóa ra là tìm được một nơi tốt như vậy, đúng là sung sướng hả!

Liều Vi hơi nhúu mày nhưng chỉ thoáng qua rồi lại mỉm cười nói:

- Người hướng chỗ cao, nước chảy chỗ thấp, đây vốn là đạo lý vĩnh viễn không thay đổi từ ngàn xưa. Bắc Phàm, Trương Kế Bằng hiện tại làm ở nơi tốt hơn, chúng ta cũng nên mừng cho hắn, không cần so đo làm gì.

Trong lòng cô đối với một thủ hạ khôn khéo có khả năng như Trương Kế Bằng rất nhưng nỡ để mất, nhưng ngược lại lại vì tương lai của đối phương, quay ra khuyên Lâm Bắc Phàm.

Trong lòng tên khốn Lâm Bắc Phàm này rung động, vốn tưởng rằng Liễu Vi sẽ nói Trương Kế Bằng không ra gì nhưng không ngờ cô ngay cả một chữ cũng không nói, ngược lại còn khuyên nhủ hắn, khiến cho trong lòng hắn đối với cô bé trước mặt này lại càng yêu hơn. Tuy nhiên trên mặt hắn lại lộ ra một chút khinh thường:

- Tổng giám đốc sao? Chẳng lẽ có thể mạnh hơn Vi nhi của ta? Hay là chúng ta liên hợp, đánh đổ Tổng hội giải trí Hoàng Gia của hắn, cho hắn biết sự lợi hại của chúng ta!

Hắn còn cố ý ưỡn ngực, tỏ vẻ vì hồng nhan sẵn sàng nổi giận xông lên. Đáng tiếc là trên người hắn từ trên xuống dưới chỉ có một tia khí khái dừng cảm nào.

Liễu Vi lắc đầu cười nói:

- Anh mỗi lần đều thế này. Bình thường thoát nhìn thì đúng là rất tùy ý tản mạn nhưng mỗi khi gặp chuyện thì đều như là muốn giết người vậy. Chúng ta với Trương Kế Bằng ngày thường ngẩng đầu không gặp, cúi đầu không thấy, cần gì phải vì chút chuyện này mà gây sự chứ?

Cô thấy Lâm Bắc Phàm có vẻ trẻ con như vậy, trong lòng cũng ấm áp.

Tiểu Lâm Ca âm thầm vui mừng vạn phần. Nếu như thật sự bắt mình phải đánh đổ Tổng hội giải trí Hoàng Gia thì không phải là vô số vốn đầu tư của mình chảy xuống sông xuống biển sao? Hắn vội vàng chuyển hướng đề tài, cùng Liễu Vi rời khỏi nhà, cùng cô ăn uống một chút, sau đó mới trở về nhà. Hắn còn muốn cùng Liễu Vi “tiếp xúc” một chút, đáng tiếc là đối phương lại nói còn có rất nhiều việc cần làm, không thêm để ý tới hắn.

Tiểu Lâm Ca nhún nhún vai, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ đi ra phòng khách, thuận tiện nhìn về phía nhà Long Yên Nguyệt vài cái, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường. Xem ra cô bé kia đi làm rồi. Lúc này hắn mới hậm hực trở về phòng mình, lăn ra đánh một giấc. Mãi cho tới khi Tiểu Kim đánh thức hắn thì Lâm Bắc Phàm mới phát hiện ra đã chín giờ năm phút, chỉ còn hai mươi lăm phút đồng hồ nữa là tới giờ hẹn của mình và Chiếc thuyền Nô-ê. Hắn ngay cả chào tạm biệt Liễu Vi cũng không kịp, vội vàng phóng thẳng ra cửa.

Liễu Vi đang ngồi trong phòng xem xét sổ sách của bãi biển Hoàng Kim, thấy vẻ hấp tấp của hắn, không khỏi nghiêng đầu cắn bút:

- Anh ấy sao lại ra ngoài sớm vậy làm gì? Chẳng lẽ muốn đi chơi mát chược sao? Nhưng đấy là việc anh ấy làm vào lúc xế chiều mà?

Cô hơi lắc đầu, nghĩ rằng nên tin tưởng người đàn ông mình yêu mến, thế nên cũng không suy nghĩ tới nữa.

Ánh nắng ban mai tươi sáng, bên trong công viên Nhân Dân có mười mấy ông bà cụ đang luyện Thái Cực Quyền, lại có vài đôi thanh niên đang âu yếm ngồi trên ghế, nói cái gì anh yêu em, em yêu anh, em là sweetheart của anh, anh là mật ngọt của em, toàn những lời sáo rỗng chẳng có chút dinh dưỡng nào, khiến Tiểu Lâm Ca nghe thấy mà buồn nôn.

Mấy lời rỗng tuếch như vậy mà cũng có thể coi là lời ngon tiếng ngọt sao? Quả thực là vũ nhục lịch sử lâu đời của Hán ngữ.

Tiểu Lâm Ca âm thầm mắng đám mù chữ này vài câu, mở to đôi mắt nhìn chăm chăm vào từng người trong công viên, trong lòng thầm đoán xem Chiếc thuyền Nô-ê có dụng mạo và vóc người ra sao. Mặc dù đối phương nói mình là mỹ nữ và nhân tài của Bắc Đại, hơn nữa hắn cũng cảm thấy đối phương là một người phụ nữ rất ưu tú nhưng Tiểu Lâm Ca cũng biết là trên mạng thật thật giả giả lẫn lộn. Khủng long khẳng định không bao giờ tự nhận mình là khủng long, mỹ nữ cũng không há mồm ngậm miệng nói mình là mỹ

nữ. Nếu chẳng may đối phương là một khủng long chúa, hoặc mặt rỗ, thất lưng như cái thùng, răng cửa như răng hổ, vậy thì sự trong sạch của mình chẳng phải sẽ bị làm nhục sao?

Tiểu Lâm Ca nghĩ tới đây không thể không rung mình, phía sau lưng đã nổi lên một tầng da gà. Bản thân mình mặc dù vì luyện Long Tu Bảo Điển mà cần tới phụ nữ nhưng không phải lại cái loại chết đói thứ gì cũng ăn. Ít nhiều gì thì ta cũng phải chọn loại ngon lành một chút.

Tiểu Lâm Ca vô cùng lo lắng mấy vấn đề này, nhưng ánh mắt thì vẫn chăm chăm nhìn mọi người.

Hắn để đề phòng còn đem cuối Tội ác và trừng phạt tiếng Nga dấu trong ngực, cho mình một cơ hội chạy trốn. Cùng lắm thì mình cứ nói mình không phải là Ca chỉ là một truyền thuyết. Dù sao thì chuyện yêu đương trên mạng ai có thể nói là chính xác? Chẳng qua ánh mắt của hắn thật sự rất tà ác, rất hạ lưu, nhìn chăm chăm vào phụ nữ từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, dường như hận không thể lột hết quần áo của đối phương, thậm chí ở một số địa phương nhạy cảm còn dừng lại hơn chục giây đồng hồ, khiến cho mấy ông lão vào mấy thanh niên còn tưởng rằng hắn muốn câu dẫn bạn gái và bạn gái của mình, thiếu chút nữa là báo cảnh sát để cho họ tới bắt cái tên sắc lang siêu cấp này.

- Chiếc thuyền Nô-ê này có phải là không tới không?

Tiểu Lâm Ca nhìn đồng hồ một chút, đã chín giờ hai mươi tám phút rồi, còn có hai phút là tới giờ hẹn.

- Làm sao có thể thế chứ? Ca chỉ là một truyền thuyết, một cái tên có phong cách như vậy, trừ em ra ai có thể nghĩ ra được hả? Anh ngẫm lại xem, Chiếc thuyền Nô-ê đối với anh si mê như vậy, ngẫm lại cách nói chuyện đầy tín nhiệm của cô ấy đối với anh xem, nói không chừng còn có thể cùng với anh thuê phòng luôn ấy chứ.

Tiểu Kim cực kỳ xấu xa nói.

Đúng lúc Tiểu Lâm Ca nghĩ mình có nên rời đi hay không thì hắn thấy một thân hình thướt tha kiều diễm xuất hiện bên cạnh giả sơn, dường như đang chờ ai. Đôi mắt hắn lóe sáng như ánh mắt của kẻ trộm khi nhìn thấy châu báu quý giá.

Mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng nhưng vóc người thon thả gợi cảm, cặp mông tròn đầy đặn, đôi chân thon dài tinh tế, mái tóc đen láy nhẹ nhàng buông xuống bờ vai. Hết thấy đều hoàn mỹ, mê người, đầy lực hấp dẫn.

Cô gái này mà không phải là mỹ nữ thì ông mày tình nguyện đi làm hòa thượng.

Trong lòng Tiểu Lâm Ca âm thầm thế một câu, nhẹ nhàng lau lau nước bọt nơi khóe miệng, lời quyến Tội ác và trừng phạt bản tiếng Nga ra, lại vuốt vuốt đầu tóc mình mình chút, sau đó mới dùng vẻ thân sĩ tiêu sái đi tới, khuôn mặt mỉm cười nói:

- Xin hỏi tiểu thư có phải là Chiếc thuyền Nô-ê?

- Anh là Ca chỉ là một truyền thuyết sao?

Một tiếng nói thánh thót như chuông bạc từ phía thân hình thon thả kia truyền lại.

Đôi mắt hai người trong nháy mắt nhìn thấy nhau.

Nhưng đột nhiên hai người đồng thời biến sắc.

169. Chương 169: Tiểu Lâm Ca Rất Tức Giận, Hậu Quả Rất Nghiêm

Chu Tĩnh Hàm hôm nay vì có thể gặp mặt người mà mình ngày nhớ đêm mong, Ca chỉ là một truyền thuyết - Người đã cho mình một phần chân tình ấm áp trong cái xã hội lạnh lùng này, thế nên cô đã đặc biệt ăn mặc cẩn thận hơn nhiều. Một chiếc áo trắng tinh khôi, tôn lên vẻ đẹp thanh thuần của cô. Bên dưới là một chiếc quần jean màu lam nhạt, hoàn toàn hiển lộ ra đôi chân thon thả trắng tấp của cô, cặp mông xinh đẹp đầy đặn lại càng như vểnh lên, tràn ngập lực hấp dẫn. Khuôn mặt cô ngũ quan đoan chính, đôi mi thanh tú,

không chút phấn son nhưng lại trắng nõn như ngọc, tràn ngập vẻ đẹp của tuổi thanh xuân. Phía dưới cái cổ trắng như tuyết, cặp nhũ hoa đầy đặn cao vút vươn lên.

Cô nhìn thấy trước mặt là cái gã đàn ông khốn kiếp đã hai lần làm nhục mình, sắc mặt biến thành trắng bệch, cả thế giới dường như sụp đổ trong nháy mắt. Thân thể cô lung lay như sắp đổ, khẽ cắn hàm răng nói:

- Anh, anh là....

Đôi mắt cô nhìn đôi mắt đối phương đang chăm chăm nhìn mình, điệu bộ như muốn ăn tươi nuốt sống mình, cảm giác chán ghét càng tăng lên nhiều hơn.

Lâm Bắc Phàm cũng kinh hãi tới toát mồ hôi lạnh toàn thân. Tục ngữ nói hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất tương phùng, thế rõ là mình với cô nàng này có duyên phận rất lớn sao? Hắn vội vàng nhét quyển sách vào trong lòng, vội vàng lắc đầu nói:

- Tôi không phải!

Nhưng những lời nói này của hắn chẳng khác gì chưa đánh đã khai.

Chu Tĩnh Hàm đã nhìn thấy bề mặt của cuốn sách kia, Tội ác và trừng phạt đã lọt vào trong mắt cô. Một tia hy vọng cuối cùng đã theo gió tan biến.

Một lần trùng hợp, hai lần thì còn gọi là trùng hợp sao?

Càng huống chi cuốn sách đối phương cầm trong tay đã chứng minh thân phận của đối phương.

Cô chẳng làm sao hiểu được, người đàn ông ba lần bảy lượt làm nhục mình và cái người lờn ăn tiếng nói ưu nhã, nói chuyện văn minh - Ca chỉ là một truyền thuyết kia lại có thể là một người? Hai người đó thật sự chênh lệch quá lớn, làm cho cô trong thời gian ngắn không thể tiếp thụ nổi. Cô cảm thấy đầu óc choáng váng, không ngờ không gắng gượng đứng nổi mà ngã xuống đất.

Lâm Bắc Phàm hiện giờ còn có thể làm được gì chứ? Trong lòng hắn kinh ngạc vô cùng, thậm chí mắng một câu:

- Tiểu Kim con chó Nhật này, hôm nay tao không cho mày thành món thịt rồng xào lăn thì không xong rồi!

Hắn nghĩ tới chuyện đối phương nói với mình trên QQ, không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hóa ra là đối phương muốn tìm người trả thù mình.

- Lão đại, chuyện này đã nói rõ là hai người có duyên phận. Anh còn không nhanh chóng thi triển mị lực của anh, chinh phục cô ta ngay tại đây đi!

Tiểu Kim không biết sống chết truyền âm nói với hắn.

Lâm Bắc Phàm lúc này đang hận cái con vật nhỏ thành sự không đủ, bại sự có thừa này chặt làm tám khúc, sau đó đem ninh. Nhưng sau đó hắn lại nhìn thấy đối phương khụy xuống trước mặt mình. Hắn vội vàng bước nhanh tới hai bước, giơ tay ra đỡ người đẹp, tay trái ôm lưng đối phương, tay phải vòng tới ôm lấy đùi đối phương.

- Cô không sao chứ?

Tiểu Lâm Ca cảm thấy trống ngực mình đập nhanh hơn rất nhiều.

Chu Tĩnh Hàm rất khó khăn mới mở được hai mắt, lại thấy đối phương không ngờ đã ôm mình, hơn nữa cặp mắt hèn mọn bỉ ổi ghê tởm kia lại đang nhìn chăm chăm vào mình, khiến phần nộ vô cùng trong lòng cô biến thành tủi thân vô tận, nước mắt cuộn cuộn chảy ra, nức nở nói:

- Cái tên khốn kiếp nhà anh, tại sao anh lại có thể là anh ấy chứ? Anh buông tôi ra!

- A!

Lâm Bắc Phàm rất nghe lời, buông đối phương ra.

- Phù phù!

Chu Tĩnh Hàm trực tiếp ngã lăn ra đất, đầu tới nước mắt lại trào ra. Hai tay cô bưng mặt, ngồi ở đó không cần để ý tới ai nữa, lớn tiếng khóc òa lên.

Lâm Bắc Phàm là một kẻ vô sỉ, điểm này thì không còn gì phải nghi ngờ. Nhưng hắn nhìn cô bé xinh đẹp phi thường đang khóc lóc trước mặt mình, những khoái cảm khi vũ nhục cô trước đây bỗng chốc tan thành mây khói. Chẳng lẽ trước đây thực sự mình làm sai điều gì sao? Đối phương chẳng lẽ có những bí mật rất lớn không thể cho ai biết?

Tiểu Lâm Ca từ trong túi rút ra một điều thuốc lá, giả nai châm lửa, rít thật sâu một hơi, chậm rãi nói:

- Nếu tôi là Trụ Vương, em là Đất Kỷ thì tôi nguyện ý đốt phong hỏa đài chọc chọc hừ hừ, chỉ cần một nụ cười của mỹ nhân.

- Anh, anh đừng có nói nữa!

Chu Tĩnh Hàm khi nghe những lời này trong lòng đau như dao cắt, liều mạng lắc đầu.

Tiểu Lâm Ca ngồi xuống, nhìn chăm chú đối phương, khuôn mặt mang theo vẻ ưu thương nói:

- Anh nhìn chính là linh hồn em, cái hấp dẫn anh cũng chính là linh hồn em! Một linh hồn đẹp dễ như vậy, cho dù là vẻ ngoài như thế nào cũng có thể khiến anh say lòng. Em có quyền cự tuyệt tình yêu của anh nhưng em không thể miệt thị tình yêu của anh. Bởi vì trái tim chân thành này đang vì em mà loạn nhịp. Trái tim anh tan nát, em thật sự nhẫn tâm sao?

Ánh mắt hắn chăm chú, nhìn tới nhập thần, bên trong đó tràn ngập vẻ bất đắc dĩ.

Chu Tĩnh Hàm nghe những lời êm ái tuyệt vời này, trong linh hồn cũng cảm thấy run rẩy. Cô ngược đầu nhìn người đàn ông mình vừa yêu vừa hận trước mặt, nước mắt rùng rùng trên hai gò trắng nõn, nức nở nói:

- Tại sao? Tại sao anh lại toàn đợi lúc tôi cô độc bất lực nhất mà hung hăng đẩy tôi vào bóng đêm không cùng, rồi tại sao anh lại nhen nhóm cho tôi hy vọng về nhân sinh? Anh rốt cục là dạng người như thế nào?

Tiểu Lâm Ca nhìn chăm chú vào một đám khói thuốc, ánh mắt ưu thương và bình tĩnh, có vẻ từng trải và tang thương. Hắn run giọng nói:

- Anh là dạng người nào sao? Anh chẳng qua chỉ là một con người bình thường. Anh chỉ hy vọng có thể mang cho cái xã hội lạnh giá này một chút hy vọng, một chút nhiệt tình, muốn cho người cần đến một chút giúp đỡ!

Tiểu Kim cực kỳ khinh bỉ mà truyền âm nói:

- Lão đại, khoe mắt của anh có một khối gỉ mắt, ảnh hưởng vô cùng tới diễn xuất của anh. Hơn nữa ánh mắt của anh cũng chưa chuẩn, làm sao mà anh cứ nhìn chăm chăm vào người ta thế?

Tiểu Lâm Ca dứt khoát không thềm quan tâm tới sự tồn tại của đối phương nữa, thở dài thật sâu một hơi:

- Tôi biết là trước đây tôi đã làm một số chuyện rất có lỗi với em. Tôi hy vọng có thể giải thích thật rõ ràng lý do với em. Tôi không hy vọng xa vời có thể được em tha thứ, chỉ là hy vọng em có thể hiểu được dụng tâm lương khổ của tôi!

Ánh mắt hắn nhìn vào khuôn mặt cô, lóe lên một tia sáng chờ mong.

Chu Tĩnh Hàm chưa từng gặp một người đàn ông nào có ánh mắt như vậy. Ánh mắt đối phương thâm thúy vô cùng, tựa hồ đã trải qua rất nhiều chuyện. Trái tim cô run rẩy, oán hận ban đầu dường như đã ít đi rất nhiều. Chẳng lẽ đối phương cũng là một người đáng thương sao? Trái tim cô không tự chủ được mà nhũn ra, thấp giọng nói:

- Tôi, tôi nguyện ý cho anh một cơ hội giải thích!

Tiểu Lâm Ca gơ tay phải ra, trên mặt lộ ra một nụ cười âm áp nói:

- Em đứng lên đi đã. Dưới đất lạnh như vậy, cẩn thận giá rét mùa đông hủy hoại, mô...thân thể em!

Hắn trong lòng đang vô cùng đắc ý, tỷ nữa là nói ra rằng giá lạnh hủy hoại cái mộng.

Chu Tĩnh Hàm nhìn ánh mắt tinh khiết, trong suốt, ngời sáng giống như là nước suối trong núi sâu khi vào hạ, không chút tạp chất của đối phương. Cô hơi do dự một chút, đưa cánh tay trái thon thon cho đối phương dịu mình đứng lên.

Tiểu Lâm Ca mặc dù trong lòng không chịu nổi nhưng vẫn phải ra vẻ thân sĩ mà buông tay đối phương ra, từ trong túi rút ra một cái khăn mùi soa, đưa cho cô nói:

- Lau nước mắt của em đi. Hy vọng là nước mắt đừng che mờ đôi mắt em!

Chu Tĩnh Hàm tiếp nhận chiếc khăn tay, lau nước mắt một chút rồi nói:

- Anh nói đi!

- Tôi là....

Tiểu Lâm Ca bắt đầu nói.

- Tiểu thư xinh đẹp tôn kính, có phải là tên khốn kiếp này vừa bắt nạt cô không? Để tôi giúp cô dạy hấn nhé!

Ngay lúc Tiểu Lâm Ca chuẩn bị biểu diễn tài miệng lưỡi của mình thì một người thanh niên có vẻ đom đóm chạy tới trước mặt Chu Tĩnh Hàm, có vẻ đầy nhiệt tình hỏi, cũng không thèm nhìn Tiểu Lâm Ca của chúng ta một cái, dường như coi đối phương là không khí vậy.

- Ông xã, hình như có chuyện gì xảy ra rồi.

- Bà xã, chẳng lẽ là anh hùng cứu mỹ nhân trong truyền thuyết sao?

- Nếu mà là em thì em nhất định chọn cái cậu nam sinh tuần tú kia....

....

Bên cạnh bắt đầu có nhiều cặp thanh niên đang nói chuyện yêu đương khi nhìn thấy cảnh này bắt đầu nhỏ giọng nói chuyện, sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm vào ba người Tiểu Lâm Ca, chờ đợi một vở kịch hay bắt đầu.

Tiểu Lâm Ca rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Chính mình đang tán gái lại bị người khác tới quấy rầy, chuyện này có khác gì đã “sung sướng” thì bị quấy rầy đâu, trong lòng vô cùng khó chịu.

Chu Tĩnh Hàm nhìn gã đàn ông của vẻ đom đóm trước mặt, trong lòng cực kỳ chán ghét. Mặc dù đối phương không phải là xấu trai, cũng không phải già, rất có tiềm chất của một bạch mã hoàng tử nhưng so với cái người “Ca chỉ là một truyền thuyết” trong lòng mình thì cứ như là một trời một vực, càng không cần nói tới ánh mắt đối phương cứ liếc tới bộ ngực mình. Ánh mắt của người này giống hệt những kẻ khác, đều lóe lên ánh sáng dâm tà như vậy.

- Không cần, cảm ơn, đây là chuyện riêng của chúng ta!

Chu Tĩnh Hàm rất nhanh chóng cự tuyệt đối phương.

Gã đàn ông đom đóm kia ra vẻ đại nghĩa ngút trời, ưỡn ngực đầy chính nghĩa, lớn tiếng nói:

- Tiểu thư, cô không cần sợ hãi, cũng không cần lo lắng. Xã hội của chúng ta rất tốt đẹp, rất hài hòa, nếu gã khốn này đã làm chuyện gì có lỗi với cô thì tôi nhất định sẽ nhân danh chính nghĩa, đại biểu pháp luật mà xử lý hắn. Tôi là một luật sư có bằng cấp, tôi làm mọi việc đều không thẹn với nhân dân, không làm Đảng thất vọng, không làm bản thân thất vọng...

Trán Tiểu Lâm Ca đã toát mồ hôi lạnh. Đã gặp qua mấy thằng vô sỉ nhưng chưa từng gặp qua thằng nào vô sỉ tới mức này. Ban đầu hấn đối với bản thân còn có vài phần tự tin nhưng khi so với anh chàng này thì hấn đúng là chỉ là một đứa trẻ ranh.

- Đây là danh thiếp của tôi, nếu như tiểu thư sau này có chuyện gì có thể tới tìm tôi. Nếu như tâm tình không thoải mái hay gặp vấn đề gì về phương diện cuộc sống cũng có thể tới tìm tôi...

- Nếu như quả thật có chuyện gì thiếu thốn có phải là có có thể tìm anh?

Tiểu Lâm Ca ác ý nói.

- Đó là hiển nhiên. Tôi một ngày xin đợi cô hai tư giờ.

Gã đàn ông đồm dáng kia thuận thể liền trả lời nhưng đôi mắt lập tức trợn tròn đôi mắt, trông mắt như muốn lồi ra, lớn tiếng kêu lên:

- Hả, anh có ý gì đây? Anh đang vũ nhục nhân cách và nghề nghiệp của tôi.

Tiểu Lâm Ca cười lạnh một tiếng, vênh mặt lên nói:

- Chẳng lẽ anh còn có nhân cách sao? Nghề nghiệp của anh chẳng qua chỉ là lừa gạt lấy tiền của nguyên cáo hoặc bị cáo, cùng với cái loại sát thủ lấy tiền để giúp người ta trừ khử nỗi lo có gì khác nhau?

- Anh, anh đang làm nhục tôi!

Gã đàn ông kia phần nộ rít lên.

Tiểu Lâm Ca khinh thường liếc xéo hắn một cái, nói:

- Chẳng lẽ là anh chưa từng xảo trá lừa gạt tiền của người khác sao? Có giỏi thì anh thử thề xem, nếu anh cả đời này từng xảo trá lừa gạt tiền của người khác thì thằng nhỏ của anh vĩnh viễn không ngừng đầu được, bà xã anh mỗi tối lại đi tìm gai!

Những người xung quanh trên trán đều lộ gân xanh. Lời thề này không phải là quá độc ác sao?

Anh, anh, xem như anh giỏi!

Gã đàn ông đồm dáng kia cắn chặt răng, không có gan phát ra lời thề này, chỉ còn có thể hậm hực rời đi.

Tiểu Lâm Ca nhìn đối phương tất tả chạy đi, không khỏi thở dài một hơi, khuôn mặt mang đầy vẻ lo nước lo dân, rất hoảng trắng nói:

- Đúng là vì cái loại chỉ biết kiếm tiền, không để ý tới người khác nên thế giới này đã biến thành một thế giới đen tối như vậy!

170. Chương 170: Rốt Cục Ai Mới Là Kẻ Bắt Cóc?

Ánh mắt của Lâm Bắc Phàm lúc này mới nhìn về phía Chu Tĩnh Hàm. Hắn rít thật sâu một hơi thuốc, phun ra một luồng khói, nhìn về phía đám khói giữa không trung, nở nụ cười khổ nói:

- Có lẽ chúng ta căn bản không phải là một loại người. Trên mạng tôi là một người tự do tự tại, có thể tùy ý mà nói nhưng sự thật bên trong tôi là ai đây? Chỉ là một người phần hận thế giới này, muốn chối bỏ sự thật tàn khốc. Thật sự xin lỗi, tôi không tốt đẹp được như em tưởng tượng, khiến cho em thất vọng rồi!

Hắn nói xong những lời này liền xoay người đi về phía cổng công viên.

Thân hình hắn tiêu điều như vậy, cô đơn như vậy. Hắn dường như bị cả thế giới vứt bỏ, nhưng tấm lưng hắn vẫn thẳng tắp, vẫn mạnh mẽ như trước, tựa như là một con thuyền cô độc giữa biển rộng, cho dù có gió táp sóng xô nhưng nó vẫn vĩnh viễn không chìm xuống.

Nước mắt lại trào ra từ đôi mắt Chu Tĩnh Hàm. Cô lần đầu tiên phát hiện ra trên thế gian này còn có một người đàn ông chân thật đáng tin như vậy, còn có người đàn ông biết suy nghĩ về người khác như thế.

- Tao bảo này Tiểu Kim, mày nói cô ấy có gọi tao lại không?

Trong lòng Lâm Bắc Phàm âm thầm dò hỏi.

- Lão đại, anh người rồi giả bộ rất tuyệt vời, rất đẹp trai. Chính em còn bị cảm động ấy chứ. Thật sự là ứng với câu nói kia, anh đây không phải là chỉ có phong độ, mà còn cô đơn, rất có phong cách. Quả thực là không hổ là lão đại của Tiểu Kim em!

Tiểu Kim vuốt mông ngựa nói.

- Nhưng sao cô ấy còn chưa gọi tao lại nhỉ?

Lâm Bắc Phàm rất buồn bực tự hỏi vấn đề này. Bản thân mình biểu hiện toàn bộ đều dựa vào biểu hiện cô đơn của các anh hùng cô đơn trên TV, có thể nói là vô cùng tự nhiên.

Bốn bước, năm bước, sáu bước, bảy bước....

Trong lòng Lâm Bắc Phàm đang ngổn ngang, sự tin tưởng từ từ biến mất từng chút một. Kế hoạch mình chuẩn bị tỉ mỉ như thế không ngờ lại chẳng có chút tác dụng nào, khiến trong lòng hắn cực kỳ buồn bực, đồng thời thầm thề từ giờ không bao giờ giả nai nữa.

Đàn ông nên đến thẳng đi thẳng.

- Anh chờ một chút!

Ngay khi Lâm Bắc Phàm đã bước nửa bước thứ mười sáu thì tiếng nói thanh thúy của Chu Tĩnh Hàm vang lên phía sau hắn.

Tình cảm trong lòng Tiểu Lâm Ca liền trong khoảnh khắc bùng lên, cảm động vô cùng. Xem ra đàn ông đôi khi giả nai một chút lại có thể thể hiện được nội hàm tu dưỡng của mình. Hắn nghe thấy tiếng nói, đầu cũng không thèm quay lại, thản nhiên nói:

- Có chuyện gì sao? Nếu là muốn vay tiền thì tôi vẫn nói câu kia. Đừng nói là năm triệu, cho dù mười triệu tôi sẽ cho em mượn. Còn về chuyện khác thì tôi nghĩ không cần nói tới nữa.

- Anh, anh tại sao lại muốn cho tôi mượn tiền?

Chu Tĩnh Hàm tiến lên hai bước, nhìn chăm chú vào phía sau lưng hắn, hỏi tới chuyện duy nhất mà Tiểu Lâm Ca đối với mình có thể coi là chuyện tốt. Mặc dù đối phương chỉ dùng nó như một phương pháp để làm nhục mình.

- Trợ giúp người khác cần lý do sao?

Tiểu Lâm Ca rất hoành tráng hất đầu, hỏi lại một câu.

- Chuyện này....

Chu Tĩnh Hàm bị đối phương hỏi ngược lại như vậy, trợ giúp người khác còn cần lý do sao? Cô lại từ một câu nói chân thành chất phác này của đối phương mà cảm nhận được thế giới nội tâm của đối phương. Đó là một trái tim không yên ổn nhưng lại mang tới cho trái tim người khác hi vọng.

Tiểu Lâm Ca cho tay vào túi quần, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, rất bình tĩnh, ngay cả điều thuốc trên mép đã sắp cháy hết cũng không thèm chú ý. Hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc, nhẹ giọng thì thào:

- Biệt nhân tiểu ngã thái phong điên

Ngã tiểu tha nhân khán bất xuyên

Bất kiến Ngũ Lăng hào kiệt mộ

Vô hoa vô tửu sừ tác điên.(1)

Tôi làm hết thấy mọi chuyện không thẹn với lương tâm, không thẹn với trời đất, như thế đã là đủ rồi, có phải không?

(1):

Người cười ta cuồng ngông khờ khạo,

Ta cười người điên đảo ngược xuôi.

Ngũ Lăng phần mộ san rồi,

Không hoa không rượu cũng thời ruộng sâu.

Đoạn này là khổ cuối của Đào Hoa am ca (Lũng hoa đào) do Hạt Cát dịch thơ của thi nhân Đường Dần (Đường Bá Hổ)

Trái tim Chu Tĩnh Hàm trải qua lần này đã thay đổi rất nhanh, mơ hồ cảm thấy đối phương là người có nhiều chuyện ẩn dấu, nói không chừng làm mình nhục nhã là muốn giúp mình. Cô khẽ cắn hàm răng, thoáng trầm tư một chút, thấp giọng nói:

- Anh, anh có thể đi dạo cùng tôi không? Trong lòng tôi lúc này rất loạn!

Cô nghĩ tới việc mỗi khi mình nhìn thấy hắn lại cảm thấy bất thường, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ, ngay cả nói chuyện cũng ấp a ấp úng.

Tiểu Lâm Ca xoay người lại nhìn chăm chú vào đối phương, khuôn mặt nở nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời:

- Không có mây thì không phải là bầu trời chính thức, thế giới không có em thì sẽ vĩnh viễn chìm vào bóng tối. Tôi nguyện ý vì em đốt một ngọn nến chiếu sáng con đường phía trước của em, hy vọng em có thể mỉm cười đối mặt với tương lai tốt đẹp của mình!

- Lão đại, em khinh bỉ anh, anh đây là đạo văn, em muốn tố cáo anh xâm phạm bản quyền!

Tiểu Kim bất mãn kháng nghị.

Đôi gò má của Chu Tĩnh Hàm đột nhiên ửng hồng, hơi gật đầu, sóng vai cùng hắn đi ra ngoài.

- Hả, ông xã, hai người bọn họ cuối cùng lại tốt đẹp rồi. Những lời nói kia thật sự là quá mỹ diệu, quá êm tai, có nhiều thi ý quá!

- Bà xã, chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi, có gì mà êm tai chứ? Có êm tai bằng anh nói với em không? Anh ngày này cũng nói với em ba mươi lần luôn.

- Vậy em muốn anh nói với em.

- Nhưng mà anh còn chưa nghe rõ ràng. Hay là thôi quên đi, chúng ta lại chơi tiếp đi!

- Chơi cái đầu anh ấy!

...

Trong công viên truyền ra tiếng kêu thảm thiết và tiếng cầu xin tha thứ của một thanh niên nam.

Tiểu Lâm Ca và Chu Tĩnh Hàm sóng vai đi trên đường, trên mặt hắn lộ ra nụ cười ôn hòa, nhìn chăm chú vào cô gái tài ba của Bắc Đại này, trong lòng không nhịn được phải tấm tắc khen ngợi vài câu. Người ta nói trí tuệ và sắc đẹp thường không đi chung, vậy mà tại sao nó lại đều tồn tại trên người cô gái trước mặt này chứ? Xem ra mình thế nào cũng phải cưa được cô nàng.

- Lão đại, nhanh lên một chút, đến tấn công mãnh liệt vào. Trước tiên cứ hôn cho cô ta thất điên bát đảo, như vậy dễ dàng xuống tay rồi!

Tiểu Kim đưa ra một chủ ý lung tung.

Tiểu Lâm Ca nghiêm mặt khinh bỉ nói với nó:

- Mày đúng là không có tố chất. Một người đàn ông thuần khiết như tao sao có thể làm chuyện khiến người và thần đều công phẫn như vậy chứ? Nếu như cô ấy chủ động thì lại khác!

- Anh phải nhớ kỹ là anh chỉ còn có thời gian mười ngày thôi. Nếu anh không nắm chắc thời gian thì anh chỉ có mà cầm dao tự thiến đi!

Tiểu Kim không thể không cảnh cáo hắn muốn chút, cho hắn biết nắm chuẩn thời gian.

Tiểu Lâm Ca nhún nhún vai. Thời gian mười ngày có thể không phải là rất dài nhưng cũng không phải là quá ngắn. Cưa đổ một người phụ nữ thật ra chỉ cần nửa giờ là đủ. Chỉ cần mình có thể nắm được tâm hồn thiếu nữ của đối phương, chuyện cưa đổ chỉ là vấn đề thời gian. Hắn nghĩ tới đây, ra vẻ thâm trầm nhìn lướt qua Chu Tĩnh Hàm ở bên cạnh, hỏi:

- Chẳng lẽ em không biết tôi vì sao phải liên tục vũ nhục em sao?

Chu Tĩnh Hàm hiện giờ đối với Tiểu Lâm Ca không còn chán ghét và phẫn hận như trước, lại có vài phần đồng tình và tò mò. Cô hơi lắc đầu, thấp giọng nói:

- Có lẽ lúc ấy em không hiểu nhiều chuyện, không hiểu rõ hàm ý của anh. Em hiện giờ cũng không muốn biết nữa!

Cô không phải là không muốn biết mà là sợ kết quả khiến mình thương tâm. Nếu là như vậy thì thà mình không biết còn hơn.

Tiểu Lâm Ca thở dài thật sâu một hơi, ánh mắt thâm thúy nhìn xa xa, nói từng chữ một:

- Tôi chỉ muốn cho em biết khó mà lui, rời khỏi cái chỗ không hay kia. Nhưng thật không ngờ em lại vì thế mà ghi hận tôi!

- Em, em không có!

Chu Tĩnh Hàm vội vàng giải thích.

- Em không có sao?

Tiểu Lâm Ca nghiêng đầu, hứng thú nhìn cô.

- Em, em.

Chu Tĩnh Hàm làm sao có thể là đối thủ của Tiểu Lâm Ca chứ? Bị đôi mắt hắc nhìn chăm chú, cô liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, lắp bắp giải thích:

- Lúc ấy là em không hiểu rõ ý anh, cho nên mới giận dữ với anh. Hiện giờ em hiểu rồi!

Trong lòng cô lại có thêm vài phần vui mừng. Đối phương không phải là loại người thích vũ nhục và ức hiếp người khác. Anh ấy là muốn giúp mình.

Hai tay Tiểu Lâm Ca đặt nhẹ lên vai cô, đôi mắt lấp lánh chăm chú nhìn vào đối phương, đầy ắp thâm tình nói:

- Tĩnh Hàm tôi biết là gọi em như vậy rất không lễ phép. Nhưng mà tôi vẫn muốn nói, em là một người, một con người sống sờ sờ như vậy. Giá trị của em không chỉ có năm triệu, em sao lại có thể làm chuyện tự hủy hoại bản thân như vậy chứ? Tôi biết là em có nỗi khổ riêng, biết là em đang gặp nạn, nhưng tôi muốn nói với em: Trên đỉnh đầu ba thước có thần linh, trong thiên địa còn có chính khí. Cho dù là có chuyện gì tôi cũng sẽ giúp em xử lý, cho dù là trời có sụp xuống thì tôi cũng sẽ gánh cho em!

Trái tim Chu Tĩnh Hàm chấn động mạnh, dường như trái tim băng giá bị hòa tan trong nháy mắt. Cô không dám nhìn vào ánh mắt của đối phương, sợ rằng bản thân sẽ không thể khống chế nổi nữa. Cô thật sự bị cảm động rồi.

- Không được nhúc nhích, hử, là anh sao? Mau bắt chúng lại!

Đang lúc Tiểu Lâm Ca phát huy thể công mạnh mẽ của mình thì ở phía sau lại truyền tới một loạt tiếng hò hét. Điều này khiến trong lòng hắn vô cùng buồn bực. Vì sao cứ mỗi khi mình thể hiện khả năng diễn xuất thiên phú thì lại đều bị quấy rầy chứ? Chẳng lẽ là ông trời đổ kị anh tài sao?

Tiểu Lâm Ca rất buồn bực quay đầu lại nhìn thấy ba kẻ đeo mặt nạ, trong tay cầm dao đang chạy về phía mình, phía sau lại có vài tay cảnh sát đang đuổi theo, cầm đầu chính là cái cô bé Long Yên Nguyệt kia, hai tay cầm súng. Vừa rồi chính là cô đã kêu lên. Mà bởi vì cô chạy nhanh khiến cho đôi nhũ phong trước ngực nảy lên mạnh mẽ, dường như muốn thoát khỏi khống chế của quần áo, khiến đôi mắt của Tiểu Lâm Ca thiếu chút nữa là lòi ra.

- Không được nhúc nhích, nếu không bọn tao đâm chết bọn mày!

Một trong ba kẻ côn đồ kia thấy Tiểu Lâm Ca và Chu Tĩnh Hàm xong, lập tức như hung thần ác sát hướng bọn họ chạy tới.

Nói thì chậm nhưng chuyện xảy ra trong nháy mắt. Tiểu Lâm Ca ra vẻ chính nghĩa ngút trời, đẩy Chu Tĩnh Hàm sang một bên, lớn tiếng kêu:

- Em chạy đi, không cần lo cho tôi! Ấy, người anh em, mọi người cứ từ từ nói chuyện, đừng xúc động mà!

Một tên côn đồ đã đưa dao kề lên cổ hắn, lưỡi dao sáng loáng, rất chói mắt.

- Lão đại, đâm cho bọn khốn kiếp này một đâm. Bọn chúng không nhìn rõ Đông Nam Tây Bắc, mà lại dám quấy rầy chuyện tốt của chúng ta, tức chết em mất!

Tiểu Kim la hét ầm ỹ, gần như đã rơi vào trong thái bộc phát.

- Mà biết cái gì chứ? Đây là cơ hội để tao biểu hiện. Nếu tao chỉ một chốc là đánh ngã bọn nó thì làm sao có thể dành được tâm hồn thiếu nữ của em Chu hả?

Tiểu Lâm Ca đối với sự ngu ngốc của Tiểu Kim thật sự không còn gì để nói.

- Chuyện này có quan hệ sao?

Tiểu Kim lại hỏi.

Chu Tĩnh Hàm thấy Tiểu Lâm Ca không để ý tới nguy hiểm tính mạng mà đẩy mình ra, bản thân hắn lại rơi vào tay bọn lưu manh thì những ác cảm còn sót lại trong lòng trong nháy mắt liền biến mất. Cô ghen ngào kêu lên:

- Các người, các người mau buông anh ấy ra...

Cô hận không thể xông lên mà giải cứu đối phương từ tay đám côn đồ.

- Tĩnh Hàm, em không cần lo cho anh, chạy mau đi!

Tiểu Lâm Ca vờ vịt la hét, dáng vẻ rất khảng khái, rất dũng cảm, rất mang vẻ tráng sĩ một đi không trở về. Hắn lại còn rất phối hợp với tên lưu manh kia, nhích lại gần hắn thấp giọng nói:

- Các người nâng dao lên cao một chút, cách cổ một chút thôi, như vậy mới có thể uy hiếp được cảnh sát, khiến người ta không tùy tiện làm loạn được!

Hắn nói câu này khiến cho ba tên côn đồ kia thấy ngạc nhiên vô cùng.

Rốt cục ai mới là côn đồ, ai mới là kẻ bắt cóc đây?

171. Chương 171: Mấy Thằng Cu Bắt Cóc

Thế giới này vốn tràn ngập những mặt đối lập. Một việc vốn có thể nói là xấu nhưng khi suy nghĩ ngược lại một chút thì nó lại tràn ngập những mặt tốt. Tỷ như chuyện Tiểu Lâm Ca bị ba kẻ này bắt cóc chẳng hạn, mặc dù phá hoại thể tấn công tình yêu của hắn đối với Chu Tĩnh Hàm nhưng lại cũng nhờ đó mà khiến hắn thể hiện vẻ anh hùng lâm nguy không sợ hãi, khí khái sẵn sàng quên mình vì người đẹp.

Chẳng qua Tiểu Lâm Ca hiện giờ có hơi buồn bực và thương cảm.

Ba cái thằng bắt cóc này hình như không phải chuyên nghiệp thì phải?

Hắn nhìn vẻ mặt kinh ngạc của ba kẻ bắt cóc, không nhịn được lắc đầu, thấp giọng nói:

- Ôi, tôi thấy ba người chắc là mới vào nghề, ngay cả quá trình cơ bản nhất của việc bắt cóc con tin cũng không biết phải không? Đúng đúng, chính là anh đây, tay phải anh nắm dao kề vào cổ tôi, nhớ kỹ là khoảng cách chỉ tầm một centimet thôi, tay trái hơi nắm lấy cổ tôi. Về phần anh, đứng ở phía sau tôi đi. Cứ như vậy nếu cảnh sát muốn bắn gục anh thì dùng tôi làm lá chắn. Hai người các người cũng đừng lo lắng, một trái một phải đứng ở phía trước tôi, tạo thành thế cục hình tam giác, tiền có thể công, lùi có thể thủ, tạo thành thế bất bại!

Hắn đối với ba kẻ bắt cóc không chuyên nghiệp này cảm thấy rất bất đắc dĩ, còn phải đợi mình chỉ dạy bọn chúng nữa.

Ba kẻ bắt cóc này trên trán đều nổi gân xanh. Người này không ngờ lại lợi hại như vậy!

Bọn họ đúng là vừa mới vào nghề chưa được một tháng, kỹ thuật và kinh nghiệm còn rất thiếu sót, mặc dù cảm giác bên trong lời nói của đối phương có vẻ gây sự và coi thường bọn họ nhưng vẫn dựa theo lời nói của hắn mà hành động. Một người thì dùng dao khống chế hắn, hai người thì che phía trước Lâm Bắc Phàm, cầm tức nhìn Long Yên Nguyệt đang lao tới.

Long Yên Nguyệt dừng lại cách mấy tên bắt cóc năm sáu mét, nhìn thấy Lâm Bắc Phàm bị ba kẻ bắt cóc khống chế thì kinh ngạc thiếu chút nữa là rớt cả tròng mắt ra ngoài. Cô chỉ vào đối phương lắp bắp nói:

- Anh, anh, anh....

Lâm Bắc Phàm lộ vẻ mặt khóc lóc thảm thiết, rất bất đắc dĩ, rất buồn bực nói:

- Ngôi sao tai họa, cô không thấy tôi bị khống chế sao? Mau tới cứu tôi đi. Đây chính là nghĩa vụ của cảnh sát các người đấy!

Long Yên Nguyệt và mấy tên cảnh sát kia đều có cảm giác muốn đập đầu vào tường.

Người bình thường có lẽ không biết nhưng bọn họ thì làm sao mà không biết xẻng thần Lâm Bắc Phàm vừa vụt sáng trên bầu trời, thị trường Nam Thành Tổng Kiến Quốc và con trai Tổng Nhân Hóa đều mất mạng, sau đó lại chỉ cầm một cái xẻng sắt bình thường mà có thể thoát khỏi vòng vây của mấy chục cảnh sát phòng chống bạo động. Chuyện này được mọi người coi là màn trình diễn của thần xẻng có phong cách nhất trong năm.

Thần xẻng ra tay, thiên hạ biết mặt!

Thiết thiêu nhất xuất, thùy dữ tranh phong? Phổ thông thiết thiêu, vũ lâm chí tôn.(1)

(1): Câu này tác giả lấy từ trong Ý Thiên Đồ Long ký ạ.

Võ lâm chí tôn, bảo đao Đồ Long. Hiệu lệnh thiên hạ, mạc cảm bất tòng. Ý thiên bất xuất, thùy dữ tranh phong.

Ở đây tác giả đã thay thành xẻng sắt.

Đừng nói là cảnh sát không biết sùng bái người khác. Chẳng qua là bọn họ chưa gặp phải đối tượng để sùng bái mà thôi. Nếu họ gặp phải thần tượng trong lòng thì bọn họ so với đám fan cuồng nhiệt kia còn điên cuồng hơn nhiều.

Ở trong mắt bọn họ, mặc dù Tiểu Lâm Ca ngày đó thể hiện vô cùng phong cách, vô cùng hoành tráng nhưng bọn họ cũng biết phẩm chất của Tổng Kiến Quốc và Tổng Nhân Hóa, biết cha con hắn nhiều năm nay ở Nam Thành đã làm những chuyện khiến người và thần công phẫn. Mà Tiểu Lâm Ca xuất hiện đã khiến cho đêm đen bị đẩy lùi bởi hừng đông, mang cho mọi người một niềm hy vọng mới. Bọn họ bội phục cái kẻ trâu bò này, lại có thể ra tay chính nghĩa, là anh hùng diệt ma vì thiên hạ.

Nhưng hiện tại...

Đôi mắt bọn họ mở thật to, khó có thể tin được một màn trước mắt.

Thần tượng trong trái tim họ, anh hùng được họ sùng bái lại đang bị ba kẻ bắt cóc khống chế. Chuyện này cũng quá không hợp logic phải không?

Long Yên Nguyệt bĩu môi, không rõ vì sao đối phương làm vậy. Nhưng khi ánh mắt cô nhìn thấy Chu Tĩnh Hàm đang ở cách đó không xa, nhìn thấy ánh mắt đối phương đang chăm chú nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, vừa hỗn loạn kinh hoàng lại vừa lo lắng, trong lòng bỗng dưng chua xót, không rõ là tư vị gì. Tên khốn kiếp này không ngờ ở sau lưng chị Vi lại dám dụ dỗ cô gái khác. Hôm nay không cho hắn biết sự lợi hại của mình thì mình không gọi là Long Yên Nguyệt nữa. Cô nắm chặt súng, nâng tay "bằng!" Bắn một tiếng.

- Hả, tôi, tôi còn ở trong tay bọn họ mà sao cô lại có gan bắn hả?

Trán Lâm Bắc Phàm toát ra vài giọt mồ hôi lạnh. Người phụ nữ này quả thực điên rồi, rõ ràng là muốn bức mình vào đường chết.

Ba kẻ bắt cóc kia cũng bị dọa tới run rẩy, thiếu chút nữa là ném con dao trong tay xuống đất.

- Các người, các người đừng nên bắn. Anh, anh ấy còn đang ở trong tay bọn họ đó!

Về mặt Chu Tĩnh Hàm đầy hoảng sợ hét lên, lo lắng những người cảnh sát này bức ba gã bắt cóc tới đường cùng.

Long Yên Nguyệt vừa mới bắn phát súng kia đã cố tình bắn trượt, mục đích là để dọa mấy tên khốn kia. Về mặt cô lạnh lùng, nói:

- Anh đã chơi đủ chưa? Nếu anh còn chơi đùa nữa thì tôi sẽ bắn vỡ sọ anh đấy!

- Chơi đùa?

Tiểu Lâm Ca chớp chớp đôi mắt, vẻ mặt đầy nghi hoặc hỏi.

Sắc mặt Long Yên Nguyệt trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Lâm Bắc Phàm!

Về mặt Tiểu Lâm Ca đầy vẻ vô tội nói:

- Tôi nói này ngôi sao tai họa, cô thấy tôi giống như đang chơi đùa sao? Con dao bọn họ đặt sát cổ tôi đây này, tôi còn chơi đùa thế nào được hả? Thật không ngờ cô là một cảnh sát mà một chút đạo đức nghề nghiệp cũng không có, lại còn muốn bức tử một người dân vô tội như tôi ở trong tay bọn bắt cóc. Tôi muốn tố cáo các người. Các người đáng phải bị cách chức, tống vào nhà giam!

Long Yên Nguyệt thở phò, nhón nhác kêu:

- Lâm Bắc Phàm, anh bày trò đủ hay chưa? Ngày đó anh uy phong thế nào hả? Cái tên khốn kiếp nhà anh, anh làm cho tôi rất thất vọng rồi. Thật không ngờ là chị Vi lại yêu một người đàn ông như anh, tôi cảm thấy thương thay cho chị ấy!

Tiểu Lâm Ca chớp chớp đôi mắt, quái dị kêu lên:

- Cô nói cái gì thế?

- Làm sao vậy? Có phải hay không? Ngày đó không phải anh rất kiêu ngạo sao? Không phải là không coi bất cứ kẻ nào ra gì à?

Long Yên Nguyệt rất phẫn nộ.

- Ngày đó tôi có xéng sắt trong tay nên mới có thể kiêu ngạo như vậy. Hiện giờ tôi cả một cây tăm cũng không có, làm sao phát uy được chứ?

Tiểu Lâm Ca có vẻ còn oan hơn Đậu Nga nữa, nước mắt dường như cũng đang chực tuôn ra.

- Anh ...

Long Yên Nguyệt hận không thể bắn vỡ sọ hắn. Vô sỉ thì mình gặp nhiều rồi nhưng người vô sỉ như thế này thì đúng là chưa gặp qua.

Đối phương ngay từ đầu đã giúp mình tìm được súng, ngay sau đó làm tìm được chứng cứ phạm tội của Liêu Thiên Cửu, cuối cùng là giải cứu mình khỏi tay sát thủ. Đủ loại dấu hiệu này đã cho thấy đối phương không phải là người bình thường. Nhưng đối phương hiện giờ lại muốn chơi trò giả trụ ăn cộp, khiến cho cô cảm thấy vô cùng khó chịu, sắc mặt âm trầm hẳn, khế cắn hàm răng.

- Cục phó, chúng ta, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Một vài gã cảnh sát liền dò hỏi.

Bộ ngực của Long Yên Nguyệt phập phồng không thôi, đôi mắt sáng ngời nhìn chăm chăm vào Lâm Bắc Phàm. Mặc dù hận không thể chém tên này ngàn vạn đao. Bản thân mình thật vất vả mới gặp phải ba kẻ

bắt cóc này, nhưng hết lần này tới lần khác lại bị hấn phá hoại. Thế này thì làm sao mình đối mặt được với các đồng nghiệp trong cục chứ? Chẳng lẽ mình đường đường là một cục phó phân cục, ngay cả ba kẻ bắt cóc cũng không bắt được sao? Nhưng bản thân mình không thể mạnh động được. Dù sao thì đối phương cũng có con tin. Cô cuối cùng cũng chỉ còn biết nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng:

- Thả bọn chúng đi!

Mấy tên cảnh sát chỉ còn biết dùng ánh mắt phần nộ nhìn ba tên bắt cóc, ý bảo chúng rời đi.

Về mặt Tiểu Lâm Ca giả bộ rất bị thương, nhìn Chu Tĩnh Hàm ở phía xa xa, thở dài nói:

- Tĩnh Hàm, nếu như anh lần này không về được thì em cứ đi tới câu lạc bộ karaoke Kim Sắc Hải Ngạn tìm tổng giám đốc Liễu Vi. Cô ấy sẽ giúp em vượt qua cửa ải khó khăn này. Những chuyện khác tôi không muốn nhiều lời, hy vọng em chỉ cần mỉm cười đối mặt với cuộc đời này, không nên bi quan, đừng quá thất vọng.

Chu Tĩnh Hàm rưng rưng nước mắt nói:

- Anh, anh nhất định không có việc gì đâu!

Tiểu Lâm Ca nhẹ nhàng lắc đầu, về mặt khẳng khái nói với ba tên bắt cóc:

- Chúng ta đi được rồi!

Ba tên bắt cóc này đầu óc mơ hồ. Chuyện này rốt cục là thế nào? Có bao giờ lại có con tin trâu bò thế này chứ? Hấn lại còn dám ra lệnh cho bọn mình nhanh chóng bỏ chạy. Chẳng lẽ đối phương chính là nhân vật hoành tráng trong truyền thuyết sao? Có ý ở chỗ này giả trừ ăn cộp sao? Bọn họ nghĩ tới đây không khỏi túa mồ hôi lạnh khắp người, không biết có nên làm theo lời đối phương là rời đi hay không.

Tiểu Lâm Ca nhìn ba kẻ này đang chần chừ mãi ở đây, nhất thời nóng nảy, thấp giọng nói:

- Mau đi đi, lấy một chiếc xe, cảnh sát có muốn đuổi cũng không kịp nữa rồi!

- Nhưng mà, nhưng mà chúng tôi không có xe!

Cái tên đang khống chế Tiểu Lâm Ca lấp bắp nói.

Tiểu Lâm Ca há hốc mồm, ngơ ngác nhìn đối phương.

- Chúng tôi, chúng tôi đều không có xe mà!

Hai kẻ bắt cóc khác cũng xấu hổ thấp giọng nói.

Tiểu Lâm Ca hoàn toàn trợn tròn cả mắt. mấy tên bắt cóc này có đáng yêu quá không vậy? Ngay cả xe cũng không có thì làm sao mà chạy khỏi chỗ này hả?

Nhưng vấn đề là Tiểu Lâm Ca cũng không có xe của mình.

Cái tên bắt cóc đang khống chế Tiểu Lâm Ca được ra một cái ý kiến " rất không tồi ":

- Hay là chúng ta cứ đi bộ rời khỏi nơi này đi. Chỉ cần đi vài tiếng là có thể rời khỏi Nam Thành, đi tới nông thôn. Nơi đó khẳng định không gặp phải cảnh sát nữa đâu!

Khóe miệng Tiểu Lâm Ca co quắp vài cái. Đi mấy tiếng à? Thế mà bọn họ cũng có thể nghĩ ra được.

Số mình sao lại khổ như thế chứ? Thật vất vả mới có thể nắm được tâm hồn thiếu nữ của em Chu, thế mà lại gặp phải ba thằng ku bắt cóc ngớ ngẩn này. Chẳng lẽ đây là sự trừng phạt của trời cao đối với mình sao? Hấn rất bất đắc dĩ gật đầu:

- Cứ thế mà làm đi!

Ba kẻ bắt cóc chỉ còn vênh vênh vào vào khống chế Tiểu Lâm Ca, chẳng thèm xem cảnh sát ra gì, đi nhanh về phía khác.

Long Yên Nguyệt khịt khịt mũi một chút. Nếu có thể thì mình nhất định phải cho tên khốn kiếp này biết lợi hại của mình. Vốn ấn tượng của mình đối với hấn đã tốt lên vài phần, còn tưởng rằng đối phương là người

đàn ông có thể vì người phụ nữ mình yêu mà sẵn sàng trả mọi giá, nhưng hiện giờ thế nào? Đối phương lại là một kẻ lá mặt lá trái, giả trư ăn thịt cạp, chơi đùa uy phong, rất là ghê tởm.

- Tôi bảo này lão đại, anh hiện giờ có thể rời khỏi ba kẻ bắt cóc này chưa? Anh giả bộ thật sự là chẳng đẹp trai tí nào!

Tiểu Kim cố gắng dả kích phòng tuyến tâm lý của Tiểu Lâm Ca.

Tiểu Lâm Ca hiện giờ cũng rất buồn bực. Vốn tưởng ba người này có phong thái của kẻ bắt cóc siêu cấp, mình phải chiến đấu tóe lửa với bọn họ, cuối cùng tại thời điểm mấu chốt, rốt cục nhân phẩm bộc phát, cuối cùng chiến thắng được họ. Mà bản thân mình thì bị trọng thương, ngã xuống trong vũng máu. Em Chu cuối cùng bị khí khái anh hùng của mình cảm động, khóc lóc rầm rĩ, bắt đầu tiếp nhận mình. Nhưng hiện giờ thì sao? Gặp phải ba cái thằng cu ngớ ngẩn này, cuối cùng kế hoạch của mình đều biến thành bọt nước rồi.

- Các người vừa rồi cướp được bao nhiêu tiền?

Tiểu Lâm Ca hiểu kỳ hỏi.

- Chuyện này, tám mươi chín đồng!

Cái kẻ cầm đầu đám bắt cóc ấp úng nói.

Bà nội nó chứ. Tám mươi chín đồng bạc à?

- Các người sao không cướp nhiều một chút hả?

Tiểu Lâm Ca nghiêng đầu, cắn chặt răng, hận không thể cắn cho bọn này một cái.

- Chuyện này, không gặp được người có tiền, cho nên chỉ có thể đoạt được như vậy!

Một tên bắt cóc khác có vẻ xấu hổ nói.

Tiểu Lâm Ca cảm thấy như muốn đập đầu vào tường. Biết sớm thế này thì mình đã chẳng thêm ra vẻ hão hán làm gì.

- Tao đánh, tao đánh, tao đánh, thằng chó Nhật nào lại dám bắt cóc lão đại của tao? Không muốn sống nữa à?

Một tiếng nói cực kỳ kiêu ngạo từ xa tiến tới gần. Chỉ thấy một chiếc xe của đội phòng cháy chữa cháy chạy như bay tới đây. Ở trên xe liền lao xuống hơn hai mươi cảnh sát phòng cháy, ngay cả một câu nói nhằm cũng không thốt ra, lập tức vây quanh ba kẻ bắt cóc và Tiểu Lâm Ca, đứng nghiêm chỉnh. Giờ thì ngay cả một con ruồi cũng đừng hòng bay thoát.

Vốn ngã tư đường này là một nơi rất đông đúc, có rất nhiều người đi đường nhìn thấy cảnh này liền ào ào vây lại xem.

Trương Minh Thắng híp đôi mắt nhỏ, vẻ mặt khó chịu kêu lên:

- Ba thằng chúng mày cũng thật là to gan, ngay cả lão đại của tao mà cũng dám bắt cóc. Cho các người một cơ hội, buông lão đại của tao ra, tha cho chúng mày không chết. Còn nếu không thì lập tức kéo ra xé xác cho chó ăn!

Tiểu Lâm Ca đang muốn nói chuyện thì đã nghe thấy lạch cạch ba tiếng. Ba tên bắt cóc kia đã ném dao xuống, quỳ rạp xuống mặt đất, cuống quýt đập đầu nói:

- Các vị đại nhân, chúng tôi, chúng tôi biết sai rồi. Chúng tôi không dám tái phạm nữa!

- Các người, ôi chào...

Tiểu Lâm Ca tự ôm chân phải chính mình, trông như con cóc, kêu lên thảm thiết.

Hóa ra là một tên bắt cóc kia ném dao đi không ngờ lại chẳng may rơi thẳng vào chân hắn, đâm thật sâu vào trong.

172. Chương 172: Cô Y Tá Nóng Bỏng.

Tiểu Lâm Ca nằm trên giường, gác chân lên cao, trong miệng ngậm một miếng thuốc, đang được truyền tĩnh mạch, nhìn cái chân phải đầy băng gạc, trong lòng thật sự buồn bực.

Chính mình không ngờ lại bị một thằng cu bắt cóc ngớ ngẩn làm bị thương ở chân. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì chẳng phải là tổn hại uy phong của Tiểu Lâm Ca mình sao? Chẳng qua hắn nhìn thấy Chu Tĩnh Hàm ngồi bên cạnh mình, đang gọt táo cho mình, dường như là một người vợ hiền vậy, chút khó chịu trong lòng liền tan biến, trên mặt hiện lên một nụ cười ôn nhu:

- Tĩnh Hàm, em vừa rồi sao không chạy? Em chẳng lẽ không biết là gặp phải nguy hiểm như vậy, nếu em có chuyện gì thì anh sẽ không thể tự tha thứ cho mình hay không?

Khuôn mặt Chu Tĩnh Hàm đỏ bừng, đưa trái táo đã gọt xong cho hắn, khẽ cắn hàm răng, thấp giọng nói:

- Anh có yên tâm dưỡng thương đi!

- Lão đại xem cô ấy đã có hảo cảm với anh. Nắm chặt thời gian, xử cô ta đi!

Thanh Lâm âm thầm cười rộ lên.

Tiểu Lâm Ca nhẹ nhàng nghiêng mình đi, hướng về phía Tiểu Kim đề nghị một cái, một tiếng kêu nho nhỏ mà thăm thiết vang lên. Hắn lúc này mới thở dài một hơi:

- Xin lỗi!

Khuôn mặt Chu Tĩnh Hàm ngẩn ra, nói:

- Sao anh lại xin lỗi em?

Tiểu Lâm Ca ném miếng thuốc sang một bên, rút từ túi mình ra một tờ chi phiếu, nhét vào tay Chu Tĩnh Hàm, thấp giọng nói:

- Lúc đầu anh lừa gạt em. Anh cần bản là không có năm triệu, cũng không có năm mươi triệu. Đây tổng cộng là một triệu tám trăm năm mươi ngàn nhân dân tệ, đều là tài sản mấy năm nay anh buôn bán được. Em cứ cầm dùng trước đi. Hai ngày nữa anh sẽ giúp em kiếm đủ ba triệu còn thiếu.

Chu Tĩnh Hàm nhìn chi phiếu trong tay, nước mắt không kiềm được trào ra từ khóe mắt.

Đối phương không có bất cứ yêu cầu gì, cũng không hỏi mình cần làm gì, đơn giản đưa nhiều tiền như vậy cho mình. Từ đó có thể thấy đối phương không phải là một người xấu. Bản thân từng nguyện ý dùng năm triệu để bán thân thể mình trong một năm. Nhưng có ai muốn dùng năm triệu để giữ mình trong một năm chứ? Người đàn ông trước mặt này lại dứt khoát như vậy, không có chút do dự. Cô khẽ cắn chặt hàm răng, dường như đã hạ quyết tâm, thấp giọng nói:

- Cảm ơn anh đã tin em như vậy, Lâm đại ca. Một năm nay em sẽ là người của anh!

Tiểu Lâm Ca trợn tròn mắt. Người của mình sao? Thế thì chẳng phải là có thể đề ra sao?

Nhưng Tiểu Lâm Ca sẽ không làm cái chuyện ngu ngốc này. Mất hẳn đầy vẻ thương cảm lắc đầu nói:

- Hóa ra trong mắt em tôi lại chẳng ra gì như vậy. Thôi, tôi biết là dù mình làm thế nào thì em cũng sẽ không tin tưởng tôi. Tôi không muốn em báo đáp tôi. Mật mã mở chi phiếu này là 1314199. Số tiền còn lại trong hai ngày tới tôi sẽ lo cho em. Phiền em, tôi muốn nghỉ ngơi rồi!

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, khuôn mặt hiện lên vẻ thất vọng và cô đơn vô cùng.

Anh hùng, phải vĩnh viễn cô đơn.

Ngày xưa có anh hùng Tiêu Phong bị người ta nghi kỵ, ngày nay có xằng thần Tiểu Lâm Ca ruột gan đứt từng khúc.

Chu Tĩnh Hàm làm sao lại ngờ được là đối phương sẽ mất mát như thế? Cô run giọng nói:

- Lâm đại ca, em, em...

Cô có thể cảm nhận rất sâu được vẻ lãnh đạm trong giọng nói của đối phương. Điều này làm cho cô sợ hãi vô cùng.

- Lão đại, chiêu này của anh có phải là quá gây tổn thất hay sao?

Tiểu Kim thật vất vả mới bò được từ trong túi quần hắn ra, thấy hắn ra vẻ như vậy, rất khách sáo hỏi hắn.

Khóe miệng Tiểu Lâm Ca nhếch lên, trong lòng thầm cười nói:

- Muốn cưa đổ một người phụ nữ thì không chỉ cần chiếm được thân thể cô ta mà còn phải nắm được tâm hồn cô ta. Đó mới là cảnh giới cao nhất!

Đôi mắt Chu Tĩnh Hàm rưng rưng nước mắt. Cô biết nỗi đau khổ khi bị người khác làm nhục nhưng chính mình lại vừa dùng phương pháp đó để làm nhục đối phương sao? Chẳng lẽ mình hèn hạ như vậy sao? Cô hướng về phía Tiểu Lâm Ca cúi đầu thật sâu:

- Lâm đại ca, xin lỗi!

Cô xoay người nghẹn ngào rời khỏi phòng bệnh.

Tiểu Lâm Ca hé đôi mắt, khuôn mặt nở nụ cười sáng lạng:

- Ba bước trong kế hoạch đã thực hiện được hai bước. Kế tiếp sẽ là bước cuối cùng, thừa thắng truy kích, đoạt lấy tâm hồn thiếu nữ của em Chu, he he...

Thanh Lâm rất khó chịu lên tiếng:

- Lão đại, anh không ngờ lại dè em, khẳng định là anh mê luyến ca rồi...

Tiểu Lâm Ca cầm một quả táo, ném cho nó, lúc này mới cười nói:

- Tao biết mày là một truyền thuyết. Mày là một truyền thuyết bị đuổi khỏi Long Cốc. Tao là một người thuần khiết như vậy cũng bị mà làm cho ô nhiễm rồi!

- Khụ khụ...

Tiểu Kim suýt nữa là bị sắc nước bọt chết.

Tiểu Lâm Ca rút một điều thuốc, nhẹ nhàng rít một hơi, vẻ mặt ưu thương nói:

- Người cười ta cuồng ngông khờ khạo,

Ta cười người điên đảo ngược xuôi.

Ngũ lăng phần mộ san rồi,

Không hoa không rượu cũng thời ruộng sâu.

Xem ra Đường Bá Hổ và tao đều là một loại người, đều là anh hùng bất đắc chí!

- Tôi đánh, lão đại, anh cũng quá có phong cách rồi đó. Không ngờ anh lại có thể dưới tình huống bị thương khiến cho cô em xinh đẹp suýt khóc. Em thật sự là rất bội phục anh rồi. Chẳng lẽ muốn nam dưới nữ trên à? Hình như đây là một tư thế có độ cao khó lắm!

Người chưa tới, tiếng đã tới, còn ai vào đây ngoài Trương Minh Thắng. Một đôi mắt nhỏ xú của hắn đảo liên hồi, điệu cười kia muốn bao nhiêu xấu xa có bấy nhiêu xấu xa.

Tiểu Lâm Ca tiện tay cầm lấy cái gối nện lên người Tiểu Kim, lúc này mới lười biếng nói:

- Sao cậu lại tới đây?

- Tôi đánh, em tới thăm lão đại không được sao? Anh xem, em lần này chuẩn bị rất nhiều thứ tốt, thịt bò hộp, gà quay, thịt lợn hầm, dê nướng, hoa quả, XO, còn có cả trăm đĩa AV, một máy truyền hình Đoạn Vệ Dân. Hả, tôi đánh, đây là cái phòng bệnh rách này gì thế? Ngay cả một cái bàn để TV cũng không có sao? Đây là nơi mà lão đại của tôi có thể ở sao? Tôi đánh, người đâu, mau gọi viện trưởng tới đây. Tôi đánh chết hắn ngay!

Trương Minh Thắng dùng khí lực toàn thân kéo một cái túi du lịch khổng lồ vào, vừa lôi đủ thứ ra, vừa mở miệng mắng to.

Trần Tiểu Lâm Ca nổi gân xanh. Đánh chết hần? Chẳng nhẽ hai người đàn ông làm cái chuyện này sao? Bản thân mình chẳng qua là chỉ bị một con dao đâm vào chân, lại cũng không bị nhiễm trùng, vết thương không quá lớn, chỉ cần băng bó dưỡng thương vài ngày là tốt rồi. Ai ngờ cô bé Long Yên Nguyệt kia không biết tại sao lại bắt hần vào bệnh viện nghỉ ngơi, nói là sợ vết thương nhiễm khuẩn. Điều này khiến trong lòng hần cũng có chút cảm động. Mặc dù cô bé này thường xuyên chống đối mình, lại can thiệp vào tự do của mình vào Vi nhi nhưng nói thế nào thì cũng là người từng tiếp xúc thân mật với mình, lại vừa là người phụ nữ tương lai của mình, chiếu cố cho mình như thế cũng được lắm.

Lâm Bắc Phàm khoát tay, vẻ mặt hào sảng nói:

- Cần TV làm gì? Tôi không phải người bệnh trọng thương, nằm thời gian ngắn được rồi. Tôi chẳng cần những thứ đó.

Trương Minh Thắng cười, lấy một chai bia ra, đưa cho hần nói:

- Lão đại đúng là lão đại, ở trước mặt kẻ bắt cóc mà có thể hoành tráng như vậy. Đúng là xứng với câu nói kia, gặp nguy không loạn, không chút hoang mang, tỉnh như xử nữ, khụ khụ, xử nam, rất hoành tráng, tôi đánh!

Lâm Bắc Phàm mở nắp chai, còn chưa kịp uống đã thấy bia trong chai hạ xuống cực nhanh. Hần liền biết ngay là Tiểu Kim đang uống trộm. Hần cũng chưa nói gì, cố ý đưa chai bia lên mép, ra vẻ đang uống, sau đó nói:

- Bọn họ có tìm cậu gây phiền hà không?

- Tôi đánh, bọn họ? Ai dám tìm em gây phiền toái chứ? Tống Kiến Quốc bị anh dùng xéng sắt đập chết, Hoàng Trường Thanh ngay cả một cái rắm cũng không dám phóng. Còn Long Thiên Hữu sao, nói thế nào cũng là nhạc phụ của anh, hiện giờ không biết đang làm gì. Đường Thiết Sơn thì là người như thế nào chứ? Thế nên làm gì có ai tìm tới em. Hơn nữa cha em cũng không phải là người không. Nhưng mà lão đại so với em hoành tráng hơn nhiều. Anh lại dám làm chuyện như vậy, đập chết tươi hai cha con nhà Tống Kiến Quốc, lại di Hoàng Trường Thanh như một con chó dưới chân. Tôi đánh, rất hoành tráng, rất có phong cách đó!

Công phu vượt mông ngựa của Trương Minh Thắng càng ngày càng cao. Hần tiện tay lấy ra một con gà quay, ném cho Lâm Bắc Phàm, chính mình thì lại móc ra một chai bia, mở nắp chai, tu ừng ực.

Lâm Bắc Phàm cũng không biết vì sao chưa có ai tìm tới mình. Chẳng lẽ nhân phẩm mình lại tốt như vậy sao? Đập chết thị trưởng một thành phố mà lại không ai quản sao? Hay là anh bạn Thiết Đầu giúp mình chìm vụ này xuống? Chẳng qua hần nghĩ anh bạn Thiết Đầu đã nói chuyện với mình một lượt, tựa hồ nếu mình không nhận thua trước thì đối phương sẽ không giúp mình chuyện này.

Tiểu Lâm Ca hiển nhiên không nghĩ ra nổi chuyện này. Nhưng mà lúc này hần cũng không thêm nghĩ nữa, lẳng phất ron thần kinh. Hần xé một miếng thịt gà, nhét vào trong miệng hàm hồ nói:

- Nhìn cậu thì thấy mấy ngày nay hần là rất nhàm chán. Giúp tôi một chuyện đi!

Đôi mắt lơ đãng của Trương Minh Thắng sáng bừng lên, dường như là vừa được uống thuốc kích thích vậy, tim đập thình thịch, thấp giọng gầm thét:

- Lão đại, bắt người nào? Lần này chúng ta không thể bắt người cấp thấp được, tối thiểu cũng phải cỡ thị trưởng. Những kẻ cấp thấp không có tư cách. Nếu không em gọi tới hai trăm người, tới bắt cho sướng đời....

Khóe miệng Tiểu Lâm Ca co quắp mấy cái, đôi mắt trợn trắng dã.

Chính mình biểu hiện bình thường chẳng lẽ quá hoành tráng rồi? Thế nào lại biến thành một kẻ chuyên bắt người thế này? Cái tên mập này hiểu nhầm ý tứ của mình rồi. Xem ra trí thông minh của con người cũng chênh lệch dữ dội thật.

Đang lúc bọn họ lén lút bàn bạc âm mưu thì trong phòng bệnh đột nhiên vang lên một giọng nói:

- Anh là ai? Làm sao lại có thể cho bệnh nhân ăn đồ nhiều mỡ như vậy à? Hả? Bia? Rượu trắng? Lại còn có tào thuốc sao? Các người, các người làm cái gì vậy? Đây là bệnh viện, không phải là khách sạn. Anh đi ngay ra cho tôi. Anh mà không đi tôi sẽ gọi người lôi anh đi!

Một tiếng nói trong treo mềm mại nhưng lại ẩn chứa sự tức giận vang lên, rõ ràng là một quả ót nhỏ. Theo tiếng nói này thì đúng là muốn liều mạng với Trương Minh Thắng.

Trương Minh Thắng bị tiếng kêu của cô bé nào dọa cho suýt chút nữa là ngã vào ngực Tiểu Lâm Ca. Hấn tức giận đứng dậy vung nắm tay, nổi giận ùng ùng kêu lên:

- Tôi đánh, người nào dám đứng trước mặt tôi ra về uy phong hả? Tôi....

Đôi mắt ti hí của hắn chớp chớp hai cái, không nói gì nữa.

Người xuất hiện là một nữ y tá trẻ trung xinh đẹp, chừng hai mươi tuổi, đôi mắt trong như ngọc, đôi môi anh đào chúm chím, khuôn mặt trắng như tuyết, vóc người thướt tha, trên người mặc một bộ quần áo trắng như tuyết lại càng tăng thêm sự hấp dẫn. Đôi nhũ hoa trước ngực đầy đặn vươn cao, so với Liễu Vi có nhỏ hơn một vòng nhưng cũng rất có ý vị.

Tay trái cô đang chống nạnh, khuôn mặt xinh đẹp đang vênh lên, đối mắt với Trương Minh Thắng đầy lửa giận, không chút sợ hãi, ngược lại còn khiêu khích nhìn hắn. Một tay cô đang cầm bệnh án, gần từng chữ một:

- Mời anh tránh ra. Tôi thay thuốc cho bệnh nhân. Đừng tưởng rằng mình lớn lên to như ngọn núi thế là có thể quấy nhiễu công việc bình thường của tôi!

Trương Minh Thắng nhẹ nhàng lau lau nước dãi vừa tràn ra khỏi miệng, cuống quýt kêu lên:

- Tôi đánh, nữ y tá xinh đẹp nóng tính, tôi thích!

Xem ra hắn cũng không nghe rõ hàm nghĩa chính xác trong câu nói kia của đối phương.

173. Chương 173: Đều Là Do Cái Mông Gây Họa

Nữ y tá xinh đẹp đứng trước mặt Lâm Bắc Phàm, hơi khom lưng, vừa sắp xếp lại dụng cụ trên bàn, vừa nói:

- Anh hiện giờ đang điều dưỡng, cho nên không nên ăn những thứ quá nhiều mỡ, cũng không nên uống rượu, không nên tức giận, biết không?

Giọng điệu của cô mặc dù hòa ái nhưng bên trong lại mang theo một chút ý tứ ra lệnh. Cặp mông của cô cong lên, mơ hồ có thể nhìn thấy hình dạng quần lót bên trong, không ngờ là hình tam giác, cùng với sự vận động của cô, tròn mắt của Tiểu Lâm Ca trợn tròn lên, trong lòng ngứa ngáy, hận không thể sờ tay sờ mó vài cái, cảm nhận sự hấp dẫn ở nơi đó.

Khó trách diễn viên AV Nhật Bản lại thích mặc một số bộ đồ đồng phục, ngay cả Kim Ngọc Thiên Đường cũng chuẩn bị đủ loại phục trang hấp dẫn. Hóa ra là đàn ông nào cũng đều thích thứ này. Trong đó thì đứng đầu là tiếp viên hàng không, cảnh sát, y tá, mỹ nữ của ba nghề nghiệp tràn ngập hấp dẫn và khiến người ta nổi lên ham muốn chinh phục, người tưởng tượng ra cảnh những người phụ nữ mặc đồng phục này nằm dưới người mình, uyển chuyển rên rỉ, làm một số động tác khiến máu huyết người ta sôi trào, thỏa mãn hư vinh của đàn ông. Tiểu Lâm Ca cảm thấy một luồng dục hỏa từ bụng dưới mình chậm rãi truyền tới hông, làm cho một nơi có cảm giác đang căng cứng.

- Anh nhìn cái gì đó? Coi chừng tôi móc mắt anh ra đó.

Nữ y tá thấy hắn không trả lời, lại nhìn thấy hắn đang chăm chăm nhìn mình, hận không thể cắn một cái, đôi má liền đỏ bừng, xấu hổ tức giận lườm hắn.

Tiểu Lâm Ca ho khan một tiếng, vội thu hồi ánh mắt mê đắm của mình, nói:

- Tôi bảo này em gái, tôi cũng không phải là bệnh nhân vừa phẫu thuật này, một chút vết thương nhỏ này cũng không cần phải để ý lắm!

- Hừ!

Cô y tá xinh đẹp bĩu môi, đứng thẳng dậy, liếc nhìn hắn một cái:

- Tôi là bác sĩ hay anh là bác sĩ đây?

- Khụ khụ, cô là y tá, không phải là bác sĩ!

Tiểu Lâm Ca hảo tâm nhắc nhở đối phương.

Đôi má của nữ y tá lại hồng lên, gắt giọng:

- Bên trong bệnh viện, trừ bác sĩ ra thì người chăm sóc bệnh nhân chính là chúng tôi. Cho nên chúng tôi phải chịu trách nhiệm với bệnh nhân. Xoay người đi, tôi tiêm cho anh!

Trên cánh tay mảnh khảnh trắng như tuyết của cô đã có một ống tiêm, đang bơm bọt khí ra ngoài.

- Tiêm hả? Tôi, tôi chỉ là bị rách tí da, không cần phải tiêm chứ?

Trán của Tiểu Lâm Ca toát mồ hôi lạnh.

Không phải Tiểu Lâm Ca nhất gan, là Tiểu Lâm Ca sợ tiêm.

Chỉ là khi hắn còn bé từng bị một bác sĩ dử tợn, chỉ tiêm có một mũi mà làm cho Tiểu Lâm Ca đau tới một ngày một đêm. Từ đó về sau hắn bị chứng sợ kim tiêm, vừa thấy ống tiêm là đã run rẩy cả người.

- Nói linh tinh, anh là bác, là y tá hay tôi là y tá?

Nữ y tá xinh đẹp lườm hắn một cái, nhưng thấy vẻ mặt sợ hãi của hắn, cũng không khỏi thềm buồn cười. Chưa gặp người lớn nào mà lại sợ tiêm thế này.

- Nhưng mà, nhưng mà....

Tiểu Lâm Ca nhìn ống tiêm trước mắt, cảm giác như sắp ngất.

- Không có nhưng nhị gì cả, xoay người đi!

Y tá xinh đẹp ra lệnh.

- Cô xem, chúng ta, hay là, ôi chao, đừng kéo quần tôi, cứu mạng với....

Đôi mắt ti hí của Trương Minh Thắng cũng phải mở trừng trừng, không khỏi toát mồ hôi lạnh, sợ hãi than:

- Tôi đánh, nữ y tá bạo lực thế. Một cô nàng nóng bỏng như vậy tôi cũng mới nhìn thấy lần đầu, hình như là đưa lên giường cũng hơi khó khăn, thôi thì cứ giao cho lão đại thôi!

Theo tiếng kêu thê lương thảm thiết, cái mông của Tiểu Lâm Ca đã bị tiêm một mũi xúng đáng.

Tiểu Lâm Ca nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào, giống như là một bé gái vừa bị cưỡng bạo vậy, cả người mềm nhũn, đến cử động cũng không cử động nổi nữa, cái mông trắng hếu lộ ra. Cô nàng này cũng lợi hại thật, thiếu chút nữa khiến cái mông mình bị chia hai.

Nữ y tá xinh đẹp thấy vẻ đáng thương về cùng của hắn, không kìm được mà đưa tay che miệng cười duyên.

- Đại sắc lang nhà anh dám nhìn lung tung, giờ đã biết lợi hại của tiểu thư chưa hả?

Cô lại còn lắc lư bơm tiêm trong tay phải, dường như là thị uy với đối phương vậy.

- Tôi không dám nữa!

Tiểu Lâm Ca tủi thân nói.

Nữ y tá xinh đẹp hừ hừ một tiếng:

- Vậy mau kéo quần lên đi. Một người đàn ông lớn như vậy mà ra vẻ gì chứ!

- Tôi, tôi không động đậy được nữa rồi!

Chúng sợ kim tiêm của Tiểu Lâm Ca còn chưa tan hết.

- Anh...

Nữ y tá xinh đẹp tưởng là đối phương cố ý trêu đùa mình, nhưng lại không thể vạch trần đối phương, chỉ còn cách kéo hộ quần đối phương, tiện thể còn vỗ nhẹ lên mông hắn một cái, bật cười như chuông bạc:

- Nếu như anh còn làm loạn, lần sau tôi sẽ tiêm vào thứ kia của anh, cho anh cả đời làm thái giám. Nhưng mà cái thứ kia cũng anh có vẻ cũng không nhỏ!

Khóe miệng Tiểu Lâm Ca co quắp, thiếu điều ngất xỉu.

Không hổ là nữ y tá trong bệnh viện, nói chuyện cởi mở thế.

Nữ y tá xinh đẹp thu dọn các thứ, nhìn hắn mỉm cười, nói:

- Tôi tên là Tô Tình Nhi, nếu anh muốn báo thù thì cứ việc tìm tôi. Nếu muốn hẹn tôi thì cũng có thể nhưng mà không biết anh có bản lĩnh đó hay không!

Cô lại cúi xuống sát mặt Tiểu Lâm Ca, thổi nhẹ vào bên tai hắn một luồng hơi nóng, dường như là khiêu khích, dường như là trêu chọc hắn. Cô lại cười duyên hai tiếng, lộ nét cười ranh mãnh, sau đó rời khỏi phòng bệnh.

- Tôi đánh, lão đại không hổ là lão đại, ngay cả nữ y tá bạo lực như vậy mà cũng có thể xử lý!

Về mặt Trương Minh Thắng đầy sợ hãi kêu than.

Tiểu Lâm Ca cắn chặt răng, gian nan xoa người, nhìn thoáng qua chút chất lỏng còn sót lại, hung tợn kêu lên:

- Tô Tình Nhi, tôi, tôi muốn báo thù, tôi nhất định sẽ đập đổ cô, ôi chao, tôi....

Trán Trương Minh Thắng liền có thêm vài sợi gân xanh. Một y tá bạo lực như vậy mà cũng có gan tán tỉnh sao?

...

- Tôi đánh, lão đại, sức ăn của anh lớn thật, một con lợn sữa nướng, một cái chân dê nướng, hai con gà rán, sáu chai bia, ba chai XO đều bị anh tiêu diệt gọn rồi. Chẳng lẽ bụng anh là động không đầy sao?

Về mặt Trương Minh Thắng bội phục kêu lên. Lão đại của mình quả đúng là siêu nhân chuyển thế, là thần cơ, thần bài, thần y, ngay cả ăn uống cũng hoành tráng như vậy.

Sắc mặt Tiểu Lâm Ca trắng bệch, lưng lay muốn ngã, dưới sự dìu đỡ của Trương Minh Thắng gian nan đi về phía cửa bệnh viện. Hắn âm thầm khinh bỉ Tiểu Kim. Cả đồng thức ăn kia mình chưa được một miếng đã chui sạch vào bụng nó. Thật không biết cái bụng nó nhỏ như vậy thì thức ăn đi đâu hết? Đúng là một thùng cơm điển hình.

- Tôi vừa rồi mới bị cô nhóc nóng bỏng kia hành hạ thê thảm như vậy, đương nhiên là muốn bổ sung dinh dưỡng rồi!

Tiểu Lâm Ca chỉ còn có thể cắn răng giúp Tiểu Kim vụ này.

- Tôi đánh, lão đại, cô bé đó đúng thật là không đơn giản. Không ngờ cô ta là con gái lớn của viện trưởng bệnh viện này. Mẹ cô ấy là đại đại biểu của tỉnh Hồ Thị. Thảo nào mà cô ta thô lỗ như vậy, một chút ôn nhu đáng yêu của nữ y tá cũng không có!

Trương Minh Thắng vừa mới xem tin tức mới thu thập được, không khỏi than thở một tiếng.

Tiểu Lâm Ca cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào, phảng phất dường như bị bệnh nặng mới khỏi. Nghĩ tới mũi tiêm kinh khủng vừa rồi, cả người hắn đổ mồ hôi lạnh. Nếu như mình thực sự bị một mũi tiêm đó làm chết thì thật là có nhục rồi không? Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Tôi muốn báo thù!

- Lão đại, anh muốn báo thù thế nào?

Đôi mắt nhỏ của Trương Minh Thắng đảo như rang lạc.

Đôi mắt Tiểu Lâm Ca lóe lên ánh sáng tục tũ, dâm tà, gần từng chữ nói:

- Tôi muốn tiền dâm hậu sát cô ta, sau đó lại tiếp tục vừa dâm vừa sát. Tôi muốn khiến cô ta phình bụng, sau đó vứt bỏ. Nếu không thì “chiến” cho cô ta ba ngày ba đêm không dậy nổi!

Miệng Trương Minh Thắng há hốc ra, có thể nhét vừa một quả trứng gà. Về mặt hân thoáng chốc bị đông cứng, run rẩy nói:

- Tôi ... Đánh, lão đại, tôi có việc, anh cứ chậm rãi đi nhé!

Không ngờ hân lại buông Lâm Bắc Phàm ra, nhanh chân chạy ra cửa bệnh viện.

Tiểu Lâm Ca liền tức giận mắng:

- Cái thằng mập kia, cậu mà dám chạy, tôi...

Hắn vừa nói những lời này thì chợt cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, dường như có dự cảm không tốt.

- Lão đại, sau...sau lưng anh hình như có sát khí đó!

Tiểu Kim ăn no uống say nên mới tốt bụng nhắc nhở một câu.

- Tiền dâm hậu sát, dâm xong lại sát tiếp? Làm cho phình bụng ra? Chơi cho ba ngày ba đêm không dậy nổi? Những câu này có vẻ không sai đâu!

Một tiếng nói phẫn nộ từ phía sau hân truyền tới.

Người này ngoài cô y tá bạo lực Tô Tình Nhi ra thì còn ai?

Những bác sĩ và người nhà bệnh nhân khác thấy cảnh này đều biến sắc, một giây cũng không dám ở lại, trong nháy mắt liền biến mất khỏi đại sảnh, để lại không gian rộng lớn dành cho bọn họ.

Tiểu Lâm Ca nuốt một ngụm nước bọt đánh ức. Bản thân mình chẳng qua chỉ bị thương một chân, làm sao lại gặp phải trái ố này chứ? Nếu như là bình thường thì hắn khẳng định không sợ trái ố này nhưng hiện giờ chân phải hắn đang bị thương, hơn nữa lại còn bị đối phương tiêm cho một phát vào mông rồi. Hắn giờ đã trở thành bệnh nhân bị thương siêu cấp, không có ai giúp đỡ, làm sao chống nổi đối phương chứ?

Người đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Tiểu Lâm Ca lộ vẻ vô cùng vô tội, nét mặt oan ức, chớp chớp hai tròng mắt nói:

- Y tá Tô sao?

- Hả?

Tô Tình Nhi phát ra một tiếng hừ giọng mũi, tiến về phía hắn.

Tiểu Lâm Ca vội vàng ngượng ngùng cười:

- Tôi cũng không nói những câu kia mà là tên mập hắn nói. Trong lòng tôi biết y tá Tô luôn suy nghĩ vì bệnh nhân, tận tâm phục vụ, rất đúng với tiêu chuẩn của y tá. Thảo nào bệnh viện này càng ngày càng nhiều bệnh nhân hả. Không biết tôi có cơ hội mời y tá Tô đi ăn tối hay không?

Đôi mày Tô Tình Nhi nhướn lên một chút:

- Muốn mời tôi ăn cơm?

- Nếu không tiện thì thôi vậy, tôi đi trước nhé!

Tiểu Lâm Ca vội vàng gian nan di chuyển thân thể, đi về phía cửa, tốc độ so với ốc sên bò cũng chẳng nhanh hơn là mấy.

- Có thể mà, tôi vừa tan ca, còn chưa ăn cơm chiều, cho anh một cơ hội đó!

Khuôn mặt Tô Tình Nhi chợt hiện lên một nụ cười mê người tươi sáng như mặt trời, tiến tới chủ động kéo cánh tay hắn, đi về phía trước.

- Ôi, trời....

Những bác sĩ và y tá đang nấp ở góc nhìn rớt cả cằm xuống đất.

Tô Tình Nhi không ngờ lại đồng ý đi ăn cơm với đàn ông!

Tô Tình Nhi không ngờ lại còn cười với một người đàn ông!

Tô Tình Nhi không ngờ lại còn chủ động kéo tay một người đàn ông!

Đây là Tô Tình Nhi - trái ớt nhỏ không sợ trời không sợ đất trong bệnh viện sao? Đối phương không phải là thê không cần bạn trai sao? Thế giới này có phải là thay đổi hết rồi không? Tô Tình Nhi cũng có bạn trai à? Tin tức này liền lan khắp bệnh viện với tốc độ ba trăm mét một giây. Rất nhanh cả bệnh viện đều biết tin này.

- Ôi chào, ôi chào, cô đi chậm chậm một chút, chân tôi bị thương, a, a ...

Tiểu Lâm Ca cảm thấy bị đối phương lôi đi, cảm thấy vận rủi của mình dường như đang tới gần từng bước một.

Đi ăn cơm tối với một người y tá bạo lực thế này sao?

Nếu thật thì đúng là - - Tai họa từ cái mộng mang tới.

174. Chương 174: Sắc Đẹp Trước Mặt.

Lâm Bắc Phàm nhìn Tô Tình Nhi ngồi trước mặt mình không ngừng chọn thức ăn, lại có một loại cảm giác bất an như ngồi trên đồng lửa. Hắn hiện giờ hiển nhiên cũng coi như là có chút tiền, không thèm coi vào đâu. Nhưng nghĩ tới phát tiêm kinh hồn của đối phương, trong lòng hắn cũng thấy nôn nao, sợ thú tính đối phương bộc phát, ở trong phòng này nhai sống mình.

Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.

Đối phương là một mỹ nữ tuyệt sắc, hơn nữa trẻ trung xinh đẹp, xem ra còn là gái trinh. Nếu như cô ta thức sự muốn xử lý mình thì Lâm Bắc Phàm dường như cũng cam tâm tình nguyện nhận lấy. Chỉ sợ nếu đối phương dùng một số phương tiện đặc thù như roi da, nến, còng tay mà xử lý mình thì không biết mình có chịu nổi không?

Có một số người phụ nữ so với đàn ông còn đáng sợ hơn nhiều.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm âm thầm nói đi nói lại hai lần, trên mặt mới hiện lên một nụ cười vô cùng ảm áp:

- Tô tiểu thư, tôi xin mời cô một chén, cảm tạ cô đã chữa bệnh cho tôi!

Hắn tự mình uống hai chén rượu đỏ, sau đó nâng một chén lên trước mặt.

Tô Tình Nhi không nói gì, hai tay đan vào nhau, nhẹ nhàng dao động ở trên bàn, đôi mắt đẹp như mộng ảo nhìn vào khuôn mặt đối phương.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy sống lưng mình hơi giá lạnh. Trong ánh mắt đối phương tràn ngập vẻ thâm tà, chẳng lẽ đối phương thực sự muốn xuống tay với mình sao? Nhưng mình còn chưa chuẩn bị tư tưởng tốt lắm, thế này không phải là quá nhanh sao? Hắn muốn lén chuẩn bị nhưng mà vết thương trên chân phải mở hồ truyền tới đau đớn khiến hắn rõ ràng bản thân hiện giờ không thích hợp cho vận động chạy trốn mạnh mẽ như vậy.

Vi nhi, xin lỗi, anh không phải với em rồi.

Nếu như không phải là mình không gặp vài thằng cu bắt cóc; nếu không phải là chân mình bị cắt một cái thì sẽ không bị đưa tới bệnh viện; mình nếu không bị đưa tới bệnh viện mà nói thì sẽ không gặp phải nữ y tá bạo lực này.

Chẳng lẽ bản thân sẽ bị đối phương vùi hoa dập liễu sao?

Tiểu Lâm Ca rất đau khổ nghĩ tới vấn đề này, cuối cùng mắt nhắm lại, khóe mắt chảy ra hai giọt nước mắt hối hận, trái tim bị ai nói:

- Đến đây đi, khai pháo với tôi đi, vì thỏa mãn nội tâm trống trải của cô, tôi sẵn sàng hiến dâng sự trong trắng của tôi!

Nếu không thể dây dưa thì đành hưởng thụ đi.

Tiểu Lâm Ca đang vô sỉ tìm cớ cho mình.

- Thật ra tôi rất là thiện lương thuần khiết, tôi đối với tình yêu chung thủy sắt son nhưng mà có mỹ nữ yêu thương nhớ nhung, nguyện ý giao thân thể của các cô ấy cho tôi thì tôi cũng chỉ có thể tiếp nhận. Có ai tốt được như tôi chứ? Không muốn phụ lòng mỹ nữ mà.

Trong lòng Tiểu Lâm Ca đã yên lặng tiếp nhận sự thật này.

Tiểu Kim bị khiến cho thất khiếu bốc khói, sự khinh bỉ bốc tận lên chín tầng mây, thiếu chút nữa phun ra:

- Trời ơi, mau tới cứu vớt cái kẻ vờ vịt này, hoặc là dứt khoát đánh chết hẳn luôn đi. Cả người tôi đầy da gà rồi đây này!

Sau đó nó liền lăn ra bất tỉnh, nhưng không phải là say quá mà ngất, mà bị kích thích quá mà ngất.

- Tôi muốn ngày một anh đóng giả làm bạn trai tôi!

Tô Tình Nhi một lúc lâu sau mới nói một câu.

- Rằm!

Tiểu Lâm Ca ngã lăn ra đất.

- Cô nói cái gì?

Tiểu Lâm Ca trợn trừng mắt, vẻ mặt không thể tin nhìn chằm chằm vào đối phương.

Giả là bạn trai sao? Chuyện xưa như trái đất này lại có thể rơi xuống đầu mình sao?

Tô Tình Nhi áp tay vào đôi má thơm mát, nở một nụ cười mê người:

- Ngày một Nam Thành chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc từ thiện, tôi muốn anh đóng giả làm bạn trai của tôi!

Đôi môi cô hơi ươn ướt, lại hơi hé ra, đầu lưỡi mềm mại nhẹ nhàng liếm liếm. Cảnh tượng này tràn ngập hấp dẫn, đúng là một tiểu yêu tinh hút hồn người khác không đền mạng.

Máu nóng toàn thân Tiểu Lâm Ca dường như trong phút chốc sôi sục, nhanh chóng tụ tập lại một chỗ, đã sắp có dấu hiệu bộc phát. Hắn dùng sức nuốt nước bọt, gian nan rời mắt khỏi đôi môi đối phương, nói:

- Tại sao cô lại nhờ tôi? Thật ra chúng ta mới vừa gặp nhau, còn chưa quen thuộc lắm. Tôi biết là tôi cũng có chút hấp dẫn, nhưng mà chuyện này....

Khuôn mặt Tô Tình Nhi giống như được gió xuân gột rửa, tràn ngập vẻ ôn nhu và xuân tình, so với quả ổi nhỏ trong bệnh viện giống như hai người hoàn toàn khác nhau vậy. Tiếng nói của cô tràn ngập sức hấp dẫn:

- Thật ra tôi cảm thấy anh là một người dũng cảm vì nghĩa, có thể vì một người phụ nữ đáng thương như tôi mà không tiếc mạng sống, đúng không?

Hai từ cuối cùng tiếng nói của cô run rẩy, có vẻ như cô độc không chỗ dựa, hai tay cô lại còn như có như không chạm vào bờ môi, đôi mắt chờ mong nhìn hắn.

Đúng là một cô gái hai mặt.

Thân trên Tô Tình Nhi mặc một chiếc áo cộc tay màu đen, phía dưới là một chiếc váy, trông như một yêu tinh chuyên đi hút tinh khí nam nhân, cả người tràn ngập sự quyến rũ.

Đôi mi như vẽ, đôi mắt phượng như nước hồ thu, mười phần linh hoạt, mang theo vẻ tươi cười như vui như giận, vừa xấu hổ lại vừa như hờn dỗi, chiếc mũi thẳng tắp, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu lại, lộ ra hai má lúm đồng tiền. Chiếc cổ cao như thiên nga, trắng trong như tuyết, dưới đôi vai tròn trịa là bộ ngực sữa căng tròn, vươn cao ngạo nghễ, như muốn thoát khỏi chiếc áo vậy.

- Ừc ực!

Tiểu Lâm Ca nuốt một ngụm nước, quá kích thích rồi.

- Em có thể gọi anh là Tiểu Lâm Ca không?

Tô Tình Nhi rất hài lòng về thể công của mình, đôi mắt mê người chớp chớp hai cái, tỏa ra điện áp chừng hai ngàn kilo-vôn.

Bên dưới của Tiểu Lâm Ca đã cương lên tới muốn sung huyết, như muốn phá tung chiếc quần, cả người run run, gần như không thể khống chế bản thân nữa, muốn ngay tại đây xông lên. Khó trách mọi người đều nói vũ khí tốt nhất của phụ nữ là thân thể các cô. Những lời này con mẹ nó đúng là chân lý từ ngàn xưa không đổi.

Trước sắc đẹp, Tiểu Lâm Ca dường như quên hết tất cả, chỉ lo dựng lều.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, Tiểu Lâm Ca không phải anh hùng, càng không thể qua được.

- Tiểu Lâm Ca, chẳng lẽ anh không thể giúp người ta một chút sao!

Đôi mắt Tô Tình Nhi ẩn tình, đáng thương vô cùng nhìn Tiểu Lâm Ca chăm chú, tiếng nói cũng rất mê người.

- Tôi, tôi giúp...

Tiểu Lâm Ca gần như ngơ ngẩn đồng ý.

- Ôi, em biết là anh sẽ đồng ý mà!

Tô Tình Nhi lập tức chuyển biến thái độ 360 độ, hướng về hân giơ ngón tay hình chữ V, vui vẻ cười rộ lên, sau đó cũng chẳng nhìn hân nữa, bắt đầu tiêu diệt thức ăn trên bàn, tinh tế thưởng thức, trực tiếp quên luôn hân.

Trong lòng Tiểu Lâm Ca lạnh lẽo. Đóng kịch nhưng như thế cũng quá nhanh hả? Dù sao cũng phải mỉm cười với mình một chút, hoặc là ôm hôn nồng nhiệt, cổ vũ mình một chút chứ. Nhưng rõ ràng đối phương là loại qua cầu rút ván, là loại vắt chanh bỏ vỏ điển hình.

- Đúng rồi, ngày mốt anh nhớ ăn mặc nghiêm chỉnh một chút, tốt nhất là âu phục hàng hiệu!

- Ồ, kiểu tóc của anh dường như hơi lỗi thời rồi, đổi lại một kiểu mới hơn đi!

- Anh có xe không, ngày mốt nhớ mang xe tới, tốt nhất là dòng BMW!

....

Tô Tình Nhi đơn giản ăn chút cơm tối, sau đó bắt đầu lú lo không ngớt nhắc nhở, biến Tiểu Lâm Ca thành dạng nô bộc trong nhà.

Trên trán Tiểu Lâm Ca nổi lên thêm vài sợi gân xanh. Con bé này so với Long Yên Nguyệt còn lợi hại hơn. Long Yên Nguyệt mặc dù đối với mình châm chọc khiêu khích, thích thì động hoa quyền tú thoái(1) với mình nhưng người ta cũng chưa từng có yêu cầu thế này bao giờ. Mà Tô Tình Nhi trước mắt này dường như cũng chẳng ra gì lắm mà? Cần gì phải nỗ lực vì cô ta như vậy chứ?

(1): đấm đá không có lực sát thương.

Hân liền giả vờ đáng thương hỏi:

- BMW là cái giống ngựa gì? Tôi đến nhìn cũng chưa thấy bao giờ, tôi chỉ nhìn thấy ngựa ô thôi. Tôi là một người nghèo điển hình, chỉ có một chiếc xe đạp 28, ngày mốt tôi có thể đạp đi không? Xe đạp tôi mới mua năm ngoái, có thể chở người, để tôi lai cô.

- Xe đạp? Anh, anh, bỏ đi!

Tô Tình Nhi trợn trừng mắt, tức giận chu cái miệng nhỏ nhắn, bắt đầu dĩ nói.

- Chuyện này, quần áo tôi đang mặc là bộ mới nhất, mới mua ba năm trước, chưa có rách chút nào. Cô thấy....

- Tôi giúp anh mua quần áo, thế đã được chưa?

- Tôi cảm thấy kiểu tóc của tôi không tồi, tôi đã phải tốn mười đồng mới cắt được, cô thấy...

- Tôi bỏ tiền giúp anh sửa kiểu tóc một chút!

Tô Tình Nhi hầu như cắn chặt hàm răng, hung tợn nói những lời này. Người khác trước mặt mình đều ra vẻ có tiền, nhưng người này lại còn muốn mình bỏ tiền ra. Một tháng lương của mình cũng chỉ có ba bốn ngàn đồng, làm sao mà xoay sở đây?

Tiểu Lâm Ca lập tức cười ha ha nói:

- Đa tạ Tô tiểu thư. Cô quả nhiên là người có tiền. Lần này tôi ra ngoài tổng cộng mang theo ba mươi tám đồng, cũng đủ trả tiền bữa cơm này rồi chứ? Tôi lúc đầu vốn định tới một quán vỉa hè ăn thôi, ai ngờ cô lại tới chỗ cao cấp thế này chứ. Cô cũng biết là mấy quán ăn đó rất khá, mùi vị tuyệt đối là hạng nhất. Tôi nếu ăn có thể ăn được hai bát lớn, hơn nữa giá cũng không đắt lắm.

- Anh....

Tô Tình Nhi vỗ bàn đứng dậy, đôi mắt đẹp căm tức nhìn đối phương.

Trong lòng Tiểu Lâm Ca vui như hội. Con bé này vừa rồi dám dùng sắc đẹp câu dẫn mình, khiến cho mình trong lúc hồ đồ lại đồng ý yêu cầu của cô ta. Thế này coi như là hòn đất ném đi, hòn chì ném lại, cô cũng phải cho tôi xin tí huyết đi. Hắn cố ý chớp chớp hai mắt, vẻ mặt oan ức nói:

- Chuyện này, nếu không như còn chưa đủ thì tôi sẽ gọi bạn tới mượn thêm một ít. Nhưng cũng chỉ trong khoảng năm mười đồng thôi, nếu nhiều hơn thì bạn tôi cũng không có đâu!

Tô Tình Nhi, mày không được nổi nóng, mày không được để tên khốn kiếp này đánh bại.

Tô Tình Nhi trong lòng âm thầm “niệm chú” vài lần, sự lạnh lùng trên mặt mới dần dần được thay thế bằng nụ cười như thiên sứ:

- Không cần đâu. Tiền cơm hôm nay tôi trả cho, anh chỉ cần ngày mốt đóng giả cho tốt là được.

- Chuyện này là đương nhiên rồi. Tôi là thiên tài văn nghệ trong thôn đó, còn có thể hát sơn ca cơ, hay để tôi hát cho cô nghe mấy câu nhé?

Tiểu Lâm Ca vỗ ngực, can đảm nói:

- Trong thôn có cô nương tên là Tiểu Phương, lớn lên xinh đẹp vô cùng...cám ơn em, đã yêu anh, làm cho anh kiếp này khó quên...

- Khụ khụ....

Tô Tình Nhi suýt chút nữa là sặc nước bọt chết.

Đây mà là đáng vẻ của thiên tài văn nghệ sao? Lợn nhà ai sống chuồng thế này?

Tiểu Lâm Ca hiện giờ sáng khoái vô cùng. Hóa ra trêu chọc mỹ nữ lại khiến người ta khoái trá tới vậy. Hắn không để ý gì khác, cứ mở rộng quai hàm mà điên cuồng tấn công thức ăn trên bàn, dường như là ma đói từ Phi châu đâu tới, lại còn lúng búng nói:

- Cô, cô thật sự là một người tốt, trưa này tôi còn chưa ăn cơm, thật là cảm ơn cô lắm!

Khóe miệng Tô Tình Nhi đã méo xệch. Có phải là mình chọn sai đối tượng rồi không? Người này đóng giả làm bạn trai mình liệu có khiến mình mất mặt không đây? Cô hiện giờ quá tức giận, lại quên mất những thứ mà Trương Minh Thắng đem tới cho Tiểu Lâm Ca thì người nghèo làm sao có thể ăn được. Hơn nữa có loại bạn bè giàu có như Trương Minh Thắng, Tiểu Lâm Ca lại là một người nghèo sao?

- Gì? Phòng có người rồi? Con mẹ nó, phòng của ông mày sao lại có người? Người nào, người nào tới chiếm phòng tôi?

Một kẻ mập mạp say khướt đột nhiên từ bên ngoài vọt vào.

175. Chương 175: Người Nào Đang Vờ Vặt?

Đang lúc Tô Tình Nhi khoanh tay trước ngực hờn dỗi với Tiểu Lâm Ca, mà Tiểu Lâm Ca đang ăn uống ngon lành thì một tên mập cân nặng không dưới hai trăm cân, miệng đầy hơi rượu liền vọt tới, chúi xúi nữa là đụng vào Tô Tình Nhi.

- Ông, ông là ai hả? Ai cho ông vào đây?

Về mặt Tô Tình Nhi phẫn nộ, đứng bật dậy, tránh sang một bên.

- Tôi, tôi, tôi là người có tiền. Phòng này là của tôi. Các người tại sao lại ở nơi này? Hả, cô nàng này trông không tồi, vóc người nẩy nở, miu miu cũng rất lớn, chẳng lẽ là em út xinh đẹp nhất ở nơi này sao? Không tồi, không tồi, tôi thích. Xem ra nhà hàng này phục vụ cũng tốt, thức ăn thức uống ngon, còn một đêm thì đáng bao nhiêu tiền hả? Anh đây, anh đây trả được hết!

Gã mập kia mặc vét, cả người nung núc thịt, vòng ngực so với Tô Tình Nhi còn lớn hơn một vòng, nẩy lên khi hắn di động, quả thực có thể dùng làm vũ khí. Hắn hiện giờ đang thừa dịp có hơi men, không ngờ lại coi Tô Tình Nhi thành gái tiếp rượu, đôi bàn tay đầy lông hướng về phía ngực cô chụp tới.

- Hả, tôi đánh chết cái tên đại sắc lang này, tôi đánh chết cái tên đại sắc lang này!

Tô Tình Nhi phát ra một tiếng thét chói tai, trực tiếp vung một chiếc ghế ở bên cạnh đập thẳng vào đầu tên mập kia.

- A, a, cứu mạng với, giết người....

Cái gã mập kia bị đập ngã lăn ra đất, trên đỉnh đầu máu tươi phun ra cuồn cuồn. Trải qua chuyện này hơi men trên người hắn cũng đã tiêu tan đi rất nhiều, dần dần tỉnh lại, nhìn thấy mỹ nữ trước mặt này dường như là một kẻ điên, đang liều mạng đánh mình, dọa cho hắn khiếp đảm kêu to:

- Người đâu, các người mau tới giúp tôi đi. Con đàn bà hạ tiện này lại dám đánh tôi này. Tôi, tôi liều mạng với cô, ôi chao, đầu tôi, a....

Tiểu Lâm Ca nhếch miệng, quên cả ăn cơm, đôi mắt tròn trĩnh nhìn một màn trước mặt.

Cô gái này bạo lực ghê nhỉ, thế này có quá mức không hả?

Cánh cửa phòng bị đẩy bật ra, bên ngoài có bốn năm người đàn ông dáng người khô ngô lao vọt vào. Bọn họ nhìn thấy ông chủ của mình bị đánh ngã xuống đất như con chó, cả đám luống cuống, vội vàng bước lên dìu hắn đứng dậy, phủi bụi trên người hắn, kêu lên:

- Ông chủ, chuyện này, chuyện này là sao? Ông sao lại ở đây?

Cái tên mập kia sờ sờ đỉnh đầu của mình một cái, kết quả là thấy bàn tay dính đầy máu. Hắn bị dọa cho mặt không còn chút máu, cả người mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngã lăn ra đất. Sắc mặt hắn dữ tợn nhìn chằm chằm Tô Tình Nhi, lớn tiếng gào thét:

- Con đàn bà hạ tiện kia, mày dám đánh tao à? Tao hiện giờ cho mày đánh. Hôm nay tao thử xem mày có bản lĩnh gì mà có thể ra khỏi căn phòng này. Các người bắt nó lại cho tôi, để tôi ở chỗ này cho nó ném thử khối cảm khi được làm đàn bà, hắc hắc....

Hắn vội vàng lấy một chiếc khăn tay bịt lấy vết thương của mình.

Tô Tình Nhi bị dọa cho phát ngốc. Nếu đối phương chỉ có một mình thì bản thân còn có thể đối phó. Nhưng đối phương lại có nhiều vệ sĩ như vậy, mình làm sao có thể là đối thủ của bọn họ chứ? Cô vội vàng lui về phía sau vài bước, vẻ mặt đầy hoảng sợ nói:

- Các người đừng tới đây....

Hiện giờ cô giống như là một cô bé kinh hoàng thất thố, trong ánh mắt cũng tràn ngập vẻ sợ hãi vô cùng.

Đôi mắt dâm tà tục tĩu của tên mập kia không ngừng nhìn chăm chú vào bộ ngực và hai chân cô, nước miếng cũng thiếu điều chảy xuống ròng ròng, tấm tắc tán dương:

- Quả nhiên là một mỹ nữ tuyệt đẹp. Đêm nay anh đây thật đúng là được hưởng phúc rồi, ha ha... mau bắt cô ta đi!

Mấy vệ sĩ kia liền đi về phía Tô Tình Nhi.

- Á, anh, anh mau cứu tôi đi!

Tô Tình Nhi cuối cùng cũng không thể không chạy tới phía sau Tiểu Lâm Ca, biến hắn trở thành tấm khiên của cô.

- Nhưng mà tôi còn chưa ăn no mà!

Về mặt Tiểu Lâm Ca đầy oan ức nói.

- Anh, anh....

Khuôn mặt Tô Tình Nhi trở thành trắng bệch. Cái gã này có còn là đàn ông không vậy? Thấy đại mỹ nữ bị người khác làm nhục mà hắn lại chẳng hề có ý động thủ. Nếu như không phải mình đang ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu thì đã phải hung hăng cho hắn một trận, để hắn biết mình lợi hại thế nào.

Tay phải Tiểu Lâm Ca còn đang cầm một cái đùi gà, gặm đang rất sảng khoái, lúng búng nói không rõ ràng:

- Chuyện này, nếu không thì cô cứ cố trụ một chút, tôi ăn xong cái đùi gà này sẽ tới giúp cô!

Tô Tình Nhi suýt nữa tức hộc máu. Thế mà cũng nói được à? Chẳng lẽ mình so với một cái đùi gà cũng không bằng sao? Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Anh mau giúp tôi dạy cho đám khốn kiếp này một bài học, tôi, tôi sẽ mua cho anh mười cái đùi gà!

- Cô, cô nói thật chứ?

Ánh mắt Tiểu Lâm Ca lóe sáng đầy vẻ vui mừng.

Tô Tình Nhi nhìn thấy mấy người vệ sĩ tiến tới mình càng lúc càng gần, làm gì còn tâm tư nào nói nhảm với hắn nữa chứ? Cô vội vàng gật đầu:

- Đúng, tôi có thể cam đoan với anh, những gì tôi nói đều là thật. Mười cái đùi gà, không, mười lăm cái....á, cứu tôi với...

Hai cổ tay cô đã bị hai người vệ sĩ kia bắt được, kéo cô về phía tên mập.

Tiểu Lâm Ca cắn răng, ánh mắt khăng khái đầy nghĩa khí, lớn tiếng kêu lên:

- Vì mười lăm cái đùi gà, liều mạng!

Hắn tiện tay nắm một cái ghế, đập về phía cánh tay một vệ sĩ.

- Rắc rắc!

Một tiếng xương gãy ròn rã vang lên, cánh tay tên vệ sĩ kia liền bị đập gãy. Hắn lập tức phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, tay trái ôm chỗ gãy xương, cuống quýt lui lại phía sau vài bước, trên trán đã vì đau mà lấm tấm mồ hôi lạnh, khuôn mặt lại lộ vẻ hoảng sợ vô cùng.

Tiểu Lâm Ca hiện giờ đã luyện Long Tu Bảo Điển tới tầng thứ hai, các phương diện thể chất được đề cao rất nhiều. Đây đã là hần điều chỉnh sức lực của bản thân, nếu không thì cánh tay kia của đối phương e là xương thịt đều đã nát bét cả.

Cái ghế trong tay Tiểu Lâm Ca lại vung lên, hướng về phía một vệ sĩ nữa nhẹ nhàng đập một cái. Vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, những vệ sĩ kia đều rên rỉ, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ.

Bọn họ đi theo nghề vệ sĩ, hiển nhiên là có công phu không tầm thường. Nhưng bọn họ lại phát hiện ra, dù là bọn họ có né tránh thế công của đối phương thế nào thì thân thể cũng vẫn bị đập một cái rất mạnh. Đối phương dường như có Thiên Lý Nhân, có thể theo sát từng động tác của bọn họ.

Cái tên mập mạp kia vất vả lắm mới hồi phục được tinh thần. Vốn dĩ hần định nhắm nháp tận hưởng khoái cảm khi cô nàng uyển chuyển trước mặt rể rĩ, nhưng không ngờ mấy người vệ sĩ “siêu cấp” của mình lại bị người ta đập cho mà ôm đầu trốn chui trốn nhủi như chuột, chẳng khác gì cháu bị ông đánh. Khuôn mặt hần đỏ bừng lên, dường như là mạch máu cũng muốn vỡ tung ra, thở phì phò, lớn tiếng quát.

- Đám vô dụng các người mau xông lên cho tôi. Đầu tiên đánh cho thằng nhãi này một trận, con mẹ nó, đám vô dụng các người!

Tiểu Lâm Ca hiện giờ một chút chiêu thức cũng không có, có thể nói là ra tay không khác gì người bình thường, đông một chút, tây một chút, lộn xộn. Nếu không phải là cao thủ chính thức thì e rằng sẽ cho hần là người bình thường.

- Anh, anh, thật là lợi hại đó!

Tô Tình Nhi ẩn núp bên cạnh Tiểu Lâm Ca, nhìn thấy hần múa ghế gió thổi ào ào, tùy tiện vài cái đã đánh cho đám vệ sĩ vừa mới định mang mình đi kêu cha khóc mẹ.

Tiểu Lâm Ca vênh mặt lên, vẻ mặt đắc ý cười nói:

- Tôi lúc ở nhà thường xuyên vác đá, mỗi khối ít nhất nặng năm sáu mươi cân. Cái ghế này rất nhẹ, không tới hai cân, thật sự không biết tại sao thân thể bọn họ lại yếu ớt như vậy, tôi chỉ chạm nhẹ một cái bọn họ đã kêu rầm trời rồi!

Trong đáy lòng Tô Tình Nhi thầm hô: Nhà quê đúng là nhà quê.

- Ôi, đúng rồi, vậy mười lăm cái đùi gà của tôi....

Tiểu Lâm Ca đột nhiên hỏi.

Tô Tình Nhi trợn tròn mắt. Đối phương chẳng lẽ không có chút ý thức làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Còn muốn đại mỹ nữ phải trả giá thì hần mới chịu ra sức. Thật không biết là đầu hần có phải bị lừa đá hỏng rồi không. Vẻ mặt cô đầy bất đắc dĩ nói:

- Tôi biết rồi!

Tiểu Lâm Ca lập tức phát ra một tiếng hú như người vượt Thái Sơn, tay trái cũng cầm một cái ghế, hướng về phía mấy người vệ sĩ kia điên cuồng đập tới. Mấy người này cuống quýt kêu thảm thiết, dường như là những cô bé đang bị cưỡng bạo vậy. Nếu không phải còn có tôn nghiêm của đàn ông thì sợ rằng bọn họ đã khóc thét lên rồi. Họ từng gặp nhiều người dị thường, nhưng đã bao giờ gặp phải người dị thường thế này chứ? Mấy người bọn họ dù một chút sức phản kháng cũng không có.

Trước sau chỉ trong vòng năm phút đồng hồ, năm người vệ sĩ giờ nằm như chó chết trên sàn, thẳng cẳng trợn mắt, động đậy cũng không thể động đậy, các khớp xương dường như đã gãy cả, từng trận đau đớn truyền khắp toàn thân.

Tiểu Lâm Ca mang theo vẻ cười tà ác tiêu sái đi tới trước mặt tên mập mạp nói:

- Tôi cắt đứt một chân của ông nhé? Hay là phế bỏ một cánh tay nhỉ? Vốn tôi với ông cũng không có chút cừu oán nào, nhưng vì mười lăm cái đùi gà, cũng chỉ đành phải làm vậy thôi!

Sự kiêu ngạo của tên mập giờ đã biến mất phân nửa. Hần bị dọa cho vội vàng lùi lại phía sau vài bước, thân thể mập mạp tựa vào cửa phòng kêu lớn:

- Anh, anh đừng tới đây. Tôi, tôi là tổng giám đốc công ty Thụy Thiên. Anh giám đốc tôi với tôi sẽ không có kết cục tốt đâu. Tôi có người bên trong cục công an, anh mà dám tới đây tôi, tôi sẽ báo cảnh sát, tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh, a....

Hắn thấy Tiểu Lâm Ca vùng ghế lên, bị dọa hét lên một tiếng chói tai, dừng quần đã ướt đầm một mảng.

Tay phải Tiểu Lâm Ca cũng không hạ xuống mà xoay người nhìn Tô Tình Nhi, nói:

- Đập hay không đập đây?

- Hấn, hấn....

Tô Tình Nhi cũng không ngờ đối phương chỉ trong chớp mắt đã hạ sạch đám vệ sĩ, lập tức trừng mắt kêu to:

- A, hấn chạy kia, anh mau đuổi theo đi....

Tiểu Lâm Ca sửng sốt, quay đầu lại nhìn đã thấy tên mập mạp kia thừa dịp mình không để ý đã nhanh chóng chạy ra bên ngoài, tốc độ thực sự nhanh vô cùng, ngay bản thân cũng cảm thấy không bằng. Thật không thể hiểu nổi là thân thể hắn mập mạp như vậy mà sao có thể chạy nhanh đến thế. Chẳng lẽ đối phương là cao nhân ẩn thế sao?

- Ôi chào mẹ ơi, một chết tôi rồi, a....

Cái tên mập kia vọt tới cầu thang, đứng thẳng không được nữa, thân thể như một trái cầu thịt lăn rầm rầm đi xuống.

Tiểu Lâm Ca và Tô Tình Nhi trợn trừng cả mắt, lập tức cười ha hả.

- Mười lăm cái đùi gà của tôi!

Tiểu Lâm Ca chớp hai tròng mắt, đáng thương kêu lên.

- Anh cũng đâu có đánh tên mập kia đâu hả, cho nên không tính!

Tô Tình Nhi lập tức phủi tay.

- Cô, cô nói chuyện không giữ lời!

Tiểu Lâm Ca hỏn hển kêu lên.

- Vớ vẩn, anh đã gặp mỹ nữ nào nói chuyện mà giữ lời chưa?

Tô Tình Nhi vênh mặt, vẻ mặt đầy vẻ bất cần.

- Ôi....

Bộ dáng Tiểu Lâm Ca dường như đã bị đánh bại.

....

Tiểu Lâm Ca nhìn vẻ mặt đau lòng của Tô Tình Nhi lúc tính tiền, trong lòng không nhịn được cười trộm một tiếng. Cô nàng này mặc dù tính tình nóng nảy, hơn nữa thiếu suy nghĩ, nhưng vẫn có thể coi là một cô bé đơn giản sống nơi thành thị, không có như những cô gái động tỵ là lại nhắc tới tiền, xem ra gia đình giáo dục cũng rất tốt.

- Anh, anh nhìn cái gì mà nhìn? Tiền lương mới nhận của bốn tiểu thư cũng phải đưa ra rồi đó!

Tô Tình Nhi rất không vui kêu lên.

- Khụ khụ, chuyện này, dường như thức ăn là do cô gọi đấy!

Tiểu Lâm Ca tỏ vẻ oan ức nói.

- Anh....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tình Nhi trắng bệch, một câu cũng không thể nói lên lời.

- Nhanh, nhanh lên. Chính là bọn nó, đừng để bọn nó chạy. Mẹ kiếp, đôi nam nữ chó má này, không phải vừa mới đánh ông mày sao? Mau mau bắt bọn nó lại, giam mười năm tám năm đi....

Đột nhiên ở phía sau, khắp đại sảnh lại vang lên giọng nói đáng ghét của tên mập. Mà lúc này phía sau hắn còn có vài cảnh sát.

Tiểu Lâm Ca và Tô Tình Nhi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy tên mập kia đang rất vênh váo, dường như chẳng ai bì được, ánh mắt nhìn bọn họ đầy vẻ cuồng vọng và miệt thị, dường như một con sói xám đang nhìn hai con cừu non vậy.

Mấy người cảnh sát kia lập tức nổi giận ùng ùng quát lên:

- Các người dám đánh người à, tôi....á....

Trên mặt một người cảnh sát lộ ra ánh mắt hoảng sợ, cuống quýt kêu lên:

- Đúng, đúng rồi, người như hắn đáng để các vị đánh lăm!

Bọn họ đang âm thầm chửi tên mập này chết đi sống lại. Con chó Nhật này, mày cũng không nhìn xem đối phương là ai, đã ra vẻ rồi. Tý nữa là hại chết ông mày rồi. Hai tiểu tử tông này dễ chọc vào sao?

- Ối....

Cái tên mập kia lập tức ngây ngẩn cả người. Những người này sao lại nói thế chứ? Hắn trợn mắt kêu lên:

- Các người nói cái rắm gì thế? Là bọn họ đánh tôi....

- Đánh hay lăm!

Mấy viên cảnh sát đều vỗ tay khen ngợi.

Cái gã mập kia lúc này đã méo cả miệng, chỉ thấy trước mắt biến thành màu đen, suýt nữa là ngã lộn ra đất.

Mấy tay cảnh sát này điên cả rồi.

176. Chương 176: Anh Là Họ Nhà Lưu Mạnh

Trong ánh mắt sùng bái của mấy người cảnh sát, Tiểu Lâm Ca và Tô Tình Nhi rời khỏi nhà hàng.

Tô Tình Nhi còn cho rằng đám cảnh sát đó bởi vì mối quan hệ của mình mà không dám đắc tội, nhưng không biết rằng đám cảnh sát này là bởi vì Tiểu Lâm Ca mà phóng ra ánh mắt sùng bái.

Tiểu Lâm Ca, thần xềng trong truyền thuyết đấy!

Ngay cả cảnh sát chống bạo động người ta cũng dám đập, đừng nói là mấy tên bảo vệ rác rưởi các người.

- Các vị, các vị mau ngăn bọn họ lại, chúng tôi, chúng tôi. . .

Tên mập còn không biết sống chết ở đó kêu gào lên.

Đám cảnh sát này đưa mắt nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra một vẻ mặt hết sức trong trắng thiện lương.

- Quản lý Hà, tôi nghe có người báo, nói anh gây hại đến sự an toàn cộng đồng, mời theo chúng tôi đến cục công an một chuyến!

- Đúng vậy, đi tới đó chúng ta có thể thoải mái tâm sự!

- Ở chỗ chúng tôi còn rất nhiều phòng trống, miễn phí cung cấp cho anh. . .

.....

Tên mập thấy mấy người này không có ý tốt đi về phía mình, liên tục kêu lên:

- Các người, các người đều điên rồi, tôi. . .

Hắn mơ hồ có một loại dự cảm không tốt, chẳng lẽ bản thân mình đã gặp phải kẻ còn lợi hại hơn cả mình sao? Nhưng mà tên tiểu tử vừa rồi trên người mặc đều là quần áo rẻ tiền mà, ngay cả thuốc lá cũng hút loại năm đồng một bao, sợ rằng giá tiền cũng không bằng cái quần lót mà mình đang mặc, chẳng lẽ giả lơn ăn thịt hổ? Hắn nghĩ đến đây, nhin không được đồ mồ hôi lạnh ròng ròng.

- Tôi khinh, ngay cả Tiểu Lâm Ca cũng dám đụng vào, tôi thấy tên mập nhà anh không muốn sống tiếp nữa rồi. Để tôi cho anh biết sự lợi hại của chúng tôi, roi da, còng tay, đồ nện, nước cay, mỗi thứ sẽ để cho anh thưởng thức đủ!

Đám cảnh sát một mặt hùng hổ chửi bới một mặt khác rất dễ dàng, rất quen thuộc nhằn hắn xuống mặt đất, mang theo ba cái còng số tám, trong ánh mắt kinh ngạc của khách nhân, giống như xách một con chó chết mang ra khỏi nhà hàng.

.....

Sau khi rời khỏi nhà hàng, Tiểu Lâm Ca vốn còn chuẩn bị đi chợ đêm với Tô Tình Nhi, thuận tiện chiếm chút tiện nghi, nhưng Tô Tình Nhi mới vừa rồi ăn thiệt thòi, sao có thể tiếp tục chịu thiệt nữa đây? Lại dặn dò vài câu, trực tiếp lái xe rời đi, ngay cả một nụ hôn tạm biệt cũng không có, nhanh chóng rời khỏi.

Tiểu Lâm Ca rất buồn bực nhún vai, nhìn thời gian vừa đúng tám giờ, còn một lúc nữa mới hết ca làm của mình, chỉ có thể vẫy một cái xe đi về quán karaoke Kim Sắc Hải Ngạn.

Tiểu Lâm Ca rất phong cách chạy đến chỗ làm khiến cho đám cô em tiếp viên xinh đẹp đều tròn mắt, thiếu chút nữa lao tới lấy thân báo đáp, chẳng qua các cô cũng có nghe nói một chút về mối quan hệ mờ ám giữa Tiểu Lâm Ca và chủ tịch, chỉ có thể sử dụng ánh mắt ngây thơ ẩn chứa tình cảm kích thích đối phương một chút, hi vọng hắn có thể rút ra chút thời gian đến an ủi mình.

Tiểu Lâm Ca đi vào phòng bảo vệ, vừa mới mở cửa tiến vào lập tức cảm giác được một cỗ kính phong đánh về phía mình, dọa cho hắn vội vàng lui về phía sau hai bước, tiện tay đóng luôn cửa phòng bảo vệ lại.

Bịch! Cánh cửa phòng bảo vệ bị đập một cước rất mạnh.

- Lâm Bắc Phàm, tên vô lại nhà anh, anh vào đây cho tôi!

Trong phòng bảo vệ truyền đến tiếng gầm gừ giận dữ, hình như là Long Yên Nguyệt - siêu cấp bá vương long này.

Từ khi nào mình lại trêu chọc vào “chuyên gia gây họa” này rồi? Tại sao hôm nay lửa giận của cô ta lại lớn như vậy? Chẳng lẽ mãn kinh trước thời hạn?

Tiểu Lâm Ca nhún vai, dừng lại khoảng hai ba phút trước cửa phòng bảo vệ rồi mới một lần nữa đẩy cửa bước vào.

- Còn tới, tôi không khách khí nữa đâu!

Tiểu Lâm Ca nhìn thấy chân phải của đối phương từ trên cao bổ mạnh xuống ngực mình, hai tay vội vàng giao nhau kẹp lấy thể công sắc bén của đối phương, sau đó dùng lực ôm lấy cái chân nhỏ của đối phương, rất không khách khí kêu lên:

- Cô điên rồi!

- Tôi đang điên đây, Lâm . .. Bắc. . . Phàm, anh là tên vô lại, anh ba lẳng nhăng gây mất trật tự xã hội, tôi phải vì dân trừ hại!

Hôm nay Long Yên Nguyệt vì phòng ngừa bản thân lại “bộc lộ xuân quang” giống như trước đây nên đặc biệt đổi một chiếc quần bò bó sát và một cái áo cổ cao, che kín toàn bộ cơ thể, đứng nói là nhìn một số vị trí mê người cho dù là nhìn cái cổ trắng như tuyết của cô ta cũng chỉ có thể thưởng thức được một đường ánh sáng trắng. Cô thấy đối phương ngăn được thể công của mình thì càng nổi giận, khuôn mặt đỏ bừng, tay trái vung lên hung ác chụp về phía ngực hắn.

- Lại là chiêu này, cô không thể đổi một chiêu thức nào đó mới mẻ hơn sao?

Tiểu Lâm Ca rất bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, phương thức tấn công của đối phương sao lại cù rích như vậy chứ? Hình như vào lần thứ ba mình gặp cô ta, cô ta đã dùng chiêu thức này để đón tiếp mình, chẳng qua hiện tại mình tự nhiên không cần dùng lại Long Trảo Thủ, mà rất dứt khoát mở hai hàm răng trắng bóng cắn về phía bàn tay nhỏ bé của đối phương.

- A....

Long Yên Nguyệt sao có thể ngờ được đối phương lại sử dụng quái chiêu này chứ? Giật mình hoảng sợ vội vàng thu bàn tay nhỏ bé về.

Tiểu Lâm Ca đắc ý ngẩng đầu, thả chân phải của đối phương xuống, rất vô sỉ nói:

- Vậy mới đúng, con gái thì phải có bộ dạng của con gái, đừng có đánh đánh giết giết suốt cả ngày, giống như bà già đánh đá, xem ra cũng chỉ có anh mới dám yêu em, đổi lại là người khác, ai mà chịu được loại tính tình nóng nảy này của em chứ!

- Anh nói cái gì?

Long Yên Nguyệt tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, đối phương dám nói mình như bà già đánh đá, còn nói không nam nhân nào dám yêu mình? Điều này chẳng phải là một sự vũ nhục cực lớn đối với bản thân mình sao? Cô vùng hai tay, không hề theo bất kỳ cách thức nào đánh về phía đối phương.

- Cô còn tới? Á, đừng cần tôi, cứu mạng với, cần chết người rồi. . .

Tiểu Lâm Ca còn chưa kịp phản ứng lại thì đôi tay của đối phương đã ôm lấy cổ mình, hung ác cắn xuống. Hắn đau tới mức hai tay vùng loạn xạ đẩy đối phương ra, nhưng cảm thấy rơi vào tay là hai khối gì đó đầy đặn mềm mại, giống như là hai cái bánh bao lớn vừa mới ra lò vậy.

- Á, người lưu manh!

Long Yên Nguyệt hai tay ôm lấy ngực, phần nộ nhìn hắn chằm chằm.

Tiểu Lâm Ca cúi đầu sờ chỗ mình bị cắn, lại hai vết răng sâu hoắm, còn một vết máu tươi chảy ra, điều này làm cho tính nóng trong xương tủy của hắn cũng bạo phát ra:

- Cô họ nhà cầu hả!

- Tôi chính là họ nhà cầu, dù sao vẫn tốt hơn anh tên họ lưu manh!

Hiện tại Long Yên Nguyệt xấu hổ đến cùng cực, vì sao hai tay của đối phương vừa chạm vào bộ ngực của mình lại có loại kích động khó khống chế đến như vậy chứ? Cô phát hiện ra cơ thể của mình hình như càng lúc càng mất kiểm soát. Những chuyện đã phát sinh trước đây giữa mình và tên vô lại này từng lần từng lần hiện ra trước mắt khiến cho cô khê cần môi, kìm nén cổ cảm giác quái dị trong thân thể xuống.

Tiểu Lâm Ca lấy ra một tờ khăn giấy, lau đi vết thương, cố ý nhìn chằm chằm vào bộ ngực của cô một cách dâm dăng, nói:

- Tôi đúng là họ lưu manh, cô có thể làm gì được tôi? Chỉ cho phép cô hôn tôi, không cho phép tôi sờ cô sao?

- Tôi, tôi hôn anh?

Long Yên Nguyệt nổi giận thiếu chút nữa ngất xỉu, mới vừa rồi là mình hôn sao?

- Làm sao, không phải à?

Tiểu Lâm Ca rất vô sỉ chỉ vào dấu răng nói:

- Đây là chứng cứ, nếu không tôi đi tìm Vi nhi, để cô ấy nhìn cái này, có lẽ cô ấy sẽ cho rằng là cô cắn tôi!

Hắn nói xong liền xoay người đi ra khỏi cửa.

- Lâm Bắc Phàm, anh, anh tên vô lại, lưu manh, ác ôn, ác ma, a đứng lại cho tôi, anh có nghe thấy không? Tôi ra lệnh cho anh đứng lại!

Long Yên Nguyệt hoảng sợ, nếu như đối phương thật sự đi tìm Liễu Vi thì cho dù mình có đến ba cái miệng cũng không thể nói rõ ràng, cô chỉ có thể liều mạng lao tới chuẩn bị kéo đối phương lại. Chỉ là Lâm Bắc Phàm nói gì thì nói cũng là một người đàn ông, sao có thể bị cô túm lại được chứ? Cuối cùng chỉ có thể gơ hai tay từ sau lưng ôm lấy đối phương, cả người dán chặt tới.

Tiểu Lâm Ca chỉ cảm thấy sau lưng có hai cái gì đó đầy đặn mềm mại đè ép xuống, lại còn hơi hơi cọ sát, khiến cho dục hỏa của hắn mới vừa rồi bị Tô Tình Nhi khêu lên lại từ từ bốc lên, lại thêm vào hương thơm xử nữ say lòng người phát ra từ trên người đối phương làm cho sau lưng hắn cũng bắt đầu rung động khe khẽ, cảm nhận được sự ma sát ở đó.

- Anh, anh, a.....

Long Yên Nguyệt cảm thấy bộ dạng của đối phương có chút kỳ quái, hình như không hề có ý rời đi, lại làm mấy động tác kỳ quái. Đang lúc cô nghi hoặc không hiểu thì cô cảm thấy ở bộ vị mẫn cảm của mình ma sát hình như càng thêm kịch liệt, khiến cho cổ cảm giác khác thường trong cơ thể cô lại như nước triều cuốn tới, khiến cho cô há cái miệng nhỏ phát ra một tiếng rên rỉ như có như không.

Tiểu Lâm Ca nghe được tiếng rên rỉ mê người của cô ta, thiếu chút nữa đánh mất cả bản thân.

Mặc dù Long Yên Nguyệt cảm thấy cả người không thoải mái, nhưng cũng biết bản thân đang làm cái gì, khuôn mặt cô xấu hổ đến cực điểm, hung hăng đẩy đối phương một cái, tức giận nói:

- Anh, tên lưu manh nhà anh, anh đã làm gì với tôi?

Cô cảm thấy hai gò má nóng bừng bừng, giống như rặng mây đỏ, lại mấy phần đỏ hoa hồng.

- Á, cô. . .

Thân thể Tiểu Lâm Ca vốn không yếu ớt như vậy, chỉ là hắn bị đẩy như vậy chân phải dùng lực quá mạnh khiến cho vết thương lại xuất hiện một cơn đau đớn kịch liệt, làm cho hắn ngã lộn ra đất.

Long Yên Nguyệt vẻ mặt kinh ngạc vội vàng nắm lấy cổ tay của đối phương, nhưng với một chút sức lực của cô thì làm sao có thể kéo được một nam nhân sức nặng trăm cân chứ? Tiếp đó là hai tiếng kinh hô, hai người bọn họ ôm lấy nhau lộn trên đất.

Tiểu Lâm Ca đang muốn lật người đứng dậy thì nhìn thấy đôi môi của đối phương đang đánh về phía mình, hắn mở to hai mắt.

Cô nàng này sẽ không nhân cơ hội này mà hôn mình đấy chứ?

Ý nghĩ này của hắn còn chưa tan đi thì đôi môi của hai người đã dính chặt vào nhau.

Đôi mắt của hai người mở lớn hết cỡ, còn lớn hơn so với mắt trâu, đây chính là tia lửa phát ra do ma sát trong truyền thuyết sao?

Long Yên Nguyệt dường như có một loại cảm giác muốn khóc, mình có thể thề với trời, bản thân cũng không muốn hôn đối phương một chút nào, chỉ là bản thân không giữ được thăng bằng ngã về phía hắn, nhưng đối một cái góc độ nhìn khác thì quả thật đôi môi mình chạm vào môi của đối phương trước, điều này rất cuộc là sao đây?

Tiểu Lâm Ca cảm thấy đôi môi của đối phương hung hăng hôn lên đôi môi mình, mà bộ ngực của đối phương cũng hung hăng đè ép lên ngực mình, một mùi hương thoang thoảng chui vào trong mũi hắn khiến cho hắn mê muội đi. Hóa ra ông trời đối xử với mình cũng không tệ, nếu như mình không làm ra điều gì đó thì quả thật có lỗi với khuôn mặt anh tuấn của bản thân. Đầu lưỡi của hắn giống như con cá tiến vào trong miệng đối phương, không ngừng mút lấy vị ngọt của đối phương, còn không ngừng tiếp xúc với cái lưỡi nhỏ thơm tho của đối phương; mà hai bàn tay to lớn của hắn cũng không cam chịu tịch mịch, vuốt ve từ tấm lưng mềm mại bóng loáng đến bờ mông đẹp cao vút đầy đặn của đối phương.

Trời ạ, không phải tôi đang nằm mơ đấy chứ?

Long Yên Nguyệt lại một lần nữa hoảng sợ, bản thân và hắn đang hôn nhau? Trước đây còn có thể nói là hiểu lầm, nhưng lần này thì sao? Đối phương có cho rằng là mình có ý cầu dẫn hắn, cho nên mới như vậy

hay không đây? Cô cảm thấy hai tay của đối phương giống như có ma lực, cái loại cảm giác tê tê như điện giật này làm cho thân thể mình có một loại nhu cầu mãnh liệt, phía dưới hình như. . . Có chút ẩm ướt.

- Ư ư. . .

Long Yên Nguyệt có chút không thoải mái muốn giãy thoát khỏi đôi môi của đối phương, lẩm bẩm một tiếng.

Tiểu Lâm Ca còn chưa thưởng thức xong loại tư vị này sao có thể nhanh như vậy đã buông cô ta ra đây? Hai bàn tay to của hắn lại dùng sức làm cho giữa hai người lại không còn lấy một khe hở, mà đầu lưỡi của hắn càng điên cuồng triển khai tấn công.

Khoảng chừng trải qua bốn năm phút đồng hồ, mãi cho đến khi cả hai người đều hít thở khó khăn mới dần dần buông lỏng đối phương ra.

Long Yên Nguyệt có thể cảm nhận được có một cái gì đó cứng rắn đâm vào bụng dưới của mình, nếu như là trước kia có lẽ cô còn không hiểu đó là cái gì, nhưng liên tục bị tên vô lại này khi phụ vài lần làm gì có chuyện không biết vật đó là gì. Cô vội vàng đứng dậy khỏi người đối phương, hung ác đập cho đối phương một cước, xấu hổ kêu lên:

- Anh, tên lưu manh!

Cô hận không thể lập tức rời khỏi nơi này, nơi đó của mình đã ướt đầm cần phải thay một cái mới.

Tiểu Lâm Ca chậm rãi đứng dậy, rất vô lại cười nói:

- Hình như mới vừa rồi là cô chủ động mà. Lại nói, cô chẳng phải đã nói tôi họ lưu manh sao?!

- Anh. . .

Long Yên Nguyệt tức giận sắc mặt trắng bạch.

- Bắc Phàm, tiểu Nguyệt hai người ở đây cả sao?

Đúng vào lúc này bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa và ngay sau đó là thanh âm của Liễu Vi .

177. Chương 177: Đại Sắc Lang Và Đại Mẫu Lang

Hai người Tiểu Lâm Ca và Long Yên Nguyệt giật nảy mình, không hiểu tại sao Liễu Vi lại tìm bọn họ vào lúc này, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao? Chẳng qua hai người bọn họ vẫn là vội vàng đứng dậy, đi mở cửa phòng bảo vệ.

Liễu Vi lo sợ hai người bọn họ lại phát sinh ra mâu thuẫn gì đó cho nên đặc ý tới đây nhìn xem, hiện tại nhìn thấy hai người bình an vô sự mới thở phào nhẹ nhõm, về mặt trách cứ nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Nghe tiểu Nguyệt nói anh bị mấy người bắt cóc đi, còn bị thương đến thân thể, làm sao muợn thể này còn tới làm việc? Mau trở về dưỡng thương đi!

Trong lời nói của cô tràn đầy nhu tình tựa như nước, một chút trách cứ cũng không có mà ngược lại trong đôi mắt lóe ra thần sắc lo lắng.

Tiểu Lâm Ca hít sâu một hơi, đây mới là đàn bà của mình, vĩnh viễn suy nghĩ cho nam nhân của mình. Hắn bước tới một bước ôm lấy vòng eo nhỏ của đối phương, trên mặt thâm tình nói:

- Chẳng qua là chút vết thương nhỏ, sao có thể ảnh hưởng đến công việc bình thường của anh chứ? Anh đặc biệt tới đây đón em, chút nữa chúng ta cùng về nhà!

Ánh mắt của hắn sáng ngời, trong đó có xen lẫn ôn nhu.

“Ặc, lão đại đúng là lão đại, ngay cả trình độ tán gái cũng cao như vậy, mấy lời tình cảm suýt suýt này buồn nôn chết em rồi. . .” Tiểu Kim ợ ra hơi rượu, mơ mơ màng màng phun ra một câu như vậy.

Mặc dù Liễu Vi đã xác định Tiểu Lâm Ca là chỗ dựa duy nhất suốt cuộc đời này của mình, nhưng vẫn có chút không quen nói chuyện thân mật như vậy với Tiểu Lâm Ca trước mặt Long Yên Nguyệt, khuôn mặt ửng hồng, thấp giọng nói:

- Thật ra không cần, một mình em có thể tự trở về được!

Mặc dù cô nói như vậy nhưng trong lòng vẫn cảm động và vui sướng, nam nhân của mình trong tình huống bị thương còn có thể nghĩ đến mình, điều này nói lên địa vị của mình ở trong lòng hắn không giống như bình thường.

Long Yên Nguyệt nhìn hai người bọn họ đứng đó tình chàng ý thiếp trong lòng cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Tên đại sắc lang này mới vừa rồi còn khiếm nhã với mình, bây giờ lại bày ra một bộ dạng cực kỳ chung tình với người bạn thân nhất của mình, càng không nói đến chuyện phong lưu của hắn nhiều vô số đếm không hết, mỗi ngày chỉ biết trêu hoa ghẹo cỏ, trêu chọc thị phi, làm cho người bạn thân của mình cả ngày lo lắng không yên, bảo mình sao có thể nuốt xuống cơn tức này cho được? Lập tức cô nâng chân lên hung ác dẫm xuống bàn chân của đối phương, trên mặt lại tươi cười như gió xuân:

- Đồng chí Lâm Bắc Phàm, ngày thật đúng là một nam nhân tốt hiếm thấy!

Con bà nó, bà cô này cũng quá độc ác rồi?!

Tiểu Lâm Ca hít sâu một hơi khí lạnh, may mắn đối phương dẫm xuống chân trái của mình, nếu như là chân phải vậy thì mình không ngã lăn ra đây không được. Cơ thịt trên mặt hắn giật giật, miễn cưỡng cười nói:

- Tuy rằng tôi không phải là người hoàn hảo, nhưng đó là mục tiêu phấn đấu của tôi!

Hắn yên lặng rút chân trái của mình ra khỏi chân của đối phương.

Tên sắc lang này da mặt cũng thật dày, điều này cũng dám thừa nhận.

Trong lòng Long Yên Nguyệt âm thầm khinh bỉ đối phương một phen, lại động bàn chân nhỏ của mình chuẩn bị dẫm đối phương một cái nữa.

Liễu Vi hiện tại cảm thấy có điểm gì đó không đúng, lời nói của hai người bọn họ tại sao lại nặng mùi đao súng như vậy? Cô cúi đầu xuống nhìn, vừa vặn nhìn thấy chân phải của Long Yên Nguyệt chỉ cách chân trái của Lâm Bắc Phàm khoảng hai tấc. Cô nhất thời lắc đầu, thật không biết giữa hai người bọn họ có mâu thuẫn gì, đừng làm ra việc gì không thể giải quyết. Chẳng qua một người là chị em tốt của mình, một người là nam nhân mà mình yêu, rốt cuộc cô cũng không thể làm gì quá đáng, chỉ có thể khuyên giải nói:

- Được rồi, được rồi, hai người đừng làm loạn nữa. Thật không biết từ đâu mà hai người lại có cừu oán lớn như vậy, quả thực là là một đôi sinh tử oan gia. Bây giờ sắc trời đã không còn sớm nữa, chúng ta sớm trở về một chút!

- Ai, ai là sinh tử oan gia với hắn?

Long Yên Nguyệt gò má tức thì ửng hồng, chu cái miệng nhỏ nhắn, bắt mắt kêu lên.

- Khục khục, đích thật là sinh tử oan gia, tôi sinh, cô tử!

Tiểu Lâm Ca mặt dày cười nói.

- Anh nói gì?

Long Yên Nguyệt lập tức trừng mắt với hắn.

Liễu Vi kéo tay Tiểu Lâm Ca đi ra bên ngoài, đồng thời thấp giọng khuyên giải:

- Bắc Phàm, em cũng biết tính khí của tiểu Nguyệt có chút không tốt, anh thân là đại nam nhi chẳng lẽ không thể nhường nhịn cô ấy một chút sao?

Tiểu Lâm Ca cố ý ho khan một tiếng, liếc xéo Long Yên Nguyệt ở sau lưng một cái, lớn tiếng nói:

- Anh biết rồi, anh là một người đàn ông sao có thể đi so đo tính toán với một cô bé chứ? Anh sẽ không nhàm chán như vậy đâu!

- Anh, anh nói cái gì? Cô bé? Không nhàm chán như vậy?

Long Yên Nguyệt nghe được câu này mắt tròn tròng, tức giận thở phì phò hét lên:

- Ý của anh là tôi rất nhàm chán, cố ý tìm anh gây phiền toái sao?

Tiểu Lâm Ca không nhịn được cười lên ha ha:

- Đó là cô nói đấy nhé, tôi không nói!

- Lâm Bắc Phàm, tên háo sắc nhà anh, hạ lưu, vô lại. . .

Long Yên Nguyệt không chịu nhận thua hét lên.

Liễu Vi rất bất đắc dĩ nhìn hai người bọn họ đấu võ mồm từ trong Kim Sắc Hải Ngạn đi ra đến tận bên ngoài, hơn nữa mùi thuốc súng càng lúc càng nồng đậm, gần như có xu thế động thủ, chỉ có thể lựa chọn im lặng. Chẳng qua nhìn hai người bọn họ đấu võ mồm với nhau thì trong lòng cô lại có thêm mấy phần cảm giác ấm áp, cũng không cảm thấy quá nhiều cô đơn.

- Tên sắc lang nhà anh, mau tránh ra, tôi phải ngồi ở ghế trước!

Long Yên Nguyệt thấy Tiểu Lâm Ca muốn ngồi ở bên cạnh Liễu Vi, rất không khách khí đẩy hắn ra một bên, chính mình đi trước một bước chui vào ngồi ở ghế trước của xe.

Tiểu Lâm Ca rất tức giận tròng mắt nhìn cô gái thô lỗ này một cái, đáng tiếc ánh mắt không thể giết người, bản thân mình lại không biết loại công phu phi hoa trích diệp, nếu không, phải cắt bộ quần áo của cô em này thành từng mảnh nhỏ để cho cô ta trần truồng đứng trên đường.

Liễu Vi rất bất đắc dĩ thở dài, nói với Long Yên Nguyệt:

- Tiểu Nguyệt, tại sao mỗi lần em nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đều như vậy chứ?

Long Yên Nguyệt đã cảm nhận được một tia bất mãn trong giọng nói của đối phương, lập tức ôm lấy cánh tay của đối phương nũng nịu nói:

- Vi Vi tỷ, điều này sao có thể trách em được? Tên đại sắc lang này mỗi ngày không làm việc đàn ông, phong lưu thành tính, trêu hoa ghẹo cỏ, nhiều loạn trị an xã hội, em thật không hiểu chị nhìn trúng anh ta ở điểm nào, mỗi ngày chiều chuộng anh ta giống như bảo bối vậy.

Tiểu Lâm Ca chỉ có thể xám xịt mặt mày ngồi ở ghế sau xe, rất không khách khí nói:

- Vi nhi đương nhiên là coi trọng bảo bối của tôi rồi, không giống cô, việc gì cũng phải tự mình giải quyết!

- Anh, anh. . . đại sắc lang!

Long Yên Nguyệt đầu tiên là ngẩn người, tiếp đó gò má đỏ bừng, quay đầu lại khẽ gắt lên một tiếng.

- Tôi chính là đại sắc lang, cô có thể làm gì được tôi chứ? Không giống cô, đại mẫu lang.

Tiểu Lâm Ca rất vô sỉ hơi ngẩng đầu lên, vẻ mặt khinh thường liếc xéo một cái, nhìn cũng không thèm nhìn đối phương.

- Anh, anh dám nói tôi là đại mẫu lang, tôi liều mạng với anh!

Long Yên Nguyệt tức giận khuôn mặt nhỏ trắng bệch, chuẩn bị nhào về phía hắn.

Tiểu Lâm Ca nhìn thấy bộ dạng điên cuồng của cô ta không khỏi vui vẻ nói:

- Thế nào? Chẳng phải cô muốn liều mạng với tôi sao? Mau tới đây, tôi đang chờ cô đây. Thấy trên người cô nhiều thịt như vậy muốn chen xuống đây là không có khả năng, vẫn là mau mau giảm béo đi, à, tôi nói sai rồi, tất cả thịt trên người cô đều tập trung ở chỗ ngực đó, chẳng trách được giống hệt hai quả bowling, không phải là hàng giả đấy chứ?

Không gian trong xe vốn không lớn, giữa hai hàng ghế chỉ có một khe hở đủ cho một cánh tay đưa qua, đừng nói là dáng người cao gầy của Long Yên Nguyệt, cho dù là thân người nhỏ nhắn như Liễu Vi cũng không thể lách qua được, muốn lách qua chỉ có thể thông qua cửa sau của xe.

Nhưng mà Long Yên Nguyệt nghe xong câu này vừa thẹn vừa giận, chửi ầm lên:

- Lâm Bắc Phàm, tên lưu manh nhà anh, miệng chó không mọc được ngà voi, tôi liều mạng với anh!

Quả thực là cô ta đang liều mạng, liều mạng vươn hai cánh tay nhỏ tới muốn cào cho đối phương vài cái, nhưng Tiểu Lâm Ca đã né tránh ra chỗ xa mắt rồi, khiến cho cô cố thể nào cũng không thể với đến thân thể của đối phương, tức giận thiếu chút nữa chết ngất.

Liễu Vi khẽ lắc đầu, chỉ có thể khởi động xe chạy về phía trước.

Tiểu Lâm Ca nhìn thấy Long Yên Nguyệt bộ dạng như nổi điên, trong lòng không nhịn được len lén vui mừng, xem ra dọc đường không sợ tịch mạch rồi. Hắn cố ý đưa mặt lại gần một chút, về mặt thân thiết nói:

- Chuyên gia gây họa, em làm sao thế? Sao mà vẻ mặt lại khó coi vậy, chẳng lẽ sinh bệnh rồi? Có cần đến bệnh viện khám không đây? Chẳng lẽ mấy ngày nay kỳ kinh chưa đến kịp? Vậy thì phiền toái rồi nha!

Long Yên Nguyệt tức giận há miệng mắng to:

- Tên đại sắc lang nhà anh, tôi nhất định phải giết chết anh! A. . .

Tay trái của cô hung ác túm chặt, đã cảm thấy bắt được một chỗ nào đó trên người đối phương, nhất thời đắc ý cười to hai tiếng, khi chuẩn bị kéo một cái thì thấy trên mặt của đối phương lộ ra vẻ thống khổ, cô thoáng giật mình.

Chẳng lẽ mình đã túm đúng một bộ phận trọng yếu trên người đối phương?

- Cô, cô mau buông tay ra.. .

Tiểu Lâm Ca đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, liên tục cầu xin nói.

Bảo bối của mình bị đối phương túm chặt, thiếu chút nữa là đứt đoạn.

Long Yên Nguyệt rất nhanh hiểu ra, bản thân túm lấy là vật gì. Cô nhớ lại một màn chỗ đó của đối phương đâm vào bụng dưới của mình trong phòng bảo vệ mới vừa nãy, trên mặt cô đỏ bừng mau chóng lan tràn ra tận mang tai, toàn thân có một cổ cảm giác giống như bị điện giật, khiến cho cô bất giác rên rỉ thành tiếng. Cô liếc nhìn Liễu Vi một cái, thấy đối phương không có bất kỳ phản ứng gì lúc này mới vội vàng buông bàn tay nhỏ ra, khẽ gắt một tiếng:

- Đại sắc lang, lần sau đừng để cho tôi túm được anh, nếu không, hừ hừ. . .

Cô cố ý làm ra vẻ mặt uy hiếp, tựa hồ trong đôi mắt còn lóe lên một đạo hàn quang.

Cô gái này thật đáng sợ, chẳng lẽ đối phương thật có thói quen dùng đồ giả?

Tiểu Lâm Ca ôm lấy đùi quần mình, nhịn không được rung mình một cái.

Rầm!!!

Đúng vào lúc này thì đuôi xe của bọn họ đột nhiên bị đâm một cú cực mạnh, khiến cho ba người bọn họ không tự chủ mà đều ngã về phía sau, thiếu chút nữa té sấp cùng một chỗ. Mà một chiếc Ferrari đỏ rất thời trang từ bên cạnh xuyên qua bọn họ.

Một tên thanh niên tóc vàng tai đeo hai cái vòng thò đầu ra khỏi cửa xe, huýt sáo với bọn họ, cười nói:

- Hai vị mỹ nữ, làm gì đấy? Cùng bọn anh đua xe không? Nếu các em thua thì bồi bọn anh một tối thật thoải mái; nếu các em thắng, à, chỗ này có năm mươi vạn nhân dân tệ, toàn bộ là của các em!

Hắn cực kỳ kiêu ngạo nói xong câu này đắc ý đến toàn thân phát run, giống như là bản thân nắm chắc chiến thắng một trăm phần trăm vậy.

Hiện tại trong lòng Long Yên Nguyệt đang vô cùng khó chịu, lại gặp phải loại chuyện không hay ho này nữa, ngay lập tức nhìn về phía bọn chúng chửi ầm lên:

- Tên khốn kiếp nhà mày, lại dám đụng vào xe của chúng tao, dừng lại cho tao, tao phải bắt hết chúng mày lại giam vào ngục.

- Hừ!

Tên tóc vàng kia rất kiêu ngạo cười lớn:

- Cô em cay quá, chẳng qua anh thích. Muốn bắt anh giam vào ngục sao? vậy không biết em có cái bản lĩnh ấy hay không, anh ở phía trước đợi các em!

Hắn nói xong câu này, gửi một nụ hôn gió cho bọn họ, sau đó nhấn mạnh chân ga vọt về phía trước.

Long Yên Nguyệt cực kỳ tức giận nói với Liễu Vi:

- Vi Vi tỷ, đuổi theo tên khốn nạn kia, em phải bắt hắn!

Liễu Vi cũng không ngờ gặp phải đám đua xe tốc độ, đối phương vừa mới hung hăng đâm vào xe cô một cái, trong lòng cũng cảm thấy có chút không thoải mái, lập tức nhấn mạnh chân ga thẳng tiến về phía trước đuổi theo.

178. Chương 178: Bà Xã Nhỏ

Tiểu Lâm Ca hai tay ôm đầu rên rỉ cả nửa ngày, cú va chạm vừa rồi làm hắn bị thương nặng nhất, đầu tiếp xúc thân mật với ghế trước làm cho hắn thiếu chút nữa ngệt thở.

Long Yên Nguyệt nhìn thấy bộ dạng chật vật này của hắn trong lòng thoải mái không nên lời. Tên đại sắc lang này coi như là ác có ác báo, rốt cuộc cũng bị trừng phạt đích đáng. Cô nghĩ đến đây không khỏi đắc ý lắc lư cái đầu nhỏ, mỉm cười.

Liễu Vi thấy cô ta cười quái dị như vậy, vẻ mặt nghi ngờ hỏi:

- Tiểu Nguyệt, em làm sao thế?

Long Yên Nguyệt đưa tay phải chỉ về phía Tiểu Lâm Ca ở đằng sau, cười hi hi nói:

- Đại sắc lang này bị đụng một chút!

- Á. . . Két. . .

Liễu Vi nghe xong câu này hoảng sợ sắc mặt tái nhợt, phanh két một cái, đưa xe dừng lại ở ven đường quốc lộ, vội vàng quay người lại vẻ mặt lo lắng nói:

- Bắc Phàm, anh, anh thế nào rồi?

Cô âm thầm tự trách bản thân mình vô tâm, nam nhân mình yêu vốn bị thương, vừa rồi mới phát sinh chuyện như vậy mà bản thân mình lại không hỏi thăm một câu, xem bản thân mình làm một người vợ cũng không quá hợp cách.

Tiểu Lâm Ca đưa hai tay ra khỏi trán, có làm ra vẻ tự nhiên cười nói:

- Vi nhi, anh không sao, em xem một chút cũng không sao. Anh từng được xưng tụng là thân thể bất tử, có sức hấp dẫn của Lưu Đức Hoa, cực phẩm trong nam nhân, sao có thể bị đâm chết được chứ?

Liễu Vi nhìn thấy trên trán hắn mọc ra một cục u, hiện lên sưng đỏ, chẳng qua cũng không thấy chảy máu. Tâm tình khẩn trương của cô mới rồi rốt cuộc có thể thoải mái buông lỏng, thở dài một hơi nói:

- Em thấy chúng ta nên về nhà trước thôi, em lấy chút thuốc nước bôi cho anh, mặc dù chỉ là cục u nhỏ nhưng cũng không thể xem thường được!

Long Yên Nguyệt nghe thấy vậy lập tức không vui, dẩu miệng nói:

- Vi Vi tỷ, đám khốn nạn kia đụng vào xe của chúng ta chẳng lẽ buông tha cho bọn chúng dễ dàng như vậy sao? Dù sao đại sắc lang này cũng không chết được, chúng ta hãy đuổi theo đám khốn nạn kia đi, đánh cho

bọn chúng một trận để cho bọn chúng bồi thường xe và phí tổn thất tinh thần cho chúng ta. Chị yên tâm đi có em ở đây, nhất định trị cho bọn chúng một trận.

Trong lòng cô ta lại độc ác nghĩ, tên Lâm Bắc Phàm đáng giận kia cũng có ngày hôm nay, đáng tiếc mới vừa rồi không đùng cho hắn rơi đầu chảy máu, mắt mù, liệt dương luôn đi, để mình cho hắn đau đớn thêm một hồi, khó chịu chết hắn, hắc hắc, Long Yên Nguyệt, cô cũng quá tà ác rồi.

Tiểu Lâm Ca tức giận thiếu chút nữa chết ngất, chuyên gia gây họa này rõ ràng là thấy mình dễ bị bắt nạt cho nên mới cố ý làm như vậy. Hắn liền thở dài thườn thượt, lắc lắc đầu về mặt thương hại nhìn chằm chằm vào đối phương.

- Anh, anh làm gì?

Long Yên Nguyệt bị ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm khiến cho toàn thân nổi da gà, chẳng lẽ đối phương muốn làm chuyện kia với mình ngay trong xe? Mặc dù mình bị hắn khi phụ vài lần nhưng vẫn là làm sau lưng Vi Vi tỷ, chẳng lẽ hắn muốn công khai làm một lần 3P? Trong đầu cô ta không biết tại sao lại nảy ra suy nghĩ ly kỳ cổ quái như vậy, hai gò má đỏ ửng, khẽ cắn môi, thân người chợt nóng bừng, thậm chí có một tia chờ mong.

Liều Vi nhin không được nhẹ nhàng hỏi:

- Bắc Phàm, anh thật sự không sao chứ?

Tiểu Lâm Ca hít sâu một hơi, quay đầu lại trên mặt đối lại một nụ cười tao nhã:

- Vi nhi, anh không sao, chúng ta mau đuổi theo mấy tên khốn kiếp kia, để cho bọn chúng bồi thường chi phí sửa chữa xe của em, tránh cho bọn chúng về sau tiếp tục càn rỡ!

Liều Vi nghe được lời này của hắn mới một lần nữa khởi động lái xe lao về phía trước.

Ánh mắt của Tiểu Lâm Ca rơi xuống trên người Long Yên Nguyệt, trên mặt hiện ra vẻ thống khổ muốn chết, sắc mặt có chút nghiêm túc lại có chút trầm ngâm, ngơ ngác nhìn cô ta chằm chằm.

Thấy hắn im lặng không nói, bộ dáng muốn nói lại thôi, trong lòng Long Yên Nguyệt bất giác run lên, chẳng lẽ mấy lời vừa rồi có chút quá đáng sao? Bản thân mình nói thế nào cũng là phó cục trưởng cục công an khu Bán Kiều thành phố Nam Thành, thấy đối phương bị đâm đến u đầu chẳng những không chút đồng tình, ngược lại còn cố ý nói mấy lời kia nữa, cái này có phải là không có tình người hay không đây? Mặc dù đối phương trêu hoa ghẹo cỏ ở khắp nơi, phong lưu thành tính, không làm việc gì đứng đắn nhưng dù sao đối phương cũng đã giúp đỡ mình hai lần, còn cứu mạng mình một lần. Trong lòng cô nghĩ đến đây thì lại có điểm không lo lắng không yên, hoảng sợ cực kỳ, ý nghĩ trêu đùa mới hiện lên lúc này đã biến mất không còn bóng dáng.

Đối phương tướng mạo bình bình thường thường, bình thường nhìn thấy lúc nào cũng hi hi ha ha nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác an toàn trước nay chưa từng có. Bên dưới khuôn mặt bình thường ấy lại ẩn chứa sức mạnh của một siêu nhân. Trong đầu cô hiện lên hình ảnh đối phương giải cứu Vi Vi tỷ của mình ngày đó, dám dựa vào một cái xéng sắt đập chết Tổng Kiến Quốc và Tổng Nhân Hóa, sau đó đột phá thoát khỏi vòng vây của lực lượng chống bạo động. Tuy rằng trong lòng mình tức giận đối phương xem thường pháp luật và mạng người, nhưng dù sao đối phương cũng dám làm chuyện mà mình không dám làm, hơn nữa còn giúp cho người bạn thân nhất của mình không bị tên khốn Tổng Nhân Hóa kia cưỡng gian.

- Tôi, tôi nói cho anh biết, anh đừng có làm loạn, Vi Vi tỷ đang ở đây đấy!

Long Yên Nguyệt nói năng lộn xộn cảnh cáo đối phương. Vừa nói xong câu này trong lòng cô đã âm thầm tự trách mình ăn nói hồ đồ, Vi Vi tỷ đang ở đây không được làm điều xằng bậy vậy chẳng phải là nói cho đối phương biết, khi không có mặt Vi Vi tỷ thì có thể làm bậy sao?

Tiểu Lâm Ca ngửa đầu thở ra thật dài, nâng tay phải lên vuốt mái tóc dài mượt như gấm của cô, trong mắt tràn ngập vẻ thương xót:

- Tiểu Nguyệt, anh biết anh là nam nhân rất hấp dẫn, rất có mùi nam nhân, trong khoảng thời gian này em luôn âm thầm yêu anh, làm tất cả đều là vì hấp dẫn sự chú ý của anh, nhưng em là chị em thân thiết của

Vi nhi, anh không thể để cho các em trở mặt thành thù được, anh cũng không thể vứt bỏ cô ấy, em đã hiểu chưa?

- Xì. . .

Long Yên Nguyệt bị những lời này của đối phương làm cho nổi giận.

Liễu Vi thân người rung rinh, thiếu chút nữa lái xe đâm vào hàng rào trên quốc lộ, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Long Yên Nguyệt vừa mới dâng lên một ít hảo cảm với đối phương lập tức biến mất vô ảnh vô tung, hiểu rằng bản thân tiếp tục nói chuyện với đối phương nữa nhất định mình sẽ bị lửa giận thiêu chết tươi. Trong lòng cô yên lặng niệm đi niệm lại, bình tĩnh, bình tĩnh, mình sao phải đi so đo tính toán với tên đại sắc lang đó chứ? Mặc cho hắn ở một bên đánh rắm. Trở mặt thành thù? Hấp dẫn sự chú ý của hắn? Trời ạ, đầu óc của người này có phát triển thế nào vậy? Chẳng lẽ bị lừa đá rồi?

Tiểu Lâm Ca khẽ lắc đầu, thấp giọng nói:

- Anh biết mấy câu này của anh làm cho em rất đau lòng. . .

- Đúng, tôi rất đau lòng, hừ hừ hừ, tôi đau lòng cái gì? Tôi rất tức giận!

Long Yên Nguyệt tức giận thở phò hét lên.

- Anh biết những lời này của anh sẽ làm tổn thương đến lòng tự trọng của em, anh cũng không nên nói trực tiếp như vậy. . .

- Lâm Bắc Phàm!

Long Yên Nguyệt gần như là nghiêng răng nghiêng lợi, hung ác phun ra ba chữ kia.

Tiểu Lâm Ca rất đau lòng ử rử cúi đầu xuống, không dám nhìn cô nữa, vẻ mặt thống khổ muốn chết nói:

- Tiểu Nguyệt, anh biết em rất xinh đẹp, rất đầy đặn, chỗ nào cần lớn có lớn, chỗ nào cần bé có bé, vẫn còn là xử nữ, nhưng mà anh không thể làm ra chuyện có lỗi với em được!

- Anh, anh, anh. . .

Long Yên Nguyệt tức giận liên tục hét lên ba chữ ‘anh’, nhưng lại không thể nói tiếp được nữa.

Tên đại sắc lang này quả thật là có tài năng, ngay cả mấy lời chó má này cũng có thể nói ra được, còn nói mình là xử nữ gì gì đó nữa, bản thân mình là xử nữ thì sao? Chẳng lẽ không cho phép là xử nữ sao? Hắn quả thực là không để mình vào trong mắt.

- Anh biết là anh cô phụ một phần tâm ý của em, thật sự rất xin lỗi!

Tiểu Lâm Ca mang theo vẻ mặt xin lỗi nói.

- Lâm Bắc Phàm, anh là tên đại sắc lang, đại dâm côn, vô lại, anh yên tâm đi, tôi có thích chó thích mèo cũng sẽ không thích anh đâu!

Long Yên Nguyệt thật vất vả mới lấy được một hơi, phần nộ đến cực điểm gào lên một câu.

Tiểu Lâm Ca miệng há hốc giống như là đang nhìn thấy quỷ vậy, nhìn cô chăm chăm.

- Làm sao? Anh cho rằng anh rất giỏi giang sao? Lăn, nam nhân giống như anh có thể thấy nhan nhản trên đường, đừng tưởng rằng tôi giống như mấy người kia, cả ngày cung kính anh như Phật tổ!

Long Yên Nguyệt nhìn thấy bộ dạng trợn mắt há mồm của đối phương trong lòng đắc ý không nói thành lời, còn thuận tiện liếc mắt nhìn Liễu Vi một cái.

Liễu Vi đối với việc đấu võ mồm của hai người bọn họ đã tập thành thói quen, chỉ cần bọn họ không động chân động tay với nhau còn lại tất cả đều mặc bọn họ.

Ánh mắt Tiểu Lâm Ca trở nên thâm thúy xa xôi, khuôn mặt giống như trải qua phong sương tăng thêm vài phần khí chất của đàn ông trưởng thành. Đôi mắt hắn sáng ngời nhìn chăm chăm vào Long Yên Nguyệt ở

phía trước, đã không còn cái vẻ cột nhà bất cần đời như bình thường nữa mà ngược lại tăng thêm vài phần trầm ổn và tang thương, giống như là đang chăm chú nhìn vào con mèo nhỏ bị chủ bỏ rơi vậy.

Long Yên Nguyệt hoảng hốt trong lòng, chẳng lẽ câu nói mới vừa rồi của mình nặng quá? Nói thế nào thì đối phương cũng là một tên nam nhân, sao có thể so sánh với con mèo con chó đây chứ? Nhưng lại nhớ lại đối phương mấy lần khi dễ mình trong lòng lại có chút không thoải mái. Bản thân mình nói thế nào cũng là một cô gái, còn là một cô gái không tệ nữa, chẳng lẽ hắn không nhường nhịn mình một chút được sao? Trong lòng cô cảm thấy rất tủi thân, rất vô tội, tại sao mình lại đi trêu chọc tên đại sắc lang này chứ, hôn cũng bị hắn hôn rồi, sờ cũng bị hắn sờ rồi, còn thiếu chút nữa bị hắn chiếm lấy, vì sao kết quả cuối cùng lại là mình không đúng chứ?

Tiểu Lâm Ca tình ý sâu xa nói:

- Tiểu Nguyệt, anh biết bởi vì trong lòng em đang rất hoảng hốt mới cố ý nói ra những lời như vậy. Nếu em cảm thấy như vậy có thể làm cho lòng mình dễ chịu hơn vậy thì em cứ xem anh là con chó con mèo đi, anh sẽ không để ý, coi như là sự trừng phạt trực tiếp đối với những lời nói lúc trước của anh đối với em đi!

- Anh, anh, anh. . .

Long Yên Nguyệt tức giận hai mắt trắng dã thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

- Đời người vốn có nhiều điều không như ý, nếu như anh không gặp được Vi nhi thì có lẽ anh sẽ cho em một cơ hội, nhưng ai bảo anh gặp được Vi nhi, còn rất yêu thương cô ấy nữa chứ!? Trong lòng anh bây giờ đã không thể chứa đựng người phụ nữ nào khác ngoài cô ấy, cho nên chỉ có thể nói với em, hi vọng chúng ta còn có cơ hội ở kiếp sau!

Tiểu Lâm Ca khẽ lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, thấp giọng nói.

Tiểu Kim nhin không được ở trong lòng hắn truyền âm nói:

- Trời ơi, mau giáng xuống một tia sét đánh chết tên vô lại này đi. Tôi, tôi không xong rồi, tôi muốn chết, tôi bị hắn làm cho ghê tởm đến chết. Sao trên thế giới này lại có kẻ vô sỉ hơn cả tôi chứ? A, trời ơi. . .

- Lâm. . . Bắc. . . Phàm, tôi phải giết chết anh!

Long Yên Nguyệt sắc mặt trắng bạch, thân thể run rẩy, trong mắt bắn ra hàn quang bức người, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

- Ài, tiểu Nguyệt, em đừng nói nữa, anh biết ý nghĩ của em rồi, em giết anh trước sau đó tự sát vì tình, như vậy thì hai chúng ta sẽ được ở cùng một chỗ dưới âm phủ. Nhưng anh là người vô thần không tin tưởng vào lời nói có âm tào địa phủ, anh cho dù chết cũng muốn được ở cùng một chỗ với Vi nhi.

Tiểu Lâm Ca rất oan ức, thực bất đắc dĩ giải thích nói.

Long Yên Nguyệt thật sự rất bất đắc dĩ, siêu cấp bất đắc dĩ, bản thân mình sao lại gặp phải một tên vô lại ‘tự sướng’ cực độ như thế này chứ, hơn nữa siêu cấp yêu bản thân mình? Mình rất muốn dùng một chưởng đập chết hắn, nhưng bản thân mình lại không có võ công cao siêu như vậy, chỉ có thể không cam lòng trừng mắt nhìn, khóc cười không xong nói:

- Lâm Bắc Phàm, xem như là tôi cầu xin anh đi, anh tha cho tôi, được không?

- Ài, em đã nói như vậy rồi, nếu như anh còn không đồng ý với em thật là mất hết cả tình cảm, dù sao em và Vi nhi cũng là chị em tốt, anh tin tưởng cô ấy cũng rất thích em, sẽ không để ý đến những thứ khác. Anh miễn cưỡng thu em làm bà vợ nhỏ của anh, chẳng qua chúng ta phải đặt ra ước pháp tam chương, thứ nhất, đối với bà xã lớn của anh là Vi nhi phải có lễ phép, biết tôn ti trật tự; thứ hai, mỗi ngày chiếu theo thời gian mang nước cho chúng tôi rửa chân, còn như quần áo mà chúng tôi thay ra cũng là việc của em, vấn đề của phòng vệ sinh cũng giao cả cho em; thứ ba, em không thể ngủ ở phòng ngủ chính, tối đa là phòng ngủ dành cho khách, anh muốn sủng ái em tự nhiên sẽ đi qua tìm em. . .

Nhỏ, bà xã nhỏ?

- Bà xã nhỏ cái đầu anh, còn sủng ái nữa, anh cho rằng mình là hoàng đế ngày xưa hay sao? Anh cứ ngồi đó mà mơ đi!

Long Yên Nguyệt tức giận hung hăng gõ xuống đầu đối phương một cái.

179. Chương 179: Kỳ Thật Anh Là Vua Tốc Độ

Tiểu Lâm Ca rất vô tội gãi gãi đầu, nói:

- Đó đã là cực hạn của anh, em muốn phù chính*, chỉ sợ là không có khả năng!

(*: Ngày xưa từ thiếp lên vợ cả thì gọi là phù chính)

- Anh bối nằm mơ giữa ban ngày đi, tôi có chết cũng sẽ không thích anh!

Long Yên Nguyệt tức giận phản bác.

- Vậy hiện tại em còn chưa chết, chẳng phải là thích anh rồi sao?

Tiểu Lâm Ca rất vô sỉ nói.

- Anh, anh, anh. . .

Long Yên Nguyệt thật hối hận tại sao trước đây mình lại ghi danh học trường cảnh sát, nếu như học trường nhân văn hoặc trường luật đầu phải lo lắng không đầu lại miệng lưỡi của tên đại sắc lang này? Cô hận đầu lưỡi của mình không thể dài thêm một khúc, nói chết tươi tên vô lại này.

Tiểu Lâm Ca lưỡi biếng tựa vào thành ghế, nhẹ nhàng nói:

- Tiểu Nguyệt, anh biết như vậy là rất làm khó em, nhưng anh cũng chẳng có cách nào khác, ai bảo em là người đến sau chứ? Cùng lắm thì sau này em sinh cho anh mười tám thằng cu, anh sẽ ưu đãi hơn cho em một chút!

- Mười tám thằng cu?

Long Yên Nguyệt mặt tròn tròn, đôi môi không ngừng run rẩy.

Đối phương biến mình thành cái gì? Chuyên môn sinh con cho hắn? Vậy không phải là thành heo mẹ sao!?

Liễu Vi bỗng nói:

- Hai người dừng loạn nữa, chiếc xe kia đã ở trước mặt chúng ta, chúng ta nên giải quyết thế nào đây?

Cô vừa dứt lời, hai người Tiểu Lâm Ca và Long Yên Nguyệt tinh thần đều rung lên, cũng không thèm đấu võ mồm với nhau nữa, đều nhìn chăm chăm về phía trước. Quả nhiên nhìn thấy chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ đang dừng ở phía trước, bên cạnh có hơn mười xe thể thao hàng hiệu, một đám thanh niên bất lương đang hi hi ha ha không biết là nói chuyện gì.

Long Yên Nguyệt không đợi cho Liễu Vi dừng xe ổn định lại đã mở cửa trực tiếp nhảy ra, lửa giận bùng bùng đi về phía đám choai choai kia, lớn tiếng quát:

- Tất cả đứng im, không được nhúc nhích, tên rác rưởi lúc này đâu đi ra? Dám đâm vào xe chúng ta, mau lăn ra cho ta, bà phải cho nếm mùi lợi hại của bà!

Cô mới bị Tiểu Lâm Ca làm cho tức giận đến mức thất khiếu bốc khói, cỗ lửa giận này toàn bộ trút xuống đầu đám người này, một chút phong phạm của thực nữ cũng không có, ngược lại có dáng của bà cô đánh đá chửi bóng gió.

Mấy tên choai choai kia nhìn thấy bộ dạng tức giận không thể kìm nén được của cô ta thì đều ha hả cười lớn, chỉ vào cô nói:

- Cô em này quả nhiên là đủ nóng, đủ hương vị, ở trên giường khẳng định là vô cùng điên cuồng!

Thằng nhãi tóc vàng mới gặp lúc này cũng lúc lắc đám phụ tùng trên người, từ trong đám người đi ra, ngáp dài một cái cười nói:

- Hot girl, tốc độ của các em quá chậm đi? Bọn anh đã đợi ở đây được mười mấy phút rồi, nếu không phải có các em sợ rằng đã sớm bắn pháo rồi. Chẳng qua cũng không hề gì, vài người bọn anh đấu với em, nếu như em thắng vậy em tổng bọn anh vào ngực bọn anh cũng không nói gì; nếu như em thua rồi, hì hì. . .

Ánh mắt dâm dăng của hắn quét qua lại trên vài bộ vị mấu chốt của Long Yên Nguyệt vài lần, chắc chắn khen ngợi:

- Một mình em tiếp mười mấy người bọn anh là sướng nhất!

- Ha ha. . . Bọn anh thích 16P, không biết em có chịu được không?

Một tên khác trong nhóm phá lên cười như điên.

- Hình như còn là một xử nữ đấy!

Một thằng nhãi con tóc xanh chảy nước miếng, dâm dục nói:

Long Yên Nguyệt đã từng gặp bọn vô lại này? Tiểu Lâm Ca so với bọn chúng quả thực là gặp sự phụ. Sắc mặt của cô trắng bạch, muốn móc súng lục của mình ra đập chết bọn chúng, nhưng lại phát hiện ra bản thân đã đổi ý phục, đừng nói là súng ngay cả giấy tờ chứng minh là cảnh sát cũng không mang theo, chỉ có thể tròn tròn mắt, giận dữ nhìn bọn chúng.

- Làm sao? Cô em, không dám sao?

Thằng nhãi con tóc vàng phá lên cười đắc ý.

Liều Vi cũng từ trong xe bước ra, đi đến bên cạnh Long Yên Nguyệt thấp giọng nói:

- Tiểu Nguyệt, quên đi, bọn chúng người đông không cần phải so đo tính toán với bọn chúng, dù sao sửa chữa xe cũng chỉ mất vài đồng tiền thôi, chúng ta trở về đi!

Long Yên Nguyệt cũng biết bản thân hiện tại thể người đơn độc, không phải là đối thủ của bọn chúng, nhưng nếu bỏ đi như vậy thì lại không cam lòng. Cô khẽ cắn môi, không biết nên quyết định như thế nào.

Mấy tên thanh niên bắt lương kia sau khi nhìn thấy vẻ đẹp tuyệt sắc mà thành thực của Liều Vi, đôi mắt bắn ra ánh mắt dâm uế, giống như một đám chó đói gặp được một con dê béo vậy, hận không thể lập tức xông lên cắn vài cái, cả đám liên huyết sáo gào lên:

- Óa, thật không ngờ trong xe còn có thêm một cô em đẹp như vậy, vận may của bọn anh hôm nay không tồi!

Tiểu Lâm Ca cũng huyết sáo đi ra, cười hì hì chào hỏi bọn chúng:

- Trong xe còn một người đàn ông anh tuần là tôi nữa, chào mọi người!

Đáng tiếc, đám thanh niên này trực tiếp bỏ qua hắn.

Ăn mặc nhà quê, vừa nhìn đã biết là đồ bỏ đi rồi, tướng mạo khuôn mặt rất bình thường, vừa nhìn đã biết là tên mặt trắng được bao nuôi rồi.

Thằng nhãi tóc vàng kia vẽ mặt kiêu ngạo chỉ vào mũi hắn nói:

- Nhóc con, bớt tỉnh tương ở đây đi, nhìn mày đã biết là loại vô tích sự rồi, đừng cho rằng trong đũng quần của mày có cái đó thì thật sự cho rằng mình là nó, nơi này không có việc của mày!

Hắn nhìn thấy tên nhóc này ngồi cùng một xe với hai vị mỹ nữ, nhất định là có quan hệ rất mờ ám, trong lòng ghen ghét nói không nên lời.

Mấy tên thanh niên khác đều phá lên cười như điên.

Long Yên Nguyệt biết bọn chúng đông người, nếu như chỉ một hai tên có lẽ bản thân sẽ không để chúng vào trong mắt, nhưng nhiều người như vậy, nếu chẳng may một khi đánh lên thì lấy ai ra mà chiếu cố cho Vi Vi tỷ đây? Còn như tên vô lại Lâm Bắc Phàm này? Thật không biết trong đầu đối phương chứa cái gì, ngoại trừ ra vẻ tàn ác ra thì cái gì cũng không thể. Cô kéo tay của Liều Vi xoay người đi về phía xe.

Mấy tên thanh niên bất lương sao có thể dễ dàng buông tha cho bọn họ chứ? Chúng vội vàng ngăn cản đường đi của hai người các cô, cọt nhả nói:

- Hai em muốn đi đâu? Chẳng phải anh vừa mới nói rồi sao, chúng ta đua xe một trận, ai thắng còn chưa định ra được các em sao có thể bỏ đi được chứ? Nếu như vậy, tính là bọn anh thắng rồi có phải không đây!

Long Yên Nguyệt sắc mặt giận dữ hét lên:

- Chúng tôi đồng ý đua xe với các người khi nào?

Thằng nhãi tóc vàng kia cười lớn toàn thân rung lên từng đợt:

- Anh đã nói, em không phản đối như vậy là đồng ý rồi, làm sao? Không được sao? Chẳng qua xe của em là loại Toyota Accord, hình như không thể so sánh được với loại xe thể thao của bọn anh thì phải? Ha ha. . .

- Chúng tôi không muốn đua xe với các người, các người tránh đường cho tôi đi!

Long Yên Nguyệt tức giận hét lên.

Thằng nhãi con tóc vàng kia da mặt dày cười nói:

- Không đua? Hình như đã không thể nữa rồi, mấy người bọn anh đã đứng đây đợi các em lâu như vậy, em không thể để bọn anh thất vọng đâu à nha!

Hắn xoa xoa hai tay, hình như đã cảm thấy hai mỹ nữ này đang uốn éo rên rỉ trên người mình, máu nóng toàn thân đã bắt đầu bốc lên.

Tiểu Lâm Ca lắc lư thân người đi đến trước mặt Liễu Vi và Long Yên Nguyệt, che hai người bọn họ ở sau lưng mình, trên mặt mang theo nụ cười lạnh nói:

- Chẳng phải chỉ đua xe thôi sao? Tao đấu với mày một trận!

Hắn ghét nhất là loại nam nhân dùng ánh mắt dâm uế nhìn chằm chằm vào nữ nhân của mình, đó chẳng phải là không xem Tiểu Lâm Ca là nam nhân sao?

- Chú mày là thằng nào? Bọn anh đang nói chuyện với mỹ nữ, chú mày là rẽ hành hay rẽ tởi? Bớt kiêu ngạo ở đây đi, tin hay không bọn anh làm cho chú biết cái gì gọi là ‘hoa nhi vì sao lại hồng như vậy’*?

Một thằng nhãi ranh vẻ mặt rất kiêu ngạo khinh thường liếc nhìn hắn một cái.

(*: Đây là tên một bài hát của tàu, link nó đây. Đại ý là cho biết thế nào là trời cao đất rộng , mp3 , -)

- Hoa nhi vì sao lại hồng như vậy? Tao không biết, chẳng qua tao tin tưởng mày nhất định biết đi?

Tay phải Tiểu Lâm Ca nhanh như chớp đánh ra, đã bắt được cánh tay của đối phương, đầu gối chân phải hung hăng thúc vào bụng của đối phương.

Thằng nhãi ranh kia lập tức kêu thảm một tiếng, hai tay ôm lấy bụng liên tục lùi về phía sau vài bước, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Mấy tên thanh niên bất lương khác trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, lần lượt tụ lại vây quanh Tiểu Lâm Ca .

Tiểu Lâm Ca rất phong cách từ trong túi móc ra một bao thuốc lá năm đồng, tự châm cho mình một điếu, ngậm trên miệng, phun ra vài vòng tròn, hơi ngẩng đầu lên rất ưu nhã, rất sâu sắc nói:

- Kiêu ngạo, phải có năng lực của kiêu ngạo, loại người không có năng lực như chúng mày vĩnh viễn không thể hiểu được hàm nghĩa trong đó, đừng tưởng rằng có xe thể thao là hoành tráng nhất trên thế giới này!

Tiểu Kim gần như bị lời nói này của hắn làm cho ngất xỉu, không khỏi rên rỉ nói:

- Lão đại, em thấy anh còn hoành tráng hơn so với bọn chúng!

Trong lòng Tiểu Lâm Ca âm thầm tính toán với nó:

- Tiểu Kim, rốt cuộc chú có biết lái xe không? Nếu như chú không biết lái xe vậy thì lần này chúng ta gặp nạn rồi, khục khục, hình như loại xe hiện tại của chúng ta có cấp bậc thấp hơn chút so với loại xe thể thao của bọn chúng thì phải!

Tiểu Kim rất phong cách nói:

- Cất, chẳng qua là lái một cái ô tô mà thôi, cái này thì khó gì. Đoạn thời gian này em có nghiên cứu yếu lĩnh lái xe trong máy tính, đang muốn thử một chút!

Nó len lén nở nụ cười, bản thân đến nhân gian lâu như vậy rồi còn chưa được lái xe ô tô của nhân loại, lần này nhất định phải đại hiển thân thủ mới được.

Tiểu Lâm Ca chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, chỉ nghiên cứu nghiên cứu thôi sao? Lần này là đua xe, không phải là lái xe bình thường. Chẳng qua bây giờ đã như tên đặt trên dây không thể không phát, dù sao với bản lĩnh của tiểu Kim dù không thể vượt qua bọn chúng nhưng bảo mệnh thì không có vấn đề gì!? Hắn nghĩ đến đây trên mặt lại đổi một bộ cao quý ưu nhã, giống như là công tử nhà giàu, nhìn về phía đám thanh niên bất lương về mặt đang kinh ngạc kia cười nói:

- Hôm nay vừa vặn không có việc gì để làm, anh và các chú so trình độ xem sao!

Trên mặt Liễu Vi nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Bắc Phàm, anh, anh làm được không?

Long Yên Nguyệt cũng kinh ngạc nói:

- Anh, anh, anh có thể lái xe?

- Thật, cái đó có gì khó, ba tuổi tôi đã có thể cưỡi xe đạp, năm tuổi tôi đã có thể cưỡi xe mô tô, mười tuổi đã có thể lái ô tô, mười sáu tuổi đã lái tàu hỏa, mười bảy tuổi đã có thể lái máy bay, hai mươi tuổi có thể lái. . .

Tiểu Lâm Ca rất hoành tráng khoác lác một hồi.

Long Yên Nguyệt trên trán thêm vài đạo tối đen, vội vàng kêu lên:

- Anh đừng nói nữa, đầu tôi choáng váng cả rồi!

Tiểu Lâm Ca rất kiêu ngạo nhún vai, nháy mắt với đối phương, nói:

- Thật, em còn chưa nhìn thấy sức hấp dẫn của anh, một lát nữa sẽ để cho em nhìn thấy bản lĩnh của anh!

Mấy tên thanh niên bất lương cao thấp đánh giá hắn một lần, về mặt nghi hoặc nói:

- Mà được sao?

Bọn chúng phát hiện ra tên thanh niên trước mắt này còn kiêu ngạo hoành tráng hơn so với bọn chúng, chẳng qua bộ dạng của hắn hình như chẳng phải là cao thủ gì, chẳng lẽ là một tên ngu ngốc? Muốn dùng Toyota Accord đua với bọn họ?

Tiểu Lâm Ca khẽ thở dài nói:

- Ài, anh cũng đã hai mươi, khục khục, mấy năm nay không có rồi núi thật không ngờ thanh niên bây giờ lại không có phong độ như vậy, để anh cho các chú nhìn thấy cao thủ chân chính là như thế nào.

Hắn xoay người chui vào trong chiếc Toyota của Liễu Vi, ngồi ở ghế lái vẫy tay với bọn chúng:

- Các huynh đệ, chuẩn bị xong chưa?

Trên mặt bọn chúng đều lộ ra vẻ nghi ngờ, chẳng qua đều lần lượt chui vào trong xe của mình.

Đúng vào lúc này, Tiểu Lâm Ca làm ra một vẻ mặt khiến cho người ta phún máu:

- Khục khục, Vi nhi, khởi động cái xe này thế nào ấy nhỉ?

180. Chương 180: Vua Tốc Độ (1)

Đám thanh niên bắt lương nhìn thấy khoe miệng giật giật, đôi mắt trợn trừng trắng dã.

Ở trước mặt tên tiểu tử này nhìn như có vẻ rất hoành tráng, nhưng trên thực tế lại rất ngu ngốc chẳng biết gì cả, thật có thể chiến thắng bọn chúng sao? Trong lòng bọn chúng vô cùng hoài nghi, nếu như tùy tiện tìm một kẻ cũng có thể chiến thắng được bọn chúng vậy thì bọn chúng cũng chẳng cần phải ra ngoài lăn lộn nữa. Học biết lái xe dễ nhưng muốn đạt đến trình độ đua xe thì cần phải học tập và tôi luyện khắc khổ.

Đối phương vừa mới học làm sao để khởi động máy, làm sao để vào số mới được hai mươi phút, hơn nữa còn đang tiếp tục học, nhìn vẻ mặt mờ mịt của hắn hình như là từ trước đến giờ thực sự chưa bao giờ lái xe.

Tên thanh niên tóc vàng kia mất hết kiên nhẫn, rống lên:

- Chúng mày xong hết chưa? Không biết lái xe thì đừng đứng ở đây giả vờ giả vịt, để ông mày phải đợi chúng mày lâu quá, tao khinh, có thời gian không bằng ông mày và hai cô em này sáng khoải trong phòng một hồi!

Lâm Bắc Phàm nhún vai vẻ lạnh nhạt cười nói:

- Cao thủ chân chính là ẩn tàng ở nội tâm. . .

- Khục khục... ngay cả lái xe cũng không biết còn là cao thủ? Đầu óc của chú mày không bị lừa đá hỏng rồi đấy chứ?

Mấy tên thanh niên bắt lương thiếu chút nữa ói ra máu, thằng này thật đúng là một kẻ rất ngu ngốc, không biết lái xe hơn nữa còn muốn dựa vào một chiếc Toyota Accord chiến thắng xe thể thao của bọn chúng, chẳng phải là đầu óc bị cháy hỏng rồi sao?

Liều Vi trên mặt mang theo vẻ lo lắng thấp giọng dò hỏi:

- Bắc Phàm, anh ,anh thật sự làm được không?

Lâm Bắc Phàm mỉm cười tao nhã, nhẹ nhàng hôn lên má đối phương một cái, nói:

- Anh đã bao giờ khiến cho em phải thất vọng chưa? Hôm nay anh phải để cho đám nhãi ranh này biết cái gì gọi là vua tốc độ chân chính, em hãy đợi tin tức thắng lợi của anh đi, nếu như có thể, anh hi vọng sau khi anh giành được thắng lợi em có thể thưởng cho anh một phần thưởng nào đó!

Hắn chăm chú nhìn vào đôi môi quyến rũ ướt át của đối phương, trong lòng nghĩ hươu nghĩ vượn, liên tục mơ màng.

Hai gò má của Liều Vi ửng hồng, từ trong ánh mắt của đối phương có thể nhìn ra được niềm tin mãnh liệt và hàm nghĩa trong câu nói kia của đối phương. Cô chỉ có thể đi ra khỏi xe yên lặng nhìn đối phương, thấp giọng nói:

- Chỉ cần anh bình an trở về em sẽ có phần thưởng cho anh, hi vọng anh dọc đường cẩn thận!

Người đàn ông của mình là người đầu đội trời chân đạp đất, đối mặt với bất kỳ nguy hiểm gì cũng đều có thể thoải mái hóa giải.

Trong đầu của Liều Vi bất chợt hiện lên câu nói này, cô khẽ gật đầu, trên mặt hiện lên một nụ cười tươi.

Long Yên Nguyệt nhìn thấy Liều Vi mỉm cười bình tĩnh, không khỏi hỏi:

- Vi Vi tỷ, anh ta, anh ta ổn chứ?

Cô nhớ lại bộ dáng lóng ngóng vụng về tay chân của Lâm Bắc Phàm mới vừa rồi học lái xe, trên trán đã lấm tấm mồ hôi lạnh, hình như đã nhìn thấy một màn hai xe đụng vào nhau.

Đối phương có thể dùng một cái xéng lao ra khỏi vòng vây của cảnh sát chống bạo động, có thể dùng một chiếc Toyota Accord chiến thắng Ferrari sao?

Nếu là trước kia mình nhất định sẽ cho rằng đối phương vì lấy lòng Vi Vi tỷ mà cố ý bày đặt giải giang ở chỗ này, nhưng sau khi trải qua một màn kia cô bắt đầu nửa tin nửa ngờ đối với tên đại sắc lang đi gây họa khắp nơi này.

Vẻ mặt Liễu Vi mang theo sự tự tin gật đầu:

- Bắc Phàm nói anh ấy ổn, anh ấy nhất định làm được!

Long Yên Nguyệt thấy vẻ mặt tự tin và xuân tâm nhận nhạo của đối phương không khỏi trợn mắt không biết nói gì.

Tên Lâm Bắc Phàm này rốt cuộc có chỗ nào tốt? Lại có thể là cho Vi Vi tỷ sống chết một lòng theo hắn.

Long Yên Nguyệt nghĩ đến đây trong lòng lại âm thầm oán hận liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, nguyên rủa đối phương một trận.

Mấy tên thanh niên bắt lương kia cũng ngạc nhiên, không ngờ thằng ranh kiêu ngạo kia dám đua xe cùng bọn chúng, mỗi tên đều ha hả cười phá lên. Thằng nhãi tóc vàng vẻ mặt kiêu ngạo kêu lên:

- Thằng ranh, coi như chú có khí phách, hôm nay ca ca chơi với chú hai vòng để cho chú nhìn xem cái gì gọi là vua tốc độ chân . . .

- Vua tốc độ chân chính không cần phải nói ra, nhanh lên, ông còn rất nhiều việc phải làm đấy không có thời gian lãng phí với bọn mày!

Lâm Bắc Phàm rất không khách khí cắt ngang lời tự sướng của hắn.

- Mày, mày. . .

Thằng nhãi tóc vàng chưa bao giờ phải chịu sự vũ nhục như vậy. Sắc mặt sậu biến đầy phần nộ kêu lên.

- Ông đây làm sao? Đừng nói nhảm, mau lên!

Lâm Bắc Phàm rất không thoải mái bắt chéo hai chân, móc bao thuốc lá nằm đồng của mình ra, rút một điếu chậm rãi rít vào một hơi, vẻ mặt ưu nhã ngồi trong xe nện ra một vòng tròn khói thuốc, bộ dạng không xem cuộc đua xe này để vào trong mắt.

- Tao . . .

Thằng nhãi tóc vàng tức giận gần như ói ra máu, thằng ranh kia sao lần nào cũng cắt ngang lời nói của mình chứ?

Mấy tên khác cũng lần lượt kêu lên:

- Chu Khải, vô nghĩa với hắn làm gì, để cho hắn thưởng thức sự lợi hại của chúng ta đi?

Thằng nhãi tóc vàng độc ác trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, gào lớn:

- Không sai, để cho thằng ranh biết sự lợi hại của chúng ta, năm người chúng ta đấu với nó một trận, những người khác đứng bên ngoài chờ để hắn không nói chúng ta đông người ăn hiếp ít người!

Hắn tùy tiện chỉ ra bốn người, cùng với bản thân nữa tổng cộng là năm người.

Lâm Bắc Phàm không thèm để ý nói:

- Không hề gì, một trăm tên các cháu cùng lên, ông đây cũng không sợ các cháu!

- Thằng ranh bớt giả vờ giả vịt đi!

Thằng nhãi tóc vàng hung hăng phun ra câu này sau đó chui vào trong xe của mình.

Bốn tên thanh niên bắt lương khác cũng lần lượt ngồi vào trong xe của mình.

Thằng nhãi tóc vàng ngó đầu ra giơ ngón giữa lên với Lâm Bắc Phàm nói:

- Thăng ranh, bọn anh cho chú một cơ hội, chú đếm 123 chúng ta lập tức bắt đầu so đấu, lộ trình cũng rất đơn giản, chạy quanh Nam Thành một vòng sau đó quay trở lại, không biết chú mày có bản lĩnh này hay không!

- Cái gì? Chạy một vòng quanh Nam Thành?

Long Yên Nguyệt nhin không được giật mình hô lên một tiếng.

Thằng nhãi tóc vàng đắc ý hơi ngẩng đầu lên, chẳng thèm để ý nói:

- Không sai, đối với loại Toyota Accord mà nói quả thực là mất rất nhiều thời gian, chẳng qua đối với chúng ta mà nói nửa giờ là đủ rồi!

Sắc mặt của Liễu Vi và Long Yên Nguyệt đều khê biến, không biết phải mở miệng như thế nào.

Chạy một vòng quanh Nam Thành, đây quả thật không phải là một quãng đường ngắn, hơn nữa còn có rất nhiều đoạn đường núi quanh co khúc khuỷu, giống như đường núi. Đặc biệt là buổi tối xe căn bản là không thể chạy nhanh, nếu như là đua xe chẳng những mất rất nhiều thời gian hơn nữa còn nguy hiểm đến tính mạng. Điều này đối với mỗi người mà nói đều là một lần khiêu chiến với tốc độ.

Liễu Vi sắc mặt tái nhợt, muốn khuyên can Lâm Bắc Phàm không cần phải so đấu nhưng lại cắn răng không nói.

Cô tin tưởng vào người đàn ông của mình.

Lâm Bắc Phàm cũng rất phong cách, hơi ngẩng đầu lên bắn điều thuốc trong tay về phía xe của thằng nhãi tóc vàng, cười khiêu khích:

- Vòng quanh Nam Thành một vòng? Rất đơn giản mà, anh còn tưởng chạy thẳng đến thủ đô Bắc Kinh của chúng ta nữa chứ, tất cả chú ý, tốc độ, E, On!

Hắn rất phong cách xả ra một câu tiếng anh, đáng tiếc chả ai hiểu được, chủ yếu là vì tiếng Anh của hắn nghe chẳng khác gì tiếng chim.

- Khục khục. . .

Thằng nhãi tóc vàng kia bị chọc tức gần chết, vội vàng tránh tàn thuốc của đối phương, trừng mắt độc ác nhìn hắn, hận không thể xé rách thằng ranh trước mắt, so với mình còn kiêu ngạo hơn, thành thật vụn.

Thằng ranh con này quá kiêu ngạo, mình nhất định phải cho hắn một bài học để xem thằng ranh này còn kiêu ngạo được nữa không.

Lâm Bắc Phàm rất hoành tráng khởi động xe, đồng thời rống to:

- 1. . .

Hắn cố ý kéo dài thanh âm, nhưng ngay sau đó thì liên tục đếm:

- 2, 3!

Hắn đạp mạnh chân ga, cả con xe như được ăn thuốc kích thích trực tiếp vọt lên trước, một hơi đã chạy được khoảng bốn năm mươi thước.

- Á???

Bao gồm cả tên tóc vàng năm thằng nhãi đều giật mình ngơ ngác một hồi, còn không có phản ứng lại.

- Con mẹ nó, thằng khốn này giở trò!

Tên tóc vàng tỉnh táo lại đầu tiên, lớn tiếng chửi bới.

Bốn tên thanh niên bất lương khác cũng lần lượt chửi bới, tổ tông mười tám đời nhà Lâm Bắc Phàm đều được ‘an ủi’ một lần.

Năm tên bọn chúng đều nhanh chóng nhấn ga, cấp tốc lao về phía trước.

Lâm Bắc Phàm lần đầu tiên lái xe, cảm giác không phải thích bình thường, chỉ là bộ dạng ngồi lái xe của hắn thật sự là không dám khen tặng, thân người lắc lư giống như đang chơi game vậy, hơn nữa lái cái xe chạy xiêu xiêu vẹo vẹo giống như là uống rượu say vậy.

- Lão đại, thật không ngờ anh lái xe lại phong cách đến vậy!

Tiểu Kim thấy trái phải đều không có người liền từ trong túi áo hắn nhảy ra ngoài.

Lâm Bắc Phàm nhất thời đắc ý cười nói:

- Lái xe mà thôi, rất đơn giản!

- Khục khục, chẳng qua tốc độ của anh hình như không nhanh lắm thì phải!

Tiểu Kim có lòng tốt nhắc nhở một câu, lập tức nhìn xuống đồng hồ ki-lô-mét/ giờ thiếu chút nữa ói ra máu, tốc độ hiện tại của xe là 15km/h, còn chậm hơn rất nhiều so với tốc độ của xe buýt, đây là đua xe sao? Ấn chiều theo cái tốc độ này chạy một vòng quanh Nam Thành ít nhất cũng phải mất năm giờ đồng hồ, sợ rằng trời đã sáng mất rồi.

Lâm Bắc Phàm hơi giật mình tiếp đó tự an ủi:

- An toàn làm đầu, an toàn làm đầu mà!

Tiểu Kim liếc nhìn về phía sau vài cái không khỏi kêu lên:

- Lão đại, an toàn làm đầu là không sai, nhưng bọn chúng đã đuổi đến nơi rồi. Tối đa hai ba giây nữa bọn chúng sẽ vượt qua anh, khục khục, đã đuổi kịp!

Nó đã nhìn thấy có hai chiếc xe thể thao vượt qua xe bọn họ, ba chiếc xe còn lại cũng bám sát ngay ở phía sau bọn họ.

- Á. . .

Lâm Bắc Phàm giật mình thiếu chút nữa đánh rớt điều thuốc mới ngậm trên miệng xuống xe. Hắn cúi nửa người xuống, vặn vẹo cổ, hai tay cầm chặt lấy tay lái, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước, hét lên một tiếng chói tai, chân trái dùng sức đạp xuống chân ga.

Thằng nhãi tóc vàng bị tiếng kêu của hắn làm cho hoảng sợ, đây còn là người nữa sao? Chẳng lẽ là vượt người trong truyền thuyết? Hắn bất giác quay đầu lại nhìn, dưới ánh trăng có thể mơ hồ nhìn thấy Lâm Bắc Phàm bên trong chiếc Toyota, hắn bị tư thế lái xe của đối phương dọa chết khiếp, tên này sao lại có loại tư thế lái xe như vậy? Quá kinh khủng rồi!

Ôi trời, sao xe của hắn lại đâm về phía xe của mình thế này?

Thằng nhãi tóc vàng này sợ chết khiếp, Toyota Accord mặc dù cũng được coi là một loại xe không kém, nhưng làm sao có thể so được với chiếc Ferrari của mình chứ? Nếu chẳng may đâm hỏng xe của mình vậy thì mình chịu thiệt rồi. Hắn vội vàng bẻ tay lái, lách sang bên trái.

Ầm !!!

Xe của Lâm Bắc Phàm quẹt qua con Ferrari đỏ của thằng nhãi tóc vàng, để lại vài vệt màu trắng trên thân xe của cả hai, vào buổi tối nhìn vào đặc biệt rõ ràng, giống như bị móng vuốt của con gù đó cào vào.

Thằng ranh tóc vàng sợ hãi mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, may mà mình kịp thời tránh qua bên trái nếu không tránh kịp chẳng phải là đã bị đối phương đâm bay lên trời rồi sao? Chẳng lẽ đây chính là mềm sợ cứng, cứng sợ liều mạng sao? Hắn tự nhiên là không muốn bị đối phương đâm chết, chỉ có thể cao giọng rống lên với Lâm Bắc Phàm:

- Mày, mày điên rồi!

Lâm Bắc Phàm thò đầu ra ngoài cửa xe, ném cho hắn một cái nhìn trắng trợn, đắc ý cười nói:

- Anh nói cho chú biết, anh là vua tốc độ!

181. Chương 180: Vua Tốc Độ (2)

Năm tên bọn nhãi tóc vàng tức giận gần chết, nếu như đối phương không sử dụng loại thủ đoạn hèn hạ đâm xe bọn chúng vậy thì bọn chúng chỉ cần vài giây thời gian đã có thể bỏ xa đối phương. Nhưng đối phương lái xe theo kiểu liều mạng như thế này quả thật là làm cho bọn chúng rét run.

Thằng nhãi tóc vàng rất không cam lòng, rất tức giận, không muốn đối phương dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để chiến thắng năm người phe mình, hấn gào lên với bốn tên khác:

- Chúng mày mau nghĩ biện pháp làm thế nào để vượt qua tên khốn này, chết tiệt, hấn lại dám dùng xe đâm chúng tao. Tao, tao muốn liều mạng với hấn!

Hấn tức giận đến nổi ngay cả giọng nói cũng run rẩy.

Một thằng nhãi tóc xanh trong bọn hét lớn:

- Thằng ranh này không muốn sống, không dễ xử lý đâu!

Một thằng tóc xoăn khác cũng lớn tiếng hét lên:

- Chạy thêm vài phút nữa phía trước là đường núi, nơi đó đường xá không được tốt lắm, góc cua gần như là một trăm tám mươi độ, chỉ cần chạy đến nơi đó với kỹ thuật lái xe rác rưởi của hấn thì không thể điều khiển được, không cần chúng ta ra tay hấn tự mình đâm vào vách núi!

Hai tên còn lại cũng gật đầu phụ họa, gặp phải loại người liều mạng như Lâm Bắc Phàm bọn chúng không thể đánh bừa, chỉ có thể dùng trí.

Tên tóc vàng nghe xong trên khuôn mặt vốn âm trầm liền lộ ra vẻ tươi cười, nhìn chiếc xe của Lâm Bắc Phàm đang điên cuồng chạy phía trước, tức giận thở dốc, nói:

- Bây giờ tao để cho mày thằng khốn nạn đắc ý một hồi, lát nữa sẽ để cho mày biết sự lợi hại của tao!

Bản thân mình là gốm sứ, sao có thể cùng so sánh với đám gạch vụn kia được chứ?

Nếu như bọn chúng vì một thằng ranh bình thường mà vứt bỏ tính mạng vậy thì thật rất không đáng giá.

Tốc độ xe của Lâm Bắc Phàm không phải là rất nhanh, mặc dù hấn nhấn ga hết cỡ nhưng tốc độ cũng chỉ đạt đến khoảng sáu mươi km/h, chỉ có điều, đối với kẻ mới tập lái xe như Lâm Bắc Phàm mà nói, tốc độ này quả thật còn rất nhanh. Sự vui sướng ban đầu đã tan đi rất nhiều, nhìn cảnh vật không ngừng băng qua, trên trán hấn cũng lấm lấm mồ hôi lạnh.

Con bà nó, lái xe mặc dù rất phong cách nhưng cũng cần phải có tố chất tâm lý nhất định, người bình thường thì không được.

- Tao nói tiểu Kim, nếu chẳng may chúng ta va phải cái gì đó, sẽ không việc gì phải không?

Lâm Bắc Phàm dùng sức nuốt nước bọt, thấp giọng hỏi. Trái tim nhỏ bé của hấn đang đập bình bịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

- Điều này, án theo lý thuyết chắc hấn là không có việc gì?

Tiểu Kim rất cẩn thận nói.

- Cái gì? Án theo lý thuyết?

Lâm Bắc Phàm lập tức phanh kít một cái, làm cho xe tại chỗ xoay tròn ba trăm sáu mươi độ rồi mới ngừng lại, còn vấy ra một chùm tia lửa ở giữa con đường.

Tiểu Kim ngưng ngừng nói:

- Em. . . Pháp lực của em đã bị Đồ Long đao phong ấn mất một nửa, cho nên lực phản ứng có đôi khi sẽ bị chậm một chút, mà đâm xe vốn diễn ra với tốc độ ngang ngửa ánh sáng, nếu chẳng may em chậm mất một hai giây. . .

- Mày. . .

Lâm Bắc Phàm hung hăng gõ xuống đầu nó một cái.

Tiểu Kim lè cái lưỡi nhỏ, nói:

- Đừng say đắm ca, ca chỉ là một truyền thuyết. . .

- Truyền thuyết cái rắm nhà mày!

Lâm Bắc Phàm tức giận thở phì phò kêu lên:

- Vậy bây giờ làm sao mà đấu?

- Chuyện này sao. . .

Tiểu Kim còn chưa nói hết thì nghe rầm một tiếng, chiếc xe của Lâm Bắc Phàm rung mạnh, chiếc xe Ferrari màu đỏ của thằng nhãi tóc vàng đã thân mật hôn lên đít xe của hắn.

- Mày, mày lại dùng thủ đoạn hèn hạ này. Tao, tao khinh bỉ mày!

Lâm Bắc Phàm vẻ mặt đầy chính khí thò đầu ra ngoài cửa xe tức giận chửi thằng nhãi tóc vàng, trên mặt hắn vô cùng phần nộ bất bình và hèn mọn.

Thằng nhãi tóc vàng tức giận khoe miệng run rẩy, thiếu chút nữa đạp đầu vào tay lái mà chết. Trên thế giới này còn có kẻ vô lại hơn cả mình sao?

Mới vừa rồi khi đối phương đâm vào xe mình sao không nói mấy câu hoành tráng đến cực điểm này chứ? Ngược lại bây giờ đổ hết nước đen lên người mình, quả thực là tên ác ôn vô lại.

Thằng nhãi tóc vàng này rất không phục, cao giọng rống lên:

- Ai bảo xe của mày đứng ở giữa đường làm gì? Chúng ta đang đua xe, mày chắn ngang giữa đường, tao đương nhiên phải đâm mày rồi!

Trong lòng hắn rất oan uổng, đối phương đột nhiên dừng xe lại, mà mình lại không kịp phanh mới đâm phải, cũng không biết đèn xe của mình bây giờ thế nào rồi.

- Đây là đua xe không phải đâm xe, ài, nghiệp dư rồi cuộc vẫn là nghiệp dư mà!

Lâm Bắc Phàm vô cùng đau đớn lắc đầu nói. Vì kỹ thuật rác rưởi của năm tên bọn chúng mà đau đớn, vì sao người Trung Quốc lại không có những tay đua trình độ thế giới chứ?

Khục, khục. . .

Năm tên này thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết.

Trên thế giới này tại sao lại có loại người da mặt dày đến vậy chứ? Rõ ràng là hắn cố ý dừng lại ở giữa đường, ngược lại còn đánh bừa nói bọn chúng không phải, loại người này thật là quá vô sỉ, quá ghê tởm.

Tiểu Kim lúc này mới nhỏ giọng xen vào một câu:

- Lão đại, kỳ thật em còn có một cái biện pháp, đó là giống như trước đây đem lực lượng của em truyền lên người anh, như vậy anh có thể tự bảo vệ mình vào thời khắc mấu chốt, hơn nữa còn có thể phát ra một ít bảo vệ đối với xe, không đến mức luyện xe mang theo cả người lăn xuống!

- Cái gì? Chuyển lên người tao? Ừm, đề nghị rất không tồi!

Lâm Bắc Phàm vuốt cằm một cái, rất đáng khinh nghĩ.

- Chẳng qua. . .

Tiểu Kim càng đáng kinh hơn.

- Một trăm bình XO, thêm một két bia nữa!

Lâm Bắc Phàm rất trực tiếp nói.

- Tốt quá, tốt quá!

Tiểu Kim vui vẻ hai mắt rờn rớm híp lại thành một khe hẹp, nước miếng chảy ra rờn rờn.

Rờn mà, chính là vì hoành tráng mà sinh, vì cải thiện cuộc sống của bản thân có đôi khi làm một số chuyện bất đắc dĩ cũng có thể hiểu được. Lại nói, bản thân cũng là vì cứu khổ cứu nạn, càng là vì việc nghĩa quên thân mà.

Ngay sau đó một đạo kim quang từ trong người tiểu Kim bắn ra, chui vào trong người Lâm Bắc Phàm.

Tiểu Lâm Ca hai mắt bắn ra kim quang bức người, cách xa một trăm thước cũng có thể nhìn rõ, toàn thân tràn ngập sức mạnh vô tận, ngay cả chiếc xe cũng được bao phủ bởi một tầng kim quang nhàn nhạt, trong đêm tối đặc biệt bắt mắt. Hắn nhấn mạnh chân ga, cả chiếc xe như tên rời khỏi cung, “vút” một tiếng, đã vọt đi.

Năm tên kia nhất thời sửng sốt, tiếp đó há miệng chửi ầm lên:

- Mẹ kiếp, xe của thằng ranh này tại sao lại có thể phát sáng như vậy nhỉ? Gặp quỷ rồi! Mau đuổi theo, đừng để cho hắn về nhất là được!

Bọn chúng cũng vội vàng tăng tốc độ xe của mình lên đến cực hạn, tựa như năm tia chớp điên cuồng đuổi theo.

Lâm Bắc Phàm lái xe, đã chạy đến cực hạn của xe, bốn bánh xe ma sát trên mặt đất liên tiếp phát ra từng chùm tia lửa, tựa như bốn lôi tựa như chớp giật, đáng tiếc. . . Vẫn bộ dáng bĩ ỉ như trước, xiêu xiêu vẹo vẹo, nghiêng nghiêng ngã ngã, không theo chương theo pháp nào cả.

- A.....

Thằng nhãi tóc quăn từ bên cạnh chuẩn bị vượt qua Lâm Bắc Phàm, nhưng xe của đối phương đột nhiên quẹo sang đâm về phía xe của hắn, hắn hoảng sợ vội vàng đảo tay lái chuyển hướng, mạo hiểm né tránh va chạm của đối phương.

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ nói:

- Mày chạy cái gì? Tao lại không thích đàn ông, tao không có hứng thú với mày?

Thằng nhãi tóc quăn này tức giận đến mức sắc mặt tái nhợt, hung ác rống lên:

- Mày, mày dê tiện!

- Vừa rồi tao không đâm vào mày, sao lại dê tiện? Ai da, ai da, khổng chế xe không tốt rồi!

Lâm Bắc Phàm vừa giải thích vừa lảo đảo đánh vòng đâm về phía một chiếc xe khác.

Rầm!!!

Xe của Lâm Bắc Phàm đâm vào một chiếc xe thể thao khác, đâm nó lệch sang một bên mà xe của hắn phần đằng trước bốc lên một luồng khói đen, nếu như không phải xe hắn có một tầng bảo vệ ở bên ngoài chỉ sợ xe của hắn cũng đã bay đi rồi.

- Mày, mày, mày làm cái gì vậy?

Thằng nhãi con trong xe tức giận thở phì phò rống lên.

- Khục khục, chuyện này không quan hệ tới tao, đều do nó nói chuyện với tao làm phân tán sự chú ý của tao, mới có thể làm ra như vậy!

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ đổ hết nước đen lên người tên tóc quăn.

- Mày, mày thối lắm!

Tên tóc quăn tức giận thở hổn hển rống lên.

Lâm Bắc Phàm chọt quát to một tiếng:

- Thằng nhãi con tóc vàng, mày dám nhân cơ hội này lên qua, đợi đấy cho tao!

Hắn đạp chân ga một phát, lại điên cuồng đuổi tới, hù dọa tên tóc vàng kinh hồn khiếp vía, thỉnh thoảng nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu lo sợ đối phương đâm vào mình.

Tiểu Lâm Ca là vô sỉ, dám dùng tư thế liều chết không sồn, cua gấp ở tốc độ cao khiến cho mấy tên này trong lòng thầm “an ủi” tổ tông trên trên dưới dưới của hắn mấy lần.

- Hắn, hắn là một tên vô lại điển hình!

Thằng nhãi tóc vàng tức giận không để đâu cho hết rống lên.

- Đúng, hắn là một ác ma, siêu cấp ác ma!

Thằng nhãi tóc quăn nhớ lại một màn điên cuồng vừa rồi của Tiểu Lâm Ca, trong lòng phát run nói.

- Hắn, xe của hắn tại sao lại không sợ va chạm vậy?

Thằng nhãi tóc xanh vẽ mặt kinh ngạc nói.

.....

Bên ngoài chiếc xe của Lâm Bắc Phàm được bao bọc bởi một tầng kim quang mỏng, khiến cho xe của hắn giống như là tăng thêm một lớp bảo vệ, đừng nói là đâm vào xe của bọn chúng cho dù là đâm vào vách núi cũng sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn.

Hai giờ sau.

Lâm Bắc Phàm lái chiếc xe Toyota Accord rách nát quay trở lại điểm xuất phát, vẽ mặt ngượng ngùng mở cửa xe đi ra nói:

- Vi nhi, anh, kỹ thuật lái xe của anh không quá tốt, đã phá hư chiếc xe của em rồi!

Liễu Vi nhìn chiếc xe của mình gần như đã biến hình, hoảng sợ sắc mặt trắng bạch, nước mắt lập tức trào ra, lại thấy Lâm Bắc Phàm bình an trở về, lúc này mới mặc kệ tất cả nhào vào lòng hắn, nức nở nói:

- Anh bình an là tốt rồi. . .

Cô không chút keo kiệt dâng đôi môi thơm của mình lên lấp kín đôi môi của đối phương.

Lâm Bắc Phàm hai tay ôm lấy chiếc eo thon của Liễu Vi, hưởng thụ nụ hôn của đối phương, trên mặt nở nụ cười tà ác và tự tin.

Long Yên Nguyệt kinh ngạc mắt tròn, con mắt thiếu chút nữa rớt cả ra ngoài hốc mắt.

Tên đại sắc lang này không ngờ dành được thắng lợi? Điều này, điều này thật không thể tin được? Hắn, hắn lái xe như thế nào vậy?

- Mẹ kiếp, tao muốn đấu lại một lần nữa. Mà, mà quá vô sỉ, không ngờ dùng loại phương pháp đó giành thắng lợi!

- Tao phản đối, tao phải phản đối, hắn là một tên khốn kiếp!

- Trời ơi, hắn là một thằng điên!

Năm thằng nhãi con tóc vàng cũng theo sát phía sau trở lại, xe của bọn chúng mỗi chiếc đều bị đâm cho không còn hình dạng gì nữa, không chỉ cửa xe bị đâm lõm vào mà ngay cả đèn xe cũng dập nát, nếu không thì đuôi xe bị đâm biến hình, còn có vài chiếc đang bốc khói đen, nhìn thế nào cũng thấy giống đám rác rưởi mới nhặt ra từ bãi rác làm cho bọn chúng nghẹn uất một cổ lửa giận trong lòng. Nhìn thấy Lâm Bắc Phàm không ngờ đang cùng với mỹ nhân đứng đó ôm hôn say đắm, hơn nữa còn phát ra đủ loại thanh âm khiến cho máu nóng nam nhân muốn sôi trào, khiến cho bọn chúng nổi trận lôi đình hận không thể chém hắn thành tám khối ném ra ngoài cho chó ăn.

Đám thanh niên bất lương không tham gia so đấu nhìn thấy một cảnh này thì con mắt thiếu chút nữa rớt cả ra ngoài.

Chuyện này là sao vậy? Chẳng lẽ đâm vào vách núi mà hư hỏng?

Đua xe sao lại biến thành như vậy? Điều này cũng quá kinh thế hãi tục đi, ánh mắt bọn chúng nhìn Lâm Bắc Phàm đã có thêm vài phần sợ hãi và sùng bái.

182. Chương 182: Tao Là Cao Thủ Võ Lâm

Long Yên Nguyệt chớp chớp đôi mắt đẹp, nhìn chăm chăm vào hai người Lâm Bắc Phàm và Liễu Vi đang ôm hôn thắm thiết ở phía trước, bộ dạng chẳng coi ai ra gì. Trong lòng cô bỗng sinh ra một loại cảm giác khó hiểu.

Tên đại sắc lang này quá ghê tởm, lại không để một đại mỹ nữ như mình vào trong mắt. Chẳng lẽ không biết mình cũng rất lo lắng cho hắn sao? Thậm chí ngay cả một câu nói cũng không thèm nói với mình, chỉ lo ở đó mà hôn hít với Vi Vi tỷ. Cô rất không thoải mái ho khan một tiếng:

- Anh chị xong chưa?

Tên đại sắc lang này, quả nhiên là đã phát sinh một chút quan hệ với Vi Vi tỷ, bây giờ mình có ngăn cản bọn họ hình như đã không kịp nữa rồi.

Lâm Bắc Phàm buông Liễu Vi ra, rất không khách khí nói:

- Vẫn chưa xong đâu, đáng tiếc bị cô quấy rầy!

Long Yên Nguyệt tức giận thiếu chút nữa hộc máu, khề cần rằng, thiếu chút nữa xông lên liều mạng với tên đại sắc lang này.

Lâm Bắc Phàm vẻ mặt đầy thâm tình chăm chú nhìn Liễu Vi đang đứng trước mặt, khuôn mặt xinh đẹp của đối phương khề ửng hồng, quả thật là xinh đẹp không gì sánh được. Hắn mở miệng nói:

- Nếu như không có sự cổ vũ và ủng hộ của Vi nhi, anh cũng không thể kiên trì đến cuối cùng. Trong lòng anh chỉ có một niềm tin, đó là vì Vi nhi cho dù nguy hiểm hơn nữa anh nhất định phải cắn răng kiên trì cho tới cùng!

Màu vàng trên người Tiểu Kim đã nhạt hơn rất nhiều, toàn thân biến thành màu vàng đất, nó thấp giọng rên rỉ:

- Ôi thượng đế ơi một chết em, lão đại còn hoành tráng vậy, thật không hổ là lão đại của em, XO của anh ơi, anh đến rồi đây. . .

Liễu Vi vẻ mặt cảm động thấp giọng nói:

- Kỳ thật anh không cần làm như vậy, em chỉ cần anh bình an!

Lâm Bắc Phàm dang hai tay ôm lấy cái eo thon nhỏ nhắn của đối phương, rất không thành thật vuốt ve, nhẹ nhàng thổi một luồng khí nóng bên tai đối phương:

- Có em ở đây anh nhất định sẽ bình an, Vi nhi, anh muốn em!

Liễu Vi bị hắn vuốt ve làm cho toàn thân nóng bừng, một cổ khát vọng từ tận đáy lòng chậm rãi bốc lên, bản thân cô là đã là một phụ nữ đương nhiên tính cần thiết tự nhiên là lớn hơn rất nhiều so với cô gái bình thường. Hai gò má cô đỏ bừng không khỏi cúi đầu rên rỉ một tiếng, khề cần môi:

- Tối nay không có tiểu Nguyệt, chúng ta, chúng ta có thể. . .

Lâm Bắc Phàm nghe được câu trả lời khẳng định của đối phương thì trong lòng vui sướng vạn phần, thiếu chút nữa kêu lên thành tiếng.

- Này, thằng nhãi, mới vừa rồi mày sử dụng âm mưu cho nên không tính!~

Đúng vào lúc này tên tóc vàng âm trầm nói với ba người bọn họ. Mấy tên khác cũng xúm lại vây lấy bọn họ.

Lâm Bắc Phàm giang rộng hai tay che ở trước mặt Liễu Vi, ưỡn ưỡn ngực, mặt mang nụ cười lạnh quét mắt nhìn bọn chúng một cái lạnh lùng nói:

- Bọn mày muốn nuốt lời? Hừ hừ, tao nói cho bọn mày biết, tao rất lợi hại đấy!

Tên tóc vàng rất không thoải mái trợn trừng mắt nói:

- Bọn tao nuốt lời đấy mày có thể làm gì được bọn tao? Mẹ kiếp, mày tên khốn kiếp lại dùng loại thủ đoạn hèn hạ như vậy thắng bọn tao, trong lòng tao rất không thoải mái, hôm nay không đánh mày một trận tao sẽ đái ra đây!

Mấy thằng thanh niên bất lương khác cũng cười hắc hắc, hai tay xoa vào nhau, nhìn thế nào cũng có vẻ bất lương.

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nhìn Long Yên Nguyệt nói:

- Này, có xềng sắt không!

Ầm!!! Long Yên Nguyệt lão đảo thiếu chút nữa ngã lộn trên đất.

Tên đại sắc lang này biến mình thành cái gì? Bản thân mình là cảnh sát mà không phải là dân công, làm gì có xềng sắt chứ!?

Lâm Bắc Phàm gãi gãi đầu, rất không thoải mái nói:

- Đáng tiếc, sở trường của tôi là xềng sắt, bây giờ ngay cả vũ khí thuận tay cũng không có, làm sao đối phó với bọn chúng đây?

Hắn từ trong túi móc ra bao thuốc lá năm đồng, rút một điếu ngậm trên miệng, phun ra vòng khói, hai mắt sáng rực hữu thần nhìn chằm chằm vào bọn kia.

Mười mấy tên đám người tóc vàng cảm thấy trong lòng hoảng hốt, trong ánh mắt của đối phương tràn ngập tự tin và khinh thường, điều này khiến cho bọn chúng trong lòng nao nao, có chút sợ hãi và kích động.

Chẳng lẽ đối phương không phải ngu ngốc, là lợi hại thật sự?

Tên tóc vàng siết chặt nắm tay, cảm nhận được trái tim mình tốc độ đập tăng lên rất nhiều, ngay cả miệng cũng khô khốc, hắn dùng sức nuốt khan một cái, trên mặt lộ ra vẻ khó coi. Nếu như đối phương thật sự lợi hại vậy thì mấy người bọn họ chẳng phải là gặp nạn rồi sao? Nghe nói trong Nam Thành vừa xuất hiện một nhân vật siêu cấp lợi hại, một kẻ chính diện chống lại cảnh sát chống bạo động, đập chết thị trưởng và con trai thị trưởng, còn dễ dàng thoát khỏi vòng vây của rất nhiều cảnh sát chống bạo động. Hắn vẻ ngoài hung ác mà bên trong lại yếu đuối, nói:

- Mày là ai?

- Tao chỉ là một người bình thường!

Lâm Bắc Phàm rất tinh tường thở dài một cái.

- Khục khục. . .

Tên tóc vàng thiếu chút nữa nghẹn chết.

Tên tóc quần cực kỳ kiêu ngạo rống lên:

- Chúng mày còn gây ra đó làm gì?!

Hắn nói câu này đồng thời tay phải nắm thành quyền hung hăng đâm về phía ngực Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn, tay trái đưa ra đã túm chặt cổ tay của đối phương, tay phải lấy điếu thuốc lá đang ngậm trên miệng xuống, hung ác dí vào cổ tay đối phương.

- Á, xèo xèo. . .

Trên tay tên tóc quần lập tức bốc lên một làn khói trắng, hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Mấy tên thanh niên bất lương khác đều trợn trừng mắt, khó tin nhìn Lâm Bắc Phàm.

Đối phương thật dám ra tay với bọn họ? Chẳng qua đối phương ra tay như thế nào? Tại sao bọn họ lại không phát hiện ra?

Lâm Bắc Phàm buông tay tên tóc quăn ra, nhìn điều thuốc đã tắt trong tay mình, lắc đầu thở dài nói:

- Thật đáng tiếc, một điều thuốc thơm cứ như vậy mà lãng phí đi, thôi thôi đi, cùng bọn mày chơi đùa một chút vậy!

Hắn bắn nửa điều thuốc lá còn lại về phía tên tóc vàng, sau đó hai tay bày ra một loại tư thế rất cool, tay phải ngoắc ngoắc bọn chúng, nói:

- E, ON, baby!*

(*: Come on baby!!!)

Mấy tên tóc vàng cực kỳ tức giận, chưa từng thấy kẻ nào càn rỡ như vậy. Bình thường bọn chúng đều là người rất kiêu ngạo, không dễ dàng gì mới được đến Nam Thành chơi một chuyến, nhưng lại nhìn thấy một kẻ còn kiêu ngạo hơn cả bọn chúng, điều này sao không khiến bọn chúng tức giận cho được? Bọn chúng đều hét lên một tiếng xông về phía Lâm Bắc Phàm.

Hiện tại mặc dù không có sự trợ giúp của tiểu Kim, nhưng Lâm Bắc Phàm cũng có cảnh giới của tầng thứ hai Long Tu Bảo Điển, so với đám người bình thường thì mạnh hơn rất nhiều, tự nhiên sẽ không để đám công tử ăn chơi này vào mắt rồi, một chiêu bình bình thường thường ở trong tay hắn uy lực sẽ tăng lên gấp hai lần, tràn ngập lực bạo phát vô cùng.

Chân phải của hắn quét ra từng đạo tàn ảnh, giống như roi sắt quất vào đùi đám thanh niên bất lương, tiếp đó vang lên từng tiếng kêu thảm thiết, mỗi một tên bọn chúng giống như điều đứt dây bay thẳng ra ngoài, nặng nề rơi xuống mặt đất, còn lăn đi vài thước nữa mới ngừng lại.

Hơn mười tên bọn chúng vẻ mặt thảm hại không chịu nổi lăn trên mặt đất, bộ dạng rất chật vật nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu rất kiêu ngạo, vẫy vẫy tay về phía bọn chúng, nói:

- Nhanh lên, nhanh lên, tao còn chưa khởi động nóng người đâu, hi vọng bọn mày có thể gây cho tao chút ít vui vẻ, tao chính là siêu cấp cao thủ võ lâm, Giáng Long Thập Bát Chưởng, Cửu Âm Chân Kinh, Càn Khôn Đại Na Di, Ngọc Nữ Tâm Kinh, khục khục, đều biết một chút, E ON, baby!~~

- Khục khục, nó, nó nói cái gì thế?

Tên tóc quăn nhổ ra một búng máu, vẻ mặt kinh ngạc nói.

Tên tóc vàng vẻ mặt nghi hoặc từ trên mặt đất đứng dậy, liên tục ho khan vài tiếng:

- Tao cũng nghe không hiểu, chẳng lẽ là tiếng Tây Ban Nha?

- Không phải, không phải, tao nghe có vẻ giống tiếng đảo quốc (Nhật Bản), hình như là loại giọng điệu này!

Tên tóc xanh rất tự tin nói.

Mỗi ngày bản thân đều coi AV của đảo quốc, nghe đám 'diễn viên nữ' kêu như vậy cho nên đối với ngôn ngữ này cũng có chút hiểu biết.

Mấy tên khác đều có vẻ mặt giật mình tỉnh ngộ, gật đầu nói:

- Hóa ra là người đảo quốc!

Ầm!!!

Lâm Bắc Phàm thân người lão đảo thiếu chút nữa ngã ngửa trên đất.

Trình độ tiếng Anh của mình kém đến vậy sao? Hình như mình đã khắc khổ học tập một đoạn thời gian không ngắn mà.

Lâm Bắc Phàm gần như rống lên:

- Bọn mày nói tao là người nước nào cũng có thể nhưng không được nói là người đảo quốc, biết không? Ông mày đường đường chính chính là người Trung Quốc! Nghe rõ chưa?!

Hắn tóm lấy tên tóc xanh nhấc lên tát vào mặt đối phương mười mấy cái, tát cho kẻ sau ù tai hoa mắt đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa ngã lộn trên đất.

- Tôi, tôi không dám nữa!

Hai bên mặt tên tóc xanh đều đỏ hồng, hẳn rõ năm vết ngón tay. Bởi vì đau đớn kịch liệt mà nước mắt hẳn không nhịn được trào ra, liên tục cầu xin tha thứ.

Lâm Bắc Phàm rất không thoải mái nói:

- Mày không dám cái gì?

- Tôi, tôi không biết!

Tên tóc vàng rất oan ức nói.

Lâm Bắc Phàm tức giận thiếu chút nữa nôn ra máu, loại người trí thông minh thấp như vậy cũng có thể làm đối thủ của mình sao? Hắn hung ác ném đối phương xuống mặt đất, độc ác giơ ngón tay giữa về phía đối phương nói:

- Sau này mày dám nói tao là người đảo quốc, tao sẽ đá rớt cái đở của mày, để cho mày làm một tên thái giám của thế kỷ mới!

Ánh mắt âm trầm của hắn quét về phía mấy tên thanh niên bất lương còn lại, bọn chúng đều nhịn không được rung mình một cái, trên mặt đều lộ ra vẻ sợ hãi, hai tay dùng sức ôm chặt lấy đùi quần của mình.

Lâm Bắc Phàm rất hài lòng với khí khái họ nhà rùa mà mình mới bộc lộ ra, mặc dù không có đám tiểu đệ cúi đầu sùng bái, mỹ nữ cũng không có lấy một em chạy về phía mình nhưng vẫn khiến cho đám thanh niên bất lương này biết được bản lĩnh của mình, rất kiêu ngạo móc ra một điều thuốc, ngậm trên miệng, đi đến trước mặt Liễu Vi, ưu nhã cười nói:

- Vi nhi, chúng ta đi thôi, thời gian không còn sớm nữa!

Liễu Vi mỉm cười, bàn tay nhỏ để cho đối phương nắm lấy, hai người đi về phía chiếc xe Toyota Accord rách nát, chuẩn bị rời khỏi vùng đất thị phi này.

- Ngày này, các người đợi tôi với chứ!

Bây giờ Long Yên Nguyệt mới từ trong khiếp sợ tỉnh táo lại, vội vàng đuổi theo.

- Khục khục, tôi nghĩ cô sẽ không ngồi xe cùng chúng tôi nữa!

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ nói.

- Xe của các người? Đây là xe của chị Vi, sao lại là của các người? Hừ, tôi, tôi lại không có xe, sao có thể một mình ở lại chỗ này được chứ? Đừng hòng bỏ tôi lại!

Long Yên Nguyệt hung hăng trừng mắt với hắn một cái, vội vàng mở cửa xe chui vào, đáng tiếc ghế trước đã bị Lâm Bắc Phàm chiếm mất, cô chỉ có thể ngồi ở hàng ghế sau, sử dụng đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm vào lưng của đối phương, hi vọng có thể đốt rụi tên vô lại này.

Liễu Vi khẽ lắc đầu, khởi động xe, rất nhanh biến mất trên quốc lộ.

Mười mấy tên thanh niên bất lương lúc này mới chậm rãi từ trên mặt đất bò dậy, cả đám trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

- Chết tiệt, thằng ranh con đó là ai vậy? Tại sao lại kiêu ngạo như vậy? Hình như còn có chút công phu, chúng ta, chúng ta căn bản là đánh không lại hắn.

Một thằng nhãi rất ảm ức nói.

- Hừ hừ, kiêu ngạo? Ở Nam Thành này rất nhiều kẻ kiêu ngạo, nó mới chỉ vậy thôi kiêu ngạo cái rắm, ngày mai tao tìm vài người kiêu ngạo chân chính tới chém tên khốn kiếp này ra thành tám mảnh, khốn kiếp, cái xe của tao, trời ạ, chỉ riêng phí sửa chữa sẽ mất hơn một vạn rồi!

Tên tóc vàng hung ác sổ ra mấy câu độc địa, hai mắt lấp lóe tia âm độc.

183. Chương 183: Theo Đuổi Người Đẹp

Lâm Bắc Phàm tỉnh lại thì đã là mười giờ sáng, đêm qua không có cô bé Long Yên Nguyệt kia quấy rầy để cho hắn và Liễu Vi rốt cuộc cũng tìm được một cơ hội thích hợp, tận tình phóng túng một phen, mãi cho đến tận hai giờ sáng hai người mới ôm nhau chìm vào giấc ngủ.

Hắn liếc nhìn sang bên cạnh, trống không, Liễu Vi đã không còn ở đó nữa, không biết là đã đi đâu.

Lâm Bắc Phàm mặc lại quần áo, đi vào phòng vệ sinh đánh răng rửa mặt sau đó đi ra thì mới phát hiện Liễu Vi đang ngồi trong phòng khách, rất chăm chú lật xem sổ sách doanh thu tháng này của Kim Sắc Hải Ngạn, ngay cả hắn đi ra cũng không chú ý tới.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm cảm thấy hổ thẹn, mặc dù bản thân là bảo vệ của Kim Sắc Hải Ngạn nhưng quả thật là bản thân chẳng có cống hiến to lớn gì lắm đối với quán karaoke Kim Sắc Hải Ngạn, hình như chỉ giúp uống rượu một lần đó rồi thôi. Hắn bước về phía trước hai bước, ôm lấy Liễu Vi vào lòng, trên mặt hiện ra vẻ đau lòng nói:

- Vi nhi, em không nên hao phí nhiều tinh thần như vậy, anh sẽ đau lòng!

- Anh dậy rồi!

Liễu Vi trải qua cơn mưa xuân đêm qua, trên dưới toàn thân toát ra một mị lực đặc thù của người phụ nữ thành thực, da thịt càng thêm láng mịn, càng thêm mềm mại so với bình thường. Cô chỉ vào đồ ăn sáng trên bàn nói:

- Bữa sáng em đã chuẩn bị xong rồi!

Ài, phụ nữ như thế này mới là phụ nữ hoàn mỹ nhất.

Lâm Bắc Phàm trong lòng rên rỉ không thôi, lúc này mới ngồi xuống một bên nhìn bữa ăn sáng, mười cái bánh bao và một bát cháo nóng còn bốc khói, làm cho hắn cảm thấy đói ngấu ngiennes, vội vàng cầm lấy cái bánh bao một ngụm nuốt vào bụng.

Liễu Vi thấy bộ dạng của hắn ăn như hổ như sói, nhin không được khê mỉm cười, lại cúi đầu tiếp tục công việc.

Lâm Bắc Phàm đang hưởng thụ bữa sáng thì đột nhiên chuông điện thoại di động của hắn vang lên, hắn vội vàng lấy ra nhìn hóa ra là Trương Minh Thắng gọi điện cho hắn. Hắn vội nhét nốt chiếc bánh bao còn lại vào trong miệng, bắt máy, ậm ờ nói không rõ tiếng:

- Ừm, a Thắng à, anh lập tức sẽ đến!

Hắn không đợi đối phương nói câu nào đã trực tiếp cắt điện thoại, nói với Liễu Vi một câu:

- Anh ra ngoài có chút chuyện, một lát nữa sẽ trở về, à không, buổi chiều trực tiếp đến quán karaoke!

Sau đó liền chạy ra ngoài.

Liễu Vi ngăn người, không khỏi lắc đầu thở dài nói:

- Vừa mới ăn xong đã chạy nhanh như vậy, không sợ đau dạ dày sao?

Chẳng qua trong mắt cô tràn ngập tình yêu say đắm, cũng không hề hỏi đối phương đi làm cái gì, bởi vì cô biết mỗi người đều có bí mật nhỏ của riêng mình, mặc dù đối phương là nam nhân mình yêu nhưng bản thân cũng nên tạo cho hắn tự do nhất định. Cô suy nghĩ một hồi, lại tiếp tục vui đùa vào công việc.

.....

Lâm Bắc Phàm vội vã chạy ra khỏi tiểu khu liền nhìn thấy tên mập Trương Minh Thắng đang đợi ở bên ngoài, nhìn thấy hắn đi ra vội vàng đi đến nghênh đón, vẻ mặt đặc ý nói:

- Em đánh, lão đại quả nhiên là lão đại, tán gái cũng dùng thủ đoạn cao minh như vậy, em đánh!

Lâm Bắc Phàm rất không thích nói:

- Trực tiếp nói vào trọng điểm, thời gian của anh rất gấp!

Trương Minh Thắng vội vàng nói:

- Lão đại, hóa ra mẹ của cô em Chu Tĩnh Hàm kia bị bệnh máu trắng đang nằm ở trong bệnh viện, phải cần một khoản tiền lớn mà cha của cô đã hình như đã chết rồi, cho nên cô ta nghĩ ra biện pháp này để trị bệnh cho mẹ. Em đánh, không ngờ trong xã hội bây giờ còn có một cô bé thuần khiết đến như vậy. Chẳng qua cô ta hình như đã học xong năm thứ tư, mỗi ngày không cần lên lớp cũng được, hiện tại hình như làm trợ giảng cho đại học Thanh Nguyên ở Nam Thành này.

Lâm Bắc Phàm sửa sang lại quần áo của mình, rất rõ ràng nói:

- Anh không thể để cho một cô gái thuần khiết như vậy tiếp tục sa đoạ, anh phải cứu vớt cô ấy, mang đến cho cô ấy một sinh mạng mới!

- Khục khục, lão đại, anh quá giả nai rồi, muốn cứu người ta thì cứ nói thẳng ra đi!

Tiểu Kim sau một ngày nghỉ ngơi đã dần dần khôi phục trở lại, đáng tiếc vừa vặn gặp một màn giả nai của lão đại hình như lại hôn mê đi.

Trương Minh Thắng cũng chớp chớp đôi mắt nhỏ, chặc chặc tán dương:

- Lão đại đúng là lão đại, ngay cả tán gái cũng chính khí凛冽 như vậy!

Hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng ngồi trong con xe thể thao Porche mới mua của Trương Minh Thắng, rất nhanh đã chạy đến trước cửa đại học Thanh Nguyên, lưng thường bước vào, lại vừa khéo đúng vào lúc hết giờ, có rất nhiều nam sinh và nữ sinh vừa nói cười vừa đi ra khỏi giảng đường, khiến cho cả sân trường thoát nhìn náo nhiệt vô cùng, tràn ngập tinh thần học tập.

Đôi mắt ti hí của Trương Minh Thắng một mực tập trung trên người mấy nữ sinh ăn mặc vô cùng hở hang, chảy nước miếng nói:

- Ta đánh, trong Kim Ngọc Thiên Đường sao không có mấy cô em như vậy nhỉ? Em nhất định phải dẫn vài cô em trở về mới được!

Lâm Bắc Phàm nhưng lại hỏi một câu:

- Chu Tĩnh Hàm ở trong giảng đường này.

- À, là giảng đường 3C, nó ở bên kia, í, bên đó cũng đi ra rất nhiều người, không biết có cô bé Chu Tĩnh Hàm hay không!

Trương Minh Thắng đảo mắt khắp xung quanh, sau đó chỉ vào giảng đường bên phải.

Kỳ thật có rất nhiều sinh viên nhìn về phía hai người bọn họ, nhìn thấy Lâm Bắc Phàm mặc một bộ đồ bình thường, mà Trương Minh Thắng mặc dù có chút mập mạp nhưng một thân hàng hiệu, làm cho đám nữ sinh ham hư danh ánh mắt sáng ngời, hận không thể tiến tới ăn cắp một phen, dùng thân thể của mình đổi lấy lợi ích lớn nhất.

Về phần Lâm Bắc Phàm, trực tiếp bị đá qua một bên làm người hầu.

- Vị ca ca xinh đẹp này, hình như anh không phải là sinh viên trường chúng tôi, có chỗ nào tôi có thể giúp đỡ anh không?

Một nữ sinh tướng mạo tạm được dùng giọng nói dễ thương ngăn cản đường đi của hai người bọn họ, một đôi mắt xinh đẹp ra sức nhấp nháy, liên tục bắn ra hơn mười đạo hào quang, hàng mi dài khe khẽ run rẩy.

- Thật ra bọn anh tới tìm người!

Lâm Bắc Phàm rất tự tin nói.

- Ai nói chuyện với người chứ? Người hầu phải có ý thức của người hầu!

Nữ sinh kia hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, chợt quay đầu sang, tươi cười nhìn chằm chằm vào Trương Minh Thắng, cơ thịt trên mặt gần như co rúm lại một chỗ.

Lâm Bắc Phàm há hốc mồm, phỏng chừng đủ để nhét vào một quả trứng gà, bản thân mình mặc dù tướng mạo không phải rất tuấn tú nhưng so với tên mập Trương Minh Thắng này thì vẫn hơn đi? Chẳng lẽ hiện tại đã trở lại thời nhà Đường, thích mập chút mới đẹp?

Lâm Bắc Phàm rất đau lòng, rất thất vọng, cụp đầu xuống như gà trống bại trận.

Trương Minh Thắng rất đắc ý, rất ngông cuồng, rốt cuộc cũng có một em xinh đẹp chủ động gọi mình là anh đẹp trai. Mặc dù cô em này so với hai chị em sinh đôi trên giường mình còn kém hơn một chút nhưng làm cho lòng hắn rất thoải mái, nhếch miệng cười nói:

- À, mỹ nữ, anh đúng là tới tìm người, em có biết một cô bé của trường các em, gọi, gọi là Chu Tĩnh Hàm hay sao đó, cô ta hình như là trợ giảng?

- Chu Tĩnh Hàm?

Vẻ mặt của cô em này rất khó coi, rất không thích, chu cái miệng nhỏ nhắn nói:

- Tìm cô ta làm gì?

Trong lòng cô ta đang âm thầm tính toán, tiểu yêu tinh kia so với mình mạnh hơn ở điểm nào? Công phu trên giường của mình đã học được mấy tháng, so với đám diễn viên nữ chính trong phim AV của đảo quốc còn phải tốt hơn, tại sao lại không có nam nhân chủ động tìm mình chứ?

- Bảo cô nói thì cô nói đi, nhiều lời như vậy làm gì!

Trương Minh Thắng hí con mắt rất không thoải mái nói.

- Ai da, tên mập chết bầm nhà mày, dám nói với tao thế à, tao phải để cho mày biết sự lợi hại của bà đây!

Nữ sinh kia tức giận thở phì phò, hai tay chống nạnh, bộ dạng của một bà cô đánh đá.

Trương Minh Thắng tức giận hai mắt trợn trừng, bản thân hắn ghét nhất là bị người khác gọi là mập, con điểm thối này lại dám gọi mình như vậy, hắn giơ tay phải lên, bốp bốp, hai cái bạt tai vang dội, đồng thời hung ác nói:

- Tôi khinh, loại người đê tiện như cô cũng dám khoe khoang trước mặt tôi, tìm chết!

- Á, mày dám đánh tao, tao liều mạng với mày, tao đánh chết thằng béo khốn kiếp này!

Cô nữ sinh này hét lên ầm ầm, gương mặt múa vuốt đánh về phía Trương Minh Thắng.

Trương Minh Thắng càng thêm tức giận, nâng chân phải lên đạp cho cô nữ sinh kia một đạp, phần nộ hét lên:

- Cô còn dám gọi tôi là thằng béo, tôi không thể không đá chết loại đê tiện như cô, tôi đá. . .

Đôi mắt Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên sáng rực, một tay túm lấy Trương Minh Thắng đang phần nộ, không để ý đến sự phản kháng của đối phương bước nhanh về phía trước, thấp giọng nói:

- Cô ấy đến rồi!

Trương Minh Thắng còn chuẩn bị đá cho nữ nhân đê tiện kia vài cái, nghe được câu này nhất thời con mắt nhỏ bắn ra ánh sáng dâm dăng, vội nhìn về phía trước, liên tục gật đầu nói:

- Lão đại, xem ra hôm nay anh nhất định thu hoạch được đại toàn thắng.

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc không nói.

Cách bọn họ khoảng hai, ba trăm thước, Chu Tĩnh Hàm cùng với mấy em nữ sinh đang chậm rãi đi ra khỏi giảng đường. Cô không có gì khác biệt so với nữ sinh bình thường, cũng không có phong thái của trợ giảng viên một chút nào, mà xen lẫn trong đám người chỉ có thể xem như là một sinh viên bình thường. Khuôn mặt trắng như ngọc hiện lên nụ cười bình tĩnh, trên người mặc một bộ áo váy màu trắng tôn lên vẻ đẹp lung linh đầy đặn của thân thể, trước ngực tòa núi đôi cao ngất sừng sững, hai bắp chân nhỏ nhắn trắng mịn lộ ra ngoài, một đôi giày trắng ôm lấy đôi bàn chân bé nhỏ, đôi bàn chân nhỏ nhắn hồng hồng xinh đẹp nhìn vào cực kỳ mê người.

Tay phải cô ôm hai cuốn sách giáo khoa, không biết là đang nói chuyện gì với mấy nữ sinh kia.

Lâm Bắc Phàm nhìn không được khẽ mỉm cười, trong mắt lấp lánh ánh sáng ngời.

Hạnh phúc tương lai của mình phải nhìn vào sự cố gắng của ngày hôm nay.

Lâm Bắc Phàm cắn chặt răng, nhẹ nhàng vuốt ngực, bước nhanh đi về phía Chu Tĩnh Hàm.

Rầm!!!

Đúng vào lúc hai người bọn hắn chỉ còn cách Chu Tĩnh Hàm một đoạn ngắn thì thấy một tên nam sinh chạy vụt qua người bọn hắn, va mạnh vào bọn hắn. Tên nam sinh này ngay cả một câu xin lỗi cũng không có, đi thẳng đến trước mặt Chu Tĩnh Hàm, hai tay đang cầm một bó hoa hồng, đôi mắt ẩn chứa thâm tình nói:

- Tĩnh Hàm, em là nữ thần trong lòng anh, em là người mà anh yêu nhất, anh muốn tặng em bó hồng đẹp nhất này, mong ước em xinh đẹp, kiều diễm như bó hồng này!

Mấy sinh viên khác đang đứng gần đó bị thanh âm của hắn hấp dẫn, đồng loạt đi về phía này.

Tên nam sinh này khuôn mặt anh tuấn, thân hình cao lớn, mặc một bộ tây phục Pierre Cardin (thời trang cao cấp Pháp), còn thắt một chiếc cà vạt màu lam nhạt, cũng không biết là có thể làm được trò trống gì hay không, trên mặt mang theo vẻ tươi cười ưu nhã, bộ dạng trông rất bảnh bao.

Lâm Bắc Phàm miệng há hốc, một câu cũng nói không nên lời.

Chẳng lẽ đây là ‘đào góc tường’ trong truyền thuyết?

Trương Minh Thắng tức giận sắc mặt lúc trắng lúc xanh, hung ác nói:

- Lão đại, thằng ranh này từ đâu chui ra vậy? Cũng dám làm kỳ đà cản mũi anh, để em kêu người tóm lấy hắn, trước tiên mượn tạm hai cái đùi rồi nói sau!

Hắn đã móc ra điện thoại, chuẩn bị gọi điện.

Lâm Bắc Phàm vỗ nhẹ lên bả vai hắn, âm hiểm cười nói:

- Đánh người mà làm gì? Anh có một cái biện pháp rất hay!

Hắn nói thầm bên tai Trương Minh Thắng mấy câu.

Trương Minh Thắng ánh mắt càng lúc càng sáng, liên tục nói:

- Ta đánh, lão đại đúng là lão đại, lợi hại!

184. Chương 184: Tiểu Lâm Ca Phát Uy

Rất nhiều nam sinh và nữ sinh có mặt ở hiện trường, tất cả mọi ánh mắt đều đổ về phía Chu Tĩnh Hàm, không biết cô sẽ lựa chọn như thế nào.

Hai cô nữ sinh bên cạnh Chu Tĩnh Hàm đều duyên dáng che miệng cười, ghé sát tai cô không biết thì thầm điều gì khiến cho hai gò má của Chu Tĩnh Hàm ửng hồng giống như ánh nắng ráng chiều, tăng thêm vài phần quyến rũ mê người.

Tên nam sinh kia thấy Chu Tĩnh Hàm mỉm cười với mình, nước miếng chảy ròng ròng, ánh mắt mới vừa rồi còn thuần khiết giờ đây đã lập tức bắn ra dâm quang, đảo qua đảo lại trên bộ ngực đầy đặn của đối phương.

Chu Tĩnh Hàm từng gặp qua vô số loại nam sinh như thế này, chẳng qua đối phương ngay giữa thanh thiên bạch nhật thế này lại đi làm trò tặng hoa tình trước mặt học sinh của cô, hơn nữa ánh mắt dâm uế của đối phương làm cho cô rất không thoải mái. Cô nhú mày nói:

- Hứa Tuấn, cảm ơn ý tốt của anh, đáng tiếc bó hoa của anh tôi không thể nhận!

Cô lách qua đối phương đi về phía trước.

Hứa Tuấn sắc mặt đại biến, mới vừa rồi chẳng phải là đối phương còn cười với mình sao? Sao nhanh như vậy đã từ chối mình rồi? Hắn vội vàng ôm lấy bó hoa tươi đuổi theo, lớn tiếng hô lên:

- Tĩnh Hàm, em biết là anh có tình ý với em mà, hi vọng em cho anh một lần cơ hội, vì em anh có thể lên núi đao xuống biển lửa, trái tim anh dành cho em có trời đất chừng giấm, nhật nguyệt soi tỏ!

Đám sinh viên xung quanh thiếu chút nữa ói ngay tại chỗ.

Tên Hứa Tuấn này bình thường vẫn ỷ vào bản thân có vài phần anh tuấn, hơn nữa gia đình cũng có chút tiền cho nên thích dùng loại phương pháp này để đoạt lấy trái tim của nữ sinh, chẳng qua như vậy quả thật là tạo ra khí thế không nhỏ trong nữ sinh, cũng làm cho phần nhiều nữ sinh, những người thích dùng thân thể để đổi lấy tiền tài trong tay hắn, mỗi ngày tụ tập cùng một chỗ với hắn.

Nếu Chu Tĩnh Hàm không bởi vì tiền chữa bệnh cho mẹ cô căn bản sẽ không đến làm việc ở Kim Ngọc Thiên Đường, càng không cần rao cái giá năm triệu bao dưỡng một năm. Nhưng tên con trai trước mắt này sao có thể là người tốt được chứ? Hơn nữa đối phương cũng không thể bỏ ra năm triệu bao dưỡng mình một năm càng không nói đến là trong đầu cô còn hiện lên khuôn mặt của một người con trai khác.

Tuy rằng đối phương đã từng khi dễ mình, vũ nhục mình, nhưng đối phương đối với mình là thật lòng.

Chu Tĩnh Hàm nghĩ đến đây sắc mặt khẽ biến, thu liễm nụ cười, giọng điệu lạnh lùng, nói:

- Hứa Tuấn, hi vọng anh không nên chặn đường của tôi, đây là trường học không phải là nhà của anh!

Khuôn mặt Hứa Tuấn lập tức trở nên âm trầm, từ trước đến nay mình tán gái vô số, mấy cô bé sau khi nhìn thấy mình đều vui sướng không thôi, hận không thể mỗi đêm làm bạn với mình, nhưng cô bé trước mặt này tưởng mạo quả thật là có vài phần tư sắc thể nhưng lại ở trước mặt bao nhiêu người thế này từ chối mình, điều này làm sao có thể khiến cho một kẻ luôn cao ngạo như hắn nhẫn nhịn cho được? Hắn khuôn mặt tái mét, lạnh lùng nói:

- Cô. . .

- Ông xã, sao anh lại đến đây!

Một giọng nói tựa như tiếng sấm vang lên sau lưng hắn, hắn nao nao, quay đầu lại nhìn, giật mình sợ hãi.

Một cô gái eo như thùng nước vẽ mặt ngạc nhiên vui sướng đang chạy về phía hắn, dáng người cao khoảng một mét tám, trên mặt còn lấm tấm tàn nhan, tay trái cầm một cái cánh gà, ăn rất ngon lành.

- Cô, cô, cô là ai?

Hứa Tuấn rung mình một cái, vội vàng tránh sang một bên.

Khổ người như vậy, nhẹ nhàng đụng mình một cái thôi, chẳng phải là mình cũng nghỉ ăn cơm luôn sao?

Nữ sinh kia liên tục gặm vài cái cánh gà, mấy khúc xương còn sót lại quăng lung tung, hai bàn tay béo núc chùi hai cái lên quần áo, vẽ mặt rất tủi thân cắn môi, ánh mắt chan chứa tình cảm nhìn chăm chăm vào Hứa Tuấn, dịu dàng nói:

- Ông xã, sao anh lại như vậy? Tối hôm qua chẳng phải anh còn khen em dáng người thon thả, bộ ngực to rất gợi cảm sao!

Đám sinh viên đang vây xung quanh từng trận rét run.

Đáng người thon thả gợi cảm? Bộ ngực vĩ đại?

Nhìn từ phía sau cô em này hình như cũng không tệ, nhưng từ phía chính diện nhìn vào có một từ có thể hình dung cô gái này ‘dễ thương’. Rất nhiều nam sinh đang có mặt tại đây đều độc ác suy nghĩ, hóa ra tên Hứa Tuấn diện mạo có chút vị đàn ông này lại thích loại nữ sinh ‘thùng nước’ như vậy, hơn nữa trên mặt còn “nở đầy sao”, thật không ngờ khẩu vị của đối phương lại độc đáo đến vậy.

Một ít nữ sinh vốn còn chú ý đến Hứa Tuấn lúc này nhin không được rùng mình một cái, trong đầu không ngừng hiện lên cảnh Hứa Tuấn và cô nữ sinh mập này ở trên giường làm một ít hoạt động đẩy pít tông, đều cảm thấy buồn nôn.

Hứa Tuấn đã nhìn ra được một ít manh mối từ đám nam sinh xung quanh, sắc mặt đỏ bừng, cao giọng hét lên:

- Cô, cô ăn nói lung tung, tôi căn bản không biết cô! Cô, cô mau rút cho tôi!

Em nữ sinh kia sắc mặt lập tức tái nhợt, thân thể béo mập run rẩy không ngừng, đôi môi tròn lặn mím lại, vẻ mặt khó tin nhìn đối phương, vô cùng đau đớn kêu lên:

- A Tuấn, chẳng lẽ anh thật quên em rồi sao? Ở trong mắt em, anh là một người dám làm dám chịu, một người đàn ông chính trực, nhưng mà anh lại đối đãi với em như vậy sao!? Tối hôm qua anh và em còn làm chuyện ấy ở trong phòng vip của Sky Hotel, anh muốn em liên tục sáu lần, người ta còn không nói gì, nhưng hôm nay anh đã vứt bỏ em rồi, anh , anh, anh làm em thất vọng quá!

Trên mặt tất cả mọi người đều hiện ra nụ cười cổ quái. A Tuấn? Gọi thật là thân mật, Sky hotel?

Hứa Tuấn gần như té xỉu, từ đầu chui ra một con đàn bà như thế này vậy? Tại sao lại luôn miệng nói có quan hệ với mình chứ? Hắn tức giận bước lên hai bước, một cái bạt tai vung ra, tát cho cô gái này liên tục lùi về phía sau hai bước, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi. Hắn sắc mặt âm trầm lạnh lùng nói:

- Con tiện nhân, tao không biết là ai sai khiến mày đến đây vu khống tao, bây giờ tao chỉ cần mày rút cho tao, có nghe thấy không? Nếu không rút, tao đánh gãy chân mày!

- A, a, A Tuấn, anh, anh đánh em, anh , anh, làm em quá thất vọng!

Cô nữ sinh này khóc rống lên nước mắt tuôn như mưa, hai tay ôm lấy mặt, hai chân dẫm bình bịch, căn bản là hết muốn sống nữa.

Hứa Tuấn hai mắt trợn trừng, có một loại xúc động muốn ói máu.

Kẻ nào đang đối phó với mình? Thế nhưng lại dùng loại thủ đoạn dè tiện này.

Hắn nhìn về mặt cổ quái của đám nam sinh và nữ sinh xung quanh, hận không thể một chương đập chết cô nữ sinh trước mặt này.

- Hức hức, A Tuấn, hôm nay em tới là muốn nói với anh một việc cực kỳ vui mừng, ai ngờ anh dám đánh em, hức hức. . . Trong bụng em đã có giọt máu của anh, nếu như anh nhẫn tâm như vậy, cứ đánh chết cả em và đứa nhỏ đi!

Ầm!~~~~~

Trong đầu Hứa Tuấn nổ ầm một tiếng, liên tục lùi về phía sau hai bước, thiếu chút nữa đặt mông ngồi trên mặt đất.

- Ài, thật không ngờ Hứa Tuấn lại là loại người như vậy, làm cho bụng con gái nhà người ta trương lên rồi lại còn vứt bỏ người ta, quả thực là không bằng cảm thú, nếu như tôi có loại bạn trai này, mỗi lần ra ngoài đều phải che mặt đi!

- Đúng vậy, thật không ngờ hắn là loại người có mối nối cũ, vậy mà ban đầu tôi còn muốn *** hắn nữa!

- Ài, nam nhân đều là loại động vật nửa thân dưới, chỉ biết sung sướng riêng mình, làm gì để ý đến cảm nhận của chúng ta chứ?

.....

Đám nữ sinh xung quanh đều nhỏ giọng bàn tán, trong đó đại đa số là mang theo ánh mắt đê tiện nhìn hần, hận không thể giết chết tên nam nhân bại hoại như Hứa Tuấn này. Có mấy em nữ sinh tính cách có chút thô lỗ lại dùng hai tay che trước ngực, sợ bị hần cường gian.

Hứa Tuấn rất đáng thương, rất oan ức, hôm nay bản thân ra đường gặp vận rủi hay sao mà lại như thế này chứ?

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu, lúc này mới đi đến trước mặt Chu Tĩnh Hàm, nói:

- Thật không ngờ trong trường học của bọn em lại có loại người bại hoại như vậy. Đám nữ sinh này vì một chút tiền tài mà ép mình vào đường cùng, anh cho rằng thật chẳng đáng giá!

Chu Tĩnh Hàm vừa rồi mãi xem sự việc của Hứa Tuấn mà không chú ý đến sự xuất hiện của Lâm Bắc Phàm. Bây giờ nhìn thấy hần trong lòng có thêm vài phần kích động, ánh mắt cô hồng hồng, run giọng nói:

- Lâm đại ca, anh, anh đến rồi!

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi:

- Anh không muốn tới đâu, nhưng việc mà anh đã đồng ý với em còn chưa làm được, cho nên anh đành phải đến đây, có lẽ đây là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta!

- Không, không, Lâm đại ca!

Chu Tĩnh Hàm liên tiếp kêu lên, mặc kệ tất cả nắm lấy tay của đối phương, thấp giọng nói:

- Em, em không hề chán ghét anh, em, em thật không có, em thề với trời!

Đôi mắt Lâm Bắc Phàm rưng rưng nước mắt, run rẩy nói:

- Em, em không ghét anh?

Chu Tĩnh Hàm sợ đối phương hiểu lầm bản thân, liều mạng gật đầu, nói:

- Em không chán ghét anh, em cũng không có ý xem thường anh. Những người đàn ông khác tiếp cận em chỉ vì thân thể của em, chỉ có Lâm đại ca anh là một lòng một dạ lo nghĩ cho em, ngày đó em chỉ muốn dùng cái duy nhất mà em có để báo đáp anh, em không hề có ý khinh thường anh.

Cô trút hết lòng mình ra nói, nước mắt cũng nhịn không được mà trào ra.

Lâm Bắc Phàm ôm lấy đối phương vào lòng, thấp giọng nói:

- Cảm ơn em, Tĩnh Hàm!

Đám sinh viên vốn còn đang xem Hứa Tuấn làm loạn ở đó, bây giờ nhìn thấy hoa hậu giảng đường của bọn họ ôm lấy một người đàn ông đều cảm thấy cực kỳ kinh ngạc, giật mình hô lên:

- Anh, anh đây là. . .

Lâm Bắc Phàm không thềm để ý đến ánh mắt kinh hãi của đám sinh viên, vẻ mặt dịu dàng nói:

- Tĩnh Hàm, chúng ta ra ngoài, được không?

Chu Tĩnh Hàm gò má ửng hồng, đã cảm thấy ánh mắt cổ quái của những sinh viên khác, trong lòng cô không hề phản cảm với lời nói của Lâm Bắc Phàm mà lại có thêm vài phần vui mừng, khẽ gật đầu, tùy ý đối phương nắm lấy bàn tay nhỏ bé của mình lôi đi, đi ra bên ngoài.

- Chờ đã, mày, mày là ai? Tĩnh Hàm là của tao?

Hứa Tuấn đột nhiên phát hiện ra màn này, nổi điên lên chạy về phía bọn họ, chắn ngang trước mặt bọn họ, sắc mặt âm trầm giống như đầu sư tử nổi giận.

Lâm Bắc Phàm khẽ cau mày, rất bất mãn nói:

- Anh là ai?

Hứa Tuấn rất kiêu ngạo, rất hoành tráng liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, nói:

- Mày thì tính là cái thá gì? Cũng dám kiêu ngạo trong trường chúng ta, tao cảnh cáo mày, Tĩnh Hàm là người yêu của tao, không ai có thể có được cô ấy!

Hắn giống như có lòng tin tuyệt đối cho nên giọng điệu cũng rất can rở, không thèm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của những sinh viên khác.

Chu Tĩnh Hàm sắc mặt đỏ bừng, lớn tiếng trách cứ:

- Hứa Tuấn, anh, anh vô sỉ!

Hứa Tuấn lắc đầu, rất kiêu ngạo nói:

- Làm sao? Ông mày có tiền, đàn bà mà ông mày nhìn trúng không một ai có thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ông mày, Chu Tĩnh Hàm, mỗi ngày đứng ra vẻ thanh cao, người khác không biết chuyện cô làm nhưng tôi còn không biết sao? Cô chẳng qua cũng chỉ là một con điếm mà thôi, còn làm ra vẻ xử nữ trước mặt ông mày, cũng không biết là đã ăn nằm với bao nhiêu thằng rồi!

- Anh, anh. . .

Chu Tĩnh Hàm tức giận hai mắt rưng rưng, thiếu chút nữa khóc lên thành tiếng.

Lâm Bắc Phàm nghiêng rằng, hai mắt bắn ra hàn quang bức người, đi về trước hai bước, hung hăng tát vào mặt Hứa Tuấn, cười lạnh nói:

- Sĩ nhục người yêu của tao, tao bắt hắn phải trả giá bằng máu!

185. Chương 185: Ai Kiêu Ngạo Nhất?

Hứa Tuấn ở trong Thanh Nguyên đại học này là một nhân vật rất kiêu ngạo, chỉ có hắn khi dễ người khác chứ chưa có người nào dám khi dễ hắn? Huống chi hắn từ nhỏ lớn lên từ bình mạt, làm gì đánh nhau bao giờ? Hắn kêu thảm một tiếng, tay phải ôm lấy khuôn mặt nóng bừng, vẻ mặt sợ hãi nhìn Lâm Bắc Phàm trước mặt, cảm thấy trên người đối phương phát ra hàn quang bức người, làm cho bản thân có một loại cảm giác lạnh toát từ đỉnh đầu tới gót chân, hắn trong lòng run sợ nói:

- Mày, mày muốn làm gì?

Toàn thân Lâm Bắc Phàm bộc phát ra một cỗ khí phách, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn:

- Mày vừa mới nói cái gì? Dám nói bạn gái của tao là gái điếm? Tao đánh cho mày liệt giường luôn!

Tay phải hắn nhẹ buông Chu Tĩnh Hàm ra, hai tay đập lại đánh về phía Hứa Tuấn.

- Ai da, ai da, cứu mạng, cứu mạng với, người đâu mau tới đây. . .

Hứa Tuấn bình thường rất thích tán gái, có thể nói mỗi đêm đều có mỹ nữ làm bạn, thói tiêu vô hạn, thân thể sớm đã vô cùng yêu đuối, bình thường đều cần phải dùng một ít dược vật như Viagra kích thích bản thân mới có thể đạt đến trình độ trăm trận trăm thắng, ngự nữ vô số, làm sao có thể chịu được đòn hiểm của Lâm Bắc Phàm chứ? Rất nhanh đã giống như một con chó chết, toàn thân run rẩy, ngay cả nói cũng không thể phát ra thành lời.

Lâm Bắc Phàm khinh thường liếc xéo đối phương một cái, hừ một tiếng:

- Ngay cả loại rác rưởi như mày cũng có tư cách theo đuổi Chu Tĩnh Hàm sao? Tao cảnh báo mày, sau này còn thấy mày quẩn lầy Chu Tĩnh Hàm, tao gặp một lần đánh một lần, cho đến khi không thấy mày nữa mới thôi!

Hứa Tuấn đã không còn vẻ kiêu ngạo giống như vừa rồi, toàn thân run rẩy co giật giống như bị động kinh, nổi sỉ nhục lớn lao khiến cho lửa giận trong lòng hắn không ngừng bốc lên đầu, hận không thể chém cho thẳng ranh trước mặt này ngàn vạn dao, nhưng hắn biết hiện tại bản thân không có bản lĩnh này, chỉ có thể chôn cổ oán niệm này xuống thật sâu trong lòng.

Lâm Bắc Phàm rất oai vệ quét mắt nhìn đám nam sinh xung quanh một cái, âm trầm cười nói:

- Tao ở đây nói mấy câu, Tình Hàm là người của tao, cho nên tao không hi vọng có kẻ nào quấy rầy cô ấy, càng không hi vọng lại nghe được mấy người nói xấu cô ấy, nếu không, kết cục giống như tên này!

Hắn khẽ lắc đầu, hừ một tiếng, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Chu Tình Hàm bước nhanh ra ngoài cửa lớn. Quần áo của hắn khẽ lay động trong gió, nhìn qua rất có phong cách.

- A a. . Lão đại, anh rất hoành tráng đấy, anh thật không hổ là thần tượng trong lòng tiểu Kim em. Nếu như em cũng dùng loại phương pháp này tán gái, con gái của long vương sớm đã bị em đưa lên giường rồi!

Tiểu Lâm Ca rất đau lòng, rất tủi thân nức nở nói. Bản thân là thần long kiêu ngạo, sao lại không có kỹ thuật tán gái hoành tráng như vậy chứ!

Trái tim của Chu Tình Hàm được bao phủ bởi niềm hạnh phúc và sung sướng vô danh, mấy câu nói vừa rồi của đối phương còn mãi quanh quẩn ở bên tai cô.

Tình Hàm là người của tao.

Câu này chỉ mấy chữ đơn giản thôi nhưng lại mang đến cho cô sự rung động thật lớn.

Thế giới của mình không phải âm thầm không ánh sáng, hóa ra bên cạnh mình đã có một người luôn yên lặng quan tâm lo lắng cho mình.

Một chút tức giận, một chút oán hận ban đầu của Chu Tình Hàm đối với Lâm Bắc Phàm đã hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung, trong lòng ngoại trừ vui sướng ra còn có một tia ngọt ngào, cô để mặc cho đối phương lôi kéo bàn tay nhỏ của mình, đi về phía cửa lớn.

- Tao đánh, thắng ranh, hóa ra là cô em này! Quả nhiên xuất sắc!

Không biết từ bao giờ, Trương Minh Thắng vẻ mặt kiêu ngạo vọt đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, một đôi mắt nhỏ tí bĩ ỉu trên ba vòng, dưới ba vòng đánh giá Chu Tình Hàm. Loại ánh mắt thâm đẳng, hạ lưu trực tiếp bộc phát ra suy nghĩ trong lòng hắn, phỏng chừng nếu không phải Lâm Bắc Phàm đang ở bên cạnh, hắn sớm đã lao lên giống như một con chó chó đối rồi.

Chu Tình Hàm sắc mặt khẽ biến, một loại trực giác theo bản năng làm cho cô cảm thấy tên mập trước mắt này không phải là thứ tốt đẹp gì, hai tay ôm chặt lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm, vẻ mặt khẩn trương hỏi:

- Lâm đại ca, hắn, hắn là ai vậy?

Mặc dù cô thường xuyên làm việc ở Kim Ngọc Thiên Đường nhưng cơ hội nhìn thấy Trương Minh Thắng rất ít, cho nên không hề nhận ra đối phương, nhưng từ cách ăn mặc của đối phương có thể nhận ra được đối phương không đơn giản, không giống như người bình thường.

Trương Minh Thắng một câu cũng không nói, chỉ bật cười hắc hắc.

Lâm Bắc Phàm khẽ cau mày, vỗ nhẹ lên bả vai của Chu Tình Hàm, nhỏ giọng nói:

- Không có việc gì, hắn sẽ không thương hại đến em đâu! Anh có thể đảm bảo với em!

Trong giọng nói của hắn tràn ngập tự tin và khẳng định.

Chu Tình Hàm nhìn thấy ánh mắt chắc chắn của đối phương, trong lòng không khỏi ảm áp, khẽ gật đầu.

Lúc này Lâm Bắc Phàm mới nhìn về phía Trương Minh Thắng, chậm rãi nói:

- Việc tôi đồng ý với anh nhất định sẽ dựa theo ước định trước đó đi làm, cho nên hi vọng anh không cần làm ra mấy chuyện khiến tôi không thoải mái, nếu không đừng trách tôi không khách khí!

Hắn nhẹ nhàng vặn xương khớp của mình, lập tức phát ra những tiếng rắc rắc giòn tan!

Trương Minh Thắng biến sắc, chẳng qua cuối cùng vẫn gật đầu nói:

- Tôi nhất định sẽ tuân theo ước định!

Hắn lại lưu luyến liếc nhìn Chu Tình Hàm vài cái, không thể không thu hồi ánh mắt của mình trở về.

Lâm Bắc Phàm lúc này mới gật đầu nói:

- Chúng ta đi thôi!

Ba người bọn họ bước nhanh về phía cổng trường, mà tên Hứa Tuấn kia sắc mặt khốn khổ từ trên mặt đất đứng dậy, hung ác nhìn về phía ba người bọn họ, thấp giọng chửi hai câu, sau đó móc ra điện thoại di động của mình, gọi đến một dãy số.

Ba người Lâm Bắc Phàm, Trương Minh Thắng và Chu Tĩnh Hàm rất nhanh đi ra khỏi cổng trường, sinh viên xung quanh đã bắt đi rất nhiều. Mặc dù họ cảm thấy ba người này có điều cổ quái nhưng dù sao trong trường đại học này sinh viên nhiều như vậy cũng không có khả năng ai ai cũng biết đến mỹ nữ kiêm tài nữ Bắc Đại Chu Tĩnh Hàm này.

Chu Tĩnh Hàm nhìn ra được giữa Lâm Bắc Phàm và tên mập này hình như có ước định gì đó, mới vừa rồi ở trước mặt những sinh viên khác không tiện hỏi ra, hiện tại nhìn thấy trái phải không có người mới vô cùng cẩn thận dò hỏi:

- Lâm đại ca, các anh, rốt cuộc các anh có ước định việc việc gì thế? Chẳng lẽ là có liên quan đến em?

Bây giờ trong lòng cô có sự tin tưởng tuyệt đối với Lâm Bắc Phàm cho nên biết có một số việc không nên hỏi, nếu như đối phương không muốn nói, vậy cô tuyệt đối sẽ không hỏi lại.

Lâm Bắc Phàm về mặt chính nghĩa nói:

- Việc này không quan hệ đến em!

Trương Minh Thắng nhin không được cười ha hả nói:

- Sao lại có không quan hệ tới cô? Tiểu tử này đồng ý làm vệ sĩ cho tôi ba năm, mà tôi trả cho hắn ba triệu tám trăm tiền lương, hóa ra hắn là vì giúp đỡ cô. Hắc hắc, tôi còn là lần đầu tiên nhìn thấy có người bỏ mặc tất cả giúp đỡ bạn gái đấy, ba triệu tám đấy, ta đánh, với số tiền này tôi có thể tìm được bao nhiêu xử nữ vui đùa đây? Cho dù hai ngàn đổi lấy một em cũng thừa đủ cho một năm, dù sao xử nữ bây giờ cũng không đáng giá tiền lắm.

Hắn không khỏi liếc nhìn Chu Tĩnh Hàm thêm vài cái, trong mắt lóe lên hàm nghĩa không được nói rõ ra.

Chu Tĩnh Hàm sắc mặt khê biến, run giọng nói:

- Lâm đại ca, anh, anh, chẳng lẽ anh thật sự vì em. . .

Sao cô có thể không biết điều này chứ? Năm triệu bao mình một năm? Quả thật là mò trắng dưới nước, đêm đầu của mỗi một nữ nhân chẳng phải là đều chỉ có một lần sao? Trải qua vài lần lập tức trở nên mất giá trị, không ai nguyện ý tốn tiền đến giúp mình nữa, nhưng hắn lại ngoại lệ.

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, về mặt bắt cần nói:

- Chẳng qua là ba năm thôi, có gì đặc biệt chứ?

Tiểu Kim nhin không được cười hắc hắc không ngừng, truyền âm nói với hắn:

- Lão đại, công phu tán gái của anh hình như càng lúc càng tiến bộ, ngay cả khổ nhục kế này cũng thi triển ra, tiểu Kim em bộ phục anh, ài, đừng say đắm ca, ca chỉ là một truyền thuyết!. . .

Chu Tĩnh Hàm làm sao có thể ngờ được đây là một âm mưu nhỏ nhỏ của Lâm Bắc Phàm chứ? Sớm đã cảm động rưng rưng, hận không thể dâng hiến nư hôn của mình cho đối phương, chỉ là lại lo lắng đối phương sẽ hiểu lầm mình nên chỉ có thể giấu cảm xúc này xuống tận sâu đáy lòng. Nhưng mà nếu như để cho cô biết Lâm Bắc Phàm đang chờ đợi nư hôn đầu của cô, sợ rằng sẽ có suy nghĩ khác.

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của Chu Tĩnh Hàm, an ủi cô nói:

- Em không cần như vậy, chẳng phải là ba năm thôi sao, sau ba năm anh vẫn là một hảo hán. Bệnh tình của mẹ em quan trọng hơn, việc này không thể chậm trễ được!

- Lâm đại ca, anh, anh cũng biết rồi!

Chu Tĩnh Hàm run sợ hỏi.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm hiện ra nụ cười tao nhã:

- Anh đã muốn giúp đỡ em thì phải biết được em gặp phải phiền toái gì chứ, có như vậy anh mới có thể giúp đỡ em càng thêm tốt. Chẳng qua em yên tâm đi, anh để hần đi đến bệnh viện nói một tiếng, để cho người trong bệnh viện quan tâm đến mẹ em hơn một chút, bình thường em cũng không cần phải thường xuyên đến bệnh viện chăm sóc mẹ!

Chu Tĩnh Hàm cảm động thấp giọng nói:

- Lâm đại ca, cảm ơn anh!

Lâm Bắc Phàm liền cười nói:

- Không có gì, một chút chuyện nhỏ mà thôi, bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa chúng ta đi ăn trưa. Còn những chuyện khác chờ chúng ta ăn cơm trưa xong rồi hãy nói, trời đất bao la, ăn cơm là lớn nhất!

Hần nắm lấy tay đối phương, vẻ mặt tự nhiên đi sang con đường đối diện.

- Đúng, đúng, chính là bọn chúng, mau ngăn bọn chúng lại!

Đúng lúc bọn họ chuẩn bị băng qua đường thì nhìn thấy năm sáu tên thanh niên mặc quần áo đen đi về phía này, dáng người đều đạt đến một thước chín, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, giống hệt đám vận động viên thể hình.

Hứa Tuấn vẻ mặt kiêu ngạo ôm lấy nửa bên mặt sưng phù, chỉ vào ba người bọn họ hét lớn.

Hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng trợn tròn mắt, nhìn năm sáu tên thanh niên áo đen phía trước lại quay đầu lại quan sát Hứa Tuấn ở phía sau, trong đầu đồng thời xuất hiện một suy nghĩ.

Thằng ranh này cũng quá ngu ngốc rồi? Chẳng lẽ không biết Nam Thành này là địa bàn của ai sao?

Lâm Bắc Phàm nhin không được ho khan một tiếng:

- Cái này, ông chủ Trương, đám người này hình như rất coi rẻ anh thì phải!

Đôi mắt nhỏ của Trương Minh Thắng sáng lấp lánh, cổ ra vẻ ngẩng đầu lên, bộ dạng bình ổn, rất kiêu ngạo, rất hoành tráng nói:

- Mày, mày là ai? Mẹ kiếp, đừng quần của ai không khóa lại, đánh rơi ra mấy tên chúng mày, cũng không nhìn xem Nam Thành này là địa bàn của ai, tao đánh!

Hứa Tuấn ngăn người, chẳng lẽ tên này còn lợi hại hơn cả mình?

Cha hần là tổng giám đốc của tập đoàn Grand, tài sản trong tay đạt đến hai ba trăm triệu, đã là một người rất lợi hại rồi, chẳng lẽ đối phương còn lợi hại hơn cả mình sao? Trong lòng hần chắc chắn sẽ không nghĩ như vậy, lập tức điên cuồng cười lên:

- Mày? Mày là cái rắm gì, Hứa Tuấn tao đã gặp qua nhân vật lợi hại nhưng còn chưa nhìn thấy mày. Chẳng lẽ mày là người lợi hại? Bớt sĩ diện trước mặt tao đi!

Trương Minh Thắng cũng bị đối phương làm cho kinh ngạc, chẳng lẽ Nam Thành lại xuất hiện kẻ lợi hại hơn cả mình? Hình như ngoại trừ Phong Thiệu ra cũng chỉ có mình và Lâm Bắc Phàm là lợi hại thôi mà!?

Hứa Tuấn thấy hần không nói gì còn tưởng rằng đối phương bị dọa sợ, lập tức lắc lư thân người, rất đắc ý cười nói:

- Để tao cho chúng mày biết ai mới là kẻ lợi hại nhất, người đầu đánh gãy một chân của hai tên bọn chúng cho tao, còn về Chu Tĩnh Hàm, hắc hắc. . .

Hai mắt hần bắn ra ánh sáng dâm dăng, nếu như nơi này không phải là đường cái sợ rằng đã sớm lao đến rồi, làm cho đối phương thần phục nằm dưới mình mà rên rĩ.

186. Chương 186: Măng Chử.

Trên thế giới này có rất nhiều người tự nhận là kẻ kiêu ngạo, bọn họ thường thích giả vờ trước mặt những người khác, dùng thứ này để hấp dẫn sự chú ý của người khác. Đáng tiếc thường có rất nhiều người bởi vì giả vờ thế này mà trở nên ngu vcl.

Hứa Tuấn chính là loại người như vậy.

Hứa Tuấn từ nhỏ đã sống trong nhung lụa, tự nhiên có một người cha không tệ và gia đình thuộc loại trâu bò, vì vậy mà chẳng thèm để ai vào mắt. Nhưng sự thật đúng là như vậy, từ nhỏ đến lớn hắn đã gặp qua rất nhiều người kiêu ngạo, nhưng những tên này lại thấp hơn rất nhiều làm hắn tự nhận chính mình là người kiêu ngạo nhất thiên hạ.

Hứa Tuấn rất đắc ý, hắn muốn xem ba tên trước mặt phải quỳ rạp xuống, phải dùng vẻ mặt đau khổ và cầu xin. Khi một người tự nhận là rất kiêu ngạo, hơn nữa lại tự nhận là người kiêu ngạo nhất thiên hạ thì hắn sẽ nghĩ ra tất cả biện pháp để thỏa mãn những hư vinh trong lòng mình, để chà đạp người khác, để những khoái cảm của mình được xây dựng trên sự đau khổ của kẻ khác, đây chính là những chuyện hắn cảm thấy vui vẻ nhất.

Nhưng rất nhanh, chính Hứa Tuấn cũng phát hiện ra chuyện xảy ra có chút không đúng.

Hai tên nam sinh trước mặt thoát nhìn cũng có chút cố chấp hình như chẳng có chút sợ hãi, ngược lại bọn họ lại dùng vẻ mặt hèn mọn nhìn chăm chăm vào mình, điều này làm Hứa Tuấn cảm thấy trong lòng không được thoải mái.

Mình là ai chứ? Là người kiêu ngạo nhất Bắc Đại, bọn này dám dùng ánh mắt đó nhìn mình sao?

Hứa Tuấn cắn chặt răng, ánh mắt trở nên cực kỳ sắc bén, hắn cười lạnh một tiếng:

- Tao xem chúng mày có gì để ngang bướng!

Hứa Tuấn vung tay phải lên hạ lệnh tấn công cho sáu tên đàn ông áo đen phía sau.

Sáu tên đàn ông phía sau khẽ quát một tiếng, tất cả đều nghiêng người phóng thẳng về phía Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng. Động tác của đám người này rất nhanh nhẹn, giống như báo đang chạy trong cuộc săn trên thảo nguyên, cặp mắt kẻ nào cũng bùng ra những luồng sáng ác liệt.

Sáu người này chắc chắn đều là những bộ đội được rèn luyện, hơn nữa còn là bộ đội đặc chủng.

Trong đầu Lâm Bắc Phàm hiện lên suy nghĩ này, sau đó khoe miệng hắn hiện lên một nụ cười lạnh. Hắn lách người tránh khỏi đòn tấn công của người đầu tiên, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường, hắn lắc đầu thở dài nói:

- Tốc độ cũng được nhưng tiếc là sức mạnh lại không đủ, nếu chỉ cần gấp đôi thủ lợi hại, chỉ cần một chiêu thì mày sẽ thất bại thảm hại.

Hai tay Lâm Bắc Phàm khẽ đặt sau lưng, bộ dạng rất kiêu ngạo.

Về mặt tên đàn ông kia chợt đỏ bừng, công phu của mình có thể nói là hạng nhất, không ngờ lại bị thắng ranh trước mặt khinh miệt, sao hắn lại không điên tiết lên được? Hắn cắn chặt răng rồi hét lớn:

- Để xem mày có bản lĩnh gì!

Hắn vung tay, liên tục tấn công Lâm Bắc Phàm hơn mười quyền, hàng loạt bóng quyền vây chặt toàn thân đối phương lại.

Lâm Bắc Phàm lay động thân thể, vẻ mặt thoải mái tránh né đòn tấn công của đối phương giống như đang nhàn nhã tản bộ vậy. Hắn dứt hai tay vào túi quần, cũng không thèm rút ra.

Mấy tên áo đen còn lại vốn đang muốn đánh Trương Minh Thắng, nhưng sau khi nhìn thấy thực lực khủng bố của Lâm Bắc Phàm thì tất cả đều dừng bước dùng vẻ mặt kinh hoàng nhìn đối phương phát uy.

Trương Minh Thắng đã sớm gặp qua Lâm Bắc Phàm phát uy, lần trước là thần xẻng, còn bây giờ thì sao? Trong cặp mắt ti hí của hắn lóe lên những luồng sáng sùng bái, bàn tay mập của hắn liên tục lau mồ hôi nóng trên trán, hắn liên tục kêu lên:

- Ta giết, ta giết, lão đại chính là lão đại, đây là loại võ công gì? Lăng Ba Vi Bộ sao? Hay Thần Hành Bách Biến? Ta giết...

Về mặt Chu Tĩnh Hàm cũng trở nên khiếp sợ nhìn hình bóng của Lâm Bắc Phàm trước mặt, hình bóng cao lớn của đối phương trong mắt cô lại phóng lớn lên một chút. Đối phương đang thoải mái tránh né những đòn tấn công của kẻ kia, trên mặt vẫn hiện lên một nụ cười ưu nhã.

Làm gì có một cô thiếu nữ nào không muốn có một bạch mã vương tử từ trên trời giáng xuống giải cứu chính mình chứ?

Có người thiếu nữ nào không hy vọng người đàn ông của mình là một nam tử hán đội trời đạp đất đây?

Người thiếu nữ nào không thích một người đàn ông văn võ toàn tài?

Những rung động trong lòng Chu Tĩnh Hàm đã không thể nào dùng hành động để miêu tả được nữa, trong đầu cô chỉ lóe lên hình bóng và gương mặt với nụ cười mỉa mai nhân gian của Lâm Bắc Phàm, trên gương mặt trắng mịn hiện lên một nụ cười mê người.

Lâm Bắc Phàm sao có thể ngờ chỉ tùy tiện ra tay đã làm cảm tình của Chu Tĩnh Hàm đối với chính mình tăng lên rất nhiều? Nếu không hắn sẽ tạo dáng thêm một chút, kiêu ngạo thêm một chút, thậm chí sẽ còn kêu lên:

- Nhanh lên, nhanh lên. Tốc độ của mày vẫn còn chậm, như vậy sao tấn công người khác được? Đánh chó cũng không được.

Lâm Bắc Phàm tiện tay lấy từ trong túi ra một gói Marlboro giá năm đồng, nhàn nhã rút ra một điếu ngậm trong miệng. Hắn môi lửa rồi nhả ra một chữ O, hắn cười nói:

- Sáu người các mày nên tiến lên cùng với nhau, như vậy mới có chút ý tứ.

Về mặt sau người đàn ông áo đen lại càng trở nên ngưng trọng, bọn họ cắn chặt răng, vô cùng khuất nhục.

Hai người bên mình liên tục tấn công đối phương năm phút đồng hồ mà cũng không chạm vào được góc áo, nếu sáu người cùng tấn công thì có cơ hội không? Mức độ tự tin trước đây của bọn họ đã dần giảm xuống, đối phương chắc là một đệ nhất cao thủ trong truyền thuyết.

Hai gã áo đen tấn công Lâm Bắc Phàm đã ngừng lại, cả hai đều đứng đực ngay tại chỗ dùng tay lau mồ hôi nóng trên trán, về mặt cực kỳ bội phục.

- Chúng tôi vô cùng bội phục công phu của ngài, đám huynh đệ chúng tôi không phải là đối thủ của ngài, chúng tôi nhận thua.

Bọn họ đều đi đến trước mặt Hứa Tuấn rồi khẽ hạ giọng nói:

- Công tử, chúng tôi thua!

Hứa Tuấn vốn muốn nhìn bộ mặt xấu của đám người Lâm Bắc Phàm, nhưng không ngờ lại dẫn đến kết quả như vậy. Hắn kinh ngạc đến mức điếu thuốc đang hút trên miệng rơi hẳn xuống đất rồi hỗn hển mắng:

- Mk, một đám phế vật, tao nuôi không chúng mày đã lâu như vậy.

Về mặt sáu gã áo đen đều tỏ ra cực kỳ xấu hổ, tất cả đều cố gắng áp chế để chính mình không nổi giận. Trước mặt nhiều người như vậy mà bị sỉ nhục, nếu là người thường cũng sẽ không thể chịu đựng được. Hơn nữa bọn họ đều có xuất thân từ quân ngũ, tính tình vốn rất nóng, về mặt cả đám đều đỏ bừng, chỉ vì bát cơm trên tay mà cố gắng áp chế cơn tức.

Hứa Tuấn lại cực kỳ phẫn nộ, cũng không có ý muốn ngừng chửi bới. Hơn nữa trước mặt những người khác hắn đem tổ tông mười tám đời của sáu tên kia ra chào hỏi một lần, đồng thời hắn còn chiếu cố cả đám phụ nữ trong nhà bọn họ.

Đám người vây quanh đến xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều, vẻ mặt ai cũng kinh ngạc nhìn đám người kia, những tiếng bàn luận lại vang lên.

- Mẹ, sáu người kia làm sao vậy? Chẳng lẽ không hoàn thành bài tập sao? Tại sao lại như vậy?... ..
- Ôi! Ai bảo bọn họ là vệ sĩ chứ? Vệ sĩ cũng giống như nô tài vậy, cứ phải để mặc người ta chửi bới.
- Vệ sĩ sao? Con thấy sáu chú đó cũng rất tốt, sao lại bị mắng?
- Ôi, những chuyện trên thế gian này không ai có thể nói cho rõ được.

... ..

Bên cạnh vang lên giọng nói của một cô bé với mẹ của mình, giọng nói hồn nhiên của cô cực kỳ chói tai.

Một tên vệ sĩ trong đám lập tức không thể chịu đựng nổi, hấn lớn tiếng mắng:

- Mk, ông đây mặc kệ, làm hộ vệ cho loại người cận bã chuyên đi khắp nơi gây rối như mày, ông đây cảm thấy rất mất mặt. Sau này dù ông đây có đi ăn xin cũng sẽ không làm việc cho loại người cận bã như mày, mỗi ngày cũng chỉ biết ức hiếp các cô gái trẻ, chỉ loay hoay trong những đồng tiền dơ bẩn trên tay mày. Loại người như mày sớm muộn gì cũng sẽ xuống địa ngục. Mày dám chửi mẹ tao, lúc này tao cũng dám chửi thẳng tổ tông mười tám đời nhà mày, tất cả các thế hệ tổ tông nhà mày đều là loại người cận bã. Nói cách khác, loại người nào mới sinh ra loại cận bã như mày được, ta khinh, thật không hiểu sao tình trạng và trứng của nhân loại lại dung hợp với nhau tạo thành loại người thối tha như mày được. Đúng là để tiếng xấu cho muôn đời, loại chó làm bẩn bầu không khí con người.

Hứa Tuấn bị đối phương liên tục chửi mắng mà trợn mắt há mồm, trong lúc nhất thời lại không kịp phản ứng.

Chính mình lại bị một tên bảo vệ chửi sao?

Chẳng lẽ thế giới này loạn hết rồi à?

Hứa Tuấn ngơ người cả phút đồng hồ, sau đó mới hồi phục tinh thần trở lại, hấn há miệng mắng:

- Chết tiệt, loại bảo vệ hèn mọn mà cũng dám mắng tao, tao, tao....Tao chính thức đuổi mày.

Tên đàn ông áo đen kia cười lạnh một tiếng:

- Làm việc cho mày hai tháng, tao đã cảm giác được mùi hôi thối trên người chính mình. Nếu tao muốn loại bỏ cái mùi này chắc phải kỳ cọ bốn năm lần mới sạch được. Những chuyện đòi bại mày làm, người khác không biết chẳng lẽ chúng tao cũng không sao? Mày đánh thuốc mê những cô gái trẻ, xxx người ta, sau đó lại chụp hình để uy hiếp bắt các cô trở thành dụng cụ tình dục. Tao...Tao thấy rất sỉ nhục... ..

Hắn vừa nói ra những lời này thì vẻ mặt tất cả những người đang đứng xung quanh, bao gồm cả những nam nữ sinh viên trường đại học Thanh Nguyên đang đi ra cũng lộ ra ánh mắt phẫn nộ, hận không thể giết chết tên Hứa Tuấn này.

Hứa Tuấn nhìn thấy xung quanh có hơn trăm cặp mắt độc ác nhìn chằm chằm vào mình, hắn cảm thấy sau lưng ớn lạnh từng cơn rồi lớn tiếng giải thích:

- Mày là tên khốn khiếp, mày dám vu oan cho tao, tao...Tao, tao... ..

Tên đàn ông áo đen kia đảo mắt nhìn qua năm vị khác rồi khề nói:

- Năm vị đại ca, tôi tính tình không tốt, tôi thật sự không muốn tiếp tục làm việc cho loại người cận bã này. Cho nên, xin lỗi mọi người, từ nay về sau nếu có cơ hội sẽ tiếp tục gặp lại.

Nói xong, hắn xoay người muốn rời khỏi nơi thị phi này.

Năm người còn lại cùng kêu lớn:

- Lục đệ, chú đi đâu vậy?

Tên áo đen kia cười lạnh một tiếng nói:

- Tôi không tin thiên địa không còn chỗ nào khác cho chính mình dung thân, dù tôi đi rửa chén cũng không muốn làm bảo vệ cho loại người cặn bã này. Người có thể không tiền nhưng bắt buộc phải có thể diện, không thể làm ra những chuyện táng tận lương tâm được.

Hắn quay đầu nhìn ra chỗ khác, ánh mắt quét qua người Hứa Tuấn, bên trong mắt tràn đầy cái nhìn khinh thường trắng trợn.

Hứa Tuấn nhìn thấy ánh mắt đối phương thì vẻ mặt trở nên trắng bệch, thiếu chút nữa hắn đã xông lên nhưng đáng tiếc hắn không có lá gan như vậy.

Năm người còn lại cũng cười lên ha hả:

- Chú phải đi, sao có thể vứt bỏ chúng ta ở lại được? Làm việc cho loại người cặn bã này chúng ta cũng cảm thấy bẽ mặt, cùng lắm thì sáu người chúng ta cùng đi rửa chén.

Bọn họ tiến lên vỗ vai người đàn ông kia, vẻ mặt ai cũng cực kỳ thoải mái.

Trương Minh Thắng nhịn không được phải sợ hãi than một tiếng:

- Cha mẹ nó, đúng là nhân tài.

Lâm Bắc Phàm nhất thời mở miệng rồi cười tủm tỉm nói:

- Không sai, không sai, có thể gặp được sáu vị anh hùng ở đây, đúng là không uổng cuộc đời này. Nếu như không tìm được công việc phù hợp thì có thể đi đến chỗ này làm, công tử tôi sẽ bảo đảm ưu đãi.

Hắn lấy ra một trang giấy rồi viết lên xoẹt xoẹt vài chữ “trung tâm giải trí Hoàng Gia” rồi đưa cho đám người kia.

Sáu người đàn ông kia đều sửng sốt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc:

- Anh là...

Vẻ mặt Lâm Bắc Phàm hiện lên nụ cười hào sảng:

- Tôi sẽ lên tiếng với nơi đó, tuy chỉ là bảo vệ nhưng tôi có thể cam đoan với các anh, không thể ít hơn một đồng so với tiền công mọi người bảo vệ tên khốn kia. Tất nhiên tôi cũng không bắt buộc.

Sáu người bọn họ đưa mắt nhìn nhau, vừa rồi đã rất bội phục đối phương, hiện nay thấy đối phương ra tay trợ giúp thì càng thêm cảm kích. Tất cả đều gật đầu nói:

- Cảm ơn công tử đã hỗ trợ, rất cảm ơn.

Hứa Tuấn thấy đối phương móc tường nhà mình thì tức giận há miệng chửi bới ầm ĩ:

- Dm, thằng khốn nạn muốn chơi tao à...

B]

187. Chương 187: Trộm Xe.

Lâm Bắc Phàm thấy đối phương chửi rửa thì trên mặt hiện lên một nụ cười mê người, hắn chặc chặc tán thưởng:

-Thật không ngờ Hứa công tử lại lợi hại như vậy, vừa mới bị tôi đánh cho một trận bây giờ lại có thể đứng lên mắng người, thật làm cho người ta bội phục vạn phần. Nếu đã như vậy thì tao đây sẽ cho mày thư giãn gân cốt.

Lâm Bắc Phàm vung hai tay lên phát ra những tiếng răng rắc cực kỳ trong trẻo.

-Mày, mày dừng tới đây.

Hứa Tuấn nghĩ đến tình cảnh đối phương vừa đánh đắm trong trường học thì lập tức kinh hoàng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sau lưng cũng đổ một lớp mồ hôi lạnh. Hắn thấy đối phương tiến từng bước về phía mình thì giống như một tiểu cô nương sắp bị cường bạo mà hét ầm lên.

Lâm Bắc Phàm đi đến trước mặt Hứa Tuấn, tay phải hắn nắm chặt lấy cổ áo Hứa Tuấn rồi chậm rãi giơ lên. Lâm Bắc Phàm ngửa đầu lên cười tùm tùm nhìn chòng chọc vào Hứa Tuấn:

-Tao ghét nhất loại người không chịu nghe lời, hơn nữa người lại dám đến đây chêu chọc tao, mày nói xem tao phải làm sao đây?

-Tao, tao, tao...

Thân thể Hứa Tuấn bị xách bổng lên không làm hắn sinh ra cảm giác mê muội, thân thể lung lay giống như sắp đổ sập xuống, giống như đang bay bổng trên bầu trời. Như vậy sao có thể làm cho một con người được nuông chiều từ bé như hắn có thể chịu nổi? Thế nhưng trước mắt nhiều người như vậy, lòng tự tôn bắt buộc hắn không thể hướng về phía đối phương cầu xin tha thứ mà lại chửi ầm lên:

-Mày, mày mau thả ta ra, cha tao là Từ Nguyên Sơn, cha tao là Từ Nguyên Sơn, mày mau thả tao ra. Sáu tên khốn kiếp kia, mau cứu tao...

Sáu người đàn ông áo đen đưa mắt nhìn nhau rồi nhún vai, sau đó tất cả đều đi về phía trung tâm giải trí Hoàng Gia, cũng không thèm để ý đến sự an toàn của Hứa Tuấn.

Vất vả lắm mới có thể thoát khỏi trói buộc của tên khốn Hứa Tuấn kia, ngay cả sáu người đàn ông áo đen cũng muốn dạy bảo tên kia một trận.

Hứa Tuấn thấy sáu tên kia chẳng thèm để ý đến mình thì lập tức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn dùng giọng tê thanh liệt phổi kêu ầm lên:

- Chúng mày, chúng mày mau tới cứu tao...Tao cho chúng mày tiền, mỗi người một ngàn. Ồi, không, mỗi người hai ngàn, mau tới cứu tao...

Hứa Tuấn nhìn thấy sáu người kia càng đi càng nhanh không có bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ sẽ ngừng lại, tình thế này bắt buộc hắn phải vứt bỏ những tức giận và mắng chửi vừa rồi, muốn dùng tiền tài để giữ đám người kia lại. Nhưng đáng tiếc, lúc này những đồng tiền của hắn giống như không thể tác động đến sáu người kia nữa rồi.

Tuy sáu người kia cũng không phải đối thủ của tên sát thần trước mặt nhưng dù sao cũng có thể giúp Hứa Tuấn ngăn cản Lâm Bắc Phàm được một lúc, ít nhất cũng có thể tạo cơ hội cho Hứa Tuấn chạy trốn. Nhưng bây giờ thì sao? Không có sự bảo vệ của bọn họ, Hứa Tuấn hắn làm sao có thể là đối thủ của Lâm Bắc Phàm được? Hứa Tuấn vừa nghĩ đến đây thì lập tức bị dọa mà lắp bắp nói:

-Anh, anh đừng làm vậy, tôi, tôi, tôi, tôi...

-Tôi cái gì?

Lâm Bắc Phàm cười tùm tùm rồi đưa mặt đến trước mắt Hứa Tuấn, hắn khẽ hỏi.

-Tôi, tôi có thể cho anh tiền, đúng, coi như nhận lỗi trước mặt anh.

Hứa Tuấn dùng sức nuốt một ngụm nước miếng, hắn liếm liếm cặp môi khô ráp của mình rồi dùng giọng run rẩy nói ra một câu.

Muốn Hứa Tuấn tự dưng vứt tiền ra ngoài quả thật giống như muốn chính tính mạng của hắn. Nhưng hiện nay vì để không bị đối phương đánh, cũng chỉ có thể ném tiền ra ngoài, ai bảo chính hắn vừa rồi coi thường đối phương, dám chọc giận loại sát thần này.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra một nụ cười:

-Tiền? Hình như cũng là thứ tốt, tao cũng có thể cân nhắc lại. Nhưng vấn đề là số lượng nhiều ít bao nhiêu? Nếu quá ít thì tao đây cũng chẳng thèm.

-Tôi cho anh hai ngàn!

Hứa Tuấn cắn chặt răng, cuối cùng cũng nói ra vài chữ.

Nếu đem tiền đắp lên người những cô gái xinh đẹp thì chắc hẳn cũng không để ý, nhưng nếu ném tiền cho tên đàn ông trước mặt này thì Hứa Tuấn lại cảm thấy da thịt đau nhức từng cơn, giống như không phải hẳn ném tiền mà ném đi tất cả những gì của chính mình vậy.

-Hai ngàn? Hình như cũng không phải ít...

Lâm Bắc Phàm cố ý nói.

-Đúng vậy, đúng vậy, không phải ít!

Hứa Tuấn thấy đối phương bị tác động thì vội vàng gạt đầu phụ họa, trong lòng hẳn lại thầm khinh bỉ đối phương. Hai ngàn đồng nói chung cũng không phải ít, đúng là đồ nhà quê, cũng không biết Chu Tĩnh Hàm kia vì sao lại đem lòng yêu thương tên khốn này. Đối phương ăn mặc bình thường, thấy tiền thì sáng mắt, chẳng lẽ công phu trên giường của đối phương mạnh hơn mình sao? Hầu như mỗi lần mình khai hỏa đều dùng Viagra, có thể cầm cự liên tục hơn một giờ.

Lâm Bắc Phàm cũng không ngờ trong đầu tên khốn Hứa Tuấn lại có những suy nghĩ xấu xa như vậy, hẳn chỉ âm thầm cười nói:

-Hai ngàn đồng quả thật không ít, không bằng tao ném ra hai vạn đồng để xin cặp chân của mày, thế nào? Hắn vừa nói đến đây thì đá mạnh đùi phải lên nhanh như chớp, hướng về phía cẳng chân của đối phương.

-Rắc rắc!

Khi tiếng xương gãy vang lên trong trẻo thì Hứa Tuấn phát ra một tiếng kêu cực kỳ đau đớn và thảm thiết, trên trán liên tục đổ ra mồ hôi lạnh, đau đớn dữ dội làm cho cơ thịt trên mặt hắn vặn vẹo, khóe miệng liên tục run rẩy giống như sắp hôn mê bất tỉnh.

Lâm Bắc Phàm tiện tay quăng tên này ra, sau đó hắn dùng tay sờ sờ lên mũi, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ:

-Từ khi nào mình trở nên bạo lực như vậy nhỉ? Hình như vừa rồi mình cũng không dùng sức, chẳng lẽ xương của hắn quá giòn?

Tiểu Kim trong túi áo Lâm Bắc Phàm rên rỉ nói:

-Lão đại, hiện nay anh đã tu luyện đến tầng thứ hai Long Tu Bảo Điển, uy lực tất nhiên sẽ tăng mạnh. Hơn nữa thăng ranh này bình thường chỉ biết tán gái mà không biết tu luyện thân thể, tất nhiên sẽ gãy xương rất dễ. Đây là uy lực của Long Tu Bảo Điển, đừng mê luyện ca, ca chỉ là một truyền thuyết...

Trong giọng nói của Tiểu Kim tràn đầy vẻ đắc ý cực độ.

Lâm Bắc Phàm cũng không thèm để ý đến sự tự kỷ của Tiểu Kim, hắn sờ lên đầu, cũng không có ý tứ mà hướng về phía Hứa Tuấn đang ngồi trên mặt đất cười hì hì nói:

-Điều này quả thật không có ý tứ, vừa rồi dùng sức hơi mạnh, tao còn chút tiền mày cầm lấy mà đi xem chân cẳng nhé. Khụ khụ, tiền cũng không nhiều lắm, chỉ có mười tám đồng, hình như cũng đủ...Ồi, nếu không đủ thì mày tự mình đi đến cũng được, dù sao từ đây đến bệnh viện cũng không xa lắm, tao tin mày sẽ có ý chí để đi đến đó.

Lâm Bắc Phàm dốc hết túi của mình lấy ra hơn mười đồng ném đến trước mặt Hứa Tuấn.

-Cái này, phụt...

Hứa Tuấn thấy trước mặt mình vung vãi mười mấy đồng thì phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt hắn lập tức trở nên trắng bệch không còn chút máu. Hắn đưa tay chỉ vào Lâm Bắc Phàm với vẻ mặt đau đớn, hận không thể lập tức hành hung đối phương ngay tại chỗ.

Lâm Bắc Phàm đã cảm giác được vẻ sợ hãi cùng cực trong ánh mắt của đám người xung quanh. Tuy Hứa Tuấn chỉ là loại người cặn bã nhưng mình ở trước mặt nhiều người đánh gãy chân của đối phương hình như cũng giống như một ác ma, hắn cười gượng hai tiếng rồi nói:

-Mày chạy xe, chúng tao đi ăn cơm, một lúc sau sẽ quay lại.

Hắn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của Chu Tĩnh Hàm vốn vẫn còn trơn mát há mồm rồi chạy thẳng qua đường cái.

-Con mẹ nó, lão đại quả nhiên lợi hại, chỉ cần một cước đá gãy chân một tên cháu nội sao? Con mẹ nó đúng là đáng tiếc, nếu một cước kia mà rơi lên đùi quần thì không phải là, hi hi...

Trương Minh Thắng cũng bất buộc phải thàn than một tiếng sợ hãi, hắn phát ra những tiếng cười thô bỉ rồi chẳng thèm quan tâm đến xe của mình mà chạy về phía hai người Lâm Bắc Phàm.

-Chúng mày, chúng mày đứng đó cho tao, có ai không, mau cứu cứu tôi, chân tôi đã gãy, tôi sắp chết. Hu hu, có ai giúp tôi gọi điện được không? Hu hu, tôi sắp chết đến nơi rồi...

Hứa Tuấn nhìn thấy bóng dáng của ba người kia mà cảm thấy cực kỳ đau đớn, hắn lại khóc ò lên muốn hướng về phía người đi đường cầu xin trợ giúp. Nhưng đáng tiếc là một lúc lâu sau chẳng có ai thèm để mắt đến hắn, điều này làm hắn tức giận đến mức thiếu chút nữa ngất xỉu tại chỗ.

Đám người đi đường xung quanh đã sớm biết hắn chẳng phải loại người tốt đẹp gì, sao lại phải gọi 120 cho loại này được? Tuy cú điện thoại kia là miễn phí, nhưng lại phí pin, đứng đây làm gì cho mất thời gian, không bằng đi làm chuyện khác cho rồi.

-Chúng mày, chúng mày, tao muốn báo thù, tao muốn giết chết chúng mày...

Hứa Tuấn gầm rống cực kỳ tức giận, hầu như đám người trên cả đoạn đường chẳng ai thèm để ý đến hắn, nhưng tất cả lại liên tục nhìn về phía hắn giống như đang xem hài kịch.

Lâm Bắc Phàm cùng Trương Minh Thắng và Chu Tĩnh Hàm vào một quán ăn để giải quyết bữa trưa, Lâm Bắc Phàm cũng lấy ra một tấm ngân phiếu đưa cho Chu Tĩnh Hàm để cô dùng số tiền bên trong để trả phí chữa bệnh và giải phẫu cho mẹ.

Thời gian này Chu Tĩnh Hàm vì chi phí nằm viện của mẹ mà nghĩ hết tất cả biện pháp, cũng không tiếc trực tiếp dùng cả phương pháp hữu hiệu nhất là bán cả thân thể, nhưng đáng tiếc là tất cả đều thất bại làm cô sinh ra cảm giác tuyệt vọng với xã hội. Nhưng chỉ sau có hai ngày, Lâm Bắc Phàm đã đưa cho cô những năm triệu.

Như vậy sao Chu Tĩnh Hàm không cảm động cho được?

Chu Tĩnh Hàm chủ động dùng hai tay ôm cổ đối phương, cô kiễng đôi chân nhỏ lên, đưa cặp môi thơm của mình áp lên môi của đối phương với tình cảm nồng nàn. Cô phát ra một tiếng rên như con mèo nhỏ, những hương thơm nhàn nhạt trên người cô lao thẳng vào lỗ mũi Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy tâm ý viên mãn, hai cánh tay hắn cũng thuận thế nắm chặt lấy vòng eo của đối phương, vươn đầu lưỡi vào trong miệng để phối hợp với đối phương. Lưỡi Lâm Bắc Phàm và Chu Tĩnh Hàm quấn lấy nhau, hắn tận tình hút lấy những mùi hương thanh tân của Chu Tĩnh Hàm.

Chu Tĩnh Hàm vốn chỉ muốn bày tỏ lòng biết ơn của mình nhưng không ngờ tình cảnh lại phát triển như vậy. Nhưng trong lòng cô cũng chan chứa đầy hảo cảm và tình yêu đối với Lâm Bắc Phàm, cô biết rõ chính mình làm như vậy có chút gì đó không đúng nhưng vẫn không phản kháng. Cô hưởng thụ nụ hôn dịu dàng của đối phương, gò má tuyệt trắng của cô đã trở nên đỏ hồng nhìn qua rất mê người.

Một lát sau Lâm Bắc Phàm mới nhẹ nhàng buông cô ra, hắn đưa gương mặt tràn đầy tình cảm dừng trước mặt Chu Tĩnh Hàm rồi dịu dàng nói:

-Tĩnh Hàm, anh vừa rồi, thật sự...Anh rất yêu em!

Chu Tĩnh Hàm nghe thấy lời nói của đối phương thì mặt đẹp nhanh chóng đỏ ửng tràn qua tận mang tai, cô dùng giọng ngại ngùng nói:

-Lão đại ca, em, em hiểu mà!

Tiểu Kim đang ở trong túi quần lại truyền âm ra với giọng cực kỳ xấu xa:

-Lão đại, “làm việc” luôn đi, em nhớ ở bên cạnh đây có một nhà nghỉ rất tốt, trang trí bên trong cũng rất đẹp, lại cung cấp nước nóng 24/24. Hai người có thể đến đó “giải quyết” vấn đề...

Lâm Bắc Phàm không thèm chú ý đến sự xúi dục của Tiểu Kim, hần nở ra một nụ cười khá đẹp:

-Buổi chiều em còn đi học phải không? Nếu không có gì thì anh đi với em!

Lâm Bắc Phàm ra vẻ cực kỳ tự nhiên nắm lấy bàn tay trắng nõn của đối phương, cũng không có ý muốn buông ra.

-Buổi chiều....Chiều nay là tự học, em không cần phải đi, em muốn đến xem mẹ thế nào!

Gương mặt nhỏ nhắn của Chu Tĩnh Hàm đỏ bừng lên giống như vợ bé vừa bước qua cửa, ngay cả nói chuyện cũng ấp a ấp úng, cũng không muốn vùng tay ra khỏi cái nắm của đối phương.

Lâm Bắc Phàm cũng khê gật đầu:

-Chiều nay anh cũng không có việc gì làm, anh sẽ đi với em.

Thật ra chiều nay Tiểu Lâm ca cũng có chuyện cần phải làm, nhưng bình thường đều ném thời gian trên bàn mặt chược, nói trắng ra là chẳng có chuyện gì để làm.

Chu Tĩnh Hàm khê gật đầu, cô cũng không nói lời nào.

-Con mẹ nó, cha mẹ nó, tức chết tôi!

Đúng lúc này, tên mập Trương Minh Thắng cũng hớn hớn đuổi kịp bọn họ, vẻ mặt hần đỏ bừng lên.

B]

188. Chương 188: Đại Nạn Đến Rồi.

Trương Minh Thắng vì muốn cho cặp “vợ chồng son” cơ hội nói chuyện và thân mật với nhau nên khi ăn cơm trưa xong thì vội vàng đi lấy xe, nhưng kết quả thì phát hiện ra chiếc xe thể thao mới cóng của mình đã không cánh mà bay.

Điều này làm cho Trương Minh Thắng tức giận muốn ói máu.

Xe của một người đường đường là Nam Thành nhị ca như mình mà cũng dám trộm sao? Tên cướp khốn nạn này lá gan cũng lớn lắm.

Lâm Bắc Phàm thấy bộ dạng Trương Minh Thắng giống như sắp bốc hỏa tới nơi, hần không khỏi tò mò hỏi:

-Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ chú gặp phải cộm mẹ, hay chú lại tán tỉnh con gái nhà lành? Vì sao vẻ mặt lại khó coi như vậy?

Trương Minh Thắng nghiêng răng nghiêng lợi, hần hét toáng lên:

-Xe của em bị người ta trộm, em, em muốn báo thù!

Lâm Bắc Phàm ngây ngẩn cả người, Chu Tĩnh Hàm cũng ngây cả người.

Hai người bọn họ đều biết Trương Minh Thắng cũng là loại người cực kỳ cố chấp ở Nam Thành, ngoài Đường gia Phong Thiệu chỉ sợ sẽ chẳng còn ai dám chống lại hần. Nhưng lúc này xe lại bị người ta lấy cắp, điều này thật sự làm người khác phải sợ hãi vì lá gan của tên trộm kia.

-Chú em báo cảnh sát chưa?

Lâm Bắc Phàm dùng vẻ mặt hảo tâm hỏi.

Trương Minh Thắng vùng tay lên, hần cười nói:

-Báo cảnh sát sao? Em không chỉ báo cảnh sát mà còn báo cả chữa cháy, 113, 119, 120, còn thuận tiện gọi cả một tiểu đội của bộ đội đang đóng gần Nam Thành tới. Em đã nói cho bọn họ biết chúng ta ở trong Nam Thành gặp phải một tổ chức khủng bố, để bọn họ chạy đến hai vòng, dù phải lật ngược cả Nam Thành lên cũng phải tìm ra bằng được đứa cháu kia, em muốn làm nó phải hối hận vì đã sinh ra làm người.

Lâm Bắc Phàm nhìn không được phải trở nên run rẩy, trong lòng thầm mặc niệm cho tên trộm xe kia ba phút, cũng không biết tên khốn kia phải làm sao để đối phó với nhiều người như vậy. Nhưng ánh mắt Lâm Bắc Phàm lại sáng lên, hình như hắn đã biết tên nào cuỗm mất chiếc xe thể thao của Trương Minh Thắng.

Hứa Tuấn sao? Nếu quả thật là tên khốn đó thì đại nạn sắp xuống đầu rồi.

... ..

-Ha ha ha, ha ha ha ha, ha ha ha ha, tên mập chết tiệt, không phải mày muốn đấu với tao sao? Tao sẽ cho mày điên, tao sẽ cho mày khùng, đây là chiếc thể thao Porsche sao? Tao đập, tao đập nát cho tên khốn kiếp mày phát cuồng.

Trong một khu biệt thự có quy mô cực rộng và sang trọng ở Nam Thành.

Hứa Tuấn lúc này giống như đã phát điên, hắn đi bằng một chân giống như cóc, tay phải giơ lên một cây tuýp sắt rồi liên tục hướng về phía chiếc xe hơi thể thao của Trương Minh Thắng mà đập. Sau vài phút, một chiếc xe thể thao mới tinh đã bị đập rách mướp, cửa kính đã nát bấy, cửa xe cũng bị lõm hẳn vào, ngay cả lớp xe cũng bị hắn dùng dao nhỏ cắt vài lỗ hổng, thoạt nhìn cực kỳ khủng bố.

-Thiếu gia, thiếu gia... ..

Một lão già hơn năm mươi tuổi vội vàng vàng chạy về phía Hứa Tuấn với bộ dạng rất lo lắng. Lão già mặc một bộ quần áo thời Đường, râu tóc bạc trắng, tinh thần sung mãn, vẻ mặt hồng hào, xem ra bình thường cũng chăm sóc sức khỏe rất tốt.

Hứa Tuấn vừa rồi đã dùng quá nhiều sức nên trán đổ đầy mồ hôi nóng, hắn thở phì phò như trâu và đứng yên như tượng. Lúc này trên mặt hắn lộ ra nụ cười dữ tợn:

-Thế nào? Tìm được tên khốn nạn kia và thằng mập chết tiệt rồi à? Hôm nay tao nhất định phải băm vằm hai tên khốn kia thành tám mảnh, ôi, chân tôi

Chân trái Hứa Tuấn vừa mới hơi dùng sức thì lập tức một cảm giác đau đớn đến tận tim can bùng ra khắp toàn thân làm hắn phải kêu thảm một tiếng.

-Phịch!

Hứa Tuấn té lăn ra mặt đất, dù thế nào cũng không thể tự đứng dậy được.

Lão già kia nhìn thấy bộ dạng uất ức của thiếu gia thì nhìn không được phải lắc đầu rồi thở dài một hơi.

-Nhanh, mau đỡ ta lên, ông, ông làm gì thế?

Hứa Tuấn hỗn hển kêu lên.

Lão già kia vội vàng dìu Hứa Tuấn đứng lên rồi run giọng nói:

-Thiếu gia, hiện tại lão gia không có nhà, nếu cậu có xảy ra chuyện gì thì lão nô, lão nô cũng không thể đảm đương nổi. Cậu...Cậu cũng biết trong Nam Thành có một vài người chúng ta không thể đắc tội được.

Lão già nhìn thấy một chiếc xe thể thao mới tinh trước mặt đã bị đập thành đồng sắt vụn, trong lòng tự nhiên bùng lên cảm giác bất an, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Có thể tội được một chiếc Porsche thể thao sẽ là loại người bình thường à?

Trong lòng lão mơ hồ bùng lên một cảm giác bất an, cảm giác thấy Hứa gia sắp xảy ra chuyện.

Hứa Tuấn mất kiên nhẫn mà khoát khoát tay, hắn kêu lên không khách khí:

-Làm sao vậy? Cha ta không có nhà thì sao? Chỉ là hai tên côn đồ vặt, bọn họ điên cuồng lên chẳng lẽ lợi hại hơn ta à? Con mẹ nó, chúng dám đá gãy một chân của ta, hôm nay Hứa Tuấn ta mà không bẻ gãy xương chúng nó thì sẽ cùng họ với chúng. Con mẹ nó, cướp mất gái của ta, còn dám đánh cả ta, loạn rồi!

Hứa Tuấn lại vung tuýp sắt lên hướng về phía chiếc xe Porsche thể thao mà đập thật mạnh. Một tiếng âm vang lên, chiếc xe thể thao lại bị hắn đập móp vào.

Ngày từ đầu đám người kia cũng chẳng thèm đặt chuyện này vào mắt, dù sao thì tập đoàn Grand cũng có chút ảnh hưởng ở Nam Thành, giúp bọn họ tìm ra chủ xe cũng là việc dễ như trở bàn tay. Nhưng khi bọn họ tìm ra được tên của người chủ xe thì tất cả đều sơ ngậy cả người.

-Các người bị lừa đã vào mông sao? Nếu muốn chết thì cứ nói thẳng.

• • • • •

Lão già quản gia kia đã hoàn toàn khiếp sợ.

Chẳng lẽ chủ của chiếc xe thể thao là một người cực kỳ khủng bố sao?

-Thiếu gia, chẳng lẽ câu thất sư không biết hai người kia là ai sao?

Hứa Tuấn dùng giọng khinh thường nói.

Mỗi ngày đều đến trường? Không phải công việc hằng ngày là tán gái sao? Còn thường xuyên đem một vài nữ sinh về nhà thác loạn, làm biệt thự chướng khí mờ mịt, mỗi ngày mỗi tối đều nghe thấy âm thanh rên rỉ của đàn bà, người khác lại tưởng nơi đây chính là kỹ viện.

-Sao? Tìm tên và địa chỉ của hai tên tiểu côn đồ à? Ta muốn dẫn người tới, không thể không chém bọn này thành tám mảnh. Hừ hừ! Thằng ranh kia không phải đánh đấm rất tốt sao? Lần này tao mang tới ba mươi người xem mày còn cười được không!

-Ồi! Thiếu gia, thiếu gia. Cậu...Các người đứng lại đã, trước tiên...Trước tiên phải điều tra rõ ràng lai lịch đám người kia đã, ôi...

611

Hứa Tuấn đi vào biệt thự gom được ba mươi sáu người, tất cả đều là những người đàn ông cao trên một mét tám, kẻ nào cũng lưng hùm vai gấu, to khỏe như voi, toàn thân tràn đầy sức mạnh. Lúc này Hứa Tuấn cảm thấy chính mình giống như một vị tướng quân bách chiến bách thắng, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang chuẩn bị xuất quân lên đường chinh phạt Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng.

-Á!...

Hứa Tuấn vừa mới mở cửa biệt thự ra còn chưa kịp bước chân ra ngoài thì đã sợ hãi kêu lên một tiếng.

Dm cái gì đây?

Tại sao có nhiều người như vậy?

Hứa Tuấn nhìn thấy trước biệt thự nhà mình có khoảng hơn một ngàn người mà nhin không được phải nuốt vợi một ngụm nước miếng rồi thuận tay lau mồ hôi lạnh trên trán. Về mặt Hứa Tuấn biến đổi dữ dội, trở nên trắng bệch, hai chân đang run rẩy không theo bất kỳ quy luật nào, thiếu chút nữa đã hoàn toàn co rút lại.

Một ngàn người, nói một cách đơn giản thì có ba con số, chỉ cần đưa mắt nhìn qua thì thấy lực sát thương khủng bố.

Lại càng không cần phải nói...

Năm trăm binh lính mặc quân phục, hiên ngang đeo súng trên người. Hai trăm sĩ quan cảnh sát, một trăm sĩ quan phòng cháy chữa cháy, năm mươi tên nhân viên cục thuế...

Hơn một ngàn người dùng vẻ mặt không chút thiện cảm nhìn chằm chằm vào vị công tử Hứa gia, trong lòng và trong răng cảm thấy ngứa ngáy. Một luồng sát khí bùng lên ngập cả trời đất, chỉ cần đám người trước mặt có bất kỳ hành động nào thì một ngàn người kia sẽ xông lên, sau đó sẽ đánh cho tên tiểu tử chuyên đi khắp nơi gây sự kia thành đầu heo vì dám làm phiền đến công việc của họ.

Con người mà, bình thường thì cực kỳ kiêu ngạo nhưng nếu ở trước mặt người còn khủng bố hơn so với mình thì lại cảm thấy cực kỳ xấu hổ, lại càng không nói tới chuyện chống đối với một tên mập cực kỳ cổ chấp trong Nam Thành như Trương Minh Thắng. Điều này đã chứng tỏ ngày tận thế của Hứa Tuấn đang đến rất gần rồi.

Tất nhiên, bị một ngàn người dùng ánh mắt chẳng tốt đẹp gì nhìn chằm chằm thì sẽ cảm thấy cực kỳ không thoải mái, giống như một tiểu cô nương bị một đám mây trăm tên đàn ông khô ngô nhìn bằng cặp mắt say đắm vậy. Hứa Tuấn cảm giác được toàn thân đã phô bày ra một cách trắng trợn và đang đợi đám cường bạo kia tiến lên làm thịt.

Về mặt hơn ba mươi tên đàn ông to cao ở sau lưng Hứa Tuấn cũng trở nên trắng bệch, trong lòng cực kỳ hoảng hốt.

36:1000?

Bọn họ không phải loại người ngu đến mức độ không thuốc chữa, hơn nữa cũng không cần phải nói đám người trước mặt rất có địa vị, chỉ cần tùy tiện hành động là bóc lột năm sáu mùa xuân ngay.

Khóe miệng Hứa Tuấn trở nên run rẩy, hần miễn cưỡng để chính mình dựa lưng vào một góc tường để đứng thật vững, lúc này mới xấu hổ cười nói:

-Các vị đại ca, các anh...Các anh có chuyện gì không? Có gì cứ nói, không bằng em mời các anh đi ăn cơm, thế nào? Nghe nói hương vị thức ăn ở quán Túy Mỹ Nhân cũng không tệ, chúng ta có thể...

Hứa Tuấn không biết đám người trước mặt vì sao phải tìm mình, nhưng hần cũng mơ hồ cảm giác được đám người này chẳng tốt đẹp gì. Nhưng vì lôi kéo đám người khủng bố trước mặt, Hứa Tuấn có mất nhiều tiền thế nào cũng không đáng quan tâm.

Không người nào mở miệng, vẻ mặt đám người đều cực kỳ âm trầm, người nào cũng nhìn chằm chằm vào Hứa Tuấn giống như hần đang thiếu nợ chính mình mấy trăm vạn.

Đúng lúc này, ba người Trương Minh Thắng, Lâm Bắc Phàm và Chu Tĩnh Hàm chậm rãi từ phía sau đi lên.

189. Chương 189: Xảo Trá.

Gương mặt Trương Minh Thắng vẫn bình tĩnh giống như mèo đang vờn chuột, hắn nhìn chăm chăm vào Hứa Tuấn rồi nở nụ cười âm hiểm:

-Thằng ranh mày cũng rất có tài, dám trộm xe của tao. Hôm nay nếu tao không đánh mày mặt mũi nở hoa thì con cháu tao sau này sẽ cùng họ mày!

Trước đó Trương Minh Thắng chưa biết được tên nào dám phỗng chiếc xe thể thao của mình, nhưng khi biết được chuyện này do tên Hứa Tuấn trước mặt làm thì trở nên đắc ý và cười như điên.

Đối phương muốn biểu hiện trước mặt mình sao? Bây giờ mình phải làm sao cho hoành tráng hơn.

Hứa Tuấn nở nụ cười.

Nụ cười của Hứa Tuấn vô cùng chân thành, rất hồn nhiên, giống như một nam sinh yêu thương nồng nhiệt gặp được người tình trong mộng.

Trương Minh Thắng sửng sốt, toàn thân không nhin được phải trở nên run rẩy, chẳng lẽ đối phương muốn “chơi” mình trước mặt nhiều người như vậy sao? Chẳng lẽ đối phương là loại ăn tạp? Nam nữ gì cũng “xực” sao? Trương Minh Thắng nghĩ tới đây thì phải lui về phía sau vài bước, hắn dùng vẻ mặt sợ hãi nhìn Hứa Tuấn.

Mình tán gái rất nhiều, những cô gái qua tay cũng đã không thể đếm nổi, chẳng lẽ mình sẽ bị một tên đàn ông cường bức sao?

Trán của Trương Minh Thắng đã đổ đầy mồ hôi lạnh, nếu đối phương liều mạng phóng đến thì mình có thể tránh khỏi một đòn tấn công của hắn không đây?

Hứa Tuấn dùng giọng cực kỳ kiêu ngạo cười lên như điên:

-Đúng là đi mòn dép không tìm được, đến khi thấy được lại chẳng tốn công. Tao còn đang muốn đi tìm chúng mày, không ngờ chúng mày lại dẫn xác thối đến tận cửa. Người đâu, tiến lên đánh hai thằng khốn nạn kia một trận cho ba má nhận không ra.

Hứa Tuấn rất cao hứng giống như đã quên mất chuyện quan trọng trước mặt.

Chính là một ngàn người đang đứng phía trước đến đây vì chuyện gì?

Ba mươi sáu tên đàn ông vốn cũng định ra tay nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đằng đằng sát khí của một ngàn người thì trong lòng cảm thấy ớn lạnh. Ba mươi sáu người bọn họ dám làm loạn trước mặt nhiều người như vậy, chẳng phải muốn chết sao?

Hứa Tuấn thấy đám người bên mình không ai nhúc nhích thì tức giận chửi ầm lên:

-Mẹ kiếp, chúng mày ngu hết rồi à! Đánh chết hai con chó Nhật kia cho tao!

Hứa Tuấn dứt khoát móc từ trên tường ra một viên gạch rồi ném thẳng về phía Trương Minh Thắng.

Trương Minh Thắng hoảng sợ kêu lên một tiếng, tiểu tử kia không biết là ngu hay là một người điên.

Trương Minh Thắng vội vàng nghiêng người né qua “quả bom khổng lồ” rồi hét toáng lên:

-Các anh thấy hết rồi đấy, thằng ranh kia không những trộm xe mà còn muốn đánh người. Tội...Tội muốn kiện hắn, đó...Đó, cứu mạng...

Trương Minh Thắng cố gắng dùng giọng giống như sắp chết đến nơi mà la làng la nước.

Một người cảnh sát trung niên vuốt cằm ra vẻ đang làm việc chính sự, hắn gật đầu nói:

-Tội trộm cướp, tội cố ý tấn công, cố ý gây thương tích, còn thêm cả tội làm ảnh hưởng đến trật tự trị an, thế này ít nhất cũng “bóc lịch” năm mùa xuân.

Một gã cảnh sát khác cũng khẽ gật đầu phụ họa:

-Năm năm vẫn còn ít, nếu bình thường thì cũng phải là bảy năm. Không ngờ ở Nam Thành chúng ta vẫn còn loại côn đồ làm xằng làm bậy thế này, đúng là một cái tát cho hệ thống công an chúng ta. Từ nay về sau chúng ta nhất định phải tăng cường giám sát, không thể để xảy ra những tình cảnh giống thế này nữa.

Một sĩ quan phòng cháy chữa cháy nhú mào, hần nhìn tòa biệt thự trước mặt rồi nói:

-Tòa biệt thự kia có vấn đề, có vấn đề rất lớn. Tôi cảm thấy vấn đề phòng cháy chữa cháy bên trong xảy ra những tai họa ngầm khó thể chấp nhận, tôi đề xuất phương án phá đi xây lại.

Một nhân viên cục thuế cũng gật đầu ra vẻ cực kỳ đồng ý:

-Tôi cảm thấy ngôi biệt thự trước mặt hình như chưa từng đóng thuế nhà đất và thuế xây dựng, không ngờ cục thuế chúng ta lại có lỗ hổng lớn như vậy. Lần này trở về tôi nhất định sẽ thăm hỏi đám nhân viên cấp dưới cho rõ ràng.

Một nhân viên cục công thương cũng gật đầu rồi thở dài một hơi:

-Xem ra trong nội bộ tập đoàn Grand đã xảy ra những vấn đề lớn, tôi cũng muốn phái người đi điều tra, xem bọn họ có vi phạm quy định gì của địa phương không.

Tên tiểu đội trưởng quân đội lại không khách khí mà ngửa đầu lên, hần rướn cổ lớn tiếng hét:

-Nghe nói trong đây có tổ chức khủng bố, trong này đang tổ chức cuộc mít tinh bí mật phải không? Lá gan đúng là không nhỏ, các đồng chí xông vào hết cho tôi. Nếu tên nào dám phản kháng thì bắn chết ngay tại chỗ, trước tiên phải chiếm giữ tòa biệt thự này rồi nói sau!

Tên này trực tiếp móc súng rồi ra vẻ giống như sắp chiến đấu đến nơi.

... ..

Thân thể Hứa Tuấn liên tục lắc lư, vẻ mặt hần trở nên cực kỳ tái nhợt không còn chút máu, màu sắc khuôn mặt giống hệt như cuộn giấy vệ sinh mà người ta hay mua về từ trong siêu thị. Toàn thân hần liên tục run rẩy, hần lắp bắp kêu lên:

-Các người, các người, các người... ..

Hần cố gắng nuốt mạnh vài ngụm nước miếng, nhưng lúc này lại cảm giác được cổ họng mình đang bị một thứ gì đó chặn ngang.

Từ đầu Hứa Tuấn không biết là có chuyện gì xảy ra, nhưng lúc này nếu còn không hiểu thì hần đúng là cực ngu.

Đám người này đều do tên mập khốn nạn kia gọi tới, hình như tất cả đều là những nhân vật cực kỳ khó chịu của từng ngành trong Nam Thành.

Trán Hứa Tuấn liên tục vã mồ hôi lạnh, gân xanh cũng mờ hồ nổi lên từng mảng, ánh mắt đã trở nên tiêu tán. Lúc này Hứa Tuấn mới biết được vì sao trước đó chính mình vẫn luôn có cảm giác hai tên kia cực kỳ khủng bố, thì ra mình chỉ là một tên cực kỳ ngu dốt trước mặt hai thằng khốn kia.

Trong lòng Trương Minh Thắng cảm thấy cực kỳ đắc ý, hần đang âm thầm sung sướng. Tên kia không phải rất ngon sao? Không phải rất kiêu ngạo sao? Vì sao lúc này lại giống hệt như một tên cháu nội, ngay cả chuyện mở miệng cũng như gà mắc tóc vậy? Trương Minh Thắng ưỡn ngực và ngửa mặt lên trời nói:

-Xe của tao đâu?

Khi Hứa Tuấn nghe thấy câu nói này thì vẻ mặt đã hoàn toàn biến đổi.

Xe thể thao của người ta bị chính mình đập thành đồng sắt vụn, vấn đề này nói thế nào cho phải đây?

Hứa Tuấn thấy đám người trước mặt nhìn mình chằm chằm thì trái tim lập tức đập mạnh lên gấp ba bốn lần, thậm chí trái tim cũng giống như muốn phóng đi chỗ khác. Vẻ mặt hần trở nên ngơ ngác trong đứng ba giây rồi lập tức lộ ra vẻ sáng lạn, hòa ái và thấp hèn:

-Vị này, người huynh đệ, tôi...Tôi...Tôi thật không cố ý, xe của anh bạn tôi sẽ trả lại ngay, ngày mai...Ngày mai tôi sẽ trả lại cho anh. Tôi...Tôi có thể cam đoan, anh cũng biết con người của tôi rất thuần khiết, rất lương thiện.

-Cái gì? Ngày mai sao?

Trương Minh Thắng tức đến mức lỗ mũi muốn lệch hẳn sang một bên, mình phải vất vả lắm mới tậu được một chiếc Porsche mới cồng, đang chuẩn bị bước xuống xe sao cho thật phong cách thì bị đối phương cuỗm đi mất, còn nói với mình ngày mai đến lấy sao? Đây không phải là coi khinh mình à? Nếu chuyện này đồn ra ngoài, Trương Minh Thắng ta đây sao có thể lẩn lộn trong Nam Thành được nữa?

Trương Minh Thắng tiến lên hai bước nắm chặt lấy cổ áo của Hứa Tuấn.

-Bốp, bốp, bốp...

Sau những cái tát liên tiếp thì đối phương đã không còn nhận rõ đâu là đông tây nam bắc.

-Xe của ông đâu?

Trương Minh Thắng tức giận gầm rống lên.

-Tôi, tôi sẽ trả lại cho anh ngay!

Hứa Tuấn dùng hai tay che mặt, hắn không dám phản kháng mà chỉ dùng giọng nức nở nói.

Hắn không phải không dám dẫn đối phương đi, nhưng chỉ sợ sau khi đối phương nhìn thấy bộ dạng cục sứt của chiếc xe thì chính mình sẽ còn thảm hại hơn rất nhiều lần.

Trương Minh Thắng có chút kinh ngạc, tiểu tử này cũng có gan đấy, bị mình bạt tai nhiều như vậy mà vẫn còn không chịu trả xe sao? Đúng là cũng thuộc loại người cố chấp đấy! Chẳng lẽ trong chuyện này có huyền cơ gì sao? Hay tên khốn này đã chạy xe thể thao của mình đến nơi nào mất rồi? Trương Minh Thắng nghĩ đến đây thì dùng giọng hung dữ hét lên:

-Xe của tao...

Trương Minh Thắng mơ hồ sinh ra một cảm giác không tốt.

-Đừng, đừng đánh, chúng tôi...Chúng tôi sẽ bồi thường.

Lão già quần gia lão đảo từ bên trong chạy ra, sau khi nhìn thấy thế trận của đám người bên ngoài thì sợ đến mức nhũn cả chân.

Trương Minh Thắng nghiêng đầu, hắn đảo mắt nhìn qua lão già rồi nói:

-Có ý gì?

Trên mặt lão già hiện lên vẻ ngượng ngùng rồi nói:

-Cậu, chiếc xe kia của cậu đã bị thiếu gia của chúng tôi phá...Phá nát rồi!

Thân thể Trương Minh Thắng lắc lư hai lượt, thiếu chut nữa đã ngã nhào trên mặt đất. Hắn hỗn hển chạy đến trước mặt lão già kia rồi rống lên:

-Ông, ông nói gì? Phá gì? Xe thể thao tôi vừa mới mua đã bị các ông phá nát rồi sao? Ông, có phải đang muốn chết không? Người đâu, phá nát biệt thự của tập đoàn Grand này cho ta, thuận tiện cũng xem xét cho vài tên vào nhà đá đường lão vài năm.

Hứa Tuấn đã bị dọa đến mức toàn thân run rẩy, hắn vội vàng kêu lên:

-Chúng tôi, chúng tôi chịu bồi thường.

-Đó là loại xe nhập khẩu từ nước ngoài, không phải loại bình thường đâu.

Trương Minh Thắng nghiêng đầu, hắn kêu lên không sung sướng chút nào.

Hứa Tuấn sao biết được loại xe thể thao Porsche kia rất “khủng” chứ, giá cả cũng cực cao, ước chừng một chiếc cũng đủ cho chính hần của đủ vài chục cô gái. Khi phải đối mặt với đám hung thần ác sát trước mặt, Hứa Tuấn cũng không dám ra vẻ “anh hùng”, hần chỉ cắn răng nói:

-Chúng tôi bồi thường...Bồi thường cho anh hai triệu!

-Hai triệu sao? Tao thêm vào, mày ra đường mà cho ăn mày. Không bằng để tao ném ra hai trăm vạn để tao đánh như xương cốt chúng mày, thế nào?

Trương Minh Thắng hét toáng lên với vẻ khinh thường.

-Bốn triệu!

Khóe miệng lão già đã bắt đầu trở nên run rẩy.

Tuy bốn triệu cũng không phải lớn nhưng đối với tập đoàn Grand bọn họ cũng không phải là số nhỏ, phải mất bao nhiêu lâu mới thu hồi lại được số đó chứ?

Trương Minh Thắng nhin không được phải cười lên ha hả:

-Bốn triệu sao? Ông mày tìm gái cũng phải ném ra cả trăm tám mươi vạn, mày lại muốn dùng bốn triệu để bồi thường xe thể thao của ta, đầu mày là đầu lừa à? Tao thấy chúng mày chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chuyện này tao cũng mặc kệ, chúng mày cứ mở mắt ra mà nhìn.

Trương Minh Thắng hướng về phía Hứa Tuấn mà huýt sáo một tiếng, cặp mắt nửa híp nửa mở, trên mặt nở ra nụ cười.

Về mặt Hứa Tuấn trở nên trắng bệch và phát lạnh, hần lắp bắp nói:

-Vậy anh muốn bao nhiêu?

-Mười triệu, thiếu một đồng cũng đừng hòng!

Trương Minh Thắng ra vẻ cực kỳ khinh thường và đưa ra một ngón tay béo ú, hần nói:

-Mười triệu!

Hứa Tuấn và lão già cũng đồng thời choáng váng mặt mày.

Mười triệu cũng không phải là số ít mà chính là một con số siêu cấp khủng bố, đủ để chống đỡ cho vài tháng lợi nhuận của tập đoàn Grand.

Trương Minh Thắng nhún nhún vai, hần giang hay tay ra với vẻ bất đắc dĩ rồi nói:

-Vậy phải xin lỗi người anh em rồi, tao còn có chuyện phải đi trước, những chuyện còn lại người anh em cứ nói với bọn họ.

Trương Minh Thắng chỉ tay về phía hơn một ngàn người phía trước rồi chậm rãi đi về một phía.

Hứa Tuấn đã nhìn thấy vẻ mặt kích động của hơn một ngàn người, hần lập tức bị dọa phải vội vàng kêu lên:

-Mười triệu, tôi chịu!

-Ôi dào, mười triệu là của tao, nhưng tổn thất tinh thần của vị huynh đệ này thì sao?

Trương Minh Thắng lại hỏi một câu, hần thuận tiện đảo mắt nhìn về phía Lâm Bắc Phàm.

-Phí tổn thất tinh thần sao?

Hứa Tuấn trợn trừng mắt, hần nhìn chăm chăm vào Lâm Bắc Phàm.

Đối phương đã gây chân mình, sao còn muốn mình bồi thường phía hao tổn tinh thần?

-Khụ khụ, mày chọc ghẹo con nhà người ta, còn trực tiếp tấn công bọn họ ngay trên đường cái, làm danh dự và nhân phẩm của người ta bị thiệt hại và uy hiếp đến mức độ nặng nề, chẳng lẽ không cần đưa ra phí tổn thất tinh thần sao?

Trương Minh Thắng hỏi lại một câu, hơn nữa giọng nói của hắn cũng hơi lớn, âm điệu còn lên xuống khá nhịp nhàng, con mắt ti hí cũng liếc qua liếc lại.

Lâm Bắc Phàm cũng nói:

-Ôi, thật ra tôi cũng không cần phải bồi thường tổn thất tinh thần, nhưng Chu Tĩnh Hàm vừa rồi đã phải kinh hoàng, cho nên yêu cầu đối phương bồi thường hai ba triệu cũng được. Chúng tôi đều là người thành thật, cũng sẽ không lừa đảo lấy tiền của các người làm gì.

Thân thể Hứa Tuấn chợt lắc lư như thuyền nan giữa sóng dữ, cặp mắt hắn trắng dã rồi trực tiếp ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

190. Chương 190: Đi Thăm Bệnh.

-Ha ha ha...

Trương Minh Thắng ngồi trong xe taxi nở nụ cười sảng khoái với giọng điệu sồn cả tóc gáy, giống như một bệnh nhân tâm thần, làm tài xế taxi ngồi phía trước phải cảm thấy sống lưng ớn lạnh từng cơn.

Trương Minh Thắng dùng hai tay nắm chặt lấy tấm chi phiếu rồi liên tục hôn vài cái, hắn cười hì hì nói:

-Mười triệu, ôi mười triệu, không ngờ kiếm được tiền lại sung sướng như vậy. Nếu nói cho cha mình biết chuyện này thì chắc chắn ông sẽ cực kỳ vui vẻ, ha ha...

Trương Minh Thắng vừa rồi đã lừa của người ta được mười triệu nhân dân tệ, sau khi đưa cho đám người kia ba triệu để “tắm bổ” thì bảy triệu còn lại đều là của chính mình.

Tuy bình thường Trương Minh Thắng chỉ biết ăn uống, vui đùa, tán gái và bida lỗ, nhưng tên này vẫn biết dùng cách nào để thu phục nhân tâm.

Dù cha mình là loại người tai to mặt lớn nhưng dù sao người của những ngành khác cũng không phải đều là ngu, cho nên nếu muốn lần sau người ta tiếp tục quan tâm đến mình, muốn tính toán chuyện trước mặt thì phải ném ra ngoài vài triệu. Số tiền này không nhiều không ít nhưng cũng có thể để lại cho bọn họ chút an ủi.

Chu Tĩnh Hàm nhìn thấy bộ dạng cười muốn điên cuồng của Trương Minh Thắng thì nhin không được mà trở nên sững sờ:

-Ông chủ, ông chủ Trương

-Ờ...Cái gì?

Trương Minh Thắng nghiêng đầu, vẻ mặt hắn rất tò mò.

Chu Tĩnh Hàm nhìn thấy khí thế vừa rồi của Trương Minh Thắng thì biết được hắn là một người cực kỳ khùng bố, hèn gì đối phương ném cho Lâm Bắc Phàm ba triệu mà mặt không đổi sắc. Chu Tĩnh Hàm dùng giọng tò mò hỏi:

-Em nghe nói xe hơi thể thao Porsche rất đắt tiền, rất xa hoa, lúc này anh chỉ có bảy triệu hình như cũng không lời được bao nhiêu đâu!

Chu Tĩnh Hàm cũng không hiểu vì sao Trương Minh Thắng lại vì “một chút tiền” đó mà vui sướng đến mức như vậy.

Trương Minh Thắng biết rõ Chu Tĩnh Hàm là nữ nhân của lão đại mình, tất nhiên cũng không thể so sánh với loại người khác. Hắn chỉ cười ha hả nói:

-Mấy triệu sao? Ha ha...Tuy chiếc Porsche thể thao đó nhìn qua thì rất mới nhưng hàng đó là do cha tôi mang tới, nghe nói nó là hàng buôn lậu. Tôi chẳng qua chỉ muốn mang nó ra ngoài làm mới lại một chút, trước sau gì cũng mất vài vạn đồng, không ngờ lại bắt chẹt được thằng ranh kia vài triệu, nhìn thấy bộ dạng tên khốn kia giống như mẹ sắp chết đến nơi, đúng là buồn cười chết người.

Chu Tĩnh Hàm thấy bộ dạng vui vẻ của Trương Minh Thắng, cô cũng không nhịn được phải nhoẻn miệng cười.

Trong lòng Chu Tĩnh Hàm cũng cực kỳ chán ghét loại người cạy đồng tiền đi ra ngoài hống hách như Hứa Tuấn, hơn nữa cô cũng từ trong lời nói của đám bảo vệ kia mà biết được tên này đã làm ra nhiều chuyện táng tận lương tâm, coi trời bằng vung. Lúc này cô nhìn thấy đối phương tổn thất hơn mười triệu, trong lòng cũng cảm thấy vui vẻ. Chu Tĩnh Hàm nhìn qua Lâm Bắc Phàm đang ôm chặt lấy mình, trên mặt hiện lên một áng mây hồng.

Tư thế hiện tại giữa Lâm Bắc Phàm và Chu Tĩnh Hàm rất mập mờ, cũng rất thân mật.

Hai tay Lâm Bắc Phàm đang giang rộng ôm lấy vòng eo của Chu Tĩnh Hàm, Lâm Bắc Phàm ngồi ở phía sau mà Chu Tĩnh Hàm lại ngồi trong lòng ngực của hắn.

Ngay từ đầu Chu Tĩnh Hàm cũng không muốn nhưng sau đó lại để mặc cho đối phương ôm lấy chính mình. Nhưng về mặt của cô lại đỏ bừng giống như một trái đào chín làm người ta hận không thể cắn lên một miếng.

Lâm Bắc Phàm cũng nhìn thấy Chu Tĩnh Hàm có rất nhiều hảo cảm với mình, hiện tại điều mình nên làm chính là thừa thắng mà tấn công, bắt tâm hồn thiếu nữ của người ta làm tù binh. Hắn nhẹ nhàng thổi một luồng hơi nóng lên mang tai Chu Tĩnh Hàm:

-Mẹ em ở trong bệnh viện Na Gia có tốt không? Nếu không tốt thì chúng ta chuyển sang nơi khác, nhất định phải xem trọng bệnh tình của lão nhân gia mới được.

Chu Tĩnh Hàm bị Lâm Bắc Phàm ôm chặt như vậy vốn tâm hồn thiếu nữ đã đại loạn, tim đập như hươu chạy. Lúc này cảm thấy bờ môi của đối phương dán lên tai mình thì cực kỳ ngượng ngùng, nghe thấy lời nói của đối phương giống như toàn thân bị điện giật, thân thể cô mềm nhũn trong lòng ngực Lâm Bắc Phàm, cô khẽ gật đầu nói:

-Thiết bị y tế ở bệnh viện Na Gia rất tốt, rất thích hợp để mẹ em dưỡng bệnh.

Lâm Bắc Phàm cầm tờ chi phiếu đã lừa gạt từ chỗ Hứa Tuấn nhét vào bàn tay nhỏ nhắn của Chu Tĩnh Hàm, hắn dùng giọng dịu dàng nói:

-Số tiền này em hãy cầm lấy mua cho mẹ một vài đồ ăn tẩm bổ, phải là loại bổ dưỡng nhất. Lão nhân gia đã lớn tuổi, quan trọng nhất là chăm sóc thân thể.

Chu Tĩnh Hàm vốn định từ chối nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của đối phương thì chỉ có thể gật đầu.

Chính mình đã xem đối phương là bạn trai, mẹ của mình cũng chính là của anh ấy, nếu dùng tiền của bạn trai thì có gì đáng nói chứ?

-Lâm đại ca, cảm ơn anh!

Chu Tĩnh Hàm hôn khẽ lên má đối phương rồi ngượng ngùng nói.

Hai bàn tay Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng vuốt ve thân thể mềm mại của đối phương, hắn mỉm cười nói:

-Em là người của anh, điều này là đương nhiên!

Hai gò má Chu Tĩnh Hàm trở nên đỏ ửng, cô cảm giác được hai bàn tay đối phương đang tác quái trên người mình. Hơn nữa bàn tay kia lại giống như có ma lực làm cho toàn thân mình trở nên nóng rực, từ tận đáy lòng tự nhiên sinh ra một loại khát vọng trước nay chưa từng có. Nhưng lúc này cô cũng không phản kháng mà chỉ nhắm mắt lại tựa người vào lòng ngực đối phương, tùy ý để đối phương vuốt ve. Cô khẽ cắn chặt răng, cố gắng để chính mình không phát ra bất kỳ âm thanh nào cảm thấy khó xử.

... ..

Lâm Bắc Phàm dừng lại mua một vài đồ tẩm bổ ở trước cổng bệnh viện, sau đó hắn nắm tay Chu Tĩnh Hàm cùng nhau đi vào.

Cặp mắt ti hí của Trương Minh Thắng lại liên tục đảo về phía những cô y tá, trong mắt bùng ra hào quang, hắn thâm tán thưởng:

-Y tá trong bệnh viện này sao lại xinh đẹp vậy? Hai chân nhỏ nhắn và thẳng tắp còn chưa bằng cánh tay của mình, sau này mình phải thường xuyên đến nơi này dạo một vòng mới được.

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm đang nằm trong một phòng bệnh ở lầu hai, khi ba người bọn họ đi đến thì bà đang cố gắng ăn một tô mì tôm, sau đó bà dốc ngược lên húp nước mì không còn một giọt.

Cặp mắt Chu Tĩnh Hàm trở nên đỏ ửng, cô vội vàng tiến lên rồi cầm lấy cái tô trong tay mẹ mình, cô khẽ gất giọng:

-Mẹ, lúc này mẹ cần chất dinh dưỡng, sao lại ăn vào những thứ này?

Tuổi tác của mẹ Chu Tĩnh Hàm đã không còn nhỏ nhưng trên người vẫn còn lộ ra vẻ quyến rũ như lúc còn thanh niên, chắc chắn khi còn trẻ cũng là một người tuyệt đẹp. Nói cách khác, nếu không xinh đẹp thì sao có thể sinh ra một Chu Tĩnh Hàm tuyệt vời như vậy được. Lúc này trên mặt bà lộ ra một nụ cười từ ái:

-Con bé ngốc, hương vị của loại mì này cũng rất ngon, ăn cũng no bụng, vì sao lại không ăn được?

Trong phòng bệnh cũng có một vài phụ nữ trung niên đang nằm, không biết vì nguyên nhân gì mà tất cả đều có thành kiến với mẹ Chu Tĩnh Hàm. Bọn họ thấy đối phương suốt ngày ăn mì tôm làm cho phòng bệnh mùi mì tươi, rất không thoải mái. Nhưng lúc này thấy đối phương lại khen mì tôm ăn ngon thì không khỏi cười lên chế nhạo:

-Người nghèo dù sao cũng là người nghèo, ngay cả mì tôm ăn vào cũng cảm thấy ngon, đúng là dân miền núi.

-Phải chịu thôi, không có tiền làm giải phẫu thì chỉ biết nằm đây chờ chết, đã ăn được mì thì cũng tốt lắm rồi.

-Ôi! Đáng tiếc thật, đúng là loại phụ nữ vô dụng, chỉ biết nằm chờ chết.

-Con bé kia đáng vốc cũng không tệ, chẳng biết có được công tử nào “bao” không, có lẽ tìm được ít tiền giải phẫu.

... ..

Chu Tĩnh Hàm nghe thấy những âm thanh châm chọc không chút kiêng nể của đám người thì gò má chợt đỏ bừng, cô hét lên:

-Các người, các người... ..

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm lên tiếng khuyên giải:

-Tĩnh Hàm, đừng tức giận, mẹ biết rõ con là một người con tốt, đáng tiếc là thân thể của mẹ lại ảnh hưởng đến con.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm đã hơi nhếch lên, sau đó hắn đi đến trước giường bệnh của mẹ Chu Tĩnh Hàm rồi mỉm cười nói:

-Bác gái, cháu và Tĩnh Hàm tới thăm người, mấy ngày nay công việc bận rộn nên không có thời gian, thật sự là rất đáng tiếc.

Lâm Bắc Phàm tiện tay đem những thứ bồi bổ kia đặt trên mặt bàn.

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm đã sớm nhìn thấy Lâm Bắc Phàm và tên mập Trương Minh Thắng, nhưng con gái mình chẳng giới thiệu nên cũng không biết xấu hổ mà hỏi thăm. Lúc này thấy đối phương bắt chuyện thì về mặt bà trở nên kinh ngạc nói:

-Tĩnh Hàm, cậu ấy là... ..

Bà nhìn qua những vật phẩm dinh dưỡng mà Lâm Bắc Phàm mang tới thì trong lòng thầm cảm thấy sợ hãi. Dù bà chưa từng được thử qua nhưng cũng biết được qua ti vi. Chỉ cần một thứ trong số đó cũng đủ cho bà mua hơn mười thùng mì ăn liền, đối phương là loại người nào đây?

Gương mặt Chu Tĩnh Hàm chợt đỏ ửng, cô xấu hổ nói:

-Mẹ, anh ấy...Anh ấy là Lâm Bắc Phàm, là bạn của con!

Tuy Chu Tĩnh Hàm nói như vậy nhưng lại dùng ánh mắt liếc sang Lâm Bắc Phàm, trong ánh mắt chứa chan tình cảm.

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm là người từng trải, tất nhiên cũng hiểu ra những ý nghĩa trong lời nói của con gái. Bà khẽ đưa mắt nhìn về phía Lâm Bắc Phàm rồi khẽ cau mày mà không nói gì.

Con gái mình vì sao lại đột nhiên có bạn trai? Sao trước đây chưa từng thấy nó nói đến điều này?

Chẳng lẽ con gái đã vì mình mà vào hộp đêm làm tiểu thư sao?

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm vừa nghĩ đến đây thì trong lòng nhịn không được phải cười lên đau đớn, vẻ mặt cũng lập tức trầm hẳn xuống.

Đám phụ nữ trung niên bên kia mới vừa rồi còn nói chuyện không ngừng nhưng khi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm thì đồng loạt yên tĩnh trở lại. Đám người này đều nháy mắt với nhau, muốn xem tên thanh niên trước mặt có phải loại người lăm tiền nhiều của không. Nhưng đối phương ăn mặc rất bình thường, chỉ sợ một vài món đồ dưỡng mang đến cũng chỉ là hàng nhái mà thôi, ánh mắt đám người này đều bùng ra vẻ khinh bỉ.

Chu Tĩnh Hàm nhìn thấy vẻ mặt mẹ mình trở nên không tốt thì nhịn không được khẽ hỏi:

-Mẹ, mẹ làm sao vậy?

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm nhịn không được phải ho khan hai tiếng, bà khẽ nói:

-Tĩnh Hàm, con nói đi, cậu ấy rốt cuộc là ai?

Chu Tĩnh Hàm sửng cả người, cô đã biết được những nghi ngờ trong mắt mẹ mình, nhất thời cô chỉ biết cắn răng mà không nói ra được lời nào.

Lâm Bắc Phàm vội vàng đi qua, gương mặt lộ ra nụ cười rồi giải thích:

-Bác gái, chuyện là thế này, thật ra cháu và Tĩnh Hàm đã quen biết từ rất lâu nhưng vì bác sinh bệnh, sợ con sẽ vì điều này mà ghét bỏ cô nên vẫn không nói, đồng thời cũng không chịu làm bạn gái của con. Mãi đến hôm nay cháu gượng ép hỏi thăm thì cô mới nói chuyện bác đang nằm trong bệnh viện, cháu mới vội vàng chạy đến thăm bác, vì vậy mà ngay cả quần áo cũng không kịp thay.

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm thấy Lâm Bắc Phàm nói chuyện nhã nhặn, không kiêu ngạo, hình như cũng không phải người xấu, nhưng bà vẫn nửa tin nửa ngờ hỏi:

-Tĩnh Hàm, phải như vậy không?

Chu Tĩnh Hàm nhìn về phía Lâm Bắc Phàm với vẻ biết ơn, cô khẽ nói:

-Mẹ, đúng là như vậy!

Tuy trong lòng mẹ của Chu Tĩnh Hàm vẫn còn chút nghi ngờ nhưng thấy con gái mình vẫn còn là xử nữ, điều này chứng tỏ bọn họ yêu nhau thật lòng, trên mặt bà lập tức lộ ra nụ cười:

-Chàng trai, quá phiền phức rồi, cậu tên gì? Bà già này lúc này đã quá đa nghi, đúng là xấu hổ.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói:

-Bác gái, cháu là Lâm Bắc Phàm, bác chỉ cần gọi cháu Tiểu Phàm là được.

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm thấy Lâm Bắc Phàm rất lễ phép thì khẽ gật đầu:

-Tiểu Phàm, cậu đúng là một chàng trai tốt, thật sự làm cháu phải chê cười rồi.

-Tiểu Phàm sao? Sao nghe giống như tên một đứa bán hàng rong vậy? Đúng là loại nghèo kiết xác!

Một người phụ nữ trung niên cười lên khanh khách nói.

Về mặt Trương Minh Thắng đột nhiên biến đổi lớn, hắn tiến vài bước đến trước mặt người phụ nữ trung niên. Hắn dùng tay chỉ thẳng vào mũi người này rồi chửi ầm lên:

-Câm mồm ngay mấy bà tám, miệng thúi của bà vừa nói gì đó? Dám vu khống lão đại

191. Chương 191: Bảo Vệ Rách.

Trong phòng bệnh, tất cả mọi người nghe thấy Trương Minh Thắng nói vậy mà ngẩn người.

Cả phòng bệnh hoàn toàn yên tĩnh, tất cả đều trợn mắt, há mồm nhìn Trương Minh Thắng.

“Bị một trăm thằng đàn ông xxx? Cho dù là ai cũng phải bị điên. Mà nếu bị như vậy, thì có khác gì một con điếm? Rộng toác ra như vậy, sau này làm sao mà hưởng thụ được nữa?”

Người phụ nữ kia mất một lúc lâu mới có phản ứng, giơ nanh múa vuốt, gào lên:

- Cái tên khốn nạn này! Mày cũng dám mắng bà? Mày...mày cút ngay ra ngoài.

Bàn tay béo múp của cô ta vẫn còn cầm một cái ống truyền dịch, bị giật mạnh như vậy khiến cho bàn tay bị phồng lên một miếng. Cô ta gào lên giống như lợn bị chọc tiết.

Trương Minh Thắng hơi hấp háy mũi, ngẩng đầu lên nói:

- Mày là cái con vật nào mà có thể bảo tao ra ngoài? Mẹ kiếp! Bây giờ là cái thời đại nào mà một con khốn nạn cũng có can đảm vung tay múa chân trước mặt tao. Mày có tin bây giờ tao nói vài người tới cho mày trên dưới đều phình ra, sướng đến chết luôn không?

- Mày...mày....

Người phụ nữ một câu cũng không nói được nên lời, run lấy lấy. Nhưng khi nhìn thấy sự kiêu ngạo của đối phương thì hình như có chút lai lịch, làm sao còn dám mở miệng, chỉ có thể cố gắng nuốt cơn giận.

Tất cả những bệnh nhân khác đều kinh ngạc nhìn Trương Minh Thắng, có cảm giác tên mập trước mặt có chút khốn nạn.

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm cũng nhận ra người này không phải người bình thường, không kìm được nhỏ giọng hỏi:

- Tiểu Phàm! Cậu...cậu ta là ai vậy?

Bà cũng đã nhìn thấy Trương Minh Thắng đi cùng với bọn họ vào nên đoán là có quen biết nhau.

Lâm Bắc Phàm không nhịn cười được, nói:

- Bác cứ yên tâm. Không có chuyện gì đâu. Cậu ấy là bạn của cháu.

Mặc dù mẹ của Chu Tĩnh Hàm không chịu được cái cảnh những người cùng phòng khinh rẻ người khác, nhưng cũng không muốn làm cho mọi việc rối tung nên vội vàng khuyên giải:

- Mọi người cũng đừng nên nóng giận nữa. Đều là người cùng phòng bệnh, thường ngày vẫn nhìn thấy nhau, đừng để vì chút chuyện con con mà làm ảnh hưởng tới quan hệ.

Lâm Bắc Phàm hơi nhếch miệng. Lúc đầu, hắn cũng không muốn dính dáng tới đám phụ nữ vô lương này. Nhưng khi thấy bọn họ há mồm là mĩa mai làm nhục người khác, làm ra cái vẻ ta đây là nhất khiến cho hắn không đành được cục tức, cười lạnh một tiếng, nói:

- Bác à! Cháu thấy không khí căn phòng này không tốt, thường xuyên phải nghe tiếng chó sủa. Cháu thấy hay là bác chuyển sang phòng riêng, mới có thể giúp bác dưỡng bệnh và nghỉ ngơi tốt hơn.

- Một mình ở phòng riêng?

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm sững sờ.

Cả đời mình cũng chưa bao giờ dám nghĩ tới chuyện một mình ở phòng bệnh riêng. Chi phí như vậy thì hết bao nhiêu?

Lâm Bắc Phàm nói một cách thản nhiên:

- Vâng! Một mình ở phòng riêng. Phòng này hoàn cảnh không tốt. Bác làm sao có thể sinh hoạt với mấy con chó cái được? Không cần thận lại nhiễm bệnh dại của chúng thì nguy.

Hắn liếc mắt nhìn mấy con mụ vừa mới lên tiếng, ánh mắt chỉ có một sự khinh bỉ. Lời nói của hắn thể hiện ra một cách rõ ràng.

- Mày... Cái thằng khốn này. Mày... Mày mà cũng dám mắng chúng tao? To gan...

Lúc này, mấy mụ đàn bà cùng gào lên. Nếu như không phải đang dưỡng bệnh thì chỉ sợ cả mấy con mụ đã nhảy dựng lên rồi. Cả mấy người đều nhìn thấy Trương Minh Thắng là một nhân vật không tầm thường. Nhưng còn Lâm Bắc Phàm ăn mặc bình thường chắc chắn là người bình thường nên họ mới dám rống lên như vậy.

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm đã nhận ra Lâm Bắc Phàm không phải là một người bình thường. Nhưng thời gian con gái mình và hắn quen nhau còn quá ngắn, cứ thế mà để cho người ta bỏ tiền có phải là quá đáng hay không? Không chừng sau này có thể sẽ ảnh hưởng tới hạnh phúc của con gái mình. Nghĩ tới đây, bà không nhịn được thấp giọng hỏi:

- Tiểu Phàm! Cháu làm gì?

Lâm Bắc Phàm sững sốt, nhân tiện cười nói:

- Cháu là một bảo vệ.

- Bảo vệ?

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm ngẩn người. Tất cả bệnh nhân trong phòng cũng sững sờ.

Ai có thể ngờ được một người thanh niên tuổi trẻ kiêu ngạo như vậy lại là một gã bảo vệ?

Lần đầu tiên Chu Tĩnh Hàm gặp mặt Lâm Bắc Phàm đã nghe hắn nói làm bảo vệ. Lúc đó, cô còn tưởng rằng hắn đang nói đùa, nhưng không ngờ đó lại là thật. Cô há hốc miệng, một câu cũng không nói nên lời.

Cô cũng không có ý nghĩ gì hết chỉ có chút cảm giác kinh ngạc mà thôi.

Mấy mụ đàn bà vốn không yên tâm sau khi nghe hắn nói làm bảo vệ liền cười hô hố:

- Thì ra là một...thằng bảo vệ rách. Đúng là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi.

- Chồng tôi là tài xế xe taxi còn kiếm được nhiều tiền hơn so với một tên bảo vệ rách như hắn.

- Chồng tôi là nhân viên của một công ty, mỗi tháng kiếm được năm ngàn nhân dân tệ.

Mấy mụ đàn bà đang dưỡng bệnh liền nhỏ giọng bàn tán. Đáng tiếc, âm thanh của mấy người quá lớn khiến cho cả phòng bệnh đều nghe rõ. Những lời khinh bỉ cùng với ý khinh thường không ngừng vang lên. Vốn vừa rồi còn đang hoài nghi, nhưng sau khi nghe đối phương nói là một gã bảo vệ rách mà lại còn kiêu ngạo không biết mình đang ở đâu, mấy mụ hận không thể lôi cả tổ tông mười tám đời nhà hắn ra mà hỏi thăm một lần. Trong suy nghĩ của họ, bảo vệ là một nghề thấp kém, làm sao xứng để nói chuyện với mình.

- Mẹ kiếp! Mấy con mụ khốn nạn này. Tao đánh....

Trương Minh Thắng thở hổn hển, kêu lên. Nếu không phải việc này có liên quan tới Lâm Bắc Phàm, hắn đã kéo mấy con mụ này ra rồi gọi mấy chục thằng đàn ông tới thịt rồi.

Lâm Bắc Phàm nhếch mép cười, liếc mắt nhìn mấy mụ một cái. Sau đó hắn an ủi Chu Tĩnh Hàm vài câu rồi xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Chưa đến một tiếng, Lâm Bắc Phàm đã dẫn vài vị bác sĩ tốt cùng với hai nữ y tá trẻ, xinh xắn đến. Hắn mỉm cười đi tới giường bệnh của mẹ Chu Tĩnh Hàm, nói:

- Bác! May trong bệnh viện còn có một phòng bệnh cao cấp. Cháu đã đặt cho một tháng tới. Nếu như cần thêm thời gian, chúng ta sẽ đặt tiếp.

Nét mặt tươi cười của mấy tên bác sĩ có chút hiền hòa, chẳng khác gì mấy vị thiên sứ. Bọn họ gật đầu liên tục, nói:

- Thưa bà! Thời gian phẫu thuật của bà là vào năm giờ chiều nay. Chúng tôi sẽ đưa bà lên phòng bệnh cao cấp trên lầu ba. Đây là hai cô y tá chăm sóc cho bà. Nếu bà cần gì có thể nói với hai cô ấy.

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm ngây người. Thực sự chuyển tới phòng bệnh cao cấp?

Hai nữ y tá nhỏ đáng yêu, tũm tĩm cười nói:

- Vâng! Chúng cháu là y tá dành riêng cho bác. Bác cần gì thì cứ nói với chúng cháu.

Trong lòng hai cô cảm thấy rất vui. Y tá riêng mỗi ngày có hai trăm đồng tiền thưởng, tương đương với tiền lương mấy ngày. Chuyện như vậy, người nào không muốn? Vì vậy mà hai người muốn hầu hạ bệnh nhân này còn hơn cả mẹ mình.

Mấy vị bác sĩ chính phát phát tay. Mấy người làm việc lật vặt trong bệnh viện liền đi vào mang theo một cái cang. Sau đó, họ nhắc mẹ của Chu Tĩnh Hàm lên cang rồi nhẹ nhàng khênh ra ngoài, so với chăm sóc cho mẹ mình còn chu đáo hơn vạn lần. Còn hai nữ y tá cũng chủ động cầm lấy đồ đạc tùy thân của mẹ Chu Tĩnh Hàm rồi đi theo sau.

Mấy mụ trong phòng bệnh vừa mới rồi còn kiêu ngạo thì lúc này cảm như hén. Cả đám trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng không thể tin được trước mặt. Cấp mắt của họ gần như rơi xuống đất.

Người ta thực sự chuyển tới phòng bệnh cao cấp, hơn nữa chiều hôm nay còn được phẫu thuật.

Bọn họ cũng biết, muốn được phẫu thuật trong bệnh viện này thì một là phải có người quen, hai là phải có tiền. Nếu như không có hai cái đó vậy thì cứ nằm đấy mà chờ tiếp.

Một ngày....

Hai ngày, ba ngày... Nếu không có người nào cần phẫu thuật thì mới có thể tới lượt mày nhé.

Đây là quy định ngầm trong bệnh viện. Không phải là muốn gây khó dễ với người mà là chờ người mang lễ vật, phong bì đến.

Mấy mụ trong phòng cũng chỉ là người bình thường, có một gia đình bình thường, bình thường cũng chỉ biết mấy việc bắt sâu nhổ cỏ, làm lông gà, nhưng bởi vì sống ở thành phố nên bọn họ tự có một chút kiêu ngạo. Đối với đám người bệnh đến từ nông thôn, bọn họ phải làm nhục đủ mọi kiểu, khiến cho bản thân cảm thấy thỏa mãn. Nhưng người mà ngày thường bọn họ vẫn dè bủ không ngờ trong phút chốc đã chuyển tới một phòng bệnh cao cấp, chẳng khác nào tát một cái vào mặt bọn họ, khiến cho họ gần như không thể tin vào chuyện đang xảy ra trước mặt.

Một thằng...bảo vệ rách mà có khả năng thuê một phòng bệnh cao cấp?

Nếu chuyện này là thật vậy thì chắc chắn hôm nay trời sắp bão.

Con mụ bị sưng tay vội vàng kêu lên:

- Bác sĩ! Bác sĩ! Bác sĩ phải cẩn thận. Thằng đấy chỉ là một tên bảo vệ rách. Cái con kia ngay cả công việc cũng không có, làm sao bọn chúng nó có thể trả chi phí của phòng bệnh cao cấp? Mọi người đừng để cho chúng nó nhân cơ hội mà trốn.

Mụ cố sức ưỡn ngực, nét mặt đầy sự đắc ý, giống như vì bệnh viện bắt được một người không có tiền khám bệnh rồi nhân cơ hội bỏ trốn.

- Đúng thế! Cái bọn nghèo kiệt xác đó làm sao có thể ở phòng bệnh cao cấp? Đừng để chúng nó lừa.

Một người phụ nữ khác làm như hiểu rất rõ Lâm Bắc Phàm và mẹ con Chu Tĩnh Hàm. Mụ ta hận không thể nhổm dấy xé rách bộ quần áo rẻ mạt của Lâm Bắc Phàm để cho người ta thấy rõ bản chất bên trong.

Mấy người phụ nữ khác cũng đều gật đầu.

Trong suy nghĩ của họ, một tên bảo vệ không thể có khả năng chi trả tiền cho một phòng bệnh cao cấp.

Mấy tên bác sĩ nhìn mấy người phụ nữ như chực ăn thịt người khác mà cười lạnh:

- Các người nghĩ bệnh viện là kẻ ngu hay sao? Bệnh viện bao giờ cũng thu tiền trước rồi mới làm việc. Người ta vừa mới chi trả ba triệu đồng. Đừng nói là phòng bệnh cao cấp mà chi phí phẫu thuật cũng đủ rồi.

Bọn họ cũng chẳng để ý tới mấy người phụ nữ, xoay người ra khỏi phòng.

Hai nữ y tá ra đến cửa phòng bệnh nghe thấy mấy người phụ nữ trong phòng lẩm bẩm nói chuyện với nhau liền nhìn với ánh mắt khinh bỉ.

Mấy người phụ nữ vừa rồi còn la ó bây giờ hoàn toàn sững sờ.

Ba triệu?

Đây là số tiền thế nào?

Trong nhà mỗi người đều không thể mở công ty nên con số đó với mỗi người phụ nữ trong phòng chỉ sợ buôn bán ba mươi năm cũng không đủ. Cái thằng bảo vệ rách đó quá trâu bò?

Này Đây là bảo vệ gì mà có thể vung tay bỏ ra ba triệu? Quá khoa trương, quá trâu bò.

Ánh mắt mấy người trở nên si ngốc, mê mang.

192. Chương 192: Đây...ngã....

Lâm Bắc Phàm và Chu Tĩnh Hàm ở trong phòng bệnh cao cấp nói chuyện một lúc với mẹ Chu Tĩnh Hàm sau đó lấy cớ có công việc bận rộn mà rời khỏi bệnh viện.

Bây giờ, mẹ của Chu Tĩnh Hàm đã được chuyển tới phòng bệnh cao cấp. Bất kể ngày hay đêm đều có hai y tá thay phiên nhau chăm sóc, bưng trà pha nước, giặt quần áo... Thậm chí còn hầu hạ bà đi vệ sinh. Không cần Chu Tĩnh Hàm ngày nào cũng phải đến bệnh viện. Cô cũng không cần phải dùng mì ăn liền tra tấn dạ dày thường xuyên nữa. Sự thay đổi quá lớn khiến cho mỗi người có thời gian chăm sóc cho bản thân, không bị điều kiện hoàn cảnh tác động.

Mẹ của Chu Tĩnh Hàm thấy Lâm Bắc Phàm, con rể tương lai lo chuyện tiền nong cho mình thì trong đầu đã có ấn tượng rất tốt với hắn. Bà cảm thấy con gái mình tìm được một người con rể tốt, có tiền. Còn trẻ như vậy mà có thể tỉ mỉ như thế đúng là người hoàn mỹ. Điều đó khiến cho bà thấy con rể càng lúc càng thuận mắt, hận không thể để cho hai người dính lấy nhau ngay lập tức.

Chu Tĩnh Hàm thấy Lâm Bắc Phàm lo lắng cho mẹ mình tất cả, trong lòng vô cùng cảm kích và ngọt ngào.

Lâm Bắc Phàm ra khỏi bệnh viện liền hít thật sâu hai hơi, để cho làn không khí mát mẻ tràn vào phổi. Hai cánh tay bắt chéo đặt sau gáy, nhàn nhả đi về phía Kim Sắc Hải Ngạn. Bây giờ, thời gian vẫn còn rất sớm, chưa cần phải đi xe.

Chu Tĩnh Hàm ngượng ngùng đi bên cạnh hắn không nói một câu nào.

Đối phương đã làm trò trước mặt mọi người thừa nhận quan hệ hai người, lại còn vì mẹ mình mà lo lắng như vậy, cô đã coi như hắn chính là cả cuộc sống của mình.

Tên mập Trương Minh Thắng cũng biết lúc nào mình nên xuất hiện, lúc nào nên biến mất. Vì vậy sau khi giải quyết xong việc ở bệnh viện hắn liền mất tích, chẳng biết đang đi lừa con gái nhà lành ở đâu.

Lâm Bắc Phàm nhìn nét mặt thẹn thùng của Chu Tĩnh Hàm, không nhịn được trêu chọc:

- Em đừng cúi đầu nữa. Cúi đầu xuống nữa sẽ chạm đất đấy.

- A?

Chu Tĩnh Hàm giật mình rồi hai gò má lập tức ửng hồng, ngượng ngùng nhìn hắn.

Lâm Bắc Phàm đột nhiên dừng lại, xoay người nhìn chăm chú vào đôi mắt của Chu Tĩnh Hàm.

Chu Tĩnh Hàm phát hiện đối phương đột nhiên ngừng lại mà sững sốt. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của hắn như muốn thiêu cháy mình, trống ngực cô lại đập nhanh hơn rất nhiều, toàn thân nóng ran.

“Anh ấy không định hôn mình ở đây chứ?”

“Mặc dù lúc giữa trưa mình đã bị anh ấy ôm lấy, nhưng đó là do mình chủ động.” Còn bây giờ do hoàn toàn bị động nên trống ngực của cô đập thình thịch, có chút luống cuống, thậm chí ngượng ngùng và chờ đợi.

Trong lúc đang luống cuống không biết phải làm như thế nào, tay phải của Lâm Bắc Phàm đã nâng chiếc cằm nhỏ nhắn xinh xắn của cô. Ánh mắt của hắn dịu dàng âu yếm khiến cho Chu Tĩnh Hàm càng thêm bối rối:

- Anh Lâm! Anh...anh....

Nét mặt Lâm Bắc Phàm mỉm cười:

- Cô em! Một tối bao nhiêu tiền? Hay bây giờ chúng ta đi nhé?

Nhất thời, Chu Tĩnh Hàm đỏ mặt, nhẹ nhàng vuốt bàn tay to của hắn, gắt lên:

- Anh là đồ xấu xa, nói bậy cái gì đấy? Người ta...người ta...có...có phải là thứ phụ nữ dễ dãi như vậy đâu.

Lâm Bắc Phàm thấy cô trở lại giống như lần đầu tiên nói chuyện với mình liền không nhịn được cười ha hả:

- Thế mới giống Chu Tĩnh Hàm của anh chứ. Đừng có làm như cô vợ bé nhỏ như vậy. Để cho người ta thấy, người ta lại tưởng anh bắt nạt em. Cười lên... Cười lên cho anh xem nào.

Chu Tĩnh Hàm ngượng ngùng, nghĩ tới lần đầu tiên gặp hắn mà không nhịn được đưa tay che miệng, cười duyên dáng. Lần đầu tiên cô gặp hắn đã nói hắn là cái loại vô công rồi nghề, không có việc làm đằng hoàng chỉ biết ăn chơi trác táng, làm nhục hắn một trận. Kết quả khiến cho mâu thuẫn giữa hai người càng sâu thêm, thiếu chút nữa chẳng khác gì nước với lửa. Nghĩ tới đây, cô hơi xấu hổ, cười nói:

- Anh Lâm! Xin lỗi! Khi đó, em cũng là do...

Lâm Bắc Phàm đã ôm lấy chiếc eo thon của cô, ra vẻ thất vọng:

- Anh biết em nghĩ gì. Anh cũng không có ý định vạch trần, chỉ muốn cho em được như trước kia, đừng có lúc nào cũng nhăn nhó có được không?

Dù sao thì Chu Tĩnh Hàm cũng là một nhân tài của Bắc Đại nên nhanh chóng hiểu được ý hắn, gật đầu nói:

- Anh Lâm! Em hiểu ý anh. Thực ra...thực ra em thực sự thích anh.

Lâm Bắc Phàm hơi ngẩn người, cúi đầu nhìn vào mắt của đối phương. Nhất thời, hắn hiểu ý cô. Không phải do hắn giúp cô mà làm như vậy. Đó là do người ta thích hắn nên mới trở nên ngượng ngùng.

Chu Tĩnh Hàm kéo tay hắn để cho hắn ôm cô chặt hơn một chút. Cô cảm giác trống ngực mình đập nhanh hơn rất nhiều. Đôi mắt đẹp trở nên long lanh khiến cho người khác bị hút hồn, nói với giọng thờ thệ:

- Anh Lâm! Em có một lễ vật muốn tặng cho anh.

- Lễ vật?

Lâm Bắc Phàm cảm giác bản thân khô lưỡi, nóng người. Thằng đàn ông trong hắn bị kích thích nhanh chóng phình to.

Bây giờ, Chu Tĩnh Hàm chẳng khác gì tiểu yêu tinh, toàn thân tỏa ra một sự hấp dẫn. Đôi mắt cô chớp chớp nhìn chăm chú vào khuôn mặt của đối phương, hai gò má ửng đỏ, thấp giọng nói:

- Một thứ lễ vật rất quý.

Lâm Bắc Phàm cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, như thằng ngu theo phản xạ mà gật đầu.

.....

Trong căn phòng của một khách sạn...

Lâm Bắc Phàm đã cảm giác được lễ vật mà Chu Tĩnh Hàm nói là cái gì. Trong lòng hắn tràn ngập một sự chờ đợi và hồi hộp. Xem ra sự cố gắng hai ngày qua của hắn đã không uổng phí, cuối cùng cũng lấy được tâm hồn của thiếu nữ.

- Oa! Đại ca! Xem ra em Chu đã bị anh đánh gục rồi. Cố gắng lên. Em nhất định ở bên cạnh anh hò hét cổ vũ. Hay là để em cho anh hai miếng Long Diên hương? Cái này có thể giúp cho hai người càng thêm....càng thêm máu.

Chẳng biết tiểu Kim chui ra khỏi túi quần từ lúc nào, nói với giọng bí ối.

Trán Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi. “Mình ở đây làm việc mà lại có một con dâm long đứng bên để xem? Chưa nói nó còn định đưa Long Diên hương cho mình... Định để cho mình gãy lưng mà chết hay sao? Hơn nữa, đây là lần đầu tiên của Chu Tĩnh Hàm, chẳng lẽ lại bắt cô bé nằm liệt giường cả tuần?” Khóe miệng hắn điểm một nụ cười tà ác, không quan tâm tới sự phản kháng của tiểu Kim mà túm lấy nó sau đó nhét vào trong túi quần áo. Hắn còn cảnh cáo thêm:

- Không gây tiếng động thì có năm chai bia. Có tiếng động, trừ năm chai.

Sau khi tiểu Kim nghe thấy vậy liền im lặng. Nhưng nó lăm bằm trong đầu:

- Cái này có gì đẹp? Cũng lắm thì cũng giống ta ngày trước, làm xong muốn gãy cả lưng. Nhưng phụ nữ loài ngoài có được như vậy không?

Nó ngheo cổ, nghĩ tới lần đầu tiên mình nhìn thấy Long Yên Nguyệt, thấy đối phương có chút bí ẩn, không giống như lúc mình nhìn lên mấy em rông cái. Chẳng lẽ thẩm mỹ của mình với con người có sự khác nhau? Nó rơi vào suy nghĩ.

Lâm Bắc Phàm đang nằm trên giường, cánh cửa toilet chợt nhẹ nhàng mở ra. Chu Tĩnh Hàm mặc chiếc áo khoác màu trắng từ bên trong đi ra. Do vừa mới tắm xong nên da mặt cô hơi hồng nhàn như một trái táo chín, vừa trắng lại vừa hồng thật mê người. Mái tóc dài ướt sũng, buông xuống phía sau.

Hai mắt Lâm Bắc Phàm nhìn chăm chăm không chớp mắt.

Sau lớp áo khoác là những đường cong mê người như đang lộ ra trước mặt hắn. Hai bên ngực đầy đặn, rung rung nhẹ theo bước chân. Đôi bắp đùi trắng muốt để lộ ra ngoài cùng với đôi chân trần nhỏ xinh xắn. Dưới ánh sáng đèn, Chu Tĩnh Hàm càng thêm xinh đẹp, tỏa ra một làn hơi thở thanh xuân.

“Thanh thủy xuất phù dung, thiên nhiên khứ điêu súc.”(1) (nước biếc hé hoa sen, thiên nhiên làm trang sức).

Người phụ nữ vô cùng xinh đẹp mặc dù không cần nhìn nét mặt, chỉ cần động tác cũng đủ hấp dẫn đàn ông.

So với Liễu Vi, Chu Tĩnh Hàm thiếu đi một chút sức hút của sự thành thực nhưng lại nhiều hơn vài phần sức tươi trẻ.

Chu Tĩnh Hàm thấy ánh mắt trần trụi của hắn như muốn nuốt chửng lấy mình, khuôn mặt trắng như tuyết liền điểm một áng mây hồng. Cô cảm giác ngực mình đập nhanh hơn rất nhiều, toàn thân cảm giác nóng rực. Một chút cảm giác khó hiểu từ bụng dưới của cô lan ra, xông thẳng lên tận não. Chu Tĩnh Hàm đã quyết định trao thân thể của mình cho hắn. Tuy nhiên trong bầu không khí mập mờ này lại khiến cho cô có chút ngượng ngùng và bối rối. Chu Tĩnh Hàm bước tới trước mặt hắn, rung giọng nói:

- Lâm đại ca! Cô cảm giác được bản thân đang rất hồi hộp

Đôi tay của Lâm Bắc Phàm đã đặt nhẹ lên hai trái đào tiên trắng mịn mà vuốt ve. Mặc dù biết rõ nhưng hắn vẫn còn hồi:

- Tĩnh Hàm! Lễ vật của em là...

Chu Tĩnh Hàm làm sao chịu được sự kích thích của hắn, rên nhẹ một tiếng rồi nhào vào ngực Lâm Bắc Phàm. Cô khẽ cắn vành tai của hắn, ngượng ngùng nói:

- Lễ vật của em chính là... Lần đầu tiên.

Mấy chữ cuối cùng của cô gần như là thì thào không thể nghe thấy.

Nghe được mấy chữ cuối cùng, bản năng nguyên thủy nhất của hắn cũng bùng nổ. Hắn đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy khuôn mặt xinh xắn của đối phương, cảm nhận hơi ấm của Chu Tĩnh Hàm. Trái tim của hắn đang rất kích động. Hơi thở như hoa lan của con gái thổi vào gò má khiến cho hắn không nhận được phải lấy môi mà bịt chặt đôi môi anh đào xinh xắn lại.

Bàn tay của hắn nhanh chóng xoa khắp người Chu Tĩnh Hàm, thoáng cái chiếc áo khoác trên người cô đã biến đâu mất. Thân hình tuyệt đẹp hiện ra trên giường thật hoàn mỹ không hề có một tỳ vết với những đường nét gợi cảm mê người. Khuôn mặt của Chu Tĩnh Hàm ửng đỏ, thốt lên những tiếng rên rỉ. Lướt nhẹ trên làn da trắng muốt từ hai ngọn núi cao vút kéo xuống bắp đùi căng tròn, thon dài có thể thấy được nơi mảnh đất hình tam giác như bị thấm ướt.

Lâm Bắc Phàm đã có kinh nghiệm từ trước cho nên làm việc rất dễ dàng. Thoáng cái hắn đã làm cho Chu Tĩnh Hàm bị chinh phục. Nhưng thân thể khỏe mạnh của hắn làm cho Chu Tĩnh Hàm vừa cảm nhận sự sung sướng, cũng biết được thế nào là đau đớn. Rồi sau đó cô nhanh chóng hòa nhịp, vừa rên rỉ vừa phối hợp hoạt động với hắn.

Cảm giác đau và sung sướng xen lẫn với nhau.

Không gian trong phòng nhanh chóng chìm vào sự yên tĩnh.

Khuôn mặt đỏ ửng của Chu Tĩnh Hàm vẫn chưa trở lại bình thường. Cô như một con mèo trắng nhỏ cuộn tròn rúc vào trong lòng hắn, ôm lấy một cánh tay im lặng không nói gì, nhưng nét mặt thì tràn ngập một niềm hạnh phúc.

193. Chương 193: Mấy Người Cao Ly Khiêu Khích.

Lâm Bắc Phàm nghĩ ngợi một chút liền cảm giác trong bụng dưới của mình có làn hơi ấm xuất hiện. Xem ra chẳng bao lâu nữa, hắn sẽ thuận lợi tiến vào tầng thứ ba của Long Tu bảo điện.

Bây giờ bản lĩnh mình đã có chút đặc biệt, nếu như bước vào tầng thứ ba, không biết sẽ có sự thay đổi như thế nào? Chẳng hạn như một chương đập chết một con voi, một cước...đá chết một con cạp, như trong tiểu thuyết võ hiệp vậy. Đã không động thì thôi, một khi động thì trời long đất lở. Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, tưởng tượng ra đủ mọi thứ.

- Anh Lâm! Em...

Chu Tĩnh Hàm đỏ mặt, muốn nói nhưng lại thôi.

- Tĩnh Hàm! Có chuyện gì thế?

Lâm Bắc Phàm nhớ tới bản thân vừa mới quan hệ với người ta, hơn nữa lại còn cướp lấy trinh tiết nên trong lòng rất yêu thương. Đối với người con gái của mình, hắn luôn đối xử rất tốt.

Ngón tay mềm mại của Chu Tĩnh Hàm nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn trên ngực hắn, ngượng ngùng nói:

- Anh Lâm! Em...em không phải là người con gái dễ dãi. Em thực sự thích anh mới...mới làm như vậy...

Cô cố không muốn hắn hiểu lầm mình.

Lâm Bắc Phàm sững sốt sau đó mới hiểu ý của Chu Tĩnh Hàm.

Thì ra cô bé sợ mình tưởng rằng do mình quan tâm tới nên mới trao thân cho mình.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười một cách chân thành:

- Tĩnh Hàm! Anh phát hiện ra em đúng là một...cô bé ngốc. Anh cũng thích em. Anh làm tất cả cũng để thu hút sự chú ý của em. Trong lòng anh, em giống như một bầu trời sao, giống như một viên ngọc xinh xắn. Có thể có được người con gái như em, anh thấy mình là người hạnh phúc nhất trên thế gian.

- Thối hoắc...

Trong tủ quần áo chợt vang lên một âm thanh nhỏ xíu.

Chu Tinh Hàm chìm trong những lời nói ngọt ngào nên không nghe thấy tiếng động đó. Nét mặt cô gái đầy sự yêu thương, ngẩng đầu nhìn Lâm Bắc Phàm, ánh mắt lấp lánh, nhỏ giọng nói:

- Anh Lâm! Cảm ơn anh! Anh là người đàn ông tốt nhất trên thế gian này mà em biết.

Nói xong, cô chủ động hôn môi hắn. Bộ ngực mềm mại nhẹ nhàng cọ xát lên ngực của hắn, dùng hành động thay cho lời nói của mình.

Dục hỏa trong lòng Lâm Bắc Phàm đã bị dập tắt nhưng bị Chu Tinh Hàm quyến rũ như vậy lại bốc lên, lập tức ôm chặt lấy thân hình mềm mại. Hai người lại dính chặt với nhau...

Lâm Bắc Phàm và Chu Tinh Hàm ngồi ở đại sảnh của khách sạn, ăn một bữa tối thịnh soạn. Hai người ngồi sát vào nhau trông giống hệt như một đôi vợ chồng.

Vừa rồi, Chu Tinh Hàm muốn Lâm Bắc Phàm là một người đàn ông hạnh phúc nhất nên bây giờ ngay cả bước đi cũng là một vấn đề. Nhưng trong lòng cô không hề cảm thấy hối hận, chỉ cần hắn vui vẻ là được, còn mình như thế nào cũng xong. Cô để mặc cho hắn ôm mình, ngồi vào lòng hắn. Cô chăm chú nhìn hắn, gấp thức ăn trên bàn đút cho hắn ăn.

Hai bàn tay to của Lâm Bắc Phàm không chịu để yên, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể đối phương.

Cuộc sống! Con mẹ nó! Đây mới là sống chứ.

Trong lúc Lâm Bắc Phàm còn đang hưng phấn thì thấy điện thoại di động của mình rung nhẹ, khiến cho hắn cau mày. Hắn sợ người khác quấy rầy sự yên tĩnh của mình và Chu Tinh Hàm, cho nên mới chuyển sang chế độ rung, nhưng không ngờ vẫn bị quấy. Hắn không định nghe, nhưng sau một lúc lại thấy điện thoại tiếp tục rung, khiến cho hắn không thể không rút ra. Vừa nhìn thấy là Trương Kế Bằng gọi đến, hắn cảm thấy khó chịu nghe máy, hỏi với giọng tức giận:

- Làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra?

Trương Kế Bằng vội vã kêu

- Đại ca! Có chuyện không hay.

Lâm Bắc Phàm nhíu mày nói:

- Chuyện gì? Có người tới phá phải không?

Trương Kế Bằng hơi sững sốt:

- Anh! Anh làm sao mà biết được? Chẳng lẽ anh là thần tiên?

Trán Lâm Bắc Phàm xuất hiện vài nếp nhăn. “Tại sao mình lại tìm một thằng ngu thế này? Mình để cho gã quản lý cả tổng hội giải trí Hoàng Gia, đã giao cho gã toàn quyền quản lý, bây giờ đi tìm mình, ngoại trừ chuyện không may ra thì còn cái gì?” Hắn tức giận nói:

- Ngoại trừ có người đập phá ra còn có chuyện gì?

Trương Kế Bằng ngẫm nghĩ thì thấy từ khi mình giúp đỡ quản lý tổng hội giải trí Hoàng Gia dường như ngoài chuyện này ra những chuyện khác người ta chẳng cần mình. Tán gái? Hắn cần mình giúp đỡ sao? Đánh nhau? Dường như một xéng thần như người ta còn lợi hại hơn mình nhiều. Gã mỉm cười xấu hổ, nói:

- Đúng vậy! Đại ca! Đúng là tổng hội giải trí Hoàng Gia có chuyện. Có ba người Hàn Quốc nói muốn làm cho chúng ta phải đóng cửa. Một người tới đây chơi bài đã lấy của chúng ta ba triệu nhân dân tệ. Nếu còn tiếp tục chỉ sợ chúng ta không trụ được.

Mấy thằng Cao Ly? Làm sao chúng lại kiêu ngạo như vậy? Chẳng lẽ vì chúng bị đại bại ở Las Vegas hay sao?

Lâm Bắc Phàm nhún vai, kêu lên:

- Ở đó chẳng phải có Kiyoko Ito hay sao? Con bé Nhật Bản đó chẳng lẽ không trị được bọn họ? Làm sao phải đi tìm tôi? Cái gì cũng dựa vào tôi là thế nào hả? Có mấy thằng Cao Ly mà cũng dám giương oai ở địa bàn của chúng ta. Đúng là cọp đi vắng khỉ xưng Đại Vương. Để cho cô ấy cứ thoải mái mà làm để cho chúng thua không còn cả quần lót thì thôi. Nếu có thể thì dậy cho chúng một bài học. Mấy con chó mà cũng dám tới chỗ chúng ta gây rắc rối.

- Nhưng....nhưng....

Trương Kế Bằng áp ứng.

- Có chuyện gì? Chẳng lẽ...

Lâm Bắc Phàm thoáng cảm giác được có gì đó không ổn.

“Chẳng lẽ con bé Nhật Bản lại thừa lúc mình không có ở đây mà lên đi? Không thể nào? Một người có thân phận, có địa vị như cô ta làm sao lại làm cái chuyện như vậy được? Chẳng lẽ lại thua bởi mấy thằng Cao Ly hay sao? Không thể. Con bé Nhật Bản đó chẳng lẽ kỹ thuật đánh bài lại giảm xuống, ngay cả mấy thằng Cao Ly cũng không đối phó được? Đường như mình cũng không nghe thấy nói ở Hàn Quốc có tên nào đánh bạc trâu bò cả.”

Trương Kế Bằng áp a áp ứng, nói:

- Nhưng...nhưng... Tiểu thư Kiyoko Ito nói.. Nói...

- Nói cái gì?

Lâm Bắc Phàm thực sự nổi nóng. Cái thằng Trương Kế Bằng này thế nào mà ăn nói như con đàn bà, lấp ba lấp báp.

- Cô ta nói đang đến ngày nên tâm trạng không ổn định, không muốn giúp chống đỡ, nói là sợ thua.

- Phì phì!

Thiếu chút nữa thì Lâm Bắc Phàm phụt máu ra mà chết.

“Tới ngày? Một vị thần đánh bài trâu bò ở một quốc đảo mà lại dùng cái cơ khốn kiếp này? Cũng quá khốn nạn. Rõ ràng là cô ta đang trả thù mình. Quá hèn hạ.”

Lúc này, Lâm Bắc Phàm thực sự xúc động tới mức vớ được cô ta sẵn sàng đẩy ra mà làm việc. Nhưng hấn vẫn kiềm chế sự khó chịu trong lòng, gật đầu nói:

- Được rồi! Tôi đến ngay.

Tổng hội giải trí Hoàng Gia do mình đầu tư và xây dựng lên. Nếu như để cho mấy thằng Cao Ly làm cho phải đóng cửa thì còn gì là thanh danh huyền thoại Las Vegas nữa?

Sau khi dứt điện thoại vào túi, hấn vỗ nhẹ vào hông Chu Tĩnh Hàm, nói một cách áy náy:

- Tĩnh Hàm! Anh định ngồi với em một lúc chờ mẹ em phẫu thuật xong. Nhưng bây giờ xảy ra chuyện, anh...

- Anh Lâm! Anh không cần giải thích. Em biết có chuyện xảy ra. Anh không cần phải để ý tới em. Anh cứ đi đi.

Chu Tĩnh Hàm loáng thoáng nghe được cuộc nói chuyện trong điện thoại nên cũng biết có chuyện xảy ra. Nhưng cô cũng không biết là tổng hội giải trí Hoàng Gia xảy ra chuyện, cứ tưởng là karaoke Kim Sắc Hải Ngạn có vấn đề. Nhưng nghĩ đến việc hấn không để ý tới công việc vẫn ngồi cùng mình, trong lòng cô đã cảm thấy mất mát, làm sao còn để cho hấn phải gặp rắc rối.

- Bây giờ, anh sẽ đưa em tới bệnh viện.

Lâm Bắc Phàm mở miệng nói.

- Không cần đâu! Em tự mình đi tới đó cũng được.

Chu Tĩnh Hàm cười rồi từ chối.

- Nhưng thân thể của em...

Lâm Bắc Phàm lo lắng nói.

Chu Tinh Hàm đỏ mặt, nghĩ tới chuyện đó lại đau đớn, nói một cách ngượng ngập: -

Đã...không còn đau nữa rồi. Em tự mình ngồi xe đến đó cũng được. Việc của anh quan trọng hơn, đừng để chậm trễ công việc của mình.

Lâm Bắc Phàm nghe thấy thế mà cảm động, nghĩ mình gặp được một người con gái tốt. Chăm sóc chu đáo như vậy, đủ khiến cho bất cứ người đàn ông nào cũng phải suy nghĩ. Tất nhiên, ngoại trừ Long Yên Nguyệt ra. Hai tay hắn đỡ lấy khuôn mặt Chu Tinh Hàm, hôn nhẹ một cái rồi mới ra khỏi khách sạn, vậy một chiếc taxi. Sau khi vất cho tài xế một ngàn tệ, chiếc taxi như uống phải thuốc lắc chồm lên xông qua bốn năm cái đèn đỏ chạy thẳng về phía tổng hội giải trí Hoàng Gia.

- Đại ca! Đại ca! Cuối cùng thì anh cũng tới. Em đang lo gần chết.

Trương Kế Bằng dẫn mấy tên tiểu đệ của bang Hồ Điệp chờ ở cửa, thấy hắn tới liền vội vàng ra đón.

Bốn năm tên tiểu đệ nét mặt không hề có chút mỉm cười, nhưng trên người lại có một thứ khí thế khác nhau. Đây chắc chắn là do sự huấn luyện khắc nghiệt của bang Hồ Điệp mới tạo ra được đám tiểu đệ có khí thế như vậy. Nhưng sau khi bọn họ nhìn thấy người thanh niên trước mặt, ánh mắt xuất hiện sự cuồng nhiệt và sùng bái.

Người trước mặt chính là Thái thượng hoàng của bang Hồ Điệp, chỉ với một cái xẻng sắt đã đánh bay thị trưởng Nam Thành.

Tuổi của đám tiểu đệ này cũng còn nhỏ khoảng chừng hai mươi tuổi, đều là những người sùng bái đối với những anh hùng siêu cấp trong truyền thuyết. Ít nhiều bọn họ cũng biết một chút diễn biến của ngày hôm đó nên ghi sâu cái tên Lâm Bắc Phàm vào trong lòng.

Người lập ra bang Hồ Điệp, một anh hùng có can đảm coi rẽ quyền lợi.

Tất cả đều cung kính nhìn Lâm Bắc Phàm, kêu lên:

- Đại ca.

Lâm Bắc Phàm tiện tay rút bao Marlboro, rút một điếu ngậm trong miệng. Sau khi châm xong, hắn phả khói rồi mới nói:

- Vội cái gì? Chẳng phải chỉ là mấy thằng Cao Ly thôi sao? Mấy cái công phu mèo quào của chúng đã dọa cho các người thành như thế này à? Tôi đến gặp bọn họ để cho họ biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên, nhân thượng hữu nhân.

Ánh mắt của bốn, năm gã tiểu đệ bang Hồ Điệp lóe ra tia sáng, hận không thể lao tới xin chữ ký.

Cao thủ! Đây mới chính là cao thủ.

Lâm ngụy không sợ, cười nói tự nhiên, so với mấy người đánh bài được xưng là thần giống hệt nhau. Rất phong cách, rất trâu bò.

Bọn họ cảm động gần như chảy nước mắt. Thì ra đây chính là Thái Thượng hoàng của bang Hồ Điệp.

194. Chương 194: Có Người Còn Kiêu Ngạo Hơn So Với Người Khác

Trong tổng hội giải trí Hoàng Gia...

Một người Hàn Quốc kiêu ngạo đang ngồi bên trong sòng bài, vất chéo chân, mũi vểnh lên gần tới trời. Nhìn hắn làm gì có chút khí chất ưu nhã, cao quý nào, quả thực là một loại lưu manh điển hình. Ngoài ra còn có năm người Hàn Quốc làm ra vẻ trang nghiêm đứng sau lưng hắn, nét mặt khinh khỉnh như coi rẽ người

khác. Nhìn cổ bọn họ ưỡn ra đằng sau để ngẩng mặt lên, cũng chẳng biết ưỡn nhiều như thế thì cổ có thể tự bị gãy hay không?

Cần rồi, kiêu ngạo, khinh thường tất cả.

Đó chính là những lời mô tả về sáu người đó vào lúc này.

Trong suy nghĩ của bọn họ có thể đến một cái nơi nhỏ bé như Nam Thành này đánh bài đã là quá tôn trọng người Trung Quốc. Nếu như không phải vì huyền thoại Thần Bài ở Las Vegas kia thì với thân phận cao quý của họ làm sao lại tới đây? Nhưng... Cái tên Thần Bài Las Vegas kia cũng chỉ có chó ngáp phải ruồi mới có thể giành được thắng lợi. Nếu như bọn họ có mặt thì sợ rằng danh hiệu Thần Bài đã đổi chủ.

Người Hàn Quốc đang ngồi hừ mũi một tiếng, khinh thường nhìn tất cả những người khác đang có mặt trong sòng bạc, nói:

- Chẳng lẽ Trung Quốc không có người nào đánh bài hay sao? Không trách được các người ăn cắp ăn cướp cả ngôn ngữ, truyền thống ngày lễ của Hàn Quốc chúng ta. Ngay cả những người rất giỏi của chúng ta cũng đều bị biến thành người Trung Quốc. Thật sự làm cho người ta quá thất vọng. Đúng là một dân tộc bản thủ.

Bên trong sòng bạc có mặt rất nhiều nhân viên phục vụ của Tổng hội giải trí Hoàng Gia để phục vụ các con bạc. Nhưng bọn họ đều là người Trung Quốc nên khi nghe thấy một người Hàn Quốc ở đây mở miệng phả ra mùi thói như vậy, cả đám mặt mũi đỏ gay. Nhưng không làm thế nào được, bọn họ chỉ biết cắn răng, nuốt cơn giận vào trong bụng.

Đối phương chỉ với mười vạn đồng làm vốn đã thắng được năm triệu nhân dân tệ. Với năng lực đó không phải bất cứ người nào cũng có thể làm được. Điều đó chứng tỏ kỹ thuật của đối phương không hề kém, nên chưa có người nào dám bước lên rước nhục.

Gã Hàn Quốc kia không thấy ai nói chuyện, cảm giác mình chẳng khác gì một pho tượng, nên hấn tức giận lầm bầm nói:

- Trung Quốc đúng là một quốc gia yếu kém, ngay cả một người ứng chiến cũng không có. Chẳng trách mà bao lâu rồi cũng không thể phục hồi. Ôi! Một cái đất nước mà chút can đảm cũng không có thì làm sao dám xưng là cường quốc?

- Mẹ kiếp! Chẳng phải Hàn Quốc và Triều Tiên còn chưa thống nhất hay sao?

Trong đám đông một âm thanh chợt vang lên.

Tất cả mọi người nghe thấy vậy đều ôm bụng phá lên cười, cục tức trong cổ được giải phóng một cách thoải mái.

Sắc mặt gã Hàn Quốc kia lúc xanh lúc trắng, chẳng khác gì diễn viên kinh kịch. “Chát!” Gã vỗ mạnh bàn đứng dậy, quát lớn:

- Người nào nói hươu nói vượn?

Một gã mập cười ha hả, nói:

- Chẳng lẽ bọn tao nói sai? Chẳng lẽ Hàn Quốc chúng mày thống nhất được bán đảo Triều Tiên rồi hay sao? Ôi chào! Đây đúng là tin tức quốc tế. Có cần phải mời mấy vị phóng viên tới đây phỏng vấn không?

Một người trung niên khác cất cái giọng eo éo lên nói:

- Hàn Quốc của người ta là một nước lớn trên thế giới. Thống nhất bán đảo Triều Tiên có khác gì đi chơi đâu. Bọn họ chỉ cần đập đầu mấy cái với ông chủ Mỹ của mình là có thể điều động được một đồng binh lính giúp cho họ. Thậm chí cả hàng không mẫu hạm, tuần dương hạm, lính thủy đánh bộ nữa... Đó chẳng phải là có sức mạnh quân sự quá mạnh hay sao?

- Ấy! Sao mọi người lại nói như vậy? Hàn Quốc người ta cũng có quân đội của mình. Chẳng hạn như cảnh sát hay cái gì đó cũng có thể coi như là bộ đội của đất nước. Đừng nói là một nước nhỏ bé như chúng ta, ngay cả Mỹ hay mấy cường quốc ở châu Âu cũng phải cam tâm tình nguyện làm người hầu cho Hàn Quốc.

Một người trung niên khác đứng dậy nói theo.

.....

Rất nhiều người Trung Quốc xung quanh cũng đều phụ họa theo, ánh mắt chăm chọc cùng sỉ nhục dồn hết cho mấy người Hàn Quốc. Hơn nữa, số lượng người tham dự càng lúc càng nhiều, chỉ chực lấy nước bọt mà dìm chết mấy thằng Cao Ly không biết trời cao đất rộng này là gì.

Sắc mặt của sáu người Hàn Quốc trắng bệch, cả người run lẩy bẩy.

Những lời của đám người Trung Quốc này không hề sai, thậm chí tất cả đều là sự thật. Nhưng bọn họ làm sao có thể thừa nhận điều đó.

Hàn Quốc từ xưa đến nay đều là nước phụ thuộc của Trung Quốc, không hề có bối cảnh lịch sử hay văn hóa. Ngay cả những ý nghĩ và chữ viết cũng đều học của Trung Quốc. Từ khi bọn họ độc lập đến giờ còn chưa được tới mấy trăm năm, nhưng thường phải núp dưới cái bóng của Trung Quốc. Kết quả là, để che giấu một chút tự ti trong lòng, bọn họ bắt đầu soạn ra những cái gì nào là phần lớn đất đai của Trung Quốc thuộc về Hàn Quốc. Chữ viết của Trung Quốc xuất phát từ Hàn Quốc. Rất nhiều danh nhân Trung Quốc đều là người Hàn Quốc. Ngay cả ngày lễ, ngày truyền thống của Trung Quốc cũng là bắt chước theo... Mục đích của họ rất đơn giản chỉ là muốn cho đất nước có một chút tự tôn.

Sự phát triển kinh tế của Hàn Quốc đúng là có thể dùng mấy từ tăng trưởng nhảy vọt để hình dung. Nhưng thực lực quân sự? Bọn họ nằm giữa Trung Quốc, Nhật Bản và Triều Tiên nhưng không hề có một chút khả năng bảo vệ, chỉ có thể dựa vào sự hậu thuẫn của Mỹ mới có thể tồn tại. Nhờ có sự hậu thuẫn đó nên bọn họ đi khắp nơi diễu võ dương oai đã trở thành tâm lý chung.

Bọn họ có thể sỉ nhục người nước khác, nhưng người nước khác không thể sỉ nhục họ.

Đây có lẽ là một điểm thất nút trong tâm mỗi người Hàn Quốc mà không bao giờ cởi được.

Gã Hàn Quốc kia đỏ mặt, gào lên:

- Im mồm đi. Có bản lĩnh nói thì cùng với tao đánh một trận. Tao muốn xen người Trung Quốc chúng mày lợi hại hay là người Hàn Quốc chúng tao lợi hại.

Tất cả những người Trung Quốc có mặt đều ngậm miệng, tức giận cúi đầu.

Vừa rồi không phải chưa có người nào chơi với tên Hàn Quốc đó, nhưng liên tiếp mười tám lần, đối phương đều giành chiến thắng khiến cho bọn họ vô cùng khó chịu.

Gã Hàn Quốc thấy mọi người im lặng lại càng thêm đắc ý:

- Ngay cả ta cũng không thắng được thì các người có tư cách gì kiêu ngạo trước mặt ta? Người Trung Quốc thật đáng buồn.

- Mày...

Gã mập vừa mới lên tiếng chỉ biết cảm tức mà nhìn.

- Thế nào? Có phải không? Người nào không phục thì cứ tới đây đánh một trận. Người Trung Quốc các người chẳng có ý rằng là lừa hay là ngựa thì kéo ra cũng chỉ để đi. Đừng có chỉ biết đứng đó mà nói.

Gã Hàn Quốc liếc mắt nhìn hắn một cái, ánh mắt chỉ có một sự khinh bỉ.

Gã mập còn đang định lên tiếng thì bị một vài người kéo lại, nhỏ giọng nói:

- Tổng giám đốc của tổng hội giải trí Hoàng Gia đã đi đón một nhân vật siêu cấp. Chờ lát nữa người đó tới sẽ để cho cái thằng Cao Ly này biết sự lợi hại của chúng ta.

Tên mập hơi sửng sốt, nói:

- Một nhân vật siêu cấp?

Người trung niên kia đắc ý, cười nói:

- Tôi có chút quan hệ với một giám đốc ở đây. Gã nói với tôi rằng nhân vật đó có thể nói là thiên hạ vô địch, từng chiếm giải nhất trong đại hội Thần Bài ở Las Vegas. Đúng nói là thằng Cao Ly này mà ngay cả so sánh với những người nổi danh thần bài, nhân vật đó còn trâu bò hơn.

Đôi mắt gã mập sáng ngời, lăm lăm:

- So với những người nổi danh thần bài còn trâu bò hơn? Mẹ nó! Đó có phải là người không?

Hắn hận không thể nhanh chóng chạy đi gặp người đó, hy vọng đối phương có thể truyền cho mình vài chiêu để bản thân có thể hưởng thụ cái cảm giác được người khác ngưỡng mộ một chút.

Mấy người trung niên cũng đều phụ họa theo:

- Chúng tôi cũng nghe nói cách đây không lâu trong đại hội Thần Bài ở Las Vegas, người Trung Quốc chúng ta đã đạt giải quán quân. Không ngờ người đó ở Nam Thành chúng ta.

Gã Hàn Quốc kia nghe mấy người nói chuyện với nhau, thở hổn hển mà nói:

- Đại hội Thần Bài ở Las Vegas? Chỉ là mấy cái tên khốn tham gia mà thôi. Thần Bài thực sự coi thường tham dự vào mấy cái đại hội cấp thấp đó.

Những người xung quanh đều há miệng, cố gắng làm ra vẻ kinh ngạc:

- A! Thì ra là như vậy.

Bọn họ phá lên cười ha hả. Sắc mặt đối phương đã tái nhợt, còn cố gắng ở đó mà làm bộ.

- Có bản lĩnh thì đánh với ta một trận, đừng có ở đó mà lên tiếng.

Gã Hàn Quốc cắn răng, giận dữ hét lên.

- Đánh bài thì đánh bài. Ta muốn xem một cái thằng Cao Ly có tư cách gì ở đây mà hống hách.

Đúng lúc này, Lâm Bắc Phàm cùng với Trương Kế Bằng và bốn năm gã thành viên bang Hồ Điệp chậm rãi đi từ bên ngoài vào.

Trong sông bạc, ánh mắt của tất cả mọi người đều dồn về phía bọn họ.

- Người kia chính là huyền thoại Thần Bài?

Gã mập nhìn Lâm Bắc Phàm, hỏi nhỏ.

Mấy người khác cũng đều lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không biết.

Ban đầu bọn họ vẫn nghĩ Thần Bài là một người trung niên khoảng chừng bốn, năm mươi tuổi, mặc một bộ trang phục màu đen, khoác cái áo khoác màu đen, miệng ngậm điếu thuốc lá. Khi xuất trận là có âm nhạc nổi lên, kéo theo phía sau là sáu, bảy gã tiểu đệ....

Người trước mặt kia còn quá trẻ? Hơn nữa trang phục cũng hết sức bình thường. Toàn bộ quần áo trên người không quá năm mươi đồng. Người như vậy mà chính là Thần Bài trong truyền thuyết hay sao?

Trong lòng bọn họ bắt đầu nảy sinh sự hoài nghi. Nhưng lúc này cũng không còn cách nào khác chỉ biết hy vọng vào hắn. Hy vọng hắn có thể đánh bại cái thằng Cao Ly này.

Gã Hàn Quốc hừ mũi một tiếng, nói:

- Chẳng lẽ người bọn họ chờ chính là anh?

Để tỏ vẻ lịch sự, hắn giơ tay phải muốn bắt tay.

Sao mấy cái thằng Cao Ly này lại xấu như vậy? Chẳng lẽ ghen bị biến dị?

Lâm Bắc Phàm thầm nghĩ trong đầu, cũng chẳng thèm nhìn đối phương mà ngồi xuống, nói:

- Bớt nói linh tinh đi. Ta còn rất nhiều chuyện phải làm, không có thời gian ở đây nói chuyện phiếm với người.

Gã Hàn Quốc tức giận muốn xỉ khói, tay phải giơ ra nửa chừng, vươn ra tiếp cũng không được mà thu lại cũng không xong. Cuối cùng, gã cắn răng, vung mạnh tay phải ngồi lại vị trí của mình, nói:

- Người Trung Quốc đúng là bất lịch sự.

Lâm Bắc Phàm bĩu môi rút bao Marlboro trong túi ra, ngậm vào miệng. Trương Kế Bằng đứng cạnh vội bước tới châm cho hắn. Lâm Bắc Phàm lúc này còn kiêu ngạo hơn cả đối phương, gác hai chân chó lên, nói:

- Người là cái gì mà muốn nói lịch sự trước mặt ta? Người chưa đủ tư cách. Đừng có ở trước mặt ta mà giả vờ quấy đuôi.

Hắn phun một làn khói về phía đối phương. Mùi thuốc lá khó chịu khiến cho gã Hàn Quốc cay chảy nước mắt, suýt chút nữa lại gào lên.

195. Chương 195: Khiêu Chiến Bắt Đầu.

Nhục nhả! Nhục nhả không để đâu cho hết.

Gã Hàn Quốc kia cắn chặt răng, sắc mặt tái nhợt cố gắng kìm chế sự tức giận trong lòng, trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, nói:

- Ta không đấu mồm mép với người. Một Thần Bài thực sự căn cứ vào kỹ thuật của người đó. Hy vọng kỹ thuật của người còn hơn cả mồm mép của mình.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, cười nhạt nói:

- Ta cũng nghĩ như vậy.

- Người...

Gã Hàn Quốc kia thiếu chút nữa thì nhảy lên.

Lâm Bắc Phàm đón một ly rượu vang từ tay Trương Kế Bằng, nhấp nhẹ một ngụm, ngông nghênh ngoáy đầu:

- Cái bọn chuyên lấy rẽ cây mà nhai như các người là khách. Người Trung Quốc vĩ đại chúng ta sao lại bắt nạt các người. Người nói đi, đánh bài kiểu gì, đánh như thế nào?

Gã Hàn Quốc kia suýt chút nữa thì giận phun máu.

Hắn đã gặp vô số người nhưng chưa bao giờ gặp phải người vô sỉ tới mức độ này.

Trước mặt mình mà hắn làm như khích lệ, nhưng lời nói có khác nào sỉ nhục? Thật nhục nhã. Nhưng như vậy cũng tốt, cứ để cho đối phương đắc ý một chút, đợi tới khi mình cho hắn rơi đầu, lúc đó mới biết ai lợi hại hơn ai.

Gã Hàn Quốc nghĩ đến đây cảm thấy đắc ý cười ha hả. Dường như gã đang nghĩ tới cái cảnh con chim lợn này bị mình chiến thắng một cách dễ dàng, quỳ trên mặt đất cầu xin sự tha thứ.

Lâm Bắc Phàm nhìn thẳng Cao Ly mà cảm thấy khinh bỉ.

Mọi rợ chính là mọi rợ. Một điểm tố chất cũng không có làm sao có thể sánh với tiểu Lâm ca được?

“Khụ...khụ...” Thiếu chút nữa, tiểu Kim bị sặc. Nó cảm thấy bản thân mình vô sỉ nhưng so với đại ca còn kém quá xa.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng để ý tới tiểu Kim, khó chịu liếc mắt nhìn người Hàn Quốc, nói:

- Người cười thoải mái chưa? Cười như con lợn chết. Xấu không phải là điều sai, nhưng người làm người khác sợ chính là sai. Người cười như vậy, dọa người khác sợ thì sao? Ôi chao! Lại còn mất hai cái răng chắc là do ít đánh răng đây mà. Đáng thương quá. Biết thế đất nước các người nghèo như vậy ta đã vận động

người dân nước chúng ta giúp các người một chút kinh tế, làm tăng thể diện cho người phương Đông chúng ta.

Đám người Trung Quốc có mặt nghe thấy vậy đều phá lên cười.

- Người...người nói bậy bạ gì đó? Người Hàn Quốc chúng ta rất chú ý vệ sinh không giống người Trung Quốc các người bẩn thỉu.

Gã Hàn Quốc đỏ mặt suýt chút nữa thì hộc máu. Hắn làm sao có thể chịu nổi nhục nhã như vậy? Bản thân mỗi ngày đều đánh răng hai lần, hơn nữa, hàm răng của mình không phải do không đánh răng mà là bị tai nạn.

Lâm Bắc Phàm phát phát tay, nói:

- Được rồi! Được rồi. Nói ít thôi. Ta không có thời gian ở đây đòi co với người. Nói nhanh lên, đánh như thế nào?

Gã Hàn Quốc trợn trắng mắt, suýt chút nữa thì hôn mê.

Rõ ràng là tên vô lại này ở đây đòi co với mình bây giờ lại đổ hết lên đầu mình? Đúng là loại khốn nạn.

Trong lòng hắn thầm tính, lần này phải cho đối phương ngã sấp mặt mới làm cho tên khốn Trung Quốc này chịu nhục trước mặt mình, để cho họ biết sự lợi hại của mình. Mặc dù trong lòng hắn nghĩ như vậy nhưng cũng biết đối phương là Thần Bài của đại hội thần bài ở Las Vegas nên cũng không phải là người bình thường. Nhưng nghĩ tới khả năng của đối phương, cuối cùng hắn lựa chọn một phương pháp đơn giản nhất đó là đổ xúc sắc. Dù sao thì đổ xúc sắc hơn nữa là dựa vào may mắn chứ không phải kỹ thuật.

Mặc dù trận đấu cuối cùng ở Las Vegas, Lâm Bắc Phàm dựa vào đổ xúc sắc để giành thắng lợi nhưng dù sao cũng chỉ có một ván cho nên hắn nghĩ đối phương dựa vào vận may mà dành được thắng lợi.

Gã Hàn Quốc lại nghĩ đến cảnh mình chiến thắng làm cho đối phương quỳ trên mặt đất cầu xin, trong lòng vui vẻ suýt chút nữa thì bật cười. Nhưng nghĩ tới mấy lời châm chọc của đối phương, gã lạnh lùng nói:

- Người đã nói vậy thì chúng ta so đấu một ván. Thực ra rất đơn giản. Mỗi người chúng ta có bốn viên xúc sắc, người nào đổ lớn hơn thì người đó thắng. Có được không?

Gã ngẩng đầu, làm ra vẻ ta đây rất hoành tráng.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười một cách kiêu ngạo.

Tiểu Kim cũng không nhịn được cười.

Mấy ngày nay, năng lực của tiểu Kim cũng tăng lên một ít. Mặc dù so sánh với thời kỳ cao nhất của nó còn kém hơn rất nhiều nhưng so với trước kia cũng mạnh hơn không ít. Dùng khả năng của mình thay đổi điểm mấy con xúc sắc chẳng khác gì chơi đùa. Cho dù đánh với đối phương ba ngày ba đêm cũng không tốn có nó bao nhiêu pháp lực.

- Đại ca! Mười hai thùng bia.

Tiểu Kim xấu xa nhân cơ hội mà vặt Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm âm thầm khách sáo, hỏi lại:

- Mà đòi nhiều bia như vậy uống hết không?

- Em uống không hết thì dùng để tắm.

Tiểu Kim nói với giọng nham hiểm.

Lâm Bắc Phàm không biết nói gì nữa. Một người đàn ông anh tuấn thuần khiết như hắn tại sao lại có một gã tiểu đệ khốn nạn như vậy? Nhưng bây giờ hắn cũng không quan tâm tới chút tiền đó nên đồng ý.

Tiểu Kim không nhịn được cười ha hả. Tốt nhất mỗi ngày đều có người đánh bài với lão Đại như vậy thì có phải mình được thoải mái uống rượu, ăn thịt, tán gái hay sao? Khả khả...

Gã Hàn Quốc kia thấy Lâm Bắc Phàm cười kiêu ngạo, cảm thấy có chút tức giận. Chẳng lẽ đối phương thực sự rất trâu bò? Nhưng đồ xúc sắc chẳng lẽ còn có kỹ thuật hay sao? Cho dù mình cũng có thể nghe được xúc sắc ra bao nhiêu điểm nhưng chưa có khả năng đổ chuẩn xác số điểm mình muốn. Trong lòng gã có chút lo lắng nhưng vừa rồi mình kiêu ngạo nhiều như vậy, nếu nhận thua thì chẳng phải làm trò cười cho đám người Trung Quốc này hay sao? Nghĩ tới đây, gã cắn răng, thầm an ủi mình: Đối phương cũng chỉ là một thằng đại ngu, cố tình ở đây mà to mồm. Không cần phải để ý tới hắn.

- Vậy bắt đầu đi.

Gã cười lạnh, nói.

Lâm Bắc Phàm nhìn Trương Kế Bằng gật đầu. Gã liền gọi ngay một cô gái trẻ đẹp tới chia bài. Nhưng điều đó lại khiến cho Lâm Bắc Phàm suyết chút nữa thì ngã ngựa người.

Không ngờ cái tên Trương Kế Bằng cũng có thể làm thế này.

Người chia bài là một cô gái nhỏ chừng mười mấy tuổi, mặc một bộ trang phục cảnh sát. Khuôn mặt trắng trẻo xinh xắn, vóc người thon thả. Chỗ nào cần to thì to, chỗ nào cần nhỏ thì nhỏ. Cái bụng dưới bằng phẳng không hề có chút mỡ bụng. Cho dù so với mấy người Liễu Vi cũng còn kém một chút nhưng cũng là một mỹ nữ không hơn không kém.

Trang nghiêm mà hấp dẫn?

Cảm giác nghiêm túc từ nét mặt nhưng lại có một chút gì đó cuốn hút khiến cho người ta cảm thấy khác lạ.

Lâm Bắc Phàm không biết nói thế nào. Để cho cảnh sát chia bài, cái cảm giác này đúng là thích thú.

Nhưng những người khách tới đây cũng chẳng lo ngại cảnh sát nêu điều quay sang huyết sáo với cô gái, nét mặt đặc ý.

Đánh bạc trước mặt cảnh sát, chẳng khác nào vùng trộm tình tứ trước mặt người ta, có thể nói là hết sức kích thích. Xem ra Trương Kế Bằng về mặt này rất có kinh nghiệm. Chẳng trách mà tổng hội giải trí Hoàng Gia trong khoảng thời gian ngắn ngủi có thể phát triển nhanh như vậy. Mới có vài ngày mà đã tụ tập được nhiều khách tới chơi khiến cho hắn thấy được viễn cảnh sau này.

Cô gái cầm hay cái cốc, nhẹ nhàng đặt trên bàn, nhìn hai người. Đôi môi đỏ thắm hé mở, cười nói:

- Hai vị khách tôn quý. Mời các vị lựa chọn cho mình. Bên trong mỗi cốc đều có bốn viên xúc sắc theo yêu cầu của các vị.

Lâm Bắc Phàm rất sáng khoái nhìn tên Hàn Quốc, nói:

- Người bạn Hàn Quốc là khách nên để cho chọn trước. Không một lúc nữa, người ta lại nói người Trung Quốc chúng ta bắt nạt.

Gã Hàn Quốc bị sự vô sỉ của đối phương làm cho choáng váng, ngay cả mi mắt cũng giật giật, lăm lăm vài câu rồi tiện tay cầm lấy một cái cốc. Sau khi xem xét kỹ không thấy bất cứ vấn đề gì mới gật đầu.

Lâm Bắc Phàm cũng không xem cái cốc còn lại, mà chỉ một người tùy tùng của gã Hàn Quốc, cười nói:

- Người lại đây.

Gã Hàn Quốc đó sững sốt chỉ vào mũi mình:

- Người bảo ta?

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, cười nói:

- Đúng thế! Ta là người đại nhân đại lượng không muốn tính toán chi li với các người. Ta quyết định người giúp ta đồ xúc sắc. Người có thể bỏ chút thời gian chứ?

- Hả?

Lần này mấy người Hàn Quốc đều kinh ngạc. Ngay cả những người có mặt cũng đều kinh hãi.

Để cho đối phương đồ xúc sắc giúp mình? Đầu người này có phải có vấn đề hay không?

Bọn họ biết rõ mấy người Hàn Quốc dám ở đây mà lớn miệng chắc chắn có chút kỹ thuật. Nếu để cho đối phương giúp mình đỡ xúc sắc có khác nào tự chui đầu vào lưới? Tự rước lấy nhục hay sao? Trong lòng bọn họ đều cảm thấy khó hiểu nhưng biết mình không thể làm gì khác chỉ đành nhỏ giọng bàn tán với nhau.

Trương Kế Bằng cũng cố gắng nuốt một ngụm nước bọt định mở miệng can. Nhưng nghĩ tới khả năng của Lâm Bắc Phàm, gã sáng suốt lựa chọn sự im lặng. Đối phương đã nói như vậy chắc chắn hẳn có bản lĩnh.

Gã Hàn Quốc kia có chút sững sờ, chỉ vào mũi mình hỏi lại:

- Người chắc chứ?

Lâm Bắc Phàm không nhịn được khoát tay, nói:

- Ta thực sự không biết người có phải đàn bà hay không nữa. Chẳng lẽ trước mặt nhiều người như vậy ta còn nói đùa hay sao? Không trách được Hàn Quốc các người mãi mãi đàn độn. Nói chuyện làm việc cũng không dứt khoát.

Gã Hàn Quốc kia đỏ mặt, hét lên:

- Người nói cái gì?

Lâm Bắc Phàm chỉ chỉ cái cổ của mình, gật đầu cười nói:

- Nói ít thôi. Nhanh lên.

Gã Hàn Quốc kia quay sang người Hàn Quốc đang ngồi, nhỏ giọng nói:

- Kim Nhật Quang! Thế nào....

Gã Hàn Quốc đang ngồi, cười lạnh một tiếng:

- Hắn muốn tìm chết thì cũng không còn cách nào khác.

Vốn gã còn có chút e ngại với trận đánh cuộc này, nhưng khi đối phương chọn người của mình giúp hẳn đỡ xúc sắc khiến cho gã cảm thấy kích động và vui vẻ.

Nếu người đã muốn chết vậy thì đừng trách ta không khách khí đối với người.

Gã Hàn Quốc kia chỉ biết gật đầu sao đó tới đứng trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Sự hứng thú của những người đứng xem tăng lên rất nhanh. Bọn họ xô đẩy nhau bước tới, muốn tận mắt nhìn thấy huyền thoại thần bài ra tay. Muốn xem xem Lâm Bắc Phàm một vị thần bài siêu cấp có điểm gì lợi hại.

Chẳng lẽ lẽ đây chính là thần bài siêu cấp pro?

196. Chương 196: Hậu Quả Của Sự Kiêu Ngạo.

Kim Nhật Quang đắc ý, nét mặt đầy sự kiêu ngạo.

Thoạt nhìn đối phương chẳng khác gì một người bình thường, chẳng hề có khí thế của một Thần Bài. Thậm chí còn hút một loại thuốc lá rẻ tiền. Cho người ta đỡ xúc sắc hộ mình. Người như thế mà là cao thủ hay sao?

Trong suy nghĩ của gã, đối phương quả thực là người làm từ thiện thì đúng hơn. Hắn giúp mình kiếm được một đồng tiền, lại còn giúp tát vào mặt đám người Trung Quốc. Nếu như đối phương mà là con gái thì gã chắc chắn sẽ lao tới mà hôn hai cái mới được.

Kiyoko Ito và Carole cũng nghe thấy chuyện xảy ra trong tổng hội giải trí Hoàng Gia nên từ trong phòng đi ra. Khi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm và Kim Nhật Quang đánh cuộc với nhau, cả hai hơi kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì, chỉ đứng một bên quan sát xem đối phương có thực sự lợi hại như vậy không.

Trong suy nghĩ của Kiyoko Ito và Carole thì Lâm Bắc Phàm chỉ là một người đàn ông bình thường. Ngay cả trong đại hội thần bài ở Las Vegas, hắn cố ý làm ra vẻ hoa hòe hoa sói, thực ra chỉ là ảo thuật lừa người. Nhưng cuối cùng đúng là hắn giành được thắng lợi cao nhất. Ngay cả một cao thủ như Kiyoko Ito cũng bị hắn đánh thắng thì đây là chuyện hết sức nghi ngờ.

Cuối cùng thì có chuyện gì xảy ra?

Trong đầu hai cô gái đều xuất hiện một lớp sương mù, không thể hiểu được chuyện này như thế nào.

- A! Carole! Cô cũng tới xem trận đấu của tôi à?

Lâm Bắc Phàm đang ngồi cảm thấy chán ngắt, quay phải quay trái ngắm đám mỹ nữ của sòng bạc liền thấy Carole đứng lẫn trong đó, tò mò nhìn mình. Hắn cảm thấy giật mình nhưng trong lòng vui vẻ, lên tiếng.

Hôm nay, Carole mặc một bộ trang phục màu hồng, để lộ vóc người thon thả với những đường cong tuyệt đẹp, lồ lộ đầy sức hút. Hơn nữa, khuôn mặt mang nét đẹp phương Tây của cô xuất hiện ở đây làm cho người ta có cảm giác khác lạ. Khiến cho một số khách tới chơi bạc cũng không kìm được phải quay sang ngắm cô liên tục. Ánh mắt bọn họ tỏa sáng, nước bọt chảy ra đầy mép, chỉ chờ sán đến. Nhưng lúc này, tất cả đang đổ ý vào trận đánh cuộc kia nên không có người nào đủ can đảm tới gần.

Kiyoko Ito cũng mặc một bộ kimono màu trắng, rất hợp với khuôn mặt xinh xắn của cô, cùng với vóc người yếu điệu, làm cho người ta cảm thấy ngây ngất. Đối với những người thích nét đẹp phương Đông mà nói thì cô còn xinh hơn Carole rất nhiều.

Sự xuất hiện của hai cô gái khiến cho không khí có chút rối loạn. Những đôi mắt ngây ngất nhìn chằm chằm về phía các cô, như muốn sờ nắn cả ba vòng của cả hai.

Trong tổng hội giải trí Hoàng Gia từ lúc nào mà lại có hai con bé như thế này hả?

Chẳng trách người ta nói bây giờ ai cũng thích cái mới.

Một cô gái phương Tây, một con bé ăn mặc theo trang phục Nhật Bản.

Hai cô gái xinh xắn xuất hiện làm cho bầu không khí sáng sủa hẳn lên.

Kiyoko Ito thấy tên khốn Trung Quốc quay sang chào hỏi mình liền chu cái miệng nhỏ nhắn, quay đầu sang một bên, không thèm để ý tới đối phương, nhưng trong lòng vẫn muốn nhìn xem hắn làm thế nào mà thắng được đối thủ. Cho nên được một lúc cô lại quay đầu, vẫn thấy hắn đang nhìn mình chằm chằm liền đỏ mặt, trừng mắt nhìn.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng nghĩ gì, mỉm cười với Kiyoko Ito, nói:

- Chẳng phải tiểu thư Kiyoko Ito cảm thấy không được khỏe hay sao? Sao lại rảnh rỗi đến đây thế này?

Kiyoko Ito nhún vai, nhưng cô có thể nghe thấy giọng nói của hắn có chút khó chịu đối với mình liền dùng tiếng Hán lưu loát, nói:

- Đúng là tôi không cảm thấy thoải mái, nhưng muốn xem anh thua tiền như thế nào nên xuống đây.

“Con bé Nhật Bản này rõ ràng là đến để cười nhạo mình. Có lẽ mình nên cho cô ta biết một chút để cho hiểu thế nào là một người đàn ông Trung Quốc mạnh mẽ. Không biết lúc đó cô ta có thấy thích vận động xyz một chút hay không?”

Ý nghĩ đen tối xuất hiện trong đầu Lâm Bắc Phàm, nhưng hắn vẫn khoanh tay trước ngực, miệng ngâm điều thuốc lá. Ánh mắt thản nhiên chẳng thèm quan tâm đến trận đánh cuộc trước mặt. Hắn lắc đầu, nói:

- Đánh bài với cây gậy Cao Ly này thực sự là hạ thấp thân phận của tôi. Chỉ có người như tiểu thư Kiyoko Ito mới có thể có tư cách làm đối thủ của tôi mà thôi.

Dù sao bây giờ hắn cũng đang cảm thấy chán nên chẳng ngại mà không kiêu ngạo thêm một chút, để cho mấy thằng Cao Ly này biết sự lợi hại của mình.

Kim Nhật Quang nghe thấy vậy, sắc mặt trắng bệch, hô hấp dồn dập, trên trán toát đầy mồ hôi. Tay phải của gã có chút run run, hận không thể đập vào cái miệng thối của đối phương một cái. Dám nói đánh bài với mình là hạ thấp hân? Hân nghĩ mình là ai? Nghĩ tới đây, gã cười lạnh một tiếng:

- Cuối cùng thì ai thắng ai thua để lúc nữa sẽ biết.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, khó chịu nói:

- Nếu vậy thì chúng ta chơi đùa một chút. Mỗi lần mười triệu USD có được không? Cho tới khi bên nào không chịu được nữa thì thôi.

- Mười triệu USD?

Kim Nhật Quang nuốt chút nữa thì bật dậy.

Cái tên này bị điên rồi phải không? Hay là đầu hân có vấn đề.

Kim Nhật Quang nhìn ánh mắt kiêu ngạo và điên cuồng của Lâm Bắc Phàm. Một vạn bạc mất mười triệu USD đối với gã mà nói là một con số trên trời. Làm sao mà gã có thể đồng ý?

Sắc mặt những người xung quanh đều giật mình, tim đập thành thịch.

Mười triệu USD cho một lần, ở Nam Thành mà nói là chuyện rất ít. Dù sao thì đó cũng là sáu mươi triệu nhân dân tệ. Có ai có thể cầm sáu mươi triệu nhân dân tệ đi đánh bạc? Tất cả đều nhìn Lâm Bắc Phàm:

- Đại ca! Một lần mười triệu USD? Vẫn còn quá ít. Tốt hơn hết là tới khu đại hội thần bài chơi đi, dễ dàng kiếm mấy chục triệu USD, đỡ phí công sức của em.

Tiểu Kim cảm thấy khó chịu truyền âm.

Lâm Bắc Phàm từ từ nhìn Kim Nhật Quang nói:

- Thế nào? Nếu người ngại ít thì chúng ta có thể tăng thêm.

- Tăng thêm?

Khóe miệng Kim Nhật Quang hơi run run. Mười triệu USD mình còn cảm thấy nhiều làm sao dám tăng thêm. Nhưng cho dù xấu hổ thì gã cũng phải làm cho đối phương bớt lên mặt một chút. Dù sao thì người Hàn Quốc bọn họ cũng chú trọng tới thể diện của đất nước. Gã cắn răng, gật đầu nói:

- Mười triệu USD thì mười triệu USD. Nhưng ta không tin người có nhiều tiền như vậy. Người có gì làm bằng chứng?

Lâm Bắc Phàm mỉm cười một cách vui vẻ.

Đối phương muốn mình đem mười triệu USD ra đặt trước mặt hân nhưng chẳng lẽ mình phải là theo hay sao?

Hân quay mặt gật đầu với Trương Kế Bằng một cái, gã vội vàng gật đầu, bước tới nói:

- Ông chủ của tổng hội giải trí Hoàng Gia chính là ngài Lâm Bắc Phàm. Chúng ta đầu tư tại tổng hội giải trí Hoàng Gia khoảng chừng hai mươi triệu USD. Nếu như người có thể thắng hai vạn vậy thì toàn bộ tổng hội giải trí Hoàng Gia sẽ thuộc về người.

Vừa dứt lời, tất cả mọi người có mặt đều biến sắc mà thốt lên kinh ngạc.

Bọn họ cứ tưởng rằng ông chủ của tổng hội giải trí Hoàng Gia chính là Trương Kế Bằng, không ai ngờ được đó lại chính là người thanh niên trước mặt.

Kim Nhật Quang cũng cảm thấy kinh ngạc. Ông chủ phía sau của nơi đây không ngờ lại là người thanh niên này? Tin tức này đúng là khiến cho người khác giật mình. Gã liếc mắt nhìn Trương Kế Bằng một cái thấy nét mặt khẳng định của đối phương mới biết chuyện này không phải giả.

Gã suy nghĩ một chút. Trong tay mình còn có ba mươi triệu USD, đó là toàn bộ gia sản của mình. Với số tiền đó có thể cố gắng đánh được ba vạn. Nhưng chẳng lẽ mình không thể trong ba vạn đánh bại được đối phương tới một lần hay sao? Nghĩ tới đây, gã gật đầu nói:

- Nếu vậy, chúng ta bắt đầu. Mỗi ván mười triệu USD.

Lâm Bắc Phàm chột lên tiếng:

- Khoan đã.

Kim Nhật Quang hơi sững sốt, hỏi:

- Có chuyện gì?

Lâm Bắc Phàm xấu hổ sờ sờ mũi mình, hỏi:

- Ta làm sao biết được người có khả năng đánh cuộc với ta? Chẳng may ta thắng, người lại không có nhiều tiền như vậy thì ta biết đòi ai?

Kim Nhật Quang tái mặt, nói với giọng lạnh lùng:

- Người Hàn Quốc chúng ta là cái loại tiểu nhân như vậy hay sao?

Lâm Bắc Phàm vươn cổ lên không thèm nhìn đối phương. Ánh mắt của hắn tỏ rõ sự không tin.

Kim Nhật Quang tức giận, rút ra một cái thẻ ngân hàng, đặt trước mặt gã, nói:

- Đây là thẻ của ngân hàng Thụy Sĩ, trong đó có tổng cộng ba mươi triệu USD. Nếu như các người không tin có thể kiểm tra.

Trương Kế Bằng nhanh chóng gọi một nhân viên chuyên nghiệp tới kiểm tra chiếc thẻ, sau đó hoàn toàn xác định.

Lúc này, Kim Nhật Quang mới cầm lấy cái cốc lắc nhẹ, nụ cười của gã càng lúc càng rõ. Trong mắt hắn như nhìn thấy từng cọc tiền cứ xuất hiện trước mặt. Hơn nữa, nếu thắng trận này, uy danh của hắn cũng sẽ tăng lên tới một mức độ mới.

Nét mặt gã Hàn Quốc giúp Lâm Bắc Phàm lắc xúc sắc cũng tỏ rõ sự khinh thường. Tên Trung Quốc này rõ ràng đầu có vấn đề mới để cho một người như mình lắc xúc sắc. Chẳng lẽ hắn nghĩ mình tốt tới mức giúp hắn kiếm tiền hay sao? Gã cười một cách nham hiểm.

Bản thân mình đã lăn lộn trong các sòng bài bao nhiêu năm, cho hắn bốn con một để xem hắn còn to mồm thế nào.

“Chát!” “Chát!”

Sau hai tiếng động vang lên, hai cái cốc đều đặt trên mặt bàn.

Kim Nhật Quang mỉm cười đắc ý:

- Lần này ta chắc chắn thắng. Người không phải đối thủ của ta. Cảm ơn người đã cho ta mười triệu USD.

Hắn nói đến đây đồng thời nghiêng đầu từ từ cầm lấy cái cốc.

Dĩ nhiên là ba con sáu cũng với một con năm, tổng cộng là hai mươi ba điểm.

Đối với bốn con xúc sắc thì điểm số của hắn là rất lớn. Nói quá ra thì ngoại trừ hai mươi bốn điểm ra thì không còn bất cứ cửa nào có thể thắng được hắn.

Tất cả những người đứng xung quanh đều hít một hơi nhìn bốn con xúc sắc mà tái mặt.

Mấy gã Hàn Quốc nở nụ cười đắc thắng.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu:

- Cảm ơn người đưa cho ta mười triệu USD? Những lời này hình như phải là ta nói với người. Ôi! Mấy hôm nay ta không biết kiếm tiền thế nào, ai ngờ người lại ngoan ngoãn cầm tiền đến cho ta.

- Người nói cái gì?

Kim Nhật Quang biến sắc, hét lên giận dữ.

Gã Hàn Quốc giúp Lâm Bắc Phàm đổ xúc sắc cười lạnh một tiếng. Chẳng lẽ mình có thể giúp đối phương đổ được hai mươi bốn điểm hay sao? Đầu óc của đối phương đúng là có vấn đề. Hắn nhắc cái cốc lên, chẳng thèm để ý, cười lạnh:

- Người thấy được không? Người thua. Lần này chúng ta...

Tất cả mọi người đứng quanh đều sững sờ, suýt chút nữa thì hét lên.

Cái cốc được nhất lên rõ ràng là bốn con sáu, tổng cộng là hai mươi bốn điểm.

Hai mắt của gã Hàn Quốc kia mở to như muốn rớt xuống bàn.

"Lạy chúa tôi! Tại sao lại như thế này?"

197. Chương 197: Một Nụ Hôn.

Hai mắt Kim Nhật Quang mở to gần như chỉ có toàn lòng trắng, thiếu chút nữa thì ngã từ trên ghế xuống đất.

Kỹ thuật đánh bài của hắn rất tốt, có thể liên tục đổ được bốn con sáu, nhưng tỷ lệ cũng chỉ tương đối mà thôi. Ước chừng cũng phải được gần bốn mươi phần trăm. Mà lần này có thể đổ được ba con sáu và một con năm đã là kết quả rất tốt, vậy mà đối phương vẫn còn hơn mình một điểm.

Điều này đối với gã chính là một sự sỉ nhục rất lớn. Gã cắn chặt răng, mặt tái nhợt hừ lạnh:

- Người lừa đảo.

Gã không tin đối phương có thể đổ được số điểm như vậy một lần nữa.

Những người đứng chung quanh đều cất tiếng cười ha hả, la hét:

- Đầu mày có phải là đầu lừa không? Người ta không thèm chạm vào cốc lấy một lần làm sao có thể lừa đảo? Hình như là người của mày đổ xúc sắc mà?

- Đám Hàn Quốc chúng mày thật là xấu hổ, ngay cả cái cơ như vậy cũng nói ra được.

- Con mẹ nó! Tôi chưa từng thấy loại người nào vô sỉ như vậy. Đúng là chuyện lạ có thật.

Kim Nhật Quang nghe những người xung quanh mở miệng nói mà sôi máu, suýt chút nữa thì hộc máu ra khỏi miệng.

Đám người Hàn Quốc vẫn kiêu ngạo, nhận thức bọn họ là những kẻ hơn người, không coi người nước khác vào đâu. Nhưng có ai ngờ được mới ra tay đã gặp bất lợi? Thoảng cái đã thua mất mười triệu USD khiến cho gã cảm thấy đau khổ, hận không thể đập đầu vào móng mà chết.

Lâm Bắc Phàm tủm tỉm cười, chăm chú nhìn đối phương:

- Mười triệu USD này nên chuyển khoản đi chứ?

Kim Nhật Quang hận tới nghiến răng nghiến lợi nhưng không còn cách nào khác. Cái cốc là do gã chọn lựa đầu tiên, xúc sắc cũng do người bên gã đổ, gã còn có cách nào nữa? Hắn đưa cái thẻ ngân hàng cho Trương Kế Bằng, nhìn đối phương chuyển khoản mười triệu USD mà lòng đau như cắt. Mười triệu USD đó đổi ra won thì không biết là bao nhiêu tiền?

- Chúng ta....Chúng ta tiếp tục. Kim Nhật Quang cố gắng bình tĩnh lại nói một cách hung tợn.

Lâm Bắc Phàm vẫn nở nụ cười thản nhiên, nói:

- Vẫn tiếp tục hả? Cứ để cho người của người đổ xúc sắc cho ta nhé. Người của người đổ tốt lắm.

Kim Nhật Quang trừng mắt nhìn gã Hàn Quốc đổ xúc sắc cho Lâm Bắc Phàm rồi hậm hực cười nói:

- Kỹ thuật của ngài quả nhiên rất cao. Kim Nhật Quang bội phục. Nhưng tiếp theo chúng ta xem thử xem người nào đổ được điểm thấp hơn.

Lâm Bắc Phàm ngẩn người, cười nói:

- Thế cũng được.

Kim Nhật Quang cười lạnh một tiếng, cầm lấy cái cốc của mình bắt đầu lắc.

Gã Hàn Quốc giúp Lâm Bắc Phàm đổ xúc sắc cũng lạnh lùng nhìn Lâm Bắc Phàm rồi cầm lấy cái cốc bắt đầu lắc.

Những người đứng xung quanh đều mở to mắt nhìn trận đấu của hai người, trống ngực đập thình thịch.

Vốn tưởng rằng gã Hàn Quốc kia có thể giành thắng lợi nhưng ai ngờ được cuối cùng Lâm Bắc Phàm vẫn có thể chuyển bại thành thắng.

Mấy viên xúc sắc chuyển động không ngừng trong hai cái cốc phát ra những tiếng động vui tai, kích thích tâm trí của mọi người.

“Chát!” “Chát!”

Hai cái cốc một lần nữa úp xuống mặt bàn.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía cái cốc, ngay cả tiếng hít thở cũng nhỏ dần.

Kim Nhật Quang mỉm cười, tay phải đặt trên cái cốc, gật đầu nói:

- Ta không tin lần này không thắng được ngươi.

Hắn nhắc cái cốc lên, cả bốn con xúc sắc đều là một điểm. Tổng cộng mới là bốn điểm, đúng là con số ít nhất.

- Bốn điểm?

Tất cả mọi người hít một hơi thật sâu, ánh mắt có chút sững sờ.

Còn có điểm nào ít được hơn bốn điểm nữa không?

Tất cả mọi người đều chán nản. Nếu như vừa rồi Lâm Bắc Phàm vẫn còn một sự hy vọng chuyển bại thành thắng thì bây giờ một chút cơ hội cũng không có. Chẳng lẽ còn có thể đổ được ít hơn bốn điểm? Ánh mắt bọn họ có chút buồn bã, vốn tất cả hy vọng ký thác trên người Lâm Bắc Phàm nhưng cuối cùng lại thua trong tay gã Hàn Quốc.

Gã Hàn Quốc giúp Lâm Bắc Phàm đổ xúc sắc cười lạnh một tiếng, nói: - Dường như chúng ta không cần phải mở cốc nữa phải không?

Lâm Bắc Phàm cười nghiêng cười ngả, toàn thân hắn rung bần bật.

Những người xung quanh đều tái mặt tưởng chừng như hắn bị điên?

Carole và Kiyoko Ito đều cau mày, chẳng lẽ hắn thực sự có thể chuyển bại thành thắng? Ánh mắt của cả hai nhìn về phía Lâm Bắc Phàm không biết hắn dựa vào cái gì mà thắng đây.

Kiyoko Ito nhỏ giọng, hừ lạnh nói:

- Chẳng lẽ hắn bị điên rồi?

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn cô một cái rồi tủm tỉm cười:

- Tiểu thư Kiyoko Ito! Hay là chúng ta đánh cuộc. Nếu như tôi thắng, cô hôn tôi một cái có được không? Nếu như tôi thua, tôi mất cho cô mười triệu USD.

Kiyoko Ito đỏ mặt. Nghĩ tới cảnh ở đại hội Thần Bài đối phương trêu ghẹo mình liền gất lên một tiếng:

- Anh! Anh đúng là đồ lưu manh.

Nhưng cô cũng muốn xem hắn làm cách nào để thắng. Cho dù mình có thua phải làm vậy thì cũng chẳng có vấn đề gì quá lớn. Cô suy nghĩ một chút rồi gật đầu, nói:

- Tôi đồng ý với anh.

- Cái gì? Cô...cô đồng ý?

Lâm Bắc Phàm kích động nhảy dựng lên, không thể tin được mà nhìn về phía cô gái.

Kiyoko Ito lườm hắn một cái, tức giận nói:

- Tôi chắc chắn anh sẽ thua. Có thể lấy được mười triệu USD, làm sao mà tôi không đồng ý?

Lâm Bắc Phàm không kìm được vỗ tay:

- Để được tiểu thư Kiyoko Ito hôn, tôi liều chết cũng phải thắng được ván này.

Hắn truyền âm với Tiểu Kim:

- Vì hạnh phúc của đại ca, mày nhất định phải thắng cái thằng Cao Ly này. Tao sẽ thưởng cho mày năm thùng bia. Khục khục... Tao phải làm cho cái thằng Cao Ly này cúi xuống cắn cái ấy mà chết.

Hắn chợt nhận thấy bản thân mình càng ngày càng khốn nạn, không ngờ có thể dùng cách này mà dành được thắng lợi.

Tiểu Kim cũng cười hắc hắc, nói:

- Đại ca! Không chế vài hạt xúc xắc này có gì khó? Anh cứ xem em làm. Em cũng muốn được chứng kiến cảnh thân mật với con gái quốc đảo như thế nào. Hắc hắc....

Nó nhận ra ở với Lâm Bắc Phàm càng lâu, càng đen tối hơn. So với trước kia đúng là khác một trời một vực.

Kim Nhật Quang thấy Lâm Bắc Phàm đắc ý, không biết trong đầu đối phương nghĩ gì. Cuối cùng, gã không nhịn được phải kêu lên:

- Người còn chưa mở cốc thì có gì đắc ý? Ta không tin người có thể đổ được số điểm nhỏ hơn của ta.

Lâm Bắc Phàm vội vàng ho khan hai tiếng, cười nói:

- Nếu như vậy thì mở đi.

Gã Hàn Quốc đổ xúc xắc cho hắn cười lạnh một tiếng sau đó nhấc cốc lên.

Ánh mắt mọi người tập trung vào bốn viên xúc xắc rồi sau đó là những tiếng kêu kinh ngạc vang lên.

Tất cả mọi người gần như phát điên.

Bây giờ đối với bọn họ cho dù thần tiên giáng trần cũng không làm cho họ mất bình tĩnh như vậy.

Bốn viên xúc xắc chồng lên nhau chỉ để lộ ra đúng một điểm.

Một điểm hiển nhiên là nhỏ hơn bốn điểm, đó là điều rõ ràng mà đứa trẻ học lớp một cũng biết.

Gã mập chỉ cảm thấy yết hầu có cái gì đó dâng lên, một câu cũng chẳng nói nên lời, tròng mắt trắng dã hôn mê tại chỗ. Mấy người khách tới chơi bài khác cũng đều loạn choạng không chịu nổi cảnh tượng như vậy.

Quá kích thích, quá mê li...

Sắc mặt Kim Nhật Quang xanh lè, hai mắt mở to. Nét mặt hắn trở nên ngu ngốc, hơi thở thì hỗn hển.

Chỉ lay cái cốc vài cái làm sao có thể khiến cho bốn con xúc xắc trở thành như thế này? Gã tự nhận mình không có bản lĩnh đó. Nhưng cái tên nhìn như người Trung Quốc bình thường này lại có được bản lĩnh đó hay sao?

- Người...người... người lừa đảo. Chắc chắn là cái cốc có vấn đề.

Kim Nhật Quang đứng dậy gào lên. Tay hắn chỉ thẳng vào mặt đối phương.

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười bí hiểm: - Lừa đảo? Người có thể đổi một từ khác hay không? Cái này hình như là người của người làm ra. Người có thể kiểm tra cái cốc này thì biết ngay nó có vấn đề hay không.

Thoáng cái Kim Nhật Quang đã chuyển khoản hai mươi triệu làm cho gã gần như phát điên. Gã cầm cái cốc của Lâm Bắc Phàm kiểm tra kỹ càng nhưng chỉ thấy nó hoàn toàn bình thường, so với của mình chẳng có gì khác. Hắn muốn nói dối nhưng ngay cả lý do cũng không thể tìm ra chỉ biết trừng mắt nhìn gã Hàn Quốc đỏ xức sắc cho Lâm Bắc Phàm, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Lý Bắc Viễn! Mày... mày cho tao một lời giải thích. Chuyện này là thế nào?

Gã Hàn Quốc kia cũng tái mặt, run rẩy nói:

- Chuyện này... Chuyện này không liên quan tới tôi. Tôi không có khả năng đổ được như vậy. Tôi cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

Chính gã cũng dường như phát điên. Mặc dù kỹ thuật của mình rất tốt nhưng còn chưa tới mức dị thường như vậy. Tình huống thế này khiến cho hắn ngơ ngẩn suýt chút nữa thì ngã trên mặt đất.

Kim Nhật Quang vỗ mạnh tay xuống bàn hai cái rồi ngồi xuống. Gã có cảm giác rất khó chịu, người chảy đầy mồ hôi. Chẳng lẽ đối phương là một cao thủ thần bí? Nhưng đối phương không hề chạm vào cái cốc thì làm thế nào? Gã cắn chặt răng cố gắng để cho bản thân bình tĩnh lại. Lúc này, gã mới rút cái thẻ, đưa cho Trương Kế Bằng.

Trương Kế Bằng tủm tỉm cười một lần nữa chuyển mười triệu USD, rồi trả tấm thẻ lại cho đối phương. Tâm lý của hắn hoàn toàn thoải mái. Đại ca của mình đúng là pro. Mới chỉ có chút thời gian mà đã thắng được hai mươi triệu USD, còn nhiều hơn rất nhiều so với thu nhập của tổng hội giải trí Hoàng Gia trong một tuần. Pro vẫn chính là pro.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng để ý tới việc đó, bước tới trước mặt Kiyoko Ito, tủm tỉm cười, nói:

- Tiểu thư Kiyoko Ito. Vừa rồi chúng ta đánh cuộc với nhau, cô nên thực hiện đi chứ?

Kiyoko Ito không ngờ đối phương có thể chuyển bại thành thắng. Nhìn những người đứng xung quanh đang cười mà đỏ mặt, nói gấp:

- Tôi...tôi... Tôi thua anh. Nhưng vừa rồi chưa nói lúc này hôn anh. Để sau đi.

- Cô...cô... Cô lấy cớ.

Lâm Bắc Phàm tái mặt.

Kiyoko Ito lắc đầu, nét mặt hoàn toàn vô tội:

- Chẳng lẽ chúng ta có nói thời gian? Xem ra anh chưa hiểu hết trận đánh cuộc giữa chúng ta.

Cô cố ý chớp chớp hai mắt, làm như mình hoàn toàn không có tội vậy.

“Con mẹ nó! Thần Bài của đảo quốc mà là người đức hạnh?”

Lâm Bắc Phàm phát hiện bản thân như có chút gì đó mất mát.

198. Chương 198: Cởi Trồng Chạy Quanh Thành Phố.

Lâm Bắc Phàm hoàn toàn bị Kiyoko Ito đánh bại. Ai có thể ngờ được đối phương lại xảo trá như vậy? Nhưng cái cớ mà cô ta đưa ra làm cho hắn không có cách nào cãi lại, chỉ biết trừng mắt một cái rồi ngồi về vị trí của mình.

Kiyoko Ito thấy nét mặt kinh ngạc của hắn liền mỉm cười. Bản thân cô liên tục thua mấy lần trong tay hắn, lần này có thể làm cho hắn ngậm bồ hòn làm ngọt coi như lấy lại được chút mặt mũi.

Kim Nhật Quang thấy mình thua hai ván liên tiếp, mất hẳn sự tự nhiên, chẳng khác nào kẻ vừa bị điện giật, toàn thân run rẩy. Sự kiêu ngạo lúc đầu bị hai ván vừa rồi đánh cho tan nát chỉ còn một sự chán nản. Lúc này hẳn chẳng khác gì con chuột chỉ muốn tìm một cái lỗ mà rúc vào.

Chắc lẽ cái tên Trung Quốc kiêu ngạo đang ngồi trước mặt mình lại may mắn đến thế hay sao?

Hắn không hề cử động mà có thể thắng mình dễ dàng. Tại sao?

Kim Nhật Quang nghĩ tới nát óc cũng không hiểu. Cho dù là Thần Bài cũng không thể nào không cần động tay mà có thể chiến thắng được đối phương. Gã thoáng cảm thấy một điều gì đó không hay. Lúc này trong lòng gã đang chờ Kim Thái Nhật tới tấp. Tại sao mà y lại nói mình tới Trung Quốc khiêu chiến với quán quân của đại hội Thần Bài ở Las Vegas? Đầu hắn có phải đầu lừa hay không? Khi trở về nhất định phải cho tên khốn đó biết mình như thế nào.

Kim Thái Nhật đúng là người Hàn Quốc khi gặp Lâm Bắc Phàm ở Las Vegas đã bị ngất xỉu. Sau lần nhục nhã đó, gã liền nảy ra ý định để cho anh mình tới Trung Quốc báo thù cho mình. Nhưng gã quên mất một điều....

Anh của gã có thể báo thù cho gã hay sao?

Mặc dù kỹ thuật đánh bài của người Hàn Quốc rất tốt nhưng cũng chỉ mới nổi lên gần đây thôi, chưa hề có tiếng tăm trong đại hội Thần Bài ở Las Vegas. Cho dù là anh của gã thì cũng không có được con mắt của một Thần Bài thực sự.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy khó chịu. Phải ngồi giữa ánh mắt chăm chăm của mọi người đang nhìn làm cho hắn không thoải mái. Lúc này, hắn lại vất chân lên, rút một điếu thuốc là ngậm trong miệng, nói với Kim Nhật Quang:

- Đánh trận thứ ba nhanh lên. Một chút hứng thú cũng chẳng có. Không bằng về nhà chơi mấy trò chơi trên máy tính. Hôm trước có cái trò Bubble Bobble chơi khá hay. Lần trước ta thắng tổng cộng mấy trăm điểm khiến cho một cô bé suýt chút nữa lấy thân ra để báo đáp.

- Khụ!

Kim Nhật Quang suýt chút nữa thì hộc máu.

Đối phương một hơi rút của mình hai mươi triệu USD mà còn ngồi đó chằm chọc. Chẳng lẽ đánh bạc với mình mà còn không bằng chơi cái trò Bubble Bobble đó hay sao? Nghĩ tới đây, gã không nhịn được trừng mắt nhìn đối phương:

- Lâm tiên sinh! Tôi có một đề nghị mới.

Lâm Bắc Phàm hí mắt, hứng thú nhìn đối phương, mở miệng nói:

- Người nói đi! Người Trung Quốc chúng tôi rất tốt bụng, không có cái kiểu tính toán chi li, hẹp hòi. Có đề nghị gì thì cứ nói.

Hai con mắt của Kim Nhật Quang chực lồi ra ngoài. Đối phương quá vô sỉ, khốn nạn. Hắn chỉ cây dâu nhưng lại mắng cây hòe, kiêu cớ nói mình hẹp hòi.

Gã cắn răng, khuôn mặt tối sầm, một lúc sau mới thở hắt hắt, nói:

- Ta quyết định hai chúng ta...đổi vị trí. Người ngồi chỗ của ta. Ta ngồi chỗ của người. Chúng ta...chúng ta....

Gã muốn nói ý định của mình nhưng một ý nghĩ xuất hiện trong đầu, liền cười ha hả, nói:

- Còn chuyện chúng ta so lớn hay nhỏ thì chờ đổi chỗ xong sẽ quyết định.

Những người đứng xung quanh, không nhịn được mắng to:

- Thăng Cao Ly này đúng là vô sỉ. Không ngờ lại dùng cách này để tiến hành trận đấu. Anh em! Cho nó mấy bãi nước bọt cho nó chết.

- Mấy cái thằng ngậm rẽ tưởng trường sinh này quá vô sỉ. Chúng ta phải kính nể sự vô sỉ vô bờ bến của họ mới đúng.

- Người anh em! Đừng có để ý tới thằng cặn bã đó mà ảnh hưởng tới trận đấu. Nó cố ý gây khó dễ với cậu...

.....

Nếu như đây không phải là tổng hội giải trí Hoàng Gia thì sợ rằng đám khách đánh bạc đã lao vào mà đánh cho mấy gã Hàn Quốc một trận để cho bọn họ biết thế nào là sự lợi hại của Trung Quốc, thế nào là Triệt Quyền đạo.

Lâm Bắc Phàm phát phát đối với đám khách đánh bạc, cười nói:

- Mọi người không nên ầm ĩ. Nghe tôi nói một câu có được hay không?

Đám khách đánh bài thấy Lâm Bắc Phàm thắng gã Hàn Quốc hai ván liên tiếp nên trong lòng đã coi hắn là cao thủ số một trong giới đánh bạc. Thậm chí cũng coi hắn trở thành nhân vật sùng bái trong lòng, hận không thể tới xin chữ ký và nhờ hắn dạy cho một hai chiêu. Bây giờ, thấy hắn lên tiếng nên không có người nào phải đối. Tất cả đều gật đầu nói: - Tiên sinh đã nói, chúng tôi xin nghe.

Lâm Bắc Phàm ho khan một tiếng rồi gật đầu nói:

- Mọi người nói đúng. Mấy tên Cao Ly này đúng là vô sỉ, hạ tiện. Nhưng...

Nói tới đây, giọng nói của hắn chợt thay đổi, cười nói:

- Chúng ta là người Trung Quốc. Nói thế nào thì đường đường là người Trung Quốc làm sao lại phải để ý tới một nước nhỏ như vậy? Chúng ta cứ đường đường chính chính, mặc cho bọn họ có quấy rối như thế nào thì chúng ta cũng đón tiếp hết. Cha ông chúng ta đã thắng bọn họ trên chiến trường. Bây giờ, chúng ta lại thắng bọn họ trong sòng bạc để cho cái đám man di mọi rợ cứ khinh thường coi rẻ chúng ta biết Trung Quốc lợi hại như thế nào.

- Tiên sinh nói đúng.

Gã mập chẳng biết tỉnh dậy lúc nào mà hét lên.

- Nói đúng! Đây chính là ý chí của người Trung Quốc chúng ta.

Một gã đàn ông trung niên cũng kêu lên.

- Đúng! Người Trung Quốc chúng ta không giống đám người Cao Ly này. Bọn chúng đi đứng ẻo lả, nói năng thì eo eo chẳng giống đàn ông chút nào.

Một người phụ nữ cũng lên tiếng, đồng thời thì thoáng lại đá lông nheo với Lâm Bắc Phàm vài cái, chẳng khác nào đói khát lâu ngày vớ được đồ ngon làm cho Lâm Bắc Phàm lạnh người, suýt chút nữa thì nôn ra bằng hết.

Lâm Bắc Phàm vung mạnh tay, hét lớn:

- Dân Trung Quốc vạn tuế....

- Dân Trung Quốc vạn tuế...

Những người đứng xung quanh cũng đều hét lên.

- Dân Trung Quốc hạnh phúc nhất.

- Dân Trung Quốc hạnh phúc nhất.

- Đàn ông Trung Quốc lợi hại nhất!

- Đàn ông Trung Quốc lợi hại nhất!

- Đàn ông Trung Quốc....trâu bò nhất!

.....

Kim Nhật Quang tối mặt, cắn răng nhìn chằm chằm về phía đối phương đang cổ vũ lòng người, vỗ bàn một cái rồi kêu lên:

- Cuối cùng thì người có đầu hay không? Nếu như người muốn nhận thua ta sẽ thành toàn cho. Nhân dân Hàn Quốc chúng ta rất thân thiện, gần gũi.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười một cách nham hiểm, nói:

- Ông bạn đầu trọc (câu này là LBP chơi chữ, Quang quang vừa có nghĩa là trống trơn, trọc đầu, trắng tay, vừa là tên của Kim Nhật Quang)! Ta vừa mới nói, lòng dạ người Trung Quốc chúng ta bao la như biển rộng, làm sao lại đi tính toán với các người? Ta sẽ đánh cuộc với người một lần. Nhưng lần này nếu chỉ có mười triệu USD thì quá ít. Ta nghĩ tăng thêm một chút.

- Cái gì? Tăng thêm?

Kim Nhật Quang toát mồ hôi. Trong tay gã không còn bao nhiêu tiền, nếu như đối phương tăng thêm mười triệu USD nữa thì khác gì mình trắng tay? Gã lấy gì ra mà đấu với họ? Nhưng nếu như không phản bác thì còn gì là thể diện nữa?

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười nham hiểm:

- Nếu như anh bạn đầu trọc thua, không chỉ mất mười triệu USD mà còn phải cởi hết quần áo, sau lưng viết bốn chữ to... Ta là con lợn. Rồi chạy quanh Nam Thành ba vòng có được không?

- Người...người mới là con lợn.

Kim Nhật Quang tức giận nói.

- Nếu như ta thua. Ta cũng giống người cũng phải viết bốn chữ đó. Nhưng ta sẽ chạy nhiều hơn người một vòng được không?

Lâm Bắc Phàm mỉm cười đầy nham hiểm như đang nhìn thấy đối phương trần truồng mà chạy quanh Nam Thành.

Tiểu Kim cũng nở nụ cười bỉ ổi:

- Đại ca! Anh quá nham hiểm. Tiểu Kim vốn là con rồng thuần khiết thể mà bị anh làm ô uế rồi.

Lâm Bắc Phàm chẳng để ý tới tiểu Kim, tay phải chống cằm đặt trên mặt bàn nhìn đối phương, cười nói:

- Nếu như anh bạn trọc không đồng ý thì không sao. Dù sao thì người Hàn Quốc các người rất coi trọng thể diện. Ta cũng không muốn để cho người trần truồng chạy loạn trên đường cái, mất mặt xấu hổ lắm. Nhớ để cho người ta hiểu nhầm người bị làm sao thì không được.

Kim Nhật Quang tức giận kêu lên:

- Tên ta là Kim Nhật Quang, đừng có gọi ta là anh bạn đầu trọc.

“Mình với hần có gì liên quan đến nhau? Anh bạn đầu trọc? Nghe chẳng tự nhiên gì cả? Thế nào mà nghe như mình là hòa thượng vậy?”

- Ủ! Biết rồi! Anh bạn đầu trọc.

Lâm Bắc Phàm tủm tỉm cười, đáp trả.

- Người....

Kim Nhật Quang suýt chút nữa thì hộc máu.

Gã nhận ra ngôn từ của Hàn Quốc rất ít, hơn nữa bản thân cũng không được linh hoạt như đối phương. Xem ra sau này phải học thêm tiếng Hán một chút mới được.

Kim Nhật Quang nhìn anh bạn Lâm Bắc Phàm mà thấy ánh mắt của hần đầy sự nham hiểm. Trong lòng gã cảm thấy hồi hộp. Chẳng lẽ ngay cả đánh cuộc như vậy, đối phương cũng có khả năng chiến thắng hay sao? Nghĩ tới đây, hần cảm thấy sau lưng lạnh toát, có cảm giác không ổn. Nhưng có nhiều người nhìn mình như vậy thì làm sao mà từ chối? Thể diện của Hàn Quốc có còn được nữa hay không?

Trong lúc gã còn đang do dự, tên mập kia lại tưới thêm mỡ vào lửa:

- Ha ha! Cái thằng Cao Ly này không dám đấu trận này, chắc sợ sự lợi hại của người Trung Quốc chúng ta. Đá cho bọn chúng lăn khỏi Trung Quốc đi.

- Lăn khỏi Trung Quốc đi.

Đám khách chơi bạc khác cũng phá lên cười ha hả.

Kim Nhật Quang vỗ mạnh xuống bàn một cái, cắn răng kêu lên:

- Ta đấu với người ván này. Ta không tin người lại có thể may mắn tới mức lần nào cũng có thể thắng ta.

Lâm Bắc Phàm không nhịn được bật cười ha hả.

Đám khách tới chơi cũng phá lên cười. Mặc dù bọn họ không biết Lâm Bắc Phàm làm thế nào để chiến thắng nhưng từ kết quả của hai lần trước bọn họ thấy hẳn quả thực quá trâu bò. Cho nên lần này họ hoàn toàn tin tưởng vào hắn.

Kim Nhật Quang mỉm cười tàn nhẫn, nói:

- Ta muốn thấy người trần truồng chạy quanh thành phố sẽ như thế nào.

Lâm Bắc Phàm vô sỉ huyết sáo một tiếng:

- Ta biết cái củ của đàn ông nước các người rất nhỏ. Chẳng biết tới lúc người phải chạy có thấy xấu hổ vì nó quá nhỏ hay không?

Đám đàn ông tới đây chơi bài đều phá lên cười ha hả. Mà ánh mắt của đám khách nữ cũng nhìn về phía hông của Kim Nhật Quang, ánh mắt có chút thương hại.

- Người... Người khốn nạn.

Kim Nhật Quang đỏ mặt, suýt chút nữa phát điên.

199. Chương 199: Cảnh Giới Vô Sĩ.

Anh bạn Lâm Bắc Phàm đúng là rất vô sỉ, rất đê tiện. Trận thứ ba còn chưa bắt đầu đã làm cho anh bạn Kim Nhật Quang đỏ mặt, thở phì phò như trâu, run lẩy bẩy. Cũng may là gã còn ít tuổi chút không huyết áp tăng vọt vỡ mạch máu não mà đi cấp cứu.

- Nhanh lên đi. Nếu như muốn chơi thì nhanh lên. Ta không có thời gian rảnh với người.

Tay phải của Lâm Bắc Phàm gõ nhẹ lên mặt bàn, không nhịn được lên tiếng.

Một người còn trẻ mà sao lại vô sỉ như vậy?

Kim Nhật Quang hít một hơi thật sâu, cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh rồi cười lạnh, nói:

- Tất nhiên là phải chơi rồi. Ta muốn xem lần này người làm thế nào mà thắng được.

Hắn đứng dậy, đi về phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhún vai đứng dậy đi tới vị trí của Kim Nhật Quang. Nét mặt hắn thản nhiên, chẳng thèm để ý, không coi đôi thủ vào đâu.

So với hắn, sự tức giận của Kim Nhật Quang hiện rõ trên nét mặt. Sắc mặt gã có chút tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi, không hề có phong độ của một cao thủ đánh bài thực sự, chẳng khác nào một tên cừu vạ.

So sánh giữa hai người, sự chênh lệch đã hiện rõ trong lòng mỗi người có mặt.

- Cái gì mà Thần Bài Hàn Quốc? Ta thấy là thằng trẻ con đánh bài thì đúng hơn.

- Mẹ kiếp! Trẻ con đánh bài? Ta thấy giống như là một thằng huênh hoang thì có.

- Đúng đúng! Vừa rồi còn lên mặt. Bây giờ thì chẳng khác nào gà nhúng nước sôi. Buồn cười quá.

.....

Lúc này, đám khách có mặt ở đây không còn sự bối rối như lúc ban đầu nữa. Bọn họ thoải mái lên tiếng trêu chọc mấy người Kim Nhật Quang.

Nét mặt Kim Nhật Quang tái mét, cố gắng không lên tiếng để khỏi tức quá mà chết. Hắn cầm lấy cốc của mình dùng sức mà lắc. Lúc này trong lòng hắn cái cốc chẳng khác nào đầu của đối phương, chỉ hận không thể dùng sức mà bóp cho nát thành phần. Hắn lắc hai ba lượt mới thở hổn hển, đập cái cốc lên bàn, nhẹ nhàng cười nói:

- Bây giờ tới lượt người.

Lâm Bắc Phàm quay sang liếc mắt với gã Hàn Quốc có tên là Lý Bác Viễn, cười tủm tỉm, nói:

- Vừa rồi người đỡ rất tốt giúp ta kiếm được hai mươi triệu USD. Ta thật sự cảm ơn người. Nếu như người giúp ta thắng được ván này, ta sẽ đưa người hai triệu USD có được không? Ta là người rất tốt, chưa bao giờ bạc đãi người khác.

Lý Bác Viễn tái mặt, hai tay nắm chặt như phát ra những tiếng răng rắc, hận không thể đập vỡ đầu đối phương. Cho tới lúc này, gã không hiểu tại sao mình có thể giúp được tên Trung Quốc đó thắng hai ván vừa rồi? Cuối cùng là do mình hay là do hắn? Gã gằn răng, cầm lấy cái cốc mà lắc mạnh. Tiếng xúc sắc chuyển động vang lên trong đại sảnh.

“Rầm...”

Lý Bác Viễn thở hổn hển nện cái cốc xuống bàn, mỉm cười âm hiểm:

- Ta cũng đỡ xong.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, tặng cho hắn một ánh mắt tán thưởng rồi mới nhìn Kim Nhật Quang:

- Người nói đi. Bây giờ chúng ta so lớn hay nhỏ? Cho dù người muốn thế nào, ta cũng tiếp.

Lý Bác Viễn thiếu chút nữa thì hộc máu. “Mình có quan hệ với hắn tốt như vậy hay sao? Cứ như mình với hắn đứng cùng một bên.” Gã đang định mở miệng, Kim Nhật Quang đã lên tiếng:

- Lần này chúng ta so nhỏ. Nhưng ta muốn Lâm tiên sinh mở trước. Không biết có được không? Gã mỉm cười một cách ưu nhã, nhưng đang bố thí cho đối phương.

“Con mẹ nó! Thăng Cao Ly này đúng là âm hiểm, ngay cả chiêu thức hèn hạ này cũng dùng? Đáng tiếc gặp phải tiểu Kim, gã có tính toán đến mấy thì nhất định cũng phải thua.”

Lý Bác Viễn cất tiếng cười ha hả, mở cái cốc của Lâm Bắc Phàm, đắc ý cười nói:

- Lần này người nhất định sẽ thua. Ba con sáu, một con bốn nếu để so lớn thì người còn có cơ hội. Nhưng nếu để so nhỏ thì người chắc chắn phải thua.

Những người đứng quanh đều hít một hơi thật sâu. Hai mươi hai điểm đúng là rất lớn.

Vừa rồi nét mặt của họ vẫn còn sự đắc ý nhưng bây giờ đều cứng ngắc.

Hai lần trước đối phương có thể vượt qua nguy hiểm một cách bình yên nhưng lần này có thể thuận buồm xuôi gió hay không?

Nụ cười trên khuôn mặt Lâm Bắc Phàm trong nháy mắt biến mất. Trán hắn toát vài giọt mồ hôi. Hắn móc khăn tay ra lau mấy cái, tay phải hơi run run. Lúc này, hắn cố gắng mỉm cười, nói:

- Trung Quốc chúng ta với Hàn Quốc là láng giềng với nhau. Hai nước có hợp tác kinh tế chặt chẽ, đồng thời lại có khoảng cách gần như vậy cần gì phải làm cho không khí thêm nặng nề? Ta thấy hay là chúng ta nên bỏ điều bổ sung vừa rồi, chỉ đánh cuộc mười triệu USD có được không?

Kim Nhật Quang thấy nét mặt hắn như vậy không nhịn được phá lên cười đắc ý:

- Làm sao như vậy được? Vừa rồi người thắng ta hai ván liên tiếp. Ván này ta nhất định phải lấy lại chút thể diện, cho người biết sự lợi hại của ta. Ha ha....

Gã cảm giác dòng máu trong người đang sôi lên sùng sục. Trong nháy mắt toàn thân phục hồi sức sống. Cho dù bây giờ có cả hai cô gái hân cũng có thể chiến đấu liên tục ba, bốn giờ. Tất cả mọi chuyện trong mắt hân đều sáng lên rất nhiều.

“Mình chỉ cần một ván có thể đánh bay niềm tin của đám người Trung Quốc này. Chẳng lẽ trời cao ban phước cho mình hay sao?” Hân như nhìn thấy mình tỏa sáng trong đầu đám người Trung Quốc. Đồng thời bản thân sẽ trở thành một ngôi sao mới trong giới bài bạc, làm vẻ vang cho Hàn Quốc.

Thần Bài số một Hàn Quốc trong tương lai chính là mình. Trong thế giới cờ bạc cũng sẽ có tên của mình.

Hân suyt chút nữa thì bật khóc mà ôm lấy Lâm Bắc Phàm hôn mấy cái. “Đối phương đúng là phúc tinh của mình. Cho dù đối phương thắng mình liên tiếp hai ván, làm cho mình chết khiếp nhưng hân lại làm cho mình cảm thấy hân diện trước bao nhiêu người Trung Quốc. Cái này chẳng khác nào cho mình một cơ hội biểu diễn.”

Lâm Bắc Phàm gần như là cầu khẩn, nói:

- Nếu không ta cho người thêm hai triệu USD, bỏ qua chuyện đánh cuộc kia.

Hân giống như một con chó nhỏ đang cầu xin, thiếu chút nữa thì rớt mất cả lưỡi.

- Hai triệu USD để ta cho người thể diện trước mặt đám người Trung Quốc này? Không cần. Ta sẽ cho người Trung Quốc các người biết kỹ thuật đánh bài của người Hàn Quốc chúng ta mạnh tới đâu. Ha ha ha ha...

Kim Nhật Quang đắc ý cười ha hả.

Lâm Bắc Phàm giờ nắm ngón tay, nói:

- Ta cho người năm triệu USD. Bỏ đi có được không?

Những người đứng xung quanh đều toát mồ hôi. Bọn họ chưa từng gặp một người nào vô sỉ tới mức độ như vậy. Nếu như không phải vừa rồi đối phương đại diện cho Trung Quốc đánh thắng hai trận thì chắc chắn đã bị họ đập cho vỡ đầu làm sao để cho hân nói hươu nói vượn làm mất mặt mọi người.

Vừa rồi, hân còn nói người Trung Quốc lòng dạ bao la như biển cả vậy mà bây giờ đã khúm núm xun xoe như thế kia. Đúng là khẩu thị tâm phi.

- Không ngờ người Trung Quốc chúng ta lại còn có một người vô sỉ như vậy.

Gã mập xoa đầu, buồn bã nói.

- Ôi! Một cánh rừng lớn thì có con gì mà không có? Có gì phải ngạc nhiên.

Một người khác cũng lắc đầu nói.

- Nhìn còn trẻ như vậy mà sao lại vô sỉ như thế?

.....

Lâm Bắc Phàm nghe bọn họ nói chuyện với nhau như vậy mà toát mồ hôi. Cái này đúng là lấy vợ vào cửa rồi lại ném qua tường. Vừa rồi dù sao thì mình cũng đã thắng hai trận, bọn họ làm sao đã quên ngay rồi?

Tiểu Kim thở phì phò vội vàng truyền âm nói:

- Đại ca! Đám người này quá vô sỉ. Vừa rồi, chúng ta thắng hai trận, bây giờ thấy anh phải thua liền gỡ cái giọng đó ra mà nói. Có cần em dạy cho họ một bài học không...?

Lâm Bắc Phàm nhún vai, không thoải mái, truyền âm nói:

- Để ý tới bọn họ làm gì? Chúng ta đều có mục tiêu trước mắt cần gì phải quan tâm tới mấy lời nói đó. Anh hùng bao giờ cũng cô độc.

Hắn làm ra vẻ, rút một điều thuốc rồi ngậm trong miệng.

Tiểu Kim không nhịn được mà cảm thấy run run. Thì ra đại ca độc ác lại là người có bản lĩnh cao cường như vậy.

Kim Nhật Quang thấy đám người Lâm Bắc Phàm nhón nháo lại càng đắc ý:

- Thế nào? Chẳng phải vừa rồi các ngươi rất đoàn kết đó sao? Bây giờ làm sao vậy? Đúng là bản chấy xấu xa của người Trung Quốc các ngươi. Ha ha...

Lâm Bắc Phàm âm trầm nhướng mày làm ra vẻ trắng sỉ một đi không bao giờ trở lại, đưa tay lên quệt lấy giọt nước mắt vô hình, nói:

- Này trọc! Ngươi mở điểm của ngươi ra. Cho dù chết ta cũng phải xem. Người Trung Quốc chúng ta không dễ dàng nhận thua. Chẳng phải chỉ cưỡi trường chạy một vòng thôi sao? Thế có gì là đặc biệt.

- Đừng có gọi ta là trọc. Ta là Kim Nhật Quang.

Kim Nhật Quang tức giận gào lên, nói:

- Hơn nữa là bốn vòng chứ không phải một vòng.

Lâm Bắc Phàm như bị người ta phát giác, giả vờ xấu hổ, nói:

- Bốn vòng thì bốn vòng chứ sao.

Kim Nhật Quang kiêu ngạo cầm lấy cốc của mình nhẹ nhàng nhấc lên, không thèm nhìn cười nói:

- Của ta sáu điểm. So với ngươi thì nhỏ hơn nhiều. Lần này ta thắng trăm phần trăm.

Cả đám người bên Lâm Bắc Phàm đều nở một nụ cười cổ quái.

Trong đại sảnh vô cùng yên tĩnh, ngay cả một câu nói cũng không có.

Lý Bác Viễn run run, nhỏ giọng nói:

- Kim Nhật Quang! anh... anh thua.

Mặc dù gã không muốn thừa nhận sự thật trước mắt nhưng sự thật vẫn là sự thật khiến cho trong lòng gã cảm thấy cay đắng.

- Cái gì? Tao thua? Làm sao mà tao thua được? mày.... mày nói linh tinh. Rõ ràng là tao thắng. Mày... mày...

Kim Nhật Quang chỉ vào mũi của đối phương mà rít lên. Nếu như không phải do y cũng là người một nhà, chắc chắn hắn đã cho một cái tát.

Lý Bác Viễn giơ tay phải, chỉ cái cốc nói:

- Anh thua thật rồi.

Kim Nhật Quang nhìn xuống bên dưới mà há hốc mồm, cuống quýt kêu lên:

- Đây...đây...sao lại thế này? Không...không...đây không phải là thật.

Hắn ngỡ hai mắt mình nhìn nhầm nên dùng sức dụi mắt thiếu chút nữa thì lôi cả hai con người ra ngoài. Nhưng tất cả vẫn là sự thật.

Bốn con sáu, tổng cộng là hai mươi bốn điểm.

Mấy điểm đó đó trở nên chói mắt làm cho hắn không còn giữ được bình tĩnh nữa.

Lâm Bắc Phàm đã đứng dậy, vỗ tay hoan hô, nói:

- Ha ha... Đúng là ông trời có mắt. Lần này ta thắng.

Hắn còn cố ý làm trò với đối phương khiến cho mọi người cảm thấy sung sướng.

- Phì phì.

Hai mắt Kim Nhật Quang trắng bệch, ngã xuống đất hôn mê.

200. Chương 200: Tin Tức Báo Đài.

- Theo phóng viên truyền hình đưa tin, khoảng tám giờ tối ngày hôm nay có một người đàn ông không mặc quần áo chạy bộ quanh Nam Thành. Phía sau lưng người đó còn viết bốn chữ to “tôi là con lợn” Người đàn ông này là ai? Vì sao lại phải làm chuyện như vậy? Xin mời quý vị theo dõi tin tức được truyền hình trực tiếp từ phóng viên Tôn Tiểu Mỹ. Hy vọng cô có thể giải đáp cho chúng ta về chuyện này.

Trong buổi điểm tin của đài truyền hình, người dẫn chương trình Lý Băng Nhi đang nói tới chuyện của Kim Nhật Quang.

Trên TV phát lên đoạn hình ảnh ở nơi đường phố mới của Nam Thành, Kim Nhật Quang không một mảnh vải che thân vừa chạy vừa thở hổn hển. Phía sau gã là một đám người cùng với vài phóng viên đang vây quanh gã tiến hành phỏng vấn. Sáu, bảy chiếc camera đều tập trung ống kính vào gã.

- Xin hỏi ông, tại sao ông muốn gây ra hoạt động như thế này?

- Xin hỏi ngài. Chẳng lẽ ngài nghĩ rằng vóc người của ngài quá đẹp nên muốn khoe hết trong mắt của nhân dân thành phố hay sao?

- Xin hỏi ngài! Ngài muốn gì mà lại làm chuyện này?

.....

Đám phóng viên đưa ra tới tấp những câu hỏi khiến cho Kim Nhật Quang suýt chút nữa thì hôn mê. Gã thở hổn hển nắm chặt tay mà rống lên:

- Đám người Trung Quốc khốn kiếp. Ta...ta nhất định phải báo thù.

Mấy người Hàn Quốc còn lại kể cả đám Lý Bác Viễn đều tái mét mặt, bám theo phía sau. Bọn họ không thốt lên được lời nào, chỉ chực tìm một cái lỗ để chui vào.

Sĩ nhục. Thật quá nhục nhã.

Lần này bọn họ tới Trung Quốc mục đích chính là dương oai, để cho người Trung Quốc thấy được điểm mạnh của họ. Nhưng bây giờ thì sao? Chẳng những mất ba mươi triệu USD mà còn bị đám phóng viên và người dân bám theo. Trần trường chạy quanh Nam Thành đúng là chém cho họ một nhát đao mà lấy máu.

Khuôn mặt dữ tợn của họ nhanh chóng in sâu vào trong đầu của người dân Nam Thành.

Đối phương có thể nói ra câu nói đó chắc chắn không phải là người Trung Quốc. Gã là ai? Tại sao lại căm hận người Trung Quốc đến vậy? Tại sao lại phải trần trường mà chạy?

Những câu hỏi nhanh chóng xuất hiện trong đầu mỗi người. Nhưng rất nhanh, mấy vấn đề đó đã có câu trả lời. Dưới sự tường thuật của một số người, mỗi người của Nam Thành đều nhanh chóng biết được nguyên nhân. Người đàn ông kia là Kim Nhật Quang, tự xưng là Thần Bài số một của Hàn Quốc đã bị thua ba trận liên tiếp trong tay người Trung Quốc. Cuối cùng căn cứ theo những gì đánh cuộc thì phải bỏ hết quần áo mà chạy quanh Nam Thành ba vòng.

Tin tức vừa đưa ra làm cho cả Nam Thành chấn động.

Người Trung Quốc vô cùng vui vẻ khi biết tin người của mình giành được thắng lợi. Cho dù thế nào thì giành được chiến thắng cũng khiến cho dân chúng cảm thấy vui vẻ. Chưa nói tới việc mấy năm nay, Hàn Quốc thường hay khiêu khích đất nước của họ, từng làm cho bao nhiêu thanh niên đầy nhiệt huyết phải tức nghẹn cổ, hận không thể làm cho quốc gia điều động quân đội mà tiêu diệt cái nước nhỏ đó. Bây giờ, thấy người Hàn Quốc bị đánh bại bởi người nước mình hiển nhiên là tất cả đều hoan hô nhảy nhót.

Đêm nay là một đêm náo nhiệt của Nam Thành. Mỗi gia đình đều ăn mừng, vì người Trung Quốc mà ăn mừng, vì Nam Thành có được cống hiến như vậy mà hoan hô.

.....

Hoàng Trường Thanh ngồi trên ghế salon trong phòng làm việc xem bản tin mà nổi giận nói:

- Hồ đồ! Đúng là hồ đồ. Những người này có phải bị điên rồi không? Làm gì thì làm cũng phải có ăn. Làm thế này các công ty của Hàn Quốc không đầu tư vào Nam Thành nữa thì sao? Các thành phố khác có chờ Nam Thành chúng ta hay không? Mau điều tra cho tôi xem có chuyện gì xảy ra? Đài truyền hình có phải không biết nghĩ hay không? Nếu không biết nghĩ thì đóng cửa cho tôi.

Thư ký của gã gật đầu đang định xoay người ra ngoài thì chuông điện thoại trên bàn làm việc chợt vang lên. Viên thư ký vội vàng nhắc máy, sau khi nghe được mấy lời nói từ đầu bên kia, gã mỉm cười một cách quái dị nhanh chóng dập điện thoại, nói một cách lấp lửng:

- Bí thư! Chuyện này....chuyện này....

Hoàng Trường Thanh không kiên nhẫn được nữa, khoát tay, nói:

- Có chuyện gì? Nói mau.

- Căn cứ....căn cứ vào những gì mà chúng ta điều tra ra được thì người thắng mấy người Hàn Quốc đó chính là Lâm Bắc Phàm.

Viên thư ký cười khổ nói.

- Lâm Bắc Phàm?

- Đúng thế.

Hoàng Trường Thanh đang ngồi trên ghế ngã ngay xuống đất, trán gã chảy đầy mồ hôi. Bản thân bị đối phương dẫn dưới chân vẫn còn hiện trong đầu, có lẽ cả đời gã cũng không quên được. Đường đường là một bí thư thành ủy, trước mặt bao nhiêu cảnh sát đặc nhiệm mà bị người ta dẫn dưới chân, lại còn uy hiếp những người khác làm cho mất hết cả mặt mũi. Nhưng người ta cũng quá trâu bò, đập chết một vị thị trưởng cùng với con trai của gã mà không ai dám bắt hấn. Chẳng lẽ một vị bí thư thành ủy như gã mà lại dám chọc tới một vị sát thần như vậy sao? Cuối cùng gã cố gắng đứng dậy, lau mồ hôi trên trán, cố gắng nuốt nước bọt, nói:

- Chuyện này bỏ đi. Chú ý sự ảnh hưởng bởi tin tức của đài truyền hình, đừng để cho tất cả tin tức đều lộ hết. Tin tức của bọn họ cũng không phải là phim, phải hạn chế.

- Vâng thưa bí thư.

Viên thư ký vừa cười vừa nói.

.....

Long Thiên Hữu nhìn hình ảnh trên TV không nhịn được lắc đầu, cười khổ:

- Cái tên Lâm Bắc Phàm này đúng là quá đáng. Người ta thua rồi thì thôi, cần gì phải làm như vậy. Khụ khụ... Ít nhất thì cũng phải ra lệnh cho tất cả đèn đường đều bật, như thế mới có tính nghệ thuật. Chứ như thế này nhìn cũng không được rõ lắm.

Mấy viên cảnh sát đứng bên cạnh ông há hốc miệng, thiếu chút nữa thì ngã trên mặt đất.

.....

Đường Thiết Sơn và Đường Phong nhìn TV nét mặt đầy sự cổ quái.

Lâm Bắc Phàm đúng là kẻ đề tiện.

.....

Trương Minh Thắng vừa xem bản tin vừa gặm cái đùi gà, nhồm nhoàm nói:

- Ta đánh! Đại ca chính là đại ca. Ta đánh....

Lâm Bắc Phàm nằm ngửa trong phòng an ninh, tủm tỉm cười chăm chú theo dõi bản tin.

“Anh hùng? Anh hùng Trung Quốc?”

Anh bạn Lâm Bắc Phàm nở nụ cười bí ẩn. Mỗi người đều vì hư vinh, Lâm Bắc Phàm cũng không ngoại lệ. Lúc này, hắn có chút lảng lảng. Bản thân không cần làm gì cũng lời được ba mươi triệu USD lại làm rạng rỡ thành Nam. Xem ra mình mới thực sự là người thắng cuộc.

Tiểu Kim ôm một chai rượu hát nghêu ngao. Hai mắt nó nhắm tịt thành đường thẳng.

Cuộc sống trong Long cốc làm sao mà tiêu điều tự tại được như trong nhân gian? Mỗi ngày đều có chuyện vui, rượu ngon để uống lại còn có rất nhiều món ngon. Thậm chí còn được xem TV, thứ mà Long cốc không hề có. Mặc dù không có một con rồng cái nào nhưng nó thấy thích sống ở nhân gian này hơn.

Rồng là thứ sinh vật mạnh mẽ. Cuộc sống như thế này mới thích hợp với rồng.

Lâm Bắc Phàm vuốt cằm, cười tủm tỉm nói:

- Thật đáng tiếc. Nếu như không phải cần che dấu tung tích, mình nhất định phải nói tên mình cho mỗi người đều biết để cảm nhận một chút cuộc sống của ngôi sao. Không chừng còn có rất nhiều gái đẹp lao đến với mình.

Tiểu Kim loạng choạng thiếu chút nữa thì ngã trên mặt đất.

Đại hiệp Đồ Long đúng là đồ chim lợn, thật quá xấu xa. Nó âm thầm lườm Lâm Bắc Phàm một cái nhưng không nói gì tiếp tục nốc ừng ực. Hai mắt của nó lúc này chực híp lại.

“Cốc...cốc”

Cánh cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, sau đó là âm thanh của Liễu Vi vọng vào:

- Lâm Bắc Phàm! Anh có ở trong đó không?

Lâm Bắc Phàm sửng sốt vội phất tay cho tiểu Kim chui vào gầm bàn. Sau đó hắn chớp lấy hai chai bia, tọng hết vào bụng.

Lúc này, Lâm Bắc Phàm mới đứng dậy, mở cửa phòng, đón Liễu Vi vào, cười nói:

- Vi nhi! Sao em lại đến đây?

Liễu Vi thấy trong phòng an ninh vắt đầy chai rượu. Mùi rượu xộc vào mũi khiến cho cô vội vàng che miệng, nhỏ giọng nói:

- Bắc Phàm! Có chuyện gì? Tại sao anh lại uống nhiều rượu như vậy?

Lâm Bắc Phàm nhăn trán. Tên khốn nạn Tiểu Kim này hãm hại hắn. Hắn nào có uống rượu đâu? Nhưng con vật nhỏ đó uống cũng thật là quá. Chưa tới nửa giờ mà nó xơi hết hai chục chai bia, ba chai XO, đúng là cái thùng không đáy.

Hắn vội vàng để cho Liễu Vi ngồi xuống, còn hắn ngồi bên cạnh, thuận tay kéo mặt đối phương vào ngực mình, cười ha hả, nói:

- Anh có uống rượu đâu? Nhưng nghĩ có người khác muốn uống nên mới mua vài chai. Em tới đây muốn như vậy có việc gì hay sao?

Hắn chăm chú nhìn đối phương, miệng thì nói nhưng tay phải thì không kìm được luồn vào trong áo của Liễu Vi mà sờ soạng.

Liễu Vi đỏ mặt, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay hắn, thẹn thùng nói:

- Anh đừng có lộn xộn. Em có việc muốn nói với anh.

- A! Có chuyện gì?

Lâm Bắc Phàm ngơ ngác hỏi.

Liễu Vi nhướn mày, nhìn thoáng qua tin tức đang phát trên TV, nói:

- Anh có nghe không? Mấy người Hàn Quốc kia nghe nói là đánh bạc trong tổng hội giải trí Hoàng Gia, cuối cùng bị một gã cao thủ thần bí thắng mới phải làm chuyện như vậy. Anh nói xem cuối cùng thì đó là ai?

- Tại sao em lại quan tâm tới chuyện này?

Lâm Bắc Phàm không hiểu câu hỏi của cô nên cố ý hỏi lại.

Liễu Vi hơi trầm tư, liếc mắt nhìn rồi nhỏ giọng nói:

- Trước kia sòng bạc ở Nam Thành chúng ta cũng có không ít, nhưng quy mô lớn nhất là Kim Ngọc Thiên Đường. Bây giờ, Trương Kế Bằng đột nhiên mở ra một cái tổng hội giải trí Hoàng Gia, em sợ hẳn đặc tội với Kim Ngọc Thiên Đường sẽ bị họ trả thù.

Lâm Bắc Phàm nghe cô nói vậy liền hiểu rõ. Thì ra Liễu Vi thấy tổng hội giải trí Hoàng Gia xuất hiện một cao thủ giỏi như vậy, sợ bị Đường Phong ghen ghét nên mới lo cho sự an toàn của Trương Kế Bằng. Trong lòng hẳn cảm thấy ấm áp. Người con gái như thế này chỉ có thể dùng hai chữ tuyệt vời mà hình dung, chẳng những không trách Trương Kế Bằng mà còn lo lắng cho gã.

Hắn vỗ nhẹ vào vai Liễu Vi, cười nói:

- Em yên tâm. Đường Phong với anh có chút quan hệ. Anh sẽ nói với hắn, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Liễu Vi nghe thấy như vậy mới cảm thấy yên tâm, mỉm cười, hôn nhẹ lên mặt hắn.

- Không hay. Không hay rồi.

"Rầm...rầm"

Từ bên ngoài một gã bảo vệ của Kim Sắc Hải Ngạn vội vã chạy vào, chẳng để ý tới hai người kêu lên:

- Chủ tịch! Tiểu Lâm ca. Không hay rồi. Xe của chủ tịch bị người phá. Bọn họ có tới mười mấy người.

201. Chương 201: Sự Kiện Xe Bị Đập.

Hai người Lâm Bắc Phàm và Liễu Vi phản ứng đầu tiên là nhanh chóng tách ra, sắc mặt hơi đổi, đứng bật người dậy, hung tợn rống lên:

- Cái gì? Xe của Vi nhị vị người ta đập vỡ? Ta đánh, là tên khốn nạn nào không có mắt? Ta phải giết nó?

Hắn ở cùng Trương Minh Thắng một thời gian dài cho nên cũng học được câu nói cửa miệng 'Ta đánh' đang rất được ưu chuộng. Hắn xắn tay áo, xoay người lao ra phía ngoài.

Hàng lông mày của Liễu Vi cũng thoáng nhăn lại, cuối cùng nhìn tên bảo vệ kia nói:

- Hồ Khắc, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Tên bảo vệ này tuổi cũng không lớn, khoảng hai mươi tuổi, cũng giống như Lâm Bắc Phàm đều là bảo vệ của Kim Sắc Hải Ngạn, hắn vội vội vàng vàng nói:

- Chúng tôi cũng không biết, mới vừa rồi chúng tôi đang tuần tra ở bên ngoài thì nhìn thấy mười mấy người đi về phía xe của giám đốc, chúng tôi còn chưa kịp ngăn lại thì bọn chúng đập loạn lên xe, bây giờ Lưu Cẩm đang nói chuyện với bọn chúng, nhưng hình như bọn chúng không đơn giản, có chút lai lịch!

Sau khi bị Lâm Bắc Phàm đâm thành rác rưởi, sáng sớm nay chiếc Toyota Accord của Liễu Vi mới được đưa đi sửa chữa, năm sáu giờ chiều vừa mới lấy về thì lại bị người ta đến đập thành phế thải, điều này sao có thể không khiến cho người ta tức giận được chứ? (hình như tác giả nhầm lẫn gì đó, ko có Toyota Accord mà chỉ có Honda Accord hoặc Toyota Camry – tuy nhiên cũng có thể là tác giả nghịch ngợm, cố tình cài hai dòng xe vào nhau)

Con bà nó, là tên khốn nạn nào? Dám đập phá xe người yêu của ta, không muốn sống nữa phải không?

Lâm Bắc Phàm vì đề phòng vạn nhất, tay phải nhẹ nhàng quơ một cái đã đem tiểu Kim uống đến mơ mơ màng màng nhét vào trong túi áo, bước nhanh ra phía ngoài. Liễu Vi lo sợ có chuyện gì xảy ra với hắn, cũng vội vàng cùng Hồ Khắc đi theo ra bên ngoài.

Ba người vội vàng đi ra khỏi Kim Sắc Hải Ngạn, đi về phía bãi đậu xe. Khoảng cách còn rất xa đã mơ hồ nghe được tiếng nhục mạ và ẩu đả từ phía bên kia truyền đến, số người hình như còn rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm giật mình, những thanh âm này hình như có chút quen thuộc, chỉ là nhất thời nghĩ không ra.

Chẳng qua ba người bọn họ trong lòng đều có một loại dự cảm không tốt, vội vàng chạy về phía trước. Dưới ánh trăng mờ ảo tầm nhìn không được rõ ràng lắm, nhưng một tên bảo vệ trẻ tuổi bị năm sáu người đánh ngã trên mặt đất, hai tay ôm đầu lăn lộn phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, mà những tên này thì gia tăng quyền cước toàn bộ rơi xuống người hắn, hơn nữa tiếng chửi bới không ngừng truyền đến.

Con bà nó, gây sự cũng gây trên đầu mình, mấy tên này không muốn sống nữa phải không?

Lâm Bắc Phàm không chút nghĩ ngợi xông về phía tên gần nhất đạp một cước, tên này la thảm một tiếng, lão đảo ngã sấp về phía trước, một thể chó ăn phân rất tiêu chuẩn, miệng hôn lên trên mặt đất, thiếu chút nữa vỡ cằm, chẳng qua hàm răng rớt mất hai ba cái, miệng đầy máu tươi.

- Mẹ kiếp, kẻ nào?

Mấy tên còn lại vẻ mặt phần nộ gào lên.

Lâm Bắc Phàm một lần nữa nghe được thanh âm của bọn chúng, nhất thời vui vẻ.

Bản thân mình còn tưởng là ai, hóa ra là mấy tên rác rưởi này.

Mười mấy tên này chính là đám thanh niên bất lương tối hôm qua đã cưỡng bức đám người Lâm Bắc Phàm đua xe, cuối cùng thua trận. Thật không ngờ bọn chúng dám tìm đến nơi này, xem ra bọn chúng ở Nam Thành này cũng có chút chỗ dựa, nếu không cũng không thể tìm được chính mình nhanh như vậy.

Lâm Bắc Phàm khoe miệng nhếch lên một nụ cười âm hiểm:

- Thật không ngờ một ngày không gặp bản lãnh của chúng mày ngược lại tiến bộ không ít, xem ra da của chúng mày lại ngứa ngứa rồi, ăn một cước của tao!

Thân người hắn hơi cúi xuống, hung hăng đá vào bộ hạ của hai tên bất lương.

Sau khi hai tên bất lương kia nghe được giọng nói của Lâm Bắc Phàm, hoảng sợ đến đổ mồ hôi lạnh, đều hô to một tiếng, còn chưa kịp né tránh thì đã bị một cước của hắn đá ngã trên mặt đất, hai tay ôm bụng phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, cơn đau đớn kịch liệt khiến cho bọn chúng đổ mồ hôi lạnh ròng ròng trên trán, toàn thân co giật không ngừng.

Mấy tên thanh niên bất lương còn lại đã được chứng kiến sự lợi hại của Lâm Bắc Phàm, lúc này nhìn thấy hắn đột nhiên xuất hiện, trong lòng đều phát rung, đều không tự chủ được mà lùi về phía sau hai bước, vẻ mặt sợ hãi nhìn chằm chằm vào hắn.

Hồ Khắc đã vọt đến trước mặt tên bảo vệ bị đánh ngã, đỡ đối phương đứng dậy, dùng sắc lắc, lớn tiếng kêu gọi tên của đối phương:

- Lưu Cẩm, Lưu Cẩm, cậu thế nào rồi? Cậu mau tỉnh lại!

Tên bảo vệ được gọi là Lưu Cẩm kia trên trán đầy máu tươi đã hôn mê, xem ra thương thế không nhẹ.

Liễu Vi nhìn thấy sự việc khẩn cấp, vội vàng nói với Hồ Khắc:

- Anh mau đưa anh ta tới bệnh viện, nơi này có chúng tôi đứng ra xử lý!

Hồ Khắc nghe được mấy lời này, nhất thời do dự nói:

- Nhưng mà hai người . . .

Đối phương khoảng chừng mười mấy tên, bọn họ hai người có thể thu phục được sao? Một bên là Lưu Cẩm sinh mệnh bị đe dọa, một bên là hai người một họ, làm cho hắn rất khó xử.

Lâm Bắc Phàm rất kiêu ngạo hơi ngẩng đầu lên, cười lạnh nói:

- Chẳng qua là mấy tên rác rưởi, làm sao có thể thương hại đến tôi chứ? Mọi người nhanh chút đưa Lưu Cẩm đến bệnh viện, nếu có điều gì không may xảy ra với cậu ta, tôi sẽ làm cho cậu không còn là đàn ông nữa!

Hồ Khắc trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh, không phải là đàn ông? Vậy chẳng phải là thành thái giám sao? Hắn cũng biết Lâm Bắc Phàm rất kiêu ngạo, không chỉ nói ở cái Kim Sắc Hải Ngạn nhỏ nhỏ này, cho dù ở toàn bộ Nam Thành cũng là một nhân vật kiêu ngạo. Cho nên nhận được câu trả lời khẳng định của đối phương, hắn vội vàng gạt đầu sau đó ôm lấy Lưu Cẩm, chạy về phía chiếc ô tô gần đó.

Đám thanh niên bất lương kia lúc này mới kịp phản ứng lại, đồng thanh kêu lên:

- Thằng ranh, tối qua mày khiến chúng tao chịu thiệt thòi, hôm nay chúng tao phải cho mày biết sự lợi hại của chúng ta. Xông lên, trước tiên đánh gãy hai chân của hắn rồi tính sau!

Mười mấy tên giống như nổi điên, từ trong ngực lấy ra một cây gậy sắt, xông về phía Lâm Bắc Phàm mà đánh.

Tiểu Kim mơ mơ hồ hồ nghe được tiếng la hét của rất nhiều người, rất không thoải mái quát:

- Ai, ai quấy rầy giấc ngủ của ta. Ta, ta xé hắn thành tám khối, lôi ra nuôi chó, hương vị của rượu này thật là quá thơm, thật. . . Uống ngon, ợ. . .

Nó nấc một cái rồi lại lăn ra ngủ.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm hiện ra nét tươi cười nhàn nhạt, không xem mấy đòn tấn công của những kẻ này vào trong mắt. Sau khi bản thân chiếm được thân thể của Chu Tĩnh Hàm, năng lực một lần nữa lại tăng lên, so với đêm qua đã tăng lên một cái cấp bậc, làm sao có thể sợ hãi bọn chúng cho được? Hắn dang rộng hai tay che trước mặt Liễu Vi, thần sắc nghiêm túc nói:

- Em tránh xa ra một chút, cẩn thận kéo bọn chúng làm em bị thương. Còn như bọn chúng sao, hôm nay anh sẽ để cho bọn chúng biết cái gì được gọi là mạnh mẽ!!!

- Bắc Phàm, anh, anh phải cẩn thận!

Liễu Vi nhìn thấy bộ dạng hung thần ác sát của bọn chúng, khuôn mặt sợ hãi trắng bệch, đôi môi run run, mặc dù muốn giúp đỡ Lâm Bắc Phàm nhưng bản thân lại không có bản lĩnh đó, chỉ có thể lùi về phía sau vài bước, vẻ mặt lo lắng nhìn Lâm Bắc Phàm, trong lòng lặng lẽ cầu nguyện hi vọng đối phương không nên xảy ra chuyện gì.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy hai tên thanh niên bất lương đã xông đến trước mặt mình, trên mặt hắn mang theo nụ cười lạnh lùng hừ một tiếng, chân trái dẫm mạnh lên mặt đất, đã nhảy lên cao hơn hai mét, tay phải phăng phất như một cơn lốc xoáy quét về phía ngực của hai tên kia.

Răng rắc!!!

Hai tên thanh niên bất lương đồng thời phát ra tiếng hét thảm thiết, một chuỗi hoa máu liên tiếp theo thân thể của bọn chúng thẳng tắp bay về phía sau, nặng nề đập xuống mặt đất, còn lăn đi năm sáu thước lúc này mới ngất đi.

Mấy tên thanh niên bất lương còn lại nhìn thấy một màn này đều hoảng sợ sắc mặt trắng bệch, đứng chết trân tại chỗ, không ngừng run rẩy.

Đối phương còn là người nữa sao? Quả thực là một tên ác ma.

Bọn chúng cho rằng thất bại của buổi tối hôm qua là bởi vì bọn chúng không có bất kỳ vũ khí nào, cho nên tối hôm nay bọn chúng đều mang theo một cây gậy sắt cứng rắn vô cùng, lại dựa vào số lượng đông đảo như vậy, muốn thắng đối phương quả thực là dễ dàng như trở bàn tay.

Nhưng bọn chúng phát hiện ra ở trong mắt đối phương, bọn chúng mới yếu ớt và buồn cười làm sao.

Tên tóc vàng nhin không được lùi về phía sau hai bước, trên mặt lộ vẻ sợ hãi, kêu lên:

- Mày, mày không phải là người!

Lâm Bắc Phàm tiến lên hai bước, rất có phong cách lắc lắc đầu, cười lạnh một tiếng:

- Mày cho rằng dựa vào công phu mèo cào của chúng mày là có thể thắng được tao sao? Châu chấu đá xe, không biết tự lượng sức. Để tao cho chúng mày nếm thử một chút sự lợi hại của tao!

Hai tay hấn vung mạnh ra, cả người giống như trượt băng lao thẳng về phía mấy tên tóc vàng.

Tên tóc vàng sợ hãi kêu thảm một tiếng:

- Mẹ ơi!

Hắn vút bỏ thiết côn trong tay, xoay người co chân bỏ chạy.

Mấy tên thanh niên bất lương còn lại thấy hắn bỏ chạy, nào còn dám hò hét chống lại Lâm Bắc Phàm?!
Đều ôm đầu bỏ chạy trốn chết, làm cho bãi đỗ xe bụi đất bốc lên mù mịt, tiếng kêu thảm liên tục vang lên, giống như tiến vào quỷ vực vô danh.

Lâm Bắc Phàm tự nhiên không sợ đám thanh niên bất lương này tìm đến cửa, đối thủ giống như bọn chúng, cho dù đến thêm một trăm tên cũng không tổn thương được đến bản thân, nhưng chỉ sợ bọn chúng tìm đến Liễu Vi, đối phương không có bản lĩnh ra tay đối với mình, cho nên hắn chỉ có suy nghĩ tìm hết mọi cách đánh cho đám người này sợ hãi, khiến cho bọn chúng không dám làm loạn thêm một lần nữa.

Hai chân hắn liên tục bật ra, đá cho đám thanh niên bất lương từng tên từng tên một bay đi vài thước, trên mặt mang theo vẻ cười dữ tợn nói:

- Hôm nay tao sẽ làm cho chúng mày biết cái gì gọi là hối hận, đêm tối giết người, lời này quả nhiên là không sai!

Hắn còn cố ý cười hắc hắc hai tiếng, trong hai mắt bắn ra từng đạo sát khí.

- Ồ. . . Đêm đen không trăng sao? Phải cải trang một chút mới được, nếu không sẽ làm mất đi thân phận của ta, hắc hắc. . .

Tiểu Kim say khướt nói, tiếp đó vung vẩy móng vuốt.

Nhất thời, quần áo trên người của Lâm Bắc Phàm giống như ẩn chứa lực lượng cực lớn, đột nhiên bay múa, mà tóc của hắn cũng dựng đứng lên, hơn nữa sắc mặt hắn biến thành màu xanh đậm, tựa như ác quỷ đến từ địa ngục, xung quanh còn có một cỗ âm phong phối hợp, phát ra tiếng rít ô ô. . . , quỷ dị và khủng bố không thể nói thành lời.

- Mẹ ơi, quỷ a, cứu mạng, ô ô. . . Chúng tôi không dám nữa!

Đám thanh niên bất lương kia không quay đầu lại nhìn thì còn được, vừa mới quay đầu lại, sau khi nhìn thấy cảnh tượng này sợ hãi đến mức hồn phi phách tán, đều phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, có vài tên lá gan nhỏ hai mắt trắng dã trợ trùng, trực tiếp ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Vào lúc đám người này rất nhanh sẽ bị ném ra khỏi bãi đỗ xe thì bọn chúng nghe được bên ngoài truyền đến tiếng hò hét kinh thiên động địa. Điều này khiến cho bọn chúng nghi hoặc đầy mặt, ngẩng đầu lên nhìn ra, lại thấy ước chừng gần một trăm người đang chạy về phía bọn chúng. Bây giờ bọn chúng đã như chìm sợ cảnh cong, sợ hãi quá độ, nhìn thấy cảnh này lại có vài tên rất dứt khoát ngắt đi.

Tóc vàng run rẩy nói:

- Bây giờ, trước mặt chúng ta có lang, sau lưng có hổ, chúng ta, chúng ta phải làm sao đây?

Tóc xanh cả người co giật như động kinh, run rẩy nói:

- Tao, tao không biết, cái Nam Thành chó má nửa đêm nửa hôm xuất hiện quỷ quái, tao thấy nên gọi là quỷ thành mới đúng, tao, tao sau này sẽ không bao giờ đến đây nữa, ô ô. . . Cứu mạng!

Sắc mặt hắn đã biến thành xanh mướt, có thể thấy được là bị dọa không nhẹ.

- Phía trước là Tôn Huy công tử có phải không?

Tên thanh niên cầm đầu trong đám một trăm người kia nhìn thấy bọn chúng liều mạng chạy tới, vội vàng lớn tiếng dò hỏi.

202. Chương 202: Người Một Nhà?

Mấy tên đám người tóc vàng đang chuẩn bị đồng loạt giả chết hi vọng có thể qua được một kiếp này, ai mà biết được đối phương lại có thể chào hỏi bọn chúng, điều này làm cho đám người phe tóc vàng giống như nắm được một cây cỏ cứu mạng, lớn tiếng hô lên:

- Ta, ta, tôi chính là Tôn Huy, các anh là ai?

Hiện tại hắn không dám nhận loạn nữa, cẩn thận vẫn hơn.

Tên thanh niên kia thân cao hơn hai thước, dáng người khôi ngô, lưng hùm vai gấu, to lớn như con trâu, hắn bước nhanh về phía đám người này, phát ra từng tiếng bước chân nặng nề. Hắn cười lớn nói:

- Công tử nhà chúng tôi sợ chứ vị xảy ra chuyện cho nên để tôi mang theo vài người đến đón các vị, chẳng qua nhìn bộ dạng của các vị hình như đã xảy ra chuyện gì rồi?

Tên tóc xanh nghe được câu này, thanh âm khàn khàn lập tức kêu lên:

- Có, có quý !

Hắn cũng mắc kệt đám người này rốt cuộc là địch hay là bạn, chẳng qua trong cái nhìn của hắn, người vẫn dễ đối phó hơn một chút so với quý, cho nên hắn bỏ mặc tất cả chạy đi núp sau lưng bọn họ.

Tôn Huy cũng liều mạng kêu lên:

- Có, có quý! Nó, nó muốn ăn chúng ta!

Tên thanh niên kia cũng sốt một hồi, đảo mắt nhìn đám người này một lượt, nhìn thấy bọn họ mỗi người đều bị dọa không nhẹ, nhin không được cười lên ha hả nói:

- Quý? Tôi lớn đến thế này mà vẫn chưa từng nhìn thấy qua một con quý nào. Hôm nay vừa khéo ta gặp một con quý, ha hả...

Tay phải của hắn vung mạnh lên, một con dao phay lấp lánh sáng bóng chói mắt đã xuất hiện ở trong tay hắn, hung tợn hét lên:

- Ở đây chúng ta có nhiều người như vậy còn có thể bị một con quý dọa sợ sao? Các anh em, xông lên cho ta, nếu như đối phương là quý chúng ta liền đánh quý, nếu đối phương là người, chúng ta liền băm hắn thành thịt vụn, để cho hắn biết sự lợi hại của chúng ta!

Đám người đi theo hắn sau khi nghe được chữ ‘quý’ cũng bị dọa sợ hãi đổ mồ hôi lạnh, chẳng qua nghe được những lời hoành tráng của hắn, máu nóng trong lòng mỗi người cũng bắt đầu sôi trào lên.

Đúng vậy, đối phương cho dù là quý cũng chỉ có một con, bên phe mình có hơn một trăm người, còn phải sợ nó sao?

Là con người thì không thể nào chống lại quý, nhưng hơn một trăm tên thanh niên cường tráng mạnh mẽ lại phải sợ hãi chỉ một con quý sao?

Bọn chúng đều nâng dao phay trong tay lên, đồng thanh rống lên:

- Giết, giết!

Hơn một trăm người bọn chúng dưới sự dẫn dắt của tên thanh niên kia xông về phía trước, khí thế như chẻ tre, tiếng quát tháo rung trời chuyển đất, vang vọng khắp cả bãi đỗ xe.

Anh bạn Lâm Bắc Phàm của chúng ta cũng không ngờ được phía trước lại xuất hiện hơn một trăm người, mà hắn còn điên cuồng đi về phía trước, chỉ là tiếp đó hắn nghe được từng đợt tiếng hò hét khiến cho hắn hoảng sợ rùng mình, vội vàng nhìn về phía trước.

Giải thật, hơn một trăm người cùng hô khẩu hiệu xông về phía mình, lại có khí thế san bằng nơi này, hơn nữa mấy tên tóc vàng cũng ở trong đám người này, đã khôi phục lại bộ dạng kiêu ngạo cực độ như trước.

Lâm Bắc Phàm vuốt vuốt sống mũi, rất không thoải mái liếc nhìn bọn họ một cái, nói:

- Các người là người phương nào?

Tên thanh niên kia khê giật mình, còn chưa kịp nói chuyện thì Tôn Huy đã lớn tiếng kêu lên:

- Chính là hắn, vừa rồi hắn rất khủng bố, mặt xanh, quần áo đều bay lên, các người mau, mau giết chết hắn đi!

Mấy tên thanh niên bắt lương còn lại cũng lần lượt gật đầu phụ họa.

Tên thanh niên kia nhất thời hiểu ra, cười lạnh liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, nói:

- Vị các hạ này vì sao giả thần lộng quỷ vậy?

Lâm Bắc Phàm nhìn vai, rất không thoải mái cười âm hiểm, nói:

- Hơn một trăm người? Số lượng quả thật là không ít, xem ra bản sự của mấy tên kia quả thực là không nhỏ, có thể trong vòng một ngày thời gian ngắn ngủi có thể tìm được nhiều người như vậy, vừa hay ta đây gân cốt cũng đang lỏng, đến, đến đây, cùng nhau lên đi, đỡ làm mất thời gian!

Hắn học theo phong phạm đại hiệp trong các tiểu thuyết võ hiệp, bày ra một tư thế tấn công, còn hướng về phía đám người kia vẫy vẫy tay.

Tiểu Kim rất tà ác truyền âm nói:

- Lão đại, tư thế của anh thật sự là rất 'cool', chẳng qua em thấy còn thiếu điểm hình tượng!

Nó nói loạn một hồi, chỉ thấy trên dưới toàn thân Lâm Bắc Phàm lập tức xuất hiện từng đạo từng đạo ánh sáng màu xanh, từng luồng từng luồng kinh phong xoay tròn xung quanh thân người hắn, phát ra từng trận từng trận gầm gừ.

Bao gồm cả tên thanh niên kia, cả đám người đang có mặt ở đây đều giật mình hoảng sợ.

Kẻ này là ai đây? Tại sao lại có lực lượng khủng bố đến như vậy?

Chẳng lẽ đối phương quả thật không phải là người?

Khi ý nghĩ này nổi lên trong đầu tên thanh niên, toàn thân bắt giác run rẩy, khí thế mới vừa rồi trong nháy mắt giảm bớt đi rất nhiều, sắc mặt tái nhợt, không khỏi lùi về phía sau hai bước, run giọng nói:

- Mấy vị công tử, hắn, rốt cuộc hắn là ai?

Tôn Huy và mấy tên kia sớm đã dọa cho mặt trắng bệch cắt không ra giọt máu, sợ hãi nhìn Lâm Bắc Phàm, ngay cả nói cũng nói không ra lời.

Lâm Bắc Phàm mắt trợn trừng, trong lòng khinh bỉ tiểu Kim ngàn vạn lần, nó sợ người khác không biết bên cạnh hắn có một con rồng có phải không đây? Tại sao ngay cả loại việc này cũng làm ra được? Giống như là đang tạo ra một vị thần. Hắn mặc kệ đối phương đang bị hù dọa, lập tức hét lớn một tiếng:

- Ăn một quyền của ta!

Tay phải nắm chặt thành trọng quyền, đánh về phía tên thanh niên kia.

Tiểu Kim cười âm hiểm, âm thầm truyền âm nói:

- Lão đại, uy lực một quyền này của anh quá yếu đi, giết gà cũng giết không chết, vậy làm sao có thể giết chết đám người này chứ? Em đến giúp anh một tay?

Hiện tại nó đã say chín thành, một thành tỉnh táo, đã không có sự tỉnh táo và lạnh lợi như bình thường, bộ dạng e sợ thiên hạ này không loạn.

Lâm Bắc Phàm sắc mặt khê biến, vội vàng thấp giọng nói:

- Mày đừng làm loạn!

Chỉ là, tất cả đều đã muộn.

“Ngao ngao ngao . . . ”

Từng tiếng rỗng gầm gừ vang vọng trong không trung, một đạo long ảnh màu vàng từ trên trời giáng xuống, dung nhập vào trong thân thể của Lâm Bắc Phàm, giống hệt như trong bộ phim được trình chiếu trên tivi. Tiếp đó cự long màu vàng này nương theo một quyền của hắn đánh thẳng về phía tên thanh niên.

Hai mắt tên thanh niên kia trợn trừng, ngay cả kêu cũng không kêu được một tiếng, miệng há hốc, hoàn toàn choáng váng.

Cái này, chẳng lẽ là Giáng Long Thập Bát Chương trong truyền thuyết? Nhưng tại sao đối phương lại đánh quyền?

Lâm Bắc Phàm quỳnh đít, nếu như gây ra tai nạn chết người sợ rằng bản thân mình cũng chỉ có một đường bỏ trốn, hắn vội vàng hét lớn một tiếng:

- Con mẹ mày, chạy mau đi, mày muốn chết sao!

Hắn có thể không chế được quyền đầu của mình nhưng không thể không chế được lực lượng mà tiểu Kim đã phóng ra.

Tên thanh niên kia nghe được tiếng hét lớn của hắn mới giật mình tỉnh lại, bỏ mặc tất cả nhảy vội sang bên trái.

Rầm rầm rầm!

Toàn bộ bãi đỗ xe vang lên từng đợt tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, trên mặt đất xuất hiện một hố to đường kính khoảng chừng ba thước, sâu đến ba bốn thước, còn bốc lên một làn khói đen.

Hơn một trăm người khi nhìn thấy một quyền uy lực khủng bố của đối phương thì sớm đã trốn tránh sang một bên, cho nên không xuất hiện thương vong, chẳng qua trong ánh mắt của mọi người khi nhìn về Lâm Bắc Phàm đều mang theo vài phần sợ hãi và khủng bố.

Trên thế giới này thật sự có võ công tuyệt thế Giáng Long Thập Bát Chương sao?

Nếu như trước kia bọn họ khẳng định sẽ không tin tưởng điều đó là sự thật, nhưng hiện tại tất cả được bày ra trước mắt, bọn họ đều là người bình thường, làm sao có thể chống đối được với loại biến thái kia đây? Đầu lần lượt lùi về phía sau.

Tên thanh niên kia mặt mày lấm len bụi đất, đứng dậy, cố sức nuốt một ngụm nước miếng, lẩm bẩm nói:

- Mẹ ơi, người này lợi hại quá!

Đám người Tôn Huy đều sợ đến choáng váng đầu óc, bản không ngờ lại tìm đến tên biến thái này gây sự, nghi ngờ tuổi thọ của mình rất dài có phải không đây?

Tên thanh niên kia đi đến trước mặt mấy tên bọn chúng, ngượng ngùng nói:

- Các vị công tử, không phải là chúng tôi không giúp các vị mà chủ yếu là hắn quá lợi hại. Một trăm người chúng tôi đều xông lên sợ rằng cũng không đủ cho hai quyền của người ta đánh đập. Tôi, tôi thấy hay là bỏ qua đi thôi!

Hắn móc ra một cái điện thoại, bấm gọi đến một số máy, đại khái báo lại một hồi tình hình nơi này.

Đám người Tôn Huy còn dám gây sự nữa sao? Bây giờ ngay cả một chút suy nghĩ cũng không có, trong lòng đều âm thầm phát thề: Chỉ cần hắn bỏ qua cho chúng ta, chúng ta đảm bảo sau này sẽ ngoan ngoãn học tập, mỗi ngày làm việc thiện, không khạc nhổ ra đất, không câu dẫn con gái nhà lành nữa. . .

Tên thanh niên rất nhanh ngắt điện thoại, nói với đám người Tôn Huy:

- Các vị công tử, thiếu gia nhà tôi nói, cậu ấy cũng rất bội phục người có bản lĩnh, cho nên cậu ấy cũng muốn gặp vị thiếu niên anh hùng này, rất nhanh cậu ấy sẽ tới nơi này!

Đám người Tôn Huy gật đầu liên tục. Hiện tại bầu không khí xung quanh quỷ dị vạn phần, nếu như có thêm vài người tới nữa có lẽ có khả năng sống sót trở về. Bọn chúng len lén liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, vội vàng trốn ra sau lưng đám người kia, lo sợ bị đối phương phát hiện ra bọn chúng.

Lâm Bắc Phàm rất có phong cách đứng dạng hai chân, tiến về phía trước hai bước, từ trong túi móc ra một điều thuốc, rất kiêu ngạo ngẩng đầu lên nói:

- Làm sao? Mới vừa rồi không phải là các người còn muốn ra tay sao? Sao còn chưa ra tay đi? Ta đang đợi các người đây, đến, đến, đến đi, một hai tên thật không có ý nghĩa, cùng lên một loạt mới thú vị!

Tên thanh niên kia vội vàng cười lạnh nói:

- Vị tiên sinh này, tôi thấy tất cả đều là hiểu lầm thôi. Tôi đề nghị chúng ta chuyện lớn hóa nhỏ, nhỏ hóa không, tất cả mọi người đều là dân Nam Thành, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp mặt, cần gì phải làm cho mọi người không thoải mái chứ có phải không đây?

Lâm Bắc Phàm lập tức ném điều thuốc đang ngậm trên miệng xuống đất, tức giận quát:

- Không thoải mái? Tao đã tha cho đám khốn nạn kia rồi nhưng bọn chúng còn tìm đến cửa, vậy làm sao thoải mái cho được đây? Nói cho chúng mày biết, trong lòng tao rất không thoải mái!

Đám người Tôn Huy nghe được tiếng rống giận của hắn thì đều hoảng sợ hai chân run run, thiếu chút nữa đá cả ra quần, vội vàng nặn ra một nụ cười nói:

- Chúng tôi, chúng tôi biết sai rồi. Sau này chúng tôi không dám nữa, chúng tôi bồi thường có được không?

Tên thanh niên kia trong lòng chửi bới đám công tử ca gây họa kia một lượt, chẳng qua ai bảo bọn chúng là bằng hữu của thiếu gia nhà mình chứ?! Hắn chỉ có thể tiến về phía trước hai bước, ôm quyền nói:

- Mong tiên sinh đại nhân đại lượng tha cho chúng tôi. Thiếu gia của chúng tôi ở Nam Thành cũng được xem như là một nhân vật có mặt có mũi, có một câu nói của thiếu gia chúng tôi đảm bảo mọi chuyện của tiên sinh ở Nam Thành đều xuôi chèo mát mái!!!

- Thiếu gia của các người?

Lâm Bắc Phàm còn không biết ở Nam Thành này còn có một nhân vật lợi hại như vậy, nhin không được nghi hoặc nói.

- Thiếu gia chúng tôi rất nhanh sẽ tới đây, cậu ấy cũng muốn gặp mặt tiên sinh ngài!

Tên thanh niên này cung kính nói.

Không đến mười phút đã nhìn thấy năm sáu chiếc xe thể thao loại sang từ phía xa lao về phía này, trước tiếp vọt vào bãi đỗ xe mới ngừng lại, bảy tám người từ trong xe lục tục đi ra.

- Ta đánh, võ lâm cao thủ ở đâu? Ta đánh, buổi tối hôm nay có thấy sao!?

Một giọng nói quen thuộc vang lên.

- Võ lâm cao thủ? Ta muốn gặp mặt một chút!

Giọng nói của Đường Phong cũng vang lên, hắn còn ngẩng đầu lên ra vẻ rất nai tơ.

Lâm Bắc Phàm mắt trợn ngược, ngay cả một câu cũng lười nói ra.

Bản thân mình cảm thấy sự việc có chút không đúng, Nam Thành từ khi nào xuất hiện nhân vật lợi hại, ai biết quả nhiên là hai tên bọn chúng. Hắn lười biếng vẩy tay với hai người bọn họ:

- Người mà các người nói hình như chính là tôi đây!

Hai người Đường Phong và Trương Minh Thắng hai mắt mở lớn, ánh mắt cùng rơi xuống người hắn, lại liếc nhìn mấy người bọn Tôn Huy, đều há hốc mồm thất thanh kêu lên:

- Anh? Lão đại?

Trên mặt những người khác cơ thịt đều liều mạng co rút hai cái.

203. Chương 203: Kẻ Lợi Hại Chân Chính.

Lâm Bắc Phàm quả thực vô tội, rất oan ức.

Bản thân mình chẳng qua là tùy tiện vận động tay chân một hai cái thôi, như thế nào lại đụng vào người nhà mình chứ? Có một câu nói không sai, nước lũ ngập miếu Long Vương, người trong nhà không biết người một nhà, con bà nó thật có đạo lý.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng mấy thằng ranh giọng nói vùng khác này chỉ là tự bản thân đi lung tung gây chuyện, không có quan hệ với mấy nhân vật lợi hại của Nam Thành, ai mà biết được bọn chúng không ngờ lại biết Đường Phong và Trương Minh Thắng.

Hai người Đường Phong và Trương Minh Thắng đảo cặp mắt trắng dã, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Mấy tên thanh niên bất lương dám người Tôn Huy mới vừa rồi sợ hãi quá, đầu óc bị choáng váng cho nên không có nghe được câu nói của hai người Đường Phong và Trương Minh Thắng, mà là nhìn thấy hai người bọn họ đã đến, trái tim đang buộc chặt rồi cuộc cũng thoáng thả lỏng ra một ít.

Trong mắt bọn chúng, Đường Phong và Trương Minh Thắng chính là trời của Nam Thành, chính là đất của Nam Thành, không ai có thể lợi hại hơn hai người bọn họ. Lá gan của bọn chúng trong nháy mắt lại bành trướng lên, đều rất can đảm, vênh vào nói:

- Hai vị đại ca, người này rất kiêu ngạo, có chút thủ đoạn, chúng tôi nhiều người như vậy cũng không phải là đối thủ của hắn, không bằng chúng ta triệu tập thêm bốn năm trăm người, dùng chiến thuật biển người đối phó với hắn, em không tin đám người chúng ta còn thua ở trong tay hắn!

Tôn Huy còn không biết trời cao đất rộng là gì đứng ở đây gào lên:

- Đúng vậy, hai vị đại ca, sau khi chơi chết thằng ranh này, bên cạnh hắn còn có một cô em không tồi, không bằng liền giao cho hai vị đại ca là xong!

Hắn vốn tưởng muốn cho bản thân mình dùng, nhưng gặp được Đường Phong và Trương Minh Thắng chỉ có thể đem giao cơ hội này cho hai người bọn họ mà thôi.

Bốp!!!

Đường Phong bạt tai một cái, làm cho Tôn Huy ngay tại chỗ xoay ba trăm sáu mươi độ rồi mới lảo đảo dừng lại.

- Phong ca, anh, tại sao anh lại đánh em?

Tôn Huy ôm nửa bên mặt, kêu lên vẻ kinh ngạc.

Mấy tên còn lại còn tưởng rằng Đường Phong và Trương Minh Thắng sau khi tới đây sẽ giúp bọn chúng chém tên khốn kiếp trước mặt này, nhưng không ngờ rằng Đường Phong đột nhiên ra tay với bọn chúng, điều này khiến cho bọn chúng trong lúc nhất thời phản ứng không kịp, trên mặt đều lộ ra một loại biểu tình khó hiểu. Chẳng lẽ hai người bọn họ trúng tà cả rồi? Người trong nhà đánh người cùng nhà. Bọn chúng nghĩ đến đây trong lòng không khỏi phát lạnh, trong ánh mắt nhìn về phía Lâm Bắc Phàm lại có thêm vài phần sợ hãi.

Trương Minh Thắng rất không khách khí đạp cho hắn một cước, chửi bới:

- Ta đánh, ta thấy đám cháu chắt chúng mày thật sự là lợi hại, ngay cả lão đại của chúng tao cũng dám đánh, có phải là chán sống hết cả rồi hay không? Tao, tao đá chết mày!

- Cái gì? Lão đại!

Đám người Tôn Huy đều trợn trừng hai mắt, lắp bắp nói.

Trương Minh Thắng chỉ vào Lâm Bắc Phàm, rất kiêu ngạo, rất hoành tráng giới thiệu:

- Đây chính là lão đại của chúng tao, Lâm Bắc Phàm, tao đã từng nói tên của anh ấy cho chúng mày, làm sao chúng mày lại không biết chứ?

- Cái gì? Lâm Bắc Phàm ?

Trái tim đám người Tôn Huy nhảy mạnh hai cái, thiếu chút nữa té xỉu trên mặt đất.

Đối phương không ngờ lại là Lâm Bắc Phàm, nhân vật khủng bố nhất của Nam Thành!? Kẻ dám dùng xẻng sắt đập chết thị trưởng thành phố Nam Thành, nhân vật siêu cấp biến thái đã vượt qua vòng vây quan binh phòng ngừa bạo lực mà đi ra?!!!

Khi mấy tên Tôn Huy ở cùng Đường Phong và Trương Minh Thắng đã được nghe hai người bọn họ nói về nhân vật hoành tráng nhất, phong cách nhất, kiêu ngạo nhất, nổi tiếng nhất của Nam Thành, ai mà biết được xảo hợp thể nào mà để cho bọn chúng đụng phải. Cái này cũng chỉ trách “vận may” của bọn chúng quả thật là rất lớn đi. Bọn chúng đều há hốc mồm, trên thái dương lấm tấm mồ hôi lạnh, vẻ mặt sợ hãi nhìn Lâm Bắc Phàm, đằng sau có cảm giác lạnh lẽo buốt sống lưng.

Chẳng trách được người ta kiêu ngạo như vậy, ngay cả thị trưởng thành phố người ta cũng dám đập càn không phải nói đám công tử ăn chơi mình. Nếu như bức bách đối phương, sợ rằng một xẻng tùy tiện của người ta, đám người mình đều phải đến bồi Diêm Vương uống trà rồi.

Mềm sợ cứng, cứng sợ liều mạng.

Mấy người mình chính là đám sợ chết, người ta không sợ chết, đây chính là sự chênh lệch cực lớn. Càng không cần phải nói, người ta đập chết chủ tịch đều không có một kẻ nào dám đứng ra quản, lại càng không phải nói đập chết đám nhân vật cón con như mình đây. Địa vị của Lâm Bắc Phàm trong mắt của mấy tên bọn chúng mau chóng đề cao đến vị trí trước nay chưa từng có, siêu cấp phong cách, siêu cấp lợi hại.

Liễu Vi cũng nghe được động tĩnh bên này truyền tới, vội vàng chạy qua, nhìn thấy nơi này tập trung nhiều người như vậy thì giật mình hoảng sợ, vội vàng chạy đến trước mặt Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng hỏi:

- Bắc Phàm, bọn chúng, bọn chúng đều là. . .

Cô mơ hồ có một loại dự cảm rất không tốt, cho nên mới vừa rồi đã gọi điện thoại cầu cứu Long Yên Nguyệt, hi vọng đối phương có thể mang người tới đây.

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng vỗ lên bả vai cô, lúc này ánh mắt mới rơi xuống người Đường Phong và Trương Minh Thắng :

- Tiểu Phong, A Thắng, thật không ngờ các chú biết những tên này, mới vừa rồi anh ra tay hình như hơi nặng chút, hắc hắc. . .

Trên mặt hắn một chút xin lỗi cũng chẳng có, dù sao cũng không làm ai bị thương, phong cách chút thì có sao?

Trương Minh Thắng chạy đến trước mặt hắn, nói lia lịa:

- Tôi đánh, lão đại, anh cũng quá lợi hại đi?! Em đang ngồi trước tivi xem anh, khục khục, xem thời sự, thì nghe bọn chúng nói nơi này xảy ra chuyện, một vị võ lâm cao thủ rất phong nhã chiến thắng bọn chúng, em còn tưởng rằng ở Nam Thành lại xuất hiện một người lợi hại nữa chứ, thật không ngờ tới đó lại là lão đại anh!

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm liếc nhìn đám người Tôn Huy một cái, nói:

- Rốt cuộc bọn chúng là ai? Hình như không phải là người Nam Thành, làm sao lại quen biết với các chú?

Trương Minh Thắng vội vàng giới thiệu nói:

- À, lão đại, tên tóc vàng này gọi là Tôn Huy, tên tóc xanh tên là Từ Chính, tên tóc quăn gọi là Trịnh Dũng đều là người thủ đô. Trước đây thì quen biết khi cùng bọn em đua xe, cũng đều là những nhân vật hoành tráng cả. Lại nói ông già của bọn họ đều là những nhân vật hoành tráng ở thủ đô, bình thường đều là thích đua xe, tán gái, mỗi việc đều rất hoành tráng, chỉ e sợ thiên hạ không loạn, ai biết được mấy ngày trước vừa mới đến Nam Thành chúng ta, đi đến đâu là gây chuyện thị phi đến đó, ai ngờ được vừa rồi bị lão đại anh chinh sửa một trận thật tốt. Hắc hắc, cũng để cho bọn chúng biết Nam Thành chúng ta không phải là địa phương có thể tùy tiện kiêu ngạo!

Hắn cũng chẳng cho bộ dạng ngượng ngùng xấu hổ gì, ngược lại còn làm mặt quỷ với đám người kia, làm ra bộ dáng đáng phải như vậy.

Đường Phong cũng nhìn ra được quan hệ giữa Liễu Vi và Lâm Bắc Phàm không hề bình thường, hơn nữa bằng vào quan hệ của hắn tự nhiên biết được Liễu Vi là giám đốc của Kim Sắc Hải Ngạn, hắn lập tức đi lên phía trước mỉm cười chào hỏi:

- Lão đại, chẳng lẽ vị này là đại tẩu (chị dâu) sao?

Ở trước mặt những kẻ khác hắn đều tỏ ra một bộ dạng kiêu ngạo hoành tráng, nhưng ở trước mặt Lâm Bắc Phàm thì hắn không có cái đảm lượng như vậy.

Liễu Vi sắc mặt đỏ hồng, cô tuy rằng nhận ra Trương Minh Thắng là gã lần đó đã giúp đỡ Lâm Bắc Phàm đối phó với Diệp Phong, cũng biết đối phương sở hữu thực lực không kém ở Nam Thành. Nhưng đối với Đường Phong mà nói, cô chỉ biết mỗi cái tên này nhưng lại chưa từng gặp người, cho nên không hề nhận ra nam tử bảnh bao trước mặt này, chẳng qua nhìn thấy bọn họ không hề có ác ý cho nên mỉm cười với bọn họ, xem như là thừa nhận mối quan hệ giữa mình và Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, tiện tay móc ra một điều thuốc lá, ngậm ở đầu miệng, thản nhiên cười nói:

- Ta thắc mắc tại sao bọn chúng nhanh như vậy có thể tìm tới chúng ta, hóa ra là có hai tên các chú ở sau lưng sai sửa, ta rất sợ hãi đó nha!

Hắn lại ghé tai Liễu Vi giới thiệu một chút về thân phận của Đường Phong, cô lập tức kinh ngạc đến nửa ngày không nói ra được câu nào.

Đường Phong, lão đại của Kim Ngọc Thiên Đường, người kiêu ngạo nhất tại Nam Thành, làm sao cô có thể không biết cho được? Ai mà ngờ được đối phương lại có mối quan hệ tốt với người đàn ông mà mình yêu như vậy? Điều này để cho trong lòng cô có sự hiểu biết mới về Lâm Bắc Phàm.

Hai tên Đường Phong và Trương Minh Thắng mặt dày cũng đỏ bừng, vội vàng lắc đầu giải thích:

- Lão đại, điều này không quan hệ gì đến bọn em!

Trương Minh Thắng cười hắc hắc :

- Ta đánh, lão đại, em thật sự không biết, mấy tên cháu chắt bọn chúng chỉ nói là bị người ta dẩy đổ một trận, bọn em cảm thấy bọn em thân là người của Nam Thành, nhiều ít gì cũng phải cho chúng ít thể diện chứ?! Vì vậy liền giúp đỡ tìm vị trí của chiếc xe kia, ai mà ngờ được không ngờ là đỗ trong bãi xe của Kim Sắc Hải Ngạn, lại không biết đó là xe của đại tẩu, liền để cho bọn chúng xông vào. May mắn là đám con cháu này gặp phải lão đại, nếu làm bị thương đến đại tẩu, em không lột da bọn chúng thì không được!

Đám người Tôn Huy mặt mũi xám xịt đứng đó, quả nhiên là đám cháu chắt.

Trong lòng bọn chúng rất hối hận, bản thân rõ ràng đã nghe nói qua Nam Thành có một người rất phong cách, còn gây chuyện khắp nơi, thật không ngờ đụng ngay vào miệng súng, điều này làm cho bọn chúng phải chừa cái mặt mo ra, cả đám ngượng ngùng cười nói:

- Lão đại, bọn em, bọn em cũng không cố ý, xe của anh, bọn em, bọn em bồi thường!

Bọn chúng hận không thể vả cho mình vài cái, rõ ràng đã không có chuyện gì rồi, ai kêu mình đến đây gây sự kia chứ? Hiện tại không chỉ là mất chút tiền tài đơn giản như vậy.

Lâm Bắc Phàm hí mắt nhìn mấy người bọn chúng, nhin không được cười hắc hắc.

Mấy tên này từ thủ đô tới? Hơn nữa còn là người rất kiêu ngạo?!

Nhưng tất cả mọi việc bọn chúng đều lấy Đường Phong và Trương Minh Thắng làm chủ, xem ra bản thân phải một lần nữa đánh giá lại thực lực chân chính của hai tên này, trước đây bản thân còn cho rằng bọn họ chỉ là nhân vật kiêu ngạo ở Nam Thành này thôi, không ngờ được ở thủ đô cũng kiêu ngạo như vậy.

Đường Phong thấy Lâm Bắc Phàm không nói lấy một câu chỉ cười, lập tức hất đầu với đám người Tôn Huy, nói:

- Mày nói chúng mày tên nào tên nấy đầu gấu, cảnh báo chúng mày bình thường làm người cho tốt, không nên gây chuyện thị phi, chúng mày lại không nghe, hiện tại đã biết cái gì gọi là thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân chưa?! Ngày mai chúng mày mua một chiếc Ferrari mới bồi thường cho lão đại, biết chưa?

Đám người Tôn Huy đều vội vàng gật đầu nói:

- Đã biết, Phong ca!

Trương Minh Thắng cũng cười hì hì nói với Lâm Bắc Phàm :

- Lão đại, ta đánh, anh không cần so đo với bọn chúng, cho qua đi, dù sao anh cũng không chịu thiệt mà, hắc hắc. . .

Lâm Bắc Phàm tự nhiên sẽ không vì chút việc nhỏ này mà so đo tính toán với bọn chúng, dù sao sau khi biết được thân phận của mình, sau này chắc chắn bọn chúng sẽ không đến tìm Liễu Vi phiền toái. Hắn nghĩ đến đây, phát tay với bọn chúng, rất giả nai nói:

- Chuyện này cứ như vậy đi, xe các chú cũng không cần bồi thường, sau này mọi người đều là bằng hữu, các chú không nên gây sự khắp nơi là được. Tại Nam Thành này còn có rất nhiều nhân vật lợi hại, không phải là các chú có thể trêu chọc được. Nếu chẳng may làm ra việc gì, không phải một hai câu là có thể giải quyết được dễ dàng!

Đám người Tôn Huy vẻ mặt vui mừng, vội vàng nói:

- Vâng, lão đại!

Lâm Bắc Phàm vẫy tay chào bọn họ sau đó ôm lấy eo của Liễu Vi đi qua ngã tư đường bên kia, trước khi đi còn bỏ lại một câu:

- Giữa trưa ngày mai ta mời các chú uống rượu!

Hắn nghĩ đến mấy người này từ thủ đô xa xôi chạy đến Nam Thành, trong lòng cũng tràn ngập hiếu kỳ, muốn hỏi bọn chúng một chút rốt cuộc bọn chúng đến Nam Thành này là vì chuyện gì.

Đám người bọn chúng nhìn theo bóng lưng dần xa của hắn, hiện ra vẻ cao lớn vĩ đại, gật đầu nói:

- Vâng, lão đại!

204. Chương 204: Xem Bệnh.

- Lão đại, em kính anh một ly. Thật không ngờ anh chính là thần bài đã chiến thắng trong Đại Hội Thần Bài tại LasVegas, em ngưỡng mộ anh như nước sông cuộn cuộn không dứt. . .

- Lão đại, ban đầu bọn em còn tưởng rằng anh là một người bình thường, thật không ngờ kỹ thuật đua xe của anh lại phong cách đến như vậy, em rất bội phục anh, em cũng muốn được kính anh một ly!

- Lão đại, thật không ngờ anh đối với y thuật còn phong cách như vậy, em rất chấn động đấy!

.....

Giữa trưa ngày thứ hai, trong một căn phòng vip xa hoa của Kim Ngọc Thiên Đường, Lâm Bắc Phàm, Đường Phong và Trương Minh Thắng ba người bọn họ cùng với đám cháu chắt Tôn Huy, tổng cộng mười

mấy người đang tận tính nói cười và uống rượu, tất cả những ngăn cách trước đó đều đã bị hóa giải vô ảnh vô tung.

Tửu lượng của anh bạn Lâm Bắc Phàm rất tốt, thêm cả sắc long tiểu Kim trợ giúp nữa, một mạch uống liên tục hơn mười chén rượu, trên mặt ngay cả một vết đỏ hồng cũng không thấy xuất hiện. Điều này khiến cho ánh mắt của đám người kia đều nhanh híp lại thành hình trăng khuyết, rồi tất cả vì hân hoan vô hô, thiếu chút nữa còn tặng cho hắn vài nụ hôn gió!!!

Tôn Huy, Từ Chính, Trịnh Dũng hơn mười tên bọn chúng đều là điển hình của loại con ông cháu cha, bình thường đều dựa vào lực lượng của gia đình mà giương oai diễu võ ở khắp nơi, không ai so bì nổi. Nhưng bọn chúng cũng có nhược điểm rõ rệt, đó chính là bội phục kẻ mạnh, giống như tên siêu cấp trâu bò Lâm Bắc Phàm đây, dám dùng xẻng đập chết thị trưởng thành phố Nam Thành, càng là đối tượng mà bọn chúng kính nể.

Rượu qua ba tuần, ăn quá năm vị.

Lúc này Lâm Bắc Phàm mới từ từ nhấp một ly rượu vang đỏ, nghiêng đầu quét mắt nhìn đám người Tôn Huy một cái, chậm rãi hỏi:

- Tôn Huy, có một câu anh không biết có nên hỏi hay không!?

Đám người Tôn Huy đều vui vẻ hơn hớn kêu lên:

- Lão đại, anh có điều gì muốn hỏi cứ nói ra, giữa chúng ta cần gì khách sáo nữa?

Lâm Bắc Phàm cười hỏi:

- Các chú chẳng phải là người thủ đô sao, tại sao lại có thời gian rảnh rỗi chạy đến Nam Thành chúng ta, tới địa phương con con này?

Tôn Huy đã uống sáu bảy chén rượu, trên mặt đã có ba phần say rượu, sắc mặt đỏ bừng, khề khà cười nói:

- Lão đại, bọn em, lần này bọn em tới đây vốn chỉ là muốn chơi ở Nam Thành này hai ngày, loăng quăng làm vậy. Ai, ai biết được lại gặp phải lão đại, lần này, lần này bọn em quả thật là lập được công lớn rồi, hắc hắc hắc. . .

Không ngờ hắn lại nở một nụ cười ngu ngốc.

Từ Chính cũng cười a a, ngửa đầu dốc cả số rượu trong chén vào trong bụng, ngây ngô cười nói:

- Ông già em mỗi ngày đều nói em không làm việc đảng hoàng, mỗi ngày chỉ biết ăn chơi đùa bỡn. Lần này em có thể lập được công lao to lớn như vậy nhất định sẽ làm cho lão ta vui vẻ đến chết, khắc khắc. . . Em nhất định phải nhân cơ hội này lừa gạt lão, để lão mua cho em một con Ferrari mới nhất, xe, còn phải, còn phải tìm bao dưỡng lấy bốn năm em xinh tươi .

Mấy tên khác đều cười phá lên.

Lâm Bắc Phàm nao nao, hơi nghiêng đầu:

- Chuyện đó thì liên quan gì đến anh chứ? Chẳng lẽ là bởi vì anh?

Trương Minh Thắng rất rõ ràng cũng không biết việc này, nhịn không được tức giận chửi:

- Ta đánh, mấy tên chúng mày đúng là đám cháu chắt, nói chuyện cứ úp úp mở mở giống hệt như đám đàn bà, nói nhanh chút, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Nếu không anh mày lấy bình rượu này đập chú!?

Đường Phong dường như cũng không biết bọn họ lần này tới Nam Thành là mục đích, cho nên nghiêng đầu, nhiều hứng thú nhìn bọn chúng.

Tôn Huy vội vàng mỉm cười làm lạnh nói:

- Em nói, em nói, kỳ thật việc này rất đơn giản, có một đại lão siêu cấp hoành tráng ở Trung Quốc chúng ta, cháu gái của ông ta mắc phải một loại quái bệnh có thể nói thầy thuốc trung y, tây y vân vân và vân vân đều không thể chữa khỏi, hơn nữa bệnh tình của con bé đó càng lúc càng nghiêm trọng phỏng chừng chỉ còn sống được khoảng nửa năm nữa thôi, cho nên mới để cho đám người bọn em tìm kiếm thầy thuốc

có thể chữa được bệnh này trong phạm vi cả nước, mặc kệ là dùng phương pháp gì chỉ cần có thể cứu người là được. Trước đây bọn em còn tưởng rằng bọn em sẽ không thể gặp được dạng cao nhân như vậy cho nên chỉ muốn chơi bời vài ngày, ai ngờ được lão đại anh ngay cả bệnh của Đường muội muội cũng có thể chữa khỏi, cho nên bọn em nói chuyện đi lần này của bọn em gặp được vận may lớn, hi vọng lão đại anh có thể giúp đỡ một chút!

Hắn đứng dậy đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm đích thân rót mời đối phương một chén rượu, nụ cười trên khuôn mặt càng tỏ ra đáng yêu!!!

Từ Chính cũng gật đầu liên tục, ngây ngô cười nói:

- Nếu lão đại có thể cứu được con bé đó, nói không chừng, ở Trung Quốc này không một kẻ nào dám làm khó anh. Đừng nói là anh đánh chết thị trưởng thành phố, cho dù anh đập chết bộ trưởng bộ ngoại giao cũng không ai dám quản anh, khặc khặc. . .

Tựa như thể hắn chữa được bệnh vậy, đắc ý cười như điên.

Một thằng ranh tóc trắng khác ngây ngô cười nói:

- Lão đại, có thể đơn giản nói một câu, chỉ cần anh có thể chữa trị tốt bệnh của con bé kia, chỉ cần việc anh làm không có hại đối với tổ quốc, những chuyện khác không kẻ nào dám đụng đến anh!

Thằng này tên là Vũ Chí, chính là tên thanh niên bất lương bị Lâm Bắc Phàm đá cho một cước, chẳng qua hiện tại ánh mắt của hắn khi nhìn Lâm Bắc Phàm cỡ nào thuần khiết thiện lương, giống như đám trẻ ngoan ở nhà trẻ vậy.

Mấy tên thanh niên bất lương khác cũng lần lượt nói thêm vào, giống như đây là một việc lớn long trời lở đất vậy.

Lâm Bắc Phàm nghe xong những lời này của bọn chúng ngay lập tức hiểu được toàn bộ câu chuyện. Hóa ra bọn chúng hướng tới chính là y thuật của mình, nhưng bản thân mình thì có y thuật rắc rối gì tất cả đều là do tiểu Kim đến làm tất cả, chẳng qua đối với cô bé mà bọn chúng nói trong lòng hắn cũng có vài phần tò mò. Hơn nữa từ miệng của bọn chúng nhân vật hoành tráng kia rốt cuộc là người phương nào? Tại sao có thể khiến cho bọn chúng mỗi khi nhắc đến trong mắt đều lộ ra vẻ kính nể? Nên biết rằng bọn chúng cũng là loại người có vai có vế tại thủ đô, có thể khiến cho bọn chúng lộ ra loại thần sắc này chỉ có thể nói, người kia còn phải hoành tráng hơn gấp mười lần so với đám ông cha của bọn chúng, thậm trí cả trăm lần.

Chẳng lẽ đối phương là ông ta?

Khi Lâm Bắc Phàm nghĩ đến người này, trên trán đã toát ra một tia mồ hôi lạnh, sau lưng cũng lạnh buốt.

Ở Trung Quốc mà nói, đại lão siêu cấp hoành tráng?

Trung Quốc ngoại trừ người kia ra còn ai có thể xứng với xưng hô này chứ?

Hắn nghĩ đến đây nhện không được nuốt khan một ngụm nước bọt, quét mắt nhìn bọn chúng, vắn nhỏ âm thanh xuống:

- Đại lão mà các chú nói, chẳng lẽ là. . .

Hắn chấm vào trong chén rượu, viết hai chữ lên trên bàn: Thủ tướng!!!

Tôn Huy, Từ Chính và Trịnh Dũng đám người trên mặt đều lộ ra nét cười cổ quái, tiếp đó thì ha ha cười lớn, tiếp đó đều giơ tay cái về phía hắn, đứng đưa liên tục:

- Lão đại đúng là lão đại, vừa đoán đã trúng, lợi hại!

“Ầm ầm!!!” Thân người Lâm Bắc Phàm lắc lư hai cái sau đó trực tiếp ngã ngửa trên mặt đất.

Mặc dù trong lòng hắn đã có sự chuẩn bị trước nhưng sau khi nghe được những lời này của bọn chúng, vẫn giật mình hoảng sợ.

Dù sao người kia ở trong lòng mỗi người đều có địa vị không gì có thể so sánh được, có thể mang đến sự rung động thật lớn cho bất kỳ kẻ nào, để cho hẳn một người bình thường, năng lực thừa nhận cũng yếu đi rất nhiều.

Sau khi nghe được câu xác nhận của bọn chúng, Đường Phong và Trương Minh Thắng cũng giật mình hoảng sợ, lảo bầm nói:

- Điều này cũng quá kinh người đi?

Trương Minh Thắng dùng sức lau đi mồ hôi lạnh trên trán, liên tục hô lên:

- Ta đánh, ta đánh, xem ra lão đại cũng quá hoành tráng rồi, có thể có cơ hội đích thân nhìn thấy kẻ hoành tráng kia, hơn nữa còn có thể chữa bệnh cho cháu gái ông ta, về sau chẳng phải là muốn gió được gió, muốn mưa có mưa sao? Ta đánh, ta đánh, ta đánh đánh đánh. . .

Hắn vội vàng đổ một cốc rượu vào trong bụng mới đè nén được sự kích động và bất an ở trong lòng.

Khóe miệng Đường Phong khẽ giật hai cái, chẳng qua rất nhanh liền bình tĩnh trở lại, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười thản nhiên.

Cái tin tức này đối với mỗi người mà nói tựa như sấm sét giữa trời quang đãng, quá rung động. Nhưng ứng với nó đó cũng là một cơ hội cực lớn, một khi thành công, không thể nghi ngờ về sau sẽ mang đến cho mình lợi ích vô cùng.

Tiểu Kim nhin không được nhỏ giọng lảm bầm:

- Lão đại, nhân vật hoành tráng mà bọn chúng nói rốt cuộc là ai? Tại sao bọn chúng đều có gương mặt cổ quái như thế kia? Chẳng lẽ thật sự rất lợi hại sao?

Trong cái nhìn của nó, nhân loại đều một dạng giống nhau, có chỗ nào đặc biệt? Chẳng qua tuổi tác khác nhau nên quyền lợi khác nhau mà thôi.

Lâm Bắc Phàm hít sâu vào một hơi để cho tâm tình đang khấn trương của mình dần dần thoải mái lại, lúc này mới truyền âm nói:

- Lời thừa, nếu hẳn không hoành tráng, vậy Trung Quốc này không có người nào hoành tráng được cả, đơn giản mà nói, hẳn là tên hoành tráng nhất Trung Quốc !

Tiểu Kim nghe xong câu này hai mắt sáng rực, nước miếng chảy ròng ròng, liên tục kêu lên:

- Hóa ra là hẳn, ở trong bản tin thời sự em thường xuyên nhìn thấy hẳn, diện mạo cũng không tệ, tuổi tác có lớn một chút, thật không ngờ chúng ta lại có thể chữa bệnh cho cháu gái của hẳn, điều này thật sự là rất sáng khoái!? Hay là chúng ta bàn điều kiện với hẳn, để hẳn thưởng cho chúng ta một tòa thành thị, để anh lên làm thị trưởng thế nào? Điều kiện này hình như không phải là quá nhiều, không bằng bắt hẳn thêm mười tỷ nhân dân tệ nữa thì thế nào? Nếu không thì xin hẳn lấy một cái “miễn tử kim bài”, hoặc là để hẳn cấp cho anh một trăm em gái còn trinh, như vậy anh có thể trong thời gian ngắn đạt đến tầng thứ chín. . .

Nó đã bắt đầu ăn nói linh tinh, hiện thực và mấy bộ phim chiếu trên ti vi được nó xem mấy ngày nay đan xen vào nhau, mà bộ phim kia chính là ‘Hoàn Châu Cách Cách’!!!

Lâm Bắc Phàm đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, hận không thể bóp chết tiểu Kim. Nếu như mấy lời này bị truyền ra ngoài khẳng định sẽ bị đại lão của quốc gia này chém chết tươi. Hắn vội vàng truyền âm nói:

- Chẳng lẽ chú mày đã quên mất một câu thành ngữ, đó là lạt mềm buộc chặt, điều kiện gì chúng ta cũng không cần, cố làm ra vẻ thâm trầm và lão luyện, mặt mũi của bọn họ sẽ xóa không sạch, đối với những việc làm bình thường của chúng ta cũng sẽ nhắm một mắt mở một mắt. Đối với chúng ta mà nói, chỗ tốt sẽ càng nhiều!

- Ô, lão đại nói quả nhiên không tồi, so với em còn âm hiểm hơn rất nhiều!

Tiểu Kim liên tục gật đầu phụ họa.

- Khục khục! Đây là anh vì nhân dân phục vụ, chú không thể tùy tiện vu hãm cho anh được!

- Khục khục. . .

Thiếu chút nữa tiểu Kim bị nước miếng của mình làm sặc chết.

Lâm Bắc Phàm tiêu phí không sai biệt lắm năm phút đồng hồ mới ỏn thỏa nói chuyện xong với tiểu Kim, dùng năm mươi bình rượu Mao Đài, hai trăm cái cánh gà và hai trăm két bia đổi lấy một chén ‘’Tiểu Kim thanh chưng thanh’. Hắn mỉm cười quét mắt nhìn bọn chúng, thấy bọn chúng mỗi một tên đều có vẻ mặt tha thiết nhìn chăm chăm vào mình, lập tức lộ ra một nụ cười thần bí:

- Y thuật của anh cũng rất nông cạn chỉ biết một chút lông da bên ngoài mà thôi, hơn nữa cô bé kia bệnh tình thế nào anh cũng chưa từng nhìn thấy, cho nên anh không nắm chắc trăm phần trăm. Có thể cứu một mạng người hơn xây tháp bảy tầng, anh sao có thể thấy chết mà không cứu cho được? Bởi vậy mấy ngày nữa anh theo các chú đi xem là được!!

- Hoan hô!

Mười mấy người đám Tôn Huy đều nhảy dựng lên hoan hô.

Trương Minh Thắng cũng nhịn không được hắc hắc cười ngây ngô:

- Ta đánh, lão đại đến thủ đô? Ta cũng muốn đi theo xem sao, nghe nói gái đẹp thủ đô rất có khí chất, rất kiêu ngạo, ta muốn kiếm hai em trở về, khặc khặc. . .

Hắn phảng phất đã nhìn thấy bản thân và hai em xinh tươi đang nằm trên giường làm một số việc mà trẻ em không nên biết, trong mắt lấp lánh ánh sáng dâm dăng.

205. Chương 205: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân.

Sau khi Lâm Bắc Phàm đồng ý cùng với đám người Tôn Huy đến thủ đô, có thể nói bầu không khí trong phòng vip này trong nháy mắt đạt tới độ cao mới, trên khuôn mặt mỗi người đều tràn ngập nét tươi cười sáng lạn vui vẻ.

Sự việc trên thế giới này vốn kỳ diệu như vậy, nếu như đám người bọn họ không quen biết Đường Phong và Trương Minh Thắng trong một vòng đua xe, như vậy bọn họ cũng sẽ không có lý do đến một thành phố bình thường như Nam Thành này, tự nhiên là cũng không thể gặp gỡ Lâm Bắc Phàm.

Có lẽ điều này hợp với câu nói: Mèo mù vớ được cá rán.

Mặc dù bọn họ là một nhóm dân ăn chơi đàn đúm, tuy rằng mỗi ngày không làm được việc gì đứng đắn, tuy rằng từ trước đến nay chưa làm được việc gì tốt đẹp nhưng cũng biết rằng sự việc lần này không phải là chuyện nhỏ, một khi thành công không chỉ bản thân mà ngay cả gia đình mình ở trong diễn đàn chính trị Trung Quốc cũng sẽ bước lên một tầng cao mới, hơn nữa ở trước mặt đối thủ bọn họ cũng có cái để mà khoe khoang.

Lâm Bắc Phàm không có bối cảnh, không có địa vị, nhưng người ta lại có thực lực, chỉ cần điều này thôi cũng đã đủ rồi.

Trên khuôn mặt của hơn mười người bọn họ đều nở nụ cười ngây ngô, giống như tìm được một em gái nhỏ còn trinh thuộc hàng cực phẩm, trên dưới toàn thân bùng nổ lực lượng vô cùng, không ngừng mời rượu Lâm Bắc Phàm, hận không thể cung kính đối phương như cung kính với tổ tông nhà mình. Lúc mới bắt đầu bọn họ còn chuẩn bị gọi vài em xinh tươi ngồi tiếp rượu, chẳng qua sau khi nhìn thấy ánh mắt sắc bén của Đường Phong, vẫn sáng suốt nuốt cái ý nghĩ này xuống bụng, yên yên ỏn ỏn uống rượu.

Lâm Bắc Phàm một ngụm rượu cũng không hề uống, tất cả chui hết vào trong bụng của tiểu Kim. Thật không biết tại sao trong bụng của con vật nhỏ này có thể chứa đựng được nhiều đồ vật như vậy, chẳng qua hắn để ý thấy đám người này đã làm cho hắn uống ba mươi chén rượu trắng, còn có xu hướng tiếp tục mời rượu tiếp. Nếu như tiếp tục uống tiếp người ngu cũng sẽ biết bản thân mình có vấn đề, cho nên hắn mượn cớ đi toilet, rời khỏi phòng vip.

- Tao khinh, cái dạ dày của mày bé như vậy tại sao có thể đổ vào nhiều rượu đến thế? Mày đừng có mà đi tiểu bậy trong túi áo của tao đấy nhé!?

Lâm Bắc Phàm đứng rửa tay trong toilet, quan sát trái phải thấy không có ai mới nói với tiểu Kim đang ở trong túi áo mình.

- Lão đại, anh, đây là anh đang ghen tị, ghen tị với chú rồng đẹp trai như em, em làm sao có thể uống say được chứ? Đừng, đừng say đắm ca, ca chỉ là một truyền thuyết. . .

Tiểu Kim thần trí đã có chút mơ hồ, mơ mơ màng màng nói. Độ ngấm của rượu trắng so với bia thì mạnh hơn rất nhiều chứ càng không phải nói đến loại rượu Mao Đài cực phẩm 53%, ngay cả "thùng rượu" như nó cũng không chịu đựng nổi.

Lâm Bắc Phàm trốn mắt, lại bộ dạng này, còn dám uống? Chẳng qua bản thân đã ở chung với tiểu Kim một khoảng thời gian, mối quan hệ tự nhiên là không phải tầm thường, đối với những trò âm ỉ, làm xằng làm bậy của nó cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt cho qua. Dù sao đối phương cũng chỉ là ăn uống chơi bời mà thôi, lại không làm ra những việc khiến cho trời giận người oán trách.

Hắn vừa mới đi ra khỏi phòng vệ sinh, đang đi về phía phòng bao của mình thì nhìn thấy hai người thanh niên khoảng hai mươi tuổi, bộ dạng lén lút vượt qua người hắn, đi về phía căn phòng ở đầu hành lang, trên mặt lộ ra thần sắc không thể chịu đựng được nữa, giống như đang chờ đợi cái gì đó, hơn nữa còn nhỏ giọng thì thầm điều gì đó, trong giọng điệu đầy vẻ dâm dăng.

Phát hiện này khiến cho Lâm Bắc Phàm hơi giật mình, dù sao nơi này cũng là địa bàn của Đường Phong, nếu như xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ảnh hưởng của nó đối với hắn cũng không tốt, cho nên quyết định bám theo hai kẻ này nhìn xem một chút.

Công phu hiện tại của Lâm Bắc Phàm đã cao hơn rất nhiều so với người bình thường, càng không nói đến hai thằng ranh không có trình độ kia, cho nên hắn rón rén đi theo phía sau bọn chúng. Bọn chúng dĩ nhiên không hề phát hiện ra, có lẽ đang chìm trong niềm vui sướng cực độ nên không phát hiện ra có người theo dõi bọn chúng.

- Ha ha, đại ca, lần này chúng ta giàu to rồi, dĩ nhiên gặp phải cô bé xinh đẹp như vậy, xem ra cái thành phố nhỏ bé Nam Thành này cũng có chút hàng hóa!

Hai tên bọn chúng vừa mới lách vào bên trong phòng bao liền khóa luôn cửa phòng lại, rất nhanh từ bên trong truyền ra giọng điệu đặc ý của một tên thanh niên.

Giọng nói của tên thanh niên còn lại cũng vang lên:

- Không tồi, không tồi. Nam Thành cái địa phương này cũng xem như không tồi. Sau này nếu có cơ hội nên đến đây nhiều hơn vài lần, tìm kiếm vài cô bé xinh đẹp mang về. Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, viên thuốc của chúng ta cũng không tồi, tính ra phải ba giờ nữa cô ta mới có thể tỉnh lại, đoạn thời gian này chẳng phải là mặc cho huynh đệ chúng ta chơi đùa sao? Tao nhất định phải đại chiến ba trăm hiệp, để cho cô em này biết được sự lợi hại của tao, ha ha. . .

Trong phòng lập tức truyền ra tiếng quần áo bị xé rách, xem ra hai tên bọn chúng đã chuẩn bị ra tay đối với cô gái ở trong phòng vip này rồi.

- Óa, cô em này vòng một thật không nhỏ a, sờ vào cảm giác tay khẳng định không tồi!!!

- Thừa thôi, đôi chân của cô em này còn khép chặt như vậy khẳng định còn là một xử nữ chưa nở hoa, lần này chúng ta phát tài rồi.

- Óa, cái mông của cô em này cảm giác không tồi, vừa tròn lại vừa cao.

.....

Lâm Bắc Phàm khẽ nhủ mày, không ngờ được hai tên này lại vô sỉ đến như vậy, dám bỏ thuốc mê người ta quả thực là cặn bã, bọn chúng không biết dùng thủ đoạn ôn nhu hơn sao? Quả thực là làm cho đám đồng bào nam như mình đây mất hết cả mặt mũi.

Nghĩ đến đây hắn cũng không quản được nhiều hơn nữa, một cước đạp về phía cửa phòng vip.

Nếu như là mỹ nữ ta liền cứu giúp, nếu như là khủng long, vậy thì. . . Khục khục, chắc là khủng long này “tự nguyện” như vậy cũng không chừng!!? Dù sao cũng được hai thằng đàn ông yêu thích, đó là vinh hạnh của cô ta. Trong đầu Lâm Bắc Phàm xuất hiện ý nghĩ rất bỉ ổi như vậy.

Rầm!!!

Cửa phòng vip của Kim Ngọc Thiên Đường rất cứng rắn, nhưng gặp phải thần cước của Tiểu Lâm Ca trong nháy mắt bị đá vỡ thành hai mảnh. Tất cả mọi thứ trong căn phòng đều thu vào trong mắt, hai tên vừa rồi đang đặt một cô gái trên sa-lon, tùy tiện xé rách quần áo trên người của đối phương, mà cánh tay trắng nõn và làn da mịn màng của cô gái đã lộ cả ra ngoài.

- Mày là ai?!

Tên đại ca nghe được tiếng phá cửa, quay đầu lại nhìn nhất thời giật mình hoảng sợ, hung dữ gầm lên.

Tên nam tử còn lại thân người cao gầy, lập tức hét lên một tiếng:

- Con mẹ nó, dám quấy rầy việc tốt của anh em ta, tao giết mày!

Hắn vung hai tay trực tiếp đánh về phía Lâm Bắc Phàm .

Ở góc độ của Lâm Bắc Phàm chỉ có thể nhìn thấy làn da của cô gái, trắng nõn láng mịn, hơn phân nửa là mỹ nữ. Cho nên cũng không thèm nhìn tên nam tử cao gầy kia lấy một cái, hung ác đá về phía đống quần của hắn một cước, đối phương ngay lập tức kêu thảm một tiếng, hai tay ôm đống quần, phát ra tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết, giống như con cóc nhảy bật lên, kết quả đập phải một chai bia, thân người nghiêng sang một bên, ‘Bịch!’, bộ dạng ngửa mặt nhìn trời, ngã lăn quay ra mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Tên đại ca thân hình to lớn, toàn thân dường như ẩn chứa một cỗ khí chất đặc biệt, hắn nhìn thấy người của mình bị một cước của đối phương đá bị thương, lập tức rống lên một tiếng:

- Tao phải cho mày biết sự lợi hại của tao!!!

Ba bước hóa thành hai bước, hắn xông về phía Lâm Bắc Phàm, tay phải chụm thành trảo Chop về phía trán của đối phương.

Lâm Bắc Phàm khẽ nhủ mày, công phu của hai kẻ này tuy rằng bình thường nhưng so với đám côn đồ bình thường thì mạnh hơn rất nhiều, hắn là cũng có lai lịch nhất định!? Tuy rằng trong lòng hắn suy nghĩ như vậy nhưng đối phương đã xông đến trước mặt mình, chẳng thèm nhìn lấy một cái nhẹ nhàng thoát khỏi thế công đang tới của đối phương, tay phải thuận thế bắt lấy cổ áo đối phương, khẽ quát một tiếng, cánh tay dụng lực đã nhắc bổng tên đại ca kia nâng hắn lên cao, hung hăng ném mạnh xuống đất.

Bịch!!!

Mặt đất phát ra một tiếng vang trầm đục, tên đại ca kia lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, hai mắt trợn ngược trực tiếp ngất xỉu, khóe miệng còn rỉ ra một dòng máu tươi.

Lúc này Lâm Bắc Phàm mới đi đến trước mặt cô gái kia, ánh mắt không khỏi sáng rực lên.

Tuổi tác của đối phương ước chừng khoảng hai mươi, mặt trái xoan, khuôn mặt trắng nõn như ngọc, đôi mắt nhắm chặt, đôi môi đỏ tươi hé hé mở ra, phát ra tiếng hít thở như có như không. Dáng người của cô ta thon thả gợi cảm, mái tóc dài mềm mại như thác nước tùy ý xỏa ra một bên, cả người toát ra một mùi hương dụ người, quả thật là một mỹ nữ nhất đẳng.

Quần áo ngoài của cô ta đã bị hai tên vừa rồi xé rách, để lộ ra nội y màu trắng bó sát người ở bên trong, càng tô đậm thêm cho bộ ngực sữa đầy đặn, giống như đang cầu cứu muốn thoát ra, bụng dưới làn da trắng như tuyết, sáng bóng láng mịn, hai cánh tay trần trắng như tuyết tròn trịa, chẳng khác nào một vị mỹ nữ đang ngủ chờ đợi vị hoàng tử của mình đến đánh thức dậy.

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ, chẳng qua cũng không có thói quen thừa cơ mà chiếm tiện nghi của con gái nhà người ta

Con bà nó, một cô gái như vậy thiếu chút nữa đã bị hai tên cầm thú chiếm mất, nói thế nào thì ta cũng là ‘anh hùng cứu mỹ nhân’, thơm cô ta một cái hình như cũng không thành vấn đề đi?! Cứ coi như là thu về chút lãi là được rồi.

Lâm Bắc Phàm nghĩ đến đây, hơi cúi đầu xuống, hướng về phía đôi môi ướm át kiều diễm của đối phương hôn tới.

- Lão đại, lão đại, xảy ra chuyện gì vậy?

Đúng vào lúc này, đám người Đường Phong đã vọt tới đây la hét ầm ỹ cả lên, nhưng khi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm chuẩn bị làm một việc mà tất cả các đàn ông trên đời đều thích làm thì đều trợn tròn mắt, nói không nên lời.

- Khục khục, cô em này quả thật xinh đẹp, thiếu chút nữa bị hai tên khốn kiếp kia làm nhục, ta chuẩn bị mặc cho cô ấy một bộ quần áo!

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ giải thích một tiếng, tiện tay cởi xuống cái áo của mình đắp lên người đối phương. Lúc này mới bế đối phương lên đi về phía bọn họ.

Hơn mười người trên mặt kẻ nào cũng lộ ra một tia tươi cười cổ quái, đều cười hắc hắc không ngừng.

Muốn hôn thì hôn đi, đều là đàn ông cả, vả lại đều là người một nhà, có ai cười anh đâu?!

Bọn chúng tự nhiên là không dám nói mấy lời này ra rồi, ánh mắt lại quét trên người hai tên đang nằm trong phòng, nói:

- Hai tên bọn chúng là ai? Dám làm loại việc này ở Kim Ngọc Thiên Đường, không muốn sống nữa phải không?

Bọn chúng đều là kẻ biết hàng, nhìn cô gái đang hôn mê bất tỉnh, quần áo bị lột gần hết trong lòng Lâm Bắc Phàm, với đức hạnh của bọn chúng lại còn không biết hai tên kia muốn làm gì sao?

Lâm Bắc Phàm bữu môi, rất khinh thường nói:

- Bọn chúng? Không biết, anh vừa mới theo dõi tới nơi này, hình như cũng có chút công phu. Giao cả cho các chú đấy, muốn giết muốn tùn xẻo tùy các chú xử lý là được!

Hơn mười tên bọn chúng nghe được những lời này thì đều cười hắc hắc không ngừng, xoa tay cười nói:

- Có chút công phu sao? Bọn em thật đang nhàm chán đây! Vừa khéo lấy hai tên bọn chúng luyện tập một chút!

Bọn chúng tên nào tên nấy gan to hơn trời, hai tên kia cũng là kẻ vô pháp vô thiên, hơn mười người tụ tập cùng một chỗ vậy thì nơi đó không có trời bởi vì bọn chúng chính là trời, chính là đất.

Đường Phong càng tà ác đánh giá hai tên này một cái, chậm rãi mở miệng nói:

- Vừa hay tôi mới tìm được một trò chơi rất vui, để bọn chúng thử một chút. Dám làm loại chuyện này ở Kim Ngọc Thiên Đường, thật đúng là cấp thể diện cho Phong thiếu ta đây!

Hắn tức giận muốn phát điên lên rồi.

Lâm Bắc Phàm tự nhiên không thêm để ý đến bọn chúng, mà ôm lấy mỹ nữ chạy khỏi Kim Ngọc Thiên Đường.

206. Chương 206: Cứu Được Một Đại Minh Tinh.

Lâm Bắc Phàm ôm cô gái trong lòng về phòng ngủ của mình, nhẹ nhàng đặt lên chiếc giường ngủ của mình, hai tay chống cằm, ngồi ngay sát bên cạnh chăm chú nhìn vào khuôn mặt đẹp rạng rỡ của đối phương, lẩm bẩm tự nói:

- Cô gái này quả thực rất xinh đẹp, rất thuần khiết, mới nhìn thôi mà lòng ta đã ngứa ngáy rồi!

Liều Vi đã đến Kim Sắc Hải Ngạn, nếu không có cho hắn thêm ba cái lá gan nữa hắn cũng không dám mang một vị mỹ nữ trở về nhà, hắn cũng không muốn xảy ra xung đột trong gia đình.

Không biết từ khi nào tiểu Kim đã chui ra khỏi túi áo của hắn, cũng chép miệng gật đầu nói:

- Dáng người không tệ, khuôn mặt không sai, quả thực là nhất lưu mỹ nữ, hơn nữa lại còn là xử nữ. Lão đại, em thấy hay là anh trực tiếp giữ lấy cô ta đi, dù sao anh muốn tới cảnh giới thứ ba cũng cần nữ nhân, hắc hắc. . .

Nó nở nụ cười rất vô sỉ.

Lâm Bắc Phàm giơ ngón giữa về phía nó, nói:

- Chú quá tà ác, anh khinh bỉ chú, sau này đừng nói là đi theo anh lẫn lộn, anh không quen biết chú!

Hắn quay đầu đi, lại liếc nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân của đối phương, không khỏi lẩm bầm tự nói:

- Chỉ có điều nói thế nào thì mới vừa rồi tôi cũng cứu cô thoát khỏi bàn tay của đám người ác kia, bảo vệ trinh tiết cho cô, hôn một cái hình như không có vấn đề gì đâu?

Khục khục... Tiểu Kim thân người lão đảo trực tiếp ngã lăn xuống giường.

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc, phát hiện ra bản thân sau khi lấy được trinh tiết của Chu Tĩnh Hàm trở nên càng lúc càng háo sắc. Chẳng qua điều này cũng không thể trách mình được, ai bảo mình bị tiểu Kim lừa gạt đi tu luyện Long Tu bảo điển kia chứ? Nếu như ông trời muốn trách mình vậy thì hãy trách tiểu Kim đi, tốt nhất là bỏ xuống một đạo sấm sét đánh chết con sắc long này đi, thật ra nội tâm của mình vẫn rất là thuần khiết. Hắn vô sỉ nghĩ như vậy, sau đó hôn xuống đôi môi thơm tho của đối phương.

- Á, lưu manh. . .

Bốp bốp!

Lâm Bắc Phàm hai tay ôm lấy mũi phát ra một tiếng kêu thảm, liên tiếp lùi lại phía sau hai bước, thiếu chút nữa đặt mông ngồi bịch trên đất, trong lòng tức giận không thôi.

Con bà nó, hai thằng ranh kia nói là phải hai ba giờ, bây giờ mới được nửa giờ tại sao đối phương lại tỉnh lại? Nếu mình có cơ hội nhất định phải để cho hai thằng ranh đó biết được sự lợi hại của mình.

Đều là tai họa do sản phẩm kém chất lượng gây ra.

Bạch Nhạc Huyền trong mơ mơ màng màng tỉnh táo lại, nhìn thấy khuôn mặt của một người đàn ông đang từng chút từng chút cúi xuống hôn mình, hơn nữa xung quanh là một căn phòng xa lạ, làm cô căn cứ vào khái niệm tự bảo vệ bản thân, một quyền đâm vào mặt của đối phương.

Cô ta ngồi bật dậy, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó khuôn mặt khẩn trương cúi đầu xuống nhìn, lại thấy trên người mình đang mặc một bộ quần áo của đàn ông, hơn nữa bộ quần áo ngoài của mình đã không nhìn thấy đâu, để lộ ra bộ nội y ở bên trong, khiến cho cô sắc mặt đỏ bừng xấu hổ, tiếp đó biến Lâm Bắc Phàm trở thành tên bại hoại đang chuẩn bị cưỡng gian mình. Không thêm nói lấy một lời, cô trực tiếp nhảy xuống đất đánh về phía đối phương, nắm đấm trắng nõn như mưa rơi đập xuống thân thể của đối phương, cao giọng hô lên:

- Tên khốn nạn nhà mày, mày vô sỉ, hạ lưu, đề tiện, dám dùng loại thủ đoạn này đối với tao, tao sẽ tố cáo mày lên tòa án tối cao giam mày vào ngục!

Lâm Bắc Phàm thật không ngờ cô em này lại ra tay độc ác đến vậy, lập tức nhe răng trợn mắt hét lên:

- Cô, cô dừng tay lại cho tôi, cô còn đánh, đánh tiếp tôi sẽ không khách khí nữa!

- Mày muốn cưỡng gian tao, còn điều gì muốn nói nữa?!

Bạch Nhạc Huyền rất không khách khí tức giận chửi bới đối phương.

- Tôi là anh hùng, mới vừa cứu cô xong, làm sao lại nói cưỡng gian cô chứ?!

Lâm Bắc Phàm đưa tay phải ra bắt lấy đôi bàn tay nhỏ bé của đối phương, rất không thoải mái nói.

- Cái gì? Anh cứu tôi?

Đôi mắt to xinh đẹp của Bạch Nhạc Huyền mở lớn hết cỡ, vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn hấn.

Bàn tay nhỏ của cô em này thật đúng là đủ mịn màng, xem ra cũng là một tiểu thư gia đình giàu có, chưa từng biết đến khổ sở là gì.

Trong đầu Lâm Bắc Phàm hiện lên ý nghĩ xấu xa này nhưng trên mặt lại rất là chính trực, rất đau xót. Hấn lưu luyến không nỡ buông bàn tay của đối phương ra, lạnh lùng nói:

- Tôi là Lâm Bắc Phàm, mặc dù không phải là loại chính nhân quân tử gì nhưng cũng không bằng lòng lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn. Nhưng cô vô duyên vô cớ đổ oan cho tôi, thật làm cho tôi thất vọng, rất thương tâm, chẳng lẽ người tốt lại khó làm như vậy sao?

Bạch Nhạc Huyền sững sốt, vẻ mặt của đối phương giống như là phải nhận hết mọi điều oan uổng vậy, chẳng lẽ trong này còn có ẩn tình khác chưa được nói ra sao? Cô gái chớp đôi mắt to hai cái như mộng như ảo nói:

- Anh thật là người đã cứu tôi sao?

Lâm Bắc Phàm chỉ vào mũi mình, từng câu từng chữ nói :

- Cô quen biết tôi sao?

Bạch Nhạc Huyền rất tự nhiên lắc đầu:

- Làm sao tôi có thể quen biết anh chứ? Anh cũng chẳng phải là chủ tịch nước!

Lâm Bắc Phàm rất vô tội nói:

- Cô không quen biết tôi, cũng chưa từng nhìn thấy tôi, làm sao tôi có thể cưỡng gian cô được? Hơn nữa cô nghĩ lại mà xem, trước khi cô hôn mê đi thì cô đang ở chỗ nào?!

Bạch Nhạc Huyền nghe hấn nói như vậy thì chợt nhớ lại, bản thân mình lần đầu tiên tới Nam Thành muốn đi chơi một chút, kết quả đi đến một nơi gọi là Kim Ngọc Thiên Đường thì gặp phải hai tên đến xin làm quen, bản thân mình không để ý đến bọn họ, nhưng sau đó mình đã uống một ly vang đỏ thì hôn mê đi rất nhanh. Cô nhất thời trợn trừng mắt thất thanh kêu lên:

- Là hai kẻ kia?

Cô cũng không phải là loại đàn bà không biết nói lý lẽ, thoáng suy nghĩ một chút thì đã hiểu rõ được mối quan hệ bên trong.

Lâm Bắc Phàm ủy khuất gật đầu:

- Tôi đang cùng vài vị bằng hữu uống rượu ở đó thì nghe được hai tên kia nhỏ giọng thương lượng điều gì đó, nói cái gì mà cô em kia mông rất tròn rất nảy, vòng một rất lớn, hình như còn là xử nữ, chuẩn bị làm một màn 3P, vân vân. Lúc đó tôi chỉ nghĩ giữa ban ngày ban mặt, chính nghĩa làm đầu, làm sao có thể để cho đám tiểu nhân vô sỉ đó làm ra mấy loại chuyện như vậy được? Cho nên tôi liền đi tới, lại nhìn thấy hai tên bọn chúng đang xé rách quần áo của cô, bốn bàn tay lớn còn ở trên người cô. . .

- A, anh không cần nói nữa, không được nói nữa. . .

Bạch Nhạc Huyền nghe được mấy lời này của đối phương, xấu hổ hai má đỏ bừng, hai tay bịt chặt lấy lỗ tai, ra sức lắc đầu. Thân thể của mình sao có thể bị đám đàn ông xấu xa kia sờ mó được? Quá mức ghê tởm, cô ta cũng chẳng thèm nói thêm lấy một câu với đối phương lấy một câu, trực tiếp chạy ra khỏi phòng ngủ, hơi dừng lại một chút, cuối cùng chui vào phòng vệ sinh.

- Này này này, đây là nhà tôi, cô chạy vào phòng vệ sinh làm gì?

Lâm Bắc Phàm rất nghi ngờ hỏi.

- Tôi muốn tắm rửa!

Bạch Nhạc Huyền bộ dạng đương nhiên nói.

- Khục khục, nhưng đây là nhà tôi kia mà!

Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói.

Trong phòng vệ sinh yên lặng, sau đó truyền ra tiếng nước chảy, xem ra đối phương trực tiếp bỏ qua câu nói của hắn, đang tắm rửa, hơn nữa còn mơ hồ nghe được tiếng cười nho nhỏ của đối phương, quả thực là biến nơi này thành nhà của mình rồi.

Lâm Bắc Phàm bất lực không còn gì để nói nữa.

Lần trước mình gặp được Mộc Tiểu Yêu, thế nhưng đối phương lại đòi mình tiền phí qua đêm, lần này gặp được cô gái còn chưa biết tên này, tặng cho mình một đầm, lại còn tắm rửa trong nhà của mình. Chẳng lẽ nhân duyên của mình lại kém đến vậy sao?

- Này, anh ra ngoài mua giúp tôi một bộ áo lót và quần lót, tôi muốn màu trắng!

Đúng vào lúc Lâm Bắc Phàm đang miên man suy nghĩ thì thấy cửa phòng vệ sinh hé mở ra một cái khe hở, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp của đối phương, đang nhìn về phía hắn cười hì hì nói.

- Áo lót? Quần lót?

Lâm Bắc Phàm hai mắt tròn tròn, giống như nhìn thấy quỷ vậy.

- Đúng vậy, bây giờ tôi đang tắm rửa, chẳng lẽ anh lại để cho tôi như thế này đi mua sao?

Bạch Nhạc Huyền vừa nghĩ đến chuyện hai tên khốn nạn kia sờ mó thân thể mình trong lòng lại cảm thấy ghê tởm, hận không thể cạo rửa da thịt khắp toàn thân mình, còn như quần lót và áo lót tự nhiên là cũng không thể mặc tiếp nữa, cô ta quả thật là rất thích sạch sẽ.

- Nhưng mà tôi là đàn ông mà!

Lâm Bắc Phàm chỉ vào mũi mình kêu lên.

- Thì thế nào? Đàn ông thì không thể đi mua sao?

Bạch Nhạc Huyền có chút không kiên nhẫn hỏi ngược lại một câu.

...

- Đúng rồi, kích cỡ áo ngực của tôi là số 34 nhé, đừng mua sai đấy!

Bạch Nhạc Huyền lại bổ sung thêm một câu nữa.

.....

Lâm Bắc Phàm cũng không biết bản thân mình làm thế nào để trở về nhà, mặt mũi nóng bừng giống như bị lửa đốt, trong đầu toàn là hình ảnh nụ cười cổ quái của cô em bán hàng trong siêu thị, giống như là phát hiện bản thân mình có ham muốn tình dục khác thường vậy.

Con bà nó, chuyện này gọi là gì đây?

Người khác anh hùng cứu mỹ nhân, mỹ nhân đều sẽ tặng một nụ hôn làm báo đáp, thậm chí còn có thể lấy thân báo đáp. Còn bản thân mình thì ngược lại, phải đi mua quần áo lót cho mỹ nữ, nếu chuyện này mà bị truyền ra ngoài chẳng phải là sẽ làm tổn hại đến uy danh của mình sao? Sau khi đem hai miếng vải nhỏ như lòng bàn tay kia cho đối phương, hắn vô cùng buồn bực ngồi xuống ghế sa-lon trong phòng khách.

- Này, anh làm gì thế?

Không biết trải qua bao lâu, Bạch Nhạc Huyền ăn mặc chỉnh tề, vừa dùng khăn lau khô mái tóc ướt của mình vừa đi tới.

Lâm Bắc Phàm quay sang liếc nhìn cô ta một cái, trái tim không khỏi đập loạn lên như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô em này quá tươi ngon, quá mê người mà?!

Bởi vì vừa mới tắm rửa xong, khuôn mặt mềm mại phớt hồng khiến cho người ta có một loại cảm giác vô cùng mịn màng, thân hình khêu gợi bốc lửa ẩn sau lớp quần áo, bộ ngực vênh cao đung đưa theo từng nhịp động tác, đánh sâu vào thị giác người đối diện, giống như là một đóa hoa tươi tắn có sức dụ hoặc vô cùng.

Lâm Bắc Phàm gần như quên cả hít thở, đôi mắt thẳng tắp động lại nhìn chăm chăm vào đối phương.

Bạch Nhạc Huyền cũng phát hiện ra ánh mắt của hắn, khẽ gắt một tiếng:

- Đồ háo sắc!

Lâm Bắc Phàm bị câu nói này của cô ta làm cho bưng bĩnh, ngượng ngùng vuốt sống mũi, cười nói:

- Cô là ai?

Bạch Nhạc Huyền im lặng không nói gì, ánh mắt vô cùng quyến rũ nhìn hắn, sau đó làm nũng nói:

- Tôi đói rồi!

- À!

Lâm Bắc Phàm gật đầu.

Bạch Nhạc Huyền thấy đối phương một chút phản ứng cũng không có, nhin không được nói:

- Tôi đói bụng!

- Tôi biết, giọng nói của cô không nhỏ tôi nghe rất rõ ràng, không cần phải nói đến hai lần!

Lâm Bắc Phàm vẫn không có phản ứng gì.

Bạch Nhạc Huyền hận không thể gõ xuống đầu đối phương vài cái, chẳng lẽ ngay cả ý tứ trong lời nói của mình tên khốn này cũng không hiểu? Cô ta tức giận kêu lên:

- Tôi nói tôi đói rồi, anh mời tôi ăn cơm đi!

- Tại sao? Tôi và cô rất quen biết sao? Hình như ngay cả tên cô là gì tôi cũng không biết thì phải?

Lâm Bắc Phàm vẻ mặt ngạc nhiên hỏi, lại bổ sung thêm một câu:

- Quần áo lót khi này tổng cộng hết bốn trăm năm sáu tệ!

Bạch Nhạc Huyền tức đến ói máu:

- Anh, anh, anh không biết tôi?

- Chẳng lẽ tôi quen biết với cô sao?

Lâm Bắc Phàm nhìn chăm chăm vào đối phương, vẻ mặt như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

Bạch Nhạc Huyền có một loại cảm giác choáng váng mơ hồ. Bản thân cô dù sao cũng được xem là một người nổi tiếng, tại sao lại gặp phải loại người này chứ? Chẳng lẽ mỗi ngày đối phương không hề xem tin tức gì hay sao? Nếu không phải nhìn thấy căn phòng lớn này của hắn, bản thân mình khẳng định sẽ cho rằng hắn mới từ trong núi chạy ra ngoài. Cô ta rất buồn bực, rất chán nản nói:

- Anh mời tôi ăn cơm, ok? Mấy ngày nữa tôi sẽ trả lại tiền cho anh!

- Có thể!

Lâm Bắc Phàm mỉm cười gật đầu nói.

Mời mỹ nữ ăn cơm? Hình như cũng là một loại hưởng thụ.

207. Chương 207: Ông Xã Bà Xã.

Bạch Nhạc Huyền có một loại cảm giác muốn khóc.

Bản thân đường đường là một đại minh tinh vậy mà tên khốn này không có lấy một chút phong thái của đàn ông, đến loại nhà hàng bé tí này, ăn loại mỳ thịt bò bốn đồng một bát, hắn còn là đàn ông nữa hay không đây? Ngay cả một ý nghĩ thương hoa tiếc ngọc cũng không có, hơn nữa trong bát tổng cộng ba miếng thịt bò thái mỏng còn hơn trang giấy, bát mỳ này có thể đủ cho người ta ăn no sao?

Anh bạn Lâm Bắc Phàm của chúng ta bây giờ đang rơi vào trạng thái buồn bực, cho nên không hề nhìn thấy vẻ mặt tủi thân của đối phương, hơn nữa còn đang âm thầm suy tính xem làm thế nào từ chối lời mời của Tô Tình Nhi.

Ai bảo mình u mê đáp ứng yêu cầu của đối phương chứ? Quả thật là ông trời làm vậy còn có thể tha thứ, bản thân làm vậy thì không thể sống được, tham gia loại tiệc tùng từ thiện không có bất kỳ giá trị nào đó sao? Bản thân mình lại chẳng phải là cán bộ chính trị gì, cũng chẳng phải là ông trùm trong giới buôn bán, sao phải tụ cùng một chỗ với đám người nhảm chán đó đây? Hắn đang suy nghĩ làm thế nào để từ chối lời mời của đối phương.

Hiện tại là hai giờ chiều, còn khoảng năm giờ nữa là đến buổi tiệc từ thiện, chỉ là hắn có một loại cảm giác ngày tận thế đến rồi.

- Bộp!

Bạch Nhạc Huyền đại tiểu thư tức giận rồi, rất tức giận, tức giận đến mức toàn thân run rẩy.

Người khác phải dùng hết mọi biện pháp để mời mình đi ăn cơm, thậm chí còn sử dụng một ít thủ đoạn dè dặt, nhưng tên đàn ông trước mắt này lại bày ra một bộ dạng đó là bà xã của ta. Hơn nữa lại còn là cái bộ dạng không thèm để ý đến nữa, ngay cả nhìn cũng chẳng thèm liếc nhìn mình lấy một cái. Chẳng lẽ mời mình ăn một bữa lại thiệt thòi cho hắn đến như vậy sao? Rốt cuộc hắn là loại người gì?

Tiếng vang do cô gái gây ra làm cho Lâm Bắc Phàm bình tĩnh, thấy cô ta dần mạnh dạn đưa xuống mặt bàn, tức giận nhìn mình chằm chằm, đôi mắt đẹp lóe lên từng đạo hàn quang, tức thì vẻ mặt hắn mang theo nghi ngờ nói:

- Có chuyện gì?

Bạch Nhạc Huyền không còn gì để nói nữa, đây là lần đầu tiên mình được nhìn thấy một tên đàn ông ngu ngốc như vậy. Cô hờn dỗi nói:

- Không có gì!

Cô rất trực tiếp chuyển lửa giận thành sức ăn, từng miếng từng miếng ăn ăn bát mỳ thịt bò mà mình từ trước đến nay chưa bao giờ được ăn, cuối cùng nuốt cả bát mỳ thịt bò vào trong bụng, ngay cả một chút nước dùng cũng không chừa lại.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Cô gái này thật mạnh mẽ.

Đó là một bát mỳ thịt bò loại lớn, bản thân mình miễn cưỡng lắm mới có thể ăn hết một bát. Đối phương chỉ là một cô gái nhỏ nhắn như vậy lại có thể ăn hết ngay cả nước dùng cũng không dư thừa, sức ăn cũng quá kinh người đi? Trong lòng hắn âm thầm chia buồn ba phút với ông xã tương lai của đối phương.

Một bà xã như vậy, nuôi không nổi đâu.

Bạch Nhạc Huyền ăn đến no căng cứng cả bụng, từ trước đến giờ chưa lần nào ăn no như vậy cả. Nếu đổi lại là trước kia, khẳng định cô sẽ không ăn no đến như vậy, có thể là bởi vì tức giận làm cho cô quên mất phải giữ gìn dáng người của mình, bây giờ hối hận thì đã không kịp nữa rồi. Cô ợ một cái, rất không vui nói:

- Tôi ăn no rồi, tôi muốn tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Lâm Bắc Phàm chớp mắt hai cái, vẻ mặt nghi hoặc nói:

- Cô không cho là để tôi đi tìm chỗ nghỉ cho cô đấy chứ?

- Anh nói sao?

Bạch Nhạc Huyền hỏi ngược lại một câu.

- Tôi và cô thân nhau vậy sao?

Lâm Bắc Phàm cảm thấy đầu óc của cô gái trước mặt này bị con lừa đá hỏng rồi, khó trách lại dễ dàng bị người ta hạ thuốc như vậy. Ngay cả mình, đàn ông mà cô ta mới gặp gỡ lần đầu, cũng đầy sự tin tưởng như vậy, để cho mình giúp cô ta mua quần áo lót, lại để cho mình mời cô ta ăn cơm, bây giờ còn để cho mình tìm chỗ cho cô ta nghỉ ngơi nữa, chẳng lẽ không sợ mình có ý đồ xấu với cô ta hay sao? Hoặc là nói, nhìn mình giống như là người tốt lắm sao?

Trên khuôn mặt của Bạch Nhạc Huyền hiện ra một nụ cười xiêu hồn lạc phách:

- Tôi nhớ là nhà của anh hình như có hai phòng ngủ!

- Đó là phòng của tôi và bà xã!

Lâm Bắc Phàm trực tiếp bóp nát hi vọng xa vời của đối phương.

- Anh có bà xã? Không phải chứ, loại đàn ông như anh mà cũng có bà xã sao?

Bạch Nhạc Huyền mắt tròn tròn giống như là nhìn thấy quỷ vậy, thật không biết cô gái nào mắt bị mù lại đi thích loại đàn ông keo kiệt, bủn xỉn, không nói đạo lý như thế này.

Lâm Bắc Phàm thật sự có một loại kích động muốn bước tới đè cô ta xuống đất, xử tử hình ngay tại chỗ.

Bản thân mình là loại đàn ông người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, tại sao trong mắt cô ta lại trở nên tồi tệ đến như vậy chứ?

Hắn rất không thoải mái hừ hừ nói:

- Bà xã của tôi còn xinh đẹp hơn cô nhiều, hơn nữa tính tình của cô ấy ôn nhu hiền hậu, xinh đẹp hào phóng, hơn nữa ra phòng khách, vào nhà bếp, trên giường đều là một người khác, hừ hừ. . .

- Cắt, anh lại khoác lác đi!

Bạch Nhạc Huyền vẻ mặt không tin tưởng, chẳng qua cũng không thêm để ý đến đối phương tự biên tự diễn mà cười tủm tỉm, mở miệng nói:

- Vậy thì thế này đi, anh và bà xã anh ở chung một phòng, mình tôi một phòng, như vậy là được chứ gì?

Lâm Bắc Phàm thật sự hoài nghi chỉ số thông minh của mỹ nữ trước mặt này, chẳng lẽ ngay cả ý tứ trong câu nói của mình mà cô ta cũng không hiểu sao? Hắn lập tức phản bác nói:

- Vậy không được, phòng ngủ chính là của tôi và bà xã, phòng ngủ phụ là của tình nhân, nếu như cô muốn ở lại vậy thì chỉ còn lại ghế sofa trong phòng khách mà thôi!

- Anh , anh, anh. . .

Bạch Nhạc Huyền thực sự tức giận, hậu quả cũng rất nghiêm trọng.

Tên khốn trước mặt này lại có thể để cho một vị mỹ nữ như mình ngủ ở sofa, hắn cũng quá nhẫn tâm đi?

Lâm Bắc Phàm đứng dậy, cười hi ha nói:

- Còn như tiền mà cô nợ tôi thì cứ coi như là tôi làm việc thiện tặng cô đấy. Bây giờ tôi còn rất nhiều việc phải làm không có thời gian lãng phí với cô, bởi vậy chúng ta chia tay nhau ở đây đi!

Hắn lấy ra bốn đồng tiền đặt ở trên bàn, xoay người đi ra khỏi cửa.

Bạch Nhạc Huyền tức giận suýt ối máu, đứng bật dậy, đôi mắt tròn trừng dán chặt vào bóng lưng đối phương, nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng đôi mắt dâng lên một tầng hơi nước, thất thanh kêu lên:

- Ông xã, chẳng lẽ anh thật không muốn em nữa sao?! Em biết em sai rồi, em cam đoan với anh sau này sẽ không trút giận lên người anh nữa, xin anh không nên rời xa em.

Giọng điệu của cô có chút nghẹn ngào, thê lương.

Lâm Bắc Phàm thân người run lên dữ dội, thiếu chút nữa là ngã ngựa trên đất.

Cô em này muốn chơi chết mình có phải hay không đây?

Trong quán ăn có tốp năm tốp ba khách nhân đang ngồi ăn cơm, nghe được câu nói kia của Bạch Nhạc Huyền, lại nhìn Lâm Bắc Phàm, ánh mắt ghen tị không ngừng phóng thích ra, hận không thể đánh chết tên đàn ông không biết tốt xấu này.

- Tên đàn ông này rất tinh tướng, cô em ngon như vậy mà lại không muốn, nếu như tôi là hắn, đánh chết tôi cũng không bỏ.

- Ai dà, đó chính là ăn trong bát lại còn nhìn nồi, không biết đủ!

- Bây giờ đi đâu mà tìm được cô em xinh đẹp như vậy chứ? Tôi thấy tên đàn ông kia khẳng định là bị liệt dương, không có năng lực về phương diện kia!

.....

Lâm Bắc Phàm nghe mấy lời đối thoại của đám ác nhân nhện không được rung mình một cái.

Trước đây bản thân cho rằng chỉ có đàn bà mới có thể ghen tuông, không ngờ rằng đám đàn ông cũng có lòng ghen tị, lại còn trắng trợn như thế này nữa. Hắn nhúu mày quay người lại, tức giận nhìn chằm chằm vào cô gái trước mặt. Nếu như có thể, bản thân muốn PP với cô ta một ngàn lần, thật đúng là đàn ông không phát uy cô còn cho rằng ta là thái giám!?

- Ông xã, sau này em sẽ không quẩn anh nữa, anh đi tìm đàn bà khác em cũng mặc kệ, em chỉ xin anh đừng vứt bỏ em thôi!

Bạch Nhạc Huyền nước mắt rưng rưng, trong giọng nói ngọt ngào tràn ngập u oán và sợ hãi, giống như là một mỹ phụ bị ông xã ruồng bỏ vậy, đang dùng điểm lực lượng mỏng manh cuối cùng lưu giữ lại ông xã chuẩn bị rời bỏ mình mà đi.

Lâm Bắc Phàm khước miệng giật giật, thiếu chút nữa ngã lăn bất tỉnh ra đất.

Cô em này đóng kịch cũng quá giỏi đi!? Chiêu thức như thế này mà cũng dùng ra được!?

Đám khách ăn xung quanh vẻ mặt sững sốt tiếp đó lại thì thầm bàn tán, chỉ là thanh âm lại nghe rất to rõ ràng là đang nói cho Lâm Bắc Phàm nghe.

- Tên khốn nạn kia, có được bà xã xinh đẹp như vậy còn ra ngoài tìm đàn bà, con mẹ nó, thật đúng là cặn bã mà!

- Đúng đó, quả nhiên là ăn trong bát còn nhìn vào nồi, chẳng lẽ đàn bà khác còn xinh đẹp hơn so với cô em này sao?!

- Ài, đàn ông như vậy, con mẹ nó, rác rưởi mà. Thật không biết cô ả nào mắt mù lại đi theo một đàn ông như vậy? Còn không bằng đi theo tôi đây, tôi nhất định sẽ không để cho cô ấy phải khổ!

.....

Lâm Bắc Phàm rất tức giận, rất căm tức.

Bản thân mình đường đường là lão đại của Nam Thành thế nhưng lại bị cô em này đùa giỡn ở trong lòng bàn tay, làm sao nuốt trôi cơn tức này chứ? Hắn đảo mắt một vòng, lập tức nghĩ ra một kế, khước mệnh hơi nhếch lên hiện ra một nụ cười quỷ dị.

Bạch Nhạc Huyền nhìn thấy đối phương không ngờ lại nhìn mình mỉm cười, lập tức có một loại dự cảm rất không tốt. Cô đang muốn nói thì nhìn thấy đối phương đã chạy về phía mình, cái miệng nhỏ nhắn của cô ta hé mở, choáng váng ngây ngốc.

Trên khuôn mặt Lâm Bắc Phàm hai dòng nước mắt trong suốt, vẻ mặt tràn ngập hối hận, hai tay ôm lấy Bạch Nhạc Huyền ghì chặt vào lòng, tự nhiên là thoải mái đặt trên bờ mông đẹp đầy đặn vươn cao của đối phương, nức nở nói:

- Bà xã, anh biết sai rồi, anh vốn nghĩ em cần bản là không yêu anh, thật không ngờ ở trong lòng em, anh lại có địa vị quan trọng đến như vậy. Anh thật sự biết sai rồi, sau này anh sẽ không đi tìm đàn bà khác nữa, bọn họ làm sao có thể so sánh với em được chứ? Anh sẽ một lòng một dạ yêu em, tuyệt đối không phản bội em!

Hai tay hẩn nhẹ nhàng bóp hai cái vào bờ mông đẹp của đối phương.

Bạch Nhạc Huyền gần như súp đổ, đối phương lại dám sờ vào mông mình lại còn bóp vài cái nữa. Bản thân mình đường đường là Bạch Nhạc Huyền, làm sao có thể để cho đàn ông tùy tiện sờ mó được chứ? Cô rất muốn tát cho đối phương một cái, chỉ là, ai bảo mới vừa rồi mình nói ra những lời kia chứ?! Cô chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, hi vọng đối phương có thể nhìn thấy đôi mắt đang phun lửa giận của mình mà biết khó lui lại.

Đáng tiếc, Lâm Bắc Phàm là một tên đàn ông không biết điều.

Về mặt hẩn đau đón hối hận nói:

- Bà xã, anh sai rồi, anh thật sự biết sai rồi, sau này anh sẽ hết lòng yêu em, sẽ không để em phải tủ thân nữa. Em vì anh mà trả giá nhiều như vậy, anh sẽ dùng cả cuộc đời này để yêu em. . .

Hẩn cảm thấy hai đầu vú của đối phương ép chặt lên ngực mình, loại cảm giác này thật là sướng không thể nào tả siết, hơn nữa hai tay của mình còn có thể cảm nhận được sự mềm mại và tính đàn hồi của bờ mông của đối phương, chỉ có thể dùng một chữ sướng để hình dung bản thân lúc này.

-Lão đại, cô em này cảm giác tay cũng không tệ đi?!

Tiểu Kim rất tà ác truyền âm nói.

- Ủm, không tệ. Quy mô tòa núi đôi kia có thể so với Vi nhi được!

Lâm Bắc Phàm cũng rất tà ác truyền âm lại.

Đám đàn ông xung quanh mặc dù rất ghen tị, rất hâm mộ, nhưng người ta là vợ chồng son ở đây chàng chàng thiếp thiếp, bọn họ có thể có biện pháp gì chứ? Chỉ có thể gật đầu nói:

- Ủm, đây mới giống một người đàn ông, sau này nhất định phải đối xử tốt với bà xã.

Bạch Nhạc Huyền hai gò má đỏ bừng, trên người có một loại cảm giác khác thường khiến cho bản thân rất không thoải mái, giống như là trong lòng đang bốc lên một ngọn lửa vậy. Tên đàn ông này quá khốn nạn, ôm mình lâu như vậy còn không chịu buông tay ra? Cô chỉ có thể miễn cưỡng cười:

- Ông xã, em. . .

Cô ta chuẩn bị nói một câu: Em đã tha thứ cho anh rồi. Để cho đối phương thả mình ra.

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại nhân cơ hội này hôn lên đôi môi cô ta, hơn nữa còn là nụ hôn nóng bỏng nồng nhiệt.

Bạch Nhạc Huyền choáng váng, nụ hôn đầu tiên của mình vẫn chưa có mà?!

Lâm Bắc Phàm vừa nhắm nháp đôi môi thơm của đối phương vừa thắm thì nói lời thâm tình:

- Bà xã, anh yêu em. . .

208. Chương 208:

Lâm Bắc Phàm rất đắc ý, rất kiêu ngạo.

Bản thân mình có thể chuyển bại thành thắng, trong liệt thế giành được thắng lợi, còn có thể hưởng thụ nụ hôn của một mỹ nữ và sờ soạn bờ mông của đối phương, cảm giác này thật sự là quá tốt đi.

Làm đàn ông, làm sao có thể bạc đãi chính mình được?

Hắn nghiêng đầu liếc nhìn Bạch Nhạc Huyền đang đi theo ở phía sau mình, đối phương mặt đỏ tai hồng, vẻ mặt xấu hổ, hận không thể xé mình thành tám khối. Hắn đắc ý tới mức thiếu chút nữa hát lên bài, ngay cả bước chân cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

- Tên vô lại, tên khốn nhà anh, tôi không giết anh là không được!

Bạch Nhạc Huyền gần như nổi điên, nụ hôn đầu tiên của mình không ngờ bị tên vô lại này cướp đi ở trước mặt bao nhiêu người như vậy, điều này khiến cho tâm tình của cô làm sao có thể bình tĩnh cho được? Hai bàn tay trắng nõn nắm chặt lại, còn phát ra tiếng rắc rắc, hung tợn liếc nhìn tên vô lại trước mắt kia.

- Khục khục, mỹ nữ, bây giờ cô phải gọi tôi là ông xã, giữa ông xã và bà xã làm một số việc hình như không có vấn đề gì cả? Lại nói, tôi lại không có việc gì khác để làm.

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ, rất oan ức hỏi ngược lại một câu.

Làm một vài loại việc? Tại sao lại mờ ám như vậy? Giống như là bản thân đã bị hắn chiếm được rồi không bằng.

Bạch Nhạc Huyền nghĩ đến đây, tức giận mắt đào trợn trừng, sắc mặt trắng bệch, yêu kiều mắng chửi:

- Tôi nói cho anh biết, anh là đàn ông vô sỉ nhất, hạ lưu nhất, bỉ ổi nhất, đáng giận nhất trên cái thế giới này. Tôi, tôi, Bạch Nhạc Huyền thề với trời, nhất định phải khiến cho anh biết được sự lợi hại của tôi! Anh sẽ gặp phải sự trả thù điên cuồng nhất, biến thái nhất, bất ngờ nhất.

- Bạch Nhạc Huyền ? Cô tên là Bạch Nhạc Huyền?

Lâm Bắc Phàm hơi sững sốt.

- Thế nào? Anh đã biết tôi là ai rồi?

Bạch Nhạc Huyền hơi có chút đắc ý, rốt cuộc tên khốn này đã biết tên của mình, tiếp theo đây khẳng định sẽ không ngừng lấy lòng mình, mời mình ăn ngon uống tốt, thậm chí còn đưa mình đến sống ở khách sạn năm sao nữa vân vân. Cô gần như đã nhìn thấy cuộc sống tốt đẹp của mình mấy ngày sắp tới.

- Cái tên này hình như không tệ, xem ra trình độ văn hóa của cha cô cũng không tồi!

Lâm Bắc Phàm như có điều suy nghĩ, gật đầu nói. Bình thường hắn ngoại trừ xem AV của đảo quốc (Nhật Bản) ra thì cũng chỉ xem một chút ca nhạc giải trí, làm sao có thể nhận ra được đối phương chứ?

- Anh. . .

Bạch Nhạc Huyền gần như bị làm cho tức giận mà sụp đổ rồi.

Lâm Bắc Phàm nhìn bộ dạng hiện tại của cô, không khỏi vô cùng kinh ngạc, giữa ban ngày ban mặt thế này, tại sao cô lại đeo một cái kính râm loại lớn nhỉ? Che đi hơn nửa khuôn mặt của cô, thoạt nhìn trông giống như một người mù, nhìn thế nào cũng không được tự nhiên, nhìn không được hỏi một câu:

- Nghe tôi nói này mỹ nữ, sao cô lại tự biến mình thành bộ dạng như vậy? Chẳng lẽ cho rằng tướng mạo của mình rất khó nhìn sợ người ta không chịu được sao?

Bạch Nhạc Huyền tức giận thiếu chút học máu, bản thân mình là đại minh tinh Bạch Nhạc Huyền, có thể rất khó nhìn sao? Đối với tên đàn ông trước mặt này, cô có chút hoài nghi ánh mắt thẩm mỹ của hắn, đối phương chưa từng nhìn thấy mỹ nữ, cho nên mới xem loại vòng một quả dưa vòng hai thùng nước mới là mỹ nữ có phải không đây?! Chẳng qua vòng một và vòng ba của mình hình như cũng không nhỏ à nha?! Phì phì, sao lại đi so sánh bản thân với đám đàn bà đó, đây không phải là tự làm giảm thân phận của mình sao? Cô tức giận nói:

- Không cần anh quan tâm, chỉ cần tìm cho tôi một chỗ ở là được rồi, những việc còn lại không cần anh quản!

Lâm Bắc Phàm không biết nói gì nữa.

Mỹ nữ thời nay đều có phẩm chất này? Cho dù hình thức có vài phần nhan sắc cũng không thể dùng loại giọng điệu ra lệnh như vậy sai khiến một người đàn ông mới quen? Hắn nhún vai, tùy tiện nói:

- Tôi nhớ là phía trước có một khách sạn nhỏ, giá tiền phòng một ngày chỉ có mười đồng thôi, căn phòng cũng không nhỏ, có một cái giường đơn chỉ là không có nước nóng để tắm rửa, còn về phần nhà vệ sinh thì ở phía sau khách sạn có một nhà vệ sinh công cộng, cô có thể đến đó. Chỉ là ngăn cách giữa nhà vệ sinh nam và vệ sinh nữ là một bức tường đổ, cho nên khi cô đi vệ sinh phải chú ý một chút, cẩn thận kéo bị đám đàn ông xấu nhìn thấy mong.

- Anh, anh để tôi ở trong loại khách sạn nhỏ đó? Lại còn cả nhà vệ sinh công cộng? Không có chỗ tắm rửa?

Trong đầu Bạch Nhạc Huyền đã phác họa ra một bức tranh không thể nào chịu đựng nổi; trong một căn phòng nhỏ tồi tàn rách nát, mình ôm lấy cái chăn đen thui, toàn thân run lẩy bẩy vì lạnh, mà cửa phòng mình bị hai tên thanh niên một cước đá vỡ, sau đó dẫm dẫm đi về phía mình. . .

- Tôi không muốn ở một nơi như vậy, tối thiểu cũng phải là khách sạn bốn sao!

Bạch Nhạc Huyền gần như dùng toàn bộ sức lực hét lên một câu, thiếu chút nữa làm cho người đi hai bên đường giật mình hoảng sợ.

Lâm Bắc Phàm mắt tròn, vẻ mặt kinh ngạc nói:

- Cô, cô nói cái gì?

- Tôi nói, tôi, muốn, ở, khách sạn, bốn sao!

Bạch Nhạc Huyền rất không thoải mái hét lên.

Lâm Bắc Phàm rất vô tội, rất oan ức nói:

- Nhưng mà tôi đã bỏ ra vài trăm đồng trên người cô, chẳng lẽ tôi phải chịu thiệt sao? Nếu chẳng may cô bỏ trốn tôi đòi ai bây giờ?

- Anh, anh, anh quá vô sỉ! Vừa rồi anh hôn tôi, còn sờ tôi, tôi còn chưa tính sổ món nợ đó với anh đấy!

Bạch Nhạc Huyền tức giận thở hổn hển, bản thân từng gặp qua vô số đàn ông nhưng chưa bao giờ nhìn thấy loại ‘cực phẩm’ như thế này.

- Như vậy cũng có nghĩa là, nếu tôi tìm cho cô một chỗ ở tốt cô sẽ không tính toán món nợ đó với tôi?

Lâm Bắc Phàm lập tức thuận thế lần tới, cười tủm tỉm hỏi ngược lại một câu.

- Anh. . .

Bạch Nhạc Huyền không còn gì để nói.

Nếu không phải điện thoại và túi xách tay của mình đều rơi mất, bản thân sao có thể mặt dày đi theo tên đàn ông này chứ? Thế nhưng tên khốn này lại còn thật sự cho rằng mình là khúc gỗ, chỉ là đứng dưới mái nhà người ta không thể không cúi đầu, ai bảo mình đen đui như vậy chứ?! Cô chỉ có thể rất bất đắc dĩ gật đầu nói:

- Nếu như anh có thể tìm cho tôi một nơi tạm chấp nhận được, tôi coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, ý của tôi anh hiểu không?

Cô còn cố ý nhấn mạnh bốn chữ ‘tạm chấp nhận được’ để cho đối phương hiểu rõ ý trong câu nói của mình, tránh cho hắn tìm một cái khách sạn rách nát ra lừa mình.

- Được, đảm bảo khiến cho cô hài lòng!

Trên mặt Lâm Bắc Phàm hiện ra một nụ cười rất tà ác, vẫy một chiếc xe taxi sau đó hai người mau chóng chạy đến một cái khách sạn.

Bạch Nhạc Huyền thấy đối phương tích cực, cao hứng như vậy, trong lòng lại cảm thấy thấp thỏm bất an. Chẳng lẽ đối phương dẫn mình đến một nơi hẻo lánh không người rồi cưỡng gian mình?! Vậy chẳng phải là

đời con gái của mình cũng xong rồi sao? Cô khẩn trương quan sát hai bên đường, hình như còn đang chạy trên con phố đông đúc, không hẻo lánh như trong tưởng tượng của mình.

Radiant Hotel.

Khách sạn bốn sao, thiết kế hoa lệ, bài trí dễ nhìn làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp như trở về nhà. Cô gái tiếp tân một thân áo sườn xám màu đỏ đang tươi cười tiếp đón một đôi nam nữ, đôi nam nữ này có vẻ như đang rất vội, không hiểu là bọn họ vội vàng làm gì, hưng phấn làm gì, kích động làm gì!!! Chẳng lẽ phương diện kia rất gấp gáp, muốn tìm một chỗ để phát tiết ra?

Lâm Bắc Phàm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Bạch Nhạc Huyền đi vào quầy tiếp tân, lớn tiếng nói:

- Tôi muốn đặt một phòng, thời gian. . . Bao nhiêu ngày, mấy nữ? Hẳn quay đầu lại hỏi đối phương.

- À, ba ngày đi!

Bạch Nhạc Huyền có chút ngơ ngác cúi đầu trả lời.

Lâm Bắc Phàm liền gật đầu nói với em nhân viên tiếp tân kia:

- Ba ngày!

Bạch Nhạc Huyền thấy đối phương đưa mình đến một cái khách sạn xem như không tệ, trong lòng vốn đã bình tĩnh lại một lần nữa thấp thỏm bất an. Tự nhiên đối xử ân cần, không phải gian tặc thì cũng là đạo tặc. Nụ cười của đối phương thoát nhìn rất chân thành, rất dễ mến, rất đúng đắn. Nhưng mà tất cả những điều này thật sự là một cái bẫy?

Lâm Bắc Phàm quả thật giúp cô trả tiền ăn ở, ba ngày tổng cộng tám trăm năm mươi đồng. Đối với khách sạn bốn sao như thế này mà nói, cái giá này hoàn toàn bình thường, dù sao bây giờ cũng không phải là mùa du lịch, hơn nữa Nam Thành cũng chẳng phải là thành phố nổi tiếng gì, cho nên giá cả sẽ không quá đắt đỏ như ở những thành phố lớn khác. Hẳn lại nắm lấy tay đối phương, dưới sự hướng dẫn của một em nhân viên tiếp tân đi đến cửa thang máy.

- Cái này, thật ra một mình tôi đi là được, nếu anh có việc bận thì cứ đi đi!

Bạch Nhạc Huyền mơ hồ có một loại dự cảm không tốt, lo sợ đối phương đi vào phòng thừa lúc mình không chú ý, đề mình lên giường giở trò cầm thú, huống hồ cô mới mượn điện thoại di động của đối phương gọi một cuộc, chỉ cần ba ngày người của mình sẽ tới Nam Thành đón mình, không cần phải tiếp tục sống những ngày nghèo đói như thế này nữa.

- Điều này, tôi đưa cô lên phòng như vậy tôi mới an tâm!

Lâm Bắc Phàm về mặt chính khí đường đường nói.

- Lão đại, nắm tay cô em này cảm thấy thế nào?

Tiểu Kim rất tà ác truyền âm hỏi.

- Khục khục, cảm giác không tệ, đáng tiếc không được sờ thoải mái!

Lâm Bắc Phàm cũng rất vô sỉ truyền âm nói.

Bạch Nhạc Huyền khoe miệng giật giật, trong lòng đối phương khẳng định có bí mật nào đó không thể nói ra cho người khác biết, vừa rồi chiếm tiện nghi của mình nhiều như vậy bây giờ còn bày ra bộ dạng đạo mạo nghiêm chỉnh, quả thực đáng giận đến cùng cực. Cô miễn cưỡng cười một tiếng:

- Cái đó không cần, khách sạn này tốt như vậy, an ninh khẳng định là hạng nhất. Anh mau đi đi, đừng làm chậm trễ công việc của mình!

Cô hận không thể rút bàn tay nhỏ bé của mình về, nhưng nhớ lại bản thân cũng bị đối phương hôn rồi, sờ cũng đã sờ rồi, bây giờ để cho đối phương nắm tay cũng coi như là báo đáp hẳn đã chăm sóc cho mình, chỉ là không hiểu sao cứ cảm thấy cả người không thoải mái.

- Vậy được rồi, một mình cô lên đi.

Lâm Bắc Phàm rút cuộc thở phào một cái, khẽ than thở:

- Tôi trả tiền cho cô ba ngày, nếu hết ba ngày cô còn ở lại đây vậy thì tự mình bỏ tiền ra nhé!

- Anh. . .

Rút cuộc Bạch Nhạc Huyền đã hiểu rõ mưu kế âm hiểm của đối phương.

- Hơn nữa,

Lâm Bắc Phàm cười rất vô sỉ,:

- Nếu như cô muốn ăn uống, vậy thì cũng phải tự bỏ tiền ra!

Bạch Nhạc Huyền mặt mũi xám xịt, lần tới lần lui bản thân mình vẫn bị hấn tính kế. Chẳng lẽ ba ngày tới đây mình uống nước khoáng sống qua ngày? Như vậy mình không đói chết cũng khó. Cô nhìn về mặt vô tội của đối phương hận không thể đập cho hắn một cước phóng thích mối hận trong lòng. Chỉ có điều, bây giờ mình chỉ có thể dựa vào hắn, có biện pháp nào khác nữa đâu? Cô chỉ đành nhỏ giọng ra vẻ đáng thương nói:

- Vậy, vậy anh cho tôi vay ít tiền đi, cùng lắm thì mấy ngày nữa tôi sẽ trả lại cho anh!

- Tôi không tin cô được!

Lâm Bắc Phàm mỉm cười:

- Hơn nữa giữa hai chúng ta đã thanh toán xong xuôi cả rồi.

- Anh, vậy anh muốn thế nào mới cho tôi mượn tiền?

Bạch Nhạc Huyền rất bất đắc dĩ nói.

- Hay là như vậy đi, tôi dùng tiền mua một nụ hôn của cô, thế nào? Tôi trả năm trăm đồng!

Lâm Bắc Phàm cười rất lương thiện.

- Anh, anh. . .

Bạch Nhạc Huyền gần như chết ngất.

Bản thân đường đường là một đại minh tinh vậy mà nụ hôn chỉ đáng giá năm trăm đồng?! Nếu để cho người ta biết được, có thể phát điên lên mất.

Bạch Nhạc Huyền nhìn thấy nụ cười không mấy tốt lành gì của đối phương, tức giận sắc mặt trắng bệch, đang chuẩn bị gõ vào đầu hắn cái thì nghe được tiếng cười duyên dáng của nhân viên tiếp tân phía trước, nhin không được giải thích nói:

- Tôi không quen biết anh ta!

Cô nhân viên tiếp tân kia về mặt cô quá nhìn bọn họ, nói:

- Tôi không nói gì hết!

Bạch Nhạc Huyền hai má đỏ bừng, loại chuyện này càng bôi càng đen, bản thân mình cái gì cũng không cần phải giải thích, mặc cho cô nghi ngờ. Cô nhìn thấy đối phương không hề có ý nhượng bộ, chỉ có thể hung ác liếc xéo đối phương một cái, cuối cùng chỉ đành tủi thân nhón chân, như chuồn chuồn lướt trên mặt nước, hôn nhẹ lên môi đối phương. Hai má đỏ bừng, tủi thân gần như phát khóc:

- Đưa tiền!

- Tôi còn chưa cảm nhận được mùi vị gì mà, thật lỗ vốn!

Lâm Bắc Phàm rất oan uổng lấy ra năm trăm đồng đưa cho cô.

Bạch Nhạc Huyền nghe được câu nói vô sỉ đến cực điểm của hắn, nổi giận thiếu chút nữa chết ngất, rất trực tiếp tặng cho hắn một cước, thở hổn hển nói:

- Tên khốn nhà anh nhân lúc cháy ra ra hôi của, sau này tôi nhất định phải dạy dỗ anh cho tốt!

Khuôn mặt xinh đẹp của cô nóng bừng bừng, một giây cũng không muốn dừng lại, vội vàng chạy lên tầng.

209. Chương 209:

Bạch Nhạc Huyền đứng trước cửa sổ trong phòng nhìn Lâm Bắc Phàm đi ra khỏi khách sạn, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ cùng cực. Nụ hôn đầu tiên của mình lại bị tên khốn này đoạt mất, còn bị đối phương dùng loại phương pháp như vậy đùa giỡn nữa, trong lòng sao có thể cân bằng được? Bản thân mặc dù thuộc giới nghệ sĩ nhưng luôn chú ý giữ gìn sự trong sạch của thân thể, sẽ không vì bất cứ thứ gì mà giao nó cho bất kỳ đàn ông nào, chỉ là tên khốn trước mặt kia thì sao? Lại lợi dụng lừa gạt mình, đơn giản là khốn nạn đến cực điểm, đáng giận đến cực điểm.

Nhưng vẻ tươi cười lưu manh của đối phương và cách làm không nghiêm chỉnh của đối phương hình như là tốt hơn nhiều so với đám nguy quân tử kia. Sau khi cô nhìn thấy đức hạnh của đám người kia đối với người đàn ông này ngược lại có thêm vài phần tò mò, hơn nữa trong lòng mình còn lưu lại một ấn tượng về đối phương không biết là tốt hay xấu.

Bạch Nhạc Huyền đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, nhin không được lắc đầu cười nói:

- Nếu như để cho kẻ khác biết được, đường đường Bạch Nhạc Huyền mình lại bởi vì năm trăm đồng mà bán đi nụ hôn của mình, chỉ sợ cả thế giới này đều náo loạn hết cả lên, hơn nữa lại còn bán cho một đàn ông không biết tên tuổi, thật là, à. . .

Cô buồn bã thở dài, lại nhin không được nhìn bóng lưng của đối phương vài lần.

.....

Lâm Bắc Phàm vẻ mặt tươi cười đi ra khỏi khách sạn, còn nhẹ nhàng mân mê đôi môi. Nụ hôn của đối phương hình như còn lưu lại trên đó, mùi vị này quả thực là rất tuyệt vời, ngấm sâu vào cốt tủy.

Tiền? Hiện tại mình còn thiếu tiền nữa sao? Trong tài khoản ngân hàng của mình có mấy trăm triệu đô la Mỹ, sao có thể để mấy trăm ngàn vào mắt chứ. Nếu như năm trăm đồng có thể mua được một nụ hôn thơm như vậy, sợ rằng mình vút hết tiền ra để cho vị mỹ nữ này hôn đến đôi môi sưng đỏ cũng không tiêu hết nhiều tiền như vậy.

Lâm Bắc Phàm là một người rất thiện lương, ra tay hiệp nghĩa, giúp đỡ người nghèo cứu người lúc nguy nan đây chính là trách nhiệm của hắn. Hơn nữa có thể được một vị mỹ nữ hôn đến hai lần, càng không phải nói bản thân mình còn phải làm thường xuyên hơn nữa, loại việc như thế này tự nhiên là rất thích làm rồi. “Ài, tâm địa của Tiểu Lâm Ca ta chính là tốt như vậy đấy. Mỗi khi có người cần tôi giúp đỡ, tôi đều tận lực giúp đỡ, chưa bao giờ nhủu mày!” Lâm Bắc Phàm vuốt cằm, hai mắt mang theo một tia đau xót ngẩng đầu nhìn mây đám mây trên trời, hiện ra bộ dạng rất khảng khái, rất trượng nghĩa.

- Khục khục. . .

Mấy ngày nay Tiểu Kim đã bị đả kích nhiều lần nên hoàn toàn trở không còn phản ứng.

Lâm Bắc Phàm đang chuẩn bị chạy đến Kim Sắc Hải Ngạn thực hiện nhiệm vụ bảo vệ của mình thì nghe được tiếng chuông điện thoại của mình bỗng nhiên vang lên. Điều này khiến cho hắn hơi nhủu mày, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó sắc mặt lập tức biến đổi, liên tục nói:

- Xong rồi, xong rồi! Vừa rồi mới nói chuyện với vị mỹ nữ tên Bạch Nhạc Huyền gì đó mà quên mất bên kia còn một vị yêu nữ nữa, bây giờ phải làm sao đây? Đi tham gia cái buổi quyền góp từ thiện chó má kia sao? Trời ạ, không phải là chơi chết ta sao? Để cho ta và đám tai to mặt lớn trộn chung một chỗ? Ta đi tự sát còn hơn!

Tiểu kim có chút nghi hoặc truyền âm hỏi:

- Lão đại, chẳng lẽ là vị mỹ nữ Tô Tình Nhi kia?

- Nhiều lời, ngoại trừ cô thì còn ai vào đây nữa? Đều trách ta nhất thời bị cô mê hoặc lại đi đáp ứng cái yêu cầu này, thật là xui xẻo, bà mẹ nó!

Lâm Bắc Phàm tức giận nói.

- Cô em đó tướng mạo không tệ, lại còn là một y tá nhỏ, sao lão đại anh nhìn thấy cô lại giống như thấy quỷ vậy? Chẳng lẽ cô ta không có hứng thú với đàn ông? Hay là tướng mạo của lão đại không lọt vào mắt xanh của cô ta?

Tiểu Kim có chút nghi hoặc không hiểu, chẳng lẽ lão đại nhà mình đổi tính rồi? Không còn hứng thú với mỹ nữ?!!!

Lâm Bắc Phàm biết có nói tiểu Kim cũng không hiểu được, rất dứt khoát truyền âm nói:

- Cô em này rất lợi hại, anh mà không thể đụng vào được!

- Ồ ???

Cái đầu quả dưa của tiểu Kim quả thực không hiểu được ba chữ ‘rất lợi hại’ kia, chẳng lẽ giống như cô em rỗng mà mình quen biết kia, ở trên giường yêu cầu vô độ? Nó nghĩ đến đây thì rét lạnh từng trận, không khỏi rung mình giống như đã nhìn thấy bộ dạng cạn kiệt tinh lực của lão đại nhà mình.

Lâm Bắc Phàm nghe tiếng chuông điện thoại còn đang vang lên không ngừng, không muốn bắt máy, nhưng như vậy ngược lại làm lòng mình có điều đen tối, cuối cùng hấn cắn răng, tay run rẩy tiếp nhận cuộc gọi, chuyển tới đầu kia, giọng nói run rẩy:

- Hey!~

Hấn cảm thấy trong giọng nói của mình giống như lá khô xào xạc trong gió, tràn ngập cảm giác tang thương.

- Lâm Bắc Phàm !

Bên đầu kia truyền đến giọng nữ cao vút gầm gừ phẫn nộ.

- Ai u, bụng của tôi đau quá, trưa ăn phải đồ hư vào bụng, tôi phải đi vệ sinh, có chuyện gì lát nữa liên lạc lại!

Lâm Bắc Phàm rất trực tiếp treo máy, lúc này mới lắc lư đi về phía Kim Sắc Hải Ngạn.

- Rinh rinh rinh!

Điện thoại trên tay hấn lại một lần nữa vang lên.

Lần này Lâm Bắc Phàm đã có lý do để không bắt máy, cho nên hấn chẳng thèm nhìn chiếc di động của mình lấy một cái, mặc do chuông điện thoại vang lên không ngừng. Đáng lẽ ra, bây giờ bản thân mình đang tiến hành một hội vận động gian khổ trong nhà vệ sinh thì làm gì có thời gian mà bắt điện thoại đây chứ? Nếu chẳng may điện thoại của mình rơi xuống bồn cầu vậy chẳng phải là mệt rồi sao?

Nhưng đúng lúc Lâm Bắc Phàm đang mỉm cười đắc ý, nghĩ đến bản thân rốt cuộc cũng tìm được một cái lý do không đi tham gia cái buổi tiệc từ thiện chó má kia thì nghe được tiếng phanh khẩn cấp vang lên ngay sau lưng mình, còn tiếp xúc thân mật với cái mông của mình nữa.

- Mẹ kiếp, là ai? Chẳng lẽ muốn đâm chết người?

Lâm Bắc Phàm rất phẫn nộ quay người lại, lớn giọng chửi bới.

- Đúng vậy, tôi muốn đâm chết anh, tên khốn nạn nói chuyện không giữ lời còn cố tình tìm nhiều lý do bao biện, anh có thể làm gì được tôi đây?

Giọng của đối phương không hề thấp so với hấn, hơn nữa một cỗ sát khí từ trong xe chậm rãi phát ra.

Lâm Bắc Phàm rung mình một cái, thiếu chút nữa ngã ngã ra đất.

Trước mặt một chiếc BMW màu đen mới tinh, người đang ngồi trong xe ngoại trừ Tô Tình Nhi ra thì còn ai vào đây nữa?

Hôm nay đối phương mặc một bộ đồ màu đỏ, bó sát theo đường cong hoàn mỹ, mắt kính đen che đi đôi mắt xinh đẹp khiến cho người là có một cảm giác lạnh lùng, cái mũi xinh đẹp hếch cao đang nhần lại, cái miệng nhỏ đỏ tươi hé mở thở phì phò, hình như rất phần nộ và cảm phần.

Cô mang đến cho người ta một cảm giác rất lạnh lùng, quyến rũ, có chút giống với nữ sát thủ.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy sống lưng lạnh buốt, có một loại cảm giác sợ hãi nổi gai ốc.

Ở đằng sau cái kính mát mơ hồ bắn ra hai đạo hàn quang, giống như bảo kiếm rút ra khỏi vỏ, dường như muốn chém mình thành trăm mảnh, hơn nữa còn thêm hai ngọn lửa phần nộ giống như muốn thiêu đốt mình thành tro.

Lâm Bắc Phàm khoe miệng giật giật, trên mặt miễn cưỡng nặn ra một nụ cười:

- Hóa ra, hóa ra là Tô tiểu thư

Rầm!!!

Tô Tình Nhi rất tức giận từ trong xe bước ra, đóng cửa xe rất mạnh, hai tay chấp trước ngực bước vài bước tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, khoe miệng hơi nhếch lên hừ một tiếng:

- Đồng chí Lâm Bắc Phàm, chẳng phải là anh bị đau bụng sao? Tại sao bây giờ lại tốt đẹp đứng ở chỗ này?

Lâm Bắc Phàm miệng há hốc, trên mặt mang theo vẻ nghi hoặc nói:

- Tôi bị đau bụng sao? Tôi vừa mới nói vậy sao?

Tô Tình Nhi gật đầu khẳng định rất chắc chắn.

Lâm Bắc Phàm đột nhiên ôm bụng kêu lên thảm thiết:

- Ai u, ai u, cái bụng của tôi lại đau nữa rồi, trưa nay ăn phải cái gì đó, nhất định là đồ ăn có vấn đề. Tôi, tôi phải đi kiện bọn họ để cho quán ăn của bọn họ đóng cửa luôn, bọn họ lại dám dùng loại đồ ăn hỏng bán cho khách hàng, quá ghê tởm rồi!

Hắn đã nhắm về phía một con đường chạy tới.

Đáng tiếc, Tô Tình Nhi đã nhìn thấy ý đồ của hắn, cho nên giữ lấy vai hắn hung dữ kêu lên:

- Lâm Bắc Phàm tên khốn nhà anh, anh nói chuyện không giữ lời có còn là đàn ông nữa không?

- Tô tiểu thư, tôi, bụng tôi thật sự rất đau, chẳng lẽ cô muốn làm tôi xấu mặt sao? Chẳng lẽ cô để tôi trong bộ dạng bệnh tật như thế này mà đi theo cô sao?

Lâm Bắc Phàm sắc mặt trắng bạch trên trán lấm tấm mồ hôi, nhìn thể nào cũng giống với một người đang bị bệnh nặng.

Tô Tình Nhi khẽ nhướn mày, chẳng lẽ đối phương thật sự bị bệnh? Chỉ có điều bệnh này đến cũng quá nhanh đi? Mới vừa rồi còn tinh thần sung mãn giống như vừa uống thuốc kích thích, mới qua vài phút ngất ngủ tại sao lại đổ bệnh thành cái bộ dạng này? Cô nghiêng đầu tỉ mỉ quan sát đối phương một hồi, rất nghi ngờ nói:

- Anh, anh thật sự bị bệnh rồi sao?

Lâm Bắc Phàm toàn thân khẽ run rẩy, há miệng thở dốc, ngay cả một câu cũng nói không ra.

Tô Tình Nhi giật mình hoảng sợ, nếu như đối phương quả thật bởi sự xuất hiện của mình mà phát bệnh vậy thì trách nhiệm của mình là rất lớn. Cô vội vàng đỡ lấy đối phương, mở miệng nói:

- Hay là, hay là tôi lái xe đưa anh tới bệnh viện, thân thể của anh quan trọng hơn.

- Không, không cần. Tôi, tôi chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ khỏe trở lại!

Lâm Bắc Phàm không dám để cho cô mang mình tới bệnh viện, nếu không kế hoạch của hắn không phải là uống phí sao? Hắn vội vàng xua tay, sau đó cúi gập người, về mặt thống khổ từng bước từng bước đi về phía trước.

Tô Tình Nhi lông mày nhíu chặt, nhìn theo bóng lưng của đối phương, nhìn thế nào cũng thấy khả nghi.

Đúng lúc cô chuẩn bị hỏi hai câu thì nhìn thấy Lâm Bắc Phàm ở phía trước bước chân hình như nhanh hơn một chút, giống như là bỏ chạy, lúc này sắc mặt cô biến đổi, hung ác kêu lên:

- Lâm Bắc Phàm , anh, anh lừa tôi, anh đứng lại cho tôi!

- Má ơi, bị phát hiện rồi!

Lâm Bắc Phàm kêu thảm một tiếng rồi co chân lên mà chạy.

Tô Tình Nhi tức giận muốn ói ra máu, trực tiếp chui vào trong xe, nhấn mạnh chân ga, liều mạng đuổi theo.

Hiện tại Lâm Bắc Phàm rất lợi hại, siêu cấp trâu bò, có thể nói một người đánh bốn năm mươi người cũng không thành vấn đề. Chỉ là hắn cũng chẳng phải là tên lửa, lại không phải là đầu đạn hạt nhân, máy bay lại càng không phải, làm sao có thể so được với chiếc BMW chứ? Cho nên khi hắn chạy được khoảng hai trăm thước thì bị Tô Tình Nhi đuổi kịp, điều này làm cho hắn buồn bực vô cùng.

- Không phải anh muốn chạy sao? Tiếp tục chạy đi!

Tô Tình Nhi rất tức giận, lại rất đắc ý cười nói.

Lâm Bắc Phàm lại một lần nữa ôm bụng, rất vô sỉ kêu lên:

- Không xong, không xong rồi, bụng của tôi lại đau. . .

Tên khốn này vô sỉ quá mức, hết sức đáng giận, ngay cả loại thủ đoạn dè tiện như vậy cũng lấy ra sử dụng. Chẳng lẽ mình dễ bị ăn hiếp như vậy sao? Nếu như bà đây để anh chạy một lần nữa, tôi sẽ mang họ của anh.

Tô Tình Nhi lại từ trong xe đi ra, đi thẳng đến trước mặt Lâm Bắc Phàm , hung ác nâng chân phải lên dẫm xuống chân phải của đối phương. Ngay lập tức phát ra một tiếng rống thảm thiết, Lâm Bắc Phàm ôm lấy chân phải của mình nhảy lò cò.

Hôm nay Tô Tình Nhi mang một đôi giày cao gót, uy lực của một cước tự nhiên là không giống như bình thường.

Trên mặt Tô Tình Nhi hiện ra một nụ cười ngọt ngào:

- Lâm Bắc Phàm , chẳng phải là anh bị bệnh sao?

- Tôi, mới vừa rồi tôi bị bệnh, nhưng bây giờ thì khỏe mạnh gấp trăm lần, quả thật là chân không đau, lưng không mỏi, ăn rất ngon miệng, tôi theo cô đến buổi tiệc từ thiện kia đó thật sự là hạnh phúc to lớn của tôi đây!

Lâm Bắc Phàm khổ sở kêu lên.

Lúc này Tô Tình Nhi mới mỉm cười dịu dàng:

- Vậy mới được chứ, ngoan!

Lâm Bắc Phàm nhìn không được rung mình một cái.

210. Chương 210: Sói Đội Lốt Người(thượng).

Tô Tình Nhi mặt mày xám xịt, đôi môi đỏ tươi không ngừng run rẩy.

Hiện tại mình thật hoài nghi có nên đưa tên vô lại này theo mình đến buổi tiệc từ thiện hay không, chẳng lẽ số mạng của mình khổ vậy sao? Thật không dễ dàng gì mới tìm được một tên bạn trai tướng mạo tạm chấp nhận được, tại sao ông trời còn tra tấn mình như thế này?

Đối phương quả thật là một con quỷ hút máu tiêu chuẩn, hận không thể hút đến giọt máu cuối cùng trên người mình.

Bản thân mình còn có lòng tốt mua cho hắn một bộ quần áo, nhưng hắn lại dè bộ quần áo và giấy hàng hiệu mà chọn. Nhìn con số trên hóa đơn trong túi mình mà cô xót hết ruột gan.

- Thật ra tôi cảm thấy cái kính mát này cũng không tệ, đeo nó vào khẳng định sẽ tăng thêm vài phần quyền rũ, nói không chừng trong buổi tiệc tôi sẽ trở thành nhân vật nổi bật nhất, đẹp trai nhất đấy!

Lâm Bắc Phàm rất phong cách chọn một cái kính mát, đeo lên, mỉm cười nhìn Tô Tình Nhi đợi lời bình luận của đối phương.

Tô Tình Nhi gần như chết ngất.

Tên khốn này không phải là cố ý đẩy chứ!? Một đàn ông như hắn tham gia bữa tiệc từ thiện, mua kính mát để làm gì đây? Chẳng lẽ muốn giả 'cool' câu dẫn con gái nhà lành sao? Nhưng mà hắn đóng vai bạn trai của mình, dựa vào cái gì lại đi câu dẫn cô gái khác? Hơn nữa giá tiền của cái kính này cũng quá đắt đi! Gần một ngàn nhân dân tệ, đó là số tiền lương một tuần của mình đấy.

Cô cắn chặt răng, gần như rít lên một câu:

- Thật vậy sao?

Cô gái bán hàng nở nụ cười tươi rói chân thành giới thiệu:

- Đó là chiếc kính tốt nhất của cửa hàng chúng tôi, được thiết kế hợp cho đeo cả ban ngày và ban đêm, nếu như quý khách không tin có thể đeo lên thử xem!

Cô đã sớm nhìn ra được hai người này không phú tức quý, đây chính là cơ hội tốt cho mình kiếm tiền, mà bán được cái kính này đi bản thân mình cũng có thể được chia cho số tiền hoa hồng khả quan, hận đối phương không thể mua nhiều hơn chút nữa.

- Thật vậy sao? Chẳng trách được đeo vào hiệu quả tốt như vậy, tôi thật muốn. . .

Lâm Bắc Phàm đang định nói muốn thử một chút, nhưng cảm thấy một cỗ sát khí từ bên cạnh truyền tới khiến cho hắn nhẹn không được rung mình một cái. Quay đầu sang thì nhìn thấy khuôn mặt xanh mét của Tô Tình Nhi, toàn thân run nhè nhẹ, hai tay trắng mịn nắm chặt, đôi mắt lấp lóe hàn quang, để cho hắn vội vàng nói:

- Thật muốn ra ngoài hít thở không khí, trong tiệm này nóng quá, cái kính này cứ để đó đi, tôi có thời gian sẽ quay lại mua!

Hắn dùng sức nuốt ực một cái, ngượng ngùng cười, bỏ cái kính mát xuống xoay người đi ra ngoài.

- Là anh cố ý!

Tô Tình Nhi nghiêng răng nghiêng lợi hận không thể cắn cho đối phương hai cái.

- Là cô nói muốn mua quần áo cho tôi mà!

Lâm Bắc Phàm rất oan ức trả lời.

Tô Tình Nhi nghe được câu nói này lập tức nâng hai nắm tay trắng nõn hung ác đập vào ngực hắn, phóng thích ra toàn bộ lửa giận tích tụ trong lòng mình, gần như rít lên nói:

- Tên vô lại nhà anh, tôi có lòng tốt mua quần áo cho anh vậy mà anh lại chuyên chọn lựa những bộ đồ hàng hiệu để mua, anh muốn tôi phá sản có phải hay không? Hôm nay tôi không thể không đánh chết tên vô lại nhà anh!

- Ai u, ai u, cô đánh thật sao, cứu mạng, có ai không mau tới đây!

Lâm Bắc Phàm ôm đầu phát ra từng tiếng kêu thảm thiết, mà một màn này của hai người bọn họ thu hút được rất nhiều ánh mắt của những người xung quanh, trên mặt lộ ra thần sắc cổ quái.

- Bà xã, cô gái kia thật bạo lực à nha, không dịu dàng như em!

- Ông xã, cô gái này sao có thể như vậy chứ? Quả thực là làm mất hết thể diện của cánh phụ nữ bọn em.

- Ài, đàn ông thật là đáng thương, sao lại lấy phải một con cạp cái như vậy chứ!?

.....

Xung quanh có rất nhiều cặp đôi nam nữ trẻ tuổi lần lượt nhỏ giọng bàn tán, nhìn thấy Lâm Bắc Phàm ‘đáng thương’ mới cảm giác được bản thân là một đôi hạnh phúc nhất trên thế giới, nguy hiểm nào, khó khăn nào, cửa ải khó khăn nào cũng thông qua không trở ngại.

Tô Tình Nhi nghe được mấy lời bình luận này, sắc mặt đỏ bừng, đôi môi run rẩy, thiếu chút nữa té ngã ra đất. Cô tức giận thở phào hết với những người này:

- Các người nói bậy nói bạ gì thế? Ai là bà xã của anh ta? Tôi và anh ta chỉ là bạn bè bình thường.

Trên mặt của những người này đều có vẻ giật mình hiểu ra, nhìn bọn họ cười.

Một ông già nhịn không được thở dài nói:

- Tôi nói nghe này cô gái, mặc kệ là chàng trai này có điều gì sai quấy nhưng nói gì đi nữa cũng là bạn trai của cô, sao cô có thể đánh cậu ấy trước mặt bao nhiêu người như vậy chứ? Đối với một người đàn ông mà nói đó là một việc mất hết tôn nghiêm. Ông xã dùng để yêu mà không phải dùng để đánh đập, mỗi ngày cô đều đánh cậu ấy vậy bảo sao cậu ấy có thể yêu thương cô được?

Một phụ nữ khác cũng cười hì hì nói:

- Ai là bà xã của cậu ta? Dù sao cũng không phải là chúng ta!

Một bé gái mười tuổi cũng cười tủm tỉm nói:

- Chẳng lẽ cái này gọi là đánh là thương, mắng là yêu sao?

Những người khác nghe được câu này thì đều cười phá lên.

Tô Tình Nhi tức ói máu, chẳng lẽ nhìn mình thật giống bà xã của tên vô lại này sao? Đánh chết mình cũng sẽ gả cho tên vô lại bóc lột mình này. Dù sao đối mặt với nhiều người như vậy cô không có ý tiếp tục thi hành bạo lực với Lâm Bắc Phàm nữa, cuối cùng ôm lấy cánh tay đối phương, bước nhanh sang con đường bên cạnh, trong lòng âm thầm phát thề, nếu có cơ hội mình nhất định phải cho tên vô lại này biết được sự lợi hại của mình, cũng để cho hắn biết kết cục của việc đắc tội với một mỹ nữ.

Lâm Bắc Phàm còn ở đó không biết sống chết kêu lên:

- Bà xã, anh biết sai rồi, sau này anh không dám nữa, anh cam đoan với em mỗi ngày sẽ nỗ lực kiếm tiền, để em được ăn ngon, mặc đẹp, không để em bị bất kỳ ủy khuất nào nữa.

Thân thể mềm mại của Tô Tình Nhi khẽ run lên, thiếu chút nữa ngã ngã trên đất.

Người này quá vô sỉ, đến lúc này rồi còn chiếm tiện nghi của mình. Cô thật muốn đập cho đối phương một cước, nhưng lại sợ gánh không nổi cái ‘tội danh’ khi dễ ông xã, chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi, hạ thấp giọng xuống nói:

- Lâm Bắc Phàm, anh vô sỉ!

- Đó là bọn họ nói!

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ thấp giọng nói.

- Anh đúng là vô sỉ, anh chiếm tiện nghi của tôi. Tô Tình Nhi tôi thề với trời, nhất định phải để cho anh biết được sự lợi hại của tôi, khiến cho anh muốn sống không được, muốn chết không xong!

Tô Tình Nhi hung tợn uy hiếp đối phương.

- Cái này, hay là tôi không đến buổi tiệc từ thiện kia nữa, tôi sợ cô sẽ hãm hại tôi!

Lâm Bắc Phàm vẻ mặt sợ hãi nói.

- Anh, anh, đây là anh uy hiếp tôi!

Tô Tình Nhi đã ném tiền đi rồi làm sao có thể cho phép đối phương chưa lâm trận đã bỏ chạy được?

Lâm Bắc Phàm chớp mắt hai cái, cười hắc hắc không nói gì nữa.

- Vậy mới đúng chứ, vợ chồng son phải vui vui vẻ vẻ như vậy, sao cứ phải cãi nhau ầm ĩ cả ngày chứ?
- Phụ nữ miệng chua ngoa mà tâm mềm yếu, bây giờ không phải là điều tốt rồi sao?
- Phụ nữ có kiên cường hơn nữa cũng cần một người đàn ông chống đỡ, phụ nữ vĩnh viễn không thể rời xa đàn ông!

.....

Đám người kia nhìn thấy hai người bọn họ đã ngừng lại không đánh nhau nữa, lại nhỏ giọng bàn luận một lúc sau mới tản đi.

Tô Tình Nhi và Lâm Bắc Phàm bỏ đi thật xa, cô mới nhớ ra mình còn đang ôm lấy cánh tay của đối phương, vẻ mặt đặc biệt thân mật, giống như là giữa mình là hẳn thật sự có mối quan hệ gì đó. Cô thở phì phì buông đối phương ra, lớn tiếng nói:

- Một lát nữa anh và tôi tham gia bữa tiệc từ thiện, sau khi bữa tiệc kết thúc, anh là anh, tôi là tôi, sau này anh đừng quẩn lấy tôi đấy, biết không hả?
- Khục khục, hình như là cô quẩn lấy tôi đấy chứ?

Lâm Bắc Phàm vô cùng cẩn thận phản bác lại một câu.

- Anh.....

Tô Tình Nhi tức đến mức khuôn mặt nhỏ trắng bạch, rất ngang bướng hét lên:

- Tôi nói là anh quẩn lấy tôi, chính là anh quẩn lấy tôi, anh đừng có mà quên tôi là người thuê anh, lời nói của tôi chính là đạo lý, hiểu được không?
- Nhưng mà cô vẫn chưa trả tiền công cho tôi mà!

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ nói.

- Anh, anh. . .

Tô Tình Nhi chỉ vào mũi đối phương, hét lên:

- Một bộ quần áo và giày này của anh tổng cộng mất hơn ba ngàn đồng của tôi, anh, anh còn dám đòi tiền? Anh có tin tôi cắn chết tên vô lại nhà anh hay không?

Cô còn cố ý há cái miệng nhỏ nhắn, lộ ra hai hàm răng trắng bóng.

- Vậy được rồi, cứ coi như tôi hôm nay làm việc tốt đi, con người tôi lòng dạ rất tốt!

Lâm Bắc Phàm rất thiện lương nói.

Tô Tình Nhi trợn trừng mắt, gần như té xỉu.

Tên vô lại này tiêu mất của mình hơn ba ngàn đồng, còn dám nói là bản thân hẳn làm việc thiện?! Sợ rằng đây là đàn ông vô sỉ nhất mà mình từng thấy, hơn nữa đối phương còn không biết cái gì gọi là chăm sóc mỹ nhân, thật không biết trên thế giới này còn một đàn ông “cực phẩm” như thế này.

Ở phương diện này, cô có cách lý giải giống hệt Bạch Nhạc Huyền.

- Một chút nữa anh diễn vai của mình cho tốt nghe không, đừng để cho người khác xem thường, biết chưa? Còn nữa, cử chỉ phải có lễ phép, có khí chất, có phong độ. . .

Mặc dù trong lòng Tô Tình Nhi rất tức giận nhưng ai bảo bản thân mình gặp phải đàn ông như vậy chứ?! Cho nên lấy lại bình tĩnh giới thiệu sơ lược tình huống cho hẳn nghe, sợ đối phương sẽ gây ra một số việc đáng sợ.

- Tôi biết rồi, chẳng phải chỉ giả vờ lạnh lùng thôi sao, cái này quá dễ!

Bịch!

Tô Tình Nhi chỉ lo quay đầu sang nói chuyện với Lâm Bắc Phàm nên va phải một người đàn ông, ôm đầu kêu thảm một tiếng, thiếu chút nữa khóc thành tiếng.

- Mẹ kiếp, từ đâu tới chạy tới con diêm, lại dám đụng ông mày, không muốn sống nữa phải không?

Gã đàn ông kia lập tức nổi giận hét lên, một đôi mắt hổ bắn ra từng đạo hàn quang, giống như muốn xé xác người ta ra vậy, trên người tràn ngập khí tức nguy hiểm. Hắn mặc một bộ đồng phục vừa vặn thân người, biểu lộ một cái thân phận khác của hắn— Quản lý đô thị.

Phía sau hắn còn bốn năm người đi theo, mỗi một tên đều có bộ dạng vênh váo tự đắc, không để bất luận kẻ nào vào mắt, hơn nữa trong tay còn cầm rất nhiều đồ vật, có nước hoa quả, có hoa quả, cũng có bánh kẹo, cũng có hạt dưa đậu phộng vân vân, giống như là tụ hội, bóc lột từ một vài hàng quán khác nhau. Nói một cách đẹp đẽ là giữ gìn bộ mặt của thành phố, chỉnh đốn quây bán hàng rong, vì nhân dân phục vụ, vì xã hội công hiến. Nhưng rốt cuộc là thế nào thì sợ rằng chỉ có bọn chúng mới biết được, chỉ là nhìn thấy bọn chúng vứt vỏ dưa, vỏ trái cây loạn xạ trên đường cũng nhìn ra được bọn chúng chẳng phải dạng tốt lành gì.

Tô Tình Nhi đau đến mức nước mắt rưng rưng, thiếu chút nữa khóc lên thành tiếng, nghe được lời này của đối phương liền tức giận mở miệng chửi ầm lên:

- Tên khốn nạn nhà mày, ai bảo mày giống như bức tường che trước mặt tao? Mày không muốn sống nữa phải hay không? Lại dám đụng đầu tao, tao liều mạng với mày!

Vốn cô đã bị Lâm Bắc Phàm làm cho tức giận chưa nguôi, bây giờ lại gặp phải loại việc này nữa càng tức giận không thể đè nén, vung bàn chân nhỏ độc ác đá vào bộ hạ của đối phương.

Tên đàn ông kia sửng sốt, hoàn toàn choáng váng.

Mấy tên đứng sau hắn cũng hoàn toàn ngẩn người, miệng há hốc, vẻ mặt ngu ngốc.

Giọng điệu của con đàn bà này thật lớn, hình như còn kiêu ngạo hơn cả mình.

Bọn chúng hoành hành ở Nam Thành lâu như vậy, có thể nói là người gặp người sợ, chó thấy chó chạy, chuột thấy cũng không dám ngóc đầu lên, còn chưa từng nhìn thấy một ai dám kiêu ngạo trước mặt bọn chúng, hôm nay đúng là mặt trời mọc đằng tây!!!

211. Chương 211: Sói Đội Lốt Người(hạ).

Bình thường trong bệnh viện Tô Tình Nhi là người coi trời bằng vung, không người nào dám đụng đến tiểu ma nữ này, đừng nói đến những người khám chữa bệnh kia, mà ngay cả bệnh nhân cũng không dám chọc vào nàng.

Bây giờ gặp lại những người nam nhân đã đắc tội với mình, tại sao nàng phải khách khí? Mặc dù chính nàng là người chủ động va chạm, nhưng mà dưới mắt nàng, nữ nhân vĩnh viễn đúng, còn nam nhân vĩnh viễn sai.

Nàng thở hổn hển trừng mắt liếc bọn họ, nói: “Sao nào? Không phục hả? Tao nói cho tụi mày biết, nếu như hôm nay tụi mày không nhận lỗi với tao thì chuyện này sẽ không xong đâu.”

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm có chút co quắp lại, nữ nhân chỉ dùng đạo lý của động vật thôi.

Tiểu Kim cũng đồng cảm truyền âm nói: “Lão đại, khó trách tên của cô ta thất thố như vậy, xem ra cô gái này thật không đơn giản, nếu như cô ấy ở trên giường nhất định sẽ rất nóng bỏng à.” Quả thật nói ba câu cuối cùng cũng lộ ra bản chất, sắc long đúng là sắc long, thật không biết bình thường nó không trêu ghẹo những long muội muội trong Long cốc ra thì còn có thể làm chuyện gì khác.

Người nam nhân kia bị lời nói của đối phương làm nghẹn họng, hai ba phút sau hắn mới hồi phục tinh thần lại, mình là người giữ gìn trật tự trong đô thị, thân phận của mình như vậy, tại sao có thể sợ cô gái này được chứ?

Hắn lập tức huy động cánh tay, lớn tiếng kêu lên: “Mẹ kiếp, mày nói cái gì? Muốn lão tử xin lỗi à? Mày không biết xấu hổ sao? Bây giờ tao bắt trói mày lại để xem mày như thế nào.”

“Cái gì? Mày nói tao không biết xấu hổ? Mày...cái tên ác ôn này, tao liều mạng với mày.” Tô Tình Nhi nâng chân phải lên, đá tới bụng đối phương.

“Ôi chao, mày dám đá tao à, các huynh đệ, bắt nó lại, để cho nó biết sự lợi hại của chúng ta.” Người nam nhân kia đau đến nổi nhe răng trợn mắt, hít vào một ngụm lạnh khí, tại sao nó lại mang giày cao gót chứ. Đúng là hung khí à.

Những người ở phía sau nghe lời này của hắn xong, liền la lên nhào tới Tô Tình Nhi.

Tô Tình Nhi triệt để bày ra tư thế đánh nhau của một người đàn bà chanh chua. Hai bàn tay nhỏ bầu vào mặt hắn, chân phải không ngừng đá dưới háng hắn, động tác rất lưu loát, giống như nước chảy mây trôi vậy, xem ra loại động tác này nàng dùng rất thường xuyên.

“Ôi chao, ông trời ơi!” Một tên giữ gìn trật tự cỡ hai mươi tuổi bụm lấy đũng quần, thảm thiết kêu lên.

“Mẹ kiếp, con nhỏ này ra tay thật quá hung ác.” Một người khác thấy vậy liền bụm lấy đũng quần nhảy ra kêu lên.

“A...Mặt của tao, bị cào hết cả rồi.” Một người giữ gìn trật tự khác bụm lấy mặt, thiếu chút nữa là khóc lên.

Rất nhiều người dân chung quanh nhìn thấy màn bạo lực này đều dừng bước lại chăm chú nhìn.

Những người giữ trật tự đô thị của Trung Quốc có danh tiếng bạo lực hơn cả bộ đội đặc chủng, có người nói đùa một câu, cho tôi ba nghìn người giữ gìn trật tự, tôi liền có thể thôn tóm cả thành T. Nghe qua câu này cũng đủ biết giữ gìn trật tự ở Trung Quốc “Uy Mãnh” cùng “Hung Hãn” cỡ nào, cho nên bình thường dân chúng đều không dám chọc vào họ. Bây giờ bọn họ lại thấy Tô Tình Nhi “Hung Hãn nữ nhân” này...dám ẩu đả với người giữ gìn trật tự, tại sao bọn họ lại không hứng thú đây?

Anh hùng xuất hiện vào lúc nào?

Anh hùng xuất hiện vào lúc dân chúng bình thường bị áp bức, hiệp khách của thời cổ và anh hùng đều là những người cứu dân, cứu quốc. Quách Tĩnh, Dương Quá, Nhạc Phi đều là những nhân vật anh hùng như vậy.

Tô Tình Nhi ẩu đả với người giữ trật tự đô thị làm cho nội tâm của dân chúng lưu lại một ấn tượng tốt. Chắc chắn sẽ lưu lại một ánh hào quang ở thành Nam. Người ta là một nữ tử bình thường còn dám tranh đấu với người giữ trật tự đô thị, sao những tên nam nhân anh hùng không lại như vậy?

“Tiểu cô nương, cố lên, để lại trên mặt bọn chúng một chút nhan sắc nào.” Một lão già rỗng họng kêu lên.

“Tiểu cô nương, chúng tôi ủng hộ cô, hãy để cho bọn giữ trật tự đô thị biết lợi hại của dân chúng.”

“Cố lên, cố lên, cẩn thận đằng sau, đứng rồi, cho hắn một cước, đá nát trứng của hắn...”

Rất nhiều người dân chung quanh đều sôi trào lên, lớn tiếng hét trợ uy.

Biểu hiện bây giờ của Tô Tình Nhi vô cùng đúng lúc, nhưng mà một cô gái làm sao có thể là đối thủ của năm sáu người giữ trật tự đô thị? Liên tục ẩu đả trong bốn năm phút xong, nàng liền bị hai cánh tay của người giữ trật tự đô thị kẹp lấy, kéo đi về hướng khác. Nàng rỗng họng kêu lớn: “Tụi mày, những tên hỗn dân, tao sẽ không bỏ qua cho tụi mày đâu.” Nàng thuận thế đá về một tên khác, đáng tiếc là đá không đến, làm nàng giận đến cơ hồ muốn thổ huyết.

“Mày đúng là một nữ nhân ghê tởm, dám ẩu đả với tụi tao. Hôm nay không cho mày biết sự lợi hại của tụi tao thì tao sẽ không còn là người giữ trật tự đô thị nữa.” Người nam nhân kia thổ hển hển kêu lên, đồng thời nhìn tất cả mọi người chung quanh, tựa hồ muốn thị uy với mọi người, hắn là người giữ trật tự đô thị có quyền lực rất lớn nên hắn rất hung hãn, tra tấn người khác chỉ đơn giản như việc giết một con kiến hôi vậy.

Mới vừa rồi đám người này còn huyền não bây giờ lập tức yên tĩnh lại.

Lão già lúc này khề lắc đầu, đã sớm trốn chỗ khác, mà người thanh niên la to lúc này cũng ngẩng đầu nhìn trời, tựa hồ đang thưởng thức sắc đẹp của đám mây vậy, còn những người khác đều làm những việc của họ, phảng phất như tiếng quát tháo hồi nãy không có dính dáng đến họ vậy.

Lâm Bắc Phàm khề lắc đầu, làm anh hùng cũng chưa chắc tốt, hảo hán cũng không dễ làm như vậy, trừ mình ra thì còn ai dám chõ mõm vào? Hắn đứng thẳng người đi tới trước mặt hai gã giữ trật tự đô thị, vỗ nhẹ nhẹ vào bờ vai bọn hắn, trên mặt lộ ra nụ cười sáng lạn: “Hai vị huynh đệ.”

“Ai là huynh đệ của mày? Mày là ai?” Hai tên giữ trật tự đô thị kiêu ngạo nghiêng đầu, cũng không thèm nhìn hắn một cái.

“Em là...” Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nói: “Ông nội của tụi mày, hai thằng cháu nội tụi mày, tại sao không nhận ra ông nội này?” Hắn nâng hai nắm tay lên, đánh về phía khuôn mặt của bọn hắn.

“Bốp”

“A...”

Hai tên giữ trật tự đô thị nọ lập tức bụm lấy khuôn mặt của mình, tay nắm lấy Tô Tình Nhi không tự chủ được mà buông ra, làm Tô Tình Nhi trực tiếp té lăn trên đất, nàng kêu lên thảm thiết.

“Lâm Bắc Phàm, tên hỗn đản này, vừa rồi tại sao không giúp tôi? Giờ mới hành động, tôi thấy anh chính là cố ý.” Tô Tình Nhi vất vả đứng lên, xoa mông của mình lớn tiếng chỉ trích đối phương.

Trán của Lâm Bắc Phàm nhăn lại, nữ nhân này đúng là bị con lừa đá trúng vào đầu.

Cô ta nói tên mình ra làm gì? Chuyện này không phải là rảnh rỗi quá rồi tìm phiền phức sao?

Nhân tình người nam nhân kia lập tức sáng lên, âm hiểm cười một tiếng: “Lâm Bắc Phàm? Tao biết tên mày rồi, cho dù mày chạy đến chân trời góc biển, tao cũng sẽ kiếm được mày, xông lên cho tao, cho nó biết sự lợi hại của chúng ta.” Hắn mở hai tay ra, lao thẳng tới Lâm Bắc Phàm, vài tên giữ trật tự đô thị thấy Tô Tình Nhi xinh đẹp như vậy còn có chút nường tay, nhưng mà đối với Lâm Bắc Phàm thì tất nhiên sẽ không khách khí, giống như hổ đói xuống núi vậy, xông thẳng tới Lâm Bắc Phàm.

Tất nhiên Lâm Bắc Phàm không để những tên giữ trật tự đô thị này vào mắt, hắn ngay cả nhìn cũng không có, trực tiếp nâng chân phải lên, đá một cước như thiểm điện vào bọn hắn, mỗi cước đều chỉ thi triển hai phần công lực, nhưng độ chính xác và uy lực cũng thuộc vào hàng nhất lưu, những tên giữ trật tự đô thị kia đâu phải là đối thủ của hắn. Bọn chúng kêu lên thảm thiết, ôm bấp chân của mình nhảy lò cò, giống như là đang khiêu vũ vậy, bộ dáng cực kỳ buồn cười.

Tròng mắt của những người xung quanh trở nên sáng ngời, ngay cả chớp cũng không có cơ hội chớp.

Chẳng lẽ đây chính là tuyệt đỉnh cao thủ trong truyền thuyết?

“Waooo, công phu của thằng nhóc này không tệ à, đánh những tên kia như đánh chó vậy.” Nói chuyện chính là thanh niên lúc nãy.

“Đúng vậy, chẳng lẽ đây là Taekwondo? Lợi hại thật, cố lên...cố lên.”

“Đúng đúng, đánh vào đầu nó, cho bọn nó biết sự lợi hại của cậu.”

Lâm Bắc Phàm nghe tiếng gào thét của bọn họ, miệng có chút run rẩy vài cái, trước kia mình tự cho là mình rất vô sỉ, không ngờ so với những người này mình còn kém xa, đừng chỉ có đứng đó la lên, các người có ngon tới đây đánh đi. Nhưng mà hắn cũng không có thời gian nói chuyện phiếm với những người này. Hai tay hắn nắm chặt lại, trực tiếp vọt lên trước đánh những tên giữ trật tự đô thị bay đi ngã trên mặt đất, từng đợt tiếng thét thảm thiết vang lên.

Tô Tình Nhi nhìn thấy một mình Lâm Bắc Phàm khiêu chiến với nhiều tên giữ trật tự đô thị như vậy, nhất thời cười đắc ý, đứng dậy nói: “Tụi mày, những tên hỗn đản, không phải mới vừa rồi khi dễ bà hay sao? Bây giờ cho tụi mày biết sự lợi hại của bà.” Nàng không còn một điểm phong phạm của thực nữ, trực tiếp đá vào háng những tên giữ trật tự đô thị nằm trên đất.

“A..., cứu mạng..., cứu mạng...!” Những tên giữ trật tự đô thị bị hai người bọn họ tiến công đều chạy trốn chết, không còn chút tư thế uy phong kiêu ngạo như ngày thường.

“Sao vậy? Chuyện gì xảy ra?”

Đúng lúc này, tiếng còi cảnh sát phía xa xa truyền đến dồn dập, hai cỗ xe cảnh sát từ xa phóng tới, bốn năm người cảnh sát trực tiếp vọt ra, giơ súng lên, nhắm vào Lâm Bắc Phàm và Tô Tình Nhi.

Người giữ trật tự đô thị thấy cứu tinh của mình đến, vội vàng bùm lầy hạ bộ lớn tiếng kêu: “Lưu đội trưởng, rốt cuộc anh đã tới, hai tên khốn kiếp này dám tập kích người giữ trật tự đô thị, còn dám ẩu đả với chúng tôi, anh nhất định phải bắt chúng lại, điếm cho chúng một chút nhan sắc, mẹ kiếp, dưới gầm trời này còn có vương pháp hay không? Dám đánh cả người giữ trật tự, mẹ kiếp...” Hắn phần nộ tới cực điểm, cho nên liên tiếp phun ra những lời thô tục.

Tô Tình Nhi kiêu ngạo giơ hai tay lên, lớn tiếng nói: “Bắt tao? Bắt thiệt hả? Tụi mày tới đây, bà chưa từng ở trong tù, tốt nhất để tao ở trong đó vài ba năm xem sao...”

Trán những người cảnh sát kia đều nhăn lại, cô gái này thật là bá đạo!

Lúc này Lưu cảnh quan kia mới nhìn thấy rõ Tô Tình Nhi, sắc mặt hắn lập tức trắng bạch, kêu lên: “Thì ra là Tô tiểu thư, chuyện này hết thấy là hiểu lầm, hiểu lầm thôi...” Trong lòng của hắn âm thầm mắng một câu, con mẹ nó, sao lại gặp tiểu ma nữ này ở đây hả trời? Mẹ cô ta là một nhân vật hung hãn, mình cũng không đắc tội nổi, hay là tùy tiện bắt vài người rồi tính. Hắn lớn tiếng quát Lâm Bắc Phàm: “Mẹ kiếp, dám ẩu đả với người giữ trật tự đô thị, tao thấy mày là...mày là...”

Sắc mặt của hắn trở nên xanh mơn mớn, các cơ trên mặt không ngừng run rẩy, miễn cưỡng lộ ra một nụ cười: “Thì ra là Lâm công tử, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, những tên hỗn đản này bình thường đúng là quá kiêu ngạo, anh chị đánh bọn chúng là đúng rồi, tôi đại biểu cho tất cả dân chúng của thành Nam cảm ơn anh chị.”

Người nam nhân kia mở to hai mắt nhìn, lớn tiếng kêu lên: “Lưu cảnh quan, anh, anh nói bậy bạ gì đó? Có phải anh hồ đồ hay không? Tụi nó đánh tôi, anh...anh còn nói tốt cho tụi nó. Anh...anh...”

Lưu cảnh quan kia tát hắn một cái, giận dữ nói: “Tôi sớm đã thấy các anh không vừa mắt, tối ngày làm lũng đoạn thị trường, làm xằng làm bậy, quả thật là tội không thể tha thứ, tôi sẽ nói rõ chuyện này với cục trưởng, hy vọng sau này các anh hảo hảo làm người.” Hắn dứt khoát nói sau đó vung tay lên với những cảnh sát khác: “Chúng ta rút lui.” Hắn mỉm cười hướng đến Lâm Bắc Phàm và Tô Tình Nhi, rồi xoay người rời đi, không dám dừng lại một giây.

Bọn họ tới rất nhanh, đi cũng rất nhanh, trước sau chỉ có hai phút.

Mấy tên giữ trật tự đô thị đều ngây dại, sắc mặt giống như gặp phải quỷ.

Tô Tình Nhi cũng ngây dại, đôi mắt đẹp không nhất nhìn chăm chú Lâm Bắc Phàm.

Tên hỗn đản này cũng có chút lai lịch sao? Tại sao sắc mặt của những người cảnh sát lại khó coi như vậy?

212. Chương 212: Yến Hội Từ Thiện(thượng).

“Rốt cuộc anh là ai?”

“...”

“Anh là cục trưởng cục công an của thành Nam sao?”

“...”

“Mau nói đi, rốt cuộc anh là ai? Vì sao những tên cảnh sát lại sợ anh như vậy?”

“.....”

“Anh có nói hay không? Anh mà không nói, tôi sẽ nổi giận đó.”

“....”

Rốt cuộc Lâm Bắc Phàm cũng biết được bị một cô gái cuốn lấy đáng sợ đến mức nào, mình nghe nàng lái nhai suốt 20 phút, cảm giác như có cả trăm con ruồi bọ ve vãn bên tai, làm cho hắn muốn điên lên.

“Lâm Bắc Phàm.” Tô Tình Nhi rốt cuộc không kìm nén được nữa, thở hổn hển nhìn hắn la lên.

Lâm Bắc Phàm rất tức giận trừng mắt nhìn nàng, nói: “Tôi chỉ là một tên bảo vệ nho nhỏ thôi, tiền lương một tháng chỉ có hai ngàn đồng, kết quả này làm cô hài lòng chưa?”

“Tôi không hài lòng.” Tô Tình Nhi dứt khoát nói, trong nội tâm rất không thoải mái cảm tức nhìn hắn.

Không ngờ tên hỗn đản này lại dám giả trụ ăn thịt lão hổ trước mặt mình, tưởng mình là người ngu ngốc chắc, quả thực là đáng giận đến cực điểm, cơn tức này làm sao nàng có thể nuốt xuống được? Nàng lập tức không nói đạo lý huy động bàn tay trắng như phấn, không khách khí kêu lên: “Bây giờ tôi là cố chủ của anh, cho nên tôi hy vọng có thể hiểu rõ kỹ càng tình huống của anh.”

Lâm Bắc Phàm lấy điện thoại di động của mình ra, bấm một dãy số nói: “Đây chính là người phục vụ trong ktv của Kim Sắc Hải Ngạn, cô có thể hỏi thăm các nàng một chút, để biết xem tôi có phải là bảo vệ ở đó hay không.”

“Anh...anh thật sự là bảo vệ sao?” Tô Tình Nhi nhìn đối phương đưa điện thoại cho mình, lập tức nghi hoặc.

Nếu như lời nói của đối phương là giả, thì hắn làm sao có thể gọi điện thoại cho mình? Chẳng lẽ hắn thật sự là một bảo vệ? Nhưng mà chuyện này không phải là kinh hãi thế tục quá sao? Một tên bảo vệ cũng ngu như vậy sao? Chuyện này rốt cuộc là đạo lý gì?

Lúc nàng u mê suy nghĩ không để ý đến gì khác, thì nghe điện thoại của Lâm Bắc Phàm đã gọi được, bên kia truyền đến một thanh âm thanh thúy: “Này, ngài khỏe chứ, đây là ktv của Kim Sắc Hải Ngạn, không biết ngài cần phục vụ gì?”

Tô Tình Nhi sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng cầm điện thoại di động áp vào tai, lắp bắp nói: “Tôi, tôi có một vấn đề muốn hỏi chị, chị biết Lâm Bắc Phàm không?.....À, vậy à, tôi hiểu rồi, cảm ơn chị.” Nàng cúp điện thoại, lộ ra vẻ mặt cổ quái, nhìn Lâm Bắc Phàm lần nữa, hoang mang nói: “Anh thật sự là bảo vệ?”

Lâm Bắc Phàm ủy khuất trợn mắt, nói: “Tôi cũng có chút phong phạm, nhưng mà kiểu như cục trưởng cục công an gì gì đó, tôi một không biết, hai không có tiền, ba không có tướng mạo, sao có thể lợi hại như vậy?”

“Nhưng mà...những cảnh sát kia tại sao lại sợ anh như vậy?” Tô Tình Nhi nghi hoặc hỏi.

“Có thể họ thấy tôi rất nam tính à.” Lâm Bắc Phàm nói hươu nói vượn.

Tô Tình Nhi sao có thể tin lý do này được? Nhưng mà nàng biết đối phương chắc chắn không nói thật với mình, nên chỉ có thể hung hăng liếc hắn, sau đó khởi động xe hơi, chạy đến tòa thị chính.

.....

Kinh tế của Trung Quốc trong ba mươi năm nay đã tăng trưởng rất mạnh, kéo nền công nghiệp cả nước không ngừng tăng lên, một tiểu thành thị nho nhỏ như thành Nam đã dần dần có chút ăn không tiêu, cho nên rất nhiều nhân viên của chính phủ mượn cuộc yếm hội này làm cơ hội, khích lệ toàn bộ công ty và xí nghiệp trong thành phố tinh lược lại, đồng thời cũng hấp dẫn đại lượng đầu tư bên ngoài.

Hai người Tô Tình Nhi và Lâm Bắc Phàm nhanh chóng đến phía ngoài tòa thị chính, liếc mắt nhìn một cái, đã thấy bãi đỗ xe tràn đầy rất nhiều xe hơi hàng hiệu, xe thì biểu hiện phong cách, xe thì biểu hiện hình tượng, toàn là của những nhân vật nổi tiếng, một đám phú hào tóc tai bóng loáng từ trong xe đi ra, chờ đợi trước cửa ra vào, bí thư thị ủy Hoàng Trường Thanh bắt tay với vài người khác, khuôn mặt mọi người đều lộ ra vẻ thân mật, giống như gặp được lão bằng hữu xa cách vài thập niên vậy. Về phần trong lòng bọn họ nghĩ gì chỉ sợ cũng chỉ có tự mình biết.

Tô Tình Nhi và Lâm Bắc Phàm từ trên xe hiệu BMW đi ra, nam thì anh tuấn tiêu sái, khí độ phi phàm, nữ thì mỹ lệ trang nhã, phong tư trác tuyệt, liếc nhìn đã thấy giống mộ đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, làm hấp dẫn mục quang rất nhiều người, mọi người đều suy đoán thân phận của bọn họ.

Hoàng Trường Thanh liếc mắt liền thấy Tô Tình Nhi, nhất thời vẻ mặt mỉm cười nói: “Thì ra là Tô diệt nữ, không ngờ rằng con cũng có hứng thú tham gia yến hội này, mẹ của con chưa tới sao?” Mẹ của đối phương tuy chỉ là đại biểu cho nhân dân tỉnh, nhưng dù sao cũng là người có tiếng nói của tỉnh, cho nên hẳn cũng tươi cười đón chào.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tô Tình Nhi lộ ra vẻ tiều dung: “Hoàng bá phụ, trong khoảng thời gian này mẹ con rất bận rộn, cho nên kêu con tới đây nhìn xem, ngài không chê con gây rắc rối chứ?” Cách nói chuyện của nàng rất trang nhã, ôn nhu, thanh tao và lịch sự, đâu còn phong phạm của tiểu ma nữ lúc bình thường? Làm cho người không biết nội tình còn tưởng nàng là một thực nữ thuộc dạng tiêu chuẩn.

Hoàng Trường Thanh liên tục khoát tay cười nói: “Ai nói như vậy nào, con có thể đến đây, bá phụ cao hứng còn không kịp nữa là, tại sao lại chê chứ? A...” Ánh mắt của hắn rơi xuống người Lâm Bắc Phàm sau lưng Tô Tình Nhi, nụ cười trên mặt lập tức cứng lại, lời nói cũng dừng lại, trong ánh mắt lập lòe quang mang sợ hãi.

Cái tên sát thần này tại sao lại đến yến hội từ thiện này? Trời ơi, hắn sẽ không một xéng đánh chết người bên trong này chứ? Người bên trong đều có lai lịch rất lớn, tùy tiện xảy ra một vấn đề gì, thì một bí thư thị ủy như hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Bây giờ Hoàng Trường Thanh có thể nói không sợ trời không sợ đất mà chỉ sợ cái bản mặt sát thần trước mắt, đối phương là một người điên, một tên cuồng thần, chuyện trên đời này không gì là không dám làm, đừng nói một cái bí thư thị ủy nhỏ nhoi như mình, mà bí thư tỉnh ủy chỉ sợ đắc tội với hắn cũng không có kết quả tốt. Chưa từng có người nào đủ dũng khí để quản chuyện này cũng đủ biết hậu thuẫn phía sau hắn mạnh mẽ đến bậc nào. Hắn dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, ngượng ngùng cười nói: “Lâm...”

“Vị này chính là Hoàng bí thư sao? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu!” Lâm Bắc Phàm cũng không muốn để hắn nói ra sự tình trước kia của mình, cho nên vội vàng tiến đến bắt tay đối phương đồng thời nháy hai con mắt.

Hoàng Trường Thanh có thể leo lên chức bí thư thị ủy này, tất nhiên bản lĩnh sẽ không bình thường. Hắn từ trong mắt đối phương nhận ra một chút ánh sáng, lập tức cười mở miệng nói: “Thanh niên tuổi trẻ, không tệ, không tệ, Tô diệt nữ, không giới thiệu với tôi sao?”

Tô Tình Nhi không chú ý đến thần sắc của bọn họ có chút biến hóa, trên mặt ửng đỏ nói: “A. Hoàng bá phụ, hắn tên là Lâm Bắc Phàm, là một người bạn của con. Vì vậy con gọi hắn đến tham gia yến hội này.”

“Lâm Bắc Phàm? Tên rất hay, sau này nhất định sẽ có thành tựu lớn.” Hoàng Trường Thanh liên tục tán dương.

Lâm Bắc Phàm cũng cảm thấy vui vẻ, xem ra Hoàng Trường Thanh này cũng biết cách làm người, không hổ là người làm chính trị. Thấy gió ngã theo, công phu vuốt mông ngựa có thể nó là nhất lưu, chính mình là người ít thành thật nhưng vô luận như thế nào cũng không theo nổi hắn, Lâm Bắc Phàm vội vàng khiêm tốn nói: “Hoàng bí thư quá khen.”

“Đến lúc rồi, các người nhanh vào đi, bên trong có rất nhiều người, không cần đứng ở chỗ này với lão già này nữa.” Hoàng Trường Thanh cười sáng khoái, hiện giờ hắn thầm nghĩ làm sao để hóa giải mâu thuẫn lúc đó của mình với Lâm Bắc Phàm, mặc dù có chút mất mặt, nhưng cũng không còn biện pháp nào khác.

Hai người Lâm Bắc Phàm và Tô Tình Nhi đều gật nhẹ đầu với hắn, rồi xoay người đi vào bên trong.

Hoàng Trường Thanh nhìn bóng lưng của bọn họ, không nhận được xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, nhỏ giọng nói thầm: “Chết tiệt, cô nàng họ Tô này sao có thể đi với tiểu tử đó chứ? Chẳng lẽ hắn muốn đập luôn cả tỉnh trưởng?” Nghĩ tới đây, toàn thân hắn nhin không được khẽ run rẩy, sắc mặt có chút tái nhợt, suy nghĩ có nên gọi thêm đội ngũ chống bạo động đến nơi này để giữ gìn trật tự hay không?.

Lâm Bắc Phàm và Tô Tình Nhi đi vào trong đại sảnh, nhìn thấy bên trong đứng ngồi có năm sáu chục người, đều có vẻ khấn trương, hai người một đôi, ba người một đám, không biết đang nói gì, hào khí có vẻ hòa hợp rất đặc biệt. Hai người bọn họ cầm lấy ly rượu đỏ trên bàn cùng một cái.

Lúc này Lâm Bắc Phàm mới híp nửa con mắt, cười nói: “Những người này đều là tất cả tinh anh trong thương nghiệp của thành Nam sao?”

Tô Tình Nhi mơ hồ quét mắt qua bọn họ, con mắt lập tức híp thành hình trăng lưỡi liềm, gật đầu cười nói: “Anh nói đúng, nhưng mà không hoàn toàn đúng, trong số bọn họ có một ít công tử và ông chủ xí nghiệp tại thành Nam, cũng có một ít người ngoài tỉnh chúng ta, chuẩn bị đến đây đầu tư, dù sao thành thị nhỏ như thành Nam, người ta có thể đến đầu tư cũng là không tệ rồi.”

Lâm Bắc Phàm và nàng ngồi xuống nghỉ ngơi ở một bên, hần cười nói giỡn: “Nếu như ở đây xuất hiện sự kiện bom nổ thì chỉ sợ kinh tế của cả tỉnh phải thụt lùi cả mười năm.”

Tô Tình Nhi bị những lời này của hần làm cho sợ hãi kêu lên một tiếng, giận dữ nói: “Anh nói bậy bạ gì đó? Nơi này chính là địa phương được bảo vệ trọng yếu ở thành Nam, cảnh sát và bộ đội mai phục ở bên ngoài lên đến trăm người, người bình thường sao có thể xông vào? Nhưng mà...” Nàng lại cười hắc hắc: “Anh nói cũng có chút đạo lý, nếu như xảy ra vấn đề gì thật thì kinh tế toàn tỉnh sẽ thụt lùi.”

Lâm Bắc Phàm chỉ cảm thấy một đoàn thịt mềm trước ngực của đối phương áp sát vào cánh tay mình, loại cọ sát nhẹ nhàng này làm cho hần tâm viên ý mãn, hiển nhiên đó là dự tính nguyên thủy nhất của một người nam nhân.

Tô Tình Nhi đâu biết được trong lòng đối phương hiện giờ đang nghĩ cái gì, vẻ mặt nàng vui vẻ giới thiệu những người chung quanh, xem ra nàng hiểu rõ lai lịch của đại đa số những người này.

Nội tâm Lâm Bắc Phàm cơ hồ muốn rên rỉ, cái loại cảm giác này thật sự rất là thư sướng, làm sao nghĩ đến ở nơi này có thể cảm nhận được loại cọ xát hương diễm này? Điều này làm cho lòng hần cơ hồ muốn bay lên, nếu như ở đây không phải có rất nhiều người thì hần thật sự muốn đem nữ nhân coi trời bằng vung này tử hình ngay tại chỗ, để nàng biết sự lợi hại của mình.

“Anh, anh làm sao vậy?” Tô Tình Nhi đột nhiên thấy mặt hần đỏ tới mang tai, vì vậy vẻ mặt mang nghi hoặc nói.

“Đừng, đừng ngừng lại” Lâm Bắc Phàm híp nửa con mắt lại, vẻ mặt sung sướng thấp giọng nói.

“Gì chứ? Đừng ngừng gì?” Tô Tình Nhi ngẩn ra, không hiểu rõ ý tứ của đối phương, nhưng rất nhanh cảm giác được bộ ngực của mình đang cọ xát trên cánh tay của đối phương, không khỏi ngưng ngừng, dùng sức buông đối phương ra, nhỏ giọng kêu lên: “Anh, anh, cái tên đại sắc lang này, anh chiếm tiện nghi của tôi, tôi...tôi...”

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy bộ dáng đối phương có chút tức giận, xấu hổ cười: “Chuyện này, cảm giác cũng không tệ.”

“Anh, anh thật vô sỉ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tình Nhi đỏ lên, liếc mắt nhìn hần, nhưng lại phát hiện mình không thể làm gì đối phương, nên chỉ có thể thẹn thùng mà thôi, nếu như đối lại là nam nhân khác, chỉ sợ mình đã một cước đá bay.

“Vị...tiểu thư xinh đẹp này, không biết tôi có may mắn mời cô uống ly rượu hay không?”

Đúng lúc này, thanh âm một nam tử vang lên trước mặt bọn họ.

213. Chương 213: Yên Hội Từ Thiện(trung).

Hai người Lâm Bắc Phàm và Tô Tình Nhi nghe thanh âm này đều có chút ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy một người thanh niên ước chừng hai mươi tuổi đứng trước mặt, ăn mặc một thân tây phục bạch sắc, còn thắt lên một cái cà-vạt sang quý, thoạt nhìn có vài phần phong độ, tư thế nhân tài, đáng tiếc sắc mặt của hần có chút tái nhợt, mục quang rã rời, vừa nhìn đã biết chính là biểu hiện của phóng túng quá độ.

Lông mày Lâm Bắc Phàm có chút dựng lên, liếc mắt nhìn người thanh niên trẻ tuổi cổ làm ra vẻ bảnh bao này, nhưng trong bụng không có bao nhiêu, ngày ngày chỉ biết tán gái đánh nhau đua xe, có cùng phẩm

hạnh với đám người bọn Tôn Huy, không ngờ rằng đối phương lại ở trước mặt công khai của bạn gái của mình, đây không phải là không để mình vào mắt sao?

Tô Tình Nhi là bạn gái của mình sao? Tuy vấn đề này tạm thời còn không xác định được, nhưng mà trong phạm vi của mình, sao có thể để tên hỗn đản này đoạt bạn gái được? Nếu như vậy chẳng phải đã mất hết mặt mũi sao?

Hắn bĩu môi, khinh thường nói: “Mày là ai vậy?”

Tô Tình Nhi cũng chớp đôi mắt to xinh đẹp của mình, nhìn người trẻ tuổi trước mặt.

Nói thật, người này còn đẹp trai hơn một chút so với Lâm Bắc Phàm, hơn nữa lại có khí độ凛 phong độ, nhưng nàng cảm thấy không thoải mái thế nào đó, ngược lại Lâm Bắc Phàm vô lại và ác ôn như vậy lại làm cho nàng an tâm.

Cho nên nàng liếc mắt nhìn đối phương, sau đó mục quang liền chuyển hướng đến phương hướng khác, tựa hồ xem hắn là không khí vậy.

Tên thanh niên trẻ tuổi kia tựa hồ không nhận thức ra, ngược lại vẻ mặt có chút tiểu dung cười nói với Tô Tình Nhi: “Không biết vị tiểu thư này xưng hô như thế nào? Tôi là Từ Khánh con của tổng giám đốc công ty Nhạc Khải, có thể kết bạn cùng tiểu thư là vinh hạnh của tôi.”

“Tiểu thư?” Lâm Bắc Phàm trợn trắng mắt, lăm bằm nói: “Luôn miệng nói tiểu thư, chẳng lẽ mày tưởng nàng hành nghề của nữ nhân sao?” Hắn còn cố ý nói với Tô Tình Nhi: “Không biết một buổi tối với cô bao nhiêu tiền?”

“Anh, anh muốn chết sao?” Tô Tình Nhi hung dữ thấp giọng nói, sau đó trên mặt xuất hiện vẻ tiểu dung nhàn nhạt, nói với Từ Khánh: “Thì ra là Từ công tử, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, quen biết công tử cũng là một vinh hạnh của tôi.” Tuy trong lời nói của nàng tràn ngập lòng tôn kính, nhưng ngay cả tên mình cũng không nói ra, rất rõ ràng là chướng mắt đối với đối phương.

Từ Khánh nhất thời cười nói: “Có thể quen một tiểu cô nương xinh đẹp như vậy, cũng là vinh hạnh của tôi.” Hắn thiếu chút nữa lại nói ra hai chữ “Tiểu thư”, nhưng mà sửa đổi rất nhanh, đồng thời trong đôi mắt bắn ra một đạo hàn quang, hận không thể giết chết Lâm Bắc Phàm.

“Tiểu cô nương?” Lâm Bắc Phàm đùa bỡn nói: “Nguyên lai cái của cô thật sự rất nhỏ” Hắn còn cố ý đem chữ “Tiểu” nhấn mạnh.

“Anh, rốt cuộc anh là ai?” Từ Khánh bị chọc giận đến sắc mặt trắng lại, lớn tiếng kêu lên.

“Tao? Chỉ là người bình thường, không có địa vị, không có thân phận, ngay cả tiền cũng không có, nhưng mà cái đó cái quan hệ gì với mày? Chẳng lẽ tao quấy rầy mày tán gái sao? Vậy thật xin lỗi, có muốn tao tránh ra để cho mày có cơ hội hay không?” Lâm Bắc Phàm nở nụ cười rất tà ác, giống như có một con sơn dương nhỏ đang đi vào miệng sói vậy.

Người bình thường?

Có thể vào đây mà là người bình thường sao?

Mặc dù Từ Khánh ăn chơi trác táng, nhưng cũng không phải ngu ngốc, tất nhiên minh bạch đạo lý này, hắn lạnh lùng nói: “Tôi mặc kệ anh là người nào, hy vọng anh đừng quấy rầy tôi và vị tiểu thư này nói chuyện, nói cách khác...hừ hừ...” Hắn nắm thật chặt đầu nắm tay, nhìn về phía đối phương để thị uy.

Loại tiểu nhân này, cũng dám dùng đầu quyền thị uy mình sao? Chẳng lẽ hắn tưởng mình là Tyson(1) à?

(1) Võ sĩ quyền anh Mike Tyson (không biết có nhớ đúng tên không nữa)

Tiểu Kim cũng không phục nhỏ giọng nói: “Lão đại, loại tiểu nhân vật này cũng quá càn rỡ nha. Muốn tôi cho hắn muốn chút nhan sắc hay không? Tỷ như, tôi dùng một chút pháp lực, tạo cho hắn một chút phiền toái nho nhỏ!”

“Ồ, phiền toái gì?” Lâm Bắc Phàm có chút hứng thú truyền âm nói. Tạo cho đối phương chút phiền toái? Chuyện tốt như vậy, tại sao mình lại không đồng ý?

“Tỷ như là.....” Tiểu Kim cười âm hiểm hai tiếng, nhưng không có nói ra.

Từ Khánh thấy Lâm Bắc Phàm không nói lời nào, còn tưởng rằng đối phương bị lực lượng của mình làm sợ hãi, liền duỗi tay phải ra cười với Tô Tình Nhi, vẻ mặt ưu nhã nói: “Vị tiểu thư này, không bằng chúng ta qua bên kia ngồi một chút, bên kia có vài người bạn quen biết tôi, bọn họ đều là đại nhân vật trong tỉnh, mỗi người tùy tiện nhắc chân lên cũng tạo ra cơn địa chấn cho cả tỉnh.” Hiện giờ hần xé toang thể diện, chẳng muốn dùng cái mỹ nam kế nữa, trực tiếp dùng khẩu quyết tán gái của chính mình. Lấy tiền ném vào gái đẹp.

Tô Tình Nhi cười rất ôn nhu: “Từ công tử, tôi.....hả....” Đột nhiên nàng thét lên một tiếng, hai gò má ửng hồng, vội vàng quay đầu sang một bên, giận dữ nói: “Anh, anh hạ lưu, hèn hạ, đáng xấu hổ, anh, anh lại làm ra chuyện như vậy, tôi...tôi....”

Những người trong đại sảnh vốn đã chú ý tới bọn họ, lúc này nghe tiếng thét chói tay của Tô Tình Nhi, đều vội vàng ghé mắt nhìn lại, tiếp đó tất cả mọi người đều kinh ngạc ngẩng người một chỗ, nói cũng không nói được.

Dây lưng quần của Từ Khánh không biết từ lúc nào đã bị cắt thành hai đoạn, mà quần của hần thuận thể tuột xuống dưới, lộ ra một cái quần lót in ảnh Ultraman trong phim hoạt hình.(không biết phim hoạt hình gì, nhưng chắc giống chuột mickey hay vịt donan), kích thước cũng không nhỏ, chắc cũng phải xuất ra không ít tiền vốn.

“Chuyện này, chuyện này...quá kì cục” Một lão già cao tuổi tức giận kêu lên.

“Đúng vậy, dám tuột quần nơi đông người, chuyện này, đây là loại người gì hả?” Một người trung niên khác không nhìn ra đầu mối bên trong, còn tưởng rằng Từ Khánh muốn khoe vẻ phong tao ở chỗ ấy, tức giận thiếu chút nữa là học máu.

“Ai...nơi này sao lại có một người dâm tiện như vậy chứ? Lại thích khỏa thân, chẳng lẽ hần tưởng cái vật kia của hần rất lợi hại sao? Thật ghê tởm!” Một mỹ phụ trung niên bất mãn kêu lên, nhưng mà bà ta không nhận được ngắm nhìn phần hông của đối phương vài lần, ánh mắt bốc hỏa.

.....

Những người khác đều la lên, nếu như bọn họ không phải là danh nhân trong thương giới, còn e ngại về thân phận thì đã sớm đánh hần một trận. Để cho cái tên muốn khỏa thân này biết lợi hại.

Từ Khánh đầu gối tới sẽ phát sinh chuyện như vậy? Lập tức bị chọc giận, mặt hần đỏ tới mang tai, lớn tiếng kêu lên: “Chết tiệt, ai, ai làm tao thành như vậy? Tao không thể không giết hần” Hần vội vàng kéo quần mình lên, đi ra phía bên ngoài.

“Ai, công tử của công ty Nhạc Khải đó, ngay cả mua dây quần cũng mua hàng kém chất lượng, chỉ sợ đó là hàng hai khối tiền một cái trên vỉa hè!” Lâm Bắc Phàm đau lòng nói. Trong lòng hần lại âm thầm khen ngợi Tiểu Kim. “Mày làm không tệ, ngay cả chuyện như vậy cũng làm được, sau khi trở về, tao nhất định sẽ thưởng cho mày ba rương bia, ha ha..... Tên hỗn đản này không phải rất kiêu ngạo sao? Tao muốn hần mất hết thể diện.”

Tiểu Kim vô sỉ truyền âm đến: “Lão đại, chuyện này có là bao? Đây là tôi đã khống chế pháp lực, không để cho quần lót của hần cũng tuột xuống, nói cách khác, nửa người dưới của hần muốn trơn bóng cũng dễ ợt.”

“Khụ khụ, chuyện này không tệ lắm, làm cho đồ vật kia lộ ra thì thật là dọa người, chúng ta đều là người tốt, sao có thể làm những chuyện này?” Lâm Bắc Phàm rất lương thiện truyền âm nói.

“Khụ khụ.....” Tiểu Kim bị hần khuyển khích thiếu chút nữa là ngắt đi.

“Mày, mày...mày chờ đó cho tao.” Tuy Từ Khánh không biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà thoát nhìn nam tử không đàn ông trước mắt làm cho hần cảm giác không thoải mái, cho nên hần bỏ lại một câu rồi xoay người chạy ra bên ngoài.

Bây giờ khuôn mặt xinh xắn của Tô Tình Nhi mới xoay lại, máng hồng trên mặt có chút tán đi, thở hển nói: “Đây là loại người gì? Tuột quần trước mặt người ta, thật ghê tởm, nếu để cho người khác biết

đến thì sẽ tưởng tôi như thế nào? Tên Từ Khánh này, tôi đã sớm thấy hắn không phải là người tốt lành, tôi nhất định để cho hắn biết sự lợi hại của tôi.”

“Cô thấy chưa? Lâm Bắc Phàm tôi có rất nhiều ưu điểm so với nam nhân khác!” Lâm Bắc Phàm tự tin nói.

“Anh? Dừng lại! Chỉ tốt hơn hắn một chút!” Tô Tình Nhi trực tiếp liếc hắn một cái.

Lâm Bắc Phàm lập tức trợn mắt, ủy khuất nói: “Một chút thôi sao? Tôi đâu có làm chuyện tình gì quá đáng trước mặt cô, sao chỉ có thể tốt hơn hắn một chút? Hắn là phải tốt hơn rất rất rất nhiều à!”

“Anh, anh còn nói, vừa rồi anh làm cái gì?” Tô Tình Nhi nghĩ đến vừa rồi cánh tay của đối phương cọ xát vào nhũ hoa của mình, liền đỏ ửng mặt lên, hờn dỗi một tiếng.

“Đó không phải là do cô chủ động sao?” Lâm Bắc Phàm ủy khuất nói.

“Anh, anh không được nói bậy, tôi chủ động lúc nào? Tôi không có cố tình.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tình Nhi đỏ lên, giải thích, cũng không có bá đạo không nói đạo lý như lúc trước, ngược lại có chút xấu hổ của con gái.

“Bây giờ chúng ta cũng không có chuyện gì khác, có phải là nên tiếp tục...” Lâm Bắc Phàm vô sỉ nói.

“Anh, anh đi chết đi.” Tô Tình Nhi xòe hai bàn tay nhỏ bé ra, hung hăng bấm véo cái hông của hắn.

“A...cứu mạng...bóp chết người.” Lâm Bắc Phàm cố ý phát ra từng đợt thanh âm thảm thiết, làm những người chung quanh nhìn về hai người bọn họ, thấy bộ dáng của hai người, trong nội tâm cũng lộ ra vẻ hiểu ý.

Thời gian trôi qua, người đi vào đại sảnh càng ngày càng nhiều, cuối cùng lên cả trăm người làm cho cả đại sảnh chen chúc nhau, nhưng mà cũng may khuya hôm nay mọi người đến vì yến hội từ thiện chứ không phải vì ăn bữa cơm, cho nên mọi người cũng không để ý những chuyện này.

Hoàng Trường Thanh và đám lãnh đạo của thành Nam cười sáng lạn đi đến phía trước đại sảnh, nhìn lướt qua tất cả mọi người: “Tôi, Hoàng Trường Thanh đại biểu cho lãnh đạo cùng tất cả dân chúng ở thành Nam cảm ơn các vị đã đến tham gia yến hội từ thiện này, cũng cảm ơn các vị đã cống hiến và chiếu cố cho kinh tế của thành Nam.”

Lời của hắn cực kỳ thỏa đáng, làm cho mọi người ở đây đều nhiệt liệt vỗ tay.

“Hoàng bí thư, tôi..tôi muốn quyên hai trăm vạn nhân dân tệ cho thành Nam!”

Ngay lúc Hoàng Trường Thanh nói hai cá khách sáo, đã thấy Từ Khánh vội vã từ bên ngoài chạy đến, hắn đã thay đổi dây lưng quần, ngẩng đầu kiêu ngạo nhìn mọi người ở đây.

Mỗi người ở đây đều âm thầm nhìn hắn

Đối phương có ý gì? Chẳng lẽ xem người ở đây không có tiền sao? Hắn cần gì đoạt danh tiếng? Quả thực không đáng để người nào bỏ vào mắt.

Sắc mặt vài người bọn Hoàng Trường Thanh cũng khê biến, khó chịu liếc mắt nhìn hắn.

Quyên hai trăm vạn cũng không cần giương cờ đánh trống như vậy. Chẳng lẽ xem thành Nam chúng tôi là một huyện nghèo đói sao?

214. Chương 214: Yến Hội Từ Thiện(hạ).

Trên thế giới này có rất nhiều thằng như vậy, ý vào nhà mình có một chút tiền, một chút quyền lực liền điều võ dương oai khắp nơi, không để người khác vào mắt, lại muốn khoe khoang mình, bày ra tư thế đệ nhất lão tử của thiên hạ, người như vậy thì sao có thể làm nên đại sự gì? Cho nên dân gian có lưu hành một câu, không ai nghèo ba họ cũng không ai giàu có ba đời!

Nhìn vào Từ Khánh mà xem, cha của hắn là tổng giám đốc công ty Nhạc Khải, cho nên hắn rất ngạo mạn trong lãnh địa của mình, căn bản không có quan tâm mặt mũi và thân phận của người khác. Hắn cũng không nhận thấy hào khí trong đại sảnh không thích hợp, vẫn đưa ra cái điệu bộ tự đắc vênh vao nói: “Bây giờ tôi không thiếu tiền, không phải chỉ có hai trăm vạn thôi sao? Đó chỉ là tiền tiêu vặt một tháng của tôi, coi như là làm một chuyện thiện đi.”

Hắn lấy ra một tấm chi phiếu, trực tiếp đưa cho Hoàng Trường Thanh, nói: “Mật mã là 123456, bên trong có hai trăm vạn!” Hắn cố ý liếc nhìn Lâm Bắc Phàm khiêu khích, ánh mắt tỏ ra miệt thị.

Tiểu tử, không phải mày rất ngầu sao? Tao đây chính là cụng không hai trăm vạn, mày có ngon thì thử xem.

Khóe miệng những người khác đều có chút run rẩy, hận không thể cho tên hỗn đản này một trận.

Hắn làm như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ mình không có hai trăm vạn sao? Ai cần hắn quỳen góp như vậy?

Lão già vừa mới nói lúc này giận run cả người, dùng quả trượng của mình chỉ vào Từ Khánh, lạnh lùng nói: “Mày, rốt cuộc mày là ai? Tại sao một chút gia giáo cũng không có, thật là mất mặt.”

Sắc mặt Từ Khánh khê biến, cái mũi nhếch lên, hừ lạnh nói: “Ông là ai? Sao lại quẩn chuyện của tôi, có tin tôi chút nữa gọi người giáo huấn ông không? Ông đã già rồi, đừng có chạy ngược chạy xuôi nữa, ông tham gia cái yến hội từ thiện này, người không biết còn tưởng rằng ông muốn khoe khoang phong thái đó.”

“Mày...mày....mày...” Lão già kia bị chọc giận đến thở không được, thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

Hắn là Thái Sơn Bắc Đầu trong thương giới toàn tỉnh, trước kia từng nhờ vào một trăm đồng để buôn bán, sau đó tài sản lên đến ngàn vạn, trở thành tấm gương sáng của toàn bộ thương nhân tỉnh, nhưng mà hắn là người không màng danh lợi, lúc tuổi già sức yếu chỉ làm từ thiện, đã từng liên tục mười lần quỳen hai trăm vạn nhân dân tệ, làm cho nhiều người có hảo cảm, nhưng mà bây giờ lại bị thằng oắt con trước mặt nhục mạ, làm sao hắn nuốt được cơn tức này chứ?

Những người khác đều giận dữ mắng: “Thằng oắt con này từ đâu tới vậy? Dám nhục mạ Phong lão, người đâu, mau đuổi hắn ra ngoài.”

Lông mày của Hoàng Trường Thanh cũng có chút nhíu lại, nếu như là tình huống bình thường, hắn nhất định cho người đuổi tiểu tử không biết trời cao đất rộng này đi, nhưng mà tổng giám đốc công ty Khải Nhạc Từ Minh Sơn có chút ít quan hệ với mình, nếu như đuổi con hắn, mình cũng phải nói công đạo với đối phương cho nên hắn cố ý trầm giọng nói: “Từ điệp nhi, đừng nói hươu nói vượn, Phong lão là cao nhân trong thương giới, cha của cậu còn phải nể ba phần, sao cậu lại ăn nói lỗ mãng như vậy? Nhanh xin lỗi Phong lão đi.” Hắn nói như vậy là đã bắt thang cho đối phương leo xuống, để cho đối phương biết thân phận của lão già trước mặt.

Nhưng ai bảo người hắn nói lại là tên đầu trâu óc ngựa Từ Khánh? Hắn căn bản không để lời nói của Hoàng Trường Thanh trong mắt, chỉ ngạc nhiên nói: “Ông, ông nói cái gì? Kêu tôi xin lỗi lão già này sao? Ông có bị điên không vậy? Lão già này quỳen cho ông bao nhiêu tiền? Đừng quên, tôi quỳen đến hai trăm vạn đó. Như vậy đi, hắn quỳen bao nhiêu, thì tôi cũng quỳen bấy nhiêu, vậy là chu toàn rồi phải không? Tôi sẽ không để ý ba cái tiền lẻ tẻ này.”

Hoàng Trường Thanh nghe những lời này xong, thân thể lay động hai cái, thiếu chút nữa ngã nhào trên đất.

Thật đúng là trên không ngay thì dưới tất cong mà, sớm đã nghe nói tác phong của Từ Minh Sơn có chút vấn đề, nhưng mà dù sao cũng không có quan hệ với mình, cho nên hắn nhắm mắt mở một mắt, nhưng ai biết được thằng con trai trời đánh của hắn lại kiêu ngạo như vậy, nếu như có thể thì mình đã cho thằng không biết trời cao đất rộng này một bạt tai rồi.

Phong lão bị chọc giận đến run rẩy toàn thân, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Giỏi, giỏi, giỏi, không ngờ Từ Minh Sơn lại có đứa con giỏi như vậy, muốn so với tao sao? Lão già tao liều mạng quỳen một phần gia sản, mày cũng phải liều mạng quỳen đó.” Hắn dùng sức chống quả trượng, gần từng chữ: “Lần này tôi quỳen một ngàn vạn nhân dân tệ!”

“Hả? Một ngàn vạn? Chuyện này, chuyện này....” Từ Khánh cả kinh, mồ hôi lạnh chảy xuống, lắp bắp nói.

Cha hán Từ Minh Sơn muốn lần này hán đại biểu cho ông tham gia yến hội từ thiện, mục đích rất đơn giản, chính là để hán lộ mặt đại biểu cho mình, cũng để cho một người biết một chút thực lực của công ty Nhạc Khái, nhưng mà tổng cộng hán giao cho Từ Khánh có tám trăm vạn nhân dân tệ, đã bị Từ Khánh tiêu xài hết ba trăm vạn, bây giờ đối phương quyên một ngàn vạn nhân dân tệ, sao hán có thể chịu được?

Nếu như mình không quyên theo thì chẳng phải lời vừa rồi của mình thúi lắm sao?

Sắc mặt Từ Khánh trắng bệch, lắp bắp nói: “Ông, ông nói hưu nói vượn, ông nói một ngàn vạn là một ngàn vạn hả? Tôi cũng có thể nói một ức, có gì để chứng minh lão già như ông có nhiều tiền như vậy?”

Nét mặt già nua của Phong thần nhiên cười: “Cái tên Phong Kim Long của tao cũng đủ chứng minh rồi.”

“Phong Kim Long?” Từ Khánh ngẩn ra, tên này sao quen thuộc như vậy?

Những người khác đều kêu lên: “Tên của Phong lão đích xác có giá trị một ngàn vạn, cậu không phải cũng muốn quyên tiền theo sao? Nhanh quyên tiền đi.”

Từ Khánh nhìn thấy tiểu dung của những người khác, nhất thời có chút vô lại kêu lên: “Các ông, các ông muốn gì? Chẳng lẽ muốn lấy nhiều hiếp ít hả? Tôi nói cho các người biết, công ty Nhạc Khái của tôi không dễ bị khi dễ vậy đâu, muốn tôi kêu cha tôi gọi vài người đến đánh các người một trận không? Mẹ kiếp, đúng là một đám rác rưởi.”

Tất cả mọi người ở đây đều giận tím mặt. Ai có thể bình tĩnh được chứ? Một người bình thường ở đây cũng ngưu hơn nhiều người khác, giờ nhìn thấy tiểu tử này kiêu ngạo như vậy, sao có thể kiềm chế được? Vài người vọt tới Từ Khánh, hung hăng đập vào ngực hán.

“Các ông, các ông dám đánh tôi hả? Tôi sẽ kêu ba tôi giáo huấn các người, tôi...a...ôi...mặt của tôi. A....”

Ngay lúc Từ Khánh bị đối phương đánh trúng, hán lập tức lộ ra bản sắc vô lại của mình, dứt khoát ngồi xuống dưới đất, kêu lên: “Đánh chết người rồi, đánh chết người rồi, tôi muốn báo cảnh sát, có ai đó không, a...a....”

Tất cả mọi người chung quanh đều hai mắt nhìn nhau, bọn họ là tinh anh trong thương giới, mặc dù hay va chạm với nhau, nhưng mà loại hành vi vô lại này, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy nên cũng không biết làm thế nào cho phải.

Phong lão cũng lắc đầu thở dài: “Từ Minh Sơn cũng được coi là một người tài ba, sao có thể sinh ra đứa con như vậy? Ai...thật là mất mặt.” Hán nhìn thoáng qua tất cả mọi người rồi nói: “Hay là chúng ta tiếp tục đi, đừng để hán quấy rối chính sự.”

Tất cả mọi người đều gật đầu phụ họa.

Lúc này Hoàng Trường Thanh lại tiếp tục nói: “Hôm nay chúng ta đến dự yến hội từ thiện này, mục đích rất đơn giản, chính là....”

“Dừng lại, không phải là muốn ăn tiền sao? Còn bày đặt nói đảng hoàng như vậy làm gì? Tôi còn lạ gì các người, rất một lũ tham ô, sợ là tôi vừa mới đem tiền giao cho các người thì các người đã trực tiếp giao cho những cô gái trẻ đẹp ở trên giường.” Từ Khánh kiêu ngạo la lên, hán không có chút tự trọng nào.

Hoàng Trường Thanh tức gần chết, lớn tiếng kêu lên: “Từ diệt nhi, xin cậu tự trọng một chút.”

Tự trọng? Tự trọng đáng giá mấy cắc?

Hôm nay có thể nói Từ Khánh xui xẻo tận mạng, vừa rồi dây lưng quần bị người ta kéo đứt, bây giờ lại mất hết mặt mũi, sao có thể nuốt được cơn tức này? Cho nên hán quyết định quấy rối, để cho mọi người biết lợi hại của mình. Hán cười lạnh một tiếng: “Không đúng vậy sao? Tôi nghe nói Hoàng bí thư có vài cô tình nhân, một cô trong veo như nước thật sự rất xinh đẹp.”

“Người đâu, mau ném hán ra ngoài cho tôi.” Hoàng Trường Thanh lớn tiếng kêu lên.

Hai gã đại hán khôi ngô trực tiếp xông vào, không nói một câu, lôi Từ Khánh ra ngoài.

“Hoàng Trường Thanh, ông, ông...tên hỗn đản này, ông dám đối xử như vậy với tôi, tôi sẽ liều mạng với ông.” Từ Khánh dùng hết khí lực toàn thân, muốn giãy ra khỏi tay hai gã đại hán, nhưng chút xíu khí lực

đó sao có thể làm đối thủ của hai gã đại hán? Cho nên giãy một cái, cũng không thoát ra được, Phong lão thừa dịp hấn bị kéo ngang qua liền hung hăng đá một cước vào bụng đối phương, tiếng kêu thảm thiết vang lên: “A....!” Từ Khánh té xuống trên mặt đất, nửa ngày không đứng dậy.

Những người khác phần nộ đến cực điểm, sao lại có loại người vô lại như vậy? Nếu như cha hấn không phải là Từ Minh Sơn thì họ đã sớm liên hợp lại ném hấn vào tù rồi. Nhưng mà bọn hấn lại không thể làm ra chuyện vô lại như vậy, thủ đoạn của đối phương bọn họ cũng linh giáo rồi, chỉ có thể dùng từ vô sỉ để hình dung.

Từ Khánh đã sớm biết được những người ở đây nghĩ gì, lập tức kiêu ngạo nói: “Hừ hừ, tôi nói cho các ông biết, cha tôi là Từ Minh Sơn, ai dám đắc tội đều không có kết cục tốt.”

Hấn liếc mắt nhìn sang Tô Tình Nhi, nở nụ cười: “Cô em, khuya hôm nay giường của anh rất rộng lớn, anh sẽ đặc biệt dành một chỗ cho em.” Hấn căn bản không để ý đến hai tên đại hán đang lơ mình ra ngoài, dù sao bọn hấn kéo mình như vậy thì sẽ chết vô cùng thê thảm.

Khuôn mặt Lâm Bắc Phàm âm trầm lại, từ trong đám người đi ra, cười lạnh nói: “Không phải mày rất lợi hại sao? Cầm có hai trăm vạn là tưởng mình có tiền, không biết mày giả ngu hay là ngu thiệt nữa.” Hấn nâng chân lên đạp vào bụng đối phương.

“A...khụ khụ....!” Từ Khánh kêu thảm thiết một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt sắc mặt trở nên trắng bệch không còn chút máu. Có bao giờ hấn phải ném khổ như vậy? Ánh mặt sợ hãi nhìn Lâm Bắc Phàm, tiếng nói như bể phổi: “Mày, mày dám đánh tao, cha tao là Từ Minh Sơn, cha của tao sẽ phái người giết mày.”

“Vậy mày chết đi, loại người như mày ngay cả đạo đức cơ bản cũng không có, sống trên đời này làm gì nữa? Cước này là cho Phong lão, cước này là cho Hoàng bí thư, cước này cho mọi người ở đây, cước này thay cha mẹ mày giáo huấn mày....” Lâm Bắc Phàm đá liên tiếp vào bụng đối phương, đá Từ Khánh lật qua lật lại, kêu thảm liên tục, giống như heo bị chọc tiết vậy.

Sắc mặt tất cả mọi người chung quanh đều khê biến, cảm thấy Từ Khánh như một cái bao cát, loại ẩu đả này, đúng là có chút bạo lực, bất quá ánh mắt bọn hấn có chút tán thưởng nhìn Lâm Bắc Phàm.

Hoàng Trường thanh không nhịn được mà rên rỉ trong lòng, tên Lâm Bắc Phàm này, thật đã đem lại phiền toái cho mình rồi.

215. Chương 215: Quyên Tiền.

Lâm Bắc Phàm vô sỉ đánh Từ Khánh, lại lấy cớ quang minh chính đại, giống như làm việc này để giúp mọi người ở đây, nhưng trên thực tế hấn đã lấy làm việc công làm việc tư, công báo thù riêng, ai bảo Từ Khánh uy hiếp bạn gái của mình trước mặt nhiều người như vậy? Chẳng lẽ hấn không biết con gái chính là cái vảy ngược của nam nhân sao?

“Mày dám uy hiếp tiền bối à? Bọn họ là người có công hiển kiệt xuất cho quốc gia. Bọn họ là công thần, là anh hùng, là hào kiệt. Tên hỗn đản như mày dựa vào cái gì mà mắng họ? Mày không có một chút công hiến cho quốc gia, bất quá cha mày có chút năng lực nên mày mới có bản sự đứng ở đây, nói cách khác, mày chỉ là một cái rắm mà thôi.” Khẩu khí Lâm Bắc Phàm rất hùng hồn và xúc động, giống như đang tức giận chuyện bất bình.

“Mày, mày....có bản lĩnh thì đấu với tao một lần, đừng ở đó nói nhảm, mày đang ghen ghét tao thì có, tao có một người cha có tiền, một người cha có thể cho tao tất cả mọi thứ, mày đang ghen ghét phải không? Ha ha....” Từ Khánh nhổ ra một cái răng, hỗn hển kêu lên. Tại sao mình không mang theo vài người? Nếu không, bằng vào mấy hảo thủ dưới tay ỉn thì tên hỗn đản này đã bị mình đánh thành đầu heo rồi, mọi người ở đây đều ghen ghét mình, không có ý tốt với mình, căn bản cũng không có trợ giúp, điều này làm cho hấn gần đây luôn tự đại chưa bao giờ biết ủy khuất nhất thời chịu không được. Vì vậy hấn chỉ biết lăng nhục đối phương.

Dưới mắt của hấn, hấn chưa từng thấy thanh niên nào giống Lâm Bắc Phàm, khẳng định không phải là người có tiền có chức, sao có thể so sánh với công tử của công ty Nhạc Khải?

Lâm Bắc Phàm lập tức ngăn người ra, miệng hé ra, một câu cũng không nói được.

“Sao? Mà không dám nữa à? Vừa rồi không phải mà rất kiêu ngạo sao? Tại sao bây giờ một câu cũng không nói?” Từ Khánh thấy đối phương không nói lời nào còn tưởng rằng đối phương sợ hãi nhất thời lại trở nên kiêu ngạo. Chuyện hắn thích nhất là giẫm lên đầu người ta, chà đạp tất cả mọi người dưới chân mình, loại cảm giác này làm cho hắn vui sướng vô cùng.

Lâm Bắc Phàm không nhịn cười được, nhìn bộ dáng ngu dốt của đối phương, sự khó chịu trong lòng cũng tiêu tán đi rất nhiều. Hắn ngồi xổm xuống, nhìn bộ dáng chật vật của đối phương, lắc đầu nói: “Mày tên là Từ Khánh?”

“Đúng vậy, tao chính là Từ Khánh, cha tao chính là tổng giám đốc công ty Nhạc Khải đỉnh đỉnh đại danh, sao nào? Nhóc con, sợ rồi hả?” Nụ cười trên khuôn mặt Từ Khánh càng nồng hậu. Thấy đối phương quỳ gối trước mặt mình, ánh mắt cầu xin, cảm giác này, thật sự chỉ có thể dùng từ sướng để hình dung.

Lâm Bắc Phàm lộ ra vẻ mặt đau lòng: “Tao biết mày rất ngu, nhưng mà đừng có lộ ra vẻ ở chỗ này. Bởi vì còn có khối người ngu hơn mày, mày không thấy mình rất đần độn sao?”

“Mày...mày nói cái gì?” Từ Khánh bị chọc giận cơ hồ muốn ói máu, hắn giận dữ hét lên.

Lâm Bắc Phàm lấy bao thuốc lá giá năm đồng tiền trong túi của mình ra, rút ra một điếu, đưa cho đối phương, cười nói: “Nè, hút một điếu cho tỉnh táo đi, buông lỏng người ra, đừng có choáng váng, trên thế giới này có rất nhiều người hơn mày, mày làm như vậy chỉ trở thành trò cười cho người khác, không chỉ làm mất mặt của mày mà còn làm mất mặt của cha mày nữa.” Hắn nói rất thành khẩn và thân mật, giống như một thánh nhân chuyển thế vậy, chỉ kém là không có kim quang lờ lẹt gì đó.

Tiểu Kim âm hiểm truyền âm nói: “Lão đại, anh đổi tính khi nào vậy? Bình thường anh đâu có hảo tâm như vậy?”

“Sao nói vậy được? Tao là một người tốt, khuyên bảo mọi người bỏ ác theo thiện, đó là bản chức của tao mà.” Lâm Bắc Phàm vô sỉ nói, nhưng trong lòng của hắn lại nghĩ “Ồ đây đều là một đám tai to mặt lớn, sao mình không hảo hảo thể hiện một chút? Cũng để biểu hiện bản chất thiện lương của mình trước mắt Tình nhi, nói không chừng nàng còn yêu thích mình nữa, hể hể...”

Từ nhỏ đến lớn Từ Khánh rất tự đại, tự đại đến nỗi cho rằng không ai mạnh hơn mình, sao có thể nghe những lời này được chứ? Càng không phải nói bao thuốc lá trong tay đối phương giá thị trường chỉ có năm đồng tiền, so với những điếu thuốc là cực phẩm mấy trăm đồng tiền của mình, quả thực giống như rác rưởi trong số rác rưởi.

Hắn lập tức khinh thường liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, cười lạnh nói: “Mày là cái chó gì mà có tư cách nói với tao? Đừng tưởng mày mặc đồ tốt một chút là có thể trở thành quý tộc chân chính. Tao không biết tại sao mày có thể đến đây, nhưng mà tao nói cho mày biết, nơi này chỉ dành cho người có tiền, người nghèo kiết xác như mày căn bản không có tư cách ở đây.” Hắn cố chịu đau đớn trên người, giả vờ đứng lên, trong lòng rất đắc ý.

Nếu đã nhìn ra đối phương chỉ là một người nghèo, thì cần gì cấp mặt mũi cho hắn? Tên quỷ nghèo này dám làm ra vẻ ngạo trước mặt mình, hôm nay mình không đùa chết hắn thì mình đâm đầu chết cho rồi.

Lâm Bắc Phàm nháy mắt một chút, chậm rãi đứng lên, nói: “Mày...mày nói cái gì?”

“Tao nói mày là thằng nghèo kiết xác!” Từ Khánh đùa bỡn cười ha hả, hắn chỉ vào mặt đối phương: “Mày đừng làm ra bộ dáng như vậy trước mặt tao, nơi này là nơi xem trọng tiền mặt, không phải là nơi xem trọng mồm mép, có bản lĩnh thì mày quỳ tiền đi, để tao xem mày là ‘kẻ có tiền’.” Hắn cố ý xoa xoa hay đầu ngón tay, nhìn thế nào cũng thấy được bộ mặt gian trá.

“Chuyện này, chuyện này, hay là quên đi.” Sắc mặt Lâm Bắc Phàm trong nháy mắt trở nên cực kỳ tái nhợt, trên trán chảy ra hai giọt mồ hôi lạnh, ngay cả nói chuyện cũng trở nên ấp a ấp úng.

“Sao vậy? Vị tiên sinh này, không phải mày rất kiêu ngạo sao? Sao bây giờ lại lo lắng như vậy? Nơi này là yến hội từ thiện rất dân chủ, sẽ không bắt buộc ai, nhưng mà mày muốn đến đây để ăn không uống phí a? Nhiều ít gì cũng trả ra một chút tiền cơm đi chứ. Đừng để cho người tổ chức lỗ lã, mày thấy tao nói

có đúng hay không?” Từ Khánh hưng phấn cơ hồ muốn nhảy lên, hận không thể ôm lấy đối phương, hung hăng thân một ngụm.

Tuy vừa rồi thăng nhóc này cho mình mấy cước, nhưng mà hấn lại cho mình cảm giác vui sướng, cảm giác này, làm hấn như muốn phiêu du trên trời, giống như đang ở trên giường với bốn năm mỹ nữ, thiếu chút nữa là muốn bay lên, mặc dù Tô Tình Nhi có chút tức giận Lâm Bắc Phàm đã quản chuyện của người khác, nhưng nói thế nào cũng là nàng mang hấn đến, nếu hấn bị mất mặt, thì mặt mũi của mình cũng xấu đi vài phần, cho nên nàng bước vài bước đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, hừ lạnh một tiếng với Từ Khánh: “Anh là người chủ trì yến hội từ thiện lần này hả? Anh có tư cách gì ra lệnh này lệnh kia? Nếu như anh có chủ tâm muốn gây rối thì mời anh đi ra ngoài, nơi này không chào đón anh.”

Từ Khánh thấy bộ dáng tức giận của Tô Tình Nhi còn tăng thêm vài phần mị lực, làm nước miếng của hấn chảy ròng ròng, nhìn không được xoa xoa hai tay, cười hắc hắc nói: “Mỹ nữ, anh cảm thấy anh tốt hơn rất nhiều tên nghèo kiết xác này, em ở chung với hấn làm gì? Không bằng chúng ta đi ra ngoài tùy tiện ngồi một chút, sao nào? Từ Khánh anh cái khác không có nhưng tiền thì có rất nhiều, anh tin rằng chúng ta sẽ có một buổi tối sung sướng.”

Hoàng Trường Thanh trợn trắng mắt, đối với tính cách và tính tình của Tô Tình Nhi hấn từ nhiên là nhất thanh nhị sở (một nghe hai thấy). Vậy mà cái tên Từ Khánh này lại dùng tiền tài hấp dẫn lực chú ý của nàng, chỉ sợ kết quả của hấn rất thảm. Nhưng mà chuyện này đâu có quan hệ với mình? Ai bảo thăng ngu Từ Khánh này không cho mình mặt mũi, để hấn chịu chút thiệt thòi cũng không quá, cho nên Hoàng Trường Thanh ngẩng đầu lên nhìn trần nhà, tựa hồ đang thưởng thức kết cấu trang hoàng của đại sảnh, nhìn đến nỗi nhập thần.

Sắc mặt Tô Tình Nhi nhất thời nổi lên một cái lúm đồng tiền mê người: “Anh nói thật chứ?”

Từ Khánh thấy nụ cười mê hoặc của đối phương lập tức vui mừng cười hắc hắc, hạ thể cũng từ từ chống lên, liên tục gật đầu nói: “Tại sao anh lại lừa em? Anh là một người rất tốt đó.”

“Mày đi chết đi.” Đùi phải của Tô Tình Nhi như thiểm điện đá ra, mục tiêu ngay háng của đối phương.

“A....mày...mày...đau chết mất...” Từ Khánh đâu ngờ được một cô gái đẹp như hoa lại có động tác nhanh như vậy? Hai tay hấn lập tức bùm lấy hạ bộ, nhảy về phía trước.

Những người nam nhân ở đây đều hít vào một ngụm lạnh khí, không tự chủ được cũng thoáng che lấy phần dưới của mình.

Nàng ta mang giày cao gót đó, một cước này uy lực cỡ nào?

Trong nội tâm họ đều bi ai nhìn Từ Khánh, hy vọng sau này vật kia của đối phương vẫn còn sử dụng được.

Tô Tình Nhi thấy mình một cước đắc thắng, cũng không khách khí, liên tục đá Từ Khánh mấy cước nữa, hung dữ kêu lên: “Bộ dáng của mày của muốn cưa bà sao? Bà đá chết tên hỗn đản như mày...” Mỗi cước của nàng đều nhắm vào háng của đối phương, có thể thấy thủ đoạn của nàng rất âm hiểm, rõ ràng muốn đối phương tuyệt tử tuyệt tôn.

“A...a...đau quá! Cứu mạng...” Từ Khánh cắn chặt hàm răng, thét lên từng tiếng thê lương, xoay người chạy ra ngoài đại sảnh, không trì hoãn một giây đồng hồ nào.

Nữ nhân này đúng là người điên, sao mình có thể làm đối thủ của nàng?

Lúc này Tô Tình Nhi vỗ vỗ bàn tay bé nhỏ, mỉm cười với Lâm Bắc Phàm: “Anh yên tâm đi, vừa rồi anh giúp tôi, lần này tôi giúp anh, chúng ta không ai nợ ai.”

Trán Lâm Bắc Phàm nhăn lại, mình cần nàng hỗ trợ sao? Chỉ số thông minh của nữ nhân này khẳng định có chút vấn đề.

Hoàng Trường Thanh thấy sự tình bị hai người bọn họ dùng thủ đoạn bạo lực để giải quyết, nhịn không được mà chảy mồ hôi lạnh, ngưỡng ngưỡng cười nói: “Bây giờ không còn việc gì nữa, chúng ta tiếp tục tiến hành, thành Nam của chúng ta...” Hấn bắt đầu nói nhảm một đoạn dài, sau đó mọi người bắt đầu quyền tiền, đầu lại vào đấy, mà Phong lão là nhân vật cấp lãnh đạo trong thương giới, tự nhiên là người đầu tiên quyền tiền, vừa rồi vì bị Từ Khánh chọc giận, cho nên mới nói quyền ra một ngàn vạn, bây giờ cũng không

có khả năng đổi ý, cho nên cũng chỉ có thể xuất ra một ngàn vạn nhân dân tệ, đồng thời trong lòng cũng chửi Từ Khánh mấy trăm lần.

Số tiền những người khác quyền không nhiều lắm, cũng không ít quá, nhưng mà đều vào tầm hai ba trăm vạn, bất quá cộng tổng số mà nói, cũng là một khoản tiền khả quan.

Tô Tình Nhi chớp đôi mắt to mỹ lệ của mình, nhìn Lâm Bắc Phàm cười nói: “Anh quyền bao nhiêu?”

“Tôi cũng phải quyền tiền sao?” Lâm Bắc Phàm cố ý kinh ngạc nói.

“Chẳng lẽ anh không biết sao? Mỗi người tới đây hôm nay đều phải quyền tiền, mẹ tôi chỉ là một cá nhân đại biểu cho nhân dân, cũng không thuộc về thương giới, cho nên không có bao nhiêu tiền. Vì vậy lần này chỉ quyền có mười vạn thôi.” Tô Tình Nhi có chút mất mát nói.

“Tôi quyền bao nhiêu mới thích hợp đây?” Lâm Bắc Phàm hỏi lại một câu.

“Nếu như anh quyền ba trăm vạn, tôi sẽ cho anh một lễ vật nhỏ” Tô Tình Nhi đột nhiên nói giỡn rồi cười khanh khách.

216. Chương 216: Tôi Là Người Lương Thiện.

Nguyên bản Lâm Bắc Phàm không để cái yến hội từ thiện này vào mắt, dù sao cũng giống như lời Từ Khánh nói, số tiền kia không biết sẽ dùng vào phương diện nào, cho nên hắn tất nhiên không ngốc đến nỗi đem tiền của mình cho không Hoàng Trường Thanh, nhưng hắn nghe được câu nói mập mờ này của Tô Tình Nhi xong, nội tâm của hắn không khỏi khẽ động, trong đầu hiện ra hình ảnh Tô Tình Nhi mặc bộ y phục của y tá, cái miệng đầy đặn đỏ hồng, đi từng bước đến mình, thân hình gợi cảm nóng bỏng tràn đầy sức hấp dẫn, sẽ làm cho máu nóng của mình bạo phát.

“Này này, anh nghĩ gì vậy?” Tô Tình Nhi nhìn thấy bộ dáng trơ tráo của hắn, nhin không được túm lấy cánh tay hắn.

“Khụ khụ, tôi đang suy nghĩ cái lễ vật nho nhỏ của cô là gì.” Lâm Bắc Phàm lau nước miếng ở khóe miệng, cười hắc hắc nói.

“Bớt giỡn đi, anh có ba trăm vạn sao? Nếu như anh có nhiều tiền như vậy, sao còn bắt chẹt tôi? Cho nên tôi khẳng định anh không có nhiều tiền như vậy. Vì vậy vừa rồi tôi chỉ nói đùa cho vui thôi, anh không cần để ý.” Tô Tình Nhi sợ câu nói vừa rồi làm tổn thương lòng tự trọng của đối phương cho nên muốn bắc thang cho đối phương leo xuống.

“Chuyện này...tôi cũng biết tôi là một người nghèo, nếu như không có cô chỉ sợ ngay cả đại sảnh tôi cũng không vào được, nhưng tôi cũng muốn biết cái lễ vật nho nhỏ của cô là cái gì, biết đâu được một hồi nữa, từ trên trời bỗng dưng rơi xuống ba trăm vạn, để cho tôi nhận được cái lễ vật nho nhỏ ấy cũng không chừng.” Lâm Bắc Phàm cố ý cười ha hả mở miệng nói.

“Trên trời rơi xuống ba trăm vạn? Anh có bệnh không vậy? Chuyện này sao có thể xảy ra?” Tô Tình Nhi cố ý giơ bàn tay nhỏ bé lên, sờ cái trán của hắn, nghi hoặc nói: “Không có nóng? Sao lại nói mê sảng như vậy?”

“Cô nói nhanh đi, rốt cuộc lễ vật của cô là gì?” Lâm Bắc Phàm thật sự muốn biết cái lễ vật nho nhỏ của đối phương, hắn cảm thấy máu nóng trong người tựa hồ muốn sôi trào, dục hỏa nguyên thủy của người nam nhân từ phía dưới lan lên đầu.

“Anh thật sự muốn biết?” Tô Tình Nhi nhấp nháy con mắt, hỏi.

Lâm Bắc Phàm dùng sức gật nhẹ đầu, vẻ mặt chờ đợi câu trả lời.

“Lễ vật của tôi chính là...một nụ hôn.” Tô Tình Nhi yêu mị thấp giọng nói, nàng còn cố ý duỗi cái lưỡi nhỏ thơm tho ra, nhẹ nhàng liếm vành môi hơi khô nứt của mình, bộ dáng này, thật sự làm người ta muốn vào tù mà.

“Ừc...!”

Lâm Bắc Phàm dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, động tác của Tô Tình Nhi thật sự quá mê người. Thiếu chút nữa làm cho mình không khống chế được. Mặc dù kết quả này trùng với suy nghĩ của hắn, nhưng lại có sức cuốn hút mạnh mẽ như vậy. Hắn muốn đáp ứng ngay lập tức, nhưng lại nghĩ đến tràng diện bị Y Đằng Thanh Tử cô gái người Nhật Bản kia lừa gạt, hắn liền cười nói: “Cô nói thì hay lắm, tôi không tin đâu.”

“Anh, anh nói cái gì? Anh không tin? Tô Tình Nhi tôi nói là làm, sao có thể lừa anh?” Trong đôi mắt Tô Tình Nhi lóe ra hào quang hồn nhiên, hơn nữa còn vì chuyện đối phương không tín nhiệm mình mà lộ ra một tia ủy khuất, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng khê cong lên.

“Vạn nhất tôi thật sự có ba trăm vạn, sau đó cô nói cô không có đáp ứng hôn liền, mà phải một trăm năm sau mới hôn, chẳng phải tôi lỗ rồi sao?” Lâm Bắc Phàm sao có thể dễ dàng mắc mưu của đối phương? Mặc dù sắc đẹp ở trước mắt, nhưng hắn vẫn kiên trì giữ lập trường của mình, không bị sự hấp dẫn của đối phương đầu độc. Phải biết rằng lúc trước hắn cũng vì bị sự hấp dẫn của đối phương mà trở nên u mê đáp ứng đối phương tham gia cái yến hội từ thiện này.

“Lão đại, anh thật tà ác, chẳng lẽ anh muốn cô ấy hôn anh trước mặt nhiều người như vậy?” Tiểu Kim tựa hồ cảm giác được sắp có trò hay để xem, thanh âm hứng thú nói.

“Khụ khụ, sao tao có thể là loại người đó? Tao chỉ hy vọng nàng trả lời dứt khoát, dù sao đó chính là ba trăm vạn nhân dân tệ à, không phải là ba đồng, tao cũng là một người nghèo kết xác mà.” Lâm Bắc Phàm khẳng khái, lời nói có chút ủy khuất.

“Ách...” Tiểu Kim không biết nói gì hơn.

Lão đại của mình có vài tỷ đôla, còn là người nghèo sao? Trong cái đầu nhỏ của nó chỉ còn lại hai chữ...vô lại.

Tô Tình Nhi hiển nhiên không tin Lâm Bắc Phàm có ba trăm vạn, nếu không, nàng cũng không nói như vậy. Nhưng mà khi nhìn thấy bộ dáng hứng thú của đối phương, nàng không nhịn được trêu ghẹo: “Được rồi, Tô Tình Nhi tôi thề với trời đất, nếu như anh có thể quỳ ba trăm vạn nhân dân tệ, tôi sẽ hôn anh một cái trước mặt mọi người, như vậy được chưa? Nhưng mà, tôi nói ba trăm vạn nhân dân tệ đó nha, không phải ba trăm vạn yên Nhật đâu, cũng không phải ba trăm vạn đôla âm phủ à, anh biết rồi chứ!” Nàng sợ đối phương sẽ dựa vào kẽ hở trong lời nói của mình cho nên nàng sớm nói ra hết.

“Cô...những lời đó là thật sao?” Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nói.

“Đúng vậy, bắt quá tôi tin anh không có ba trăm vạn nhân dân tệ.” Tô Tình Nhi gật đầu khẳng định.

Lâm Bắc Phàm nhìn chăm chú vào đối phương, cười hắc hắc liên tục, nói: “Ba trăm vạn mua một nụ hôn, mặc dù có chút thiệt thòi, nhưng vì là cô, nên tôi nguyện ý trả giá ba trăm vạn nhân dân tệ.” Hắn quét mắt nhìn vào đôi môi thơm tho của đối phương, vẻ mặt mong chờ.

“Anh..anh thật sự có ba trăm vạn nhân dân tệ sao?” Tô Tình Nhi nhìn thấy vẻ mặt khẳng định của đối phương, hai mắt mở to, ghen ngào nói.

“He he....” Lâm Bắc Phàm không trả lời, mà chỉ cười hai tiếng.

“Anh, anh đừng có làm náo loạn, anh lúc nào lại có nhiều tiền như vậy? Một chút nữa chúng ta đi ra, vừa rồi tôi nói giỡn thôi, không phải người nào cũng phải quỳ tiền!” Tô Tình Nhi túm lấy cánh tay của hắn, an ủi hắn.

Lâm Bắc Phàm tăng hắng một cái, không để ý Tô Tình Nhi, mà cất cao giọng nói: “Tôi cũng muốn quỳ tiền.”

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều mở to mắt, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn hắn.

Hoàng Trường Thanh sờ sờ lên cái mũi của mình, thở dài nói: “Lâm huynh đệ, tôi biết cậu có hảo tâm, nhưng mà hôm nay chúng ta...”

Ai biết được Lâm Bắc Phàm lại phát phát tay ngăn hắn lại, cười tủm tỉm nói: “Vì xã hội mà cống hiến, vì dân chúng làm phúc lợi, tại sao tôi không dốc ra một chút lòng thành đây? Tôi cũng là một cá nhân trong xã hội, mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng là lòng thành của tôi.”

Khóe miệng Hoàng Trường Thanh run rẩy hai cái, hắn đã lĩnh giáo qua sự vô sỉ của Lâm Bắc Phàm, hắn có hảo tâm như vậy sao? Chỉ sợ bên trong có âm mưu không ai biết, lông mày của hắn có chút cong lên, nói: “Cậu..quyên bao nhiêu?”

Lâm Bắc Phàm duỗi tay phải ra, lộ ra ba ngón tay, nói gần từng chữ: “Tôi quyên ba trăm vạn!”

Hắn vừa mới nói xong, toàn trường đã xôn xao lên.

Bọn họ đều là tinh anh trong thương giới, có thể nhìn mặt mà đoán bản lĩnh của người khác, hơn nữa vừa rồi Lâm Bắc Phàm tranh đấu với Từ Khánh cũng thấy được Lâm Bắc Phàm không giống như một kẻ có tiền. Mà Từ Khánh còn nhìn ra bao thuốc của Lâm Bắc Phàm chỉ đáng giá năm đồng, chẳng lẽ họ không nhìn ra được sao? Cho nên bọn họ cũng nghĩ Lâm Bắc Phàm không có tiền. Nhưng mà bây giờ nghe đối phương quyên lượng tiền lớn như vậy, cũng phải âm thầm hít vào một ngụm lãnh khí, ánh mắt có chút sáng lên nhìn hắn.

Phong lão nhin không được mà thở hổn hển: “Người trẻ tuổi, không phải lão già này muốn nói nhiều, nhưng đây chính là yển hội từ thiện, mình đã nói bao nhiêu thì phải quyên bấy nhiêu, không được nhảm lẫn, có phải cậu hô sai rồi không?”

Nhiều người khác cũng muốn đến khuyên bảo, để Lâm Bắc Phàm không nói hư nói vượn.

Lâm Bắc Phàm nhìn ánh mắt không tin của đám người bọn họ, lại liếc nhìn Tô Tình Nhi một cái, cũng thấy vẻ mặt nghi hoặc của đối phương, hắn không nhin được cười nói: “Chỉ là ba trăm vạn nhân dân tệ thôi mà, tôi không có để vào mắt, tôi còn muốn quyên nhiều hơn một chút, nếu như các vị không tin có thể tra xem.” Hắn rút một tấm thẻ chi phiếu trong túi ra, đưa cho Hoàng Trường Thanh, cười nói: “Đây là thẻ chuyên dụng của ngân hàng thụ sĩ, ông có thể tra xem.”

Hoàng Trường Thanh thấy đối phương khẳng định, cũng bán tín bán nghi, hắn giao cho trợ thủ bên cạnh dùng máy tính kiểm tra một chút, trợ thủ lập tức kinh hô: “Bí thư, thẻ này, tổng cộng có...”

Hoàng Trường Thanh không nhin được hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu tiền? Khụ khụ.” Hắn cũng biết mình hỏi vậy tựa hồ có chút thất thố, dù sao đây cũng là chi phiếu của người ta, mình có tư cách gì để biết? Nên hắn liền hỏi lại: “Có...ba trăm vạn nhân dân tệ hay không?”

Tên trợ thủ kia dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu nói: “Đừng nói ba trăm vạn nhân dân tệ, mà ba trăm ngàn vạn nhân dân tệ cũng có, lượng tiền thật khổng lồ, tôi chỉ sợ là...” Hắn đang muốn nói: “Chỉ sợ số tiền này có lai lịch bất minh.” nhưng không dám nói ra, chỉ có thể ấp a ấp úng nói không nên lời.

Mọi người ở đây nhất thời đều hít vào một ngụm lãnh khí, hơn ba trăm ngàn vạn nhân dân tệ sao? Đây chính là ba tỷ nhân dân tệ đó, mà theo lời của đối phương thì lượng tiền còn lớn hơn nhiều, điều này nói ra trong thẻ đó có rất nhiều tiền, bọn họ nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt sùng kính.

“Anh, tại sao anh lại có nhiều tiền như vậy?” Tô Tình Nhi lắp bắp hỏi, không phải hắn đi cướp ngân hàng chứ?

Hoàng Trường Thanh lấy ba trăm vạn trong thẻ ra xong, cung kính cầm thẻ bằng hai tay trả lại cho Lâm Bắc Phàm, nói: “Lâm huynh đệ, đa tạ cậu đã quyên tiền, tôi đại biểu cho toàn bộ dân chúng của thành Nam cảm ơn cậu.”

Lâm Bắc Phàm giả bộ ngẩng đầu lên nói: “Tôi là người của thành Nam, cho nên tôi yên mến nơi chôn nhau cắt rốn của tôi, hơn nữa tôi còn là một người lương thiện, tôi nguyện ý nỗ lực giúp đỡ mảnh đất này.” Hắn lấy một điều thuốc lá từ trong túi ra, ngậm trên miệng, nhả ra vài ngụm khói, mục quang thâm trầm như đang suy nghĩ gì đó.

Toàn trường hoàn toàn yên tĩnh.

Phong lão nhin không được liên tục tán dương: “Hảo tiểu tử, không hổ là người của thành Nam, có tiền vẫn không quên quê quán hương thân phụ lão của mình, Phong lão tôi rất cao hứng vì cậu, câu hứng vì cậu đó...!”

Những người khác đều vì Lâm Bắc Phàm mà vỗ tay.

Khuôn mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra vẻ tiểu dung gật đầu với những người khác nói: “Cảm ơn mọi người đã khích lệ, nhưng tôi biết rõ, việc tôi làm còn rất ít, còn không đủ quan trọng, tôi sẽ học tập các vị tiền bối, tôi có thể thề trước mọi người, lúc sinh thời, tôi nhất định sẽ cống hiến cho tỉnh chúng ta, cho quốc gia chúng ta, bằng toàn bộ sức lực của mình.”

“Giỏi!” Tất cả mọi người đều tán thưởng.

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nhìn Tô Tình Nhi, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Tình nhi, vừa rồi em nói cái kia...” Mặt hắn lộ ra tiểu dung, giống như một đầu sói đang rình con mồi.

Mặt Tô Tình Nhi ửng đỏ, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Lời nói của đối phương hùng hồn như vậy, mãnh liệt như vậy, chính trực như vậy, ngay cả mình cũng thiếu chút nữa bị hắn lừa gạt, nhưng cuối cùng, hắn cũng vì cái hôn môi của mình, thật là ghê tởm.

217. Chương 217: Nụ Hôn Đầu.

Lâm Bắc Phàm nhìn vẻ mặt bất mãn của đối phương, không khỏi ủy khuất thấp giọng nói: “Tình Nhi, vừa rồi em đã đáp ứng anh, nói nếu anh làm được, thì em sẽ làm cái gì đó, chẳng lẽ em đổi ý rồi sao?”

Tô Tình Nhi tất nhiên không phải là người nói chuyện không biết suy tính, nhưng mà nàng nghĩ đến mình một mực bị đối phương che giấu, còn suy nghĩ mọi thứ vì hắn, lại bị hắn lừa gạt hơn ba nghìn đồng, mua một thân trang phục và đạo cụ cho hắn, cơn tức này sao có thể nuốt trôi được? Nàng khẽ cắn chặt hàm răng, hung dữ thấp giọng nói: “Lâm Bắc Phàm, anh gạt tôi!”

“Anh gạt em? Chuyện này ở đâu mà ra vậy?” Lâm Bắc Phàm chớp chớp mắt, giả bộ đáng của một đứa bé ngoan, ánh mắt toát ra tia quang mang hồn nhiên và thiện lương.

“Anh...Anh có nhiều tiền như vậy, lại gạt tôi nói anh là một bảo vệ, còn cố ý xếp đặt cạm bẫy dụ dỗ tôi mắc câu, vậy không phải là lừa gạt sao?” Hai bàn tay nhỏ bé của Tô Tình Nhi đã hướng đến chỗ thịt mềm bên hông Lâm Bắc Phàm bấm véo.

“Anh thật sự chỉ là một người bảo vệ, về phần tiền, em đâu có hỏi anh, chẳng lẽ anh gặp ai đều khoe khoang sao, nói anh có rất nhiều tiền à? Anh không phải là người thích khoe mẽ, hơn nữa anh cũng không phải người giả tạo, đáy lòng của anh rất thuần khiết và thiện lương.” Lâm Bắc Phàm giải thích vô sỉ.

“Anh, anh vô sỉ, một người bảo vệ sao có nhiều tiền như vậy?” Tô Tình Nhi giận dữ nói.

“Chuyện này...ông sơ của ông sơ anh trước kia là một đại phú ông, em cũng biết đó, thời đó là thời chiến tranh, tiền thật sự rất dễ kiếm, tỷ như buôn bán nô lệ, đầu cơ trục lợi, chế tạo súng ống đạn dược, buôn lậu thuốc phiện....lúc đó quốc gia không quản được, cho nên chỉ trong vài năm ông của anh đã phát tài. Ông ấy lưu lại di chúc, để cho anh thừa kế một số tiền đôla lớn, thời gian trước anh cũng thử đi buôn bán, cũng lời được thêm một chút tiền vặt nữa.” Lâm Bắc Phàm nói hươu nói vượn.

“Anh...anh....anh...” Tô Tình Nhi bị hắn chọc giận một câu cũng không nói được.

Đúng là mình không hỏi hắn có bao nhiêu tiền, mình chỉ hỏi qua nghề nghiệp của hắn thôi, chính miệng hắn nói cho mình biết là bảo vệ, mà mình cho rằng tiền lương của hắn cũng chỉ có hai ngàn đồng giống những người bảo vệ bình thường, ai biết được hắn lại thừa kế di sản lớn như vậy? Nàng không có cách giải thích về số tiền khổng lồ của Lâm Bắc Phàm, cho nên nàng tất nhiên cho rằng Lâm Bắc Phàm được thừa kế lại, cũng vì vậy mà mình phải hôn hắn một cái.

Nếu như là người khác mà nói, một nụ hôn cũng không đại biểu được gì, không cần ba trăm vạn để đổi lấy, nhưng đối với người bình thường hay làm xằng làm bậy Tô Tình Nhi mà nói, ý nghĩa của nụ hôn này cực kỳ bất đồng, nàng chưa từng có bạn trai nào, như vậy tự nhiên đây cũng là nụ hôn đầu của nàng, ý nghĩ đã không giống với lúc trước nữa.

Nụ hôn đầu của mình phải giao cho tên hỗn đản gạt người trước mặt mọi người sao?

Trong lòng nàng không phục, rất ủy khuất, mình chỉ nói lung tung có một câu, sao có thể thành sự thật chứ? Nhưng nàng lại là người giữ lời, không có khả năng thất tín với người khác, cho nên Tô Tình Nhi hung hăng trợn mắt nhìn hắn, hy vọng sát khí trong ánh mắt của mình của thể bức lui đối phương, làm hắn bỏ qua lời nói của mình.

Đáng tiếc Lâm Bắc Phàm là một người không biết điều, vẻ mặt vẫn tha thiết nhìn chăm chú Tô Tình Nhi, đợi chờ...đợi chờ....

“Tốt, Tô Tình Nhi tôi nói là giữ lời, tôi đã đáp ứng anh, thì nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình.” Tô Tình Nhi hạ quyết tâm, giận dữ nói với hắn.

“Thật sao? Tốt lắm, anh đang chờ đây!” Nụ cười trên mặt của Lâm Bắc Phàm càng sáng lạn.

Tới lúc được mỹ nữ hôn môi rồi sao? Chuyện này đích xác có chút sướng nha.

Mình chỉ cần năm trăm đồng để mua nụ hôn của Bạch Nhạc Huyền, lần này lại dùng đến ba trăm vạn, giá cả này có chút thái quá, nhưng mà nụ hôn đầu tiên của mình đã bị Bạch Nhạc Huyền chiếm lấy, nụ hôn đó hẳn là có chút tiện nghi cho cô ta, có điều không biết nụ hôn của Tô Tình Nhi có phải là nụ hôn đầu tiên không, nếu như không phải, thì mình chẳng phải là lỗ to rồi sao?

Tô Tình Nhi nhắm hai mắt lại, khuôn mặt lộ ra vẻ giận dữ, bộ dạng hùng hồn hy sinh thân mình giống như nghĩa sĩ, cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn có chút mê người, tiếp cận khuôn mặt của hắn, tâm tình có chút khẩn trương và ngượng ngùng, còn có chút không vui.

“Chờ một chút!” Lúc Lâm Bắc Phàm cách môi của Tô Tình Nhi vài tấc, đột nhiên kêu lên một tiếng.

“Sao? Gì vậy? Chẳng lẽ anh không muốn nữa sao? Vậy quên đi.” Tô Tình Nhi lộ ra vẻ mặt trầm tĩnh lại.

“Không phải, anh muốn hỏi em. Trước kia em có hôn qua người khác không?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

“Anh, anh nói bậy bạ gì đó?” Chẳng lẽ trong mắt anh, tôi là loại con gái buông thả sao?” Tô Tình Nhi cực kỳ giận dữ, hung hăng cấp cho đối phương một cái nhìn dữ dội.

“A...ý của em là...đây là nụ hôn đầu tiên của em?” Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nói. Lấy được nụ hôn đầu tiên của một người con gái rồi, loại cảm giác này mặc dù không sung sướng bằng đêm đầu tiên với nữ nhân, nhưng mà để lại một cảm giác cực tốt.

“Nói nhảm, đương nhiên là vậy rồi.” Mặc dù Tô Tình Nhi có chút tùy tiện, nhưng dù sao cũng là con gái, đối với người mình trao nụ hôn đầu tiên, nhiều ít cũng sẽ thận trọng.

“Sao vậy? Anh muốn hay không, không cần nữa thì thôi, quên đi!” Nàng trợn trắng mắt, không ngờ hắn lại nói nhảm nhiều như vậy, thật sự làm cho mình tức giận mà.

“Muốn, muốn chứ, sao lại không muốn được?” Lâm Bắc Phàm chu môi ra, có chút cong lên.

“Anh, anh muốn hôn miệng à? Tôi chỉ muốn hôn mặt của anh!” Tô Tình Nhi nhất thời luống cuống.

“Em nói là hôn mà! Vậy là hôn môi rồi, hôn môi thì phải môi đụng môi chứ, nếu như hôn mặt thì đó là ”thân“, chứ không phải là hôn, chẳng lẽ ngay cả chuyện này em cũng không biết?” Vẻ mặt Lâm Bắc Phàm kinh ngạc nói.

“Tôi...tôi đương nhiên biết rõ!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tình Nhi đỏ lên, giảo hoạt nói.

Mình chỉ tùy tiện nói thôi, đâu biết hôn với ”thân“ khác nhau chỗ nào? Nhưng mà tựa hồ ý tứ kia là thật, chẳng lẽ mình phải thật sự hôn môi hắn sao? Nàng có chút hoảng hốt và sợ hãi.

“Biết là tốt rồi, vậy bắt đầu đi.” Lâm Bắc Phàm cười gian tà.

“Hôn thì hôn, ai sợ ai?” Lời của Tô Tình Nhi có chút hờn dỗi, nàng cắn chặt hàm răng, tiến về môi của đối phương, chỉ cảm giác được tiếp xúc phải hai mảnh môi non mềm, đây là hôn sao? Cũng không có cái gì ghê gớm lắm.

Nàng chỉ cảm thấy toàn thân của mình như có một dòng điện chạy qua, làm cho toàn thân có chút khô nóng bất an, tiểu phúc tựa hồ có một đoàn hỏa diễm thiêu đốt, làm cho đầu óc như có điện giật, quên cả việc tách ra.

Sao Lâm Bắc Phàm để cho đối phương rời đi được? Hai bàn tay to của hắn thuận thế nắm vào eo đối phương, lão luyện dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng của nàng, dây dưa cùng một chỗ với cái lưỡi nhỏ mềm mại thơm tho của đối phương, tận tình nhắm nháp hương vị thơm mát.

Đột nhiên bị hắn tập kích, khiến Tô Tình Nhi trong lúc nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải, nàng chỉ cảm thấy toàn thân mình như có lửa thiêu đốt, nóng...rất nóng, từ đầu lưỡi truyền đến từng đợt từng đợt khoái cảm, làm cho nàng như lâm vào trong mộng ảo, hô hấp cũng có chút dồn dập, khuôn mặt ửng hồng, hai bàn tay nhỏ nhắn hung hăng ôm lấy eo của đối phương.

Những người khác trong đại sảnh đột nhiên nhìn thấy hai người bọn họ ôm cùng một chỗ, diễn trò hay, cũng nhin không được kinh hô một tiếng, sau đó đều hứng thú thưởng thức, làm Hoàng Trường Thanh phải xoay lại, trực tiếp nhìn hai người.

“A...Anh...anh muốn...nghe chết tôi rồi!” Rốt cuộc Tô Tình Nhi cũng tỉnh ngộ lại, buông đối phương ra, thở hổn hển, hai má đỏ ửng, xấu hổ trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cảm nhận được hai khối thịt mềm trước ngực đối phương lên xuống theo hô hấp, đè vào bộ ngực của mình, loại cảm giác này thật sự rất thoải mái, rất kích thích, hắn cười tủm tỉm nói: “Mùi vị thế nào?”

“Còn thế nào, anh nói bây bạ gì đó?” Tô Tình Nhi cực kỳ xấu hổ, hai bàn tay nhỏ bé bám vào hông đối phương, lấy vẻ mặt bất mãn để che giấu sự thẹn thùng của mình.

Lâm Bắc Phàm làm ra vẻ đau đớn kêu thảm thiết hai tiếng, ủy khuất nói: “Nụ hôn đầu tiên của anh cũng bị em cướp đi, em lại đối đãi với anh như vậy, em...em...em làm cho anh thương tâm rồi!” Mắt của hắn thiếu chút nữa rơi ra hai giọt nước mắt.

Tiểu Kim thiếu chút bị nước miếng của mình làm sặc chết, lời nói vô sỉ như vậy cũng có thể nói ra, xem ra cảnh giới vô sỉ của lão đại đã tăng lên một cảnh giới mới, mình chỉ có thể dùng ánh mắt ngưỡng mộ sùng bái mà nhìn lão đại thôi.

“Anh...nụ hôn đầu của anh sao? Đầu lưỡi của anh tiến vào trong miệng tôi, thuần thực như vậy, anh còn nó là nụ hôn đầu tiên, anh thật không biết xấu hổ mà.” Tô Tình Nhi bị chọc giận thiếu chút nữa là ói máu, vạch mặt hành vi ti tiện của người nam nhân này trước mặt mọi người.

Tất cả mọi người chung quanh đồng thời “A!” một tiếng, vẻ mặt cổ quái nhìn bọn họ.

Lúc này Tô Tình Nhi mới phát hiện lời nói của mình lỗi thời cỡ nào rồi, nàng vội vàng khoát tay nói: “Hắn cũng không đem đầu lưỡi vào hết, hừ, hắn đưa đầu lưỡi lượn tới...a...cũng không phải, anh tên hỗn đản này, tôi không thể không bóp chết anh!” Bởi vì tâm hoảng ý loạn nên nàng nói lung tung, cuối cùng dứt khoát đem hai bàn tay nhỏ bé của mình hung hăng bám vào hông của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm thấy đối phương thở hổn hển, rốt cuộc nàng cũng có vài ưu điểm. Đó là ngây thơ khả ái, dám làm dám chịu, tuân thủ lời hứa, tâm địa thiện lương. Hắn ảm đạm nhìn về phía những người khác: “Thật sự quá xấu hổ, làm mọi người chê cười rồi, sau này nếu có thời gian lại để mọi người thưởng thức tiếp.”

Tất cả mọi người đều ôm bụng cười ha hả.

“Anh, tên hỗn đản này, anh nói bây bạ gì đó? Anh nói sau này còn muốn mọi người thưởng thức, rốt cuộc là ý gì, nói rõ ràng cho tôi.” Tô Tình Nhi xấu hổ hận không thể tìm một khe hở để chui vào, người nam nhân này sao có thể vô sỉ như vậy? Làm mình không còn cách nào.

“Cái gì anh cũng không nói, anh không nói gì hết!” Lâm Bắc Phàm cố ý cười nói.

“Anh không nói gì sao? Rõ ràng đã có nói, xem kìa, nụ cười của anh quá nham hiểm, khẳng định là có âm mưu, nói cho rõ ràng ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí.” Tô Tình Nhi nói không chút đạo lý, đồng thời cũng huy động đôi bàn tay trắng như phấn.

“Cái tên quỷ nghèo kiết xác sao còn ở nơi này? Chẳng lẽ còn muốn kiếm cơm ăn sao? Ha ha...Vừa rồi mày đánh tao, tao sẽ cho mày biết sự lợi hại của tao, lên hết cho tao, đánh cái tên hỗn đản đó thành tàn phế!”

Đúng lúc này, Từ Khánh vừa rồi mới chạy đi đột nhiên tiến đến, sau lưng hắn còn có một đám người đi theo, khoảng ba bốn mươi người, trong tay cầm đủ loại vũ khí, ngông cuồng tới cực điểm, mà hắn còn cố giương cái cổ lên đến trời, tựa hồ đã nhìn thấy trước Lâm Bắc Phàm bị bêu xấu như thế nào.

Tất cả mọi người chung quanh đều nhìn Từ Khánh bằng ánh mắt bí ai.

Một người có thể tùy tiện ném ra ba trăm vạn nhân dân tệ, là một người bình thường sao?

Xem ra tối hôm nay có trò hay diễn nữa rồi.

218. Chương 218: Hậu Thuẫn Của Tôi.

Từ Khánh rất lớn lối, không ai bì nổi.

Vừa rồi mình đi ra ngoài tìm hơn bốn mươi tên hảo thủ dám đánh dám giết, chẳng lẽ đánh không lại tiểu tử này sao? Hơn nữa mình còn lấy một cái cơ với cha, miễn cưỡng lấy thêm một ngàn vạn nhân dân tệ, muốn tới đây làm một đả kích thật lớn, để cho thằng nhóc không để mình vào mắt biết lợi hại của mình.

Trong mắt của hắn, Lâm Bắc Phàm đã trở thành tội đồ, thứ nhất, bên người hắn có đứa con gái xinh đẹp như vậy, lại không cấp cho mình quả thực không để mình vào mắt, đáng đánh, thứ hai, hắn đánh mình trước mặt nhiều người như vậy, làm cho mình mất mặt, ngay cả đứa con gái kia cũng xem thường mình, càng đáng đánh, thứ ba, hắn căn bản chỉ là một thằng bình thường, lại không có tiền, không có quyền, vậy mà lại có đứa bạn gái xinh đẹp như vậy, tội này càng không thể tha thứ.

Nếu như hắn biết vừa rồi Lâm Bắc Phàm và Tô Tinh Nhi có một màn nút lười trong đại sảnh trước mặt mọi người như vậy, chỉ sợ rằng hắn đã như kẻ điên xông tới, đánh toi bởi Lâm Bắc Phàm rồi nói sau.

Lâm Bắc Phàm chớp chớp mắt, nhìn đám người bọn họ, sau đó chỉ chỉ vào mũi của mình, nói: “Mày có làm lẫn không? Kêu bọn họ nhiều người như vậy đánh một mình tao? Có phải là có chút giông...”

“Giống cái gì? Có phải giống lấy nhiều khi ít không? Lão tử tao chính là muốn lấy nhiều khi ít đó, mày làm gì được tao?” Từ Khánh tỏ vẻ hung hãn kêu gào, sau đó lướt nhìn mọi người ở đây, đắc ý lấy ra tờ chi phiếu từ trong túi, ném vào Hoàng Trường Thanh, ngông cuồng nói: “Trong đó có một ngàn vạn nhân dân tệ, coi như là tao thưởng cho tụi mày, tao xem còn có ai so quyền tiền nhiều hơn với tao.”

Hoàng Trường Thanh nghe được mấy chữ một ngàn vạn này, thân thể khẽ run rẩy, thiếu chút nữa té ngồi xuống đất, nhưng lời nói của đối phương thật ngông cuồng, làm nội tâm hắn không thoải mái, nếu như đây không phải là một khoản tiền lớn, chỉ sợ hắn đã sớm gọi cảnh sát còng đầu thằng điên này lại.

Lâm Bắc Phàm sờ sờ cái mũi của mình, không ý tứ nói: “Tao muốn nói là người mày gọi quá ít, căn bản không phải là đối thủ của tao, tao từng lập một kỷ lục, là trong vòng mười lăm phút đánh ngã ba trăm tám mươi sáu thằng, tụi mày ở đây chỉ hơn bốn mươi thằng, sợ rằng không đủ tao đánh một phút nữa.” Về mặt hắn lộ ra vẻ ưu nhã, kiêu ngạo nhìn đám người này như nhìn bốn mươi con kiến, không để đám người kia vào mắt một chút nào.

Tiểu Kim nghi hoặc truyền âm nói: “Lão đại, anh đánh ngã ba trăm tám mươi sáu thằng trong vòng mười lăm phút hồi nào vậy? Tôi lúc nào cũng đi theo anh, sao lại không biết nhỉ?”

“Khụ khụ, đánh ở trong mơ đó mà!” Lâm Bắc Phàm vô sỉ trả lời.

“Tôi, tôi...” Thân thể Tiểu Kim lay động hai cái, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Lời này của hắn vừa dứt, mọi người chung quanh đều lộ ra nụ cười cổ quái.

Mười lăm phút đánh ngã ba trăm tám mươi sáu người? Chuyện này nổ không phải cũng quá rồi sao? Nhưng mà nhìn hắn ra tay cũng rất mạnh, động lưu loát, tựa hồ có chút công phu.

Từ Khánh nhìn thấy đối phương còn ngu hơn cả mình, liền bị chọc giận muốn nhảy dựng lên, tay phải chỉ vào mũi của hắn, lớn tiếng la lên: “Mày lợi hại lắm sao? Ha ha....Công phu nỗ của mày cũng không tệ, tao rất phục đó, nhưng công phu quyền cước rốt cuộc ra sao, tao thật sự chờ xem muốn mỗi mắt. Dùng hết sức đánh cho tao, ai đánh trúng nó một cái, tao thưởng năm mươi đồng, ai đánh nó chảy máu tao thưởng ba trăm đồng, đánh cho mẹ nó cũng không nhìn ra nó.” Hắn điên cuồng la lên.

Hơn bốn mươi người nọ nghe những lời này của hắn, đều giống như được uống thuốc kích thích, phát ra những tiếng rống điên cuồng xông tới Lâm Bắc Phàm.

Đánh một cái năm mươi đồng? Đánh chảy máu, ba trăm đồng?

Trên đời này làm gì có chuyện dễ kiếm tiền như vậy?

Nếu như tùy tiện đánh hơn mười quyền thì không phải được vài trăm đồng sao?

Bọn họ đều xem Lâm Bắc Phàm như một con gà đẻ trứng vàng vậy, ánh mắt lóe ra quang mang nóng rực.

Lâm Bắc Phàm nhìn không được toàn thân run rẩy, ánh mắt những người này không phải quá tà ác sao? Tưởng mình là một tiểu cô nương bình thường chắc, muốn hiếp mình trăm lần hả? Khóe miệng hắn có chút nhếch lên, hừ một tiếng: “Không biết lượng sức!” Thân thể hắn nhoáng một cái đã tránh thoát công kích của một đại hán, tay phải thuận thế kéo cánh tay của đối phương về phía mình, thân thể đối phương cao lớn không đứng thẳng được, lão đảo ngã về phía hắn. Chân phải của hắn nâng lên, nặng nề đá vào bụng của đối phương, trực tiếp đá đối phương bay lên cao một thước, như một viên thịt nạc, hung hăng bay xuống chỗ những người khác.

Hắn không có một chút thương xót đối với những người này, bọn họ đã muốn tìm tiện nghi trên người của mình, thì cũng phải trả giá đắt. Mình không phải là thánh nhân, không có khả năng làm những chuyện cứu vớt sinh linh, cho nên hắn ra chiêu không chút mềm lòng, ngược lại còn muốn để cho những người này một chút dấu ấn.

“Rầm! A....”

Nương theo những thanh âm thảm thiết, bên phía đối phương đã có sáu bảy tên đại hán bị đánh gục trên mặt đất, nửa ngày không bò lên nổi. Trên mặt những người khác đều toát ra một tia sợ hãi, nhìn Lâm Bắc Phàm chăm chú, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Trong đại sảnh nhất thời hỗn loạn thành một mảnh, sắc mặt tất cả mọi người đều toát ra sự kinh hãi, dùng ánh mắt quái dị nhìn Lâm Bắc Phàm. Mặc dù bọn họ biết công phu của đối phương rất cao, nhưng không ngờ thủ đoạn của đối phương lại độc ác như vậy, một chiêu đã có thể đánh bại nhiều người như vậy, câu nói vừa rồi tựa hồ có hơn phân nửa là sự thật. Mười lăm phút đánh bại ba trăm tám mươi sáu người.

Từ Khánh thấy những người còn lại không tiến lên, vẻ mặt nhất thời kinh hãi, trên trán không biết lúc nào đã xuất hiện vài giọt mồ hôi lạnh, dùng thanh âm khàn khàn rống lên: “Lên, lên hết cho tao, đánh chết nó, tao...bây giờ tao nói lại, ai đánh nó một cái, tao thưởng một trăm đồng, ai đánh nó chảy máu, tao thưởng một ngàn đồng...”

Dưới trọng thưởng tất có dũng phu.

Hơn ba mươi người còn lại nghe xong những lời này, hai tròng mắt liền trở nên đỏ đậm, đây chính là rất nhiều tiền, có ai không thích tiền chứ? Bọn họ đều rống lên như dã thú, liều mạng nhào tới Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm không khỏi cười lạnh, chỉ bằng những người này, cũng muốn thắng mình sao? Hắn gặp nguy mà không loạn, hiển nhiên là không để những người này vào mắt, mà thân ảnh của hắn trên không trung giống như quỷ mị, như từng đạo tia chớp, mỗi lần ra tay đều đánh bay đối phương, mỗi thanh âm thảm thiết phát ra thì sau đó liền có một bóng người bay ra ngoài, giống như đạn pháo bị bắn đi vậy.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua. Nhân số bên Từ Khánh càng ngày càng ít, mà người té trên mặt đất ngày càng nhiều, hơn nữa sắc mặt bọn họ đều trắng bệch, không có một tia huyết sắc, tạm thời mất đi sức chiến đấu.

Từ Khánh mở to mắt ra, tròng mắt cơ hồ muốn rớt xuống.

Đánh một quyền, một trăm đồng, đánh đổ máu, một ngàn đồng.

Bên mình nhiều người như vậy lại không có ai tiếp cận được đối phương, hẳn còn là người sao?

Hắn sợ nắm tay của Lâm Bắc Phàm nhích lại gần mình, nên vội vàng lui về phía sau mấy bước, lớn tiếng hét lên: “Tụi bây, tụi bây là một bọn phế vật, đứng lên cho tao, hảo hảo giáo huấn hẳn một trận, có nghe không? Đánh trúng một cái tao thưởng ba trăm đồng, à không, năm trăm đồng, đánh hẳn chảy máu tao thưởng năm ngàn đồng. Nhanh đánh hẳn cho tao.” Vì muốn giáo huấn Lâm Bắc Phàm một chút hẳn đã phải xuất ra rất nhiều tâm huyết, nhưng mà trong mắt của hắn, cùng lắm là ném ra hơn mười vạn, để làm Lâm Bắc Phàm thương cân đo đong đếm, chuyện này cũng rất đáng giá.

Lúc hắn dùng tiền tài cổ vũ thủ hạ, hơn bốn mươi tên này đều bắt chước nhau vỗ tay trên người, liều mạng nào tới Lâm Bắc Phàm, nhưng sức chiến đấu của bọn họ đã không còn như trước nữa, sao có thể làm cho Lâm Bắc Phàm bị thương? Ngược lại vết thương càng thêm nhiều, làm cho mặt mũi nguyên một đám bầm dập, khóe miệng đầy máu, thoạt nhìn bộ dáng hết sức chật vật.

Trước sau chưa đến năm phút.

Từ Khánh nhìn toàn bộ bốn mươi sáu tên nằm trên mặt đất, mặc kệ Từ Khánh có thưởng bao nhiêu tiền, bọn họ cũng không có khí lực đứng lên, nguyên một đám người nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt tràn đầy sợ hãi, giống như chuột thấy mèo vậy.

“Tụi bây, tụi bây nhanh đánh nó cho tao, ai có thể đánh trúng nó, tao thưởng năm ngàn đồng, nhanh, nhanh...” Từ Khánh lớn tiếng gào hét, ngay cả cuống họng cũng muốn rách ra, sắc mặt hắn càng ngày càng tái nhợt.

“Không bằng để tao giúp mày đi.” Lâm Bắc Phàm cười gian ác.

“Tốt à, tốt à, tao có thể cho mày tiền” Từ Khánh nhất thời còn chưa kịp phản ứng, thuận thế gật nhẹ đầu, nhưng sau đó nhìn thấy nơi phát ra thanh âm này, lập tức bị hù dọa vội vàng lui về phía sau hai bước, hai tay lộ ra tư thế công kích, hét lên: “Mày...mày...mày dừng tới đây. Tao kêu người của tao đó.” Hắn thấy vừa rồi đối phương dễ dàng thắng hơn bốn mươi người của mình liền bị hù dọa chết khiếp, toàn thân run rẩy không ngừng.

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Kêu người? Vậy mày kêu đi, để xem ai có bản lĩnh cứu mày.”

“Mày...mày...” Từ Khánh lắp bắp kêu lên: “Tao...tao có người quen ở thành Nam, bọn họ....hắn là nhân vật cực kỳ hung ác, mày làm tao bị thương thì bọn họ sẽ chém mày thành tám khối đó.”

“Sao? Hung ác à? Là ai?” Lâm Bắc Phàm hứng thú hỏi.

“Tao...tao quen với lão đại của thành Nam Phong thiếu, mày nhất định đã nghe qua rồi phải không?” Từ Khánh lớn gan hô lên, làm cho sắc mặt mọi người ở đây cũng có chút thay đổi.

Phong thiếu là lão đại của thành Nam, tên của hắn, mọi người ở đây cơ hồ đều biết rõ, bọn họ cũng biết cả bản lĩnh của đối phương.

Lâm Bắc Phàm lập tức nở nụ cười: “Thì ra là Phong thiếu, mày thật sự quen hẳn sao?”

Từ Khánh sao có thể quen Đường Phong? Nhưng mà nghe nói tên này rất có danh tiếng, cho nên cố ý lấy ra hù dọa. Hắn thấy vẻ mặt đối phương, lập tức lo lắng, ngửa đầu lên, ngông cuồng kêu lên: “Đương nhiên rồi, hôm nay tao còn dùng cơm trưa với Phong thiếu ở trong nhà hàng nữa.”

Lâm Bắc Phàm lập tức vui vẻ, hỏi trêu Đường Phong còn ăn cơm với mình, sao có thể ăn với hắn nữa? Lâm Bắc Phàm cũng không vạch trần hắn, mà lấy điện thoại di động của mình ra, nói: “Đã như vậy, toa gọi điện thoại cho A Phong hỏi một chút.”

“Sao? A Phong? Mày, mày cũng quen Phong thiếu sao?” Sắc mặt Từ Khánh trắng lại không còn chút máu.

Ánh mắt những người khác đều trừng thật to nhìn Lâm Bắc Phàm, giống như là nhìn thấy quỷ vậy.

“À, A Phong sao, ở đây có một thằng nói quen biết chú, không biết có phải là thật hay không, cái gì? Tên hắn là gì hả? Hắn tên là Từ Khánh, còn nói hồi trưa có ăn chưa cùng chú nữa.” Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nói với Đường Phong ở đầu dây bên kia.

“Gì chứ? Từ Khánh? Ở đâu chui ra thằng này vậy? Sao em có thể quen hắn? Dám giả mạo người quen biết em, đại ca, giao cho anh, giết chết luôn đi, dù sao chúng ta giết người ở thành Nam cũng giống như giết một con chó vậy.” Đường Phong tức giận nói, sao lại có chuyện này? Con mèo con chó cũng dám nói quen mình.

Thanh âm của hắn rất to, mọi người trong đại sảnh đều nghe rành mạch, mà sắc mặt Từ Khánh đã trở nên khó coi, toàn thân không ngừng run rẩy, một lời cũng không nói được.

Lâm Bắc Phàm gạt nhẹ đầu, lại nói chuyện phiếm với Đường Phong vài câu, lúc này mới cúp điện thoại, quay đầu lại cười tủm tỉm, nói với Từ Khánh: “Xem ra mày là đồ giả mạo, A Phong không quen mày, hơn nữa ý của A Phong chắc mày cũng minh bạch?”

Từ Khánh hốt hển một tiếng, quỳ gối thấp giọng, dập đầu nói: “Vi huynh đệ này, à không, đại ca là em sai rồi, em thật sự sai rồi, sau này em không dám vậy nữa, xin anh coi em như một cái rắm, rồi thả ra, em cầu xin anh!”

219. Chương 219 : Trảo Bộ Hành Động

Lâm Bắc Phàm cũng không xử lý Từ Khánh theo ý Đường Phong, dù sao hắn cũng chỉ là một tiểu nhân vật, cần gì phải giết chết hắn? Mình không sợ bị trả thù, nhưng nữ nhân bên cạnh mình rất nhiều, vạn nhất bức cái thằng điên này, nó sẽ liều mạng trả thù, lúc đó mình có thể sẽ thiệt thòi lớn, cho nên hắn bỏ qua ý nghĩ đó, thả cái tên quỷ xui xẻo này đi.

Bây giờ người trong đại sảnh nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt có chút biến hóa, trước kia họ chỉ cho rằng Lâm Bắc Phàm có chút tiền thôi, sao có thể nghĩ đến đối phương có quan hệ mật thiết với lão đại của thành Nam? Bọn họ đều âm thầm tính toán mình có nên giao hảo với đối phương không, phải tìm cách để quen biết mới được.

Lâm Bắc Phàm sớm đã thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tình Nhi lộ ra một tia bất mãn, cho nên hắn chỉ ăn tiệc qua loa một chút, rồi túm lấy người con gái có khuôn mặt nhỏ nhắn và cái lưỡi thơm tho này, không lên tiếng với người khác, vội vàng rời khỏi.

“Lâm Bắc Phàm, anh...anh lại lừa tôi. Tôi...tôi...” Tô Tình Nhi ngồi ở trong xe, thở hốt hển trừng mắt với hắn, cảm thấy mình là người ngu ngốc nhất trên đời này, không tìm cách thoát ra, còn tự chui đầu vào rọ, nhưng cái tên hỗn đản này đúng là giả trụ ăn thịt lão hổ mà.

Về mặt Lâm Bắc Phàm ngạc nhiên nhìn đối phương, nghi hoặc nói: “Lừa gạt em? Sao anh lại lừa gạt em?”

“Anh...anh...” Khuôn mặt xinh xắn của Tô Tình Nhi bị chọc giận đến trắng bệch, cặp mắt phẫn nộ, hận không thể đem tên hỗn đản trước mặt ấn xuống sàn xe, hành hung một trận.

Tại sao ngay từ lúc bắt đầu mình không nhận ra hắn đang diễn trò chứ? Vậy mà mình còn tin tưởng hắn là một người bảo vệ bình thường, còn lo lắng cho hắn, nhưng nháo qua nháo lại, hắn còn lợi hại hơn so với mình, điều này làm cho nàng sao nuốt được cơn tức? Nhưng mình có biện pháp nào bây giờ? Tài ăn nói của đối phương hơn mình rất nhiều, nói qua nói lại một hồi hắn cũng: “Em có hỏi anh đâu?” Cố đem phần nộ nén trong lòng, cuối cùng nàng cũng chỉ có thể khởi động xe, nhanh chóng lái xe chạy đi.

Lâm Bắc Phàm thấy lần này nàng lại không làm khó mình, hắn không nhịn được mà cười thầm.

Xem ra tính tình bạo lực của cô nàng này đã mình thuần phục rồi, không còn giống như lúc trước, luôn động thủ động cước với mình, lộ ra bộ dáng muốn ăn tươi nuốt sống mình. Xem ra nam nhân cần lộ ra một chút nam tính, nếu không sẽ bị các nàng cười lên đầu. Trong lòng của hắn bắt đầu thư sướng, bắt chéo hai chân lại, lưỡi biếng nằm trên ghế, híp nửa con mắt, ngâm nga một ca khúc.

Cuộc sống này thật đẹp sao.

Mới vừa rồi những tình anh trong thương giới đều không ngừng mời rượu Lâm Bắc Phàm, đảo một vòng, cũng đủ sáu bảy mươi ly, mặc dù phần lớn đều nằm trong bụng của Tiểu Kim, nhưng Lâm Bắc Phàm cũng uống bảy tám ly, nên làm cho đầu hắn có chút mơ màng, từng đợt buồn ngủ truyền đến, cuối cùng chỉ còn lại tiếng ngáy, hắn thoải mái tiến vào mộng đẹp.

Tô Tình Nhi tức giận trong lòng.

Mình đã từng thấy người vô sỉ, nhưng chưa thấy ai vô sỉ như người này.

Mình đã cho hắn ba nghìn đồng để mua một thân trang phục và đạo cụ, kết quả là mình còn phải lái xe đưa hắn đến đại sảnh yến hội, bây giờ mình còn phải lái xe chở hắn về, mà hắn còn ra dáng đại gia như vậy, tưởng mình như là tài xế vậy, điều này làm cho người không biết nói đạo lý Tô Tình Nhi sao có thể thoải mái được? Nếu hai cánh tay của nàng không bận lái xe, nhất định sẽ lưu lại vài vết sẹo trên người hắn.

Nhưng mà nói đi phải nói lại, mặc dù Tô Tình Nhi là người tùy tiện, không sợ trời sợ đất, nhưng dù sao cũng là một cô gái trẻ, rất xem trọng nụ hôn đầu của mình, ai lại nghĩ tới hôm nay mình u mê như vậy, để cho tên hỗn đản này khi dễ? Nàng nghiêng đầu lại, nghĩ đến tình cảnh hôn môi vừa rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn như tuyết trắng của nàng lập tức xuất hiện tia đỏ ửng của ngượng ngùng.

Loại cảm giác này, tựa hồ rất mỹ diệu, linh hồn của mình cũng muốn bay ra.

Chẳng lẽ đó chính là cảm giác của hôn môi sao?

Trong lòng Tô Tình Nhi có chút vui mừng, lần đầu tiên niềm thử hương vị nhàn nhạt của tình yêu, làm cho tâm hồn thiếu nữ của nàng bắt đầu thức tỉnh, nội tâm cũng bắt tri bắt giác bắt đầu tiếp nhận đối phương, ánh mắt nhìn đối phương đã không còn lạnh lùng như trước, ngược lại còn mang theo chút nhu tình của con gái.

Người nam nhân này tựa hồ cũng không khó coi như vậy, chân thành hơn những nam nhân khác nhiều, không thích khoe khoang mình, so với những hoa hoa công tử chỉ biết gây chuyện thị phi, uy hiếp người khác, ăn chơi trác táng mà nói, thì hắn cũng tốt hơn không biết bao nhiêu mà nói.

Nếu như Lâm Bắc Phàm biết bây giờ Tô Tình Nhi đang nghĩ gì, chỉ sợ hắn đã sớm té xỉu không biết bao nhiêu lần.

Nhưng mà mình cũng thật giống người tốt, luôn lo lắng cho người khác. Tô Tình Nhi nhìn Lâm Bắc Phàm đang ngủ say, khóe miệng nàng lộ ra nụ cười mê người, khẽ cúi đầu xuống, tiến đến môi của đối phương.

“Ồ....e....”

Đúng lúc này tiếng hú của xe cảnh sát từ đằng sau truyền đến, hơn nữa lại từ xa vang đến gần.

Tô Tình Nhi còn chưa tới gần đối phương đã bị làm sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng người thẳng dậy, trống ngực đánh thình thịch, trái tim muốn văng ra ngoài, vừa rồi sao mình lại làm vậy? Sao có thể xúc động đến thế, vạn nhất bị đối phương hiểu lầm cho mình là đưa con gái hư hỏng nữa, mình nên làm cái gì bây giờ?

“À, có chuyện gì vậy? Tại sao lại nghe được tiếng xe cảnh sát?” Lâm Bắc Phàm vuốt vuốt mắt, ngồi dậy, nhìn lại đằng sau, mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Nét đỏ trên khuôn mặt xinh xắn của Tô Tình Nhi còn chưa tán đi, không dám nhìn đối phương, chỉ thấp giọng đáp: “Hình như đằng sau có vài chiếc xe cảnh sát chạy tới chỗ chúng ta, không biết có chuyện gì nữa?”

“Sao? Xe cảnh sát? Hơn nửa đêm mà có xe cảnh sát à? Chẳng lẽ chuẩn bị có đại chiến sao?” Lâm Bắc Phàm xoay người, nhìn lại đằng sau, quả nhiên nhìn thấy hơn mười chiếc xe cảnh sát bằng tốc độ nhanh nhất chạy đến chỗ mình, mà trước mặt xe cảnh sát chừng sáu bảy mét, lại có một cỗ xem thể theo màu hồng lao như thiểm điện xuyên qua đường phố.

“Xe phía trước dừng lại, để chính tôi kiểm tra, nếu không, chúng tôi sẽ nổ súng đó.”

Một thanh âm thanh thúy dễ nghe từ trong loa truyền ra, mang theo chút khí khái, ngoại trừ Long Yên Nguyệt cái họa tinh này, thì còn ai nữa? Mà nàng tựa hồ đang ngồi ở trong xe cảnh sát đi đầu.

“Địt mẹ mày, chết con mẹ mày đi, lão tử bắn chết mẹ tui mày.” Một cái đầu từ trong chiếc xe thể thao màu hồng chui ra, đưa tay hướng đến xe cảnh sát đằng sau, điên cuồng bắn, lại nghe được tiếng “Đoàng...vù...đoàng...vù” Thanh âm xé gió không ngừng vang lên, hai cỗ xe cảnh sát trực tiếp bị bắn bể lốp, lập tức như một người say, xiêu xiêu vẹo vẹo đung vào bên đường.

Long Yên Nguyệt tức điên rồi, nàng móc ra một khẩu súng lục nhắm vào cỗ xe thể thao phía trước, bắn điên cuồng, đáng tiếc tài lái xe của đối phương hơn xa bọn hắn nhiều, xe thể thao không trúng một viên đạn nào, ngược lại khoảng cách càng ngày càng xa. Mắt thấy đuổi không kịp nữa, Long Yên Nguyệt lớn tiếng thét lên: “Bắn, bắn, nổ súng hết cho tôi, bắn vào xe nó, tôi không tin nhiều người như vậy mà không ngăn cản được nó.”

Xe cảnh sát của bọn họ đều là xe hơi bình thường, thường ngày chỉ dùng truy đuổi những tên trộm vặt cướp lẻ, sao có thể so sánh với xe thể thao thuộc dạng cực phẩm được? Dù sao cực cảnh sát cũng không có nhiều tiền để nâng cấp xe hơi của bọn họ được, điều này làm nàng giận đến thiếu chút nữa ói máu.

Những cảnh sát khác nghe vậy đều giơ súng lên bắn về cỗ xe thể thao màu hồng, lập tức nghe được “Đoàng, đoàng, đoàng” Âm thanh súng nổ vang lên không ngừng, giống như tiếng pháo liên hoàn vậy, nhưng không một người nào bắn trúng được lốp xe.

Lâm Bắc Phàm nhìn không được mà lắc đầu: “Xe cảnh sát muốn đua với xe thể thao sao? Những cảnh sát này khẳng định bị lừa đá vào đầu, nhưng mà rốt cuộc thắng đó là ai? Dám liều mạng với nhiều cảnh sát như vậy, con mẹ nó, không phải là cường đạo chứ?”

Tô Tình Nhi nghe những lời này của hắn, sắc mặt nhất thời bị hù dọa thành trắng bạch, thiếu chút nữa lái xe đung vào lề, nàng rung giọng nói: “Hử? Là cường đạo sao?” Mặc dù nàng coi trời bằng vung, nhưng sao có thể so sánh với những thứ liều mạng đó? Cho nên nàng sợ chiếc xe hơi thể thao đó mang họa đến.

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại nhìn nàng một cái, nhất thời tỏ vẻ ngơ, nở nụ cười nói: “Có anh ở đây, đừng nói là cường đạo, cho dù là BinLaDen đại thúc đến, anh cũng sẽ biến hắn thành tiểu thú.”

Tô Tình Nhi nghe được lời này của hắn, nếu như là trước kia mà nói, nhất định sẽ cười khinh thường, thậm chí sẽ trào phúng vài câu. Nhưng bởi vì tâm tính đã có biến hóa vi diệu, cho nên nội tâm cũng cảm giác an toàn hơn vài phần, cảm thấy sung sướng.

“Sao mặt của em đỏ như vậy?” Lâm Bắc Phàm ngạc nhiên hỏi.

“Anh...mặt của em chỉ hồng chút thôi, vừa rồi em có uống chút rượu” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tình Nhi có chút nhếch lên, hừ một tiếng.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm có chút run rẩy, quả nhiên là nữ y tá lợi hại à. Thật không biết cái miệng nhỏ nhắn của nàng rèn luyện ở đâu, công phu nói xạo có thể đánh đồng với mình.

Ngay lúc hai người bọn họ nói hưu nói vượn, cỗ xe thể thao màu hồng đã xuyên qua bên cạnh bọn họ, thuận thể bắn xe bọn họ hai phát, trong xe thấy được hai tên mặc đồ đen, đeo mặt nạ trên mặt, nhìn không giống kẻ bắt cóc bình thường.

“Chết tiệt, bọn chúng lại nổ súng bắn xe chúng ta, xe này không phải của em, em làm sao có tiền bồi thường đây?” Tô Tình Nhi ủy khuất kêu lên. Đôi mắt đẹp đáng thương nhìn Lâm Bắc Phàm.

“Khụ khụ...” Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc chết, thủ đoạn của cô nàng này không phải quá độc ác sao? Về mặt như vậy, rõ ràng muốn mình giúp nàng bồi thường, mình là người ngu sao?

“Này này này, các anh dừng xe lại, dừng lại, có nghe không, xe của các anh đã bị trưng dụng.”

Thanh âm của Long Yên Nguyệt vang lên bên tai bọn họ, nguyên lai xe của bọn hắn cũng không có chạy nhanh, cho nên vài chiếc xe cảnh sát đã đuổi đến, mà Long Yên Nguyệt càng không khách khí lái xe chặn đầu bọn hắn, sau đó bắt đầu trưng dụng xe hơi.

“Cái họa tinh này, cô không thấy thô lỗ quá sao? Đây không phải là xe hơi của cô, chuyện này là cô lạm dụng chức quyền, cẩn thận tôi kiện cô đó.” Lâm Bắc Phàm vươn đầu ra thét lớn với nàng.

“Là anh?” Long Yên Nguyệt cũng trừng to mắt, thất thanh kêu lên.

220. Chương 220: Thay Mặt Binladen.

Long Yên Nguyệt không ngờ lại gặp được Lâm Bắc Phàm ở chỗ này, vốn mới thấy trong lòng còn có chút vui mừng, nhưng nghe được đối phương há miệng ngậm miệng cũng đối nghịch với mình, còn muốn kiện mình, chuyện này đã chọc giận nàng, nếu như không có những cảnh sát khác ở đây, chỉ sợ nàng đã túm tên hỗn đản cả ngày không làm việc đàng hoàng này, hành hung một trận.

“Bắc Phàm, cô ấy là ai vậy?” Tô Tình Nhi nghiêng đầu, nhìn thoáng qua Long Yên Nguyệt ở bên ngoài xe, thấy đối phương cũng xinh đẹp, hơn nữa còn là một người cảnh sát, nhin không được hỏi thăm một câu.

“À, cô ta hả, chính là phó cục trưởng cục công an ở thành Nam Long Yên Nguyệt, cha của nàng chính là đỉnh đỉnh đại danh cục trưởng cục công an Long Thiên Hữu, không biết có lắt léo gì trong đó hay không!” Lâm Bắc Phàm gian ác giải thích.

Long Yên Nguyệt nghe câu nói nhảm này của hắn, lập tức bị chọc tức chết.

Lắt léo gì trong đó? Hắn muốn nói chức phó cục trưởng của mình là nhờ vào quan hệ mà lấy được sao, nhưng mà nhìn thấy cô gái kia trong xe, tựa hồ có chút tư sắc, tuổi cũng không lớn, có thể được xem là mỹ nữ, lại mập mờ với Lâm Bắc Phàm như vậy, trong chuyện này chắc có ẩn tình không thể nói ra, thậm chí cô gái này còn giống vài phần với hồ ly tinh trong truyền thuyết, thật sự là không đúng đắn, chẳng lẽ tên hỗn đản này lại tốt như vậy? Không biết nàng ta coi trọng điểm nào của tên hỗn đản này, còn đi với hắn lúc nửa đêm, đúng là cực kỳ buông thả mà.

Cái tên đại sắc lang này rốt cuộc có bao nhiêu nữ nhân? Chẳng lẽ mình còn không đủ sao? Còn đi tìm hoa nơi khác, không sợ thân thể ăn không tiêu à? Nửa người của nam nhân là thú tính, câu nói này đúng là không sai một chút nào.

Long Yên Nguyệt nghĩ tới đây, sắc mặt không khỏi lạnh lùng, khẽ nói: “Bây giờ chúng tôi đang bắt vài đào phạm trong nước, hy vọng anh chị có thể hảo hảo hợp tác, nếu để bọn họ đào tẩu, anh chị cũng không thoát khỏi liên can.”

“Cô, cái này chính là cô lạm dụng chức quyền, chuyện này có quan hệ gì với chúng tôi?” Lâm Bắc Phàm liếc mắt, hỏi lại một câu.

“Cậu...cậu....” Long Yên Nguyệt bị những lời này của hắn làm tức muốn nghẹn chết, tên hỗn đản này chẳng lẽ không thể phối hợp tốt với mình một chút sao? Tại sao cả đạo đức cơ bản nhất hắn cũng không có? Nàng nói dứt khoát: “Tôi hoài nghi anh chị có quan hệ mật thiết với hai tên đào phạm đang lẩn trốn, nguyên nhân này được chưa? Nếu như bọn họ đào thoát được, vậy anh chị chính là người giúp đỡ họ, dựa theo quy định của pháp luật, anh chị cũng bị phán tù năm đến tám năm tù, kết cục này chắc hẳn anh chị không muốn phải không?”

“Cô...Cô...Đây là cô mưu hại người khác!” Lâm Bắc Phàm bị chọc giận thiếu chút nữa ói máu.

“Tôi mưu hại sao? Tôi đang chấp hành pháp luật thực hiện chức trách của mình, bảo vệ nhân dân, là điều tôi phải làm, đương nhiên, bắt lấy tội phạm cũng là chuyện mà cảnh sát chúng tôi phải làm được.” Long Yên Nguyệt nhìn bộ dáng kinh ngạc của đối phương, đắc ý ngẩng cao đầu lên, hận không thể ngửa đầu lên đến trời.

Lâm Bắc Phàm xoa xoa hai bàn tay, nói: “Ok, ok, bản lãnh của Long cảnh quan thật sự không tệ, mặc dù không có dụng cụ hình, nhưng so với thập đại cực hình của thời Mãn Thanh còn muốn lợi hại hơn gấp mấy chục lần, tôi bội phục cô giống như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt, một...à không....Tôi là một người tốt, là một người lương thiện, giúp đỡ cảnh sát truy kích tội phạm cũng là nghĩa vụ của tôi, tôi đáp ứng cô là được rồi phải không? Cô nhanh lên xe đi, đừng nói gì nữa, những tên kia đã sắp chạy khỏi thành Nam rồi!”

“Không phải tại anh nói cần nói quấy sao?” Long Yên Nguyệt hung hăng liếc hắn, rồi xoay người mở cửa xe, chui vào, sau đó nói với những cảnh sát khác: “Các anh tiếp tục truy đuổi hai gã đào phạm, cần phải chặn bọn chúng ở thành Nam.”

“Vâng, cục trưởng!” Hơn mười tên cảnh sát đều kêu lên, sau đó từng đợt thanh âm “Ồ...e...” của xe cảnh sát vang lên, điên cuồng đuổi theo dấu vết của chiếc xe thể thao màu hồng.

Tô Tình Nhi ngồi ở đằng sau không vui nhìn thoáng qua Long Yên Nguyệt, nhưng người ta dù sao cũng là cảnh sát, mình không thể đuổi người ta đi, chỉ có thể khởi động xe, dùng tốc độ nhanh nhất chạy như điên theo hướng phía trước.

“Này, cái tên đại sắc lang như anh, lúc nào lại có thể câu được một muội muội như vậy? Cẩn thận tôi kiện anh đó.” Long Yên Nguyệt làm ra bộ dáng hận thiên hạ không loạn, ngã dựa vào thành ghế, hứng thú nói với Lâm Bắc Phàm.

Đây là ai? Có phải là bạn gái của hắn không?

Tô Tình Nhi nghe được câu này, trong lòng cũng vang lên tiếng lộp bộp, có một loại cảm giác rất xấu.

Lâm Bắc Phàm khó chịu nhìn cái họa tinh này, đầu của cô ta nhất định đã bị lừa dối rồi, không cho mình một chút mặt mũi nào. Hắn cũng lười trả lời, hai tay ôm trước ngực, bắt chéo hai chân, tiếp tục chợp mắt.

“Anh...” Long Yên Nguyệt thấy bộ dáng ương ngạnh đến cực điểm của hắn, trực tiếp gõ vào ót đối phương.

“Này, tôi nói cho cô biết, đừng tưởng làm cảnh sát là có thể đánh người dân lương thiện, tôi tin tưởng pháp luật rất công chính, nếu như tôi kiện cô, chỉ sợ cái chức cục trưởng của cô cũng ngồi không vững, thậm chí còn trở thành tấm gương ung nhọt trong cục cảnh sát nữa, để cho cảnh sát kia biết, không nên học tập theo cô.” Mí mắt Lâm Bắc Phàm có chút run run, lười biếng nói.

“Dừng lại, có bản lãnh thì kiện tôi đi, tôi sợ anh làm không được đó, đừng tưởng tôi sợ anh, Long Yên Nguyệt tôi chưa từng sợ ai lại sợ anh sao? Hừ hừ, đánh chết thị trưởng Tống Kiến Quốc và con trai hắn Tống Nhân Hóa trước mặt nhiều người. Anh cho rằng anh lợi hại lắm chắc? Trong mắt của tôi, anh chính là một tên côn đồ vô pháp vô thiên!” Long Yên Nguyệt khinh thường hừ một tiếng.

Đánh chết thị trưởng Tống Kiến Quốc và con của hắn Tống Nhân Hóa sao?

Tô Tình Nhi nghe câu này, liền cả kinh, toàn thân có chút run rẩy, làm cho xe hơi thiếu chút nữa dưng vào xe cảnh sát phía trước.

Nàng cũng đã nghe qua đoạn thời gian trước thị trưởng Tống Kiến Quốc và con của hắn Tống Nhân Hóa ở thành Nam bị người ta đánh chết, nhưng nàng không biết tình huống cụ thể, ai biết được đó lại là kiệt tác của nam nhân bên cạnh mình. Nàng cảm thấy tim mình đang đập liên hồi.

Rốt cuộc hắn là người như thế nào? Vốn mình còn tưởng mình biết rất rõ còn người hắn, hiện tại xem ra chuyện mình biết còn không đủ, chỉ sợ hắn không phải là một bảo vệ đơn giản như vậy.

Lâm Bắc Phàm móc một điều thuốc từ trong túi ra, ngậm trên miệng, nghiêm nghị phả ra vài ngụm khói, lầm bầm nói: “Không phải chỉ là một tên thị trưởng thôi sao? Chuyện này có gì đặc biệt chứ. Tôi còn muốn đem tên hỗn đản Hoàng Trường Thanh kia dẫm nát dưới chân như một con chó nữa kia. Đàn ông mà, phải làm ra những đại sự kinh thiên động địa chứ. Nếu không, chẳng phải có lỗi với tổ tông sao?”

“Lão đại, anh quá vô sỉ, cái cố như vậy anh cũng nói ra được, tôi thấy anh đúng là một tên cặn bã điển hình đó.” Tiểu Kim bị những lời này của hắn làm tỉnh táo lại, truyền âm nói.

Lâm Bắc Phàm vô tội truyền âm: “Vốn là vậy mà, làm người phải làm chuyện kinh thiên động địa, như vậy mới không có lỗi với bản thân mình, cái thằng nhóc truyền bá Công gì gì đó kia, lúc trước không phải là một tên lưu manh sao, không phải nhờ vào truyền bá mà nổi tiếng khắp thế giới sao? Bằng không, thì mày cho rằng hắn có năng lực danh dương thiên hạ sao?”

“Khụ khụ...” Tiểu Kim thiếu chút nữa chết vì sắc nước miếng.

Làm người có thể dễ tiện như vậy, đúng là cực phẩm trong nam nhân mà.

Khóe miệng Tô Tình Nhi có chút run rẩy, hai mắt tối sầm lại, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Muốn đem bí thư thị ủy Hoàng Trường Thanh dẫm nát như một con chó sao? Khó trách mình thấy ánh mắt của Hoàng Trường Thanh có chút khác thường khi nhìn hấn, nguyên lai là do hấn đã làm chuyện kinh tâm động phách như vậy.

Long Yên Nguyệt cũng bị những lời này của Lâm Bắc Phàm làm tức giận không nói được câu nào.

Đàn ông muốn làm đại sự kinh thiên động địa sao? Sao nghe khủng bố như vậy? BinLaDen cũng làm chuyện kinh thiên động địa, nhưng lại bị người trên thế giới xem là tổ chức khủng bố, người như vậy sao có thể học theo được? Tất Dahm cũng làm việc kinh thiên động địa, để lại hung danh trên thế giới, chẳng lẽ Lâm Bắc Phàm muốn làm BinLaDen thứ hai sao? Trong đầu nàng hiện ra một hình ảnh khủng bố...không biết bằng cách nào Lâm Bắc Phàm chế ra một chiếc xe tăng, trực tiếp khổng chế chính phủ ở thành Nam, sau đó mang theo đoàn quân trang bị vũ khí hạng nặng, hủy hoại thành phố trên quy mô lớn, làm thương tổn nhân mạng. Làm cho thành Nam chướng khí mù mịt, người người hãi hùng, bộ công an cấp thông lệnh truy nã hấn ở cấp S.

“Tôi không biết vì sao bọn họ không bắt anh, nhưng tôi nói cho anh biết, anh còn dám làm xằng làm bậy, thì Long Yên Nguyệt tôi là người đầu tiên bắt anh, tôi muốn cho anh biết cái gì là chính nghĩa của pháp luật!” Long Yên Nguyệt bất bình cảnh cáo đối phương.

“Chính nghĩa của pháp luật? Pháp luật chỉ thành lập trên cơ sở của những kẻ có tiền, chẳng lẽ trải qua nhiều chuyện như vậy, cô còn không nhìn thấy rõ sao? Vứt cách nhìn ngây thơ của cô đi, trong mắt tôi, pháp luật chỉ dùng để lừa gạt dân chúng thôi, cũng chỉ có những tiểu cô nương như cô, mới tin tưởng pháp luật.” Lâm Bắc Phàm kiêu ngạo cười nói.

“Anh, anh...anh dám nói tôi là tiểu cô nương, tôi...” Long Yên Nguyệt gõ sau ót hấn hai cái.

“Sao nào? Cô không phải là tiểu cô nương sao? Chẳng lẽ cô là đàn bà? Không biết thằng nào có vận khí tốt như vậy, lấy được thân thể của cô.” Lâm Bắc Phàm gian tà nghiêng đầu sang chỗ khác, đánh giá đối phương một chút, tựa hồ phán đoán cái gì đó.

“Anh. Anh nói bậy bạ gì đó? Cũng chỉ có tên sắc lang như anh mới có thể suy nghĩ như vậy, ghê tởm!” Long Yên Nguyệt ngượng ngùng, hai gò má ửng hồng, hai bàn tay nhỏ lần nữa đánh đến đối phương.

“Tốt lắm, tốt lắm, không có ai có vận khí vậy sao, vậy để tôi hỏi cha vợ thử xem.” Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Anh..anh nói bậy bạ gì vậy? Cha vợ gì? Cha tôi chỉ thương lượng chứ không có chút quan hệ với anh.” Long Yên Nguyệt nghĩ đến cha mình lại đứng cùng chiến tuyến với hấn, liền cảm thấy rất ủy khuất, rất thương tâm. Chẳng lẽ trong lòng của cha mình, mình không bằng một tên hỗn đản xấu xa này sao?

“Haizz...!” Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi.

“Anh...anh làm sao vậy?” Long Yên Nguyệt ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghi hoặc nhìn hấn.

“Tiểu Nguyệt, anh chỉ muốn nói với em hai câu thật lòng, tính tình của em nên hảo hảo sửa lại đi, không có ai thành thật như vậy ngoại trừ anh đâu, chỉ sợ không có người nam nhân nào chịu nổi em đó, hể hể!” Lâm Bắc Phàm làm vẻ vô cùng thương tâm và ủy khuất giống như đang suy nghĩ mình phải cưới một người con gái như vậy, toàn thân đều không được tự nhiên.

“Anh...anh...anh” Long Yên Nguyệt trừng mắt nhìn hấn, miệng muốn phun lửa.

Tô Tình Nhi nhìn hai người bọn họ đầu vô mồm, không nhịn được mà che miệng cười duyên nói: “Nhìn bộ dáng của hai người kia, tôi chỉ có thể nghĩ đến một câu, chính là oan gia sinh tử, xem ra trong lòng hai người đều quan tâm đến đối phương!”

“Quan tâm hấn(cô ấy)? Hừ!” Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt đồng thời xoay đầu vai lại, lộ ra thần sắc bất mãn.

“Như thế nào là quan tâm? Mình cũng rất quan tâm đó, đáng tiếc cổ ấy rất khó thu thập.” Lâm Bắc Phàm xấu xa suy nghĩ.

“Mình thêm quan tâm đến một tên đại sắc lang như hấn sao? Sao mình lại hạ mình như vậy? Hấn là một tên hoa tâm đại củ cải, không biết sau này có bao nhiêu bạn gái nữa, mình không muốn có bất kỳ quan hệ với hấn!” Long Yên Nguyệt tức giận suy nghĩ.

“Rốt cuộc hấn là ai? Tại sao quen biết nhiều người có thực lực như vậy?” Tô Tĩnh Nhi cũng đang đâm chiêu.

“Hả, chúng ta mau đuổi theo bọn họ, nhìn kìa, bọn họ đã ở ngay phía trước!” Tô Tĩnh Nhi đột nhiên kinh hô.

Lâm Bắc Phàm nhất thời vui vẻ, thò đầu ra cửa sổ xe, ngông cuồng hét lớn: “Cướp giật, mau dừng xe lại cho tao, tao là con cùng cha khác ông nội của BinLaDen, nếu không dừng xe, tao sẽ nổ súng đó.”

Trên trán của những người đó đều nhăn lại, người này không phải quá cực phẩm rồi sao?

221. Chương 221: Thần Súng.

Long Yên Nguyệt dùng hai tay che lấy khuôn mặt nhỏ nhắn, làm ra vẻ “tôi không nghe tôi không thấy và tôi không biết”

Còn Tô Tĩnh Nhi thì trợn trợn mắt, nhìn nhìn hình dáng của chiếc xe, tựa hồ như đang thưởng thức hình dạng của chiếc xe cùng với người gây ra việc này, trực tiếp quên mất câu nói của đối phương là gì.

Mà người trong chiếc xe thể thao màu đỏ phía trước thấy có một chiếc xe đuổi theo mình, nhất thời nổi giận, một tên tóc dài vươn đầu ra khỏi cửa xe, nổ cho mấy phát súng về hướng chiếc xe của bọn họ. “Đoàng đoàng đoàng...” vài tiếng súng vang lên, làm cho chiếc xe của Tô Tĩnh Nhi thủng vài lỗ nhỏ, còn bốc ra cả khói đen nữa.

Tô Tĩnh Nhi giận đến mặt trắng bệch, kêu lên um sùm: “Đây là chiếc xe tôi mượn, tôi nên làm thế nào đây?” Nàng nghĩ đến số tiền lương ít ỏi đáng thương của mình, lại nghĩ đến chiếc xe đắt tiền này, cả người đột nhiên run lên.

Chỉ sợ rằng mình làm việc liên tục cả năm cũng không đủ tiền để sửa chiếc xe này nữa? Tựa hồ tên khốn Lâm Bắc Phàm này không có đáp ứng sẽ bỏ tiền ra sửa cho mình, cho nên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng càng lúc càng trắng.

Long Yên Nguyệt giơ tay phải lên, nắm chặt lúc sung, nổ về hướng chiếc xe màu đỏ phía trước bốn năm viên, nhưng mà đều bị đối phương né hết, chỉ có viên cuối cùng là trúng được bên mé xe, tóe lên một ít lửa.

“Mẹ nó, con đi kia tự nhiên tìm được một chiếc xe thể thao, lão tử mà cưỡng được nó, nhất định sẽ chơi nó đến chết!” Tên này giận đến nổi đỏ mặt, tức giận kêu lên, sau đó quay lại nã đạn.

Long Yên Nguyệt nghe thấy câu này, giận đến run cả người, tuy rằng mình có đấu võ mồm với Lâm Bắc Phàm, nhưng mà cũng chưa từng nghe qua những lời lẽ thô tục như vậy! Nàng lập tức vươn người ra, tiếp tục nổ súng về phía trước, mà tên kia đã rút đầu vào, lái xe né đạn.

“Mau đuổi theo, đuổi theo bọn chúng!” Long Yên Nguyệt kêu ầm lên.

“Nhưng mà chiếc xe này là tôi mượn, ai ... ai sẽ đền cho tôi?” Tô Tĩnh Nhi hầu như sắp khóc rồi.

“Tôi... tôi đền cho con, mau đuổi theo, nếu như để hấn chạy, cả đời này tôi sẽ không an tâm!” Long Yên Nguyệt thở hổn hển, trực tiếp nói ra những lời này.

Lâm Bắc Phàm cũng tủm tỉm cười, nhìn Tô Tĩnh Nhi nói: “Em nghe chưa? Anh nói rồi mà, có quyền có tiền nó khác lắm, đừng nói là sửa chữa, mua cho em một chiếc xe khác cũng được, người ta đâu có thiếu tiền đâu!”

“Anh ít nói nhảm đi, để bọn chúng chạy thoát, tôi sẽ giam anh vào tù!” Long Yên Nguyệt bây giờ càng lúc càng bạo lực, hung hăng ký cái cốc lên đầu của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm ôm đầu, ủy khuất nói : “Hèn chi không ai thêm cô, làm cái gì cũng bạo lực cả!”

“Không cần anh quan tâm!” Long Yên Nguyệt đắc ý cười nói.

“Khăng định là trên giường cũng rất bạo lực!” Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng thì thầm.

“Anh nói cái gì?” Lỗ tai của Long Yên Nguyệt rất thính, lập tức trừng to mắt, căm tức nhìn đối phương.

“À à, vừa rồi tôi nói cô rất ngoan ngoãn hiền lành ôn nhu khả ái, xinh đẹp động lòng người, người gặp người thích, hoa thấy hoa nở, chuột thấy cũng thoải mái!” Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cười nói, nếu như để cho đối phương nghe được câu nói kia, sợ rằng nàng sẽ headshot mình ngay.

“Tôi nghe thấy rồi, anh đừng lừa gạt tôi!” Long Yên Nguyệt tức giận kêu lên.

“Vừa rồi tôi nói cái gì?” Lâm Bắc Phàm vô tội nói.

“Anh nói...” Tuy rằng Long Yên Nguyệt rất bạo lực, mỗi ngày chỉ biết cãi nhau, nhưng mà loại chuyện này làm sao mà nói ra được? Nàng chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn đối phương, hy vọng đối phương thừa nhận sai lầm, đáng tiếc là Lâm Bắc Phàm làm ra vẻ “ai quen biết gì đâu”, híp mắt lại, làm ra vẻ đang ngủ.

Tốc độ lái xe của Tô Tĩnh Nhi cũng tăng lên khi có được câu nói của Long Yên Nguyệt, nhanh chóng phóng xe lao về phía trước, dù sao thì cũng có người đèn rồi, mình còn phải khách khí làm gì? Tâm tình buồn phiền của nàng ta nhanh chóng biến mất, trở nên rất hài lòng và vui sướng.

Có thể cùng cảnh sát đuổi bắt tội phạm, chẳng phải là một chuyện hiếm có sao?

Tô Tĩnh Nhi ngay lúc đầu có chút sợ, nhưng mà bây giờ có cảnh sát bên cạnh, còn phải sợ sao? Nàng ta thấy sắp đuổi kịp chiếc xe màu đỏ rồi, vui vẻ kêu lên : “Long cục trưởng, nhanh, nhanh nổ súng, tôi sắp đuổi kịp họ rồi!” Nàng cảm thấy vô cùng kích thích, máu nóng chạy ầm ầm trong người, khiến cho nàng ta nói mà cứ như rên vậy, khuôn mặt nhỏ cũng ửng đỏ lên, nhìn giống như là một quả táo chín vậy.

Long Yên Nguyệt không nói nhiều, rút súng ra bắn liên tục về chiếc xe màu đỏ, nhưng mà đáng tiếc là đối phương nhìn thấy bị đuổi kịp, nên nhanh chóng tránh đạn. (Em thề là con nhỏ này có hack bắt tử đạn, mẹ nó, súng lục mà cứ bắn liên tục mãi)

“Ghe tởm, sao bọn chúng lại lái xe tốt như vậy?” Long Yên Nguyệt tức đến nổi muốn hộc máu.

“Tựa hồ thuật bắn súng của cô không được tốt cho lắm” Lâm Bắc Phàm cũng bó tay với cô nàng này rồi, ngay cả cái cơ này mà cũng nói ra được, nàng ta thân là phó cục trưởng, mà thuật bắn súng tự nhiên lại tệ như vậy, không biết bình thường nàng ta làm gì?

“Tôi... thuật bắn súng của tôi không được tốt? Tôi tốt nghiệp từ học viện cảnh sát, mà thuật bắn súng của tôi rất tệ?” Sắc mặt của Long Yên Nguyệt đỏ lên, có chút xấu hổ không nhìn được, mà quả thật là thuật bắn súng của nàng ta không được tốt lắm, nhưng mà tại sao lại để cho tên sắc lang này nhìn ra chứ? Cho nên mới đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “rất tệ”, kèm theo một chút sát ý bên trong.

“Haha, không phải là rất tệ, mà là quá tệ, như vậy mà cũng được sao? Nhanh, nhanh nổ súng đi, đừng để bọn họ chạy, haizzz, không hiểu tại sao cô lại ngu như vậy? Bắn này giờ cũng không trúng một viên!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Có bản lĩnh thì anh bắn đi, để tôi xem thuật bắn súng của anh lợi hại thế nào!” Long Yên Nguyệt bị chọc giận, trực tiếp ném súng trong tay cho Lâm Bắc Phàm, mặc dù thuật bắn súng của mình rất tệ, nhưng cũng không nên nói trực tiếp ra như vậy chứ? Chẳng lẽ không coi cảnh sát ra gì?

“A, tôi bắn?” Lâm Bắc Phàm luống cuống đỡ lấy cây súng, kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, không phải là anh nói thuật bắn súng của tôi quá tệ sao? Tôi đây muốn nhìn thấy thuật bắn súng của anh rốt cục ra sao!” Long Yên Nguyệt bực bội kêu lên, nếu như không phải đang chấp hành nhiệm vụ thì mình nhất định phải cho hắn biết Hoa nhi vì sao lại hồng. (Thì bị đập cho hồng chứ sao ==))

“Khụ khụ, cây súng nhỏ của con hình như không được mạnh cho lắm? Trong khoảng thời gian này tôi có chơi CS, hình như cây súng này là B11 (cách gọi tắt của mua súng, mà tên của cây này thật ra là Glock), là cái loại cùi bắp nhất trong các loại súng cùi bắp, súng như vậy làm sao mà giết người? Sợ rằng ngay cả

chim cũng không bắn chết nổi, sao không mang theo AK, như vậy mới đã chứ?” Lâm Bắc Phàm cầm cây súng quơ qua quơ lại, cẩn thận đánh giá.

Đầu của cô nàng này khẳng định là bị đập vào đầu rồi, ngay cả súng của mình mà cũng ném cho người khác, lẽ nào không sợ mình không trả cho nàng? Có lẽ mình nên lợi dụng cây súng này làm ra một số chuyện, ví dụ như dùng để khống chế nàng, hoặc là chơi trò đồng phục mê hoặc nhỉ?

Long Yên Nguyệt tức đến nổi đom đóm, muốn nhào lại bóp cổ đối phương, bực bội nói : “Chúng tôi là cảnh sát, chứ không phải là tổ chức khủng bố, hơn nữa ở đây chỉ là một thành phố bình thường, làm gì mà có vũ khí tốt? Tôi thấy anh chơi game riết rồi não cũng bị nhũn theo luôn, những cái như vậy mà cũng nói được!” Nàng ta vất vả lắm mới có cơ hội “đâm” lại đối phương, đương nhiên là không bỏ qua rồi, trên mặt lộ ra một vẻ đắc ý chưa từng có.

Lâm Bắc Phàm xoay xoay cây súng, lúc này mới cười tủm tỉm nói : “Tuy rằng cây súng này rất cùi bắp, nhưng mà tôi tin tưởng vào trình độ của mình!”

“Anh? Tởm quá!” Long Yên Nguyệt tiếp tục xỉ nhục.

Tên khốn này chưa từng sờ qua súng thiết, lẽ nào lại có trình độ? Chỉ sợ hắn không biết cả cách nổ súng nữa là.

Lâm Bắc Phàm vươn đầu ra khỏi cửa sổ rất là phong cách, sau đó giơ súng lên. “Đoàng” một tiếng, bắn một viên đạn ra, hướng về lớp xe của chiếc xe màu đỏ.

“Bành!” Cái lớp xe phía sau của chiếc xe nhất thời bị nổ tung ra, chiếc xe giống như là bị tông mạnh vậy, trực tiếp lao đảo vào bên trong lề, chạm cái rầm vào lề đường.

Tình huống đã thay đổi.

Long Yên Nguyệt trừng to mắt ra, lắp bắp nói : “Anh... anh làm thế nào? Cái này... cái này khó tin quá!”

Chiếc xe thể thao màu đỏ kia chạy rất nhanh, vả lại kỹ thuật lái xe của người lái cũng không tồi, ngay cả Long Yên Nguyệt là một cảnh sát mà cũng không thể bắn trúng được chiếc xe, chứ đừng nói là lớp xe, nhưng mà Lâm Bắc Phàm chỉ cần nổ súng một lần là đã bắn thủng lớp xe của đối phương, ngoại trừ dùng hai chữ “thần súng” ra để hình dung thì hình như là không còn từ khác.

Lâm Bắc Phàm sờ sờ cằm, tỏ vẻ rất phong cách, đắc ý cười nói : “Cái này thì tính là gì? Nếu như cô đưa cho tôi một khẩu AK, trực tiếp cho nổ tung chiếc xe cũng được, cho bọn chúng biết thế nào mới là phong cách!”

Long Yên Nguyệt trực tiếp giật lại khẩu súng trong tay hắn, mở cửa xe, trực tiếp lao ra ngoài, giơ súng lên nói : “Không được cử động!”

“Ê, cho mượn khẩu súng thêm chút nữa coi!” Lâm Bắc Phàm vội kêu lên.

“Ầm ầm ầm....” Chiếc xe tông mạnh vào trong lề đường, cả đầu xe nổ tung lên, bốc lên một cột khói đen thật cao, xem ra thằng lái xe này không chết cũng thành bê thui.

“Đoàng đoàng đoàng....” Hai thằng ngồi ghế sau vất vả chui ra khỏi xe, và nổ súng liên tục về hướng Long Yên Nguyệt.

Long Yên Nguyệt lộn một vòng, nằm sấp xuống đất, cũng tiến hành nổ súng bắn trả, hai bên cứ bắn xé nhau kịch liệt, đáng tiếc là bên Long Yên Nguyệt chỉ có một người, cho nên chỉ sau một lát là rơi vào thế hạ phong, bị đi không lớn nổi, tính huống vô cùng nguy hiểm.

Lâm Bắc Phàm mở cửa xe, thân thể hơi lui về một chút, bắn mạnh ra từ trong xe, tay phải nhẹ nhàng vung lên, ném ra một con dao gọt trái cây, hướng về cổ tay của một tên.

“A....”

Tên kia kêu lên thảm thiết, máu tươi nhất thời phun ra từ tay hắn, còn súng thì đã bị rơi xuống đất.

Tên còn lại thấy thế, sắc mặt thay đổi, nổ súng về hướng Lâm Bắc Phàm.

“Má ơi, con không phải là siêu nhân, con cũng sợ chết vậy!” Lâm Bắc Phàm kêu lên một tiếng, thuận thế lặn một vòng dưới đất, tránh đạn bay tới, sợ đến toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Cái con mẹ nó, cũng không biết là Tiểu Kim có bảo vệ được vết thương do đạn gây ra không, lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chẳng phải là mình sẽ ngum sao?

Tiểu Kim cũng vô cùng khẩn trương, dùng truyền âm nói : “Lão đại, lần trước tôi chỉ giúp anh đỡ được một viên đạn, lần này pháp lực của tôi có tăng lên một chút, nhưng cũng chỉ đỡ được hai viên mà thôi, cho nên anh đừng có làm ra chuyện gì tự sát nhé”

Lâm Bắc Phàm chửi bới vài câu, sau đó lặn đến chỗ Long Yên Nguyệt, đoạt lấy súng trong tay nàng, tức giận nói : “Thuật bắn súng của cô như cút mắc mưa vậy, đừng có làm tổn đạn nữa, để cho thần súng giải quyết là được!”

Long Yên Nguyệt tức đến muốn nổi đăm cho hắn vài cái, thần súng? Khoác lác quá!

222. Chương 222: Cho Vay Nặng Lãi.

Lâm Bắc Phàm nghĩ rằng mình là một con người lương thiện, hơn phân nửa là trợ giúp cảnh sát bắt tội phạm, hơn nữa còn liều lĩnh bảo vệ đồng chí cảnh sát Long Yên Nguyệt, theo lý thì chính phủ hẳn là phải cấp cho mình một huân chương anh hùng hay giấy khen hoặc cái gì đó đại loại như vậy mới đúng.

Tiểu Kim thấy được những suy nghĩ này của Lâm Bắc Phàm, học máu muốn ngắt đi, nó phát hiện ra bản thân mình rất thuần khiết, thì ra mình vẫn là thứ tốt đẹp trên thế giới này, trước đây mình chỉ kua những Long muội muội ôn nhu hòa ái thôi.

Lâm Bắc Phàm nắm chặt súng trong tay, nỗ lực tiếp hai phát súng về hướng của hai tên kia, chỉ nghe hai tiếng kêu thảm vang lên, và hai tên này ôm lấy cổ tay đầy máu của mình, súng trong tay đều rơi xuống đất. Hắn ta lập tức kiêu ngạo la lên : “Tao nói cho bọn mày biết, đừng có chống đối tao, bọn mày có nghe hay không, bây giờ biết sự lợi hại của tao chưa? Hahaha...”

Trong mắt của hai tên này lóe lên sự hung ác và nham hiểm làm cho người ta rùng mình, một tên tàn nhẫn kêu lên : “Bọn tao có thành quỷ cũng không bỏ qua cho mày, chết tiệt!” Bọn chúng ôm lấy tay, xoay người bỏ chạy về phía trước.

Long Yên Nguyệt nhất thời kêu lên : “Anh... anh anh nhanh nổ súng coi, đừng để chúng chạy!”

Lâm Bắc Phàm vung tay phải lên, khẩu súng trong tay xoay một vòng tròn hoàn mỹ, giống y chang Lucky Lucke, sau đó nổ súng vào đầu của một tên.

“Ầm”

Hai mắt tên này lập tức thành màu trắng, ngã cái rầm xuống đất, chết ngay tại chỗ.

Tên còn lại thấy thế, nhất thời cả kinh kêu lên : “Anh hai, anh hai, anh thế nào?” Hắn vội dùng cánh tay không bị thương đỡ lấy tên này, vất vả đi về phía trước.

Lâm Bắc Phàm đắc ý cười nói : “Chỉ bằng hai tên giặc cỏ như bọn mày, cũng dám kiêu ngạo trước mặt ao? Muốn chết!” Hắn đứng thẳng dậy, bước về phía trước hai bước, khi còn cách đối phương khoảng ba bốn bước, thì đột nhiên nhảy lên, chân phải xoay một trên không trung, đập một cái thật mạnh lên trên lên tên đang lết đi, tên này kêu thảm một tiếng, rồi té cái rầm xuống đất.

Long Yên Nguyệt bước đến trước mặt bọn chúng, nhìn nhìn hai tên này nằm ngã sấp xuống giống như hai con chó chết rồi, lập tức kêu lên : “Bọn chúng... bọn chúng đã chết?” Nàng ta nhớ đến cảnh lúc đầu Lâm Bắc Phàm đập chết Tống Kiến Quốc, trong lòng có chút khủng hoảng, nề như hắn ta thật sự giết chết hai người này, vậy chẳng phải là làm cho mình khó xử?

Lâm Bắc Phàm bực bội liếc nhìn nàng, nói : “Tôi bạo lực vậy sao? Tôi là một công dân rất là lương thiện, cũng không phải là đao phủ, sao có thể tùy tiện giết người?”

Long Yên Nguyệt nghe xong muốn học máu, da mặt của đối phương quả thật là dày còn hơn Vạn Lý Trường Thành rồi, lời như vậy mà cũng có thể nói ra được, nhưng mà mình đã cãi nhau nhiều với đối phương, cho nên đối với những lời vô sỉ như vậy, tập mãi rồi cũng thành thói quen, có lẽ là không còn phản ứng, chứ nếu không thì đã bị hấn làm cho tức chết. Nàng ta ngồi xổm xuống, kiểm tra hai tên này, nhìn thấy hai tên này chỉ hôn mê mà thôi, chưa chết, lo lắng trong lòng cũng có thể thả lỏng, nàng ta thở phào nhẹ nhõm, nhặt lấy súng của đối phương, quay đầu lại nói với Lâm Bắc Phàm : “Tuy rằng con người của anh không tốt, nhưng mà thấy anh giúp tôi bắt hai tên tội phạm này, tôi vẫn muốn cảm ơn anh!”

Lâm Bắc Phàm nhún vai cười nói : “Vì dân phục vụ, là trách nhiệm của tôi, nhưng mà cô đã muốn cảm ơn thì có thể mời tôi ăn tối là được. Cơm tiệm hình như không được tốt, hay là đi ăn nhà hàng năm sao đi!”

Thân thể mềm mại của Long Yên Nguyệt run lên, thiếu chút té ngã xuống đất.

Trên thế giới này sao còn sót lại một tên vô sỉ như vậy nhỉ? Mình chỉ tùy tiện khách khí vài câu, mà đối phương cứ tưởng là thật, còn kêu mình mời hấn ăn ở khách sạn năm sao nữa, lẽ nào hấn cho rằng mình là người có tiền?

Tô Tĩnh Nhi bây giờ mới chạy ra từ trong xe, thấy hai tên tội phạm đã bị khống chế, cũng thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói : “Thật không ngờ Nam Thành chúng ta lại xuất hiện tội phạm toàn quốc, coi như là ác giả ác báo, bị hai người bắt được, nhưng mà...” Nói đến đây, giọng nói liền đổi, ánh mắt cũng tập trung trên người Long Yên Nguyệt : “Tiền sửa xe của tôi...”

Trên trán của Long Yên Nguyệt đã xuất hiện rất nhiều mồ hôi, tim cũng đập nhanh lên gấp mấy lần.

Tuy rằng bản thân nàng chưa từng lái qua BMW, nhưng mà làm sao không biết giá cả của loại xe này rất đắt? Tiền sửa xe đương nhiên cũng là một con số khổng lồ rồi, mình làm sao có thể đền nổi? Lẽ nào muốn mình bỏ tiền riêng ra sửa? Nàng ta bây giờ có chút hối hận rồi là tại sao vừa rồi lại đáp ứng yêu cầu này của đối phương? Quả thật là tự tìm phiền toái cho mình.

Long Yên Nguyệt trầm tư một hồi, sau đó ánh mắt tập trung lên người của Lâm Bắc Phàm, hy vọng đối phương có thể giúp mình một lần.

Lâm Bắc Phàm thì ngẩng đầu lên, nhìn về nơi xa lắm, xa thiệt là xa, giống như đang nhìn Hằng Nga đang tắm khỏa thân trên cung trăng vậy, tập trung tinh thần rất cao độ.

Long Yên Nguyệt tức giận cắn chặt răng, cái tên đại sắc lang này quá ghê tởm rồi, thấy chết mà không cứu, lẽ nào muốn mình táng gia bại sản sao? Nàng đã xem đối phương trở thành kẻ thù mười tám kiếp, hận không thể lột da, rút xương, uống máu của hấn. Nàng ta hơi dừng lại, hít sâu một hơi, làm cho tâm tình của mình bình tĩnh lại, sau đó cười một cách hiền hòa ngọt ngào, nói : “Vị tiểu thư này, tiền sửa xe của cô tôi đương nhiên là sẽ trả, chỉ là...”

“Cô không phải muốn trả góp chứ?” Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên nói.

“Anh cầm mồm lại cho tôi!” Long Yên Nguyệt tức giận kêu lên.

Tên khốn này, làm sao mà biết được suy nghĩ của mình? Mình vốn định trả góp vài ngày.

Lâm Bắc Phàm vội dùng tay che miệng, nín cười, chui lên xe.

Long Yên Nguyệt lúc này mới mỉm cười nói : “Vị tiểu thư này, đối với hành vi hỗ trợ chúng tôi truy bắt tội phạm, tôi vô cùng cảm ơn, hay là cô cứ đưa số điện thoại cho tôi, đợi khi xe của cô sửa xong, thì báo giá lại cho tôi, tôi sẽ trả toàn bộ chi phí cho con, thế nào?” Nàng phát hiện ra bản thân đã bị Lâm Bắc Phàm lấy nhữn suy nghĩ tà ác, ngay cả những lời như vậy mà cũng nói ra được/

Tô Tĩnh Nhi trừng to mắt ra, khó tin nói : “Ý của cô là, kêu tôi sửa xe trước, sau đó mới giao tiền? Bây giờ tôi làm gì có tiền sửa xe? Chẳng lẽ cô không biết tiền sửa xe loại này lên đến gần cả triệu sao?”

“Gần... gần cả triệu!” Long Yên Nguyệt nghe thấy con số này, thấy trước mắt tối thui lại, thân thể không cử động nổi, thiếu chút nữa đã ngã ngay tại bên đường, khóe miệng run lên từng cơn.

Mình cùng lắm chỉ là phó cục trưởng của một khu vực, làm gì có quyền chi ra nhiều tiền như vậy? Muốn sửa xe BMW này, chắc phải lên xin chỉ thị của cấp trên, trả cho đối phương một khoản tiền mới được.

Tô Tĩnh Nhi nghi hoặc nói : “Long cục trưởng, cô làm sao vậy? Mặt của cô sao mà khó coi quá? Lẽ nào cô bệnh?”

Long Yên Nguyệt miễn cưỡng cười cười, liên tục gật đầu, nói : “Tôi... tôi sẽ nhanh chóng giao tiền cho cô!”

“Cục trưởng, cục trưởng!”

Đúng lúc này, hơn mười chiếc xe cảnh sát lao đến chỗ bọn họ, và hơn mười cảnh sát lao ra khỏi xe, cúi đầu chào Long Yên Nguyệt.

Long Yên Nguyệt lúc này mới ho khan một tiếng, quay đầu lại lạnh lùng nói : “Hai tên này đã bị khống chế, mọi người mang chúng về trước, nhưng mà phải cẩn thận một chút, đề phòng bọn chúng còn có đồng bọn!”

“Vâng, cục trưởng”

Bọn họ nhìn thấy cục trưởng có thể khống chế được hai tên tội phạm này, không khỏi bội phục vài phần, nhưng mà khi ánh mắt của bọn họ nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, hai mắt xém tí nữa đã lòi ra ngoài, thì ra hẳn ta mới là người khống chế hai tên tội phạm này, cái này đương nhiên là không có vấn đề rồi, ngay cả cục trưởng mà hẳn còn dám “chơi”, thì hai tên tội phạm nho nhỏ này đáng là gì, nhưng mà tại sao đối phương lại xuất hiện ở chỗ này giữa đêm, chẳng lẽ là có quan hệ thân mật với cục trưởng sao? Bọn họ tứ miện của Minh Tiểu Y cũng biết được một số chuyện mờ ám, bây giờ đã được nghiệm chứng, lập tức hiểu được, trong mắt cũng xuất hiện vài tia mờ ám.

Cũng chỉ có một người như Lâm Bắc Phàm, mới có thể chịu nổi một cô gái như cục trưởng thôi.

Bọn họ cũng đã có vài phần kính nể Lâm Bắc Phàm, âm thầm tôn kính đối phương lên vài phần.

Long Yên Nguyệt làm sao mà biết được những suy nghĩ tầm bậy này chứ? Xoay người đi vào trong xe của Tô Tĩnh Nhi, nhìn chăm chú Lâm Bắc Phàm, trên mặt xuất hiện một nụ cười ngọt ngào, nhẹ giọng kêu lên : “Bắc Phàm!”

“A????” Lâm Bắc Phàm cảm thấy một trận gió lạnh ập đến, làm cho cả người run lên.

Chẳng lẽ cô nàng này đến thời kỳ động dục sao? Ngay cả lời này cũng nói ra.

Hai mắt của Long Yên Nguyệt như đưa tình, chớp chớp mắt, dùng sức mà phóng “điện”, làm cho cả người Lâm Bắc Phàm run lên, thiếu chút nữa đã rên rỉ thành tiếng, mà giọng nói của nàng giống như là đang gọi tình vậy, tràn ngập sự mê hoặc trần trụi : “Bắc Phàm, anh cũng biết, em chỉ là một cảnh sát thôi, căn bản là không có chỗ dựa kinh tế, sao có nhiều tiền để sửa chiếc xe này, anh có thể giúp em hay không?” Hai tay của nàng đan vào nhau, nhìn bên ngoài vô cùng tội nghiệp và đáng thương.

“Rầm!”

Lâm Bắc Phàm dùng sức nuốt nước miếng xuống, cảm thấy cả người khô nóng, cơn lửa tình bị đối phương trực tiếp khơi mào lên, làm cho hắn hít thở cũng khó khăn, hắn vất vả chớp mắt, mở miệng nói : “Cô... muốn tôi giúp thế nào?”

“Cho em mượn tiền của anh đi, người ta sẽ trả mà!” Giọng nói của Long Yên Nguyệt càng lúc càng nhỏ, trong hai mắt xuất hiện vẻ chờ mong, bộ ngực no đủ cũng càng lúc càng gần, khoảng cách giữa hai người cực kỳ nhỏ.

“Cái này... dễ thôi, tôi đáp ứng cố!” Lâm Bắc Phàm cảm thấy một mùi thơm thiếu nữ đang xông thẳng vào mũi của mình, làm cho đầu của hắn bốc khói, ngơ ngác gật đầu, đáp ứng cái rộp.

“Ay da, em biết là anh sẽ đồng ý mà, hi hi...” Vẻ hiền lành trên mặt của Long Yên Nguyệt lập tức biến mất, thay vào đó là nụ cười gian xảo của hồ ly, nhìn thế nào cũng thấy nó đều đều.

Trên trán Lâm Bắc Phàm xuất hiện vài giọt mồ hôi.

Tại sao con gái bây giờ đều như vậy nhỉ? Ai cũng biết dùng mỹ nhân kế mê hoặc chết người này cả, Tô Tĩnh Nhi cũng vậy, mà Long Yên Nguyệt bạo lực cũng vậy, sao mạng của mình khổ thế nhỉ?

Lâm Bắc Phàm là một người dễ rút lui sao? Hắn cười âm hiểm nói : “Tôi có thể cho cô mượn, nhưng mà cũng phải lấy lời, mỗi ngày tiền lời là 10%, nếu được thì tôi viết giấy cho cô!”

“Tiền lời 10%? Anh đang cho vay nặng lãi hả? Đi chết đi!” Long Yên Nguyệt trực tiếp đập hấn một cái.

“Cứu mạng, giết người kia!” Lâm Bắc Phàm kêu lên một cách thê thảm.

223. Chương 223: Mỹ Nữ Sát Thủ.

Sáng ngày hôm sau.

Lâm Bắc Phàm vất vả mở hai mắt ra, sờ sờ cái mũi của mình, không nhìn được chữ bới vài câu : “Sao gây họa này, thật đúng là tàn nhẫn, thiếu chút nữa đã làm gãy mũi của mình rồi, nếu có cơ hội, mình nhất định phải làm nằng một trăm lần rồi lại một trăm lần, tức chết đi được, lão tử không phát uy, còn tưởng rằng lão tử là thái giám à?”

Tiểu Kim không biết từ đâu chui ra, chớp chớp đôi mắt của mình, cười không ngừng nói : “Lão đại, những lời của anh quả thật rất kinh điển, làm một trăm lần rồi lại một trăm lần, chừng nào thì anh làm? Tôi muốn quan sát tại hiện trường để học hỏi, tôi giúp anh đối phó với con nhỏ Long Yên Nguyệt đó, nên đã lãng phí nước miếng của tôi, nhưng mà hết lần này đến lần khác anh lại không nghe, lãng phí rất nhiều cơ hội tốt, nếu không bây giờ anh đã đột phá tầng thứ ba rồi!”

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn Tiểu Kim một cái, tối qua mình rốt cục đã thuận lợi đạt được tầng thứ ba, có thể nói là tổ chất của các phương diện đều tăng lên rất nhiều, kinh mạch toàn thân tựa hồ cũng thông hơn, tuy rằng không thể nói là lực to ngàn cân, nhanh như tia điện, nhưng mà đối với cao thủ của người bình thường mà nói, mình có thể chiến thắng bọn họ dễ dàng, hơn nữa bây giờ cho dù có đối mặt với đám phòng chống khủng bố trước kia đi nữa thì mình cũng không cần mượn lực của Tiểu Kim, mà cũng có thể đột phá vòng vây của họ chạy ra ngoài. Hắn không thêm quan tâm đến những lời nói vô si của Tiểu Kim, liếc mắt nói : “Tại sao mày lại chạy đến đây? Chẳng lẽ không sợ Vi nhi phát hiện ra sao?”

Tiểu Kim lắc đầu, bắt đầu dĩ thử dài : “Con bé kia tám giờ sáng đã rời giường đi chuẩn bị cái gì đó, mười giờ đã đi làm rồi, còn để lại tờ giấy trong phòng khách cho anh, dặn anh sau khi thức dậy nhớ dùng bữa sáng, đừng để bị đau bao tử, quả thật là đối với anh còn tốt hơn tổ tiên nữa, trước đây tôi ở Long cốc còn chưa được ưu đãi như vậy, tôi phát hiện ra anh bây giờ có vài phần tương tự với một động vật trong truyền thuyết!”

“Ồ? Động vật trong truyền thuyết gì?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

“Pig, một từ tiếng Anh tôi vừa học!” Tiểu Kim tà ác cười nói : “Đừng mê luyện anh, anh chỉ là một truyền thuyết!”

“Mẹ kiếp! Mày mới là heo đó!” Lâm Bắc Phàm chụp lấy cái gối, đập cho Tiểu Kim vài cái.

.....

Sau khi dùng xong bữa sáng (Thật ra là bữa trưa), Lâm Bắc Phàm mới đi đến Bờ Biển Vàng, nhìn thấy mấy cô phục vụ đang tụ tập nói chuyện, mọi việc đều rất bình thường, không có chuyện gì xảy ra, hắn vừa chuẩn bị đi về hướng phòng bảo vệ, thì đã thấy Từ Chính lén lút đi về phía họ, nhỏ giọng kêu lên : “Tiểu Lâm ca, anh đến đây một chút, tôi có việc cần nói với anh!” Từ sau chuyện đó, mấy người bảo vệ bọn họ đều kính nể Lâm Bắc Phàm cả, coi hắn như là thần tượng trong lòng vậy.

Lâm Bắc Phàm thấy bộ dáng lén lút của hắn, lập tức nghĩ đến cảnh mấy tên Hán gian trong TV, nhìn thế nào cũng không được tự nhiên, không nhìn được vỏ trăn một cái, bắt đầu dĩ thử nói : “Lẽ nào lại có người đến gây chuyện? Tại sao mỗi ngày luôn xuất hiện những chuyện nhảm chán vậy? Để tôi đi xem, lần này rốt cục là thằng khốn nạn nào, ba lần bốn lượt đến khiêu khích Bờ Biển Vàng chúng ta, lần này tôi phải cho bọn chúng biết Hoa nhi vì sao lại hồng!”

Từ Chính không nói gì, mà kéo lấy hắn đi vào trong phòng bảo vệ, nhìn thấy Trịnh Dũng bọc hậu sau lưng, theo vào trong, ngồi xuống ghế, và trên mặt cũng lộ ra vẻ hèn mọn như nhau.

Lâm Bắc Phàm không khỏi kinh ngạc hỏi : “Hai người bị gì thế?”

Trịnh Dũng không khỏi cười gian, nói : “Tiểu Lâm ca, nghe nói anh và tổng giám đốc có quan hệ không tồi, có biện chuyện này đúng hay không?”

“Ồ? Nói cái gì vậy?” Lâm Bắc Phàm cảm thấy có mùi âm mưu từ trong lời nói của hai người, lập tức cảnh giác nhìn bọn họ, hai tên này không phải là muốn kua gái sao? Vậy thì mình hẳn là nên cho chúng biết thế nào là lễ độ rồi! Mình vất vả lắm mới đuổi được tên khốn Trương Kế Bằng đi, thật không ngờ lửa rừng cháy mãi vẫn không hết, hai tên nhóc này cũng bắt đầu chú ý đến người con gái của mình rồi.

Từ Chính không khỏi sờ sờ cái mũi của mình, đỏ mặt ngượng ngùng nói : “Bên cạnh tổng giám đốc bây giờ có một tiểu mỹ nữ còn trẻ, anh có thể giúp tôi nói tốt vài câu hay không? Anh cũng biết, tôi bây giờ vẫn chưa kết hôn mà!”

Trịnh Dũng nhất thời nổi giận : “Cái gì mà mày chưa kết hôn? Tao cũng chưa kết hôn vậy, muốn giới thiệu, cũng phải giới thiệu cho tao trước!”

Từ Chính hừ một tiếng nói : “Bây giờ tao đã có tám trăm ngàn tiền để dành, mày có không? Bây giờ muốn cưới vợ cũng phải có thực lực, nếu không có thì tất cả chỉ là uống phí!”

Trịnh Dũng lập tức yên lặng, nhưng vẫn tỏ ra dày mặt nói : “Có tiền thì giỏi lắm sao? Tình yêu chân chính phải trải qua khảo nghiệm mới được, cái loại hành vi khoe khoang sở tiết kiệm của mày, thật đúng là khinh thường tình yêu!”

Lâm Bắc Phàm nghe bọn họ nói chuyện, cũng hiểu hiểu được chút ý tứ, thì ra là bên cạnh Liễu Vi đang có một con bé coi như là đẹp, mà hai thằng đực rựa này đang tìm cách kua nàng, hẳn không khỏi tò mò hỏi : “Bên cạnh tổng giám đốc mới có người? Sao tao lại không biết?”

Từ Chính và Trịnh Dũng đều làm ra vẻ khinh bỉ, cùng nhau nói : “Mày bao nhiêu lâu mới đi làm một lần?”

“Khụ khụ, thì tao cũng bận rộn công chuyện vậy!” Lâm Bắc Phàm vô sỉ cười nói.

Từ Chính trực tiếp vứt cho hắn ánh mắt “mày nói bậy”, rồi giải thích : “Ngày hôm trước Bờ Biển Vàng chúng ta xuất hiện một tiểu mỹ nữ, khoảng chừng hai mươi mốt tuổi, bây giờ đang làm thư ký riêng cho tổng giám đốc, cả người đầy đủ diện nước, xinh và tươi vô cùng, tao vừa thấy liền yêu, vì nàng mà tao nguyện ý nỗ lực tất cả, trời ơi, lẽ nào cái này gọi là tình yêu sét đánh sao? Trời ơi...” Hắn phát ra những tiếng rên rĩ dâm dăng của mình, làm cho Lâm Bắc Phàm và Trịnh Dũng nghe xong không khỏi rùng mình.

Trịnh Dũng thuận thế đập cho hắn một cái, lúc này mới kêu lên : “Loại dâm tiện như mày mà cũng muốn kua Triệu Chỉ Tuyết sao? Quả thật là xỉ nhục nàng, phải như tao vậy, người gặp người thích, hoa thấy hoa nở, mỹ nữ nhìn là mỹ nữ yêu ngay thì mới là lựa chọn tốt nhất của nàng...”

“Mắc ói...” Lâm Bắc Phàm bị dâm ngôn của hai tên này làm cho ói sạch cả ra.

“Mày làm sao thế?” Hai người bọn họ cùng hỏi.

“Không có gì không có gì, tụi mày cứ nói tiếp đi, tao nghe nè!” Lâm Bắc Phàm chùi chùi vài giọt mồ hôi trên trán.

Trước kia cứ tưởng mình vô sỉ cực điểm rồi, không ngờ so với hai tên dâm tiện này, mình chỉ là một anh bạn nhỏ hồn nhiên ngây thơ thôi.

“Cái gì chứ? Mày nhanh chóng tạo cơ hội cho bọn tao đi, nếu không, đừng trách bọn tao không khách khí với mày!” Từ Chính và Trịnh Dũng không khách khí đuổi Lâm Bắc Phàm ra khỏi phòng, không cho hắn một cơ hội trả lời.

Lâm Bắc Phàm gơ ngón giữa về hướng phòng bảo vệ xong, mới xoay người đi đến phòng làm việc của Liễu Vi.

“Bắc Phàm à? Vào đi!” Bên trong truyền ra giọng nói dễ nghe của Liễu Vi.

Lâm Bắc Phàm đẩy cửa vào, quả nhiên nhìn thấy bên trong ngoại trừ Liễu Vi ra còn có một cô gái khoảng hai mươi tuổi, mặc một bộ đồng phục màu xanh, có vẻ thanh xuân mỹ lệ, giống như một đóa hoa chưa nở rộ, đứng ở đó, duyên dáng yêu kiều, cả người lộ ra một khí tức hấp dẫn mê người.

Nàng ta nhìn thấy Lâm Bắc Phàm bước vào, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười ngọt ngào, trên má cũng xuất hiện hai cái lúm đồng tiền dễ thương, lộ ra vài phần thiếu nữ ngây thơ, thoáng có vẻ mê hoặc.

Quả nhiên là một tiểu yêu tinh làm mê chết người không cần đèn mạng, thảo nào làm cho Từ Chính và Trịnh Dũng phát dâm uy ra.

Liễu Vi nhìn thấy hần bước vào, mỉm cười : “Bắc Phàm, anh đã đến rồi? Giới thiệu cho anh một chút, đây chính là thư ký mới của em, Triệu Chỉ Tuyết, sau này nàng ta sẽ giúp em xử lý công việc của Bồ Biển Vàng, nếu anh có thời gian, cũng phải giúp nàng nha. Chỉ Tuyết, đây là Lâm Bắc Phàm, là một bảo vệ ưu tú của Bồ Biển Vàng, sau này em có gì không hiểu, cứ hỏi anh ấy”

Lâm Bắc Phàm không khỏi vươn tay ra bắt lấy tay của đối phương, cười tủm tỉm nói : “Thì ra là Triệu Chỉ Tuyết tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu!” Trong lòng hần âm thầm nói, cô nàng này lớn lên không tệ, nhưng tại sao lòng bàn tay lại thô ráp thế này? Lê nào bình thường nàng ta làm việc rất nhiều? Không có một chút mềm mại trơn trượt gì cả, giống như đang sờ vào cái bàn gỗ vậy.

Hai má Triệu Chỉ Tuyết đỏ ửng, e thẹn nói : “Em cũng đã nghe qua đại danh của Lâm đại ca, trong lòng cũng vô cùng bội phục!”

Liễu Vi đứng dậy, đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, thổi nhẹ một hơi vào lỗ tai của hần, thản nhiên cười nói : “Chỉ Tuyết là một cô gái trong sạch, anh không được khi dễ nàng ta, biết chưa?”

Lâm Bắc Phàm nhún vai, vô tội nói : “Anh là loại người này sao?”

Liễu Vi cười xinh đẹp nói : “Em biết anh không phải là loại người này, nhưng mà Tiểu Nguyệt đã nói qua, đàn ông các anh đều tham cái đẹp, nhìn thấy cô gái còn trẻ mà xinh đẹp liền nhìn không chớp mắt, cho nên em phải chú ý một chút, không để cho hồn của anh bị hút đi!”

Triệu Chỉ Tuyết đỏ bừng hai má, dịu dàng nói : “Tổng giám đốc....”

“Là sao gây họa nói? Ngoại trừ nói xấu ra, còn có thể làm gì?” Lâm Bắc Phàm buồn bực nói.

Liễu Vi nhẹ nhàng kiễ chân, hôn lên mặt hần một cái, ngượng ngùng nói : “Em biết anh không phải là người như vậy, hơn nữa em còn nghe nói, hôm qua anh có giúp Tiểu Nguyệt bắt hai tên tội phạm quốc gia, công lao cũng không nhỏ”

“Đúng vậy, coi như nàng ta còn biết nói tiếng người, chỉ là bắt tội phạm thôi, chuyện nhỏ, chẳng đáng là bao!” Lâm Bắc Phàm đắc ý ngênh đầu lên, tỏ vẻ trù cuối là đây.

Liễu Vi tựa hồ biết hần sẽ nói như vậy, cho nên cũng không nói gì.

“Lão đại, tôi có một chuyện không biết có nên nói hay không?” Tiểu Kim bỗng nhiên truyền âm nói.

“Từ đã, không thấy tao đang làm việc sao? Một lát nói chuyện phiếm sau, làm chậm trễ thời gian bị trừ tiền lương thì sao, mày cũng không muốn để tao phải ăn mì gói sống qua ngày chứ?” Lâm Bắc Phàm dùng truyền âm trả lời.

Tiểu Kim tức muốn hộc máu, đối phương khi nào lại quan tâm công việc như vậy? Còn không phải vì tán gái sao? Con người đúng là dối trá, nó tức giận nói : “Tôi nói cho anh biết một chuyện kinh thiên động địa, từ trong người của con bé kia tôi ngửi thấy một mùi vị rất kì quái!”

“Cái gì? Mùi vị gì kì quái?” Lâm Bắc Phàm giật mình, lập tức dùng truyền âm nói : “Tao đại biệt cho tất cả con rồng siêu cấp trên thế giới này khinh bỉ mày, mày tự nhiên lại cảm thấy mùi vị hứng thú trên người con gái, lẽ nào mày cũng muốn kua mỹ nữ của con người? Vậy sẽ sinh ra cái gì? Chẳng lẽ là người rồng?”

“Anh nói bậy ít thôi, ý của tôi là, con bé này có mùi y chang tên sát thủ đã ám sát con nha đầu họ Long kia, một mùi máu tươi!” Tiểu Kim nghiêm túc giải thích.

“Cái gì? Nàng, nàng là sát thủ?” Lâm Bắc Phàm kinh ngạc đến ngây dại.

224. Chương 224: Lần Đầu Giao Phong Với Mỹ Nữ Sát Thủ.

Lâm Bắc Phàm nằm mơ cũng không ngờ rằng ở đây cũng gặp phải mỹ nữ sát thủ, hơn nữa đối phương thoát nhìn rất hay ngược ngùng xấu hổ, không có chút sát khí nào của sát thủ, chẳng lẽ cô nàng này thật sự là một sát thủ?

Nhưng mà hắn sẽ không hoài nghi cảm giác của Tiểu Kim, dù sao đối phương cũng không cần phải lừa mình, càng không cần phải nói là khứu giác và cảm giác của nó đều thuộc loại vip, sẽ không xuất hiện sai lầm trong chuyện này.

Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên nghĩ đến cảm giác lúc nắm tay nàng, cũng cảm thấy bàn tay của đối phương tựa hồ bị chai, không giống như một thiếu nữ bình thường, tay của thiếu nữ bình thường mềm mại mịn màng, giống như tay của con nít vậy, nắm vào là không muốn buông ra.

Lẽ nào đối phương thật sự là một sát thủ?

Trong đầu của Lâm Bắc Phàm đột nhiên nghĩ đến một cái tên của tổ chức sát thủ : Huyết Sắc Hoàng Hôn.

Ngoại trừ cái tên này ra, Lâm Bắc Phàm cũng không biết còn có tổ chức sát thủ này muốn tìm mình, nhưng mà nghĩ lại, mỹ nữ sát thủ không phải đến tìm mình, mà vào làm thư ký cho Bồ Biển Vàng, chẳng lẽ mục tiêu của đối phương không phải là mình, mà là Liễu Vi? Hắn ta nghĩ đến đây, trong lòng giật mình!

Trên trán cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Lần này là tên nào ra lệnh? Còn muốn ra tay với người phụ nữ của mình, con mẹ nó, quả thật đúng là không coi Đồ Long đại hiệp này ra gì, mình có nên tìm cơ hội diệt trừ cái tổ chức Huyết Sắc Hoàng Hôn này không?

“Lâm đại ca, anh ... anh sao vậy?”

Tiểu Kim cảm thấy ánh mắt của đối phương cứ nhìn chăm chăm mình, giống như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời hồng lên, cẩn thận hỏi.

Liễu Vi cũng cảm thấy ánh mắt của Lâm Bắc Phàm không thích hợp, không nhịn được nhéo nhẹ cánh tay hắn, thấp giọng nói : “Bắc Phàm, anh làm gì vậy? Đừng thấy người ta mới đến đây làm mà ăn hiếp người ta nha!”

Lâm Bắc Phàm vội cười ha hả nói : “Anh sao lại làm thế? Chỉ là thấy Triệu Chỉ Tuyết vừa vào chỗ chúng ta làm, sau này coi như là đồng sự, cho nên ít nhiều gì cũng phải biểu thị một chút, cho nên anh quyết định mời nàng ăn trưa một chút, không biết có được nể mặt hay không?”

“Ăn trưa?”

Liễu Vi và Triệu Chỉ Tuyết đều mở to mắt ra, nghi hoặc nói.

Bây giờ đã là mười hai giờ bốn mươi rồi, còn chưa đến nửa tiếng nữa là vào làm, còn ăn trưa cái gì? Chẳng lẽ hắn không biết giờ làm của Bồ Biển Vàng? Có lẽ hắn muốn nhân cơ hội này làm chuồn ra ngoài sao?

Liễu Vi cũng đã quen với các hành vi “ác liệt” của Lâm Bắc Phàm rồi, cho nên cũng không kinh ngạc nhiều, cho rằng đối phương vừa dậy, ngay cả điểm tâm cũng không dùng qua, vì thế khuyên : “Bắc Phàm, có phải là anh không có ăn cái kia không? Hay là anh đi ăn trước đi, em và Chi Tuyết vừa ăn trưa xong, không cần đâu!”

Mình nhất định phải tìm cơ hội, vạch trần khăn che mặt của mỹ nữ sát thủ này.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm âm thầm tính toán kế hoạch, cười nói : “Cái này sao có thể? Chỉ Tuyết nói thế nào cũng là người mới vào, tại sao lại tùy tiện ăn trưa như vậy được? Thôi được rồi, anh đại diện cho Bồ Biển Vàng, mời Triệu Chỉ Tuyết tiểu thư đi ăn một bữa trưa phong phú!” Hắn quay đầu sang hướng Triệu Chỉ Tuyết, cười hỏi : “Không biết em có cho anh cơ hội này không?”

“Cái này... em... không phải...” Triệu Chỉ Tuyết đỏ mặt lắc tay.

“Vậy ý của em là đồng ý? Được, vậy chúng ta đi nhanh thôi, anh nhớ gần đây có một quán thịt bò rất ngon, mùi vị không tồi, bảo đảm em ăn một miếng rồi cả đời không quên được, anh sẽ mời em hai chén!”

Lâm Bắc Phàm không nói nhiều, kéo tay đối phương đi ra bên ngoài.

Liễu Vi và Triệu Chỉ Tuyết đều đỏ mặt hột hột ra, thịt bò mà cũng coi là bữa trưa phong phú?

Liễu Vi còn muốn nói gì đó, thì đã thấy Lâm Bắc Phàm kéo Triệu Chỉ Tuyết rời đi, lao xuống cầu thang, chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi trở về chỗ của mình, tiếp tục công việc, tuy rằng nàng không biết đối phương vì sao lại tích cực như vậy, nhưng mà nàng có lòng tin cực độ về người đàn ông yêu dấu của mình, cho nên sẽ không vì chuyện nhỏ như vậy mà tính toán, cũng không cần phải nói về công việc bên trong Bờ Biển Vàng, vì một mình nàng cũng có thể giải quyết được.

“Lâm đại ca, anh ... anh đi chậm một chút, em theo không kịp!”

Triệu Chỉ Tuyết liên tục kêu lên, khoe miệng liên tục co rút.

Mình đã gặp qua loại người này bao giờ đâu? Không cho người ta cơ hội từ chối, lại chỉ mời người ta ăn một phần thịt bò bình thường, mà làm ra vẻ như trong truyền thuyết vậy, tính cách này quả thật đúng là khác thường đến cực điểm.

” Lâm Bắc Phàm!”

Từ Chính và Trịnh Dũng nhìn thấy Lâm Bắc Phàm kéo tay Triệu Chỉ Tuyết đi xuống, trong lòng liền đổ kị, hận không thể đập chết tên khốn kia, đối phương đã cướp Liễu Vi rồi, mà lại còn có làm như vậy với mỹ nữ mới tới, thật sự đúng là bại hoại của đàn ông.

“A@, đúng rồi, Triệu Chỉ Tuyết tiểu thư, Từ Chính và Trịnh Dũng hai người đều nhờ anh chuyển lời cho em một tiếng, nói bọn họ muốn kua em, mong rằng em có thể suy nghĩ một chút, thật ra hai người bọn họ đều không tồi!”

Lâm Bắc Phàm vô sỉ nói.

Từ Chính và Trịnh Dũng hai người làm sao mà nghĩ đối phương sẽ nói cái này với Triệu Chỉ Tuyết? Cả hai đều đỏ cả mặt, thì thào không nói nên lời, chỉ có thể hung hãn trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, lửa giận đủ để đốt cháy tất cả.

Triệu Chỉ Tuyết xấu hổ kêu lên : “Em.... em....”

“Em cái gì? Vóc người của bọn họ đều khôi ngô, nhìn cũng anh tuấn, đúng tiêu chuẩn của đàn ông, công phu trên giường khẳng định cũng thuộc loại xịn, bảo đảm rằng mỗi đêm sẽ khiến cho em sướng đến chết!”

Lâm Bắc Phàm nói ra một loại “ưu điểm” của bọn họ, nhưng mà nghe thế nào cũng không giống đang khen, mà có vẻ hả hê vô cùng.

” Lâm Bắc Phàm!”

Từ Chính và Trịnh Dũng một lần nữa kêu lên, giận đến nổi hộc hết cả máu.

Cái tên Lâm Bắc Phàm này quá ghê tởm rồi, nhìn thấy bộ dáng say sưa của hắn, khẳng định là muốn ra tay với mỹ nữ Triệu Chỉ Tuyết rồi, nhưng không ngờ hắn lại dùng thủ đoạn dê hèn này để đả kích mình, còn nói ra những lời như vậy, quả thật đúng là dê tiện đến mức tì tiện.

Triệu Chỉ Tuyết làm sao mà nghe qua những lời này chứ? Xấu hổ gục đầu xuống, hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống.

“Tao vừa rồi đại diện cho Bờ Biển Vàng mời Triệu Chỉ Tuyết tiểu thư đi ăn cơm, không nói nhắm với bọn mày nữa, tao đi trước!”

Lâm Bắc Phàm vô sỉ bỏ rơi hai người đang giận đến cực điểm kia, trực tiếp kéo tay của Triệu Chỉ Tuyết lao ra khỏi Bờ Biển Vàng.

Triệu Chỉ Tuyết nhìn thấy cái chén còn to hơn cả mặt của mình, một cái mùi xộc lên tận mũi, tuy rằng thoạt nhìn cũng không tồi, nhưng mà trên trán của nàng đã xuất hiện vài giọt mồ hôi.

Lẽ nào đối phương thật sự coi mình là heo? Hơn nữa vừa rồi mình mới ăn trưa xong, làm sao mà còn có thể nhét thứ này vào bao tử? Nhưng mà nhìn nụ cười thân thiện của đối phương, nàng ta ngại từ chối đối phương.

Lâm Bắc Phàm hồn nhiên mở miệng nói : “Triệu Chỉ Tuyết tiểu tư, lẽ nào đồ anh mời không thể ăn sao?”

“Không...không... không phải...” Triệu Chỉ Tuyết làm sao để đối phương thất vọng được? Nàng ta miễn cưỡng cầm lấy chiếc đĩa trước mặt mình, gấp lấy sợi mì trong chén, gian nan bỏ vào miệng, miễn cưỡng nuốt xuống.

“Nếu em đã thích ăn, vậy thì ăn nhiều một chút, anh rất quen thuộc với ông chủ ở đây, ông ta sẽ giảm giá cho chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm vui vẻ nói, sau đó quay sang nói với một cô phục vụ bên cạnh : “Cô ơi, cho chúng tôi thêm hai chén lớn nữa, cho nhiều dấm và ớt nha, như vậy ăn mới ngon!”

“Khục khục...” Triệu Chỉ Tuyết thiếu chút nữa đã bị mì trong miệng làm sặc chết, hai chén lớn nữa? Đối phương thật đúng là một thùng cơm di động, lẽ nào không sợ nổ bụng chết sao? Ấn tượng trong lòng của nàng về người đàn ông này nhanh chóng mất đi vài phần.

Nàng có chút bội phục cái nhìn của đối phương, cẩn thận nói : “Lâm... Lâm đại ca, anh... anh ăn nhiều vậy sao? Em ... em không có ý gì cả, chỉ là tò mò thôi!”

“Anh? Anh làm sao mà ăn hết? Hai chén này là anh gọi cho em đó, anh nói rồi, hôm nay anh đại biểu cho Bờ Biển Vàng mời cơm mà, sao có thể để cho em đói bụng? Nếu không, tổng giám đốc sẽ trách phạt anh!”

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nói.

”A? Gọi cho em? Em làm sao mà ăn hết? Ăn một chén này là đủ rồi, em thật sự ăn không nổi.

Trong lòng Triệu Chỉ Tuyết thật sự có xúc động muốn đập nát đầu của đối phương, đối phương thật đúng là đã coi mình thành heo, gọi ba chén mì lớn, sợ mình ăn một ngày một đêm cũng không xong, lẽ nào đối phương không biết con gái cần phải giữ gìn thân thể sao? Huống chi mình là sát thủ, thân thể càng quan trọng, không thể để cho bản thân bị tăng cân được.

“Nhưng mà... nhưng mà lần đầu tiên anh mời khách, sao có thể keo kiệt được?”

Lâm Bắc Phàm ủy khuất nói.

Sao mà không keo kiệt? Mời mỹ nữ ăn mì thịt bò, sợ rằng trên thế giới này chỉ có một người làm được, nếu như để cho người khác biết, sợ rằng không đập nát đầu hắn là không được.

Trên mặt Triệu Chỉ Tuyết xuất hiện một nụ cười xán lạn : “Đâu phải đâu! Chén mì thịt bò này là một trong những món ăn ngon nhất em từng ăn, sợ rằng cả đời này em sẽ không quên!”

Trong lòng nàng cũng âm thầm bổ sung một câu : Chuyện hôm nay tôi cũng nhớ mãi trong lòng, sau này nhất định phải bắt anh biết được lợi hại của tôi, tên khốn chết tiệt, trên đời này không còn tên khốn nào ghê tởm hơn anh nữa!

“Vậy được rồi, em không cần phải khách khí nữa, muốn ăn bao nhiêu thì cứ gọi, anh vừa mới lãnh tiền lương mà, đủ mời em ăn mười chén!”

Lâm Bắc Phàm sáng khoái nói, giống như đang mời đối phương ăn sơn hào hải vị vậy.

“Dạ, em biết rồi!”

Khóe miệng của Triệu Chỉ Tuyết hơi nhỉnh lên, vắt vả lộ ra một nụ cười, cố ý gấp một đĩa mì lớn nhét vào trong miệng, giống như đang ăn một muốn ăn rất ngon vậy.

Lâm Bắc Phàm còn muốn nói thêm vài câu nữa thì điện thoại đột nhiên vang lên, hai mắt hắn sáng lên, vội vã móc mười đồng ra, đặt lên trên bàn, đắc ý cười nói : “Đây là tiền cơm, anh đi ra ngoài trước, nghe điện thoại một cái, anh không phải là người thừa cơ hội bỏ trốn đâu, anh có tiền mà!”

Nói xong, đứng dậy đi ra ngoài.

Triệu Chỉ Tuyết nhìn thấy đối phương đi ra ngoài, tay nhỏ nắm chặt lại, phát ra những tiếng răng rắc nhỏ, nhanh chóng phun mì trong miệng ra, thấp giọng chửi : “Tên khốn nạn này, mình không cho hắn biết lợi hại của mình là không được, ăn mỳ? Cũng chỉ có hắn nghĩ ra thôi, no chết mình, xong rồi, sau này phải tập luyện thân thể một chút, mới có thể tiêu hóa hết cái đồ ăn này!”

225. Chương 225: Sát Thủ Và Lưu Manh (thượng).

Lâm Bắc Phàm đi ra ngoài quán, đã nhìn thấy tên mập Trương Minh Thắng đứng đối diện đường cái, con mắt nhìn quét về bên này vài lần, nhìn thấy mình, lập tức bước về phía trước.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm vui vẻ, đối phương trong khoảng thời gian này đã trở nên thông minh rất nhiều, sợ người ta phát hiện ra nên mới dùng phương pháp này, xem ra sau khi đi cùng với mình xong, mỗi người đều có xu hướng thay đổi thông minh hơn.

Tiểu Kim trợn trắng mắt, thiết chút nữa muốn ngất đi.

Tại sao mình ở với Lâm Bắc Phàm lâu như vậy, mà không học được một chút vô sỉ của đối phương? Lẽ nào trời sinh mình là một con rồng lương thiện? Ủ, cũng đúng, rồng là sự cao quý, làm sao mà lại học điều vô sỉ chứ?

Lâm Bắc Phàm đương nhiên không biết suy nghĩ của Tiểu Kim, vẫn đi về phía trước, bắt máy nghe điện thoại của Trương Minh Thắng, trực tiếp hỏi : “Lần này mày tìm được bao nhiêu người?”

Trương Minh Thắng vui vẻ cười nói : “Sát, lão đại, thật không ngờ hôm nay anh rảnh rỗi như vậy, tự nhiên nghĩ ra biện pháp kua gái hay thật, loại chuyện này tôi thích, tôi kiếm được tổng cộng ba mươi sáu người, bọn họ đều đang ở phía sau tôi, anh tùy tiện chọn vài người cũng được, mà nếu như anh muốn hết cũng có thể!”

Trên trán Lâm Bắc Phàm xuất hiện vài giọt mồ hôi, ba mươi sáu người đùa giỡn với một mỹ nữ? Thăng ngu cũng nhận ra đây là giả.

Lâm Bắc Phàm nhìn quét ra sau lưng Trương Minh Thắng, quả nhiên nhìn thấy ba mươi sáu người thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi, đầu tóc màu mè, nhìn thế nào cũng giống một tên côn đồ, dù sao thì người chính nghĩa cũng sẽ không làm chuyện này, hắn hơi gật đầu nói : “Người của mày cũng không tồi, thân phận và cách ăn mặc rất giống, một lát mày cứ làm theo kế hoạch của tao!”

Sau đó hắn nói kế hoạch của mình cho đối phương nghe.

Trương Minh Thắng cười gian nói : “Sát, lão đại, anh cũng quá vô sỉ rồi, ngay cả thủ đoạn này mà cũng nghĩ ra được, tôi đối với anh quả thật không còn cái gì để nói nữa, nhưng mà tôi thích, một lát anh chờ coi kịch vui đi!”

Lâm Bắc Phàm cười nói : “Nói cho bọn họ biết, diễn tốt một chút, biểu hiện mà tốt, lát nữa mỗi người tôi thưởng ba ngàn!”

“Ta sát, lão đại, anh không phải là coi thường tôi chứ? Bọn họ sao có thể đòi tiền? Bất quả chỉ là tùy tiện chơi một chút, mọi người vui vẻ mà thôi, cũng không có làm ra chuyện gì kinh thiên động địa!”

Lâm Bắc Phàm lại dặn dò vài câu, sau đó mới xoay người đi vào trong quán, nhìn thấy chén mì lớn trước mặt Triệu Chỉ Tuyết đã hết sạch, trong lòng âm thầm cười trộm không ngớt, động tác của cô nàng này thật là nhanh, thừa dịp mình đi ra ngoài đã đổ hết chén mì đi, trên mặt hắn vẫn giả vờ bình thường, vui vẻ kêu lên : “Triệu Chỉ Tuyết tiểu thư, xem ra em thật sự rất đói bụng, anh kêu chủ quán làm thêm hai chén là đúng rồi!”

Khóe miệng của Triệu Chỉ Tuyết hơi co quắp lại, nắm chặt đôi đũa trong tay, hận không thể nhét vào trong miệng của đối phương.

Mình vất vả lắm mới xử lý xong chén mì lớn này, hẳn lại muốn kêu thêm cho mình hai chén, thật sự chưa từng gặp qua người nào ghê tởm như vậy, không biết vì sao Liễu Vi xinh đẹp lại có công ăn chuyện làm ổn định lại thích một người như thế?

Trên mặt nàng lộ ra một nụ cười ngọt ngào, nói : “Lâm đại ca, rất cảm ơn anh, nhưng mà em thật sự rất no rồi, nếu mà ăn thêm nữa chắc em sẽ chết vì no mất, buổi trưa hôm nay em đã ăn như vậy, chắc là chiều khỏi cần ăn nữa!”

“Em đừng khách khí, con người của anh rất sáng khoái, chưa bao giờ làm ra vẻ, em nếu nói bụng cứ việc ăn, không sao đâu, không đủ anh gọi thêm!”

Lâm Bắc Phàm lại cười, thuận tiện gấp một miếng mì trong cái chén trước mặt, ăn một chút.

Triệu Chỉ Tuyết hít một hơi thật sự, cảm thấy người đàn ông đối diện mình quá quá quá ghê tởm, thật sự là một con người kinh tởm vô cùng, nếu như đổi lại người khác, sợ rằng ngay từ đầu mình đã đoạt lấy tính mạng của đối phương, nhưng mà đối phương là người mà tổ chức quy định không được tổn thương, điều này làm cho nàng do dự vô cùng.

“Ông chủ đâu? Lăn ra đây, mọi người chết hết rồi hả?”

“Nếu không ra, bọn tao đập luôn cái quán này đấy!”

“Con mẹ nó, có phải là coi thường bọn tao không? Bây giờ là thời đại nào? Một đám mắt chó không nhìn thấy người!”

Trong lúc Triệu Chỉ Tuyết đang suy nghĩ có thể dạy dỗ đối phương một chút hay không, thì đã nghe thấy vài giọng nói kiêu ngạo bên ngoài, điều này làm cho nàng hơi sửng sốt, không khỏi quay đầu ra nhìn, thấy có ba thanh niên khoảng hai mươi tuổi đang nổi giận đứng quất mắng bên ngoài, ngẩng cao đầu lên, làm ra vẻ lão tử vô đối, kiêu ngạo đến cực điểm.

Mấy người khách khác cũng quay đầu ra nhìn bọn họ, nhỏ giọng thì thầm cái gì đó.

Trên trán của chủ quán cũng chảy ra vài giọt mồ hôi, mình tựa hồ như luôn giao tiền bảo kê đúng hạn mà? Tại sao lại chọc vào những hung thần này? Ông ta vội vàng chạy ra, liên tục cười nói : “Các vị huynh đệ, không biết các vị muốn gì? Chỗ tôi chỉ là một quán ăn nhỏ, cho nên...”

“Con mẹ nó, ông có ý gì?”

Một tên đầu mào gà quát lớn : “Ông có phải là coi thường bọn tôi? Tại sao chưa gì đã chạy ra nói quán ăn nhỏ? Lẽ nào quán nhỏ thì không bán được hả? Bọn tôi là kẻ có tiền, ăn xong trả tiền cho ông, cho chúng tôi những chén lớn nhất, nhiều thịt bò một chút, biết không?”

Khóe miệng của ông chủ quán giật giật lại, những người này đối tính khi nào vậy? Tự nhiên lại trả tiền cơm? Nhưng mà ông ta vẫn liên tục cười nói : “Ba vị huynh đệ có thể đến quán nhỏ này để dùng cơm, làm cho tôi rất hạnh diện, sao tôi có thể lấy tiền chứ? Ngày hôm nay là tôi mời khách, tôi mời khách!”

Tên đầu mào gà bực bội liếc nhìn ông ta : “Ông có ý gì? Lẽ nào coi thường anh em bọn tôi? Chúng tôi là những người tốt, là người nổi nghiệp của thế kỷ mới, tôi sẽ không làm ra những chuyện bại hoại như vậy đâu”

Trên trán của ông chủ lại xuất hiện thêm những giọt mồ hôi, người nổi nghiệp của thế kỷ mới? Hạng người như vậy mà cũng nói ra những lời này sao? Nhưng mà ông ta không dám nói ra, vội vàng gạt đầu, xoa người vào trong.

Ba tên này đi vào bên trong quán, nhìn lướt qua những người khách bên trong, những người này thấy bộ dáng hung thần ác sát của họ, đều khẽ giật mình, mặt biến sắc, vội vàng cúi đầu, ăn liên tục, không dám ngẩng đầu lên, cuối cùng, ánh mắt của bọn họ dừng lại trên người của Lâm Bắc Phàm và Triệu Chỉ Tuyết, trong mắt cũng toát ra một tia tà ác, vì thế đi lại hướng bọn họ.

Tuy rằng những người khác không dám ngẩng đầu, nhưng mà nghe tiếng chân cũng biết được chỗ bọn họ đi tới, hơi ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua ba tên này, cuối cùng nhìn thoáng qua Triệu Chỉ Tuyết, trên mặt đều lộ ra vẻ bất đắc dĩ, lắc đầu, cúi đầu ăn tiếp.

Tuy trong lòng bọn họ có chút đáng tiếc, nhưng mà ba tên này thoát nhìn không phải loại tốt lành gì, bản thân là người bình thường, làm sao mà đắc tội lại chúng? Cho nên chỉ có thể làm như không thấy gì.

“Cô em, lớn lên xinh đẹp nhĩ!”

Tên đầu mào gà đặt tay lên vai Triệu Chỉ Tuyết, còn đưa mũi qua ngửi, dùng sức hít vào vài hơi, tấm tắc khen : “Mùi vị trên người cô em thật đúng là con mẹ nó quá tuyệt, giống như cái trong tiểu thuyết nói đó, trên người con gái đều có một mùi thơm ngát, làm cho lão tử hưng phấn không thôi!”

Tên tóc đỏ cũng cười ha hả nói : “Mày có được không? Mỗi lần mày cũng chỉ kiên trì được năm sáu phút, quả thật là lãng phí tài năng, không bằng để tao lên!”

Tên đầu mào gà đỏ mặt, quay lại quát : “Mày nói nhảm cái gì? Lão tử không được? Lần trước không phải tao đã làm ba mươi phút sao? Làm cho hai con nhỏ kia nằm một đồng trên giường, ngay cả động cũng không được!”

Triệu Chỉ Tuyết không khỏi cảm thấy ác tâm với ba tên này, vội vàng hất tay tên đầu mào gà ra, đứng lên, xấu hổ giận dữ nói : “Các người, các người là ai? Các người muốn làm gì?”

Tuy rằng nàng ta là sát thủ, nhưng mà mỗi lần làm nhiệm vụ chỉ đều là giết người, đơn giản nhẹ nhàng, không có xử lý chuyện dư thừa, làm gì mà gặp qua loại lưu manh như vậy.

Cảm thấy mùi trên người của chúng rất khó ngửi, làm cho nàng muốn nôn ra, thiếu chút nữa đã ói tại chỗ.

Tên đầu mào gà không nhịn được cười ầm lên : “Bọn anh là ai? Bọn anh đương nhiên là đàn ông rồi, có muốn anh cởi quần ra cho em nhìn một chút không?”

Hắn đưa lên đặt ở lưng quần, làm ra vẻ chuẩn bị cởi quần.

Triệu Chỉ Tuyết nắm chặt hai tay, thật sự muốn giết chết tên này, nhưng mà làm như vậy chẳng phải là làm lộ thân phận sao? Nàng nhìn thoáng qua Lâm Bắc Phàm bên cạnh, lại nhìn ba tên này, trong lòng bực bội đến cực điểm, hai mắt phun lửa, không thể tránh được.

Lâm Bắc Phàm vỗ mạnh bàn, nổi giận kêu lên : “Ba tên khốn này, cũng dám nói nhảm với tao à, còn không mau cút đi cho tao!”

Ba tên này đầu tiên là ngẩn người, sau đó ôm bụng cười ha hả, giống như nghe được một câu chuyện cười hay nhất thế giới vậy, dùng ánh mắt khinh thường nhìn đối phương : “Thật sự đúng là chuyện kỳ quái ngày nào cũng có, hôm nay đặc biệt nhiều, thằng mặt trắng này cũng muốn ra mặt sao, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân à? Không biết suy nghĩ bản thân có bao nhiêu năng lực à?”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm đỏ lên, khế quát một tiếng, nhào đến hướng chúng, nắm lấy hai cổ tay của tên đầu gà và tên nhuộm tóc màu bạch kim, dùng sức đẩy mạnh lên ngực của chúng, hất chúng ngã tung xuống đất.

“ầm ầm!”

Hai tên này ngã lăn xuống đất, đồng thời kêu thảm lên, kêu lớn tiếng nhất chính là tên đầu mào gà, giống như là bị heo bị thọt huyết vậy, nhất thời trừng to mắt ra, nhìn Lâm Bắc Phàm, giống như nhìn thấy quỷ vậy, lớn tiếng kêu lên : “Thủ đoạn lợi hại, nhưng mà mày đừng tưởng rằng biết chút võ công là ra vẻ trước mặt bọn tao!”

Hắn lấy trong lòng ra một con dao gọt trái cây, tàn bạo đâm mạnh về hướng ngực của Lâm Bắc Phàm.

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm khế biến, vội vàng né qua một bên, nhưng mà không ngờ tên tóc đỏ và tên tóc bạch kim đều đã động, ôm lấy hắn, không cho hắn cử động.

Người bên trong quán đều giật mình, há to miệng, không nói ra được một lời nào...

“Mày... mày...”

Lâm Bắc Phàm thấy con dao càng lúc càng gần, sợ hãi kêu lên. Triệu Chỉ Tuyết mắt thấy Lâm Bắc Phàm sắp chết, trong lòng tuy rằng không thích đối phương, nhưng mà dù sao đối phương cũng vì cứu mình mà đắc tội với những người này, cho nên cũng thấy tội nghiệp, vội vàng vọt đến trước tên đầu mào gà, giơ tay

chộp lấy bàn tay cầm con dao của tên này, cả kinh kêu lên : “Anh... anh mau tránh ra, bọn họ, bọn họ điên rồi!”

“Con mẹ nó, mày cút ra cho lão tử!”

Tên đầu mào gà hất tay một cái, làm Triệu Chỉ Tuyết nghiêng qua một bên, tay phải thuận thế đâm tới, nhưng mà bởi vì Triệu Chỉ Tuyết cản trở, cho nên con dao bị lệch hướng, đâm vào cánh tay trái của Lâm Bắc Phàm, máu tươi trong nháy mắt giống như suối nước ngầm vậy, trực tiếp phun trào ra.

“A, đau quá, tao... tao liều mạng với bọn mày!”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm tái nhợt, phát ra tiếng gầm của dã thú...

226. Chương 226: Sát Thủ Và Lưu Manh (hạ).

Trong lòng Lâm Bắc Phàm không nhịn được rên lên một tiếng, con mẹ nó, vì để điều tra mỹ nữ sát thủ này mà phải lãng phí nhiều máu tươi như vậy, không biết mình có chết vì mất quá nhiều máu không?

Hắn vội vàng dùng truyền âm nói với Tiểu Kim : “Mày nhanh khổng chế giúp tao một chút, đừng để chảy nhiều máu như vậy, mẹ nó, chỉ trúng có một dao, làm gì mà chảy nhiều máu quá vậy?”

Tiểu Kim liếc mắt nhìn đối phương, tại sao ngay cả mấy cái cơ bản này mà đối phương cũng không biết, còn tự xưng là Đồ Long đại hiệp, nó bắt đắc dĩ lắc đầu nói : “Vừa rồi dao đâm vào động mạch của anh, đương nhiên là phải chảy nhiều máu rồi, nếu tôi không khổng chế vết thương, sợ rằng cánh tay của anh đã thành tàn phế rồi!”

Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cười nói : “Ai mà biết hai thằng nhãi này lại có nhiều sức như vậy, tao phải dùng hết một thành lực lượng mới có thể giãy dụa được, sai lầm, sai lầm, mày nhanh khổng chế giúp tao một chút, tao cũng không muốn mất máu mà chết, xong rồi, xong rồi, chảy nhiều máu quá, xem ra cần phải ăn nhiều trứng gà mới đủ tẩm bổ lại!”

Tiểu Kim cảm thấy cổ họng của mình sắp phun hết ra máu tươi rồi, sặc sặc...

Lâm Bắc Phàm rất phần nộ, hầu như lâm vào trạng thái điên cuồng, không biết sức lực từ đâu tới, hất hai tên hai bên ra, rồi dùng đầu cụng cho tên đầu mào gà một cái.

Tên đầu mào gà trừng to mắt, từ đó giờ vẫn chưa từng thấy qua phương thức tấn công kiểu này, kinh ngạc đến nỗi không nói được câu nào.

“Ầm!”

Tên đầu mào gà bị đụng đầu, lão đảo xém ngã xuống đất, trên trán đã sưng lên một cục to đùng, hắn trợn to hai mắt của mình, kêu thảm lên.

Con mẹ nó, cái gì thế này? Cái kiểu tóc của mình, phải tốn hết ba ngàn đồng mới làm ra, hơn nữa hình tượng của mình đã không còn ưu nhã nữa rồi! Nếu không phải là Trương Minh Thắng kêu, thì có đánh chết mình cũng không làm ra loại chuyện mất hình tượng như vậy.

Lâm Bắc Phàm cũng không dừng lại, nhào đến đối phương, tay trái nắm thành nắm, dùng lực nắm vào “cần tăng dân số” của đối phương, rít gào lên : “Tên khốn nạn này, tao liều mạng với mày!”

Sắc mặt của tên đầu mào gà tái nhợt, kêu thảm lên : “Mày... mày... bọn mày nhanh kéo hắn ra!”

Tên tóc đỏ và tóc bạch kim liền liều lĩnh lôi hai cánh tay của Lâm Bắc Phàm ra, kéo hắn ra khỏi người của tên đầu mào gà, rồi tung nắm đá lên người của Lâm Bắc Phàm, nhanh chóng làm cho Lâm Bắc Phàm rơi vào tình cảnh tê thảm vô cùng.

Triệu Chỉ Tuyết làm sao mà nghĩ rằng chuyện sẽ thành như vậy? Trước kia ngoại trừ cảm giác căm thù Lâm Bắc Phàm ra, thì cũng không có cảm giác khác, nhưng bây giờ nhìn thấy đối phương vì mình mà chịu đòn như vậy, trong lòng cũng có chút không ổn.

Nàng là một sát thủ, làm sao mà nghĩ ra trong đó còn có âm mưu?

Mỗi ngày giết chóc làm cho tư tưởng của nàng trở nên đơn giản, suy nghĩ cũng không lợi hại được như thân thủ.

Hai tay của nàng nắm chặt lại, hai mắt phun ra một cổ lửa giận, nàng chỉ nhẹ nhàng động một ngón tay là có thể đối phó với ba người trước mặt, nhưng mà, làm như vậy, đáng sao? Còn nhiệm vụ của mình thì sao?

Lâm Bắc Phàm nhanh chóng bị đánh thành một con chó chết, cũng đã ngất đi.

Tên đầu mào gà lúc này mới khôi phục lại tinh thần, về mặt đâm tà chạy lại hướng của Triệu Chỉ Tuyết, cười nói : “Vất vả lắm mới có một cô nàng như vậy, làm sao có thể để cho em chạy?”

Tên tóc đỏ và tóc bạch kim đều cười hắc hắc nói : “Cô nàng này thoát nhìn không lớn, đáng người lại tốt như vậy, khẳng định là gái trinh, không bằng ba người chúng ta cùng lớn, cảm giác khẳng định là không tồi!”

Bọn chúng đều xoa xoa bàn tay, hận không thể vọt đến dè Triệu Chỉ Tuyết xuống, làm cho đối phương ném thử tự vị nam nữ yêu nhau.

Sắc mặt của Triệu Chỉ Tuyết trở nên trắng bệch, không còn chút máu, nhìn thoáng qua Lâm Bắc Phàm đã hôn mê, nàng thật sự không biết nên làm thế nào cho phải, nếu như mình không động thì khẳng định sẽ bị ba tên này làm nhục một phen, nhưng mà nếu như mình động, khó có thể bảo toàn được thân phận.

Nàng nhìn thấy ba tên này càng lúc càng gần mình, cảm thấy trái tim của mình như muốn bay đi, lẽ nào mình thật sự phải chịu nhục với ba tên này? Mình thật sự không cam lòng.

Nàng nghĩ đến đây, hai mắt nhắm lại, chân phải đã không khống chế được đá vào dưới bụng của tên đầu mào gà.

“A!”

Tên đầu mào gà kêu thảm lên một tiếng, cả người văng ra phía sau, uốn một vòng trên không trung, đáp cái rầm xuống đất, cả người hằn nằm đơ ra, giống như đã ngất đi.

Bên trong quán nhanh chóng yên lặng đến cực điểm, ngay cả một chút động tĩnh cũng không có.

Những người khách này đều há to mồm ra, về mặt kinh khủng nhìn Triệu Chỉ Tuyết, có mấy người nhất gan còn ôm lấy thắt lưng em của mình che lại.

Cái gì thế này? Một cô gái nhỏ bé đáng yêu, cần có đàn ông bảo vệ mà trong nháy mắt đã trở thành cao thủ chỉ một cái nhấc tay cũng đủ làm chết người?

Chén đĩa trong tay một người khách không biết đã rơi xuống lúc nào, phát ra những tiếng thanh thúy.

Tiếng động này đã làm cho những người khác giật mình, không dám chậm trễ một giây, lao ra ngay ngoài cửa quán, sợ sẽ liên quan đến mình.

Tên tóc đỏ và tóc bạch kim cũng há to mồm ra, trừng to mắt, về mặt vô cùng kinh ngạc nhìn Triệu Chỉ Tuyết.

Cái con bé này cũng quá ghê gớm rồi? Tự nhiên lại thích chơi trò giả heo ăn cỏ, thoát nhìn mảnh mai đáng yêu, nhưng mà một cước có thể đá bay tên đầu mào gà đi, nếu vừa rồi mà đá mình, thì sẽ không biết thế nào nữa? Mình sẽ không bị hộc máu chứ?

Hai người bọn họ nghĩ đến đây, trên trán đã toát ra nhiều mồ hôi lạnh, nhanh chóng chạy trốn ra ngoài cửa quán, cả kinh kêu lên : “Người đâu cứu mạng, cứu mạng, mau đến cứu mạng!”

“Rầm”

Một tên bị vướng ngay cái ghế ngã trên mặt đất, vấp chân té cái rầm xuống đất, sau đó đứng dậy lao ra ngoài.

Còn trong lòng Triệu Chỉ Tuyết cũng hoảng sợ, vừa rồi chỉ muốn dùng có bốn phần lực lượng, mà đã làm cho tên đầu mào gà thành như vậy, nếu như để cho Lâm Bắc Phàm phát hiện ra, vậy thì mình chẳng phải

sẽ bại lộ thân phận? Nàng vội vã quay đầu lại, nhìn thấy Lâm Bắc Phàm vẫn nhắm chặt mắt, vẫn còn đang hôn mê, lúc này mới yên tâm hơn, xoay người đi ra cửa.

Ai mà biết nàng vừa đi ra ngoài, đã thấy bên ngoài xuất hiện hơn ba mươi người, mà trong tay mỗi người đều cầm những ống tuýt sáng bóng, về mặt hung ác nhìn chăm chăm mình, dẫn đầu là một thằng mập khoảng hơn hai mươi tuổi đang dùng ánh mắt mèo vờn chuột nhìn chăm chú vào mình, mà những người dân xung quanh vốn đã bị cảnh tượng này hù dọa làm cho bỏ chạy mất, làm sao mà dám đến gần? Nhưng mà vẫn có vài người gan to một chút, đứng đằng xa quan sát, nhưng mà không có ý hỗ trợ gì cả.

Triệu Chỉ Tuyết hơi nhíu mày, nhiều người xuất hiện như vậy, làm cho nàng cảm thấy khó chịu, lạnh lùng nói : “Các người rốt cục là ai? Tôi đã đắc tội với các người khi nào?”

Tên mập Trương Minh Thắng đắc ý cười to : “Bọn tao là ai? Cái này, mày không cần biết, về phần mày đắc tội khi nào, thì phải hỏi mày, anh em của bọn tao muốn chơi mày, thì mày chỉ cần cởi sạch quần áo, nằm xuống đất, dang hai chân ra, để cho bọn chúng chơi là tốt rồi, cần gì phải phản kháng? Bây giờ kết quả không tốt, bên tao có hơn ba mươi người, ai cũng muốn chơi mày, cái này nên làm sao bây giờ?”

Hắn cố ý quay đầu qua nhìn những tên xung quanh.

“Cái này còn phải nói sao, thì từ từ mà chơi” Những tên này đều dùng vẻ mặt dâm tà nhìn nhìn Triệu Chỉ Tuyết.

Triệu Chỉ Tuyết khẽ cắn răng, sắc giọng nói : “Các người dê tiện!”

Trương Minh Thắng xoa xoa tay, làm ra vẻ không đáng, kêu lên : “Bọn tao dê tiện thì sao, mày có thể làm gì bọn tao? Ai kêu bọn tao là đàn ông, còn mày là đàn bà? Đàn ông không chơi đàn bà thì chơi cái gì? Cho nên bây giờ mày có hai lựa chọn, một là lột hết đồ và nằm xuống đất, để cho những anh em của tao từ từ mà chơi, hai là bọn tao buộc chặt mày lại, sau đó cũng từ từ mà chơi, tựa hồ cảm giác cũng không khác nhau, nhưng mà phỏng chừng mày sẽ sướng đến chết đấy!”

“Đại ca, thật ra chúng ta có thể lên ba người cùng lúc mày, như vậy vừa có thể nhanh vừa có thể chơi nhiều lần nữa!”

Tên tóc đỏ nói, còn đưa mắt đánh giá từ trên xuống dưới Triệu Chỉ Tuyết nữa, tựa hồ như đang suy nghĩ nên ra tay thế nào, chuẩn bị đâm vào lỗ nào thì nó sướng đây.

“Ừ, ba người cùng lên, bọn tao đồng ý hai tay!”

Những tên khác cũng kêu lên, cười một cách dâm tà.

Trương Minh Thắng quay đầu lại, cười vô sỉ nói : “Ba người cùng lên, nghe cũng không tệ, vậy dựa theo ý của mọi người đi, nhưng mà bọn mày đừng giành nhau, ba người thì ba người, biết không?”

“Cảm ơn đại ca!”

Hơn ba mươi người cùng cười ha hả, sau đó đều vùng ống tuýt trong tay lên, hướng về phía Triệu Chỉ Tuyết, giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy.

Triệu Chỉ Tuyết không dám lơ là, tuy rằng nàng là một sát thủ, nhưng mà đối mặt với nhiều đàn ông cầm đồ chơi trong tay, trong lòng cũng có chút sợ hãi, nàng vội vàng tránh né công kích của ba tên lao đến đầu tiên, tay phải nắm lại thành nắm đấm, tung một cú vào bụng của một tên.

Bây giờ đã đến thời khắc mấu chốt, nàng cũng không cần phải kiêng kỵ nhiều, bảo vệ bản thân mới là quan trọng, cùng lắm thì đến lúc đó kiếm một cái cớ nói đại ra là được.

“A!”

Tên bị đâm vào bụng kêu thảm lên, phun ra một ngụm máu, cả người mềm nhũn ngã xuống đất.

Hai tay của Triệu Chỉ Tuyết liên tục hoạt động, mỗi một chiêu nhìn đều rất bình thường, nhưng mà bên trong lại ẩn chứa sức mạnh cực kỳ lớn, mỗi lần ra tay, sẽ khiến cho đối phương bị trọng thương, té ngã xuống đất, cũng không thể đánh đấm được gì nữa, làm cho những người đi đường há hốc mồm, khen thưởng không ngớt.

Trương Minh Thắng cũng trừng to mắt, nhìn thân thủ nhanh lẹ và mạnh mẽ của đối phương, liên tục kêu lên : “Ta sát, con nhỏ này cũng bạo lực quá, thật ghê gớm, hèn chi lão đại nói thân thể của nó có chút khả nghi, nếu như vậy mà đề lên giường, tựa hồ có chút khó khăn, thôi giao cho lão đại đối phó là thỏa đáng nhất!”

Lâm Bắc Phàm không biết đã đi ra khỏi quán từ lúc nào, đứng phía sau là tên đầu mào gà, miếng hấn khe nhếch lên, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười lạnh, nhìn Triệu Chỉ Tuyết chiến đấu với hơn ba mươi người này, không biết trong đầu đang nghĩ gì.

227. Chương 227: Không Có Vô Sĩ Nhất, Chỉ Có Càng Lúc Càng Vô Sĩ.

Triệu Chỉ Tuyết cũng không coi ba mươi người này ra gì, chỉ dùng bốn năm phút thời gian, ở đây ngoại trừ Trương Minh Thắng còn đứng ra thì không còn ai khác.

Trương Minh Thắng không khỏi toát mồ hôi lạnh, liên tục kêu lên : “Sát, con nhỏ này còn là người sao? Biến thái quá đi! Chỉ có lão đại có bản lĩnh lớn như vậy thôi, lần sau tao nhất định phải kêu một trăm người, ta sát, mẹ nó biến thái quá!”

Hai mắt của Triệu Chỉ Tuyết bắn ra tia hàn ý, nhìn chằm chằm Trương Minh Thắng, chậm rãi nói từng chữ : “Vì sao mày phải làm vậy?”

“A... tao... tao ... cái này không liên quan đến tao!”

Trương Minh Thắng cảm thấy lưng của mình đã ướt đầm mồ hôi rồi, cả người giống như đang bị sói đói nhìn vậy, không được tự nhiên, sợ đến mức lui về sau vài bước, lắp bắp kêu lên.

Đôi mi thanh tú của Triệu Chỉ Tuyết hơi nhíu lại, cảm thấy chuyện này không bình thường, vất vả lắm mới giải quyết xong, tại sao trùng hợp lại xuất hiện thêm chuyện này? Chẳng lẽ nào có âm mưu trong đó? Nhưng mà, ngay lúc nàng đang suy nghĩ về chuyện này thì bỗng nhiên cảm thấy cái ót đau xót, rồi hoa mắt, ngã xuống đất.

Lâm Bắc Phàm thuận thế ôm Triệu Chỉ Tuyết vào lòng, nói với Trương Minh Thắng : “Nhanh tìm một chiếc xe, mang nàng đi!”

Trương Minh Thắng sợ hãi kêu lên : “Ta sát, lão đại đúng là lão đại, ra tay cũng ghê gớm như vậy, chờ một chút, tôi tìm một chút xe ngay, cái này chỉ là chuyện nhỏ!”

Hắn vội vàng móc điện thoại ra, vội vã nói vài câu, lúc này mới cúp điện thoại, cười nói với Lâm Bắc Phàm : “Chỉ cần năm phút, xe tới ngay!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, cúi xuống nhìn Triệu Chỉ Tuyết trong ngực, trên mặt lộ ra một nụ cười tà ác.

Trương Minh Thắng cúi đầu bước đến trước mặt hắn, cười xấu xa nói : “Lão đại, tôi nghe nói gần đây có một khách sạn, hoàn cảnh bên trong cũng không tồi, hay là chúng ta mang người đến đó?”

Những người khác cũng cười dâm tà không ngừng/

Lâm Bắc Phàm trừng mắt nhìn bọn họ một cái, kêu lên : “Mày nhìn cái bộ dáng của bọn mày đi, tao thật sự muốn khinh bỉ bọn mày, tao là một thằng đàn ông lương thiện, sao có thể làm ra loại chuyện này!”

Vừa nói xong hắn đã nhận được ba mươi sáu ngón giữa chỉ về mình.

Trương Minh Thắng cười vô sỉ nói : “Lão đại, thật ra tôi nghĩ cô nàng này cũng không tệ, vả lại còn là gái trinh, tục ngữ nói không sai, hái hoa nên hái lúc hoa nở, đừng đợi hoa tàn rồi mới thu (hoa khai kham chiết trực tu chiết, mạc đãi vô hoa không chiết chi). Tại sao anh lại lãng phí một cô nàng xinh đẹp như vậy? Mọi người nói đúng không?”

Không biết hắn học hai câu này lúc này, mà lại lấy ra khoe khoang ở đây, nhìn thế nào cũng không có giống một thi sĩ đang ngâm thơ cả, trái lại còn có vẻ giống một thằng lưu manh thì hơn.

Những người khác đều chịu đựng đau đớn trên người, cười rộ lên nói : “Trương ca nói rất đúng, không sai không sai, cô nàng như vậy, chỉ có đại ca mới xứng để chơi mà thôi, còn những người khác làm gì đủ tư cách?”

Lâm Bắc Phàm không nhịn được ho khan vài tiếng : “Cái này... mọi người tuy nói có vài phần đạo lý, nhưng mà lời như vậy sao có thể nói ra được chứ? Trong lòng mọi người hiểu rõ là được!”

“Ầm ầm mà!”

Những người có năng lực chịu đựng yếu đã ngã xuống đất, thiếu chút nữa hộc máu bỏ mạng luôn.

Trên đầu của Tiểu Kim cũng toát đầy mồ hôi, liên tục gào thét : “Cảnh giới vô sỉ của lão đại ngày càng cao, tôi không biết nên nói gì nữa rồi, có lẽ tôi nên giữ lại một chút thiện lương trong người thì tốt hơn!”

Những người chung quanh nhìn thấy những người này giống như là lưu manh, càng không cần phải nói trong tay Lâm Bắc Phàm là một tiểu mỹ nữ, điều này làm cho những người này cảm thấy không tốt, có vài người đã móc điện thoại ra gọi cảnh sát.

Quả nhiên, chưa đến năm phút thì đã có một chiếc BMW chạy đến, đậu lại trước mặt bọn họ, một người trung niên mở cửa xuống xe, cung kính nói với Trương Minh Thắng : “Thiếu gia, xe đã tới, ý của ngài là....”

Trương Minh Thắng cũng không thèm nhìn ông ta, mà cười nói với Lâm Bắc Phàm : “Lão đại, xe đến rồi, anh chuẩn bị đi đâu, tôi dẫn anh đi, bằng số xe này là giả, cho nên bảo đảm không ai phát hiện ra đâu!”

Lâm Bắc Phàm kêu hấn mở cửa xe, ôm Triệu Chỉ Tuyết ngồi vào trong, rồi nói : “Rời khỏi chỗ này đi!”

“Tốt!”

Trương Minh Thắng cũng chui vào xe, rồi nói với người trung niên kia : “Rời khỏi chỗ này đi!”

Trong lúc bọn họ khởi động xe, thì đã nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát từ đằng xa rồi, bốn năm chiếc xe cảnh sát xếp thành một hàng dài, phóng đến hướng này, trước khi bọn họ kịp phản ứng thì đã bị xe cảnh sát bao xung quanh, làm cho bọn họ có mọc cánh cũng khó mà bay.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy bất đắc dĩ vô cùng, vất vả lắm mới làm được một chuyện tốt, tại sao lại gặp phải cảnh sát nhỉ?

Cả người Tiểu Kim run lên, thiếu chút nữa lọt khỏi túi quần của hấn.

Làm chuyện tốt? Làm chuyện tốt mà giữa ban ngày bắt cóc một cô gái xinh đẹp?

Nếu như mình không biết chuyện, khẳng định cũng đem bọn họ trở thành những tên buôn người rồi.

“Không được nhúc nhích, giữa ban ngày mà không coi pháp luật ra gì? Tất cả ngồi xuống đất!”

Một giọng nói dễ nghe, và vô cùng quen thuộc vang lên.

Thân thể của Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng khẽ run lên, thiếu chút nữa ngã đi.

Tại sao lại là khủng long bạo chúa Long Yên Nguyệt vậy nhỉ? Lẽ nào thế giới này nhỏ như vậy, cái tỷ lệ gặp mặt này cũng quá cao sao?

Hơn ba mươi người đều hoảng hốt, kêu ầm lên : “Cảnh sát, chúng tôi là người tốt, chúng tôi đang giúp bác gái quét dọn vệ sinh mà!”

“Ặc...!”

Có đã người thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc chết.

Bọn chúng là người tốt? Giúp bác gái quét dọn vệ sinh? Có đánh chết thì bọn họ cũng không tin.

Long Yên Nguyệt không khách khí trừng mắt nhìn bọn họ : “Các người? Nhìn bộ dáng của các người như vậy, tin các người là người tốt mới lạ!”

Nàng cũng mặc kệ bọn chúng, bắt đầu đi đến hướng chiếc xe.

Tên đầu mào gà ủy khuất kêu lên : “Cô cảnh sát, cô đừng coi mặt mà nhìn người chứ, cô phải biết rằng lúc còn học tiểu học, tôi từng được bầu làm con ngoan trò giỏi, cháu ngoan bác Hồ đó, thầy cô đều nói tôi sau này sẽ thành đại sự!”

Tên tóc đỏ cũng vô sỉ nói : “Đúng vậy, cô cảnh sát, lúc tôi còn học cấp hai, đã từng đứng hạng ba toàn trường, ngay cả hiệu trưởng cũng phải đến nhà của tôi, nói với cha và mẹ tôi rằng, tôi là một nhân tài, cần phải bồi dưỡng tôi!”

Những tên khác cũng bắt đầu kể về lịch sử và quá khứ huy hoàng của mình, giống như bản thân chúng là danh nhân thế giới vậy.

Long Yên Nguyệt liếc nhìn bọn chúng một cái, lẽ nào lưu manh bây giờ đều có văn hóa vậy sao? Nếu như nghe lịch sử của chúng, còn tưởng rằng chúng đều đã tốt nghiệp đại học hết rồi, nhưng bây giờ xem ra chúng hẳn là đã tốt nghiệp từ trại giam thì đúng hơn. Nàng bước đến trước xe, cũng không chú ý những người bên trong, quát lớn : “Bước ra ngoài cho tôi”

Lâm Bắc Phàm để Triệu Chỉ Tuyết qua một bên, rất không sảng khoái kêu lên : “Sao gây hoa, làm cái gì vậy?”

“Anh anh anh, sao lại là anh?”

Long Yên Nguyệt trừng to mắt, thiếu chút nữa đã đá một cái về hướng đối phương.

Lâm Bắc Phàm ủy khuất kêu lên : “Tối qua là tôi giúp cô, bây giờ cô lại kêu la cái gì? Hơn nữa tựa hồ là cô tìm đến tôi mà? Đâu có liên quan gì đến tôi?”

Long Yên Nguyệt cũng không nói nhiều, nhìn thấy Triệu Chỉ Tuyết bên cạnh Lâm Bắc Phàm, tuy rằng chỉ lộ ra khuôn mặt, nhưng mà nàng cũng nhận ra được, liền hô lên : “Triệu Chỉ Tuyết? Anh đã làm gì nàng?”

Nàng đã đến Bờ Biển Vàng một lần, cho nên cũng có chút ấn tượng với Triệu Chỉ Tuyết.

“Không có gì, đang hôn mê, một lát sẽ tỉnh”

Lâm Bắc Phàm hồn nhiên đáp.

“Anh anh anh... anh quá vô sỉ, ngay cả một cô gái khả ái như Chỉ Tuyết mà cũng nhẫn tâm ra tay, tôi liều mạng với anh!”

Long Yên Nguyệt bây giờ làm gì còn phong phạm của một cục trưởng? Trực tiếp khom người, hai tay nắm lấy cánh tay của đối phương, dùng sức lôi ra ngoài.

“Ê ê ê, đừng có kéo tôi chứ, cứu mạng, cảnh sát cường hiếp đàn ông!”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc kêu lên.

Người chung quanh đều choáng váng xém xỉu.

Bọn họ cảm thấy mình đã đủ vô sỉ rồi, không ngờ Lâm Bắc Phàm còn vô sỉ hơn bọn họ, thật đúng là trong vô sỉ càng có vô sỉ hơn.

“Thả Chỉ Tuyết ra, tôi có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, nếu không, hừ, tôi sẽ kiện anh tội cưỡng hiếp thiếu nữ!”

“Tôi có lòng tốt mà...” Lâm Bắc Phàm cẩn thận giải thích.

“Thả Chỉ Tuyết ra!”

Long Yên Nguyệt không khách khí cắt lời Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm làm sao mà chịu được cơn giận này? Rất không sảng khoái kêu lên : “Tôi không thả, tôi xem cô làm gì được tôi? Có bản lĩnh thì bắt tôi vào tù đi, nhưng mà đến lúc đó cô nhớ phải đưa cơm cho tôi, ocn người của tôi rất là kiêng ăn!”

“Anh... anh... Lâm Bắc Phàm... anh ...”

Long Yên Nguyệt tức đến nổi mặt nhò trắng bệch, chỉ vào đối phương kêu lên.

Trương Minh Thắng cũng cười tủm tỉm nói :“Long cục trưởng, lão đại cũng có lòng tốt, cô hiểu lắm rồi, lão đại anh tuần đẹp trai thế này, muốn dạng gái nào mà không có, cần gì phải làm ra chuyện lớn như vậy vì một con nhỏ như vậy?”

Long Yên Nguyệt sững sốt, thật không ngờ tên khốn Trương Minh Thắng cũng ở đây, nhưng mà lời nói của đối phương cũng làm cho nàng giật mình, lẽ nào Triệu Chỉ Tuyết có chuyện? Nàng ta tuy rằng không tin đây là sự thật, nhưng mà từ theo lời của bọn họ, nếu bọn họ muốn gái thì đâu cần phải làm to chuyện như vậy? Nàng ta trầm tư một lát, rồi gật đầu nói : “Tôi mặc kệ hai người muốn gì, tôi muốn giám sát hai người, nếu như hai người dám làm ra chuyện bậy bạ gì, tôi nhất định sẽ bắt hai người!”

Nàng ta không cho Lâm Bắc Phàm cơ hội nói chuyện, mở cửa xe, chui vào, rồi vung tay với những cảnh sát bên ngoài : “Các người rút lui đi, không có chuyện gì, về phần bọn họ...”

Nàng nhìn lướt qua ba mươi tên kia, nói : “Không cần để ý đến họ!”

“Vâng, cục trưởng”

Những cảnh sát này cũng mở to mắt ra, cái gì thế này? Bọn họ từ xa chạy đến đây, ngay cả một phút đồng hồ cũng không được nghỉ, mà phải đi về rồi, nhưng mà, làm gì được nhau? Người ta có thân phận gì chứ? Bọn họ bắt đắ dĩ xoay người vào xe, lái xe rời đi.

Còn những người đi đường nhìn thấy cảnh này, đều lắc đầu, trong lòng bọn họ đều có chung một suy nghĩ.

Cảnh phi là một.

228. Chương 228: Âm Mưu Và Cạm Bẫy.

Long Yên Nguyệt ngồi trong xe, nhìn về hướng chiếc xe chạy tới, đôi mắt đẹp nhìn Lâm Bắc Phàm chăm chú không chớp lấy một cái, tựa hồ như muốn nhìn sơ hở trên mặt đối phương.

Người đàn ông này thoát nhìn hao sắc, mỗi ngày đều rảnh rỗi, chỉ biết gây chuyện, nhưng mà dù sao cũng là người đàn ông của chị Vi Vi, lẽ hần hần hao sắc đến trình độ kia? Tựa hồ bên cạnh hần cũng hay gặp phải những cô gái có tư sắc, ví dụ như cô gái tối qua, cũng có vẻ lẳng lơ, chỉ nhìn là biết không phải loại tốt lành gì, nghĩ đến đây, trong đầu nàng dần dần hiện ra một suy nghĩ, lẽ nào đối phương không phải vì sắc đẹp của Triệu Chỉ Tuyết, mà thật sự là ở giữa có ẩn tình?

“Sao gây họa, tuy rằng cô trông cũng không tệ, nhưng mà quan hệ của tôi và Vi nhi cô cũng biết, cho nên cô đừng thừa dịp nàng ta không có ở đây mà dùng sắc đẹp của mình dụ dỗ tôi, hơn nữa tôi đã nói với cô rồi, tối đa thì cô cũng chỉ có thể làm vợ bé của tôi thôi, cần bản là không có cơ hội làm vợ cả đâu!”

Lâm Bắc Phàm bắt đắ dĩ thở dài nói, nói xong còn lắc đầu nữa.

“Anh.. anh... anh nói bậy cái gì đó?”

Long Yên Nguyệt xấu hổ, giận dữ kêu lên, hận không thể đắ dĩ cho đối phương mấy cái,

Trương Minh Thắng chớp đôi mắt nhỏ của mình, xoay người lại, tò mò hỏi : “Vợ bé? Thật không ngờ Long cục trưởng lại có thể ủy khuất chính mình, làm vợ bé, lão đại, mị lực của anh quả thật không tệ, ta sát!”

Miệng của hần nhếch lên, lộ ra một nụ cười dâm dăng.

Lâm Bắc Phàm hơi lắc đầu, ủy khuất nhìn Trương Minh Thắng : “Tao làm gì có biện pháp chứ? Cha mẹ tao sinh tao ra đẹp trai thế này, tao cũng muốn xấu một chút, nhưng mà không có khả năng, trừ phi là qua Hàn Quốc làm phẫu thuật thôi, mà cũng thấy đó, tao đi đâu cũng gặp nàng, nhìn là biết nàng ta có âm mưu rồi, muốn chiếm lấy trái tim của tao!”

“Ặ ặc...”

Trên trán của Long Yên Nguyệt xuất hiện vài giọt mồ hôi, thiếu chút nữa đã hôn mê bất tỉnh.

Trên đời này còn có ai vô sỉ hơn tên khốn này không? Cái này tựa hồ như là cả một vấn đề.

Thân thể của Trương Minh Thắng cũng khẽ run lên, tựa hồ như đã bị Lâm Bắc Phàm đả kích, làm cho hắn cười hắc hắc nói : “Lão đại, nếu Long cục trưởng đã ân cần như vậy, anh hẳn là cũng nên cho người ta một danh phận đi, đừng bắt người ta mỗi ngày phải đuổi theo anh như vậy, người ta là con gái đó, như vậy rất là mất mặt!”

“Haizzz, nhưng mà tao đã có người phụ nữ tao yêu rồi, sao có thể làm ra loại chuyện bắt cá hai tay như vậy?”

Lâm Bắc Phàm thở dài ủy khuất nói, giống như bị đối phương làm cho khó xử vậy.

“Nhưng mà chẳng lẽ anh muốn người ta chờ cả đời? Anh phải biết rằng, thời gian của con gái cũng chỉ có vài chục năm thôi, một ngày làm lỡ thì sau này có dùng tiền mua lại cũng không được, lẽ nào anh muốn lãng phí như vậy sao?”

Trương Minh Thắng cũng vô sỉ phối hợp với Lâm Bắc Phàm, nói ra những lời nghe mà cứ tưởng như đang làm một chuyện thiện phổ độ chúng sinh vậy.

“Cái này... tao cũng đâu muốn” Lâm Bắc Phàm do dự nói : “Thế tao nên làm thế nào?”

Trương Minh Thắng vỗ ngực, cảm xúc dâng trào lên, nói : “Lão đại, tuy rằng tôi rất tôn kính anh, nhưng mà anh không suy nghĩ lại thái độ làm người của anh sao? Tục ngữ nói rất đúng, cứu một mạng người còn hơn xây chùa bảy tầng, anh làm lỡ cuộc đời của người ta, cái này phải làm bao nhiêu chuyện tốt mới chuộc lại lỗi lầm được? Là đàn ông, phải đối mặt với tất cả ủy khuất, cắn răng mà nuốt vào bụng, biết không? Hơn nữa Long cục trưởng cũng xinh đẹp, mặc dù hơi hung dữ, nhưng anh cũng phải đáp ứng người ta, cùng lắm thì đến lúc đó tắt đèn đi, cái gì cũng không nhìn thấy”

Lâm Bắc Phàm gật gật đầu nói : “Nghe mày nói chuyện còn hơn là đọc sách mười năm, tao phát hiện ra tao đã sai rồi, tao thật quá đáng, tao không thể vì lợi ích bản thân mà làm lỡ cuộc đời của Tiểu Nguyệt được”

Hắn quay đầu lại, dùng ánh mắt thâm tình nhìn Long Yên Nguyệt, nói từng chữ : “Tiểu Nguyệt, anh đáp ứng em, chấp nhận sự theo đuổi của em!”

Long Yên Nguyệt trừng to mắt, há to mồm, ngay cả một chữ cũng không nói nên lời.

Tựa hồ như mình đâu có nói gì đâu? Hai người bọn họ sao có thể nói ra những lời vô sỉ vậy nhỉ?

“Anh... anh... tên khốn này, ngay cả những lời vô sỉ này cũng nói ra được, tôi liều mạng với anh!”

Long Yên Nguyệt vừa hồi phục tinh thần xong, liền tức giận gào thét với đối phương, hai tay nhỏ bé cào loạn lên người đối phương.

Lâm Bắc Phàm mở to đôi mắt “lương thiện” của mình ra, nhìn chằm chằm đối phương, nói : “Tiểu Nguyệt, anh biết da mặt của em mỏng, anh không muốn nói những lời này với em, nhưng mà đây đều là tâm huyết của anh!”

“Anh... anh...” Long Yên Nguyệt tức đến nổi không nói được gì.

Lâm Bắc Phàm liền kéo lấy tay của Long Yên Nguyệt, thâm tình nói : “Tiểu Nguyệt, bây giờ anh mới phát hiện ra, em đối với anh rất tốt, trước đây anh quá ngu ngốc, cho nên không để ý đến cảm giác của em. Nhưng mà em yên tâm, lần này anh trở về sẽ giải thích với Vi nhi, để cho nàng chấp nhận em, các người vốn là chị em tốt, nàng ta nhất định sẽ không từ chối em!”

“Anh.. anh n1oi bậy cái gì đó?”

Long Yên Nguyệt cảm thấy tay của mình bị đối phương nắm, có một cảm giác khác thường, giống như là có truyền điện qua vậy, dẫn vào toàn thân, làm cho cả người nàng khô nóng bất thường, cái cảm giác như là thủy triều ập đến, hai má lập tức ửng đỏ lên, mắc cỡ trừng mắt liếc hắn.

“Anh không có nói bậy, anh nói thật đấy, anh thích em, em nhìn vào mắt anh đi, bên trong chỉ có ánh mắt chân thành, đó là tình yêu anh dành cho em đấy!”

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ thuần khiết nói.

“Ặc ặc...” Trương Minh Thắng thiếu chút nữa đã nuốt luôn cái lưỡi của mình, cảm thấy da gà đã nổi lên toàn thân.

Thủ đoạn tán gái của lão đại cũng quá vô sỉ rồi, ngay cả những lời sến chảy nước như vậy mà cũng nói ra được.

“Anh... anh đừng như vậy, anh là một đại sắc lang, chỉ biết nói vậy!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Yên Nguyệt đỏ bừng lên, rút tay nhỏ về, hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, hận không thể đập vào đầu hắn một cái.

“Thiếu gia, là ở đây, Túy Thiên Đường, chúng ta có nên dừng xe ở đây không?”

Người lái xe trung niên kia bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Trương Minh Thắng không nhịn được kêu lên : “Ta sát, tới nhanh vậy sao? Chúng ta có cần hành động hay không? Ở đây tôi có người quen, dù chúng ta có quây âm trời lên cũng không ai biết”

Lâm Bắc Phàm cũng thu hồi lại nụ cười không đứng đắn trên mặt, cười nhận nhạ nói : “Thời gian trôi qua nhanh thật, chúng ta cần phải lập tức hành động, trước khi nàng ta tỉnh lại, phải chuẩn bị tốt mọi chuyện!”

Long Yên Nguyệt mơ hồ cảm thấy có mùi âm mưu ở đây, không nhịn được hỏi : “Anh... anh rốt cục muốn gì?”

Lâm Bắc Phàm nhún vai, tỏ vẻ thần bí nói : “Cái này, một lát em sẽ biết!”

.....

Triệu Chỉ Tuyết chậm rãi mở mắt ra, chỉ cảm thấy trước mặt là một tia sáng chói chang, khiến cho nàng phải nhắm mắt lại, đợi sau khi nàng thích ứng với ánh sáng này, mới một lần nữa mở mắt ra, nhìn lướt qua xung quanh, phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, xung quanh là một căn phòng xa lạ.

Nàng ta nhớ lại những cảnh trước khi hôn mê, sắc mặt không khỏi đổi màu, vội vàng ngồi dậy, cúi đầu nhìn xuống quần áo trên người, nhìn thấy đồ của mình vẫn còn nguyên, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người nhìn xung quanh, nhưng phát hiện ra hai chân mềm nhũn, không có sức lực.

“Ồ...”

Một tiếng, nàng ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch, phát ra một tiếng rên nhỏ.

“Là ai?” Bên ngoài truyền ra giọng nói của một người đàn ông.

Triệu Chỉ Tuyết cả kinh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lỡ như bọn họ phát hiện ra mình tỉnh lại, khẳng định sẽ gặp nguy hiểm, cho nên nàng cắn chặt răng, dùng hết sức lực của bản thân, lết lại lên giường, nhắm chặt mắt lại, cố ý làm ra vẻ ngủ say, không dám nhúc nhích một chút nào.

Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, một người bước vào nhìn vài lần, sau đó lui ra.

“Thế nào? Con nhỏ kia tỉnh chưa?”

Một giọng nói thô to của đàn ông vang lên.

“À, vẫn chưa, nó còn đang ngủ, nhưng mà mày yên tâm, nó đã bị chúng ta tiêm thuốc SE vào, bảo đảm trong vòng mười ngày sẽ không còn sức lực, giống như đứa trẻ mới sinh vậy, muốn chạy cũng không được!”

Giọng nói còn lại vang lên một cách đắc ý, giống như đã làm được một chuyện gì đó hay ho lắm.

Triệu Chỉ Tuyết nghe xong, trong lòng giật mình.

Thuốc SE ? Cái đó rốt cục là gì? Tại sao mình chưa từng nghe qua? Nhưng mà nghe nội dung của chúng, tựa hồ như mình đã bị chúng khống chế, điều này làm cho nàng cảm thấy bất an.

Giọng nói thô to kia cố ý hạ thấp xuống, nói : “Đương nhiên rồi, loại này là bác sĩ của chúng ta vừa chế ra mà, đừng nói là chỉ là một con bé sát thủ, ngay cả đệ nhất sát thủ sau khi bị tiêm vào cũng sẽ ngoan ngoãn như một con cừu, hừ, đám người của Huyết Sắc Hoàng Hôn cũng to gan thật, dám ra tay ngay trên địa bàn

của chúng ta, không coi Địa Ngục Thiên Sứ chúng ta ra gì, lần này phải cho bọn chúng một bài học mới được, cho chúng biết thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!”

“Đại ca nói không sai, chỉ cần tiêm thuốc này nhiều lần, bảo đảm nàng ta sẽ thành người của chúng ta, đến lúc đó cài nàng ta vào làm nội ứng bên trong Huyết Sắc Hoàng Hôn, bảo đảm rằng trong thời gian ngắn sẽ không chế được toàn bộ Huyết Sắc Hoàng Hôn, khi đó tổ chức của chúng ta sẽ lại tăng lên một đẳng cấp!”

Giọng nói còn lại khê cười.

Triệu Chỉ Tuyết nghe thấy giọng nói của bọn họ càng lúc càng nhỏ, hầu như không nghe được nữa, nhưng mà, hàng lông mày của nàng đã nhíu lại, sắc mặt cũng trở nên khó coi vô cùng.

Địa Ngục Thiên Sứ? Đây là tổ chức gì? Tại sao làm cho mình mơ hồ cảm thấy rằng đối phương muốn dùng loại thuốc này để khống chế mình, nhưng mà bây giờ cả người mình không còn sức nữa, ngay cả sức lực bước đi cũng không có, làm sao có thể thoát ra nơi này? Nếu như để bọn họ thực hiện được âm mưu, nói không chừng không chỉ là mình, ngay cả tổ chức cũng rơi vào trong tay họ, điều này làm cho nàng càng lúc càng lo lắng, hận không thể lao ra ngoài giết chết hai tên kia.

“Bọn mày, cái đám khốn nạn này, mau thả tao ra, bọn mày có nghe không? Bọn mày cho tao ăn cái gì? Vì sao tao không thể đứng dậy được?”

Trong lúc nàng ta đang suy nghĩ, thì bỗng nhiên nghe được một giọng nói quen thuộc từ bên kia vách tường truyền đến, làm cho tâm tình của nàng bỗng nhiên xuất hiện một tia hy vọng.

Người này ngoại trừ Lâm Bắc Phàm ra thì còn ai?

229. Chương 229: Chạy Trốn.

Theo thực tế, Triệu Chỉ Tuyết nghĩ Lâm Bắc Phàm là một người tuy rất vô sỉ, không phải người tốt, nhưng mà chỉ là vẻ bề ngoài thôi, vừa nãy đối phương chống đối mình, giống như có thù oán với mình, nhưng mà bây giờ nghĩ lại thì cảm thấy khác, đối phương không có tiền, mà cũng tha thiết mời mình đi ăn, còn sợ mình ăn không đủ no, cùng lúc đó mình bị ba tên lưu manh làm nhục, liền ra mặt giúp mình, từ điểm này cho thấy, đối phương cũng không giống như một người xấu như trong tưởng tượng của mình.

Trước mặt nguy cơ, có ai lại vì một người mới quen mà mạo hiểm chứ?

Triệu Chỉ Tuyết giãy dụa ngồi dậy, nhưng thật không ngờ tay hai mền nhũn, cả người rơi xuống đất, một lần nữa hét lên, giống như là muốn té chết vậy.

“âm”

Cửa phòng nhanh chóng bị đẩy ra, hai gã to con xuấ thiện, thấy vẻ thống khổ của nàng, nhất thời nhe răng cười nói : “Thế nào? Muốn chạy trốn? Mau chạy đi, tao ở đây chờ nè, xem mày chạy ra khỏi cửa này thế nào?”

Triệu Chỉ Tuyết cảm thấy đau đớn khắp người, lạnh lùng nói : “Bọn mày, bọn mày dám bắt tao, tao sẽ không bỏ qua cho bọn mày!”

Tên kia bước đến trước mặt Triệu Chỉ Tuyết, giơ tay túm lấy cái cằm của nàng, cười dâm nói : “Mày không bỏ qua cho bọn tao? Tao nghĩ tao một hồi cũng sẽ không bỏ qua cho mày, một con nhỏ lộn xộn như vậy, thật không biết là Huyết Sắc Hoàng Hôn tại sao lại cho mày đi chấp hành nhiệm vụ nữa?”

“Mày, sao mày biết tên tổ chức của bọn tao?” Triệu Chỉ Tuyết tuy rằng đã nghe hai tên này nhắc đến tên của tổ chức khi nãy, nhưng mà vẫn không nhận được, hỏi.

Tên này tủm tỉm cười, lắc đầu nói : “Cái này thì đã sao? Tổ chức của bọn tao là vô địch, đừng nói là cái tổ chức nho nhỏ của mày, ngay cả các tổ chức trên thế giới bọn tao cũng đều biết rõ ràng, thậm chí là lão đại của bọn mày mỗi tối lên giường ăn nằm với bao nhiêu người, bọn tao cũng đều biết”

Trên mặt của hắn lộ ra một nụ cười tà ác, chậm rãi đứng lên.

Nếu như Triệu Chỉ Tuyết không nghe bọn họ nói chuyện, nhất định sẽ cho rằng bọn họ đang khoác lác, nhưng mà nghe bọn họ nói chuyện khi này, lại tiêm vào người mình một loại thuốc lạ, trong lòng có chút hoảng hốt, cảm thấy tổ chức phía sau này khẳng định là rất cường đại, thậm chí là còn vượt qua cả tổ chức của mình.

Đây chính là bước đầu tiên trong kế hoạch của Lâm Bắc Phàm, xóa sạch sự đề phòng tâm lý của đối phương, làm cho đối phương cảm thấy sợ hãi, nếu như một người sợ hãi trong lòng, thì sự đề phòng tâm lý rất dễ vỡ.

Cái trán của Triệu Chỉ Tuyết đã xuất hiện một ít mồ hôi lạnh, hai mắt trở nên vô thần, không biết nên làm gì.

Mình vừa đến Nam Thành không bao lâu, mà đã bị một tổ chức kinh khủng phát hiện?

Triệu Chỉ Tuyết ở tại Huyết Sắc Hoàng Hôn đã lâu, đương nhiên là biết quy định của tổ chức, nếu như để lộ bí mật của tổ chức, như vậy phải gánh chịu hình phạt nghiêm khắc, nhưng mà nhiệm vụ lần này còn chưa hoàn thành mà đã để lộ hành tung của tổ chức, nếu như để cho tổ chức biết thì sao này mình khỏi cần làm sát thủ nữa.

Thật ra thì, Triệu Chỉ Tuyết tuy rằng là một sát thủ, nhưng trong lòng nàng cũng có chút thiện lương, không giống như những sát thủ máu lạnh khác, ngoại trừ giết người và giết người ra thì không có chút nhân tính. Nàng ta vốn dĩ có thể trực tiếp giết chết Liễu Vi, sau đó quay về tổ chức báo cáo kết quả, nhưng mà nghe tổ chức nói về chuyện của Lâm Bắc Phàm, hơn nữa trước đó bởi vì có một sát thủ ám sát Lâm Bắc Phàm không thành công, cuối cùng phải tự sát, làm cho nàng cảm thấy tò mò về người đàn ông này, cho nên mới nhân cơ hội này để gặp người đàn ông trong truyền thuyết!

Một người ngay cả tổ chức cũng không dám đắc tội, một người có thể làm cho một sát thủ tự sát.

Người như vậy là người bình thường sao?

Nhưng mà lúc đầu nhìn thấy người này, trong lòng Triệu Chỉ Tuyết có vài phần thất vọng, người như vậy mà lợi hại sao? Tướng mạo bình thường, lâu lâu lại cười một cách xấu xa, nói thể nào cũng không đứng đắn, không có chút công phu, trái lại chỉ thích cậy mạnh, tại sao lại làm cho tổ chức sợ như vậy?

Triệu Chỉ Tuyết không nhận được hy vọng được nhìn thấy đối phương, dù sao hai người cùng một chỗ thì hy vọng chạy trốn sẽ cao hơn.

“Bọn mày, bọn mày tránh ra cho tao, là... là Chỉ Tuyết sao? Em đừng sợ, anh đến cứu em đây!”

Lâm Bắc Phàm ôm lấy cánh tay, lão đảo từ bên ngoài vọt vào, đáng tiếc là tay chân của hắn không có chút sức lực, cả người ngã gục xuống, té lăn ra đất, kêu thảm lên, vết thương trên tay lại phun ra máu.

“Lâm đại ca, anh... anh không sao chứ? Anh mau đứng dậy đi!” Triệu Chỉ Tuyết giật mình hoảng sợ, muốn lao về hướng Lâm Bắc Phàm, đỡ hắn ngồi dậy, nhưng mà cả người nàng cũng không có một chút sức lực, làm sao mà có thể lết qua?

“Em... em đừng đến đây, anh... anh không sao!”

Lâm Bắc Phàm kiên định kêu lên.

“Lâm đại ca, là em không tốt, đều là em hại anh!”

Triệu Chỉ Tuyết lần đầu tiên thấy một người quan tâm mình như vậy, hai mắt không khỏi đỏ lên, giọng nói cũng có chút nghẹn ngào, còn tưởng đối phương bị mình liên lụy, cho nên mới lâm vào cảnh này.

Lâm Bắc Phàm giơ tay trái ra, để lên trước ngực, nói : “Giúp em là đúng mà, tại sao lại nói là hại anh? Nói như vậy thì... sau này đừng nói... khụ khụ...”

Hắn không nhận được ho khan liên tục.

Con mẹ nó, Tiểu Kim vừa mới cho mình ăn cái gì vậy nhỉ? Sao mà giống như một ông già tám mươi vậy, ngay cả nói chuyện cũng khó khăn.

Tên to con kia nhìn thấy bộ dạng hai người sống chết cũng không rời, không nhận được cười ha hả nói : “Thật không ngờ các người lại si tình như vậy, xem ra các người đều thích lẫn nhau sao?”

Triệu Chỉ Tuyết đỏ mặt lên, gắt giọng nói : “Mày... mày nói bậy!”

Tên này không khỏi bật cười nói : “Còn ở đó mà giả bộ, chẳng lẽ thằng nhãi này không thích mày, thế tại sao lại đau khổ cầu xin, kêu bọn tao tha cho mày? Còn nói cái gì mà chỉ cần mày bình an, thì hắn sẽ mặc cho bọn tao chém giết, chuyện như vậy tao cũng lần đầu tiên nhìn thấy!”

Hắn cảm thấy mình sắp ói ngay tại chỗ, những lời sến đặc kẹo như vậy mà cũng nói ra được? Vừa rồi hình như tên này còn mới ngồi nhậu với mình ở phòng kế bên mà!

“Mày... mày không được nói vậy. bọn mày thả Chỉ Tuyết ra, tao ở lại!”

Lâm Bắc Phàm gống lên.

Triệu Chỉ Tuyết làm sao mà gặp qua tình cảnh như vậy? Cảm thấy trái tim non nớt của mình đã run lên từng cơn, nàng thấp giọng nói : “Lâm đại ca, anh cần gì phải làm vậy? Em không đáng để anh làm vậy!”

Nàng cảm thấy mình giống như là một đứa ngốc nhất trên đời vậy, người ta rõ ràng đã liễu lĩnh bảo vệ mình, còn mình thì sao? Tự nhiên là muốn ám sát người phụ nữ của người ta, lẽ nào mình thật sự hết thuốc cứu rồi sao?

Lâm Bắc Phàm cắn chặt răng, chịu đựng cơn đau khắp người, nói : “Anh dẫn em từ chỗ Vi nhi ra, thì anh có nghĩa vụ phải mang em bình yên trở về, nếu như em có cơ hội trở về, xin chuyển lời của anh đến Vi nhi, là anh có lỗi với nàng!”

Hai mắt hắn đỏ lên, trong mắt tràn ngập sự kiên định, tựa hồ như đang nhớ lại cuộc sống tốt đẹp trước đây, rồi làm ra vẻ như đã đưa ra quyết định cuối cùng.

Làm đàn ông, phải có cam đảm gánh chịu tất cả.

Tiểu Kim không nhịn được, truyền âm nói : “Lão đại, thật ra con bé này cũng không tệ, không bằng nhân cơ hội này bắt lấy nàng ta đi, bây giờ nàng ta đã có chút hảo cảm với nah, tôi chỉ cần dùng một ít nước miếng, bảo đảm nàng ta sẽ yêu vô độ anh ngay!”

Lâm Bắc Phàm khinh bỉ trả lời : “Tao bây giờ vừa mới đến tầng ba, cần phải ổn định một thời gian, sao lại gấp như vậy? Tao cũng không phải là ngựa giống, tao là một người đàn ông chính trực tiêu chuẩn, tao phát hiện ra dưới sự chỉ dẫn của mày, tao dần dần sa chân xuống địa ngục rồi, ứng với câu nói kia, tao không vào địa ngục thì ai vào?”

“Khụ khụ...”

Tiểu Kim thiếu chút nữa ngất xỉu.

Tên to con này không nhịn được cười ầm lên : “Hay hay hay, lão tử còn chưa gặp qua thằng nào si tình như vậy, con mẹ nó thật có khí phách, lão tử là một người tốt, sẽ cho bọn mày một chút thời gian, để cho bọn mày ôn chuyện, nếu như bọn mày không nhịn được, thì cũng có thể làm luôn cũng được, nhưng mà bọn mày như vậy, muốn làm chuyện kia, chắc là cũng không có sức để làm đâu? Hahaha...” Nói xong nghênh ngang đi ra ngoài cửa, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Lâm Bắc Phàm kêu lên một tiếng : “Mày... thằng khốn nạn, tao có thành quỷ cũng không tha cho mày... mày... mày trở lại đây cho tao, tên khốn nạn này, mày dám nói bọn tao làm chuyện kia... mày nghĩ tao là loại người vô sỉ đó sao? Khụ khụ khụ....”

Hắn ho khan liên tục, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu tươi.

Triệu Chỉ Tuyết lo lắng kêu lên : “Lâm đại ca, anh ... anh không sao chứ?”

Lâm Bắc Phàm hơi khoát tay, cắn răng nói : “Anh không sao... nhưng mà mấy tên khốn nạn này... nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, cho nên anh phải nghĩ biện pháp, giúp em rời khỏi đây”

“Không, nếu muốn đi, mọi người cùng đi!”

Triệu Chỉ Tuyết kiên định kêu lên.

“Không được, hai chúng ta cùng đi, sẽ lộ hành tung, cho nên em phải đi một mình, bọn chúng giống như những tên điên vậy, chuyện gì cũng dám làm, em là con gái, ở đây một mình rất nguy hiểm!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu nói.

“Nhưng mà, chúng ta nên làm gì bây giờ? Bây giờ chúng ta còn không thể đứng dậy được, làm sao mà trốn?”

Triệu Chỉ Tuyết nhớ lại những lời của tên to con nói khi nãy, nói không chừng là một lát nữa ta sẽ vào cường hiếp mình, trong lòng cũng lo lắng vô cùng, nhưng mà dưới tình huống này, tựa hồ không có biện pháp rời đi.

“Anh.. anh có biện pháp!”

Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên nói.

“Cái gì? Anh... anh có biện pháp?”

Triệu Chỉ Tuyết kinh ngạc nhìn hắn.

Lâm Bắc Phàm cắn chặt ra, sau đó dùng hết sức, nhỏ giọng nói : “Anh đã coi qua một cuốn sách, nói là nếu một người bị mất hết sức lực, chỉ cần kích thích cơ thể lại, thì sẽ khôi phục được sức lực trong khoảng thời gian ngắn, không biết phương pháp này có dùng được hay không, nhưng mà chúng ta chỉ có thể biện pháp này mà thôi!”

“Kích thích cơ thể?”

Triệu Chỉ Tuyết sửng sốt, phương pháp này tựa hồ mình cũng có nghe qua.

“Đúng, đau đớn có thể làm cho một người mệt mỏi trở nên hưng phấn, như vậy em mới có thể chạy trốn khỏi đây, sau đó tìm người cứu anh, chúng ta sẽ có cơ hội sống sót”

Lâm Bắc Phàm khẳng định gật đầu.

230. Chương 230: “cẩn” Lên Một Cái.

Lâm Bắc Phàm đã từng coi qua một bộ phim, đó là Lộc Đình Ký, bên trong Vi Tiểu Bảo không thể nào thắng được Phùng Tích Phạm, cuối cùng sử dụng đau đớn để bộc phát toàn bộ lực lượng của bản thân.

Tuy rằng phương pháp này không biết áp dụng bên ngoài thực tế có thích hợp hay không, nhưng mà dù sao cũng là một trong những then chốt của kế hoạch này, hơn nữa mình đột nhiên có được một “đạo cụ” chuẩn bị sẵn, chẳng phải là quá lộ liễu sao? Dù sao thì đến lúc đó để cho Tiểu Kim khôi phục lại một ít thể lực của nàng, như vậy thì mọi chuyện đều dễ giải thích hơn rồi.

Triệu Chỉ Tuyết cũng nghe nói qua biện pháp này, tuy rằng không biết dùng thế nào, nhưng mà bây giờ chỉ có biện pháp này là đáng để thử, nàng nhẹ nhàng cắn răng, gật đầu nói : “Em biết rồi, vậy... anh giúp em....”

Thật là sát thủ, đương nhiên là nàng sẽ không coi đau đớn bình thường ra gì, nhưng mà, để cho đối phương hỗ trợ, trong lòng nàng cũng có chút bất an.

Tiểu Kim không nhìn được dùng truyền âm nói : “Lão đại, đau đớn, từ này cũng có vẻ mờ ám quá, phá thân của nàng, cái đau đớn này tựa hồ cũng không tồi, không bằng nhân cơ hội này mà đè nàng xuống đi!”

Cặp mắt của hắn không ngừng lóe ra hào quang âm tà, lộ ra một tư thế mong chờ.

Lâm Bắc Phàm rung mình.

Mình là một con người rất thuần khiết, làm gì mà nghĩ ra cái nghĩa thâm sâu như vậy? Ai mà biết được vật nhỏ lại làm mọi chuyện trở nên phức tạp thể này, xem ra mình sớm muộn gì cũng có một ngày bị nó làm ô nhiễm, hắn bực bội dùng truyền âm trả lời : ” Tao là người tốt, không thể nhân lúc cháy nhà đi hôi của được! Đây là chuyện làm tổn hại đến phong cách của chúng ta, sau này muốn làm cũng không làm được!”

Thân thể của Tiểu Kim khẽ run lên, thiết chút nữa ngã khỏi túi quần của hắn.

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ thuần khiết, miễn cưỡng cầm lấy tay của Triệu Chỉ Tuyết đưa đến trước mặt, thấp giọng nói : “Anh... anh sẽ dùng sức cắn em một cái, như vậy có thể kích thích thần kinh của em, nói không chừng có thể giúp em khôi phục lại một chút sức lực, như vậy em có thể chạy trốn khỏi đây”

“Ừ, em biết rồi!”

Triệu Chỉ Tuyết hơi gật đầu.

Lâm Bắc Phàm hé miệng ra, cắn nhẹ vào tay của đối phương, nói là cắn thật ra không bằng hôn nữa, nhưng tuy là như vậy cũng đủ làm cho đối phương cảm thấy đau rồi.

Triệu Chỉ Tuyết nhú mày lại, đang chuẩn bị chờ cái đau đến thấu xương, nhưng lại cảm thấy không hề đau, hơn nữa đôi môi của đối phương áp vào cổ tay của mình, tựa hồ như là đang hôn thì đúng hơn, hai má của nàng lập tức ửng đỏ lên, nhìn giống như một quả táo chín vậy, hơn nữa còn có vài phần kiều diễm nữa, sát thủ cũng là người vậy, hơn nữa cái cảm giác điện giật này, sẽ làm cơ thể nảy sinh phản ứng.

Triệu Chỉ Tuyết lớn như vậy rồi mà vẫn chưa biết mùi vị giữa nam nữ trong đó là như thế nào, ai mà ngờ đối phương chỉ với một động tác nhỏ như vậy, đã làm cho mình có phản ứng lớn như vậy? Nàng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn rất nhiều, phảng phất giống như một con nai tơ hốt hoảng vậy, tựa hồ như có điện chạy từ bờ môi của hân truyền khắp thân thể của mình, làm cho nàng thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng.

Cái cảm giác tê tê này khiến cho nàng như lọt vào giữa đám mây vậy, hồn cũng muốn bay ra ngoài.

“Lâm đại ca, đừng... đừng như vậy...”

Bây giờ Triệu Chỉ Tuyết làm gì còn phong phạm của một sát thủ? Giống như là một cô bé lọt vào lưới tình vậy, cả người run lên nhè nhẹ, thì thào nói mê.

Lâm Bắc Phàm đang tham lam hôn lấy cổ tay của đối phương, làm sao có thể dễ dàng buông ra?

Tiểu Kim lại dùng truyền âm nói : “Lão đại, cảm giác thế nào? Da thịt của con bé này cũng không tồi, có co có giãn, nhưng mà hôn ở đây làm sao mà đã? Hôm mới mới có cảm giác hơn!”

Lâm Bắc Phàm dùng truyền âm trả lời : “Nói nhảm vừa thôi, mày thấy ai trực tiếp hôn môi người lạ chưa? Muốn làm cái gì cũng phải từng bước, nhìn mày thông minh như thế, tại sao lại không biết dùng cái đầu vậy hả? Sau này đừng có đi theo tao nữa, mất mặt quá!”

Tiểu Kim thiếu chút nữa hộc máu, cái chuyện xấu xa như vậy mà cũng có thể nói một cách quan minh chính đại, đúng là chỉ có một mình hân.

Triệu Chỉ Tuyết cảm thấy mình như lọt vào trong lửa tình vậy, nếu còn tiếp tục như vậy, sợ rằng mình sẽ không khống chế được bản thân, hơn nữa còn mơ hồ cảm thấy ở dưới hơi ươn ướt rồi, vội vàng rút tay về, run giọng nói : “Lâm đại ca, đừng như vậy, bọn họ sẽ vào bất cứ lúc nào!”

Nàng lần đầu tiên đối mặt với chuyện tình cảm, bây giờ không biết nên khống chế nội tâm của mình như thế nào, giống như là một cô bé đối mặt với kỳ kinh nguyệt lần đầu tiên vậy.

Lâm Bắc Phàm cũng có chút luyến tiếc buông tay đối phương ra, vẻ mặt chính khí, thấp giọng nói: “Em sao rồi? Thế lực bây giờ có khôi phục chưa?”

“Thế lực?”

Triệu Chỉ Tuyết bị đối phương làm cho điên đảo tâm hồn, làm gì mà nghĩ đến những cái này? Bây giờ nghe đối phương nhắc đến, mới vội vàng kiểm tra thân thể, kinh ngạc phát hiện ra thân thể của mình tựa hồ không còn mềm yếu như khi nãy, lực lượng đang từ từ khôi phục lại, cái này làm cho nàng kinh ngạc vô cùng, chẳng lẽ đối phương “hôn” thật sự có tác dụng?

“Thế nào? Chẳng lẽ em vẫn chưa khôi phục? Vậy anh... cắn thêm cái nữa!”

Lâm Bắc Phàm làm sao mà bỏ qua một cơ hội ngàn năm có một này? Hân liền hướng đến cổ tay của đối phương.

“Không... không... thế lực của em đã khôi phục lại rồi!”

Triệu Chỉ Tuyết vội vàng rút tay về, sợ cái cảm khác thường toàn thân này, nếu mà như vậy khẳng định sẽ bỏ lỡ đại sự.

“A, vậy thì tốt rồi”

Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cười nói, trong lòng âm thầm chửi mắng Tiểu Kim, tại sao lại khôi phục nhiều thể lực quá vậy, làm cho mình không kiếm cháo được miếng nào nữa.

Tiểu Kim tức muốn học máu, bực bội truyền âm : “Lão đại, nàng ta là một sát thủ, chỉ cần hơi khôi phục một chút thôi, cũng đủ làm cho nàng đứng dậy được, hơn nữa thể lực của nàng đã khôi phục được hai phần, có thể đi đứng được rồi, nhưng mà không thể hành động mạnh được, nhưng mà chỉ cần nàng ta thích ứng một chút, thì có thể khôi phục lại bảy phần!”

“à, vậy được rồi, tao còn muốn nhân cơ hội này hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng!”

Lâm Bắc Phàm truyền âm nói.

Tiểu Kim trợn trắng hai mắt, thiếu chút nữa lòi mắt ra ngoài luôn.

Lâm Bắc Phàm nhìn Triệu Chỉ Tuyết, nói : “Em... em nhanh chóng rời khỏi đây đi, tìm người đến cứu anh, nếu không, hai ta sẽ không có cơ hội chạy trốn đâu!”

“Nhưng mà, nếu bọn chúng phát hiện ra em không còn nữa, vậy chẳng phải sẽ làm khó dễ anh sao?” Triệu Chỉ Tuyết lo lắng nói.

“Không sao đâu, chỉ cần em thành thật trả lời anh một vấn đề, là anh an tâm rồi!”

Hai mắt của Lâm Bắc Phàm trở nên ưu thương vô cùng, phẳng phất như sắp phải đối mặt với sinh tử trong đời vậy.

“Vấn đề gì?”

Triệu Chỉ Tuyết thuận miệng hỏi.

“Em thật sự là sát thủ của tổ chức Huyết Sắc Hoàng Hôn? Mục tiêu là Vi nhi?”

Sắc mặt của Triệu Chỉ Tuyết khẽ biến, kinh ngạc hỏi : “Anh... anh... anh... làm sao anh biết?”

“Anh chỉ hy vọng rằng trước khi anh chết, em nói cho anh biết có đúng hay không, có thể, nếu em không muốn nói, anh cũng không miễn cưỡng em, chỉ là anh không cam lòng, rõ ràng là Vi nhi sẽ gặp nguy hiểm, nhưng anh lại không có năng lực bảo vệ nàng, anh thật sự quá thất bại!”

Lâm Bắc Phàm nói xong câu này, khóe mắt không biết lúc nào đã xuất hiện hai giọt nước mắt.

Triệu Chỉ Tuyết nhìn thấy được từ trong hai mắt của đối phương sự yêu thương nhiệt tình đối với người phụ nữ của mình, vốn còn định thề thốt phủ nhận, nhưng mà khi hai giọt nước mắt lăn ra, thì không thể nào nói nên lời. Nàng ta rốt cục yên lặng gật đầu : “Anh nói không sai, em chính là sát thủ do Huyết Sắc Hoàng Hôn phái đến, mục tiêu là Liễu Vi!”

“Ghe tởm, tại sao bọn họ lại muốn làm vậy? Lẽ nào anh muốn cuộc sống bình yên cũng không được?”

Lâm Bắc Phàm bi thương kêu lên, hai mắt của hắn trở nên đỏ bừng, giống như một con sư tử nổi giận vậy.

“Cái này... cái này.... Lâm đại ca, em biết anh là một người tốt, em cũng biết tổng giám đốc là người tốt, nhưng mà người thuê muốn tổ chức của em giết chết tổng giám đốc, hơn nữa ngay từ đầu mục tiêu không phải là tổng giám đốc, mà là anh, nhưng sau đó bị tổ chức từ chối, cho nên mới chuyển mục tiêu qua tổng giám đốc!”

Triệu Chỉ Tuyết hoảng loạn giải thích.

“Là người Nam Thành sao?”

Khuôn mặt của Lâm Bắc Phàm trở nên lạnh băng, cắn răng nói.

“Hắn... quả thật là người Nam Thành!”

Triệu Chỉ Tuyết do dự một chút rồi gật đầu.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm đã biết là ai muốn giết Liễu Vi, ngoại trừ Liêu Thiên Cửu ra thì còn ai? Đối phương đã bị mình làm cho điên đảo lại Las Vegas rồi, cho nên mới quyết định được ăn cả ngã về không, muốn dùng phương pháp này để làm mình đau khổ, mình tại sao lại quên mất hẳn nhỉ? Xem ra mình đã quên rất nhiều chuyện, cho nên mới để xảy ra cố sự ngày hôm nay.

Hắn âm thầm kêu lên : Liêu Thiên Cửu, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày!

“Lâm đại ca, anh... anh không sao chứ?”

Triệu Chỉ Tuyết khẩn trương hỏi.

“Anh... anh không sao, em mau rời khỏi đây đi, bọn họ... bọn họ sẽ vào đây ngay đấy!”

Lâm Bắc Phàm thở phà nói, mặt đỏ lên, đủ để thấy rằng hắn đã nổi giận đến cực điểm.

“Lâm đại ca... em là người xấu... anh ... anh còn giúp em sao?”

Triệu Chỉ Tuyết nói.

“Bọn em là sát thủ, mà cái này có liên quan gì đến em? Hung thủ thật sự đứng phía sau là Liêu Thiên Cửu, anh có thành quỹ, cũng sẽ không tha cho hắn!”

Lâm Bắc Phàm phần nộ gầm lên.

“Cảm ơn anh, Lâm đại ca!”

Hai mắt của Triệu Chỉ Tuyết đã xuất hiện một làn nước.

“Đi mau!”

Lâm Bắc Phàm thấp giọng giục một tiếng.

Triệu Chỉ Tuyết không dám chậm trễ, vội vàng hướng về cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài không có song sắt, hơn nữa đây chỉ là lầu hai, nhảy xuống cũng không nguy hiểm tính mạng, tiện tay cầm lấy cái ghế, hung hăng đập mạnh vào tấm kính trên cửa sổ.

“Beng!” một tiếng, tấm kính vỡ nát ra, bên ngoài truyền vào những tiếng ồn ào, mà tay phải của nàng cũng chụp lấy tấm lót giường, buột thành một sợi dây, móc lên trên khung của hệ thống sưởi ấm, rồi cầm cái đầu còn lại nhảy ra ngoài cửa sổ.

Bên trong phòng đã chạy ào vào năm tên to con, bước lại cửa sổ, nhìn thấy Triệu Chỉ Tuyết đã đáp xuống đất bình an, giận dữ hét lên : “Mày đứng lại đó, bọn tao nhất định phải bắt lấy mày, tao còn phải cho mày biết lợi hại của tổ chức bọn tao!”

Bọn họ đâm vỡ những mảnh thủy tinh còn lại, sau đó xoay người nảy xuống, nhưng mà đáng tiếc rằng không được “chuyên nghiệp” như Triệu Chỉ Tuyết, cho nên đáp xuống đất đều ngã gục xuống, không đứng dậy nổi.

231. Chương 231: Làm Giả Công Trình Tà Giáo.

Trương Minh Thắng từ bên ngoài đi vào, đã thấy Lâm Bắc Phàm đứng dậy khỏi mặt đất, liên tục kêu lên : “Sát, lão đại đúng là lão đại, kế hoạch như vậy mà cũng có thể bố trí ra được, nếu như tôi không biết nội tình bên trong, nhất định là sẽ bị chuyện này làm cho hồ đồ!”

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng phủi bụi trên người, cười nhạt nói : “Lúc tao làm cái kế hoạch này, trong lòng cũng hơi lo, thật không ngờ nàng ta lại từng bước đi vào trong bẫy của chúng ta, coi như là công lao của mọi người!”

Trương Minh Thắng vọt đến cửa sổ, dút đầu ra ngoài kêu : “Ta sát, bọn mày đi về đi, còn ngồi đó làm gì? Trở về đi, cái gì? Mày bị gãy chân? Tao đập chết mẹ bây giờ, tao chọn lầu hai mà mày còn có thể té gãy

chân, vậy bình thường mày làm gì? Có phải là tối qua chơi gái đến nổi búng rúng tay chân không? Trở về đi, tao bắt mày hít đất một trăm cái, nhảy cóc ba trăm cái và hai trăm cái bật người!”

Hắn mắng xong một hồi, rồi mới xoay người trở về nói với Lâm Bắc Phàm : “Lão đại, bây giờ chúng ta nên làm cái gì?”

Lâm Bắc Phàm nhìn thoáng qua Long Yên Nguyệt bên ngoài, từ biểu tình trên mặt của đối phương có thể thấy được đối phương đã nghe hiểu mình và Triệu Chỉ Tuyết nói chuyện, lập tức cười tủm tỉm nói : “Sao gây họa, bây giờ biết tôi không có nói sai chứ?”

Có thể nói ngay từ đầu Long Yên Nguyệt không tin tưởng Lâm Bắc Phàm cho lắm, sợ bọn họ gây chuyện gì đó, cho nên mới theo bọn họ, muốn nhìn xem là chuyện gì, nhưng mà ai ngờ câu trả lời của Triệu Chỉ Tuyết cứ như là sét đánh ngang tai nàng, làm cho cả người nàng ngây dại.

Một cô gái xinh đẹp ngại ngần như vậy, mà là một sát thủ? Mục tiêu của đối phương là chị Vi Vi?

Nàng thiếu chút nữa đã chạy nhào vào phòng, chất vấn đối phương vì sao lại phải làm loại chuyện này, nhưng mà cuối cùng nàng ta vẫn nhịn xuống, trong đầu nàng ta cũng đã có vài cảm giác khác thường với Lâm Bắc Phàm, đối phương tuy rằng háo sắc thành tính, mỗi ngày chẳng làm được một việc đàng hoàng, nhưng mà đối phương rất quan tâm đến chị Vi Vi, còn vì chị ấy mà làm ra nhiều chuyện như vậy, trong lòng vui sướng vài phần, và dĩ nhiên là cũng có vài phần dấm chua.

“Liêu Thiên Cửu? Lại là tên hỗn đản này, lần trước phái sát thủ đến đối phó tôi, lần này lại muốn đối phó chị Vi Vi, nếu tôi còn để cho hắn sinh hoạt tại Nam Thành, Long Yên Nguyệt tôi sẽ cùng họ với hắn!”

Long Yên Nguyệt tức giận kêu lên.

Khuôn mặt của nàng đỏ bừng lên, hận không thể đi ra bắt Liêu Thiên Cửu, trong tay đã có chứng cứ rồi, chuẩn bị tiến hành điều tra đối phương, nhưng mà đối phương đã ra tay trước, thiếu chút nữa đã hại chị Vi Vi, cái này không thể nghi ngờ là một cái bạt tai vào mặt nàng, làm nàng hận không thể băm tên khốn Liêu Thiên Cửu thành thịt vụn.

Lâm Bắc Phàm nhất thời cười ảm đạm, ngẩng đầu lên, làm ra vẻ cái gì cũng biết, nói : “Bây giờ Liêu Thiên Cửu như tên đã hết đà, hắn quả thật có thể làm ra những chuyện điên cuồng, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

Long Yên Nguyệt tò mò hỏi.

“Bây giờ Nam Thành đang bị vây giữa gió mưa mờ ảo, không chịu nổi một sự rung chuyển quy mô lớn đâu!”

Trong mắt Lâm Bắc Phàm tràn ngập sự bi thương cực độ, tựa hồ như đang lo lắng cho Nam Thành.

Nếu như đối lại là người bình thường, khẳng định sẽ bị những lời nói này của Lâm Bắc Phàm hấp dẫn, nhưng mà Long Yên Nguyệt làm sao mà không biết âm mưu của đối phương? Nàng thiếu chút nữa đã học máu, kêu lên : “Nếu không phải là anh gây ra, thì Nam Thành sẽ như vậy sao? Bị như vậy, cũng là do anh làm xằng làm bậy!”

Nàng trừng mắt nhìn đối phương.

“Sao có thể trách tôi? Ai kêu cô lại đi hẹn hò với tên Tổng Nhân Hóa ấy làm gì?”

Lâm Bắc Phàm vô sỉ nói.

Long Yên Nguyệt thiếu chút nữa đã học máu, những lời nói này mà đối phương cũng nói ra được sao?

Nàng giơ tay bàn trắng như phấn lên, bức bối quát : “Anh nói rõ cho tôi, là ai hẹn hò gì hả? Long Yên Nguyệt tôi làm việc quang minh lỗi lạc, không cho phép anh nói bậy!”

“Nhìn cô và thằng nhãi kia cứ anh anh em em, tôi không khống chế được bản thân, cho nên tất cả không phải là vì cô sao? Hồng nhan họa thủy, những lời này một chút cũng không sai!”

Lâm Bắc Phàm lại vô sỉ nói.

“Anh, anh, anh...” Long Yên Nguyệt tức đến hoa mắt, thân thể run lên, thiếu chút nữa đã bật ngửa.

Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu, thở dài, thâm tình nói : “Nhưng mà, Tiểu Nguyệt, em cứ yên tâm, cho dù trời có sập xuống, thì cũng có anh đỡ cho em, em sẽ không gặp bất kỳ nguy hiểm nào đâu. Nếu như em không tin, em có thể nhìn vào trong mắt anh, bên trong tràn ngập sự chân thành của anh đấy!”

Hắn vươn tay ra, nắm chặt lấy tay phải của đối phương, đặt lên giữa ngực mình, trong lòng nhin không được rên rỉ một tiếng : “Con mẹ nó, cô nàng này mỗi ngày đều chơi súng, tại sao tay nhỏ lại trơn mịn thế này?”

“Vớ vẩn, thảo nào thuật bắn súng của nàng kém như vậy!”

Tiểu Kim truyền âm nói.

“Cái này là mày sai rồi, đối với con gái mà nói, thuật bắn súng như vậy là đã không tồi rồi, con gái mà, trông nhà sinh con là được, cần gì phải mỗi ngày đánh đánh giết giết? Nếu như chuyện gì cũng để các nàng làm, thì đàn ông còn dùng vào chỗ nào? Bọn tao cũng đâu thể sinh con được?”

Lâm Bắc Phàm dùng truyền âm trả lời Tiểu Kim, bộc lộ tư tưởng chủ nghĩa đàn ông.

“Khụ khụ, lão đại lợi hại!”

Tiểu Kim thiếu chút nữa đã bị nước bọt làm sặc chết, vì sao mỗi lần tranh luận với đối phương mình đều rơi vào thế hạ phong nhỉ? Trước đó bình thường nó còn hay lải nhải cái câu “Đừng mê luyện anh, anh chỉ là một truyền thuyết”, nhưng mà bây giờ đã ít nói những câu này, bởi vì nó phát hiện ra so với Lâm Bắc Phàm, thì người ta mới thật sự là truyền thuyết.

Long Yên Nguyệt ngay từ đầu đã có chút hồ đồ, nhưng mà bị đối phương nắm lấy tay nhỏ, khuôn mặt nhỏ bé đỏ ửng lên, vội rút tay về, nhả mặt nói : “Đại sắc lang đúng là đại sắc lang, chỉ biết nhân cơ hội mà chiếm tiện nghi của tôi, nếu không phải vì chị Vi Vi, tôi sẽ là người đầu tiên bắt anh vào tù!”

“Chỉ là một cái nắm tay rất bình thường, tại sao lại gọi là chiếm tiện nghi? Tôi phát hiện ra tư tưởng của cô thật sự rất không lành ma5ng, lẽ nào trên quốc tế nắm tay cũng là chiếm tiện nghi? Vậy chẳng phải là rất nhiều phụ nữ đều bị chiếm tiện nghi sao?”

Lâm Bắc Phàm ủy khuất nói, thiếu chút nữa đã lặn ra hai giọt nước mắt, quả thật là còn oan uổng hơn Đậu Nga.

Thân thể của Long Yên Nguyệt chấn động, run mạnh lên, thiếu chút nữa ngã ngay xuống đất.

Tên này sao lại có nhiều lý do nguy biến thế nhỉ? HỒn nữa còn có thể nói cho người chết sống lại, quả thật đúng là bản lĩnh lớn nhất của hắn.

Trương Minh Thắng nhìn thấy bọn họ chuẩn bị tiếp tục đấu võ mồm với nhau, vội kêu lên : “Lão đại, cô nàng kia sợ rằng sẽ nhanh trở lại, chúng ta có nên chuẩn bị một chút không? Để tránh bị nàng ta nhìn ra kế hoạch của chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu : “A Thắng, mày nói không sai, xem ra có rất nhiều chuyện không thể để đàn bà làm được, các nàng mà tham gia vào thì sẽ đem nhiều chuyện tốt thành chuyện xấu, tao vừa rồi bị nàng ta làm cho đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa đã quên chuyện chính rồi. Chúng ta nhanh bố trí một chút, thực hiện bước cuối cùng của kế hoạch!”

“Tốt, lão đại!” Trương Minh Thắng gật đầu nói.

Long Yên Nguyệt giận đến hai mắt phun lửa, hận không thể đập cho đối phương hai cái, hắn phán cứ như mình đã phá hủy đại sự của hắn, người đàn ông như vậy thật sự là quá ghê tởm, thật ác tâm.

Bên ngoài Túy Thiên Đường đã có năm sáu chiếc xe cảnh sát, hơn mười người cảnh sát đã lập tuyến canh giới, bao vây chung quanh, nghiêm cấm bất kì ai ra vào, ngay cả người bên trong cũng tiến hành điều tra một cách râm rộ, làm cho dân chúng xung quanh cảm thấy bên trong hình như có gì không thích hợp.

Lẽ nào bên trong Túy Thiên Đường có gì đó kì quái? Chẳng lẽ bên trong có bí mật không thể cho người khác biết.

Triệu Chỉ Tuyết dẫn theo Liễu Vi vội vã đến đây, mắt thấy cảnh như vậy, nhìn mà hoa mắt, cảm thấy trong đầu dường như ngừng hoạt động, thiếu chút nữa đã ngã gục xuống đất.

Liễu Vi cũng giật mình hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt, kêu thảm lên : “Chỉ Tuyết, em nói Bắc Phàm ở bên trong, cái này... cái này có thật không?”

“Tổng giám đốc, là do em không tốt, làm cho Lâm đại ca bị người xấu bắt, em.. em...”

Hai mắt Triệu Chỉ Tuyết đỏ lên, thiếu chút nữa đã khóc đi, một cảnh tượng mơ hồ hiện lên trong đầu của nàng.

Liễu Vi hận không thể lập tức chạy ào vào trong, nhìn xem Lâm Bắc Phàm rốt cục thế nào, nhưng mà tâm tình bất an của nàng dần dần bình tĩnh lại, lấy điện thoại gọi cho Long Yên Nguyệt, đem tình huống bên này nói ra.

Ai ngờ Long Yên Nguyệt bước ra từ bên trong Túc Thiên Đường, sau lưng còn có bốn năm cảnh sát.

“Tiểu Nguyệt, Bắc Phàm, Bắc Phàm bây giờ thế nào?”

Liễu Vi nhìn thấy nàng đi ra, liền chạy lại hỏi.

Long Yên Nguyệt nhìn thoáng qua Triệu Chỉ Tuyết bên cạnh, khẽ thở dài một câu : “Chị Vi Vi, Lâm Bắc Phàm hần... hần...”

Câu cuối cùng nàng ta nói không ra lời, nhưng mà biểu tình trên mặt của nàng đã nói hết tất cả.

Liễu Vi cảm thấy trời đất như tối sầm lại, cả người ngã gục xuống đất.

Long Yên Nguyệt giật mình, sắc mặt đại biến, vội vàng ôm lấy đối phương, thất thanh kêu lên : “Chị Vi Vi, chị Vi Vi”

Sắc mặt của Triệu Chỉ Tuyết cũng tái nhợt đến cực điểm, khóe miệng khẽ run lên, không nói được một câu.

Về phần Lâm Bắc Phàm bây giờ, bản thân hắn đang bị cột trên cây cột thánh giá, cả người đều là những vết thương đầy máu, trông vô cùng hoảng sợ, sắc mặt của hắn trắng bệch, không còn chút máu, đầu gục xuống, nhìn vô cùng thê thảm.

Con mẹ nó, là ai làm vậy? Treo lên trên cây thập giá này, lẽ nào lão tử bắt chước giống chúa Giê Su sau? Muốn làm thì cũng phải kiếm cái gì đó đặc sắc một chút mà làm, ví dụ như Minh Giáo, Di Lặc giáo, Bạch Liên giáo, nếu không thì bắt chước Thiên Địa hội cũng được vậy, xem ra mấy tên này thật đúng là đã hưởng ngoại hết rồi, không có chút lòng tự trọng dân tộc gì cả.

Tiểu Kim không nhịn được cười tà ác nói : “Lão đại, đây là phỏng tác theo một giáo phái thần bí ở châu Âu, tôn giáo của bọn họ ngược lại với Thiên Chúa giáo, hình như gọi là ... là cái gì đó quên mẹ rồi, nhưng mà giáo phái của bọn họ rất là có phong cách, nghe nói bọn họ rất thích sex, thánh nữ của bọn họ hay bị từ một trăm đến một ngàn người chơi đùa, còn thích ăn trái tim của trẻ em, nghe nói trên thế giới không có một chút thanh danh gì, khẳng định là sẽ làm cho Huyết Sắc Hoàng Hôn chết khiếp, sau này sẽ không dám bước chân vào trong Nam Thành nữa. à ... hình như gọi là giáo Đạo Ủ Ủ”.

“Mẹ nó, lão tử khinh bỉ bọn họ!”

Lâm Bắc Phàm cảm thấy lạnh sống lưng, da gà cũng nổi hết cả lên, trong lòng cũng âm thầm chửi mắng vài câu.

232. Chương 232: Diễn Kịch.

Long Yên Nguyệt nhìn Lâm Bắc Phàm đang nằm “hấp hối” trên giường bệnh, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ.

Ai mà ngờ đường đường là một phó cục trưởng, mà tự nhiên lại phải hợp tác với tên khốn này, làm ra cái trò đùa như vậy? Chỉ là vì an toàn của Liễu Vi, nàng cũng chỉ phải phối hợp theo kế hoạch của đối phương,

ai mà ngờ đối phương lại nghĩ ra chủ ý xấu xa như vậy? Đây là một chuyện đáng tin vô cùng bởi vì có nhiều bác sĩ và y tá “bận rộn” chạy ra chạy vào, mang theo nhiều dụng cụ y học tiên tiến lắp đặt lên trên người hắn, mà cả đám trong lòng ai cũng buồn bực, chẳng qua chỉ là truyền dịch thôi, cần gì phải khẩn trương như vậy? Nhưng mà bên bệnh viện đã yêu cầu như vậy, bọn họ có thể làm được gì? Bọn họ đành phải nghe theo lời của bên bệnh viện, tiến hành “chữa trị” cho đối phương, vất vả cứu tỉnh Lâm Bắc Phàm lại một lần, nhưng mà nhìn Lâm Bắc Phàm có vẻ rất là đau đớn, vừa trợn mắt lên, lại hôn mê bất tỉnh một lần nữa, Triệu Chỉ Tuyết nhìn thấy như vậy sắc mặt trắng bệch, cả người run lên.

Nàng ta là một sát thủ, nàng ta thích nhất là 1 Hit K.O, không để cho đối phương có bất kỳ cơ hội hít thở nào, nhưng mà nàng còn chưa gặp qua ai bị hành hạ đến cái dạng này, làm cho tấm lòng của nàng bị chấn động vô cùng. Địa Ngục Thiên Sứ, rốt cục là một tổ chức thế nào?

Cho đến bây giờ nàng vẫn là một người không sợ trời không sợ đất, nhưng mà đối mặt với một tổ chức kinh khủng như vậy, trong lòng nàng ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, nếu như tổ chức của mình có một đối thủ như vậy, còn có cơ hội sống sót hay không?

Trải qua khoảng gần hai tiếng “cấp cứu”, Lâm Bắc Phàm rốt cục đã thoát khỏi bàn tay của “tử thần”, nhưng mà sắc mặt của hắn bây giờ tái nhợt, thân thể suy yếu vô cùng, hô hấp rất khê, phảng phất như chuẩn bị ngủ vậy. Liễu Vi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm thoát khỏi nguy hiểm, tâm tình kinh khủng lúc đầu cũng dần dần bình tĩnh một ít, ngồi bên cạnh giường hắn, hai tay nắm chặt tay phải của đối phương, thấp giọng nói : “Bác Phàm, anh, anh nhất định phải kiên trì, anh nhất định sẽ không sao!”

Long Yên Nguyệt và Triệu Chỉ Tuyết đứng một bên, hai người, một người thì bắt đầu đi đến cực điểm, còn người kia thì sợ hãi đến cực điểm.

Trong phòng bệnh có một mùi kì quái, ba cô gái xinh đẹp mang ba tâm tình khác nhau, làm cho những bác sĩ và y tá nhìn thấy cảnh này cũng không biết nói gì.

Người đàn ông bên trong rốt cục là ai? Tại sao lại ghê gớm như vậy?

Ba cô gái này xinh đẹp như vậy, mà lại vì một người đàn ông như vậy, lẽ nào thế giới thay đổi rồi? Cũng dám công khai ở chung? Nhưng mà như vậy thì không sợ pháp luật chế tài sao? Nhưng mà, ngay cả cảnh hoa cũng dám kua, thì người ta đương nhiên sẽ không sợ pháp luật rồi, trong lòng bọn họ liền cảm thấy bội phục Lâm Bắc Phàm vạn phần, hận không thể tiến lại rút ống thở của đối phương, để cho mình được trái ôm phải ấp, hưởng hết điểm phúc của nhân gian.

Không biết qua bao lâu, trong lúc Lâm Bắc Phàm vẫn còn đang diễn trò thì hắn cảm thấy nước tiểu sắp ra khỏi người rồi, giả bộ vất vả mở mắt dậy, nhìn thấy Triệu Chỉ Tuyết vẫn còn trong phòng, lập tức kêu lên : “Tôi... tôi không dám.. cầu ... cầu xin các người tha cho tôi... tôi không biết gì hết... tôi thật sự không biết... tôi chỉ là một người bình thường...” Giọng nói của hắn có chút khàn khàn, có chút vô lực, hai mắt vô thần, giống như là một người vừa mới chạy trốn khỏi cái chết thật sự vậy.

“Bác Phàm, anh không sao, bây giờ anh an toàn rồi”

Khuôn mặt của Liễu Vi chảy ra vài giọt nước mắt, ôm lấy đối phương, nức nở an ủi đối phương, nàng cảm thấy tim của mình giống như sắp vỡ vụn, lẽ nào là trời cao trừng phạt mình? Muốn cho người đàn ông yêu thương của mình chịu đau khổ?

Con mẹ nó, thật không ngờ, ngực của Liễu Vi hình như lại to ra, chỉ sợ rằng bây giờ mình đã nắm không hết được nó rồi, Lâm Bắc Phàm xấu xa nghĩ.

Tiểu Kim thiếu chút nữa đã ngất xỉu, lão đại của mình đúng là cực phẩm, ngay cả cái này cũng có thể nghĩ ra.

“Em... em... em là Vi nhi? Em... sao em lại ở đây? Em đi đi... bọn họ là người điên... bọn họ giết người không chớp mắt, em mau chạy đi!”

Lâm Bắc Phàm giống như nhớ đến cái gì đó, không biết là sức lực từ đâu mà có, gào thét lên.

“Khụ khụ...” Long Yên Nguyệt thiếu chút nữa đã ngất đi, công phu diễn trò của đối phương quả thật đúng là hạng nhất rồi.

“Bác Phàm, anh tỉnh rồi đi, anh không sao cả, anh an toàn rồi, đây là bệnh viện!”

Liều Vi nói.

“Anh... anh an toàn?”

Thân thể của Lâm Bắc Phàm chấn động, ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, nhìn nhìn đối phương, có vẻ như trong đầu mới vừa khôi phục một chút.

Liều Vi dùng sức gật đầu : “Đúng vậy, Bác Phàm, anh không sao cả, anh an toàn rồi, bọn họ đã cứu anh ra”

Lâm Bắc Phàm nắm chặt tay đối phương, run giọng kêu lên : “Vi nhi, có thật là em không? Anh còn chưa chết? Anh vẫn sống? Anh sống lại trong tay tử thần? Anh, còn có thể thấy em, anh còn có thể nắm tay em, tất cả đều là sự thật?”

Khóe mắt của hắn rơi ra hai giọt nước mắt, đó là một giọt nước mắt vui mừng.

Trên mặt của Liều Vi lộ ra một vẻ kích động : “Bác Phàm, anh không sao cả, anh thật sự không sao cả”

Lâm Bắc Phàm thâm tình ôm lấy đối phương, hai tay tùy tiện đặt lên ngực của nàng, nhẹ nhàng xoa bóp một cái, liên tục kêu lên : “Vi nhi, anh còn sống, anh chưa chết, anh vui quá, anh thật sự rất vui!”

Long Yên Nguyệt làm sao mà không nhìn ra hành vi mờ ám của đối phương? Giận đến xém tí hộc máu.

Tên đại sắc lang này quả thật ghê tởm đến cực điểm, bây giờ là thời khắc mấu chốt, hắn lại còn không thành thật như vậy, còn chiếm tiện nghi của chị Vi Vi, không sợ Triệu Chỉ Tuyết phát hiện sao? Nếu như bây giờ không được nói lung tung, nàng nhất định sẽ chửi đối phương vài câu, thậm chí là chặt tay của hắn.

Triệu Chỉ Tuyết đang tâm hoảng ý loạn, trong lòng trừ sợ hãi ra chỉ còn lại sợ hãi, làm gì mà lo lắng đến cái khác? Nàng ta bước lại, khẽ cắn răng, thấp giọng hỏi : “Lâm đại ca, cảm ơn anh đã cứu em, nếu như không nhờ anh, chỉ sợ em...”

“Em? Chỉ Tuyết? Em không sao? Vậy anh an tâm rồi!”

Lâm Bắc Phàm nói.

“Lâm đại ca, đại ân đại đức của anh, cuộc đời này của Chỉ Tuyết không bao giờ quên, em chỉ muốn hỏi một cái, cái này... cái này...” Câu hỏi của Triệu Chỉ Tuyết quả thật rất không thích hợp, nhưng mà, nàng vẫn hỏi thử : “Bọn họ... bọn họ đâu rồi? Bọn họ còn trở lại Nam Thành không? Vừa rồi chúng ta căn bản là không bắt được ai”

“Bọn họ?”

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm khê biến, giống như nhìn thấy quỷ vậy, run giọng kêu lên : “Bọn họ... bọn họ đều là ác ma, bọn họ nói lần này bọn họ để em chạy trốn, bọn họ không cam lòng, sẽ tìm kiếm em, muốn bắt lấy em, còn nói là phải diệt trừ tổ chức Huyết Sắc Hoàng Hôn gì đó, bọn họ... bọn họ còn nói một câu!”

“Nói cái gì?”

Cả người Triệu Chỉ Tuyết khê run lên, hỏi.

“Bọn tao muốn cho Huyết Sắc Hoàng Hôn nhìn thấy hoàng hôn thật sự!”

Lâm Bắc Phàm bắt chước giọng nói của người ta, nói từng chữ.

Triệu Chỉ Tuyết chấn động, thiếu chút nữa đã ngã lảo ra.

Lẽ nào tổ chức của mình phải đối đầu với một tổ chức kinh khủng như vậy sao?

Nàng nghĩ đến đây, cảm thấy cả người lạnh lên, giống như là bị ngàn vạn con kiến bò vậy, cả người không nhịn được run lên, bây giờ nàng ta làm gì còn thời gian suy nghĩ chuyện khác? Vội vàng quay người lại, thấp giọng nói : “Chị Vi Vi, em... em còn có chút chuyện, em đi trước, nếu có thể, em sẽ trở về trong vòng bốn năm ngày, còn nếu như...”

Nàng ta nói nửa câu rồi bỏ lại, mà ý tứ bên trong cũng rất rõ ràng rồi, nể như không thể, thì nàng ta sẽ không trở về.

Tâm tình của Liễu Vi bây giờ đều đặt lên trên người của Lâm Bắc Phàm, cũng không chú ý đến lời nói của Triệu Chỉ Tuyết, thấp giọng nói : “Chỉ Tuyết, em... em phải cẩn thận, coi chừng gặp phải những người xấu này!”

Triệu Chỉ Tuyết gật đầu, sau đó vội vàng rời khỏi phòng bệnh.

Long Yên Nguyệt xác định Triệu Chỉ Tuyết đã đi ra ngoài, lúc này mới bắt đầu hừ một tiếng; ” Lâm Bắc Phàm, anh đủ chưa? Tên đại sắc lang này, còn muốn tiếp tục chiếm tiện nghi của chị Vi Vi à, tôi khinh bỉ anh!”

Liễu Vi sưng sốt, không biết câu này có ý gì, kinh ngạc hỏi : “Tiểu Nguyệt, em nói cái gì vậy?”

Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cười, hai tay tham lam sờ lấy bờ mông của Liễu Vi, cảm thụ sự co giãn ở đây, sau đó mới thu tay lại nói : “Cái gì mà chiếm tiện nghi? Tôi vừa rồi diễn kịch, cô không thấy tôi rất nhập tâm sao?”

Liễu Vi kinh ngạc đến ngây người, đối phương bị thương? Nhìn thế nào cũng thấy rất khỏe mạnh.

“Các người... các người.. cái này... rốt cục có chuyện gì?”

Liễu Vi lắp bắp hỏi.

Long Yên Nguyệt ho khan một tiếng, lúc này mới dựa theo kế hoạch của Lâm Bắc Phàm, giải thích : “Chị Vi Vi, thật ra tất cả đều là giả, bởi vì bọn em biết được Triệu Chỉ Tuyết là gián điệp do người khác phái đến, mục đích là muốn ăn cắp tư liệu của Bờ Biển Vàng, cho nên bọn em mới lập cái bẫy này, em sợ chị sẽ làm lộ, cho nên không nói cho chị biết”

Bởi vì sợ Liễu Vi không chịu nổi hai chữ sát thủ, cho nên đổi lại thành gián điệp, như vậy thì sẽ giúp nàng dễ chấp nhận hơn.

” Triệu Chỉ Tuyết là gián điệp?”

Liễu Vi thiếu chút nữa đã nuốt luôn cái lưỡi của mình, tin tức này đối với nàng quả thật rất rất chấn động.

Mình tin tưởng một người như vậy, tại sao lại có thể là gián điệp?

Lâm Bắc Phàm cùng Long Yên Nguyệt hai người đều gật đầu khẳng định.

Liễu Vi nhìn thấy hai người đều khẳng định như vậy, lúc này mới xác định Triệu Chỉ Tuyết không phải người tốt, tuy rằng trong lòng nàng không tin đây là sự thật, nhưng mà biết rằng hai người sẽ không lừa gạt mình, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười : “Hai người cũng thật là xấu, có kế hoạch như vậy mà cũng không nói cho chị biết, làm cho chị khóc một hồi, nhưng mà lần đầu tiên chị thấy hai người liên thủ, xem ra quan hệ của hai người phát triển không tồi nha!”

Nàng ta có thể làm cho Bờ Biển Vàng phát triển như vậy, trong người còn có số tài sản rất lớn, cho nên không giống với những người phụ nữ khác, gặp chuyện gì cũng chỉ biết khóc và khóc, nàng ta nhanh chóng khôi phục lại tinh thần ngay.

“Hắn ta hả, ai có quan hệ chứ?”

“Cô ta hả, ai có quan hệ chứ?”

Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt cùng nói ra, rồi quay đầu đi.

Liễu Vi nhìn bọn họ như vậy, không nhịn được lắc đầu, nhưng mà tâm tình cũng tốt hơn rất nhiều.

233. Chương 233: Hãm Hại.

Lâm Bắc Phàm rút ra một miếng thuốc lá, lắc lư thân thể đi đến Bờ Biển Vàng, từ ngay nha đầu sát thủ Triệu Chỉ Tuyết rời đi, tất cả tựa hồ như đã khôi phục lại bình thường, hơn nữa cũng không nghe nói Huyết Sắc Hoàng Hôn đến Nam Thành nữa, điều này làm cho cuộc sống của hắn thoải mái rất nhiều, không cần phải lo lắng chờ đợi nữa.

Con mẹ nó, Liêu Thiên Cửu cũng dám mướn sát thủ đến hại Vi nhi sao, thật sự là không thể tha thứ được.

Lâm Bắc Phàm bực bội suy tính vài thứ, mở cửa phòng bảo vệ ra, đã nhìn thấy Từ Chính và Trịnh Dũng đang căm tức nhìn mình, có vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống mình.

“Bọn mày làm sao vậy?”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc nhìn bọn họ, sau đó ngồi lên ghế salon, bắt chéo hai chân, tiện tay mở TV lên.

” Lâm Bắc Phàm, mày đừng tưởng rằng mày đã cứu tao, thì có thể làm ra chuyện như vậy!”

Trịnh Dũng thấy đối phương căn bản là không để ý đến mình, vì thế không khách khí vỗ bàn, phần nộ kêu lên.

“Ồ? Trịnh đại ca muốn nói gì?” Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên, nghi hoặc hỏi.

Từ Chính cũng cười lạnh nói : “Lâm Bắc Phàm, bọn tao biết bản lĩnh của mày lớn, năng lực cao, hơn nữa tuổi còn trẻ, nhưng mà mày làm ra loại chuyện không bằng cảm thú này, bọn tao sẽ không bỏ qua cho mày!”

“Ồ? Lâm Bắc Phàm này tuy rằng đẹp trai đến hồ đồ, nhưng mà tao cũng có tôn nghiêm của tao, bọn mày muốn vũ nhục tao? Tao làm sao mà đáp ứng? Tao nói cho bọn mày biết, mong rằng bọn mày cho tao một lý do rõ ràng, nếu không tao sẽ cho bọn mày biết Hoa nhi vì sao lại hồng!”

Lâm Bắc Phàm bực bội kêu lên, bọn họ khẳng định là đồ kị tướng mạo anh tuấn đẹp trai của mình.

“Mày làm ra chuyện như vậy, mà còn không biết xấu hổ hỏi tao? Mày quá vô sỉ!”

Từ Chính cười lạnh nói.

“Bọn tao không ngờ mày là loại người như vậy? Quả thật là không bằng cảm thú!”

Trịnh Dũng tức giận kêu lên.

Lâm Bắc Phàm cũng không nhịn được ho khan hai tiếng, chậm rãi đứng lên, quét mắt nhìn bọn họ : “Bọn mày nói cái gì vậy? Tao không hiểu gì cả, tao phát hiện ra bọn mày nhắm mắt rồi đấy, muốn nghĩ đủ biện pháp nói chuyện với tao, đáng tiếc bọn mày không phải gái đẹp, mà tao cũng không có hứng thú với đàn ông, cho nên, bọn mày muốn chơi gay thì cứ tự chơi với nhau...”

Từ Chính nghe xong câu này, nhất thời tức giận, nắm chặt tay lại chuẩn bị đâm tới, nhưng mà Trịnh Dũng đã ngăn cản hắn, hai mắt phun ra lửa, nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm : “Bây giờ toàn bộ Bờ Biển Vàng đều đã truyền ra rằng, ngày hôm qua mày dụ Triệu Chỉ Tuyết uống say, sau đó cưỡng hiếp nàng, làm cho người ta không còn mặt mũi ở lại Nam Thành, phải trở về nhà!”

“Cái gì vậy má? Cưỡng hiếp?”

Lâm Bắc Phàm há to mồm ra, cái cảm thiếu chút nữa đã rơi xuống đất.

Tiểu Kim cũng giật mình, thiếu chút là lọt ra khỏi túi quần, liên tục dùng truyền âm nói : “Cưỡng hiếp? Lão đại tuy rằng không phải người tốt, nhưng mà cũng không thể là ra loại chuyện này được? Hơn nữa nhìn bề ngoài cũng ngon lành, đâu cần phải làm chuyện đó!”

Lâm Bắc Phàm gờ nắm tay lên, kêu to : “Cái này là vu khống, tao là người tốt như vậy, sao có thể đi cưỡng hiếp người ta!”

Từ Chính tàn bạo kêu lên : “Nhưng tại sao ngày hôm Triệu Chỉ Tuyết đi với mày xong, sau đó cũng không trở lại Bờ Biển Vàng làm nữa? Khẳng định là mày đã làm ra loại chuyện không bằng cảm thú với nàng!”

“Tao...tao...tao...” Lâm Bắc Phàm giận đến run lên, thiếu chút là lên cơn nhồi máu.

” Triệu Chỉ Tuyết là một cô gái tốt, nhưng còn mày? Thân là một thằng đàn ông, mà lại làm ra loại chuyện này, chúng ta có một đồng sự như mày, cũng cảm thấy mất mặt, mày có biết hai chữ hổ thẹn viết như thế nào không? Bọn tao nhất định phải nói cho tổng giám đốc biết, đuổi mày đi, nếu không, bọn tao bãi công!”

Trịnh Dũng cũng gào thét lên.

Lâm Bắc Phàm lần đầu tiên cảm thấy sự đáng sợ của tin đồn, có thể đổi trắng thành đen và rửa đen thành trắng, nói xấu thành tốt, làm một người tốt thành kẻ háo sắc, thành một tên ác ôn như cơ hội người ta say rượu mà cưỡng hiếp người ta, cái này chính là một sỉ nhục đến danh tiếng của người khác, hắn cắn chặt răng, giơ tay lên, quát : “Là ai nói? Tao... tao muốn kiện hắn, hắn dám nói xấu tao, tao...tao...”

Từ Chính và Trịnh Dũng chớp chớp mắt, nhìn Lâm Bắc Phàm chăm chú, nói : “Chẳng lẽ không đúng?”

“Mày nghĩ tao đẹp trai như vậy, mà còn cần phải chơi trò cưỡng hiếp sao?” Lâm Bắc Phàm bực bội nói.

Từ Chính và Trịnh Dũng thiếu chút nữa đã bị nhồi máu cơ tim, tên khốn nạn này dám cả gan nói ra những lời vô sỉ như vậy, quả thật là một con người vô sỉ đến cực điểm, nhưng mà bọn họ cũng nghe nói Lâm Bắc Phàm bình thường tán gái rất nhiều, tuy rằng không có nghe đến vụ mỗi tối đều là tân lang, nhưng mà coi như bên cạnh hắn không thiếu gái đẹp, quả thật không cần phải chơi trò cưỡng hiếp này làm gì.

Nhưng mà Trịnh Dũng vẫn cẩn thận hỏi : “Tiểu Lâm ca, mày... vậy ý của mày là.. mày không có làm gì với Chỉ Tuyết?”

Tuy rằng hắn cũng bán tin bán nghi, nhưng mà vẫn tin rằng đối phương sẽ không làm ra loại chuyện không bằng cảm thú này.

” Lâm Bắc Phàm là một người đàn ông đường đường chính chính, biết bọn mày có hảo cảm với nàng ta, làm sao mà lại làm chuyện như vậy với nàng ta? Tục ngữ nói rất đúng, vợ của bạn không thể đụng, bọn mày có biết không? Bọn mày dĩ nhiên lại hoài nghi tao, điều này làm cho tao đặc biệt thương tâm, tao rốt cục đã biết Tiêu Phong chết như thế nào rồi, là oan ức mà chết!”

Lâm Bắc Phàm ủy khuất kêu lên, làm cho Từ Chính và Trịnh Dũng luống cuống, nói : “Tiểu Lâm ca, bọn tao... bọn tao cũng chỉ là sốt ruột mà thôi, mày cũng biết, bọn họ có lòng với Triệu Chỉ Tuyết, sợ nàng ta bị ủy khuất gì, cho nên vừa rồi mới tức giận với mày như vậy, mong rằng mày đại nhân đại lượng bỏ qua cho bọn tao!”

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, vỗ nhẹ vai của hai người, nói : “Tao cũng hiểu bọn mày nghĩ gì, nói thật cho bọn mày biết, Triệu Chỉ Tuyết bởi vì có chuyện gia đình, cho nên mới vội vã trở về, nàng ta đã xin phép tổng giám đốc rồi, nếu như bọn mày không tin, có thể đi hỏi tổng giám đốc, xem tao có lừa bọn mày không!”

Từ Chính và Trịnh Dũng nghe vậy, hơi trầm tĩnh lại, nhưng vẫn hỏi một câu : “Có chuyện gia đình? Chẳng lẽ nhà của nàng ta xảy ra chuyện?”

Lâm Bắc Phàm cũng không biết nói gì, hai tên này quá si tình rồi!

Huyết Sắc Hoàng Hôn khẳng định là đã xảy ra chuyện nhưng mà cái đó có liên quan gì đến mình éo đâu? Mình cũng đâu phải là người quản lý của tổ chức ấy, làm sao mà quản chuyện của bọn họ?

Nhưng mà lời này hắn không dám nói với bọn họ, sợ rằng bọn họ sẽ nhào đến ăn tươi nuốt sống hắn.

Hắn vội vàng khuyên bảo hai người : “Bọn mày cũng không cần phải lo lắng, bởi vì mẹ của Triệu Chỉ Tuyết đột nhiên có bệnh, cho nên nàng ta vội vã chạy về, không kịp chào hỏi bọn mày, chờ khi mẹ của nàng khỏe lại, nàng ta sẽ trở về Bồ Biển Vàng làm việc thôi, hơn nữa tao cũng đã nói với nàng rồi, bọn mày thâm thương trọng nhớ nàng, hơn nữa, tao mơ hồ cảm giác được...”Nói đến đây, hắn cố ý dừng lại.

Từ Chính và Trịnh Dũng mở to mắt ra, vội hỏi : “Cảm giác gì?”

Lâm Bắc Phàm vội ho một tiếng, lúc này mới ngồi xuống ghế salon, lại bắt chéo chân lên, rút một điều thuốc trong gói thuốc ra, đặt lên trên miệng, Từ Chính thấy vậy vội vàng móc hộp quẹt ra châm lửa cho hắn, sau đó mới cẩn thận nói : “Tiểu Lâm ca...”

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc nói : “Lúc nàg ta nghe đến tên của bọn mày, mặt ửng đỏ lên, giống như là ngượng ngùng vậy, giống như mấy cô gái mới biết yêu ấy”

Trịnh Dũng tự rót cho Lâm Bắc Phàm một tách trà, trên mặt cười tươi như hoa, vội nói : “Tiểu Lâm ca, anh... anh nói thật chứ? Chẳng lẽ nàg ta có hứng thú với hai người bọn tao?”

Lâm Bắc Phàm cầm lấy cái tách trong tay hắ, uống một ngụm, lắc đầu nói : “Cái này mày không hiểu đâu”

“Ồ? Nói vậy là sao?” Trịnh Dũng kì quái hỏi.

“Cái này, nữ cũng giống như nam vậy, đàn ông kihi đối mặt với hai cô gái xinh đẹp, lẽ nào lại không suy nghĩ? Trong lòng khẳng định cho rằng, hai cô gái này đều không tồi, hắ là nên chọn lựa kỹ. Mà con gái cũng thế, khi thấy được hai người đàn ông ưu tú, cũng sẽ có suy nghĩ như vậy, thấy bọn mày đều không tồi, nhưng mà kêu nàg lựa chọn, sợ rằng trong thời gian ngắn nàg ta khó mà quyết định được, cho nên kế tiếp phải tùy thuộc vào biểu hiện của bọn mày!”

Lâm Bắc Phàm làm ra dáng vẻ của cao thủ tình trường, khoác lác chém gió rất ghê, thiếu chút nữa đã nổ lên tận trời.

Từ Chính và Trịnh Dũng đều sáng rực hai mắt lên, giống như bốn cái đèn pha vậy, tim như muốn bay ra ngoài.

Mị lực của mình lớn như vậy sao?

Triệu Chỉ Tuyết có hảo cảm với mình nhanh như vậy, cái này là một chuyện vui không thể nghi ngờ được.

Từ Chính vội vã kêu lên : “Tiểu Lâm ca, cảm ơn, cảm ơn anh đã trợ giúp Từ Chính tôi, buổi tối ngày hôm nay tôi mời cơm, nhưng mà... số điện thoại của Triệu Chỉ Tuyết là bao nhiêu, anh có thể nói cho tôi biết được không?”

Hắ xoa xoa hai bàn tay, cười cầu tài nói.

Trịnh Dũng cũng khẩn trương, nếu Từ Chính mà có số điện thoại của Triệu Chỉ Tuyết trước mình, vậy chẳng phải cơ hội của mình sẽ mất đi sao? Hắ cũng liều lĩnh kêu lên : “Tiểu Lâm ca, buổi tối hôm nay, Phúc Mãn lâu, tôi mời anh ăn, muốn ăn cái gì thì cứ gọi, số điện thoại này cứ cho tôi trước!”

Lâm Bắc Phàm thấy bọn họ tranh đấu không ngừng, trong lòng cũng không khỏi kêu lên : “Tao chỉ tùy tiện nói vài câu, không ngờ lại dùng được như vậy! Đàn ông bây giờ thật sự quá đơn thuần rồi!”

Tiểu Kim cũng nói : “Ai kêu anh lừa dối tình cảm lương thiện của bọn họ? Tôi nhìn xem đến lúc đó anh trả lời bọn họ như thế nào, anh đang làm bậy đấy, trời ơi, tại sao tôi lại ở cùng một chỗ với anh?”

“Cái đó có liên quan gì đến tao? TAO cùng lắm chỉ nói rằng mẹ của Triệu Chỉ Tuyết bị bệnh, tạm thời không đến Nam Thành được, bọn họ có thể làm gì được tao? Cái này không thể xác định được, tao cũng không phải thượng đế, làm sao mà xác định được hết?”

Lâm Bắc Phàm vô sỉ giải thích.

“Ặc...”

Tiểu Kim bị lời nói của hắ làm cho á khẩu, người ta đã vô sỉ đến mức này rồi, mình có thể làm được gì?

Lâm Bắc Phàm đem số điện thoại của Triệu Chỉ Tuyết nói cho bọn họ biết, trong miệng cũng khách khí nói : “Chúng ta đều là đồng sự, chỉ cần bọn mày có thể hạnh phúc, là tao cũng thấy vui rồi, mời khách thì khỏi!”

Từ Chính và Trịnh Dũng vội vàng ghi lại số điện thoại, cười nói : “Tao biết thái độ của tiểu Lâm ca rất tốt, chưa bao giờ để ý mấy chuyện nhỏ đó, lời này quả nhiên không sai, anh cứ làm việc đi, bọn tôi đi trước” Bọn họ ngay lập tức quên mất chuyện mời khách luôn.

Lâm Bắc Phàm trừng to mắt ra nhìn, hai tên này cũng quá thực tế rồi!

Trong lúc hần vô cùng buồn phiền, thì lại nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, móc ra nhìn, là Mộc Tiểu Yêu gọi đến, làm cho hần đặc biệt kinh ngạc.

234. Chương 234: Bảo Vệ Là Một Công Việc Vô Cùng Vĩ Đại.

Lâm Bắc Phàm biết trong khoảng thời gian này Hồ Điệp bang phát triển rất nhanh tại Nam Thành, có thể dùng hai từ tên lửa để hình dung, chỉ chưa đến một tháng mà đã có hơn sáu bảy trăm người, hơn nữa cả đám đều rất dũng mãnh, không coi kẻ khác ra gì, ngoại trừ Liêu Thiên Cửu ra thì không ai có thể chống đỡ lại Hồ Điệp bang.

Hồ Điệp bang là lực lượng mới sinh, tiềm lực rất lớn, còn Liêu Thiên Cửu thì như mặt trời đã xuống núi, từng ngày trôi qua, sự chênh lệch của hai bên càng lúc càng nhích lại gần.

Hồ Điệp bang và Liêu Thiên Cửu, cuối cùng cũng phải đánh một trận.

Lâm Bắc Phàm không biết Mộc Tiểu Yêu xảy ra chuyện gì, nhưng mà nghĩ đến khuôn mặt lãnh diễm và vẻ mặt mê man của nàng, cũng biết được trước đây nàng đã xảy ra nhiều chuyện, hần nghe điện thoại, cười nói : “Alo!”

Mộc Tiểu Yêu cũng cười nói : “Lão đại, nghe nói anh bị tên khốn Liêu Thiên Cửu thiếu chút nữa hại chết?”

Lâm Bắc Phàm nao nao, lập tức hiểu được, đối phương đang nói chuyện sát thủ, hần cũng không thêm để ý, cười nói : “Không phải chỉ là mấy tên giặc cỏ thôi sao? Lão đại của chúng anh còn không coi ra gì, thì mấy tên nhí nhỏ này sao có thể làm anh bị thương?”

Trong giọng nói của Mộc Tiểu Yêu tràn ngập sự lạnh lùng : “Lúc đầu em chuẩn bị qua một thời gian sẽ đối phó với hần, không ngờ rằng hần dám ra tay với người đàn ông của Mộc Tiểu Yêu này, đây là khiêu khích giới hạn của em, Hồ Điệp bang bây giờ đã chuẩn bị đầy đủ, có thể tiến hành thống nhất hắc đạo Nam Thành!”

Mặc dù không cần nhìn, nhưng mà có thể tưởng tượng được sự lạnh lùng trên mặt nàng, làm cho Lâm Bắc Phàm run lên, thiếu chút nữa ngất đi.

Con mẹ nó, cái gì thế này? Tại sao nghe nó không được tự nhiên thế nhỉ?

Cái gì mà dám ra tay với người đàn ông của Mộc Tiểu Yêu này? Giống như mình là vật sở hữu riêng của nàng vậy, tựa hồ như hần chỉ là một thằng đàn ông biết bám váy phụ nữ thôi sao?

Mộc Tiểu Yêu vẫn lạnh lùng, nhưng cũng dịu dàng nói : “Lão đại, anh yên tâm, em sẽ kêu bọn họ giữ Liêu Thiên Cửu lại, để cho anh tự mình ra tay, loại người như hần, nên xuống địa ngục là vừa!”

Lâm Bắc Phàm mơ hồ nghĩ thấy mùi máu tanh từ trong lời nói của nàng, cũng biết lòng tự tin của đối phương, nhưng mà thực lực của Hồ Điệp bang bây giờ có thể chiến thắng Liêu Thiên Cửu sao? Hần thoáng trầm tư một chút, rồi thấp giọng hỏi : “Tiểu Yêu, em có nghe lời anh không?”

Mộc Tiểu Yêu cũng không cần suy nghĩ, gật đầu nói : “Lão đại, không có anh, sẽ không có Mộc Tiểu Yêu của ngày hôm nay, lời nói của anh, em đều nghe 100%” Nàng nói đến đây, hai má hơi ửng đỏ, lấy hết dũng khí nói : “Cho dù anh có làm gì với em, em cũng sẽ không có bất kì ý kiến gì, em đã nói rồi, em sống là người của Lâm gia, chết làm quỷ của Lâm gia, hay là bây giờ em lập tức cho anh?”

Khóe miệng của Lâm Bắc Phàm giật giật, thiếu chút nữa đã phun máu ra, cái này thoát nhìn như muốn dụ dỗ mình thì phải? Mình tựa hồ đâu có nói gì đâu? Tại sao đối phương lại suy nghĩ đủ trò thế nhỉ? Nhưng mà khuôn mặt xinh đẹp cùng với dáng người lả lướt của đối phương quả thật rất là hấp dẫn, lúc mình lần đầu tiên gặp nàng, tựa hồ đối phương đang đi toilet, cái quần lót màu trắng cứ lờn vờn trong đầu của hần.

“Lão đại, cái đó của em cũng sẽ cho anh!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mộc Tiểu Yêu đỏ lên, còn tưởng rằng đối phương xấu hổ nói không nên lời.

“A, anh không phải ý kia” Lâm Bắc Phàm nghiêm túc nói.

“Ồ? Lão đại, vậy ý của anh là gì? Chẳng lẽ anh ghét em?”

Mộc Tiểu Yêu ủy khuất nói : “Mộc Tiểu Yêu em tuy rằng không phải là cô gái tốt, nhưng mà em có thể cam đoan với anh rằng em vẫn là gái trinh, chưa từng có người đàn ông nào chạm vào em”

“Ặc ặc!”

Một ngụm nước khi nãy Lâm Bắc Phàm uống vào đều phun sạch ra.

Con mẹ nó, chẳng lẽ vận khí của lão tử tốt như vậy sao? Làm cho cô nàng này hận không thể giao thân cho mình ngay lập tức vậy?

“Thế nào? Anh không tin em?” Mộc Tiểu Yêu hỏi.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy trong lời nói của đối phương càng lúc càng kì quái, vội giải thích : “Tiểu Yêu, anh không phải có ý đó, anh không nói chuyện này với em, mà là hỏi em chuyện khác”

“Chuyện khác?” Trên mặt của Mộc Tiểu Yêu xuất hiện vẻ nghi hoặc.

” Hồ Diệp bang bây giờ có bao nhiêu người?}”

” Hồ Diệp bang bây giờ có bảy trăm ba mươi sáu người, đều là từ mười tám đến ba mươi hai tuổi, những người quá lớn hoặc quá nhỏ Hồ Diệp bang đều không nhận!”

Mộc Tiểu Yêu cảm thấy không cần phải che dấu gì cả, cho nên toàn bộ đều nói ra.

“Còn Liêu Thiên Cửu có bao nhiêu người?” Lâm Bắc Phàm lại hỏi.

“Cái này, căn cứ theo điều tra, Liêu Thiên Cửu dám xưng là lão nhị Nam thành, đương nhiên cũng có lực lượng riêng, có nhân số lên đến khoảng tám trăm người, cũng không kém bên chúng ta bao nhiêu, hơn nữa chúng ta chỉ cần đột kích bất ngờ, là có thể tiêu diệt bọn chúng trong thời gian ngắn!” Mộc Tiểu Yêu hoàn toàn tin tưởng vào thực lực của mình.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, nói : “Em sai rồi!”

“Ồ? Lão đại? Em sai chỗ nào?” Mộc Tiểu Yêu không hiểu, hỏi.

Lâm Bắc Phàm nói : “Tám trăm người này chỉ là những tiểu đệ tâm phúc của Liêu Thiên Cửu, nếu như tính luôn những tên tiểu đệ ngoài luồng, thì tổng cộng có bao nhiêu? Căn cứ theo suy nghĩ của anh, thì tổng cộng nhân số của Liêu Thiên Cửu cũng gần cả ngàn người, một số lượng khổng lồ như vậy, Hồ Diệp bang làm sao có thể dễ dàng chiến thắng được? Mặc dù em có thể may mắn thắng được, thì cũng là cục diện lưỡng bại câu thương, ngược lại sẽ giúp cho những tên gây rối có cơ hội quật khởi!”

Mộc Tiểu Yêu nghe hắn nói vậy, đôi mi hơi nhíu lại : “Lão đại, anh nói cũng có chút đạo lý, bây giờ Hồ Diệp bang chúng ta vẫn chưa thể chiến thắng bọn họ tuyệt đối, vậy chúng ta nên làm thế nào?”

Lâm Bắc Phàm khẽ cười nói : “Bây giờ anh có thể nói cho em một chuyện, có thể em sẽ rất cao hứng!”

“Ồ? Chuyện gì?” Mộc Tiểu Yêu tò mò hỏi.

“Em biết vì sao Hồ Diệp bang muốn mời sát thủ giết anh không?” Lâm Bắc Phàm cười hỏi.

“Cái này, em thật sự không biết!”

“Bởi vì hắn đã mất toàn bộ gia sản!”

Lâm Bắc Phàm cũng không nói rõ, chỉ kể lại vài ba câu mà thôi.

Hai mắt của Mộc Tiểu Yêu sáng lên, cười liên tục, nói : “Thì ra là như vậy, hèn chi trong khoảng thời gian này Liêu Thiên Cửu yên ổn rất nhiều, thì ra trong tay hắn không có tiền!”

Lâm Bắc Phàm cũng cười nói : “Biến cố lần này đủ làm cho hắn đứt gân máu mà chết, làm cho hắn khó phát triển lại trong khoảng thời gian ngắn, cái này đối với chúng ta mà nói, tuyệt đối là một cơ hội tốt, chỉ cần em dựa theo kế hoạch của anh mà hành động, bảo đảm rằng không bao lâu sau, chúng ta có thể chiến thắng Liêu Thiên Cửu một cách thoải mái!”

“Kế hoạch gì?”

Lần trước Mộc Tiểu Yêu đã nhìn thấy công phu quyền cước của đối phương, nhưng bây giờ lại nhìn thấy mưu kế của đối phương, càng thêm bội phục đối phương vạn phần.

Lâm Bắc Phàm rút một điều thuốc ra, đặt lên miệng, châm lửa, rít vào một hơi, rồi mới chậm rãi nói : “Thứ nhất, phát triển thực lực của mình, chỉ có cường đại tuyệt đối mới có thể chiến thắng đối phương, chính quyền từ trong bóng súng mà ra, lời này một chút cũng không sai”

“Cái này em biết, chúng ta trong khoảng thời gian này đã tuyển người quy mô lớn, phỏng chừng trong thời gian ngắn Hồ Điệp bang sẽ đột phá hơn ngàn người” Mộc Tiểu Yêu gật đầu nói.

“Tuyển tiểu đệ cũng đúng, nhưng mà phải lựa chọn những người ưu tú, đối với những người có tâm địa không sạch, tố chất không được, thì không cần phải thu vào, như vậy sẽ làm ảnh hưởng đến việc bang phái phát triển!” Lâm Bắc Phàm bổ sung.

“Em biết rồi, lão đại!”

“Thứ hai, phải làm tan rã thế lực của Liêu Thiên Cửu, trải qua lần sóng gió này, khẳng định là hắn sẽ nghi thần nghi quỷ mọi chuyện, như vậy, em chỉ cần thu mua những cao thủ bên hắn, để cho bọn họ vào Hồ Điệp bang, nếu thu mua không được, thì ly gián quan hệ của họ và Liêu Thiên Cửu, làm cho Liêu Thiên Cửu không còn tin tưởng họ, rồi sau đó lặng lẽ giết chết bọn họ, đợi đến khi thực lực của chúng ta đạt đến một trình độ nhất định, thủ hạ của Liêu Thiên Cửu sợ rằng không còn một ai!”

Mộc Tiểu Yêu nghe mà đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, thủ đoạn của lão đại quả nhiên rất độc ác, hơn nữa còn quang minh chính đại hơn mình nhiều, nàng vội vã gật đầu nói : “Lão đại, ý của anh em đã biết, em lập tức phái người thực hiện kế hoạch của chúng ta ngay, làm cho Liêu Thiên Cửu biết được sự lợi hại của Hồ Điệp bang!”

Lâm Bắc Phàm cười nói : “Còn cái thứ ba, chính là thu mua một số quan chức tại Nam Thành, để cho bọn họ đều đứng về phía ta, như vậy thì khi chúng ta xảy ra xung đột với Liêu Thiên Cửu, bọn họ cũng sẽ ở về phía chúng ta, cái này đối với chúng ta mà nói, là một tầng bảo vệ không thể nghi ngờ được, có tác dụng rất quan trọng trong kế hoạch. Nếu không thu mua được thì tìm nhược điểm của họ, bắt bọn họ phục vụ cho chúng ta!”

Trong đầu hắn nghĩ đến cảnh Liêu Thiên Cửu bị Long Thiên Hữu quay như chong chóng, lập tức cười lạnh.

“Dạ, lão đại, em nhớ rồi!”

“Còn thứ tư, chính là chinh đồn lại Hồ Điệp bang, chia thành bốn đến năm đường khải, như vậy sẽ dễ dàng phân nhiệm vụ cho mỗi đường khải hơn, và cũng có thể chọn ra một nhóm tinh anh, thành viên bên trong đều là tinh anh trong tinh anh, người không cần nhiều, nhưng lực chiến đấu phải cực mạnh, song song đó thì đãi ngộ và tiền lương của họ phải cao hơn thành viên khác, nhưng mà phải nói cho những người khác biết, chỉ cần có công lao với bang phái, có bản lĩnh thì sẽ có cơ hội vào tinh anh đường, như vậy thì sẽ làm cho những người khác có hy vọng, sau này làm chuyện gì, bọn họ cũng sẽ liều mạng, có được sự cổ vũ như vậy, thì sẽ lôi kéo được sức chiến đấu và lực ảnh hưởng của toàn bộ bang phái!”

Mộc Tiểu Yêu nghe mà ngây ngốc luôn, ngay cả một câu cũng không nói được.

Nếu lão đại không làm xã hội đen, quả thật rất đáng tiếc.

Thật là một nhân tài.

Mộc Tiểu Yêu thao thao bất tuyệt một đồng dài, sau đó còn bổ sung một câu : “Nói nhiều như vậy, cũng chỉ vì một nguyên tắc, đó chính là cố gắng hạ thấp lực chiến đấu của người khác, nâng cao lực chiến đấu của mình lên, như vậy thì mới có thể đạt được thắng lợi mà có tổn thất ít nhất, còn các phương diện khác, em có thể bổ sung vào cũng được!”

“Lão đại, hay là anh tự mình quản lý Hồ Điệp bang đi!” Mộc Tiểu Yêu thành khẩn nói.

” Lâm Bắc Phàm anh là một người rất lương thiện, không thích hợp làm xã hội đen, hơn nữa, anh còn có một công việc vĩ đại phải làm, đó chính là bảo vệ, chức trách của anh là bảo vệ an toàn cho Bờ Biển Vàng,

sẽ không để cho kẻ nào phá hư một cành cây một ngọn cỏ ở đây!”

Lâm Bắc Phàm khoác lác nói, giống như bản thân hắn là một đấng cứu thế vậy, vừa làm ra một chuyện cứu vớt thể nhân.

“Ặc ặc...” Tiểu Kim thiếu chút nữa đã nhồi máu mà chết, cùng lắm chỉ là một công việc bình thường, cần gì phải chém gió như vậy? Không biết còn tưởng rằng hắn là chủ tịch nước nữa.

Mộc Tiểu Yêu cũng xem tí ngã lăn ra đất.

Không phải chỉ là một bảo vệ thôi sao, cần gì phải nghiêm túc như vậy?

Lẽ nào bảo vệ cũng là một công việc vĩ đại?

235. Chương 235: Giả Mạo Bạn Trai.

Sau khi cúp điện thoại xong, Lâm Bắc Phàm sờ sờ mặt của mình, ánh mắt như muốn nói : “Tiểu Lâm ca thật quá thông minh, mỗi lần đều có thể giải quyết mọi chuyện dễ dàng, xem ra sau này mình cũng nên cho người khác cơ hội biểu hiện, không thể đoạt hết danh tiếng của họ được, nếu không mình sẽ bị oánh chết mất!”

Tiểu Kim trực tiếp che lỗ tai lại, lười nghe đối phương chém gió.

Lâm Bắc Phàm làm sao mà không biết động tác của Tiểu Kim? Hắn âm thầm chửi mắng đối phương vài câu, lúc này mới vuốt mũi, bực bội kêu lên : “Tuy rằng bọn họ bây giờ không đối phó lại Liêu Thiên Cửu, nhưng mà chúng ta cũng không thể để cho những tên khốn nạn này sống yên ổn được? Chúng ta có nên cho chúng một chút giáo huấn không?”

Tiểu Kim lập tức buông lỗ tai ra, kiêu ngạo la lên : “Đúng vậy, lão đại, chúng ta chạy đến chỗ của tên Liêu Thiên Cửu kia, giết sạch đàn ông của chúng, hiếp sạch đàn bà của chúng, cướp sạch hết tài sản của chúng, hắn dám làm vậy với lão đại, quả thật là không coi anh ra gì, thật sự không thể nhịn, chúng ta không thể nhẫn nhịn nữa!”

Xem ra nó đã sớm chuẩn bị rồi, dù sao mấy bữa nay cũng rất buồn chán.

Trên trán Lâm Bắc Phàm xuất hiện vài giọt mồ hôi, Tiểu Kim biến thành bạo lực như vậy từ bao giờ?

Mình tựa hồ chỉ nghĩ muốn cướp đoạt một chút tài sản của Liêu Thiên Cửu mà thôi, chứ đâu có nghĩ rằng sẽ phóng hỏa giết người giết đâu.

Nhưng mà một người một rống tựa hồ như có chung nhận thức rồi, vì thế trong phòng bảo vệ thì thầm to nhỏ với nhau, lâu lâu vang lên vài tiếng cười tà ác, làm cho những cô phục vụ bên ngoài nghe thấy, không nhịn được run lên, sợ Lâm Bắc Phàm đột nhiên nhào ra, “tử hình” các nàng ngay.

Một cô gái lãnh diễm đứng trên mái nhà của một cao ốc ở Nam Thành, hưởng thụ làn gió nhẹ thổi qua, theo nàng thấy thì cái thành phố này cũng không quá lớn, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Trên khuôn mặt trắng như ngọc của nàng, một mắt đen bắn ra từng đạo quang mang cơ trí, cặp môi hồng nhuận khiêu gợi hấp dẫn, làm cho người ta hận không thể cắn vào một cái, nàng mặc một bộ áo da bó sát người, thân thể hấp dẫn hiện lên lả lướt, tràn ngập một sự mê hoặc chết người, làm cho người nhìn có cảm giác không đứng đắn, tựa hồ giống một sát thủ lạnh lùng.

Một thành phố nhỏ nhỏ như vậy mà dĩ nhiên lại gặp một cao thủ như thế, điều này làm cho các nàng phải coi trọng thành phố này.

Nàng giơ bàn tay mảnh khảnh của mình lên, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen của mình, lẩm bẩm : “Lâm Bắc Phàm? Tôi thật sự muốn đấu với người thanh niên này, xem hắn rốt cục có lợi hại như trong băng ghi hình không?”

Nàng ta phẳng phất giống như nhìn thấy một món đồ chơi yêu thích vậy, khoe miệng lộ ra một nụ cười hấp dẫn.

Thân ảnh của nàng chợt lóe, liền biến mất trên mái nhà.

.....
“Cho mày năm kết bia, một chai rượu đỏ, không được đòi hỏi nữa!”

“Lão đại, anh đang lừa gạt, anh vợ vét tài sản, trong nhà của Liêu Thiên Cửu khẳng định có nhiều tiền, mà anh chỉ cho tôi một chút, giống như tôi đang xin cơm của anh vậy, tôi mặc kệ!”

“Trong nhà hán nhiều tiền? Hán ta đã bị chúng ta lừa đi mấy trăm triệu rồi, còn nhiều tiền sao? Có thể có được mấy trăm đồng đã là không tồi rồi, mục đích của chúng ta là quấy rối, chứ không phải đến lấy tiền, chúng ta là giữ gìn chính nghĩa, chứ không phải ăn trộm!”

“Tôi mặc kệ, mười kết bia, năm chai rượu đỏ, yêu cầu của tôi đã rất thấp rồi!”

Tiểu Kim không khách khí kêu lên.

“Mày... mày... được, tao đáp ứng mày, nhưng mà đến lúc đó động tác của mày phải nhanh một chút, đừng để cho người ta phát hiện, nếu không, chúng ta sẽ bị quốc gia truy nã đấy!”

Lâm Bắc Phàm cuối cùng cũng không biết nói gì với vật nhỏ, nhưng mà ở lâu với nó một thời gian, cũng có chút tình cảm, cho nên đối với chút yêu cầu này cũng không để vào mắt.

Tiểu Kim dùng sức gạt đầu, nói : “Lão đại, cái này anh yebeun tâm, có Tiểu Kim tôi ra tay, tôi bảo đảm là sẽ khiến cho Liêu Thiên Cửu không còn một cắc, về phần những thứ đồ trang sức kia, tôi cũng phải lấy hết, hắc hắc, cái này chúng ta chia đều sao?”

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng búng tay một cái, cười gian nói : “Thành giao!”

Trong lòng hán đã âm thầm cúng điệu cho đối phương rồi, xem ra tối nay Liêu Thiên Cửu sắp công bố phá sản lần hai.

“Hắc hán, buổi tối hôm nay chúng ta phải làm cho hán phá sản, làm cho hán mặc quần lót ra đường!”

Tiểu Kim cười âm hiểm nói.

Lâm Bắc Phàm phát hiện ra mình ngày càng vô sỉ, ngay cả thủ đoạn này mà cũng có thể dùng, hán đang muốn thương lượng kế hoạch với Tiểu Kim, thì bỗng nhiên nghe điện thoại vang lên, vội vã nghe máy : “Lâm Bắc Phàm, là tôi!”

Đối phương là một cô gái, và nói chuyện rất không khách khí.

“Cô? Cô là ai?” Lâm Bắc Phàm bị lời nói của đối phương làm cho hồ đồ, không biết là ai nữa.

Cô là ai chứ? Tại sao lại nói chuyện như vậy? Chẳng lẽ là bà già của mình? Nhưng mà tựa hồ là bà già của mình có mặt mũi thế nào mình cũng chưa thấy qua nữa là.

“Tôi... tôi là Tô Tĩnh Nhi!” Đối phương kìm chế sự bất mãn trong lòng, nói.

Tên khốn này thật ghê tởm, ngay cả giọng nói của mình cũng không nhận ra, xem ra bên cạnh hán khẳng định có rất nhiều gái, mà lại thích phong lưu, đi khắp nơi lưu tình, còn giả bộ làm heo ăn cạp, lẽ nào mình lại thích một người như vậy? Cả đời mình dù không lấy được chồng, cũng sẽ không thích một tên khốn như vậy.

Nhưng vì sao mình lại gọi điện cho hán? Tựa hồ đã hai ngày rồi mình không gặp mặt hán.

Tô Tĩnh Nhi cảm thấy mình sắp điên rồi, vì sao lại phải gặp tên khốn này nhỉ, tại sao mỗi tối lại phải nghĩ đến tên khốn này? Vì sao lúc cha mẹ đòi gặp mặt bạn trai, người đầu tiên mình nghĩ đến lại là hán? Lẽ nào đây là thích? Một cô gái luôn tùy tiện, không sợ trời sợ đất, mà bây giờ lại có chút khó xử.

“À, thì ra là Tô tiểu thư, không biết tìm tôi có chuyện gì? Lẽ nào ngày hôm nay cô không đi làm?”

Lâm Bắc Phàm được đối phương gọi điện, cũng chẳng hiểu gì, đối phương không phải muốn kêu mình giả làm bạn trai chứ? Lẽ nào đàn ông trên đời này chết hết rồi? Tại sao lần nào cũng là mình, nói như vậy, mình cứ thẳng thắn làm Ngưu Lang cho rồi, khẳng định là sẽ kiếm được nhiều tiền.

“Tôi... tôi...” Bên kia điện thoại, Tô Tĩnh Nhi ấp a ấp úng nói.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy buồn cười, Tô Tĩnh Nhi bình thường hay tùy tiện, bình thường luôn có dáng vẻ ta là trùm cuối, mà cũng có lúc xấu hổ, cái này giống như là heo mẹ leo cây vậy, chẳng lẽ đối phương đã đến thời kì động dục, muốn mình trợ giúp một chút? Hắn bắt đầu suy nghĩ xấu xa.

Trên thực tế, Tô Tĩnh Nhi rất xinh đẹp, là một người dễ gây kích thích thị giác, dung mạo vóc người tuyệt đối không thua Long Yên Nguyệt, Chu Tình Hàm bao nhiêu cả, chỉ là tính tình hơi nóng nảy, tính cách hơi cuồng bạo, cái này cũng không có gì khác thường, tính cách của mỗi người khác nhau mà, bình thường nếu đã nhìn quen một mỹ nữ ôn nhu hiền dịu rồi, mà nhìn thấy một mỹ nữ táo bạo nóng bỏng như vậy, sẽ làm cho người ta có cảm giác mới lạ, và làm cho cuộc sống có thêm màu sắc.

Lâm Bắc Phàm nghĩ đến đây, không nhịn được cười cợt, nói : “Nếu như cô không có chuyện gì thì tôi cúp, tôi còn có công chuyện phải làm”

Hắn nói xong câu này, còn làm ra vẻ muốn cúp máy.

“Đừng, đừng, tôi nói!” Tô Tĩnh Nhi nhất thời luống cuống, vội nói.

“Ồ? Chuyện gì?” Lâm Bắc Phàm cũng không nhịn được tò mò, hỏi, rốt cục là chuyện gì? Sao có thể làm cho một cô gái táo bạo trở thành như vậy? Thật sự đúng là một kỳ tích.

“Tôi... tôi...tôi...có thể nhờ anh giúp một chút?” Tô Tĩnh Nhi xấu hổ nói.

“Giúp một chút?” Lâm Bắc Phàm bắt đầu vuốt ve cằm của mình, nói : “Cái này... tôi bận rộn rất nhiều chuyện đây...”

Tô Tĩnh Nhi nghe thấy hắn nói câu này, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ thất vọng, nhưng mà, Lâm Bắc Phàm ngay lập tức nói hết câu : “Nhưng mà, nếu mỹ nữ đã lên tiếng, tôi làm sao mà từ chối được? Dĩ nhiên là ngoại trừ những chuyện lên núi đao xuống chảo dầu cùng với những chuyện nguy hiểm đến tính mạng”

Trên khuôn mặt của Tô Tĩnh Nhi lập tức xuất hiện một nụ cười mê người : “Không có nguy hiểm như vậy đâu, chỉ cần anh giúp tôi một chút thôi, đối với anh mà nói, rất là đơn giản. Đúng, chỉ là một chuyện nho nhỏ mà thôi”

Lâm Bắc Phàm hơi nhíu mày lại, đối phương cũng không nói là muốn mình giúp chuyện gì, lẽ nào bên trong còn có cạm bẫy? Hắn nghĩ đến đây, trên trán không nhịn được toát ra vài giọt mồ hôi, trong đầu cũng xuất hiện vài hình ảnh không trong sạch, ví dụ như bản thân bị lột hết quần áo, cột vào giường, còn Tô Tĩnh Nhi thì mặc bộ đồ nữ vương, trong tay cầm một cây roi da, quát liên tục xuống người mình. Hắn nghĩ đến đây, không nhịn được rung mình, đối phương bình thường đã thích ăn hiếp người khác, lên giường sẽ không bạo lực như vậy chứ? Hắn hơi sợ, hỏi : “Tô tiểu thư, cô... cô muốn tôi giúp cái gì? Tôi... tôi nói cho cô biết... tôi là người tốt...”

“Anh đáp ứng tôi trước, rồi người ta mới nói cho anh nghe!” Tô Tĩnh Nhi tuy rằng tức giận, nhưng trong giọng nói vẫn tràn ngập sự mê hoặc.

“Àm!”

Thân thể của Lâm Bắc Phàm run lên, ngã cái rầm xuống đất ngay, thiếu chút nữa đã làm vỡ điện thoại.

Tiểu yêu tinh lại dùng chiêu này, lần trước lợi dụng mỹ sắc để mê hoặc mình, lần này lại dùng giọng nói để dụ dỗ mình, nhưng mà nghe giọng nói của nàng, còn ngọt hơn cả nước suối Lavis nữa, làm cho đầu khớp xương trên người mình như muốn rụng xuống, cái cảm giác này tê tái đến cực điểm rồi, thảo nào mấy con nhỏ trong phim AV đều thu hút như vậy.

“Anh đáp ứng người ta đi mà, lẽ nào một yêu cầu nho nhỏ của người ta, anh cũng không đáp ứng được sao?” Tô Tĩnh Nhi ủy khuất thấp giọng nói, trong giọng nói tràn ngập sự u oán, phảng phất giống như một oán phụ khuê phòng vậy.

“Ặc ặc ặc.... cô đừng nói nữa, cô mà nói một hồi nữa là tôi cảm thấy cả người sắp tan ra đó, cô có yêu cầu gì cứ nói đi, cùng lắm thì mười tám năm sau tôi lại là một hảo hán!”

Lâm Bắc Phàm cảm thấy da gà của mình đã nổi khắp người, không khỏi run lên, kêu lên liên tục.

“Ừ, em biết anh sẽ đáp ứng em mà, chỉ có một chuyện thôi, nhờ anh hành động giống bạn trai của em, tối ngày hôm nay về nhà em!”

Tô Tĩnh Nhi đắc ý cười nói, giống như là tiểu hồ ly đã thực hiện âm mưu thành công.

Rầm! Lâm Bắc Phàm xỉu ngay tại chỗ.

“Ê này, này, đừng có giả chết, anh đáp ứng rồi đấy, đàn ông nói phải giữ lời, một hồi tôi sẽ qua tìm anh, anh đừng có biến mất đấy, nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho anh, có nghe không vậy?”

236. Chương 236: Phần Nộ.

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm tái nhợt, khóe miệng run lên.

Giả mạo bạn trai của đối phương? Chuyện này mà mình cũng có thể làm? Còn phải đi gặp cha mẹ của Tô Tĩnh Nhi? Hắn cảm thấy phía sau lưng mát mát, không nhịn được run lên.

“Lão đại, anh bệnh à? Sao lại run dữ vậy?” Tiểu Kim tò mò hỏi.

“Tao bệnh bao giờ? À, không sai, không sai, tao đang bệnh, tao bệnh rất nặng, ngay cả đứng cũng không vững, sao có thể giả mạo bạn trai của nàng được? Cái này nên làm thế nào bây giờ?”

Lâm Bắc Phàm nằm trên giường, hai mắt trắng dã, giống như một con cá chết rồi vậy, ngay cả một tia máu cũng không thấy.

Tiểu Kim nhìn thấy lão đại của mình thành như vậy, nghi hoặc không ngừng.

Chẳng phải chỉ là giả mạo bạn trai thôi sao? Tựa hồ trước kia mình cũng hay làm vậy? Có gì nguy hiểm đâu?

Lâm Bắc Phàm không muốn giả mạo bạn trai của Tô Tĩnh Nhi, nhưng mà thủ đoạn của hắn đã không còn tác dụng với nàng, đối phương chỉ uy hiếp vài câu, hắn đành mang cái mặt trắng không còn chút máu rời khỏi Bờ Biển Vàng, hai chân giống như bị rút gân vậy, không còn sức để đi.

“Anh sao vậy? Bệnh hả?” Tô Tĩnh Nhi nhìn thấy bộ dáng của hắn như vậy, tò mò hỏi.

Thân thể của đối phương vẫn tốt, không có nghe nói là sinh bệnh gì cả, tại sao lại thành như vậy?

Đây là Lâm Bắc Phàm của mấy ngày trước sao?

Sắc mặt trắng bệch, không còn chút máu, trán không ngừng chảy mồ hôi, môi trắng bệch, ngay cả đứng cũng không thẳng, nhìn thế nào cũng giống một người đang mang bệnh nặng, người như vậy sao có thể dẫn đi gặp cha mẹ được?

Lâm Bắc Phàm cả người mềm nhũn, không còn chút sức lực, hắn cảm thán nhìn đối phương, nói : “Tô tiểu thư, thân thể của tôi hôm nay không được tốt, tôi thấy nên thôi đi, có thời gian thì tôi sẽ đi với cô!”

“Không được, anh đừng mơ dùng loại phương pháp này lừa tôi, ngày hôm nay cho dù anh bệnh chết, tôi cũng sẽ cho người mang xác anh đi đến nhà tôi, thật không ngờ thân là một thằng đàn ông, mà lại nói không giữ lời, anh khiến tôi thất vọng quá!”

Lúc đầu Tô Tĩnh Nhi muốn buông tha đối phương, nhưng mà nhớ đến tình cảnh lần trước đối phương vì tránh né ước định với mình đã dùng thủ đoạn này, cho nên vô luận thế nào cũng sẽ không để cho đối phương chạy khỏi tay mình.

“Nhưng mà tôi có nói rằng ngoại trừ những chuyện lên núi đao xuống chảo dầu và nguy hiểm đến tính mạng đấy thôi!” Lâm Bắc Phàm cãi lại.

“Không phải chỉ là kêu anh đi gặp cha mẹ tôi thôi sao? Cũng đâu có kêu anh đi làm chuyện nguy hiểm gì đâu? Có gì mà nguy hiểm tính mạng?”

Tô Tĩnh Nhi liếc hần, kinh ngạc nói.

“Nhưng mà chuyện này còn nguy hiểm hơn lên núi đao xuống chảo dầu gấp trăm ngàn lần, tôi thấy tôi nên từ bỏ đi, tôi chỉ sợ mạng tôi có mạng đi, không có mạng về, tuổi tôi còn rất trẻ, còn nhiều việc cần phải hoàn thành, tôi cũng không muốn chết sớm!” Lâm Bắc Phàm vô tội nói.

“Anh nói bậy cái gì vậy? Cha mẹ của tôi đâu phải là quỷ, tại sao lại nguy hiểm? Anh chỉ cần làm tốt việc của anh là được, những cái khác giao cho tôi!” Tô Tĩnh Nhi tự tin nói/

“Việc của tôi? Tôi nên làm cái gì?” Lâm Bắc Phàm chớp mắt, kinh ngạc hỏi.

“Là mấy cái cơ bản đó, anh tự nhìn đi, đến lúc đó đừng có phạm sai lầm là được!”

Tô Tĩnh Nhi đem một số chuyện ghi lại cho đối phương nghe, giải thích một cách mơ hồ.

“Đây là lần đầu tiên anh đến gặp cha mẹ của tôi, một lát tôi sẽ dẫn anh đi mua một số lễ vật, nếu không bọn họ sẽ nói anh không biết lễ nghĩa!”

Hai tay nhỏ của Tô Tĩnh Nhi chống cằm, đưa mắt nhìn về nơi xa xăm, thấp giọng nói : ” Trong mắt của anh, tôi thật sự là một người con gái không biết để ý, chỉ biết khi dễ người khác thôi sao?”

“Khụ khụ.. theo lý mà nói, đúng vậy!” Lâm Bắc Phàm cẩn thận nói.

“Anh...” Tô Tĩnh Nhi hơi nhú mày, nhưng mà lập tức thấp giọng nói : “Vây, sau này tôi nhất định sẽ thay đổi, không nổi giận với nah nữa, cũng không bắt anh làm cái này cái kia!”

Cái cằm của Lâm Bắc Phàm xém rớt xuống đất : “Cô... cô...cô nói gì vậy?”

“Tôi đáp ứng anh, sau này sẽ không nổi giận với anh nữa, sẽ không hờ dờ nữa!” Tô Tĩnh Nhi giống như đã hạ quyết tâm vậy, ngượng ngùng thấp giọng nói, chỉ cảm thấy mặt của mình nóng hổi, cổ họng thì nuốt nước miếng liên tục.

Lâm Bắc Phàm không nhịn được sờ sờ trán của đối phương, nghi hoặc nói : “Không có nóng, tại sao lại nói mê sảng vậy nhỉ?”

“Anh...anh... tôi nói thật, sau này tôi tuyệt đối sẽ không hờ dờ nữa!” Tô Tĩnh Nhi tức giận nói.

“Vì sao? Chẳng lẽ cô trúng tà?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

Tô Tĩnh Nhi thoáng thương cảm nói : “Tôi cũng không biết vì sao, chỉ là ngày hôm qua không biết cha mẹ tôi đã nghe ở đâu, mà nói tôi có bạn trai, nhất định phải bắt tôi dẫn về nhà, nhưng mà tôi cũng phát hiện ra tuổi của tôi không còn trẻ, mà bên cạnh cũng không có ai, ví dụ chuyện ngày hôm nay, ngoại trừ anh ra, thật sự tôi không biết nên tìm ai hỗ trợ, có lẽ là do tính cách của tôi!”

Trên trán của Lâm Bắc Phàm đã xuất hiện vài giọt mồ hôi.

Ngoại trừ mình ra thì không còn ai khác giúp đỡ? Vây mình hẳn là nên vui, chứ không cần phải tức giận? Những lời này nghe sao mà mất tự nhiên quá? Giống như mình bị cưỡng chế vậy?

” Tĩnh Nhi, thật ra anh cũng thích em, anh nguyện ý vì em mà trả giá tất cả!”

Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên nói ra một câu như thế, làm cho Tô Tĩnh Nhi giật mình, ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ lên, nhìn chằm chằm hần : “Lâm Bắc Phàm, anh... anh nói thật à?”

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm run lên, Tiểu Kim thật sự quá ghê tởm, ngay cả lời này mà cũng nói được, không phải muốn gây thêm phiền phức cho mình sao? Hần vội cười gượng hai tiếng, nói : “Ôi tiểu thư, tôi...”

Tiểu Kim lại dùng truyền âm xúi giục : “Lão đại, ngay cả những lời sến như vậy tôi cũng đã nói giúp anh, anh còn chần chờ cái gì hả? Trực tiếp ôm nàng một cái đi, sau đó hôn nồng nhiệt vào, làm cho nàng điên cuồng lên, rồi dẫn nàng đi khách sạn... khà khà...” Nó giống như sắp thấy được một trò vui vậy, cười đậm tện cả lên.

“Mày cảm miệng cho tao, mày quá vô sỉ rồi!” Lâm Bắc Phàm truyền âm nói.

“Tôi cũng chỉ suy nghĩ về hạnh phúc của anh thôi!”

Tô Tĩnh Nhi đã nhào đến trước mặt hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười hạnh phúc : “Lâm Bắc Phàm, cảm ơn anh, tôi biết anh bình thường tùy tiện, thích khi dễ tôi, chiếm tiện nghi của tôi, nhưng tôi biết anh là một người tốt...”

“Thật ra tôi chỉ là một người bình thường, không có gì!” Lâm Bắc Phàm nói.

Nhưng mà không ngờ ánh mắt của Tô Tĩnh Nhi lập tức hạ nhiệt xuống, thấp giọng nói : “Nếu như không có hắn, nói không chừng tôi có thể thích anh, chỉ là trong lòng tôi đã tràn đầy hình ảnh của hắn, tôi không có khả năng thích người khác!”

“A?” Lâm Bắc Phàm ngơ ngác há mồm ra, ngay cả một chữ cũng không nói ra được.

Lẽ nào mình chỉ thích hợp làm Ngưu Lang? Kêu thì đến, đuổi thì đi?

Tô Tĩnh Nhi nhẹ nhàng buông hắn ra, cười áy náy với hắn : “Cảm ơn những việc anh đã làm cho tôi, cũng cảm ơn anh đã chiếu cố cho tôi những ngày này, tôi sẽ đáp ứng anh, về sau sẽ làm một cô gái tốt, không làm cho người ta chán ghét nữa. Qua ngày hôm nay, tôi sẽ không quấy rối anh nữa, im lặng đợi hắn trở về!”

Lâm Bắc Phàm giống như là bị một con ruồi lọt vào mồm vậy, không nói được gì luôn.

Tuy rằng bản thân hắn có chút hảo cảm với Tô Tĩnh Nhi, nhưng mà người con gái mình coi trọng, sao có thể để cho người khác cướp? Cái này quả thật là sự sỉ nhục cực đại với mình, điều này làm cho lòng mày của hắn nhúu lại, có nên nghĩ biện pháp đoạt lấy Tô Tĩnh Nhi không?

Tiểu Kim cũng tức giận truyền âm : “Lão đại, cái này cũng quá ghê tởm rồi, anh vì nàng mà làm ra nhiều chuyện như vậy, nàng ta lại chỉ biết có người đàn ông khác, quả thật là coi anh như một thằng ngốc, tức chết 9 đời được, tôi nhất định phải cho nàng ta biết sự lợi hại của tôi, phải cho nàng ta biết sự lợi hại của nước miếng rồng!”

“Mày cảm miệng cho tao, tao tự có chủ trương!” Lâm Bắc Phàm nổi điên quát.

“A, lão đại tức giận!” Tiểu Kim thè lưỡi nói.

Tô Tĩnh Nhi thấy sắc mặt của Lâm Bắc Phàm không đúng, đang muốn khuyên bảo một chút, thì nghe thấy điện thoại của mình vang lên, vội vàng móc ra, nhìn nhìn số điện thoại hiện lên, trên mặt lập tức lộ ra một nụ cười xán lạn : “Lâm Bắc Phàm, là anh ấy, là anh ấy gọi cho tôi, lẽ nào anh ấy đã trở về?”

Nàng vội vàng nghe máy, nói được hai câu liền cúp điện thoại, nói với Lâm Bắc Phàm : “Thật xin lỗi, tôi hôm nay anh không cần đến nhà tôi, tôi có việc, đi trước”

Nàng ta cũng bất chấp đối phương, vội vã rời đi.

237. Chương 237: Chinh Cổ Sự Kiện (thượng).

Lâm Bắc Phàm rất phẫn nộ, cả người run lên liên tục.

Hắn làm sao mà ngờ mình lại lâm vào tình cảnh này? Trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt diễm lệ cùng với tính cách không sợ trời không sợ đất của Tô Tĩnh Nhi, và cảm thấy trái tim đau đớn vô cùng.

Người con gái mình coi trọng, lẽ nào để cho người khác cướp đi?

Lâm Bắc Phàm không phải là một người có lòng dạ rộng lượng, đương nhiên sẽ không làm ra những chuyện vĩ đại rồi, dám cướp lấy người con gái mà hắn coi trọng à, khoe miệng của hắn lộ ra một nụ cười xấu xa.

“Thật ra tao nghĩ thằng kia khẳng định không phải thứ tốt, Tĩnh Nhi sao có thể thích một người như vậy? Cho nên để cứu vớt một cô gái sắp rơi vào biển khổ, tao nguyện ý hy sinh mình, cứu vớt Tĩnh Nhi!”

Lâm Bắc Phàm vô sỉ vuốt cằm, lẩm bẩm nói.

Tiểu Kim trừng to mắt, thiếu chút nữa đã ói ra một ngụm máu rồi.

Mình có thể nói là đã quen với sự vô sỉ của đối phương rồi, nhưng mà khi đối phương nói ra những lời này, mình cảm thấy cảnh giới vô sỉ của đối phương hầu như đã đủ để thành trùn cuối rồi, có một khí thế áp đảo vô cùng.

Ngay cả hình dạng cùng với tên tuổi của người ta như thế nào cũng không biết, mà dám phán người ta không phải thứ tốt?

Tiểu Kim cẩn thận đem suy nghĩ của mình nói cho Lâm Bắc Phàm biết, ai ngờ đối phương bĩu môi, không thêm để ý nói : “Ngay cả cái này mày cũng không biết, còn nói rằng mình là con rồng ghê gớm nhất trên đời, tao cũng thấy xấu hổ thay cho mày, vừa rồi Tình Nhi không phải nói hắn từ nước ngoài về sao? Mày nghĩ đi, chúng ta đều là những người dân Trung Quốc chân chính, tại sao hắn lại chạy đến nước ngoài, cái này chứng minh rằng hắn là một thằng khốn bán nước, hơn nữa đã lâu như vậy mà hắn không trở về nhìn Tình Nhi một cái, như vậy cũng có thể thấy được tình cảm của hắn dành cho Tình Nhi không thật, nói không chừng là còn nuôi gái nước ngoài nữa đấy, hoặc có thể là gián điệp nước ngoài, gửi về nước để ăn trộm cơ mật quốc gia, còn có...” Hắn đem rất nhiều tội danh đổ lên đầu của người chưa từng gặp mặt, hơn nữa càng nói càng nghiêm trọng, giống như người này là bạn lâu năm của Bin Laden đại thúc vậy.

Tiểu Kim nghe xong mà đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, khóe miệng run rẩy liên tục.

Thảo nào Nhạc Phi lại chết oan như vậy, thì ra là vu oan nó ghê gớm như thế, nhưng mà Tần Quái so với lão đại, quả thật giống như con nít so với người lớn vậy, không một chút nào bằng.

Trong lòng hắn cũng âm thầm quyết định, sau này mặc dù có đắc tội với thiên hạ, cũng không thể đắc tội với lão đại.

Lâm Bắc Phàm thao thao bất gàn mười phút, sau đó mới gật đầu nói : “Tiểu Kim, mày nghĩ tao có nên gọi cho sao gậy họa Long Yên Nguyệt kia một tiếng không, kêu nàng đến bắt phần tử khùng bố này lại? Tao cũng là cống hiến cho Nam Thành, con người của tao vĩ đại như vậy, luôn luôn suy nghĩ về người khác!”

Tiểu Kim nuốt nước bọt, cẩn thận truyền âm : “Lão đại, tựa hồ như tất cả đều là suy đoán của anh, không có chứng cứ gì, tôi nghĩ chúng ta nên đi nhìn trước đã, như vậy thỏa đáng hơn!”

“Ừ, chủ ý của mày không tồi, chúng ta đi nhìn trước!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu : “Nhưng mà Tình Nhi chạy đi đâu rồi? Mày giúp tao tìm xem, chỉ cần tìm được nàng, khẳng định là có thể tìm được thằng khốn kia ngay!”

Tiểu Kim dùng sức ngửi ngửi, lúc này mới gật đầu nói : “Lão đại, cô nàng này bây giờ đang cách chúng ta ba trăm mét bên trái, chỗ đó hính như là một quán cafe, tôi ngửi thấy mùi cafe ở đó, tựa hồ trước mặt nàng còn có một thằng đàn ông, hơn nữa còn có mùi vị khác thường, xem ra là một thằng đi đực!”

“Hắc hắc, đi đực à? Tao đã biết hắn không phải là người đàn ông hoàng rồi!”

Lâm Bắc Phàm vô sỉ cười điên cuồng.

Người đi đường nhìn thấy hắn đứng một mình cười như vậy, đều không nhận được đưa mắt nhìn nhìn.

Haizzz, tội nghiệp thằng bé, tuổi còn trẻ thế này mà đã bị điên.

.....

“Tình Nhi, mấy năm nay tuy rằng anh ở nước Mỹ, nhưng mà anh không lúc nào không nhớ đến em, lần này anh rốt cục đã có cơ hội nghỉ dài hạn, cho nên liền vội vã trở về, muốn cho em một bất ngờ!”

Trong quán cafe, có một người thanh niên khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi ngồi trước mặt Tô Tình Nhi, đang lải nhải những lời nói không có chút giá trị dinh dưỡng gì, nhưng mà khuôn mặt của hắn cũng anh tuấn, thân thể cường tráng, mặc một bộ âu phục màu trắng, còn có một cái cà vạt mới tinh, nhìn có vẻ là một người thành công, nhưng mà đôi mắt của hắn cứ liên tục đánh giá Tô Tình Nhi, hắn không thể cầm lấy đối phương, từ đó có thể thấy được hắn không phải là một người lương thiện gì.

Trong ánh mắt vui mừng của Tô Tình Nhi lúc đầu đã có vài phần mất mát, đây là người đàn ông mà mình đã chờ đợi nhiều năm sao?

Trong đầu của nàng không ngừng hiện lên hình ảnh của hắn mấy năm trước, khi đó mình còn là một người tùy tiện, là một cô gái không hề để ý bất kỳ chuyện gì, nhưng mà luôn có một phần hảo cảm dành cho người đàn ông này, cũng vì phần hảo cảm đó mà nàng ta đã không có bất kỳ hứng thú với người đàn ông nào khác, nhưng mà ai biết được đối phương lại có nguyện vọng xa vời, muốn đi đến nước Mỹ, nói cái gì mà sáng tạo ra sự nghiệp vĩ đại, và đi một cái là ba năm.

BA năm, đối với một người mà nói, quả thật không thể nói là dài, nhưng mà cũng có thể làm thay đổi một người.

Người đàn ông trước mặt này đã trở nên hào nhoáng quá, vô sỉ quá, làm cho mình có một cảm giác không thật.

Lẽ nào mình chờ đợi đau khổ ba năm, chỉ là chờ một người như vậy?

Tâm tình của Tô Tình Nhi rất không tốt, chưa từng phiền muộn như vậy, nàng rất muốn nhanh chóng rời khỏi đây, không muốn gặp lại người này nữa, trong đầu của nàng đột nhiên xuất hiện một thân ảnh của người đàn ông khác, cái nụ cười xấu xa kia, cái tên khốn chỉ luôn muốn chiếm tiện nghi của mình, ngược lại làm cho mình cảm thấy chân thật.

Vừa rồi mình đã phụ ý tốt của người ta, lại còn nói ra những lời đó với người ta, xem ra mình thật sự quá hồ đồ rồi.

“Tình Nhi, em sao thế? Em bệnh à?”

Người đàn ông này mang vẻ mặt “thân thiết” nhìn nàng, vươn tay phải ra, trong lòng muốn kiểm tra bàn tay nhỏ của đối phương.

“Em... em không sao!”

Tô Tình Nhi giống như nhìn thấy quỷ, vội vàng rút tay về, cúi đầu xuống, không dám nhìn hắn nữa, chỉ cảm thấy cả người cực kỳ khó chịu, làm cho nàng giống như đang ngồi trên lửa vậy.

Em...” Người đàn ông này khẽ cau mày, trên mặt lộ ra một vẻ không hài lòng.

Tô Tình Nhi thấy biểu tình của đối phương như vậy, trong lòng cũng có chút bất an, dù sao thì đối phương cũng là người mà mình thích đầu tiên, cũng không muốn làm trái ý đối phương, cho nên thấp giọng nói : “Vĩ Kiện, ngày hôm nay anh vừa mới về, em hẳn là nên để anh nghỉ ngơi một chút, hay là tối nay anh đến nhà em, cha mẹ em cũng muốn gặp anh!”

“Như vậy à? Vậy cũng tốt, thật ra cha mẹ của anh cũng muốn anh kết hôn, cho nên anh chuẩn bị đi cầu thân bá phụ!”

Trên mặt của Vĩ Kiện lập tức xuất hiện một nụ cười vui sướng, nếu không phải tính cách của đối phương rất là táo bạo, sợ rằng đã đè nàng xuống giường rồi.

Đôi mi thanh tú của Tô Tình Nhi khẽ nhú lại, kết hôn? Mình sẽ kết hôn với hắn?

Trong lúc hai người đang nói chuyện, thì Lâm Bắc Phàm đã đi đến bên ngoài quán cafe, nhìn vào bên trong từ ngoài cửa sổ, chỉ nhìn lướt qua khuôn mặt của người đàn ông này, liền vô sỉ thấp giọng nói : “Trời nóng bỏ mẹ ra, mà tự nhiên lại mặc âu phục, vừa nhìn là biết giống đi đực rồi, hơn nữa sắc mặt tái nhợt như vậy, khẳng định là mệt mỏi quá độ, vóc người cao như thế, khẳng định là ăn nhiều thuốc kích thích, cái này sẽ ảnh hưởng đến tuổi thọ, hai tay lại trắng như vậy, khẳng định là có dùng qua mỹ phẩm bảo vệ rồi, đàn ông như vậy khẳng định rất ảo lả, và còn có chút biến thái, còn mang cà vạt? Khẳng định là thích khoái lạc, đàn ông như vậy sao mà Tình Nhi thích được nhỉ? Đây là coi thường Tình Nhi, xỉ nhục Tình Nhi, tao muốn cho hắn biết sự lợi hại của tao, để cho Tình Nhi nhìn thấy bộ mặt thật của hắn!”

“Khụ khụ...” Tiểu Kim nghe xong thiếu chút nữa đã ngất đi.

Người ta ăn mặc thế nào thì cũng mặc kệ người ta, anh cũng đừng hãm hại người ta như vậy chứ?

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ Tiểu Kim trong túi quần, xấu xa truyền âm : “Kế tiếp nên làm thế nào, không cần tao phải dạy chứ, dù sao thì nhiệm vụ của mày cũng chỉ cần làm cho tên này bộc lộ sự thối nát của mình, làm cho Tình Nhi không còn bất kỳ hứng thú gì với hắn, tốt nhất là Tình Nhi tức giận hắn, coi thường hắn, ghét hắn, nếu như làm tốt, tao sẽ thưởng cho mày ba kết bia, một chai rượu đỏ!”

“A, lão đại, anh nói thật chứ?”

Tiểu Kim chảy nước miếng ròng ròng.

“Lão đại của mày là một thằng đàn ông, nhất ngôn cửu đỉnh, nói lời giữ lời, đã lừa mày bao giờ chưa?”

Lâm Bắc Phàm trực tiếp trừng mắt nhìn Tiểu Kim, rất là khó chịu vì đối phương không tin tưởng mình, hận không thể đem Tiểu Kim ra làm bánh bao nhân thịt.

Tiểu Kim không nhịn được cười gian trá nói : “Lão đại, anh cứ yên tâm, không phải chỉ là một thằng đàn ông thôi sao, cho dù là siêu nhân bước ra, tôi cũng có thể đối phó với hắn dễ dàng, chờ xem đi!”

Cả người nó toát ra một kim quang nhàn nhạt, tựa hồ như cảm ứng cái gì đó, lập tức nói : “Lão đại, xem ra không cần tôi phải hăm hại!”

“A? Là sao?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

“Bởi vì hắn tự chui đầu vào rọ rồi, tôi chỉ cần thêm một chút vào mà thôi, xem ra anh nói có đạo lý, thằng này không phải thứ tốt gì, cho nên vận khí của hắn cũng thế, ha ha...” Tiểu Kim cười gian tà nói.

“Mày có ý gì? Nói rõ cho tao nghe coi!” Lâm Bắc Phàm nổi giận nói.

Nhưng mà Tiểu Kim không nói gì, trực tiếp phóng một tia kim quang ra, bay thẳng đến túi quần của thằng này, lại nghe một tiếng lạch cạch, túi quần của đối phương đột nhiên bị rách một lỗ lớn, và đồ bên trong bị rớt ra.

Tô Tình Nhi tò mò cúi đầu xuống nhìn : “Anh rớt cái gì vậy?”

“Cái này... cái này, không có gì đâu” Sắc mặt Vĩ Kiện khê biến, vội vàng cúi xuống lượm đồ, ngượng ngùng cười, cho món đồ ấy vào trong túi, trong lòng âm thầm chửi bới vài câu, cái quần vừa mới mua, tại sao lại đột nhiên rách một lỗ?

Quả thật là gây chuyện, một lát nữa nên tìm cái tiệm bán đồ kia tính sổ.

Nhưng mà, Tô Tình Nhi đã kịp nhìn ra thứ kia, khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên, giống như một trái táo chín.

Là một y tá, cho nên nàng không xa lạ với thứ kia.

Đó là một hộp bao cao su.

238. Chương 238: Chinh Cổ Sự Kiện (hạ).

Tô Tình Nhi là một y tá tương đối đủ tư cách, cũng giống như những y tác khác, cho nên cũng biết những chuyện nam nữ đó, đương nhiên là biết thứ này để dùng làm gì rồi, nhưng mà, tính cách của nàng thì không cởi mở như những người khác, ngược lại còn cảm thấy chán ghét đối phương, trong đầu phảng phất như hiện ra một hình ảnh, đối phương dùng thứ đó sau khi quan hệ với mấy người phụ nữ trên giường.

Ấn tượng lúc đầu về người đàn ông này đã mất rất nhiều, bây giờ càng hạ thấp đến cực điểm, cảm thấy mình ngồi chung với hắn là vô cùng mất mặt, hận không thể rời đi ngay lập tức.

Vĩ Kiện cũng nhìn thấy sắc mặt của Tô Tình Nhi không tốt, vội giải thích : “Tình Nhi, em cũng biết, nước Mỹ là một quốc gia cởi mở, mấy thứ này cũng mang theo tùy thân được mà, a nh... anh chỉ mang theo đùa... à không, không phải đùa, là một người khác đưa cho anh, anh chỉ tùy tiện cầm mà thôi!”

Hắn cảm thấy trên trán của mình đã xuất hiện vài giọt mồ hôi, trong lòng hồi hận, hôm nay mình bị cái gì vậy nhỉ? Tự nhiên để lộ hộp áo mưa, cái này không phải là tự vả vào mồm mình sao? Lúc đầu hắn muốn nhân cơ hội này mà thu lấy Tô Tình Nhi, chinh phục nàng dưới danh uy của mình, ai ngờ đối phương đã bắt đầu không thích mình, chỉ có thể nói chuyện mà thôi.

Đôi mi của Tô Tình Nhi hơi nhú lại, thấp giọng nói : “Cái đó có liên quan gì đến tôi?”

Ngữ khí của nàng lạnh như băng, không chút cảm tình, giống như đang nói với một người xa lạ không chút quan hệ vậy. Lúc đầu còn muốn nói chuyện đường hoàng với đối phương, nhưng bây giờ tựa hồ như không có khả năng rồi.

Trong lòng của Vĩ Kiện giật mình, cảm thấy sự bất mãn trong lời nói của đối phương, nhưng mà trong lòng hắn luôn có một tia ảo tưởng, dù sao thì mình cũng quen biết nàng ta lâu như vậy, trong lòng của nàng cũng thích mình, chỉ cần mình nỗ lực lấy lòng đối phương, thì khẳng định có thể khôi phục lại quan hệ trước kia. Nghĩ đến đây, trên mặt hắn liền lộ ra một nụ cười xán lạn, nói : “Tình Nhi, anh thấy cafe nguội rồi, hay là chúng ta đổi ly khác!”

Tô Tình Nhi thật sự không ngờ da mặt của tên này dày như vậy, lẽ nào không nghe ra ý tứ bên trong của mình? Hắn cho rằng ngoài hắn ra, sẽ không còn ai thích mình?

Nghĩ đến đây, nàng ta khéo léo từ chối : “Tôi thấy thôi đi, dù sao tôi cũng đã đi lâu rồi, cha mẹ đang đợi tôi, và lại tôi còn công việc nữa!”

Nói đến đây, nàng ta chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị rời đi, Vĩ Kiện vội vã đứng lên, vươn tay cản nàng lại, khuyên : “Tình Nhi, anh vất vả lắm mới về nước một lần, lẽ nào em không thể ngồi với anh lâu một chút? Nếu như bá phụ bá mẫu biết anh về nước, nhất định sẽ rất cao hứng!”

Tô Tình Nhi nhẹ nhàng cắn môi, trong lòng âm thầm suy tính, tuy rằng Vĩ Kiện làm cho nàng rất khó chịu, nhưng mà dù sao cha mẹ của mình và cha mẹ của hắn cũng là bạn bè lâu năm, mình cũng phải chiều cho họ chút mặt mũi, không thể trực tiếp từ chối bọn họ được. Cuối cùng, nàng ta gật đầu, miễn cưỡng ngồi xuống.

Vĩ Kiện nhìn thấy đối phương đáp ứng mình, tiếp tục ngồi, nhất thời vui vẻ quên hết trời đất, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, nhưng mà hắn vẫn cố đè nén nội tâm kích động của mình, vội vàng kêu : “Cho hai ly cafe khác đi!”

Không lâu sau, một cô phục vụ trẻ tuổi đã bưng hai ly cafe còn nóng hổi đến trước mặt bọn họ, trên mặt lộ ra một nụ cười nghề nghiệp : “Hai vị xin mời dùng, nếu như còn gì, có thể nói cho tôi biết!”

Nàng ta cũng nhìn ra Vĩ Kiện có chút lai lịch, cho nên muốn đề cử với đối phương một ít cafe đắt tiền.

Vĩ Kiện phát tay với nàng ta : ” Cô lui xuống dưới đi, chúng tôi cần gì, tự nhiên sẽ gọi cô!”

“Vâng....”

Cô gái phục vụ hơi nhú mày lại, âm thầm chửi mắng đối phương, còn muốn kua gái sao? Kẹo kiết bỏ mẹ ra. Nàng ta hừ nhẹ một tiếng, xoay người rời đi.

Ai mà ngờ tay trái của Vĩ Kiện đột nhiên nhân lúc cô phục vụ xoay người đã thò ra bóp vào mông của cô gái một cái, còn nói ra những lời hạ lưu vô sỉ : “Cảm xúc không tồi, xem ra vẫn còn chưa bị đàn ông đâm vào!”

Cô gái phục vụ kia hét lên một tiếng, hai tay che lấy mông của mình, vẻ mặt đề phòng sắc lang nhìn chăm chăm hắn : “Anh... anh... hạ lưu, lưu manh!”

“Bóp!” một tiếng, một cái bạt tai trực tiếp tát thẳng lên mặt của Vĩ Kiện, trên mặt hắn lập tức xuất hiện “ngũ chỉ ấn”.

Những cô phục vụ khác trong quán cũng phần nộ nhìn Vĩ Kiện, hận không thể tát cho hắn một cái.

Các cặp tình nhân ở đây bắt đầu hứng thú nhìn Vĩ Kiện, lại nhìn Tô Tình Nhi, tựa hồ như đang suy đoán quan hệ của hai người, vì sao người đàn ông này có thể chọc ghẹo phục vụ trước mặt bạn gái của mình?

Lông mày của Tô Tình Nhi đã nhíu lại thành một hàng, vừa rồi nàng tận mắt chứng kiến tay trái của Vĩ Kiện sờ lên ngực của cô phục vụ, nếu như nói không phải là đùa giỡn, có đánh chết cũng không tin, nhưng mà đối phương tại sao lại to gan vậy? Chẳng lẽ muốn khiêu khích mình? Sắc mặt của nàng đổi màu, khẽ hắng giọng, cắn chặt răng, không nói một câu nào.

Sắc mặt của Vĩ Kiện cũng một màu trắng, lắp bắp nói : “Tình Nhi, cái này... cái này không liên quan đến anh, không phải là anh nói, cũng không phải là anh làm, tay của anh không biết xảy ra chuyện gì, tự nhiên hồ đồ sờ lên!”

Hắn đứng dậy, khiếp sợ nhìn tay của mình, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh.

Cái này rốt cục là chuyện gì? Mình vừa rồi tại sao không khống chế được? Hơn nữa giọng nói khi nãy, tựa hồ nghe giống như giọng nói của mình, nhưng hắn biết, vừa rồi hắn không có nói vậy.

Lẽ nào trên đời này thật sự có quỷ?

Tất cả là do Tiểu Kim chọc ghẹo mà ra, cái này chỉ là một chuyện nhỏ, đối với nó mà nói, quả thật không cần tốn nhiều sức, nó đang nằm trong túi quần cười liên tục : “Hahaha, nhưng mà con nhỏ phục vụ kia thật sự không tồi, phỏng chừng là thằng nhãi này sẽ phiền đến chết mất, hahaha....”

Lâm Bắc Phàm cũng lén giơ ngón cái ra, âm thầm khen : “Quả nhiên không tồi!”

Tiểu Kim đắc ý ngẩng đầu, cười gian không ngừng : “Chỉ là một chuyện nhỏ thôi, có cái gì đâu? Nhớ năm đó, tôi được xưng là đệ nhất suất long ở Long cốc, rồng gặp rồng yêu, hoa thấy hoa nở, Long muội muội nhìn là cười hơn hở, đừng mê luyến anh, anh chỉ là một truyền thuyết....”

Lâm Bắc Phàm cũng mặc kệ tên tự kỷ này, đang dùng dằng vẽ xem kịch vui, nhìn vào bên trong quán cafe.

Bên trong quán đã tấp nập người, cũng giống như Lâm Bắc Phàm, đều đang dùng dằng vẽ xem trò vui, nhìn người đàn ông này giải quyết chuyện này như thế nào.

Trên mặt cô phục vụ kia lộ ra một vẻ bi phẫn, thét to : “Anh... anh .. tên sắc lang này, anh cũng dám phi lễ với tôi, tôi nhất định phải đến cục cảnh sát kiện anh...huhu, tôi không còn cách nào lập gia đình rồi, tôi đã bị đàn ông sờ soạng...”

Những người xung quanh đều muốn xỉu.

Với dáng dấp của cô, thật đúng là khó lập gia đình rồi.

Cô phục vụ này thật ra cũng không xấu, chỉ là thể trọng tựa hồ hơi đặc biệt, nói thế nào nhỉ, vòng hai bằng vòng một cộng vòng ba thôi, mà khuôn mặt thì phì nhiêu, trên mặt thì cả một bầu trời sao, còn hai cục thịt trước ngực thì đặc biệt chói mắt, quả thật là siêu cấp trong siêu cấp, có thể so sánh với Dương quý phi, nếu là ở thời Đường, khẳng định là tuyệt sắc mỹ nữ, nhưng mà ở thời hiện đại thì có chút....

Trong lòng bọn họ có chút buồn bực, chẳng lẽ thằng này bị mù? Nếu như muốn sờ mó, cũng phải tìm một con nhỏ nào đẹp chút, tại sao lại tìm một vị mỹ nữ siêu trọng này? Chẳng lẽ không sợ bị đè chết?

Vĩ Kiện phẫn nộ gào lên : “Cái này... cái này khẳng định có quỷ, rốt cục là ai? Đứng ra cho tao!”

Cô phục vụ nhất thời gào khóc : “Mày... mày có ý gì? Lẽ nào chiếm tiện nghi của bà rồi, còn muốn quyết nơ? Tao nói cho mày biết, tao là một cô gái trong sạch, chứ không phải loại gái tùy tiện, nếu hôm nay mày không giải thích rõ ràng, tao sẽ không sống....”

Ông chủ cùng với những người phục vụ khác nghe thấy tiếng động cũng chạy ra, sau khi biết sơ sơ được chuyện, đều giận dữ nhìn Vĩ Kiện, hận không thể chặt đối phương ra làm tám khúc. Vĩ Kiện biết chuyện này không phải mình làm, nhưng mà ai tin? Dù sao ở đây chỉ có Tô Tình Nhi và hắn, đối phương ngồi đối diện, căn bản không có khả năng ra tay, mình mà mình tại sao lại đột nhiên đi sờ ngực người ta? Dù mình háo sắc, nhưng cũng không háo đến trình độ này chứ? Hắn cảm thấy não như muốn teo lại, trên trán toát mồ hôi lạnh liên tục, môi cũng trắng bệch.

Án tượng của Tô Tình Nhi càng lúc càng thất vọng, càng lúc càng chán ghét Vĩ Kiện, bây giờ hầu như đã tuyệt vọng, nàng giận dữ đứng dậy, lạnh lùng nói : “Vĩ Kiện, tôi thấy anh nên xử lý chuyện này cho tốt đi, tôi đi trước!”

Nàng cũng không thèm nhìn đối phương, trực tiếp đi ra ngoài cửa.

“Tình Nhi, Tình Nhi, em nghe anh giải thích đã, chuyện này là hiểu lầm, anh xin thề với em, anh không phải muốn sờ nàng ta, cái này, anh cũng không biết xảy ra chuyện gì....” Vì Kiện vội vàng đuổi theo Tô Tình Nhi, nhưng mà đã bị cô phục vụ kia giữ lại : “Mày... mày đừng chạy... mày đã phi lễ với tao, mày phải chịu trách nhiệm!”

Nàng ta làm sao mà bỏ qua cơ hội này?

Đối phương anh tuấn như vậy, lại có tiền như thế, khẳng định là một người chồng trời ban, quá hoàn mỹ.

“Cái này... rốt cục xảy ra chuyện gì? Cô... cô tránh ra cho tôi!” Vì Kiện hầu như muốn điên rồi.

Tô Tình Nhi bước đi ra ngoài cửa, nhưng vừa vặn gặp phải Lâm Bắc Phàm “vô tình đi ngang qua”, nàng ta không nói gì, thì đã thấy Lâm Bắc Phàm kinh ngạc hỏi : “Tô tiểu thư, sao cô lại ở đây? Cô không phải nói là đi gặp người sao?”

Tô Tình Nhi giống như là một đứa bé làm sai chuyện, hai má ửng đỏ lên, lắp bắp : “Bắc Phàm, em... em...”

“Mày... mày là ai?” Vì Kiện nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, mơ hồ có một cảm giác không tốt, cảm thấy đối phương và Tô Tình Nhi tựa hồ có quan hệ, sắc mặt khê biến, vội hất cô phục vụ ra, bước lên phía trước, gào lên.

239. Chương 239: Bây Giờ Giả Bộ Thì ...

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Vì Kiện, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt : “Anh là...”

“Tao là...” Vì Kiện vốn muốn nói rằng mình là hôn phu của Tô Tình Nhi, nhưng mà người ta tựa hồ chưa có đồng ý gì cả, chỉ có thể ngượng ngùng nói : “Tao là bạn của Tình Nhi, thì sao?”

“Bạn?”

Lâm Bắc Phàm cười cười : “VẬY cũng giống như tôi, tôi cũng là bạn của Tình Nhi”

Nụ cười của hắn rất ưu nhã, rất cao quý, giống như là một quý tộc cổ điển, cả người lộ ra một khí thế tài trí hơn người, có thể làm cho bất kì kẻ nào cảm thấy xấu hổ.

“Mày...” Vì Kiện tức giận, hận không thể bước lại đâm cho đối phương hai cái, lẽ nào đối phương không nghe ra ý ẩn của mình? Hắn phát hiện ra hôm nay mình rất xui xẻo, thật muốn tìm một người để phát tiết.

Lâm Bắc Phàm có thể thấy được sự thất vọng của Tô Tình Nhi từ trong biểu tình của nàng về người đàn ông này, trong lòng vui sướng, giống như ăn được nhân sâm vậy, mạch máu trong người đều giãn ra hết, cổ họng của hắn như muốn rên rỉ : Con mẹ nó, như vậy mới đúng, người con gái mình thích sao có thể để cho thằng khác cướp đi? Tuy rằng xã hội bây giờ tương đối cởi mở, nhưng mà đội nón xanh không nên xuất hiện trên đầu mình, dù sao thì mình cũng không phải là người vĩ đại.

Lâm Bắc Phàm cười ưu nhã, nhìn nhìn người đàn ông trước mặt : “Chẳng lẽ anh là người đàn ông đó trong miệng của Tình Nhi? Thật không ngờ Tình Nhi lại si tình thắm thiết với anh như vậy, không hề coi bất kì người đàn ông nào khác ra gì, bây giờ nhìn thấy anh, tôi mới phát hiện ra, tôi còn cách anh rất xa, tôi đã hiểu rõ”

“Mày... mày nói cái gì? Tình Nhi đối với tao...” Vì Kiện trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, thì ra Tình Nhi thật sự nhớ thương mình, xem ra lần này trở về Nam Thành là một quyết định sáng suốt, nói không chừng còn có thể ôm mỹ nhân về nhà.

Tô Tình Nhi nghe Lâm Bắc Phàm nói như vậy, thân thể khê run lên, mình vừa rồi có nói với hắn, nhưng mình có ý tứ kia không? Mình si tình thắm thiết đối với Vì Kiện? Nàng ta cảm thấy trái tim của mình như muốn vỡ òa ra, rung giọng nói : “Bắc Phàm...”

Lâm Bắc Phàm cười nói : “Tôi còn có chuyện, không quấy rầy hai ngài” Hấn nói xong những lời này, lắc đầu, sau đó đi tiếp về phía trước.

Tô Tình Nhi nhìn thấy bóng lưng quen thuộc nhưng xa lạ của Lâm Bắc Phàm, nước mắt liền không nhịn được rơi ra, mình trước đây vẫn cho rằng chỉ thích Vĩ Kiện, chỉ có chút hảo cảm với Lâm Bắc Phàm mà thôi, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, mình cùng lắm là chỉ có chút hồi ức về Vĩ Kiện mà thôi, còn với Lâm Bắc Phàm mới thật sự là tình cảm chân chính, nàng vội vàng đuổi theo, kéo tay của hắn, kêu lên : “Chuyện anh đáp ứng với em còn chưa làm, bây giờ chúng ta đi thôi”

“Nhưng các người...” Lâm Bắc Phàm cố ý làm ra vẻ kinh ngạc.

Tô Tình Nhi khê cần rằng, thấp giọng nói : “Bọn em... chỉ là bạn thôi!”

Nàng nghĩ đến hành động của Vĩ Kiện, tâm liền nguội lạnh, đặc biệt nhấn mạnh thêm chữ “bạn”.

Vĩ Kiện nhất thời giận đến đỏ mặt, kêu lên : “Tình Nhi, em...em...em...” Hấn làm sao mà ngờ mọi chuyện lại thay đổi như vậy, làm cho hắn nhất thời không thể chấp nhận được, hai mắt trừng lên, muốn phun ra lửa, bước lên hai bước, muốn nắm lấy cánh tay của đối phương, muốn nghe đối phương giải thích.

Mặt cười của Tô Tình Nhi lập tức lạnh xuống, nói từng chữ : “Vĩ Kiện, lẽ nào chuyện này còn cần giải thích? Chúng ta vốn là bạn, chẳng lẽ không đúng? Tôi tựa hồ không có đáp ứng anh cái gì cả, bây giờ tôi giới thiệu với anh bạn trai của tôi, tên là Lâm Bắc Phàm, là người bạn trai tôi vừa mới quen thời gian trước!”

Nàng bước lên hai bước, chủ động ôm lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm, trên mặt xuất hiện một nụ cười hạnh phúc xán lạn.

“Tình Nhi, em...em...em...” Đầu của Vĩ Kiện như muốn nổ tung lên.

Hắn cũng nhìn ra người đàn ông này và Tô Tình Nhi có quan hệ không tầm thường, nhưng mà hắn không tin rằng tình cảm của Tô Tình Nhi đã bị thay thế, chỉ cảm thấy trời đất rung chuyển, và hắn muốn xỉu ngay tại chỗ.

Người con gái của mình đã bị người khác cướp đi, đây chính là một sự xỉ nhục, khinh thường một cách trắng trợn.

Hai mắt của Vĩ Kiện đỏ bừng lên, phảng phất giống một con sư tử tức giận, xông lên phía trước, túm lấy cổ áo của Lâm Bắc Phàm, hung ác kêu lên : “Thằng khốn nạn này, mày rốt cục là ai? Tao nói cho mày biết, Tình Nhi là vợ của tao, mày dám đoạt lấy nàng từ tay tao, mày có muốn chết không? Tao giết chết mày!”

Hắn ở Mỹ nhiều năm, đã quen với cuộc sống sùng bái bên này, bình thường cũng hay quan hệ với một số cô gái không đứng đắn bên này, tối khuya không về nhà, nhưng mà có ai có thể so sánh với Tô Tình Nhi? Hắn lần này trở về, là vì tham lam sắc đẹp của Tô Tình Nhi, muốn làm cho đối phương si mê mình, muốn đề đối phương xuống, phát tính thú tính của mình, nhưng ai ngờ đột nhiên xuất hiện một Trình Giảo Kim này, làm kế hoạch của hắn bị phá hủy toàn bộ, làm sao mà khiến hắn bình tĩnh được?

Lâm Bắc Phàm cười nhạt, không coi sự uy hiếp của hắn ra gì : “Thì ra chỉ là bạn, làm tôi giật mình, nếu như vậy, thì Tình Nhi cũng không có gì với anh, anh quan tâm làm gì? Mời rời đi, tôi còn muốn cùng Tình Nhi đi siêu thị, mua vài món lễ vật cho bá phụ bá mẫu nữa”

Hắn giơ tay phải lên, đẩy đối phương ra, sau đó cùng với Tô Tình Nhi đi về hướng siêu thị xa xa.

“Mày... mày đứng lại đó, có nghe không?” Vĩ Kiện làm sao mà chịu xỉ nhục như vậy bao giờ? Hắn giơ chân lên, muốn đuổi theo đối phương, nhưng liền bị một người ôm lên, làm cho hai chân của hắn rời khỏi mặt đất, quơ loạn cả lên, cả kinh kêu lên : “Ai? Là ai? Mau buông tôi ra!”

“Vừa rồi anh sờ mông tôi, lẽ nào đã quên rồi!”

Người ôm hắn chính là cô phục vụ kia.

Vĩ Kiện nhất thời cả kinh, chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, mình làm sao quên mất chuyện này?? Hắn hoảng sợ kêu lên : “Cô... cô mau buông ra... tôi đền tiền, cho cô một trăm đồng, cô buông tôi ra, có nghe không? Tôi có nhiều chuyện cần phải làm!”

Hành động kì quái của hai người làm hấp dẫn rất nhiều người đi đường, ngay cả mấy người khách bên trong quán cafe cũng chạy ra ngoài xem, cảnh tượng này khiến cho bọn họ hứng thú, giống như là Trần Thế Mỹ thời hiện đại bị nhục mạ vậy.

Cô gái kia sao có thể nhẹ nhàng ôm lấy đối phương giờ lên?

Tuy rằng một trăm đồng không ít, nhưng mà so với hạnh phúc cả đời người thì còn kém rất nhiều, đừng nói là mình bây giờ chưa có bạn trai, vất vả lắm mới kiếm được một người có dung mạo đẹp trai nhà lại có tiền, làm sao mà bỏ qua? Nàng ta lắc đầu nói : “Tôi mặc kệ, nếu anh đã sờ tôi, vậy thì phải chịu trách nhiệm, chúng ta lập tức đi đăng ký kết hôn!”

Vĩ Kiện cả kinh, chảy mồ hôi ròng ròng, mình sẽ cưới một người như vậy? Vậy không bằng mình đi tự sát cho rồi, mình tuy rằng háo sắc, nhưng mà vẫn chưa háo đến mức như vậy, hai tay quơ loạn lên, kêu la um sùm : “Cô... cô buông ra, ai muốn cưới cô chứ? Ác tặc này, cô mau buông ra, cô có nghe hay không? Tôi muốn báo cảnh sát, nhanh, người đâu, ai đó kéo nàng ta ra, tôi cho hai trăm đồng!”

“Cái gì? Anh dám chửi tôi, vậy vừa rồi anh sờ hông tôi làm gì?” Cô phục vụ tức giận kêu lên.

“Tôi...tôi...tôi...” Vĩ Kiện bị lời nói của đối phương làm cho á khẩu, trong lòng không khỏi hối hận, vì sao mình lại làm ra một chuyện vô sỉ như vậy? Kết quả làm thành chuyện này, quả thật là làm trò cười trong mắt người khác.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy Vĩ Kiện như vậy, trong lòng cười trộm không ngớt, nhưng trên mặt lại lộ vẻ kinh ngạc nói : “Hắn... làm sao vậy?”

Tô Tình Nhi tức giận trừng mắt nhìn Vĩ Kiện, hừ lạnh nói : “Hắn? Tự nhận là đi Mỹ vài năm, ngay cả tư tưởng cũng trở nên dơ bẩn như vậy, giống như con gái trên đời này đều sẽ thích h8an1, hận không thể trái ôm phải ấp, hắn tưởng mình là cái gì? Vậy mà... vậy mà còn làm loại chuyện kia!”

Nàng đem chuyện vừa rồi kể ra đơn giản.

Lâm Bắc Phàm không nhịn được há to mồm : “Cái này... ai mà ngờ hắn lại như vậy? Thật không ngờ hắn lợi hại như thế, giữa ban ngày mà cũng dám làm ra loại chuyện này, và lại còn chọn một cô phục vụ đầy áp như vậy, còn vô sỉ hơn cả anh nữa, đúng là cực phẩm trong đàn ông, anh có nên học tập hắn một chút không?”

Thân thể của Tô Tình Nhi khẽ run lên, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

Đối phương nói Vĩ Kiện là cực phẩm trong đàn ông? Lời này cũng nói ra được?

Nếu như là trước đây, Tô Tình Nhi sẽ hung hăng cãi lại vài câu, nhưng mà cũng thấy được sự chân thành và ngay thẳng trong lời của hắn, cũng có sự giả dối như những người khác, khuôn mặt nhỏ của nàng ửng hồng lên, khẽ gắt : “Đàn ông các anh đều như vậy, chỉ biết chiếm tiện nghi của người ta”

“Cái này, em nói cũng phải có chút đạo lý chứ?” Lâm Bắc Phàm vô tội biện giải.

“Đạo lý gì?”

Tô Tình Nhi quay đầu lại nhìn hắn.

Nếu như đàn ông không chiếm tiện nghi của đàn bà, thì chỉ có chiếm tiện nghi của đàn ông, vậy chẳng phải là đồng tính luyến ái sao? Chơi gay?”

Khóe miệng của Lâm Bắc Phàm xuất hiện một nụ cười xấu xa.

“Ặc...” Tô Tình Nhi thiếu chút nữa đã bị nước miếng làm sặc chết.

Đối phương dám nói ra cả những lời này, thật là một tên xấu xa, một tên sắc lang.

“Chẳng lẽ vị nhân huynh này thích bị đàn bà chiếm tiện nghi? Trời ạ, thì ra bên anh ta không có ai, thì ra là vậy, anh hiểu rõ” bỗng nhiên kinh ngạc, nói nhỏ bên tai của đối phương, trên mặt còn chút lo lắng, giống như là nhìn thấy quỷ vậy, tự động cách xa đối phương một chút.

“Anh... anh ít nói bậy đi, anh mới chơi gay đó!”

Tô Tình Nhi hung hăng trừng mắt với hắn, nhưng mà áp lực vừa rồi cũng được thả lỏng, nụ cười trên mặt rạng rỡ hơn vài phần.

Tiểu Kim chui đầu ra khỏi túi quần của Lâm Bắc Phàm, nhìn thấy Vĩ Kiện đang phẫn nộ vô cùng, không khỏi cười thầm nói : “Cái thằng này quả thật không có chút gì gọi là đàn ông cả, dám giành người mà lão đại nhìn trúng, hôm nay tao cho danh dự của mày đi quét rác luôn, tao giúp mày biến thành một thằng mà ngay cả Bin Laden đại thúc cũng không so được!”

Cặp mắt của hắn phóng ra một tia kim quang yếu ớt.

240. Chương 240: Tổ Tình Bên Đường.

Lâm Bắc Phàm đang nói chuyện phiếm với Tô Tình Nhi, thì nghe thấy âm thanh của Tiểu Kim, nhất thời chảy mồ hôi lạnh ra.

Tiêu rồi, không biết Tiểu Kim có làm cho Vĩ Kiện cõi trường ra chạy vòng vòng không?

Trong đầu hắn hình dung về cảnh Vĩ Kiện cõi trường và chạy loạn trên phố, cũng giống như tình huống ngày hôm đó, nhưng mà lần đó là buổi tối, không nhìn thấy rõ ràng, còn bây giờ là ban ngày đấy, xung quanh lại có rất nhiều người, mà bà tám cũng rất nhiều, tin rằng sẽ tạo hiệu ứng bùng nổ dữ dội.

Vĩ Kiện bên này còn đang dây dợ không dứt với “mỹ nữ”, lại có cảm giác là một cổ lực lượng yếu ớt đánh vào trong não, làm cả người hắn chấn động, không có phản ứng nhiều, liền ôm lấy cổ của đối phương, hét lên : “Trời ơi, mỹ nữ, tình cảm anh dành cho em giống như ánh trăng sáng tỏ trong bầu trời đêm, soi sáng cả thế gian này, tình cảm anh dành cho em giống như sông suối vậy, trong sạch vô cùng, không có bất kì tạp chất gì, anh đối với em rất tốt, trắng như là tuyết vậy, mặc dù trời long đất lở, anh vẫn sẽ bảo vệ em trong ngực, không để em chịu bất kì ủy khuất gì...”

Toàn trường im lặng, không ai dám lên tiếng gì, ngay cả xe ô tô trên đường cũng dừng lại.

Có mấy trăm người đã há to mồm ra, cảm thiếu chút nữa đã rơi xuống đất.

Tổ tình bên đường? Còn có thể nói ra những lời sến chảy nước như vậy? Quả thật đúng là ghê gớm!

Nhưng mà, “Mỹ nữ” này cũng quá xinh đẹp rồi? Nhìn nhìn hai người, cũng biết được là kiểu âm thịnh dương suy, chẳng lẽ thằng này lại say mê khối mỡ di động trước ngực của nàng ta?

Lâm Bắc Phàm đương nhiên biết tất cả là do Tiểu Kim làm bừa, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng mà cũng giật mình hoảng sợ, hai tròng mắt thiếu chút nữa đã lọt ra ngoài, kêu lên : “Ta sát, cái này cũng được hả?”

Hắn vô tình đem lời nói của Trương Minh Thắng nói ra ngoài, nhưng mà bây giờ cũng chỉ có từ ngữ này là thể hiện được tâm tình của hắn mà thôi, sự kích động không thể nào diễn tả được, thiếu chút nữa đã rên rỉ thành tiếng, không biết trong đầu Tiểu Kim có chứa cái gì nữa, tại sao ngay cả thủ đoạn này mà cũng có thể nghĩ ra? Minh thật sự rất khâm phục nó, nếu không phải đang ở chốn đông người, thật sự muốn lấy nó ra hun cho mấy cái.

Sắc mặt của Tô Tình Nhi cũng trắng bệch, khiếp sợ nhìn Vĩ Kiện, môi run lên liên tục.

Đối phương bị điên rồi sao? Tại sao lại tổ tình bên đường với một cô gái như vậy? Hắn chẳng lẽ muốn trả thù mình? Nhưng mà nếu là như vậy, hắn hy sinh cũng hơi bị nhiều đấy?

Chẳng lẽ hắn không sợ cha mẹ hắn tức giận? Nàng cảm thấy chuyện này đã nằm ngoài sức tượng tượng của mình, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Vĩ Kiện bây giờ có một cảm giác muốn tự sát, hắn có thể thề với trời rằng, những lời nói buồn nôn như vậy, khẳng định không phải do hắn nói, vậy thì ai nói? Hơn nữa thân thể của mình giống như bị người khác khống chế vậy, không điều khiển được, lẽ nào gần đây có cao nhân? Hắn liên tục kêu lên : “Ai... là ai...”

Cô phục vụ kia kích động đến nổi xém khóc luôn, thật không ngờ lại có người đàn ông tổ tình bên đường với mình, mà lại đẹp trai như vậy, xem ra hôm nay là ngày đổi thời của mình rồi, nói không chừng về sau

thăng quan tiến chức rất nhanh, trở thành phu nhân được nhiều người ao ước, nàng ta chu đôi môi “hồng hào” của mình ra, liên tục kêu lên : “Anh yêu, em đã yêu anh từ lâu lắm rồi, em nguyện ý dâng cho anh nụ hôn đầu tiên của em, anh hãy nhận lấy tình yêu của em đi!”

Nàng nói xong, cúi xuống hôn lấy đôi phương.

Vĩ Kiện cảm thấy một mùi hạnh tử đang hướng về phía mặt mình, nếu như cách xa phảng chừng sẽ không ngửi được, nhưng mà gần như vậy, làm cho mình ngửi thấy rõ ràng, thiếu chút nữa đã nôn ra tại chỗ, khuôn mặt hần trắng bệch không còn chút máu, liên tục kêu lên : “Đừng... đừng...” Nhưng mà, lời này còn chưa nói xong, thì cái giọng nói giống y đúc hần lại vang lên : “Em đừng thô bạo như vậy, anh thích con gái ôn nhu cơ, chúng ta hôn nhau, để cho bọn họ trở thành nhân chứng cho tình yêu của chúng ta, để chúng ta biểu thị tình yêu chân chính của mình với mọi người, nào, em yêu!” Hai người bọn họ bắt đầu chăm chú hôn nhau, phát ra những âm thanh nhỏ bé.

Rất nhiều người đàn ông cảm thấy giống như nuốt phải một con ruồi vậy, cả người không nhịn được run lên, giống như là cô gái kia không phải đang hôn Vĩ Kiện mà là hôn bọn họ, có mấy người tố chất yếu thiếu chút nữa ói ngay tại chỗ.

Tô Tình Nhi cũng có chút không đành lòng, quay đầu sang một bên, nói : “Vĩ Kiện này, rốt cục muốn làm gì? Vừa về nước đã gây chuyện, không sợ cha mẹ hần nổi giận sao?”

Nàng vốn cảm thấy tội nghiệp cho đối phương rồi, nhưng mà bây giờ nhìn thấy Vĩ Kiện giống như là thấy quỷ đói vậy, dùng sức mà hôn môi lấy cô gái kia, hai tay còn không ngừng xoa bóp lấy hông của cô gái, trong lòng liên rùng mình, thật không biết là tại sao trước kia mình lại thích một người như vậy, nghĩ đến những lời nói của đối phương, liền có một cảm giác rùng mình, may mà mình không có bị hần chiếm tiện nghi, nếu không thì chắc là mình phải đi lột hết lớp da trên người quá.

Lâm Bắc Phàm cũng nhìn hăng say, tấm tắc khen : “Thật không ngờ kỹ thuật của tên này lại khá như vậy, biết sử dụng đầu lưỡi của mình như thế, mau nhìn đi, đầu lưỡi của họ quện vào nhau thành một khối, rất cao siêu đấy!”

Tô Tình Nhi nghe xong không nhịn được run lên, thấp giọng mắng : “Lâm Bắc Phàm, anh.. anh... tên khốn này, bọn họ hôn nhau, anh còn có tâm tình bình luận này nọ, anh... anh... anh... tức chết em!”

Lâm Bắc Phàm vô tội chớp mắt nói : “Cái gì chứ? Người ta thích hôn môi bên đường, thích được người khác nhìn, đây là tự do của người ta, chẳng lẽ chúng ta không thể tham khảo một chút sao? Anh phải hiện ra bản thân anh so với vị nhân huynh này, quả thật như là gặp sự phụ vậy, anh nhất định phải quan sát học tập mới được, sau này để hai chúng ta thực hiện tốt một chút!”

“Anh nói ít thôi... ai thực hiện với anh?” Tô Tình Nhi xấu hổ giận dữ đến cực điểm, mặt đỏ đến mang tai, hung hăng trừng mắt nhìn hần nói.

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc, hạ giọng nói : “Cảm giác tối hôm đó, hình như không tồi?”

“Anh...anh...anh cố ý!”

Tô Tình Nhi nghĩ đến buổi tối ngày hôm đó, càng ngượng ngùng đến cực điểm, cúi đầu xuống, hận không có một cái lỗ để chui vào, mặt ửng đỏ không dám nói gì.

Lâm Bắc Phàm cũng không nói thêm, chỉ kéo tay nhỏ mềm mại của đối phương, cười liên tục.

Vĩ Kiện hầu như không thở nổi nữa, nếu như cùng một cô gái xinh đẹp khác hôn môi thì đó là hưởng thụ, còn hôn môi với con nhỏ này quả thật là một sự dày vò cùng đau khổ, cảm thấy sinh mạng của mình trôi qua từng phút từng giây, hô hấp của mình cũng dần trở nên chậm chạp, trái tim thì giống như muốn ngừng đập, cái cảm giác này là muốn sống cũng không được, mà chết cũng không yên.

Sau khoảng chừng năm sáu phút đồng hồ, Vĩ Kiện rốt cục cũng tách ra khỏi đối phương, hần thở hổn hển nói : “Cô...cô...”

Cô gái kia hai má đỏ ửng, giống như một cây hoa hồng mỹ lệ vậy, xấu hổ nói : “Anh cũng thật là xấu, lần đầu tiên gặp người ta, mà đã hôn môi người ta rồi, sau này người ta làm sao mà nhìn người? Em nói cho

anh biết, bây giờ em sống là người của anh, chết là quỷ của anh, anh đừng nghĩ sẽ vứt bỏ em, ai kêu em lại yêu anh chứ? Tiểu oan gia này!”

Nàng ta ôm lấy Vĩ Kiện, dùng cặp “zú” khổng lồ của mình đè chặt lên ngực của hắn, hai mắt phun ra tình ý nồng đậm, hận không thể “tử hình” hắn ngay tại chỗ.

Vĩ Kiện há to mồm, cảm thấy nhìn mình sắp điên rồi.

Mình rốt cục đã tạo nghiệt gì? Tự nhiên lại gặp phải chuyện này, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, hôn môi với con nhỏ này? Hơn nữa đầu lưỡi của mình còn tiến vào trong, tiến hành cái hoạt động kia nữa? Hắn nghĩ đến đây, ngay lập tức muốn ọe ra tại chỗ, nhưng mà hắn không có ăn cái gì cả, cho nên chỉ nôn ra được một chút dịch bao tử mà thôi.

“Chồng ơi, anh sao vậy? Anh bệnh à? Em... em mang anh đến bệnh viện!” Cô gái nũng nịu nói.

“Tôi...tôi không sao... tôi... muốn... nôn...” Vĩ Kiện dùng sức phát tay, hận không thể nào cắt bỏ quan hệ với con nhỏ này, nhưng mà, cái quan hệ này làm sao cắt bỏ được?

“Chồng ơi, bộ dạng của chồng bây giờ, làm em thấy đau lòng lắm, em muốn dẫn chồng đi bệnh viện cơ, à đúng rồi, tên của em là Vương Hoa Hoa, tên tiếng Anh là Lily, có phải là một cái tên rất đẹp không?” Cô phục vụ ngưỡng ngườ nhìn hắn.

“Lily? Ọe...” Vĩ Kiện cảm thấy mình sắp ói ra dạ dày bao tử rồi.

“Chồng ơi, chồng đừng gấp, em dẫn chồng đi bệnh viện ngay!”

Cô gái kia lần này sợ hãi, vất vả lắm mới tìm được một ông chồng có tiền, ngàn vạn lần đừng có chết nhanh như vậy.

Nàng ta không nói hai lời, ôm lấy Vĩ Kiện, nhanh chóng đi về phía trước, vừa đi vừa an ủi : “Chồng ơi, chồng cố gắng lên, chúng ta tới nhanh thôi!”

“Cô...buông tôi ra... cứu mạng...” Vĩ Kiện phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

“Chồng ơi, em biết chồng thương em mà, nhưng mà vì chồng, cho dù có khổ mấy em cũng cam tâm!”

Cô gái này còn tưởng đối phương sợ mình mệt, cho nên ôn nhu nói.

“Cô...” Vĩ Kiện trợn trắng hai mắt, trực tiếp hôn mê.

“Thật không ngờ Hoa Hoa cũng có người yêu, mình thật vui vẻ vì nàng!”

“Đúng vậy, người kia thoát nhìn không tốt lắm, nhưng mà cũng vì Hoa Hoa rất nhiều, tỏ tình trước mặt nhiều người như vậy, xem ra bản chất của hắn cũng không xấu”

”Hoa Hoa có thể tìm được một người đàn ông tốt, chúng ta nên vui vì nàng, chúng ta có nên hỏi bọn họ khi nào kết hôn không? Chúng ta nhất định phải ăn mừng một phen.

Mấy cô phục vụ bên trong quán cafe đều nhỏ giọng nghị luận, bị hành động khi nãy của hai người làm cho thay đổi thái độ, cười nói vui vẻ, còn những người nghe xung quanh đều trợn tròn mắt, không biết nói gì.

Người ta tìm được chồng, mấy người cần gì phải vui vẻ như vậy?

Lâm Bắc Phàm không nhịn được lau mồ hôi trên trán, trong lòng yên lặng cúng điệu cho tên Vĩ Kiện kia ba phút, lúc này mới giả vờ nói : “Thật không ngờ hắn nhanh chóng tìm được vợ như vậy, đúng là nhân duyên trời định ngay trước mặt, đúng là chuyện không ai ngờ!”

Tô Tình Nhi cũng thở dài một hơi : “Mong rằng hắn có thể hạnh phúc!”

241. Chương 241: Bố Vợ Cường Hãn.

Lâm Bắc Phàm không biết tên Vĩ Kiện gì đó kết cục thế nào, nhưng suy nghĩ cũng biết đối phương sẽ có nhân duyên “tốt đẹp”, mình ngoài chúc phúc cho đối phương ra, còn có thể làm gì chứ? Mình cũng không thể hy sinh vì nghĩa, thay hẳn lấy “Mỹ nữ” kia chứ? Càng không cần nói tới mình vẫn chưa có hứng thú lấy kiểu con gái người khác chơi qua rồi. Hai người bọn họ hôn nhau không ngừng trước mặt bao người như vậy, mình còn lấy để làm gì?

Lâm Bắc Phàm mặt dày vô liêm sỉ tìm đủ các cớ cho mình, vừa truyền âm nói với Tiểu Kim: “Mày quá vô liêm sỉ, Lâm Bắc Phàm tao khinh bỉ mày, mày lại dùng cách như vậy ăn hiếp người ta, sau này đừng có nói quen biết tao nữa”.

Tiểu Kim rất vô tội chớp mắt, truyền âm nói: “Lão đại, tôi không làm gì cả, chỉ là thấy quan hệ giữa hai người bọn họ rất thân mật, nên mới nhóm thêm mỗi lửa cho họ thôi, để ngọn lửa trong họ càng bùng lên, người đẹp trai, lương thiện, chân thành, dũng cảm như tôi, ngoài làm việc thiện ra, đâu thể làm những chuyện nguy hại tới người khác chứ? Xong rồi, xong rồi, vừa nãy tôi chỉ lo làm chuyện tốt, vậy mà lãng phí ba phần pháp lực của mình, xem ra tôi nhất định phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng vài hôm mới được” Cơ thể Lâm Bắc Phàm khẽ lung lay, suýt nữa ngã gục.

“Mày... mày... mày...” Lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm bị Tiểu Kim đả kích.

“Đừng say đắm anh, anh chỉ là một truyền thuyết”.

Tiểu Kim cười đùa rất đều đặn nói.

Lâm Bắc Phàm trợn trắng mắt, trực tiếp đem những lời này của đối phương biến khỏi đầu, chẳng trách thời gian này mình trở nên vô liêm sỉ hơn rất nhiều, thì ra đều là bị ảnh hưởng của đối phương, xem ra câu nói đó là đúng, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

Cùng Tô Tình Nhi vào thành phố mua một số đồ dinh dưỡng, lúc này Lâm Bắc Phàm mới cùng đối phương tới Tô gia. Tô gia cũng coi như có sức ảnh hưởng không nhỏ ở Nam Thành. Năm đó thời kỳ bắt đầu cải cách mở cửa, cha của Tô Tình Nhi - ông Tô Kiến Nam đã sáng lập ra bệnh viện tư nhân đầu tiên ở thành phố Nam Thành, hơn nữa dựa vào y thuật giỏi và môi trường tốt, nhận được sự yêu quý của dân chúng toàn thành phố, khiến cho cả bệnh viện mãi mãi đứng hàng đầu trong giới y thuật, cũng trở thành lựa chọn đầu tiên của bệnh nhân, đều cao hơn một bậc so với các bệnh viện trong thành phố. Nhưng nhà cô không phải là biệt thự xa hoa gì, chỉ là một căn nhà vài chục mét vuông trong một khu phố nhỏ, nếu không có người giới thiệu, e rằng không ai biết ở đây ẩn dấu một danh nhân.

Lâm Bắc Phàm khẽ ngẩng đầu lên, nhìn ngôi nhà rất chi là bình thường, bèn nghiêng đầu, nói với Tô Tình Nhi: “Ý của em là, nhà em ở đây?”

“Đúng vậy, sao ạ? Em sống ở đây mười ba năm, cũng đã có một khoảng thời gian rồi”.

Tô Tình Nhi không hề quan tâm. Cô từ nhỏ đã sống ở đây, có tình cảm rất sâu sắc với khu phố nhỏ này, muốn sống mãi ở đây.

“Anh còn tưởng là khu biệt thự nào đó ở Thành Tây chứ?”

Lâm Bắc Phàm hơi thất vọng nói. Mặc dù bây giờ hẳn có chút tiền, nhưng vẫn chưa có bản lĩnh để mua biệt thự. Dù sao đó cũng chỉ là thứ trong truyền thuyết. Nếu lúc này mình mua, chỉ sợ sẽ gây sự chú ý của rất nhiều người, mình thật không muốn trở thành trung tâm sự chỉ trích của mọi người.

“Anh thôi đi, anh tưởng cha em giống như những bác sỹ lòng dạ hiểm độc đó sao? Ngày nào cũng chỉ biết kiếm tiền? Cha em quy định viện phí của bệnh viện chỉ bằng một phần ba các bệnh viện khác, gần như không có bất cứ lợi nhuận nào”.

Tô Tình Nhi gờ gờ nắm đấm về phía hắn, thị uy với hắn vài câu, lúc này mới dặt tay hắn, đi vào trong cửa đơn.

Không có lợi nhuận? Vậy những bác sỹ và y tá trong bệnh viện làm thế nào?

Lâm Bắc Phàm lẩm bẩm một câu, lúc này mới theo cô đi vào trong”.

“Kính koong”.

Tô Tình Nhi mới ấn chuông cửa, cánh cửa nhà nhanh chóng được mở ra, một phụ nữ trung niên mang theo nụ cười nhìn hai người họ nói: “Tình Nhi, cuối cùng con cũng về rồi, ba con đợi con hơn một tiếng rồi”.

Thì ra vừa nãy họ đã nhìn thấy hai người họ trở về qua cửa sổ, trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng..

Con gái mình cuối cùng cũng muốn lập gia đình rồi.

Hai người họ đâu thể không biết tính cách của con gái mình? Từ nhỏ tới lớn đều thoải mái, đáng vẻ không sợ trời không sợ đất, hơn nữa còn đi gây tai họa khắp nơi, cũng chính vì như vậy, tới giờ con gái chẳng có lấy một người bạn trai. Điều đó đã trở thành tâm bệnh của họ, giận một nỗi không thể lập tức tìm được thanh niên tuấn tú có tài toàn thành phố, cho con gái lựa chọn. Bây giờ thấy con gái dẫn bạn trai về, tất nhiên vô cùng vui vẻ, suýt nữa vui mừng lên tiếng rồi.

Tô Tình Nhi nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của mẹ mình, không khỏi mặt đỏ ửng, thấp giọng nói: “Mẹ, anh ấy, anh ấy chính là bạn của con, Lâm Bắc Phàm, chúng con mới quen nhau, vãn, vãn...” Lần đầu tiên cô nói dối mẹ mình, ngay cả lời nói cũng run rẩy, nắm cánh tay phải của Lâm Bắc Phàm mới dùng chút lực, người phía sau đau tới nhe răng trợn mắt, suýt nữa kêu ra tiếng.

Lâm Bắc Phàm lộ ra vẻ mặt đau khổ, vội vàng nói: “Cháu chào bác”.

Mẹ Tô Tình Nhi thấy bộ dạng hai người họ như vậy, cũng mỉm cười: “Thì ra là Tiểu Lâm, mau vào trong đi, đừng đứng ngoài cửa nữa” bà bảo hai người vào trong, sau đó cười nói về phía phòng ngủ chính: “Ông Tô, con gái ông về rồi này”.

Tô Tình Nhi và Lâm Bắc Phàm vừa đi vào phòng khách, liền thấy cửa phòng ngủ chính mở ra, một người trung niên hơn năm mươi tuổi chậm rãi đi ra. Khuôn mặt ông rắn rỏi, thân hình cao lớn, tóc nhuộm đen nhánh, nhìn thế nào cũng không giống viện trưởng một bệnh viện, ngược lại giống một con người rắn rỏi trong phim ảnh Mỹ, toàn thân đều toát ra khối năng lượng lớn mạnh.

Hắn ***, chẳng trách lại sinh ra một y tá danh đá như Tô Tình Nhi, thì ra là di truyền.

Lâm Bắc Phàm thăm tặc lưỡi mãi, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ cung kính, vội vàng gọi: “Bác trai”.

“Ha ha” Không ngờ Tô Kiến Nam ta cũng sắp gả con gái rồi, cho những lão khốn kiếp còn nói con gái ta không ai thèm, lát nữa ta sẽ gọi điện thoại cho họ, cho họ gặp con rể của ta, cho họ ganh tị tới chết thì thôi”.

Người đàn ông trung niên đó chính là Tô Kiến Nam, cũng chính là cha của Tô Tình Nhi. Sau khi ông nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, vẻ mặt đắc ý cười ha hả.

Lâm Bắc Phàm nghe mà toát mồ hôi lạnh, mình hình như có cảm giác lên phải thuyền giặc rồi.

Chẳng lẽ cánh cửa Tô gia không nên vào? Sao Tô Kiến Nam lại cười âm hiểm như vậy? Dường như bên trong còn xen lẫn những thứ không tốt đẹp gì. Hắn cố gắng nuốt nước bọt, ngượng ngùng cười nói: “Bác trai, thật ra, cháu và Tình Nhi quen nhau chưa được mấy ngày, vẫn chưa phát triển tới mức độ đó.”

Hắn đã bắt đầu chuẩn bị đường lui cho mình, nếu đối phương muốn ép mình làm con rể họ, vậy thì mình cũng phải tranh thủ quyền lợi của mình, không thể mặc họ làm gì thì làm.

Tô Kiến Nam lại không hề nghe thấy câu nói đó, mà là rất thẳng thắn cười nói: “Không quen nhau mấy ngày, thì quen nhiều vào, con gái cưng này của bác mặc dù bình thường tính tình có hơi tùy tiện một chút, thiếu chút thực nữ, nhưng con người rất tốt, cẩn thận, đoan trang hiền lành, à, những ưu điểm đó vẫn có một chút..., bác tin trong thời gian mấy ngày tiếp xúc với nó cháu cũng đã biết”.

Ông giơ tay phải ra, vỗ vỗ bả vai Lâm Bắc Phàm, nói rất nhiều những ưu điểm hoàn toàn không tồn tại ở Tô Tình Nhi, dường như đang đánh bóng con gái mình với Lâm Bắc Phàm.

Má Tô Tình Nhi ửng đỏ, gắt giọng: “Ba, cái gì gọi là tùy tiện? Người ta đâu có đâu?”

Tô Kiến Nam cười ha ha nói: “Tình Nhi xấu hổ rồi, đây là lần đầu tiên ba thấy Tình Nhi xấu hổ đó, xem ra con thật sự rất hài lòng với tiểu tử này rồi, sau này cậu ấy chính là con rể của Tô gia, nên con nhất định phải giám sát chặt chẽ cậu ấy, đừng để cậu ấy chạy mất, hiểu không? À, đúng rồi, cháu tên là gì?”

Ông nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ mặt nghi hoặc.

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa ói máu. Thế này mà gọi là cha? Ngay cả mình tên là gì, làm việc gì, người nhà có những ai cũng không biết, đã coi mình là con rể rồi, bố vợ thế này đúng là đặc biệt, lẽ nào không sợ mình là dâm tặc gì đó sao?

Nhưng trên mặt hắn vẫn là nụ cười khiêm tốn: “Xin bác trai yên tâm, cháu nhất định sẽ ra sức theo đuổi Tình Nhi, cháu tên là Lâm Bắc Phàm”.

“Cái gì mà theo đuổi không theo đuổi? Quan hệ giữa các con hôm nay cha sẽ xác định cho hai con rồi. Bắt đầu từ hôm nay, con có thể sống ở nhà chúng ta, à, phòng đó chính là phòng của Tình Nhi, con có thể ở trong đó”.

Tô Kiến Nam cười sáng khoái.

Tô Tình Nhi mặt đỏ bừng, gần như sắp chảy nước rồi, gắt giọng: “Ba, ba nói linh tinh gì thế?”

Lâm Bắc Phàm suýt nữa chảy nước miếng, bảo mình sống trong khuê phòng của Tô Tình Nhi? Há chẳng phải là đồng ý cho mình và cô ấy làm chuyện thiếu nhi không nên làm gì đó sao? Ông bố vợ này đúng là rất thoáng.

Hắn vội vàng cười hì hì nói: “Bác trai, việc đó không ổn lắm”.

Tô Kiến Nam lại nhú lông mày, lớn tiếng nói: “Có gì không ổn? Thanh niên các cháu bây giờ không phải đều đề xướng cái gì mà sống thử trước hôn nhân sao? Trước đây bác không đồng ý làm như vậy, dù sao con gái bác cũng chưa từng yêu ai, là một cô gái tiêu chuẩn. Nhưng bác thấy cháu cũng không tệ, hơn nữa cô con gái ngọc của bác tuổi tác không còn nhỏ nữa, chỉ cần cháu đối xử tốt với nó, làm trước chuyện gì đó cũng không sao, dù sao bác cũng muốn bế cháu ngoại lắm rồi, nên các con phải nhanh lên một chút, biết chưa?”

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm giật giật, bố vợ thế này thật là đặc biệt.

Mẹ Tô Tình Nhi lại mặt ửng đỏ, thấp giọng: “Ông Tô, ông nói vậy bạ gì thế? Lần đầu tiên nói chuyện với người ta, đã nói chuyện linh tinh rồi, không sợ người ta chê cười à?”

“Việc này có gì mà chê cười? Đàn ông mà, phải biết cân nhắc, dám làm dám chịu”.

Tô Kiến Nam không hề để ý nói: “Bác nói này Tiểu Lâm, Tình Nhi vẫn chưa yêu người nào đặc biệt cả, cháu là người đầu tiên. Cháu thành thật nói với bác đi, cháu và Tình Nhi đã xảy ra chuyện đó chưa?”

Trán Lâm Bắc Phàm đã thêm mấy vệt đen, nhìn Tô Tình Nhi một cái, thấy hai má cô đỏ ửng, cúi đầu, dáng vẻ thẹn thùng, vội vàng lắc đầu nói: “Bác trai, chúng cháu vẫn chưa...”

“Trời, cháu quá cầu nệ rồi, không có chút khí khái đàn ông con trai gì cả. Bác và mẹ nó chỉ gặp nhau hai lần, đã ngủ chung một giường rồi. Bác còn nhớ lúc đó là năm ba, còn suýt nữa làm to bụng bà ấy...” Tô Kiến Nam lẩm liệt nói.

Tim Lâm Bắc Phàm nhảy loạn lên phù phù. Đây là gia đình gì vậy? Năm hai đã quyến rũ nhau, đó há chẳng phải là yêu sớm? Còn tưởng mình đã cường đại tới cực điểm rồi, nhưng so với ông bố vợ trước mặt này, cảm giác thấy mình dường như thuần khiết đáng yêu giống các em nhỏ trong nhà trẻ vậy, nhưng bố vợ thế này, mình thích.

“Bác trai, cháu nhất định sẽ cố gắng”

Lâm Bắc Phàm rất là khiêm tốn gật đầu cười nói.

242. Chương 242: Cuộc Chiến Tranh Đoạt Con Rể .

“Bác nói này Tiểu Lâm, thân hình cháu mặc dù nhìn có vẻ không được tốt lắm, nhưng lực phòng ngự đúng là có chút mạnh mẽ, chẳng lẽ trước đây cháu từng học võ công? Đúng là con người không thể nhìn bề ngoài,

nước biển không thể đo bằng đấu” Tô Kiến Nam nhân lúc Tô Tình Nhi và mẹ cô ra ngoài mua đồ ăn, liền đưa Lâm Bắc Phàm tới phòng mình, luận bàn về công phu, kết luận phát hiện ra cho dù mình tấn công thế nào, cũng không phá vỡ được phòng ngự của đối phương. Điều này khiến ông càng nhìn càng ưng ý cậu con rể chuẩn trước mặt này, càng nhìn lại càng mưu tính, hận một nỗi không thể giải quyết cho hai đứa ngay bây giờ, để cậu ta ở rể ở Tô gia mình.

Trán Lâm Bắc Phàm càng nhiều vết đen hơn, cái gì mà gọi là thân hình nhìn có vẻ không tốt lắm.. Minh tu luyện “Long tu bảo điển” độ phòng ngự bây giờ đã mạnh gấp mấy chục lần người bình thường rồi, chỉ dựa vào mấy miếng võ mèo cào của ông thì tưởng có thể đánh bại mình sao? Nhưng những lời thế này hẳn không dám nói ra, mà là cười ngượng ngùng, trên trán cố ý toát ra vài giọt mồ hôi nóng, thở hồng hộc nói: “Bác trai quá khen rồi, cháu từ nhỏ sức khỏe đã hơi yếu, liền học linh tinh một chút võ thuật, mục đích là tăng cường sức khỏe, không có chỗ nào lợi hại đặc biệt cả, ngược lại bác trai tấn công sắc bén, cháu sắp không chịu nổi rồi”.

“Xời, thôi, chút thủ đoạn của cháu, sao bác lại không nhìn ra được? Bác hoàn toàn không phải là đối thủ của cháu”.

Tô Kiến Nam lại hoàn toàn không để ý tới, ngược lại vẻ mặt vui sướng nhìn hắn.

Ông già này cũng thật ghê gớm. Minh chẳng qua chỉ thi triển hai phần sức lực, đều bị ông nhìn ra rồi. Thế này còn ngu ngốc hơn lão hồ ly Đường Thiết Sơn nhiều.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm thầm lẩm bẩm một câu như thế, trên mặt lại cười tủm tỉm nói: “Bác trai, bác quá khách khí rồi, cháu đâu thể là đối thủ của bác? Nhưng dựa vào tuổi trẻ, mới có thể may mắn kiên trì vài hiệp trong tay bác mà thôi”.

Tô Kiến Nam xua xua tay với hắn: “Cháu cũng không cần khiêm tốn, dù sao lát nữa mấy người bạn của bác sẽ tới. Bọn họ đều là đám điên, nếu cháu muốn giả bộ trước mặt bọn họ, vậy cháu chắc chắn sẽ chịu thiệt thòi đấy”.

Ông nói xong câu đó, trên mặt hiện lên nụ cười âm hiểm, nhìn Lâm Bắc Phàm toàn thân nổi da gà, cảm giác được hình như mình là chuột bạch vào phải phòng thí nghiệm.

Không phải sẽ có vài võ lâm cao thủ tới chứ? Đây có còn là xã hội hiện đại không? Sao cảm giác thấy có chút giống như thế giới võ hiệp, sẽ không xuất hiện những nhân vật như Đông Phương Bất Bại, Tả Lãnh Thiền chứ?

“Oa, ha ha... ông Tô, cô con gái bạo lực của ông cũng có người muốn cưới rồi, thật đáng mừng đáng mừng, lẽ nào hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi? Tôi nhất định phải nhìn cho kỹ”.

“Đúng đó, ông Tô, tôi còn tưởng con gái ông sẽ làm bà cô già cơ đây, không ngờ còn trẻ như vậy đã sắp lấy chồng rồi, xem ra hôm nay chúng ta phải uống vài ly thôi, không cho ông chết đi sống lại thì không thôi”.

“Cậu ta thật là, là tiểu tử khốn nào lấy con gái ông, tôi phải xem xem rốt cuộc cậu ta có bản lĩnh gì?”

Chính vào lúc này, bên ngoài truyền tới giọng nói hào sảng của mấy ông lão, hơn nữa đều là tiếng bước chân nặng trĩu, hình như là mấy nhân vật cấp quan trọng, hơn nữa nhân số cũng không ít.

Hai mắt Tô Kiến Nam trở nên sáng lóe, như đèn pha, lập lòe ánh sáng chói mắt, rất dứt khoát dắt tay Lâm Bắc Phàm, đi về phía phòng khách, cười hì hì nói: “Bọn họ tới rồi, phiền phức của cháu không ít đâu”.

Lâm Bắc Phàm đã nghe thấy tiếng của mấy người đó, trán đã thêm vài vết đen rồi.

Người Tô Kiến Nam quen biết là người thế nào? Sao nghe có vẻ ai nấy đều là tuyển thủ bạo lực thế?

Hai người họ vừa tới phòng khách, nhìn thấy có bốn ông già đã ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, ai cũng vắt chéo chân, vui thích nhấp nháp rượu tây, dáng vẻ rất tự do tự tại, tuổi tác đều khoảng năm mươi, tinh thần sáng láng, thần thái dạt dào, nhìn thế nào cũng thấy giống bốn Lão Ngoan Đồng.

“Bốn lão quỷ các ông cuối cùng cũng tới rồi, tôi còn tưởng các ông không tới chứ?”

Tô Kiến Nam cười ha ha.

Mắt bốn người họ đều sáng người, ánh mắt dồn hết lên người Lâm Bắc Phàm, đều lần lượt tấm tắc nói: “Chàng trai nhìn có vẻ thân hình không tệ, tướng mạo cũng không tồi, chỉ là không biết có phải là gố hoa thêu không?”

Tô Kiến Nam không nhịn được cất tiếng cười lớn : “Bốn người các ông lần này nhìn cho rõ đi, không phải là tôi nói khoác, bốn ông liên thủ lại, cũng không phải là đối thủ của cậu ấy, con rể tôi sao có thể là người bình thường được?”

Bốn người họ nghe tới câu này, đều híp nửa mắt lại thành một khe hở, lóe lên nụ cười không tốt lắm.

Khỏe miệng Lâm Bắc Phàm khê giật giật, đây là người gì vậy? Sao ai này đều giống như sói già háo sắc nghìn năm thế, lẽ nào coi mình như mỹ nữ rồi sao?

Hắn cung kính chào bốn ông lão: “Cháu Lâm Bắc Phàm chào các bác”

“Ít lời thừa thôi, đánh nhau trước rồi nói”.

Bốn người họ cùng nhau ném ra câu đó, ly rượu trong tay đồng thời ném lên, bốn bóng người như bốn tia chớp, nhanh chóng nhào về phía Lâm Bắc Phàm, đã phong tỏa bao quanh bốn hướng trước sau trái phải hắn.

Tiểu Kim tức gần chết, thầm truyền âm nói: “Lão đại, bốn lão già chết tiệt lại dám coi rẻ anh, để em cho họ xem, cho họ biết cái gì gọi là đàn ông trong đàn ông, anh hùng trong anh hùng...”

“Mày đừng làm loạn lên, nếu không, tao sẽ khấu trừ lương thực của mày, còn lấy bảo đao Đồ Long khóa sức mạnh của mày lại, cho mày biến thành nồi canh Tiểu Kim”

.

Trán Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi lạnh, nếu để Tiểu Kim ra tay, bốn ông lão này chắc sẽ nằm hết trên đất, vậy mình tuyệt đối đừng sống ở Nam Thành nữa. Hắn thầm sai bảo đối phương, đồng thời thân hình xoay tròn, cùng lúc bốn người họ vẫn chưa hoàn toàn phong tỏa mình, đã xông vào vòng vây của họ, hai tay đồng thời duỗi ra, ly rượu bốn người họ vừa ném ra đã thản nhiên rơi trong lòng bàn tay và trên vai hắn, ngay cả một giọt rượu cũng không bắn ra ngoài.

Lâm Bắc Phàm rất biết giả bộ, bây giờ càng giả bộ tới cực điểm, trên mặt vẫn là nụ cười tràn đầy ảm áp, như làm một chuyện không tốn sức lực.

Tất cả chỉ xảy ra trong thời gian chớp nhoáng, bốn ông lão đều há miệng kinh ngạc tới ngáy người.

Có thể nói bọn họ một đời say mê võ thuật, bình thường không có việc gì đều thích cùng nhau luận bàn võ công, cũng coi như thú vui. Nhưng họ hôm nay mới phát hiện ra mấy chiêu con mèo mình học được so với người thanh niên trước mắt này hoàn toàn không là gì cả, người ta mới gọi là võ công chân chính, mới gọi là sức mạnh thật sự.

Lâm Bắc Phàm thấy biểu hiện của mình cũng tạm tạm, lúc này mới đặt bốn chén rượu lên bàn trà, lúc này mới cất lời nói: “Bốn vị tiền bối tấn công sắc bén, nếu cháu chậm một bước, chỉ e đã bại trong tay bốn vị rồi, cháu vừa nãy chẳng qua là may mắn thôi, xin bốn vị tiền bối thứ lỗi” Bốn người bọn họ nghe thấy câu này, trong lòng thoải mái, đối phương có tuyệt thế thần công, mà lại không hề kiêu ngạo, ngược lại còn tán thưởng bọn họ, việc này ít nhiều cũng nể mặt họ, Bây giờ bốn người họ nhìn thế nào cũng thấy Lâm Bắc Phàm thật ưng ý biết bao, nếu không phải vì mình không có con gái, sẽ không bỏ qua cho cậu ta.

Một ông lão tóc hoa râm khê vuốt mấy sợi râu, cười nói: “Người trẻ tuổi có bản lĩnh không tầm thường, lại có thể không kiêu ngạo không nóng vội, đúng là điển hình trong thanh niên, mạnh mẽ hơn nhiều so với những tên tiểu tử sống phóng túng, không biết trời cao đất dày.”

Một ông lão gầy còm khác cũng cười ha ha nói: “Bốn ông lão chúng ta ngày nào cũng nói khoác võ thuật của mình giỏi thế nào thế nào, nhưng bây giờ so với người ta, đúng là so trẻ nhỏ ba tuổi với chàng trai hai mươi rồi, thật mất mặt”.

Hai ông lão khác cũng đều lắc đầu. Lần này Tô Kiến Nam đắc ý rồi, lắc đầu cười ha ha nói: “Bốn lão già các ông không phải ngày nào cũng rất lợi hại sao? Bây giờ gặp được con rể tôi rồi, còn không phải là rơi

xuống ao vớt sao, không có chút hưng phấn nào, tôi xem sau này các ông còn kiêu ngạo trước mặt tôi thế nào đây?”

Bốn người họ đều mặt già nua đỏ bừng, đều trừng mắt nhìn ông nói: “Ông Tô, ông đừng kiêu ngạo, đừng tưởng ông có con gái, thì rất lợi hại, lát nữa chúng tôi ra ngoài nhận vài đứa con gái nuôi, đều là những cô xinh đẹp, cướp con rể của ông đi, xem ông còn chỗ nào đặc ý nữa”.

Tô Kiến Nam khô cổ đỏ mặt kêu lên: “Các người ít nói vớ vẩn ở đây đi, đâu thấy tranh con rể đâu? Hơn nữa, con gái tôi xinh đẹp dịu dàng như vậy, cậu ấy lấy được con gái tôi là phúc của cậu ấy, sao có thể bị các ông đoạt mất chứ? Các ông còn ăn nói linh tinh, cẩn thận tôi trở mặt với các ông đấy’.

“Xời, thôi đi, tính tình con gái ông ấy, cậu ấy yêu mới là lạ”.

“Thôi đi, con gái tôi dịu dàng như nước, đáng yêu ngây thơ”.

“Con gái ông đúng là một quả ổi nhỏ, thỉnh thoảng bốc hỏa, còn đánh người đâu có chút nữ tính nào?”

“Ông dám nói con gái tôi như vậy, tôi liều mạng với ông”.

Lâm Bắc Phàm thấy năm người bọn họ tranh luận mãi không ngớt, thậm chí sắp ra thế đánh nhau tim đập thình thịch.

Tim đập thình thịch mấy cái, mình từ lúc nào trở nên quý giá tới vậy?

Khiến năm người họ tranh nhau tới mức nào? Lẽ nào nhân phẩm của mình bùng nổ, khiến vô số mỹ nữ trên thế giới đều yêu thích?

Lúc này Tô Tình Nhi và mẹ cô vừa vặn mua thức ăn về, thấy năm người họ tranh cãi không ngừng, mẹ Tô Tình Nhi hình như không có bất cứ vẻ kinh ngạc nào, ngược lại nhìn mãi thấy quen, ngay một câu dư thừa cũng chẳng nói, quay về nhà bếp làm cơm. Còn Tô Tình Nhi lại lén kéo bàn tay Lâm Bắc Phàm, hỏi chuyện gì xảy ra. Sau khi nghe xong nội dung mấy người họ nói, nhất thời mặt ửng đỏ, hung hãn trừng mắt nhìn bốn ông lão một cái, nhỏ tiếng lầm bầm: “Bốn người họ đều như vậy, ngày nào cũng hận một nỗi thiên hạ không đại loạn, anh đừng để ý”.

“Anh sao có thể để ý được chứ? Có thể làm con nuôi của họ, anh vui còn không kịp nữa, nhưng không biết con gái nuôi của họ trông thế nào?”

Lâm Bắc Phàm cười hì hì thấp giọng nói, giống như mình lên làm trạng nguyên.

“Anh chết đi”.

Tô Tình Nhi hung hăng lườm hắn một cái.

Lúc Lâm Bắc Phàm còn muốn trêu chọc cô vài câu, lại nghe thấy tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên. Tô Tình Nhi vội vàng mở cửa phòng khách, không khỏi thốt lên một tiếng kinh ngạc: “Là anh?”

Trên mặt người đó hiện lên nụ cười nhã nhặn: “Tình Nhi, anh, anh tới thăm em, và bác trai bác gái”

Người đó lại chính là Vĩ Kiện vừa nãy.

243. Chương 243: Tranh Vợ .

Lâm Bắc Phàm và Tô Tình Nhi có nằm mơ cũng không ngờ tới đối phương vừa xảy ra chuyện như vậy, bây giờ vẫn còn mặt mũi tới đây, biểu hiện trên mặt đều vô cùng cổ quái, đứng ở đó, không biết có nên cho đối phương vào hay không?

Phía sau Vĩ Kiện còn có một người trung niên hơn năm mươi tuổi, mặt vuông chữ điền, trên người còn có khí thế khó tả. Sau khi ông thấy cảnh này, lông mi thô đen hơi nhú lại, bỗng cười vang nói: “Anh Tô, lẽ nào anh không hoan nghênh tôi sao?”

Tô Kiến Nam đang cùng bốn ông lão tranh luận không ngừng, nghe thấy giọng nói, vẻ giận dữ trên mặt lập tức động lại, tiếp đó đổi thành vẻ khác thường, vội vàng cười cởi mở: “Thì ra là anh Phùng, ngọn gió nào đưa anh tới đây thế?”

Lâm Bắc Phàm và Tô Tình Nhi bắt đầu đi, vội vàng mở cửa ra, cho Vĩ Kiện và người đàn ông trung niên đó đi vào. Sau khi Tô Kiến Nam và bốn ông lão thấy hai người bọn họ, đều cười chào: “Ông Phùng, sao hôm nay có thời gian dẫn con trai tới đây thế? Ấy, con trai ông không phải đi Mỹ rồi sao? Về lúc nào thế?”

Lâm Bắc Phàm nghe xưng hô của họ, lúc này mới hiểu người đàn ông trung niên đó chính là cha của Phùng Vĩ Kiện, hơn nữa từ biểu hiện của hai người họ có thể thấy, hình như bọn họ tới không có ý tốt, chắc là vì chuyện của Phùng Vĩ Kiện, chỉ là không biết bọn họ xử lý chuyện nhân viên phục vụ nữ đó thế nào?

Trên mặt ông Phùng hiện lên nụ cười hiền lành: “Còn không phải là hôm nay Vĩ Kiện mới từ Mỹ về, tôi liền tới Tô gia sao? Không ngờ mấy vị cũng ở đây, xem ra hôm nay đúng là ngày tốt”.

Tô Kiến Nam sao có thể không biết suy nghĩ trong lòng đối phương? Ông cố ý cười nói: “Đâu có ngày tốt đẹp gì? Chỉ là hôm nay lần đầu tiên con rể tôi tới chơi, nên gọi vài người bạn cũ tới uống rượu, góp vui, vốn muốn gọi ông tới, chỉ sợ ông nhiều việc, mới không quấy rầy ông thôi”.

“Ồ, con rể ông? Thật không biết, không biết là thiếu niên phương nào, lại có phúc như vậy, có thể lấy được lệnh thiên kim, tôi phải nhìn kỹ mới được”.

Ông Phùng cố ý ngạc nhiên kêu lên.

Ấn tượng của Lâm Bắc Phàm với ông Phùng này đột nhiên giảm xuống vài phần.

Ông ta...quả nhiên là cha nào con nấy, nhìn vẻ mặt bực mủ của Vĩ Kiện, là biết cha hẳn không phải người tốt gì, mình rõ ràng đứng ở đây, còn ở đó biết rõ còn cố ý hỏi ai là con rể Tô gia, lẽ nào bốn ông lão đó giống chồng của Tô Tình Nhi sao? Đây rõ ràng là bất mãn với mình.

Sắc mặt Tô Tình Nhi cũng có chút khó coi, đối phương nhằm vào Lâm Bắc Phàm, rõ ràng cũng là không nể mặt mình, không nể mặt Tô gia. Nếu không phải trưởng bối của mình đều đang ở đây, mình chắc chắn sẽ lăng nhục Vĩ Kiện một hồi, cho hắn biết sự lợi hại của mình. Cô nghĩ tới đó, hung hăng trừng mắt nhìn Phùng Vĩ Kiện theo phía sau.

Khóe miệng Tô Kiến Nam hơi nhếch nụ cười không dễ nhìn thấy, sau đó chỉ Lâm Bắc Phàm, cười sảng khoái nói: “Ông Phùng quá khách sáo rồi, đứa bé này chính là con rể tôi, bề ngoài coi như cũng tạm được, con người giữ khuôn phép, cái chính là hai đứa nó tâm đầu ý hợp, nói thế nào cũng muốn bên nhau, tôi ấy à, cũng chấp nhận rồi, dù sao, chuyện của bọn nhỏ, để tự chúng giải quyết là được rồi, người lớn chúng ta, cũng không tiện nói gì”.

Từ khi còn hai mươi tuổi ông đã bắt đầu mở bệnh viện rồi, có thể nói là người từng trải, con người cũng trở nên rất là khéo đưa đẩy, đều đẩy hết trách nhiệm ra, nói là chuyện này không liên quan tới mình, hoàn toàn là ý chủ quan của họ, tránh đối phương tí nữa lại gây phiền phức cho mình.

Lúc này ông Phùng mới đưa mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, quan sát từ trên xuống dưới mười mấy lần, cuối cùng mới gật đầu nói: “Con người, rất hoạt bát, bề ngoài cũng không tệ, mạnh hơn nhiều so với đứa con trai không biết tranh giành của tôi”.

Ông nói xong câu này, mấy người trong phòng khách đều ngẩn ra.

Bọn họ ai cũng thành tinh cả, đâu thể không biết ông Phùng lần này tới có ý gì. Câu nói đó của Tô Kiến Nam chính là muốn để họ ngậm miệng, dù sao bớt một chuyện vẫn hơn thêm một chuyện, cũng không muốn làm lớn chuyện, ai biết đối phương ngược lại rất khen ngợi Lâm Bắc Phàm. Điều này khiến họ đều đều là hòa thượng trọng nhị, không rõ đang nghĩ gì.

Lẽ nào đầu ông Phùng này bị lừa đã mất rồi? Nói chuyện vòng vo.

Chính lúc họ nghĩ tới đây, lại thấy ông Phùng tiếp tục nói: “Nhưng không biết bây giờ chàng trai này làm việc gì, nếu quá kém, e là không xứng với lệnh thiên kim”.

Mấy người Tô Kiến Nam lúc này mới hiểu ý trong lời nói của ông, thì ra đối phương là vừa đấm vừa xoa, thủ đoạn đúng là độc ác. Nhưng Tô Kiến Nam đâu bị làm khó bởi câu nói của đối phương.

Ông cười nhạt nói: “Cậu ấy làm việc gì thì có liên quan gì chứ? Chủ yếu là tình cảm của hai đứa, chỉ cần tình cảm tốt là được rồi, nhớ năm đó tôi kết hôn, không phải vẫn là một chàng trai nghèo sao? Trong túi không có mấy đồng, còn không phải u mê cưới mẹ nó sao? Nào nào, ông Phùng, đừng đứng nữa, mau ngồi đi, có gì từ từ nói, không ngờ hôm nay lần đầu con rể tôi tới chơi, lại nhiều người tới như vậy, cũng coi như nể mặt tôi. Tôi nay tôi nhất định phải lấy bình rượu ngon ủ hai mươi năm ra, chúng ta uống vui vẻ vài ly mới được”.

Ông vội vàng để ông Phùng và Phùng Vĩ Kiện ngồi xuống.

Phùng Vĩ Kiện mang theo hai gói quà to tới, xấu hổ giận một nỗi không có khe hở nào chui vào. Trước đây còn tưởng mình có thể có cơ hội cưới Tô Tình Nhi, ai biết được để Lâm Bắc Phàm nhanh chân đi trước, đợi tới lúc Tô Kiến Nam khẳng định, trong lòng hẳn lại thêm vài phần oán hận Lâm Bắc Phàm. Hắn hung hăng trừng mắt nhìn đối phương một cái. Về mặt mỉm cười nói với Tô Kiến Nam: “Bác trai, đây là chút quà cháu biếu bác và bác gái, mong bác vui lòng nhận cho”.

Tô Kiến Nam rất dứt khoát nhận lấy, cười gật đầu nói: “Không ngờ Vĩ Kiện mấy năm không gặp, càng ngày càng nam tính, nếu không phải Tình Nhi đã có bạn trai, bác nhất định sẽ suy nghĩ tới cháu”.

Câu nói này của ông càng âm hiểm, rõ ràng mình đã thừa nhận Lâm Bắc Phàm là con rể mình, còn ở đây ép buộc đối phương, nhìn thế nào cũng có chút cảm giác thâm độc.

Sắc mặt Phùng Vĩ Kiện hơi thay đổi, thấp giọng nói: “Bác trai, thật ra hôm nay cháu tới mục đích chính là..” Câu nói này của hắn còn chưa nói xong, ông Phùng đã chen lời nói: “Ông Tô, không biết hiện giờ con rể ông làm việc gì, có thể giới thiệu cho chúng tôi được không? Nói không chừng sau này có thể giúp đỡ lẫn nhau”.

Tô Kiến Nam tiếp đó nghiêng đầu, nhìn Lâm Bắc Phàm, muốn nghe câu trả lời của đối phương. Lâm Bắc Phàm cười nhạt, không kiên nại không nóng vội nói: “Ồ, vị này chắc là bác Phùng? Bây giờ cháu là bảo vệ”.

“Bảo vệ”.

Trong phòng khách lập tức vài tiếng thốt lên.

Năm người Tô Kiến Nam không phải xem thường nghề bảo vệ, chỉ là vừa nãy học hỏi bản lĩnh thật sự của đối phương, không ngờ đối phương chỉ là một bảo vệ, lẽ nào bảo vệ bây giờ đều phong cách như vậy?

Phùng Vĩ Kiện tròn miệng, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Bảo vệ?”

“Sao thế, một bảo vệ, một y tá, lẽ nào không tốt sao?”

Lâm Bắc Phàm cười nói đùa.

Tô Tình Nhi mặt đỏ ửng, hung ác lườm đối phương một cái, nhưng không hề phần nộ, ngược lại rất chắc chắn và ủng hộ đáp án tinh diệu của đối phương.

Ông Phùng không nhịn được cười ha ha: “Quả nhiên là thiếu niên anh tuấn, Trường Giang sóng sau xô sóng trước, người mới thay người cũ, xem ra chúng ta già rồi, không theo kịp cả suy nghĩ thế này của giới trẻ”.

Ông nhận một tách trà nóng từ tay Tô Kiến Nam, khẽ nhấp một ngụm, lúc này mới hí hửng, nghiêng đầu chăm chú nhìn Tô Kiến Nam, cười nói: “Ông Tô, lần này tôi tới, chủ yếu là có một chuyện nhỏ muốn phiền ông, không biết ý ông thế nào?”

Tô Kiến Nam lông mày khẽ nhíu lại, rồi nhanh chóng giãn ra, cười nhạt nói: “Ông Phùng bây giờ có thể nói là nhân vật máu mặt ở Nam Thành, đâu cần tới một viện trưởng của bệnh viện cũ nát như tôi giúp đỡ? Nhưng nếu ông Phùng đã mở lời, tôi sao có thể từ chối chứ? Nhưng tôi nói rõ trước, năng lực tôi có hạn, việc tôi có thể giúp, nhất định sẽ giúp, nếu đúng là tôi bất lực, vậy chỉ có thể khiến ông Phùng thất vọng thôi”.

Câu trả lời của ông càng lập lờ nước đôi, không nói rõ ra.

Ông Phùng bỗng vỗ đùi một cái, cười ha ha nói: “Ông Tô quá khách sáo rồi, bệnh viện nát? Có thể lập ra bệnh viện tốt như vậy, cũng chỉ có người như anh Tô đây mới có thể làm được, hơn nữa, chuyện tôi muốn anh giúp cũng không có gì nghiêm trọng cả, chỉ là...” Nói tới đây, ngữ khí có dừng lại một chút, tiện đà nói: “Muốn để chúng ta kết thành thông gia”.

Ông vừa nói xong những lời này, mấy người trong phòng khách đều bị chấn động

Bọn họ đều biết mục đích ông Phùng tới lần này, nhưng không ngờ đối phương lại nói rõ ra vậy.

Ông lão tóc hoa râm kia không nhịn được trêu chọc: “Ông Phùng à, ông có phải tới muốn một bước rồi không? Khuê nữ của người ta đã có người yêu rồi, ông đâu thể kết thành thông gia được? Nếu ông muốn Ông Tô bây giờ cố gắng, e là nhất thời cũng khó mà lại sinh ra cô con gái nữa”.

Ba ông lão khác cũng đều bắt đầu trêu chọc.

Ông Phùng không nói gì cả, nhưa lại nghiêng đầu, hứng thú nhìn Tô Kiến Nam.

Lúc đầu Tô Kiến Nam cũng sững sờ, sau đó lắc đầu cười nói: “Ông Phùng, tôi biết ông có ý tốt, tôi cũng thấy con người Vĩ Kiện rất được, nhưng bây giờ Tình Nhi đã có bạn trai rồi, việc này, tôi cũng không tiện nói, chi bằng thế này, tôi làm người mai mối, giúp Vĩ Kiện tìm một cô gái xinh đẹp là được rồi, tôi cũng quen biết mấy người, đảm bảo khiến Vĩ Kiện hài lòng”.

Tô Tình Nhi cũng lắc đầu cười nói: “Bác Phùng, xem ra đúng là khiến bác thất vọng rồi, cháu cũng biết Vĩ Kiện là một người tốt, nhưng trong lòng cháu ngoài Bác Phàm ra, đã không thể có người đàn ông khác”.

Cô nói xong câu này, còn cười hiền dịu nhìn Lâm Bắc Phàm nữa chứ.

Ông Phùng không quan tâm tới những gì họ nói, mà cười nhạt: “Thật ra chuyện này tôi cũng cảm thấy rất dễ, không nhiều trắc trở, nhưng ai khiến tôi tới chậm một bước chứ? Tục ngữ nói không hề sai, người ăn con cua đầu tiên là anh tuần, người ăn con thứ hai chính là gấu chó. Nhưng ai bảo Vĩ Kiện mấy năm nay mãi không quên được Tình Nhi chứ? Người làm cha tôi đây sao có thể không thỏa mãn nỗi yêu cầu nhỏ bé này của nó chứ? Chi bằng tôi thêm một lợi thế nữa là được rồi”

“Lợi thế?”

Trong phòng khách ai cũng kinh ngạc tới cực điểm.

“Khụ khụ, ngày hai sáu tháng tư”.

Ông Phùng đột nhiên nói ra thời gian.

Sắc mặt Tô Kiến Nam đột biến, cơ thể đột nhiên chấn động, suýt nữa ngã trên đất.

244. Chương 244: Uy Hiếp Tuyệt Đối.

Tô Kiến Nam có thể nói một đời làm người đường đường chính chính, chưa bao giờ vì nguyên nhân hành vi này nọ mà quên đi lương tâm làm người, nhưng ông lại có một kỷ ức khó mà quên được, đó chính là sự sỉ nhục lớn nhất đời ông.

Đó là vào ngày hai sáu tháng tư năm ngoái, do thao tác sai lầm của một bác sỹ trong viện ông sáng lập ra, khiến một bệnh nhân chết trên bàn phẫu thuật, khiến người nhà của bệnh nhân đó không ngừng tới bệnh viện gây chuyện. Ông vốn muốn sa thải bác sỹ đó, sau đó bồi thường tổn thất cho nhà người bệnh, dàn xếp ổn thỏa mọi chuyện. Nhưng ai biết được vị bác sỹ đó được không ít người bệnh ở Nam Thành yêu quý, hàng ngày tạo ra nhiều vô số kể thu nhập cho bệnh viện, hơn nữa còn tạo ra mỹ danh liên tiếp, nếu sa thải hẳn, ngược lại sẽ bôi đen lên mặt bệnh viện, thậm chí còn khiến lượng khách của bệnh viện giảm đi khoảng một phần tư, càng huống hồ người nhà của người chết đó mượn cớ này lớn miệng, mở miệng là đòi tám triệu nhân dân tệ, còn có một dãy các loại đền bù tổn thất nữa, điều này khiến ông hoàn toàn không thể chấp nhận được. Cuối cùng phải chọn cách trực tiếp nhất dứt khoát nhất đó là nhờ vào quan hệ của mình, nhờ

cục công an can thiệp vào chuyện này, bịt miệng người nhà của người chết đó lại, thậm chí còn uy hiếp bọn họ.

Chuyện đó đã kết thúc, nhưng dường như là một bế tắc, mãi mãi không thể mở ra.

Ai biết ông Phùng đột nhiên lại nói ra cái ngày hôm đó chứ?

Trần Tô Kiến Nam đã toát mồ hôi lạnh, sắc mặt trở nên tái nhợt, không nói nổi lên lời.

Bốn ông lão kia thấy bộ dạng của ông như vậy, cũng nghĩ tới ngày tháng khó hiểu trong câu nói của ông Phùng, thăm biết chắc chắn có chuyện gì đó đã xảy ra, hơn nữa còn không phải là chuyện nhỏ, đều vội vàng hỏi: “Ông Tô, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ngày hai sáu tháng tư rốt cuộc có ý gì? Ông mau nói đi”.

Tô Kiến Nam xua xua tay với bốn người bọn họ, gượng cười một tiếng nói: “Không có gì, các ông không cần lo lắng” Ông liếc nhìn ông Phùng một cái, thở dài nói: “Chuyện này tôi phải suy nghĩ đã, hai ngày nữa, tôi sẽ cho ông câu trả lời thỏa đáng, thế nào?”

Ông Phùng sớm đoán được sẽ như vậy, khuôn mặt già nua tràn trề nụ cười của kẻ thắng lợi, khẽ gật đầu nói: “Chuyện này là tất nhiên, vạn sự đều có thương lượng, tôi cũng không phải loại người không nói đạo lý, tôi cho ông thời gian bốn ngày suy nghĩ, bốn ngày sau, tôi muốn ông cho tôi một đáp án, thế nào?”

Tô Kiến Nam gật đầu nói: “Bốn ngày thì bốn ngày”

Ông Phùng bây giờ cũng không có ý tiếp tục ở lại đây, vì thế dẫn Phùng Vĩ Kiện đứng dậy đi ra ngoài cửa, cười nói: “Nếu đã như vậy, vậy mọi người và con rể chuẩn của ông đoàn tụ vui vẻ, sau này không biết còn có cơ hội thế này không” Lúc ánh mắt ông ngang qua Lâm Bắc Phàm, nhìn lướt đối phương một cái, trông mắt đảo ngược, lại quay đầu, chăm chú nhìn Tô Kiến Nam, đột nhiên thốt ra một câu: “Vĩ Kiện thích Tình Nhi, đây là chuyện không cần hoài nghi, tôi không mong muốn con trai mình lấy một cô gái đã qua sử dụng, ý của tôi, hy vọng ông có thể hiểu”.

Tô Kiến Nam hiểu ý trong lời nói của hắn là không đồng ý cho Lâm Bắc Phàm nhân cơ hội nảy sinh quan hệ với Tô Tình Nhi, ông gật đầu nói: “Tất nhiên tôi hiểu, nếu ông muốn đi, vậy thứ cho không tiễn xa được”.

Ông Phùng đột nhiên cười lớn vài tiếng, rồi dẫn Phùng Vĩ Kiện nghênh ngang rời khỏi. Phòng khách bỗng chốc trở nên yên tĩnh, không ai nói gì cả.

Không khí trong phòng khách có vẻ có chút áp lực, trong lòng ai cũng đều nặng trĩu.

Bọn họ đều biết ý trong lời nói của ông Phùng, mặc dù không biết ý trong câu nói vừa nãy của đối phương, nhưng đối phương chắc chắn đã nắm được điểm yếu của Tô Kiến Nam, chắc muốn dùng cái đó để uy hiếp đối phương, để Tô Tình Nhi gả cho tên khốn Phùng Vĩ Kiện kia.

Sắc mặt Tô Tình Nhi trắng bệch, mấy bước đi tới trước mặt Tô Kiến Nam, hai bàn tay nắm chặt cánh tay cha mình, dùng sức lay lay nói: “Ba, ba, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy? Con có chết cũng không lấy tên khốn Phùng Vĩ Kiện đó đâu, ba còn không biết chiều nay xảy ra chuyện gì đâu, hần, hần, lại....” Cô liền kể lại chi tiết tất cả mọi chuyện chiều nay lại cho ông.

Tô Kiến Nam và bốn ông lão khác trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc, ông gượng cười nói: “Tình Nhi, bây giờ con mới biết sao? Đức hạnh của Phùng Vĩ Kiện sao ba lại không biết chứ? Lẽ nào con không nhớ lần đầu tiên con nói mình thích Phùng Vĩ Kiện, ba đã nói với con những gì sao, tiểu tử đó không phải hạng tốt đẹp gì, con theo nó sẽ phải chịu thiệt thòi, nhưng lúc đó con một mực say mê nó, ngay cả lời của ba cũng không nghe”.

“Cái gì? Ba, ba đều biết cả?”

Sắc mặt Tô Tình Nhi rất khó coi, cơ thể choáng váng.

Ông lão tóc hoa râm kia lắc đầu nói: “Đâu chỉ mình ông Tô biết, các bác cũng đều nghe nói. Trong bệnh viện của ba cháu, có rất nhiều cô gái lên lút đi nạo phá thai, lúc đầu chúng ta cũng không để ý tới, ai biết được sau này hỏi ra, mới biết những cái thai đó đều do tiểu tử Phùng Vĩ Kiện làm ra? Cháu biết những cô gái đó người nhỏ nhất bao tuổi không? Chỉ chưa tới mười hai tuổi, cô bé đó làm xong phẫu thuật, sức khỏe luôn rất yếu, hơn nữa tử cung bị thương tổn nghiêm trọng, sau này tỉ lệ muốn mang thai chắc không tới

10%....Chỉ là tên Phùng Vĩ Kiện đó không có chút trách nhiệm nào, chơi đùa với con người ta xong, không cho người ta lấy một đồng tiền, bác nghe nói có mấy cô bé sau khi làm phẫu thuật xong, không có đủ dinh dưỡng, dẫn tới sức khỏe đều xuất hiện vấn đề này vấn đề kia, thậm chí còn có hai cô bé xuất hiện hiện tượng xuất huyết tử cung, suýt nữa đã mất mạng rồi”.

Ông lão gầy còm bỏ sung một câu.

“Nếu bác đoán không nhầm, từ lúc bắt đầu tới khi nó đi Mỹ, trước sao tổng cộng có mười tám cô bé vì nó mà phải tới bệnh viện làm giải phẫu sinh non, tuổi nhỏ nhất là mười hai, lớn nhất cũng chỉ mười tám”.

Ông lão mập mạp nói.

Tô Tình Nhi nghe những lời này, cả kinh mắt mở thật lớn, trên mặt lộ ra thần sắc khó mà tin được.

Trước kia còn tưởng những chuyện mình nghe được đã là kinh hãi thế tục, nhưng so với những chuyện mà họ nói, đúng là đệ tử gặp sư phụ, vậy mà trước đây sao mình không nghe được? Vốn vẫn tưởng những thói quen xấu của đối phương là bị lây nhiễm ở Mỹ, xem ra chuyện của hắn ở trong nước cũng không có gì tốt đẹp.

Tô Kiến Nam nhìn ra được sự hoài nghi trong mắt cô, lập tức lắc đầu nói: “Những chuyện này ba có thể nói thế nào đây? Hơn nữa những cô bé đó đều là một mình tới làm phẫu thuật, không có Phùng Vĩ Kiện đi cùng, lại không có bất cứ chứng cứ nào, nếu lúc đó ba nói ra, chỉ e còn nói là do ba cố ý bịa đặt ra”.

“Nên ba con bảo con cho dù thế nào cũng đừng trao thân cho nó, cũng là để bảo vệ con, con còn nhớ lúc đó ba con đã nói những gì không?”

Mẹ Tô Tình Nhi từ trong nhà bếp đi ra, chậm rãi nói.

Tô Tình Nhi chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, dường như cả thế giới này sụp đổ.

Mình lúc đó có thể nói là cuồng si Phùng Vĩ Kiện, hận một nỗi không thể lập tức lấy hắn. Nếu không phải cha mẹ mình ngăn cản, e là cái quý giá nhất đời mình đã trao cho hắn rồi, mà mình lúc đó còn nói ba mẹ mình là tư tưởng phong kiến, hoàn toàn không thích ứng với trào lưu của thời đại.

Lâm Bắc Phàm vội vàng lên ôm lấy cơ thể Tô Tình Nhi, khước miệng khẽ cười: “Không ngờ tên cận bã đó lại có thể làm ra nhiều sự tích anh hùng tới vậy, thật khiến anh vô cùng bội phục, vậy bác trai”, hắn nhìn Tô Kiến Nam một cái “Lẽ nào ngày hai sáu tháng tư xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, khiến cha hắn nắm được được đằng chuôi rồi sao?”

Tô Kiến Nam nghe thấy câu này, cơ thể đột nhiên chấn động, vẻ mặt đau khổ, cúi đầu.

Ông lão béo kia lập tức lo lắng, vội lên trước hai bước, thở dốc nói: “Ông Tô, rốt cuộc ông muốn làm gì? Lẽ nào muốn tặng con gái cưng của ông cho tên rác rưởi đó?”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Ông mau nói đi”.

“Đúng đấy, ông Tô, mặc dù tính cách con gái ông có chút bạo lực, nhưng dù sao cũng là con gái độc của ông, lẽ nào ông muốn đưa nó vào miệng cọp sao? Tôi thấy đầu ông có phải có vấn đề gì không?”

Ông lão gầy gò cũng tức giận nói, rất có thể muốn liều mạng với đối phương.

Hai ông lão khác cũng lần lượt lên tiếng, hận một nỗi không thể cho Tô Kiến Nam thành tám mảnh.

Trên mặt mẹ Tô Tình Nhi cũng lộ ra vẻ thống khổ, thấp giọng nói: “Mọi người cũng đừng làm khó ông Tô, nỗi khổ trong lòng ông ấy, tôi biết, tôi hiểu. Mọi người đều không giúp được gì đâu”.

“Cái gì? Chúng tôi không giúp được gì? Có phải bà xem thường chúng tôi rồi không? Tôi vẫn chưa biết đó là chuyện gì, sao bà biết chúng tôi không thể giải quyết được?”

Ông lão tóc hoa râm đổi giọng, trợn mắt lớn tiếng nói.

Tô Tình Nhi cũng cảm thấy tình hình có vẻ không ổn, vội vàng gọi: “Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lâm Bắc Phàm đột nhiên cười nói: “Hình như cháu đã hiểu điều gì đó”.

“Ồ, cậu hiểu rồi?”

Bốn ông lão đều nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ mặt kinh ngạc.

Tô Kiến nam và mẹ Tô Tình Nhi cũng vẻ mặt kinh ngạc, quay đầu nhìn hần.

Lâm Bắc Phàm biết bây giờ không phải là lúc giả bộ, chỉ e mình nói chậm một chút, sẽ bị bốn ông lão kia bóp chết mất, nên hần vội vàng nói: “Bác Tô mở bệnh viện, nói thẳng ra là, chính là nơi cứu người, có thể nắm được chuyện yếu điểm của bác, đó chính là trong bệnh viện từng có người chết, mà chuyện này xuất hiện biến hóa không tưởng được, khiến kết cục càng ngày càng khó khăn, ngược lại thành đầu chuỗi dao ba Phùng Vĩ Kiện không chế được, không biết cháu nói có đúng không?”

Mắt bốn ông lão đều sáng lên, khe khẽ gật đầu, thầm quyết định Lâm Bắc Phàm nói cũng có mấy phần lý.

Sắc mặt Tô Tình Nhi cũng thay đổi, đột nhiên nghĩ tới gì đó, vội nói: “Ngày hai sáu tháng tư? Bệnh nhân đó? Ba, không phải ba nói sau đó bệnh viện đã đưa tiền cho họ, để người nhà người chết đi rồi sao?”

Tô Kiến Nam gượng cười nói: “Tiểu Lâm nói không sai chút nào, đúng là vì chuyện trong bệnh viện từng có người chết, hơn nữa Tình Nhi nói cũng đúng cả, chính là vì chuyện đó, nhưng kết quả không như mọi người nghĩ. Chúng ta cũng muốn giải quyết chuyện đó như vậy, nhưng bọn họ đòi quá nhiều, ta hoàn toàn không thể chấp nhận, cuối cùng đành, đành....”

Sắc mặt bốn ông lão đều thay đổi, cuối cùng đã hiểu ra chuyện gì “Ông dùng tới vũ lực?”

Ông lão gầy gò đột nhiên thốt ra một câu.

“Tôi, tôi không có, tôi chỉ mời một người bạn, điều cảnh sát tới uy hiếp bọn họ một thời gian, để họ không gây chuyện khắp nơi, ảnh hưởng tới danh tiếng của bệnh viện”.

Tô Kiến Nam thấp giọng nói, sắc mặt ông lúc này như màu đất, đã không có chút hoạt bát nào vừa nãy, dường như bỗng già đi mười mấy tuổi.

245. Chương 245: Đề Là Nhân Vật Lầy Lùng.

Phòng khách lần nữa lại chìm trong yên lặng.

Ngoài tiếng hít thở ra, không hề có âm thanh nào khác. Ai cũng biết chuyện này một khi bại lộ ra, sẽ tạo ra ảnh hưởng thế nào. Đầu tiên bệnh viện do Tô Kiến nam sáng lập ra sẽ vì chuyện này mà danh dự giảm sút, không chỉ ảnh hưởng tới lượng khách, thậm chí sẽ bị bên trên điều tra xuống. Ngoài đóng cửa ra, cũng không còn cách nào khác, mà người bạn đó của ông cũng sẽ bị liên lụy tới. Đây không còn nghi ngờ gì nữa chính là một chuyện kinh thiên động địa, khiến Nam Thành rơi vào rung chuyển, chẳng trách lại khiến Tô Kiến Nam khó xử như vậy.

Sắc mặt Tô Tình Nhi trắng bệch, cơ thể khẽ run lên, thấp giọng nói: “Tại sao, tại sao lại như vậy?”

“Bọn họ, bọn họ mở miệng là tám triệu, ba, ba sao có thể đồng ý yêu cầu như thế được? Mọi người cũng biết, rất nhiều viện phí ở bệnh viện của ba đều thấp hơn rất nhiều so với những bệnh viện khác, ngoài phát lương cho bác sỹ và y tá ra, hoàn toàn không còn lại bao nhiêu tiền, ba đâu có tiền đền bù cho họ?”

Tô Kiến Nam như đứa trẻ làm sai chuyện, thấp giọng nói.

“Tám, tám triệu? Bọn họ bị điên à? Nói gì thì đó cũng chỉ là sự cố điều trị, sao có thể đòi bồi thường tám triệu? Nói cho cùng, có được mấy chục vạn (nhân dân tệ) đã là đủ rồi, bọn họ đúng là giầu đồ bìm leo”.

Hai con mắt của lão béo trừng lớn, như một đôi chuông đồng, ngay cả tròng mắt cũng suýt nữa rơi ra ngoài.

“Nhưng bác sỹ trưởng kia là một người thân thích xa của tôi, hơn nữa là do sai lầm của ông ấy, mới khiến bệnh nhân chết thảm, nên bệnh viện phải gánh toàn bộ trách nhiệm, ông Tô sợ dính dáng tới tòa án, không

tốt cho danh tiếng của bệnh viện, nên cuối cùng mới nghĩ tới giải quyết cá nhân, ai biết được chuyện càng lúc càng nghiêm trọng, bây giờ lại vì chuyện này mà ảnh hưởng tới chuyện lớn cả đời Tình Nhi”.

Mẹ Tô Tình Nhi cũng thở dài một cái, buồn bã nói. Nếu người đó không phải bà con xa của mình, nói không chừng sự việc còn có cơ xoay chuyển, nhưng lúc đó sao mình có thể không nghĩ tới hậu quả của chuyện này chứ? Bây giờ trong lòng bà cũng vô cùng hối hận.

Sắc mặt bốn ông lão cũng rất khó coi, ai có thể ngờ tới đột nhiên chuyện tranh chấp này? Bốn người họ đều có chút bản lĩnh, ở Nam Thành cũng coi như lời nói có trọng lượng, nhưng nếu chuyện này lan truyền ra ngoài, không thể khống chế được.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười khó hiểu, giữ cả eo thon của Tô Tình Nhi ngồi trên ghế sofa, nâng chén rượu trước mặt khẽ nhắm một ngụm, không khỏi cười nói: “Rượu ngon, nếu cháu đoán không nhầm, đây chắc là rượu nho Pháp năm 80, có chút niên đại, giá trên thị trường cũng không thấp, xem ra bình thường bác trai cũng hơi xa xỉ”.

Mấy người họ đều ngây người, đối phương có phải là kẻ ngốc không? Bây giờ sắp loạn rồi, hắn vẫn còn tâm trạng thưởng rượu, lẽ nào cậu ta không sợ vợ mình bị cướp đi sao? Bọn họ nếu không phải hiện giờ tâm trạng bức bối, giận một nỗi không thể cho hắn một trận. Lòng Tô Tình Nhi càng lạnh lẽo, như rơi vào hầm băng vạn trượng. Trước kia còn tưởng rằng đối phương còn an ủi mình vài câu, ai biết được ngay chút ý cũng không có, thấp giọng nức nở nói: “Lâm Bắc Phàm, lẽ nào, lẽ nào em thật sự khiến anh khó chịu như vậy sao? Nếu như vậy, anh hà tất phải tới nhà em chứ?”

Lâm Bắc Phàm đột nhiên thốt ra một câu: “Ông Phùng không phải nói cho chúng ta thời gian bốn ngày sao? Thời gian bốn ngày đó tới rồi sao?”

“Anh, anh có ý gì vậy?”

Tô Tình Nhi ngẩn người.

“Kỳ hạn bốn ngày vẫn chưa tới, chúng ta sao phải tự mình làm khó mình, nói không chừng tới lúc đó sẽ có kỳ tích xảy ra thì sao?”

Trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra nụ cười bí hiểm.

Tô Tình Nhi lập tức mặt hiện lên nụ cười vừa mừng vừa lo: “Anh, anh lẽ nào có cách sao?”

Mấy người Tô Kiến Nam cũng vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Lâm Bắc Phàm, cậu ta chỉ là một bảo vệ, lẽ nào đúng là có cách giải quyết chuyện lớn thế này sao? Nếu như vậy, còn cần tới mấy lão già này làm gì?”

Lâm Bắc Phàm lại lắc lắc đầu: “Anh, anh hết cách”.

“Sắc”.

Đã có vài người suýt ngã gục xuống đất.

Người không có cách nào, vậy hà tất phải giả bộ ở đây? Khiến mọi người cụt hứng như vậy?

Ánh mắt vốn vui mừng của Tô Tình Nhi bỗng ảm đạm đi rất nhiều, thấp giọng nói: “Em còn tưởng anh có cách có thể giải quyết chuyện này, ai biết được anh cũng không có cách giúp em, xem ra ngoài cách gả em cho Phùng Vĩ Kiện, không còn sự lựa chọn nào khác rồi”.

Tô Kiến Nam vẻ mặt đau khổ kêu lên: “Tình Nhi, con đừng nói vậy, bố sẽ không để con lấy tên khốn đó đâu?”

“Nhưng ba, ngoài cách này ra, con còn có thể làm gì? Lẽ nào chúng ta cứ trơ mắt nhìn bệnh viện ba vất vả gây dựng lên đóng cửa sao? Con có thể nhẫn tâm nhìn nhiều người liên lụy như vậy sao?”

Tô Tình Nhi khóc rống lên.

Lâm Bắc Phàm thầm nghĩ: “Có phải mình đã giả bộ quá mức rồi không? Giả bộ trước mặt nhiều người như vậy, thấy dáng vẻ suốt mướt của họ như vậy, mình giống như Mỹ gi ầy nh ỉ, đúng rồi, Trần Thế Mỹ!”

Tiểu Kim không nhịn được truyền âm phụ họa nói: “Lão đại, anh không phải là giả bộ quá mức, mà là quá biết giả bộ”.

“Chết đi”.

Lâm Bắc Phàm thầm khinh bỉ, lúc này mới cười nói: “Thật ra cháu nói không có cách, là có nguyên nhân. Tục ngữ nói đúng, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, bây giờ cháu còn không biết Phùng Vĩ Kiện và cha hắn làm gì, sao có thể có cách gì giải quyết chứ? Gặp chiêu phá chiêu, bây giờ ngay cả chiêu của hắn mọi người cũng không nói cho cháu biết, cháu sao có thể bẻ gãy chiêu được” Tô Tình Nhi nghe thấy câu này, trên mặt hiện lên nụ cười, vội vàng nói: “Đúng rồi, chắc chắn anh có cách, cảnh sát còn không dám chọc vào anh, Phùng Vĩ Kiện sao có thể là đối thủ của anh chứ? Anh nhất định có thể giải quyết chuyện này”.

“Cảnh sát cũng không dám động vào?”

Mấy người Tô Kiến Nam đều tròn mắt, nhìn hắn hứng thú.

Lâm Bắc Phàm xấu hổ ho khan hai tiếng, nếu họ truy hỏi, e là mình sẽ xong đời rồi, lúc đó mình không chết cũng không được, vội vàng chuyển chủ đề: “VẬY ông Phùng và Phùng Vĩ Kiện rốt cuộc là làm gì? Ai nói với cháu đi? Để cháu cũng hiểu rõ một chút” Tô Kiến Nam thầm cảm giác được người thanh niên này hình như có chút cổ chấp, vội nói: “Cha Phùng Vĩ Kiện là Phùng Vĩnh Quốc, là chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Cửu Thiên của thành phố Nam Thành, thực sự không phải người chính giới nhưng hắn và người của Nam Thành thậm chí trong tỉnh đều có chút quan hệ, trước đây bác vô tình phát hiện ra, nên nếu hắn muốn lời chuyện này ra, e là chúng ta cũng không ngăn lại được”.

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, thì ra đối phương có chút oai phong ở Nam Thành, nhưng không phải người chính nghĩa, điều này dễ giải quyết nhiều. Hắn đưa mắt nhìn bốn ông lão, nói: “Bốn vị tiền bối thì sao?”

Ông lão gầy gò không nhịn được cười lớn: “Tiểu tử này thật tinh ý, ta à, là Lãnh Quân, bây giờ là viện trưởng tòa án hình sự, nhưng hiện giờ sắp nghỉ hưu rồi, ngày nào cũng nhàn hạ vô sự, dạo chơi khắp nơi?” “Còn lão này” Ông chỉ ông lão béo giới thiệu: “Ông ấy là nhân vật lớn, là Tạ Đức Tường, trước đây là viện trưởng viện kiểm sát, bây giờ đã nghỉ hưu ở nhà, nhưng rất nhiều người mới trong viện kiểm sát bây giờ là người do ông ấy đề bạt. Bây giờ ông ấy nói một câu, vẫn có tác dụng không nhỏ, về phần ông ấy...” Ông chỉ ông lão tóc hoa râm, nói: “Ông ấy là Hải Long Sinh, tên có phải có chút quen không? Chính là cục trưởng cục công thương hiện giờ, quyền lực trong tay không nhỏ, sau này có chuyện gì, cứ việc tìm ông ấy”.

Hải Long Sinh không chịu được trợn trừng mắt, hừ hừ nói: “Cái gì gọi là quyền lợi không nhỏ, chỉ là việc nhỏ lông gà vỗ tới thôi, đâu có vui như các người, đó chính là quyết định sống chết, còn lợi hại hơn cả Diêm Vương”.

“Ta là Mạc Giang, không có quyền hành gì”.

Ông lão thứ tư không chờ họ giới thiệu, liền vui sướng nói. Lãnh Quân lập tức cười lớn: “Ông Mạc, ông thật là, cái gì gọi là không có quyền hành gì? Một đoàn trưởng đường đường như ông, lại không có quyền hành? Nếu tôi đoán không nhầm, ông quản lý vài nghìn người, ai dám động vào ông? Tôi còn nhớ mười năm trước, có một phần tử buôn lậu thuốc phiện rất lộng hành ở thành phố Ninh Đông, còn vì thế mà hại chết rất nhiều người dân vô tội, lúc đó ông vẫn là một doanh trưởng, rất oai phong, đã dẫn binh sĩ của mình tới đánh giết, đã giết sạch toàn bộ hơn ba trăm người trong băng buôn lậu thuốc phiện đó, được gọi là “Doanh trưởng thiết huyết” còn vì chuyện đó mà được thăng làm đoàn trưởng nữa”.

Mạc Giang mỉm cười, không nói gì, cho đó là thừa nhận chuyện mà ông nói.

Lâm Bắc Phàm nghe xong toát mồ hôi, trán ứa mồ hôi lạnh.

Hắn***, thì ra toàn là nhân vật cấp quan trọng, chẳng trách ai cũng oai phong vậy. Lúc này Tô Kiến Nam mới đưa mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, vẻ mặt ngưng đọng nói: “Tiểu Lâm, lẽ nào cháu có cách gì sao? Chỉ cần có cần tới bốn người họ, cháu đều có thể nói ra, chỉ cần có thể giúp ta vượt qua ải khó này, không để Tình Nhi lấy tên khốn Phùng Vĩ Kiện đó, cách gì cũng có thể nói ra, mọi người chúng ta cùng cố gắng”.

Lâm Bắc Phàm nhìn mấy người họ đều vẻ mặt tha thiết nhìn mình, lập tức mỉm cười nói: “Việc này, không cần quấy rầy bốn bác đây, mình cháu có thể giải quyết được”.

Bốn người họ đều chấn động, suýt nữa té trên mặt đất.

Cậu không cần chúng ta, vậy cậu nói những lời thừa đó làm gì? Chúng ta bị lộ rồi, nếu không phải bây giờ sự việc cấp bách, nhất định sẽ chà đạp hấn một trận, cho hấn biết vì sao hoa lại đỏ như vậy.

Tô Kiến Nam khẽ chau mày nói: “Tiểu Lâm, không phải bác không tin cháu, nhưng bác cảm thấy, chuyện này ngay cả các bác cũng không có cách nào, e là cháu cũng không thể có cách nào đâu? Nếu đúng là không được, chúng ta vẫn có thể nghĩ cách khác”.

Lâm Bắc Phàm búng tay một cái, từ trong túi lấy ra một bao thuốc năm đồng của mình, hút một điếu, ngậm trong miệng, thổi ra mấy vòng khói, mới không đếm xỉa tới nói: “Thời kỳ phi thường, phải có thủ đoạn phi thường, nếu mọi người tin cháu, cho cháu thời gian mấy ngày, bảo đảm khiến kế hoạch của Phùng Vĩnh Quốc hoàn toàn thất bại.

Tô Kiến Nam nghe hấn nói xong, thấy ánh sáng tự tin bắn ra từ mắt hấn, khiến tâm trạng ông vốn chán chường lại bùng lên vài phần hy vọng cuối cùng. Ông dùng sức gật đầu :” Nếu cháu đã nói như thế, vậy bác tin cháu”.

246. Chương 246: Quá Xúc Động.

Bữa cơm này có thể nói là ăn rất không thoải mái.

Mặc dù Lâm Bắc Phàm vỗ ngực nói mình có thể giải quyết chuyện này, nhưng chuyện lớn thế này sao có thể nói hai câu là có thể khiến người ta yên lòng chứ? Càng không nói đối phương chỉ là một bảo vệ bình thường không quyền không thế.

Nhưng đó chỉ là đối với mấy người Tô Kiến Nam, còn Lâm Bắc Phàm ăn suýt nữa vỡ bụng, liên tục tán dương: món ăn bác gái xào đúng là hạng nhất, sau này có thời gian, cháu sẽ tới nữa”.

Trên mặt mẹ Tô Tình Nhi hiện lên nụ cười bất đắc dĩ: Sau này có cơ hội, cháu có thể tới đây hàng ngày.

Lâm Bắc Phàm ra sức gật đầu: Ừm, cháu biết rồi, sau này chắc chắn cháu sẽ tới thường xuyên.

Tiểu Kim cũng đánh đúng nấc rượu, liên tục truyền âm nói: Mùi vị của loại rượu này đúng là không tồi, nhưng vẫn không thể so với XO, Tô gia cũng nghèo ghê? Hình như không có quá nhiều cái gì có thể tốt được, nhưng mùi vị cái cánh gà này cũng không tệ.

Lâm Bắc Phàm không để ý tới bữa cơm mà đứng dậy, cười nói với mọi người: “Giờ cháu đã ăn no rồi nhưng thấy các bác hình như không có tâm trạng ăn cơm, điều này cũng có thể hiểu được, nhưng trời cũng đã tối, cháu xin phép đi trước”.

Tô Kiến Nam không biết Lâm Bắc Phàm lấy tự tin ở đâu ra, nhưng bây giờ cũng không có cách gì để hiểu, cũng chỉ đành đặt mọi hy vọng vào hấn, gật đầu nói: “Nếu đã như vậy, vậy bác để Tình Nhi tiễn cháu”.

Tô Tình Nhi khẽ gật đầu, đứng dậy, chào hỏi mọi người, rồi mới cùng Lâm Bắc Phàm rời khỏi nhà mình, dần đi ra khỏi khu phố nhỏ. Miệng Lâm Bắc Phàm ngậm một cây tẩm, có một câu mà cứ nói mãi: Món ăn mẹ em xào thật ngon, sau này có thời gian, sẽ tới nhà em ăn trực đó”.

Tô Tình Nhi gặp phải chuyện như vậy, tâm trạng sao có thể tốt được? hoàn toàn không có dáng vẻ tùy tiện như bình thường, mà cúi đầu, mãi hồi lâu, mới ngẩng đầu hỏi: “Lâm Bắc Phàm,, anh, anh đúng là có cách không? Em biết, những lời anh nói chiều nay, chẳng qua là an ủi mọi người thôi, bây giờ bọn người Phùng Vĩnh Quốc đã khí thế hùng hổ, ngoài cách để em lấy Phùng Vĩ Kien ra, hoàn toàn không có cách giải quyết nào khác.”

“Em sai rồi”.

Lâm Bắc Phàm khẽ ngẩng đầu, rất oai phong nói,

“Ồ? Em sai rồi?”

Tô Tình Nhi chớp đôi mắt to, vẻ mặt tò mò hỏi.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm hiện lên nụ cười nho nhã, chăm chú nhìn đối phương, nói rạch ròi từng từ từng chữ: “Sao Phùng Vệ Quốc có thể uy hiếp cha em được, bắt em lấy tên ngu đó chứ?”

“Việc này?...” Tô Tình Nhi không hiểu ý trong lời đối phương. Lâm Bắc Phàm lại tiếp tục nói: “Vì ông ta nắm được điểm yếu của ba em, mới có thể kiêu ngạo như vậy, giống như là người oai phong nhất trong thiên hạ, thể hiện ra ông trời thứ nhất, mặt đất thứ hai, ông ta là thứ ba vậy, nhưng chúng ta sử dụng cách giống vậy, nắm được điểm yếu của hắn, thế sẽ thế nào nhỉ? Cha em sẽ khó xử, lẽ nào ông ta sẽ không khó xử sao?”.

Tô Tình Nhi tròn miệng,, như hiểu ý của đối phương, thần sắc vốn tuyệt vọng của cô bỗng nhiên tỏa hào quang.

Đúng rồi, Phùng Vĩnh Quốc có thể nắm được điểm yếu của ba, sao mình không thể nắm điểm yếu của ông ta chứ? Lấy yêu cầu như vậy để uy hiếp đối phương, đối phương chắc chắn sẽ buông tha cho mình. Sau khi cô nghĩ tới đó, bỗng tươi cười rạng rỡ ôm lấy cổ Lâm Bắc Phàm, ra sức hôn lên miệng đối phương, lúc này vui vẻ nói: “Thì ra anh đã có chủ ý, chẳng trách anh lại có vẻ tính toán trước thề, em sẽ quay về nói với ba và các bác, để mọi người đỡ phải lo lắng, anh đúng là thông minh, mọi người nghĩ lâu như vậy, cũng không nghĩ ra được cách nào hay”.

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu nói: “Nói với mọi người, để mọi người yên tâm cũng được, nhưng bảo họ đừng hành động lung tung, vì bây giờ Phùng Vĩnh Quốc chắc chắn có cảnh giác rất lớn với năm người họ, lỡ bị phát hiện, mọi chuyện đều muộn rồi, nên chuyện thế này vẫn nên để loại tiểu nhân anh đây giải quyết khá thỏa đáng, như thế có thể thần không biết, quỷ không hay”.

Tô Tình Nhi gật đầu lia lịa, biết chuyện này liên quan tới hạnh phúc cả đời mình, không thể có chút sơ xuất nào, cô vội vàng quay người chạy về phía nhà mình, nụ cười trên mặt càng chân thành đáng yêu.

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu, lúc này mới hừ cười nhỏ, đi về phía nhà mình.

“Lão đại, tên Phùng Vĩnh Quốc đó có dễ dàng cho chúng ta nắm được điểm yếu không? Tôi nghĩ thế nào cũng thấy không thể” Tiểu Kim mặc dù vừa nãy uống tới mơ mơ màng màng, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo, nhưng vẫn truyền âm hỏi. “Hắn? Tên Phùng Vĩnh Quốc đó là một lão hồ ly điển hình, sao có thể cho chúng ta nắm được điểm yếu chứ? Hơn nữa bây giờ quan hệ giữa ông ta và Tô Kiến Nam hoàn toàn cứng nhắc, chắc chắn sẽ trong bốn ngày tới, mọi việc đều sẽ cẩn thận, không cho phép bất cứ sơ xuất nào, như vậy sẽ khó càng thêm khó”.

Lâm Bắc Phàm nói rất thẳng thắn.

“Vậy ý của anh là?” Tiểu Kim nghi ngờ nói.

“Cái này rất đơn giản, cha không được, thì tìm con trai vậy. Nếu chúng ta gây phiền phức cho Phùng Vĩ Kiện, cha hắn còn không đứng ra giải quyết sao?”

Lâm Bắc Phàm cười nham hiểm “Thật ra nước ta là một nước rất trọng thể diện, rất nhiều chuyện nói lớn có thể lớn, nói nhỏ có thể nhỏ, muốn nắm được điểm yếu của một người, rất dễ dàng, ví dụ nói tìm tiểu thư, nói nhỏ một chút, chính là*** chẳng qua là yêu cầu về phương diện nào đó của đàn ông, chẳng là gì cả, là đàn ông đều cần phụ nữ, có thể nói lớn rồi, đó chính là vấn đề tác phong sống, là phải được nghiêm trị, càng không nói Phùng Vĩ Kiện loại người háo sắc đó, thấy con gái là muốn dán vào đó”.

Tiểu Kim nghe thấy hắn nói như vậy, lập tức hiểu ra, liên tục gật đầu nói: “Chủ ý này của lão đại đúng là hay, chỉ cần nắm được điểm yếu của con trai hắn, chúng ta chẳng phải có thể uy hiếp cha hắn sao? Anh đúng là âm hiểm”.

“Có gì đâu? Trong sách không phải có một câu nói, cái gì mà kỳ nhân chi đạo, còn kỳ nhân chi thân, đó chính là điểm tốt của đọc sách, mày có thời gian cũng đọc nhiều sách vào, có thể làm tăng kiến thức, đừng ngày nào cũng chỉ biết lên QQ tán gái thế, đáng về không đường hoàng gì cả”.

Lâm Bắc Phàm oai phong nói, làm như mình đã từng đọc rất nhiều sách, thật ra là những lời đọc được trong tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ của Kim Dung cả, lúc vô tình nghĩ ra kế hoạch này “Ngày nào em

cũng đọc rất nhiều sách”.

Tiểu Kim cãi lại vì tôn nghiêm của bản thân.

“Ồ? Mà đọc sách gì thế?”

Lâm Bắc Phàm hỏi rất hứng thú.

“Em đọc đều là sách của những người rất nổi tiếng viết, ví dụ như “Trọng sanh truy mỹ ký” nhân vật chính tổng cộng đã lấy n cô xinh đẹp, từng cô xinh đẹp đấu với nhau, hình như mọi mỹ nữ trong thiên hạ đều là vợ của hắn vậy, còn có một quyển hình như gọi là “Kim lân há lại là vật trong ao” nhân vật chính càng oai phong, luôn là thấy cô nào yêu cô đó, hơn nữa mặt đó rất lợi hại, còn mạnh hơn anh vạn lần”.

Tiểu Kim nói đắc ý.

Lâm Bắc Phàm nghe, khóe miệng không khỏi giật giật, những quyển sách đó đúng là rất hoành tráng nhưng hình như có chút gì đó?

Tiểu Kim vẫn ở đó nhỏ giọng thầm thì: “Em còn đọc một quyển, hình như gọi là “Làm thế nào để luyện thành khôn kiếp” nhân vật chính càng thêm oai phong, dẫn đầu Bắc Hồng môn thống nhất xã hội đen cả nước, tiêu diệt hoàn toàn cái gì mà Nam Hồng môn và Thanh bang, hơn nữa bọn họ quá oai phong, giết người phóng hỏa, không còn chuyện ác gì không làm, đọc mà nhiệt huyết sôi trào, giận một nỗi em không thể cũng cầm dao xông ra ngoài, băm mấy người trước rồi nói tiếp”.

Lâm Bắc Phàm bỏ qua tất cả những gì tên này nói, thật không biết sau khi nó đọc nhiều sách như vậy, sẽ biến thành thế nào, một tên cả ngày ảo tưởng tới vấn đề tán gái, đánh nhau? Hắn nghĩ tới đó, liền không khỏi rung mình một cái.

“Lâm Bắc Phàm, cuối cùng ngươi cũng ra rồi”.

Chính lúc này, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một bóng đen, vẻ mặt âm u nhìn hắn.

“Cậu là ai?”

Lâm Bắc Phàm sờ sờ đầu, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Àm”

Bóng người kia chút nữa té trên mặt đất.

“Anh, anh ngay cả tôi cũng không nhớ sao? Tôi chính là Phùng Vĩ Kiện vừa gặp anh lúc nãy”.

Bóng đen đó bước mạnh, mình nói thế nào cũng có chút tiếng tăm, hơn nữa còn gặp mặt hắn hai lần, sao đối phương ngay cả giọng mình cũng không nghe ra được? Đây không còn nghi ngờ gì nữa chính là coi thường mình. Lúc này Lâm Bắc Phàm mới trừng to mắt, liên tục kêu lên: “Anh chính là Phùng Vĩ Kiện”.

“Ngoài tôi ra, còn ai nữa?”

Phùng Vĩ Kiện tức giận nói. Lâm Bắc Phàm lấy ra một điều thuốc, ngậm trong miệng, chậm rãi châm lửa: “Anh tìm tôi có việc gì sao?”

Phùng Vĩ Kiện tức tít nữa ói máu, chính mắt mình thấy đối phương sắp cướp mất cô gái của mình, vậy mà còn ở đây giả bộ như không có chuyện gì, rõ ràng là không coi mình ra gì. Hắn tức giận nói: “Anh đừng tưởng anh có được tâm hồn của Tình Nhi, thì cô ấy sẽ bên cạnh anh, chuyện chiều này anh đều biết rồi chứ? Cô ấy mãi mãi không thể bên cạnh anh được, anh nhân lúc còn sớm từ bỏ đi, coi chừng tới lúc đó người hối hận là chính mình”.

Lâm Bắc Phàm mở to mắt, cố ý ngạc nhiên nói: “Anh đợi tôi lâu như vậy, chính là để nói những lời này?”

“Phí lời, tôi tới để cảnh cáo anh!”

Phùng Vĩ Kiện tức giận nói.

“Nhưng, anh nói hình như hơi muộn rồi”.

Lâm Bắc Phàm cố ý áy náy nói.

“Anh, anh có ý gì?”

Phùng Vĩ Kiện thầm có dự cảm không hay. “Tôi và Tình Nhi tối qua vừa phát sinh quan hệ đó, anh cũng biết, chúng tôi đều không còn nhỏ nữa, có những chuyện rất cần thiết, hai người bên nhau, có lúc***, rất dễ xúc động. Anh không thấy hôm nay tâm trạng cô ấy rất không tốt sao? Còn không phải vì mới trở thành phụ nữ, cảm xúc có chút không ổn định sao? Tôi đang nghĩ an ủi cô ấy, ai biết được vừa may anh đụng phải”.

Lâm Bắc Phàm mặt dày vô liêm sỉ trêu chọc đối phương, còn làm ra vẻ mình trộm vợ của người ta, còn ra tư thế tôi rất hoành tráng, nhìn thế nào cũng có cảm giác hả hê.

“Cái gì? Các người, các người....”

Phùng Vĩ Kiện chỉ cảm thấy tới gáy “Ầm” một tiếng, rồi nứt ra.

Cô gái mình muốn thu phục, lại bị người đàn ông khác chiếm trước rồi?

Mặc dù trước kia mình cũng chơi đùa với rất nhiều em, nhưng chơi với em không còn tâm và gái tâm là hai kiểu hưởng thụ hoàn toàn khác nhau, sao có thể đánh đồng được? Càng không cần nói hấn từ lâu rồi đã muốn cướp đi đêm đầu đời của Tô Tình Nhi, chỉ là nhiều lần không thành công, ai có thể nghĩ tới bị người đàn ông khác cướp đi rồi?

Sắc mặt hấn tái nhợt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người, người được lắm, người đợi đó cho ta”.

247. Chương 247: Tôi Là Một Bảo Vệ Nghèo.

Lâm Bắc Phàm thấy bộ dạng tức giận của Phùng Vĩ Kiện, tâm trạng tất nhiên cực kỳ vui rồi, hấn vốn cũng không phải loại tốt gì, không thể để người khác giương oai trước mặt mình, bây giờ thấy tình địch của mình tức giận như vậy, tâm trạng tất nhiên không thể tốt hơn rồi, suýt nữa rên lên, còn muốn rên rỉ vài khúc ca, điều tiết không khí nữa cơ.

Hôm nay đúng là ngày đẹp, xem ra thời tiết ngày mai chắc chắn rất đẹp, khí trời trong xanh, quang mây, trời trong, nắng ấm.

“Phùng Vĩ Kiện, bây giờ Tô gia loạn cả lên, đang làm thế nào giải quyết chuyện của người và Tình Nhi, ôi, xem ra giữa tôi và Tình Nhi còn chênh lệch rất lớn, anh mới là người chồng thật sự của cô ấy. ngoài có thể chúc phúc cho hai người ra, tôi còn có thể nói gì nữa chứ? Xã hội này chính là như vậy, không tiền, không quyền, đâu có tư cách lấy vợ? Kết hôn xây dựng trên cơ sở vật chất, không tiền, lấy gì mà sống? Lấy gì để bảo vệ vợ mình? Lấy gì để nuôi dưỡng con cái? Một bảo vệ nghèo không có gì như tôi, sau này cũng chỉ có thể sống một mình thôi”.

Lâm Bắc Phàm rất giả bộ tỏ ra vẻ chán chường tới cực điểm, giống như tràn đầy tuyệt vọng và thất vọng với thế giới này. Tay phải hấn nhẹ vỗ trên bả vai Phùng Vĩ Kiện, khẽ lắc đầu, sau đó vượt qua đối phương, tiếp tục đi về phía trước.

Phùng Vĩ Kiện nghe thấy Lâm Bắc Phàm nói như vậy, vốn nên tung tăng như chim sẻ, vô cùng vui sướng, nhưng bây giờ lại giống như ăn phải ruồi bọ, buồn nôn nói không nên lời. Mình lao lực mọi chuyện, còn không tiếc bảo cha mình dùng thủ đoạn này cướp Tô Tình Nhi từ trong tay Lâm Bắc Phàm về, nhưng ai biết được lại lấy về một cô gái đã bị người khác chơi đùa, cảm giác này thật khó chịu.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, thở dài một hơi: “Điều bi ai lớn nhất của đời người không phải hai người cách xa ngàn dặm, mà là rõ ràng yêu thương nhau, nhưng không thể bên nhau tới cuối cùng. Phùng Vĩ Kiện, anh mạnh hơn tôi nhiều, tôi hy vọng anh có thể chăm sóc tốt cho Tình Nhi. Có lẽ đây là chút chuyện cuối cùng tôi có thể làm cho Tình Nhi. Tôi và cô ấy có duyên nhưng không phận, không thể bên nhau được”.

“Người, người...” Sắc mặt Phùng Vĩ Kiện trắng bệch, toàn thân không ngừng run lên.

Mình thành cái gì thế này? Chăm sóc tốt cho Tình Nhi, giống như mình là trạm thu mua đồ đã qua sử dụng vậy. Trong lòng Lâm Bắc Phàm cười thầm mãi không thôi: “Tên Phùng Vĩ Kiện này chắc chắn sẽ bị mình chọc cho tức chết, ha ha.....”

Tốn bao công sức, lấy một cô gái bị ta chơi đùa rồi, trong lòng hắn chắc chắn khó chịu? Nếu mình tiếp tục nói vậy, hắn có lặn xuống đây không? Mình thật muốn nhìn tình cảnh hắn ói máu ra đây quá, cuối cùng là nằm bệnh viện, thể công lao của mình cũng không nhỏ.

Tiểu Kim cũng rất xấu xa truyền âm nói: “Lão đại, anh đúng là quá thâm hiểm, khiến Tiểu Kim vô cùng khinh bỉ, nhưng chuyện chơi đùa với hắn thế này, em thích, anh nói tiếp đi, em thật muốn nhìn thấy bộ dạng thêm thảm của hắn”.

“Cái này, không tốt lắm? Tôi là con người rất lương thiện”.

Lâm Bắc Phàm giả bộ truyền âm nói.

“Nhưng anh muốn cô gái của anh bị hắn cướp đi sao? Anh muốn cô gái của anh lên giường với hắn sao? Anh muốn cô gái của anh*** với hắn sao? Ngô Tam Quế người ta có thể vì Trần Viên Viên mà nổi giận, dẫn binh lính Thanh nhập thành, lẽ nào anh không thể vì cô gái của anh, giáo huấn tình địch của mình sao? Anh có còn là đàn ông không?”

Tiểu Kim ngôn từ chính nghĩa truyền âm tới.

Trán Lâm Bắc Phàm thêm mấy vệt đen, chỉ là chút chuyện nhỏ, hà tất liên hệ tới Ngô Tam Quế làm gì? Ngô Tam Quốc người ta nói thế nào cũng là một thân vương, thân phận hiển hách bày ra đó, muốn bao nhiêu oai phong có bấy nhiêu, mình chỉ là một bảo vệ quèn.

Hắn ho khan vài tiếng, quay người, có chút xấu hổ nhìn Phùng Vĩ Kiện: “Phùng tiên sinh, tôi còn chút việc, quên không nói với ngài, việc này, việc này, tôi vẫn thật là không tiện nói”.

“Người.....nói!”.

Phùng Vĩ Kiện nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh cũng biết tôi là một bảo vệ nghèo, lương hàng tháng chẳng có mấy đồng”.

Lâm Bắc Phàm chớp chớp mắt rất vô tội, như đứa trẻ ngoan trong nhà mẫu giáo.

“Chuyện này tất nhiên tôi hiểu, lương của bảo vệ đúng là không cao lắm”.

Phùng Vĩ Kiện không biết đối phương nói như vậy có ý gì, nhưng nghĩ thân phận của mình, lại nghĩ tới công việc của đối phương, trong lòng không hiểu lại có thêm vài phần đắc ý và kiêu ngạo.

Con người mà, chính là phải tự biết mình, một bảo vệ nhỏ sao có thể so sánh với mình chứ?

Lâm Bắc Phàm xấu hổ nói: “Hôm đó tôi và Tình Nhi nhất thời hồ đồ, xảy ra chuyện không đáng xảy ra, nhưng lúc đó chúng tôi không mang tiền gì, nên cũng không mua bao cao su gì, cứ như vậy làm mấy lần, sau này cũng không thực hiện biện pháp tránh thai nào, nên lỡ ngày nào đó Tình Nhi có bầu, vậy anh hãy tha thứ”.

“Àm”.

Gáy Phùng Vĩ Kiện ầm một tiếng rồi nổ tung, dáng người run lên bần bật, suýt nữa té trên đất.

Mình không chỉ phải lấy một cô gái bị người ta chơi đùa, còn phải chăm sóc con người ta?

Kiểu cầm sừng này cũng quá mức rồi thì phải? Hắn tức tới mặt trắng bệch, toàn thân khê run lên, liên tục nói: “Người, người, người,....”

Khả năng ăn nói vốn lưu loát của hắn sau khi gặp phải đối phương vô lại này cũng biến thành á khẩu không thốt lên lời được.

Lâm Bắc Phàm rất đau lòng nói: “Thật ra, tôi cũng biết, dựa vào khả năng hiện giờ của tôi, hoàn toàn không thể nuôi dưỡng con cái, nên sau này nhờ cả vào anh, đợi tôi kiếm đủ tiền rồi, sẽ trở về, tôi sẽ thay mặt Tình Nhi và con mình cảm ơn anh”.

Phùng Vĩ Kiện cảm thấy trán mình nhả lại, thế nào cũng cảm thấy ghen khuất.

Thế mà cũng nói được? Đợi có tiền rồi quay về? Vậy mình há chẳng phải không công nuôi con cho hấn sao? Hấn tức giận nói: “Lâm Bắc Phàm, người, tên khốn người, người lại nói ra những chuyện như vậy, ta, ta liều mạng với người”.

Hấn huy động hai nắm đấm, tức giận như con sư tử, nhào về phía Lâm Bắc Phàm. Cơ thể Lâm Bắc Phàm thoáng lay một cái, đã tránh khỏi tấn công của đối phương, sau đó thở dài nói: “Những lời khác tôi cũng không muốn nói nhiều nữa, chỉ có thể nói tận đáy lòng tôi thăm cầu ước cho anh, hy vọng sau này anh có thể chăm sóc tốt cho Tình Nhi, và con tôi. Khụ, khụ, chỉ cần họ hạnh phúc, trong lòng tôi cũng vui vẻ.”

“Lâm Bắc Phàm, ta, ta phải giết người”.

Phùng Vĩ Kiện liên tiếp bị lời hấn nói chọc giận tức tới hai mắt phóng hỏa, tựa như chuyện của con trâu đực, hận một nỗi không thể kéo tên bảo vệ giả bộ đáng thương trước mặt này nát vụn ra.

Lâm Bắc Phàm sao có thể bị chút võ chó mèo này động tới chứ? Hấn nhẹ nhàng tránh từng đòn tấn công của đối phương, trên mặt còn có vẻ đều giả nói: “Phùng tiên sinh, tôi biết tâm địa anh tốt, thường làm những việc tốt giúp người khác, thật ra tôi vẫn còn đang lo lắng cho cuộc sống sau này của tôi và Tình Nhi, bây giờ có anh ở đây, tôi cũng không còn gì để buồn phiền nữa, có thể cố gắng làm việc, cố gắng kiếm tiền rồi”.

“Người chết đi cho ta”.

Phùng Vĩ Kiện nổi giận muốn điên lên. “Phùng tiên sinh, tôi biết làm như vậy sẽ khiến anh khó xử, nhưng hãy nhìn bác Tô và Tình Nhi mà cố gắng nhé, vừa này tôi còn nhắc tới anh với bác trai, nói anh tuổi trẻ có triển vọng, là thanh niên có hy vọng nhất một thế hệ, nếu Tình Nhi có thể lấy được anh, đúng là vinh hạnh lớn lao của cô ấy, hơn nữa bác Tô cũng nghe tôi nói có chút động lòng rồi, định tác hợp anh và Tình Nhi, về phần Tình Nhi, mấy ngày nay tôi sẽ cố gắng tiếp tục khuyên giải cô ấy, hy vọng cô ấy có thể hồi tâm chuyển ý, một lòng một dạ yêu anh, thật ra, kết hôn đều giống nhau, đàn ông cũng giống nhau, hai người nằm trên giường, tất cả chẳng phải thành rồi?...” Lâm Bắc Phàm tỏ ra vẻ chân thành, giống như mình đang làm chuyện quên mình vì người, cứu vớt sinh linh.

“Người, người cầm miệng cho ta”.

Phùng Vĩ Kiện tức giận toàn thân run bắn lên, như bị điên lên.

“Tôi có thể đảm bảo với anh, bốn ngày sau, chắc chắn Tình Nhi sẽ yêu anh, nhất định sẽ khẳng khái một mực đòi gả cho anh, tôi sẽ ở bên cạnh lắng lẽ chúc mừng hai người, sau đó rời khỏi nơi thương tâm này, tới một nơi khác làm ăn, đợi tôi kiếm đủ tiền, mới có thể quay về”.

Lâm Bắc Phàm không biết sống chết nói.

“Người cầm...cho ta...âm”.

Bước chân Phùng Vĩ Kiện loạng choạng, vừa vịn một chân dẫm lên một viên đá nhỏ, ngã gục một cách tiêu chuẩn, té nhào trên mặt đất, đau tới mức hấn nhe răng trợn mắt kêu lên thảm thiết.

Lâm Bắc Phàm vẻ mặt “hảo tâm” thêm vào: “Phùng tiên sinh, anh không sao chứ? Tôi thấy sức khỏe anh không tốt lắm, thế này sao có thể được? Anh mau đứng dậy, uống nhiều thuốc bổ, con đường anh đi sau này còn rất dài, trọng trách của anh cũng rất nặng nề, trách nhiệm còn rất nhiều, rất nhiều người cần tới anh, anh tuyệt đối không thể quy ngã”.

Hấn vội vàng đỡ đối phương đứng dậy.

“Xì!”

Phùng Vĩ Kiện tức tới phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt đột nhiên lại trắng bạch thêm vài phần.

“Phùng tiên sinh, anh, anh sao rồi? Đàn ông tuyệt đối không thể chảy máu, tục ngữ nói rất hay, một giọt tinh đó là một giọt máu, anh phun ra nhiều máu như vậy, vật phải lãng phí bao nhiêu tinh hoa đây? Cần thận sau này anh xuất hiện bệnh trạng liệt dương sớm...vv, xem ra ngày mai ít nhất anh phải ăn một trăm

quả trứng gà mới có thể bổ sung lại, đàn ông rất cần mặt đó, con gái cũng rất cần phương diện đó, lỡ anh không thỏa mãn được Tình Nhi, vậy cuộc sống sau này sẽ phải thế nào đây”.

Lâm Bắc Phàm rất xấu xa khuyên giải đối phương, nhìn thế nào cũng giống một con sói đuôi lớn, không có chút hảo tâm nào.

“Người, người...” Mặc dù Phùng Vĩ Kiện rất oai phong, rất kiêu ngạo, nhưng sao có thể so với loại đàn ông thượng hạng như vậy chứ? Hắn tức tới toàn thân run rẩy, ngay cả một câu hoàn chỉnh cũng không nói ra được.

“Cái này, anh còn bận, tôi đi trước đây, mọi chuyện giao lại cho anh”.

Lâm Bắc Phàm rất không có trách nhiệm buông ra câu này, nhanh chân liền chạy, ngay cả một giây cũng chẳng buồn dừng lại.

“Lâm Bắc Phàm, nhất định ta sẽ giết chết người, người, người đợi đó cho ta”.

Phùng Vĩ Kiện gầm gừ phẫn nộ, nhắc chân phải lên, hung hãn đá thùng rác bên cạnh, dĩ nhiên coi thùng rác thành đầu của Lâm Bắc Phàm. Và kết quả?

“Ôi, chân tôi, a, đau chết tôi rồi, người đầu mau tới đây, xương chân tôi gãy rồi, ô ô...”

Lâm Bắc Phàm đi lại nhàn nhả trên phố, lăm bắm cười nói: “E là mấy ngày này Phùng Vĩ Kiện sống không thoải mái gì, ôi, mình làm như vậy cũng chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi, ai bảo hắn làm những chuyện hại trời hại đất như vậy chứ? Mình làm như vậy cũng là vì trừ hại cho dân, ha ha” Tiểu Kim liên tục phụ họa nói: “Chân Phùng Vĩ Kiện bây giờ không ổn rồi, nhiều chuyện tiếp đó sẽ rất dễ giải quyết, ồ, đúng rồi, tối nay chúng ta phải tới xét nhà Liêu Thiên Cửu, chúng ta nhất định phải lỗ nực mới được”.

Một người, một rống cùng hiện ra nụ cười vô liêm sỉ.

248. Chương 248: Cường Đạo Cũng Tới.

Đêm khuya.

Sau khi Lâm Bắc Phàm tìm được vị trí của Liêu Thiên Cửu, lúc này mới triển khai thân ảnh, giống một con quỷ, nhanh chóng chạy tới biệt thự quý mô không lớn lắm đó.

“Lão đại, số người trong biệt thự đúng là không ít,, tầng một có mười sáu người, tầng hai có tám người, bản lĩnh của hai tư người này cũng không tệ, tên Liêu Thiên Cửu đó, hình như ở phòng thứ ba bên trái tầng hai, bên cạnh hắn không có ai cả. Nếu anh không muốn kinh động tới những người này, e là rất khó làm được”.

Tiểu Kim dùng pháp lực của mình nhìn lướt một lần biệt thự phía trước, tự thuật lại tình hình bên trong.

Lâm Bắc Phàm cười rất thâm hiểm: “Hai tư người, xem ra chúng ta phải gỡ chút thủ đoạn mới được, he he, cường đạo tới rồi”.

Hắn tiện tay nhặt một đoạn gỗ mục to như cánh tay, rón ra rón rén đi về phía cổng biệt thự.

“Gâu gâu...” thấy bốn con chó ngao Tây Tạng đã phát hiện ra bóng hắn, sủa nặng lên.

Lâm Bắc Phàm tức giận tới trợn trắng mắt: “Sao mà không nói ở cửa còn có chó hả?”

Tiểu Kim bỗng giận chửi ầm lên nói: “Mấy con chó hoang này lại kêu loạn lên trước mặt ta, thật không nể mặt ta, im cho ta”.

Nó phóng thẳng ra một luồng kim quang, bốn con chó ngao Tây Tạng lập tức khê kêu lên một tiếng thảm thiết, mềm nhũn nằm trên mặt đất. Lúc này Tiểu Kim mới cười ngượng ngùng: “Lão đại, cái này, cái này là sai lầm, em chỉ lo nhìn người, không để ý bên trong còn có mấy con chó ngao Tây Tạng, hay là em giúp anh kiểm tra kỹ một chút là được rồi, ba bước phía trước anh có ba con kiến nhỏ, bên phải có sáu con kiến lớn, mười hai bước phía trước có bảy con muỗi đang đánh nhau, đường cống ngầm gần phía sau anh còn có mấy con chuột, chúng hình như đang làm động tác thân mật gì đó” Lâm Bắc Phàm chẳng buồn để ý tên vô

lại này, nhẹ nhàng đi vào trong biệt thự, lại thấy một ngọn đèn lớn trong đại sảnh của biệt thự đột nhiên sáng trưng, hù hấn biến sắc, vội vàng nghiêng người né sang một bên.

“Ta***” Mấy con chó chết kia kêu ầm ĩ cái gì? Khiến ta không ngủ được”.

Một người đàn ông tức giận nói.

“Lão Tứ, người qua đó xem thử, bây giờ là thời kỳ quan trọng, đừng để người nào xông vào” Một người đàn ông khác lớn tiếng nói. Chính trong lúc này, cửa đại sảnh ở tầng một của đại sảnh bị đẩy ra, một người đàn ông vạm vỡ hơn ba mươi tuổi*** nửa người trên, sải bước từ bên trong ra, trên mặt còn có vẻ bất mãn, hình như rất khó chịu với mấy con chó ngao Tây tạng đã làm phiền giấc ngủ của mình. Hắn vừa nhỏ tiếng lẩm bẩm gì đó, vừa đi tới chỗ mấy con chó, lớn tiếng nói: “Mẹ kiếp, các người....hai mắt hấn trừng lớn, như chuông đồng, nhìn bốn con chó ngao Tây Tạng nằm trên đất, thậm chí thấy tình hình có điều bất ổn. Chính lúc hắn đang muốn lớn tiếng la lên, một bóng người đã lao tới phía sau hắn, còn gõ rắn chắc hung hăng đập tới gáy hắn. “Bang”

Một tiếng đánh rất trong, người đàn ông đó chỉ cảm thấy sau gáy tê rần, hoa mắt, cả người đã mềm nhũn ngã trên đất, ngay cả phản kháng cũng không có.

Lúc này Lâm Bắc Phàm mới chỉnh lại tóc rất phong cách, nhỏ tiếng nói: “Bọn họ, chẳng qua cũng thế này thôi”.

Tiểu Kim suýt nữa ói máu, nếu không phải đối phương không hề có chút cảnh giác nào, e rằng bọn họ còn phải hao phí chút công phu.

‘Này, Lão Tứ, xảy ra chuyện gì thế?’

Trong đại sảnh tầng một biệt thự truyền tới giọng một người đàn ông khác.

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm thay đổi, vội vàng vỗ Tiểu Kim trong túi quần một cái, Tiểu Kim vội vàng giả giọng nói: “A, không sao, mấy con chó chết này vừa đánh nhau, làm ta giật mình, ngày mai sẽ lôi chúng ra ngoài làm thịt, cho chúng không quấy rầy ta ngủ nữa”.

Hắn học được giọng của người đàn ông đó, nghe cũng không sai biệt lắm.

Người đàn ông kia cũng không nghi ngờ gì, mà cười sảng khoái một tiếng: “Đó là chó ngao Tây Tạng chính cống mà anh Liêu bỏ bao tiền mua về, nếu người dám giết chúng ăn thịt, anh Liêu không tháo người thành tám khối mới lạ, thật không biết mấy ngày nay anh Liêu vì sao tinh thần không tập trung, còn mang về mấy con chó ngao Tây Tạng này”.

Tiểu Kim lại nói bậy theo: “ Cái gì mà chó ngao Tây Tạng, tôi vừa nhìn là biết giả, nhưng nấu rượu mặn, mùi vị chắc chắn rất tuyệt”.

Lâm Bắc Phàm nghe mà toát mồ hôi lạnh, tên này quả thực là muốn dụ người đàn ông đó ra, đúng là rồi việc.

Quả nhiên, người đàn ông đó vội vàng thấp giọng nói: “Lão Tứ, người đừng ăn nói bậy bạ, để Liêu ca biết được, chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta, người mau vào ngủ một lát đi, không biết mấy ngày nay Liêu ca có chuyện gì, tối nào cũng bảo mấy người chúng ta trực ban, nói cái gì sợ có người tới báo thù anh ấy, thật không biết ngoài bang Hồ Điệp mới nổi ra, còn ai là đối thủ của chúng ta nữa” Tiếng nói phía sau hắn càng lúc càng nhỏ, có chút mơ hồ không rõ, hình như cũng có vẻ oán giận Liêu Thiên Cửu, đơn giản là cắt xén tiền lương của họ, giảm bớt thức ăn của họ, hạn chế tự do của họ, vv.. dù sao đều là những thứ liên quan tới lợi ích của bản thân họ.

Lâm Bắc Phàm cười hì hì, xem ra cuộc sống thời gian này của Liêu Thiên Cửu quả là căng thẳng, bằng không, hắn cũng không làm ra những chuyện thế này. Hắn xoay người, chuẩn bị xông vào trong, nhưng đột nhiên nghĩ tới gì đó, vội vàng cầm Tiểu Kim từ trong túi ra, nhỏ tiếng nói: “Đúng rồi, không phải người nói nước miếng rỗng của người có tác dụng kích thích rất mạnh đó sao?”

Tiểu Kim nghiêng đầu, không hiểu hắn nói thế là có ý gì, nghi hoặc nói: “Anh nói đúng, nước miếng rỗng của tôi có thể kích thích nhu cầu của phụ nữ, có thể khiến một thực nữ biến thành một dâm phụ, nhưng bây giờ ở đây hình như không có phụ nữ?”

“Nếu sử dụng với đàn ông, sẽ có hiệu quả thế nào?”

Lâm Bắc Phàm đột nhiên hỏi một câu.

Hai mắt rờng của Tiểu Kim trừng lớn, lấp bắp nói: “Lão đại, anh, anh quá tà ác rồi đó? Muốn đem nước miếng của em cho những tên đàn ông đó, việc này có phải có chút....” Trán nó đã thêm mấy vệt đen, trong đầu đã xuất hiện những hình ảnh không thể chịu nổi, mấy người đàn ông với nhau làm vận động kịch liệt gì đó....

Lâm Bắc Phàm rất vô liêm sỉ nói: “Những người này đều là người giúp Liêu Thiên Cửu làm bậy, chúng ta trừng phạt họ một chút, cũng để bọn họ sau này thay đổi triệt để, làm người một lần nữa, lẽ nào người không muốn cứu vãn tính mạng của những người sa ngã này sao? Phạt nói bỏ đồ đao xuống, lập địa thành phật, lẽ nào người không có cả chút thiện tâm sao?”

“A, tất nhiên em tình nguyện làm việc tốt, em là một con rồng lương thiện” Tiểu Kim u mê gật đầu nói, tiếp đó mới phản ứng lại. Đây đâu thể gọi là việc tốt? Đối phương rõ ràng không muốn động thủ, muốn mình lợi dụng cách này vây lấy mấy người kia, để trộm đi tài sản trong biệt thự. Nó thầm khinh bỉ đối phương, nhỏ tiếng nói: “Lão đại, anh quá vô liêm sỉ”.

“Ít nói nhảm. mau vào đi”.

Tay Phải Lâm Bắc Phàm hất lên, đã ném Tiểu Kim qua khe hở ở cửa vào trong.

Sau khi Tiểu Kim vào, đôi mắt nhỏ quay tròn, lại nhìn thấy mười lăm người còn lại đều nằm ngổn ngang ngủ say trên sofa, tiếng ngáy liên tiếp, không có dấu hiệu tỉnh lại, điều này khiến nó yên tâm rất nhiều, lúc này mới hoạt động bước chân, đi về phía họ, dùng sức kho khan ra dịch nhờn màu trắng, quăng trên chân thối hoắc của họ, số lượng nhiều gấp bốn năm lần so với cho Long Yển Nguyệt lúc trước.

“A, tôi làm sao thế này, tôi nóng quá”.

Một người đàn ông ngủ mơ mơ màng màng, lên tiếng khê rên rĩ, hần cảm thấy toàn thân mình như một ngọn lửa đang bốc cháy, khiến*** của mình giống như hồng thủy, tận tình phun ra. Hần mở lớn hai mắt, lại cảm thấy toàn thân mình không tự nhiên, hận một nỗi không tìm được một cô gái để trút ra.

Mấy người đàn ông khác cũng đều từ trong ngủ giật mình tỉnh lại, lại thấy toàn thân mình nóng ran. Dục hỏa sôi trào, như một con trâu đục, phần dưới cao vút dựng thẳng lên, khiến bọn họ đều rơi vào chính giữa của *** vô tình, quên hết cả những chuyện khác rồi, đều đi ra ngoài biệt thự, trong mắt ngoài phụ nữ ra vẫn là phụ nữ, còn mấy người vẫn có chút lý trí, hận một nỗi không thể đi tìm một cô em, trút hết ra. Còn mấy người đã mất đi lý trí, rất dứt khoát hai tay thò vào phần háng, an ủi ngọn lửa dục vọng trong lòng mình.....

“Các người, các người đang làm gì thế. Đứng hết dậy cho ta”.

Một người trung niên hơn bốn mươi tuổi xuất hiện ở đầu cầu thanh, hần thấy cảnh tượng hỗn loạn trong phòng khách, sắc mặt thay đổi, nghiêm nghị phần nộ quát, nhưng ngừng người này đã bị dục hỏa vây lấy, đầu còn có thể nghe lọt những lời này của hần.

Người trung niên kia lập tức phát hỏa, mấy bước xông tới trước mặt những người này, nắm lấy cánh tay của một người trẻ tuổi, lớn tiếng nói: “Lão Ngũ, người làm gì thế? Quá nửa đêm rồi, người muốn làm gì?”

Tiểu Kim chớp đôi mắt nhỏ, cũng rất thâm hiểm nhỏ ba giọt nước miếng rờng lên chân người đàn ông trung niên đó.

Người trẻ tuổi kia mơ mơ màng màng nói: “Đại ca, em, em rất khó chịu, em phải đi tìm một cô để trút ra,” Con gái? Hắc đây tay người đàn ông trung niên ra, tiếp tục đi ra ngoài, sắc mặt người đàn ông trung niên hoảng hốt, thâm cảm thấy sự việc có chút bất ổn, vội vàng nói: “Các người, các người trúng tà rồi, nửa đêm tìm phụ nữ làm gì? Quay hết lại cho ta? A.” Hần đột nhiên cảm thấy bụng mình như có ngọn lửa thiêu đốt, khiến máu toàn thân hần như muốn sôi trào lên, dục hỏa khó kiềm chế nhanh chóng khống chế lý trí hần, hần phát hiện từ đáy lòng mình ham muốn phụ nữ, cần phụ nữ, dường như nhất thời canh ba mình không tìm được phụ nữ, sẽ tình tiến mà chết, hần gầm lên một tiếng, hai cánh tay bắt giắc, đã thò tới phần háng.....

Càng lúc càng nhiều người bị nước miếng rồng của Tiểu Kim làm cho dục hỏa quần lấy toàn thân, trong đầu ngoài tìm phụ nữ ra, không có bất cứ gì khác, tiếp đó là hơi thở gấp gấp hỗn hển, dần dần trong đại sảnh làm ra những chuyện không chịu nổi. Lâm Bắc Phàm nhìn kinh hãi, trợn mắt há miệng.

Hắn*** nước bọt của tên đó cũng quá hoành tráng rồi? Lại khiến mấy người đàn ông biến thành dâm đảng như vậy, so với xuân dược còn bá đạo hơn nhiều. Sau này hay là mình lấy chút nước bọt rồng, sau đó làm thành xuân dược để bán, chắc chắn sẽ phát tài.

“Lão đại, nhiệm vụ của em hoàn thành rồi, ngoài người ban nãy bị anh đánh côn ra, tổng cộng hai ba người, bây giờ bọn họ đều đã trở nên mơ mơ màng màng, cho dù anh đi bên cạnh họ, bọn họ cũng không biết”.

Tiểu Kim quay về cạnh Lâm Bắc Phàm, vẻ mặt rất thâm hiểm cười nói.

Lâm Bắc Phàm giơ ngón tay cái về phía nó: “Mày thật giỏi”

Sau đó cầm lấy nó, nhẹ nhàng đi lên tầng.

249. Chương 249: Tiết Mục Giáo Dục.

Sau khi Liêu Thiên Cửu bị Lâm Bắc Phàm càn quét một trận, tổn thất nặng nề, gần như không có cơ hội đổi đời, ngoài tòa biệt thự quy mô không lớn lắm này ra, những nhà còn lại đã bán toàn bộ. Mặc dù không tới mức bần cùng phá sản, nhưng đã khó có thể so với trước. Nhưng may mà thủ hạ của hắn vẫn còn vô số mã tử, có thể vì hắn kiếm ít tiền sống qua ngày nhờ phí bảo vệ...

Lâm Bắc Phàm nhìn cảnh hỗn loạn trong phòng khách, trong mắt lóe lên ánh sáng tà ác, không khỏi nhỏ tiếng lầm bầm: “Thấy đáng về của họ như vậy, trong lòng mình thật có chút không nhẫn tâm”.

Tiểu Kim mơ hồ cảm giác thấy trong lời nói của đối phương có mùi âm mưu, không khỏi cẩn thận hỏi: “Lão đại, rốt cuộc anh muốn làm gì? Người ta đã như vậy rồi, lẽ nào anh vẫn muốn đổ thêm dầu vào lửa? Thế sẽ chết người đó, em cho họ mỗi người bốn tới năm giọt nước miếng rồng. Đó đã là cực hạn của họ rồi, thêm nữa, bọn họ sẽ vỡ mạch máu mà chết đó”.

“Ta lương thiện như vậy, sao có thể làm chuyện như vậy chứ?”

Lâm Bắc Phàm rất thuần khiết nói.

“Khụ khụ...”

Tiểu Kim thiếu chút nữa bị sặc chết nước miếng của mình, đối phương có thể nói ra những lời như vậy, thật khiến nó có chút xấu hổ, như nghe thấy Lý Liên Anh muốn lấy vợ ấy, rất mạnh mẽ.

Lâm Bắc Phàm tiện tay lấy một chiếc di động của họ, gọi tới một số điện thoại, cười nói rất thẳng thắn: “Chúng tôi là biệt thự X, ông chủ chúng tôi cần sáu mươi em. Loại cực xinh ấy, thân hình phải đẹp. Nếu tư sắc không được hay có bệnh tật gì khác, họ hoàn toàn không muốn, nếu các người có thể hoàn thành tốt, ông chủ của chúng tôi sẽ thưởng cho các người năm mươi vạn”.

Bên kia là một cứ điểm quy mô nhỏ chuyên cung cấp hàng là thương hiệu, chuyên lấy mại dâm làm mục đích, bên trong có hơn một trăm người bán***, là lúc vô tình Lâm Bắc Phàm phát hiện ra. Mà mà bên đó nghe thấy lời này, mắt tròn xoe, tròng mắt suýt nữa rơi ra ngoài, đó là một vụ lớn!

Sáu mươi em lại thêm năm mươi vạn, vậy không phải một cô hơn tám nghìn sao? Vậy mình cũng thêm chút lợi nhuận từ trong đó? Đầu tiên bà ta cũng có chút hoài nghi cuộc điện thoại này, nhưng nghĩ ngợi một chút, lập tức biết đó là biệt thự của Liêu Thiên Cửu, đối phương là người oai phong của Nam Thành, tất nhiên không thể giả. Lúc này bà ta mới vội vàng trả lời: “Anh yên tâm, tiêu chuẩn phục vụ của chúng tôi chính là yêu cầu của ngài là mục tiêu đấu tranh của chúng tôi, khách hàng chính là thượng đế, chỉ cần ngài hài lòng, bảo chúng tôi làm gì cũng được, mười phút nữa chúng tôi sẽ tới”.

Lâm Bắc Phàm nghe xong trán toát mồ hôi lạnh, những lời quảng cáo này sao nghe quen vậy?

Hình như mình cũng thường thấy ở đâu đó. Trên mặt hắn vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt: “Nếu các người phục vụ tốt hơn, ông chủ chúng tôi còn thêm tiền”.

Má mì kia nghe xong hai mắt lóe lên ngôi sao, e là ngay cả mình là ai cũng quên rồi, còn có thể thêm tiền ngoài? Vậy tối nay mình sẽ kiếm được bao nhiêu tiền? Bà ta vội càn gác điện thoại, hắng cổ họng kêu lên: “Các em, tiếp khách, khụ khụ, sôi nổi chút cho tôi, tối nay có hoạt động quan trọng”.

Chỉ một thoáng, tất cả các cô em của trung tâm đều bắt đầu hoạt động, đều trang điểm mình thành vô cùng xinh đẹp, son, son môi, phấn má, đều không quan tâm trát hết lên mặt, như cô dâu sắp kết hôn.

Lâm Bắc Phàm tất nhiên không để ý tới chuyện ở đây, mà là đi thẳng lên tầng hai của biệt thự, theo phương hướng Tiểu Kim chỉ rón ra rón rén, sợ bị Liêu Thiên Cửu phát hiện.

Nếu như đổi lại bình thường mà nói, mình tất nhiên không sợ Liêu Thiên Cửu, nói không chừng còn có thể uống vài chén rượu, ăn chút thức ăn, nói chuyện đời, bàn luận lý tưởng, thậm chí là về các cô em gì đó với hắn. Nhưng bây giờ tới trộm đồ, lỡ bị người ta phát hiện, danh tiếng của mình há không phải là rớt xuống ngàn trượng, chịu sự phỉ nhổ của bạn bè sao?

“Người, người nói bây giờ hắn đang làm gì?”

Lâm Bắc Phàm nuốt nước miếng thật sâu, nhỏ tiếng hỏi.

“Cái này, sao em biết được? Bên dưới xảy ra động tĩnh lớn như vậy, lẽ nào hắn còn có thể ngủ được sao?”

Tiểu Kim cũng có chút nghi hoặc truyền âm nói. Pháp lực của nó có hạn, có thể mơ hồ cảm thấy trong phòng có một bóng người, nhưng không biết đối phương đang làm gì?

Lâm Bắc Phàm nghe thấy nó nói như vậy, trong lòng càng không yên, vội vàng vé một miếng vải rách trên quần áo, che mặt mình lại, lúc này mới mấy bước xông tới cửa phòng Liêu Thiên Cửu, lúc này mới nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

“Í?”

Tiếp đó Lâm Bắc Phàm trừng to mắt, không nói lên lời.

Trong phòng đâu có bóng Liêu Thiên Cửu? Trên giường còn có một người đàn ông, nhưng đó là là một người mày đậm mắt to, tóc đen, hoàn toàn không phải là Liêu Thiên Cửu, hình như là một con tốt thủ hạ của hắn.

“Người, người là ai?”

Người đàn ông kia nghe thấy cửa phòng có chút động tĩnh, vội vàng trừng hai mắt, thấy có một người từ ngoài đi vào, lớn tiếng quát.

“Khụ khụ, thất ra tôi tới tham quan biệt thự này”.

Lâm Bắc Phàm rất vô liêm sỉ nói.

“Tham quan biệt thự? Tham quan biệt thự cái gì?”

Người đàn ông kia vẫn chút buồn ngủ mông lung, không hiểu câu đó là có ý gì, nhưng nhanh chóng phản ứng lại, hai chân như lò xo, bắn một cái, xông tới chỗ Lâm Bắc Phàm, hai tay như hai dao thép, hung ác bổ tới ngực hắn.

Mắt Lâm Bắc Phàm sáng lên, võ công của người đàn ông này hình như mạnh hơn những người bên dưới một chút, xem ra là cao thủ Liêu Thiên Cửu mời tìm được mấy ngày nay, chẳng trách nhường phòng mình cho hắn.

Nhưng người như vậy, là đối thủ của mình sao?

Lâm Bắc Phàm rất bảnh bao lắc đầu, khinh thường nói: “Chút tài mọn, cũng dám động thủ với ta sao?”

Hắn chẳng buồn nhìn đối phương, tay phải giơ ra như tia chớp, nắm chặt cổ tay phải đối phương, đồng thời kéo về phía mình, người đối phương đã không chịu được khối lực lao đảo ngã về phía trước. Hắn đồng thời đá chân phải ra, hung hăng đá tới bụng của đối phương, người đó lập tức hét lên tiếng thảm thiết: “Phù phù”.

Một tiếng, đã ngã nhào trên đất.

Lâm Bắc Phàm tiện tay nện sau gáy đối phương một cái, người đàn ông đó chẳng kịp kêu lên một tiếng đã hôn mê rồi.

“Oa, lão đại, hai chiêu vừa rồi của anh gọn gàng linh hoạt, ẩn chứa bạo lực rất mạnh, em thật bội phục anh”.

Tiểu Kim đã nhảy ra khỏi túi quần hần, vẻ mặt đắc ý cười lớn nói.

“Người ít nói nhảm thôi, thời gian của chúng ta có hạn, không có thời gian chậm trễ, nhanh mang hết những thứ có giá trị ở đây theo”.

Lâm Bắc Phàm trừng mắt với nó, sao đó nằm trên giường, ngủ gà ngủ gật.

Hai mắt Tiểu Kim lóa sáng, nhìn bốn phía xung quanh vài lần, lập tức xông tới hai cái két bảo hiểm bên cạnh, chẳng buồn nhìn, một đạo kim quang hiện lên, hai két bảo hiểm đó lập tức bị cắt hành hai nửa, rất nhiều tiền mặt vàng bạc trang sức bên trong đổ ra.

“Oa, nhiều tiền vậy, xem ra lần trước lão đại vẫn chưa biến Liêu Thiên Cửu thành kẻ nghèo rồi”.

Mắt Tiểu Kim hí thành khe hở, trong ánh mắt lập lòe vô số ngôi sao, hai móng vuốt khê quét một cái, quét sạch toàn bộ những thứ đó. Nó lại quét một lượt toàn bộ căn phòng, nhặt nốt mấy đồng trên người đàn ông đó, rồi mới loạng choạng người, đi tới các phòng khác, bắt đầu kế hoạch càn quét quy mô lớn.

Trong phòng khách bây giờ đã hỗn loạn không chịu nổi, hơn hai mươi người người đàn ông đều không ngừng làm những động tác giống nhau, nhìn tới một cái, giống như ổ mại dâm. Chính vào lúc này, má mì kia đã dẫn hơn sáu mươi em xinh đẹp tới, mới hiện lên nụ cười nghề nghiệp nói: “Các người...” Bà ta đã bị hai người đàn ông kéo tới sofa, còn chưa kịp phản ứng lại, quần áo trên người đã bị xé tan, mà một người đàn ông trong đó rất thô lỗ tiến vào trong cơ thể bà ta.

Những cô gái khác cũng vẻ mặt kinh ngạc nhìn cảnh tượng trong phòng khách, không biết những người đàn ông này sao lại đói khát như vậy, một người mà lại làm chuyện thế này, nhưng chính lúc họ mới nghĩ tới đó, đã bị một đám đàn ông như sói như hổ nhào tới, đại sảnh nhanh chóng truyền tới từng đợt tiếng rên rỉ khó nghe.

Lâm Bắc Phàm dẫn Tiểu Kim cuốn vô số tiền mặt và trang sức đi, vừa may nhìn thấy cảnh này, hần không khỏi tấm tắc tán dương: “Không ngờ những cô em này lại nhanh như vậy, tiếng kêu cũng thật nghề nghiệp, ta có cần làm chút chuyện gì khác không nhỉ?”

Hần lại lén lấy di động, gọi điện thoại cho đài truyền hình và rất nhiều tòa soạn báo của Nam Thành.

Không tới mười lăm phút, bên ngoài biệt thự đã có vô số xe cộ, rất nhiều ký giả mang theo máy quay vội vã lao vào trong, như một đám cuồng đạo, xông thẳng vào trong biệt thự, điên cuồng quay chụp cảnh tượng thân thể khó coi trong phòng khách, từng gương mặt ở hiện trường đều thu hết vào máy quay.

“Các vị khán giả ngồi trước màn hình tivi, chúng tôi đàn truyền hình trực tiếp sự kiện quan trọng đang xảy ra tại Nam Thành của chúng ta, hiện giờ có hai ba người đàn ông, sáu một cô gái, họ lại đàn làm những chuyện không thể chấp nhận được, thật khiến chúng ta cảm thấy vô cùng thất vọng, hy vọng các ban ngành có liên quan có thể tiến hành điều tra toàn diện sự việc này, mang tới một thế giới thanh bình cho thành phố Nam Thành”.

“Xin hỏi vị tiên sinh này, lẽ nào mọi người không cảm thấy như vậy có tổn hại tới đạo đức chung sao?”

“Hả, hả, cô nói gì? Ồ, sướng chết được, tôi không biết, ồ, chỗ đó của cô gái này rất chặt, khiến tôi...a”.

“Xin hỏi vị này, lẽ nào các người không biết làm như vậy sẽ gây ảnh hưởng không tốt cho Nam Thành chúng ta sao?”

“Hả, cô nói gì? Ồ, phụ nữ đúng là rất tuyệt, tiếng kêu cũng rất hay, rất nghề nghiệp, còn hay hơn tiếng kêu của những em trong Av, chi bằng các người cũng tới thử xem”.

Những ký giả kia ai nấy tròn mắt, vốn tưởng những người đàn ông này còn để ý tới chút ảnh hưởng, ít nhiều cũng phải che dấu cơ thể mình, nhưng ngược lại bọn họ không hề giác ngộ, còn nói ra những lời vô liêm sỉ

như vậy, điều này khiến bọn họ có phần xấu hổ, xem ra tiết mục này phải tiến hành xử lý thôi, nếu không, sẽ trở thành tiết mục mang tính giáo dục.

Tối nay Liêu Thiên Cửu vừa vặn cùng mấy người bạn tới quán uống rượu, không quay về biệt thự, nhưng sau khi hắn nhìn thấy những tin tức đó trên tivi, hắn suýt nữa phun ra toàn bộ rượu đã uống vào, trong mắt trừng lớn, tức giận quát lên: “Bọn họ, bọn họ đang làm gì? Lũ khốn đáng chết, bọn họ, lại dám làm chuyện đó trong biệt thự của mình, ta, ta phải giết chết các người”. “Bốp”.

Hắn đã đập mạnh một cái cốc trên đất, đập cho nát vụn, mặt mũi hắn cũng trở nên vô cùng dữ tợn.

250. Chương 250: Hôn Nhâm Người.

Lâm Bắc Phàm và Tiểu Kim lén lút trở về chỗ ở của mình, một người một rỗng trên mặt đều hiện lên nụ cười tà tặc, nhìn thế nào cũng thấy có vẻ hả hê.

Vừa nãy Tiểu Kim một hơi cuốn đi hơn ba trăm vạn tiền mặt và vàng bạc trang sức trị giá hơn hai trăm vạn, mặc dù không thể khiến Liêu Thiên Cửu phá sản luôn, nhưng cũng có thể khiến đối phương xót ruột.

Tiểu Kim giống như làm một việc rất giỏi, rất oai phong hừ hừ nói: “Tên Liêu Thiên Cửu đó hôm nay dám ra tay với lão đại, đúng là không coi anh ra gì, vừa nãy em cướp sạch sẽ biệt thự đó, đừng nói là số tiền mặt kia, ngay cả tiền xu rớt trong khe ở sàn nhà, cũng bị em lôi ra, muốn chọc giận chết tên đầu trọc đó”.

Lâm Bắc Phàm nghe thấy toát mồ hôi lạnh, khóe miệng khẽ giật giật.

Trong đầu hắn nhìn như đã hiện lên hình ảnh, Liêu Thiên Cửu thấy cảnh biệt thự của mình hỗn loạn không chịu nổi, vẻ mặt phẫn nộ và tức giận tới cỡ nào, lại nghĩ tới năm mươi vạn nhân dân tệ trả cho má mị kia, chắc chắn sẽ khiến đối phương toi đời, đây có lẽ có thể là đã kích không nhỏ với hắn.

Hắn nghĩ tới những điều này, sau đó lén lấy chìa khóa ra, mở cửa phòng, rón ra rón rén đi vào.

Bây giờ đã là hơn mười một giờ, Liễu Vi chắc chắn đã về, nên phòng khách mới sáng đèn, mà trong phòng toilet lại có tiếng nước chảy, hình như có người đang tắm.

Lâm Bắc Phàm nghe tiếng tí ta tí tách bên trong, không khỏi nhiệt huyết sôi trào, như đang nhìn cơ thể Liễu Vi đang tắm bên trong vậy, khiến “cửa quý” của hắn lan tràn dục hỏa dâng lên, khiến toàn thân trên dưới như trứng gà, cảm giác đó lại nổi lên trong lòng, khiến trong lòng ngứa ngáy, hận một nỗi không thể bây giờ xông vào trong, cùng Liễu Vi ân ái một phen.

“Thật ra tôi là một người đứng đắn”

Lâm Bắc Phàm nghiêm trang nói.

“Khụ khụ” Tiểu Kim thiếu chút ngắt đi, đối phương nói câu này, rõ ràng là muốn làm chuyện gì đó không đứng đắn.

Suy nghĩ này của nó mới lóe lên, lại thấy Lâm Bắc Phàm đã túm nó ra khỏi túi, ném bừa lên sofa, lúc này mới vuốt mũi đi về phía toilet, thấp giọng nói: “Nhưng làm gì đó với cô gái của mình, hình như cũng không sao cả? Nói không chừng trong lòng Vi Nhi cũng rất muốn”.

Tiểu Kim bị thấy sắc quên nghĩa của đối phương làm cho suýt ới máu, thấy bước chân đối phương chậm lại, rất dứt khoát trợn trắng mắt nói: “Đàn ông, đàn bà, hừ hừ, chính là chuyện như vậy, mình vẫn nên đi đếm tiền của mình, nhiều tiền như vậy, đủ để xây một tòa thành cho mình” Nó chẳng buồn để ý đối phương, mà bỏ một đồng tiền lớn ra, nước bọt chảy ầm ầm, ra sức đếm.

Lâm Bắc Phàm đứng ở cửa phòng tắm, ghé tai lên cửa nghe ngóng kỹ một hồi, sau khi xác định người bên trong vẫn chưa tắm xong, lúc này mới đột ngột kéo cửa phòng tắm ra, như một con báo, xông thẳng vào trong.

Phòng tắm lúc này đã bị lượng lớn hơi nước bao phủ, nhìn có vẻ mờ mờ lung lung, như trong đám mây sương mù, ngay cả bóng người nhìn có vẻ cũng không rõ lắm.

Bóng người đó thấy có người xông vào, lập tức kinh hô: “Người...” Cô còn chưa nói xong câu đó, Lâm Bắc Phàm đã có chút thêm khát, hôn lên môi đối phương, hai cánh tay lớn như nước chảy, vuốt ve da thịt khêu gợi của đối phương, cảm giác thấy*** của mình căng tràn hơn lúc nãy, phần dưới đã nhô lên, đẩy vào bụng đối phương, nhẹ nhàng ma xát, cảm giác thư giãn sung sướng đó khiến hắn gần như muốn rên lên.

“Đừng, đừng như vậy” Bóng người đó đâu chịu được kích thích như vậy, cảm thấy hồn mình sắp muốn bay ra, toàn thân nhanh chóng mềm nhũn cất tiếng rên rỉ, hai tay trắng nõn thuận thế ôm lên eo của đối phương.

Sau khi Lâm Bắc Phàm nghe thấy âm thanh đó, cả người hoàn toàn cứng lại.

Mặc dù mình rất háo sắc, rất cần phụ nữ, nhưng người trước mặt rõ ràng không phải Liễu Vi.

Dáng người Liễu Vi nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng cô gái trước mặt này thân hình cao mảnh đầy đặn, giọng cũng hoàn toàn khác Liễu Vi. Ngoài kẻ gây tai họa Long Yên Nguyệt ra, còn có thể là ai chứ?

Nếu đổi lại lúc bình thường, Lâm Bắc Phàm cũng sẽ không lỗ mãng như vậy, chủ yếu là mấy ngày nay Long Yên Nguyệt về nhà mình, không qua đêm ở đây, nên hắn tất nhiên cho rằng người đang tắm trong phòng này là Liễu Vi, ai biết được Long Yên Nguyệt lại đột nhiên tới đây?

Lâm Bắc Phàm trừng to mắt, nhìn kỹ cô gái mình sờ soạng, rồi còn hôn nữa, đối phương đích xác là Long Yên Nguyệt, không phải Liễu Vi, điều này khiến trán hắn toát mồ hôi lạnh, miệng khê giật giật.

Trò đùa này hơi quá rồi? Bỏ cô gái của mình đi tán cô gái khác?

Ngay từ đầu Long Yên Nguyệt bị Lâm Bắc Phàm tập kích bất ngờ khiến toàn thân nóng ran, hận một nỗi không thể trút hết ra. Bây giờ thấy đối phương dừng lại, lúc này mới cảm thấy mình bây giờ vẫn *** người, bị đối phương nhìn thấy hết, hơn nữa hông đối phương cao ngất lên, còn khê ma xát với chỗ thâm kín của mình, khiến toàn thân cô***, cảm giác khác thường này như dòng điện, truyền tới khắp người mình, khiến cô suýt nữa không khống chế được mình. Mặt cô bỗng nhiên đỏ ửng lên, như cây đào mặt trưởng thành, tức giận nói: “Anh, anh, sao anh có thể như vậy? Tên đại háo sắc này, anh ức hiếp tôi còn chưa đủ sao? Anh còn nhân lúc tôi tắm mà xông vào trong, anh, anh thật ghê tởm, anh, anh không thấy có lỗi với chị Vi Vi sao? Tôi, tôi nhất định sẽ nói mọi chuyện với chị Vi Vi, để chị ấy sau này không gặp anh nữa”.

Cô không hiểu sao mỗi lần mình bị đối phương ăn hiếp, đều nảy sinh*** mãnh liệt như vậy, chỉ có thể đem mọi thứ đổ tội lên người đối phương.

Về mặt Lâm Bắc Phàm tham lam nhìn da thịt trắng như ngọc của đối phương, óng ánh bóng loáng như mỡ dê, khu vực tam giác khêu gợi thần bí, đùi đẹp thon dài trắng nõn, *** hoàn mỹ không tỳ vết còn chảy xuôi từng giọt nước, cho người ta cảm giác như mê như thực, trong vô hình càng tăng thêm sức hấp dẫn vô cùng của con người, khiến nước miếng hắn suýt nữa chảy ra, hận một nỗi không thể nhanh như hổ đói vồ lấy mồi, xử tử đối phương.

“Anh, anh còn nhìn, anh có nghe thấy lời tôi nói không?”

Long Yên Nguyệt nhìn bộ dạng đầu heo của hắn, càng vô cùng ngượng ngùng, vội lấy một tay che bộ ngực của mình lại, tay kia che chỗ thâm kín của mình, đồng thời hung hăng trừng mắt hắn, có xu thế muốn tháo hắn thành tám khối nói.

“Khụ khụ, đây hình như là nhà tôi thì phải? sao lại ngược lại là tôi chứ?” Lâm Bắc Phàm rất vô tội sờ lên mũi, lưu luyến không rời mắt đi.

“Anh, anh đừng nói bậy, đây là nhà chị Vi Vi, lẽ nào tôi không thể tới sao?”

Hai má Long Yên Nguyệt ửng đỏ, sớm đã nhìn ra giữa hai người này đã nảy sinh quan hệ nào đó, nhưng cô tất nhiên không thể để mình đuối lý, dù sao con gái chính là như vậy, đúng cũng là đúng, mà sai cũng là đúng.

“Vậy lát nữa tôi vào”.

Lâm Bắc Phàm cũng hận một nỗi không thể rời khỏi nơi đây, nếu bị Liễu Vi phát hiện, mình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, hắn quay người đi ra cửa.

Long Yên Nguyệt cũng không dám nói chuyện này với Liễu Vi, chỉ có thể đứng nhìn mình lại bị đối phương lợi dụng, trong lòng đúng là tức giận bất bình, chỉ có thể dùng sự bất mãn của mình để bảo vệ quyền lợi của mình.

“Tiểu Nguyệt, em vẫn chưa tắm xong à? Em đã tắm nửa tiếng rồi đó?”

Chính vào lúc này, trong phòng ngủ bên cạnh truyền tới giọng nói trong trẻo, chính là Liễu Vi, hơn nữa nghe tiếng bước chân, hình như cô đang đi về phía này.

Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt đều giật nảy mình, sắc mặt thay đổi, nằm mơ cũng không ngờ tới bây giờ đối phương vẫn chưa ngủ? Nếu bị đối phương bắt được, vậy hai người bọn họ đúng là có lý cũng biến thành vô lý.

“Em, em....”

Long Yên Nguyệt sợ tới nói lắp ba lắp bắp.

Lâm Bắc Phàm lo lắng trừng mắt nhìn cô, thấp giọng nói: “Cô sao thế? Mau trả lời vài câu, tôi sẽ rời khỏi đây, nếu bị Liễu Vi phát hiện, tôi sẽ xong đời thật đó”.

Long Yên Nguyệt rất vô tội, rất uất ức.

Chuyện này vốn dĩ không có bất cứ liên quan nào tới mình, nhưng sao cứ hết lần này tới lần khác tìm tới mình chứ? Cô rất dứt khoát dùng hai bàn tay hết sức véo vào mông đối phương, lúc này mới lớn tiếng nói: “Ồ, chị Vi Vi, em bận cả ngày, người rất bẩn, phải tắm lâu một chút, nhưng xong ngay đây, chị ngủ trước đi”.

Liễu Vi lập tức cười thản nhiên nói: “Tiểu Nguyệt, mấy hôm nay em cũng đủ mệt rồi, có cần chị tắm giúp em không?”

Cô vừa nói xong những lời này, dọa Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt suýt chút nữa té trên mặt đất.

Để đối phương vào phòng tắm? Há chẳng phải tới bắt gian sao? Nhìn dáng vẻ trần truồng của Long Yên Nguyệt, cho dù là kẻ ngu cũng sẽ hoài nghi điều gì đó, vậy sau này mình còn đối mặt với cô ấy thế nào?”

Lâm Bắc Phàm nghĩ tới đây, vội vàng thấp giọng nói với Long Yên Nguyệt: “Cô nhanh lên đừng để cô ấy vào đây”.

Long Yên Nguyệt tức khí hai mắt long lên, mình rốt cuộc làm gì sai? Sao lại muốn trừng phạt mình? Không chỉ mình bị tên đại háo sắc này lợi dụng, còn sợ chị em tốt của mình hiểu lầm, nhìn thế nào cũng giống như người thứ ba chen chân vào. Cô gơ chân trắng nõn tú lệ dẫm mạnh lên đối phương một cái, lúc này mới nói: “Ồ, không cần đâu, chị Vi Vi, em đã tắm xong rồi, đang mặc quần áo, chị ngủ trước đi, không cần để ý tới em đâu”.

Liễu Vi nghe cô nói như vậy, mới cười nói: “Nếu đã như vậy, thì em tắm đi, không biết Bắc Phàm có chuyện gì, nửa đêm rồi mà không thấy người đâu, đừng xảy ra chuyện gì nữa?”

Lời cô nói tràn đầy lo lắng.

“Hắn?”

Long Yên Nguyệt hung ác trừng mắt với Lâm Bắc Phàm bên cạnh mình, rất không vui nói: “Tên đại háo sắc đó ngày nào cũng chỉ biết gây chuyện, cũng chưa từng thấy có người có thể làm gì hắn, chị lo cho hắn làm gì?”

“Ai”.

Liễu Vi vẫn tưởng mâu thuẫn giữa Long Yên Nguyệt và Lâm Bắc Phàm vẫn chưa hóa giải được, khẽ thở dài một hơi, không nói gì, quay người quay về phòng ngủ.

Long Yên Nguyệt thấy bên ngoài không có tiếng động nữa, lúc này mới đẩy mạnh Lâm Bắc Phàm một cái, thấp giọng tức giận nói: “Tên khốn kiếp người, chỉ biết gây tai họa, người làm ta tức chết được”.

“Tôi, không có, ời”.

Lâm Bắc Phàm bị cô đẩy như vậy, vì mặt sàn có lượng lớn nước tắm. Đứng không vững, trượt dề trên mặt sàn, ngã một cái tiêu chuẩn, ngã mặt té trên sàn.

“Tiểu Nguyệt, có chuyện gì thế?”

Liều Vi lập tức vẻ mặt lo lắng hỏi.

251. Chương 251: Xúc Động Trừng Phạt.

Long Yên Nguyệt không biết mình chỉ đẩy nhẹ một cái, lại gặp phải phiền phức như vậy chứ? Nàng nhìn Lâm Bắc Phàm đang đau đến nhe răng trợn mắt, trong lòng cũng có chút không đành lòng, bất quá hiện tại cũng không cần phải bận tâm đến chuyện này, vội vàng đóng cửa toilet lại, lúc này mới vội vàng la lên: “Không có việc gì, chị Vi, em mới vừa rồi té ngã, không có việc gì, không có việc gì!”

Nàng cảm giác được bản thân nói ấp a ấp úng, phảng phất như đã trải qua một chuyện kinh tâm động phách vậy, đây chính là chuyện chưa từng xảy ra với nàng, cho dù là lúc đối mặt với hơn mười tên hung phạm hung ác, nàng cũng không có kinh hoàng như hiện tại.

Liều Vi vẻ mặt nghi hoặc nói: “Nhưng mà Tiểu Nguyệt, chị mới vừa rồi rõ ràng nghe thấy được là thanh âm của nam nhân, làm sao có thể là em được? Em cũng đừng làm chị sợ, rốt cuộc là phát sinh chuyện gì?”

Nàng chạy tới cửa toilet, khẽ đẩy nhẹ cánh cửa một chút, nhưng phát hiện bên trong đã bị khóa lại, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định đứng ở nơi đó, muốn nghe xem giọng nói của đối phương rốt cuộc là ai.

Long Yên Nguyệt bị dọa cho mặt không còn chút máu, cả người có chút run rẩy, phảng phất như lá cây trong gió vậy, có chút chập chờn. Nàng liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một chút, rồi lại gắt gao nhìn chăm chăm vào cánh cửa chỉ dày vài ly này, nàng cảm giác được trống ngực của mình càng đập càng nhanh, phảng phất như muốn bay ra ngoài vậy. Nàng lớn đến từng này, có thể nói là không sợ trời không sợ đất, chuyện gì ở trước mặt nàng cũng có thể dễ dàng hóa giải, nhưng nàng đối với tình bạn với Liều Vi có thể nói là vô cùng coi trọng, hoặc có thể nói, nàng có thể vì Liều Vi mà làm bất cứ chuyện gì, nhưng hiện tại chuyện xảy ra như vậy, làm cho nàng không biết nên giải quyết như thế nào? Một người nam nhân từ trong hồ đồ xông ra, một người là chị em tốt của mình, chẳng lẽ để cho hai người bọn họ gặp nhau như vậy sao? Nếu vậy thì bản thân chết đi còn tốt hơn.

Lâm Bắc Phàm vất vả lắm mới từ dưới đất đứng dậy, vuốt vuốt địa phương bị té bị thương, lại vừa nhe răng trợn mắt, hận không thể đem tai họa tình thiếu chút nữa làm mình ngã chết này hành hung một trận, nhưng hiện tại đang ở thời khắc mấu chốt, dường như không phải là lúc để so đo, cho nên hắn vội vàng hạ giọng nói: “Cô nói với cô ấy, nói cô ấy nghe nhầm rồi!”

“A, đúng!” Long Yên Nguyệt hiện tại hoàn toàn đã không có chủ ý gì, phảng phất như một bức tượng gỗ vậy, đối phương nói cái gì, nàng liền dựa theo lời đối phương nói mà đi làm, vội vàng lớn tiếng nói: “Chị Vi, chị nghe nhầm rồi, em mới vừa tắm rửa xong, kết quả không cẩn thận nên bị té ngã, hiện tại không có việc gì, chị đi nghỉ đi, không cần quan tâm đến em!”

Liều Vi nghe được Long Yên Nguyệt nói những lời này, vốn yên tâm, nhưng chung quy vẫn cảm giác có chút không thích hợp.

Buổi tối hôm nay thời gian Long Yên Nguyệt tắm dường như dài hơn so với lúc bình thường, lại còn thường xuyên xuất hiện chuyện tình cổ quái, chẳng lẽ nàng đã có bạn trai, đang phát sinh chuyện gì đó bên trong toilet?

Liều Vi nghĩ tới đây, khóe miệng có chút vểnh lên, lộ ra vẻ mặt quả nhiên là như thế, lúc này mới khẽ gật đầu nói: “Tiểu Nguyệt!”

“A? Cái gì? Chị Vi?”

Nội tâm Long Yên Nguyệt có chút hoảng loạn, Liều Vi mỉm cười nói: “Nếu như em cùng bạn trai em đang ở bên trong, chị cũng không quấy rầy hai người nữa. Bất quá hy vọng hai người có thể nhỏ giọng một chút,

không nên quấy rầy chị, phòng ngủ bên cạnh là dành cho khách liền nhường cho hai người, nếu như một lát nữa Lâm Bắc Phàm trở về, hai người cũng nên thông tri cho hắn một tiếng, đừng làm cho hắn vào nhầm phòng!”

Nói xong nàng liền cười duyên hai tiếng, sau đó xoay người trở lại bên trong phòng ngủ.

Lâm Bắc Phàm cùng Long Yên Nguyệt hai người mồ hôi đầy người, trên trán cũng xuất hiện vài đạo hắc tuyến?

Tựa hồ thanh âm của hai người bọn họ cũng không phải quá lớn?

Bất quá bọn họ cũng không ngờ tới Liễu Vi lại nói chuyện phóng khoáng như vậy, mơ hồ có chút ám chỉ.

Lâm Bắc Phàm nhin không được không ngừng cười hắc hắc, đề thấp giọng nói:” Bên cạnh là phòng ngủ dành cho khách? Thoạt nhìn dường như hiệu quả cũng không tệ, không bằng chúng ta qua đó xem như thế nào.”

Long Yên Nguyệt mắc cỡ đến đỏ cả mặt, tựa như một đóa hoa nở rộ vậy, hơn nữa còn có vài phần mị lực kiều diễm. Nàng giơ đôi bàn tay trắng như phấn lên, hung dữ thấp giọng nói:” Anh ít nói hươu nói vượn ở chỗ này đi, anh còn dám nói vậy, tôi liền cho ánh biết sự lợi hại của tôi!”

“Nhưng mà, cô hại hại bằng tôi sao?”

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu qua, mang vẻ mặt nghi hoặc nói.

“Anh...”

Long Yên Nguyệt nhất thời nói không nên lời.

Bản thân mặc dù là phó cục trưởng cục công an, nhưng bằng vào công phu quyền cước, hiển nhiên không phải là đối thủ của đối phương, hơn nữa nhìn thấy khả năng bắn súng tối đa của đối phương, dường như cũng cao mình hơn bản thân rất nhiều, cho nên bản thân trong bàn tay của hắn, dường như không có bất cứ phần thắng nào, nếu như vậy thì không nên cùng đối phương tranh chấp, mà tự rước nhục vào thân.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của nàng, lúc này mới nhún vai, nhắc chân hướng cánh cửa đi đến, áp lỗ tai lên trên cánh cửa phòng, nghe một chút xem động tĩnh phía bên ngoài, xác định Liễu Vi không có ở bên ngoài, lúc này mới lặng lẽ mở cánh cửa ra, đi ra bên ngoài. “Tiểu Nguyệt, người này chính là bạn trai của em sao? Chẳng lẽ không thể giới thiệu một chút? Chị phải giúp em xem một chút, xem xem tiểu tử này tướng mạo như thế nào, cùng với em một chỗ, có thích hợp hay không.”

Từ bên trong phòng ngủ đột nhiên vang lên âm thanh của Liễu Vi, bên trong lời nói còn có một ý cười ranh mãnh, phẳng phất như bất gian tại giường vậy.

Lâm Bắc Phàm bị dọa cho cả người run lên, thiếu chút nữa là té xuống mặt đất, mà cả người Long Yên Nguyệt cũng khẽ run lên một cái, thiếu chút nữa là ngã đi, khoảng cách giữa Lâm Bắc Phàm cùng Liễu Vi chỉ có vài thước mà thôi, nếu như bị đối phương phát hiện, bản thân không phải là bị hù chết sao. Hắn dùng hết khí lực toàn thân, vọt vài bước tới bên cạnh ghế salon trong phòng khách, tóm lấy tiểu Kim đang tìm tiền ở chỗ này, thấp giọng nói:” Nhanh nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề trước mắt này đi, đừng tìm tiền nữa, cùng lắm thì lát nữa tao cho mày nhiều thêm một ít!”

Tiểu Kim mới vừa rồi chú ý tìm tiền, đâu có để ý đến mọi chuyện phát sinh ở trong phòng? Hiện tại nghe hắn nói như vậy, mới nháy mắt nói:” Phát sinh chuyện gì?”

Lâm Bắc Phàm còn chưa kịp nói chuyện, đã nhìn thấy Liễu Vi từ trong phòng ngủ đi ra, hướng phía bên này đi tới.

Tiểu Kim tựa hồ đã hiểu rõ, cả người liền phóng ra một đạo kim quang, liền nhìn thấy toàn bộ đèn điện bên trong phòng lập tức lóe lên vài cái, đột nhiên cả phòng đột nhiên tối om.

“Di, tại sao lại mất điện?”

Liễu Vi có chút ngẩn ra, mang vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Long Yên Nguyệt vốn đang lo lắng chuyện của mình cùng Lâm Bắc Phàm sẽ bị nàng ta phát hiện, hiện tại nhìn thấy đột nhiên cúp điện, tự nhiên là vô cùng vui mừng, vội vàng nói:” Chị Vi, có lẽ là cầu chì bị đứt? Em nghe nói mấy ngày nay đường dây điện có chút không ổn định, có vài hộ gia đình thường xuyên bị đứt cầu chì, chỉ sợ là chúng ta cũng bị như vậy!”

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào, dựa vào âm thanh nói chuyện của đối phương, mà đi tới trước mặt Liễu Vi.

Liễu Vi khẽ lắc đầu:” Sớm không mất, muộn không mất, hết lần này tới lần khác lại mất vào đúng lúc này, xem ra ông trời là không muốn cho chị xem bạn trai của em như thế nào, có đúng hay không?”

Hai gò má của Long Yên Nguyệt đã ửng đỏ lên, vội vàng e thẹn nói:” Chị Vi, chị nói bậy bạ cái gì đó? Cái gì mà bạn trai? Không thể nào, mới vừa rồi bên trong toilet chỉ có một mình em thôi!”

“Thật sự chỉ có một người?”

Liễu Vi nghiêng đầu qua một bên, cười tủm tỉm nhìn chăm chú vào Long Yên Nguyệt.

Đây vẫn là lần đầu tiên Long Yên Nguyệt bị trêu chọc như vậy, rất là e thẹn nói:” Chị Vi, chị chỉ thích nói hươu nói vượn, có chị mới thích sớm lập gia đình, em mới không thích, em vẫn còn muốn tiếp tục giữ gìn hòa bình xã hội, bắt những tên trộm cắp phá rối trị an Nam thành chúng ta!”

Nàng nói xong những lời này, tựa hồ còn vì cố ý muốn tỏ ra quyết tâm của bản thân, mà vùng đôi bàn tay trắng như phấn của mình lên, rất là có tư thái.

Lâm Bắc Phàm nghe hai nàng nói chuyện, bị dọa cho động cũng không dám động một chút nào, cả hô hấp cũng dần dần nhẹ nhàng xuống, sợ mỗi một động tĩnh nhỏ cũng khiến cho đối phương chú ý, thật là trời làm bậy còn có thể tha thứ, nhưng tự làm bậy không thể sống.

Liễu Vi mới vừa rồi chỉ nghe thấy được một âm thanh bi thảm rất nhỏ của một người nam nhân, cũng không có nghe thấy âm thanh khác, hơn nữa mới vừa rồi bản thân vẫn nằm trên giường, nếu như nói là nghe lầm, cũng rất có khả năng, hiện tại nghe thấy Long Yên Nguyệt nói ra trịnh trọng như vậy, cũng không có hoài nghi nữa, lúc này mới gật đầu cười nói:” Tiểu Nguyệt, chị biết em là một người cuồng công việc, mỗi ngày đều vì trị an của Nam thành mà đi sớm về muộn, hận không thể bắt hết tất cả bọn trộm cắp lại, nhưng em cũng đừng quên, tuổi của em cũng không còn nhỏ nữa, nên tìm người gả đi, một khi nhiều tuổi rồi, không có ai muốn lấy em đâu!”

Long Yên Nguyệt lập tức kéo lấy cánh tay của nàng, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, yêu kiều nói:” Chị Vi, em không muốn nghĩ tới mấy cái này, em không thích lập gia đình, em chỉ thích công việc, quên đi, không nói mấy chuyện phiền phức này nữa, chúng ta đi nghỉ thôi, em thật sự là mệt chết đi được, cả người một chút khí lực cũng không còn!”

Nàng sợ một khi có điện, bản thân sẽ bị lộ ra ngoài ánh sáng, cho nên vội vàng lôi cánh tay của đối phương, hướng về phía phòng ngủ đi tới.

Liễu Vi nhìn thấy bộ dạng này của nàng, cũng rất là bất đắc dĩ lắc đầu. Bản thân mỗi lần cùng với nàng ta nói chuyện này, đối phương đều bày ra bộ dáng không thèm để ý, bản thân lại không thể bắt buộc đối phương làm cái gì được, lần trước Lâm Bắc Phàm vì Liễu Vi các nàng mà đánh chết thị trưởng cùng con trai thị trưởng, nếu như lại xuất hiện nhiều loạn gì đó nữa, vậy bản thân cũng không thể đặt chân ở Nam thành này được nữa.

Hai nàng rất nhanh trở lại bên trong phòng ngủ, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười cùng tiếng nói chuyện, xem ra các nàng đã nằm ở trên giường, chuẩn bị đi ngủ.

Lâm Bắc Phàm lúc này mới vội vàng từ trên mặt đất đứng dậy, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, lại nhìn thoáng qua quần áo cả người ướt sũng, vẻ mặt bất đắc dĩ, người nào làm cho mình xúc động như vậy? Nếu không, cũng không có chặt vật như vậy.

Tiểu Kim nhin không được nhỏ giọng trêu ghẹo nói:” Lão đại, mới vừa rồi xảy ra chuyện gì? Đường như đùa bốn lần người?”

Lâm Bắc Phàm hướng về phía nó giơ ngón giữa lên, rất bất đắc dĩ thấp giọng nói: “Đây là tính sai lầm của chiến lược, không phải là tính sai lầm của bản chất, mày tìm được bao nhiêu tiền rồi?”

“Oh? Nhân dân tệ là 365 vạn 3225 khối 6 tiền, về phần vàng bạc trang sức, mặc dù không ít, nhưng tôi không biết mấy thứ này đáng giá bao nhiêu, không bằng anh đưa cho tôi hết đi. Tôi mỗi này chỉ cần mớ hai mắt nhìn, vậy là đủ rồi!”

Tiểu Kim nhìn thấy trang sức vàng bạc sáng loáng này, hai mắt cũng đã híp lại thành một cái khe nhỏ, nước miếng chảy như suối, làm ướt cả sàn nhà. Long tham tài, những lời này thật sự không sai, thật không biết chúng nó muốn nhiều tiền như vậy làm gì.

Lâm Bắc Phàm mặc dù cũng biết những trang sức bằng vàng bạc này giá trị rất xa xỉ, bất quá hẳn dù sao cũng không phải là nữ nhân, đối với mấy thứ này cũng không hiểu lắm, cho nên chỉ thu hồi tiền lại, lười biếng liếc mắt nhìn nó một cái, nói: “Tiền tao lấy, vàng bạc trang sức cho mày, bất quá mày không thể để cho người khác phát hiện, biết không?”

252. Chương 252: Tân Tân Khổ Khổ Vài Chục Năm, Một Đêm Mắt Trắng.

Bên trong tòa biệt thự tràn ngập khí tức, mấy chục khối thân thể cứ như vậy nằm ngổn ngang trên mặt đất, không hề có kỳ lạ diện ra trước mặt mỗi người.

Chiến đấu hăng hái liên tục 3h đồng hồ, không ai có thể kiên trì tiếp được nữa.

Sau khi Liêu Thiên Cửu nhìn thấy tình cảnh như vậy, liền nổi giận lôi đình nói: “Chúng mày...chúng mày đang làm cái gì đó? Đáng chết, tao bảo chúng mày thủ hộ nhà giúp tao, thế mà bọn mày? Dĩ nhiên mang theo mấy con đàn bà này tới chỗ này hồ đồ, tao...tao không thể tha thứ cho chúng mày!”

Hắn huy động hai tay, phảng phất như một đầu mãnh hổ đang nổi giận vậy.

Hai mươi ba người này trải qua thời gian phát tiết dài như vậy, hiệu quả của thuốc cũng đã xuất ra hết, cả đám người bọn họ đều mềm nhũn nằm trên mặt đất, phảng phất như một con cá chết vậy, một chút động đậy cũng không có, về phần sáu mươi tiểu thư kia, cùng với mẹ mẹ dẫn bọn họ tới đây đều giống nhau, mắt trợn trắng, không nói nổi một lời, cả ngón tay cũng không thể động đậy một chút.

Sáu mươi người nữ nhân các nàng, dĩ nhiên bị hai mươi ba người đàn ông làm thành như vậy, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, các nàng làm sao còn có thể tồn ở vùng này được đây? Nhưng hết lần này tới lần khác lại là sự thật, hai mươi ba người đàn ông này phảng phất như cả đời chưa nhìn thấy nữ nhân vậy, vừa nhìn thấy các nàng liền không để ý tới gì hết mà lao lên, mỗi người đều duy trì trong thời gian rất dài có thể nói là nam nhân trong nam nhân, suốt 50’ cũng không có phản ứng gì cả, làm cho các nàng chỉ có thể thay nhau ra trận, nhưng ngay sau đó lại bị giết hạ ngay tại chỗ.

Cái loại cảm giác này thật sự chỉ có thể dùng một chữ sáng để hình dung.

Các nàng thân là tiểu thư, mỗi ngày đều phải tiếp rất nhiều khách nhân, nhưng không phải nam nhân nào cũng có thể thỏa mãn các nàng? Nhưng buổi tối ngày hôm nay đánh một trận, thật sự là làm cho các nàng vô cùng sáng khoái, đạt tới cao trào chưa từng có, đều hận không thể cùng những đại mãnh nam này chiến đấu thêm một hồi nữa, cảm thụ một chút cái loại cảm giác phiêu phiêu dục tiên này, cảm giác nửa sống nửa chết.

Một người trung niên thật vất vả lắm mới có thể từ trong mộng ảo tỉnh táo lại, cảm giác được cả người không còn một chút sức lực, ngay cả động đậy một chút cũng khó khăn. Hắn vội vàng kêu lên: “Anh Liêu, chúng tôi...chúng tôi đều trúng tà!”

Hắn dùng hết sức lực toàn thân muốn đứng lên, nhưng lại cảm giác được hai chân vô lực, căn bản không thể chống đỡ thân thể mình được.

Những thằng khác cũng dần dần tỉnh táo lại, nghĩ đến một màn vừa rồi, mỗi người đều bị dọa cho cả người đầy mồ hôi lạnh, cũng đều liều mạng hết sức muốn đứng lên, nhưng bọn họ hiện tại phảng phất như một

người bệnh mất quá nhiều máu, không còn một chút khí lực nào. Tất cả đều lớn tiếng gào thét:” Anh Liêu, chúng tôi...chúng tôi trúng tà, chúng tôi không biết bản thân mới vừa rồi làm cái gì!”

Bọn họ mặc dù đều là thanh niên cường tráng, bọn họ đều đang ở vào thời kỳ huy hoàng nhất, nhưng mà cùng với những nữ nhân này điên cuồng hơn ba giờ đồng hồ, cho dù là thân thể bằng sắt cũng không chịu nổi, cả đám người đều phẳng phất như bông vậy, mềm nhũn.

Liêu Thiên Cửu sắc mặt đột nhiên cả kinh, cảm giác được chuyện này không có đơn giản như vậy nếu như 1-2 người biến thành bộ dáng này, có lẽ còn có thể nói là bọn họ sắc tâm nhận nhạo, khó có thể khống chế để hình dung, nhưng 23 người đều biến thành như vậy, chỉ có thể dùng quỷ dị để hình dung, chẳng lẽ có người bỏ thứ gì đó vào trong thức ăn của 23 người bọn họ, làm cho bọn họ biến thành bộ dáng này?

Liêu Thiên Cửu có thể trở thành một đại nhân vật ở Nam thanh, hiển nhiên có trí tuệ hơn hẳn những người khác, hẳn có thể dùng tiền thuê sát thủ để giải quyết Liễu Vi, hiển nhiên sẽ biết chuyện này sau khi thất bại sẽ như thế nào, cho nên hẳn mấy ngày này thuê rất nhiều cao thủ đến bảo vệ mình, ngay cả cửa biệt thự cũng có thêm bốn con chó ngao, nhưng ai biết được lại phát sinh chuyện như vậy?

Trong đầu hắn lập tức xuất hiện thân ảnh một người, người đó ngoại trừ Lâm Bắc Phàm ra, còn có thể là ai?

Liêu Thiên Cửu sau khi nghĩ tới đây, sắc mặt khẽ biến, vội vàng hướng trên lầu đi tới, nhưng mục đích thật vất vả lắm mới chậm rãi hồi phục, vội vàng ôm lấy cánh tay của hắn, ngượng ngùng cười nói:” Anh Liêu, cái này..., tiền của chúng tôi, có thể hay không...” Nàng bất quá cũng chỉ mới 30 tuổi, đang đứng ở độ tuổi như lang như hổ, mới vừa rồi thay nhau chiến đấu với bốn năm tên đại hán, làm cho nàng trong ba mươi năm này đây là lần đầu tiên liên tục đạt tới vài lần lên đỉnh như vậy, thiếu chút nữa liền quên mất chủ ý đến đây lần này, chỉ là phía dưới vẫn còn có chút đau, còn có chút sưng đỏ lên, làm cho nàng đi lại có chút mất tự nhiên, phẳng phất như mới vừa bị phá trinh vậy.

Tâm tình hiện tại của Liêu Thiên Cửu có thể nói là vô cùng xúc động, nào còn thời gian để để ý tới mấy chuyện vớ vẩn này? Bất quá ăn cơm trả tiền, chơi gái phải trả phí, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa, hẳn lại không thể nói là do thủ hạ của mình gọi nhiều tiểu thư như vậy, bản thân hẳn không có động vào người nào. Hắn nhướng mày, phất phất tay, quát lên:” Bao nhiêu tiền?”

Mục đích kia vội vàng cười bồi nói:” Anh Liêu, anh lúc đầu nói chính là 50 vạn, còn nói cái gì nếu chúng tôi phục vụ chu đáo, còn có thể cho thêm tiền, anh xem chúng tôi hiện tại đều bị các anh làm cho đứng cũng không không nổi, có phải hay không là cho nhiều thêm một chút?”

Liêu Thiên Cửu trừng mắt lên so với chuông đồng còn muốn lớn hơn, hai tròng mắt thiếu chút nữa là lòi ra ngoài, thất thanh kêu lên:” Mày nói cái gì? 50 vạn? Mày có phải là bị điên rồi hay không? Mẹ kiếp, tính lừa tiền lão tử sao, có tin là lão tử diệt mày không?”

Mục đích kia sắc mặt lập tức thay đổi:” Anh Liêu, đây chính là anh không được rồi, anh phải người gọi điện kêu chúng tôi lại đây, còn muốn chúng tôi phục vụ mấy anh cho tốt, còn nói cái gì sẽ trả ít nhất 50 vạn nhân dân tệ, nếu như thái độ phục vụ tốt, còn có thể cho thêm tiền, chẳng lẽ anh xem chúng tôi là tiểu thư cho nên có thể khi dễ sao?”

Tục ngữ nói rất đúng, các nàng có thể vì tiền mà làm bất cứ chuyện gì, nếu như mày không có tiền, các nàng khẳng định sẽ trở mặt không nhận.

Liêu Thiên Cửu làm sao có thể để một mục đích kiêu ngạo trước mặt mình được chứ? Hắn tát một cái, làm cho mục đích kia liền xoay tròn tại chỗ bốn năm vòng, sau đó mới quay đầu lại, lớn tiếng kêu lên:” Mẹ kiếp! Cho mày mặt mũi mày còn không biết điều, mày cho rằng bọn mày là cái gì? Là đồ dê tiện, dĩ nhiên còn dám ra vẻ trước mặt lão tử, còn dám nói một câu nữa, lão tử liền giết tất cả chúng mày!”

Mục đích kia nhìn thấy Liêu Thiên Cửu tức giận như vậy, nhất thời bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, không dám nói gì thêm.

Liêu Thiên Cửu vội vàng lao lên lầu hai biệt thự, đi vào phòng của mình, nhưng lại nhìn thấy tên Cao Kim Sí mà bản thân vất vả lắm mới có thể mời tới đang bất tỉnh nằm trên mặt đất, hai cái kết bảo hiểm cũng

rách nát không chịu nổi, tiền mặt cùng vàng bạc trang sức bên trong đồng dạng cũng đều biến mất, hẳn cảm giác được trong đầu nổ mạnh một cái.

Một tiếng nổ mạnh vang lên, ngay cả cổ họng cũng không phát ra được một tiếng nào, ngồi bệt dưới đất.

Đối phương rất là độc ác, không chỉ làm cho bản thân mất thể diện trên TV, còn làm cho bản thân tốt thật thảm trọng.

“Lâm Bắc Phàm, Lâm Bắc Phàm, mày điên rồi, tao nhất định phải giết mày!”

Liêu Thiên Cửu vắt vẻo lảo nhao có thể bình tĩnh lại, nghiêng rằng nghiêng lợi giận dữ hét, hận không thể thể đem đối phương chém chết.

Tên đại hán kia mặc dù bị dính một đòn nghiêm trọng của Lâm Bắc Phàm, bất quá tốt chất thân thể không tệ, rất nhanh liền tỉnh táo lại, nhìn thấy Liêu Thiên Cửu xuất hiện trước mặt, vội vàng kêu lên:” Anh Liêu, anh Liêu, có một hắc y nhân xông vào, tôi ngay cả một chiêu của hắn cũng không đỡ được, liền bị hánh đánh ngất, chúng nó...chúng nó...” Khi ánh mắt của hắn rơi xuống trên cái kết sắt, cũng ngay người ra.

Liêu Thiên Cửu cắn chặt hàm răng, tức giận kêu lên:” Lâm Bắc Phàm, Liêu Thiên Cửu tao nếu như không giết chết mày, thề không làm người!”

Tên đại hán kia lộ ra biểu tình kinh ngạc:” Anh Liêu, chẳng lẽ người kia chính là Lâm Bắc Phàm? Vậy công phu của hắn không phải là quá kinh khủng sao? Đường như chúng ta hiện tại không có người nào là đối thủ của hắn!”

Hắn nghĩ đến một chiêu kinh khủng kia của đối phương nội tâm liền có chút sợ hãi.

Liêu Thiên Cửu sắc mặt âm trầm, đứng dậy, xoay người đi tới đại sảnh, nhìn thấy 23 đại hán kia đã khôi phục lại một chút khí lực, hoặc là nằm, hoặc là ngồi, cả đám sắc mặt đều tái nhợt, hai mắt trống rỗng, vẻ mặt chán chường, nhìn thế nào cũng đều thấy là hậu quả của việc miệt mài quá độ. Bọn họ bình thường cũng thích chơi gái, nhưng buổi tối hôm nay không ngừng chơi gái như vậy, đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ nhìn thấy, cho nên đã để lại một bóng ma thật lớn trong tâm lý của bọn họ, cả đám đều có chút sợ hãi.

Nguyên lai chơi gái cũng là chơi đùa với tánh mạng.

Bọn họ hiện tại nhìn thấy các tiểu thư trong đại sảnh, thật sự một chút ham muốn cũng không có, ngược lại có một loại cảm giác ác tâm.

“Anh Liêu!”

Bọn họ nhìn thấy Liêu Thiên Cửu từ trên lầu đi xuống, đều vội vàng đứng lên.

Liêu Thiên Cửu cau mày, trầm ngâm một lúc mới lên tiếng dò hỏi:” Thân thể chúng mày thế nào?”

Bọn họ nhìn thoáng qua lẫn nhau, lúc này mới cười khổ nói:” Anh Liêu, chúng tôi...chúng tôi không có việc gì, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm, là có thể khôi phục lại. Chúng tôi cũng không ngờ lại xảy ra chuyện này, thiếu chút nữa là cả cái mạng cũng không giữ nổi!”

Bọn họ kỳ thật dự đoán không sai, nước miếng của rồng của tiểu Kim quả thật có tác dụng rất lớn, nhưng lại là nam nữ ăn nhau, chỉ cần một giọt thôi, có thể làm cho ham muốn của một người tăng vọt, khó có thể tự không chế, nếu như là 4-5 giọt, có thể làm cho một người rơi vào trong dục vọng ham muốn, quên hết mọi chuyện bên ngoài, mà một khi tăng thêm một giọt nữa, sợ rằng người đó sẽ liên tục làm trong mười mấy giờ đồng hồ, cho dù là một nam nhân cường tráng, cũng không thể kiên trì lâu như vậy, kết quả cuối cùng tự nhiên là chết, thật sự là một vũ khí đáng sợ.

Liêu Thiên Cửu trầm hít sâu một hơi, lúc này mới gật đầu nói:” Thật là thủ đoạn lợi hại, tao hiện tại hỏi bọn mày, trong tay bọn mày còn bao nhiêu tiền? Cần thận xem lại xem!”

Bọn họ đều có chút sửng sốt, không hiểu tại sao hắn lại nói như vậy, bất quá vẫn cẩn thận kiểm tra lại túi tiền của mình một chút, cả đám đều la lớn lên:” Anh Liêu, tiền của chúng tôi, toàn bộ đều không thấy!”

“Cái gì? Toàn bộ đều không thấy?”

Liêu Thiên Cửu rất là lấy làm kinh hãi.

Ban đầu hắn còn tưởng rằng đối phương chỉ là lấy cắp tiền của mình, không ngờ tới đối phương ngay cả tiền của bọn họ cũng đều lấy.

Một đại hán vẻ mặt cười khố nói:” Anh Liêu, hồi sáng tôi mua hai chai bia, còn lại 43 khối 2 tiền, hơn nữa 2 tiền còn là tiền xu, toàn bộ đều không thấy!”

Liêu Thiên Cửu vừa nghe xong, thiếu chút nữa cả cái cằm cũng rớt ra.

Một tên đại hán khác vẻ mặt cũng cả kinh nói:” Anh Liêu, tôi ngày hôm qua mới đổi mười một đồng tiền xu, mang theo bên người chơi, cũng đều không thấy!”

“Bên trong túi tiền của tôi ngay cả một đồng tiền cũng không có!”

Lại một gã đại hán thiếu chút nữa học máu

“Phù phù!” ”Phù

Liêu Thiên Cửu nghe được lời của bọn họ xong, cũng ngồi bệt xuống dưới đất, thờ phì phò, cuống quýt kêu lên:” Bọn chúng...bọn chúng là cường đạo, tiền của tao cũng đều bị bọn chúng lấy đi toàn bộ rồi!”

Sắc mặt mọi người đều đột nhiên đại biến, trong đầu cũng đều hiện lên một câu nói.

Tân tân khổ khổ vài chục năm, một đêm mất trắng.

253. Chương 253: Sự Kiện Trọng Đại.

Sáng sớm ngày thứ hai.

Lâm Bắc Phàm cùng Long Yên Nguyệt một bên mắt to mắt nhỏ trừng nhau, vừa ăn bữa sáng, một màn kiêu diễm vào buổi tối hôm qua, làm cho hai người bọn họ đều có một loại cảm giác khó hiểu, cả người đều xuất hiện từng đợt lửa vô cùng nóng.

Hai người bọn họ trước kia cũng từng phát sinh vài lần tiếp xúc thân mật, như lúc lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, lúc hai người tại bệnh viện, lúc hai người bọn họ tại Lâm gia thôn, mỗi lần đều thiếu chút nữa là xuất ra lửa, mỗi lần cũng đều làm cho hai người bọn họ thiếu chút nữa là làm ra chuyện tốt, nhưng mấy lần đó đều các mấy lớp quần áo, độ mẫn cảm hiển nhiên là thấp hơn nhiều, nhưng buổi tối ngày hôm qua Long Yên Nguyệt cả người trần truồng, lại còn tiến thêm một bước cọ xát làm cho tâm hồn của nàng như muốn bay lên trời.

Long Yên Nguyệt hết sức tức giận bản thân, tại sao mỗi lần mình đối mặt với sự khi dễ của hắn, đều vô lực như vậy? Ngược lại còn bày ra bộ dáng rất hưởng thụ nữa. Nàng nghĩ tới đây, liền gấp một cây mỡ trà, hung hăng cắn một cái, phảng phất như đem mỡ trà trở thành đầu của Lâm Bắc Phàm vậy, còn phát ra một tiếng vang thanh thúy.

Lâm Bắc Phàm vừa nghe thấy mỡ hôi liền chảy ròng ròng, thiếu chút nữa là phun hết đầu tương vừa mới ăn ở trong mồm ra.

Tai họa tinh này quả nhiên rất độc ác, từ bên trong ánh mắt của nàng có thể nhìn ra sự tàn nhẫn trong đó, sau này nếu như lên trên giường, phải cẩn thận đối phó, vạn nhất nàng ta thái quá, vậy bản thân chẳng phải là chết sao?

Liễu Vi nhìn thấy hai người bọn họ bộ dáng mắt to mắt nhỏ trừng nhau, nhìn không được khế lắc đầu:” Bắc Phàm, anh buổi tối hôm qua trở về lúc nào vậy? Em tại sao không nghe thấy tiếng anh trở về?”

“Oh, buổi tối ngày hôm qua anh hơn 11h mới quay về, ai ngờ trong nhà lại có thêm một tai họa tinh!”

Lâm Bắc Phàm dường như khiêu khích trừng mắt nhìn Long Yên Nguyệt bên cạnh một cái, ánh mắt rõ ràng là coi thường.

“Anh...anh nói cái gì?”

Long Yên Nguyệt tức giận vỗ bàn, cả người đứng dậy, trừng mắt lên, lửa giận thiêu đốt.

Liễu Vi nhìn không được vượt vượt hai bên thái dương của mình, rất là bất đắc dĩ nói: “Hai người có thể an phận một chút hay không? Ngay cả ăn một bữa sáng cũng không thể yên ổn, đúng là oan gia sống chết!”

“Oan gia sống chết? Dừng!”

Lâm Bắc Phàm cùng Long Yên Nguyệt hai người đều nghiêng đầu qua một bên, cũng không thèm liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Liễu Vi khẽ lắc đầu, đối với hai người bọn họ cũng rất là bất đắc dĩ, chỉ có thể chuyển sang đề tài khác, hỏi Long Yên Nguyệt: “Được rồi, Tiểu Nguyệt, em mới vừa rồi nói cái gì? Tặc Thiên Nam thành xảy ra một vụ án lớn? Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Long Yên Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn đầy mỡ, tức giận nói: “Còn không phải là do cái tên Liêu Thiên Cửu kia?”

“Nghe nói buổi tối ngày hôm qua bên trong biệt thự của hân xuất hiện một vài sự kiện trọng đại, đầu tiên là, là...” Trong đầu của nàng xuất hiện tình cảnh mười mấy người cùng một chỗ, liền cảm giác cả người không được thoải mái, phảng phất như bị tên hỗn đản Lâm Bắc Phàm vuốt ve cả thân thể của mình vậy, loại cảm giác này làm cho nàng thiếu chút nữa rên lên thành tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ ửng lên, còn có vài phần mị ý mê người.

“Đầu tiên là gì?”

Liễu Vi lại sợ hai người bọn họ lại ầm ĩ, cho nên vội vàng hỏi.

“Đầu tiên là hơn 20 người thủ hạ của hân cùng với hơn 60 tiểu thư, làm loạn bên trong biệt thự, có rất nhiều phóng viên tại Nam thành xuất hiện tại đó, làm cho cả Nam thành đều xôn xao!”

Long Yên Nguyệt đối với loại chuyện này vẫn còn có chút miễn cảm, cho nên nói chuyện cũng có chút khó khăn, phảng phất như bản thân bị bắt gian tại giường vậy.

“Cái gì? Hơn 20 mấy nam nhân cùng hơn 60 tiểu thư? Chuyện này cũng quá...” Liễu Vi mặc dù đã là người từng trải, nhưng tư tưởng của nàng vẫn rất bảo thủ, làm sao có thể chấp nhận được chuyện như vậy phát sinh? Cho nên hai gò má cũng đỏ ửng lên, phảng phất như phủ một lớp sơn vậy, làm tăng thêm vài phần mị lực đặc thù của nữ nhân.

Lâm Bắc Phàm nhìn không được tấm tắc tán dương: “Nam nhân đó đúng là lợi hại, một người ba cô gái, rất là trâu bò...” “Tên đại sắc lang này, anh nói bấy bọ cái gì đó? Nam nhân các anh đều có đức hạnh này, hận không thể có một đàn nữ nhân ở bên cạnh.”

Long Yên Nguyệt làm sao có thể chấp nhận được ngôn ngữ hạ lưu như vậy của đối phương?

Nhất thời mắc cỡ, hung hăng trừng mắt nhìn hân một cái.

“Cô đây chính là vu oan cho tôi, tôi đối với cảm tình của Vi nhi rất là chân thành, có nhật nguyệt chứng giám, làm sao có thể giống như nam nhân khác, đi tìm tiểu thư chứ? Đây là sĩ nhục lớn nhất đối với tôi!”

Lâm Bắc Phàm đầy ắp thâm tình nhìn chăm chú vào Liễu Vi, nói ra từng chữ một: “Vi nhi là duy nhất trong lòng tôi, là hạnh phúc của tôi, là...” “Khụ khụ...” Long Yên Nguyệt bị lời nói của hân làm cho sắc súa liên tục, thiếu chút nữa là phun hết đậu tương ở trong miệng ra. “Anh...anh tha cho tôi đi, anh nói ra mấy thứ này, không sợ người khác buồn nôn chết sao?” Long Yên Nguyệt cuống quýt kêu lên.

Liễu Vi rất bất đắc dĩ lắc đầu: “Bắc Phàm, anh đừng chọc giận Tiểu Nguyệt nữa, Tiểu Nguyệt, em cũng thiệt là, Bắc Phàm cũng không có nói cái gì mà?”

Nàng nghĩ đến những lời tâm tình vừa rồi của Lâm Bắc Phàm, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ, nhưng loại lời nói này làm sao có thể nói ra trước mặt người khác như thế? Nàng nói với Long Yên Nguyệt: “Vay bọn họ thật sự có thể làm ra chuyện hồ đồ đó sao? Vay em nói là có vài chuyện phát sinh? Chẳng lẽ còn có chuyện khác phát sinh sao?”

“Còn có hả, chuyện này tương đối mà nói, mới là chuyện mấu chốt nhất, dù sao bọn họ tìm tiểu thư hồ đồ, cũng chỉ là vấn đề về tác phong sống, bọn em không thể bắt bọn họ được, nhiều nhất chỉ là quản lý trị an vài ngày, phạt tiền một chút là được, nhưng ngoài ra còn có dính dáng tới một chuyện khác...” Lúc Long Yên Nguyệt nói tới đây, liền dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói:” Đó chính là bên trong biệt thự của Liêu Thiên Cửu bị mất hơn 300 vạn nhân dân tệ, cùng vàng bạc châu báu trị giá hai ba trăm vạn, đây là vụ án không nhỏ tại Nam thành chúng ta, cho nên bọn em chuẩn bị lập vụ án điều tra, hy vọng có thể sớm ngày bắt được hung phạm về quy án!”

Nàng nói xong, còn liếc mắt như có như không nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, dường như đem hấn trở thành nghi phạm lớn nhất.

Nàng hiển nhiên biết mâu thuẫn giữa Lâm Bắc Phàm cùng Liêu Thiên Cửu, đầu tiên là Mộc Tiểu Yêu kia giết chết đệ nhất đại tướng Địa Chủ thủ hạ của Liêu Thiên Cửu, sau đó lại trợ giúp Hồ Điệp bang đoạt lấy một nửa địa bàn của Liêu Thiên Cửu, có thể nói mâu thuẫn giữa hai người đã đạt tới trình độ “thủy hỏa bất dung”, hơn nữa buổi tối ngày hôm qua Lâm Bắc Phàm đi về còn quỳnh quỳnh túy túy, điều này càng làm cho nàng hoài nghi thêm vài phần, nếu như không phải có chị Vi ở đây, sợ rằng nàng đã sớm tiến hành bức cung rồi.

Lâm Bắc Phàm làm sao không biết được ý tứ bên trong lời nói của Long Yên Nguyệt? Hấn cố ý kinh ngạc kêu lên:” Hơn 300 vạn nhân dân tệ? Tôi đây phải đi làm bao lâu mới có thể kiếm được từng ấy? Cái tên trộm kia quả đúng là lợi hại, khó trách mọi người hiện tại đều nói trộm cắp còn hơn người có tiền, một buổi tối thu vào chính là vài trăm vạn, so với tỷ phú trái đất còn phải giàu có hơn!”

“Khì khì!”

Long Yên Nguyệt trực tiếp phun toàn bộ đậu tương trong miệng lên trên mặt Lâm Bắc Phàm.

“Cô...cô làm cái gì vậy?”

Lâm Bắc Phàm vội vàng nhảy lên, lấy ra một cái khăn tay, vội vàng lau mặt, mà Liễu Vi cũng vội vàng lấy khăn tay của mình ra, cẩn thận lau mấy vết dơ trên mặt Lâm Bắc Phàm, cũng có chút bất mãn nói:” Tiểu Nguyệt.”

Long Yên Nguyệt rất vô tội kêu lên:” Chị Vi, chuyện này có thể trách em sao? Đều là tại tên hỗn đản này, dĩ nhiên còn nói cái gì mà trộm cắp so với tỷ phú trên trái đất còn có nhiều tiền hơn, cái này nghĩa là sao? Nếu nói như vậy, chẳng lẽ mỗi người đều sẽ đi làm trộm cắp sao?”

Liễu Vi ngẫm lại cũng đúng, lập tức trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, nói:” Anh cũng thiệt là, nói bậy bạ gì đó? Khó trách Tiểu Nguyệt lại có phản ứng mạnh như vậy, sau này nói chuyện đừng không kiêng nể gì như vậy, cẩn thận người khác nói anh cố tình!”

Lâm Bắc Phàm rất ủy khuất nói:” Anh chỉ đùa một chút mà thôi, ai biết được cô gái này một chút thần kinh vui vẻ cũng không có!”

“Anh...anh có ý gì?”

Long Yên Nguyệt thở hắt hắt kêu lên.

Bữa ăn sáng cứ như vậy mà kết thúc trong trận đấu vô môn giữa hai người bọn họ, Long Yên Nguyệt bởi vì còn có chuyện quan trọng cần phải làm, cho nên không có thời gian cùng Lâm Bắc Phàm nói nhảm, mà vội vàng đi ra ngoài.

Lâm Bắc Phàm đang chuẩn bị xử lý một chút chuyện về Tô Tình Nhi, nhưng lại nghe thấy tiếng điện thoại di động của mình đột nhiên vang lên, hấn lấy ra nhìn lại, là tiểu mập mạp Trương Minh Thắng gọi điện đến cho mình, hấn lập tức trả lời:” Này, A Thắng, có chuyện gì sao?”

“Kháo! Lão đại, không phải tôi tìm anh có việc, mà là mấy tên tôn tử tìm anh!”

Trương Minh Thắng vội vàng kêu lên.

“Oh? Mấy tên tôn tử?”

Lâm Bắc Phàm có chút sững sốt, lập tức hiểu ra, hắn nói chính là vài người bọn họ, hắn không khỏi cười nói: “Mấy người bọn họ tới tìm tôi có việc gì?”

“Là bệnh tình của người cháu gái kia đang nặng thêm, sợ rằng không thể kiên trì được trong vài ngày nữa, cho nên bọn họ muốn anh nhanh chóng theo bọn họ đi kinh thành, cho nên bảo tôi gọi cho anh sớm một chút, xem ý tứ của anh như thế nào!”

Trương Minh Thắng cười tủm tỉm nói.

Con gái kinh thành, xe kinh thành, mỹ vị kinh thành, ta tới đây.

Lâm Bắc Phàm thật không ngờ chuyện lại khẩn cấp đến như vậy, nhưng mà chuyện của Tô Tình Nhi hiện tại có thể nói là đã như tên đã lên nổ, không thể không bắn. Hắn trầm tư một lát, rồi gật đầu nói: “A Thắng, như vậy đi, cậu nói cho bọn họ biết, tôi có một số chuyện nhỏ muốn bọn họ xử lý, xử lý xong chuyện này, chúng ta liền đi kinh thành!”

“Chuyện gì? Ta kháo! Lão đại, không phải lại muốn tán gái chứ?”

Trương Minh Thắng nghĩ đến nữ nhân Chu Tĩnh Hàm kia, liền cảm giác được cả người huyết mạch sôi trào lên, loại chuyện này, hắn rất thích đi làm.

“Oh, không phải, là chuyện khác!”

Lâm Bắc Phàm cười âm hiểm: “Bất quá cũng rất có ý tứ!”

“Thật là tốt quá, lão đại, tôi gọi cho bọn họ chờ anh ở bên ngoài tiểu khu của anh!”

Trương Minh Thắng mỗi ngày đều không có việc gì, ngoại trừ đánh bi-da ra, cũng không có chuyện gì cho hắn đi làm, hiện tại nghe được tin tức này, tự nhiên là rất vui mừng.

Sau khi Lâm Bắc Phàm tắt điện thoại, liền hướng về phía cửa đi đến, ai biết được Liễu Vi lại vừa vặn từ bên trong phòng ngủ đi ra, nhìn hắn một cái, ôn nhu nói: “Bắc Phàm!”

Lâm Bắc Phàm có chút sững sốt, cười nói: “Oh? Làm sao vậy? Vi nhi.”

Liễu Vi đi tới trước mặt hắn, nhón hai chân lên, chủ động hôn lên đôi môi của đối phương, mang theo vẻ mặt xin lỗi nói: “Mấy ngày nay có lẽ Tiểu Nguyệt sẽ trở về nhà, thật sự là làm khó dễ cho anh.” Lâm Bắc Phàm trong lòng ấm áp, tham lam hôn lấy cặp môi thơm của đối phương, qua một hồi lâu, mới buông đối phương ra, hai bàn tay không thành thật vuốt ve sống lưng của đối phương, cảm thụ sự mềm mại ở nơi đó, cười tủm tỉm nói: “Tai họa tình kia? Đến thì sao, mặc kệ nàng ta, không ai muốn lão bà đó!”

“Anh cũng đừng nói Tiểu Nguyệt như vậy, kỳ thật nội tâm của nàng rất tốt!”

Liễu Vi vì Long Yên Nguyệt mà giải thích một câu.

Lâm Bắc Phàm cười cười, rồi lại cùng Liễu Vi ôn tồn một hồi, lúc này mới rời khỏi nhà, đi tới bên ngoài tiểu khu, nhìn thấy Trương Minh Thắng cùng đám người Từ Chánh đã sớm chờ ở bên ngoài, bất quá cả đám đều linh tinh lang tang, vừa nhìn là biết không phải bọn tốt lành gì.

254. Chương 254: Kế Hoạch.

Đám người Trương Minh Thắng nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đi tới, liền vội vàng nghênh đón, gật đầu cúi người cười nói: “Lão đại!”

Có một số người đi đường xung quanh nhìn thấy đám người Trương Minh Thắng đều phong các như vậy, lợi hại như vậy, vừa nhìn là biết là nhân vật lợi hại rồi, nhưng lại hướng một người có tướng mạo, ăn mặc bình thường như Lâm Bắc Phàm hành lễ, nhìn thấy thế nào cũng có cảm giác có chút ngạc nhiên cổ quái, đều nhin không được mà nhìn thêm vài lần.

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn đám người bọn họ một cái, lúc này mới gật đầu cười nói: “Tốt lắm, chúng ta trước tiên tìm chỗ nào đó ngồi xuống, tôi có một chút chuyện muốn các anh hỗ trợ!”

Hắn trước kia có lẽ nhìn không thấu điểm này, nhưng mà sau khi trải qua một vài sự kiện, liền rõ ràng tình huống hiện tại, bản thân có tiểu Kim trợ giúp, đích thật là rất lợi hại, lợi hại đến không để bất luận kẻ nào vào trong mắt, nhưng mà nói như thế nào thì cũng là một người có pháp lực không phải là rất lợi hại sao, tại sao có thể có được bản lĩnh ghê gớm như vậy? Không bằng cùng với những người này quan hệ một chút, xúc tiến một chút cảm tình, có lúc cần có thể nhờ bọn họ hỗ trợ.

Bọn họ mỗi người đều giống nhau đều lớn tiếng hô lên:” Lão đại, anh nói cái gì? Có chuyện gì cứ việc mở miệng, có phải là có thằng ranh nào chọc anh không? Không có việc gì, chúng tôi gọi điện thoại một cái liền tập hợp vài trăm người, không thể để tên hỗn đản đó có cuộc sống thoải mái được, con mẹ nó, dám trêu chọc lão đại, không muốn sống rồi!”

Giọng của bọn họ không nhỏ, hơn nữa cũng không kiêng nể gì hết, chưa bao giờ để kẻ nào vào trong mắt. Dọa cho mấy người đi qua đường hoảng sợ nhanh chân bỏ chạy, còn có mấy người có lá gan lớn bắt đầu gọi điện thoại tới 119, đem tình huống tại nơi này kể lại một chút.

Vài trăm người tụ tập, đây chính là một tràng diện siêu cấp phong cách.

Chẳng lẽ là muốn đóng phim cổ trang tại Nam thành sao?

Lâm Bắc Phàm nghe xong trừng mắt lên, bản thân bạo lực như vậy sao? Hắn hướng về phía bọn họ phất tay, rất trong sáng cười nói:” Không nên làm như vậy, chúng ta đều là thanh niên tốt của xã hội mới này, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Đây chỉ là một số chuyện nhỏ như lông gà thôi, không cần đánh nhau phóng hỏa!”

Đám người bọn họ còn chuẩn bị lần qua lần lại đâu đó một chút, tìm kiếm một chút kích thích, ai biết được chuyện dĩ nhiên không phải như vậy, tâm lý mặc dù có chút thất vọng, nhưng vẫn gật đầu nói:” Lão đại có chuyện gì cứ nói, chúng tôi nhất định đi làm.”

Lâm Bắc Phàm ngồi vào bên trong chiếc xe Trương Minh Thắng mới mua, cùng bọn họ đi tới một quán trà gần đó.

Lâm Bắc Phàm lấy cho mình một chén trà Long Tỉnh, rất ra vẻ nhẹ nhàng nhấp một hơi, lúc này mới tẩm tặc tán dương:” Mùi vị của chén Long Tỉnh này đúng là không tệ, khó trách người nước ngoài cũng thích trà Trung Quốc!”

“Khụ khụ, lão đại, kỳ thật đó chén Mao Tiêm của tôi, không phải Long Tỉnh, chén này mới là Long Tỉnh!”

Trương Minh Thắng có chút xấu hổ bưng một chén trà khác lên, đặt trước mặt hắn, khoe miệng xuất hiện một nụ cười vô sỉ.

Khoe miệng Lâm Bắc Phàm có chút nhếch lên, liếc mắt co quắp, trừng mắt hung ác nhìn hắn một cái, lúc này mới cười thâm ý nói:” Tôi nói chính là trà Trung Quốc, lại không chỉ nói riêng về Long Tỉnh, xem ra cậu hiểu nhầm ý của tôi rồi, khụ khụ, chúng ta nói vào chuyện chính đi, đừng nói mấy chuyện thiếu dinh dưỡng không có giá trị này nữa.” Hắn nhìn thấy vẻ mặt những người khác đều chăm chú nhìn mình, lúc này mới mở miệng nói:” Các cậu người nào biết Phùng Vĩ Kiện? Cha hắn gọi là Phùng Vĩnh Quốc, dường như là lão đại của Cửu Thiên tập đoàn gì đó!”

“Phùng Vĩ Kiện? Phùng Vĩnh Quốc?”

Bọn người Trương Minh Thắng đều giống nhau trừng mắt lên, vẻ mặt kinh ngạc nói.

“Sao vậy? Không người nào biết sao?”

Hai tròng mắt Lâm Bắc Phàm nhấp nháy nhìn bọn họ.

Trương Minh Thắng không nhịn được kêu lên:” Ta kháo! Lão đại, chẳng lẽ anh muốn xuống tay với Phùng Vĩ Kiện kia sao? Tiểu tử kia quả thực không phải là một người tốt lành gì, dựa vào cha là tổng tài Cửu Thiên tập đoàn, mỗi ngày chỉ biết hồ đồ, mấy năm trước còn cùng tôi đoạt lấy một cô gái, làm cho tôi cuối cùng hung hăng đánh cho hắn một trận, thật không ngờ hắn dĩ nhiên còn chạy đi trêu chọc vào lão đại, cũng xem như hắn khó tránh khỏi tai kiếp rồi.”

Từ Chánh cũng gạt đầu phụ họa nói:” Cái tên Phùng Vĩ Kiện kia là một tên tôn tử điển hình, nếu hấn cường đại hơn anh, hấn sẽ vứt anh đi, nếu như hấn không bằng anh, mỗi ngày trước mặt anh hấn sẽ làm cháu, nhưng cha của hấn đúng là rất lợi hại, nghe nói Cửu Thiên tập đoàn kia còn là xí nghiệp lợi hại nhất trong cả nước, có mười triệu tư sản, còn có thân phận, chúng tôi cũng không dám dễ dàng đắc tội với bọn họ!”

Nhưng Trịnh Dũng lại khinh thường cười lắc đầu nói:” Bất quá bọn họ chỉ là một thương nhân, lại không có người nào trong chính đàn, hấn chỉ là một tên thấp kém, kỳ thật chúng tôi nếu như muốn làm cho hấn chết, vẫn rất dễ dàng!”

Những người khác cũng đều âm ỉ phát biểu ý kiến, có người nói thực lực của tập đoàn Cửu Thiên không kém, muốn làm cho bọn họ chết, đích thật là khó khăn càng thêm khó khăn, có người lại nói Cửu Thiên tập đoàn là một cái gối thêu hoa, ngoài mạnh trong yếu, không chịu nổi sóng gió, làm cho bọn họ không có hứng thú động thủ với tập đoàn Cửu Thiên, bọn họ ở nơi này âm ỉ thành một đồng, thiếu chút nữa là đánh nhau.

Lâm Bắc Phàm không nói gì, chỉ mỉm cười tủm tỉm nhìn bọn họ, tay phải nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, tay trái bưng chén trà nóng, đối với những âm thanh chi chi xé gió này phảng phất như tất cả đều không có liên quan đến mình vậy.

Trương Minh Thắng nóng nảy, lên tiếng kêu lên:” Ta khát! Bọn mày âm ỉ đủ chưa! Trước tiên nghe một chút ý kiến của lão đại đi!”

Đám người bọn họ khi nghe được những lời này, nhất thời ngoan ngoãn cúi đầu, đem ánh mắt rơi xuống trên người Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm từ trong túi lấy ra một điều thuốc, rất ra vẻ ngậm ở trong miệng, mà Trương Minh Thắng đã dùng bật lửa châm thuốc cho hấn. Hấn phun ra mấy làn khói, lúc này mới chậm rãi nói:” Kỳ thật, tôi cảm thấy tập đoàn Cửu Thiên rất không được, Phùng Vĩnh Quốc rất không được, đối với Phùng Vĩ Kiện càng thêm khó chịu, cho nên tôi muốn giáo huấn bọn chúng một chút.”

Từ Chánh vỗ bàn kêu lên:” Ta khát! Lão đại, anh nói sao, xử lý hai tên tôn tử kia sao, chúng ta ở nơi này nhiều người như vậy, hơn nữa muốn người có người, muốn tiền có tiền, muốn đối phó bọn họ, vẫn có thể, anh nói đi, chúng ta nên làm gì bây giờ?”

Lâm Bắc Phàm híp mắt lại, lộ ra vài phần quang mang tà ác:” Trên đời này không có gì khó, nếu như Phùng Vĩ Kiện cùng Phùng Vĩnh Quốc là dạng tôn tử như vậy, càng phải đem loại chuyện này làm tới cực điểm. Nếu như chúng ta nắm giữ một ít nhược điểm của bọn họ, vậy bọn họ không phải là ngoan ngoãn mặc cho chúng ta khi dễ sao?”

Bọn họ nghe thấy vậy, hai mắt liền trừng lớn như mắt chuồn chuồn vậy, nước miếng thiếu chút nữa cũng chảy xuống.

Con bà nó, lão đại chính là lão đại, ngay cả chuyện vô sĩ như vậy cũng làm được.

Bọn họ bình thường chỉ biết cãi nhau âm ỉ, tìm đối phương phiền toái, làm sao có thể nghĩ ra được loại thủ đoạn như vậy? Trong đầu bọn họ dường như đã nhìn thấy Phùng Vĩnh Quốc cùng Phùng Vĩ Kiện phảng phất như con chó đang vẫy vẫy đuôi với bọn họ vậy, mỗi ngày đều hầu hạ bọn họ giống như phật sống vậy, cái loại đắc ý này, tự nhiên không thể dùng ngôn ngữ để hình dung được.

Trương Minh Thắng xoa xoa nước miếng nơi khóe miệng, cuống quýt kêu lên:” Ta khát, loại cảm giác này đúng là quá sung sướng, lão đại, anh nói đi, chúng ta làm thế nào để nắm được nhược điểm của bọn họ? Nếu quả thật có thể làm như vậy, chúng ta cho dù tốn công phu như thế nào, cũng đáng cả!”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ rất âm hiểm cười, hạ giọng nói:” Tôi chỉ có thời gian bốn ngày, cho nên trong thời gian bốn ngày này, phải làm ra một chút sự tình. Tôi có hai phương án có thể áp dụng, thứ nhất chính là phái một người theo dõi hai người bọn họ 24h, một khi phát hiện bọn họ có làm ra loại hành vi làm loạn gì, liền chụp ảnh, dùng cái này để áp chế bọn họ, phương án này tỷ lệ thành công rất lớn, nhưng phong hiểm cũng không nhỏ, một khi bị bọn họ phát hiện, chúng ta sẽ uống phí công sức, cho nên chúng ta cần cách

chắc chắn mười phần, phải tìm một người lạ mặt, để cho bọn họ không phát hiện ra, nếu như làm như vậy cũng không thể tìm ra được nhược điểm...”

Hắn nói tới đây đột nhiên dừng lại một chút, cố ý câu dẫn sự hứng thú của bọn họ.

Bọn Trương Minh Thắng quả nhiên đều lộ ra vẻ mặt vội vàng kêu lên:” Nếu như vậy mà không được, phải làm cái gì bây giờ?”

Lâm Bắc Phàm rất tà ác cười nói:” Chúng ta đây liền không có việc gì thì tìm ra việc, cái tên Phùng Vĩ Kiện kia không phải thích nữ nhân sao? Chúng ta liền tìm cho hắn một người con gái, hơn nữa phải càng xinh đẹp càng tốt, tốt nhất là đại minh tinh, sau đó chúng ta quay chụp lại toàn bộ quá trình, tốt nhất phải là loại có tố chất cao gì đó, lúc làm còn phải làm cho đại minh tinh kia bị cắn ngược lại một cái, nói Phùng Vĩ Kiện uy bức đại tinh tinh lên giường với hắn, thậm chí còn làm ra một chút khó khăn gì đó, sau đó chép ra đĩa VCD đưa cho đối phương coi lại, các cậu nghĩ sẽ có hiệu quả như thế nào?”

Cả đám người đều trừng mắt lên, ngón tay cái duỗi ra, cuống quýt kêu lên:” Đủ âm hiểm!”

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu:” Tục ngữ nói rất đúng, vô độc bất trượng phu, lượng tiểu phi quân tử, chúng ta đối đãi với bọn ác nhân như vậy, chính là muốn lấy độc dĩ động, lấy ác chế ác, ài, vì thiên hạ chúng sinh, tôi cũng chỉ có thể làm ác nhân một lần, đây là vì ai, tôi không xuống địa ngục, ai xuống địa ngục? Hơn nữa, chúng ta đều là người nghèo, còn nếu không được, thì đem những tấm ảnh chụp được bán đi, còn lo không lấy được ít tiền sao, đáng tiếc chính là làm cho tên điều nhân Phùng Vĩ Kiện kia trở thành nam diễn viên một lần, tạo ra một chút danh tiếng, thật sự là có chút tiếc nuối, đúng như câu nói kia, người tốt đều bị chó tha ròi.”

“Bịch!”

Vài người trong bọn Trương Minh Thắng trực tiếp ngã xuống đất.

Công phu giả bộ của đối phương cũng quá cao cường đi? Ngay cả loại chuyện này cũng có thể tìm ra cái cớ quang minh chính đại như vậy, còn nói cái gì mà bán đĩa VCD kiếm tiền nữa chứ, thật sự làm làm cho bọn họ ngoại trừ xấu hổ còn khâm phục không thôi, ngay cả từ ngữ để hình dung cũng không có.

Bất quá đám người bọn họ đều là những người nhàm chán, không có việc gì làm thích tìm chuyện để làm, có việc nháo sự, hiện tại nghe ra kế hoạch lợi hại như vậy, tự nhiên cả đám phảng phất như nhìn thấy một đại mỹ nữ vậy, nước miếng chảy ròng ròng, liên tục gật đầu nói:” Lão đại kế hoạch này đúng là âm hiểm độc ác, ý nghĩa rất xù, nhưng lại mang đến sự nghiệp cho quốc gia chúng ta, chúng tôi đối với anh rất bội phục giống như nước sông cuộn cuộn không dứt vậy.” Lâm Bắc Phàm rất tà ác cười nói:” Phùng Vĩ Kiện? Ta thật sự rất muốn nhìn xem một chút người ngã xuống như thế nào! Ha ha...”

Phùng Vĩ Kiện hiện tại đang chuẩn bị tìm mấy cô nàng xinh đẹp để phát tiết một chút, không nhịn được mà hắt xì mấy cái, vẻ mặt hắn cảnh giác nhìn bốn phía, nhỏ giọng thì thầm:” Là ai đang nhắc tới ta? Con bà nó, lão tử là nam nhân, không phải là nữ nhân, ta không hy vọng có người nghĩ đến ta, chẳng lẽ là mấy cô nàng ngày hôm qua lại muốn ta? Cạp cạp. Lão tử là thiên hạ vô địch, đại chiến ba trăm hiệp không biết mệt, mỹ nữ, ta tới!”

Hắn cảm thấy cả người như lâng lâng muốn bay lên.

255. Chương 255: Âm Mưu Vô Sĩ.

Từ Chánh cùng Trịnh Dũng đang dùng một vẻ mặt vô sĩ coi những hình ảnh quay trong camera, trên bức màn bên trong phòng tửu điểm, hai người đang xem chính là cảnh thân mật, nước miếng thiếu chút nữa cũng chảy ròng ròng xuống, cái này quả thực còn lợi hại hơn so với xem AV của đảo quốc, đang chính là tham quan học tập hiện trường, thưởng thức gần gũi, hiển nhiên so với cái kia còn mạnh mẽ hơn nhiều.

“Sách sách, thật không ngờ tên tôn tử Phùng Vĩ Kiện này dĩ nhiên lại kéo dài đến như vậy, đúng là đàn ông!”

Từ Chánh nhin không được sờ soạng phía dưới đang vươn lên cao vút của mình một chút, than thở một tiếng. Xem loại đồ vật này đúng là rất hại thân thể, bản thân lát nữa cũng phải tìm một cô nàng phát tiết một chút mới được, nếu không thật sự có lỗi với tuổi xuân tươi đẹp của mình.

“Thiết, cái khẩu pháo con kia của hần, mà cũng dám nói kéo dài cái gì? Mà không thấy lúc đầu hần đã uống hai viên thuốc sao, tên loại thuốc kia ta dường như còn có nghe qua, gọi cái gì mà ”đĩnh lực hoàn“. Nói cái gì mà ăn một viên có thể kiên trì hai giờ, ăn hai viên có thể kiên trì bốn giờ!”

Trịnh Dũng rất trực tiếp vạch trần tình huống chân thật của Phùng Vĩ Kiện.

Trương Minh Thắng chớp chớp hai con mắt nhỏ đang mê đắm, nhìn Phùng Vĩ Kiện đang dây dưa một chỗ với ba cô nàng xinh đẹp, không nhin được kinh hô lên:” Ta kháo! Hai cô nàng này tìm được ở chỗ nào? Thật đúng là tươi ngon mọng nước, tại sao có thể để cho tên cặn bã như Phùng Vĩ Kiện cười lên được? Rất không công bằng!”

Lâm Bắc Phàm nhìn cảnh vật lộn bên trong, cũng không cầm được lắc đầu nói:” Chúng ta lại còn chuẩn bị mấy cái bẫy rập dành cho hần, ai biết được cái tên Phùng Vĩ Kiện này đã không chịu được rồi, dĩ nhiên tìm ba cô nàng ở chỗ này làm cho tới bây giờ, bắt quá...” Hần nói tới đây, đột nhiên dừng lại một chút, dường như nghĩ tới cái gì đó.

Ba người khác ánh mắt đều chớp chớp, không rõ ý tứ trong câu nói này của hần, nói:” Lão đại, anh có ý gì?”

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm nhếch lên, lắc đầu cười nói:” Chúng ta cho làm đĩa VCD này đích xác là rất hiệu quả, nhưng dường như còn chưa đủ độ, dù sao hiện tại người thanh niên nào bên người mà không có một chút tin tức về quan hệ bất chính?”

Bọn người Trương Minh Thắng đều khẽ gật đầu. Bọn họ cũng có thể xem như là nhân vật có chút lợi hại, bình thường đều là chơi đùa với một đến hai ba cô nàng, dường như chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, dù sao là nam nhân cơ hồ ai cũng vậy, chỉ bất quá là có hay không có năng lực mà thôi, mặc dù làm ra cái đĩa VCD này, nhiều nhất cũng chỉ là vấn đề về tác phong sống mà thôi, dường như cũng không có gì đáng ngạc nhiên, càng không thể dao động được địa vị của Phùng Vĩ Kiện cùng Phùng Vĩnh Quốc, càng không thể uy hiếp được bọn họ.

“Chúng ta có phải là nên tìm cách khác không?”

Từ Chánh cười tủm tủm hỏi.

“Đó là đương nhiên, bất quá nếu tên Phùng Vĩ Kiện giỏi về phương diện này, chúng ta sẽ dùng thời gian vào phương diện này, các cậu lập tức đi tìm một tiểu minh tinh có chút danh khí tại Trung Quốc, làm cho cô ta phối hợp với chúng ta diễn trò, về phần phương diện thù lao, bảo nàng ta không cần lo lắng!”

Từ Chánh liên tục gật đầu nói:” Lão đại, chuyện này xin yên tâm, tôi có quen mấy người minh tinh, chỉ cần tôi nói một câu, muốn các nàng làm gì cũng được, chỉ là tôi sợ một minh tinh không thể làm nên sóng gió gì, không bằng chúng ta chuẩn bị thêm mấy người, như vậy sẽ gia tăng thêm một ít lợi thế, làm cho hai tên hỗn đản kia ngoan ngoãn nghe lời chúng ta nói!”

Trịnh Dũng cũng gật đầu:” Chủ ý này không tệ, không bằng chúng ta chuẩn bị tám mười minh tinh lại đây, tục ngữ nói rất đúng, ba người thành hổ, chúng ta để cho tám mười minh tinh đến vu hãm hần, mặc dù là giả, cũng sẽ biến thành thật, càng không cần phải nói hần cả người thì có rất nhiều chuyện nói không rõ, cho dù là có 100 cái mồm, cũng không thể giải thích.” “Tám mười minh tinh? Ta kháo! Cái này đúng là quá lợi hại? Tôi muốn chơi đùa trước tiên đã, không thể tiện nghi cho tên tiểu tử này!”

Hai mắt Trương Minh Thắng sáng lên, cuống quýt kinh hô, thiếu chút nữa làm cho nước miếng chảy xuống.

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại khẽ lắc đầu:” Không ổn!”

“Hả? Không ổn? Tại sao?”

Cả đám trừng mắt to lên, vẻ mặt không hiểu nhìn hần.

Lâm Bắc Phàm ngồi xuống trên ghế salon, sau đó bưng lên một ly trà uống hết, lúc này mới liếc mắt nhìn bọn họ một cái, nói:” Phùng Vĩ Kiện cũng không phải là đồ ngu ngốc, nhiều minh tinh như vậy đột nhiên tới tìm hắn, lại còn muốn cùng hắn phát sinh quan hệ, cho dù là tên ngốc cũng biết có cái gì đó không ổn trong đó, vậy làm sao hắn còn có thể mắc bẫy? Cho nên chỉ cần một người mà được!”

Từ Chánh cùng Trịnh Dũng hai người nghe hắn giải thích như vậy, cũng cẩn thận nghĩ lại, nhất thời liên tục gật đầu nói:” Lão đại nói không sai, chúng ta chỉ muốn làm cho chuyện này càng lớn càng tốt, nhưng lại quên vấn đề này. Nếu như đổi lại là chúng ta, nếu như trên đời này đột nhiên xuất hiện chuyện tốt như vậy, sợ là chúng ta cũng sẽ xuất hiện nghi hoặc, dù sao gặp được 1-2 minh tinh đã là may mắn lắm rồi, nếu như 3-4 người, thậm chí càng nhiều, đó chính là cổ quái, đánh chết chúng ta cũng không dám coi thường vong động!”

“Ta kháo! Lão đại, vậy anh nói chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Trương Minh Thắng ở một bên tùy tiện kêu lên.

Lâm Bắc Phàm nhìn thoáng qua vách tường trong phòng Phùng Vĩ Kiện còn đang tiếp tục chiến đấu, khẽ cười nói:” Cha của hắn hiện tại đang làm gì? Chẳng lẽ một chút tin tức cũng không có?”

“Lão tiểu tử Phùng Vĩnh Quốc kia quả nhiên có chút bản lĩnh, mỗi ngày đều dàng hoàng đi làm là về nhà, ngay cả tụ hội cũng không có tham gia, so với hắn đứa con trai này còn mạnh hơn nhiều!”

Lần này nói chuyện chính là cái tên tóc xanh kia, gọi là Triệu Phong.

Trong đôi mắt Lâm Bắc Phàm hiện lên một tia hàn quang, cười lạnh nói:” Hắn thành thật như vậy liền có thể trốn thoát sao? Chỉ sợ hắn quên một việc. Đó chính là trên thế giới này mỗi ngày đều có rất nhiều người đột nhiên chết đi một cách khó hiểu!”

Hắn nghĩ đến Phùng Vĩnh Quốc vào buổi xế chiều ngày hôm qua bộ dáng vô cùng kiêu ngạo tại Tô gia, trong lòng vô cùng tức giận, hắn chưa bao giờ muốn đặc tới đến người khác, nhưng nếu như ở trước mặt hắn ra vẻ, khi dễ bản thân, thậm chí còn giẫm lên trên đầu hắn, đó là tuyệt đối không thể, càng không cần phải nói đến việc muốn đoạt đi nữ nhân mà hắn vừa mới nhìn trúng, cái này không thể nghi ngờ chính là chạm vào nghịch lân của hắn.

Bản thân có thể vì Long Yên Nguyệt mà đánh chết Tống Kiến Quốc cùng Tống Nhân Hóa, chẳng lẽ còn sợ một tên nhỏ nhoi như Phùng Vĩnh Quốc cùng Phùng Vĩ Kiện sao? Chỉ là bọn họ còn chưa làm ra chuyện gì quá đáng, cho nên bản thân không cần đánh chết hai người bọn họ.

“Lão đại, chẳng lẽ anh muốn, anh muốn...”

Trương Minh Thắng mơ hồ cảm nhận được hàn khí trên người đối phương. Lâm Bắc Phàm rất tà ác cười nói:” Yên tâm đi, giết người phải đền mạng, thiếu nợ phải trả tiền, tôi làm sao có thể làm ra loại chuyện như vậy? Bất quá lòng người vốn không tốt, tôi chỉ muốn giáo huấn cho bọn họ một chút mà thôi, tỷ như nói tai nạn giao thông!”

Vài người bọn họ vừa nghe xong liền hít một hơi lạnh khí, thủ đoạn này quả nhiên độc ác, đủ âm hiểm.

Dùng tai nạn giao thông để làm trọng thương một người, cho dù là gặp phải cảnh sát cũng không thể xử lý chuyện này chuẩn xác được, cho nên dưới tình hình đó, dùng tai nạn giao thông để giết người là phương pháp rất phổ biến, cũng rất thực dụng.

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lại bổ sung thêm một câu:” Các cậu tìm người, ngày mai tìm thời gian, không cần thận trọng bị thương Phùng Vĩnh Quốc, nói cho tên đó biết, tôi không muốn chết người, chỉ cần nửa đời sau của hắn ngồi trên xe lăn là được, về phần thù lao, nói cho tên đó biết, chỉ cần hắn làm thật tốt, tôi sẽ thưởng cho hắn 50 vạn nhân dân tệ, bất quá tất cả trách nhiệm hắn đều phải gánh chịu toàn bộ!”

Trương Minh Thắng nhịn không được sợ hãi than một tiếng, nói:” Ta kháo! Lão đại, anh đúng là lợi hại, tôi tại sao lại không nghĩ ra được loại phương pháp này, tôi trước kia còn muốn mời sát thủ đến giải quyết đối thủ của tôi, loại phương pháp này đúng là đơn giản sáng tỏ, mau lẹ trực tiếp, sau này nhất định phải

phổ biến rộng rãi, 50 vạn? Không phải tôi nói khoác, khẳng định có rất nhiều người tranh nhau đi làm, dù sao lại không chết người, lại không bị án nặng, chỉ cần tôi nói hai ba câu, là có thể thả ra!”

Lâm Bắc Phàm hiển nhiên không rõ ràng một điểm, đó chính là hẩn hiện tại có được lực lượng cường đại, đồng thời tâm cảnh cũng đang dần dần thay đổi, trước kia, hẩn khẳng định sẽ không làm ra loại chuyện như thế này, nhưng từ sau cái lần đánh chết Tổng Kiến Quốc cùng Tổng Nhân Hóa, sát lục chỉ tâm trong người hẩn cũng dần dần thức tỉnh.

Đồ Long đại hiệp, ngay cả long cũng có dũng khí đồ, huống chi chỉ là một người bình thường?

Triệu Phong dè dặt tiến lên hỏi một câu:” Lão đại, vậy còn tên Phùng Vĩ Kiện kia?”

“Tìm một minh tinh có danh khí không nhỏ, ném cho cô ta vài trăm vạn, để cho nàng hỗ trợ diễn trò, cuối cùng tìm Phùng Vĩnh Quốc liên lạc, nếu như đối phương không đồng ý, thì phóng viên trong Nam thành thậm chí cả phóng viên địa phương khác, vvv, càng nhiều càng tốt, đem chuyện này nháo lên, còn sợ không có người nào quan sao?”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ nói.

“Cái này...cái này dường như cũng là ba người thành hồ!”

Từ Chánh không nhịn được xoa xoa mồ hôi trên trán.

Phương pháp của bản thân mặc dù có chút lợi hại, nhưng so sánh với người ta dường như có chút ngu ngốc.

Hiện tại những tin tức như thế này, dù thiệt hay giả tốt hay xấu, đều có thể làm mọi người chú ý tới, người nào thêm quan tâm đến tính chân thật trong đó? Những người dân bình thường xem cái này chính là một trò tiêu khiển, hôm nay minh tinh này bên ngoài gì đó, ngày mai minh tinh kia bồi rượu..., ngày một lại có minh tinh thứ ba chen vào, phẳng phất như tất cả chỉ là trò giải trí.

Nhưng mà chuyện này đối với một số tòa soạn báo hoặc một vài nhà giải trí mà nói là tin tức có hiệu quả, nếu như vài tòa soạn báo cùng nhà giải trí đồng thời đưa tin này ra ánh sáng, cái này tương đương với một cơn sóng gió nổi lên, phong vân đột biến, làm cho nhân dân cả nước đều biết chuyện này, sẽ khiến cho xã hội bất an cùng nháo loạn, vốn chỉ là một cái đánh rắm, cũng trở nên càng lúc càng lớn, đến cuối cùng khó có thể khôn chế, trở thành tâm điểm bộc phát.

Đoạn thời gian trước Diễm Môn Chiếu cũng bởi vì một chuyện nho nhỏ này bộc phát ra, mà làm cho cả nước nháo loạn hết cả lên, không ngoài hai nguyên nhân. Thứ nhất, tính chất bộc phát này rất mới lạ trong cả nước, tạo thành một trò tiêu khiển oanh động trước nay chưa từng có. Thứ hai, nội dung mới mẻ độc đáo. Nếu như chuyện này của Phùng Vĩ Kiện bị lộ ra ngoài ánh sáng, sợ rằng cũng không thua kém gì Diễm Môn Chiếu, lại còn có thể siêu việt hơn Diễm Môn Chiếu

Trò tiêu khiển này lún rất sâu, bên trong có rất nhiều quy tắc, mỗi người cơ hồ đều rõ ràng, nhưng một khi bạo lộ ra, lại mang một tầng hàm nghĩa khác, khẳng định sẽ bị lãnh đạo cao tầng trong quốc gia chú ý, khi đó Phùng Vĩ Kiện sợ rằng không chết, cũng phải bị lột da, đến khi đó, sợ rằng cả Cửu Thiên tập đoàn cũng bị ảnh hưởng lớn, về phần một loạt hậu quả xấu khác, thì không phải một hai câu có thể nói rõ. Bọn họ khi nghe thấy kế hoạch vô cùng âm hiểm này của Lâm Bắc Phàm, khóe miệng có chút co quắp, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Sâu trong nội tâm bọn họ cũng âm thầm hạ quyết tâm, sau này bất luận phát sinh ra chuyện gì, cũng không được đắc tội tới đối phương.

Phùng Vĩ Kiện còn đang ở bên kia ra sức cày cấy, cảm thụ được sự chặt chẽ của nơi đó, làm cho cô nàng xinh đẹp kia không ngừng rèn rũa, nhưng hẩn lại không biết có người đang tạo nên một cái âm mưu phô thiên cái địa về phía bản thân.

256. Chương 256: Đại Minh Tinh Từ Trên Trời Rơi Xuống.

Vào tám giờ tối.

Phùng Vĩ Kiện kéo thân thể từ trong quán bar đi ra, cuộc sống hôm nay coi như không tệ, chơi gái suốt ba giờ, còn uống mấy ly hồng tửu, cả người đều lâng lâng như muốn bay, có một loại cảm giác giống như đắm lên đám mây vậy, ngay cả lỗ chân lông khắp người đều cảm thấy thư thái.

Nam nhân đơn giản chính là theo đuổi mỹ nữ cùng rượu ngon, Phùng Vĩ Kiện buổi tối hôm qua có lẽ còn đang tức giận, nhưng hiện tại dường như đã thông suốt một chút.

Bản thân thật sự muốn kết hôn cùng với Tô Tình Nhi sao? Mặc dù có chút ý nghĩ như vậy, nhưng bản thân cũng sẽ không chết ở trên người của nàng ta, cho dù bản thân cưới nàng ta, sau này tán gái vẫn tán gái, nàng ta làm sao có thể quản được mình? Về phần gái, chỉ cần mình có tiền, còn không thể tìm được gái sao? Sợ rằng các nàng đều đang sắp hàng chờ mình leo lên người các nàng, mặc dù đối với Tô Tình Nhi có phần đáng tiếc, nhưng mà có thể làm cho Lâm Bắc Phàm kia ăn một quả đau đớn, trong lòng hẳn cũng có vài phần đắc ý.

Cảm giác đoạt người phụ nữ của người khác, chỉ có thể dùng một chữ để hình dung, đó chính là sướng.

Nếu như có thể làm cho hắn mất mặt trước mặt Tô Tình Nhi, như vậy càng sướng khoái, vô cùng sướng khoái.

Nam nhân chính là phải có khẩu khí này, chính là phải đắm lên đầu người khác.

Phùng Vĩ Kiện nghĩ tới đây, phảng phất như đã nhìn thấy Tô Tình Nhi yêu thương nhưng nhớ đang mặc dù cho mình chà đạp, trong lòng càng sung sướng, hắn ngay cả xe cũng chẳng muốn gọi, nhâm nhi một tiểu khúc, bước đi từng bước, hướng về phía nhà mình đi đến.

“Cứu mạng, cứu mạng, a...” Ngã tư đường cách đó không xa truyền đến từng tiếng hét chói tai cùng tiếng gọi âm ỉ, nhưng lại nhìn thấy thân ảnh một nữ nhân vóc người cao gầy đang lao đảo chạy về phía hắn, phía sau có ba nam tử tuổi không lớn đuổi theo, khoảng chừng 25-26 tuổi.

“Mẹ kiếp, không được chạy, có nghe không?”

Trong đó có một nam tử lớn tiếng mắng.

“Không được, không được, cứu mạng, người đâu nhanh!”

Cô gái kia vẻ mặt hoảng sợ kêu lên, hiện tại mặc dù đã là buổi tối, bất quá trên đường vẫn còn rất nhiều người đi đường, bọn họ sau khi nhìn thấy cảnh này, còn không biết chuyện gì xảy ra? Nhưng lúc này nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo của ba người nam nhân kia, đều biết những người này có chút lai lịch, chỉ sợ rằng không phải là người bình thường có thể đối phó, chỉ có thể làm như không thấy chuyện gì phát sinh, tiếp tục làm chuyện của mình.

Phùng Vĩ Kiện cũng sửng sốt một chút, mặc dù nói bản thân so với một số nam nhân khác đẹp trai hơn một chút, nhưng vận khí cũng không tốt như vậy chứ?

Anh hùng cứu mỹ nhân?

Câu thành ngữ này bản thân dường như đã nhìn thấy ở trong sách, chưa từng gặp qua loại tình huống này ngoài đời thật bao giờ. Vậy bản thân có thể xả thân cứu mỹ nhân hay không, sau đó mỹ nữ vì báo ân, có giao thân thể cho mình không?

Lúc Phùng Vĩ Kiện đang ở vào lúc cực độ YY, lại nhìn thấy khoảng cách giữa mỹ nữ đó càng ngày càng gần mình, hơn nữa dung mạo tuyệt sắc của đối phương làm cho nhãn thân của hắn sáng lên, vóc người ngạo nghễ làm cho hắn chảy nước miếng ròng ròng, thiếu chút nữa không khống chế được dục vọng của bản thân, nhưng hắn rất nhanh liền cảm giác được rất không thích hợp.

Đối phương tại sao thoát nhìn quen mắt như vậy, phảng phất như không phải một nữ nhân bình thường, hình như đã gặp qua ở đâu rồi.

“Phù phù!”

Đúng vào lúc này, nữ nhân trước mặt đột nhiên té xuống đất, đau đớn làm cho nàng hừ lên một tiếng.

Phùng Vĩ Kiện không biết lấy khí lực ở chỗ nào, đỡ lấy nữ nhân kia, vẻ mặt chánh khí căm tức nhìn ba người thanh niên kia, lạnh lùng nói: "Bọn mày là người phương nào? Dĩ nhiên dám giữa ban ngày ban mặt..., khụ khụ, giữa đêm giữa hôm khiêu khích con gái nhà lành, tao thấy bọn mày chán sống rồi!"

Ba người thanh niên kia cũng rất nhanh đi tới trước mặt bọn họ, đánh giá hẩn một phen, lập tức cười rộ lên: "Mày là thằng nào, ngay cả đây quần còn chưa buộc chặt lại đi lo chuyện bao đồng? Đừng ở chỗ này làm chậm trễ chuyện của lão tử!"

Phùng Vĩ Kiện nhìn thấy bộ dáng hung thần ác sát của ba người bọn họ, trong lòng có chút sợ hãi, bản thân không phải là đối thủ của ba người này. Đừng có không cứu được mỹ nhân, ngược lại bản thân còn bị hung hăng chà đạp, vậy thật sự là cái được không bù được cái mất, hẩn nghĩ tới đây, đang muốn mặc kệ chuyện này, nhưng nữ nhân đang nắm chặt cánh tay hẩn kia, lại run giọng kêu lên: "Anh...anh...anh cứu tôi với, bọn họ là người xấu, bọn họ khi dễ tôi, anh...anh..." Sóng mắt trong đôi mắt đẹp của nàng lộ ra, bộ dáng vô cùng đáng thương, phảng phất như một chú dê con bị vứt bỏ vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác sâu sắc.

Phùng Vĩ Kiện nhìn thấy mà tâm hoa nộ phóng, thiếu chút nữa ngâm lên một tiếng.

Nữ nhân này đúng là quá xinh đẹp! Ngay cả một ánh mắt cũng lợi hại như vậy.

Mỹ nữ phía trước, sắc tâm trong ngực, Phùng Vĩ Kiện phảng phất như uống thuốc kích thích vậy, cả người tràn ngập lực lượng vô cùng vô tận, hẩn vung hai tay lên, nổi giận đùng đùng kêu lên: "Mấy tên vô lại chúng mày, đừng tưởng rằng Nam thành không có người nào dám quản chuyện này, Phùng Vĩ Kiện tao hôm nay muốn nhúng tay vào chuyện này, nếu bọn mày không đi, tao sẽ đánh cho bọn mày một trận!"

Ba người thanh niên kia trừng hai mắt lên so với mắt trâu còn lớn hơn, tròng mắt thiếu chút nữa là rơi ra ngoài, đối phương có phải là điên hay không?

Đối phương thoát nhìn không giống người luyện qua công phu gì cả, cũng không có cái gì đặc biệt lợi hại, đứng một mình ở chỗ đó, cũng không thể dọa cho vô số siêu cấp mãnh nam chạy trốn, nhưng đối phương lại dám hô to gọi nhỏ với bọn họ, lại còn bày ra điệu bộ đặc biệt lợi hại, có phải là không thèm để bọn họ vào trong mắt hay không?

Trong đó có một người thanh niên trực tiếp đánh ra một quyền, tức giận kêu lên: "Mẹ kiếp! Tiểu tử người dám ra vẻ trước mặt lão tử, lão tử không muốn nhìn thấy loại tôn tử như mày, dám phá hư chuyện tốt của lão tử, tao muốn xem mày có cái bản lãnh gì!"

Phùng Vĩ Kiện vội vàng chống đỡ công kích của đối phương, tức giận kêu lên: "Bọn hỗn đản chúng mày, tao...tao nhất định phải..."

Những lời này của hẩn còn chưa nói xong, hai tên thanh niên khác đã đá hai cước về phía tiểu phúc của hẩn, trực tiếp đánh cho hẩn nằm bẹp dưới đất.

Thân thể Phùng Vĩ Kiện vốn không kém như vậy, nhưng mấy ngày này liên tục miệt mài quá đó, làm cho hẩn càng trở nên yếu đuối, mong manh, phảng phất như chỉ một cơn gió thổi qua cũng bị ngã vậy, làm sao có thể chịu được độc thủ của ba người này? Trên người hẩn rất nhanh đã trúng vài cước, làm cho hẩn kêu la thảm thiết, phảng phất như giết heo vậy.

Nữ nhân kia muốn dìu hẩn đứng lên, nhưng lại bị một tên thanh niên trong đó đạp ngã xuống một bên, nàng đau đớn kêu lên một tiếng: "Các anh...các anh tại sao lại khốn nạn như vậy, anh nhanh thả anh ấy ra, các anh có nghe hay không?"

Nước mắt của nàng phảng phất như điều đứt dây vậy, dững mãnh tuôn trào, giống như thương tâm gần chết.

"Yêu, cô em đau lòng sao, thật không ngờ em lại coi trọng tên mặt trắng này!"

Một tên thanh niên trêu ghẹo nói.

Nữ nhân kia mặt ửng đỏ, yêu kiều e thẹn nói: "Các anh...các anh nói hứu nói vượn!"

Phùng Vĩ Kiện nghe được những lời này, trong lòng có chút dễ chịu, hấn cắn chặt hàm răng, rất ra vẻ kêu lên:” Cô...cô mau chạy đi, không cần lo cho tôi...” Nội tâm hấn thiếu chút nữa khóc lên, con bà nó, ai nói anh hùng chắc chắn có kết quả tốt? Lão tử vất vả lắm mới ra vẻ anh hùng một lần, dĩ nhiên lại bị hung hăng chà đạp như vậy, lần sau nhất định phải mang theo vài người.

“Người nào? Người nào? Mau dừng tay!”

Đúng vào thời điểm mấu chốt, ở phía xa mơ hồ có mười mấy người đang đi tới, trong đó có một nam tử cầm đầu lớn tiếng kêu lên.

Ba người thanh niên kia nhìn thấy tình huống như vậy, nhất thời luống cuống:” Mẹ kiếp, tại sao có nhiều người đến như vậy? Đúng là tìm phiền toái mà!”

Bọn họ cũng không dám cùng nhiều người như vậy đối kháng, lại đá Phùng Vĩ Kiện một cước, sau đó nhanh chân bỏ chạy.

Phùng Vĩ Kiện chịu đau đớn trên người, rên lên một tiếng, muốn giãy dụa đứng lên, nhưng lại cảm giác được đầu khớp xương mình phẳng phất như bị gậy vạy, làm cho hấn ngay cả một chút khí lực cũng không có, ở phía sau hấn, nữ nhân kia nhẹ nhàng kéo tay hấn, dìu hấn đứng lên, mang vẻ mặt xấu hổ thấp giọng nói:” Cảm ơn anh!”

Đây là lần đầu tiên Phùng Vĩ Kiện nhìn thấy có một người con gái nói như vậy với hấn, trong lòng rất khoái trá, thật sự chỉ có thể sử dụng một chữ để hình dung, đó chính là sáng. Khó trách nữ nhân đều thích anh hùng gì đó, nguyên lại anh hùng quả nhiên hấp dẫn mỹ nữ. Hấn vẻ mặt hào sảng khoát tay nói:” Tôi không có việc gì, con người của tôi ghét nhất chính là nhìn thấy mấy tên hỗn đản chuyên khi dễ con gái, sau này cô gặp phải chuyện gì, cứ việc tìm tôi, tôi không thể không làm cho bọn họ rằng rơi đầy đất!”

Nữ nhân kia vẻ mặt cảm kích nói:” Cảm ơn anh, đây là lần đầu tiên tôi đến Nam thành, đối với nơi này một chút cũng không quen thuộc, nếu không có anh, tôi thật sự bị bọn họ khi phụ rồi!”

“Cô là lần đầu tiên đến Nam thành, cô...cô là...” Phùng Vĩ Kiện hai mắt sáng lên, kêu lên thất thanh, phẳng phất như nghĩ đến gì đó.

“Tôi...tôi chính là Ôn Mỹ Mỹ!”

Nữ nhân kia vẻ mặt xấu hổ nói.

Phùng Vĩ Kiện thiếu chút nữa kinh hô lên thành tiếng, bản thân ở chỗ này dĩ nhiên có thể gặp được đại minh tinh?

Kỳ thật Ôn Mỹ Mỹ cũng không thể xem như đại minh tinh, bất quá tại Trung Quốc coi như có chút danh tiếng, nàng liên tục quay phim cùng hát một số bài hát, khó có thể so sánh với đại minh tinh Bạch Nhạc Oánh, chỉ có thể xem như tam lưu minh tinh mà thôi, bất quá đối với người Trung Quốc bình thường mà nói, có thể nhìn thấy các minh tinh, cho dù tam lưu tứ lưu cũng là may mắn lắm rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Ôn Mỹ Mỹ ửng hồng lên, có chút xấu hổ thấp giọng nói:” Có phải rất chật vật hay không? Tôi dĩ nhiên cũng gặp phải chuyện như vậy? Tôi...tôi cũng không biết ban đêm tại Nam thành lại loạn như vậy, tôi sau này không bao giờ dám ra ngoài một mình nữa!”

Phùng Vĩ Kiện cơ hồ hạnh phúc muốn khóc, bản thân dĩ nhiên cứu một minh tinh? Cái này cũng quá lợi hại rồi? Loại tỷ lệ này quả thực so với trúng giải thưởng 100 vạn còn khó khăn hơn, trống ngực hấn đập nhanh liên hồi, trái tim cơ hồ muốn bay ra ngoài.

Ở phía sau, mười mấy người kia chạy tới trước mặt bọn họ, bọn họ ăn mặc đều rất bình thường, xem ra là nông dân công, nam tử đi đầu lớn tiếng nói:” Hai người có bị sao không? Con bà nó, ba tên hỗn đản kia cũng dám làm loại chuyện này tại Nam thành, đúng là to gan, sau này để cho huynh đệ chúng tôi gặp phải, không đánh gãy chân bọn họ không được, vợ chồng hai người sau này ra ngoài nên cẩn thận một chút, tốt nhất mang theo vũ khí, tránh gặp phải loại người cặn bã như vậy!”

Ôn Mỹ Mỹ đỏ mặt, phẳng phất như một bông hoa hồng nở rộ, cuống quýt nói:” Chúng tôi không phải là...” Nàng len lén liếc mắt nhìn Phùng Vĩ Kiện một cái, nữa vâu sau không biết nên nói như thế nào, trống ngực

đường như đập nhanh hơn rất nhiều, phảng phất như một tiểu cô nương tình thấy người tình trong lòng vậy.

Phùng Vĩ Kiện lại cười hớn hở, hận không thể hôn đối phương một cái.

Nhưng nam nhân kia lại phất phất tay, cười lớn nói:” Xem ra hai người còn đang gặp gỡ, đừng thẹn thùng như vậy, tôi thấy tiểu tử này không tệ, dù không phải là đối thủ của 3 tên kia, nhưng cũng dám bảo vệ cô, tôi thật có chút bội phục hần, nếu như đổi lại là tôi, cũng không biết có dám ra mặt hay không nữa!”

“Đây là chuyện tôi nên làm!”

Phùng Vĩ Kiện gật đầu khom lưng cười nói, đối với nam nhân chân thật này cảm giác trong nháy mắt tăng thêm vài phần hảo cảm, hận không thể hôn đối phương một cái.

257. Chương 257: Cạm Bẫy Màu Hồng.

Làm sao có thể hạ thấp mình làm mấy loại chuyện này? Bất quá mặt mũi của công tử ca này mình vẫn phải cấp vài phần, dù sao bản thân chỉ là một minh tinh, không thể so sánh với bọn họ.

Về chuyện khác? Ôn Mỹ Mỹ nào để ý tới, không phải chỉ là bởi một người nam nhân lên giường sao? Bản thân lúc mới xuất đạo, không phải cũng dựa vào thân thể của bản thân mà đi lên từng bước sao, đã lên giường với không biết đạo diễn cùng minh tinh, mới đi được tới ngày hôm nay, nếu có thể làm cho cuộc sống sau này của bản thân thư thả một ít, cùng mấy người nam nhân lên giường thì có khác gì nhau?

Phùng Vĩ Kiện cảm giác được bàn tay nhỏ bé mềm mại của đối phương, chạm vào quả nhiên vô cùng thống khoái, làm cho hắn không một chút nào nguyện ý buông tay của đối phương ra. Hắn cuống quýt khô cười nói:” Không có gì, không có gì!”

Hắn vội vàng cúi lấy đối phương, gọi một chiếc xe, hướng tới từ điểm cách đó không xa chạy nhanh tới.

Thân ảnh hai người bọn họ vừa mới rời đi, đám người Lâm Bắc Phàm với khuôn mặt tươi cười từ một góc bên trong ngã tư đường đi ra, cả đám người nhìn chiếc xe taxi dần dần đi xa, trên mặt lộ ra một nụ cười gian vì âm mưu đã được thực hiện.

“Lão đại, tiểu tử này cũng quá ngu ngốc đi? Nhưng như vậy liền mắc lừa!”

Từ Chánh vẻ mặt vô sỉ cười nói.

“Đúng vậy, bất quá chuyện này bỏ vốn cũng thật lớn, đưa cho con nhỏ kia 300 vạn nhân dân tệ, ta kháo!”

Trịnh Dũng có chút tức giận bắt bình kêu lên, 300 vạn, có thể chơi được bao nhiêu cô gái?

Triệu Phong không khỏi hắc hắc cười không ngừng:” Chúng ta cũng nên xem đó là người nào, đại minh tinh đó, đại từ điểm đã bố trí tất cả rồi, trò hay sắp bắt đầu, cũng không biết cái tên Phùng Vĩ Kiện kia có thể kiên trì được không, nếu không chúng ta cho vào bên trong nước của hắn một chút thuốc? Làm cho hắn tốt nhất là có thể kiên trì 3-4 giờ, như vậy chúng ta còn có thể tăng thêm một số đồ vật, phải đặc thù một chút, hơn nữa còn bạo lực đối đãi với đại minh tinh, cạp cạp!”

Vài tên khác cũng vô cùng vô sỉ cười rộ lên, phảng phất như đã nhìn thấy Phùng Vĩ Kiện cùng Ôn Mỹ Mỹ hai người đang tiến hành chiến đấu trên giường vậy, tràng diện như vậy chỉ có thể sử dụng cực độ để hình dung.

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại phất tay, thản nhiên cười:” Tất cả chuyện này chúng ta đều đã đoán ra trước, nếu như đổi lại là một người khác, sợ rằng cũng không tất cả đây là bẫy rập, người nào sẽ nghĩ đến bản thân vất vả cứu một cô gái lại là cái bẫy chứ? 300 vạn? Số tiền này chúng ta còn có thể rầu rĩ sao? Hơn nữa con mình tán gái, làm cha cũng phải xuất ra một chút phí tán gái chứ? Chúng ta cũng không phải là nhà từ thiện, làm sao có thể miễn phí cho hắn nhiều chuyện như vậy được?”

“Lão đại nói không sai, chúng ta phải đòi Phùng Vĩnh Quốc nhiều một chút, chúng ta khổ cực tìm lão bà cho con hần như vậy, hần làm sao có thể không trả tiền thù lao cho chúng ta chứ? Không bằng chúng ta bào hần trả cho chúng ta 3000 vạn, không tính là nhiều, nhưng cũng để cho hần đau lòng vài ngày.”

Mấy người bọn họ cũng đều rất vô sỉ cười lớn lên, dường như đã tính toán làm thế nào để xảo trá Phùng Vĩnh Quốc một chút.

Phùng Vĩ Kiện âm thầm mắng bản thân một chút khí độ nam tử hần cũng không có, không phải là chỉ là tán gái sao? Cần gì phải khấn trương như vậy? Lão tử trước kia cũng không phải chưa từng chơi gái. Hần ngồi một mình trên giường trong phòng, nghe từng tiếng nước chảy bên trong toilet, không nhịn được nhỏ giọng nói thầm một câu, Phùng Vĩ Kiện sau khi đưa Ôn Mỹ Mỹ vào trong phòng, người này sau đi rót cho hần một chén nước, liền mượn cớ đi vào bên trong toilet tắm rửa, cũng không có bất cứ ý tứ trục khách nào, phảng phất như cùng một lão bằng hữu nói chuyện vậy, không có bất cứ cố kỵ gì.

Bản thân Phùng Vĩ Kiện là cao thủ tán gái, làm sao không biết được ý tứ của đối phương.

Lấy thân báo đáp?

Trong đầu hần không ngừng hiện ra mấy chữ này, cảm giác được hạ thể phía dưới càng ngày càng nóng bỏng, một cổ khí tức nóng bỏng từ dưới tiểu phúc tràn lên, leo thẳng lên đại não của hần, làm cho hần thiếu chút nữa chảy máu mũi, mơ hồ đã có cảm giác nhất trụ kinh thiên.

Không biết trải qua bao lâu, cánh cửa toilet bị đẩy ra nhẹ nhàng, một thân ảnh mỹ lệ từ bên trong đi ra.

Dưới ánh đèn chiếu xuống, Ôn Mỹ Mỹ phảng phất như một công chúa đến từ Thiên Quốc, thần thánh mỹ lệ như vậy, làm cho người ta thấy được một loại khí chất tao nhã cao quý, trên người nàng quần một cái khăn tắm màu trắng, làm cho thị giác của người ta đánh sâu vào, làn da trắng nõn, trắng không chút tỳ vết, hai chân dài trắng nõn như ẩn như hiện.

Mái tóc của nàng ướt sũng, còn chưa khô, vài giọt nước trong suốt từ trên trán của nàng rơi xuống, lướt qua khuôn mặt bạch ngọc của nàng, cuối cùng đọng lại trên đôi môi đỏ thắm. Nàng vươn cái lưỡi thơm tho hồng nhuận ra, nhẹ nhàng liếm lấy giọt nước kia, một đôi mắt mỹ lệ mộng ảo lấp lánh, nhìn chăm chú vào đối phương.

Thân là một nữ nhân trong giới giải trí, Ôn Mỹ Mỹ hiển nhiên biết nên làm như thế nào để bản thân càng thêm nóng bỏng, biết làm như thế nào để sử dụng vũ khí thân thể mạnh nhất của bản thân. Nhưng cùng với nàng so sánh, Phùng Vĩ Kiện mặc dù tán gái vô số, tóm lại chỉ là một tên thanh niên, không có nhiều kinh nghiệm lắm với nữ nhân, làm sao có thể là đối thủ của nàng?

Phùng Vĩ Kiện cảm giác được đại não của mình trong nháy mắt liền dừng lại trong giây lát, hô hấp cũng phảng phất như đình chỉ.

Trước mặt không phải một người nữ nhân, mà là một tiểu yêu tinh, một tiểu yêu tinh có thể hấp dẫn mình. Nhưng bản thân nguyện ý vì nàng mà làm tất cả.

“Ôn Mỹ Mỹ, cô làm sao vậy?”

Phùng Vĩ Kiện đã có một loại dự cảm, thanh âm có chút run rẩy.

“Ừm!”

Ôn Mỹ Mỹ ưm một tiếng, thân thể mềm nhũn đã thuận thế ngã vào trong lòng ngực của đối phương, nàng yêu kiều hừ một tiếng, hai cánh tay trắng như tuyết đã ôm lấy cổ của đối phương, sinh lòng ái mộ nói: “Phùng ca ca!”

”Ôn Mỹ Mỹ, cô...cô đừng làm như vậy.

Phùng Vĩ Kiện rất ghê tởm kêu lên. Phía dưới của hần đã vô cùng cứng rắn, thiếu chút nữa là phá quần chui ra ngoài.

Trên mặt Ôn Mỹ Mỹ lộ ra một nụ cười đau thương:” Phùng ca ca, em biết anh xem thường em!”

“Tôi...tôi không có!”

Phùng Vĩ Kiện lớn tiếng kêu lên.

Ôn Mỹ Mỹ cười khở một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu nói:” Em biết anh ngại cơ thể của em, em sớm đã không còn giữ được thân thể trong sạch, làm sao có thể xứng với sự ưu tú của Phùng ca ca? Em trong giới giải trí từng gặp mặt qua rất nhiều nam nhân vô sĩ, cả đám người bọn họ đều là một đám đại sắc lang, hận không thể trực tiếp ăn tươi nuốt sống cả em, nhưng chỉ có một mình Phùng ca ca là làm cho em nhìn thấy được bộ dáng của một hảo nam nhân chính thức, làm cho em biết trên thế giới này còn có nam nhân tốt như anh, em vốn định dùng thân thể của mình báo đáp anh, nhưng thật không ngờ anh lại ghét bỏ em, em cũng biết em là một người cơ khổ, cả đời chỉ có thể ở trong dòng nước bẩn của giới giải trí, mặc cho nam nhân khi dễ.” “Tôi không có, tôi thật sự không có!”

Phùng Vĩ Kiện lớn tiếng kêu lên.

Trong ánh mắt của Ôn Mỹ Mỹ lóe lên một giọt lệ quang trong suốt, không để ý tới gì hết mà hôn lấy đôi môi của đối phương, dùng bộ ngực của mình xoa xoa bộ ngực của đối phương, hai cánh tay nhỏ bé đã thuận thể tiến vào sờ vuốt bên trong quần áo của đối phương.

“Phùng ca ca, anh cũng biết em là một người con gái không tốt, cho nên chúng ta chỉ có thể làm như vậy tới nay, ngày mai, em là em, anh là anh, chúng ta vĩnh viễn không có khả năng cùng một chỗ, cho nên hy vọng anh nên quên em!”

Ôn Mỹ Mỹ thì thào nói, từ trong hai mắt đã rơi xuống hai giọt nước mắt trong suốt.

”Cha anh là tổng tài tập đoàn Cửu Thiên, anh chắc chắn sẽ nâng đỡ em.

Phùng Vĩ Kiện ngẩng đầu lên, rất là kiêu ngạo kêu lên.

Ôn Mỹ Mỹ trong lòng rất vui vẻ, bất quá ngoài miệng vẫn có chút do dự:” Nhưng mà như thế có được không?” Cánh tay bé nhỏ của nàng nhẹ nhàng sờ soạng hạ hộ của đối phương, mang vẻ mặt yêu kiều e thẹn nói:” Anh cũng rất xấu, làm cho người ta thật khó chịu!”

Phùng Vĩ Kiện đã bị đối phương trêu chọc cho bốc lửa, làm gì còn bận tâm đến chuyện khác? Ôm chặt lấy đối phương, đặt ở trên giường, lao tới giống như một con hồ đơi vô môi, đem đối phương đè phía dưới người, rất nhanh từ bên trong phòng liền truyền ra từng tiếng thở dốc cùng những tiếng rên rỉ mê người, hình thành một khúc âm nhạc tuyệt vời.

“Cha anh là tổng tài tập đoàn Cửu Thiên, anh muốn nâng đỡ ai, liền có thể nâng đỡ người đó.”

“Em sau này là nữ nhân của anh, anh sẽ toàn lực nâng đỡ em!”

“Đóng phim, ca hát, làm cho tất cả các thành thị hướng về phía em vậy chào, anh sẽ làm cho em nổi tiếng khắp đại giang nam bắc!”

Phùng Vĩ Kiện hiện tại bị vây trong hưng phấn cực độ, không biết trời cao đất rộng nói ra những lời này.

258. Chương 258: Sự Kiện Đụng Xe.

Bọn người Lâm Bắc Phàm đang xem chính là mùi vị thân mật, trong căn phòng cách vách vẫn đang vang lên những âm thanh rên rỉ, cuồng quít, hai bên đều vô cùng thống khoái, vô cùng hài lòng.

Đôi mắt nhỏ của Trương Minh Thắng liên tục chớp chớp, cuồng quít kêu lên:” Ta kháo! Ôn Mỹ Mỹ này cũng quá lợi hại? Dĩ nhiên lợi hại như vậy, có thời gian, tao cũng muốn thử một lần.

Từ Chánh không nhịn được tròng mắt lên, cười nói:” Cô ta? Tao thấy hay là quên đi, nam nhân lên giường với nó không biết có bao nhiêu người rồi, danh tiếng trong giới giải trí cũng không tốt, còn thường xuyên truyền đến tin tức hôm nay cùng nam nhân khác quyến rũ một chỗ, ngày mai lại câu dẫn nam nhân kia, còn được xưng là tình nhân đại chúng. Chẳng lẽ mày muốn chơi đùa con nhỏ bị người khác chơi cho bấy rồi sao? Dù sao nữ nhân như vậy, tao cũng không cần!”

Trương Minh Thắng không nhịn được run lên một cái, cuồng quít lắc đầu nói:” Vậy thì quên đi.”

Bản thân mặc dù thích mỹ nữ, nhưng nữ nhân đã bị nhiều nam nhân chơi qua quả thật không có bao nhiêu hứng thú.

Căn phòng cách vách trải qua hơn 40' đồng hồ chiến đấu, rốt cục cũng an tĩnh xuống, Phùng Vĩ Kiện mồ hôi đầm đìa, thiếu chút nữa không kiên trì được. Hắn ôm cả người Ôn Mỹ Mỹ, nằm ở một bên, trên mặt còn lộ ra một nụ cười đắc ý:” Mỹ Mỹ, công phu của anh cũng không tệ chứ?”

Hai bàn tay của hắn rất không thành thật vuốt ve làn da trắng như ngọc của đối phương, nội tâm vô cùng sung sướng, không ngờ đến bản thân cũng có cơ hội chơi một đại minh tinh như thế này?

Ôn Mỹ Mỹ thiếu chút nữa nhổ ra, một chút công phu như thế này mà cũng gọi là lợi hại? Cái kia nhỏ như vậy tầm một chút cũng không tạo được cho mình điểm hứng thú, ngược lại còn trêu chọc bản thân ứng phó, thiếu chút nữa muốn ghen. Bất quá trên mặt của nàng vẫn lộ ra vẻ mặt thẹn thùng:” Phùng ca ca, anh cũng rất xấu, thiếu chút nữa làm cho người ta chết mất, nơi đó của người ta vẫn còn đau!”

Phùng Vĩ Kiện nghe được những lời này, càng đắc ý cười ha ha, người nam nhân nào không hy vọng nghe thấy được những lời tán dương như thế này? Hắn lại hôn đôi môi của đối phương một chút, cười nói:” Ai bảo em xinh đẹp như vậy, làm cho anh hận không thể ăn tươi em!”

“Anh thật đáng ghét!”

Ôn Mỹ Mỹ yêu kiều e thẹn nói.

“Chỗ nào của anh đáng ghét?”

Phùng Vĩ Kiện cười lớn nói, hai bàn tay đã bắt đầu hướng tới bộ ngực của đối phương sờ loạn.

“Không được, người ta không chịu nổi sự hành hạ của anh đâu!”

Ôn Mỹ Mỹ lộ ra một vẻ mặt sợ hãi.

Phùng Vĩ Kiện mới vừa rồi lẫn qua lẫn lại thời gian dài như vậy, thiếu chút nữa làm cho hắn hết tinh mà chết, làm sao còn khí lực để mà tiếp tục tăng 2? Cho nên hắn chỉ trêu chọc Ôn Mỹ Mỹ một hồi, liền ôm đối phương, khò khò ngủ.

Ôn Mỹ Mỹ đợi một hồi, nhìn thấy đối phương đã ngủ say, vẻ tươi cười trên mặt dần dần thu liễm, hừ lạnh một tiếng nói:” Dĩ nhiên muốn lão nương ở cùng mày, cũng không xem lại một chút mày là cái thứ gì?”

Nàng tránh khỏi hai bàn tay của đối phương, sau đó mặc áo ngủ, đi tới phòng cách vách, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi sáng lạn mê người:” Từ thiếu gia, chuyện của anh giao cho tôi tôi đã làm xong rồi, anh thấy thế nào?”

Từ Chánh cố ý mê đắm đánh giá nàng một phen, gật đầu nói:” Khó trách tên tôn tử Phùng Vĩ Kiện kia sau khi nhìn thấy cô, ngay cả hồn cũng bay mất, tôi cảm giác được ngay cả hồn của mình hình như cũng muốn bay, cô tại sao lại xinh đẹp như vậy? Giống như một tiểu hồ ly câu dẫn người ta vậy.”

Ôn Mỹ Mỹ phát ra tiếng cười như chuông bạc, tiến lên hai bước, chủ động ôm lấy cánh tay của đối phương, cố ý dùng bộ ngực căng tràn của mình xoa xoa cánh tay của đối phương, nói:” Tôi thật sự muốn nhìn Từ thiếu gia bay một chút!”

Nàng thật sự hận không thể làm cho đối phương có một chút hứng thú với mình, cùng bản thân phát sinh một chút quan hệ, như vậy bản thân coi như tìm được một cái hậu thuẫn.

Từ Chánh cười ha ha:” Ai cũng nói Ôn Mỹ Mỹ là một hồ ly tinh, tôi thấy quả nhiên là như thế. Cô lần này làm không tệ, 200 vạn tôi đã gửi vào bên trong tài khoản của cô, 100 vạn còn lại, qua hai ngày nữa xem một chút hiệu quả, nếu như Phùng Vĩnh Quốc dựa theo kế hoạch của chúng tôi mà làm, như vậy không cần cô ra tay, nếu như hắn cảm thấy không được, vậy đừng trách chúng ta lòng dạ độc ác!”

Ôn Mỹ Mỹ yêu kiều cười nói:” Tôi lại thật sự hy vọng hắn không chấp nhận, để tôi có thể biểu diễn một lần nữa.”

Trong mắt của nàng, những tin tức quan hệ bất chính gì đó, chỉ cần có thể làm tăng danh tiếng của bản thân, thì tất cả đều không có bất cứ vấn đề gì. Nàng hận không thể tiếp tục diễn xuất một chút, làm cho bản thân trở thành một ngọn lửa trong giới giải trí.

Hai con mắt nhỏ của Trương Minh Thắng không ngừng nhìn vào cặp đùi trắng như tuyết của đối phương, nước miếng thiếu chút nữa chảy xuống, cuống quýt cười nói: "Tôi tin tưởng ngày mai khẳng định sẽ có chuyện rất ý tứ phát sinh, chúng ta hãy rửa mắt mà chờ đi!"

Vài người bọn họ đều sửng sốt, sau đó cũng cười ha ha.

Sáng sớm hôm sau, Phùng Vĩnh Quốc ngồi trong chiếc limousine của mình, chuẩn bị đến công ty đi làm, nhưng thật không ngờ mới vừa đi trên đường được một lúc, từ bên phải đột nhiên có một chiếc xe tải siêu lớn lao tới, đụng mạnh vào xe của hắn, ngay cả xe cũng bị biến dạng, tài xế chết ngay tại chỗ, mà hắn thì từ bên trong xe văng ra té xuống đất, cả người đầy máu, không biết còn có thể cứu được hay không.

"Tôi...tôi không cố ý, tôi..., mấy ngày nay mắt của tôi bị đau, không nhìn thấy đèn giao thông, xin lỗi, xin lỗi!"

Người lái chiếc xe tải siêu lớn kia là một trung niên khoảng 30 tuổi, vóc người khô ngô, phẳng phất như vượn thái sơn vậy, làm cho người ta có một loại cảm giác thái sơn áp đỉnh. Hai mắt của hắn đỏ hồng, quỳ rạp xuống bên cạnh xe của Phùng Vĩnh Quốc, kêu lên từng tiếng thảm thiết, nước mắt chảy đầy mắt, tròng mắt như vậy, làm cho bao nhiêu người trên đường cũng không biết nên nói cái gì cho tốt, mọi người đều nói không cố ý, nhưng lại không có biện pháp nào?

Con bà nó, người nào lại cho hạt tiêu vào trong hai mắt của ta? Cảm giác này cũng thật khó chịu? Thiếu chút nữa làm cho hai mắt của lão tử không nhìn thấy gì, đau quá, bất quá vì 50 vạn nhân dân tệ, tất cả đều đáng giá.

Bên cạnh có mấy người đi qua đường hảo tâm, gọi xe cấp cứu lại, đem Phùng Vĩnh Quốc đi bệnh viện cấp cứu, mà tên tài xế gây ra vụ tai nạn kia cũng được đưa đến cục công an tiếp nhận điều tra, nhưng ai mà biết được người tài xế này trong nhà không có một thân nhân, hơn nữa tài sản của hắn chỉ có mấy ngàn đồng, ngay cả phòng ở cũng chỉ có 60m², căn bản không đủ tiền để trả phí cho Phùng Vĩnh Quốc phẫu thuật, càng không cần nói đến tiền bồi thường khác.

Đem hắn giao vào ngục?

Người ta lại không có ý chạy trốn, nhiều nhất chỉ xem như tai nạn giao thông mà thôi, nếu người ta lại không nhận ra Phùng Vĩnh Quốc, làm sao có thể tính là chuyện mưu hại? Cho nên nhiều nhất cũng chỉ có thể phán 6-7 năm, hơn nữa đối phương cũng có nguyên nhân, không phải cố ý làm như vậy, căn bản không thể phán nặng được, về phần bồi thường, hắn có tiền bồi thường sao?

Những người này chỉ có thể trừng mắt nhìn nhau, còn đối với những người bác sĩ trong bệnh viện đang tiếp nhận cứu giúp cho Phùng Vĩnh Quốc thì chỉ có thể đồng tình.

Phùng Vĩnh Quốc sau khi trải qua nhiều giờ cứu chữa, tánh mạng đã được cứu trở về, chỉ là xương cột sống của hắn bị đụng gãy thành hai đoạn, sau này khó có thể đứng lên đi lại, hơn nữa trên người có có nhiều vết thương lớn nhỏ, còn xuất hiện tình huống mất máu quá nhiều, cũng chỉ có thể nói hắn đời này chỉ có thể ngồi trên xe lăn.

"Cái gì? Tôi...cột sống của tôi bị gãy?"

Phùng Vĩnh Quốc sau khi tỉnh lại, nhìn bản thân một thân trang phục bệnh nhân màu trắng, lại nghe được tình huống thân thể của bản thân, thì tức giận lớn tiếng rít gào, nhưng sau khi hắn bị thương, thân thể vô cùng yếu ớt, làm cho hắn lại ho khan liên tục, sắc mặt trong nháy mắt liền trắng bệch ra, giống như một tờ giấy trắng vậy.

Hắn phong quang vô hạn trong vài chục năm nay, có thể nói là chưa từng sợ qua bất cứ thứ gì, nhưng ai biết được lại xảy ra chuyện đụng xe, bản thân lại còn nằm trong bệnh viện, hắn nghĩ đến sau này bản thân phải ngồi trên xe lăn nửa đời còn lại, sắc mặt liền trở nên vô cùng khó coi.

Đứng bên cạnh giường bệnh hần là thư ký riêng của hần, một người thanh niên hơn 30 tuổi, nho nhã lịch sự, khuôn mặt bình thường, đeo một cặp mắt kính, thoạt nhìn giống như sinh viên đại học vậy.

“Ông chủ, đây là tờ khai bệnh tình của ngài, bọn họ đúng là viết như vậy.”

Hần thấp giọng nói.

“Đáng chết, tao...tao muốn giết chết tên khốn nạn đó, hần dám đùng xe tao, tao...tao...” Phùng Vĩnh Quốc nằm trên giường bệnh, sắc mặt đỏ lên, thiếu chút nữa phun ra máu tươi.

“Ông chủ, chuyện này sợ rằng không có khả năng!”

Thư ký của hần rất bất đắc dĩ nói.

“Tại sao? Tại sao? Chẳng lẽ tao còn không trị được hần? Mẹ kiếp. Thật không ngờ tao vừa vào bệnh viện, ngay cả mày cũng xem thường tao, Phùng Vĩnh Quốc tao muốn người nào chết, người đó không thể sống được qua ngày mai?”

Phùng Vĩnh Quốc tức giận trừng mắt nhìn hần.

“Tên tài xế gây tai nạn kia bị bắt rồi, hiện tại đang bị nhốt bên trong cục công an, bất luận kẻ nào cũng không thể dò xét, hơn nữa...” Tên thư ký nhìn thoáng qua bộ dạng đang tức giận của hần, không dám nói câu kế tiếp.

“Hơn nữa cái gì? Nói mau, đừng có méo mó!”

Phùng Vĩnh Quốc cơ hồ muốn điên lên.

“Hơn nữa cái tên tài xế kia không có bất cứ người thân nào, cũng không có tiền, ngay cả tài sản riêng cũng không có, cho nên đối với chuyện bồi thường cho ngài, dường như cũng không có gì!”

Tên thư ký cẩn thận hồi đáp.

“Cái gì? Không có tiền bồi thường? Tao đây chẳng phải bị hần đùng oan sao?”

“Ba!”

Phùng Vĩnh Quốc tức giận giơ tay lên, đem chén trà trên bàn trực tiếp ném xuống đất, đập cho nó nát báy. Khuôn mặt của hần trở nên dữ tợn đáng sợ, càng thêm kinh khủng, sát khí toàn thân không ngừng lan tràn ra.

Bản thân đường đường là tổng tài Cửu Thiên tập đoàn, bị một tên tài xế rách nát đùng cho thành bộ dạng này, đến cuối cùng dĩ nhiên ngay cả một chút bồi thường cũng không có, vậy mặt mũi của mình để ở đâu? Bản thân sau này làm sao có thể đối mặt với người khác.

“Đây là tin tức tôi lấy được từ cục công an, chúng ta có thể thông qua pháp luật tiến hành mạnh mẽ chấp pháp, bất quá tôi nghe nói cho dù có thể bắt hần bồi thường một khoản tiền, bất quá cũng chỉ một 1-2 vạn đồng, mà chi phí giải phẫu trị liệu của ngài đạt tới 8-10 vạn nhân dân tệ, phỏng đoán sẽ lên tới 50 vạn!”

Ngay cả tên thư ký cơ hồ cũng điên mất, người nào gặp chuyện như vậy, sợ rằng tâm tình cũng không thể tốt hơn được.

Phùng Vĩnh Quốc trừng mắt lên, lòng trắng trợn lên, thiếu chút nữa ngất đi.

Bản thân trở thành bộ dạng như thế này, chỉ có thể được bồi thường cho 1-2 vạn? Vậy chẳng phải nói mạng của mình cũng quá rẻ sao?

“Ta kháo! Phùng Vĩnh Quốc, ông bình thường không phải rất kiêu ngạo sao rất lợi hại sao? Tại sao lại biến thành bộ dạng như thế này?”

Một âm thanh vô cùng quen thuộc, hơn nữa còn vô cùng kiêu ngạo từ cánh cửa phòng bệnh vang lên.

259. Chương 259: Đàm Phán

Phùng Vinh Quốc hiện tại đang vô cùng tức giận, hận không thể tìm được người nào để phát tiết một phen, ai ngờ vừa nghe được một tiếng xé gió vang lên, hắn ngay cả liếc mắt nhìn đối phương một cái cũng không thèm, trực tiếp mở miệng mắng lớn:” Mẹ kiếp, mày là điều nhân ở chỗ nào tới? Dám ở trước mặt tao ra vẻ, người đâu, đánh hắn một trận cho tao, con bà nó, đây là thói đời gì? Cọp không phát uy, mày cho tao là mèo bệnh àh?”

Mấy tên bảo tiêu của hắn thủ hộ tại cửa phòng bệnh cũng lên tiếng, hướng về phía phát ra âm thanh kia mà đi tới.

Trương Minh Thắng đi đầu, cùng vài người khác từ bên ngoài tiến vào, cười tủm tỉm mở miệng nói:” Phùng Vinh Quốc, ông muốn đánh người nào? Có cần tôi đứng một chỗ ở đây cho ông đến đánh vài cái không?”

Từ Chánh càng vô sỉ hơn vỗ ngực, kinh ngạc kêu lên:” Oa à à, đúng là dọa người, Phùng Vinh Quốc đúng là có bản lĩnh, dĩ nhiên muốn đánh chúng ta, tao...tao muốn chết.”

Hai mắt của hắn trừng lên, bày ra bộ dạng vô cùng kinh ngạc.

Trịnh Dũng cùng Triệu Phong hai người đều cổ ý run lên, run giọng kêu lên:” Chúng tôi...chúng tôi muốn bị đánh.”

Phùng Vinh Quốc sắc mặt khể biến, tại sao lại gặp phải mấy tên này? Hắn nhìn thấy bảo tiêu của mình đang muốn hướng về phía bọn họ xông lên, vội vàng phần nộ quát:” Tất cả dừng tay lại cho tao? Chúng mày muốn làm gì? Đều lui lại cho tao!”

Đám bảo tiêu này đều giống như hòa thượng gãi gãi đầu không hiểu gì hết, không hiểu tại sao lúc này ông chủ còn bảo mình ra tay với bọn họ, hiện tại lại tức giận khiển trách bọn họ? Bất quá bọn họ cũng không dám nói gì. Chỉ ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Phùng Vinh Quốc hiện tại tâm tình vô cùng không tốt, nhưng hắn không dám ra tay với đám người Trương Minh Thắng, dù sao thân phận của đối phương bản thân cũng không phải có thể trêu vào, nếu như gây sự với bọn họ, sợ rằng sau này trong Nam thành sẽ có hại cho bản thân. Hắn chỉ có thể đè nén nội tâm xúc động cùng bất an xuống, mạnh mẽ cười một tiếng:” Thật không ngờ lại có thể gặp mấy vị công tử ở chỗ này, thật sự đúng là làm cho người ta vui mừng cùng sợ hãi không thôi.”

Trương Minh Thắng không có hảo ý đi tới ngồi trước giường bệnh Phùng Vinh Quốc, tùy tiện tìm một cái ghế ngồi xuống, cười tủm tỉm nhìn hắn, nói:” Chúng tôi vừa mới nghe nói ông chủ Phùng dường như bị tai nạn xe, chúng tôi liền vội vàng chạy tới xem một chút, dường như thương thế của ông chủ Phùng cũng không quá nghiêm trọng, nhìn ông tin thần sáng láng, cái gì...” “Oh, thần thái sáng quắc!”

Triệu Phong cười ha ha gật đầu bổ sung.

“Đúng, đúng là thần thái sáng quắc, hình như cũng không có phát sinh chuyện gì?”

Trương Minh Thắng cổ ý giơ tay phải lên, hung hăng vỗ trên người đối phương hai cái, đau đến độ làm cho Phùng Vinh Quốc cơ hồ muốn hét lên.

“Mấy vị...mấy vị rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao lại tới nơi này?”

Phùng Vinh Quốc cố chịu đau, thấp giọng nói.

Tên thư ký riêng của hắn kia vốn còn muốn khuyên can bọn người Trương Minh Thắng một chút, nhưng nhìn thấy ngay cả ông chủ của mình cũng không dám đắc tội với đối phương, liền hiểu thân phận của đối phương không bình thường, cuối cùng vẫn sáng suốt bảo trì trầm mặc.

Từ Chánh nghiêng đầu qua một bên, cười hắc hắc cười không ngừng:” Phùng Vinh Quốc, kỳ thật mục đích đến đây của chúng tôi lần này rất đơn giản, là lão đại của chúng tôi cho chúng tôi tới, tôn tử không nên thân của một người nào đó đắc tội với lão đại của chúng tôi?”

“Mấy vị...lão đại của mấy vị?”

Phùng Vinh Quốc sắc mặt khể biến, cảm giác được chuyện có chút không thích hợp.

Bọn người Trương Minh Thắng bình thường vô cùng kiêu ngạo, không để bất luận kẻ nào vào trong mắt, chỉ biết gây chuyện khắp nơi, vậy lão đại của bọn họ là cao nhân phương nào? Làm sao có thể trấn áp được mấy tên này?

Phùng Vĩnh Quốc vẫn gắt gao nắm chắc hy vọng cuối cùng, run giọng kêu lên:” Tôi, Phùng Vĩnh Quốc tôi chỉ là giám đốc một công ty nhỏ, làm sao có thể nhìn thấy được lão đại của mấy vị? Các người không phải là nhận lầm người rồi chứ?”

Trương Minh Thắng híp mắt lại, lầm bầm cười nói:” Nhận lầm người? Rốt cuộc có nhận lầm hay không, như vậy phải hỏi lão đại của chúng tôi một chút.”

“Hắn, hắn rốt cuộc là ai?”

Phùng Vĩnh Quốc lo lắng quát lên.

“Bác Phùng, chúng ta mới chỉ có hai ngày không gặp, ngài làm sao có thể quên tôi nhanh như vậy? Xem ra tiểu nhân vật như tôi đúng là tiểu nhân vật, một chút ấn tượng cũng không có lưu lại trong lòng ngài.”

Lâm Bắc Phàm rất ra vẻ khê ngắc đầu lên, từ bên ngoài lững thững tiến vào, trên mặt tràn đầy nụ cười sáng lạng.

“Là...là mày?”

Phùng Vĩnh Quốc vẻ mặt kinh ngạc kêu lên, hai mắt trừng lớn, phảng phất như chuông đồng vậy.

Lâm Bắc Phàm đi tới trước giường hắn, khê cúi người, lắc đầu cười nói:” Thật sự đúng là không ngờ, chiều hôm trước vẫn còn khích phách hăng hái, không ai ngờ được bác Phùng dĩ nhiên lại nằm trên giường bệnh, chẳng lẽ đây là cái gì mà ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây sao? Ài! Thật sự là xin lỗi, tôi với vừa rồi đi vội quá, không có mang một chút lễ vật đến đây, hy vọng bác đừng làm như người xa lạ, bất quá thấy tinh thần của ngài vẫn tốt như vậy, có phải là rất nhanh sẽ xuất viện hay không? Xem ra người có tiền đúng là người có tiền, chỉ bị một vết thương nhỏ, liền tiến vào trong phòng bệnh cao cấp nằm, đúng là xa xỉ, một tiểu nhân vật như tôi, cho dù sinh bệnh, cũng chỉ có thể đến phòng khám thôi.”

Phùng Vĩnh Quốc từ khi thấy đám người Trương Minh Thắng đi vào, liềm mơ hồ cảm thấy chuyện này rất không hợp lý, hiện tại lại nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt. Bản thân từ lúc phát sinh tai nạn xe đến bây giờ chỉ mới 4-5h, bọn họ làm sao có thể biết tin nhanh như vậy? Chẳng lẽ là bọn chúng tìm người hạ thủ với mình? Hắn nghĩ tới đây, trên trán đã đầy mồ hôi lạnh, vẻ mặt kinh ngạc kêu lên:” Là chúng mày...là chúng mày tìm người...” Trương Minh Thắng chớp chớp hai con mắt nhỏ, rất vô tội kêu lên:” Phùng Vĩnh Quốc, ông nói bây bạ gì đó? Cơm có thể ăn vậy, rượu cũng không thể phóng loạn, cái gì mà bảo chúng tôi tìm người? Ông nói cái gì vậy?”

Từ Chánh vẻ mặt cũng rất khó hiểu kêu lên:” Đúng vậy? Ông nói cái gì vậy? Tôi tại sao một chút cũng nghe không hiểu?”

Phùng Vĩnh Quốc thở phì phò, ai có thể nghĩ tới những người này là một người? Bản thân ngay từ đầu đúng là đã xem thường tên Lâm Bắc Phàm này, còn tưởng rằng hắn chỉ là một tên bảo an bình thường, ai biết được bản thân dĩ nhiên lại nằm trong tay bọn họ, trong lòng phần nộ cùng ghen khuất khó có thể dùng lời nói để hình dung được. Sắc mặt hắn đỏ lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói:” Chúng mày...chúng mày tàn nhẫn lắm, dĩ nhiên dùng loại thủ đoạn này làm cho tao cả đời phải nằm trên giường, bất quá tao cũng nói cho chúng mày biết, tao sẽ không dễ dàng nhận thua như vậy đâu, Phùng Vĩnh Quốc tao nhất định phải cho chúng mày ăn đau khổ, tao nhất định phải báo thù!” Hắn nắm hai tay lại, rống lên một tiếng giận dữ, hai mắt trừng lên, bên trong ánh mắt tràn ngập phần nộ.

Lâm Bắc Phàm rất dứt khoát cắt ngang lời hắn nói:” Những lời nhảm nhí này, chúng tôi không muốn nghe, chúng tôi lần này tới đây tìm ông làm có chuyện cần nói, chỉ cần có thể đàm phán, chúng tôi lập tức đi!”

“Chuyện gì?”

Phùng Vĩnh Quốc thở hổn hển kêu lên.

Lâm Bắc Phàm nói ra từng chữ một:” Buông tha cho Tô Tình Nhi, thuận tiện đưa cho chúng tôi một ngàn vạn nhân dân tệ!”

Phùng Vĩnh Quốc thiếu chút nữa nhảy dựng lên, bản thân bị bọn họ làm cho thành bộ dáng này, bọn họ còn đến bắt chẹt mình, có phải là điên rồi hay không? Hắn vung tay lên, gào lên một tiếng xé gió nói: “Chúng mày...chúng mày nói cái gì? Bảo tao bỏ qua cho Tô Tình Nhi? Trả cho chúng mày 1000 vạn nhân dân tệ? Chúng mày...chúng mày nằm mơ!”

Hắn ban đầu còn lo lắng về thân phận của những người này, nhưng đã biết bọn họ đã biến mình thành bộ dáng này, trong lòng nhất thời lửa giận bộc phát, cũng bất chấp tất cả, hận không thể đánh chết mấy tên tiểu tử đang cười đùa trước mặt này.

Trương Minh Thắng không khỏi cuống quýt khích lệ nói: “Không tệ, không tệ, chúng tôi ban đầu thật sự nghĩ ông sẽ đáp ứng, chúng tôi sẽ không được chơi nữa, hiện tại tốt rồi, ông không đáp ứng, chúng tôi liền có rất nhiều thứ để tiếp tục chơi!”

Trịnh Dũng cũng vỗ tay cười lớn nói: “Dù sao mấy ngày nay cũng nhàm chán, tìm một ít chuyện chơi đùa cũng không sao.”

Phùng Vĩnh Quốc cảm giác được bên trong lời nói của bọn chúng có mùi của âm mưu, vội vàng hỏi: “Chúng mày, có ý gì?”

Hắn biết ẩn ý bên trong lời bọn chúng nói khẳng định không phải chỉ đơn giản chỉ một chút như vậy, khẳng định là còn có rất nhiều chuyện khác.

Bọn chúng đều trừng mắt nhìn hắn, phát ra tiếng cười vô cùng vô sỉ.

Lâm Bắc Phàm từ trong túi lấy ra một cái đĩa VCD, đưa cho Trịnh Dũng bên cạnh, cười nói: “Ở đây có một số thứ tốt, có lẽ bác Phùng sẽ cảm thấy hứng thú, nói không chừng bác Phùng sẽ nguyện ý xuất giá tiền cao để mua nó!”

Phùng Vĩnh Quốc khẽ cau mày, không biết bọn chúng làm như vậy là có mục đích gì.

Phòng bệnh của hắn thuộc phòng bệnh cao cấp, bên trong hiển nhiên cũng có TV cùng đầu DVD vân vân, cho nên Trịnh Dũng rất nhanh liền bỏ đĩa VCD vào, mà trên TV cũng rất nhanh liền xuất hiện toàn bộ hình ảnh bên trong tủ điểm.

“Cha anh là tổng tài Cửu Thiên tập đoàn, anh chắc chắn sẽ nâng đỡ em!”

“Cha anh là tổng tài Cửu Thiên tập đoàn, anh muốn nâng đỡ người nào, liền có thể nâng đỡ người đó!”

“Em sau này là nữ nhân của anh, anh sẽ toàn lực nâng đỡ em lên!”

“Đóng phim, ca hát, tất cả sẽ đều hướng về em, anh sẽ làm cho em nổi tiếng khắp đại giang nam bắc!”

Đây chính là những lời nói không ngừng phát ra từ bên trong TV, rất kiêu ngạo, rất tự đại, không ai bì được, phảng phất như bản thân là thiên hạ đệ nhất vậy, kích thích lỗ tai của Phùng Vĩnh Quốc, sắc mặt hắn trở nên đỏ bừng, phảng phất như say rượu vậy, hai mắt trừng lên như chuồn chuồn, nhìn chăm chăm vào nam nhân trên TV.

Trên TV rất nhanh liền xuất hiện những hình ảnh thô鄙 không chịu nổi, tiếng thở dốc không ngừng cũng bao phủ cả phòng bệnh. Đám người Lâm Bắc Phàm nhìn chăm chăm vào Phùng Vĩnh Quốc, trên mặt cũng toát ra nụ cười cổ quái.

“Ài, tao còn tưởng rằng kỹ thuật AV của chúng ta không bằng đảo quốc, hiện tại xem lại một chút kỹ thuật của người này, thật đúng là mạnh hơn so với lũ tiểu quỷ tử nhiều!”

Từ Chánh không biết sống chết xuất ra một câu.

“Đúng vậy, những tư thế nào đều là kỹ thuật có độ khó cao, người bình thường đúng là không thể sử dụng được, xem ra bọn họ nhất định là tập luyện thời gian không ngắn, khẳng định là phải có một đoạn thời gian dài!”

Triệu Phong cũng gật đầu cười nói.

“Tao cũng thật sự muốn học tập một phen thật tốt!”

Trịnh Dũng hắc hắc cười không ngừng.

Những gì bên trong đích xác đều là sự thật, nhưng mà có một số được bọn họ tìm người tiến hành gia công một ít, cho nên biến thành Phùng Vĩ Kiện bằng vào thân phận công tử của Cửu Thiên tập đoàn của mình, bắt ép nữ minh tinh này lên giường, hình ảnh bên trong rõ ràng, lời nói cũng rất rõ ràng, tùy tiện tìm một người cũng có thể nhận ra nam nhân bên trong là Phùng Vĩ Kiện, nữ nhân là Ôn Mỹ Mỹ.

Trên trán Phùng Vĩnh Quốc không ngừng xuất hiện mồ hôi lạnh, cái miệng không ngừng run rẩy.

Nếu như chuyện này truyền đi ra ngoài, vậy danh dự của Cửu Thiên tập đoàn sẽ rớt xuống ngàn trượng, còn có thể bị các phương tiện thông tin đại chúng tiến hành đả kích, bản thân cũng không thể đoán được sẽ xảy ra chuyện gì.

Hắn làm như thế nào cũng nghĩ không ra con mình tại sao lại làm ra loại chuyện này?

Phùng Vĩnh Quốc sau khi trầm ngâm một hồi lâu, lúc này mới cố nén tâm tình đang kích động, thanh âm khàn khàn, thấp giọng nói:” Chúng mày...chúng mày, quả nhiên lợi hại, tao... Phùng Vĩnh Quốc tao lần này nhận thua, tao...tao đáp ứng điều kiện của chúng mày!”

260. Chương 260: Bị Bắt

Chuyện của Tô Tình Nhi tới lúc này mới được giải quyết viên mãn, sợ rằng kết quả này sẽ làm cho đám người lão già Tô Kiến Nam cũng phải rớt cằm, mỗi người hai mắt trừng lớn, giống như mắt trâu vậy.

Bọn họ nghĩ mãi không ra biện pháp nào để giải quyết chuyện này, dĩ nhiên bị tên tiểu tử Lâm Bắc Phàm này tổn hao thời gian hai ngày liền giải quyết xong. Cái này làm cho bọn họ ngoại trừ bội phục thủ đoạn tỉ mỉ của đối phương ra, còn có thể nói cái gì?

Đối phó người xấu, liền dùng chiêu tàn nhẫn.

Tô Tình Nhi sau khi biết được bản thân không cần gả cho tên hỗn đản Phùng Vĩ Kiện kia, vui mừng thiếu chút nữa nhảy lên, ôm lấy Lâm Bắc Phàm điên cuồng hôn, thẳng cho đến khi hôn cho môi của đối phương sưng lên một mảng lớn, lúc này mới buông đối phương ra, trên mặt hiện lên vẻ sung sướng tươi cười.

Tô Tình Nhi lúc này mới thật sự cảm nhận được, bản thân đối với Lâm Bắc Phàm còn tình nguyện hơn nhiều so với Phùng Vĩ Kiện kia, bất tri bất giác đối phương đã chiếm lấy tâm linh của mình, chỉ là bản thân vẫn không có quên Phùng Vĩ Kiện, nên mới gặp phải chuyện như vậy.

Lâm Bắc Phàm ngồi ở bên trong xe của Trương Minh Thắng, đang cùng mười mấy chiếc xe khác chạy như bay hướng về phía kinh thành. Hắn hít mắt lại, nghĩ đến nụ hôn nóng bỏng nồng nhiệt của Tô Tình Nhi lúc trước, hai mắt nhắm lại, thiếu chút nữa cười ra thành tiếng.

Thật không ngờ bản thân nhanh như vậy đã thu phục được Tô Tình Nhi, xem ra con đường của bản thân sau này sẽ bằng phẳng rất nhiều, không cần phải rầu rĩ về chuyện tán gái nữa, hơn nữa nói không chừng long tu bảo điển của mình sẽ rất nhanh đạt đến cảnh giới thứ tư.

“Ta kháo! Lão đại, lần này chúng ta làm thật sự quá sung sướng, hung hăng bắt chẹt Phùng Vĩnh Quốc 700 vạn nhân dân tệ, còn làm cho đối phương ngồi xe lăn cả đời, tôi nghĩ tới đây cơ hồ cũng muốn điên lên.”

Trương Minh Thắng một bên vừa lái xe, vừa cuống quýt sợ hãi than lên.

Lâm Bắc Phàm thay đổi một tư thế làm cho mình thoải mái, lúc này mới tủm tỉm cười nói:” Đáng tiếc chúng ta lại đắc tội một người!”

“Kháo, cái này có ý gì? Chỉ bằng vào hai tên tôn tử Phùng Vĩnh Quốc cùng Phùng Vĩ Kiện kia? Bọn chúng cũng không biết làm ra nổi sóng gió gì không!”

Trương Minh Thắng không thêm để ý tới lời nói của hắn, bản thân có nhiều người liên thủ như vậy, một tên nhỏ nhoi như Phùng Vĩnh Quốc, căn bản không thể làm gì được bọn họ, càng không cần phải nói tới siêu cấp cao thủ Lâm Bắc Phàm bên cạnh này.

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại rất ra vẻ khẽ lắc lắc đầu:” Cậu sai lầm rồi!”

“Oh? Tôi sai lầm rồi?”

Trương Minh Thắng nghiêng đầu qua, có chút kinh ngạc nói.

Lâm Bắc Phàm bày ra một bộ dáng lão luyện của một lão hồ ly:” Bức chó có thể nhảy tường, càng hướng chỉ là lão già Phùng Vĩnh Quốc trong tay còn có Cửu Thiên tập đoàn, mỗi ngày đều có lợi nhuận cuồn cuộn chảy vào trong tay. Cậu không nên quên, có tiền có thể sai khiến ma quỷ, hắn có thể thuê sát thủ, thuê các loại tổ chức kinh khủng báo thù chúng ta, cho nên chúng ta không thể không có đề phòng!”

Trương Minh Thắng nghe thấy hắn nói như vậy, cũng bị dọa cho mồ hôi chảy đầy trán, bản thân mình chỉ lo cao hứng, nhưng lại quên mất chuyện này. Mặc dù bọn họ rất lợi hại, nhưng Cửu Thiên tập đoàn có tài sản vài tỷ, nếu muốn trả thù bọn họ, vẫn có khả năng. Trong đầu hắn đã xuất hiện lên hình ảnh anh hai BinLaden mang theo Ak47 đi vào trong phòng của mình, bắn mình thành tổ ong vò vẽ. Hắn nuốt một ngụm nước miếng, gian nan kêu lên:” Lão đại, chúng ta...chúng ta...” Lâm Bắc Phàm mỉm cười:” Kỳ thật cũng không có gì, chỉ cần phái một người âm thầm theo dõi cùng giám thị hai cha con bọn họ là được, bắt quá tôi có thể cam đoan với cậu, trong thời gian này, hắn khẳng định sẽ không có hành động gì lớn!”

“Đúng, đúng, đúng, chúng ta có thể phái người giám thị bọn họ, đem nhất cử nhất động của bọn họ đều nắm trong tay, bọn họ cái hành động gì, chúng ta đều có thể biết trước được!”

Trương Minh Thắng liên tục gật đầu. Hắn vốn cũng biết phương pháp này, nhưng mới vừa rồi bị hù dọa cho hoảng sợ, làm cho hắn trở nên bần loạn.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy bộ dáng thất thố của đối phương, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười:” Phùng Vĩnh Quốc coi như là một nhân vật, nhưng cùng với Phùng Vi Kiện cũng ngu ngốc như nhau, hơn nữa, bên trong Nam thành còn là thiên hạ của Đường Phong, cho dù hắn muốn có động thái gì lớn, sợ rằng gió mới chỉ lung lay ngọn cỏ, các cậu đều đã biết rồi!”

“Lão đại, những lời này của anh sai rồi, còn có Liêu Thiên Cửu nữa!”

Trương Minh Thắng cãi lại nói.

“Liêu Thiên Cửu?”

Lâm Bắc Phàm lập tức cười lớn.

“Làm sao vậy? Lão đại, tôi nói buồn cười lắm sao?”

Trương Minh Thắng quay đầu lại, vẻ mặt tò mò nhìn hắn.

“Hiện tại Liêu Thiên Cửu không còn là Liêu Thiên Cửu ngày trước?”

Lâm Bắc Phàm phản bác lại.

“Chuyện này, tôi nghe nói đoạn thời gian đêm trước, biệt thự Liêu Thiên Cửu xảy ra chuyện trọng đại, đầu tiên là hai mươi mấy tên thủ hạ của hắn tập hợp bên trong biệt thự cùng với hơn 60 tiểu thư phát sinh quan hệ, đây là tin tức trên báo, nhưng tôi còn biết được một chuyện, nghe nói Liêu Thiên Cửu còn bị mất mấy trăm vạn nhân dân tệ cùng một số vàng bạc trang sức, không biết có phải thật không!”

Trương Minh Thắng vừa lái xe, vừa kể lại.

“Chuyện này đều là sự thật!”

Lâm Bắc Phàm đối với hắn cũng không có gì giấu diếm.

“Thật sự? Vậy chẳng lẽ là lão đại anh...” Trương Minh Thắng cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ, lập tức hiểu ngay, hai con mắt nhỏ híp lại thành một đường, lóe ra quang mang, thiếu chút nữa là nhào về phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cố ý lắc đầu nói:” Cậu nói cái gì vậy? Tôi cũng không biết, chuyện xảy ra bên trong biệt thự của hắn làm sao có thể liên quan tới tôi?”

Trương Minh Thắng lén lút hướng về phía đối phương giờ ngón giữa lên, lúc này mới cười nói:” Tuy là nói như vậy, nhưng mà mấy cái này đối với Liêu Thiên Cửu mà nói, căn bản không tính là gì, không dao động được căn cơ của hắn. Cho dù lão đại anh trợ giúp Hồ Điệp Bang phát triển tốc độ cực nhanh, nhưng dù sao trong thời gian quá ngắn, khó có thể sánh với Liêu Thiên Cửu!”

“Nếu như hắn lại tổn thất mười mấy triệu?”

Lâm Bắc Phàm hỏi lại một câu.

“Cái gì? Hắn lại tổn thất mười mấy triệu?”

Trương Minh Thắng cả kinh hai mắt trừng lên, thiếu chút nữa đụng vào xe bên cạnh. Hắn xoay người, về mặt kinh hãi nhìn Lâm Bắc Phàm, lắp bắp nói:” Lão đại, anh...lời nói của anh có ý gì?”

Lâm Bắc Phàm liền kể lại tình huống thi đấu đánh bạc tại LasVegas lại một chút, nghe xong Trương Minh Thắng trừng mắt lên, một hồi lâu không biết nói cái gì.

Bản thân vốn tưởng rằng thi đấu đánh bài chỉ là một hồi đơn giản, ai biết tình huống bên trong lại phát sinh như vậy.

Trương Minh Thắng cuống quýt sợ hãi than nói:” Ta kháo, trách không được Liêu Thiên Cửu mấy ngày nay an tĩnh nhiều như vậy, nguyên lai hắn ngay cả tiền cũng không còn, nếu như tôi là lão đại Hồ Điệp Bang, khẳng định trong thời gian mấy ngày này sẽ phát động một hồi hành động đại quy mô hướng về phía Liêu Thiên Cửu, đoạt lấy toàn bộ địa bàn của hắn, ta kháo, đây chính là một hồi máu chảy trong hắc đạo!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu cười nói:” Cậu nói sai rồi, thực lực hiện tại của Hồ Điệp Bang còn rất yếu, cần phát triển một đoạn thời gian nữa mới được, về phần Liêu Thiên Cửu, để cho hắn lăn qua lăn lại trong mấy ngày này đi, dù sao hắn hiện tại đã là ngựa chết rồi, lăn qua lăn lại không được mấy ngày đâu!”

“Hắc hắc, ta kháo, lão đại quả nhiên lợi hại, thần không biết quỷ không hay đem Liêu Thiên Cửu lăn qua lăn lại thành bộ dạng này, hắc hắc!”

Trương Minh Thắng cuống quýt than thở nói, tâm lý âm thầm tính toán, bản thân cùng đối phương ở chung một chỗ thời gian cũng không ngắn, tại sao một chút cũng không có học được âm mưu cùng sự vô sỉ của đối phương?

Lâm Bắc Phàm hướng hắn phát phát tay, ý bảo tiếp tục lái xe, lúc này mới lại cười nói:” Liêu Thiên Cửu ở tại Nam thành thời gian không ngắn, hiện tại nên thay đổi vị trí thôi!”

“Lão đại nói không sai, tiểu tử kia bình thường kiêu ngạo không thôi, nên thay đổi vị trí thôi!”

Trương Minh Thắng cuống quýt phụ họa.

“Không được nhúc nhích, dừng xe lại.” Ngay lúc hai người còn đang nói chuyện phiến bên trong xe, nhưng lại nhìn thấy phía trước có 4-5 chiếc xe cảnh sát đang chặn đường bọn họ lại, phía sau còn có 3 chiếc xe cảnh sát, một mỹ nữ cảnh sát hơn 20 tuổi giờ súng lên chỉ về phía Trương Minh Thắng, lạnh lùng nói.

Trương Minh Thắng há hốc miệng, cuống quýt kêu lên:” Ta kháo, đây là Nam thành, lại có người dám ngăn cản chúng ta? Cái này cũng quá lắm rồi, ta kháo, các người có phải không muốn sống không?”

Lâm Bắc Phàm cũng trợn mắt há hốc mồm nói:” Mẹ kiếp? Đây là chuyện gì? Cảnh sát từ lúc nào trở nên nhàm chán như vậy, dĩ nhiên ngăn cản đường chúng ta?”

Mỹ nữ cảnh sát kia nhìn thấy bọn họ dừng xe lại, lúc này mới mang theo vẻ mặt đắc ý, nói:” Lâm Bắc Phàm? Người Nam thành? Từng liên tục dính vào nhiều vụ án, nhưng chưa có người nào dám bắt, tôi muốn nhìn xem anh hôm nay chạy đi đâu!”

Nàng không cho Lâm Bắc Phàm có cơ hội phản kháng, trực tiếp còng tay đối phương, từ trong xe kéo hắn đi ra.

Lâm Bắc Phàm làm thế nào cũng nghĩ không ra bản thân lại bị bắt vào lúc này? Hắn nhìn thoáng qua mỹ nữ trước mặt, cau mày nói:” Cô dường như không phải cảnh sát Nam thành, cô có quyền gì mà bắt tôi?”

Mỹ nữ cảnh sát kia cười khanh khách nói:” Tôi đúng không phải là cảnh sát Nam thành, nhưng tôi muốn bắt người nào thì bắt người đó, tôi đã sớm biết anh có quan hệ rất mật thiết trong Nam thành, cho nên tôi mới ra lệnh này, để cho bọn họ cho dù có biết cũng không làm được gì tôi!”

Lâm Bắc Phàm mơ hồ có một loại cảm giác rất không tốt, đối phương rốt cục là ai.

Tại sao có thể không chế được cả cảnh sát Nam thành? Vậy chẳng phải là nói ngay cả Long Thiên Hữu cũng phải nghe nài nỉ an bài sao? Chẳng lẽ là boss từ trung ương tới.

Mỹ nữ cảnh sát kia nhìn vẻ mặt đau khổ của hắn, nội tâm vui sướng nói không nên lời, trong ánh mắt kinh hãi của mấy người Trương Minh Thắng, bắt Lâm Bắc Phàm vào trong xe cảnh sát bên cạnh, gào thét chạy về phía trước.

.....

Phùng Vĩnh Quốc nhìn thấy con trai mình từ bên ngoài đi vào, lập tức hét lên:” Vĩ Kiến, mày...mày...mày nói tao nên làm sao với mày mới tốt? Tao đã nói với mày mấy ngày nay không nên đi ra bên ngoài lêu lổng, nhưng mày vẫn không nghe lời, hiện tại đã biết hậu quả chưa?”

Phùng Vĩ Kiến làm sao biết được bản thân đã mắc bẫy? Hắn cảm thấy bản thân phảng phất như một thằng ngu ngốc vậy, bị đối phương chơi đùa trong lòng bàn tay, cuối cùng còn rơi vào kết cục này, cũng tức giận làm cho sắc mặt trắng bệch, hai tay nắm chặt, cuống quýt kêu lên:” Lâm Bắc Phàm, bọn chúng...bọn chúng dĩ nhiên liên thủ, con...con nhất định phải cho bọn nó xem một chút mặt mũi!”

Phùng Vĩnh Quốc cau mày, thấp giọng nói:” Mấy ngày nay bọn nó chắc chắn sẽ có đề phòng, không nên ra tay, chờ thêm vài ngày, chúng ta liên lạc với một ít nhân vật lợi hại, cho bọn nó xem một chút giáo huấn!”

Hắn hiển nhiên sẽ không bỏ qua nhẹ nhàng cho bọn người Lâm Bắc Phàm như vậy, nội tâm hẹp hòi, chỉ có bản thân khi dễ người khác, không cho người khác khi dễ bản thân hắn, khẳng định sẽ nghĩ biện pháp trả thù.

Hai mắt của Phùng Vĩ Kiến cũng đỏ lên, tức giận muốn phun ra lửa, cũng quát lớn:” Lâm Bắc Phàm, tao muốn giết mày, Tình nhi...Tình nhi là của tao!”

261. Chương 261: Số Phòng Giam Đặc Biệt

Lâm Bắc Phàm gần như có một loại cảm giác muốn ngất. Mình còn chưa kịp phản ứng thì đã bị ném vào trong nhà giam, ngay cả điện thoại di động cũng bị thu mất, may mắn là tiểu Kim kịp bám lên người hắn nên mới không bị bắt đi. Nhưng cái này từ đầu tới cuối cũng chỉ là một giờ đồng hồ, khiến cho Lâm Bắc Phàm có một loại cảm giác giống như đang ở trên thiên đường, bỗng nhiên rơi xuống địa ngục.

Lâm Bắc Phàm bị hai gã cảnh ngục dẫn đi. Khi tới trước phòng giam của mình, nhìn lướt qua con số trên cửa phòng, Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa thổ huyết.

Cái số 9527 này quen thế không biết? Hình như mã số của Chu Tinh Tinh trong Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương cũng thế này. Chẳng lẽ vận khí mình lại kém đến như vậy? Cùng cái số hiệu này liên quan nhiều đến vậy.

Lâm Bắc Phàm dùng ngón tay quẹt quẹt lỗ mũi, có chút bất đắc dĩ nhìn hai gã cảnh ngục, cười nhạo bợ:”Hai anh cảnh ngục đẹp trai này, anh có thể đổi cho em một cái phòng giam khác không? Người em hơi yếu, không quen ở phòng giam sang quý như vậy!”

“Mày nói nhầm cái gì thế? Mày tưởng đây là khách sạn à?”

Tên cảnh ngục râu ria xồm xoàm trong hai tên, trợn mắt, bộ dáng hung thần ác sát nhìn Lâm Bắc Phàm rồi mở cửa phòng giam ra, đẩy hắn vào trong, hừ lạnh một tiếng: “Tao **** thèm quan tâm trước đây mày làm cái gì, nhưng bây giờ ở đây, phải ngoan ngoãn nghe lời tao, hiểu chưa?”

Tên cảnh ngục gầy nhom còn lại cũng cười âm trầm nói: “Nếu như bọn tao mà biết được mày ở bên trong làm trò gì thì cũng đừng trách bọn tao không báo trước!”

Nói xong hắn liền đóng cửa phòng giam rầm một cái, sau đó nhe răng cười nói với những tên phạm nhân trong phòng: “Đây là hàng mới, bọn mày phải chăm sóc nó thật tốt, nghe chưa?”

Trong phòng giam lúc này đang có năm tên phạm nhân, toàn bộ đều mặc áo sọc đen trắng thời trang, nằm trên giường của mình, không biết đang bàn chuyện gì, nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đi tới, cả bọn đều đánh mắt cho nhau mấy cái rồi cười khặc khặc âm hiểm mấy tiếng.

Một tên phạm nhân dáng người ốm yếu vội vàng chạy tới gần tên cảnh ngục kia, liên tục cười nịnh bợ nói: “Lưu cảnh (cảnh trong cảnh sát, tức là cảnh sát họ Lưu), thằng nhãi này phạm tội gì vậy? Như thế nào lại đưa tới phòng giam của bọn em?”

Tên cảnh ngục còm nhom kia liền trừng mắt, lầm bầm nói: “Tao làm sao biết được? Lúc tao đang ngủ, cấp trên chẳng hiểu sao lại nhét hắn cho tao, nói tìm một chỗ cho hắn, còn nói cái gì mà là phạm nhân đặc biệt!”

“Phạm nhân rất đặc biệt?”

Năm tên phạm nhân hai mắt đều sáng lên, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười rất âm hiểm.

Lưu khoát khoát tay về phía đám phạm nhân, cười hắc hắc không ngừng: “Nhưng mà có vẻ nó còn chưa hiểu quy củ, cho nên bọn mày tranh thủ dạy cho nó quy củ của nhà giam chúng ta đi!”

“Cái này thì nhất định rồi!”

Năm tên phạm nhân đều không ngừng gật đầu, điệu cười trên mặt càng lúc càng âm hiểm.

Lưu cảnh cùng tên cảnh ngục râu ria xồm xoàm kia dẫn dò thêm hai cầu rồi mới bỏ đi. Lâm Bắc Phàm nhún nhún vai, đưa mắt nhìn lướt qua toàn bộ phòng giam số 9572. Phòng giam này diện tích cũng không phải quá lớn, khoảng chừng trên dưới năm mươi mét vuông, sáng sủa sạch sẽ. Trong phòng có ba chiếc giường tầng và ba cái bàn tương đối sạch sẽ. Trên mặt bàn là một đồng hồ hỗn loạn, bữa bọn rượu thuốc cùng một ít tạp chí, trên mặt đất cũng có mấy cái đầu lọc thuốc lá, trong không khí vẫn còn tràn ngập mùi thuốc. Lâm Bắc Phàm khẽ nhủ thầm, rồi nhìn thoáng qua năm tên phạm nhân. Người đầu tiên khiến hắn chú ý là một tên khôi ngô to lớn, chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, da ngăm đen, toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, làm cho người ta phải thừa nhận lực bạo phát của hắn chắc chắn rất kinh khủng. Trên mặt hắn có một vết sẹo, giống như do dao chém, kéo dài từ mắt trái tới tận môi, nhìn cực kỳ dữ tợn khủng bố. Lúc này hắn đang ngồi xếp bằng trên giường của mình, nhìn chằm chằm vào Lâm Bắc Phàm, đến nháy mắt cũng không có một cái.

Tên thứ hai chính là một tên béo ú, ước chừng khoảng bốn mươi tuổi, da thịt trắng nõn, đeo một gọng kính vàng, giống như là tổng giám đốc của một xí nghiệp nào đó. Lúc này hắn cũng đang ngồi trên giường của mình, lật xem một cuốn tạp chí sắc dục không rõ tên, thỉnh thoảng còn chẹp chẹp miệng khen ngợi, mà theo mỗi nhịp thở, cái mông to tướng của hắn cũng đề xuống, nhấc lên, làm chiếc giường phát ra những tiếng kéo kà kéo kẹt.

Người thứ ba là một tên dáng người cao gầy, ước chừng trên ba mươi tuổi, cao hơn một mét tám, cả người cứ như xẻo không ra nổi hai lạng thịt, nhìn chẳng khác nào một que củi khô. Lúc này hắn cũng đang nằm nghiêng trên giường của mình, đang ư ử một điệu nhạc nào đó, đôi mắt hung ác, nham hiểm lại thỉnh thoảng liếc về phía Lâm Bắc Phàm, tựa hồ đang nhìn một trò hay.

Tên thứ tư chính là tên phạm nhân vừa nói chuyện với Lưu cảnh. Tên này nhìn cùng lắm cùng chỉ hai mươi tuổi, thoạt nhìn chẳng nào một con khỉ, lúc này đang đứng bên cạnh Lâm Bắc Phàm, cười hắc hắc không ngừng.

Tên cuối cùng là một gã trung niên chừng năm mươi tuổi, đang ngồi cạnh một cái bàn, bộ dáng bình thường, nhưng năm ngón tay lại liên tục, nhẹ nhàng lần lượt gõ lên mặt bàn theo nhịp, khóe miệng thì khẽ nhếch lên, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

Năm tên quái vật, xem ra phòng giam này thật sự rất đặc biệt.

Lâm Bắc Phàm trong lòng nói thầm một câu, đem chậu rửa mặt của mình cùng với những vật dụng khác đặt trên mặt đất rồi mới chậm rãi đi tới trước cái giường duy nhất trống không trong phòng, nhìn mấy lượt rồi mới lắc đầu cười: “Cái thứ này mà gọi là giường à? Gọi là ổ lợn thì đúng hơn. Sao không có ai nhìn thấy rồi dọn sạch nhỉ, thế này thì làm sao mà ngủ đây? Xem ra điều kiện vệ sinh ở đây tồi tệ đến không thể tồi tệ hơn.”

Tên béo ú kia nghe xong thiếu chút nữa thổ huyết. Hắn nằm bên dưới Lâm Bắc Phàm nên nghe Lâm Bắc Phàm nói rõ ràng, không sót một chữ. Hắn liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm từ trên xuống một lượt, ký quái nói: “Nhóc, tao nói cho mày biết, đây là nhà giam chứ không phải khách sạn cao cấp năm sao. Nếu muốn giường chiếu sạch sẽ thì tự mình dọn dẹp đi!”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ nói: “Tao nói thế nào cũng là người mới, chẳng lẽ bọn mày không thể chiếu cố một chút cho tao sao? À thằng kia, dọn giúp tao cái giường, đúng rồi, tao thích uống trà, lấy cho tao một tách trà Long Tĩnh, nếu không có thì một tách Mao Tiêm cũng được. Còn nữa, sau khi dọn dẹp xong, đi lấy một ít thuốc xịt phòng về đây, loại nào thơm dịu ấy, phun quanh chỗ này cho tao. Mùi khó ngửi quá!”

Vừa nói hắn vừa chỉ chỉ về phía tên to con, tựa như đang sai bảo đàn em của mình vậy.

“Mẹ kiếp, mày là thằng chó nào mà ăn nói như thế với Đồng ca của bọn tao hả?”

Tên thanh niên nhìn như con khỉ kia lập tức quát lên. Hắn vênh vác vùng chân đá văng chậu rửa mặt vào những thứ đồ lặt vặt của Lâm Bắc Phàm rồi dương dương đắc ý nói: “Nói cho mày biết, cái phòng giam là năm người bọn tao làm chủ, con mẹ nó, sau này phải ngoan ngoãn với bọn tao nghe chưa? Đừng có mà giở cái bộ dạng ngang bướng đó ra đây!”

“Tức chết rồing ta thôi? Nó là cái thá gì mà cũng dám đe dọa lão đại chứ, ta nhất định phải giết hắn!”

Tiểu Kim không nén được lửa giận, nhỏ giọng lầm bầm nói.

Lâm Bắc Phàm lại nhún nhún vai, truyền âm cho tiểu Kim nói: “Mấy thằng rác rưởi này, làm sao đáng để chú đi ra ngoài?”

“Cái này... Cũng đúng, hắc hắc, năng lực của bọn này cũng không phải quá mạnh, lão đại hoàn toàn có thể giải quyết được!”

Tiểu Kim nghĩ lại, mình đường đường là một con rồng, làm sao có thể động tí là ra mặt? Đây quả thật là hạ thấp thân phận của mình.

Bốn người còn lại đều nhìn Lâm Bắc Phàm, đến nháy mắt cũng không nháy đến một cái, muốn nhìn xem phản ứng của hắn.

Nào ngờ nụ cười trên mặt Lâm Bắc Phàm càng lúc càng tươi, phẳng phất như một gã thợ săn nhìn thấy mấy con thú đã rơi vào bẫy của mình, trong ánh mắt lộ ra vẻ coi khinh, không thèm để vào mắt rất rõ ràng.

Tên nhìn như con khỉ kia không nhịn được ánh mắt miệt thị của đối phương như vậy, lập tức gào lên: “Mẹ kiếp, mày là cái thứ gì? Quỳ xuống cho bố mày!”

Vừa nói xong hắn liền bước hai bước về phía Lâm Bắc Phàm, hai tay thành trảo, chụp về phía lồng ngực Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm sớm biết muốn sống được trong nhà giam là không thể dễ dàng, cho nên hắn rất hy vọng có cơ hội làm chuyện giết gà dọa khỉ, làm cho bọn họ an phận một chút, nhưng ai có thể đoán được thằng nhãi nhìn như con khỉ này lại giở đầu ra chịu báng đầu tiên? Đây thật là quá xem thực lực của mình đi? Hắn tùy tiện đưa tay ra đã đỡ được đòn tấn công của đối phương, tay trái thuận thể nhắc bổng người đối phương lên, ném ra ngoài. Thằng nhãi nhìn như con khỉ chỉ kịp kêu thảm một tiếng đã bị ném thẳng về phía tên to con.

Tên to con biến sắc, hai tay mạnh mẽ vươn ra, vội vàng đỡ lấy thằng nhãi kia, sau đó lại ném hắn lên giường. Lúc này hắn mới cười lạnh một tiếng: “Tí lực (lực cánh tay) của tiểu huynh đệ không tệ, cũng có chút công phu. Xem ra trong phòng giam chúng ta đúng là đã xuất hiện thêm cao thủ!”

Lâm Bắc Phàm nhún nhún vai, vênh mặt, bộ dáng rất kiêu ngạo nói: “Công phu sao, cũng thường thôi, nhưng mà vẫn mạnh hơn bọn mày một chút!”

Lúc này hắn mới cúi xuống, nhặt chậu rửa mặt cùng đồ đạc của mình về, đến liếc mắt nhìn năm tên kia cũng không thèm liếc.

Tên cao to, vạm vỡ kia nhướng mày, quay về phía gầy tong teo như que củi, khẽ gạt đầu ra hiệu, Tên gầy như que củi liền lặng lẽ đi tới, khẽ quát một tiếng, tung ra một cước nhanh như sấm sét, hung hăng đá vào lưng Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu: “Rác rưởi cuối cùng vẫn là rác rưởi, chỉ có mỗi trò cắn trộm là nhanh!”

Hắn đến quay lại nhìn cũng không thèm, tay trái vung ra phía sau, cực kỳ chuẩn xác chụp lấy cổ chân đối phương, rồi hất sang bên cạnh. Đối phương chẳng khác nào điều đứt dây, nặng nề đâm thẳng lên vách tường, phát ra một tiếng vang trầm thấp, khiến đối phương trong nháy mắt sắc mặt liền trắng bệch không còn hột máu, ngay cả đứng dậy cũng không nổi.

Về mặt của bốn tên còn lại có thể nói là thiên biến vạn hóa, cực kỳ đẹp mắt.

Đối phương có thể ném bay thẳng khí (thẳng nhóc nhìn như còn khí), cái này cũng có thể chấp nhận được, dù sao kẻ có thể vào nhà giam đều không phải là người thường, nhưng đối phương không thêm xoay người đã biết thẳng que củi tấn công, hơn nữa còn có thể thoải mái chế phục, cái này không phải ai cũng làm được nha!

Trong đầu bọn họ như lại xuất hiện lời nhắc nhở của Lưu cảnh lúc trước: “Đây là một phạm nhân rất đặc biệt!”

Đối phương rốt cuộc là ai? Làm sao lại lợi hại như vậy?

Trên trán bọn họ bắt đầu túa ra mồ hôi lạnh, dùng một ánh mắt khác đánh giá người thanh niên, trẻ tuổi trước mắt này.

“Con bà nói, thẳng nào bị tóm, đá vào đây, đều phải khom lưng cúi lút cho bố mày, chừa thuốc chừa rượu hầu hạ. Thế mà thẳng nhãi này đến nhìn cũng không thèm nhìn mình một cái. Cho chúng nó dạy dỗ thẳng khốn đó một trận cũng tốt, để nó biết điều, đừng có mà giở cái bộ dạng ngang bướng ra, hừ, dạy nó biết nhà giam là thiên hạ của ai!”

Tên Lưu cảnh kia nhin không được thấp giọng lầm bầm một câu,

“Tên thanh niên này thoát nhìn cũng không đơn giản đâu!”

Tên cảnh ngục râu ria xồm xoàm lại có chút dăm chiêu nói.

“Không đơn giản? Lão Ngô, tao xem mày cũng quá lo lắng đó. Không phải chỉ là một phạm nhân sao? Ở đây chính là thiên hạ của chúng ta, cho dù nó là rồng thì cũng phải co mình, cho dù nó là hổ thì cũng phải nằm xuống. Đi, chúng ta đi uống một chén, một thẳng ở phòng 9457 biểu tao hai chai Tửu Phần (thứ rượu ngon, sản xuất ở Phần Dương, Sơn Tây, TQ) ủ được hai mươi năm, hương vị thật đúng là không tẻ, chỉ là độ rất cao, tận 56 độ lặn. Nhưng mà nếu nhắm nháp thì là hàng thượng đẳng đó!”

Lưu cảnh mặt mày đầy vẻ khinh thường, không hề để tên thanh niên kia vào trong mắt.

Tên cảnh ngục râu ria đầy mặt kia cũng không lên tiếng, mơ hồ cảm giác được chuyện này không thể đơn giản như vậy.

262. Chương 262: Người Lợi Hại Chân Chính

Lâm Bắc Phàm dễ dàng tránh né mười sáu đòn tấn công của tên phạm nhân to con kia. Hắn không nhin được, ngáp dài một cái, lười biếng kêu lên: “Tao nói này, tốc độ của mày không nhanh hơn được một tí ak? Mà tao thấy, không những tốc độ của mày đã chậm mà sức lực cũng chẳng có tí nào. Anh zai, tao là đàn ông, không phải đàn bà, đừng có mà sờ nắn tao, ghê chết cha!”

Hắn đi tới chạy lui rất phong tao, phảng phất như đang khiêu vũ vậy, không hề để đối phương vào trong mắt. Đòn tấn công của tên phạm nhân to con kia quả thật rất sắc bén, rất cường hãn, nhưng ai bảo hắn lại phải cái đồ biến thái như Lâm Bắc Phàm chứ? Khi Lâm Bắc Phàm luyện Long Tu Bảo Điển tới cảnh giới thứ hai, hắn may ra còn có thể đánh ngang tay, nhưng bây giờ Lâm Bắc Phàm đã luyện tới cảnh giới thứ ba rồi, tự nhiên sẽ không thể để một tên đánh đấm ngu ngốc như hắn vào mắt.

Tấn công liên tục hơn mười phút, cả người tên phạm nhân kia đã bắt đầu toát hết cả mồ hôi, khuôn mặt trở nên đỏ bừng. Lúc này đòn tấn công của hắn đã không còn khí thế như lúc đầu, thậm chí đến tốc độ cũng đã chậm lại.

Bốn tên còn lại, ai nấy cũng đều tròn tròn mắt, ta nhìn người, người nhìn ta, rồi lại quay sang nhìn Lâm Bắc Phàm.

Đây là người hay yêu quái vậy?

Trong năm người bọn họ, kẻ đánh nhau giỏi nhất chính là tên phạm nhân to con kia, nhưng hắn đã đánh liên tục hơn mười phút thời gian, vậy là ngay cả đến chéo áo đối phương cũng không chạm vào được, điều này khiến bọn họ có một thứ cảm giác muốn ngất xỉu.

Tên phạm nhân người như con khỉ cả kinh, dụi dụi mắt, nước bọt văng tung tóe, liên tục kêu lên: “Móa, đây là người sao? Phương Thế Ngọc? Hoàng Phi Hồng? Hay là Diệp Vấn?”

Tên người như que củi vất vả lắm mới đứng được lên, vừa đứng dậy xong, hắn liền cảm giác được từng cơn đau nhức từ lưng mình truyền đến. Đây là một cảm giác đau đớn đến tê dại, phảng phất như xương sống của hắn đã gãy thành hai đoạn vậy. Hắn cũng mặt mày sợ hãi nhìn Lâm Bắc Phàm, hắn biết rõ đối phương vừa rồi vẫn đã hạ thủ lưu tình, nếu không mình đã bị đánh gãy thành hai đoạn rồi.

Nhà giam cũng là một nơi phải dùng thực lực để quyết định tất cả.

Không có thực lực thì người chỉ có thể để mặc cho người ta dè đầu cưỡi cổ. Nếu như người có thực lực, người vĩnh viễn có thể đâm lên đầu người khác, phát uy phát phúc, bắt bọn họ phải hầu hạ người mỗi ngày, giống như một ông vua vậy.

Bọn họ lúc trước khi mới tiến vào đây cũng gặp phải chuyện như vậy, nếu như không phải bọn họ cũng có chút bản sự thì chỉ sợ đã sớm bị người khác dè đầu cưỡi cổ rồi.

Tên phạm nhân to con kia kiên trì được thêm năm phút nữa thì không chống đỡ được nữa: ” Phù phù!”

Hắn ngồi phệt xuống đất, thở hồng hộc như sắp chết, liên tục kêu lên: “Mày, mày, mày không phải là người. Tao không phải đối thủ của mày, tao nhận thua. Mày sau này sẽ là lão đại của phòng giam này, bọn tao, bọn tao sẽ nghe theo mày!”

Cả đám xung quanh lập tức xôn xao.

Bọn họ đã sớm nhận ra, hắn không phải là đối thủ của Lâm Bắc Phàm, nhưng ai biết hắn lại nhận thua nhanh đến như vậy.

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu, vuốt vuốt lại tóc một cái, sau đó nhìn lướt qua một lượt qua bốn người còn lại: “Bọn mày còn ai không phục không? Nếu không phục thì đứng ra, đánh với tao một trận. Nếu không cả bốn đứa mày lên một lượt cũng được, không sao hết!”

Cả bọn đều biến sắc, vội vàng lắc đầu, luôn miệng kêu không dám.

Vừa rồi Lâm Bắc Phàm chỉ có tránh né chứ không hề tấn công, nhưng chỉ như vậy thôi cũng đã khiến cả bọn choáng váng. Cứ như vậy, nếu đối phương tấn công, chỉ sợ cả bọn sẽ nằm thẳng cẳng trên mặt đất như những con chó chết.

Lúc này Lâm Bắc Phàm mới khẽ gật gật đầu: “Lão đại của bọn mày? Cách gọi này tao thích, không tệ không tệ. Đã như vậy, bọn mày còn đứng đó làm gì? Mày đi dọn cho tao một cái giường xem nào, đó là chỗ ngủ của mày ak? Đổi cho tao một cái giường mới, mày đi quét dọn cái phòng này đi. Thật không thể hiểu được, sao bọn mày có thể ở một chỗ như thế này. Còn mày, nghĩ cách tìm một ít thuốc xịt phòng, ak, loại nào thơm nhẹ ấy, phun vào đây cho tao. Cái mùi *** gì thế không biết? Khó ngủ quá. Sau này nhớ rửa

chân nghe chưa? Mày hả, đi pha cho tao tách trà màu lên, quát chúng mày xong khô hết cả miệng. Tuy chúng ta đang ở nhà tù, nhưng không thể coi nơi đây là nhà tù, phải biến nó thành phòng ngủ của mình, biết chưa?” (ặc ặc, thằng này vip vãi :>>)

Cả bọn nằm thẳng đều mặt mày nhăn nhó, thiếu chút nữa là khóc ra nước mắt.

Lúc trước cả bọn đứa nào mà không phải là đại lão gia, đã làm qua những chuyện thế này bao giờ, mà có muốn cũng chẳng có thời gian mà làm. Hơn nữa đều là đàn ông, ai lại đi quan tâm cái này chứ? Nhưng ai bảo người ta là lão đại? Bọn họ chỉ có thể ngoan ngoãn làm theo lời đối phương, cầm lấy cây chổi cùng cái giẻ lau từ nhỏ đến giờ chưa từng cầm qua, bắt đầu làm việc.

Lâm Bắc Phàm rất thoải mái nằm trên một chiếc giường, hai chân vắt lên nhau, ăn trái cây bọn họ cung kính đưa tới, cảm thấy, cuộc sống trong nhà giam này cũng không phải là tệ lắm. Lúc này hắn đang nghĩ, nếu không thông báo được cho Liễu Vi, các cô nàng nhất định sẽ lo lắng, nhưng mà dựa vào bốn sự của đám người Trương Minh Thắng ở Nam Thành thì chỉ sợ mình chẳng ở đây được mấy ngày.

“Bọn mày, bọn mày đang làm gì thế hả?”

Lưu cảnh cùng tên cảnh ngục râu ria xồm xoàm kia nhăm nháp xong mấy chén rượu, liền thử đi tới phòng giam, xem thử Lâm Bắc Phàm đang bị chà đạp thành cái bộ dạng gì. Nhưng vừa tới nơi thì thấy, đám phạm nhân lúc trước không ngờ lại đang quét dọn vệ sinh, khí thế ngất trời, còn Lâm Bắc Phàm thì chẳng khác nào ông chủ, nhàn nhã, thoải mái nằm trên giường. Lưu cảnh không nhịn được, tức giận chửi ầm lên.

Tên đại hán dáng người to con cười hắc hắc nói: “Lưu cảnh, bọn em thấy vệ sinh của phòng giam hơi kém một chút, nên mới quét dọn!”

Hắn tên là Chu Cường, bị bắt vì tội giết người, sau này vì được người ta chạy chọt khắp nơi nên bị kết án tù mười lăm năm. Kể này là người hung ác, thủ đoạn tàn nhẫn, xưng bá trong nhà tù này, không ai dám trêu chọc.

“Bọn mày, bọn mày, vậy còn nó?”

Lưu cảnh mặc dù là người rất kiêu ngạo, nhưng cũng không dám dễ dàng đắc tội với đám phạm nhân này, vạn nhất bọn họ nổi loạn, chính hắn cũng không giải quyết được, cho nên hắn chỉ vào Lâm Bắc Phàm gào lên: “Vậy sao hắn còn nằm ở đó? Bọn mày, bọn mày đang làm cái trò khỉ gì thế hả?”

Tên phạm nhân nhìn như con khỉ cười hắc hắc: “Lưu cảnh, lão đại bọn em người hơi mệt, cho nên phải nghỉ ngơi một chút. Còn những chuyện nhỏ nhặt thế này, cứ giao cho bọn em là được rồi, bọn em nhất định sẽ dọn dẹp cái phòng giam này thật sạch sẽ!”

Hắn tên là Hầu Sơn, hắn bị bỏ tù vì tội trộm cắp. Hắn vốn không có tư cách bị nhốt vào cái phòng giam này, nhưng bởi vì thứ hắn ăn trộm chính là văn vật quốc gia, cho nên mới bị giam vào trong này,

Lưu cảnh nghe xong, tức đến nổi thiếu chút nữa thổ huyết.

Mình còn đang nghĩ bọn nó đang dạy dỗ tên ma mới thế nào, nào ngờ chúng nó lại nhận đối phương là lão đại, còn nghe lời đối phương, quét dọn phòng giam, cẩn thận từng li từng tí một, cứ như cháu nội đang hầu hạ ông nội vậy.

Cảnh tượng như vậy, nhìn thế nào cũng quá cổ quái, quá tà dị.

Tên trung niên bưng một chén trà nóng hổi, bốc khói nghi ngút từ bên ngoài đi tới, nhìn Lưu cảnh một cái rồi thản nhiên nói: “Lưu cảnh, nếu như không có chuyện gì thì mời anh biến đi. Bọn này còn nhiều chuyện phải làm!”

Lưu cảnh cảm giác trước mắt như tối sầm lại, gần như muốn té lăn ra đất.

Mắt mình nhất định bị hoa, lỗ tai nhất định cũng nghễnh ngãng, nếu không, mình làm sao có thể nghe lầm cùng nhìn lầm được chứ?

“Lão đại, lão đại, bọn em mới tìm được một con gà mới quay, anh máy nếm thử đi!” Cái tên mập ú từ bên ngoài chân thấp chân cao chạy vào, hai tay bưng một bọc báo tròn xoe, từ bên trong bọc còn tỏa ra mùi

gà quay thơm phức. Hắn dựa vào thân hình béo ú, huých Lưu cảnh ngục bắn sang một bên, sau đó vọt tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, hai tay cung kính dâng lên trước mắt Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm ra vẻ là người biết tiết kiệm nói: "Cái này, không cần xa xỉ như vậy đâu?"

Cái tên béo ú kia tên là Phú Đại Hải, trước kia cũng được coi là phong quang một phương, đáng tiếc sau này vì tham ô tiền của công ty, sau đó bị giam vào đây. Hắn là người háo sắc, tham lam, chuyện hắn thích làm nhất hàng ngày chính là xem mấy tờ tạp chí sắc dục. Nghe Lâm Bắc Phàm nói vậy, hắn cười hắc hắc không ngừng nói: "Lão đại, sao anh lại nói như vậy chứ? Đây là lần đầu tiên anh tới phòng giam 9572, bọn em phải tiếp đón anh cẩn thận chứ!"

"Vậy tao cũng không khách khí nữa!" Lâm Bắc Phàm nói.

"Lão đại đừng khách khí. Anh chứ ăn thoải mái, sau này còn muốn ăn nữa thì em lại đi lấy cho anh. Không phải chỉ là mấy con gà quay sao. Chút bổ sự này thì em vẫn phải có!"

Phú Đại Hải vỗ ngực, bộ dáng rất hào sảng cuờn cuờn nói, phảng phất như vừa làm một chuyện cực kỳ dễ dàng vậy. Nhưng trên thực tế, trong tù, có thể được ăn một chút thịt cũng đã là tốn kém, chứ càng không cần nói đến một con gà quay thơm nức mũi thế này. Như Lâm Bắc Phàm lúc này thì chỉ sợ những lão đại kia thỉnh thoảng mới có thể ăn một chút.

Lâm Bắc Phàm cầm lấy con gà quay vẫn còn nóng hổi, trước tiếp xé xuống một cái đùi gà, đưa cho Phú Đại Hải, tiếp đó lại xé hai cái cánh gà cùng cái đùi gà còn lại chia cho những người khác, xong xuôi mới cười nói: "Tao còn tưởng trong nhà giam, cuộc sống phải tẻ nhạt, thật không ngờ cuộc sống lại thoải mái như vậy. Chúng ta có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!"

"Lão đại nói rất hay, lão đại quá đúng!"

Cả bọn đều đồng thanh hô lên.

Khóe miệng Lưu cảnh không ngừng run rẩy, cảm giác như đang có một tảng đá lớn đang đè lên ngực mình, làm cho mình không thể nào thở được. Chuyện này thật sự quá mức quý dị. Đối mới mới đến đây được có nửa giờ, vậy mà lại có thể khiến năm tên cáo già này cam tâm tình nguyện tôn hắn làm lão đại. Người này có bao nhiêu thực lực đây?

Ngày lúc hắn quay người rời đi thì thấy tên gầy gò như que củi đang ôm một cái đệm cùng một cái chăn hưng phấn chạy tới, đập vào hắn một cái, khiến hắn quay mấy vòng, suýt chút nữa là ngã lăn ra đất.

"Mày, mày...!" Lưu cảnh bị chọc giận phát điên, thiếu chút nữa là chửi bới.

"Lão đại, phòng bên cạnh có một bộ chăn đệm mới tinh, chưa ai dùng qua cả. Em đã lấy về cho anh đây. Mấy thằng oắt con bên đó không phục, cuối cùng bị em một cước đá chết hết. Con bà nó, lão đại bất quá chỉ là muốn một bộ chăn đệm, cũng chẳng phải thứ kỳ trân dị bảo gì, vậy mà bọn nó cũng dám có ý kiến. Thật là ngu hết chỗ nói!"

Tên que củi mặt mày đắc ý cười nói rồi vội vàng trải chăn đệm ra giường.

Lâm Bắc Phàm lập tức nở một nụ cười: "Dù sao tao cũng chỉ ở tạm đây vài ngày, không cần phải phiền phức như vậy!"

"Lão đại, cái này có là gì đâu, không phải chỉ là một bộ chăn đệm sao. Cho tiền bọn oắt con kia cũng không dám nói gì!"

Tên gầy như que củi này tên là Tiểu Phương. Chỉ vì ấu đả mà bị bắt giam vào đây, chỉ là trong trận ấu đả, hắn một hơi đánh chết hai người, trọng thương hai mươi sáu người, cho nên mới may mắn được đến ở trong phòng giam siêu cấp này.

Tên trung niên kia tên là Mộc Hải Phong, cũng không biết vì lý do gì mà bị nhốt vào đây, Hắn mặt mày tò mò nhìn Lâm Bắc Phàm, dè dặt hỏi: "Lão đại, làm sao anh lại bị nhốt vào đây?"

Lâm Bắc Phàm phất phất cái tay toàn mỡ của hắn, bộ dáng như cũng rất khó hiểu: "Tao làm sao biết? Tao đang chuẩn bị đi kinh thành chơi hai ngày, chẳng hiểu sao lại bị một đám cảnh sát vô được. bọn mày

cũng biết đấy, con người tao thiện lương thuần khiết thế này, chẳng bao giờ lại đi gây chuyện cả, ngày nào cũng đi làm đúng giờ, có làm chuyện gì đâu chứ?”

Cả bọn nghe xong, mồ hôi toát ra ướt cả đầu. Thằng này cũng quá vô sỉ đi, không làm gì mà lại được đưa vào đây sao?

Lâm Bắc Phàm giống như đột nhiên nhớ ra điều gì đó, lớn tiếng nói: “A, tao nhớ ra rồi, hình như cách đây không lâu đã xảy ra một chuyện nho nhỏ, chẳng lẽ bọn họ vì chuyện này mà bắt tao vào đây?”

Hầu Sơn đầy tò mò hỏi: “Lão đại, chẳng lẽ giết người?”

Có thể được nhốt vào đây, chắc chắn đều không phải là người bình thường.

“À, cũng chẳng có gì, lần đó chẳng may đập chết lão thị trưởng thành phố Nam Thành cùng thằng con của lão thôi!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Râm!”

Cả năm thằng đều cùng nhau ngã lăn ra đất.

Lưu cảnh vốn đã rời khỏi phòng giam nhưng vì Lâm Bắc Phàm nói quá lớn, nghe xong hắn liền ngã theo thế ‘cầu đóp c.’ cực kỳ tiêu chuẩn, nằm thẳng cẳng trên mặt đất, toàn thân không ngừng co giật.

Đập chết thị trưởng?

Khó trách đối phương lại lợi hại như vậy, có thể dễ dàng chế phục năm tên kia. Hắn mới là kẻ lợi hại chân chính.

263. Chương 263: Vấn Đề Thức Ăn

Trong phòng làm việc của nhà giam, một nữ cảnh sát xinh đẹp đang ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc của mình, tỉ mỉ lật xem từng trang tư liệu của Lâm Bắc Phàm. Cô chính là một thành viên của tiểu đội hành động đặc biệt, trực thuộc cục an toàn quốc gia, TQ. Cô tên là Mục Nghiên Kỳ, năm nay hai mươi bốn tuổi, vốn nhờ vào biểu hiện nổi bật mà trở thành thành viên của tiểu đội hành động đặc biệt.

“Cốc cốc cốc...” Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng vang lên.

Hai hàng lông mày của Mục Nghiên Kỳ khẽ nhíu lại, ngẩng đầu lên nói: “Mời vào!” Cửa phòng nhẹ nhàng mở ra. Từ bên ngoài đi vào một cô gái tuổi tác cũng tương tự Mục Nghiên Kỳ, khuôn mặt tròn trịa, tóc để ngắn, toàn thân toát ra một sự năng động, trẻ trung. Cô mặc một bộ đồng phục cảnh sát tiêu chuẩn, hơn nữa nhìn có vẻ cấp bậc cũng không thấp. Trên hai tay cô là một chồng tư liệu. Nhẹ nhàng đặt lên bàn làm việc của Mục Nghiên Kỳ, khẽ nói: “Nghiên Kỳ, chuyện lần này chỉ sợ không dễ xử lý đâu. Hiện tại đã có rất nhiều người hỏi thăm gây áp lực với nhà giam bên này, nói cậu lạm quyền, bắt bớ người vô tội vạ. Áp lực của bọn mình ở đây cũng không nhỏ đâu.”

Mục Nghiên Kỳ nhìn thấy cô nàng kia liền nở một nụ cười quyến rũ: “Tĩnh Tuyền, sao cậu cũng tới? Nhanh ngồi đi!”

Cô gái trẻ tuổi này chính là phó ngục trưởng của nhà giam này - Phùng Tĩnh Tuyền, làm người ngay thẳng, xử lý công minh, được sự tôn kính của toàn bộ nhân viên trong nhà giam. Cô nhìn bộ dáng không để ý chút nào của Mục Nghiên Kỳ, đành bất đắc dĩ ngồi đến bên cạnh cô nàng, nói: “Nghiên kỳ, cậu rốt cuộc là muốn nhốt hắn bao lâu? Mình không hiểu sao lại cảm thấy người này có chút nguy hiểm?”

Mục Nghiên Kỳ cũng có chút bất đắc dĩ đưa tập tư liệu mình đang xem cho Phùng Tĩnh Tuyền: “Tĩnh Tuyền, cái gì mà nguy hiểm? Phải nói là nhân vật cực kỳ nguy hiểm. Hắn đến cả thị trưởng cũng dám đập chết, mình thật không biết có chuyện gì mà hắn không dám làm!”

Phùng Tinh Tuyền mơ hồ nhìn lướt qua tập tư liệu, nhin không được hé cái miệng nhỏ nhắn ra, kinh hô: “Hắn, hắn chính là tên Lâm Bắc Phàm kia? Ở ngay trước mắt thành viên của đội chống bạo động, đập chết thị trưởng cùng con trai của thị trưởng, còn dẫm lên của người bí thư thành ủy? Người như vậy, quả thật có chút thú vị!”

Khỏe miệng cô nàng không ngờ lại khê nhếch lên, lộ ra một vẻ hứng thú.

“Có chút thú vị? Cậu không sợ hắn làm loạn trong tù sao?”

Mục Nghiên Kỳ thiếu chút nữa muốn thổ huyết.

Đôi mắt của Phùng Tinh Tuyền nhìn chăm chăm vào tấm hình trong tập tư liệu, đúng là Lâm Bắc Phàm—kẻ đã dùng chân dẫm lên Hoàng Trường Thanh, rất phong tao nhìn về phía vô số thành viên của đội chống bạo động, rất kiêu ngạo, rất đắc ý, rất ngông cuồng, phảng phất như bản thân hắn đang dẫm một con kiến vậy, phảng phất như bản thân hắn chính là thiên thần cao cao tại thượng.

Phùng Tinh Tuyền thân là phó ngục trưởng của nhà giam, tất nhiên là biết rõ đức hạnh của Tổng Kiến Quốc và Tổng Nhân Hóa. Có thể nói cả hai cha con không có một kẻ nào là người tốt, đều là loại dám làm không dám nhận, tiểu nhân chó cạy thế chủ, cô nàng đã sớm muốn tìm cơ hội dạy dỗ bọn chúng, đáng tiếc là mình không có quyền lớn đến như vậy. Vả lại mình cũng không có cái bổn sự đó, cho nên cũng chỉ có thể để mặc cho bọn chúng làm càn khắp nơi. Bây giờ nghe thấy người thanh niên này tự tay đập chết hai tên khốn kiếp này, cuối cùng cũng thở ra được một ngụm ác khí, trong lòng đương nhiên là thấy hắn rất thuận mắt.

“Làm loạn? Người giống như hắn chắc chắn sẽ không làm loạn!”

Phùng Tinh Tuyền nhìn bức ảnh của Lâm Bắc Phàm, khê cười cười.

Mục Nghiên Kỳ trừng to mắt nhìn Phùng Tinh Tuyền, thiếu chút nữa là từ trên ghế ngã xuống đất.

Đến mình cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Phùng Tinh Tuyền thất thố như vậy, chẳng lẽ đây chính là hoa si trong truyền thuyết?

Mục Nghiên Kỳ liên tục kêu lên: “Tinh Tuyền, cậu, cậu có phải hồ đồ mất rồi hay không? Hắn chính là một siêu cấp phạm nhân, vậy mà cậu lại thích hắn? Cái này, cái này thật sự cũng quá khó tin đi!”

Sắc mặt Phùng Tinh Tuyền đỏ ửng, phảng phất như được phủ lên một lớp phấn đỏ, gất giọng: “Nghiên Kỳ, cậu, cậu đang nói bậy bạ gì thế? Cái gì mà thích hắn? Mình chẳng qua là nói hắn có thể dùng cảm trợ giúp người khác, không sợ quyền quý, thật sự là một người tốt khó có được, vừa rồi mình đâu có nói là mình thích hắn. Mình thấy chính cậu mới người thậm thương trọng nhớ hắn, nên mới có ý nói như vậy!”

Mục Nghiên Kỳ thiếu chút nữa là bị chọc cho thổ huyết. Mình thích tên này? Làm sao có thể?

Bản thân mình lần này đến thành phố Nam Thanh chính là vì xử lý chuyện của hắn, làm sao có thể yêu mến hắn được? Cô nhún nhún vai, cố ý cười nói: “Tinh Tuyền, cậu yên tâm đi, mình sẽ không tranh đoạt người trong lòng của cậu đâu!”

“Cậu lắm nhảm gì thế? Cái gì mà người trong lòng? Nói khó nghe một chút, mình cả đời sẽ không lấy chồng!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Phùng Tinh Tuyền đỏ lên, vội ngụy biện, đồng thời cũng sợ đối phương lại tiếp tục đề cập đến vấn đề này, lảng sang chuyện khác: “Nghiên Kỳ, cậu rốt cuộc muốn xử chuyện của hắn thế nào? Chẳng lẽ thật sự muốn xử bắn hắn?”

Cô mặc dù biết giết người nhất định sẽ bị xử tử, nhưng cô cũng không muốn một người đàn ông ưu tú như vậy cứ thế mà chết được.

Mục Nghiên Kỳ bất đắc dĩ, nhún nhún vai nói: “Mình cũng một phát súng bắn chết luôn cái tên hỗn đản không biết trời cao đất rộng là gì này. Nhưng mà cấp trên lại không cho mình làm như vậy, cho nên....” Cô nàng thoáng dừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Mình chỉ có thể trước tiên nhốt hắn ở chỗ cậu một thời gian, giám thị hắn, xem hắn rốt cuộc là hạng người nào, sau đó chúng ta mới đưa ra quyết định. Chúng ta

cũng hy vọng hẳn có thể cống hiến một chút cho quốc gia, mà không phải là gây chuyện khắp nơi, tạo phiền phức cho chúng ta.”

“Hạng người nào?”

Trong đầu Phùng Tinh Tuyền bắt chợt hiện lên hình ảnh người thanh niên này, thật là muốn gặp hẳn một chút.

Trong phòng ăn nhà giam.

Hơn một ngàn phạm nhân cầm theo khay cơm, lục tục kéo tới xếp thành hàng đợi phát cơm, không hề hỗn loạn một chút nào.

Lâm Bắc Phàm đã sớm ăn cơm trưa xong, lúc này hẳn đang cầm một cây tăm, xỉa xỉa răng, hai chân thì vắt chéo chữ ngũ, vừa rung chân vừa ợ một cái, nhưng vẫn rất vô sỉ cười nói: “Mọi người đều nói thức ăn của nhà giam không được tốt lắm, nhưng hôm nay tao thấy cũng không tệ lắm, nói thế nào cũng có gà có cá, còn có một miếng thịt lớn mà. Đoạn thời gian này rất không tệ, sau này rảnh rồi tao phải tới thêm mấy lần, bổ sung dinh dưỡng!”

Năm người bọn Chu Cường nghe Lâm Bắc Phàm nói mà mồ hôi chảy ướt sũng cả áo, cái mà cũng không gọi là không tệ?

Cả một chậu thức ăn của người ta chỉ có hơn bốn mươi miếng thịt, thế mà hẳn cướp sạch, chẳng những thế hẳn còn tự nhiên như ruồi, cướp luôn bốn cái đùi gà cùng một con cá chép kho, đã thế còn không biết xấu hổ nói, cái gì mà mình mới tới nơi này, phải được ưu tiên một chút, không thể đánh đồng với những phạm nhân khác. Về sau nghe ngóng một chút, hóa ra hai cái đùi gà cùng con cá chép kho kia là Lưu cảnh cùng tên cảnh ngục mặt đầy râu kia bảo nhà bếp làm riêng cho mình. Nhưng hẳn vừa nghe thấy tên Lâm Bắc Phàm liền lập tức giống như là gà trống thua trận, đến cái rắm cũng không dám đánh, ngoan ngoãn chạy mất.

Người ta đến thị trưởng cũng dám choảng, còn sợ một tên cảnh ngục nho nhỏ nhà ngươi sao?

Đây chính là mị lực của nhân cách, đây chính là người lợi hại chân chính.

“Con mẹ nó, cái thứ này là thức ăn để cho người ăn hả? Toàn bộ đều là cơm với rau, đến một miếng thức ăn mặn cũng không có. Mà cho rằng bố mày là động vật ăn cỏ hả? Nấu lại cho bố mày, có nghe thấy không hả? Nếu không bọn tao sẽ làm loạn, loạn càng lớn càng tốt, để cho nhân dân cả nước nhìn thấy, cái gì gọi là ngược đãi phạm nhân, mẹ kiếp, đúng là không coi phạm nhân là người!”

Một tên cao lớn, chừng hơn ba mươi tuổi, lưng hùm vai gấu bưng khay thức ăn của mình, nhìn một chậu đầy ngập rau với cải trắng, thiếu chút nữa nhảy tới choảng luôn mấy ông đầu bếp.

Những phạm nhân khác vốn cũng không dám làm loạn, nhưng nhìn thấy có người dẫn đầu, cả đám lập tức hét lên bắt măn, cầm lấy khay cơm của mình, đều có một loại xúc động muốn đập vỡ tan nó ra.

Mấy ông đầu bếp phát cơm lập tức sắc mặt trắng nhợt, bọn họ bắt quá chỉ là người dân bình thường, được nhà giam thuê, làm sao có thể dám chống lại đám phạm nhân trong nhà giam. Cả bọn lập tức vội vàng cười làm lành nói: “Các vị, các vị, cái này không liên quan tới chúng tôi, chúng tôi đều làm theo quy củ, nhưng, nhưng...”

“Nhưng nhị cái gì? Còn nói cái gì mà nhiều thịt kho, đây là thịt kho của mày hả? Sao tao nhìn *** thấy miếng thịt nào hả?”

Tên tráng hán kia tức giận tới mặt mũi đỏ bừng, cánh tay trái to như bắp đùi người thường thò qua khe phát cơm, chụp lấy cổ áo gã đầu bếp kia, không thèm để ý đến đối phương đang kêu la thảm thiết, dùng sức kéo gã đầu bếp về phía mình rồi cầm cả khay cơm đầy thức ăn ộp thẳng mặt tên đầu bếp.

“Cứu mạng, cứu tôi với.” Tên đầu bếp kia nào gặp qua trường hợp như vậy, sợ hãi kêu la thảm thiết, chân tay quơ loạn như cào cào, giống như là một con gà rơi xuống nước vậy.

Mấy gã đầu bếp khác cũng mặt mày kinh hãi, vội vàng ôm lấy tên đầu bếp kia, cứu gã đầu bếp đang kêu cứu khỏi tay tên tráng hán kia, lúc này mới liên tục giải thích nói: “Hồ Tinh, cái này không liên quan tới

bọn tôi. Đều là tên kia cướp hết thịt đi, bọn tôi, bọn tôi cũng không dám cắn hấn.”

Bọn họ sợ đối phương lại xông tới đánh cho nên liều mạng dùng ngón tay chỉ về phía đám người Lâm Bắc Phàm.

Tên tráng hán kia tên là Hồ Tinh kia hơi sững sờ một chút rồi mới quay lại nhìn về phía sau, lạnh lùng nói: “Mẹ kiếp, mày là thằng oắt con nào hả? Vậy mà cũng dám cướp hết thịt của bố mày, có phải không muốn sống nữa hả?”

Kỳ thật những phạm nhân khác cũng đều nhìn thấy bữa trưa hoành tráng của Lâm Bắc Phàm, ghen tị đến chết luôn, nhưng nhìn thấy năm người bọn Chu Cường đều ở bên cạnh hấn, nên mới không dám làm chuyện lỗ mãng. Bây giờ thấy Hồ Tinh đi về phía Lâm Bắc Phàm, cả bọn đều hò hét đi theo sau.

Lâm Bắc Phàm lúc này đang thích thú nhấm nháp trà thơm, bỗng nhiên phát hiện ra nhiều người như vậy đang đi về phía mình, nhất thời trên mặt lộ vẻ rất ngạc nhiên, nghiêng đầu hỏi Chu Cường: “Bọn nó làm sao lại kéo hết về phía chúng ta thế?”

Bọn người Chu Cường nghe xong thiếu chút nữa lăn ra đất ngất xỉu.

Vừa rồi còn đánh chén hết thịt của người ta, bây giờ lại giả vờ hồn nhiên như cô tiên, quả thật làm bọn họ xấu hổ, thẹn da mặt không dày bằng.

Hầu Sơn vội vàng hạ giọng nói: “Lão đại, thằng đó tên là Hồ Tinh, ở trong nhà giam này cũng coi như là nhân vật số một số hai, vai u thịt bắp, khi đánh nhau thì cực kỳ liều mạng, rất nhiều thằng ở đây đều bị nó đánh cho sưng hết cả mặt mũi. Lần này xem ra là nó muốn tìm lão đại gây sự.”

Mộc Hải Phong cũng khẽ phụ họa theo nói: “Nghe nói cái thằng Hồ Tinh này đã từng giết tới ba mươi sáu người, trở thành tội phạm truy nã toàn quốc, trốn chối chết được ba năm thì bị người ta bắt được. Bởi vì hấn có biểu hiện khá tốt, bị tòa phán án chung thân, bị nhốt vào đây đã được hai năm. Loại người như hấn chưa bao giờ thêm để mạng người vào mắt!”

“Hồ Tinh?” hai mắt Lâm Bắc Phàm chớp chớp hai cái, khẽ nhắc lại cái tên này một lần.

Hồ Tinh bước vài bước đã tới trước mặt Lâm Bắc Phàm. Nhìn tên thanh niên ốm yếu trước mắt, trong mắt hấn tràn đầy vẻ khinh thường, đầu khẽ ngẩng cao lên: “Mày là ma mới hả? Lá ga của mày đúng là không nhỏ đâu, vậy mà cũng dám ăn hết thịt của nhà giam, chẳng lẽ mày không sợ chết hả?”

Hai mắt hấn lóe lên hàn quang bức nhân.

Năm người bọn Chu Cường chính là đang chờ Lâm Bắc Phàm ra tay dạy dỗ thằng Hồ Tinh này, đồng thời cũng muốn biết một chút về thực lực chân chính của hấn. Ai ngờ Lâm Bắc Phàm lại cúi đầu khom lưng rất ngoan ngoãn cười bởi: “Em mới tới chỗ này, em tên là Lâm Bắc Phàm, lá gan của em cũng rất nhỏ, nhưng mà em đã sớm nghe qua đại danh của Hồ Tinh lão đại. Lòng kính ngưỡng của em đối với anh cuộn cuộn như sông Hoàng Hà, vĩnh viễn không ngừng, càng không thể quay lại, không biết anh có thể cho em xin chữ ký không? Sau này em nhất định sẽ là thiên lôi của anh, anh chỉ đâu là em đánh đó.” “Bịch... bịch.... rầm!”

Cả đám phạm nhân trong phòng ăn cùng nhau ‘trúng gió’ té xỉu tập thể.

264. Chương 264: Mày Không Có Tư Cách

Chu Cường, Hầu Sơn, Phú Đại Hải, Tiểu Phương cùng Mộc Hải Phong, năm người đều cầm lấy mấy cái khay cơm trống trơn lên, vội vàng che mặt lại, làm bộ như không quen biết Lâm Bắc Phàm. Bọn họ cũng biết thực lực của Lâm Bắc Phàm không tệ, muốn đối phó Hồ Tinh cũng là dư dả, nhưng ai ngờ hấn lại ngoan ngoãn như cháu trai gặp ông nội, làm cho bọn họ cảm giác sắp nhất mất r ời.

Chẳng lẽ hấn không biết nắm đám đại diện cho tất cả sao? Không biết, nếu muốn dè đầu cúi cổ người khác thì phải biểu hiện ra thực lực của mình sao? Hấn vì sao lại muốn làm trò giả lợn ăn thịt cợn trước mặt đối phương?

Không phải bọn họ hối hận, chỉ là cảm thấy rất mất mặt.

Hồ Tinh cũng choáng váng đến há hốc miệng, ngay cả một câu cũng không nói lên lời.

Thằng này cũng quá lợi hại đi?

Vừa rồi còn cướp nhiều thịt như vậy, bây giờ bộ dáng lại dễ thương đến không ngờ, khiến cho cánh tay phải của đã gơ cao từ trước cũng không biết nên đập xuống đâu, khuôn mặt thô hào lại càng trở nên đỏ bừng, ấp úng không nói nên lời.

Thứ Hồ Tinh sùng bái nhất chính là bạo lực. Hắn có rằng bạo lực có thể giải quyết hết tất mọi chuyện, cho nên phong cách làm việc của hắn chính là dùng cứng đối cứng, dùng nắm đấm để nói chuyện. Nhưng hắn cũng có một nhược điểm, đó là chưa bao giờ động thủ với một người đang yếu thế. Đó là vì hắn cho rằng, làm như vậy sẽ rất tổn hại tới mặt mũi của mình. Rõ ràng hắn đang đầy một bụng lửa giận, nhưng lại không có chỗ trút, trong lòng trở nên cực kỳ khó chịu.

“Hồ ca, thằng nhãi này chọc giận anh sao, để em dạy cho nó một bài học!”

Vừa may lại có một thằng phạm nhân không biết trời cao đất rộng nói xen vào một câu.

“Mẹ kiếp, chuyện của bố mày, ai cho mày xen vào?”

Nắm tay Hồ Tinh lập tức tạt sang, tên phạm nhân vừa nói lập tức kêu thảm một tiếng, ngã ngửa trên mặt đất, còn chưa kịp tỉnh táo lại thì Hồ Tinh đã bồi thêm mấy cước, đá cho thằng bé chỉ còn biết ôm chặt lấy đầu, lăn qua lăn lại, kêu la thảm thiết không thôi, giống như là heo bị chọc tiết vậy.

Lâm Bắc Phàm chớp chớp hai mắt, thấp giọng lầm bầm: “Tao đã sớm biết thằng to con có chút khí lực, tao mới chẳng muốn chơi với mấy thằng này. Nhưng mà hình như nếu sau bữa ăn mà vận động một chút thì sẽ rất tốt cho tiêu hóa!”

“Lão đại, thức ăn ở đây đúng là không được tốt lắm, so ra còn kém xa mấy thứ chúng ta ăn trong khách sạn. Em muốn đề nghị bọn họ, sau này thức ăn của nhà giam phải dựa theo quy chuẩn của khách sạn năm sao mà làm, tuyệt đối không thể ngược đãi phạm nhân!”

Tiểu Kim vừa rồi cũng ăn không ít, hiện tại chính là đang thấp giọng phàn nàn.

Lâm Bắc Phàm nghe xong, thiếu chút nữa thổ huyết, ngất đương trường.

So sánh thức ăn nhà giam với thức ăn khách sạn năm sao? Hắn cảm thấy đầu tiểu Kim đích xác là bị lừa đá cho ngổ người rồi.

“Hơn nữa, trong nhà giam này không có bia, không có hồng tửu, ngay cả đến rượu trắng cũng không có, lại càng không có gái xinh để ngắm, cái này thật sự là đầy ải mà!”

Tiểu Kim lảm nhảm, oán giận rất là vô sỉ, giống như tất cả chuyện này đều là tội của Lâm Bắc Phàm vậy.

Lâm Bắc Phàm trợn trừng mắt, có một loại cảm giác, chỉ muốn lôi nó ra, đập cho một trận tơi bời hoa lá.

Nhưng tiểu Kim vẫn không biết sống chết, lảm nhảm: “Đúng là khổ khổ sở sở mấy năm, đảo mắt một cái lại quay trở về thời kỳ trước khi giải phóng. Em nói này lão đại, lúc ấy sao anh không bỏ chạy đi? Chỉ cần anh chạy, chúng ta bây giờ có phải là đang nằm trên giường của khách sạn nào đó không, nhấm nháp rượu cay nổi tiếng, nói không chừng còn được một tiểu mỹ nhân nào đó giúp vận động thân thể!”

Nói đến đây, hai mắt nó đã híp lại thành hai sợi chỉ, cười hắc hắc rất đắc tiện, dâm ô.

Lâm Bắc Phàm thâm khinh bỉ đối phương, mặc kệ cái đồ chỉ biết ăn uống chơi bời thôi, đứng dậy vỗ vỗ bả vai của Hồ Tinh, cười nói: “Hồ huynh đệ, tao còn có chút việc, sau này nếu có cơ hội, ta sẽ mời mày uống rượu!”

Hắn phun ra một xong liền xoay người bỏ đi luôn, chỉ sợ bị đối phương túm được.

Hồ Tinh lúc này đang đầy bụng lửa giận, làm sao có thể để cho hắn bỏ chạy dễ dàng như vậy. Hắn lạnh lùng quát: “Mày đứng lại đó cho tao!”

Lâm Bắc Phàm làm sao dám đứng lại? Hắn lập tức vất chân lên cổ bỏ chạy, phảng phất như một con ngựa hoang đang hoảng sợ, chạy như điên về phía cửa ra nhà ăn, đến một giây đồng hồ cũng không dám dừng lại.

Năm người bọn Chu Cường đều muốn ngắt xủ tại chỗ, đây chẳng lẽ chính là lão đại của bọn hắn hay sao? Đối diện với nhiều phạm nhân như vậy, không ngờ hắn lại chọn lựa bỏ chạy - một phương pháp cực kỳ vô học.

“Phù phù, ôi, ai đó? Con mẹ nó, thằng nào dám cản đường tao? Tao nhất định phải làm cho mày sống không bằng chết.”

Lâm Bắc Phàm vừa mới xông ra đến cửa, nhưng còn chưa kịp chạy ra ngoài thì đâm đầu vào một người, lực phản chấn khiến hắn phải lui lại mấy bước, ngồi phệt xuống đất, làm hắn tức đến độ thiếu chút nữa chửi ầm lên.

“Thì ra mày là thằng nhãi mới đến kia. Thật không ngờ còn chưa đến nửa ngày thời gian mà mày đã vang danh cả nhà giam, thật sự là ngưỡng mộ ngưỡng mộ!”

Người vừa nói chính là một thanh niên hai mươi bốn hai mươi lăm tuổi, quần áo hắn mặc không phải là quần áo của phạm nhân mà là một bộ tây phục trắng tinh, trên cổ còn đeo một cái cà vạt mới tinh, khuôn mặt tuấn lãng, thân hình cao lớn, nhìn thế nào cũng giống như công tử nhà giàu mà không giống phạm nhân. Hắn chính là người Lâm Bắc Phàm vừa đụng phải, sau lưng còn mang theo bốn người đàn ông trung niên, cũng không mặc quần áo phạm nhân mà chỉ mặc quần áo bình thường, bộ dáng hung thần ác sát, thoạt nhìn có phần giống với tay chân.

Lâm Bắc Phàm xoa xoa chỗ vừa va chạm, nhưng cũng không đứng lên, nghiêng đầu nhìn hắn, không thêm để ý la lên: “Mày là thằng nào? Vậy mà cũng dám cản đường của tao, có phải là không muốn sống nữa không hả?”

Hắn vừa nói xong, toàn trường liền sợ hãi.

Chu Cường mặc dù là kẻ rất hung hãn, nhưng lúc này sắc mặt cũng hơi đổi, vội vàng chạy tới, đỡ Lâm Bắc Phàm đứng dậy, hạ giọng nói: “Lão đại, nó tên là Cao Nham, là một kẻ có lại lịch rất lớn, nghe nói nhà nó có người công tác ở trung ương. Hắn phạm tội cường hiếp rồi giết chết ba mươi sáu thiếu nữ, đầu tiên bị phán án tử hình, sau này sửa thành án chung thân. Bất quá hắn ở trong tù cũng không có ai dám quản đến, chỉ cần hắn không rời khỏi đây thì hắn muốn làm gì thì cũng mặc hắn làm, giống ở trong khách sạn năm sao vậy, mà ngay cả đến gái cũng có thể tìm được. Xem ra hắn ở trong này cũng chẳng tới mấy ngày nữa sẽ được chuyển đi. Người như hắn mới là người lợi hại nhất trong nhà giam, chỉ cần mở miệng nói một câu là có thể khiến vô số phạm nhân chết bất đắc kỳ tử!” Hắn nói xong liền hướng về phía Cao Nham khẽ cười nói: “Cao thiếu gia, đây là lão đại của phòng giam bọn ta, hôm nay mới tới đây lần đầu, còn không biết quy củ, xin ngài đừng chấp nhặt!”

Hắn không còn khí phách như vừa rồi, ngược lại còn ngoan ngoãn như một con cừu non vậy.

Đúng là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân.

Chu Cường tuy cũng là kẻ lợi hại, nhưng so với người thanh niên trẻ tuổi trước mặt này thì vẫn còn kém hơn nhiều lắm.

Hồ Tinh cũng không nói gì, chỉ âm trầm đứng sang một bên, một câu cũng không nói.

Cao Nham trên mặt không ngờ lại lộ ra một nụ cười sáng lạn, hai mắt hí lại, nhìn Lâm Bắc Phàm: “Hôm nay với tới, tao đã sớm nghe qua đại danh của mày rồi, cho nên mới đặc biệt tới đây nhìn xem. Lâm Bắc Phàm, một tên bảo vệ nho nhỏ cũng dám dùng xẻng đập chết thị trưởng thành phố Nam Thành cùng con trai của hắn. Phân dưng khí này thật sự rất lợi hại, ngay cả cha tao cũng rất bội phục bản lãnh của mày!”

hắn vừa nói xong, phạm nhân toàn trường sắc mặt lập tức đại biến.

Bọn họ đều là lần đầu tiên gặp Lâm Bắc Phàm, nhưng không biết đối phương lại có chiến tích lợi hại đến như vậy. Nguyên cả một đám trong ánh mắt nhìn hắn đã có thêm mấy phần kính sợ, ngay cả chuyện vừa rồi cũng quên luôn. Bọn họ tất nhiên là biết rõ Cao Nham không thêm ăn nói lung tung, vì hắn không thêm

nói dối. Mà ngay cả Hồ Tinh cũng lộ vẻ kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm, không rõ đối phương vừa rồi vì sao lại nịnh nọt mình, chẳng lẽ đây mới là phong phạm của cao thủ thực sự?

Lâm Bắc Phàm chỉ cười nhạt, vênh mặt lên, rất khinh thường nói: “Chỉ là chuyện cón con thôi mà, không đáng nhắc tới. Lúc đó tao cũng chỉ nhất thời ngứa tay, đập bừa hai cái thôi. Hảo hán không nói chuyện ngày xưa!”

Tiểu Kim suýt chút nữa sock chết, công phu diễn trò của lão đại thật sự là đạt tới cảnh giới chí cao, nhập cốt ba phân, khiến mình phải xấu hổ không thôi.

Cao Nham lập tức cười sang sảng nói: “Có đảm lược, có khí phách, quả nhiên là người lợi hại nhất thành phố Nam Thành. Nhưng mà tao thấy vận may của mày hình như cũng hết rồi nhỉ? Mày phải biết rằng, nhà giam không phải nơi bình thường, người có thể vào đây, chẳng nào mà không dính vài cái trọng tội? Cho nên mày ở trong này cũng không tính là lợi hại. Nhưng mà mày giết chết thị trưởng cùng con trai hắn, nếu tao đoán không sai, mày sẽ lĩnh án tử hình!”

Lâm Bắc Phàm đối với mấy câu lảm nhảm của hắn có thể nói chẳng để vào tai.

Hắn biết sau khi mình quai chết Tống Kiến Quốc cùng Tống Nhân Hóa, nhất định sẽ có phiên toái lớn, nhưng mà bây giờ đã vào nhà giam rồi, ngược lại hắn chẳng hề lo lắng. Bởi vì theo hắn thấy, nếu như chính phủ muốn bắt mình về quy án thì chắc chắn không đợi thời gian dài như vậy mới động thủ, hơn nữa cũng không cần phải nhốt mình vào nhà giam, trực tiếp lôi ra pháp trường, bắn mấy viên đạn là xong. Cho nên trong lòng hắn đã sớm hiểu rõ một chuyện, đó là chính phủ nhất định sẽ không cần mạng mình, mà là có cách xử lý khác.”

Biết mình sẽ không chết, thì cần gì phải quan tâm ở trong tù mấy ngày?

Lâm Bắc Phàm sau khi nghĩ thông suốt liền không hề chán chường uể oải nữa, ngược lại còn hứng trí bừng bừng. Sau khi nghe được câu nói khiêu khích của Cao Nham, hắn chỉ cười nhạt: “Sinh tử tại mệnh, phú quý tại thiên, Tao sớm đã không quan tâm nhiều như vậy, không phải chỉ là tử hình sao? Đầu bị chém thì cũng lắm là thêm một cái sẹo, mười tám năm sao ta lại thành hảo hán!”

Cao Nham vỗ tay cười to nói: “Không tệ, không tệ, không hổ là Lâm Bắc Phàm. Những lời này nghe rất hay, nhưng tao vẫn muốn nói một câu, nếu đã có thể sống thêm mấy chục năm thì hà tất phải sớm rời khỏi cái thế giới phồn hoa này? Một khi mày chết đi, quyền lợi, tiền tài, đàn bà cũng sẽ từ biệt mày, chẳng lẽ mày thật sự muốn như vậy sao?”

Lâm Bắc Phàm đã sớm nghe ra ý tứ lôi kéo trong lời của đối phương, nhưng vẫn làm ra vẻ không biết, nghiêng đầu, nhìn đối phương: “Mày nói thế là có ý gì?”

“Cao Nham cười tủm tỉm nhìn hắn, cực kỳ chắc chắn nói: ”Mày đi theo tao, tao cam đoan mày chỉ phải ở đây mấy ngày là có thể ra ngoài!”

Lâm Bắc Phàm lướt mắt nhìn những người khác, nhìn thấy trong mắt ai nấy đều toát ra vẻ hâm mộ nhìn hắn, nhưng hắn lại lắc đầu nói: “Tao biết mày cũng rất lợi hại, nhưng mày còn chưa đủ tư cách để tao đi theo mày!”

Hắn nói xong, sắc mặt đám phạm nhân toàn trường đều đại biến, đồng loạt nhìn hắn.

Nụ cười trên mặt Cao Nham cũng cứng lại, một hồi lâu sao mới phun ra một câu: “Tao không có tư cách? Thú vị, thật sự rất thú vị!”

Nụ cười trên mặt hắn càng lúc càng âm trầm, trong mắt thỉnh thoảng lại lóe lên hàn quang. Người không bị hắn lợi dụng cuối cùng cũng trở thành địch nhân của hắn.

Người như vậy, không thể lưu.

265. Chương 265: Cảnh Giới Diễn Trò

Cao Nham bình thường là kẻ kiêu ngạo đến cực điểm, dựa vào các mối quan hệ của gia đình, gây chuyện thị phi khắp nơi, làm xằng làm bậy, so với Nhị Thế Tổ còn đáng giận hơn nhiều. Đám Trương Minh Thắng cùng lắm chỉ là quậy phá, chơi bời, đua xe, tán gái linh tinh thôi, nhưng hắn lại trực tiếp cướp đoạt những cô gái hắn thích, hơn nữa sau khi cưỡng bạo người ta, hắn còn nhẫn tâm giết người diệt khẩu.

Trong mắt loại người như hắn, trên thế giới căn bản không hề có cái gì gọi là pháp luật hay chính nghĩa, chỉ có quyền lợi là đại biểu cho tất cả.

Mặc dù hắn phạm vào tội lớn tày trời như vậy, nhưng hắn cũng không để trong lòng. Tuy hắn đang ở trong tù, nhưng vẫn muốn làm gì thì làm, chỉ có điều hành vi hơi bị ước thúc một chút thôi.

Vậy mà thằng khốn trước mắt này lại nói hắn không đủ tư cách, điều này làm cho một kẻ ngông cuồng tự đại như hắn làm sao có thể chịu được? Chẳng lẽ quyền lợi cùng địa vị của mình vẫn không thể khiến hắn cam tâm tình nguyện trở thành thủ hạ của mình sao? Chuyện này thật sự là từ khi hắn sinh ra tới bây giờ, hơn hai mươi năm thời gian, còn chưa từng gặp qua.

Sắc mặt Cao Nham biến thành tái nhợt, giống như tượng đất trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, toàn thân lộ ra một cỗ hàn khí bức nhân. Hắn lạnh lùng cười nói: “Xem ra mày rất tự cao, đáng tiếc, trong mắt tao, mày chẳng là cái thá gì cả!”

Lâm Bắc Phàm rất ung dung cầm lấy cái ghế bên cạnh ngồi xuống, vắt chéo chân lên, lấy một bao thuốc vừa cướp được trước ngực ra, rút lấy một điếu thuốc rồi châm lửa, ngậm trong miệng, vênh mặt lên ra vẻ bất cần đời, đến liếc Cao Nham một cái cũng không thèm liếc: “Đúng là tao chẳng là cái thá gì, nhưng mà so với đồ vứt đi như mày vẫn còn lợi hại hơn một chút!”

Tiểu Kim liên tục truyền âm tán thưởng nói: “Lão đại, anh nói mấy câu này thật quá đẳng cấp, quả thật là tổ sư diễn kịch cũng không bằng!”

Lâm Bắc Phàm rất khinh thường truyền âm trả lời nói: “Cái này đã là cái gì? Ở trước mắt mấy thằng vớ vẩn như vậy không thể làm bộ đáng thương được!”

Cả phòng ăn của nhà giam lập tức im phăng phắc, đến một cái kim rơi cũng có thể nghe rõ được. Tất cả mọi người đều mặt mày cổ quái nhìn Lâm Bắc Phàm, thậm chí mấy tên phạm nhân tổ chất tâm lý hơi kém một chút đều há hốc mồm, mặc cho nước dãi chảy ròng ròng.

Đám ở trước mặt Phong thiếu gia vênh váo, đúng là nhân tài mà.

Hơn mười tên cảnh ngục giữ trật tự ở bên ngoài nhà ăn nhà giam vốn định không chế cục diện nhưng khi nhìn thấy đám người Cao Nham, cả bọn đều sáng suốt chọn lựa im lặng, không dám động đậy một bước.

Bọn họ bắt quá chỉ là mấy tên cảnh ngục tầm thường, làm sao có thể dám động vòa Cao Nham? Người ta chỉ cần nói một câu, cả bọn mất bất cơm chỉ là chuyện nhỏ, bị mất mạng mới là chuyện lớn.

Ai nói trong đám phạm nhân không có kẻ lợi hại? Người ta đó là khinh thường, không thèm tính toán chi li với người, một khi tính toán, đừng nói là một tên cảnh ngục nhỏ nhỏ, cho dù là ngục trưởng nhà giam chỉ sợ cũng quần không nổi.

Cao Nham nhìn thấy bộ dạng vênh váo, kiêu ngạo của Lâm Bắc Phàm, thiếu chút nữa muốn bật cười.

Mình trước kia cũng gặp qua rất nhiều người tự cho mình là lợi hại, nhưng những kẻ đó cuối cùng đều không ai có kết cục tốt, vậy mà bây giờ lại có một tên đến cả mình cũng không thèm để vào mắt, thật đúng là thú vị.

Cao Nham liên tục gật đầu cười nói: “Tao ở đây một thời gian dài như vậy, thật đúng là rảnh rỗi đến phát chán. Hôm nay không ngờ lại gặp được một thằng thú vị như mày, thật đúng là khiến tao đỡ buồn rất nhiều, thú vị thú vị, bất quá tao thật sự muốn nhìn thử xem mày có cái bản lĩnh gì mà dám ở trước mặt tao vênh váo!”

“Tay phải hắn khê vung lên hạ xuống, bốn gã trung niên lập tức bước lên phía trước. Hắn chỉ vào bốn người bọn họ rồi nói: ”Bọn họ là bốn thủ hạ của tao, nếu như mày có thể đánh thắng bốn người bọn họ, tao sẽ

thừa nhận mày là nhân vật lợi hại, sau này mặc kệ là ở trong này hay ở bên ngoài, tao thấy mày đều sẽ tránh xa ba mét, thế nào?”

“Bốn người bọn nó?”

Lâm Bắc Phàm vuốt vuốt cằm, như đang suy nghĩ điều gì đó.

“Thế nào? Sợ rồi à? Nếu không như vậy đi, tao cho mày một cơ hội, mày chỉ cần đánh thắng hai trong bốn người bọn họ thì tao sẽ thừa nhận mày là người lợi hại, sau này bất kể là ở trong này hay ở bên ngoài, tao nhìn thấy mày thì sẽ tránh xa ba mét, thế nào?”

Cao Nham biết rõ đối phương rất có thể đánh, nhưng hẳn đối với bốn tên thủ hạ của mình có lòng tin rất lớn, đừng nói đối phương đánh thắng bốn tên thủ hạ này, cho dù hẳn có thể đánh thắng bất kỳ một trong bốn tên cũng đã là rất không tệ rồi. Hẳn có thể nói như vậy, đã là cho đối phương rất nhiều thể diện rồi.

“Tao chỉ là cảm thấy bốn người thì hơi ít. Không bằng mày gọi bốn trăm thằng ra đây, như vậy mới thú vị. Việc tao thích nhất chính là một đấu ba bốn trăm. Nếu mà quá ít thì đến một chút tính khiêu chiến cũng không có!”

Lâm Bắc Phàm rất vênh váo nói.

Lần này không riêng gì Cao Nham sắc mặt đột biến, mà ngay cả bốn gã thủ hạ của hắn sắc mặt cũng trầm xuống.

Đây chính là khinh rẻ cùng coi thường bọn họ trắng trợn.

Bốn người kia có thể nói là đều là quân nhân xuất ngũ ra, võ thuật tay không cùng thương pháp đều có thể nói là nhất lưu, cho tới bây giờ chưa từng một lần thất bại, vậy mà hiện giờ ở đây lại có một tên thanh niên non choẹt xuất khẩu cuồng ngôn, làm cho bọn họ trong lòng nổi giận.

Một tên trong bốn người, mặt mày vuông vức cười lạnh một tiếng: “Tiểu huynh đệ khẩu khí cũng không nhỏ nhỉ, không sợ nói trước bước không qua hử? Bọn tao ở đây đánh với mày một trận, nếu như mày có thể đánh thắng bọn tao, bọn tao sau này tuyệt đối không xuất hiện trước mặt mày nữa!”

Ba tên trung niên còn lại cũng gật nhẹ đầu đồng ý.

Niềm kiêu ngạo của bọn họ, niềm tự hào của bọn họ, làm trong lòng bọn họ nhiều hơn một phần tự tôn.

Cái này là do đối phương đã khiêu chiến sự tôn nghiêm của bọn họ, bọn họ không thể lui lại phía sau, và cũng sẽ không lui lại phía sau.

Cao Nham càng cất tiếng cười lớn, cực kỳ kiêu ngạo: “Lâm Bắc Phàm, tao thật chưa từng thấy ai có thể thắng bọn họ, mày đã nói vậy, tao thật sự muốn nhìn xem, làm thế nào mà mày thắng được bọn họ?”

Lâm Bắc Phàm vẫn ra vẻ bất cần, miệng thổi ra một vòng khói, cười nhạt nói: “Bọn mày đã muốn dùng bốn người đánh với tao thì tao cũng thành toàn cho bọn mày. Cho bọn mày biết thế nào là cao thủ tịch mịch, cô độc. Ài, cao thủ chân chính, bọn mày đã đưa nào từng thấy qua?”

Vừa nói, đôi mắt đang ngược nhìn lên trần nhà của hắn lại lóe lên một tia cô tịch cùng tang thương, ra vẻ ta đây là cao thủ, hận đời vô đối cực kỳ tự nhiên,...

“Rầm bịch.....!”

Đã có rất nhiều phạm nhân run rẩy đứng không vững, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất.

Bọn họ cuối cùng cũng biết cái gì là vô sỉ chính thức, so với hắn, Cao Nham quả thật là cái rắm cũng không bằng.

Cao Nham thiếu chút nữa thổ huyết, thằng khốn này cũng quá vô sỉ, quá ghê tởm đi. Hắn vung tay nói lớn: “Là hai người, chứ không phải bốn. Mày chỉ cần đánh thắng hai người trong số họ thì tính là mày thắng!”

“Hai thằng hử? Ít quá. Đến một chút tính khiêu chiến cũng không có, chỉ lãng phí thời gian của tao, thà tao đi uống rượu rồi ngủ còn hơn!”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ nói, tựa như chuyện này đúng là cực kỳ vũ nhục hắn.

“Mày bớt lảm nhảm đi, bọn mày lên cho tao!”

Cao Nham cảm giác mình mà cùng hần nói tiếp, mình khẳng định sẽ ngắt mất, thế là hần dứt khoát vung tay lên. Lập tức, tên trung niên mặt mày vuông vức cùng một tên trung niên gầy gò, thể như mảnh hổ xuống núi, mang theo một cỗ khí thể sắc bén, lao thẳng về phía Lâm Bắc Phàm.

“ồ, đây chẳng phải là nữ cảnh sát xinh đẹp vừa mới bắt anh sao? Sao em lại tới đây? Chúng ta mới không gặp có nửa ngày, em như thế nào lại có thời gian rảnh tới thăm anh? Không phải chuẩn bị thả anh ra chứ?”

Ai ngờ Lâm Bắc Phàm đến liếc bọn họ cũng liếc lấy một cái, mà mặt mày mỉm cười xoay người đi về phía cửa ra vào.

Lúc này đứng ở cửa ra vào phòng ăn nhà giam đã có hai mươi tên cảnh ngục. Hai người dẫn đầu chính là Mục Nghiên Kỳ và Phùng Tĩnh Tuyền. Hai người một thì năng động, anh khí bùng bùng, một thì ôn nhu đoan trang, giống như hai, hấp dẫn vô số ánh mắt, làm cho phòng ăn đã sớm loạn không chịu nổi tăng thêm vài phần khí tức mát mẻ.

Hai cô nàng nhìn phòng ăn nhà giam đã hỗn loạn không chịu nổi, hai hàng lông mày đều khẽ nhíu lại, trên mặt lộ ra một vẻ không vui.

Mục Nghiên Kỳ nhìn lướt qua khuôn mặt vẫn đang cười tươi như hoa của Lâm Bắc Phàm, nhìn thấy đối phương đang chào hỏi mình, cũng không nhịn được mỉm cười, châm chọc: “Ồ đây quen chưa? có chỗ nào cần tôi giúp đỡ không? Còn chuyện ra ngoài hả, bây giờ chúng tôi vẫn không thể thả anh ra được, phải đợi mấy ngày nữa mới biết được.”

Lâm Bắc Phàm nhún nhún vai, bĩu môi có chút bất đắc dĩ: “Ồ đây à? cũng tạm được, con người tôi đối với phương diện này cũng không để ý lắm. Chỉ là có mấy chỗ còn thiếu sót. Đầu tiên, thức ăn ở đây tựa hồ hơi kém. Tôi vừa rồi muốn gọi một con tôm hùm mà nhà bếp bảo không có, cái này thật sự làm tôi quá thất vọng, thậm chí là mấy thứ như Hồng Thiêu Nhục (thịt kho tàu thì phải), Hồi Oa Nhục (món ăn của bọn TQ, đại loại là làm chín thịt lợn 80%, sau đó chế biến lại, tính là chế biến hai lần), cháo tổ yến, vây cá mập, cá muối Châu Úc cũng không có, chỉ có mấy thứ rau củ như đậu hũ, củ cải, khoai tây.... Tôi cảm thấy hình như mình bị nhốt vào Thiếu Lâm Tự ấy, dinh dưỡng kiểu này thì làm sao mà đủ được, cứ như vậy mấy hôm nữa là tôi gầy đi mấy cân mất. Còn nữa, chỗ này đến một cái TV cũng không có, thế thì làm sao có biết bên ngoài đang thế nào? Tôi ngày nào cũng xem chuyên mục thời sự, xem xem quốc gia chúng ta phát triển theo xu thế nào, còn xem xem lão đại nước ta đi quốc qua nào phỏng vấn, vân vân. Tôi là người yêu nước mà!”

Tất cả cảnh ngục đều trợn to mắt, há hốc miệng, còn đám phạm nhân thì ngổ người.

Thằng này không ngờ cũng dám đưa yêu sách với những người kia, đầu nó có phải bị lừa đá cho ngu người rồi không.

Đối phương sút cân? Vừa rồi còn cướp nhiều thịt như vậy, còn chưa nhồi cứng dạ dày hần hả? Nhìn mặt hần bóng loáng thế kia, làm gì có dấu hiệu sút cân?

Toàn bộ mười người đều chết lặng đối với sự vô liêm sỉ của Lâm Bắc Phàm. Ngoại trừ khinh bỉ ra, cũng chẳng còn biện pháp nào cả.

Hai gã trung niên thấy nhiều cảnh ngục như vậy đồng thời xuất hiện, cũng không dám tiếp tục tấn công Lâm Bắc Phàm nữa, chỉ có thể ngượng ngùng đứng sang một bên. Mà Cao Nham thì lại hứng thú đứng một bên, xóc đám cảnh ngục giải quyết chuyện này thế nào, hần tựa như đã nhìn thấy cảnh tượng Lâm Bắc Phàm bị lôi ra ngoài, đánh cho một trận sưng húp mặt mũi. Trong lòng hần thầm cười lạnh không thôi, xem ra lần này không cần mình phải đích thân động thủ cũng khiến cho thằng khốn không biết trời cao đất rộng này nếm mùi đau khổ.

Phùng Tĩnh Tuyền không nhịn được yêu kiều cười khanh khách hai tiếng: “Nghiên Kỳ, cậu nói không sai. Người này thật sự có chút thú vị, ở trong nhà giam mà vẫn hung hăng càn quấy như vậy.

Cô nàng không còn vẻ nghiêm túc như bình thường nữa, ngược lại còn tinh nghịch nháy mắt hai cái với Lâm Bắc Phàm, trong ánh mắt còn mang theo ý tứ khen ngợi.

Mục Nghiên Kỳ cũng mỉm cười, nhẹ gật đầu, nhìn Lâm Bắc Phàm nói: "Yêu cầu của anh cũng không tính là quá cao. Tôi có thể đáp ứng yêu cầu của anh. Thức ăn sau này có thể làm theo yêu cầu của anh, còn TV hả, cái này càng đơn giản, trong phòng giam của anh sau này sẽ có thêm một cái TV, một cái tủ lạnh, thêm cả một cái máy giặt nữa, thế nào? Còn yêu cầu gì khác không, nói luôn ra đi, chỉ cần tôi có thể làm được thì sẽ cố gắng làm cho anh.

"Bịch... rầm rầm!"

Tất cả phạm nhân ngất xỉu tập thể.

Cái này có phải là thể đạo đảo điên rồi không vậy? Trong phòng giam mà còn đầy đủ như vậy hả? Đây là nhà giam hay khách sạn vậy? Bọn họ đều dùng ánh mắt ghen tị nhìn Lâm Bắc Phàm, hận không thể lập tức xông tới, bóp chết hắn.

266. Chương 266: Người Còn Lợi Hơn

Phùng Tinh Tuyền cũng cười yêu kiều, cũng không có để ý đến những ánh mắt kinh ngạc khác: "Đúng rồi, anh có muốn xem một ít tạp chí không? Nếu như anh thích, tôi có thể đưa tới cho anh hàng ngày, để anh có việc mà làm, đỡ phải rảnh rỗi, nhàm chán!"

Tất cả mọi người đều mở trừng hai mắt nhìn, chẳng khác nào mắt trâu, hàm dưới thì gần như chạm luôn xuống đất.

Bọn họ đều nghĩ ngờ lỗ tai cũng con mắt của mình, đây là nhà giam sao? Cô ấy vẫn là phó ngục trưởng nhà giam sao? Khẩu khí cô nàng nói với thằng khốn kia cứ như là đang thương lượng vậy, đến một điểm tự cao cũng không có, phảng phất như vợ hiền đang nói với chồng của mình vậy.

Chẳng lẽ phó ngục trưởng của bọn họ đã yêu Lâm Bắc Phàm mất rồi?

Có một số phạm nhân trong đầu cùng lóe lên ý nghĩ này, dù sao giữa một người đàn ông và một phụ nữ cũng chỉ có chuyện này mà thôi. Cho nên ánh mắt bọn họ nhìn Lâm Bắc Phàm đều nhiều hơn vài phần ám muội, âm thầm bội phục mị lực kinh khủng của đối phương, vậy mà cũng quyến rũ được phó ngục trưởng nhà giam. "Tạp chí hả, anh thích nhất là đọc 'cổ sự hội' (một loại tạp chí của TQ), còn có tờ tạp chí gì mà kêu là độc giả ấy, đem qua một ít cũng được!"

Lâm Bắc Phàm thoáng trầm tư một chút, lúc này mới gật đầu ra vẻ rất kiều ngạo nói.

Phùng Tinh Tuyền khẽ gật đầu nói: "Được, bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ giúp anh đặt hai tờ tạp chí đó!"

Lâm Bắc Phàm đột nhiên nhớ đến điều gì đó, vội vàng nói: "Đúng rồi, các cô điện thoại của tôi có thể trả lại được không? tôi muốn gọi điện cho người nhà, để bọn họ khỏi sốt ruột. Cô cũng biết đấy, tôi bị bắt hơi bất ngờ, còn chưa kịp báo về nhà!"

Mục Nghiên Kỳ cười khanh khách, bàn tay trắng nõn xinh xắn mở ra trước mặt hắn, trong lòng bàn tay cô nàng không biết từ lúc nào đã có thêm một cái điện thoại di động, đúng là cái điện thoại của Lâm Bắc Phàm bị lột ra lúc trước. Cô nàng cười cười nói: "Cái điện thoại di động này của anh, tôi vật quy nguyên chủ, hơn nữa tôi còn giúp anh nạp thêm vào trong tài khoản một trăm đồng, nếu như không đủ thì tôi có thể nạp thêm cho anh một ít!"

Lâm Bắc Phàm vội vàng cầm lại di động của mình, tùy tiện gọi một cái số, quả nhiên là gọi được, xem ra điện thoại cũng không bị hỏng hóc gì, hơn nữa số hiện giờ cũng là số của mình, chưa bị đổi thành số khác. Hắn liên tục gật đầu cười nói: "Vậy thật cảm ơn các cô. Sau này nếu có thời gian, tôi sẽ mời các cô đi ăn cơm!"

Mục Nghiên Kỳ cùng Phùng Tinh Tuyền đều nhìn nhau rồi cười một tiếng, nói với hắn: "Có lời này của anh là được rồi!"

Tất cả phạm nhân đều trợn mắt há hốc miệng, não bộ đều xuất hiện hiện tượng chập mạch.

Bọn họ bình thường đều cho rằng Cao Nham là người lợi hại nhất trong cái nhà giam này, nhưng bây giờ so với Lâm Bắc Phàm, hẳn vẫn còn thua kém một chút.

Cao Nham là dựa vào mối quan hệ của nhà hắn mới có được mấy ngày sống yên ổn trong này, nhưng Lâm Bắc Phàm hẳn lại dựa vào chính bản thân để có được cuộc sống yên ổn. Trong chuyện này, cái nào nặng, cái nào nhẹ, chỉ sợ có ngu ngốc đến mấy cũng biết.

Phùng Tinh Tuyền giải quyết xong chuyện này, nụ cười trên mặt dần dần thu liễm, hừ lạnh một tiếng, hai mắt như hóa thành hai thành đao nhìn lướt qua đám phạm nhân, nói từng chữ một: “Tôi hi vọng các anh sau này có thể an an tĩnh tĩnh ăn cơm, an an tĩnh tĩnh làm việc, an an tĩnh tĩnh sinh hoạt, nếu không để cho tôi nghe được kẻ nào dám gây chuyện trong này, đừng trách tôi không nể mặt. Có lẽ các anh cũng biết, trong này là tôi làm chủ, nếu tôi nhìn ai không vừa mắt thì hẳn tuyệt sẽ không sống được dễ dàng đâu!”

Mỗi một chữ của cô nàng tựa như một cây đao nhỏ, đâm vào nội tâm từng tên phạm nhân, làm cho nội tâm của bọn họ để run rẩy mãnh liệt, thiếu chút nữa là ngã lặn ra đất, sắc mặt đều trở nên cực kỳ tái nhợt, trán bắt đầu toát mồ hôi hột, mặt mày hoảng sợ nhìn phó ngục trưởng vừa rồi còn đáng yêu như cô bé nhà hàng xóm, sự thay đổi trong chớp lát khiến ai nấy đều không thể phản ứng kịp.

Khí thế, khí thế cường đại có thể khiến cho hô hấp của mọi người trở nên khó khăn, cảm giác thấy ngọn gió tử vong đang phả vào mặt.

“Bọn em, bọn em không dám!”

Tất cả phạm nhân đều ấp a ấp úng thấp giọng liên tục nói, phảng phất như một đứa trẻ vừa làm sai một chuyện gì đó vậy.

Cao Nham nào đã từng gặp qua chuyện như vậy? Sắc mặt càng lúc càng trắng nhợt, cắt không ra một giọt máu, toàn thân không ngừng run rẩy, nếu không phải có hai gã trung niên bên cạnh đỡ lấy gã thì có lẽ gã đã ngồi phệt xuống đất rồi.

Tướng môn hổ tử, nhưng chỉ là bậc cha chú hắn mới là anh hùng của TQ, còn hắn?

Một người đàn ông chưa từng được máu tươi gột rửa thì không phải là đàn ông chân chính, đàn ông còn chưa trải qua chém giết thì không phải là đàn ông đỉnh thiên lập địa, đàn ông chưa từng gặp qua chuyện lớn vĩnh viễn không thể chống đỡ nổi một mảnh trời.

Cao Nham thở phì phò, thật vất vả lắm mới đè ép được tâm tình sợ hãi của mình xuống, tức giận nhìn hai cô gái trẻ măng, có hơn hai mươi tuổi này. Bởi vì khí thế của các cô mà phần nộ, bởi vì sự khiếp đảm của chính mình mà phần nộ. Hắn không hề úy kỵ, nổi giận đùng đùng, quát tháo ầm ỉ: “Mẹ kiếp, hai cái con đề tiện này mà cũng dám ở đây ra vẻ uy phong, bọn mày là cái thá gì chứ? Bỏ mày mà muốn mày chết thì mày đừng hòng sống được, tức chết ta, tức chết ra!”

Sắc mặt hai người Mục Nghiên Kỳ cùng Phùng Tinh Tuyền lập tức hơi đổi, hai mắt lập tức lóe lên một đạo hàn quang.

Ánh mắt của Mục Nghiên Kỳ nhìn lướt qua Cao Nham từ trên xuống dưới một lượt, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười ẩn như hiện.

Cao Nham hơi ngẩng đầu lên, rất là kiêu ngạo nói: “Thế nào? Sợ rồi à? Tao nói cho mày biết, ở đây, tao chính là trời, tao chính là đất, chỉ bằng hai con nhóc chúng mày thì còn chưa có cái bổn sự trị được tao đâu!”

“Cao Nham? Tầng tôn khai quốc công thần của TQ - Cao Chí Bình, đã từng hãm hiếp rồi giết chết ba mươi sáu thiếu nữ rồi bị bỏ tù, thật không ngờ cuộc sống của người ở đây cũng không tệ nhỉ, còn coi đây chẳng khác gì nhà mình, muốn làm gì thì làm cái đó!”

“Mày nói không sai, tổ gia gia tao chính là khai quốc công thần - Cao Chí Bình, thế nào? Sợ rồi à?”

Cao Nham nghe thấy đối phương biết tổ gia gia của mình, ngực càng lúc càng ưỡn ra, dưng khí càng lúc càng nhiều, càng không thèm để bất cứ kẻ nào vào mắt.

Mục Nghiên Kỳ khẽ lắc đầu nói: “Tổ gia gia là anh hùng, đáng tiếc tăng tôn tử của ông ấy lại là một tên vô lại, thật không biết sau này khi xuống địa phủ, lấy đầu ra mặt mũi mà gặp tổ gia gia anh? Thật là khiến Cao gia của anh mất mặt.”

“Mày, con mẹ nó, mày nói cái gì hả? Tao cho mày biết, tao ở đây giết người, còn chưa có ai dám quản tao, coi chừng làm bố mày tức lên, bố mày giết mày luôn!”

Cao Nham bị chọc giận tới mặt mũi đỏ bừng, nổi giận lôi đình gào lên.

Nụ cười trên mặt Mục Nghiên Kỳ càng lúc càng sáng lạn: “Giết tôi? nhưng lời này thật sự là lần đầu tiên được nghe đó!”

“Thế nào? Sợ? Đừng tưởng mày mặc bộ đồng phục cảnh sát vào là tao sợ mày, cho tới bây giờ, tao còn chưa từng sợ bất cứ kẻ nào!”

Cao Nham vênh váo tự đắc cười rộ lên, tựa hồ đang tính toán ra tay với cô nàng này.

Phùng Tình Tuyền cũng không nhịn được nữa, yêu kiều cười khanh khách: “Xem ra phải cho anh biết thế nào là sợ hãi!”

“Mày, mày có ý gì?”

Mục Nghiên Kỳ không đáp lại mà trực tiếp móc ra một khẩu súng lúc mày đen, trực tiếp dí vào thái dương Cao Nham, nhẹ nhàng cười: “Không có gì, chỉ là tôi muốn thử xem khẩu súng mới mua này rốt cuộc có dùng tốt hay không thôi!”

“mày, mày!” Cao Nham nào đã từng gặp qua chuyện như vậy? Súng ngắn dí ngay vào thái dương của mình? Trán hắn đã không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, tim trong lồng ngực đập thình thịch liên tục gia tốc. Gặp phải tình cảnh đe dọa đến tính mạng, toàn thân hắn tựa như một con gà trống bại trận, không ngừng run rẩy, ngay cả một câu cũng không nói lên lời.

“Tích tốc.. tích tốc!” Đứng quần hần không ngờ lại chảy ra nước tiểu, một mùi khai lập tức tràn ngập cả phòng ăn.

“Thiếu gia, thiếu gia!”

Bốn gã trung niên sắc mặt đều khê biến, liều lĩnh đánh về phía Mục Nghiên Kỳ, định đoạt lấy khẩu súng đang chìa vào thiếu gian của mình.

“Đoàng!”

Một tiếng súng thanh thúy vang lên giữa phòng ăn đang yên tĩnh tới cực điểm, phảng phất như sét đánh giữa trời quang.

Tất cả mọi người đều triệt để kinh hãi.

Một người trung niên đứng cách Mục Nghiên Kỳ ba bốn bước, không biết từ lúc nào mà trên trán đã có thêm một cái lỗ máu, ‘phụt phụt’...

Máu tươi điên cuồng phun ra, trên mặt hắn còn hiện rõ vẻ không thể tin nổi nhìn Mục Nghiên Kỳ, thân thể ngã ngửa về phía sau.

Hai mắt Cao Nham trừng thật to, hắn còn cảm giác được máu tươi của tên trung niên kia đang phủ lên người mình, trên mặt còn có một cảm giác ấm nóng. Hắn nào đã gặp qua cảnh tượng như vậy, lập tức mở miệng thật to, kêu lên một tiếng thét thảm thiết thê lương. Hắn chỉ chỉ vào Mục Nghiên Kỳ, giọng trở nên khàn đi: “Mày, mày, giết hắn, mày dám giết người của tao, tao tao...”

Ba gã trung niên còn lại cũng cực kỳ kinh hãi nhìn Mục Nghiên Kỳ.

Bọn họ đi theo Cao Nham đã một thời gian dài như vậy, nhưng chưa từng thấy qua có kẻ nào dám ra tay với bọn họ. Điều vừa xảy ra đã hoàn toàn phá vỡ tín tâm và quỹ đạo suy nghĩ của bọn họ. Bọn họ đều cảm giác như thay trời đổi đất, phảng phất như tất cả đều đã thay đổi.

Mục Nghiên Kỳ cũng không liếc nhìn bọn họ đến một cái, nhẹ nhàng thổi một hơi vào họng súng tựa như một tay cao bồi miền tây, cười nhạt nói: “Thì ra uy lực khẩu súng này lại kém như vậy, ở cự ly gần như vậy mới bắn được thùng đầu, nếu như ở cự ly xa, hiệu quả chưa chắc đã tốt như vậy.” Sau đó cô nàng liền cười cười với Phùng Tĩnh Tuyền: “Xấu hổ quá, làm dở nhà ăn rồi!”

Phùng Tĩnh Tuyền vẫn thản nhiên như thường nói: “Không sao đâu, lát chưa cho người dọn một chút là ok!”

Nói xong cô nàng quay về phía mấy tên cảnh ngục phía sau nói: “Kéo hẳn ra ngoài, tùy tiện tìm một chỗ nào đó chôn đi, sau đó tìm người tẩy rửa sạch sẽ nhà ăn. CÒN tất cả những người ăn ở nhà ăn hôm nay, đều đổi hết một chỗ mới!”

Những tên cảnh ngục kia sắc mặt cũng tái nhợt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh.

Bọn họ từng thấy Phùng Tĩnh Tuyền phát uy nhưng chưa từng thấy qua Mục Nghiên Kỳ giết người thế này, cái cảnh tượng này thật quá dọa người rồi.

Bọn họ chẳng dám nói thêm cái gì, vội vàng khiêng thi thể tên trung niên vừa chết ra ngoài, sau đó lại có mấy tên cảnh ngục lục tục chạy vào, cầm theo thùng nước và giẻ lau nhà, cố gắng dùng sức lau sạch bãi máu của tên trung niên kia.

Mục Nghiên Kỳ cười tủm tỉm cầ, khẩu súng lục của mình, dí lên trán Cao Nham, nói: “Kỳ thật giết người rất đơn giản, cho nên hy vọng anh đừng để tôi khó chịu, một khi tôi khó chịu là muốn giết người, kế tiếp chính là anh, tiện thể nói cho biết một câu, tôi tùy tiện giết vài người thì cũng không có ai dám quản tôi đâu!”

Cao Nham đã triệt để lâm vào khủng hoảng, mặt mày tái nhợt không nói lên lời.

ba gã trung niên còn lại cũng an phận hơn rất nhiều, ngay cả một câu cũng không dám nói thêm.

Lâm Bắc Phàm cũng thầm sợ hãi than một tiếng, hai cô nàng này tính cách tốt nha, người ta giết người không ai dám quản, mình mới giết có hai mạng nhà thị trưởng thì đã bị tổng vào đây, xem ra người ta còn lợi hại hơn mình nhiều lắm.

Mục Nghiên Kỳ cùng Phùng Tĩnh Tuyền hai người mỉm cười với Lâm Bắc Phàm rồi dẫn theo đám cảnh ngục còn lại rời khỏi phòng ăn.

267. Chương 267: Điền Cuồng Trả Thù

”Alo, là Vi nhi hả? À, là anh đây, bây giờ anh đang ở kinh thành,... Cái gì?”

Kinh thành thế nào à? Cũng không tệ lắm, đường ở đây rộng thênh thang luôn, còn nữa, ở đây còn rất nhiều cô nàng rất xinh, mặc đồ tắm cũng không tệ lắm, nhưng mà không xinh bằng em, so với khủng long cũng không khác nhau lắm, hừ anh chết khiếp luôn... Cái gì? Anh lừa em? Anh làm sao lại có thể lừa em? Nếu như em không tin, em xem xem đôi mắt của anh này, rất là thuần khiết thiện lương mà. À đúng rồi, phỏng chừng anh còn phải ở kinh thành thêm một thời gian ngắn nữa, cho nên chuyện tình ở Kim Sắc Hải Ngạn vẫn phải nhờ vào em rồi. Nếu như có đứa nào dám làm loạn, em đi tìm Đường Phong nhé, tên tiểu tử đó cũng coi như không tệ, có thể giúp em một ít việc đó... Cái gì? Bao lâu nữa anh về á? Cái này anh cũng không biết, em cũng biết, anh đi lần này là có chuyện phải làm, cũng không phải là đi du lịch, anh không thể làm chủ được, dù sao anh cũng hứa với em, chỉ cần xong việc một cái là anh lập tức về với em, được chưa? Ngoan nào, đừng khóc mà, anh có phải không quay về nữa đâu, em yên tâm đi... Cái gì? Tiểu Nguyệt muốn ở chỗ chúng ta? Vậy cũng được, dù sao bà tám kia ở đâu cũng gây rắc rối. có lẽ ở cùng với em thì có thể ôn nhu ra một chút. Cô ta đến rồi à? Được rồi, anh cúp máy đây!”

“A Thắng ,cái gì mà tại sao là anh? Chẳng lẽ anh không được gọi điện cho chú hả?... Chú đang nói nhầm cái gì đấy? Ai quy định ở trong nhà giam thì không được gọi điện thoại? Anh có làm chuyện gì đâu mà đến gọi một cuộc điện thoại cũng không được? ... Cái gì? Chú muốn tới thăm anh à? Vậy chú tới đây chơi với anh, dù sao chỗ anh hiện tại cũng không tệ, ngày nào cũng cá thịt đầy đủ, còn có TV xem, anh đang chuẩn bị

xin bọn họ cấp cho một cái máy tính, lên mạng lướt nét một chút?... Cái gì? Anh đang ở nhà lao hay khách sạn? Cái này thì anh cũng không biết, bắt quá theo anh thấy cái cô nàng cảnh sát bắt anh đó tựa hồ cũng không có ác ý. Còn đặc biệt đến gặp anh mấy lần. Còn có cô nàng phó ngục trưởng ở đây cũng xinh lắm nha, chiều cổ anh rất nhiều. Cuộc sống chỗ anh cũng khá là nhàn nhã thoải mái... Cái gì? Chú hâm mộ anh? Vậy chú đến đây ở mấy ngày đi. Nếu mà chú tới thì nhớ mua cho anh mấy thứ gì ăn ngon ngon nhé, ở đây không có quầy bán quà vặt, anh buồn chết mất, đúng rồi, chú nói cho bọn hần biết, chờ anh ra rồi đi kinh thành, dù sao cũng còn mấy tháng nữa, không chết người được đâu!”

Lâm Bắc Phàm lại gọi điện chém gió với mấy người khác một hồi mới cúp máy xuống, sau đó nhìn lướt qua năm người bọn Chu Cường đang xem TV nói: “Cái này gọi là cuộc sống à? Cần cái gì cũng không có, tao phải xin một cái máy tính, tao muốn lên QQ, tao còn muốn chơi game online. NGhe nói gần đây mới ra một trò không tệ, tên gì mà tây du ấy nhỉ, tao vừa vặn chơi qua một chút, giết thời gian một chút vậy!”

Tiểu Kim cũng lập tức phụ họa truyền âm nói: “Đúng vậy lão đại, chúng ta phải xin một cái máy tính, em thật lâu rồi chưa được lên mạng chat với mấy đứa bạn trên mạng, đây quả thật không phải là cuộc sống của rồng mà,!”

Hần âm thầm vì bản thân mình phải đi theo cái dạng Đồ Long đại hiệp này mà tức mình, long chính là một tồn tại khùng bố, nhưng từ khi đi theo hần, cuộc sống cũng chẳng ra làm sao cả, hiện tại tuy cuộc sống có chỗ cải thiện, nhưng mình bình thường muốn lấy hai điều thuốc lá mà cũng bị đối phương cướp về, nói cái gì mà rồng không thể hút thuốc, đây là cái thứ logic gì? Chẳng lẽ rồng không thể tiêu sái một chút sao?

Năm người bọn Chu Cường cơ hồ có một thứ cảm giác choáng váng.

Hiện tại phòng giam của bọn họ đã có TV, có tủ lạnh, còn có một cái máy giặt quần áo, cuộc sống đã quá nhàn nhã thoải mái rồi, thật không ngờ hần lại không biết dừng lại, thật sự là đáng lời ra ngoài bắn chết. Bắt quá bọn họ cũng biết toàn bộ điều này đều là do đối phương mang lại, cũng không nên nói linh tinh, chỉ hắc hắc bật cười. Chỉ có Phú Đại Hải là cứ chớp chớp đôi mắt ti hí, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

“Lão đại, không bằng anh xin một cái máy tính, em sẽ kiếm tiền cho anh, trong khoảng thời gian này em cũng chán lắm rồi!”

Phú Đại Hải nghĩ một hồi, khó khăn lắm mới phun ra được một câu, trong lời nói tràn đầy hấp dẫn mê người, phẳng phất như một mỹ nữ đang câu dẫn đối phương vậy.

“kiếm tiền?” Lâm Bắc Phàm ngạc nhiên nhìn Phú Đại Hải.

Phú Đại Hải xoa xoa đôi tay múp míp của hần, cười hắc hắc nói: “Lão đại, anh cũng biết vì sao em bị tổng vào đây mà? Còn không phải là vì tham ô mấy cái cục lẻ sao, mà nói trắng ra ấy, em chính là một hacker!”

“hack, hacker?”

Mấy tên còn lại trong phòng giam đều trợn mắt há hốc miệng kêu lên.

Bọn họ biết hacker, cũng đã được nghe về hacker, cũng biết đó là một dạng người rất lợi hại. Thật không ngờ hần chính là hacker.

Lâm Bắc Phàm cũng cũng mặt mày ngạc nhiên nhìn Phú Đại Hải, hỏi lại một lần nữa: “Mày, mày là hacker.” Phú Đại Hải cũng nhìn ra ánh mắt không tin của mọi người, không khỏi cười hắc hắc, cầm lấy điện thoại của Lâm Bắc Phàm, thuận thực tháo tung ra, cái điện thoại nhanh chóng trở thành một đồng linh kiện, cuối cùng lấy ra một cái thứ gì đó nhìn như cái cục áo, nói: “Bọn họ lắp một cái thiết bị theo dõi nho nhỏ trong máy của anh, xem ra là muốn nghe lén từng lời anh nói với người khác rồi!”

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa là há miệng đến rớt quai hàm, lợi hại nha.

Hần nghe nói hacker là một dạng người cực kỳ lợi hại, có thể thoải mái xâm nhập vào một ngân hàng, sau đó đánh cắp rất nhiều tiền, nhưng đó vẫn chỉ là trong truyền thuyết. Ai biết mình có thật là đã gặp được kẻ như vậy không. Hần liên tục thốt lên: ” Tao ngất, mày vẫn còn là người sao?”

Phú Đại Hải nở một nụ cười thật thà chất phác: “Em đã hơn một năm rồi không được động vào máy tính, hai tay giờ có chút gượng gạo, lần trước chính là tham ô của người ta một ức nhân dân tệ nên mới bị đá vào đây!”

“Bịch!”

Tất cả mọi người gần như đều ngất xỉu.

Thủ đoạn lợi hại như vậy mà cũng coi là gương gao? Một ức nhân dân tệ mà cũng gọi là mấy cắc lẻ sao? Bọn họ đều hận không thể tháo ngay hai cánh tay của tên mập này ra, xem chúng cấu tạo bằng cái gì.

Lâm Bắc Phàm lập tức như nhìn thấy vô số tiền mặt đang vỗ cánh bay vào túi mình, nước miếng chảy ồ ồ ra ngoài. Hắn dùng sức gật đầu thật mạnh: “Có người lợi hại như chú, anh không lấy một cái máy tính thì thật có lỗi với bản thân. Anh đi lập tức đi xin bọn họ một cái máy tính, bảo họ đem máy tính tới. Chú trước tiên khoắng sạch ngân hàng chính phủ liên bang Hoa Kỳ cho anh, khắc khắc, anh thật sự hy vọng thấy thằng Mỹ khi phá sản nó có cái dạng gì, khắc khắc..”

“Bịch bịch!”

Lần này ngất xỉu c hính là Phú Đại Hải, khoe miệng của hắn sùi cả bọt mép, toàn thân co giật như lên cơn nghiện.

Khoắng sạch ngân hàng chính phủ liên bang Hoa Kỳ? Thằng này không phải đang ngại thời gian mình ngồi tù quá ngắn chứ? Còn muốn tụi FBI của Hoa Kỳ theo dõi mình mình? Xem ra không phải mình phát điên mà là hắn điên rồi.

Trong một căn phòng cực kỳ hoa lệ, toàn bộ đồ dùng trong nhà đều rất đầy đủ, cái gì cũng có, trang trí cực kỳ xa hoa, tỏa ra một phong thái phú quý bức nhân, nơi này phẳng phất như một tòa khách sạn năm sao sang trọng vậy. Nhưng đây lại là một cái phòng giam trong nhà giam.

Trên một cái giường Simmons (loại giường đệm rất nổi tiếng), Cao Nham toàn thân lỏa lồ, đang đè một cô bé cùng lắm chỉ mười mấy tuổi phía dưới, hai mắt đỏ bừng, thở phì phò không ngừng, vận động theo nguyên lý pittong nguyên thủ nhất, cô bé kia cũng không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ động tình ra khắp căn phòng, nghe vô cùng dâm dăng.

“Chó chết, nó dám bắn chết người của tao, đây chính là coi thường tao, tao nhất định phải giết chết nó, tao nhất định phải giết chết nó!”

Cao Nham phẳng phất như một con sư tử đang phần nộ, gầm thét như một con dã thú, hấn chạy nước rút càng lúc càng kịch liệt, càng chơi càng hung mãnh, đem toàn bộ lửa giận của mình biến thành dục hỏa, phát tiết lên người cô bé kia. Cô bé kia đâu thể chịu nổi sự chà đạp của hắn? Tiếng rên rỉ sung sướng nhanh chóng biến thành tiếng kêu đau đớn, thảm thiết, cuối cùng không thể liên tục cầu xin tha thứ.

“Thế nào? Ngay cả mày cũng coi thường tao? Mẹ kiếp, cái thứ dê tiện như mày cũng dám xem thường tao? Tao không chơi chết mày không được.”

Cao Nham túm lấy mái tóc dài của cô bé, nhe răng cười như ác ma.

“Cao thiếu gia, em, em không có, em thật sự không có!”

Trên thân thể trắng như tuyết của cô bé, vết thương chằng chịt, khắp nơi đều là dấu răng cắn và thâm tím. Hạ thể đang sưng đỏ, còn ẩn ước chảy ra máu tươi. Nét mặt cô bé nhìn rất mềm yếu đáng thương, gần như là cầu khẩn nhìn đối phương. Cô bé làm sao có thể chịu được đối phương liên tục giở trò thú tính một giờ?

Cao Nham nhìn bộ dáng cầu khẩn của cô bé, hừ vinh trong lòng cảm thấy rất thỏa mãn, hắn không nhịn được cười lên ha hả: “Nó dám giết người của tao, tao phải bắt được nó, hung hăng trả đập một trận, ha ha!” Hắn liền bắt chấp sự phản kháng của cô bé. Đe cô bé ra, bắt đầu điên cuồng tấn công, từng tiếng kêu thảm thiết thê lương một lần nữa tràn ngập cả gian phòng. (Amen, lạy chúa tôi, mô phật, Brahman trên cao, tội nghiệp con bé)

Không biết bao lâu sau, Cao Nham mới thấy thỏa mãn mặc quần áo vào, từ trên giường đi xuống nhìn cô bé đã bị mình chà đạp đến hấp hối. Cô bé sắc mặt trắng nhợt, hai mắt vô thần, toàn thân hơi run rẩy, ngay cả một câu cũng không nói lên lời, hạ thể không ngừng chảy ra máu tươi, rõ ràng là biểu hiện của việc quan hệ tình dục quá độ. Hắn chỉ hừ hừ hai tiếng rồi đến một điểm thông cảm cũng không có, xoay người đi ra khỏi phòng.

“Thiếu gia, thiếu gia!”

Ba gã trung niên còn sống nhìn thấy hấn đi tới, vội vàng bước tới nghênh đón.

“Cha tao nói thế nào?”

Cao Nham mày mày tức giận hỏi.

Tên trung niên mặt mày vuông vức thoáng chần chờ một chút rồi thấp giọng nói: “Thiếu gia, bọn tôi vừa rồi đã gọi điện hỏi lão gia, ông ấy, ông ấy nói!” Hấn dừng lại một chút rồi lại nói tiếp: “ông ấy nói, ngài chớ chọc và hai cô gái kia, cứ an phận chờ ở đây là được. Về phần cái chết của Kiến Cường thì ngài không cần phải lo!”

“Cái gì? Không cần phải lo? Người của tao bị giết, lão nói không cho tao quản?”

Cao Nham lập tức nổi giận đến phát điên, hung hăng tát một cái lên mặt đối phương, lớn tiếng quát tháo: “Người của tao bị giết, rõ ràng là không để cho tao mặt mũi, vậy mà bảo tao không cần lo? Mẹ kiếp, lão từ khi nào đã trở nên nhát gan như vậy.

Tên trung niên mặt vuông vức kia một câu cũng không dám nói.

Một tên trung niên khác vội vàng giải thích: “Thiếu gia, lão gia nói cô gái kia cho chút lai lịch, cho nên, cho nên...” “Mày cảm ngay cho tao, có chút lai lịch? Cái gì gọi là có chút lai lịch? Chẳng lẽ ngay cả Cao gia chúng ta cũng không đấu lại hả? Bọn nó tính là cái thá gì?”

Cao Nham tức giận lớn tiếng gầm lên. Sắc mặt hấn trở nên đỏ bừng, hấn từ trước tới nay đều ngông cuồng tự đại, lần này bị làm nhục như vậy, tính cách trở nên méo mó. Trong lòng chỉ còn một ý niệm trong đầu, đó chính là báo thù, tìm hai ả cảnh sát kia báo thù, tìm Lâm Bắc Phàm báo thù, hấn muốn tất cả những người coi thường hấn đều phải nếm mùi đau khổ.

Ba gã trung niên nghe thấy hấn gầm lên khản cả cổ, ần ước cảm giác được có chuyện lớn sắp xảy ra.

268. Chương 268: Hơn Hai Trăm

“Tao ngất, lão đại, đây là nhà giam sao? Điều kiện ở đây cũng quá tốt đi? Em cũng muốn vào đây chơi mấy ngày!”

“Lão đại, bọn em còn đang lo lắng cho anh, tìm mọi cách cứu anh ra, thật không ngờ anh lại ở trong này sung sướng, nhàn nhã. Không bằng bọn em vào đây ở với anh mấy ngày. Em lớn từng này rồi mà chưa từng ở đây bao giờ!”

“Đúng vậy, bọn em sẽ dẫn thêm mấy ‘bé’ vào, chúng ta có thể thoải mái chơi đùa!”

Lâm Bắc Phàm nhìn đám người Trương Minh Thắng hô to gọi nhỏ với nhau, trên trán đã toát ra mấy hạt mồ hôi.

Mình đã rất là hung hăng can quấy rồi, ai ngờ bọn chúng lại còn muốn hung hăng can quấy hơn, vậy mà cũng có thể coi nhà giam thành khách sạn, muốn vào thì vào, còn chuẩn bị mang theo mấy ‘bé’ vào cùng. Chẳng lẽ nơi này đã trở thành chỗ cho thuê phòng rồi à?

Hấn vội vàng ho khan mất tiếng, trừng mắt nhìn họ, ra vẻ rất nghiêm trang nói: “Các chú đang làm cái gì thế hả? Làm gì? Cả đám đứng thẳng lên, đừng có thể hiện bộ dáng cà lơ phất phơ ở đây, ở đây là nhà giam, là nơi quốc gia chúng ta giam giữ phạm nhân, há để các chú thích đến là đến, nói đi là đi? Các chú đều đã lớn từng này rồi, sao có thể kinh nhờn pháp luật quốc gia? Bình thường không có việc gì thì nên chăm chỉ đọc mấy quyển sách hữu dụng một chút, các chú nhìn anh đây này, bình thường lúc rảnh rỗi đều đọc sách, đây chính là học vấn, các chú biết chưa?”

Hấn thoáng hua hua quyển sách trong tay, khoe khoang với bọn họ một cái rồi nhanh chóng dứt tọt vào trong ngục.

“Lão đại, anh đọc sách gì thế? Làm sao em lại cảm thấy quen quen?”

Trương Minh Thắng chớp chớp mắt hỏi.

Từ Chính cũng phảng phất như nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói: “Cái bìa ngoài nếu tao nhớ không nhầm thì là tiểu thuyết Kim Dung thì phải, chẳng lẽ là tiểu thuyết võ hiệp?”

Hắn thừa dịp Lâm Bắc Phàm không chú ý lập tức cướp lấy quyển sách, liền tục kêu lên: “A, là Tiểu Ngạo Giang Hồ”

Cả bọn đều mặt mày cổ quái cười nói: “Lão đại, thì ra anh xem là cái sách này hả?”

Lâm Bắc Phàm mặt đỏ bừng, nhưng vẫn rất vô sỉ cười nói: “À à, anh chỉ giải trí chút thôi. Bình thường anh vẫn hay đọc mấy tác phẩm nổi tiếng thế giới mà, ví dụ như là ‘Jane eyre’, ‘chiến tranh và hòa bình’, ‘tang lễ của Muslim’ vân vân, đều có những ý nghĩa giáo dục rất lớn, hướng chúng ta vào con đường tốt đẹp, một ngày đều phải xem hai ba giờ liền, so với bình thường còn chăm chỉ hơn nhiều.”

“Cát!”

Cả đám bọn Trương Minh Thắng đều nhất tể giơ ngón tay giữa lên, cực kỳ khinh bỉ sự vô sỉ của Lâm Bắc Phàm.

Bọn Chu Cường thì càng trợn tròn mắt, thiếu chút nữa lăn từ trên giường đất.

Đối phương ngay nào cũng bỏ ra hai ba giờ đọc sách? Hình như bình thường hắn lúc nào cũng chơi game mà? Đêm qua hình như hắn còn nói chuyện suốt đêm với ai đó, nói cái gì mà rỗng rần, những quyển sách này hình như hắn mới mua được mấy ngày, đến lật ra cũng chưa từng lật.

Lâm Bắc Phàm giới thiệu sơ qua mấy người bọn họ với nhau rồi mở miệng hỏi: “Cấp trên thế nào rồi?”

Triệu Phong có chút bất đắc dĩ nhún nhún vai nói: “Không có cách nào, nghe nói lại mời tới ba mươi danh lão trung y, cả một đám đều nói mình là cái gì mà Hoa Đà tái thế, Biển Thước tái sinh, Bất kể là có nghị nan tạp chứng gì cũng giải quyết được hết. Kết quả là không một ai có thể thành công, chọc giận mấy lão nhân thiếu chút nữa là lôi hết mấy lão lang băm ra bắn hết!” Lâm Bắc Phàm bĩu môi, rất khinh bỉ cười nói: “Trung y tuy không tệ, nhưng cũng chẳng phải linh đan diệu dược, làm sao có thể trị được bách bệnh? Nếu thật có như vậy, mấy lão hoàng đế TQ cổ đại cũng không chết đi được!”

“Đúng vậy, cho nên bọn em cũng đã liên lạc với mấy lão đầu bọn họ, bảo họ nhanh chóng cứ lão đại ra. Theo em thấy, ngoại trừ lão đại ra, thật sự không ai có thể trị được quái bệnh này!”

Từ Chính vội vàng xem vào một câu.

Lâm Bắc Phàm vậy mà lại rất vô sỉ cười nói: “Cái này cũng không cần gấp, bây giờ mà anh ra ngoài, ngược lại không tốt!”

“Ý? Lão đại, cái này thì có gì là không tốt? Tuy ở đây không tệ, thức ăn cũng không tệ, chơi cũng không tệ nốt nhưng là không có tự do mà. Nếu như anh được ra ngoài, còn không phải là muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi sao?”

Cả bọn Từ Chính đều mặt mày nghi hoặc nhìn đối phương, chẳng lẽ hắn có xu hướng thích ngược đãi?

Lâm Bắc Phàm nhìn cả đám mặt mày nghi hoặc, cứ tùm tùm cười nói: “Cái này sao? Rất đơn giản, các chú chắc cũng biết hai câu thành ngữ, một là tặng than ngày tuyết rơi, hai là dệt hoa trên gấm. Một cái có thể khiến người ta khắc trong tâm khảm, một cái là có cũng được, không có cũng chẳng sao. Cho nên chúng ta cứ chờ một chút, chờ mấy ngày nữa, đến khi tới mức độ tặng than ngày tuyết rơi thì chúng ta mới qua đó, như vậy chẳng phải là phát huy được tác dụng lớn nhất sao?”

“Ồ, ta ngất, lão đại, anh thật là lợi hại nha, ngay cả cái này cũng tính ra được. Tặng than ngày tuyết rơi, nếu như cô nàng kia gần xong phim, lão đại lại đột nhiên xuất hiện cứu lấy nàng, hơn của phim. Chẹp chẹp, cũng là cứu mà ý nghĩa lại hoàn toàn khác nhau!”

Trương Minh Thắng liên tục thốt lên.

Bọn Từ Chính ai nấy cũng sợ hãi than thở, gật đầu liên tục

Bây giờ mà Lâm Bắc Phàm qua cứu cô nàng kia, tuy cứu được nhưng ý nghĩa lại không lớn, ảnh hưởng cũng không quá sâu xa, dù sao bây giờ còn có rất nhiều thời gian, còn có rất nhiều lão trung y có thể có khả năng chữa được, nhưng nếu đợi đến khi tất cả lão lăng băm kia bó tay chịu thua, không có biện pháp, lão đại mới tới cứu, đây mới là lợi hại thật sự.

Bọn họ đều vô cùng bội phục sự vô sỉ cùng âm hiểm của Lâm Bắc Phàm, trong lòng thầm tính làm sao để có thể học hỏi được đối phương mấy chiêu.

Không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn.

Trong cuộc sống sau này, bọn họ nhất định sẽ đối mặt với không ít dạng kẻ địch, không thiếu chỗ dùng những chiêu thức thể này.

Bọn họ đang cười nói vui vẻ thì Hầu Sơn hét hải chạy từ bên ngoài vào, lớn tiếng kêu lên: “Lão đại, lão đại, không hay, lớn chuyện rồi, thằng Cao Nham kia nó dẫn theo một đám người đang chạy tới đây, hình như định gây chuyện với anh!”

Đám Chu Cường đều lập tức đứng phắt dậy, liên tục thất thanh kêu lên: “Cái gì? Cao Nham nó đến đây?”

Khoẻ miệng Lâm Bắc Phàm hơi nhếch lên, nói: “Sợ cái gì? Không phải chỉ là một thằng Cao Nham thôi sao? Nó mang mấy người tới?”

Hầu Sơn sắc mặt trắng nhợt, run rẩy nói: “Nó, nó mang theo rất nhiều người, ít nhất cũng phải hơn hai trăm người!”

“Phịch!”

Lâm Bắc Phàm ngồi phệt xuống mặt đất, thiếu chút nữa la lên.

Mình chỉ là nói đùa mấy câu, nói khoác mình có thể đấu được bốn trăm, vậy mà thằng đó lại thật sự mang đến hai trăm người tới đây, đây là muốn chơi chết mình sao? Hơn nữa đây còn là nhà giam, không phải chỗ khác.”

Đám Trương Minh Thắng đều chớp chớp mắt nghi hoặc nói: “Cao Nham?”

Trịnh Dũng cũng nghi hoặc nói: “Cái tên này nghe thế nào lại thấy quen quen? Giống như đã từng gặp qua ở đâu rồi!”

Tiểu Phương đứng bên cạnh lập tức giải thích cho bọn hắn, nói: “À, Tổ gia gia của thằng Cao Nham này chính là người có công lớn khai quốc của TQ chúng ta - Cao Chí Bình. Thằng này vì tội cưỡng gian rồi giết chết ba mươi sáu thiếu nữ, bị phán án tù chung thân, bây giờ đang được giam giữ trong này, cũng được một thời gian rồi!”

Mấy người còn lại đều lộ vẻ kinh ngạc, kinh hô: “Thì ra là nó, thảo nào tao lại thấy quen như vậy!”

Bọn Chu Cường đều mặt mày kinh ngạc nhìn đám Trương Minh Thắng. Bọn họ cũng nhìn ra đám Trương Minh Thắng đều là kẻ không vừa, khẳng định gia cảnh cũng không tầm thường, chẳng lẽ lại quen biết Cao Nham?

Lâm Bắc Phàm quay lại nhìn bọn Trương Minh Thắng hỏi: “Các chú quen nó?”

Từ Chính thở hồng hộc kêu lên: “Thằng chó này, cho dù nó hóa thành tro em cũng nhận ra, con bà nó, hai năm trước, nó còn cướp mất của em một một cô gái. Lần đó, em với nó gọi hơn bốn mươi người tới kinh thành chém giết, về sau, về sau...” Hắn có chút xấu hổ nói: “Về sau bên em đánh thua, cô gái kia bị hắn đoạt đi. Thằng khốn đó dám nói phương pháp tán gái của bọn em là sỉ nhục của giới tán gái. Sau này không biết vì sao nó lại biến mất ở kinh thành. ai ngờ được hắn lại ở trong này. Em rút cuộc cũng tìm được nó, ha ha...” Trên mặt hắn lộ ra vẻ cực kỳ âm hiểm, giống như đang nhìn thấy bộ dáng Cao Nham bị đánh đập thế nào.

Triệu Phong bên cạnh cũng lớn tiếng kêu lên: “Đúng vậy, hai năm trước nó cũng cướp của em một cái xe thể thao mới mua, hôm nay cuối cùng cũng tìm được nó. Em nhất định phải đánh cho nó một trận, cho nó biết sự lợi hại của chúng ta!”

Mấy người khác cũng đều nói lại chuyện cũ của mình vào Cao Nham, nhưng mà toàn là chuyện bị người ta chà đạp không chịu nổi, đến một lần chiến thắng cũng không có, nghe mà cứ như là mấy bà vợ bé đang kể khổ vậy.

Lâm Bắc Phàm nghe xong mồ hôi túa ra, nhin không được hỏi một câu: “Các chú nhiều người như vậy, chẳng lẽ chưa ai từng chiếm được một chút tiện nghi nào từ tay hắn sao? Các chú không phải nói mình ở kinh thành cũng coi trời bằng vung sao?”

Hắn vừa nói xong, cả bọn đều mặt mày đỏ ửng, cụp đầu xuống, hận cổ không thể dài ra, dút đầu vào dưng quần.

Bọn họ ở kinh thành cũng thuộc dạng coi trời bằng vung, ngày nào cũng khi nam phách nữ (đánh con trai, sàm sỡ con gái), không việc ác nào không làm, nhưng mỗi lần gặp Cao Nham là đều phải chịu thua thiệt, ai bảo nhà người ta nuôi tới năm mươi tên cao thủ xuất ngũ từ quân đội ra chứ? Bọn họ tuy có nhiều người, nhưng cũng đánh không lại người ta, cho nên cũng đành để người ta dè đầu cưỡi cổ.

Trương Minh Thắng chưa từng gặp qua Cao Nham nên tất nhiên không biết được sự lợi hại của hắn. Hắn liên tục kêu lên: “Ta ngất, chẳng nhai này là thằng nào? Chẳng lẽ thật sự lợi hại như vậy? Đi, chúng ta đi xem hắn, tao thật muốn nhìn hắn có phải là ba đầu sáu tay hay không, mẹ nó, cùng lắm thì chúng ta gọi năm sáu trăm người, trực tiếp đập chết thằng chó này!”

Bọn Từ Chính không hiểu sao lại đều đưa ánh mắt lên người Lâm Bắc Phàm, lập tức phóng ra quang mang chói mắt: “Lão đại, không phải rất ít chuyện có thể khiến anh ra tay sao? Vậy cho bọn nó biết tay, cho nó biết sự lợi hại của anh, đồng thời cho bọn em một lần mặt mũi, cùng lắm là bọn em ra năm trăm vạn, để anh đánh thằng khốn đó!”

Triệu Phong cũng rất bức bối kêu lên: “Đúng vậy lão đại cứ mặc sức đánh thằng chó đó, có chuyện gì xảy ra, bọn em chịu hết!”

“Chỉ cần nó còn một hơi thở là được!”

Trịnh Dũng rất vô sỉ thêm dầu vào lửa.

Lâm Bắc Phàm vênh mặt lên, ra vẻ ta đây rất lợi hại nói: “Không phải chỉ hai trăm người sao? Anh còn chưa để vào mắt, lát nữa các chú xem cho kỹ, anh nhất định sẽ đánh thằng Cao Nham này mềm ra như bún.” Nói vậy nhưng trong lòng hắn lại âm thầm tính toán, năm trăm vạn nhân dân tệ? Cái này bao giờ mới kiếm được chứ?

Mình tuy không thiếu tiền, nhưng miệng ăn núi lở mà, có cơ hội cũng phải kiếm lấy chút tiền.

Tiểu Kim cũng liên tục phụ họa: “Lão đại, năm trăm vạn, đủ cho chúng ta tiêu một thời gian dài đó!”

“Không để vào mắt? Tao chờ mày thực hiện câu đó đây!”

Thanh anh của Cao Nham từ bên ngoài đã chậm rãi vang lên.

269. Chương 269: Lời Hại Chân Chính

Lâm Bắc Phàm nghe Cao Nham nói có vẻ cực kỳ tự tin, nhin không được cười giễu cợt nói: “Chẳng lẽ Cao thiếu gia không còn mặt mũi để gặp người ta sao? Làm sao lại không dám vào đây? Hay là sợ trong tay tao có súng, bắn toác đầu mày ra?”

“Mày, mày...”

Cao Nham nghe Lâm Bắc Phàm phun ra một câu, sắc mặt ỉn nhục, giận tới mức nghiến răng nghiến lợi nói.

Từ Chính ở bên trong lập tức thò mặt ra, hung hăng nói: “Cao Nham, thật không ngờ mày lại bị tổng đến chỗ này, ha ha... Anh em bọn tao dạo này ở kinh thành đúng là nhàn rồi đến phát chán, còn tưởng mày chết ở cái xó xỉnh nào rồi chứ!”

Triệu Phong cũng cố ý cười ha hả: “Ai có thể ngờ được, đường đường là công tử Cao gia lại bị đá vào tù bóc lột? Lạ nha, lạ nha!”

“Bọn mày, bọn mày...”

Cao Nham trực tiếp từ bên ngoài xông vào, liếc mắt vào trong phòng giam liền thấy thấy bọn Từ Chính, Trịnh Dũng cùng Triệu Phong. Hắn lập tức trừng to mắt, liên tục rít lên: “Bọn mày, bọn mày tại sao lại ở đây?”

Từ Chính mặt mày đầy vẻ bất thiện cười nió: “Bọn tao nghe nói đại thiếu gia Cao gia dạo này đang an nhàn, sung sướng trong này, cho nên đến nhìn thử xem, thật không ngờ đại thiếu gia Cao gia ở trong này rồi mà vẫn hung hăng càn quấy như xưa. Thật sự là khiến bọn tao bội phục vạn phần nha!”

Hai hàng lông mày Cao Nham khẽ nhíu lại, lướt mắt nhìn qua mấy người bọn họ một lượt rồi lại nhìn Lâm Bắc Phàm, cười lạnh nói: “Khó trách nó dám kiêu ngạo như vậy, thì ra là người của bọn này, tao đúng là có chút xem thường hắn rồi!”

Bọn Từ Chính không ngờ lại lắc lắc đầu nói: “Mày sai rồi, anh ấy không phải người của bọn tao, anh ấy là lão đại của bọn tao!”

“Cái gì? Lão đại của bọn mày?”

Sắc mặt Cao Nham khẽ biến, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hắn tất nhiên biết rõ, những tên công tử này đều là kẻ ngang ngược, càn quấy như mình, chưa từng để bất cứ kẻ nào vào trong mắt, vậy mà bây giờ bọn chúng lại tôn Lâm Bắc Phàm làm lão đại, trong chuyện này rốt cuộc là có huyền cơ gì? Chẳng lẽ kẻ này thật sự rất lợi hại?

Lâm Bắc Phàm lại ra vẻ khiêm tốn nói: “Kỳ thật tao cũng chỉ là một người bình thường, không có chỗ nào đặc biệt cả!”

Trương Minh Thắng hí hóp đôi mắt đã ti hí của hắn lại, liếc mắt nhìn Cao Nham, cố ý ra vẻ ngạc nhiên kêu lên: “Ngất, đây là cái thứ gì thế? Là ai không kéo khóa quần lại, để nó chạy lung tung thế này? Tao phải kiểm tra lại một chút, sau này đỡ phải xấu hổ trước mặt người khác!” Hắn chưa từng gặp qua đối phương, cũng chưa từng nghe danh đối phương, cũng chỉ biết qua miệng bọn Từ Chính rằng đối phương cũng là kẻ lợi hại, cho nên mới cố ý đả kích đối phương. (CN: Ý nó chữ Cao Nham là chim = điều -> điều nhân, đại loại như thằng dog v...v -> kiểu chữ của TQ)

Cao Nham nghe xong thiếu chút nữa thổ huyết.

Thằng mập này là đứa nào? Không ngờ lại nói chuyện vênh váo như vậy, rõ ràng là không để mình vào mắt mà.

Chẳng lẽ hắn cũng là kẻ cực kỳ có thực lực?

Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà ác: “Xem ra vận khí của tao hôm nay cũng không tệ, có thể gặp được mấy người bọn mày, bất quá tao đang muốn xem bọn mày đấu với 267 người của tao thế nào, ha ha.” Nói xong hắn đã nhanh chóng nhảy ra khỏi phòng giam.

Từ Chính lập tức lộ vẻ khinh thường nói lớn: “Chỉ bằng hai trăm thằng rác rưởi của mày hả? Chỗ đó mà cũng xứng làm đối thủ của lão đại bọn tao sao? Tao khinh, à nhân tiện tao cũng nhắc mày trước, chuẩn bị tiền thuốc men đi, ha ha!”

Triệu Phong cũng cười hi hi nói: “Đừng tưởng vết đầu được ra hai trăm thằng là đã hoành hành được cái nhà giam này, mày chọn lầm người gây sự rồi, hô hô. Lúc trước bọn tao không phải đối thủ của mày, nhưng không có nghĩa bây giờ cũng như thế!”

Mấy người bọn họ từng được thấy tận mắt công phu chân chính của Lâm Bắc Phàm, cho nên có lòng tin rất lớn đối với hắn, lúc này mới dám điều võ dương oai như thế trước mặt Cao Nham. Nếu như là lúc khác thì chỉ sợ cả bọn đã dọa cho quỳ rạp trên đất rồi.

Cao Nham không tức giận mà cười lớn, tựa hồ đang nhìn thấy mấy người đối phương đang giãy dụa trước khi chết, trong lòng vui vẻ không nói lên lời. Minh uất ức lâu như vậy, rốt cuộc cũng có thể xả giận một

trận. Hắn đứng bên ngoài lớn tiếng nói vọng vào trong: “Hai trăm thằng rác rưởi? Tao cũng muốn xem thử bọn mày đối phó với hai trăm thằng rác rưởi của tao thế nào đây!”

Mấy người bọn Lâm Bắc Phàm nhanh chóng đi ra ngoài phòng giam, đi ra bãi đất trống của nhà giam, đưa mắt nhìn quanh, đã thấy một rừng người chỉ chít đứng ở đó, đúng thật là có đến mấy trăm thằng, thằng nào cũng cầm trong tay một cái tuýt sắt lớn nhỏ khác nhau, toàn thân đều lộ ra một khí tức bực hân, hai mắt lấp lóe quang mang hung ác, nham hiểm.

“Ặc!”

Mấy người bọn Từ Chính vừa rồi mặc dù còn nói năng rất kiêu ngạo, không để bất cứ kẻ nào vào mắt, nhưng lúc chân chính thấy được nhiều người như vậy, trong lòng vẫn không khỏi phát hoảng, sắc mặt trở nên trắng nhợt, phảng phất như được thoa một lớp phấn trắng, trên trán còn túa ra mồ hôi, thân thể run rẩy như hư nhược từ lâu.

Bà nội nó, thằng này sao kéo đầu ra lắm người thế?

Năm người bọn Chu Cường hơi nhúu mày lại, xem ra lão đại của mình vào Cao Nham nhất định sẽ có một trường ác đấu, bọn họ có nên tham dự vào hay không? Theo lý mà nói, bọn họ nhận Lâm Bắc Phàm là lão đại, lão đại gặp nạn, bọn họ dĩ nhiên phải trợ giúp, nhưng cho dù có mấy người bọn họ thêm vào, cũng có thể thay đổi tình hình sao?

Cao Nham thấy mấy người đối phương đã ra khỏi phòng giam, lập tức hung hăng kêu lên: “Bọn mày không phải đều rất lợi hại sao? Tao muốn xem xem bọn này làm thế nào mà thắng được hai trăm sáu mươi bảy người, tất cả xông lên cho tao, đập chết bọn nó, ai giết được một mạng, tao cho hắn năm vạn đồng, còn tội giết người, tao chịu trách nhiệm cho chúng mày!”

Sau khi trải qua hai chuyện lần trước, tư duy của hắn đã trở nên hỗn loạn. Trong mắt hắn, hắn là người của Cao gia, chính là một gia tộc khủng bố, mặc kệ đối phương là ai, mặc kệ đối phương có lai lịch gì, đều phải ngoan ngoãn nghe lời hắn, mặc cho hắn chà đạp, nhưng đối phương lại hết lần này tới lần khác sỉ nhục hắn, còn giết người của hắn, đây không thể nghi ngờ chính là tát thẳng vào mặt hắn, điều này làm cho một kẻ vốn cao cao tại thượng như hắn làm sao có thể chịu được? Cho nên lúc này trong lòng hắn chỉ còn một ý niệm, đó chính là trả thù.

Hai trăm sáu mươi bảy người sau khi nghe được lời của Cao Nham lập tức gầm rú lên như đám dã thú, vùng cao tuýt sắt trong tay, tựa như một đàn ngựa đang lồng lên, điên cuồng lao về phía bọn người Lâm Bắc Phàm.

“Lão đại, anh mau tránh đi, bọn em chống đỡ cho anh!”

Chu Cường vội kêu to.

“Lão đại, bọn chúng nhiều người lắm, anh mau chạy đi tìm cảnh ngục, ở đây có bọn em rồi!”

Hầu Sơn cũng liều lĩnh kêu lên.

Mấy người còn lại cũng muốn giúp Lâm Bắc Phàm ngăn cản đối phương để hắn chạy thoát.

Lâm Bắc Phàm nghe được mấy câu của bọn họ, trong lòng không hiểu sao lại dâng lên một nỗi cảm động, đến lúc quan trọng mới thấy chân tình, câu này, con mẹ nó, đến một từ cũng không sai. Lúc này Lâm Bắc Phàm đến một biểu hiện chuẩn bị bỏ chạy cũng không có, không những thế, hắn còn thò tay vào túi trước ngực, lấy ra một điều thuốc, châm lửa, ngẩng đầu lên ra vẻ rất là buồn chán, khẽ thở dài một cái nói: “Thời tiết hôm nay thật đẹp!”

Tất cả mọi người đều há hốc miệng, mặt mày ngu muội nhìn hắn.

Tình hình bây giờ đang nguy cấp như thế, vậy mà hắn vẫn ngăm trời ngăm đất, không phải là bị dọa cho chập mạch rồi chứ?

Tiểu Kim cũng hung hăng truyền âm nói: “Lão đại, sức chiến đấu của bọn này cũng quá võ vẩn, còn chẳng bằng một góc mấy thằng đội chống bạo động lần trước.”

Từ khi pháp lực của nó tăng lên, khẩu khí của nó cũng càng hung hăng hơn trước rất nhiều, nếu không phải như vậy, có đánh chết nó, nó cũng không dám nói mấy câu kiêu ngạo như vậy.

Lâm Bắc Phàm càng kiêu ngạo mở miệng: “Gió lạnh nổi lên, đất trời ảm đạm không ánh sáng, xem ra không phải là điềm lành, chỉ sợ phải có người chết. Đây là bọn mày bức tao ra tay.”

“Lão đại, anh....”

Cả bọn đều há hốc miệng, choáng váng nhìn hắn.

Mười tên dẫn đầu trong hai trăm sáu mươi bảy người đã vọt tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, cây tuýt sắt hung hăng nhắm vào đầu Lâm Bắc Phàm mà giáng xuống, nhưng đột nhiên hai chân Lâm Bắc Phàm đạp mạnh một phát, cả thân thể hắn lập tức giống như một viên đạn phát bắn ra, lướt qua những tên phạm nhân phía trước, chân phải như một thanh liềm đao lóe lên hàn quang, liên tục quét ra.

“Bụp bụp bụp....”

Mỗi một đòn của hắn đều sắc bén bá đạo, gọn gàng linh hoạt, không hề có một chút hoa lệ, lờ lợt.

Mười tên đầu tiên đều bị hung hăng đá một cước vào bụng, bắn đi như một cục đá, trên đường bắn ngược về phía sau còn liên tục va vào những tên đằng sau.

Từng đợt những tiếng kêu thảm thiết vang lên, cả bọn đã bị đánh đổ rạp một mảng lớn, trong khoảnh khắc, trong một rừng người đã xuất hiện một lỗ hổng khổng lồ, phẳng phất như một hồ nước bị một thanh thần khí chém đôi, xuất hiện từng đạo từng đạo gọn sóng.

Lâm Bắc Phàm cũng không có đình chỉ tấn công, hai tay hắn liên tục vung lên, giống như một thanh loan đao sắc bén, không ngừng chém ra ngoài, phẳng phất như muốn chém luôn trời đất thành hai mảnh, mang theo một cỗ khí thế hung mãnh, cuồng hãn, đám người kia còn chưa kịp chạm hắn đã bị hắn đánh cho nằm thẳng cẳng trên mặt đất, đến rên một tiếng cũng không kịp thốt lên.

Đây chính là biểu tượng của vô địch.

Hắn chính là một cỗ máy giết chóc.

Bọn Chu Cường đứng ở phía sau mà trợn tròn mắt, kinh hãi đến nỗi không nói lên lời.

Bọn họ không phải chưa từng gặp qua người lợi hại, nhưng kinh khủng đến biến thái như Lâm Bắc Phàm thì đúng là lần đầu tiên.

Trong mắt bọn họ, hai trăm sáu mươi bảy người này thế xông tới như mãnh hổ xuống núi, không thể chống đỡ, giống như hồng thủy tràn tới, có thể trong nháy mắt bao phủ tất cả mọi người, nhưng những kẻ này trong mắt Lâm Bắc Phàm chỉ giống như một cơ gió nhẹ, không thể lay động hắn một chút nào.

Hai mắt Cao Nham trợn trừng như mắt trâu, sắc mặt biến thành trắng bệch, toàn thân khê run rẩy, trên trán đã chảy mồ hôi ròng ròng, miệng lưỡi khô khốc.

Khó tránh hắn đám không coi bốn thủ hạ của mình vào đâu.

Tuy hai trăm sáu mươi bảy người này bốn sự từng người không bằng bốn thủ hạ của mình, nhưng lại đông hơn rất nhiều, hơn nữa đều là trai tráng hai mươi hai hai mươi ba tuổi, có rất nhiều sức lực cùng mãnh khỏe, hơn nữa bình thường cũng thường xuyên ẩu đả, công phu bình thường cũng biết một chút, cho dù là bốn thủ hạ của mình, nếu gặp phải bọn chúng cũng phải chịu thua thiệt. Vậy mà cả đám lại bị Lâm Bắc Phàm tùy tiện đánh một cái đã ngã một mảng lớn, kẻ này rốt cuộc có thực lực khủng bố đến cỡ nào?

Ba tên trung niên đi bên cạnh hắn cũng tận mắt nhìn thấy một màn này, sắc mặt cũng trắng bệch.

Bọn họ nhìn ra chiêu thức quyền cước của đối phương cũng không có gì đặc biệt, không hề có bất kỳ chỗ nào đặc biệt kỳ lạ, thật chẳng khác nào ẩu đả bình thường, nhưng một mỗi một chiêu lại ẩn chứa lực bạo phát cường đại cùng tính liên lạc đến khó ngờ. Phẳng phất như nước chảy mây trôi vậy, gây nên một cảnh tượng chấn động trước mắt.

270. Chương 270: Come On!!!!

Bãi đất trống trong nhà giam trở nên cực kỳ hỗn loạn. Hơn hai trăm người cùng chen chúc vào một chỗ, tiến chém giết, tiếng gào rú, tiếng đánh nhau không ngừng vang lên, làm cho mấy tay cảnh ngục đang chạy tới có cảm giác đình tai nhức óc.

Khi tới nơi, bọn họ đều nhìn thấy một bóng người không ngừng lướt đi trong cả đám người, mỗi một lần ra đòn đều khiến cho một hai người của đối phương ngã xuống, không gượng dậy nổi. Nhìn qua cũng phải mất đi năng lực chiến đấu trong bốn năm phút đồng hồ.

Cả đám hơn mười tay cảnh ngục đều bị cảnh tượng như vậy làm cho chấn động.

Bọn họ bình thường cũng đã từng tham gia rất nhiều nhiệm vụ, cơ hồ ngày nào cũng nhìn thấy phạm nhân trong trại giam đánh giết lẫn nhau, nhưng cảnh tượng một người đấu với hơn hai trăm người thế này thì đúng là lần đầu tiên được nhìn thấy, khiến cho bọn họ không biết bọn họ nên làm thế nào với trường hợp này.

Xong tới cứu tên phạm nhân Lâm Bắc Phàm kia ra? Người ta đến một vết xước cũng không có, làm sao phải giải cứu? Đứng ngoài thưởng thức võ nghệ của người ta? Hình như chức trách của mình là ngăn chặn ẩu đả trong nhà giam, mà không phải là đứng ngoài xem, bọn họ cả đám đều há hốc miệng đứng ở đó, không biết làm thế nào mới phải.

Mục Nghiên Kỳ cùng Phùng Tĩnh Tuyền là hai người nghe được tin tức này đầu tiên. Hai người ngoài kinh ngạc ra, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười. Các cô cũng thật sự muốn nhìn thấy tên Lâm Bắc Phàm này rốt cuộc là có công phu thế nào. Hai người bọn họ sau khi đến hiện trường, cũng bị cảnh tượng tượng nơi đây khiến cho rung động đến ngây người.

Đối phương không hề có xẻng, cũng không hề có bất cứ thứ vũ khí nào, chỉ dùng tay không mà đánh giết với hai trăm người cầm tuýt sắt trong tay, đây tuyệt đối là phong cách hơn so với cảnh tượng đối phương cầm xẻng đánh nhau với hơn mười thành viên đội chống bạo động nhiều, hung hăng hơn nhiều, ngoan cường hơn nhiều.

Trong ánh mắt Phùng Tĩnh Tuyền nhìn Lâm Bắc Phàm đã mang theo thêm một tia quang mang khác thường, là một loại sùng bái cùng ngưỡng mộ đối với anh hùng, xúc động phát ra từ nội tâm. Cô khẽ nói: “Đàn ông như vậy mới là đàn ông chứ!”

Mục Nghiên Kỳ không nhịn được thấp giọng lẩm bẩm: “Đàn ông gì mà đàn ông? Đây là đánh lộn ẩu đả, cậu phải giam hãm lại mới đúng!”

Tuy cô nàng nói như vậy, nhưng đôi mắt đẹp lại không ngừng nhìn về phía Lâm Bắc Phàm, trong ánh mắt còn mang theo thêm vài phần tán dương.

Phùng Tĩnh Tuyền khẽ lắc đầu nói: “Trong nhà giam, chuyện đánh lộn ẩu đả mỗi ngày có vô số, quản cấm được mấy ngày đây? Một mình hấn có thể khiêu chiến nhiều người như vậy, chỉ bằng vào điểm này, mình cũng sẽ bảo vệ hấn!”

“Bảo vệ hấn!”

Mục Nghiên Kỳ nao nao.

“Người như hấn, không nên ở trong này, mà là ở ngoài kia!”

Phùng Tĩnh Tuyền gật nhẹ đầu khẳng định.

Mục Nghiên Kỳ không nhịn được bật cười khanh khách, tay phải quàng lên vai đối phương, nói thâm vào tai cô nàng: “Xem ta Tĩnh Tuyền của chúng ta đã yêu mất rồi, có phải đầu tiên là thả hấn ra, tiếp đó là bắt hấn chuẩn bị lễ hỏi, cuối cùng là rước cậu về không? Phùng Tĩnh Tuyền đại tiểu thư của chúng ta chính là phó ngục trưởng nhà giam, thân phận cao quý như thế, nếu như hấn không dùng kiểu tám người khiêng tới đón cậu, mình quyết không cho hấn rước cậu về.”

Phùng Tĩnh Tuyền mặt mày đỏ ửng, không khỏi giận dỗi nói: “Nghiên Kỳ, cậu nói bậy bạ cái gì vậy? Mình chỉ nói con người hấn rất không tệ, không thể cứ ở đây mãi được. Cậu cũng biết con người mình làm việc

rất công bằng, chưa bao giờ sợ hãi quyền quý cùng thế lực các phương. Nhưng trên đời này còn rất nhiều tên nhị thế tổ ăn chơi trác táng, ý thế hiếp người, ai có thể ước thúc bọn chúng? Chẳng lẽ là pháp luật? Cho nên mình cảm thấy giam giữ hần trong tù là rất lãng phí, hần lẽ ra phải nên ở ngoài, chiến đấu với những tội ác kia, tiếp tục duy trì sự yên bình của xã hội.” Mục Nghiên Kỳ cười hi hi, trêu chọc nói: “Chẳng lẽ cậu không nghĩ cho hần một chút nào sao?”

Hai gò má Phùng Tĩnh Tuyền lập tức ửng đỏ, tựa như hai đóa hoa hồng đang nở rộ, làm khuôn mặt nàng lại tăng thêm mấy phần kiều diễm. Cô nói khẽ: “Nghiên Kỳ, mình thấy cậu đang nói hươu nói vượn đó. Mình cùng hần chỉ mới gặp mặt có hai lần, đến nói chuyện cũng không đến mấy câu, làm sao có thể thích hần? Cậu không nên nói bậy, tại mình thấy cậu ngày nào cũng nhắc đến hần, chẳng lẽ cậu lại thích hần?”

“Cất? Thích hần? Làm sao có thể? Mình tới đây là làm nhiệm vụ, chứ không phải là tìm zai, hơn nữa căn cứ vào tài liệu, bên cạnh hần hình như cũng đã có rất nhiều cô gái, mà mình cũng không thích mấy kẻ hoa tâm như vậy, vả lại mình cũng không muốn lập gia đình sớm như vậy, mình còn muốn công tác mười năm, hai mươi năm nữa!”

Mục Nghiên Kỳ rất là khinh thường đáp trả một câu.

“hì hì, đến lúc đó cậu sẽ thành bà già, còn có anh chàng thích cậu nữa sao?”

Phùng Tĩnh Tuyền cũng trêu chọc.

“Vậy mình sẽ theo cậu, làm hai bà già cũng được!”

Mục Nghiên Kỳ cười hi hi chọc léc đối phương.

“ôi, đừng đùa, muốn chết hử!”

Ngay khi hai cô nàng đang đùa giỡn thì có hai tên cảnh ngục chạy tới, một người trong số đó đúng là Lưu Cảnh, hần vội vàng thấp giọng nói: “Phó ngục trưởng, bọn Lâm Bắc Phàm đánh lộn trong bãi đất trống nhà giam, cô xem chúng ta có nên thi hành một số biện pháp không?”

Hần nhìn thấy bộ dáng hai cô nàng đùa giỡn, mồ hôi không khỏi chảy ròng ròng, thì ra phó cục trưởng của mình cũng có bộ dáng đáng yêu như vậy, trước kia mình còn tưởng cô ta là thiết diện nương tử cơ đấy (nữ bao công)

Khuôn mặt Phùng Tĩnh Tuyền nở một nụ cười: “Bọn họ thích đánh nhau thì cứ để bọn họ đánh, dù sao nhà giam chúng ta mấy ngày hôm nay cũng không có chuyện gì xảy ra, coi như xem biểu diễn võ thuật là được rồi, đừng làm gì cả!”

Trên trán Lưu Cảnh lại túa ra càng nhiều mồ hôi hơn, mấy ngày không có chuyện gì xảy ra? Xem trò hay?

Phó ngục trưởng như vậy có hứng thú nha, coi nhà giam thành nơi diễn trò...

Trong lòng hần tuy nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng vẫn không dám nói thêm điều gì, vội vàng ứng tiếng một câu rồi xoay người đi thông báo cho những cảnh ngục khác, tránh những cảnh ngục kia lại làm ra điều gì không hay.

Thời gian dần dần trôi qua.

Trên bãi đất trống nhà giam, số người còn đứng vững càng lúc càng ít, mỗi một tên phạm nhân đều bị đá một cước vào bụng, không thì cũng bị chém gãy hai vai, không chỗ nào không thấy người nằm la liệt, cả nửa ngày cũng không dậy nổi, khóa miệng thậm chí còn trào ra cả máu tươi, thoạt nhìn bộ dáng cực kỳ thảm.

Lâm Bắc Phàm đứng giữa bãi đất huênh hoang kêu lên: “Bọn mày, bọn mày mau đánh đi chứ! Nằm lăn ra đó làm gì thế? Come on, đừng có đứng ngây ra đó, cho kẻ địch thời gian thở dốc, tạo điều kiện bất lợi cho mình, xông vào đánh ta đi, tới đây!”

Tiếp đó hần vung tay lên như một thanh đao, chém cho tên phạm nhân đang xông tới trước mặt nằm thẳng cẳng trên mặt đất.

Bọn Chu Cường nghe hần nói xong mà thiếu chút nữa ngất xỉu.

Mấy câu này sao nghe quen quen? Hình như lúc Lâm Bắc Phàm vừa tới phòng giam, lúc đó hắn cũng nói như vậy.

Cũng vô sỉ như vậy, cũng tà ác như vậy.

Từ hai trăm sáu mươi bảy phạm nhân lúc đầu, bây giờ còn chưa tới hai mươi người, cả bọn ai nấy nề mặt mày kinh hãi nhìn Lâm Bắc Phàm trước mặt, toàn thân đều run rẩy, ngay cả một câu cũng không nói lên lời.

Bọn họ bất quá chỉ là người thường, bởi vì đánh nhau ẩu đả mà bị nhốt vào trong này, làm sao có thể so sánh với tên biến thái này? Bọn họ nhìn đồng bọn đang nằm la liệt dưới đất, không hèn mà cũng có một cảm giác như đang bị tử thần để ý, đó là sự sợ hãi khủng bố phát ra từ sâu trong nội tâm.

Cao Nham triệt để sợ ngây cả người, trợn tròn mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, đến cả một câu cũng không nói lên lời.

Từ lúc bắt đầu tới giờ cũng lắm chỉ tới mười phút, 267 người của mình gần như không ngờ đều đã bị đánh ngã gần hết, loại thực lực này có thể dùng từ người bình thường để hình dung sao? Hắn gian nan nuốt một ngụm nước bọt, trong mắt lộ rõ sự khiếp đảm cùng sợ hãi.

“Thiếu gia, kẻ này rất lợi hại, vừa rồi hắn dường như mới chỉ dùng đến bảy thành thực lực!”

Tên trung niên mặt mày vuông vức nọ thấp giọng giải thích một câu. Trong ánh mắt nhìn Lâm Bắc Phàm cũng ẩn ước lóe lên một sự kính nể.

“Cái gì? Bây giờ mới chỉ có bảy thành thực lực?”

Cao Nham có cảm giác muốn ngất.

Tên trung niên vừa nói khẽ gật đầu: “Nếu như năm mươi bọn chúng tôi liên thủ lại, có lẽ có thể chiến được một chút tiện nghi, nhưng tôi chỉ nói là có lẽ, dù sao tôi cũng chưa từng thấy hắn thi triển toàn bộ thực lực!”

Hai trên trung niên còn lại cũng khẽ gật đầu đồng ý.

Bọn họ là quân nhân xuất ngũ, tự nhiên là rất lợi hại, nhưng bây giờ lại gặp được một người, so với bọn hắn lại còn lợi hại hơn. Vì vậy bọn họ đều có một tâm lý kính nể và sùng kính phát ra từ nội tâm, thật lòng muốn kết giao với người thanh niên này.

Cao Nham toàn thân có chút run rẩy, trên trán đã túa ra mồ hôi lạnh. Mặc dù hắn là người can rở, nhưng cũng không phải là không biết trời cao đất rộng. Hắn mang đến hơn hai trăm người, bây giờ đều đã bị đánh ngã hết, tự nhiên không dám ngẩng ngực đứng lại chỗ này nữa. Hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Chúng ta đi!”

Nói xong hắn liền vội vàng xoay người, định mang theo người của mình rời đi.

Lâm Bắc Phàm khẽ hừ một tiếng: “Đứng lại!”

Bốn người bọn Cao Nham thân thể khẽ run lên, dừng chân lại, lộ vẻ sợ hãi nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm rất huênh hoang, nghiêng nghiêng đầu nhìn Cao Nham, nói: “Sau này nếu như chú muốn đánh nhau với anh ấy, thì chú nên mạng theo nhiều người lợi hại hơn một chút, chứ mấy thằng chưa nhập lưu thể này thật đúng là chẳng có gì hứng thú, chỉ bỏ mất thời gian của anh!”

“Mày!” Cao Nham giận thiếu chút nữa hở huyết. Đối phương nói lời này thật sự là sự khiêu khích trần trụi, phẳng phất như đang đùa giỡn một con khỉ vậy. Nhưng hắn vẫn cố gắng nuốt được cơn giận này xuống, phất phất tay nói: “Chúng ta đi!”

Hắn dùng ánh mắt oán độc nhìn lại Lâm Bắc Phàm một lần nữa rồi mới vội vã mang theo người của mình rời đi.

“Lão đại, anh thật là lợi hại nha!”

Bọn Chu Cường đều lộ vẻ sùng bái nhìn Lâm Bắc Phàm, reo hò không ngớt.

“E hèm, anh cũng chỉ là người bình thường thôi, không cần sùng bái anh như vậy, nếu muốn anh ký tên cho một phát thì anh còn có thể cân nhắc!”

Lâm Bắc Phàm vênh mặt, ra vẻ như anh chỉ vừa làm một chuyện cón con thôi.

“Rầm!”

Đã có mấy người yếu tim đã lăn ra đất ngất xỉu.

Phùng Tình Tuyền mỉm cười nhẹ gật đầu: “Lâm Bắc Phàm, quả nhiên rất được, không hề là người dám đối mặt với đội chống bạo động!” Cô quay mặt về phía những tên cảnh ngục đang vây xem, hừ lạnh một tiếng: “Các cậu nhanh khiêng những tên này đi chữa trị. Đúng là chẳng ra cái gì, chỉ biết gây sự khắp nơi, còn làm cả nhà giam bui bay mù mịt, thật là đáng ghét, lần này tôi bỏ qua, lần sau mà còn dám tái phạm, nghiêm trị không tha!”

“Vâng, phó ngục trưởng!”

Những tay cảnh ngục kia vội vàng vàng dạ, chạy về phía những tên phạm nhân bị Lâm Bắc Phàm đánh cho nằm liệt trên đất.

Mục Nghiên Kỳ trên mặt nở ra một nụ cười xinh đẹp, nhìn Lâm Bắc Phàm, nói ra từng chữ một: “Lâm Bắc Phàm, xem ra tôi nên tìm anh nói chuyện rồi!”

Lâm Bắc Phàm trong lòng nhảy dựng lên, ái chà, cô nàng không phải bắt mình thị tẩm chứ?

271. Chương 271: Chiêu Đặc Biệt

Trong văn phòng của Mục Nghiên Kỳ.

Lâm Bắc Phàm cùng Mục Nghiên Kỳ cách nhau khoảng hai mươi centimet, bốn mắt nhìn nhau tóe lửa.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Lâm Bắc Phàm chỉ cảm thấy mình như người đẹp bị cởi sạch đồ, bị ánh mắt của đối phương nhìn hết từ trên xuống dưới, kiểu ánh mắt tham lam muốn chiếm đoạt làm cho hắn thấy cực kỳ khó chịu, nội tâm thấp thấp thỏm thỏm không yên.

Đối phương chẳng lẽ muốn xxoo mình ngay trong văn phòng? Như vậy mặc dù có chút ***, nhưng cũng quá thô bạo phải không? Hơn nữa đối phương xinh đẹp như vậy, chẳng lẽ trong lòng có gì đó không đúng, một nữ vương thích vui đùa? Hắn trong đầu đã hiện ra một hình ảnh khó coi, hắn bị lột sạch như con cừu non, còn đối phương tay cầm công tay, nắn, roi da, nhìn về phía hắn đi tới “Anh, anh, đầu hàng, nếu như em ức hiếp anh, hy vọng em dịu dàng một chút, anh vẫn còn zín!”

Lâm Bắc Phàm đột nhiên ra vẻ đau khổ như thể hắn là một cô gái mười lăm mười sáu tuổi, đối mặt với một người đàn ông lực lưỡng, trong lời nói còn mang theo chút cảm giác hy sinh.

“Xi!”

Mục Nghiên Kỳ thiếu chút nữa thì thổ huyết, trên thế giới này tại sao còn có người như vậy chứ?

Chính mình chỉ là muốn đến gần xem cái tên mà tổ chức mình để ý là người thế nào, không ngờ hắn lại liên tưởng đến chuyện khác, thật đúng là vô sỉ.

Lâm Bắc Phàm hai mắt nhắm nghiền, vẻ mặt thương cảm, thấp giọng nói: “Em tới đi, mỗi người đàn ông đều phải có lần thứ nhất như vậy, không thể giãy dụa thì chỉ còn cách cố gắng mà hưởng thụ thôi!”

“Anh, anh tên khốn này, anh nói bậy bạ gì đó?”

Mục Nghiên Kỳ cau giận nâng nhắc chân lên đá hắn.

“Ôi, em làm gì vậy? Còn có cái kiểu lạm dụng tình dục như thế này sao? Thật đúng là quý hiếm”.

Lâm Bắc Phàm kêu đàn thảm thiết.

Lạm dụng tình dục?

Mục Nghiên Kỳ trừng mắt nhìn hấn thiết chút nữa muốn nôn ra.

Ồ trong nhóm hành động đặc biệt là như vậy, chưa từng có ai dám nói với cô như vậy. Cái tên khốn này lại nói mình có xu hướng lạm dụng tình dục, nói vậy lẽ nào không khiến cô điên lên?

Mục Nghiên Kỳ, người là số một của đội hành động đặc biệt, người là một người phụ nữ mạnh mẽ, tuyệt đối không thể yếu thế trước mặt hấn.

Mục Nghiên kỳ im lặng, trong bụng lẩm bẩm vài câu, trên mặt mỉm cười nói: “Lâm Bắc Phàm, lần này bảo anh tới đây là có chút chuyện nhỏ muốn thương lượng với anh”.

”A? Hóa ra không phải là quy tắc ngầm, làm mình sợ muốn chết.

Lâm Bắc Phàm cố ý vỗ vỗ lồng ngực, ra vẻ lo lắng hãi hùng, ra vẻ thiếu chút nữa mình bị...

“Anh...”

Mục Nghiên Kỳ dường như muốn đánh cho hấn một trận.

Tên này vô sỉ như vậy? hấn lại có thể nói đến quy tắc ngầm, một từ thịnh hành đến vậy.

Lâm Bắc Phàm tùy tiện túm lấy cái ghế ngồi xuống, tùy tiện nói: “Đã không phải quy tắc ngầm, vậy thì anh yên tâm rồi, em nói xem, rốt cuộc tìm anh có chuyện gì? Anh là một công dân lương thiện, nên không làm những chuyện nguy hại cho quốc gia, cho nên em không được dùng những từ ngữ thẳng thắn, nghiêm túc làm anh rối lên”.

Mục Nghiên Kỳ bị đối phương làm cho chết lặng, ngoại trừ muốn đánh vỡ đầu hấn ra, còn muốn dìm hấn xuống nước, cho hấn chết chìm trong sự cău giận.

Hấn sao có thể vô sỉ như vậy? So với những kẻ thù mà mình từng gặp còn vô sỉ hơn nhiều.

Hấn là công dân lương thiện? Công dân lương thiện mà dám dùng xẻng đánh chết thị trường sao?

Mục Nghiên Kỳ hít một hơi thật sâu, cố nén giận, tận lực không cùng hấn tranh cãi. Cô ngồi trở lại vị trí của mình, trên khuôn mặt trắng nõn hiện ra một nụ cười tươi tắn: “Tôi chưa giới thiệu nhưng có lẽ anh đã biết tôi, giờ đây tôi giới thiệu qua, tôi là Mục Nghiên Kỳ, hiện thuộc đội hành động đặc biệt cục an ninh quốc gia, biệt hiệu là số 1!”

“Đội hành động đặc biệt cục an ninh quốc gia?” Lâm Bắc Phàm hơi sững sờ.

“Đúng thế, đội hành động đặc biệt cục an ninh quốc gia!” Mục Nghiên Kỳ còn đặc biệt nhấn mạnh thêm mấy chữ để hấn nghe rõ hơn. Lâm Bắc Phàm đột nhiên kêu lên, cứ như nghe được tin gì động trời.

“Anh”. Mục Nghiên Kỳ vỗ mạnh xuống bàn, đứng lên, lạnh lùng nói: “Lâm Bắc Phàm, tôi hy vọng anh có thể chú ý tới ngữ khí của mình, anh như vậy là có ý miệt thị quốc gia, nếu như anh còn như vậy, tôi có quyền đánh gục anh tại trận!”

Cô lấy súng ra chìa thẳng vào trán hấn nói. Lâm Bắc Phàm mồ hôi vã ra.

Cô nàng này đúng là bạo lực mà? Động một chút là lại rút súng ra. Trong đầu hấn hiện ra cảnh một phát súng của đối phương giết chết một cao thủ. Long Yên Nguyệt rất bạo lực, rất dã man nhưng so với cô ấy đúng là đệ tử gặp sư phụ.

Lâm Bắc Phàm giờ đây mặc dù có chút năng lực, dưới sự trợ giúp của Tiểu Kim thì không vấn đề gì, nhưng hấn không muốn đối đầu với cô gái cuồng bạo này, vạn nhất pháp lực của Tiểu Kim không khống chế được, không cản được viên đạn của đối phương thì hấn có phải là chết nhăn răng không? hấn vội vàng giơ hai tay lên, mỉm cười: “Mục Nghiên Kỳ? Tên rất hay, vừa nghe đã biết là mỹ nhân rồi, nhóm hành động đặc biệt? Một cái tên oai phong, nhất định là một tổ chức mà nước ta mới thành lập gần đây, bên trong chắc cao thủ nhiều như kiến, nếu như có cơ hội, nhất định tôi phải đến gặp mặt mấy cao thủ đó”.

Tiểu Kim thiếu chút nữa thổ huyết, phản ứng của hấn thay đổi thật quá nhanh.

“Lão đại, anh cũng không phải quá không có khí cốt sao? Lại nói những lời như vậy với cô gái đó!” Tiểu Kim nhỏ giọng nói.

“Mày biết cái rắc gì, tổ hành động đặc biệt, vừa nghe đã thấy rất phong cách, nếu như có thể làm trong tổ chức đó, chúng ta sau này chẳng phải là hô phong hoán vũ sao? Hơn nữa, cô nàng này xem ra địa vị cũng không thấp, người cũng xinh đẹp, nịnh nọt nàng vài câu, có gì xấu đâu, nếu như có thể tao nguyện hy sinh để có thể tiếp cận cô ấy. ”Lâm Bắc Phàm vô sỉ nói.

Tiểu Kim thiếu chút nữa bị nghẹn chết, những chuyện lão đại nghĩ ra quả là đặc biệt.

Mục Nghiên kỳ tất nhiên không rõ Lâm Bắc Phàm có suy nghĩ xấu xa, nhưng mà thấy đối phương chủ động nhận sai, trong nội tâm cũng đã nguôi giận. Cô lại lần nữa ngồi xuống, mở miệng nói: “Anh nói cũng đúng, nhóm của chúng tôi thành lập chưa được bao lâu, thành viên không nhiều, nhưng đều có năng lực, còn anh thì sao!”

“Chẳng lẽ muốn tôi tham gia vào nhóm?” Lâm Bắc Phàm khê kêu lên kinh ngạc.

Mục Nghiên Kỳ hơi sững sờ, không ngờ rằng đối phương lại nói ra những lời mình định nói, cô khê gật đầu: “Đúng vậy , từ lần trước thấy anh đánh chết Tổng Kiến Quốc và Tổng Nhân hóa nên chúng tôi thấy anh có năng lực nên mới đặc biệt mời anh tới đây”.

Cô mở ngăn kéo, lấy ra một cái đĩa CD, sau đó để vào trong một đầu đĩa, trên màn hình hiện lên cảnh hân hoan với mấy chục nhiên phòng chống bạo động , cũng vì lần đó mà hân trở nổi tiếng, trở thành đối tượng được nhiều ban ngành quan tâm, từng chiêu từng chiêu gọn gàng linh hoạt, tinh diệu sắc bén, khiến cho Bắc Phàm thiếu chút nữa hô lên sung sướng”.

Đây là mình sao? Đúng là oai phong quá đi.

Tiểu Kim cũng nhin không được nữa nhỏ giọng nói: “Lão đại , cái tư thế này đúng là oai thật, xem ra Tiểu Kim này đúng là có tố chất của cao thủ võ công, sau này nhất định em phải làm một bộ phim truyền hình võ hiệp, với tên gọi Độc Cô Thiêu Thần Tiểu Kim, he he...”

Lâm Bắc Phàm mặc kệ cái con rồng tự sướng này, chăm chú xem tin tức trên đĩa xong , lúc này mới gật đầu nói: “Àn, động tác quả là không tốt, rất gọn gàng linh hoạt, không có chút nào ướm áo bẩn thỉu, có thể nói alf một cao thủ”. Mục Nghiên Kỳ thiếu chút thổ huyết, ở đâu lại có loại người tự khen mình vậy chứ! Da mặt thật đúng là dày.

Lâm Bắc Phàm không chút giác ngộ, thở dài nói: “Anh hùng vĩnh viễn cô đơn!”

“Xi!” Mục Nghiên kỳ vừa mới nhấp một ngụm trà liền phun hết ra.

Nếu như không phải vừa rồi trải nghiệm sự lợi hại của đối phương, thì có lẽ cô sẽ thấy hân đúng là một tên khoác lác thối tha. Nhưng hân là cao thủ sao có thể nói ra những lời như thế?

Lâm Bắc Phàm nghi ngờ nói: “Mục Nghiên kỳ em làm sao vậy?”

Mục Nghiên Kỳ bất đắc dĩ phát tay nói: “Tôi không sao, chỉ là có một việc muốn hỏi anh!”

“A? Chuyện gì?” Lâm Bắc Phàm chớp chớp đôi mắt hiếu kỳ nhìn đối phương.

“Mấy chiêu trong đó có thật không?” Mục Nghiên Kỳ nhìn hân chăm chăm nói.

“Mấy chiêu trong đó? Ý của em là mấy chiêu dùng xẻng đó? Là thật hay giả? Chẳng lẽ không ai biết sao? Anh cũng chỉ là tùy tiện đánh vậy thôi cũng không có gì đặc biệt đâu”.

Lâm Bắc Phàm khinh thường nói, dường như đó là chuyện quá tầm thường.

Mục Nghiên Kỳ thiếu chút nữa ngất đi.

Tùy tiện đánh mấy chiêu?

Mấy chiêu này tổ chức của cô đã phải nghiên cứu bao lâu, vậy mà hân lại nói vậy, chẳng lẽ đối phương lợi hại đến vậy? Khó trách tổ chức lại muốn tìm mọi cách lôi kéo hân, hy vọng hân gia nhập đội, cũng chính là nâng cao sức mạnh của nhóm.

Mục Nghiên Kỳ nghĩ một lát mới nói: “Đội hành động đặc biệt chúng tôi giờ đây muốn đặc biệt mời anh vào đội, hy vọng anh có thể trở thành một thành viên của nhóm, để cống hiến cho đất nước, đương nhiên, nhóm của chúng ta có rất nhiều quyền lợi đặc biệt, bảo đảm quyền lợi của anh không bị người khác gây hại, giúp anh thật sự trở thành một người trên hàng ngàn người!” Cô đã ném mỗi câu ra dụ hấn.

“Trở thành một thành viên của nhóm các cô?” Lâm Bắc Phàm nháy mắt, hứng thú hỏi.

272. Chương 272: Chúng Ta Cũng Là Nhân Viên Công Vụ

Cao Nham ngồi trên giường, sắc mặt trắng bệch tới cực điểm không còn chút máu, hai mắt đỏ lừ, toàn thân run rẩy.

Vừa rồi Lâm Bắc Phàm cùng hai trăm người đánh nhau vẫn còn in sâu trong đầu của hấn, khiến cho lòng tin của hấn vào chính mình bị lung lay.

Chính mình trước kia cố chấp tới cực điểm giờ lại bị bọn họ hết lần này đến lần khác chà đạp, chẳng lẽ mình thật sự dễ bị chà đạp vậy sao? Chẳng lẽ gia đình mình vẫn không thể mang đến huy hoàng cho mình? Chẳng lẽ thế giới này thật sự thay đổi rồi sao? Hấn cúi đầu xuống, rồi khẽ gầm lên: “Ta, ta phải báo thù, ta phải báo thù...”

Ba gã trung niên đứng bên ngoài phòng hấn, nghe thấy hấn kêu gào bên trong cũng chỉ biết bất đắc dĩ cười khổ một tiếng, rồi khẽ lắc đầu.

Bọn họ lẽ nào lại không biết đức hạnh của thiếu gia mình? Bình thường chỉ có chuyện hấn bắt nạt người khác, làm gì có chuyện ngược lại? Giờ đây tiếp tục bị đả kích như vậy, tâm hồn yếu đuối của hấn làm sao có thể chịu được? Phú không quá ba đời, câu này đúng thật.

Cao Chí Bình năm đó dựa vào tài năng, đầu óc hơn người, dẫn theo vô số người giành lấy giang sơn Trung Quốc, vì Trung Quốc mà lập nhiều chiến công hiển hách, nhưng nếu như hấn biết rằng tông tôn của mình vì cường hiếp rồi giết chết ba mươi sáu cô gái mà ngồi tù, hay là nhìn thấy bộ dạng của hấn lúc này thì không biết sẽ có cảm giác gì?

“Chiến Long, ba người các người vào đây cho ta!” Cao Nham gầm rú lên.

Người đàn ông trung niên mặt chữ quốc vội vàng xoay người đi tới, cung kính nói: “Thiếu gia, cậu có chuyện gì sai bảo?”

Cao Nham hai mắt trừng trừng, gần như sắp tóe ra lửa, nhìn đối phương gần ra từng chữ: “Người tìm những bạn chiến hữu của người ngày xưa về đây cho ta, càng nhiều càng tốt, gan càng lớn càng tốt, ta muốn cho cái tên Lâm Bắc Phàm và con tiện nữ kia biết thế nào là lễ độ, cho bọn chúng biết đắc tội với ta thì phải chịu hậu quả gì, ta muốn chà đạp bọn chúng, ta muốn chà đạp chết bọn chúng...” Hấn gào thét lên, tay nắm thềm thập xuống giường: “bụp, bụp, bụp...”

Chiến Long lưỡng lự nói: “Thiếu gia, nhưng lão gia biết thì...”. “Ba!”

Cao Nham tát mạnh vào mặt hấn, tức giận nói: “Mẹ kiếp, người có ý gì hả? Sau này đừng có động tí là nhắc đến tên cha ta trước mặt ta, hiểu không? Các người phải nghe theo lệnh ta, hiểu chứ?”

Chiến Long hai gò má đỏ lên, nhưng hấn không phản ứng lại, gật đầu nói: “Vâng, thiếu gia!”

Hấn xoay người rời phòng, rồi cùng hai người đàn ông trung niên kia rời khỏi ngục giam, đi tìm bạn bè cũ của mình.

“Ta, ta muốn tìm ba trăm người, bốn trăm người, năm trăm người, ta muốn dùng sức chà đạp lên các người, ta muốn giẫm đạp lên các người trước mặt mọi người”. Cao Nham uất hận kêu lên.

“cao thiếu gia, Cao thiếu gia!” Đúng lúc này, một phạm nhân gầy gò đi đến trước cửa phòng giam của hấn, vẻ mặt cười nói.

“Mẹ kiếp, chuyện gì? Ông mày giờ đây không vui!” Cao Nham biết đối phương, nhưng không thèm để ý hần.

Cái tên đó khoảng hai mươi tuổi, tướng mạo cực xấu, nhìn thế nào cũng không phải là người tốt, hần ngược ngừng cười, rồi đi đến trước mặt Cao Nham, hạ giọng nói: “Cao thiếu gia, thật ra muốn dạy cho bọn chúng một bài học, cũng không cần phải dùng vũ lực, còn nhiều cách khác mà!”

“Hả? Cách nào?”

Cao Nham đang đau đầu vì chuyện đó, nghe được hần nói như vậy, hai con mắt sáng lên, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng.

Tên phạm nhân này tên là Lưu Ngàn, hần là một tên ăn chơi lêu lổng, về sau bởi vì *** nên bị giam vào ngục, bình thường hần cũng đưa ra một số cao kiến cho Cao Nham, cho nên cũng khá được lòng Cao Nham. Hần lấy từ trong ngục ra một viên con nhộng trắng, thấy Cao Nham kinh ngạc, hần vội vàng thấp giọng nói: “Cao thiếu gia, viên con nhộng này tôi phải vất vả lắm mới đem đến được, chỉ cần cho nó vào trong nước, thì chỉ cần vài phút sau, dục hỏa sôi trào, không tìm đến đàn ông không thể nào chịu được, nếu như khi đó anh đến đó, thì sao cô ta lại không ngoan ngoãn nghe lời? Cái tên Lâm Bắc Phàm kia lợi hại mấy cũng chỉ là dựa vào cô gái kia mà thôi, nếu như không có cô ta che chở, sau này chúng ta không động thủ, thì cuộc sống của hần cũng chẳng khá khẩm gì”.

Cao Nham nghe xong không khỏi động lòng, vừa có thể có được mỹ nhân lại vừa có thể chơi hần một ván, đúng là chuyện tốt. Nhưng hần nghĩ đến lời cha dặn, trong lòng có chút băn khoăn, thấp giọng nói: “Nhưng, chúng ta dùng thuốc vậy có nên không?”

Lưu Ngàn cười nói: “Cao thiếu gia, anh nghĩ nhiều quá rồi, phụ nữ mà, bắt đầu bao giờ cũng kháng, nhưng khi thân thể của cô ta đã giao cho anh thì sau này sẽ thành người một nhà, anh nịt nọt vài câu, bọn họ lại không ngoan ngoãn nghe lời?”

Cao Nham vốn cũng không phải tên tốt đẹp gì, nghe vậy xong, trong nội tâm cũng có chút lay động, cầm viên con nhộng trên tay, khước miệng nở nụ cười thâm hiểm.

Mục Nghiên kỳ thấy đối phương hiếu kỳ nhìn mình, trong nội tâm cũng tự tin hơn nhiều, liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy, nhóm hành động đặc biệt chúng ta thực hiện những nhiệm vụ đặc biệt, và đương nhiên cũng có những quyền lợi đặc biệt, ví dụ như lần này anh đánh chết thị trưởng Nam Thành và con trai hần thì chúng tôi có thể giúp anh thoát khỏi chuyện này”.

“Hả? Giúp anh thoát khỏi chuyện này? Vậy các người đã làm thế nào?”

Lâm Bắc Phàm đã sớm biết quyền lợi của tổ chức này rất lớn, nên hần cũng muốn biết thêm chút ít.

Mục Nghiên Kỳ dường như đã biết hần sẽ hỏi vậy, nên lấy ra một chồng tư liệu từ trong ngăn kéo, đặt ở trước mặt hần, nói: “Giúp anh bằng cách nào thì anh chỉ cần nhìn mấy thứ ở trên đó là biết”.

Lâm Bắc Phàm vừa xem tài liệu vừa kêu lên kinh ngạc: “Chiêu này thật quá lợi hại? Sao lại có thể dùng chiêu này để vu hãm bọn họ”.

hần thấy có chút xấu hổ, trước kia hần còn tưởng mình vô sỉ nhất nhưng so với bọn họ vẫn còn thuần khiết lắm.

Bọn họ vu hãm Tổng Kiến Quốc cùng con hần là gián điệp tới Nam Thành để ăn trộm nhiều tư liệu quan trọng, cuối cùng bị thành viên của tổ chức hành động đặc biệt Lâm Bắc Phàm tiêu diệt.

Lâm Bắc Phàm sau khi xem xong, trên mặt đã thêm mấy đường đen.

Nam Thành chỉ là một thành phố nhỏ thì có tài liệu gì cơ mật chứ?

Nói một cách khác, Nam Thành là nơi chim không ỉa, đến ngay cả những ngành công nghiệp, doanh nghiệp quan trọng đều không ở đây thì ai đến đây lấy trộm tư liệu?

Lâm Bắc Phàm đúng là há hốc mồm trước sự bịa đặt trắng trợn này, cuối cùng hần cũng biết tại sao Nhạc Phi chết.

Tuy Tổng Kiến Quốc cùng Tổng Nhân Hóa không thể so sánh với anh hùng dân tộc Nhạc Phi, nhưng bọn họ đều chết giống nhau, tội danh cứ vậy mà gán ghép.

Mục Nghiên Kỳ chăm chú nhìn đối phương, khoe miệng khe mỉm cười nói: “Những người đắc tội chúng ta đều không có kết quả tốt, chỉ cần gán bừa một cái tội phản quốc là còn nhẹ đó. Bây giờ anh là một thành viên của nhóm thì mọi hành động của anh chúng tôi đều sẽ xử lý hộ”.

“Cái tổ chức này đúng là oai phong thật”. Lâm Bắc Phàm lấp bắp nói.

Mục Nghiên Kỳ xinh đẹp cười: “nhóm của chúng ta trực thuộc trung ương, hơn nữa chỉ có số ít người mới có thể chi phối được chúng ta, ngoại trừ mấy người đó ra, không ai có tư cách can thiệp vào hành động của chúng ta, nhưng quyền lợi của chúng ta cũng có hạn chế, không thể quá mức được, nếu không thì sẽ mang họa diệt thân”.

“Thí dụ như, người như Cao Nham?” Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhìn cô.

Mục Nghiên Kỳ nhin không được cười khổ một tiếng: “Xem ra những chuyện anh biết cũng không ít, anh nói không sai, đối với Cao Nham, tôi thật sự không dám bắn chết hắn, dù sao ông nội của hắn cùng cha hắn đều là những người quyền cao chức trọng, chúng ta không có quyền giết chết hắn, cho nên cuối cùng chỉ có thể giết chết một thủ hạ của hắn mà thôi, để tránh hắn sau này làm xằng làm bậy trong tù, về phần Tổng Kiến Quốc thì không vấn đề gì”.

Lâm Bắc Phàm nghe xong mắt tròn trắng vì ngạc nhiên, phải xem xem đối phương có người nào đứng sau không, nếu có thì cái tổ gì gì đó cũng không dám làm loạn, nếu như không có thì ắn bừa tội danh phản quốc, giết thì thôi”.

Mục Nghiên Kỳ trông thấy bộ dạng của hắn bèn trêu đùa: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ không được sao?”

“Tôi còn tưởng rằng giống như cầm y vệ thời cổ đại, muốn giết ai thì giết, như vậy thì đúng là thoải mái, hóa ra giờ đây muốn giết người còn phải xem bối cảnh của đối phương, đúng là quá khó chịu!” Lâm Bắc Phàm bất đắc dĩ nói.

Tiểu Kim trong túi quần hắn phát ngôn bừa bãi: “lão đại, thế cũng là không tồi rồi, đi theo bọn họ, sau này có xảy ra chuyện gì không phải bọn họ giải quyết hộ sao? Chi bằng chúng ta thống nhất hắc đạo của Nam Thành, sau đó khống chế hắc đạo của cả nước, lúc đó hô phong hoán vũ, chẳng phải là sướng lắm sao?”

Mục Nghiên Kỳ nghe được những lời này của Lâm Bắc Phàm , thiếu chút nữa ngất đi, đầu của hắn không biết cấu tạo bằng gì nữa? Sao có thể so sánh bọn họ với cầm y vệ?

Thiếu chút nữa cô cho hắn một quyền, để hắn biết sự lợi hại của mình. Cô thở phì phì kêu lên: “Cầm y vệ là cầm y vệ, chúng ta là chúng ta, chúng ta sao có thể so sánh với cầm y vệ? Nhưng mà anh nói cầm y vệ không dám đắc tội ai đúng không? Quyền lợi của bọn họ cũng bị hạn chế, xem ra anh cũng hiểu biết về lịch sử đấy nhỉ!”

Nói chuyện với hắn rất mệt, khiến cô thở không ra hơi, cô cúi gập bưng chén nước uống một hơi.

Lâm Bắc Phàm trông thấy cô sắp phát cáu, vội vàng rút rút cổ, ngượng ngừng cười nói: “Hóa ra như vậy, ta xem trong phim, cầm y vệ đều rất phong cách, cứ tưởng họ muốn giết ai thì giết!”

Mục Nghiên Kỳ hai gò má ửng đỏ, hừ một tiếng nói: “Tôi không muốn cùng anh nói nhảm, nói đi, anh có tham gia không?”

Lâm Bắc Phàm vội vàng giơ hai tay lên, lớn tiếng kêu lên: “Tôi là người của quốc gia, tất nhiên nguyện cống hiến cho quốc gia, nhưng mà, có tiền lương không? Theo lý thuyết, sau khi gia nhập nhóm tôi cũng là một nhân viên công vụ sao? Sau này sẽ có tiền thưởng, tiền lương, phúc lợi không? Tôi nhớ hình như nhà nước còn tặng một hay hai khu vực biệt thự phải không? Chi bằng cứ tặng tôi trước bảy tám căn biệt thự thế nào hả?”

“Xi...” Mục Nghiên Kỳ thiếu chút nữa muốn phát điên lên.

273. Chương 273: Giải Độc

Mục Nghiên Kỳ đã gặp rất nhiều nhiều người vô sỉ nhưng không ai như hắn, chưa gia nhập tổ chức, đã mở miệng thỏa thuận điều kiện, hắn nghĩ tổ chức là nhóm phúc lợi chắc, muốn lấy gì cũng được chắc?

Lâm Bắc Phàm ra vẻ ngây thơ nháy mắt nói: “Chẳng lẽ không được sao? Anh nghĩ nhóm chúng ta dù sao cũng vào sinh ra tử, trong những tình huống cứu tử nhất sinh thì chính phủ cũng phải đền bù vật chất chứ, như biệt thự ngàn mét vuông chẳng hạn, ra khỏi cửa đều là những xe con thể thao Ferrari Porsche nổi tiếng, và hơn một trăm người hầu, ba mươi vệ sĩ, ngoài phí công tác ra còn có nhiều đặc quyền khác nữa.”

Mục Nghiên Kỳ hoa mắt, thiếu chút nữa thì ngã xuống đất ngất đi. Tên này đúng là mơ mộng hão huyền. Tại sao có thể nói ra những lời như vậy?

Nếu được đãi ngộ như vậy e rằng tài chính quốc gia sẽ thâm hụt nghiêm trọng.

Lâm Bắc Phàm lại ra vẻ không biết sống chết, thao thao bất tuyệt kêu lên: “Đặc quyền sao, đương nhiên là rất nhiều, rất nhiều người đều muốn có nhưng những người như chúng ta đặc quyền phải cao hơn người khác đúng không? Ví dụ như có thể lấy mười tám vợ, giết người không phạm pháp, có thể không nộp thuế, tùy tiện ra khỏi biên giới, biển thủ công quỹ các loại, như vậy mới có thể có sĩ khí, kích thích ý chí chiến đấu của các thành viên, cống hiến cho đất nước, ôi, sao em lại đá anh?”

Chân trái của hắn bị dẫm cho đau điếng, thậm chí còn bị xoay vòng ba trăm sáu mươi độ, cũng may không phải giày cao gót nếu không chắc chân hắn đã có một lỗ thủng.

Mục Nghiên Kỳ dậm chân, bắt măn kêu lên: “Anh không phải thích nói hươu nói vượn sao? Vậy anh cứ nói đi, tôi nghe.”

Cô cảm giác như cơn giận đang trào đến từng đợt trong người, tính tình cũng trở nên cáu kỉnh.

Lâm Bắc Phàm khề chớp mắt hai cái nói: “Anh cũng chỉ nói vài câu thật lòng thôi mà, có phải nói hươu nói vượn gì đâu. Chúng ta vì quốc gia làm nhiều chuyện như vậy, nhiều ưu đãi vậy cũng là điều đương nhiên.”

“Anh, anh nói láo ít thôi!” Mục Nghiên Kỳ cảm thấy trong người như bốc hỏa, toàn thân nóng ran, trước ngực như có một luồng khí nóng, một loại cảm xúc mà trước nay chưa từng có, làm cho cô rất muốn rên rỉ.

Lâm Bắc Phàm thấy đối phương có chút kì quái nên hơi sững sờ: “Em làm sao vậy?”

Mục Nghiên Kỳ lẽ nào lại mất hình tượng như vậy trước mặt đàn ông? Cô cố gắng kìm nén cảm xúc trong lòng, ngồi trở lại vị trí của mình, khề cắn hàm răng, hai con mắt không biết từ lúc nào đã trở nên mờ mờ, dường như có màn hơi nước mỏng, mị lực ngày càng nhiều.

Cô nói khề: “Mục đích của tôi đến Nam Thanh lần này là để gặp anh, xem anh có muốn vào nhóm của chúng tôi không? Mỗi người trong nhóm sẽ được thêm năm nghìn nhân dân tệ, và cho anh giấy phép sử dụng súng, về phần nhà ở, phải xin mới được, không phải là việc tôi có thể trả lời anh!”

“Cái gì? Chỉ có năm nghìn đồng? Có phải là quá ít không?” Lâm Bắc Phàm khó chịu hỏi.

“Anh, tên khốn này, nhóm chúng ta cũng không phải là bộ tài chính, lấy đâu ra nhiều tiền như vậy. Năm nghìn đồng này, đội trưởng của chúng ta phải xin mãi mới được.” Mục Nghiên Kỳ đỏ mặt, ánh mắt đỏ ngầu nhìn hắn.

Lâm Bắc Phàm nhú lông mày, thấy Mục Nghiên Kỳ có gì đó không ổn, giống như lần đầu tiên hắn nhìn thấy Long Yên Nguyệt, chẳng lẽ đối phương cũng động tình? Hắn nghĩ tới đây, lập tức thở phì phì nhìn Tiểu Kim trong túi áo nói: “Mày con vật nhỏ này, có phải là không muốn sống nữa không? Đây là nơi nào? Mày dám làm loạn à?”

“A! Lão đại, anh nói vậy là có ý gì? Tiểu Kim này là một con rồng tốt, chưa bao giờ làm chuyện gì gây rối loạn kỉ cương, anh sao có thể vu hãm em vậy chứ?” Tiểu Kim ù ù cạc cạc nói.

“Nếu như không phải mày vụng trộm làm chảy nước miếng thì tại sao cô ấy lại như vậy hả?” Lâm Bắc Phàm cứ nghĩ rằng Tiểu Kim thừa dịp hắn không để ý nhỏ nước dãi vào cổ, để hấp dẫn Mục Nghiên Kỳ.

“Cô ấy? Em?” Tiểu Kim vội liếc Mục Nghiên Kỳ, ngạc nhiên nói: “Lão đại, chuyện này không liên quan đến em, anh thấy đó, em nằm trong túi quần, đâu có ra ngoài, làm sao có thể làm được chuyện đó chứ? Hơn nữa hiệu quả của thuốc này có phải là quá kém không? Phản ứng chậm như vậy, là nước miếng của em thì cô ấy đã ra tay rồi.” Nó vẫn rất tin tưởng vào nước miếng của mình công hiệu hơn nhiều.

Lâm Bắc Phàm có chút hoài nghi, nhưng mà bây giờ nghe nó giải thích vậy, cũng thấy chuyện có gì đó là lạ.

Tiểu Kim mặc dù là một con rồng háo sắc vô sỉ, nhưng nó dám làm dám chịu, chứ không quanh co giải thích, hơn nữa nó luôn ở trong túi quần mình, không có khả năng ra tay, chẳng lẽ có người khác muốn ra tay với Mục Nghiên Kỳ?

Lâm Bắc Phàm nghĩ tới đây nhin không được mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn ***, ai đã làm chuyện này? Vạn nhất chuyện này bị đổ lên đầu hắn, thì hắn có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội? Hắn vội vàng đứng lên, định rời đi.

“Anh đừng đi” Lâm Bắc Phàm vừa xoay người, Mục Nghiên Kỳ đã vòng hai tay ôm chặt lấy hắn, áp người vào sau lưng hắn, gò má đỏ bừng, như sắp bốc cháy.

Lâm Bắc Phàm trong tâm không khỏi rên rỉ một tiếng, hắn chỉ nói có vài câu trước mặt cô ta, vậy mà sao lại phạt mình như vậy? Hắn thấy mình như bị đưa lên tòa án quân sự, bị bí mật xử bắn, trán vã mồ hôi lạnh, đây không phải là điểm phúc mà là cái tội, toàn thân hắn như ngồi trên đồng lửa, nói không nên lời.

“Thật ra anh là một người tốt, em biết mà!” Hắn cảm giác được chính mình nói chuyện có chút ấp a ập úng, cổ họng như bị vật gì đó chặn lại, hai cánh tay không biết nên để đâu trên người cô gái.

“Em, em thấy rất khó chịu, chuyện gì đang xảy ra?”

Mục Nghiên Kỳ là thành viên của tổ hành động đặc biệt, sức khống chế mạnh hơn Long Yên Nguyệt rất nhiều, cho nên khi cảm thấy mình có chút bất ổn, đây là chuyện trước giờ chưa từng có, lẽ nào mình bị kẻ nào đó hãm hại?

Người đáng nghi nhất đương nhiên là Lâm Bắc Phàm, trong nội tâm của cô lửa giận đã bắt đầu thiêu đốt, hận không thể đánh chết hắn ngay lập tức.

“Làm sao anh biết được? Anh nói cho em biết, đừng có đổ tội cho anh, cho tới bây giờ anh không có động chạm gì tới em cả, càng không có khả năng dùng thuốc với em, có phải vừa rồi em đã ăn thứ gì đó? Uống qua thứ gì đó? Nói không chừng có kẻ nào đó đã âm mưu làm vậy, vả lại căn phòng này cũng đâu phải là nơi không ai được vào, cũng đâu có người nào giám sát cả ngày, bị người khác cho thuốc cũng không có gì là lạ.”

Lâm Bắc Phàm nhìn ánh mắt hoài nghi của đối phương, nhin không được kinh hô lên, dường như chính mình bị oan.

“Em ăn cái gì? Uống cái gì?” Mục Nghiên Kỳ nào nao.

Cô cố gắng khống chế cảm giác kỳ lạ trong cơ thể mình, nhanh chóng nhìn một lượt căn phòng, cuối cùng đưa ánh mắt dừng ở chén nước, nhử mày nhìn, cuối cùng sắc mặt càng ngày càng khó coi. Cô dường như cáu giận đến muốn giết người.

Chính mình đường đường là thành viên của nhóm hành động đặc biệt, lại bị người khác hãm hại, tin này mà lan truyền đi ra ngoài thì đúng là mất mặt. Cô cảm giác thân thể của mình càng ngày càng không chịu nổi, toàn thân mềm yếu vô lực, muốn gọi Phùng Tĩnh Ban đến, giúp mình xử lý chuyện này, nhưng lại sợ mất mặt, cho nên chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn...

“Đương đương đương.....”

Đúng lúc này thì ngoài ban công vang lên tiếng gõ cửa.

Mục Nghiên Kỳ sắc mặt hơi đổi, thấp giọng nói: “Ai đó?”

Bên ngoài truyền đến giọng của Cao Nham: “Mục cảnh quan, tôi là Cao Nham, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Cao Nham?” Mục Nghiên Kỳ nhú mày, đưa mắt nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm âm hiểm cười: “Thì ra là hần, bí ẩn đã được giải đáp, em bị trúng thuốc, hần lại chạy tới, em nói xem hần tìm đến có chuyện gì?”

Mục Nghiên Kỳ đã thi hành rất nhiều nhiệm vụ, đầu óc đương nhiên không phải bình thường, cô nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân, hậu quả của việc này. Đối phương phái người hạ thủ bằng thuốc với mình, sau đó cố ý tìm đến mình, rõ ràng là muốn ra tay với mình, xem cái tên Cao Nham này đúng là một tên hết thuốc chữa.

Cảm giác khó chịu ngày càng mãnh liệt, làm cho cô muốn phát ra.

“Anh có chuyện gì? Để sau hãy nói, tôi có nhiều chuyện phải xử lý, không có thời gian gặp anh!”

Mục Nghiên Kỳ cưỡng chế cảm giác trong lòng, tận lực nói bằng giọng bình tĩnh.

“Nhưng Mục cảnh quan, tôi thật sự có chuyện muốn tìm cô nói chuyện.”

Cao Nham tại sao lại bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này chứ? Hần nói lớn.

Mục Nghiên Kỳ thấy Cao Nham như vậy, phần nộ quát: “Cao Nham, anh cứt cho tôi, nếu không đừng trách tôi giết hết thủ hạ của anh, tôi không bao giờ dọa dẫm, tôi cũng không muốn viên đạn này bay thẳng vào đầu anh.”

Cô nhắc tay phải lên “Ba” một tiếng.

Một viên đạn bắn trúng cửa, tạo thành một lỗ thủng thậm chí còn có vài tia khói bốc lên.

“Má ơi!” Cao Nham bị dọa cho sợ rụt cổ, thiếu chút nữa dúi ra quần. Hần giờ đây không dám nghĩ đến chuyện khác, liền vội vàng ôm lấy đầu, nhanh chân chạy đi, sợ viên đạn bắn trúng đầu mình thì chết thật.

Mục Nghiên Kỳ mặt đỏ tới mang tai, ném khẩu súng lục của mình sang một bên, hai mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm khẽ run cả người, hai tay ôm trước ngực. Đối phương không phải là muốn giải độc chứ?

274. Chương 274: Bắt Kẻ Thông Dân

Lâm Bắc Phàm trong đầu hiện ra một hình ảnh, giống như Châu Tinh Tinh đóng trong Lộc Đỉnh Ký, hần bị Long Nhi của Thần Long Giáo dùng cách bạo lực để giải độc, cảnh đó chỉ có thể dùng một từ hường diễm để hình dung, mà tình huống hần gặp phải lúc này cũng tương tự như vậy, lẽ nào hần cũng bị cưỡng bạo?

Mục Nghiên Kỳ toàn thân nóng ran, dường như đang bị hấp chín vậy, cảm giác này như sóng điện, khiến cho cô muốn rên rỉ lên. Cô đã cảm thấy quần chip của mình ướt, cảm giác này khiến cho cô thấy xấu hổ, hai chân kẹp chặt, nhìn đối phương như sợ hần phát hiện ra, nhưng cảm giác này thôi thúc cô muốn làm chuyện đó.

Trời ạ, đây là phòng làm việc của mình, mình là thành viên của nhóm hành động đặc biệt, sao có thể phát sinh quan hệ thân thiết với hần?

Lâm Bắc Phàm chỉ cảm thấy một mùi hương bay đến mũi mình, tiếp đó là bàn tay ngọc ngà đang sờ soạng khắp cơ thể hần, một tay sờ ngực, một tay sờ bụng hần.

“Thật ra anh là một người tốt.” Lâm Bắc Phàm cảm giác mình không thể khống chế được mình, dục hỏa càng ngày càng tràn đầy, lần át lý trí của hần, hần cảm thấy mình sắp biến thành con thú.

“Anh, anh, anh chán sống rồi, anh vu hãm tôi....!” Mục Nghiên Kỳ cảm giác được khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đang đỏ bừng lên, cả người đã ngồi trong lòng của hần, đôi môi đỏ tươi đã nhanh chóng hôn lên môi hần, dùng cách đơn giản nhất để thể hiện nhu cầu của mình, hai tay thuận đà luồn vào trong áo hần.

Hần nếu như lúc này còn nhăn nhó nhăn nhó, thì còn là đàn ông nữa không?

Lâm Bắc Phàm gầm nhẹ một tiếng, hai tay ôm lấy eo của đối phương, hai người nhanh chóng nằm trên sofa, quần áo trên người họ ngày càng ít mãi cho đến khi không còn mảnh vải.

“Anh, tên khốn, anh dám, em, em sau này còn mặt mũi nào nhìn người khác? Ô ô...”

Được tính mất đi, lý trí hồi phục, đôi bàn tay trắng như ngọc không ngừng đánh đập vào người hắn, hận không thể chém hắn thành nhiều mảnh để bảo vệ sự trong trắng của mình.

Chính mình là thành viên số một của tổ hành động đặc biệt ấy vậy mà lại bị hắn cướp đi trinh tiết, tin tức này một khi truyền ra ngoài, thì còn mặt mũi nào nữa? Hơn nữa dường như là do mình gạ gẫm hắn.

Lâm Bắc Phàm nằm dài trên mặt đất, hai mắt trắng dã, không nói một câu nào. “Anh, anh sao vậy hả? Sao không nói chuyện?” Mục Nghiên Kỳ nhin không được tò mò hỏi.

Hắn bình thường cứ lải nhải như ruồi bọ bên tai sao lúc này lại không nói gì? Chẳng lẽ hắn thấy áy náy?

Lâm Bắc Phàm bắt đầu dĩ kêu lên: “Anh muốn nói chuyện nhưng mà một chút khí lực cũng không còn, làm sao mà nói chuyện được chứ? Em lẽ nào không biết vừa rồi em điên cuồng đến mức nào sao? Bắt anh làm liên tục, chẳng lẽ lại không mệt? Phụ nữ là sư tử, quà không sai.”

“Anh, anh đi chết đi!” Mục Nghiên Kỳ mặt đỏ bừng, hai bàn tay trắng nõn liên tục dấm vào ngực hắn. Nhưng mà vừa rồi đúng là có chút điên cuồng, khiến cho cô đau đớn, đặc biệt khó chịu “Cứu mạng! Cứu mạng!!” Lâm Bắc Phàm kêu la thảm thiết.

“Nghiên Kỳ, cậu ở bên trong sao?” Đúng lúc này thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, Phùng Tĩnh Tuyền hỏi.

Mục Nghiên Kỳ sắc mặt đột biến, đột nhiên run rẩy, thiếu chút nữa muốn té vào lồng ngực Lâm Bắc Phàm. Cô biết Phùng Tĩnh Tuyền có cảm tình với Lâm Bắc Phàm, nhưng mình bây giờ lại có quan hệ với hắn, phải làm thế nào đây? Nàng vội vàng run giọng kêu lên: “Tĩnh Tuyền, mình ở bên trong, mình đang cùng tên khốn này thương lượng vài chuyện, lát nữa sẽ ra ngoài.”

Phùng Tĩnh Tuyền không nghi ngờ gì, gật đầu nói: “Vậy được rồi, nhưng mà Lâm đại ca là một người tốt, hy vọng cậu không làm khó anh ta. Nếu như không phải anh ta, thì e rằng Cao Nham đã làm loạn cả ngục giam rồi!”

“Mình biết rồi, biết cậu thương hắn, mình sẽ trả hắn cho cậu!” Mục Nghiên Kỳ nhin không được trêu chọc lại một câu.

“Cậu lại nói linh tinh rồi, ai thương hắn?” Phùng Tĩnh Tuyền hai gò má ửng đỏ, hờn dỗi nói một câu.

Mục Nghiên Kỳ thấy Lâm Bắc Phàm giống một cái xác chết nằm trên mặt đất, không khỏi thở phì phì đá hắn một cước, cá giận nói: “Anh làm gì mà còn nằm ở đây? Mau đứng lên, nếu để Tĩnh Tuyền biết thì chúng ta coi như xong đời.”

“Anh, anh giờ đây không còn một chút khí lực nào.” Lâm Bắc Phàm vô sỉ rên rỉ nói.

“Đi chết đi, đồ vô dụng.” Mục Nghiên Kỳ cáu giận hung hăng trừng mắt nhìn hắn, chịu đựng hạ thể đau đớn, vội vàng vớ lấy quần áo của mình mặc vào.

“Anh vô dụng? Anh sẽ cho em thấy anh vô dụng hay hữu dụng nhé?” Lâm Bắc Phàm khó chịu thấp giọng kêu lên, hai tay ôm lấy eo cô, xoay người vật nàng ra, không đợi đối phương kịp phản ứng.

Đàn ông không thể nói mình vô dụng, vĩnh viễn không thể nói mình vô dụng.

“Anh, anh không thể như vậy...” Mục Nghiên Kỳ ngay từ đầu còn có chút phản kháng nhưng sau đó rất nhanh chóng bị thu phục, khiến cho cô không khỏi rên rỉ, hai tay cũng ôm lấy eo đối phương, đôi mắt mê mê.

Phùng Tĩnh Tuyền đứng ở ngoài cửa, đợi Mục Nghiên Kỳ mở cửa, nhưng đợi một hồi lâu, vẫn không thấy đâu, hơn nữa bên trong lại có vài âm thanh kỳ quái, làm cho cô thấy nghi hoặc.

Chẳng lẽ bạn tốt của mình đang sử dụng hình phạt gì với Lâm Bắc Phàm?

Phùng Tinh Tuyền cũng không có cảm tình gì sâu sắc với Lâm Bắc Phàm, hai người cũng chỉ mới gặp nhau có hai lần, căn bản chưa có cảm tình gì, chỉ là bình thường cô toàn gặp mấy kẻ làm xằng làm bậy ra vẻ quân tử, đột nhiên lại xuất hiện một người dám khiêu chiến với cái ác như Lâm Bắc Phàm, khiến cho cô có cảm tình, cho nên không muốn hắn xảy ra chuyện gì.

“Nghiên Kỳ, Nghiên Kỳ không sao chứ?” Cô cảm giác được có chuyện gì đó nên không khỏi nghi hoặc hỏi.

“Mình không sao, Tinh Tuyền, mình mở cửa cho cậu ngay đây, mình sắp xong rồi.” Mục Nghiên Kỳ đã chuyển bại thành thắng, đang trong thời điểm máu chốt, hai gò má ửng hồng, nói không nên lời, trong giọng nói còn có chút run run.”

“Cậu không thể làm tổn thương hắn, biết không?” Phùng Tinh Tuyền mặc dù có chút ngượng ngùng nhưng vẫn cắn chặt hàm răng, hi vọng bạn mình nỗ lực mình không làm khó hắn.

Mục Nghiên Kỳ thấy vẻ mặt thích thú của Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa thì cho hắn một quyền, mình bắt nạt hắn? Cô giờ đây cũng không biết cảm giác trong lòng mình là gì nữa, ngay từ đầu đã cảm thấy rất hiểu kỳ, nhưng về sau thấy bộ dáng không đứng đắn của hắn, lại thêm chán ghét, nhưng sau khi trao thân cho hắn, lại có cảm giác hoàn toàn khác, thấy yêu mến hắn hơn. Người đàn ông của mình vẫn là ưu tú nhất.

Có thể dùng một cách khác để nói, trong mắt kẻ si tình, chàng luôn đẹp nhất.

Mục Nghiên Kỳ luôn bận rộn nên không để ý đến chuyện tình cảm, chuyện lần này làm cho trong lòng cô khê gợn sóng, có thể nói là ngũ vị đầy đủ, khó có thể nói thành lời.

Lâm Bắc Phàm cùng Mục Nghiên Kỳ hai người lại giằng co một hồi lâu, mới vội vàng mặc quần áo, mở cửa phòng.

“Hai người đã nói chuyện gì nữa vậy? Đến những hơn bốn mươi phút?” Phùng Tinh Tuyền vẻ mặt ngạc nhiên nhìn bọn họ.

Mục Nghiên Kỳ ngoài hai má vẫn còn hơi đỏ ra thì không thấy hiện tượng gì. Cô cau gợn nhìn Lâm Bắc Phàm, hận không thể cho hắn một trận.

Ai biết hắn lợi hại như vậy chứ, hơn 40’ mới làm xong, thiếu chút nữa thì làm cô mệt chết. Cô nói: “A, vừa rồi mình hỏi thăm chuyện trước kia của hắn, cho nên mới lâu như vậy, giờ tất cả đều đã rõ ràng, thân phận của hắn có thể nói là thanh bạch, có thể gia nhập tổ chức của chúng ta.”

“Cái gì? Anh ta muốn gia nhập tổ chức của chúng ta?” Phùng Tinh Tuyền kinh ngạc hỏi.

“Sao hả? Cậu không nữ sao?” Mục Nghiên Kỳ ôm vai thơm cô một cái, khanh khách cười nói.

“Mình, mình sao lại không nữ? Chỉ là có chút bất ngờ thôi” Phùng Tinh Tuyền đỏ mặt nói.

Mục Nghiên Kỳ sợ bạn tốt của mình nhìn ra sơ hở, vội vàng ôm vai của đối phương đi vào bên trong chỉ là tư thế đi không được thoải mái lắm, làm cho cô khó chịu, đôi mi thanh tú không ngừng chau lại, may mắn Phùng Tinh Tuyền không để ý, mở miệng nói: “Đúng vậy, loại người như anh ta, thích gây chuyện khắp nơi, không gia nhập nhóm chúng ta thì không biết còn xảy ra những chuyện gì nữa, bất kể thế nào chúng ta cũng có thể bảo vệ hắn.”

Phùng Tinh Tuyền chậm rãi ngồi xuống, chỉ là cảm thấy trong phòng có mùi kì lạ, đó là mùi nam nữ sau khi ân ái lưu lại, điều này làm cho cô nhúm mày, đưa ánh mắt nhìn hai người, trong nội tâm có chút hoài nghi. Cô mặc dù chưa có bạn trai nhưng cũng hiểu biết chút ít.

Mục Nghiên Kỳ bị đối phương nhìn chằm chằm trong nội tâm không khỏi lo lắng, hỏi: “Tinh Tuyền, cậu làm sao vậy?”

Phùng Tinh Tuyền cũng không dám khẳng định, cho nên dí dỏm cười: “Không sao, em chỉ cảm thấy tuổi của chúng ta cũng không còn trẻ, nên tìm bạn trai không biết đâu lại thành bà cô.”

Mục Nghiên Kỳ sắc mặt khê biến, thiếu chút nữa té lăn trên đất

275. Chương 275: Mỹ Nhân Kế

Phùng Tĩnh Tuyền cũng đoán ra một số thứ từ mùi trong căn phòng nhưng dù sao cô cũng là người chưa có kinh nghiệm nên không dám khẳng định. Cho nên cô mới cố tình nói ra những lời này, để dò xét hai người bọn họ, ai ngờ Mục Nghiên Kỳ lại phản ứng như vậy. Điều này làm sắc mặt nàng đột biến.

“Oanh!” Một tiếng, cô đứng lên, vẻ mặt kinh hãi nhìn hai người bọn họ, đầu lòng kêu lên: “Các người, các người,...” Cô khó mà có thể chấp nhận chuyện này, cảm giác mọi thứ trong lòng mình sụp đổ.

“Tĩnh Tuyền, Tĩnh Tuyền, nghe tôi giải thích, chuyện không như em nghĩ đâu.”

Mục Nghiên Kỳ tái mặt, ai bảo mình lại dễ dàng mắc bẫy của đối phương vậy chứ?

Lâm Bắc Phàm không nói gì, đột nhiên kêu lên: “Phùng ngực trưởng, xin cô hãy giam tôi ở đây, tôi không muốn rời đi.”

Hắn vô sỉ lao lên trước, hai tay dùng sức ôm đối phương, ra vẻ đáng thương, thương tâm gần chết, vô cùng đau khổ.

Tiểu Kim thiếu chút nữa ngất đi. Lão đại của mình vừa rồi tinh thần là vậy, như lang như hổ, cùng cô nàng Mục Nghiên Kỳ kia đại chiến ba trăm hiệp, uy phong lẫm liệt vậy mà giờ đây lại giả bộ đúng là cực phẩm của loài người, đến ngay cả con rồng đẹp trai như mình cũng phải chấp nhận là không bằng....

“Anh, anh, anh làm sao?” Phùng Tĩnh Tuyền bị chiêu này của đối phương làm cho đầu óc choáng váng, trên mặt nghi hoặc hỏi.

Lâm Bắc Phàm khóe mắt đã rơm rớm hai giọt nước mắt, thương cảm nói: “Tôi ở trong này được Phùng ngực trưởng chăm sóc, hàng ngày được uống rượu, lại được nhìn thấy ngực trưởng xinh đẹp hàng ngày, nhưng cô gái này cứ bắt tôi phải tham gia cái tổ chức gì gì đó, tôi thật sự không muốn đi, nhưng cô ấy lại dùng mỹ nhân kế để dụ dỗ tôi, còn nói cái gì mà phúc lợi cao, tiền lương cao, một năm nghỉ ba trăm ngày, nhưng làm gì có cô gái nào xinh đẹp bằng Phùng ngực trưởng? Tiền nhiều đến đâu tôi cũng không cần, tôi van cô, đừng để cô ấy dẫn tôi đi, tôi không muốn!”

Hắn dùng sức ôm lấy đối phương, cảm giác được ngực của đối phương đang phập phồng, thiếu chút nữa rên rỉ lên.

Hắn ***, thân thể của cô gái này quả là nóng bỏng. Có thể nói là số đo vàng, chỗ cần to thì to, chỗ cần nhỏ thì nhỏ, nếu như không phải vừa rồi bị Mục Nghiên Kỳ hành hạ triền miên hai giờ, thì e rằng hắn chịu không nổi.

Mục Nghiên Kỳ cau giận thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Vừa rồi là do tác dụng của thuốc nên ngay từ đầu cô có chút chủ động, nhưng nói cho cùng, cô vẫn là bên bị hại, vô duyên vô cớ lại bị hắn cướp mất thứ quý giá nhất đời con gái, tại sao hắn lại nói mình dụ dỗ hắn, chẳng lẽ mình đường đường là thành viên của nhóm hành động đặc biệt lại hạ lưu đến vậy?

Phùng Tĩnh Tuyền chưa từng được một người đàn ông nào ôm chặt đến vậy? Chỉ cảm thấy hơi thở của người đàn ông đang lan tỏa khắp người mình, làm cho cô muốn run rẩy cả người, thiếu chút nữa té ngã vào lòng đối phương, bị mấy câu nói của hắn làm cho mơ mơ màng màng nên cũng không nhớ đến chuyện câu giận khi này, chỉ cảm thấy cánh tay của hắn rất ấm áp, rất là an toàn, hận một nỗi không thể ôm mãi như vậy được.

“Anh, anh nói cái gì? Anh không muốn gia nhập tổ chức?” Phùng Tĩnh Tuyền hỏi.

Cô biết bạn tốt của mình Mục Nghiên Kỳ rất muốn hắn gia nhập vào tổ chức, nhưng không ngờ ngay cả mỹ nhân kế cũng sử dụng, khiến cho cô nổi giận.

Nếu như có chuyện gì xảy ra thì bọn họ có nói ra không?

Lâm Bắc Phàm vẻ mặt bi thương, thấp giọng nói: “Trong này, có cô chăm sóc tôi, hàng ngày đều không phải làm việc mà được uống rượu thì tôi việc gì phải tham gia tổ chức đó? Phùng ngực trưởng, cô cứ để tôi ở lại đây đi, tôi không gây chuyện nữa đâu.”

Nét mặt của hắn bây giờ rất thuần khiết, nếu như sau lưng hắn phát quang nữa thì chẳng khác gì Phật tổ tái thế, thậm chí còn lợi hại hơn cả Jesu.

“Anh, anh không muốn đi thì tôi sẽ giữ anh ở lại đây, chăm sóc anh, không để anh bị tổn thương!” Phùng Tĩnh Tuyền chưa từng bị tấn công như vậy nên nhanh chóng bại trận, nhẹ nhàng an ủi đối phương.

Mục Nghiên Kỳ thấy bạn tốt của mình tin lời của đối phương, lập tức chọc giận kêu lên: “Tĩnh Tuyền, cậu đừng,...ái, ai đâm chân tôi vậy, tức chết đi được!”

Cô trợn mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, hận không thể chém cái tên khốn này thành tám mảnh, sau đó đem cái kia của hắn cho chó ăn.

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn khiến cho cô gái không chịu an phận này cũng chịu im lặng.

Phùng Tĩnh Tuyền khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng tay của Lâm Bắc Phàm, hai gò má đỏ bừng, thấp giọng nói: “Nghiên Kỳ, mình biết nhóm của các cậu cần hắn, nhưng anh Lâm đã nói không thích thì cũng nên tôn trọng ý kiến của người ta, không nên ép buộc. Hơn nữa, cậu cũng không thể vì muốn người ta gia nhập tổ chức mà dùng thủ đoạn gì gì đó?”

Mục Nghiên Kỳ cau giận thiếu chút nữa thổ huyết, định nói hết ra, nhưng cô cũng biết nếu nói ra, chỉ sợ quan hệ giữa cô cùng Phùng Tĩnh Tuyền cũng không còn gì nữa, sau làm sao giáp mặt nhau. Cô đành phải cắn răng nhịn, trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm sau đó mới cười nói: “Tĩnh Tuyền, cậu nói cái gì? Sao mình có thể ép hắn chứ? Mình chỉ nói cho hắn biết một số chính sách ưu đãi của nhóm thôi mà, cậu đừng nghe hắn nói hươu nói vượn, cái gì mỹ nhân kế? Hắn cái tên háo sắc này, sớm đã bị mỹ nữ như cậu mê hoặc rồi còn có thể để ý đến ai nữa? Lẽ nào hắn không muốn rời khỏi đây? Xem ra tớ sắp được ăn kẹo cưới của cậu rồi.”

Phùng Tĩnh Tuyền mặt đỏ bừng, cũng không dám nhìn Lâm Bắc Phàm, thẹn thùng nói: “Nghiên Kỳ, cậu nói bậy bạ gì đó? Cái gì mà ăn kẹo cưới? Cậu không sợ người ta chê cười sao?”

“Ai dô, Tĩnh Tuyền xấu hổ, Tĩnh Tuyền xấu hổ!” Mục Nghiên Kỳ khanh khách cười trêu ghẹo.

Phùng Tĩnh Tuyền ngượng ngùng đập vào vai đối phương nói: “Nghiên Kỳ, cậu nói hươu nói vượn gì thế, mình không thêm nói chuyện với cậu nữa, mình còn nhiều chuyện phải làm.” Cô chưa từng thấy xấu hổ như thế này bao giờ, quay đầu, vội vàng vàng vàng đi ra bên ngoài.

“Tĩnh Tuyền, cậu đừng chạy! Mình còn nhiều chuyện muốn nói!”

Mục Nghiên Kỳ nói với theo.

Phùng Tĩnh Tuyền vừa nghe những lời này xong càng chạy nhanh hơn.

Trong phòng lúc này chỉ còn có hai người, không khí có chút ngại ngùng.

Lâm Bắc Phàm khẽ cười nhạt, hai tay từ phía sau ôm chặt lấy eo của Nghiên Kỳ, nhẹ nhàng thổi một hơi nóng vào tai cô nói: “Nghiên Kỳ? Xem ra mỹ nhân kế rất có tác dụng, trái tim anh đã bị em khống chế mất rồi.”

“Anh muốn chết!” Mục Nghiên Kỳ mặt đỏ bừng, dùng sức giãy dụa, sau đó xoay người lườm hắn, gắt giọng: “Anh đúng là tên háo sắc, đừng tưởng rằng giữa chúng ta có quan hệ thì anh có thể làm gì thì làm, tôi không phải là người dễ bị bắt nạt đâu, anh đừng có mà mơ mộng hão huyền.”

Lâm Bắc Phàm nhịn cười không được. Không ngờ rằng cô nàng này lại có thể nói ra những lời như vậy.

Hắn sâu khổ nói: “Nhưng vừa rồi không phải là anh bắt nạt em, mà là em bắt nạt anh thì đúng hơn? Sau này nếu em bắt nạt anh thì anh cứ để em bắt nạt.”

“Anh đi chết đi!” Mục Nghiên Kỳ hung hăng giẫm lên chân hắn kêu lên: “Em bắt nạt anh? Em bắt nạt anh? Anh nói ít thôi tôi không thêm để ý đến cái tên háo sắc như anh.”

Nói vậy nhưng mà nhớ lại cảnh lúc nãy giữa hai người khiến cho toàn thân cô nóng bừng, mềm nhũn ra. “Vậy cũng tốt, anh còn tưởng phải chịu trách nhiệm!” Lâm Bắc Phàm vỗ lồng ngực nói.

“Anh, anh nói ít thôi, đừng cho rằng anh làm thế là có thể không lo lắng gì, anh sau này không thể đến tìm em nhưng mà em có thể đến tìm anh, anh hiểu ý chứ?” Mục Nghiên Kỳ khinh khỉnh nhìn hắn, hai bàn tay véo vào bên hông hắn, tức giận bất bình nói.

“Em tìm anh? Chẳng lẽ em muốn chuyện này?” Lâm Bắc Phàm mê đắm chăm chăm nhìn đối phương, rồi hôn cô.

“Anh, anh đáng ghét chết được, suốt ngày chỉ biết bắt nạt em.” Mục Nghiên Kỳ không chống cự nữa, hôn hắn nồng nhiệt. Hai bàn tay ôm chặt lấy hắn.

Cô tuy chỉ mới quen Lâm Bắc Phàm một thời gian nhưng trong nội tâm lại không hề thấy ghét hắn, ngược lại còn rất sùng bái, hơn nữa sau khi bị đối phương cướp đi trong trắng càng khiến cho sự khao khát trong cô bùng cháy, như hút nha phiến vậy, càng hút càng nghiện. Lâm Bắc Phàm đắc ý.

Cái gì mà thành viên của nhóm hành động đặc biệt? Cũng bị hắn xử lý hết cả? Xem ra Long Tu Bảo Điện của hắn sẽ nhanh tiến vào tầng thứ tư.

Tiểu Kim nói: “Lão đại, xem ra kỹ thuật tán gái của anh đúng là không tồi, nhanh như vậy đã thu phục được rồi, xem ra chẳng mấy chốc mà đến cảnh giới thứ chín, đến lúc đó, anh hô mưa gọi gió được rồi.”

Lâm Bắc Phàm khiêm tốn nói: “Bình thường thôi, bình thường thôi.”

276. Chương 276: Virus Bệnh Cúm

Hôm sau.

Lâm Bắc Phàm khóc rống lên ôm lấy Phùng Tinh Tuyền, nói cái gì mà mình muốn ở ngục giam mãi, hằng ngày có thể nhìn thấy cô, ngắm mặt trời mọc, mặt trời lặn, ngắm những vì sao trên trời, nhưng mà dù sao hắn cũng là người nổi nghiệp, mang trên người trọng trách xây dựng đất nước giàu mạnh nên không thể ở đây được.

Khi mà Phùng Tinh Tuyền bị đối phương làm cho cảm động, đang định an ủi hắn vào câu thì Lâm Bắc Phàm đã ngồi vào xe của Trương Minh Thắng, cùng mười mấy người khác nhanh chóng chạy về phía kinh thành, Mục Nghiên Kỳ cấu giận thiếu chút huy động đặc công bắt lấy hắn, đem nhốt ở đây thêm mấy chục năm.

Tên khốn này đúng là đáng giận mà. Lấy giấy chứng nhận là thành viên của nhóm hành động đặc biệt xong, chưa hoàn thành một nhiệm vụ nào đã chạy tới kinh thành chơi đùa, chẳng lẽ hắn nghĩ nhóm của cô là cái chợ sao? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Lâm Bắc Phàm nhìn bầu trời xanh, mây trắng ở bên ngoài cảm thấy tâm tình vô cùng sáng khoái.

Hắn ở trong tù mấy ngày nhưng mà đâu có chịu khổ, vẫn được quan hệ nam nữ với một cô gái xinh đẹp như Nghiên Kỳ.

Mình vốn là một người thuần khiết vậy mà lại bị Tiểu Kim đầu độc, xem ra người như mình sau này xuống địa ngục chắc phải chịu tội nhưng vì cuộc sống sau này của mình, mình cũng chỉ có thể tiếp tục, ai bảo mình bị Tiểu Kim lừa luyện Long Tu Bảo Điện?

Tục ngữ nói không sai, mình không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?

Lâm Bắc Phàm bĩ ỏi nghĩ rằng tâm hồn trong trắng của mình đã bị vấy bẩn.

Tiểu Kim nghe được những lời này xong, thiếu chút nữa giận thổ huyết.

Nếu như lão đại của mình dám nhận số hai thì không người nào dám thừa nhận số một.

Hơn mười cỗ xe thể thao mất khoảng bốn, năm tiếng đã đi tới kinh thành, thì từ xa đã trông thấy một tòa nhà sừng sững, mang nét hiện đại kết hợp với truyền thống hiện ra trước mặt họ, đây là kinh thành của Trung Quốc, một quốc gia phồn vinh...

Tại lối vào kinh thành có khoảng mấy chục cảnh sát giao thông, đang tiến hành kiểm tra xe.

“Kinh thành xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao lại đột ngột kiểm tra như vậy?” Lâm Bắc Phàm nhìn trăm chiếc xe ô tô xếp trước mình, trong nội tâm không khỏi nghi hoặc.

Trương Minh Thắng cũng chưa tới kinh thành mấy lần, căn bản không biết có chuyện gì, hần nhện không được bèn gào lên nói: “Mẹ kiếp, Từ Chính, chuyện gì xảy ra vậy? Tại sao xe nào cũng phải kiểm tra? Đến phiên chúng ta có mà đến hàng năm à? Đây là quy củ chó má gì thế? Trước kia tôi đâu thấy nhắc tới?”

Từ Chính mấy người lắc đầu liên tục nói: “Chuyện này chúng tôi cũng không biết, khi mà chúng tôi đi thì vẫn còn chưa có chuyện này, ai biết mấy ngày nay lại có quy tắc củ chuối này? Chẳng lẽ kinh thành đã xảy ra chuyện gì?”

Những lái xe khác thấy bọn họ lái xe thể thao hàng hiệu, hơn nữa cả đám đều rất kiêu ngạo, không coi ai ra gì, thì cũng đoán ra bọn họ là mấy công tử nhà giàu, bình thường chỉ biết gây chuyện khắp nơi, không nên đắc tội, cho nên cũng không dám nói gì, chỉ nhỏ giọng nghị luận.

Từ Chính nhanh chóng có được thông tin, vội vàng giải thích với Trương Minh Thắng: “ Hai vị lão đại, trong thành có dịch cúm, sợ là từ ngoài thành lây vào cho nên xe nào cũng phải kiểm tra, để tránh tái xuất hiện chuyện như vậy, em đã bảo cha em nói với bọn họ một tiếng nhưng cha em nói, chuyện này phạm vi rất rộng, có gì sơ xuất sẽ gây ra chuyện cho nên chúng ta phải đợi.”

“Bệnh cúm? Mẹ kiếp, tại sao chúng ta đến đâu cũng gặp chuyện như vậy nhỉ?”

Trương Minh Thắng bắt bình kêu lên.

Lâm Bắc Phàm híp mắt, hai tay ôm trước ngực, cười nói: “Chờ một lát thì chờ một lát, dù sao vừa rồi chúng ta cũng đi quá gấp, tôi còn chưa kịp ngắm phong cảnh, giờ thưởng thức tí cũng được, dù sao cũng không chậm trễ mấy.”

Mười mấy người vẫn có chút không cam chịu, nhưng thấy hần nói như vậy, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn chờ đợi.

Mấy lái xe chung quanh cứ tưởng mấy công tử này chịu không nổi, sẽ gây sự với mấy cảnh sát giao thông, gây loạn, nhưng chỉ thấy họ chửi bới vài câu rồi xếp hạng đằng sau chờ kiểm tra, trong nội tâm cảm thấy vô cùng vui mừng.

Pháp luật công bằng với tất cả mọi người.

Đây cũng chỉ là một câu nói mà thôi, rất nhiều quan chức cùng phú thương có đặc quyền, không phải sao? Bọn họ ngày thường tác oai tác quái, chặt chém dân chúng, mặc dù có chuyện gì cũng có thể chuyện lớn hóa chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, pháp luật đối với họ chỉ là trò chơi mà thôi. Bọn họ thấy mấy thanh niên này tuân thủ pháp luật thì coi họ là những người tốt.

Trương Minh Thắng chờ không có gì làm bèn quay người nói với Lâm Bắc Phàm: “Lão đại, đợt trước em có đến kinh thành ba lần, đáng tiếc không chơi tận hứng, chúng ta lần này dứt khoát phải chơi một trận thoải mái mới về.”

“Chẳng lẽ cậu không sợ cha cậu đánh cậu sao?” Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm hỏi ngược lại.

“Hắc hắc, mẹ kiếp, lão đại, nếu như là trước kia, cha em không cho em đi, nhưng bây giờ không phải có anh làm bia đỡ rồi sao?” Trương Minh Thắng âm hiểm cười: “Cha em biết những chiến tích của anh xong, biết anh là người có thể làm nên đại sự, cho nên bảo em theo học tập anh, lúc em đi, ông ấy còn cho em tiền, một trăm vạn nhân dân tệ, chúng ta có tiền để tiêu mấy ngày rồi.”

Lâm Bắc Phàm bắt đắc dĩ nhìn hần khoa chân múa tay nói: “Các cậu, các cậu phá rối công việc của tôi, tôi phải đi tố cáo các cậu.”

“Đúng vậy, một phút chúng ta kiếm được mấy ngàn vạn đô la, các người đúng là lãng phí thời gian của chúng tôi.”

“Trung Quốc các người luôn như vậy, không biết quý trọng thời gian, chỉ biết bắt nạt khách nước ngoài.”

Khi mấy người đang nói chuyện thì thấy phía trước truyền đến mấy tiếng gào thét cấu gien, nhưng không phải là Hán ngữ chuẩn, ngược lại có chút chẳng ra làm sao, như là tiếng chim hót kêu vậy.

Lâm Bắc Phàm khẽ chau mày, nhào người ra khỏi cửa sổ xe, hướng về xe phía trước nhìn, thì thấy mấy tên mặc đồ tây đang nổi giận với mấy cảnh sát, tư thế rất bất cần, cứ như chúng là chủ của mảnh đất này, không coi ai ra gì.

“Mẹ kiếp, mấy tên điều nhân vừa nhìn là biết không phải người Trung Quốc? Từ nước nào tới vậy?” Trương Minh Thắng cũng nhìn không được nữa kêu lên.

Chúng ta qua đó không làm mất mặt mấy tên ngoại quốc các người... Hắn nhìn mấy tên cảnh sát làm giấy thông hành cho hắn, trong nội tâm vô cùng kiêu ngạo như thầm nói.

Người cảnh sát giận dữ, nhưng vẫn bình thản nói: “Xin lỗi, đây là nhiệm vụ của chúng tôi, xe nào cũng phải kiểm tra nhiệt độ cơ thể, nếu như không đi qua khu kiểm tra thì không được đi qua.”

“Tên khốn người kỳ thị chúng ta, ta đánh chết người.” Người Hàn Quốc dùng dùng nổi giận kêu lên.

“Mẹ kiếp, mấy tên này dám mượn oai hùm ở Trung Quốc, có phải là không muốn sống rồi không?”

Từ Chính bọn họ rảnh rồi nhàm chán, giờ đây vừa vặn có chuyện để làm, nên tất cả đều ra khỏi xe, về mặt khinh thường đi về phía trước.

277. Chương 277: Ăn Chơi Trác Táng

Trung Quốc cải cách đã hơn ba mươi năm, để mở rộng thị trường đầu tư nên đã cho người ngoại quốc nhiều đặc quyền, thí dụ như cảnh sát giao thông mở đường cho một người ở đảo quốc kịp lên tàu, nếu là người trong nước thì không được ưu đãi như vậy.

Lâu dần khiến cho những người nước ngoài ở Trung Quốc vênh váo tự đắc, cứ như đang ở trên đất nước của họ, thậm chí họ có thể coi rẻ pháp luật của Trung Quốc. Bọn họ ở nước của họ cũng chỉ là người thường, nhưng đến Trung Quốc lại rất vênh váo, có thể nói là ra vẻ uy phong.

Từ Chính cùng mấy thanh niên bất lương tiến về phía tên Hàn Quốc, nghiêng đầu, không đứng đắn nói: “Đây là đâu mà lại có mấy tên điều nhân này? Dám đứng ở trong thành gây loạn? Có phải không muốn sống rồi không?”

Bọn họ ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, giống như trên đời này họ là nhất. Mục đích của mấy người Hàn Quốc rất đơn giản chỉ là ra oai.

Bọn họ cũng biết trong thời gian này không chỉ Trung Quốc mà các quốc gia khác cũng có dịch bệnh này, kiểm tra xe cũng không có gì là đáng trách, dù sao an toàn cũng là trên hết, cũng là vì xã hội yên ổn, kiểm tra một chiếc xe hơi chỉ mất hai ba phút không lãng phí quá nhiều thời gian, nhưng bọn họ lại cứ muốn ra vẻ mình lớn hơn người cho nên mới cố ý không phối hợp với cảnh sát giao thông kiểm tra, bắt họ phải cho mình qua, nhưng ai biết bọn họ lại gặp mấy người công chính nghiêm minh ở đây, khiến cho bọn họ mất mặt, lúc này thì mất thời gian rồi.

Bọn họ đang loay hoay thể hiện mình, để mấy người Trung Quốc đằng sau biết họ lợi hại thế nào thì nghe thấy tiếng nói còn kiêu ngạo hơn cả họ, cả đám đều trợn mắt há mồm nhìn mấy người kêu lên: “Các người, các người là ai?”

Triệu Phong khinh thường nhử một bãi nước miếng nhìn bọn họ: “Mẹ kiếp, vừa rồi là con gì vừa kêu đấy? Giống như là giọng Vương gia Vương Tài ý nhỉ?”

Trịnh Dũng dùng đầu ngón tay ngoáy lỗ tai, cấu gien nói với mấy tên cảnh sát: “Các người đang làm cái gì? Không phải đang kiểm tra xe sao? Sao mà lại thả chó ra thế này? Nhỡ đâu chó lại nhiễm bệnh thì ai chịu trách nhiệm?”

Mấy người lái xe còn lại cười vang, có mấy người còn giơ ngón tay cái tán đồng với bọn họ, âm thầm khen ngợi bọn họ.

Mấy người Hàn Quốc ngay từ đầu cũng không hiểu Vương Tài là gì, nhưng mấy câu sau của Trịnh Dũng đã khiến cho bọn họ hiểu hết, bọn chúng đang mắng mình là chó, điều này làm cho họ không thể chịu được. Cả đám kêu lên: “Các người, các người chết hết đi, các người dám sỉ nhục đại Hàn dân quốc chúng ta, ta đi đại sứ quán tố cáo các người.”

“Mẹ, mẹ kiếp, người còn *** không biết xấu hổ, người là cái thá gì?”

Từ Chính chửi ầm lên: “Ta cũng không biết bố mẹ người làm thế nào mà đẻ ra người, người ở trên đường phố sẽ ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố, ở trên đường thì tắc nghẽn giao thông, ở trong nước làm ô nhiễm nước, ở sa mạc thì ảnh hưởng đến tiến trình xanh hóa của nước ta. Loại người như người cũng dám ra oai ở đây? Nếu như lão tử không phải người tốt, thì đã cởi quần áo người, cho người trần như nhộng chạy khắp kinh thành.”

Triệu Phong chửi tiếp: “Người làm mất thời gian của mấy tên kia không sao, nhưng người làm mất thời gian của chúng ta, không xem chúng ta ra gì, người không nể mặt quốc gia ta, vậy có nghĩa không nể mặt chúng ta, thế có phải là khinh bọn ta quá không? Mẹ kiếp, nếu như không phải mấy ngày nay lão tử đã thay đổi rồi, thì ta đã cởi quần áo của người, tẩn cho tên tiểu công tử của người mười vạn lần.”

“Xi, mười vạn lần sao đủ. Tối thiểu nhất cũng phải trăm vạn lần, cho nó hết hoạt động luôn!” Một người lái xe xung quanh nghe xong sợ xanh mặt.

Người như bọn họ mà cũng gọi là người tốt sao? Nhưng mà xem ra bọn họ cũng là vì quốc gia, nên đành nhắm mắt cho qua.

Mấy người Hàn Quốc chưa bao giờ nghe những lời hỗn láo như vậy, ngay từ đầu bị chửi đầu óc đã choáng váng, đến Đông Nam Tây bắc đều không còn phân biệt được nữa rồi. Bọn họ mặc dù không hiểu Hán ngữ lắm nhưng dù sao cũng biết ít tiếng phổ thông, mấy câu mắng chửi cũng không hiểu lắm nên phải mất đến năm sáu phút mới hiểu được bọn họ nói gì.

Nguyên một đám người Hàn Quốc lớn tiếng kêu lên: “Người Trung Quốc các người là dân tộc kém cỏi, mở miệng là nói tục làm sao văn minh bằng người Hàn Quốc chúng ta? Đại Hàn dân quốc mới là nước vĩ đại trên thế giới.” Một người Từ Chính cúi tiết.

Bọn họ bình thường tuy không làm chuyện đảng hoàng, chỉ biết gây chuyện khắp nơi, nhưng bị khiêu khích như vậy, bọn họ cảm thấy vô cùng khó chịu, hận không thể cho hắn biết thế nào là lễ độ.

Từ Chính học dáng bộ của Lâm Bắc Phàm, hơi nghiêng đầu, nhìn trời, sau đó hồi lâu mới nói: “Thời tiết hôm nay xấu thật đấy.”

Triệu Phong cũng gật đầu phụ họa nói: “Ừ, đúng thế, còn mấy tên kia, dù sao thời tiết cũng xấu thật, xem ra sắp có chuyện xảy ra rồi.”

Bọn họ mười mấy người đều cười không có thiện ý nhìn mấy người Hàn Quốc.

Hắn ***, lão đại một mình có thể khiêu chiến hơn hai trăm người, bọn chúng chỉ có mười mấy người chẳng nhẽ không làm được gì?

Mấy người Hàn Quốc ần ần hiểu được mấy tên thanh niên trước mặt là lưu manh, không dễ đối phó, hơn nữa tất cả đều như vậy, lẽ nào bọn họ đều có lai lịch không bình thường?

Bọn họ sợ nhất là mấy tên không biết nói lý, đối với những kẻ khác bọn họ còn có thể dùng lời nói để uy hiếp, nhưng đối với những người này, lời nói không có tác dụng gì.

Người Hàn Quốc khi này nghe xong cũng thấy sợ, mấy thanh niên bất lương này, không đánh nhau trước mặt nhiều người chứ? Mình là thương nhân, chưa từng học quyền đạo, không đánh nổi nhiều người như vậy. Hắn lấy hết dũng khí, uy hiếp bọn họ: “Các người, các người muốn làm gì? Chúng ta là dân kinh doanh nước ngoài.”

“Dân kinh doanh nước ngoài? Hi hi, chúng ta muốn đánh các người đấy.”

Từ Chính vừa nói vừa ra một quyền đánh về phía mặt của đối phương, đồng thời nâng đùi phải lên, tấn công vào hạ bộ của đối phương.

“A!.....” Tên Hàn Quốc kêu lên một tiếng, một tay bụm lấy mặt, một tay bụm lấy hạ bộ của mình, kêu lên thảm thiết, nháy dựng lên, nước mắt dàn dụa.

Mấy người Hàn Quốc khác tức giận trợn trừng mắt, kêu lên: “Các người, các người!” Bọn họ một câu vẫn chưa nói xong thì bọn Triệu Phong đã vọt lên, một chút chiêu thức cũng không có toàn là võ công của bọn lưu manh, tát, đấm, đá, cào mỗi một chiêu đều vô cùng âm hiểm, sắc bén.

Bọn họ bình thường đều là kẻ gây họa, đằng sau bọn họ đã có cha bọn họ giúp xử lý cho nên mới làm việc mới không lo lắng hậu quả gì, đừng nói người Hàn Quốc, đến cả người Mỹ bọn họ cũng dám đánh.

Những cảnh sát cùng cảnh sát giao thông kia há hốc mồm kinh ngạc, không thốt nên lời. Ắu ẩu với người nước ngoài? Nếu như gây tội thì cũng không phải là tội thường đâu.

Tên cảnh sát bị ăn tát nhìn quần áo của bọn họ là nhận ra bọn họ đều là công tử nhà giàu, trước đó hắn còn khinh thường nhưng mà giờ đây thấy bọn họ ra mặt vì mình trong lòng vô cùng cảm kích, thiếu chút nữa thì nhảy vào trợ giúp. Hắn liếc nhìn mấy cảnh sát khác như thăm bảo: “Các cậu làm gì vậy? Bọn họ đánh nhau, quan hệ gì đến chúng ta? Một đám người Hàn Quốc, một đám ăn chơi trác táng? Cứ để cho bọn chúng đánh thôi.”

Mấy cảnh sát kia cũng âm thầm gật nhẹ đầu, ra vẻ xem kịch, hài lòng thưởng thức, cứ như là giám khảo của một cuộc đấu sức.

Mấy người Hàn Quốc cũng có mấy người học quyền đạo, nhưng làm sao có thể chống lại số người đông gấp ba? Ngay cả phần kháng cũng không chống cự nổi hai phút, đều bị đánh ngã lăn trên mặt đất, đấm đá túi bụi, kêu rên thảm thiết, cứ như là mười người đàn ông khỏe mạnh và mấy cô gái trẻ.”

Trương Minh Thắng tiếp tục kêu lên: “Mẹ kiếp, cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua? Lão đại, chúng ra cùng ra tay thôi, không ngờ rằng còn chưa tới kinh thành, đã có chuyện hay như vậy, xem ra chúng ta lần này đúng là có thu hoạch lớn.”

Lâm Bắc Phàm nghe xong tự hỏi đây là chuyện tốt sao?

Hắn không muốn quen biết mấy tên chỉ thích đánh nhau này.

Hắn bình thường cũng gây chuyện nhưng nói thế nào cũng phải chú ý đến sách lược, nhưng bọn họ chẳng quan tâm gì? Theo hắn một thời gian dài như vậy mà không học tập được gì.

Hắn vội vàng nói: “Không cần phải ra tay, mấy tên này mà đánh không lại thì có ích gì? Anh giờ đây đang lo lắng một việc khác.”

“Hả? Chuyện gì vậy?” Trương Minh Thắng nhìn hắn hỏi.

“Bọn họ đã đánh mấy người Hàn Quốc, thì phải giải quyết thế nào?” Lâm Bắc Phàm nheo mắt nhìn hắn.

Trương Minh Thắng lúc này mới chợt hiểu ra, lần này bọn họ gây chuyện với người Hàn Quốc, chứ không phải là người Trung Quốc, chuyện này có chút khó khăn. Nếu như cha của bọn Từ Chính biết chuyện này, thì cũng xảy ra đại họa, dù sao chuyện này nói chuyện lớn là thành chuyện lớn, nói chuyện nhỏ thành chuyện nhỏ vạn nhất những người Hàn Quốc này làm ầm ĩ lên thì thành tội quốc tể, đối với Trung Quốc mà nói, thì đó chính là vấn đề bộ mặt hình tượng.

Lâm Bắc Phàm khoe miệng khê nở nụ cười. Hắn cũng vốn định cho mấy tên này một bài học, ai ngờ bọn họ lại động thủ trước, đã vậy hắn không thêm ra tay nữa, nhưng cũng phải trợ giúp bọn họ một chút, hắn vỗ nhẹ Tiểu Kim trong túi quần, âm hiểm nhìn đối phương.

Tiểu Kim cười hì hì, thân ảnh khéo léo trong nháy mắt lóe sáng, rồi biến mất.

278. Chương 278: Người Hàn Quốc Thật Giả

Bọn Từ Chính đánh rất sướng tay, nhưng kinh động đến công an kinh thành thì có đáng không? Một đoàn thương nhân Hàn Quốc bị đánh, nếu như tin này mà truyền ra ngoài thì tôn nghiêm của Trung Quốc còn đâu? Trung Quốc trên diễn đàn quốc tế đều nói mình là sứ giả của hòa bình, lần này không phải là phá hỏng hình tượng sao?

“Mẹ kiếp, mấy tên chó chết này, còn dám ra oai trước mặt chúng ta?” Từ Chính nhìn mấy tên nằm trên mặt đất, giống như đám chó chết, nhỏ một bãi nước bọt chửi.

“Đúng vậy, cũng không để ý xem kinh thành này là địa bàn của ai, dám kiêu ngạo trước mặt bọn ta, hôm nay không đánh chết các ngươi đã là may mắn lắm rồi.” Triệu Phong ở một bên uy hiếp, khiến cho mấy người Hàn Quốc mặt mũi bầm dập im lặng không dám nói gì.

Bọn họ trong nội tâm rất phẫn nộ, ở Hàn Quốc bọn họ cũng chưa từng phải khổ sở như này, nhưng hôm nay trước mặt nhiều người như vậy lại bị mấy tên côn đồ đánh cho bầm dập, có thể nói là tổn thương lòng tự trọng quá đáng. Nhưng mà bọn họ có cách gì khác không? Nhân lực chênh lệch quá nhiều, cảnh sát cũng không quản, ngoài việc im lặng bọn họ còn có thể làm gì đây? Hảo hán không chấp thù trước mắt.

Bọn họ cũng học lịch sử của Trung Quốc nên tất nhiên cũng biết hàm nghĩa của mấy câu này. Bọn họ cắn chặt răng đợi cơ hội phản công, chỉ cần mấy bộ của Trung Quốc tới đây, thì bọn họ có thể nhân cơ hội cho mấy tên này biết tay, cho bọn chúng biết đánh nhau với người nước ngoài hậu quả ra sao?

“Tí toe tí toe” Hơn mười cỗ xe cảnh sát đã nhanh chóng chạy tới, một chiếc đèn sáng lập lòe khiến cho mọi người đều sợ hãi...

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tại sao lại kinh động nhiều cảnh sát như vậy?

“Tất cả không được nhúc nhích, tất cả không được nhúc nhích!”

Hơn mười cỗ xe cảnh sát vọt tới trước mặt, chưa kịp ổn định thì mười người cảnh sát được trang bị đầy đủ đã từ trên xe lao xuống, tay cầm súng lục nhỏ, bắt lấy bọn Từ Chính cùng mấy tên người Hàn Quốc, dừng nói là người, đến ngay cả ruồi cũng không bay lọt. Phó cục trưởng cục công an kinh thành Đồ Hồng Khánh, dáng người khôi ngô cao lớn, đứng ở nơi đó, giống như một bức tượng sắt, nhìn mấy người Từ Chính, khuôn mặt sắt như đồng.

Mấy tên này sao lại gây tai họa thế này? Bình thường đánh nhau vẫn còn chưa đủ, lần này còn đánh cả người Hàn Quốc các ngươi có phải là muốn gây họa cho lão tử?

Từ Chính cười hì hì, hướng về phía hắn vẫy vẫy tay: “Thì ra là chú Đồ sao chú lại đến đây?”

Đồ Hồng Khánh bị chọc giận thiếu chút nữa thổ huyết, cái tên tiểu tử này chẳng lẽ sợ mọi người không biết quan hệ giữa hai người nên nói quang minh chính đại như vậy? Hắn trừng mắt liếc mấy người nói, lạnh lùng nói: “Các cậu đều đứng yên đó cho tôi, nghe tôi nói, sao lại đánh bạn bè nước ngoài? Nếu như hôm nay các cậu không cho tôi một lý do hợp lý thì tôi sẽ bắt hết các cậu.”

Mấy người Hàn Quốc nhìn thấy có người đến giải quyết chuyện này, thì kêu rên thảm thiết cứ như thấy vị cứu tinh, kêu lên: “Trung Quốc các ông lẽ nào đối đãi với người nước ngoài như vậy? Tôi, tôi muốn tới đại sứ quán tố cáo các ông đánh người nước ngoài, tôi muốn kiện lên tòa án quốc tế, phá hỏng hình tượng của Trung Quốc trên đài quốc tế.” Bọn họ bùm miêng vết thương, loạng choạng đứng lên.

Triệu Phong trừng mắt, uy hiếp nói: “Cháu nội nói gì thế? Có phải lại ngứa da rồi không?” Mấy người Hàn Quốc nghĩ đến màn khùng bỏ vừa rồi, sợ cổ co rút lại, không dám nói thêm câu gì.

Đồ Hồng Khánh mắt tối sầm, thiếu chút nữa té lăn trên đất. Mấy tên này sao không biết an phận? Nghe nói mấy hôm trước bọn chúng rời khỏi kinh thành, không biết đi chỗ nào nhưng đúng là hắn được thoải mái vài ngày, ai ngờ bọn chúng vừa về đã gây nhiều loạn, đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, sau này hắn khó mà yên ổn.

Đồ Hồng Khánh nói: “Đừng có chặn đường như vậy nữa, còn nhiều xe hơi khác chờ đi qua, các cậu lái xe sang một bên đã, để các xe khác đi, chờ chuyện các cậu giải quyết xong thì nói chuyện khác.”

Những người cảnh sát kia không dám hàm hồ, vội vàng đưa xe của mấy người Hàn Quốc và xe của bọn Từ Chính sang một bên, tiếp tục kiểm tra cho những xe sau.

Đồ Hồng Khánh lúc này mới nhìn bọn Từ Chính: “Các cậu nói đi, tại sao lại đánh bạn bè nước ngoài? Chẳng lẽ không biết nước ta là một quốc gia yêu hòa bình? Các cậu quá hồ đồ!”

Hắn vẫn còn rất khai ân với mười mấy tên này, nếu là người khác chỉ sợ đã sớm bị bắt vào đồn cảnh sát rồi. Từ Chính ngạnh cổ kêu lên: “Chú Đồ, chúng cháu...”

“Mấy đồng chí cảnh sát, thật ra cũng không thể trách bọn họ nóng giận bốc đồng, cũng tại mấy tên tiểu nhân Hàn Quốc kiêu ngạo, nói cuồng, nói nước ta toàn những kẻ nói bậy. Bọn họ nghe xong câu giận mới ra tay, đánh cho mấy tên giả mạo này một trận.”

Lâm Bắc Phàm cùng Trương Minh Thắng từ trên xe đi xuống. Đồ Hồng Khánh nao nao, nhìn thoáng qua Lâm Bắc Phàm rồi nhìn bọn Từ Chính nói: “Cái gì? Giả mạo?”

Từ Chính bọn họ cũng không hiểu vì sao hắn nói như vậy, nhưng cũng hiểu hắn nói như vậy là có lý do của hắn, thế nên đều phụ họa nói: “Đúng vậy, chú Đồ, chúng cháu nhìn thấy mấy tên đó giả làm người Hàn Quốc, còn nói cái gì Hàn Quốc vĩ đại cỡ nào, nước ta thì rác rưởi, còn nói dân tộc Trung Quốc kém cỏi, quốc gia chúng ta chỉ biết chế tạo những sản phẩm kém chất lượng, chúng cháu nhìn thấy rất căm nên mới đánh cho bọn chúng một trận.”

Bọn họ cả đám đều ưỡn ngực ngẩng đầu, vẻ mặt hùng hồn chính nghĩa, cứ như là anh hùng chiến thắng trở về.

Mấy người lái xe chung quanh thiếu chút nữa thổ huyết. Bọn họ giờ đã biết thế nào là hãm hại, xem ra trên thế giới đúng là có cái tội danh này.

Bọn họ mặc dù chưa gặp qua mấy người Hàn Quốc, nhưng từ giọng nói của bọn họ có thể nhận ra họ là người Hàn Quốc thật, nhưng lại bị gán vào tội danh giả mạo thật là thâm độc.

Mấy người Hàn Quốc lúc này mới hiểu được bọn họ nói cái gì, chửi ầm lên: “Các người, các người nói bậy, chúng ta là người của đại Hàn dân quốc sao có thể giả mạo được chứ? Các người định hãm hại chúng ta, chúng ta phải đi tố cáo các người.”

Đồ Hồng Khánh cũng ngây ngẩn cả người: “Bọn họ rốt cuộc là thật hay giả?”

Bọn Từ Chính nhìn Lâm Bắc Phàm, thấy đối phương gật nhẹ đầu, lúc này mới nguyên một đám kêu lên: “Bọn họ đều là giả, chúng cháu dám dùng đầu đánh cược, nếu như không phải thật thì chúng cháu sẽ mất đầu.”

Đồ Hồng Khánh chỉ nghe cấp dưới báo cáo, có một đám không biết trời cao đất rộng đánh người Hàn Quốc chứ không biết rõ ngọn nguồn, bây giờ nghe hai bên mỗi người một kiểu bèn nói: “Thật ra, chuyện này cũng rất đơn giản, mấy cậu có phải là người Hàn Quốc hay không? Nếu như là người Hàn Quốc, thì đây là sự kiện quốc tế, nếu như là người Trung Quốc thì đó là chuyện trong nước cho nên hi vọng các cậu xuất hộ chiếu, để chúng tôi kiểm tra và cũng là để xử lý cho đúng.”

Mấy người Hàn Quốc căm giận hung hăng trợn mắt nhìn mấy người Từ Chính không ngờ bọn chúng lại tìm cái cớ ngu ngốc để hãm hại mình. Bọn họ luôn mang hộ chiếu theo mình sao có thể là giả được chứ? Bọn họ đồng loạt thò tay vào túi lấy hộ chiếu, nhưng sắc mặt tái nhợt, không thấy hộ chiếu đâu, đến ngay cả giấy tờ chứng nhận thân phận cũng không có.

Thân phận của họ cũng chỉ có hộ chiếu và chứng minh thư là có thể chứng minh được, giờ đây thì chẳng còn cái gì có thể chứng minh được, bọn họ đều kinh hãi, mồ hôi lạnh vã ra, lớn tiếng kêu lên: “Sao hộ chiếu của chúng ta không thấy đâu? Có phải là các người lấy hộ chiếu của bọn ta?” Bọn Từ Chính ngây ra, hơi kinh ngạc.

Chuyện này cũng quá là trùng hợp? Hộ chiếu của bọn họ bị mất?

Đồ Hồng Khánh vui vẻ, không có hộ chiếu? Chẳng phải có thể nói thân phận của bọn họ là giả sao?

Hắn trước còn tưởng chuyện lớn rồi, giờ thì giải quyết dễ dàng. Hắn nhin không được vội hô to một tiếng: “Các cậu dám giả mạo người Hàn Quốc, có phải là không muốn sống nữa rồi không? Người đâu, bắt bọn họ lại, tôi muốn đích thân thẩm vấn bọn họ, xem bọn họ gan lớn đến đâu mà dám giả mạo người Hàn Quốc, đã vậy còn vu oan cho quốc gia chúng ta, đúng là to gan.”

“Vâng cục trưởng!” Một cảnh sát kia cũng vui mừng, tưởng có chuyện lớn, lần này đầu đầu, ai ngờ lại nhanh như vậy nên lao thẳng tới bắt mấy người Hàn Quốc.

“Các người, các người hãm hại bọn ta, chúng ta có điện thoại, có thể gọi điện để chứng minh thân phận của mình, điện thoại di động của ta đâu? Tại sao điện thoại di động của bọn ta cũng không thấy?” Mấy người Hàn Quốc còn muốn dùng di động để chứng minh thân phận của mình nhưng mà bây giờ điện thoại của bọn họ cũng không cầm mà bay, chuyện này làm cho họ có cảm giác có tai họa sắp tới.

“Mẹ kiếp, các người cũng dám giả mạo người Hàn Quốc, còn nói quốc gia chúng ta nói bậy, hôm nay không cho người ném mùi đau khổ thì người không biết Mã vương gia có ba con mắt.” Mười cảnh sát nhanh chóng khống chế bọn họ, kéo lên xe cảnh sát.

“Chúng ta, chúng ta là người của đại Hàn dân quốc, các người, các người, ta muốn tố cáo các người...” Mấy người Hàn Quốc tuyệt vọng kêu lên.

“Đi chết đi, mấy tên giả mạo còn dám nói những lời này, muốn ném thủ sự lợi hại của chúng ta....” Mấy cảnh sát đá bọn chúng mấy cái thật đau, khiến mấy người Hàn Quốc kêu rên thảm thiết.

279. Chương 279: Gặp Lại Minh Tinh

“Oa, lão đại, họ chiếu của mấy tên Hàn Quốc sao lại không thấy?”

“Đúng vậy, lão đại, bọn họ chắc chắn là người Hàn, sao họ chiếu lại không thấy? Chẳng lẽ vừa rồi có thần pháp gì đã lấy trộm mất họ chiếu của bọn họ?”

“Đúng vậy, em xem sách của Cổ Long, có một con yêu tinh Tư Không, chẳng lẽ chính là hắn?”

Bọn Từ Chính vừa ngồi vào xe vừa hào hứng hét lên, như là vừa uống thuốc kích thích, cảm giác toàn thân bay bổng.

Bọn họ cũng biết đánh người Hàn Quốc tội danh nặng hơn đánh người Trung Quốc nhiều, mặc dù bọn họ có cha bảo vệ, nhưng cũng không thể tránh nổi chịu khổ, thậm chí còn bị cha mắng nhiếc, nhưng bây giờ mọi chuyện đều tốt rồi, mấy người Hàn Quốc không có họ chiếu để chứng minh thân phận, mặc dù sao này chứng minh được bọn họ là người Hàn Quốc, thì cũng không có tác dụng gì? Ai bảo bọn họ không giữ họ chiếu cho cẩn thận? Bọn họ có lên tiếng thì cũng chẳng làm được gì.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười: “Sao anh biết được chứ? Nhưng anh thấy thần sắc bọn họ có chút lo lắng, cho nên mới cố ý nói như vậy, không ngờ họ chiếu của bọn họ bị mất, thật đúng là may mắn.”

Bọn Từ Chính sao có thể dễ bị lừa gạt vậy? Bọn họ hướng về phía hắn giơ ngón giữa lên. Nhưng mà người ta đã không muốn nói, thì bọn họ cũng không ép, nhưng mà nghĩ đến không biết đối phương thần thông quảng đại lấy mất họ chiếu của mấy tên người Hàn, trong nội tâm không khỏi sùng bái.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng nhanh chóng qua cửa kiểm tra, tiến vào trong kinh thành, xem ra rất náo nhiệt, trong lòng không khỏi vui mừng.

Sau ba mươi năm cải cách mở cửa, Trung Quốc giờ đây đúng là mảnh đất phồn hoa.

Hai người bọn họ được ở một trong những khách sạn xa hoa nhất kinh thành — Tinh Quang. Về phần phí ăn, chơi, ngủ, nghỉ mấy ngày đương nhiên đều do bọn họ chi trả, về chuyện chữa bệnh thì phải chờ mới được, dù sao trong kinh thành cũng có nhiều danh y, không phải nói đi khám bệnh là khám được luôn, phải theo thứ tự.

“Mẹ kiếp, đây là khách sạn Tỉnh Quang? Trước kia đã nghe nói qua, giờ mới được đến, quả nhiên không phải chuyện đùa, không biết thái độ phục vụ ở đây thế nào?” Trương Minh Thắng cùng Lâm Bắc Phàm theo nhân viên lễ tân lên một phòng ở tầng bốn, nhìn trang hoàng xa hoa xung quanh, hần ngạc nhiên kêu lên, khiến cho mấy nhân viên lễ tân phía trước che miệng tủm tỉm cười, chưa từng thấy người nào như vậy.

Lâm Bắc Phàm làm ra vẻ như không quan tâm, cứ thế đi. Cái tên mập mạp này cũng quá dọa người mà. Hần cũng đâu phải người chưa tới chỗ xa hoa bao giờ, cứ phải kinh ngạc như vậy sao? Khiến cho người khác tưởng hần là đồ cổ ở nhà quê lên thành phố.

“Kèo kẹt!” Đúng lúc này, cửa phòng bên cạnh mở ra, một người từ bên trong bước ra, ăn vận quần áo thể thao trắng, đầu đội mũ lưỡi trai, trên mặt đeo một cái kính râm to, thoạt nhìn cứ như là chuẩn bị làm chuyện gì xấu.

Lâm Bắc Phàm nhìn lướt cô gái này, không khỏi kinh hô một tiếng: “Bạch Nhạc Huyền?”

“A!...” Người đó khẽ kêu lên, mặt kính ngạc nhìn hần.

Thật ra Lâm Bắc Phàm cũng không nhanh chóng nhận ra đối phương như vậy, chỉ là hần và Bạch Nhạc Huyền đã gặp nhau hai lần, hơn nữa đối phương còn thường xuyên khiến hần thấy rất bí ẩn, cứ như là gián điệp, khiến cho hần rất ấn tượng, lại càng không cần phải nói hần đã hôn đối phương hai lần, nên mùi hương trên người đối phương hần vẫn nhớ.

“Cái gì? Bạch Nhạc Huyền?” Trương Minh Thắng nghe thấy vậy, vội vàng xoay người, nhìn cô gái đó, kinh hô: “Mẹ kiếp, đúng là Bạch Nhạc Huyền, lão đại, anh thật là nhanh mắt thật đấy, liếc cái là nhận ra, chẳng lẽ anh cũng là fan của cô ấy? Ngày nào em cũng nghe cô ấy hát, hay thật đấy.”

Bạch Nhạc Huyền thấy rất đen đui, mấy ngày ở kinh thành tổ chức concert, toàn bị kí giả làm phiền, cho nên mới lựa chọn khách sạn này, hy vọng có thể vui vẻ chơi vài ngày, thả lỏng cơ thể, không ngờ lại gặp mấy người này.

Bởi vì Lâm Bắc Phàm cũng không che dấu gì cho cô liếc nhìn đã nhận ra người đàn ông đã hôn mình hai lần, trong nội tâm vừa xấu hổ vừa giận nói: “Là anh? Lâm Bắc Phàm? Anh sao lại ở đây?”

Lâm Bắc Phàm đột nhiên nghĩ tới chuyện giữa mình và nàng đã xảy ra tại Nam thành, nếu để đối phương nói ra mình đã từng dùng năm trăm đồng để hôn đối phương thì mình còn mặt mũi nào? Hần vội vàng cãi lại nói: “Tôi không phải Lâm Bắc Phàm!”

“Anh không phải Lâm Bắc Phàm?” Bạch Nhạc Huyền kêu lên, nàng hận không thể đá cho tên khốn này một phát, dám làm không dám chịu đúng là đáng giận.

Từ nhỏ cô đã được nuông chiều, đến tận bây giờ cũng chưa từng chịu khổ, ngay cả khi gia nhập làng giải trí, cũng không có ai dám dùng tiền ép buộc cô, nhưng khi cô ở Nam thành đã bị đối phương cướp mất hai nụ hôn xong cũng không gặp lại cô một lần, điều này làm sao cô có thể chịu nổi? Nếu như cô không phải là một cô gái hiền lành thì đã lao vào cắn cho hần hai phát.

Lâm Bắc Phàm tròn mắt, bịa đặt nói: “Tôi tên là Lâm Nam Phàm, Lâm Bắc Phàm là anh trai tôi, chúng tôi là anh em sinh đôi, người ngoài rất khó nhận ra.”

“Lâm Nam Phàm?” Bạch Nhạc Huyền thiếu chút phát cuồng, trên thế giới này còn có kẻ vô liêm sỉ như thế sao?

Trương Minh Thắng chớp mắt nghe hai người nói chuyện, sau đó nhỏ giọng kêu lên: “Mẹ kiếp, lão đại cũng quá lợi hại đấy. Đến ngay cả Bạch Nhạc Huyền cũng không tha, đúng là đàn ông của đàn ông, em nghe nói có rất nhiều đàn ông muốn qua lại với cô ấy, đáng tiếc chưa ai thành công, đến bây giờ vẫn là gái trinh.”

Hần kích động, không biết trời cao đất rộng gì cũng dám nói.

“Hả? Bạch Nhạc Huyền rất khó chơi?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

Bạch Nhạc Huyền hai mắt trắng dã, thiếu chút nữa thổ huyết.

Tên này đúng là đáng giận mà, vậy mà cũng dám nói ra được. Cái gì mà khó chơi? Cứ như mình là gái gì đó, nói thẳng vậy không giận mới là lạ.

Trương Minh Thắng vẻ mặt cổ quái nhìn Lâm Bắc Phàm như thể người ngoài hành tinh nói: “Lão đại, chẳng lẽ anh không xem tin tức giải trí sao? Bạch Nhạc Huyền giờ là tiểu thiên hậu Trung Quốc nổi danh nhất Châu Á, mười tám tuổi bắt đầu trình làng, với vẻ đẹp trong sáng nên đã được rất nhiều thanh thiếu niên yêu mến, hơn nữa ca hát cũng rất lợi hại, nhưng mà mấy bài cô ấy hát em chẳng nhớ.” Bạch Nhạc Huyền khẽ run cả người.

Mình không phải loại thích hư vinh, nhưng cái tên mập mập này nói chuyện cũng quá là quá đáng? Mới vừa rồi còn nói mình nổi tiếng, vậy mà mình hát bài gì lại không biết, vậy là ý gì?

Nhưng mà Lâm Bắc Phàm thấy rất sung sướng, người mà mình không qua không phải là người bình thường. Trán hần nhăn lại, miệng khẽ chum lại.

Vận khí của mình quá tốt hay là quá xấu?

Hắn đã dùng năm trăm đồng để hôn một mình tinh, đã vậy còn dùng thủ đoạn bỉ ổi để cướp đi nụ hôn đầu của cô ấy, nếu như fan của cô ấy biết, chắc là lọc gan hắn để nấu canh mất.

Tiểu Kim cũng hưng phấn nói: “Lão đại, không ngờ vận khí của anh lại tốt vậy, được hôn một đại minh tinh, đúng là chuyện tốt mà, phải không? Chi bằng anh bỏ thêm chút sức lực, cho cô ấy lên giường, như vậy cũng có ích cho việc tu luyện Long Tu Bảo Điện.”

Nó cảm giác được hưng phấn trước giờ chưa từng có, cứ như nó đang tán gái.

Lâm Bắc Phàm chẳng có tâm trí nào, hắn muốn rời khỏi cái đất thị phi này.

Hồng nhan gây họa, những lời này quả không sai.

Những chuyện hôm đó chỉ là trò đùa vui nho nhỏ, ai ngờ lại rắc rối vậy.

Hắn ấp úng nói: “Hóa ra cô chính là Bạch Nhạc Huyền, anh của tôi đã từng nói về cô, đúng là có duyên, tôi còn có việc phải đi trước đây.”

Hắn túm lấy áo Trương Minh Thắng, xoay người đi về phía phòng mình.

“Này, tên khốn kia, anh vẫn còn nói hươu nói vượn, cái gì mà Lâm Nam Phàm? Anh nghĩ rằng tôi ngốc đến vậy sao? Anh đứng lại đó cho em, nếu không em sẽ nói hết mọi chuyện ra!”

Bạch Nhạc Huyền thấy đối phương muốn trốn, mặt đỏ bừng, liếc nhìn hướng phía đối phương kêu lên.

Trong hành lang đã có vài người thò đầu ra nhìn, vẻ mặt hiếu kỳ. Bọn họ mặc dù không có nhận ra Bạch Nhạc Huyền, nhưng người Trung Quốc có xu hướng bát quái, cho nên ánh mắt của họ có gì đó ám muội, quỷ dị.

Tiểu tử, giờ biết mình gây họa rồi chứ? Người bình thường không đối xử tốt với người ta, giờ làm người ta to bụng rồi còn muốn chạy? Tốt nhất nên an ủi đối phương đi.

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa muốn khóc lên, hận không thể tự tát chính mình, hắn đã gây ra chuyện gì thế này? Hắn cười khổ một tiếng, xoay người lại, nhìn Bạch Nhạc Huyền, nói: “Em rốt cuộc muốn gì? Giữa chúng ta mọi chuyện đã hết rồi.”

“Anh, anh....” Bạch Nhạc Huyền nghĩ đến thời gian ở Nam thành, trong nội tâm không khỏi uất ức, nhưng trước mặt mọi người sao có thể nói ra? Cô thấp giọng nói: “Anh ở phòng nào? Lát nữa em đến tìm anh. Nếu như anh dám gạt em thì em sẽ kể mọi chuyện với phóng viên, kết quả thế nào, chắc là anh cũng biết rồi.”

“Phòng ba!” Lâm Bắc Phàm tất nhiên không muốn để cho cả thế giới biết chuyện mình đã từng hôn Bạch Nhạc Huyền, cho nên hắn đành phải nói, nhưng trong nội tâm lại cảm thấy rất bất ổn, không biết làm sao, không phải là đối phương đã thích thân hình của mình rồi đấy chứ?

“Được rồi, lát nữa em đến tìm anh.” Bạch Nhạc Huyền khẳng định nói, ánh mắt lóe lên đầy quỷ dị.

280. Chương 280: Đại Minh Tinh

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng sớm ăn cơm tối xong cũng không dám trở lại phòng, mà ngồi ở đại sảnh nhìn xung quanh, cứ như trong đại sảnh có vũ nữ thoát y vậy. Hai con mắt ngó nghiêng khiến cho mấy vị khách đang ăn cơm cảm thấy mất tự nhiên, như thể bị hai lão dâm dê nhìn vậy, mấy nhân viên trong đại sảnh thiếu chút nữa đuổi bọn họ ra ngoài.

“Mẹ kiếp, lão đại, anh không phải là sợ sao lớn đến tìm anh đó chứ? Em thấy Bạch Nhạc Huyền có ý với anh, chỉ bằng anh đầu tư chút công sức thì đêm nay là được ôm mỹ nhân rồi.” Trương Minh Thắng đôi mắt híp lại, dâm uế tà ác nói.

Không ngờ lão đại của mình lại thu phục được mình mình ngây thơ như vậy, nhìn đối phương nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng lẽ lão đại đã từng *** cô ấy? Đúng là oai thật.

Lâm Bắc Phàm mặt dày mày dạn nói: “Cậu đoán mò cái gì? Sao tôi lại phải sợ cô ấy chứ? Chỉ là giờ về phòng tôi thấy chán thôi, chỉ bằng ngồi trong đại sảnh sướng hơn, cậu xem kinh thành xa hoa như vậy, bên ngoài xe tập nập như vậy cơ mà. Tục ngữ nói không sai, ăn cơm xong ngồi một lát, có thể sống đến chín tuổi.”

“Khụ khụ, lão đại, người ta nói ăn cơm xong đi dạo, có thể sống đến chín chín tuổi.” Trương Minh Thắng uốn nắn nói.

“Trước kia là thế, giờ phải sửa lại là ngồi có thể sống ba trăm sáu mươi ngày, nghỉ ngơi nhiều mới có thể thúc đẩy tiêu hóa mà. Lâm Bắc Phàm ra vẻ không nói lầm.

Trương Minh Thắng trợn mắt, dứt khoát không thèm để ý đến đối phương, mà nhìn chăm chăm vào thân thể mỹ nhân, ánh mắt phát ra tà quang, như con mèo ngửi thấy mùi tanh, mắt sáng rực lên, vội vàng đứng lên, cười hi hi: “Lão đại, em đi ra ngoài có chút việc, anh cứ ngồi đây đi nhé.” Hắn không đợi đối phương trả lời, đã đi nhanh ra cửa.

Lâm Bắc Phàm nhìn theo đối phương rồi giơ ngón giữa lên, đúng là cái tên thấy gái quên bạn. Lâm Bắc Phàm không ngờ hắn lại lịch sự tao nhã ngồi trong đại sảnh uống trà.

Bạch Nhạc Huyền mặc một bộ quần áo màu đen, yếu điệu thực nữ, đường cong cơ thể hiện rõ, tựa như công chúa sắc nước nghiêng thành, thu hút vô số ánh mắt, đã có vài người đàn ông định hướng về phía nàng, nhưng lại thấy cô dùng một cái mũ che đi khuôn mặt xinh đẹp của mình khiến cho bọn họ không dám hành động. Cô thấy đối phương ngồi bắt chéo chân ở trong đại sảnh, nên mới nhẹ nhàng đi tới.

Lâm Bắc Phàm ngượng ngừng cười, chỉ chỉ ghé bên cạnh nói: “Ngồi đi!”

Bạch Nhạc Huyền chán nản ngồi xuống, hai mắt nhìn đối phương nói: “Sao lần này anh lại đến kinh thành? Không phải là đến tìm em đấy chứ?” Nói xong hai má cô đỏ hồng, như ánh mặt trời chiếu vào.

Lâm Bắc Phàm còn có chút thấp thỏm không yên, sợ đối phương tra tấn chính mình, nhưng xem ra không phải vậy. Minh hôn thì cũng đã hôn rồi, lẽ nào lại định đòi lại?

Hơn nữa, mình sợ cô ấy nói hết mọi chuyện ra, không có lợi cho mình và cho cả cô ấy, tỷ như Bạch Nhạc Huyền cùng với người đàn ông bí mật đính hôn, hôn nhau gì đó, thì cũng ảnh hưởng lớn đến sự nghiệp của cô sau này, thậm chí mọi người sẽ cho rằng cô là người thoáng đảng.

Hắn nghĩ tới đây, trên mặt lập tức nở nụ cười sáng lạn: “Đương nhiên, anh nghe nói em hát ở kinh thành cho nên muốn tới xem, bây giờ trong túi anh có năm nghìn đồng, không biết có đủ để hôn mấy cái không? Em cũng biết anh là một tên bảo vệ, một tháng cũng chẳng kiếm được mấy nhưng mà vì Bạch tiểu thư, anh nguyện khuyên gia bại sản.”

Bạch Nhạc Huyền nghe thấy đối phương nhắc lại chuyện cũ lập tức mắc cỡ, chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ chui vào, lườm đối phương, gắt giọng: “Anh thật đúng là vô lại, sau lần đó vẫn còn nhận là người tốt, em hận không thể băm anh thành tám mảnh, cho anh biết sự lợi hại của em.”

Cô tất nhiên không tin mấy lời nói nhảm của hắn, cái gì mà đến xem mình hát? Hắn còn không biết mình là minh tinh thì sao biết đường mà đến? Nhưng mà chính mình cũng thích nghe hắn nịnh nọt.

Lâm Bắc Phàm cố ý ra vẻ ngạc nhiên kêu lên: “Đại minh tinh vậy mà cũng muốn giết người, xem ra thế giới này thay đổi thật rồi.”

“Anh đi chết đi.” Bạch Nhạc Huyền đưa bàn tay nhỏ bé ra, hung hăng đẩy vào ngực đối phương.

Lâm Bắc Phàm thuận thế nắm tay của đối phương, ôn nhu nói: “Bạch Nhạc Huyền, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây. Em không biết mấy ngày nay anh nhớ em đến thế nào sao?”

Khuôn mặt của hắn ghé sát đến gần mặt đối phương, đã có thể ngửi thấy mùi hương quyến rũ trên người cô.

“Anh, anh muốn làm gì? Anh dừng lại đây, em kêu lên đấy.” Bạch Nhạc Huyền hai gò má ửng đỏ, không nói nên lời. Cô lần đầu tiên gần gũi một người đàn ông như vậy và cũng có thể cảm nhận được hơi thở trên người đàn ông, khiến cho tâm hồn cô rạo rực, giống như nai con, toàn thân nóng hổi, nội tâm hoảng sợ, không biết nên chấp nhận hay từ chối.

Sau khi rời khỏi Nam thành, tuy hết thấy cuộc sống đều khôi phục như bình thường, nhưng vẫn không quên hình ảnh của người đàn ông đó, nụ cười lưu manh của hắn, vẻ mặt vô lại, cùng kế hoạch cướp đi nụ hôn của mình, làm cho cô có cảm giác khó nói thành lời. Đàn ông không xấu, phụ nữ không yếu.

Những người đàn ông khác dám làm vậy trước mặt Bạch Nhạc Huyền? Bọn họ mặc dù cũng có một số thói quen không tốt, nhưng đều cố gắng che giấu, chỉ có Lâm Bắc Phàm cái tên bảo vệ bình thường chưa từng gặp mình tinh này mới có thể không chút bận tâm trêu mình tinh, ngược lại gây ấn tượng sâu đậm trong lòng đối phương.

Bạch Nhạc Huyền hôm nay đột nhiên gặp Lâm Bắc Phàm, trong nội tâm không khỏi thấy uất ức, nhưng cũng rất vui mừng, dường như có rất nhiều điều muốn nói, nhưng thấy hắn trở mặt, trong nội tâm lại rất khó chịu, chỉ là bên cạnh nhiều người như vậy nên mới hẹn nói chuyện sau.

Cô thân là một minh tinh, hàng ngày đều phải giữ hình ảnh của mình trong mắt mọi người, tận lực che giấu tình cảm của mình, rõ ràng không thích làm, không muốn làm vẫn phải làm, điều này cũng làm cho cô thấy rất khó chịu, bởi vậy cô không thích những người đàn ông giỏi ngụy trang.

Lâm Bắc Phàm mê đắm nhìn vào ngực đối phương nói: “Nghe Trương Minh Thắng nói em mặc áo chíp cỡ C, chính thức trở thành bá chủ, không biết có phải sự thật hay không cho nên anh muốn đích thân đo đạc, quan hệ chúng ta tốt như vậy, em nhất định sẽ không cự tuyệt phải không?” Hắn xoa xoa hai bàn tay, giống như một tên dâm tặc.

“Anh đi chết đi.” Bạch Nhạc Huyền không ngờ đối phương nói ra những lời như vậy? Cô ngượng ngùng, dẫm chân đối phương hai phát.

“Ôi, ôi, chân của anh, sắp đứt đến nơi rồi.” Lâm Bắc Phàm cố ý ngồi xổm người xuống, hai tay ôm lấy chân của mình, hô lên ra vẻ đau đớn, trán vã mồ hôi lạnh.

“A! Anh, anh không sao chứ?” Bạch Nhạc Huyền lúc này mới nhớ ra mình đi giày cao gót, sợ hãi kêu lên, rồi vội vàng ngồi xổm xuống, xem chân của đối phương có sao không?

Lâm Bắc Phàm đột nhiên duỗi ra hai tay, ôm chặt eo của đối phương, rồi hôn lên môi.

“Ngô, ngô, anh...” Bạch Nhạc Huyền sao có thể dễ như vậy được? Chỉ thấy một cảm giác khó tả đang tràn ngập đầu óc cô, làm cho cô quên cả thở, quên cả phản kháng, cảm giác như trong mơ, hai bàn tay nhỏ bé không biết từ khi nào đã đặt trên eo của đối phương.

Bạch Nhạc Huyền tuy là đại minh tinh nhưng luôn giữ gìn sự trong trắng, đến ngay cả kinh nghiệm hôn cô cũng chưa có, đương nhiên càng không có cơ hội khác, duy chỉ có hai lần hôn môi đã bị Lâm Bắc Phàm lên kế hoạch cướp mất, tuy chỉ có hai lần nhưng mà đã mang đến cho cô một cảm giác sung sướng, giờ đây hai người môi lại gặp môi, trong nội tâm cô không khỏi chờ đợi, vui mừng, hận không thể đem tất cả bản thân mình giao cho đối phương.

Bọn họ giờ đây đứng trong đại sảnh, xung quanh có rất nhiều khách không nhận ra Bạch Nhạc Huyền, nhưng nhìn vẫn khiến cho cô cảm thấy như mình đang ngoại tình, vừa cảm thấy khoái cảm, vừa cảm thấy

sợ hãi, hai loại cảm giác khiến cho Bạch Nhạc Huyền thiếu chút nữa muốn rên lên, cảm giác được quần lót mình mới thay hôm nay đã ướt hết, thật là xấu hổ. (>.<)

Tiểu Kim âm hiểm nói: “Lão đại, em thấy anh ngày càng vô sỉ, dám hôn đại minh tinh trước mặt bao người, chẳng lẽ không sợ sao? Nhưng mà thủ đoạn của anh không tồi, cô ấy đã bị anh hôn cho không biết Đông Tây Nam Bắc nữa rồi, chẳng mấy chốc thành tù binh của anh thôi”

Lâm Bắc Phàm vừa tận hưởng nụ hôn ngọt ngào với minh tinh vừa truyền âm nói: “Thu phục đại minh tinh cũng khá tốt, cho cô ấy khỏi bám lấy anh, không dứt khoát, anh mày không tin nụ hôn này không chinh phục nổi cô ấy.”

Hắn kể từ khi biết đối phương là đại minh tinh xong, đúng là muôn cửa đổ đối phương.

Trong số những người phụ nữ của hắn, Liễu Vi là tổng tài, Long Yên Nguyệt là cảnh sát, Chu Tình Hàm là sinh viên, Tô Tình Nhi là y tá, vẫn chưa có minh tinh, thêm Bạch Nhạc Huyền nữa thì đúng là đẹp, hắn muốn nhanh chóng thực hiện mục tiêu lớn của mình.

Lâm Bắc Phàm cảm giác được mình ngày càng vô sỉ, ngày càng ***.

“Tiểu thư, tiểu thư, có người muốn gặp cô!” Đang trong lúc hưng phấn thì đột nhiên có người đứng cạnh nói.

281. Chương 281: Đứa Con Trong Bụng!

Lâm Bắc Phàm cảm giác như muốn sụp đổ hoàn toàn, hắn chỉ muốn đánh cho người đứng trước mặt này một trận tới bởi khói lửa ngay tức khắc.

Chẳng lẽ anh ta không biết là làm phiền người khác lúc người ta đang hôn nhau là một tội lỗi hay sao? Chẳng lẽ anh ta không biết như thế sẽ làm cho cảm giác lãng lãng giữa hai người bị đứt đoạn trong giây lát, sẽ có một hậu quả không thể nào cứu vãn được sao?

Hai má của Bạch Nhạc Huyền bỗng chốc đỏ lựng lên. Minh bị người khác nhìn thấy khi hôn một người đàn ông như vậy thì quả thực còn khủng khiếp hơn cả cái chết. Cô vội vã dẫn Lâm Bắc Phàm ra rồi trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó mới đưa ánh mắt ngưỡng ngưỡng sang người đứng bên cạnh, thấp giọng nói: “Chú Ngụy, ai...ai muốn gặp cháu vậy?”

Người đàn ông trung niên đứng bên cạnh là một người khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, thân hình cao to vạm vỡ, lưng hùm vai gấu uy phong lẫm liệt đứng ở đó, làm cho người ta không thể xem thường được. Anh ta trầm giọng nói: “Là cậu Kiều Duyên!”

Bạch Nhạc Huyền nghe xong thì hơi cau mày lại, khuôn mặt trắng nõn bỗng nhiên biến sắc, khó chịu nói: “Sao anh ta vẫn cố chấp không chịu thay đổi như thế chứ? Lẽ nào lần trước anh ta vẫn không nghe rõ những lời cháu nói hay sao? Cái tên này thật là đáng ghét quá!”

Giờ đây cô đã bị nụ hôn nóng bỏng của Lâm Bắc Phàm làm cho đầu óc mụ mẫm hẳn đi rồi. Trái tim của một người thiếu nữ như cô không biết tự lúc nào đã tràn ngập những hình ảnh về hắn, thì làm sao còn biết Kiều Duyên hay là Duyên An là ai nữa chứ? Trong mắt cô hiện giờ thì bọn họ chẳng khác gì những con chó, mèo lang thang đầu đường xó chợ cả.

Người đàn ông đó liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, rồi khẽ thở dài nói: “Tiểu thư, cô cũng biết thân phận của cậu Kiều Duyên kia, cậu ta ỷ vào việc cha mình là chủ tịch tập đoàn Cự Long, ngày thường vẫn thích những việc như đi bao mấy người nổi tiếng. Từ buổi biểu diễn ở Hồng Kông cô gặp cậu ta đến giờ, thì cậu ta bèn có ý định muốn bao cô, lần này còn đi theo đến tận đây, e là người này không dễ đối phó đâu!”

Bạch Nhạc Huyền nói với giọng lạnh lùng: “Không dễ đối phó? Cái tập đoàn Cự Long bé tí như thế thì có gì mà lại ngông cuồng đến vậy? Cháu ghét nhất cái loại công tử nhà giàu ăn chơi trác táng như thế, có chết cháu cũng không gặp anh ta đâu, chú đuổi anh đi ta giúp cháu với!”

Người đàn ông đó lưỡng lự hồi lâu rồi nói: “Tiểu thư, e là đã muộn rồi!”

“Cái gì?”

Bạch Nhạc Huyền hơi biến sắc, nói với vẻ kinh ngạc.

“Bạch tiểu thư, chẳng lẽ Kiều Duyên tôi đây lại không có chút gì lọt được vào mắt cô hay sao? Đến cả lời mời của tôi mà cũng không nể mặt sao?”

Đúng lúc này, có tiếng cửa một người đàn ông vọng vào từ bên ngoài cửa, nghe có vẻ không tồi cho lắm. Anh ta ước chừng khoảng hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, mặc một chiếc áo vest trắng, đã thể còn thắt một chiếc cà vạt còn mới tinh, toàn thân toát lên một vẻ quý tộc vốn có, làm cho những người khách trong sảnh này không ai là không ngược lên nhìn một cái.

Có thể bước vào bên trong khách sạn Tinh Quang thì đều không phải là nhân vật bình thường chút nào, nhưng khi nhìn thấy anh chàng này bước vào thì bọn họ lại thấy mình chẳng khác gì người nghèo đi so với Bill Gates cả, thậm chí còn có cảm giác ngượng đến phát tức ra.

Anh ta chính là con trai duy nhất của chủ tịch tập đoàn Cự Long Kiều Cẩm Phong——Kiều Duyên, một người trẻ tuổi kết tụ đủ thứ hào quang trên mình.

Đi theo sau anh ta là bốn đại hán thân hình to lớn, ăn mặc chỉnh tề, động tác nhanh nhạy, dứt khoát, khí thế như những người vừa bước ra từ trong quân đội vậy, cái khí thế đó đủ làm cho người bình thường phải nín thở.

Bốn người bọn họ bước đến trước mặt các vị khách trong đại sảnh, tựa hồ như muốn dùng nắm đấm và quyền lực của mình để bảo mấy vị khách kia phải dời khỏi đây, ai nên làm gì thì tiếp tục làm cái đó, đỡ làm chậm trễ công việc nghiêm chỉnh của thiếu gia bọn họ. Còn những người khách khi nhìn thấy thân thể to lớn của bốn người này cùng với khí thế toát ra từ người Kiều Duyên thì cũng biết đây không phải là người thông thường, không phải thuộc hàng nhà giàu thì cũng là hàng quý tộc, không những thế còn có trong tay một thế lực cực lớn, vì vậy mà cuối cùng mọi người cũng đầu hàng, ai nấy đều ngoan ngoãn quay về phòng của mình.

Đại sảnh vừa rồi còn huyền ảo sôi động, giờ bỗng dưng yên lặng đến lạ thường.

Hiện giờ bên phía Bạch Nhạc Huyền thì ngoài cô ra, còn có người đàn ông trung niên và Lâm Bắc Phàm, còn bên phía Kiều Duyên thì có tổng cộng là năm người, ngoài ra thì ở sảnh hiện giờ chỉ còn vài người phục vụ đang lén lút liếc trộm về phía này và âm thầm tự hỏi xem có nên báo cảnh sát hay không.

Bạch Nhạc Huyền cảm thấy sợ hãi thực sự, biết rằng đêm nay sẽ không có kết quả tốt đẹp gì, phía bên mình có mấy người thế này, số lượng ít hơn hẳn đối phương thì làm sao có cơ hội trốn thoát chứ?

Cuối cùng thì cô cũng đặt niềm hy vọng cuối cùng lên người của Lâm Bắc Phàm.

Khóe miệng của Lâm Bắc Phàm hơi nhếch lên, mỉm cười một cái, hẳn không thèm coi mấy người đối phương ra gì cả.

Kiều Duyên liếc nhìn ba người Bạch Nhạc Huyền một cái, cuối cùng ánh mắt anh ta dừng lại trên người của Lâm Bắc Phàm, đôi mắt phượng giống Quan Vân Trường đầy mê hoặc lòng người hơi nheo lại nói: “Anh là ai? Sao lại ở bên cạnh Nhạc Huyền?”

Cùng là đàn ông nên anh ta cảm giác thấy có nguy cơ mất người đẹp về tay kẻ khác, vì vậy mà khẩu khí nói chuyện cũng trở nên không khách khí chút nào.

Lâm Bắc Phàm làm vài động tác giãn gân giãn cốt, cười nhạt nói: “Sao các người lại tìm được đến đây vậy? Hình như chuyện Nhạc Huyền ở đây không mấy người biết đến thì phải?”

Kiều Duyên cười lớn nói: “Tất nhiên rồi, không chắc chắn một trăm phần trăm thì tôi làm sao có thể tìm ra được Nhạc Huyền cơ chứ?”

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn người đàn ông trung niên đứng bên cạnh mình, lắc lắc đầu nói: “Không ngờ là phòng ngày phòng đêm, cướp nhà khó mà phòng được, xem ra Nhạc Huyền quả là đáng thương, gặp phải một vệ sĩ bán đứng cô ấy như vậy. Đến tôi cũng cảm thấy đau lòng!”

Người đàn ông trung niên sắc mặt đột biến, thân hình run lên hai cái nói: “Tôi...tôi...”

Về mặt của Bạch Nhạc Huyền trắng nhợt ra, cô nhìn người đàn ông trung niên đó với mà khó có thể tin vào mắt mình, giọng run run nói: “Chú Ngụy, thật không ngờ, thật không ngờ chú lại bán đứng cháu, chú...chú làm cháu buồn quá!”

Người đàn ông đó nhìn vào ánh mắt vừa thương tâm lại vừa oán hận của đối phương thì sợ quá, liên tiếp lùi về đằng sau mấy bước, hai mắt đỏ lòm, khẽ gầm nhẹ lên: “Tiểu thư, không phải...không phải tôi muốn làm như vậy đâu, mà là lão gia, là lão gia bảo tôi làm...bảo tôi...”

“Cái gì? Chú...chú nói dối, bố tôi làm sao có thể bảo chú làm vậy được chứ?”

Thân hình nhỏ nhắn của Bạch Nhạc Huyền hơi run lên vài cái, thiếu chút nữa là ngồi phịch lên sàn nhà rồi. Cái tin tức đột nhiên xuất hiện này khiến cho cô sụp đổ hoàn toàn, cảm giác như thế giới xung quanh mình bị điên đảo trong tích tắc, hai khóe mắt đã bắt đầu có những giọt nước trong suốt chuẩn bị trào ra.

Chú Ngụy là người luôn dõi theo sự trưởng thành từ nhỏ của Bạch Nhạc Huyền, có thể nói ông ta đối xử với mình chẳng khác nào con gái ruột của ông cả, làm sao có thể mở to mắt nhìn mình rơi vào hố lửa thế này được cơ chứ? Nhưng ý của Bạch gia thì ông không thể cãi lời, vì vậy mà ông luôn tự giày vò lương tâm mình, nhìn vào thần sắc vô cùng bi thương của Bạch Nhạc Huyền mà trong lòng ông cũng đau như dao cắt, khiến cho ông vô cùng khó chịu, đành thấp giọng nói: “Tôi không biết gì cả, tất cả những việc này đều do lão gia muốn như vậy, tôi chỉ là làm theo ý của lão gia sai bảo mà thôi!” Bạch Nhạc Huyền biết là ông không thể dùng giọng điệu này để lừa mình được, nhưng cô không thể nào hiểu nổi, vì sao mà cha cô lại muốn cô được gả cho loại người như tên Kiều Duyên này? Cô nói với giọng run rẩy: “Vì sao? Vì sao chứ?”

Kiều Duyên đứng ở một bên chứng kiến đầu đuôi sự việc nhưng lại không nói câu nào, khóe miệng anh ta hơi nhếch lên, tựa hồ như đang chờ đợi Bạch Nhạc Huyền tự động chạy đến ôm chầm lấy mình và trở thành người phụ nữ của riêng mình vậy.

Anh ta rất tin tưởng vào trình độ tán gái của mình, chỉ cần anh ta nhắm phải ai thì không người nào có thể thoát khỏi lòng bàn tay của anh ta.

Cho dù đó có là một người nổi đình nổi đám như Bạch Nhạc Huyền cũng không phải là ngoại lệ.

Giờ đây anh ta mới nở một nụ cười nho nhã, khẽ nói: “Thực ra thì cũng chẳng có gì là to tát cả, chỉ là tập đoàn của Bạch gia nhà em và tập đoàn Cự Long của nhà anh có một chút làm ăn buôn bán với nhau, bác cũng hy vọng hai nhà chúng ta có thể kết thành thân gia, như thế thì đối với việc làm ăn buôn bán về sau của hai nhà chúng ta đều có lợi, lẽ nào lại không phải vậy sao?”

Bạch Nhạc Huyền sau khi nghe được những lời này thì cảm giác như sợi hy vọng cuối cùng của cô cũng đã bị dập tắt hoàn toàn rồi.

Mình rồi sẽ trở thành vật hy sinh cho gia tộc của mình. Vì việc làm ăn buôn bán của Bạch gia mà mình phải gả cho người đàn ông mà mình không yêu, lẽ nào đây chính là vận mệnh của đời mình sao?

Lâm Bắc Phàm đã sớm nhìn ra được không khí có phần không ổn ở đây, hần nhìn chằm chằm vào tên Kiều Duyên vô liêm sỉ kia, rồi chớp chớp mắt nói xen vào: “Ồ... Anh tên là gì nhỉ?”

“Tên tôi là Kiều Duyên, chủ tịch tập đoàn Cự Long, ông Kiều Cẩm Phong là cha tôi!”

Kiều Duyên mặc dù rất khó chịu với Lâm Bắc Phàm nhưng để duy trì phong độ của mình thì anh ta vẫn nói hết tên và hậu thuẫn của mình ra cho đối phương biết.

Lâm Bắc Phàm gật gật đầu một cách nho nhã rồi cười nói: “Thì ra là Kiều Duyên, Kiều công tử à, nghe danh đã lâu, quả thực khiến cho tại hạ phải kính nể vô cùng, nhưng có điều là hình như anh đến chậm một bước rồi thì phải, kỳ thực xin lỗi anh!”

“Cái gì mà đến chậm một bước?”

Trên khuôn mặt của Kiều Duyên lộ rõ vẻ khó hiểu.

“Thời gian trước, khi Nhạc Huyền còn ở Nam Thành thì đã quan hệ với tôi rồi!”

Lâm Bắc Phàm đắc ý thốt ra.

Khi những lời này của hắn vừa dứt thì cả đại sảnh rơi vào một không gian vô cùng yên tĩnh.

Toàn bộ ánh mắt của mọi người đều hướng về phía hắn và Bạch Nhạc Huyền, như thể muốn nhìn ra điều gì ẩn chứa bên trong vậy.

Khuôn mặt của Bạch Nhạc Huyền đỏ lựng hết cả lên, cô xấu hổ đến nỗi muốn độn thổ ngay bây giờ nếu có thể. Sao tên khốn này có thể nói năng lung tung thế được chứ? Thế không phải là đã làm ô uế sự trinh trắng của mình sao? Cô đang định phản bác lại thì nghĩ ra là đối phương cũng đang là giúp mình, cuối cùng cô chỉ đỏ mặt cúi đầu, như thể làm việc gì sai trái vậy.

Sắc mặt của Kiều Duyên sa sầm xuống, tái nhợt đi, một luồng sát khí tuôn từ trong người ra.

Hắn ta tất nhiên cũng biết chuyện Bạch Nhạc Huyền mất tích mấy ngày ở Nam Thành, ai mà biết là trong mấy ngày đó cô ta lại có thể đi quan hệ với một người đàn ông như vậy, như thế thì làm sao mà hắn ta có thể chịu được chứ? Tựa như khi mình vừa mới tìm được một miếng bánh ngọt ngon chưa kịp thử lấy một miếng thì đã bị người ta cướp mất rồi.

Chú Ngụy cũng kinh ngạc kêu lên: “Tiểu thư, hai người...hai người...”

Vừa rồi ông cũng nhìn thấy hai người có những động tác thân mật với nhau, thì lại càng quả quyết được tính chân thực trong câu nói của Lâm Bắc Phàm.

Bạch Nhạc Huyền nói gì thì nói, da mặt cô cũng mỏng, làm sao có thể phối hợp được với những lời nói nhăng cuội của Lâm Bắc Phàm cơ chứ?

Còn Lâm Bắc Phàm thì nói dối hết lần này đến lần khác: “Lần đó chúng tôi ở bên nhau nên giờ đây trong bụng của Nhạc Huyền đã có cốt nhục của tôi, vì vậy mà lần này tôi đến đây cũng là để xem xem tình hình của cô ấy và con tôi thế nào, đồng thời cũng muốn gặp mặt cha cô ấy, hy vọng ông sẽ đồng ý cho chúng tôi ở bên nhau!”

Thân hình của Bạch Nhạc Huyền hơi lắc lư vài cái, xém chút nữa thì ngã vào lòng của đối phương, còn những người khác thì chỉ biết đứng trơ mắt ra kinh ngạc.

Tiểu Kim thì lại truyền âm từ bên trong một cách vô sỉ: “Lão đại, cách này anh dùng rồi, chẳng có chút kỹ thuật nào cả, nên đổi vài cách mới mẻ một chút đi!”

Lâm Bắc Phàm thì lại suy nghĩ một cách vô liêm sỉ hơn, hắn thấy bản thân mình thật quá là vĩ đại. Chỉ vì muốn giúp đỡ người ta mà phải trả giá bằng sự trinh bạch của mình, nếu đổi lại là một người đàn ông khác thì làm gì có chuyện sẽ làm việc như thế chứ?

282. Chương 282: Trúng Đạn Rồi!

Lâm Bắc Phàm nói như đinh đóng cột, làm cho người ta không thể phân biệt được những lời hắn đang nói là thật hay giả nữa, làm cho sắc mặt những người đứng ở đại sảnh này vô cùng khó coi, thân hình run rẩy hết cả.

Kiều Duyên vốn tưởng rằng mình sẽ có cơ hội đoạt được tấm thân trinh trắng của Bạch Nhạc Huyền, làm cho cô mãi mãi phải ở bên cạnh mình, trở thành đồ chơi của mình, mà chỉ có thể để một mình mình chơi mà thôi, nhưng giờ đây hắn ta cảm giác như mình bị cầm sừng vậy, một chiếc sừng to đùng, như thế thì hắn làm sao có thể nuốt được cơn tức này đây?

Bản thân mình đã phải mất bao nhiêu tâm huyết và thủ đoạn mới làm cho cha của Bạch Nhạc Huyền đồng ý yêu cầu này của mình, vậy mà bây giờ lại chui ra ở đâu một thằng Trình Giáo Kim (một người chuyên đi phá thối) thế này, thì nếu mình vẫn còn tiếp tục nhịn nhục thì e rằng mình sẽ bị bạn bè chê cười mất.

Nghĩ đến đây, ánh mắt của Kiều Duyên nhìn Lâm Bắc Phàm trở nên oán hận, phẫn nộ, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két nói: “Mày...mày được lắm, đến cả người của tao mà mày cũng dám nhắm vào hả. Hôm nay tao sẽ cho mày biết thế nào là lợi hại!”

Hắn ta nhìn về phía bốn người to cao lực lưỡng hất nhẹ tay một cái rồi kêu lên: “Lên hết cho tao, đánh gãy hai chân của nó!”

Bốn người đó quay ra nhìn nhau một cái, thân hình hơi nhích sang một bên, như bốn tia chớp xông thẳng về phía Lâm Bắc Phàm.

Bạch Nhạc Huyền biết bốn người này vô cùng lợi hại, liền vội vàng hét lên: “Lâm Bắc Phàm, bọn họ...bọn họ...” Cô còn chưa nói hết câu thì Lâm Bắc Phàm đã vòng tay ra ôm lấy eo cô rồi, chân phải giơ lên, đập thẳng chiếc bàn trước mặt về phía trước, chiếc bàn được hất văng lên trên không trung, cao hơn hai mét so với mặt đất, cuốn theo một luồng sức mạnh khổng lồ, bay thẳng về phía bốn gã kia.”

“Răng rắc!”

Bốn gã đó xông lên vội quá, nên vẫn chưa kịp có bất kỳ phản ứng gì, thì hai trong số đó bị chiếc bàn nện vào người nằm lăn ra đất, đau đớn làm cho bọn họ thiếu chút nữa thì kêu gào thảm thiết, hai người còn lại thì xông đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, bốn bàn tay thô kệch to lớn chuẩn bị chộp về phía lồng ngực của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm hơi nhướng lông mày lên, lộ ra một nụ cười tà ác ở trên mặt, hắn vội giơ tay trái ra tóm lấy cổ tay của một trong hai đại hán đó, thuận thế dẫn một cái, gã đó không thể không chế được cơ thể mình, liền ngã nhào về phía sau, té rầm xuống đất, tựa hồ còn nghe được cả tiếng xương gãy vụn nữa, còn chân trái của hắn thì đã hung hăng đập thẳng vào bụng của gã đại hán còn lại.

“Ừ!!!!”

Gã đại hán nọ cảm thấy bụng mình như một vật gì đó rất nặng đè lên vậy, sự đau đớn kịch liệt từ vùng bụng lan dần ra toàn thân, làm cho cả thân hình của gã như bị quả đạn pháo bắn thẳng về phía sau.

“Rầm!”

Thân hình của gã va đập vào một chiếc bàn kêu lên đánh rầm một tiếng, làm cho chiếc bàn nát vụn hết cả ra, đồ ăn còn sót lại ở trên bàn rơi đầy lên người gã, làm cho toàn thân gã trở nên bẩn thỉu vô cùng, rất là khó coi. Gã lão đảo vài cái, cảnh vật trước mắt bỗng trở nên tối sầm lại, gã ngất lịm đi.

Kiều Duyên trợn trừng ra nhìn cảnh tượng vừa diễn ra mà không thể nào tin nổi vào mắt mình, thiếu chút nữa thôi là tròng mắt đã rơi ra ngoài.

Bốn tên thủ hạ này của mình có thể nói là những cao thủ bách chiến bách thắng, chưa một lần từng thấy họ thất thủ bao giờ, vậy mà ngày hôm nay đây lại bị một người trẻ tuổi hạ gục một cách dễ dàng gọn nhẹ như vậy, thì làm sao có thể làm hắn ta nuốt trôi cục tức này được cơ chứ? Hắn tức đến mặt mày tái nhợt, toàn thân run rẩy hết cả lên, quát tháo: “Được... được lắm, mày có bản lĩnh, để tao xem hôm nay mày tránh né được viên đạn của tao như thế nào.”

Tay phải hắn ta rút từ trong người ra một khẩu súng lục màu đen, chĩa thẳng vào Lâm Bắc Phàm, nụ cười trên mặt hắn ta trở nên dữ tợn đến lạ lùng, nhìn không khác giấc quỷ vừa mới từ địa ngục chui lên.

“Mày...mày có súng?”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm tái nhợt đi, giọng run run nói.

“Mày sợ rồi phải không? Vừa rồi không phải mày hùng dũng lắm sao? Không phải mày đánh đấm ghê lắm sao? Để tao xem mày bây giờ còn có thể ghê ghớm đến nhường nào?”

Kiều Duyên thấy bộ dạng hiện giờ của Lâm Bắc Phàm thì trong lòng cảm thấy đắc ý vô cùng, cứ như là mình vừa làm được một việc gì giỏi giang lắm vậy, tính hư vinh trong người được thỏa mãn một cách triệt để, thiếu chút nữa thì hắn huyết sáo vì sung sướng rồi.

Tay phải của Lâm Bắc Phàm vẫn ôm lấy Bạch Nhạc Huyền, giả bộ như mình sợ hãi đến tột đỉnh, lắp ba lắp bắp nói: “Tôi...tôi ngày sau không dám như vậy nữa, tôi trả Nhạc Huyền lại cho anh, hai người mới đích thực là một cặp trời sinh, tôi sẽ chúc phúc cho hai người ngày sau có cuộc sống hạnh phúc!”

Bạch Nhạc Huyền tức muốn hộc máu mồm, mặt đỏ tía tai, tức giận gào lên: “Lâm Bắc Phàm, anh...anh...”

Lâm Bắc Phàm tủi thân nói: “Anh rất yêu quý em, anh vô cùng yêu quý em, nhưng anh không muốn bỏ mạng của mình ở đây, anh còn có ba người ông và mười hai người bà, bốn chú và hai mươi thím, sáu cô và mười tám người chồng của cô đang đợi anh nuôi dưỡng nữa!”

“Anh...anh dám bỏ mặc em vậy à, anh...anh...”

Hai hốc mắt của Bạch Nhạc Huyền sưng sưng như sắp khóc đến nơi.

Lâm Bắc Phàm tiện tay ôm chặt cô vào lòng, ngửi mùi hương thơm nồng nàn trên thân thể của đối phương, rồi dịu dàng nói: “Nhạc Huyền, anh chỉ đùa với em vậy thôi, làm sao anh có thể bỏ mặc em được cơ chứ? Trong lòng anh, em như một nữ thần luôn ở vị trí cao nhất vậy, tình yêu anh giành cho em sáng hơn cả trăng trên trời, sâu hơn cả biển lớn. Cho dù anh có chết, anh cũng không thể để em phải chịu bất kỳ sự bất nạt nào!”

“Anh...anh nói thật đấy chứ?”

Bạch Nhạc Huyền nghe xong mà xúc động vô cùng, cô hơi ngước mắt lên nhìn chăm chú vào đối phương.

“Làm sao anh có thể lừa dối em được? Anh sẽ dùng thân thể của anh để bảo vệ cho em!”

Lâm Bắc Phàm làm hàng nói.

Bạch Nhạc Huyền chưa từng nghe thấy những lời này bao giờ, nên lần đầu nghe được thì một cảm giác sung sướng, hạnh phúc trào dâng trong lòng, khiến cho nước mắt của cô không ngừng lăn dài trên hai gò má, thấp giọng nói: “Cảm ơn anh, thật không ngờ trên đời này còn có người đàn ông tốt như anh!”

Kiều Duyên đứng này giờ chứng kiến cảnh này thì tức nổ đom đóm mắt.

Thằng khốn này thật đáng ghét quá. Lại còn dám làm hàng trước mặt mình thì quả là không coi mình ra gì hết.

Hai tay anh ta nắm chặt lấy khẩu súng lục, chỉ thẳng vào Lâm Bắc Phàm, lớn tiếng quát: “Mày...mày...thằng khốn nạn, tao cho mày cơ hội mà mày lại làm vậy, ngày hôm nay tao sẽ bắn chết mày, tao xem mày còn chỗ nào có thể oai hùng được nữa!”

Lâm Bắc Phàm làm điệu bộ khêu gợi, chặn lại trước mặt của Bạch Nhạc Huyền, không thèm quay lại nhìn anh ta lấy một cái, hai mắt tràn đầy sự bị thương và những lời từ biệt, rồi nhấn mạnh từng chữ một: “Anh nổ súng đi, tôi quyết không để cho người phụ nữ của tôi phải chịu bất kỳ thương tổn gì.”

“Lão đại, uy lực của khẩu súng nhỏ đó của nó có vẻ không mạnh lắm đâu, một mình anh cũng có thể thu phục được!”

Tiểu Kim ngưng ngưng truyền âm cho hắn, lời nói còn có vẻ hả hê, cười trên nỗi đau của người khác.

“Mày bảo tao phải thu phục? Nếu tao mà có thể thu phục được thì tao gọi mày làm gì? Nếu mày mà không đỡ đạn cho tao, thì tao sẽ cắt hết lương bổng và thức ăn của mày.” Hai chân Lâm Bắc Phàm mềm nhều ra, xém chút nữa thì ngồi phịch xuống đất.

Lâm Bắc Phàm dọa nạt, đúng là ngày thường không dạy dỗ hắn hoi nên nó không còn coi ai ra gì nữa, đúng là nó chán sống thật rồi.

Tiểu Kim cũng không chú ý đến một vấn đề mấu chốt, đó là nếu mình mà không đỡ đạn cho, thì đối phương cũng chết lăn ra đấy, thì làm sao có thể cắt lương bổng và thức ăn của mình được? Nó chỉ nghĩ tới việc sau này nếu mình không có rượu ngon, thịt ngon, không có máy vi tính chơi, vậy đó còn là cuộc sống của rồng nữa hay không? Nó vội vàng gạt đầu lia lịa phụ họa theo: “Lão đại, pháp lực của em đã tăng lên rất nhiều, đừng nói là một viên đạn nhỏ nhoi này, mà cho dù đó có là bom nguyên tử đi chăng nữa, hê hê, nói thế thôi chứ bom nguyên tử thì tất nhiên là em không đỡ được rồi!”

Nó vốn còn muốn chém gió nữa để ra oai một chút cơ, nhưng nghĩ đến cảnh tượng trước mắt thì liền ngậm miệng lại một cách sáng suốt.

Bạch Nhạc Huyền giơ hai tay ra, ôm chặt lấy tấm thân của Lâm Bắc Phàm, ghì sát thân hình nhỏ nhắn kiêu diễm của mình lên người đối phương, cũng chẳng thèm để ý bộ ngực của mình đang được cọ sát một

cách thân mật vào lưng của Lâm Bắc Phàm, nước mắt lưng tròng nói: “Lâm Bắc Phàm, anh...anh không được xảy ra chuyện gì đấy, em không cho phép có chuyện gì xảy ra với anh!”

“Nhạc Huyền, nếu anh mà có bị làm sao thì em phải tự biết chăm sóc bản thân mình cho tốt đấy, biết chưa?”

“Nhạc Huyền, nếu anh không may bị anh ta giết chết, thì em hãy tìm một người nào đó rồi gả cho họ đi, làng giải trí phức tạp lắm, đợi đến khi em có tuổi rồi, muốn tìm một người đàn ông tốt như anh thì không dễ dàng chút nào đâu!”

“.....”

“Em phải cố gắng nuôi lớn con của chúng ta, nếu là con trai thì đặt tên nó là Lâm Xung, còn nếu là con gái thì đặt tên là Lâm Bảo Bảo, nếu không phải nam cũng không phải nữ thì gọi là....”

“Thằng khốn nạn này, đến nước này rồi còn nói hươu nói vượn được à!” Kiều Duyên tức giận nói.

Bạch Nhạc Huyền không khóc ra thành lời.

“Nhưng thế nào thì anh cũng phải nói rõ việc hậu sự của mình nữa chứ. Nếu không anh chết mà không nhắm mắt được đâu!”

Lâm Bắc Phàm nói với giọng như thể chuẩn bị những lời chần chối cuối cùng: “Mặc dù anh chẳng để lại tiền tài gì cho em cả, nhưng em không được để con cái của chúng ta phải đổi họ, chúng sinh ra là người nhà họ Lâm, chết cũng là ma nhà họ Lâm....”

“Bùm, bùm, bùm....”

“Đủ rồi, thằng khốn, tao giết chết mày!” Kiều Duyên không thể chịu đựng thêm được nữa.

Kiều Duyên cũng là một người đàn ông, thấy người phụ nữ mà mình yêu thích lại tình tứ ở bên cạnh một người đàn ông nói những lời thân mật như thế thì không khỏi làm cho ngọn lửa giận trong người hắn ta bốc lên ngùn ngụt, vì vậy mà hắn bất kể hậu quả, tiến thẳng về phía Lâm Bắc Phàm cho hắn bốn, năm phát súng vào người.

Mẹ kiếp, lãng phí quá, cho một phát gọi là có là được rồi.

Lâm Bắc Phàm những tưởng đối phương chỉ nổ một phát súng thôi, ai ngờ đối phương liền mạch cho ra nhiều như vậy chứ? Hắn hơi rụt cổ lại, tay trái giơ lên đây phong cách , chuẩn bị nắm gọn mấy viên đạn đó lại.

Bỗng lúc này Tiểu Kim truyền âm đến: “Lão đại, không ổn rồi, đạn nhiều quá, em không khống chế nổi rồi!”

Lâm Bắc Phàm hơi rung mình một cái, thiếu chút nữa thì đá ra quần.

Con Tiểu Kim này quả là vô dụng. Đúng vào thời điểm chủ chốt thế này lại không đỡ được đạn, như thế không phải là muốn làm mình chết ở đây sao?

Nói gì thì nói mình cũng là Đồ Long Đại Hiệp, vậy mà lại có thể bỏ mạng ở nơi này sao?

Lâm Bắc Phàm không dám chủ quan nữa, hắn vội vàng ôm lấy Bạch Nhạc Huyền bay thẳng sang bên cạnh né tránh.

“Bùm, bùm!”

Hai viên đạn sượt thẳng qua vai hắn, cái cảm giác bỏng rát đau đớn làm cho hắn thiếu chút nữa thì gào lên, toàn thân hắn giờ đây đều toát mồ hôi lạnh, cũng may mà Bạch Nhạc Huyền được mình bảo vệ nên cũng không bị làm sao cả.

Kiều Duyên thấy mấy viên đạn của mình mà vẫn không bắn chết được đối phương, thì hắn ta cũng ngậy cả người ra đứng đó.

Đối phương có thể né tránh được bao nhiêu viên đạn của mình như vậy thì còn là người nữa hay không đây?

Mặc dù trong tay anh ta có súng, nhưng anh ta vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây dại, quên cả việc mình không nên để cho kẻ địch có bất kỳ cơ hội phản kích nào.

Lâm Bắc Phàm thừa dịp đối phương ngẩn người đứng đó, thì hấn luôn ra bên ngoài, vọt thẳng tới trước mặt đối phương như một con báo săn vậy, chân phải nhanh chóng đập trúng vai đối phương, làm cho đối phương không khỏi kêu gào lên một tiếng thảm thiết. Sau đó quỳ rạp xuống đất, thần sắc lộ rõ vẻ đau khổ đến tột cùng

283. Chương 283: Hai Tên Vô Lại

Lâm Bắc Phàm hiện giờ đang cười trên người của Kiều Duyên, làm một động tác vô cùng mập mờ, không rõ ràng, tựa như là muốn làm một việc giữa đàn ông với đàn ông với người đàn ông ở phía dưới này vậy, nhìn kiểu gì cũng thấy vô cùng khó coi.

Bốn người trung niên kia giờ đây mới tỉnh lại trong cơn đau đớn, vừa mới nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì mặt mũi biến sắc, vội vàng lao về phía Kiều Duyên, đồng thời hét lên: “Đừng hòng động đến thiếu gia của chúng tao!”

Lâm Bắc Phàm đá nhẹ vào cái ả của Kiều Duyên một cái làm đối phương kêu gào thảm thiết, rồi khinh thường nói: “Đứng im!”

Bốn người bọn họ lập tức ngoan ngoãn đứng im ở đó, chỉ sợ đối phương lại tiếp tục hành hạ thiếu gia của mình, như thế thì mình có quay về cũng không thoát khỏi tội, rồi cũng sẽ phải chịu sự trừng phạt nghiêm khắc của Kiều Cẩm Phong mà thôi.

Lâm Bắc Phàm bắt chéo hai chân, không ngừng làm cho Kiều Duyên phát ra những tiếng kêu gào đau đớn, nghĩ đến vết thương ở bờ vai mình, hấn lập tức nổi giận chửi mắng: “Mẹ kiếp, chúng mày cũng thật độc ác, dám giương súng lên bắn ông mày, hôm nay mà ông mày không xé xác mày ra thì ông mày không phải là họ Lâm!”

Kiều Duyên làm sao chịu được bị hành hạ như vậy chứ? Hai cánh tay của hấn quờ quạng lung tung, muốn hất tung Lâm Bắc Phàm từ trên người mình xuống, nhưng với sức lực nhỏ nhoi của hấn thì làm sao có thể đối phó với đối phương được cơ chứ? Cuối cùng hấn tức đến mặt đỏ tía tai, hai tay đập mạnh từng hồi xuống đất, răng nghiến chặt lại, uy hiếp đối phương: “Mày...mày đợi đấy, tao sẽ nói cho cha tao biết, để ông ấy giết chết mày. Tao muốn giết chết mày!”

Lâm Bắc Phàm đưa tay về phía Bạch Nhạc Huyền ngoắc ngoắc mấy cái, ý bảo cô đến trước mặt mình, đỡ bị bốn tên kia lấy cô ra làm vật uy hiếp. Lúc này hấn mới ‘vỗ nhẹ’ vào hai má của Kiều Duyên, nheo nheo mắt cười nói: “Bây giờ mày có thể thông báo cho cha mày được à? Cho dù bây giờ mày có thông báo cho ông ấy biết, thì liệu ông ấy có đến ngay được đây trong vòng một phút không? Nói cách khác, cho dù cha mày có thể đến được đây, thì liệu ông ấy có cứu mày ra khỏi tay tao được không?”

“Mày...mày nói thế là có ý gì?”

Kiều Duyên há hốc mồm kinh ngạc, nhìn không khác gì tên ngốc trước những lời nói vừa rồi của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhặt lấy khẩu súng lục mà hấn vừa mới vứt sang một bên lên, gõ nhẹ vào trán của Kiều Duyên rồi tủm tỉm cười nói: “Cũng chẳng có gì, tao chỉ muốn nói cho mày biết, bây giờ mày vẫn nằm trong tay tao, nếu tao không muốn mày sống, thì đừng nói là cha mày, mà cho dù Thượng Đế có đến đây đi chăng nữa, thì cũng chẳng có ai có thể cứu được mày đâu, còn những điều vừa rồi mà mày nói ra kia thì quả thực chẳng khác gì những lời nói nhảm cả!”

“Mày...mày dám giết tao?”

Kiều Duyên sợ đến tái mét cả mặt, chỉ cảm giác thấy đũng quần của mình trở nên ướt.

Ngày thường hắn cũng chỉ dám nghịch ngợm những trò thông thường thôi, làm sao nghĩ đến chuyện sẽ có người chết cơ chứ? Lại càng không nói đến chuyện người phải chết lại là mình.

Lâm Bắc Phàm dí nòng súng vào chân lông mày của đối phương, làm ra vẻ oan ức nói: “Cái này thì...tao đúng là không dám, nhưng nếu khẩu súng này bị tẩu hỏa nhập ma thì đây không thể trách tao được, mày cũng biết đấy, con người tao vốn nhất gan, bị người ta dọa một cái thì toàn thân đã run lấy bầy ra rồi, nhớ có xảy ra chuyện gì, thì đó không liên quan gì đến tao đâu!”

Bàn tay phải của hắn không ngừng run rẩy, nhìn không khác gì bị động kinh.

“Mày...mày... dừng... dừng.... cứu tôi với...” Kiều Duyên thấy tay phải của đối phương run lên như vậy thì toàn thân hắn cũng run rẩy không ngừng, mồ hôi toát ra như tắm, muốn phản kháng nhưng lại sợ tay của đối phương nhỡ rung lên một cái, chẳng may giải quyết luôn mình thì sao? Thế nên lại ngoan ngoãn để mặc cho đối phương ngồi trên người, còn mình thì không nhúc nhích lấy một cái.

Lâm Bắc Phàm cau mày lại, khó chịu nói: “Nhưng vừa rồi mày đã uy hiếp tao, đã thế còn muốn cướp người phụ nữ của tao, không những thế còn làm thương tao nữa, cái này thì tính thế nào đây? Nếu mà truyền ra ngoài, không phải người ta sẽ nói là tao dễ bắt nạt hay sao? Như thế thì ngày sau tao còn làm sao đứng vững được trong cái xã hội này nữa chứ?”

“Tôi...tôi bồi thường tiền cho anh, tôi có thể bồi thường cho anh!”

Kiều Duyên thấy sự việc có phần chuyển biến tốt, liền cười lạnh nói.

“Bồi thường tiền? Đường như là hiện giờ tao không thiếu tiền cho lắm thì phải!”

Lâm Bắc Phàm cố làm bộ làm tịch nói.

Không thiếu tiền cho lắm? Thế không phải là vẫn thiếu tiền hay sao?

Kiều Duyên thấy đối phương nắm chặt khẩu súng trong tay chĩa thẳng vào mình như thế thì vội vàng kêu lên: “Tôi...tôi có thể cho anh ba trăm vạn nhân dân tệ, xin...xin anh tha cho tôi, tôi cam đoan là từ nay về sau sẽ không gặp Nhạc Huyền nữa!”

Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng hắn ta lại thầm chửi rủa, không biết chui ở đâu ra cái thằng ắt ơ khốn nạn này, dám chĩa thẳng súng vào mình, ngày sau mà tao có cơ hội thì sẽ phanh thây xé xác mày ra, sau đó hiếp cả trăm lần con đàn bà thối tha Bạch Nhạc Huyền này ở ngay trước mặt mày, cho đến khi tao tức thở mới thôi.

“Ba trăm vạn? Nghe có vẻ hơi ít, thôi thì thế này đi, tao cho mày hai phát đạn lên hai đùi mày, sau đó mày đưa cho tao ba trăm vạn, sự việc này coi như kết thúc ở đây, mày thấy thế nào?”

Lâm Bắc Phàm cố ý giơ súng lên trên đùi phải của đối phương.

“Dừng... dừng...vậy...vậy tôi đưa cho anh năm trăm vạn!”

Kiều Duyên cố gắng hết sức lắc đầu nói.

“Ồ, vậy thì tao chỉ cho một phát đạn vào đùi phải mày thôi được rồi!”

Lâm Bắc Phàm lại mở miệng nói.

“Không... dừng...tôi đưa cho anh tám trăm vạn, như thế là được rồi chứ?”

“Vậy thì tao cho một phát vào đũng quần của mày là được rồi chứ nhỉ.”

“Không... dừng...Một nghìn vạn, cầu xin anh hãy tha cho tôi, ngày sau tôi không dám nữa!”

Kiều Duyên thiếu chút nữa thì bật khóc.

Đi bao gái không thành, lại còn bị người ta ngồi lên người nữa chứ, đã thế còn phải vung tiền như rác, điều này quả thực còn khó chịu hơn là giết chết hắn ta, nhưng làm gì còn cách nào khác chứ? Ai bảo người ta lại trâu bò đến thế, còn thủ hạ của mình lại chỉ là mấy tên vô dụng mà thôi?

Lúc này Lâm Bắc Phàm mới làm bộ vuốt vuốt cằm, rồi đưa ánh mắt hướng về phía Bạch Nhạc Huyền nói: “Nhạc Huyền, mặc dù một nghìn vạn này có ít một chút, nhưng thôi chúng ta cũng nhận tạm vậy, ai bảo tâm địa của anh quá là lương thiện chứ, lần trước có người bắt nạt anh, sau đó muốn dùng ba tỉ để mua chuộc anh, nhưng đều không được anh chấp nhận, đã thế còn bị anh bắn cho nát đầu!”

Khóe miệng của Bạch Nhạc Huyền khẽ rung lên, thiếu chút nữa thì té ngã ra mặt đất.

Người này vô liêm sỉ quá. Khoác lác thì cũng nên có bản thảo trước chứ, thế nào gọi là nát đầu? Sao mình lại không biết nhỉ?

Cô không hề biết thân phận của Lâm Bắc Phàm, chỉ biết hắn là người Nam Thành, đã thế còn tưởng rằng đối phương đúng là một viên bảo vệ quèn nữa chứ.

Kiều Duyên hơi run lên vài cái, một nghìn vạn mà còn ít à? Tựa hồ chỗ tiền này đủ để mình mua được mấy chiếc xe thể thao hàng hiệu rồi. Vậy mà đối phương còn có thể thốt ra được những lời mà không biết ngượng mồm như vậy. Nếu không phải mình không có đủ năng lực, thì chắc chắn đã bỏ nát đầu của hắn ra rồi, xem xem trong đầu của hắn chứa những cái gì.

Lâm Bắc Phàm thì lại kêu lên: “Thôi được rồi, được rồi, ai bảo tao có tấm lòng tốt như vậy chứ? Lần này coi như tao đại từ đại bi đi, tha cho mày đấy, mau mau ghi biên lai mượn tiền cho tao, đỡ phải đến lúc mày chạy trốn thì sao?”

Kiều Duyên tỏ ra bất đắc dĩ, chỉ có thể bảo người của mình đem đến một tờ giấy và một cái bút, sau đó viết một tờ biên lai mượn tiền, cuối cùng định in vân tay thì phát hiện ra không còn mực đóng dấu, liền hướng về phía người của mình kêu lên: “Mau đi tìm cái hộp mực đóng dấu đến đây!”

“Cần gì phải phiền phức thế làm gì, thế này không phải tốt hơn sao?”

Lâm Bắc Phàm vừa dứt lời thì hắn rút ra một con dao gọt trái cây, sau đó tóm lấy tay của Kiều Duyên lên, vạch một đường trên ngón cái của hắn ta, máu tươi trào ra không ngớt.

“Á...!”

Kiều Duyên đau đến nghiêng răng nghiêng lợi.

“Mau lên đi, không lát nữa máu nó khô lại rồi thì lại phải cho thêm nhát dao nữa!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách vô sỉ.

“Tôi...tôi...”

Kiều Duyên tức muốn học máu mồm, nhưng giờ đây đứng dưới mái hiên nhà thấp thì làm sao có thể ngẩng đầu lên được, đành phải há miệng mắc quai, hắn vội vàng gơ ngón tay cái còn rớm máu của mình ra ấn nhẹ lên giấy một cái, lúc này coi như sự việc đã được giải quyết ổn thỏa.

Lâm Bắc Phàm cầm tờ biên lai lên ngắm nghía, sau khi xác định không có gì sai sót, thì mới vui vẻ đứng dậy, đá Kiều Duyên qua một bên rồi lắc đầu nói: “Con người tao lương thiện thế đấy, một việc to lớn như vậy mà được giải quyết bằng một nghìn vạn, đúng là có chút hơi hớ nhỉ!”

Khó khăn lắm Kiều Duyên mới đứng lên được nhờ sự nâng đỡ của bốn thủ hạ, sau khi nghe được lời này thì suýt nữa lại ngã nhào xuống đất.

Một nghìn vạn đấy!

Nếu có thể thì chắc chắn là hắn ta muốn cướp lại tờ biên lai vay tiền, nhưng chỉ dựa vào mấy người thế này thì làm sao mà cướp được chứ? Huống hồ hiện giờ đối phương còn cầm trên tay khẩu súng lục của mình nữa. Giờ đây ngoài nhẫn nhục chịu đựng ra thì hắn không còn bất kỳ cách nào khác nữa.

Đại trượng phu biết nhẫn nhịn nổi nhục nhất thời thì mới làm được việc lớn.

“Mẹ kiếp, lão đại, ở đây có chuyện gì xảy ra vậy? Sao đến một người khách cũng không có thế?”

Đúng vào lúc này, tên mập Trương Minh Thắng ôm một cô bé khoảng chừng mười mấy tuổi bước vào trong này, khi nhìn thấy không khí ở đại sảnh có phần không ổn lắm liền vội vàng tiến về phía trước hỏi.

Lâm Bắc Phàm lắc lư khẩu súng lục trong tay, khẽ cười nói: “Không có gì, chỉ là có một tên vô dụng muốn cướp người đẹp của anh, thế là anh đây đã lấy được một nghìn vạn của nó, sau đó mọi việc đã được giải quyết một cách viên mãn nhất!”

“Cái gì? Một nghìn vạn?”

Trương Minh Thắng trợn tròn mắt, liên tục kêu lên.

“Có chuyện gì à?”

Lâm Bắc Phàm cảm thấy thích thú hỏi.

“Mẹ kiếp, lão đại, anh lương thiện quá thì phải? Người đẹp của anh là Bạch Nhạc Huyền đấy, một nữ minh tinh nổi đình nổi đám như vậy, làm sao có thể để cho bọn chúng thích đùa giỡn là có thể đùa giỡn được chứ? Ít nhất cũng phải đòi nó mười tỉ là ít, cảm giác bị cầm chừng không hay chút nào, đàn ông con trai chúng ta không thể làm những việc như thế này được!”

Trương Minh Thắng ngạc nhiên kêu lên, như thể gã vừa mới bị người ta hăm hiếp không bằng.

Cô gái mà gã đang ôm trong tay ăn mặc chải chuốt đều rất thời thượng và mát mẻ, thoát nhìn thôi là biết không phải những cô gái ngoan ngoãn gì cả. Sau khi nghe xong những lời đối thoại giữa hai người bọn họ thì cô ả bất giác liếc nhìn Bạch Nhạc Huyền một cái, đôi mắt cô ta bỗng nhiên sáng lên như sao, không biết là đang suy tính gì nữa, rồi càng nhìn tên mập ôm mình thì lại càng thuận mắt, như thể lập tức muốn cùng gã đi vào phòng làm những việc mà nam nữ vẫn thường thích làm vậy.

Bạch Nhạc Huyền thì tức muốn học máu mồm.

Tên mập này là ai không biết? Sao có thể nói những câu làm tổn hại đến người khác như vậy chứ? Như thể mình và Lâm Bắc Phàm đã có quan hệ với nhau rồi không bằng ấy, còn mình thì chẳng khác gì đã giấu hẩn để đi lằng nhằng với người khác vậy. Cô nghe xong mà muốn xông thẳng lên phía trước cho gã ta vài cái đập vào đầu.

Một mảng tối đen như mực bao trùm trước mặt Kiều Duyên, làm cho hẩn ta suýt nữa thì té lăn ra đất.

Hai người này rốt cuộc là ai? Sao có thể vô liêm sỉ đến vậy được? Nói như là nhà mình mở ngân hàng không bằng, để mặc cho bọn chúng muốn lấy bao nhiêu tiền thì lấy à?

Lâm Bắc Phàm khẽ thở dài, rồi lại làm hàng nói: “Chúng ta đều là người tốt, làm sao có thể đi làm những việc đó được chứ? Hơn nữa, anh ta vẫn chưa động được vào người đẹp của anh mà, vì vậy mà không nên tính toán chi li quá, phải để cho người ta có con đường sống chứ!”

Hẩn cất luôn khẩu súng lục của Kiều Duyên vào trong người mình một cách dứt khoát, căn bản là không có ý trả lại cho đối phương.

Trương Minh Thắng vội phụ họa theo: “Mẹ kiếp, lão đại, anh đúng là một người tốt, ngày sau em nhất định phải học tập thêm ở anh mới được, trở thành những người có ích cho đất nước chúng ta, quyết không làm những việc phạm pháp, phá hoại kỷ luật kỷ cương!”

Những người còn lại ở đại sảnh nghe xong thì chỉ biết ngẩn người ra đó.

Người tốt ư? Bọn họ cũng được coi là người tốt sao?

“Không được động đây, không được động đây, đứng im!”

Đúng vào lúc này, có sáu, bảy viên cảnh sát từ bên ngoài xông vào, tay cầm súng bay vây bọn họ lại.

284. Chương 284: Chơi Cho Vui Ấy Mà

Khi Lâm Bắc Phàm xem , thì mãi không hiểu vì sao mà ngài khâm sai đại thần Vu Thế Long luôn đợi đến khi sự việc được giải quyết xong xuôi đâu đấy rồi, thì mới vội vàng vàng chạy tới nói cho những kẻ tham

quan ô lại kia rằng, vị này chính là hoàng đế bệ hạ vĩ đại của chúng ta, để bọn họ mau chóng dập đầu tạ tội, lẽ nào ông ta không thể đến sớm hơn một chút được sao? Bây giờ hắn mới hiểu vì sao, hóa ra ông ta không phải không muốn đến sớm, mà là muốn để cho ngài Khang Hi kia có cơ hội làm hàng chút, đồng thời cũng làm cho những người còn lại ra vẻ một chút cho đỡ nhằn.

Trong thế giới hiện thực cũng không khác gì trong phim là bao, mọi người ai nấy đều chơi trội đã đời rồi thì cảnh sát mới ập tới với bộ dạng đầy chính khí, ra vẻ hiên ngang lẫm liệt lắm, nhưng thực ra thì đó là đến để thu dọn nốt hiện trường thì đúng hơn.

Lâm Bắc Phàm cung kính giơ tay lên, cười hề hề nói: “Hi, chào mấy đồng chí cảnh sát!”

“Đừng có đứng đó mà cọt nhả như thế, chúng tôi đang giải quyết vấn đề đây!”

Một viên cảnh sát quay ra lườm hắn một cái rồi nói với giọng không khách khí.

Lâm Bắc Phàm bắt đắc dĩ im miệng vào, ánh mắt không ngừng hướng về phía Kiều Duyên tỏ vẻ khiêu khích.

Mấy viên cảnh sát lướt nhìn bọn họ một lượt, sau đó một trong số đó ho khan một tiếng rồi nói: “Tôi nhận được điện thoại có người báo cảnh sát, nói là ở đây có người dám công khai sử dụng súng lục, có phải là có chuyện này không? Tôi nói cho các người biết, đây là thủ đô của Trung Quốc, phải biết an phận một chút, nếu để tôi điều tra ra được, thì đó không đơn giản chỉ là một vụ ẩu đả đánh nhau thông thường thôi đâu!”

Kiều Duyên thấy mấy viên cảnh sát này ập tới thì những buồn bực trong lòng này giờ không cánh mà bay, vội vàng lớn tiếng kêu lên: “Đồng chí cảnh sát, đồng chí cảnh sát, tôi muốn báo cáo với đồng chí một chuyện, tên tiểu tử kia vừa rồi cầm súng hành hung, tổng tiền tôi cả một nghìn vạn nhân dân tệ, đã thế còn luôn miệng uy hiếp chúng tôi, rằng thủ đô là nhà của bọn họ, bọn họ thích làm gì thì làm, các đồng chí nhất định phải làm chủ việc này cho tôi!”

Mấy viên cảnh sát nghe thấy vậy thì lập tức đưa ánh mắt về phía Lâm Bắc Phàm, sau đó nở một nụ cười vô cùng khó hiểu, rồi tiến dần từng bước về phía hắn.

Lâm Bắc Phàm trợn mắt lên, nhún nhún vai khó hiểu nói: “Này, mấy vị đồng chí cảnh sát, các anh thật là lương thiện quá đó. Những lời của tên này mà các anh cũng tin sao? Các anh nhìn xem một người trẻ tuổi trói gà không chặt như tôi thì làm sao có thể là đối thủ của năm người bọn họ cơ chứ? Lại còn nói tôi dùng súng hành hung? Đến bộ dạng khẩu súng thế nào tôi còn không biết thì làm sao có thể cầm súng hành hung được cơ chứ?”

“Câm mồm lại, chúng tôi cho phép anh được nói rồi à?”

Viên cảnh sát nọ giận dưng dưng kêu lên.

“Ồ, nếu các anh không cho tôi nói thì tôi không nói nữa!”

Lâm Bắc Phàm thành thật nói.

Làm gì có chuyện mấy viên cảnh sát này lại không nhận ra được Kiều Duyên cơ chứ? Tất nhiên là họ chỉ thoạt nhìn là biết đây là công tử của chủ tịch tập đoàn Cự Long, một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy, chỉ cần tiện chân dậm ở đâu vài cái là chỗ đó sẽ có chấn động rồi. Bọn họ không cần biết việc này là ai đúng ai sai, thì vẫn chắc chắn là nghiêng về phía Kiều Duyên, còn về phần thằng nhãi ranh không biết trời cao đất rộng là gì kia thì phải tóm cổ nó lại, đánh cho nó một trận nên thân là được.

Mấy viên cảnh sát bước tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, sau đó bắt đầu lục soát thân thể đối phương, còn Lâm Bắc Phàm thì lại tỏ ra phối hợp một cách ăn ý, hắn không nói không rằng, giơ thẳng hai tay lên, để mặc cho bọn họ lục soát.

“Í, đây là cái gì?”

Một viên cảnh sát móc ra tờ biên lai nợ tiền, rồi kêu lên với vẻ kinh ngạc.

“Đó... đó là tờ biên lai nợ tiền mà vừa rồi anh ta ép tôi viết đó, mau ...mau đưa đây cho tôi!”

Mắt của Kiều Duyên sáng quắc, rồi lập tức hét lên. Đó là cả một nghìn vạn đó, mình có thể nuôi được cả đồng em yêu đấy chứ đùa à.

Viên cảnh sát nọ nhìn Lâm Bắc Phàm một cái rồi khà khà cười nói: “Tổng tiền đến cả một nghìn vạn? Tội danh này không nhỏ chút nào!”

“Ài, vừa rồi tôi còn định viết cả mười tỉ cơ, nhưng nghĩ anh ta nhà nghèo nên thôi!”

Lâm Bắc Phàm thành thật nói, như thể mình đang đi làm việc thiện vậy.

“Mẹ kiếp, cái loại người không biết xấu hổ, lại còn làm ra vẻ ta đây ghê ghớm hả?”

Viên cảnh sát nọ vừa nói vừa giơ chân lên đạp thẳng vào bụng chân của Lâm Bắc Phàm một cái đau điếng.

Lâm Bắc Phàm cảm giác như có ai đang xé nát tim gan mình vậy, khó chịu vô cùng, thiếu chút nữa thì không thở nổi.

Mẹ nhà nó chứ, cảm giác đi đánh người thì sướng không chịu được, nhưng cảm giác bị người ta đánh thì không dễ chịu chút nào.

“Lão đại, anh đổi tính rồi sao? Bình thường không phải anh vẫn ghê ghớm lắm sao? Sao anh không tấn cho thằng khốn này một trận đi?”

Tiểu Kim truyền âm, nói với giọng bất bình.

Rồng tượng trưng cho một sức mạnh phi thường, đến cả lão đại của mình mà nó cũng dám đánh thì không phải là rõ ràng không nể mặt mình chút nào sao? Nếu không phải là Lâm Bắc Phàm chưa hạ lệnh thì e rằng nó đã sớm hành hạ cho mấy tên cảnh sát này chết đi sống lại, muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong rồi.

“Đây không phải là đổi tính, mà là hàng khủng thực sự!”

Lâm Bắc Phàm truyền âm với một giọng điệu bí hiểm.

“Hả? Bị đánh cũng gọi là hàng khủng sao?”

Tiểu Kim có phần không hiểu.

Trương Minh Thắng thấy lão đại của mình bị đánh như vậy, thì không thể chịu đựng thêm được nữa, gã nhào lên phía trước, lớn tiếng quát: “****, chúng mày thuộc khu nào thế? Mẹ kiếp, đến cả lão đại của tao mà cũng dám đánh à, xem ra chúng mày chán sống thật rồi...!”

“Mẹ kiếp thằng mập này, mày dám đe dọa cả cảnh sát nữa hả, tao thấy người chán sống là mày mới phải!”

Một viên cảnh sát giơ khẩu súng trong tay mình lên chỉ thẳng vào mũi Trương Minh Thắng, huyênh hoang nói.

Trương Minh Thắng toát mồ hôi hột, người đẹp mà gã ôm bên cạnh này giờ thấy vậy sợ quá kêu gào ầm ĩ.

“Ờ ờ, ông mày lớn thế này rồi mà chưa từng có đứa nào dám dùng súng chĩa vào ông như thế đâu, đúng là trên đời không thiếu gì việc kỳ lạ, nhưng hôm nay xảy ra nhiều thật đấy, tao e là mấy người chúng mày không nhìn được ánh mặt trời vào ngày mai đâu!”

Trương Minh Thắng nhếch mép cười, một nụ cười sáng lạn, nhưng lại vô cùng thâm hiểm và tà ác.

“Mẹ kiếp, mày mà còn lắm điều nữa thì tao đạp chết mày!”

Viên cảnh sát đó giơ chân phải lên đạp thẳng vào người Trương Minh Thắng.

“Ồi chào, mẹ ơi, đau quá!”

Trương Minh Thắng ôm lấy bụng kêu gào thảm thiết, sau đó lão đảo lui về sau hai bước, rồi ngồi phịch luôn xuống, sắc mặt trắng bệch, tái nhợt, cơn đau làm cho các cơ trên người gã như bị xoắn chặt lại.

Lâm Bắc Phàm đứng một bên cười sung sướng nói: “Chú chưa bị ăn đánh lần nào phải không? Cảm giác thế nào?”

“Hề hề, lão đại, đến giờ em mới hiểu vì sao mà ai cũng thích đi đánh người như vậy, hóa ra cảm giác bị người ta đánh không dễ chịu chút nào, em... em đúng là giờ mới ngộ ra được!”

Trương Minh Thắng nhăn nhin sự đau đớn trên người lại, cố gắng bò dậy, trên mặt còn lộ ra một nụ cười rất chi là cổ quái.

Mấy viên cảnh sát đột nhiên có dự cảm không tốt, người bình thường sau khi trông thấy bọn họ thì chẳng khác nào chuột gặp phải mèo, lấm la lấm lét, nhưng hai người này thì lại khác, bọn họ sau khi bị đánh xong mà vẫn còn cười được, chẳng lẽ hai người này chỉ giả bộ như kiêu căng đội lốt cừu, chứ thực ra họ có một hậu thuẫn chắc chắn phía sau lưng?

Bạch Nhạc Huyền giờ đây đã đứng chặn ở trước mặt Lâm Bắc Phàm, hét vào mặt mấy viên cảnh sát: “Các anh... các anh có còn là cảnh sát của nhân dân nữa không? Chẳng hỏi han xem sự việc trắng đen thế nào mà lại đánh người một cách tùy tiện như vậy, tôi...tôi sẽ tố cáo các anh!”

Mấy viên cảnh sát liếc nhìn cô mấy cái, rồi đột nhiên một trong số đó kêu lên: “Cô...cô...cô là...”

“Í, cô ấy không phải là ngôi sao nổi tiếng trên ti vi đó sao? Tên...tên là gì ấy nhỉ? Con trai tôi rất thích xem buổi biểu diễn của cô ấy, mấy hôm nay cứ đòi ầm ĩ tôi kiếm một vé cho nó nữa cơ!”

Một viên cảnh sát trạc tuổi trung niên như vừa sức nhớ ra cái gì đó liền kêu lên.

“Đúng rồi, tên cô ấy là Bạch Nhạc Huyền, chính là ngôi sao đang nổi đình nổi đám đó!”

Một viên cảnh sát cạnh đó kêu lên.

Mấy viên cảnh sát thấy đại minh tinh Bạch Nhạc Huyền đứng ra thì lại càng lo lắng không yên.

Đến cả đại minh tinh còn đứng ra bảo vệ tên tiểu tử này, chẳng lẽ mấy tên này thực sự là ghê ghớm đến vậy? Nhờ người nhà đối phương lại nói trước giới truyền thông những câu đại khái như cảnh sát thủ đô tùy tiện đánh người này nọ, thì miếng cơm manh áo này cũng coi như đi tong.

Kiều Duyên thoáng nhìn là biết mấy viên cảnh sát này đang do dự, thì không khỏi tức điên lên nói: “Các anh còn đứng đực ra đó làm gì? Mau bắt nó lại cho tôi, nhốt nó tám, mười năm gì rồi tính tiếp, nếu xảy ra chuyện gì thì cha tôi sẽ chịu trách nhiệm, các anh sợ cái quái gì cơ chứ? Cả cái tập đoàn Cự Long chúng ta lại không lo được cho mấy viên cảnh sát tép riu như các anh sao?”

Mấy viên cảnh sát sau khi nghĩ đến thực lực của tập đoàn Cự Long và danh tiếng của Kiều Cẩm Phong, thì những nỗi lo trong lòng họ tạm thời tan biến, rồi trầm nghĩ, Bạch Nhạc Huyền có nổi tiếng thật đấy, nhưng cũng không thể khinh hơn tập đoàn Cự Long được. Nghe giọng điệu của hai tên tiểu tử này thì biết ngay là chúng không phải là người thủ đô, mà là bọn địa phương vớ vẩn, thế thì làm sao mà có gì ghê ghớm được cơ chứ? Nghĩ đến đây, bọn họ liền quay ra phía Lâm Bắc Phàm nói: “Không cần biết anh là ai, nói gì thì nói, anh cũng đã tống tiền người ta, chỉ với tội này thôi cũng đủ cho anh chịu rồi, thôi thì cứ ngoan ngoãn khoanh tay chịu trời đi là vừa!”

Lâm Bắc Phàm chớp chớp mắt, nhất thời vui mừng nói: “Hình như này giờ tôi đâu có động đậy gì đâu nhỉ?”

Viên cảnh sát nọ đã sớm thấy ngứa mắt hần lấm rồi, nên tiến lên phía trước cho hần một quyền, nổi giận dưng dưng nói: “Mẹ kiếp, mày là cái thá gì chứ? Dám nói chuyện như thế với tao à, chán sống rồi hả?”

“Thế thì tôi không nói nữa!”

Lâm Bắc Phàm tỏ ra lễ phép không khác gì mấy em bé trong trường mầm non.

Mấy người bọn họ lại lăm lăm với nhau vài câu, sau đó quay ra bắt đầu lục soát toàn thân Lâm Bắc Phàm một lần nữa, rất nhanh, một viên cảnh sát kêu lên: “Đây... đây... đây như là súng lục!”

Cả đám cảnh sát mặt mày biến sắc, theo phản xạ tự nhiên, họ vội vàng chỉ thẳng khẩu súng trong tay mình vào Lâm Bắc Phàm. Còn Kiều Duyên lúc này thì đắc ý không tả nổi, cười lên như điên loạn: “Các anh thấy rồi chứ, tôi đã nói là nó dùng súng cướp bóc, mà các anh không chịu tin, bây giờ tang vật đều rõ ràng rồi, các anh còn đứng đực ra đó làm gì? Mau bắt nó lại đi chứ?”

Bạch Nhạc Huyền lo lắng, tất nhiên là cô biết tội tàng trữ súng đạn thì sẽ phải chịu tội gì, liền vội vàng giải thích: “Cái này...cái này không phải của anh ấy, đó là vật tùy thân của Kiều Duyên, các anh...các anh nhầm rồi!”

Kiều Duyên lắc đầu nguầy nguậy, nói với vẻ ngông cuồng: “Của tôi? Của tôi thì sao lại ở trong người anh ta? Nhạc Huyền, cô không được nói năng lung tung như thế, làm phiền đồng chí cảnh sát phá án ra!”

Viên cảnh sát trung niên nhìn Lâm Bắc Phàm, giận dữ hỏi: “Cái này thì giải thích thế nào?”

Lâm Bắc Phàm nói với vẻ mặt vô tội: “Chán quá chẳng có gì làm nên kiếm một khẩu súng chơi cho vui, lẽ nào lại không được sao?”

Hắn nói mà cứ như trong người mình không phải là súng mà là điện thoại không bằng.

Những lời hắn nói ra như muốn long trời lở đất, làm cho mọi người ở đây đều phải kinh ngạc đến ngây người.

Kiều Duyên những tưởng đối phương sẽ biện hộ cho mình vài câu, nhưng ai ngờ đối phương lại thừa nhận luôn như thế chứ?

Hắn ta liền cười như điên: “Ha ha....cuối cùng thì mày cũng chịu thừa nhận, để tao xem hôm nay mày có bản lĩnh gì có thể rời khỏi nơi này?”

Trương Minh Thắng không nhịn nổi nữa, gãi lau chỗ mồ hôi trên trán rồi liên tục kêu lên: “Mẹ kiếp, lão đại, anh khủng quá!”

Bạch Nhạc Huyền mặt mày nhợt nhạt, hai tay ôm mặt, hai hàng lệ không ngừng lăn dài trên gò má, giọng run run nói: “Lâm Bắc Phàm, anh...anh nói đùa cái gì vậy? Cái này...cái này có thể chơi đùa một cách tùy tiện được sao? Anh...anh gặp họa lớn rồi!”

Mấy viên cảnh sát ai nấy đều rất đặc ý, viên cảnh sát trung niên cười hề hề nói: “Chơi cho vui? Tao nghĩ là mày vào trong nhà giam mà chơi cũng được đấy. Tôm cổ nó vào, thả vắn trước một phen rồi tính tiếp, thằng mập kia cũng bắt nốt đi!”

285. Chương 285: Cáo Đội Lốt Cừu

Mấy viên cảnh sát này ngày thường cũng chẳng gặp được vụ án lớn nào cả, nên thăng quan tiến chức đối với bọn họ mà nói còn quý hiếm hơn cả vật rơi từ trên trời xuống. Giờ đây khó khăn lắm mới bắt được một vụ dùng súng cướp của, thì làm sao có thể dễ dàng bỏ qua được cơ chứ? Đây còn là cơ hội để lập công thăng chức mà, đôi mắt bọn họ ánh lên một sự tham lam khó tả, nhìn chằm chằm vào Lâm Bắc Phàm làm cho hắn cảm thấy da gà nổi toàn thân.

Mấy viên cảnh sát này không phải là có hứng thú với đàn ông đâu chứ?

Viên cảnh sát trung niên lộ ra một nụ cười đặc ý, lắc lư khẩu súng trong tay nói: “Tàng trữ súng là tội thứ nhất, dùng súng cướp của là tội thứ hai, tao nghĩ là cả đời này mày khỏi phải nghĩ đến chuyện thoát ra khỏi nhà giam nữa rồi!”

Lâm Bắc Phàm cười bất đắc dĩ: “Đồng chí cảnh sát này, lẽ nào trên người có khẩu súng thì có nghĩa là phạm tội sao?”

“Thế mà cũng nói, mày không phạm tội thì đem theo súng làm gì?”

Viên cảnh sát gần đó tức đến nghẹn cổ, thiếu chút nữa thì dùng khẩu súng trên tay mình đập thẳng vào đầu đối phương, cho đối phương biết thế nào là lẽ độ.

Lâm Bắc Phàm phì cười, như thể vừa nghe được chuyện cười gì buồn cười lắm vậy.

“Mày...mày cười cái gì? Sắp chết đến nơi rồi còn cười được à?” Viên cảnh sát nọ tức giận kêu lên.

Lâm Bắc Phàm nhấn mạnh từng chữ một: “Vừa rồi anh có nói, không phạm tội thì đem theo súng làm gì? Phải không nhỉ?”

“Thì sao? Chẳng lẽ câu nói này của tao có vấn đề gì sao?” Viên cảnh sát nọ mơ mơ màng màng hỏi.

Viên cảnh sát khó hiểu hỏi.

Lâm Bắc Phàm lập tức vỗ vào vai đối phương, như thể đó là người bạn lâu năm của mình vậy, cười nói: “Không sai, theo như anh nói thì mấy người các anh đều nên bị nhốt hết vào nhà giam!”

“Vì sao? Sao chúng tao lại nên bị nhốt hết vào nhà giam cơ chứ? Mà đừng có đứng đây nói lung tung!”

Viên cảnh sát kia toàn thân run lấy bầy, tựa như nói thêm với đối phương một câu nào thôi cũng thấy lảng phất thời gian.

Lâm Bắc Phàm tủm tỉm cười nói: “Anh nói tôi không phạm tội thì đem theo súng làm gì? Nhưng anh lại đem theo cái ‘khẩu súng’ của người đàn ông như thế để làm gì? Nếu cái này của tôi cũng bị định tội thì lẽ nào cái đó của anh lại không bị định tội sao?”

“Mày...mày...” Viên cảnh sát nọ tức muốn hộc máu mồm.

Tên này quả là vô sỉ hết chỗ nói, đến cái này cũng lòi vào được.

Trương Minh Thắng ôm bụng cười khanh khách: “Đúng rồi, sao anh ra khỏi nhà là đem theo thứ đó thế? Hay là muốn tìm cô em nào giải quyết vấn đề của mình sao? Cường hiếp chẳng? Ài, cái tội danh này không tôi chút nào!”

Người đẹp mà gã đem theo bên mình cũng cười lên giòn tan, đôi mi dài cong vút không ngừng nhìn về phía viên cảnh sát nó chớp lấy chớp để.

Bạch Nhạc Huyền nghe thấy những lời đùa cợt như thế này thì hai má đỏ lựng lên, thẹn thùng không nói nên lời, quay ra lườm Lâm Bắc Phàm một cái.

Mấy viên cảnh sát làm sao nghĩ đến chuyện mình sẽ bị Lâm Bắc Phàm giễu cợt như thế chứ, người nào người nấy đều trợn trừng mắt lên nhìn Lâm Bắc Phàm như muốn ăn tươi nuốt sống hắn luôn vậy.

Viên cảnh sát nọ tức đến mặt mày tái nhợt, hung dữ nhìn Lâm Bắc Phàm nói: “Mày được lắm, ngạo mạn lắm, được rồi, lát nữa đến đồn công an rồi, tao xem mày còn huênh hoang đến mức nào!”

Lâm Bắc Phàm hơi nhếch môi lên cười một cách tàn nhẫn, tựa như đứng trước mặt hắn bây giờ là một con cừu non ngơ ngác đáng thương vậy, hắn gằn lên từng chữ: “Tôi nhớ là vừa rồi anh đâm tôi một cái, không biết tôi có nhớ nhầm không nhỉ?”

“Sao nào? Vừa rồi là tao đánh mày đấy, mày không phục thì làm sao? Mày tin là tao cho thêm mày một quả đấm nữa không?”

Viên cảnh sát nọ thấy nụ cười kèm theo sát khí trên mặt đối phương, thì trong lòng cũng có chút sợ hãi, nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra cứng đầu lắm.

Lâm Bắc Phàm vênh mặt lên, lắc lắc đầu, hai mắt ánh lên một sự bất lực, rồi khẽ thở dài nói: “Vốn dĩ tôi không muốn gây chuyện đâu, nhưng đáng tiếc là các người ép tôi quá đáng, thì tôi không thể nào nhịn nhục thêm được nữa, con giun xéo mãi cũng quằn mà!”

“Mày...mày nói tầm bậy cái gì thế?” Viên cảnh sát nọ có phần lo lắng nói.

Lâm Bắc Phàm gơ mạnh tay phải ra, mấy viên cảnh sát còn chưa kịp có phản ứng gì thì khẩu súng lục đó đã nằm gọn trong lòng bàn tay hắn, hắn nhìn cũng không thèm nhìn, liền ‘bùm’ lên một tiếng.

Chân của viên cảnh sát nọ lập tức có thêm một lỗ thủng, máu tươi tuôn ra như suối, trong nháy mắt đã nhuộm đỏ cả một bên chân.

“Á....!”

Viên cảnh sát nọ giờ đây mới kịp phản ứng trở lại, phát ra một âm thanh vô cùng thê lương chết chóc, sau đó toàn thân bổ nhào xuống sàn nhà. Hai tay anh tay ôm lấy chân mình, muốn bịt vết thương lại nhưng máu vẫn không ngừng phun ra, vì mất máu quá nhiều và đau đớn tột độ làm cho anh ta thấy khoảng không trước mặt mình tối sầm lại, thiếu chút nữa thì ngất lịm đi.

Đại sảnh đột nhiên trở nên im lặng một cách chết chóc.

Những viên cảnh sát còn lại đều quay ra nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt sợ hãi, như thể đang nhìn thấy quỷ sống dậy vậy, ai nấy đều mắt chữ o mồm chữ a, không thốt ra được câu nào.

Đối phương lại dám nổ súng với cả cảnh sát? Cái thế giới này không phải đã bị đảo lộn hết lên rồi hay sao?

Trương Minh Thắng, Bạch Nhạc Huyền và mấy người Kiều Duyên đều mặt mày trắng bệch cả ra, ai nấy đều nhìn Lâm Bắc Phàm với ánh mắt hoang mang, sợ hãi, đối phương thực sự không sợ làm to sự việc ra hay sao? Quả đúng là một người đàn ông thực thụ!

Trương Minh Thắng tận mắt chứng kiến Lâm Bắc Phàm dùng xẻng đập chết Tống Kiến Quốc và Tống Nhân Hóa, vì vậy mà khả năng chịu đựng của gã mạnh vô cùng, nhưng giờ đây, khi gã nhìn thấy những cảnh tượng diễn ra trước mắt thì không khỏi toát mồ hôi hột, khoe miệng không ngừng run rẩy, thì thào kêu lên: “****, ****...”

“Anh yêu, bây giờ nhiều người thế này, sao anh lại nói như vậy chứ? Lát nữa người ta sẽ để mặc cho anh thích làm gì thì làm mà!” Cô gái mà gã ôm trong tay lại tưởng gã muốn cái gì cơ, vì vậy mà cô then thùng đáp lại, cứ như mình vẫn còn là con gái trinh trắng lắm vậy. Nếu đối phương có thể cho cô mấy nghìn tệ, thì cho dù có phải ở trước mặt bao nhiêu người thế này thì cô cũng để mặc cho anh ta thích làm gì mình thì làm.

“Cô bị điên hay sao mà ăn nói lung tung cái gì thế? Là tao nói lão đại của tao khủng quá, chứ có phải nói gì đâu!”

Trương Minh Thắng tức điên lên, không khỏi lườm cô ta một cái.

Cô gái sợ quá không dám nói thêm câu gì nữa.

“Hả, các anh...các anh mau mau bắt nó lại đi chứ, nó...nó giám nổ súng với tôi. Nó...nó...” Viên cảnh sát nọ đến lúc này mới kịp có phản ứng, liền gào rống lên như hổ xuống núi vậy.

Mấy viên cảnh sát còn lại cũng đều hướng hết về phía Lâm Bắc Phàm nói: “Không được động đây, không được động đây, bỏ súng xuống!”

Bọn họ ngày thường vẫn thừa sức đối phó với bọn côn đồ, lưu manh, ắt ơ, nhưng đối phó với một ‘hung phạm’ đem theo súng như Lâm Bắc Phàm đây thì có chút sợ hãi, chỉ sợ đối phương cho một phát kết liễu luôn đời mình thì thôi.

Lâm Bắc Phàm tủm tỉm cười nhìn bọn họ nói: “Các anh không phải sợ như thế, cũng không cần phải vội đâu. Con người tôi vốn lương thiện thế đấy, vừa rồi anh ta đâm tôi một phát, thì giờ tôi trả lại một phát đạn, cũng công bằng hợp lý mà!”

“Mày....thằng khốn, tao nhất định phải cho mày biết sự lợi hại của tao!”

Viên cảnh sát nọ tức muốn phát điên lên.

Mình mới cho hắn ta một nắm đấm mà hắn lại cho mình cả một viên đạn như thế sao? Thế không phải là mình lỗ to rồi sao? Huống hồ mình còn là cảnh sát, dựa vào quyền hành trong tay mình, thì ngày thường đừng nói là đánh người, mà cho dù có đánh người ta tàn tật đi chăng nữa thì cũng chẳng ai dám nói lại một câu, sao hôm nay lại đen thế không biết? Gặp phải một thằng liều thế này, xem ra mình vẫn phải nằm viện vài ngày rồi.

Lâm Bắc Phàm đưa tay trái ra đút vào trong túi, mấy viên cảnh sát thấy vậy thì sợ phát khiếp, vội vàng lùi lại phía sau mấy bước.

Trong người đối phương không phải vẫn còn bom đấy chứ?

Bọn họ đã sớm định vị người này là một phần tử khủng bố, đồ đệ của chú Bin Laden, vụ khủng bố nào cũng có thể làm được, nếu không phải đối phương chỉ có một người, thì e rằng đã cho rằng đối phương còn lấy đâu cả bom nguyên tử phá nát cả cái thủ đô này cũng nên.

Lâm Bắc Phàm rút đồng giấy tờ mà mình đã lừa lấy được từ chỗ Mục Nghiên Kỳ ra, đưa qua đưa lại trước mặt bọn họ, tùm tùm cười nói: “Đến đây mà xem này, đây là cái tôi vừa mới kiếm được đó, vừa ra lò xong, chưa có ai nhìn thấy đâu, cũng coi như mấy người gặp may có thể nhìn thấy những gì bên trong nó!”

“Trên tay anh là giấy tờ gì vậy?” Viên cảnh sát trung niên không nhin nổi liền cất tiếng hỏi.

“Hề hề, toàn giấy tờ khủng thôi, cam đoan là các anh chỉ cần nhìn thôi là toàn thân run rẩy, hai chân mềm nhèo, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự, chưa biết chừng còn đập đầu tạ tội nữa đấy!” Lâm Bắc Phàm khoác lác một cách vô liêm sỉ.

“Anh...anh nói hươu nói vượn vừa thôi, chúng tôi còn lâu mới sợ anh!” Viên cảnh sát nọ không tin đối phương lại có lai lịch ghê ghớm thế nào, anh ta giận dữ gào lên.

Viên cảnh sát trung niên thì tiến dần từng bước một về phía Lâm Bắc Phàm, sau khi ông ta nhìn kỹ tên họ trên đồng giấy tờ thì ông ta sợ đến xanh mặt, hai chân mềm nhũn, ngồi sụp luôn xuống đất, quả nhiên, toàn thân ông ta cũng run rẩy lên không ngừng.

Những viên cảnh sát còn lại đều sợ hãi kêu lên: “Đội trưởng, có chuyện gì vậy?”

Viên cảnh sát nọ thầm cảm thấy sự việc có phần không ổn, liền vội vàng quay ra hỏi: “Đội trưởng, anh ta...anh ta...”

Viên cảnh sát trung niên đó mặc dù chỉ là một viên cảnh sát thông thường, nhưng dù sao cũng là người thủ đô, vì vậy mà ông ta cũng biết đến những nhân vật còn ghê ghớm hơn cả cục trưởng của mình, cho dù có là giết người cướp của cũng chẳng có ai dám quản. Trong đó có cả một cái mác cục an ninh. Ông ta mồ hôi đầm đìa, miệng run rẩy nói: “Vị tiên sinh này, vừa rồi...vừa rồi chúng tôi mạo phạm, quả thực là...cái này...ờ... đúng là hiểu lầm...chúng tôi...chúng tôi sai rồi!”

Ông ta há hốc miệng ra, muốn cười mà cuối cùng lại thành khóc.

Lâm Bắc Phàm thu lại đồng giấy tờ của mình rồi lại tùm tùm nói: “Tôi cầm súng thì có tội không?”

Viên cảnh sát trung niên lắc đầu quây quây, nói: “Không có tội, không có tội, anh là người phục vụ cho quốc gia thì làm sao có tội được chứ?”

Ông ta liên hồi nói. Mấy thằng cha làm trong cục an ninh, thằng nào thằng nấy đều là hàng khủng cả, đừng nói là cầm một khẩu súng, mà cho dù có bê cả một khối bom nguyên tử cũng chẳng ai dám nói không.

“Cái gì? Anh ta...anh ta cầm súng mà không có tội sao?” Kiều Duyên gào lên với vẻ phẫn nộ.

Viên cảnh sát trung niên lập tức lườm anh ta, lạnh lùng nói: “Anh dám vu oan cho người của quốc gia, đúng là gan to thật, người đâu, bắt anh ta lại, tôi phải đích thân thẩm vấn xem anh ta có âm mưu gì!”

“Vâng, thưa đội trưởng!”

Mấy viên cảnh sát còn lại cũng thấy được sự việc có phần không ổn, liền vội vàng nhào người về phía Kiều Duyên, đối phương còn chưa kịp phản kháng lại thì hai tay đã bị còng chặt lại rồi.

Bốn tên vệ sĩ của Kiều Duyên sắc mặt lập tức biến sắc, không thể ngờ rằng tình thế lại thay đổi một cách chóng mặt như vậy, mấy viên cảnh sát vừa rồi còn giúp mình, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã đi giúp địch rồi, thấy vậy liền tức giận nói: “Các anh muốn làm gì? Đừng hòng đem thiếu gia của chúng tôi đi!”

Viên cảnh sát trung niên khó khăn lắm mới bò dậy được, giận dữ quát: “Ai dám chống lại, giết luôn không cần biết. Đem anh ta đi cho tôi, ngay bây giờ!”

Mấy người bên Kiều Duyên thực sự ngăn người ra.

Cái thế giới này biến thái thật rồi!

Lâm Bắc Phàm nở một nụ cười dễ tiện, hóa ra cảm giác cáo đội lột cừu lại sướng khoái đến vậy.

286. Chương 286: Con Giun Đất

Lâm Bắc Phàm thấy bóng dáng mấy viên cảnh sát đem theo Kiều Duyên đi khuất rồi, lúc này hắn mới bước tới trước mặt viên cảnh sát khi nãy cho Trương Minh Thắng một phát đập, tùm tùm cười hỏi: “Tôi nhớ là vừa nãy anh hình như đã đá người của tôi một cái, không biết tôi có nhớ nhầm không nhỉ?”

Hắn tự thấy bản thân mình vô liêm sỉ hết chỗ nói, đến cả nụ cười ở trên mặt hắn cũng ghê tởm đến không chịu nổi.

Anh chàng cảnh sát đó trán vã mồ hôi, nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi một viên cảnh sát khác bị bắn một phát đạn vào chân, thì toàn thân lại không ngừng run lên bần bật, thiếu chút nữa thì ngồi phịch xuống đất.

Anh ta không biết Lâm Bắc Phàm là ai, không biết đối phương của mình khủng đến mức độ nào, nhưng nếu người ta có thể làm đội trưởng của mình cũng phải khiếp sợ thế, như vậy cũng có nghĩa là người ta muốn mình chết thì mình cũng không thể không chết. Anh ta hoảng sợ, lắp ba lắp bắp kêu lên: “Tôi...tôi...vừa rồi tôi không biết...xin...xin các anh....!”

Lâm Bắc Phàm vỗ nhẹ vào vai anh ta mấy cái, trên mặt nở ra một nụ cười rạng rỡ nói: “Nếu đã biết mình làm sai, thì nên nhận một hình phạt thích đáng, anh nói xem có phải không?”

Hắn đưa ánh mắt mình về phía Trương Minh Thắng nói: “Để cho chú xử lý đó!”

Trương Minh Thắng nghe thấy vậy thì hai mắt sáng quắc, cười hề hề, bước về phía anh chàng cảnh sát kia.

Anh cảnh sát đó thầm thấy mình như một con cừu non sắp rơi vào miệng cọp vậy, đến sự an toàn tối thiểu của bản thân mà cũng không đảm bảo được. Anh ta muốn cầu cứu đội trưởng của mình, thì thấy đội trưởng đã ngoảnh mặt đi tự bao giờ, mấy viên cảnh sát còn lại cũng đều cúi gầm đầu xuống trông không khác gì những em bé mắc phải lỗi vậy, không thêm đếm xỉa gì đến mình cả. Trong lòng anh ta trở nên ngượng lạnh hoàn toàn, giờ đây anh ta cảm thấy hối hận về việc làm của mình vô cùng.

Sao cái chân của mình lại đề tiện đến thế chứ? Sao lúc ấy lại đá cho tên mập một cái chứ? Đúng là vô công rồi nghề mới đi gây sự như thế, nếu mình còn sống thì nhất định sẽ làm một cảnh sát tốt, sẽ không bao giờ đánh người một cách bừa bãi như thế nữa.

Anh ta đang nghĩ ngợi lung tung, thì Trương Minh Thắng giơ chân phải lên đập thẳng vào bụng anh chàng cảnh sát kia một cái đau điếng.

Anh cảnh sát nọ kêu lên thất thanh, lùi về phía sau hai bước, vì quá đau đớn mà mồ hôi vã ra như suối, mặt trắng bệch không khác gì tờ giấy. Anh ta ôm chặt lấy bụng mình, không nói được câu nào.

Trương Minh Thắng lúc này mới vỗ vỗ tay cười lớn: “Cảm giác không tồi chút nào, thảo nào ai cũng thích đá vào bụng người khác. Lần này tao tha cho mày, nếu còn lần sau thì tao sẽ không đơn giản là chỉ đá vào bụng mày không thôi đâu!”

Anh chàng cảnh sát nọ lộ rõ vẻ vui mừng, không ngờ đối phương lại tha cho mình nhanh đến vậy.

Vốn dĩ anh ta tưởng đối phương phải hành hạ mình một lúc rồi mới tha cho mình cơ, ai mà biết là gã lại chỉ đá mình một cú thôi là đã tha cho mình một cách dễ dàng như vậy. Mặc dù bụng vẫn còn rất đau, nhưng chỉ cần nghĩ ngợi một lúc là sẽ hồi phục thôi, không giống như viên cảnh sát kia, e rằng còn phải nằm trong viện một thời gian.

Viên cảnh sát trung niên thấy sự việc đã kết thúc, bèn ngượng ngừng cười nói với Lâm Bắc Phàm: “Vị tiên sinh này, việc này chúng tôi đã giải quyết xong rồi, anh xem chúng tôi đã có thể rời đi được chưa vậy?”

Lâm Bắc Phàm giả bộ vuốt vuốt cằm suy nghĩ một lát, sau đó thấy vẻ sợ sệt hiện rõ trên khuôn mặt của bọn họ liền gật đầu cười nói: “Các anh đều là cảnh sát của nhân dân, làm việc tốt lắm, nếu có cơ hội, tôi nhất định sẽ biểu dương các anh trước mặt cục trưởng của các anh, để ông ấy cấp cho các anh mấy cái bằng khen mới được!”

Viên cảnh sát trung niên cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, cười bồi theo nói: “Cái này thì chúng tôi không dám!”

Lâm Bắc Phàm đợi cho mấy viên cảnh sát này đều rời hết đi rồi thì mới quay ra liếc nhìn bốn tên vệ sĩ đang đứng ngơ ngác một cái, tay phải cầm súng, nhắm thẳng vào bọn họ, cố ý khua chân múa tay mấy cái rồi mới cười hì hì nói: “Tôi nghĩ các anh nếu có thời gian thì hãy sớm lo đưa thiếu gia của các anh ra đi, nếu mà muộn quá, thì tôi e rằng anh ta sẽ gặp phải thương tổn gì đó đấy!”

Bốn gã vệ sĩ mặt mày biến sắc rõ rệt, tim đập loạn xạ hết cả lên.

Làm sao bọn họ lại không biết cái gì sẽ diễn ra ở trong cục công an chứ? Cho dù là sống đi vào thì cũng có thể chết đi ra, bọn họ sẽ chẳng phân trắng đen đúng sai thế nào mà cứ đánh xong rồi tính, với thân hình của thiếu gia mình thế thì làm sao có thể chịu được sự tàn sát của mấy viên cảnh sát chứ? Nghĩ đến đây, bọn họ không dám chủ quan nữa, vội vàng tiến về phía cửa chính, vừa đi vừa rút điện thoại ra gọi.

“Mẹ kiếp, lão đại, cảm giác này thật thoải mái quá trời!”

Trương Minh Thắng đứng đưa đầu, đắc ý cười lớn, như thể vừa nãy người bị đánh không phải là mình vậy. Gã liên tục kêu lên: “Thấy thái độ của bọn cảnh sát trước sau không như một mà người em cứ lằng lằng hết cả lên, vốn lúc đầu em còn sợ có chuyện gì xảy ra với anh, nhưng nghĩ lão đại là người đặc biệt như vậy, thì làm sao có thể sợ mấy tên cảnh sát vớ vẩn này được chứ?”

Lâm Bắc Phàm vênh mặt lên, làm ra vẻ bí hiểm nói: “Kỳ thực thì bọn họ đều là những người cảnh sát vĩ đại của nhân dân, làm tất cả vì nhân dân, một lòng vì dân vì nước, còn những người dân lành lương thiện như chúng ta đây thì tất nhiên là được họ phải bảo vệ rồi!”

Tiểu Kim rung mình một cái, xem chút nữa thì té xỉu trong túi quần hần rồi.

“Ừ...” Nụ cười trên gương mặt Trương Minh Thắng bỗng nhiên ngưng đọng lại, khóe miệng run lên mấy cái.

Vừa rồi hần còn cho viên cảnh sát nọ một phát súng vào chân, người như thế mà cũng được coi là nhân dân sao? Nếu những người như hần cũng được coi là nhân dân thì e rằng thế giới này đã sớm bị diệt vong rồi. Bạch Nhạc Huyền giờ đây hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây dại, cô không tin vào mắt mình nữa, cô đưa mắt lướt nhìn Lâm Bắc Phàm, cảm thấy người đàn ông đã mấy lần hôn mình này thật là lạ lẫm.

Mình vẫn cứ tưởng đối phương chỉ là một người bình thường mà thôi, vậy mà đối phương cầm súng bên người, nổ súng với cảnh sát, thậm chí tổng tiền người ta, vậy mà những việc này không một ai dám quản, người như vậy liệu có phải là một người bình thường nữa hay không? Cô thực sự cảm thấy cô không hiểu một chút gì về người đàn ông trước mặt này cả.

Lâm Bắc Phàm bước tới trước mặt Bạch Nhạc Huyền, làm ra vẻ đau khổ muốn chết nói: “Nhạc Huyền, anh vì em mà có thể lên núi, xuống biển, không trừ nước sôi lửa bỏng, không những thế còn suýt chút nữa thì chết trong tay bọn họ rồi, em không được bỏ rơi anh đâu đấy. Chi bằng đêm nay chúng ta động phòng luôn được không?”

Hần giờ bàn tay to bản của mình ra nắm chặt lấy đôi bàn tay bé nhỏ trắng nõn nà của đối phương, rồi nhìn thẳng vào mắt của đối phương một cách đầy tình ý, đôi môi từ từ đưa về phía trước, đã có thể ngửi rõ thấy mùi hương thơm mát phảng phất từ trên cơ thể của đối phương.

“Anh chết đi! Quý mới đồng ý động phòng với anh ấy!”

Bạch Nhạc Huyền thật không tưởng nổi ở trong hoàn cảnh như thế này rồi mà đối phương còn tâm trí mà đùa cợt như vậy, nhất thời hai má đỏ ửng, thẹn thùng cúi đầu xuống, sau đó giơ chân lên giẫm thẳng lên bàn chân đối phương, làm cho đối phương kêu lên một tiếng thất thanh, sau đó mới ngẩng mặt lên nở một nụ cười rồi tiến bước về phía thang máy.

“Này, này, em làm thế là có ý gì chứ? Anh đều là vì em mà đắc tội với bao nhiêu người như vậy đó!”

Lâm Bắc Phàm cố tình gào lên, cứ như mình sắp bị năm ngựa xé xác không bằng.

Mẹ kiếp, vừa rồi nói gì thì nói mình cũng phong độ đấy chứ, sao cô ấy không thưởng cho mình một cái hôn cổ vũ mình một chút chứ?

Bạch Nhạc Huyền cười tươi như hoa, quay đầu lại nhìn hắn nói: “Cái này thì anh sai rồi, gả cho Kiều Duyên là ý của cha tôi, nhưng kỳ thực thì tôi cũng rất thích anh ấy, chỉ muốn sớm nên duyên với anh ấy ngay thôi, nhưng ai mà biết đúng lúc này anh lại đến làm phiền hôn sự của tôi, làm chậm trễ hạnh phúc cả đời của tôi, tôi còn chưa tìm anh tính sổ, vậy mà anh lại còn quay ra lạm dụng tôi, tôi thấy anh thực sự là kỳ lạ đó, tôi nghĩ anh nên quay về ngủ một giấc, sáng mai tỉnh dậy coi như chưa có chuyện gì xảy ra!”

Mặc dù trong lòng cô vẫn còn vô số là băn khoăn và nghi hoặc, cô cảm thấy vô cùng hiếu kỳ về thân phận của đối phương, nhưng nghĩ đến việc vừa rồi đối phương bất chấp tất cả để giúp mình như thế thì trong lòng không biết đã sản sinh ra bao nhiêu là ý nghĩ tốt về anh ta, không những thế còn phó thác cả đời mình cho anh ta nữa, nhưng khi thấy điệu bộ không đứng đắn của anh ta thì cô lại muốn trêu chọc anh ta một chút cho anh ta nếm ít mùi thất bại, không anh ta lại không coi ai ra gì cả, coi mình như loại con gái lăng lơ gì đâu đâu không biết.

“Cô...cô...nam tử hán đại trượng phu, nói ra phải biết giữ lời, cô... sao cô lại có thể đổi ý như vậy chứ? Tôi...tôi...”

Lâm Bắc Phàm tức đến xanh mặt, chỉ thẳng vào đối phương trách cứ.

“Ồ, anh nhầm nữa rồi, tôi đâu có phải nam tử hán đại trượng phu gì đâu, tôi chỉ là một cô gái thôi, không cần phải nói lời giữ lời đâu, hơn nữa, vừa rồi tôi nói gì sao? Sao tôi không nhớ gì hết nhỉ?”

Bạch Nhạc Huyền chớp chớp đôi mắt mong nước của mình, cố làm ra vẻ tủi thân nhìn hắn, nhưng trong lòng thì vui mừng khôn tả. Nhiều lần mình đều bị đối phương ăn hiếp, cuối cùng thì cũng có cơ hội phản kích lại rồi.

Lâm Bắc Phàm há hốc mồm kinh ngạc trước miệng lưỡi ăn nói của đối phương.

Đại minh tinh quả nhiên là đại minh tinh, không hổ là dùng miệng lưỡi của mình để kiếm ăn, mình lương thiện thế này thì làm sao có thể là đối thủ của cô ấy được cơ chứ? Bạch Nhạc Huyền thấy câu nói của mình làm cho anh ta chết đứng như vậy thì đắc ý cười nói: “Nếu không có chuyện gì nữa thì tôi muốn đi nghỉ ngơi một chút, đừng làm phiền tôi đây!”

Cô còn liếc mắt đưa tình với đối phương mấy cái rồi mới chịu quay người đi.

“Cô...cô đợi đó, tối nay tôi nhất định sẽ xông vào bên trong phòng cô, làm cho cô không còn mảnh vải che thân mới thôi!”

Lâm Bắc Phàm tức quá, cuối cùng cũng thốt ra những lời này, không biết các fans của đối phương sau khi biết chuyện này thì liệu có xông vào đánh cho hắn một trận cho hắn biết thế nào là lễ độ không nữa.

“Chỉ dựa vào một con giun đất như anh? Tôi sợ anh mới lạ!”

Bạch Nhạc Huyền phản bác mà không thềm ngoảnh đầu lại. Cô cảm thấy mặt mình nóng bừng bừng hết cả lên rồi.

Mình chơi với tên háo sắc này lâu rồi, da mặt cũng càng ngày càng dày, lá gan cũng càng ngày càng lớn rồi.

Những người trong đại sảnh, ai nấy đều mắt chữ o miệng chữ a, mặt đỏ thối ra không biết nói gì.

Đây còn là đại minh tinh sao? Đến cả những lời như thế này còn thốt ra được nữa.

Lâm Bắc Phàm đứng sững lại, trán vã mồ hôi hột.

Nếu mà để cho những fans hâm mộ cô biết được thân tượng của mình thốt ra được cả những câu lăng lơ như thế, thì liệu sẽ có phản ứng thế nào đây? E rằng bọn họ sẽ ngắt tập thể ngay tại chỗ mất, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

Một người đàn ông không thể nói mình không được, lại càng không thể để cho một minh tinh xem thường mình như thế, vì thế mà Lâm Bắc Phàm giờ luôn ngón tay giữa về phía Bạch Nhạc Huyền, thầm tính chuyện tối nay mình có nên đến gần trò với cô nàng, để cho cô nàng coi thường mình thấy được mặt mạnh của người đàn ông trong mình thế nào mới được không.

Chú Ngụy kia từ đầu đến cuối không thốt lên một lời nào, như thể ông là người ngoài vậy, giờ đây ánh mắt ông ta trở nên cổ quái vô cùng, không biết là ông ta đang nghĩ cái gì trong đầu nữa.

287. Chương 287: Mấy Tên Hàn Quái Dị

Lâm Bắc Phàm đưa tay sang hai bên vươn vai một cái, vừa mới tỉnh lại từ trong cơn mơ, hấn dụi dụi hai con mắt còn nhập nhèm của mình, rồi nhìn ra ánh mặt trời ở bên ngoài, không khỏi thở dài một hơi náo nề.

Mẹ kiếp, đây không phải là cuộc sống giành cho người nữa. Người ta đêm nào cũng có người đẹp kề bên, hưởng thụ vẻ đẹp dịu dàng của nàng, còn mình thì sao chứ? Lại còn phải cùng giường chung gối với con khỉ gió Tiểu Kim này cả một tối, đây gọi là cái gì? Đúng là người so bì với người tức chết người, chẳng bằng ai cả.

Tối qua hấn còn muốn chuẩn bị tặng cho Bạch Nhạc Huyền một sự tập kích bất ngờ, sau đó tóm gọn lấy đối phương, nhưng nghĩ đến chuyện đối phương mấy hôm nữa lại có buổi biểu diễn, nếu mà để ai đó nhìn ra được cô không còn trinh trắng nữa, thì e rằng sẽ có lời ra tiếng vào, như thế sẽ chẳng tốt cho cả hai người, vì vậy mà cuối cùng hấn vẫn khắc chế được ngọn lửa dục vọng trong người mình, tha cho đối phương lần này, tuy rằng trong lòng hấn co cả ngăn sự không muốn.

Hấn đánh răng rửa mặt xong xuôi đầu đầy, bèn ăn mặc chỉnh tề bước ra khỏi phòng, rồi đi đến cửa phòng của Trương Minh Thắng, vừa ngáp vừa gõ cửa phòng: “Thắng ơi, dậy đi, ông trời soi đến ***rồi đây này!”

“Lão đại, lão đại, em dậy rồi đây!”

Từ bên trong vọng ra giọng nói của Trương Minh Thắng, rất nhanh sau đó cửa phòng đã được mở ra, thì thấy tên mập này đang trần trùng trực, chỉ mặc trên mình mỗi một chiếc quần sịp, hai mắt thâm quầng đứng trước mặt, còn cô gái tối qua mới gặp thì đang say giấc nồng ở trên giường, hai cánh tay và hai chân trắng nõn của cô ta lóa ló trong tầm mắt.

Lâm Bắc Phàm thấy vậy mà ghen tức vô cùng, mình thì cô đơn cả tối một mình, chẳng có ai kề bên, vậy mà bọn họ....Nhìn điệu bộ của Trương Minh Thắng thì biết, chắc chắn là đã vật lộn cả đêm rồi, đúng là khỏe thật.

Trương Minh Thắng nhìn ra được nụ cười không thân thiện chút nào, thì gã hề hề cười nói: “Lão đại, tối qua vừa tới thủ đô, ngủ không quen, nên đã chơi xả hơi một chút, tối tận năm giờ sáng mới chợp mắt, anh đợi em chút, em đi thay đồ rồi ra ngay, không lâu đâu!”

Gã chẳng thèm đóng cửa, cứ như vậy tiến thẳng vào bên trong, sau đó bóp lấy bóp để vào bộ ngực đầy đặn của cô gái, làm cho cô ta bừng tỉnh dậy, rồi lại rên rĩ không thôi, sau đó cô ả liếc mắt đưa tình với gã, nhìn như một con sư tử cái cho ăn mồi mà không no vậy, suýt chút nữa thì lại làm cho Trương Minh Thắng nổi cơn dục vọng.

Trương Minh Thắng sau khi tìm thấy quần áo mình thì lấy từ trong túi ra một xấp tiền rồi nói: “Được rồi, được rồi, em nghỉ ngơi chút đi rồi lát rời khỏi đây. Bọn anh còn nhiều việc phải làm lắm, không lo cho em được!”

Cô gái kia tiếp lấy xấp tiền đầy cộp rồi liếc qua vài cái, ít nhất cũng phải đến hai nghìn tệ, hai mắt cô bỗng nhiên sáng như sao, cô thầm nghĩ, nếu mình tiếp tục đi theo anh ta thì số tiền kiếm được sẽ không chỉ ít thế này thôi đâu, vì vậy mà lật luôn chiếc chăn trên người ra, không thèm để ý đến thân thể đang lóa ló của mình, ôm lấy thân hình của đối phương, dùng bộ ngực đầy đặn của mình chà xát lên lồng ngực của đối phương rồi nói với giọng ồm ồm ợ: “Anh yêu, đừng bảo người ta đi mà, tối qua anh làm cho người ta đã thế, người ta vẫn muốn ở bên anh, anh để em ở bên anh vài ngày nữa đi mà!”

Trương Minh Thắng bị bộ ngực của cô ta chà xát mà ngọn lửa dục vọng trong người lại trào lên, thiếu chút nữa là lại dí cô ả xuống giường làm thêm vài cái nữa, nhưng nghĩ đến Lâm Bắc Phàm đang đứng đợi ở cửa thì gã đành hít một hơi thật sâu lấy lại tinh thần, cố gắng khắc chế lại dục hỏa đang cháy bùng bùng ở

trong lòng, lạnh lùng nói: “Vừa vừa thôi, mau rút đi cho ông, đừng có làm chậm trễ thời gian của chúng tao!”

Gã chẳng thèm nhìn đối phương, chỉ hứ lên một tiếng, sau đó mặc quần áo vào.

Cô gái mặt mày biến sắc, lăm bằm cái gì đó rồi tức giận vơ lấy quần áo mặc lên người.

Lâm Bắc Phàm thấy tên mập đã ăn mặc chỉnh tề bước ra, thì đùa giỡn nói: “Anh nói cho chú biết này, nói gì thì nói cho dù mới chỉ qua một đêm với nhau thì cũng là ơn nghĩa vợ chồng, chú không đối xử tốt hơn một chút với người ta được hay sao hả?”

Hắn còn cố tình đưa mắt về phía cô gái đứng sau Trương Minh Thắng nhìn đầy ẩn ý, như thể đang nhìn cặp vợ chồng son vậy.

Trương Minh Thắng đưa ánh mắt lười nhác của mình lướt qua người cô gái, cười nói: “Ơn nghĩa vợ chồng? ****, cái loại đàn bà như thế này, ngoài tiền ra thì lấy đâu ra tình cơ chứ? Miệng ngon ngọt thế thôi, chứ nó chỉ để ý đến túi tiền của anh em mình thôi. Chẳng qua là vì em vừa mới đến đây, muốn nếm thử chút hương vị lạ, xem gái ở thủ đô có gì khác, nhưng xem ra cũng chỉ thế mà thôi, cùng một dạng cả, đến một chút kỹ thuật cũng không có, thật không hiểu họ làm phụ nữ kiểu gì thế không biết, chẳng bằng cặp song sinh mà em bao ở Nam Thành.”

Cô gái kia nghe thấy vậy thì rùng mình mấy cái, sắc mặt tái nhợt đi.

Cô những tưởng tên mập này chỉ là một cậu bé mới lớn, để mặc cho mình thích làm gì thì làm, ai ngờ đối phương còn biết nhiều hơn mình nghĩ, hóa ra mình mới là một con ngốc không hơn không kém.

Trương Minh Thắng đi thẳng ra bên ngoài với Lâm Bắc Phàm, đến nhìn cũng không thèm nhìn cô một cái.

Trong suy nghĩ của gã, thì những cô gái này chỉ vì tiền nên mới ở bên mình mà thôi, còn mình thì lại muốn thân thể của họ, nếu đã chơi đùa xong rồi, thì giao kèo giữa hai bên cũng coi như chấm dứt, cần gì phải nhiều lời làm gì cho mệt? Lại càng không cần đến cái loại đàn bà như thế này, gã đúng là không thèm, phải biết rằng với bản lĩnh của gã ở Nam Thành, thì muốn phụ nữ như thế nào mà không có chứ?

Rất nhanh, bọn họ đã bước vào trong đại sảnh, vừa vào đến nơi thì thấy Bạch Nhạc Huyền đã ngồi trong đó hưởng thụ bữa sáng tự bao giờ, không những thế cô còn đội trên đầu một chiếc mũ màu trắng, che lấp cả nửa khuôn mặt, vì vậy mà chẳng ai có thể nhận ra được cô. Cô nhìn thấy hai người bọn họ đang nhẹ nhõm đi tới, thì còn lè lưỡi cười với họ nhưng không nói câu nào.

Không có ai đi theo cô cả, không biết cái chú Ngụy đó đi đâu mất tiêu.

“Mẹ kiếp, lão đại, em thấy hôm nay Bạch Nhạc Huyền rạng rỡ hơn ngày thường rất nhiều đấy, hay là tối qua đã bị anh*** rồi sao? Xem ra diễm phúc của lão đại lớn hơn em nhiều đó, em phải học tập anh mới được!”

Trương Minh Thắng vừa mới ngồi xuống, liền thấp giọng nói với Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm lườm gã một cái, sau đó gơ ngón giữa lên trước mặt gã, khê nói: “Im mồm lại cho tao!”

Trương Minh Thắng cười hề hề mấy tiếng rồi không nói thêm câu nào nữa.

Giờ trời vẫn chưa sáng hẳn, nên vẫn còn rất nhiều khách trong khách sạn còn chưa tỉnh dậy, vì vậy mà trong đại sảnh chỉ có lác đác vài người, số người cũng chỉ được đếm trên đầu ngón tay, thoáng nhìn thì chỉ có mấy cô phục vụ bước qua bước lại, chứ cũng chẳng có mấy vị khách.

Bữa sáng của hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng rất nhanh đã được bưng lên. Hai người bọn họ mấy hôm nay vẫn còn rất nhiều thời gian rảnh rỗi, vì vậy mà họ không hề vội vã, vừa ăn sáng, vừa bàn bạc lát nữa sẽ đi lòng vòng ở đâu.

“Lý Tân Nguyên, anh nói xem lần hợp tác này của chúng ta có thành công không?”

“Ờ ờ, chúng ta lần này đến đây là có chuẩn bị trước, làm sao có chuyện không thành công được cơ chứ? Anh yên tâm đi!”

“Đúng vậy, chỉ cần vụ làm ăn này của chúng ta thành công, thì có thể kiếm được cả ba, bốn trăm vạn đô la ấy chứ.”

“Ha ha ha, ai bảo bọn Trung Quốc chúng nó ngu chứ? Về mặt làm ăn thì bọn chúng không thể qua mặt chúng ta được đâu!”

Đúng vào lúc này, bước từ trong thang máy ra là mấy gương mặt Đông Phương bận trên người một bộ vest cách điệu, vừa bước về phía chiếc bàn ở đại sảnh, vừa to nhỏ thương lượng cái gì đó, người nào người nấy mặt đều vênh ngược lên.

Hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng vốn cũng không chú ý tới mấy người này, nhưng vẫn bị thu hút bởi âm thanh phát ra từ phía bọn họ, vì vậy mà hai người không khỏi quay đầu lại nhìn, bất giác hai mắt sáng lên, tiếp đó cả hai cùng cười lớn.

Xem ra cái thế giới này cũng nhỏ thật, không ngờ bọn họ lại gặp lại nhanh đến vậy.

Mấy người Hàn Quốc này chính là mấy người mà hai người bọn họ gặp trên đường đến thủ đô, không ngờ bọn họ lại được thả ra nhanh đến vậy, xem ra bọn họ cũng có tầm ảnh hưởng nhất định ở Trung Quốc, nếu không thì ít nhất cũng bị nhốt trong trại giam từ tám đến mười này là chuyện thường.

Mấy người Hàn Quốc sau khi thấy Trương Minh Thắng và Lâm Bắc Phàm thì sắc mặt không khỏi đột biến.

Một trong số bọn họ nhớ đến nỗi nhục hôm qua mà họ phải chịu, thì tức điên lên, nhưng đã bị người đàn ông trung niên chặn lại, ông ta hơi lắc đầu, rồi dùng ánh mắt sắc lẹm của mình chế ngự người bạn đồng hành của mình lại, sau đó quay người bước tới chiếc bàn bên cạnh đó.

Trương Minh Thắng chớp chớp đôi mắt bé xíu của mình, cố tình lè lưỡi ra với bọn họ, xong đâu đấy rồi thì đưa chiếc bánh ngọt lên miệng ăn ngon lành. Nhìn là biết gã đang khiêu khích bọn họ.

Mấy người Hàn Quốc đó tức sôi máu, khó khăn lắm bọn họ mới tìm ra được mối quan hệ mới có thể thoát thân từ trong cục công an, vốn định ở đây vài ngày để xử lý một số việc, ai ngờ lại gặp mấy người này ở đây? Thật là làm cho bọn họ cảm thấy khó chịu vô cùng. Nếu là người khác thì e rằng đã sớm bước lên khiêu chiến, cho hai người kia nếm mùi rồi, nhưng bọn họ cũng biết, mấy người này có thực lực vô cùng ghê gớm ở Trung Quốc, mấy người bọn họ không phải là đối thủ, hơn nữa nói gì thì nói bọn họ cũng là người ngoại quốc, nếu có xảy ra chuyện gì thì cũng vô cùng bất lợi đối với họ.

“Mấy thằng Hàn này sao lại ở đây nhỉ? Đúng là đen đủi thật!” Trương Minh Thắng khó chịu nói.

Lâm Bắc Phàm hơi nheo mắt, liếc nhìn mấy người Hàn Quốc kia một cái rồi nói: “Hôm qua khi chúng ta thấy bọn chúng, thì bọn chúng cũng đang chuẩn bị đến thủ đô, xem ra là đến đây để làm ăn, nhưng không biết bọn nó đến đây làm ăn cái gì?”

Nhìn kiểu lén la lén lút của mấy người Hàn Quốc thì hai người bọn họ nhìn ra được, chắc không phải đến đây thực hiện những vụ làm ăn chân chính, điều này làm cho hai người bọn họ nảy sinh hoài nghi.

“Sao thế lão đại? Hay là anh muốn cướp việc làm ăn buôn bán của bọn nó?” Trương Minh Thắng dò hỏi.

Lâm Bắc Phàm lập tức nở một nụ cười, uống một hớp sữa đậu nành rồi thấp giọng nói: “Chúng ta đâu có phải là thương nhân đâu, làm gì có chuyện đi cướp vụ làm ăn của bọn chúng được? Chỉ là anh hơi hiếu kỳ một chút mà thôi.

“Bọn chúng làm ăn buôn bán cái gì thế nhỉ? Cái này thì không thể nói rõ ra được, có điều bọn Hàn đến Trung Quốc làm ăn cũng không ít, vì vậy mà có thêm sự xuất hiện của mấy thằng này thì cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên!” Trương Minh Thắng không hiểu nhiều lắm về phương diện này, nên căn bản là chẳng có tác dụng gì.

Lâm Bắc Phàm trầm tư một lúc, nhưng cũng vẫn không nghĩ ra được vì sao, vì vậy mà hắn không nghĩ nữa.

“Lão đại, lão đại, bọn em đến rồi đây!”

Hai người bọn họ vừa mới ăn sáng xong, đang chuẩn bị đi ra ngoài một chút, thì thấy mười mấy người Từ Chánh từ bên ngoài vội vàng bước tới, lớn tiếng nói: “Sự việc có thay đổi mới, chúng ta phải lập tức qua bên đó!”

Ánh mắt của bọn họ dừng lại trên người của mấy người Hàn Quốc, sắc mặt hơi có phần kinh ngạc, không biết là đang nghĩ gì nữa.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng nhìn nhau một cái rồi đều khẽ gật đầu.

288. Chương 288: Khám Bệnh

Từ miệng của bọn Từ Chánh, Lâm Bắc Phàm biết được bệnh tình cô cháu gái của người đó đang ngày càng xấu đi, chính vì vậy mà bọn chúng mới vội vã đến tìm mình như vậy, mọi người đều hy vọng cô bé đó được chữa trị càng sớm càng tốt.

Mặc dù Lâm Bắc Phàm rất hoảng loạn, nhưng cũng biết được việc gì là quan trọng. Đứng trước một sự việc như thế này, hẳn cũng không dám làm bừa, vì vậy mà hẳn vội vàng đứng thẳng người dậy, cùng với Trương Minh Thắng đi theo mấy người đó ra phía bên ngoài.

“Lâm Bắc Phàm!”

Đúng lúc này Bạch Nhạc Huyền đột nhiên đứng dậy nhìn chằm chằm vào hắn.

Lúc này đây Lâm Bắc Phàm mới nhớ ra đại minh tinh vẫn còn ở đây, nói gì thì nói, hôm qua mình cũng hôn đối phương mấy lần, ít nhiều cũng phải chịu trách nhiệm. Hắn vẩy vẩy tay với mấy người Từ Chánh, sau đó bước về phía Bạch Nhạc Huyền.

“Tôi...tôi...tôi...ngày kia sẽ có một buổi biểu diễn ở sân vận động Nhân Dân, anh có thể đến xem tôi hát không?”

Bạch Nhạc Huyền thấy hắn bước về phía mình, thì hai má cô lại ửng đỏ hết cả lên, nhìn đẹp vô cùng, không khác gì đoá hồng rộ nở cả.

“Cái này...” Lâm Bắc Phàm cố tình nhìn thẳng vào đối phương, tay phải vuốt vuốt cằm, trên mặt lộ rõ vẻ lưỡng lự.

“Nếu...nếu anh có việc thì thôi vậy!”

Đây cũng là lần đầu tiên Bạch Nhạc Huyền chủ động mời một người đàn ông đến tham gia buổi biểu diễn của mình, ai ngờ lại xảy ra tình huống như vậy chứ? Gương mặt lộ rõ vẻ thất vọng, có điều cô vẫn tươi cười nói.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy cô như vậy thì nhất thời nở nụ cười nói: “Tôi chẳng biết chút gì về ca hát hết, e rằng nghe không hiểu, có điều có thể đi xem đại minh tinh danh tiếng toàn Á châu biểu diễn thì cũng là một sự hưởng thụ, nhất định tôi sẽ đi!”

Một nụ cười vui sướng lộ ra trên khuôn mặt của Bạch Nhạc Huyền, cô gật đầu liên tiếp nói: “Vậy được rồi, đến lúc đó tôi sẽ cho người đứng đợi đón anh, rồi đưa anh vào bên trong!”

Ngày trước cô còn chẳng thèm tổ chức mấy buổi biểu diễn như thế này, một là rất mệt, hai là cô cũng không để ý đến chỗ tiền kiếm được đó, ba là lại phải xuất đầu lộ diện trước mặt bao nhiêu là fans và phóng viên để tiếp nhận những cuộc phỏng vấn thể nọ thể kia của họ, nếu không phải vì những fans vẫn thích nghe những bài hát của mình, thì e rằng cô sẽ chẳng bao giờ tổ chức những buổi biểu diễn thế này, có điều giờ đây sau khi nghe được câu nói này của đối phương, thì cô đột nhiên cảm thấy buổi biểu diễn lần này ý nghĩa vô cùng lớn, mình nhất định phải chuẩn bị cho tốt mới được, không thể mắc bất kỳ sai lầm nào trước mặt anh ấy.

Lâm Bắc Phàm cố ý dí sát miệng vào tai cô thì thào: “Thực ra thì tôi vẫn hy vọng được nhìn ngắm cô ở trong phòng cô cơ, đặc biệt là vào buổi tối!”

Khuôn mặt trắng nõn của Bạch Nhạc Huyền đột nhiên lại đỏ ửng lên, không những thế còn lan ra cả tai lẫn cổ nữa, cô tự cảm thấy tim mình đập thành thịch không ngớt, cô cố gắng lờ mờ đối phương một cái rồi gắt giọng: “Anh đúng là đồ háo sắc, chỉ biết nói nhảm mà thôi, anh còn nói năng lung tung...tôi...thì về sau tôi không thèm để ý đến anh nữa đâu!”

Lâm Bắc Phàm ha ha cười lên mấy tiếng, sau đó liền rời đi khỏi đây cùng mấy người Trương Minh Thắng.

Bạch Nhạc Huyền nhìn theo bóng dáng của đối phương dần khuất trong tầm mắt mình, thì trên mặt bỗng nở một nụ cười ngọt ngào, thỏa mãn.

Mấy người Lâm Bắc Phàm ngồi hết vào bên trong một chiếc Rolls-Royce được bán ra với số lượng có hạn, cảm giác như đang ở trong một phòng riêng tách biệt, rộng rãi thoáng đãng, còn có một chiếc ti vi nhỏ và một chiếc tủ lạnh nhỏ nữa. Lâm Bắc Phàm nói với Từ Chánh đang ngồi đối diện mình: “Thằng Hàn vừa rồi là ai vậy? Sao anh thấy nó cứ kỳ quái làm sao ấy, không giống người tốt chút nào.”

Từ Chánh hơi sững người lại, tiếp đó liền gật đầu cười nói: “Lão đại, hôm qua bọn em vẫn chưa biết được bọn họ là ai, nhưng sau khi về đến nhà, thì cha em mới nói cho bọn em biết, rằng là bọn họ là đại biểu của Hàn Quốc đến nước mình bàn chuyện làm ăn, nói là muốn bán một nhãn hiệu độc quyền của Hàn Quốc cho chúng ta, xem xem chúng ta ra giá bao nhiêu!”

Lâm Bắc Phàm mặt hơi biến sắc, cau mày nói: “Nhãn hiệu độc quyền của Hàn Quốc?”

“Đúng vậy, chính là nhãn hiệu nổi tiếng của Hàn Quốc, mấy công ty điện máy của thủ đô chúng ta đều muốn tham gia vào trong đó, ví dụ như mấy nhãn hiệu nổi tiếng như Lenovo, Haier..v.v.. đều có ý thế cả, nhưng không biết là rốt cuộc sẽ thuộc về tay ai!”

Từ Chánh thấy mấy việc về phương diện này chẳng có gì phải giấu diếm cả, vì vậy mà cậu ta cứ biết gì nói hết ra.

Lâm Bắc Phàm nhớ đến mấy câu mà vừa rồi mấy người Hàn Quốc đó nói, thì thầm cảm thấy trong việc này có gì đó không ổn, nhưng nhất thời lại không nghĩ ra, vì nói gì thì nói mình cũng chưa từng làm việc gì liên quan đến phương diện này cả, có thể nói là người ngoài ngành. Cuối cùng thì hắn cũng vẫn nói ra những nghi hoặc của mình cho mấy người Trương Minh Thắng, sau đó còn bổ sung thêm một câu: “Đây cũng chỉ là suy nghĩ của riêng anh thôi, cũng chẳng có bằng chứng gì cả, vì vậy mà các chú chỉ cần đi điều tra một chút thôi, không cần phải xem trọng quá!”

Triệu Phong không khỏi kinh ngạc kêu lên: “Bọn họ đúng là có nói như vậy sao? Thế thì chưa biết chừng bên trong sự việc này có âm mưu gì cũng nên!”

Trịnh Dũng cũng gật đầu nói: “Chúng em mới đầu cũng cảm thấy có phần kỳ lạ, sao bọn Hàn lại đột nhiên tốt bụng đến thế, sao không bán cái thương hiệu nổi tiếng đó cho nước khác mà lại bán cho chúng ta chứ? Lại còn nói cái gì mà để giúp đỡ sự phát triển của ngành điện máy Trung Quốc, em cũng sớm nhìn ra được lòng lang dạ sói của bọn chúng, mẹ kiếp, chúng ta phải điều tra cho rõ mới được, không thể để cho bọn chúng thực hiện được âm mưu của mình!”

Vốn dĩ việc này chẳng hề liên quan gì đến bọn họ cả, nhưng nghĩ đến bộ dạng huênh hoang của đám người đó ngày hôm qua, thì lại không khỏi bức bối trong lòng. Vì vậy mà sau khi hắn nói ra thì mọi người bắt đầu nghị luận liên hồi, nhưng ai cũng đưa ra những chủ kiến chẳng ra làm sao, ví dụ như kiếm ít thuốc kích dục cho mấy người Hàn đó rồi làm cho bọn họ phải mất mặt, hay là kiếm mấy con đàn bà bị giang mai về rồi cho lên giường với chúng, làm cho chúng muốn sống cũng không được, muốn chết cũng không xong, hoặc là dùng mấy chiếc xe cho chúng về châu trời..v.v... chẳng có tí gì gọi là giá trị nghệ thuật cả.

Trương Minh Thắng chớp chớp đôi mắt bé xíu của mình, nhìn Lâm Bắc Phàm nói: “Lão đại, thế ý của anh là gì?”

Lâm Bắc Phàm vốn cũng không muốn nhúng tay vào việc này, nhưng thấy bộ dạng đầy kích động của mấy người này thì lập tức cười nói: “Đây là Trung Quốc, là địa bàn của chúng ta, làm gì có việc gì mà chúng ta không xử lý được cơ chứ? Cũng chỉ là mấy thằng Hàn vớ vẩn thôi mà. Từ Chánh, thời gian đầu thêu là khi nào thế?”

“Cái này....nghe nói là tạm thời định vào bốn ngày sau, nhưng vì nhiều công ty của Trung Quốc tham gia quá, vì vậy mà thời gian cụ thể vẫn chưa được quyết định, nhưng hình như mấy thằng Hàn đó có vẻ gấp lắm, nói cái gì mà nếu bên Trung Quốc chúng ta không mua thì bọn chúng sẽ bán cho Nhật hoặc các nước ở Đông Nam Á, có điều theo em thì chắc do bọn chúng có tật giật mình!”

Triệu Phong gật đầu liên hồi.

“Thế thì quá đơn giản, nếu bọn chúng đã gấp gáp như thế, thì rất dễ lộ rõ chân tướng, chỉ cần lúc đó chúng ta liên kết các công ty xí nghiệp điện máy của Trung Quốc lại, sau đó cho chúng biết mùi, như thế không phải là xong rồi hay sao?” Lâm Bắc Phàm nở một nụ cười nham hiểm.

“Liên kết các công ty xí nghiệp điện máy của Trung Quốc lại?”

Cả đám người đều tròn mắt ngạc nhiên, tựa hồ đã nghĩ ra được điều gì đó.

“Nếu bọn chúng muốn giở trò, thì chúng ta phải tương kế tựu kế, làm cho bọn chúng không những phải mất cả phu nhân, còn thiệt hết cả quân!” Lâm Bắc Phàm cười một cách vô sỉ, như thể đã nghĩ ra được một kế hoạch hiểm ác nào đó vậy.

Mấy người còn lại không khỏi rung mình lên mấy cái, trong lòng thầm giành cho mấy tên Hàn Quốc đó ba phút mặc niệm.

Xe của bọn họ rất nhanh đã rời khỏi thành phố, tiến thẳng về phía ngoại ô, xung quanh binh sĩ ngày càng nhiều lên, nhìn không giống với nơi ở của người bình thường chút nào, không những thế trên người của những binh sĩ này còn đeo đầy vũ trang, mang trên mình vũ khí tiên tiến nhất, đôi mắt sáng rực như lửa nhìn chằm chằm vào từng chiếc xe qua lại nơi đây, xung quanh hai bên đường cũng trở nên yên tĩnh và bằng phẳng hơn rất nhiều, khắp hai bên đường là những hàng cây cao lớn xanh mướt, thỉnh thoảng lại có vài chú chim nhỏ bay lượn khắp nơi, như thể đã lạc vào khung cảnh thần tiên vậy.

Cứ đi được một đoạn thì Từ Chánh lại phải giơ quyển sổ xanh nhạt trên tay mình ra, như thế mới có thể tiếp tục đi về phía trước, còn nghiêm ngặt hơn cả vào đại viện của hoàng cung, điều này ít nhiều làm cho hai người Trương Minh Thắng và Lâm Bắc Phàm cảm thấy không được thoải mái cho lắm.

Thật khó chịu, cái không khí này làm cho người ta ức chế quá đi mất!

Mười mấy người bọn Từ Chánh cũng không đùa giỡn gì nữa, ai nấy đều trở nên nghiêm túc lạ thường, không giống ngày thường chút nào cả.

“Mẹ kiếp, trong súng của mấy người này có đạn hay không vậy?”

Mắt của Trương Minh Thắng đảo ngược đảo xuôi, không ngừng để ý đến những binh sĩ đứng bên ngoài kia, không khỏi lầm bầm một câu.

Triệu Phong hơi biến sắc, vội vã thấp giọng lên tiếng: “Lão đại, đừng nói những lời như thế này. Bọn họ đều đóng trại tại lữ đoàn 307 và lữ đoàn 308, có thể nói đây là hai lữ đoàn mạnh nhất của Trung Quốc, những vũ khí mới nhất được nhà nước nghiên cứu chế tạo ra thì đều được phân cho bọn họ sử dụng, ngẫu hết chỗ nói, không những thế bọn họ đóng trại ở đây là để bảo vệ cho lãnh đạo quốc gia của chúng ta đó, chỉ cần phát hiện ra có gì không ổn là có thể trực tiếp bắn chết mà không cần phải xin mệnh lệnh gì cả!”

“Không phải chứ? Quả là...”

“Mẹ kiếp!”

Trương Minh Thắng sợ đến xanh mặt, run rẩy nói, quả nhiên, gã không dám nói xằng bậy gì thêm nữa.

Bọn họ thông qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra, cuối cùng cũng đến được một quần thể khu biệt thự có quy mô không nhỏ chút nào, diện tích của mỗi một ngôi biệt thự không quá lớn, chỉ khoảng một nghìn mét vuông, nhưng vô cùng tinh xảo, mỹ lệ, mang đậm phong cách đông phương, có điều bên trong của một ngôi biệt thự màu trắng hình như là có rất nhiều người, bên ngoài còn đỗ đến cả mấy chục chiếc xe đủ màu sắc, nhộn nhịp, náo nhiệt vô cùng!

“Ai? Đứng lại!”

Bốn binh sĩ nhìn thấy xe của bọn họ tiến lại gần thì lập tức giơ khẩu súng máy trong tay mình lên chỉ thẳng vào bọn họ hỏi.

Trên mặt Từ Chánh không hề lộ ra bất kỳ sự tức giận nào cả, mà ngoan ngoãn thò đầu ra cười nói: “Cha tôi gọi chúng tôi đến, ông ấy tên là Từ Hải Bân. Í, lão đầu (đây là thói quen xưng hô cha mình của người Quảng Đông), lão đầu, con đến rồi đây!”

Hắn nhìn thấy một người trung niên đứng trước cửa biệt thự, người đó lại đúng là cha mình, liền lớn tiếng kêu lên.

Người đàn ông trung niên khoảng chừng hơn sáu mươi tuổi, mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn màu đen, tướng mạo rất bình thường, nhưng lại có một khí thế khó mà miêu tả nổi. Ông ta hơi sững người, sau đó quay đầu lại, tiếp đó gật đầu với bốn binh sĩ kia nói: “Là người một nhà, cho đi!”

“Thưa, vâng!”

Bốn binh sĩ nọ đều thi lễ, sau đó đứng sang hai bên để cho bọn họ đi qua.

Mười mấy người Từ Chánh cho xe dừng ở một bên, sau đó lần lượt nhảy từ trên xe xuống tiến về phía biệt thự.

Có rất nhiều người đứng bên ngoài cửa biệt thự, mặc vest cũng có mà mặc quân phục cũng có, có cả người mặc đồ Tôn Trung Sơn, có điều tuổi nhỏ nhất cũng khoảng chừng hơn năm mươi, khi thấy mấy người Từ Chánh đi tới thì ánh mắt của mọi người đổ dồn hết lên người bọn họ.

“Những cậu bé này ở đâu ra vậy? Sao lại đến một nơi như thế này nhỉ?”

Đúng lúc này có một người khoảng chừng hơn bảy mươi tuổi bước từ bên trong ra, nhìn bọn họ với ánh mắt ngạo mạn rồi nói.

289. Chương 289: Hàng Khủng Thực Sự!

Đám người Lâm Bắc Phàm còn chưa rõ tình hình nơi này thì đã nhận được phê bình rồi, làm cho ai trong bọn họ đều cảm thấy khó chịu vô cùng, ai cũng muốn xông thẳng lên giật phăng bộ râu của ông già này đi, làm cho ông ta thành trọc lóc luôn.

“****, ông là...” Trương Minh Thắng lắc lắc cổ, khó chịu nói.

Mười mấy người hội Từ Chánh hơi biến sắc, nếu gây ra chuyện gì, thì e rằng mười mấy người bọn họ sẽ bị cha bọn họ lên một “khóa chính trị” mất, vì vậy mà vội vàng cười nói: “Hai vị lão đại, đây là một bác bên trung y mới được mời đến, được hưởng danh dự cao nhất của Trung Quốc chúng ta”.

Cậu ta dí sát mặt vào hai người, trên mặt lộ rõ vẻ bất đắc dĩ rồi thấp giọng giải thích: “Mấy vị trung y già bọn họ ai nấy đều thanh cao như thể mình là thiên hạ đệ nhất vậy, hai anh không cần phải để ý đến họ làm gì, cũng đừng có gây sự với họ, nếu không thì mấy người chúng ta đều sẽ tiêu đời đó!”

Trong lòng Trương Minh Thắng mặc dù có phần không thoải mái, nhưng cũng biết đây là nơi nào, đây không phải là nơi mà ai cũng có thể vào được, cũng biết rằng, nếu mình mà làm loạn gì ở đây thì e rằng sẽ trở thành trò cười cho mọi người mất, không những thế còn đem lại rất nhiều phiền phức cho bọn họ, vì vậy mà cũng chỉ có thể cười hề hề cho qua chuyện mà không nói thêm gì nữa.

Lâm Bắc Phàm cũng biết, những vị trung y già được mời đến đây thì cũng không phải là những nhân vật đơn giản chút nào, ai cũng có phần ngu ngốc, vì vậy mà họ cố chấp thì cũng là điều có thể lý giải được. Trên mặt hắn lập tức nở một nụ cười khiêm tốn, cúi người nói: “Hóa ra là lão tiên bối. Bọn cháu chỉ nghe bạn bè nói ở đây có rất nhiều vị trung y lão làng mai danh ẩn tích của nước ta, mỗi người bọn họ đều là những cao nhân vô cùng lợi hại, vì vậy mà bọn cháu đến đây xem xem thế nào, và cũng là muốn mở mang thêm kiến thức về trung y của nước ta!”

Những lời này của hắn thốt ra rất đúng lúc, làm cho những người già đứng đây đều phải nhìn người trẻ tuổi này bằng con mắt khác, họ đều khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười tán dương.

Vị trung y già kia cũng hơi giật mình, lại tưởng đối phương sẽ phản bác lại mình vài câu, vậy mà người ta không những không phản bác lại mà còn khen ngợi mình hết lời, thì chẳng khác gì vừa ăn được quả nhân sâm, trong lòng thoải mái vô cùng. Ông ta giơ tay ra vuốt vuốt chòm râu hoa râm của mình rồi ha ha cười lớn: “Người trẻ tuổi mà không kiêu ngạo, không nóng vội, được lắm, được lắm, trung y của chúng ta ẩn chứa đến cả năm nghìn năm tinh túy, bọn tây y kia làm sao mà so bì được cơ chứ? Nhưng đáng tiếc là con

người thời nay lại luôn coi trọng nhanh gọn, nhưng lại không biết rằng nhanh thường không được việc, bất kỳ loại thuốc gì cũng đều có tác dụng của nó, vậy mà bây giờ khắp thế gian này đâu đâu cũng là tây y, thật làm cho người ta đau lòng, chính vì vậy chúng ta phải biểu rõ lập trường trung y của chúng ta, cho bọn bác sỹ nước ngoài biết sự lợi hại của chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm thể hiện như một người cháu ngoan ngoãn hết mực vâng lời, hần liên tục gật đầu phụ họa theo: “Lão tiên bối nói phải lắm, bọn tây y làm sao có thể so bì được với trung y của chúng ta chứ? Mặc dù công hiệu bên trung y chúng ta có phần hơi chậm, nhưng lại chắc chắn, bảo dưỡng toàn thân, hơn nữa còn rất ít có tác dụng phụ, đúng là cái mà những người trẻ tuổi như bọn cháu cần học tập!”

“Người trẻ tuổi tuy tuổi không lớn, vậy mà kiến thức lại không nông cạn chút nào, lát nữa ta sẽ cho cậu biết sự lợi hại của trung y chúng ta!”

Vị trung y già kia nở một nụ cười đắc ý đầy hưởng thụ trên gương mặt ông.

“Nói xằng bậy, xằng bậy!”

Từ bên trong xông ra một người khoảng chừng hơn sáu mươi, bận trên mình một chiếc áo blu trắng, trên cổ ông còn đeo một chiếc ống nghe nhịp tim, khuôn mặt gầy guộc, xanh xao, làm cho người ta có cảm giác như bất kể lúc nào ông cũng có thể ngất lịm đi được vậy. Ông ta vung tay, gào đến khản cả giọng: “Cái gì mà tây y không so sánh được với trung y? Theo tôi thì tây y mới là tân tiến nhất, vĩ đại nhất, nếu không có tây y thì lấy đâu ra phẫu thuật? Lấy đâu ra những dụng cụ kiểm tra đo đạc chứ? Trung y có mấy thứ này không? Nếu không có những thứ đó thì làm sao có thể làm phẫu thuật? Làm sao có thể cắt bỏ những khối thịt nhão nát, thối rữa đi? Các người như thế là tự coi rẻ mình!”

Vị trung y già mặt mày tái nhợt, run rẩy chỉ vào mặt ông kia nói: “Ông... ông... ông đây là sinh ngoại, đến cả tổ tông của mình cũng không nhận nữa, thì còn có tư cách gì để làm bác sỹ cơ chứ? Tôi... tôi cho rằng những kẻ cặn bã như ông thì nên đi quét rác là vừa!”

Vị tây y kia cũng không vừa chút nào, ông ta cáu tiết nói: “Ông nói cái gì vậy? Ông như thế là xa rời thực tế, làm việc dựa theo chủ quan của mình, chỉ biết ngoan cố, bảo thủ, không chịu tiến bộ, không biết thay đổi theo thời thế, các người mới là người làm mất mặt lão tổ tông!”

Vị trung y già kia tức đến râu tóc dựng ngược: “Ông... ông... ông... Lẽ nào ông không biết?”

“Tôi... tôi làm sao? Lẽ nào tôi nói không phải sao?” Vị tây y kia cũng không khách khí nói.

Hai người cãi nhau ngày càng ác liệt, từ xu thế phát triển của trung tây y biện luận đến khởi nguồn và quá trình phát triển của trung tây y, thậm chí đến cả lịch sử tồn tại của hai loại y thuật và sự thay đổi to lớn mà xã hội loài người đem lại... v. v. Nhìn hai người bây giờ không khác gì hai con gà chọi.

Mười mấy người hội Lâm Bắc Phàm chứng kiến cảnh này thì đều há hốc mồm ngạc nhiên, không thốt ra được câu nào.

Có điều những người có mặt ở đây hình như đã quen lắm với những cảnh tượng như thế này rồi thì phải, vì vậy mà họ không hề có vẻ gì là kinh ngạc cả. Đúng vào lúc này, thì Từ Hải Bân bước tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, sau khi liếc nhìn hần một lượt từ trên xuống dưới, gương mặt ông lộ ra một nụ cười tán thưởng: “Lúc đầu bác nghe Chánh nhi nói là cháu có thể trị được bệnh, bác không tin, nhưng về sau nó còn kiểm được một số tư liệu, nói là cháu từng ở Nam Thành trị khỏi một loại bệnh vô cùng hiểm gặp, lúc đó bác mới tin là cháu có một năng lực hơn người!”

Ông ta không hề nói là bằng lòng hay gì mà chỉ nói những câu đại loại như tin tưởng mà thôi.

Lâm Bắc Phàm hơi ngược đầu lên, nho nhả cười nói: “Kỳ thực cháu chỉ là một người bình thường mà thôi, không có điểm gì đặc biệt cả, cũng không thể so sánh với những bậc tiền bối ở đây được, lần đó chỉ là cháu ăn may mà thôi, còn việc khám bệnh lần này, cháu chỉ có thể nói là để cháu xem tình hình thế nào đã, có thể trị khỏi được hay không thì cháu cũng không thể khẳng định một trăm phần trăm được!”

Từ Hải Bân đột nhiên cười lớn, giơ tay lên vỗ nhẹ vào vai đối phương, nói với giọng hòa nhã: “Nghe cháu nói vậy thì bác lại thấy tin cháu thêm vài phần nữa đó. Mấy ngày gần đây có không biết bao nhiêu bác sỹ đến khám bệnh, ai cũng nói là mình có thể trị khỏi được, thuốc vào khỏi bệnh, chuyển nguy thành an,

nhưng chẳng ai có tác dụng gì với loại bệnh này hết, nhưng cậu thì lại nói những câu khiêm tốn như vậy, xem ra, cậu mới là người có bản lĩnh thật sự!”

Lâm Bắc Phàm cung kính cười đáp : “Bác khách khí quá!”

Từ Chánh lắc lư đầu, đắc ý nói với cha mình: “Lão đại, con nói cho cha biết nhé, cha mới chỉ biết được một chút bản lĩnh của lão đại của con thôi, ngày sau sẽ còn nhiều điều bất ngờ giành cho cha đó!”

Từ Hải Bân hơi có phần kinh ngạc hỏi: “Ồ? Thật vậy sao?”

Trương Minh Thắng chớp chớp đôi mắt bé xíu của mình, cười hề hề đắc ý nói: “Lão đại của cháu là Ultraman, làm gì có việc gì mà không làm được chứ? Đánh bạc, khám bệnh, Snooker, cái nào cũng là cao thủ của các cao thủ, hơn nữa lão đại của cháu còn có võ công nữa, một người có thể địch lại ba, bốn trăm người mà vẫn chẳng có vấn đề gì!”

Từ Hải Bân lộ rõ vẻ kinh hãi, sau đó lại liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm mấy cái, rồi hỏi: “Cậu, không phải cậu chính là Lâm Bắc Phàm, người đã đánh chết thị trưởng Tổng Kiến Quốc và con trai ông ấy Tổng Nhân hóa đấy chứ?”

Những người xung quanh thấy Từ Hải Bân nói chuyện với mấy người thì đều tiến lại gần, vừa lúc nghe được câu nói này, thì ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc vô cùng, không ai là không tán thưởng cậu thanh niên trẻ tuổi này làm cho cả trung ương cũng phải kinh động.

Lâm Bắc Phàm cho cả hai tay vào túi quần, không có một chút gì gọi là sợ hãi, lạnh nhạt nói: “Không ngờ danh tiếng của cháu lại lớn đến vậy, thực lòng đã làm mấy vị tiền bối chê cười rồi, chỉ là mấy chuyện vặt vãnh thôi mà!”

Tiểu Kim truyền âm với giọng tủi thân: “Lão đại, vì hạnh phúc trong tương lai của chúng ta, em thực sự phải chết lại một lần nữa sao?”

Nó nghĩ đến việc mình sắp sửa biến thành đĩa “Canh hấp Tiểu Kim” thì sợ đến kinh hồn, sự việc lần trước vẫn làm cho nó cảm thấy kinh hãi, để lại trong nó một nỗi ám ảnh chưa nguôi.

“Mày nghĩ đi, chúng ta chỉ cần trị khỏi cho con bé này thôi, thì kết quả sẽ thế nào nhỉ? Đến lúc đó thì thực sự sẽ là muốn gì được nấy, đừng nói ngày nào cũng có cánh gà ăn , XO uống, mà cho dù mày có muốn dùng cánh gà xây thành nhà, dùng XO để tắm cũng không thành vấn đề”.

Lâm Bắc Phàm mê hoặc đối phương một cách vô sỉ, không khác gì con cáo già lừa cô bé quàng khăn đỏ.

“Dùng XO để tắm? Dùng cánh gà để xây nhà?” Hai mắt tiểu kim rung lên sòng sọc, nước miếng chảy dầm dề khắp nơi.

Mấy người bọn họ thấy Lâm Bắc Phàm tự tin, bình tĩnh , không huênh hoang như những người trẻ tuổi khác, cũng không yếu đuối như những người bình thường khác, thì lại càng thấy hiếu kỳ về người trẻ tuổi này, lẽ nào đối phương đúng là cao nhân như người ta vẫn nói? Nhưng vị cao nhân này tuổi còn quá trẻ thì phải. Cho dù có vừa sinh ra đã học y thuật, thì cũng chỉ là hai mươi mấy năm, thì làm sao so sánh được với mấy vị trung y già và tây y già ở đây được chứ? Chẳng lẽ anh ta lại là Hoa Đà tái thế hay Biển Thước tái sinh?

Lúc này đây, có một phụ nữ khoảng chừng bốn mươi tuổi bước từ bên trong biệt thự ra, khuôn mặt có phần tiều tụy, tinh thần uể oải, xem ra thời gian gần đây bà ăn ngủ không được tốt. Bà lướt mắt nhìn một lượt những người ở đây rồi dịu dàng nói: “Thưa các chú, các bác, cha cháu mời các chú, các bác vào bên trong, nói là có việc cần thương lượng!”

Mấy người Từ Hải Bân đều gật đầu an ủi nói: “Tiểu Vân, cháu không nên lo lắng quá, lần này mời đến bao nhiêu là danh y như vậy, nhất định sẽ chữa khỏi bệnh cho Lộ Lộ thôi”.

Người phụ nữ được xưng là Tiểu Vân kia gượng cười nói: “Đa tạ các vị chú, bác đã đến đây!”

Từ Chánh thấp giọng giải thích với Lâm Bắc Phàm: “Bà ấy chính là mẹ của cô bé, ối, lão đại, sao cha lại giẫm lên chân con?”

Cậu ta còn chưa nói dứt lời thì đã bị cha mình lườm cho một cái, sợ quá không dám ho he gì thêm nữa.

Dưới sự dẫn dắt của người phụ nữ trung niên đó thì đám người nối đuôi nhau vào bên trong biệt thự. Bên trong lại là một thiên địa mới mẻ, yên tĩnh, ấm áp lại vô cùng mỹ lệ, bốn bề đều trồng cây xanh mướt, từng khóm từng khóm hoa nở rộ khắp nơi, hương thơm của cây cỏ, hoa lá tràn ngập khắp nơi trong không khí, làm cho người ta có cảm giác như trở lại với thiên nhiên vậy.

Bên trong sân có khoảng năm mươi người cả trung y lẫn tây y, đứng cũng có mà ngồi cũng có, người thì lại đang tranh luận, người thì đang hăng say thảo luận cái gì đó, người thì ngồi trên chiếc ghế dài nhắm mắt dưỡng thần.

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn một loạt các danh y ở đây rồi thì không nhịn nổi mỉm cười một cái.

Nếu không có Tiểu Kim thì e rằng đến tư cách để vào đây mình cũng không có.

Đúng lúc này, một người khoảng hơn bảy mươi tuổi chậm chậm bước ra từ bên trong biệt thự, ông bận trên người bộ đồ Tôn Trung Sơn, bước chân vững chắc, mặt mũi hồng hào, tinh thần sảng khoái, hành động của ông làm cho người ta cảm thấy dễ gần, bình dị vô cùng.

Lâm Bắc Phàm cũng há hốc miệng, nhìn chăm chăm vào đối phương, thềm kêu lên một câu: “đây mới đúng là hàng khủng thực sự!”

290. Chương 290: Thần Y Ăn Hại?

Mọi người đứng đây sau khi thấy ông ta bước ra ngoài, thì trên mặt ai cũng lộ rõ vẻ tôn kính, người nào đang nói chuyện thì dừng nói chuyện lại, người nào đang tranh luận cũng dừng tranh luận lại, đến cả thần y khi này còn ngồi trên chiếc ghế dài kia cũng đứng thẳng dậy nhìn ông ta.

Một người lãnh tụ vĩ đại của sự mở rộng cải cách Trung Quốc, một tổng thiết kế làm cho nền kinh tế Trung Quốc phát triển nhanh chóng, một người làm cho nền kinh tế Trung Quốc mấy lần đổi mặt với khủng hoảng kinh tế đều không bị đánh đổ, một nhà lãnh đạo dám đối đầu với cả Mỹ.

Có thể ông cũng không khác lắm so với trong chương trình tin tức trên truyền hình, không hề có điểm gì quá ư là khác người cả, có thể là khi ông ở trong một đám người thì trông có vẻ rất bình thường, rất phổ thông, nhưng chính người này đã chống đỡ cho thị trường kinh tế Trung Quốc, khiến cho hàng chữ “made in China” nổi tiếng khắp năm châu, làm cho người nước ngoài biết được một điều, đó là người Trung Quốc không chỉ biết làm hàng nhái mà còn biết chế tạo nữa.

Ánh mắt ông sáng như hai ngọn đuốc, lướt nhìn một lượt từng người có mặt ở đây, sau đó khẽ gật đầu nói: “cảm ơn các vị thần y đã đến đây khám bệnh cho cháu gái tôi, tôi xin cảm tạ các vị trước!”

“Chủ tịch khách khí quá!”

Tất cả mọi người đều đồng loạt đáp lại.

Trương Minh Thắng chớp chớp đôi mắt bé như hai hạt đỗ của mình, kêu lên liên tục: “****, ông này khủng quá, đây có lẽ là nhân vật khủng nhất mà mình biết đến, chẳng trách bọn Mỹ sau khi gặp ông ta đều run lên như cây sậy, suốt ngày tính toán tìm cách chơi đều đất nước chúng ta, không biết đến bao giờ em mới đạt được đến trình độ như ông ấy nhỉ?”

Lâm Bắc Phàm không nhịn được, đành phải cắt ngang gã nói: “Người như chú mà cũng đòi làm chủ tịch à?”

“Hề hề, nếu em mà ngồi vào chiếc ghế đó, e rằng mọi người sẽ nói em là A Đầu tại thể mất!”

Trương Minh Thắng cười ngượng nói.

Chủ tịch nhìn mấy người Từ Hải Bân, mỉm cười nói: “Lão Tử, tất cả những người này đều là thần y được mời đến ngày hôm nay phải không?”

Ông vô cùng lo lắng cho bệnh tình của cô cháu gái, nhưng ông vẫn còn rất nhiều việc cần xử lý, việc trong nước, việc Đài Loan, việc quốc tế...v.v... việc nào cũng làm cho ông phải bận tới mất tới mũi, vì vậy mà giờ

đây ông chỉ có thể cố gắng tiếp đón hết đám thần y này đến đám thần y khác, mà không có một chút bất mãn hay nôn nóng nào cả.

Từ Hải Bân gật đầu khẳng định bước đến trước mặt ông ta, thấp giọng đáp: “Tổng cộng là có năm mươi bảy người, có điều...” Nói đến đây, bỗng nhiên ông dừng lại: “Người tôi xem trọng nhất đó là một người trẻ tuổi tên là Lâm Bắc Phàm, theo như tài liệu mà con trai tôi cung cấp cho tôi, thì cậu ta đã từng trị khỏi một loại bệnh nan y hiếm gặp ở Nam Thành, mặc dù việc này được một số người giấu kín, nhưng chúng tôi đã qua nghiệm chứng, đúng là có thật!”

Sau đó ông còn tường thuật lại một lượt bệnh tình của Đường Quả Quả.

Chủ tịch nghe ông ta nói vậy thì mắt sáng như sao, không khỏi quay ra liếc nhìn Lâm Bắc Phàm mấy cái, sau đó khẽ gật gật đầu.

Theo ông thì nguyên lý chủ nghĩa Mác đúng là tư tưởng chủ nghĩa duy vật, nhưng trên thực tế thì đúng là có một số việc không thể dùng khoa học để giải thích được, giống như việc một người trẻ tuổi như Lâm Bắc Phàm có thể trị khỏi một số bệnh nan y khó chữa vậy, không thể nói là bậc phết mà chưa biết chừng người ta có một bối cảnh đặc biệt cũng nên.

Vị trung y già khi này còn to tiếng ở ngoài cửa biệt thự, giờ đây khi ông ta thấy đứng xung quanh mình có vô số bác sỹ thì trong lòng thầm muốn cho họ thấy được y thuật của mình, vì vậy mà ông ta bước lên trước hai bước, cung kính nói: “Chủ tịch, không biết bệnh tình của cháu gái ngài thế nào rồi? Ông cha ta vẫn nói, sớm một phút thì thêm một phần năm bất, theo tôi thì hãy để chúng tôi nhanh chóng chẩn đoán bệnh cho cháu gái ngài thì tốt hơn!”

Những người còn lại tất nhiên là biết lần này họ đến xem bệnh cho ai, đây là một vinh quang và cũng là một cơ hội, vì vậy mà ai nấy đều nhất loạt tiến lên phía trước tỏ vẻ nguyện nhanh chóng được chẩn đoán cho cháu gái của chủ tịch.

Chủ tịch thấy bọn họ đều rất vội vàng gấp gáp, thì cười nói: “Tôi xin cảm tạ các vị đã lo lắng cho bệnh tình của cháu gái tôi, có điều, để biểu đạt lòng cảm tạ và tôn kính của tôi với mọi người, thì tôi xin nói ra điều này trước mặt mọi người, đó là, nếu ai có thể trị khỏi bệnh cho cháu gái tôi, tôi nguyện đáp ứng ba yêu cầu của người đó với thân phận cá nhân của mình!”

Ông ta vừa nói dứt lời thì mọi người ai nấy đều hơi biến sắc, trong nháy mắt trở nên yên tĩnh lạ thường.

Ba yêu cầu?

Có thể thấy được độ hấp dẫn đến mức nào, không cần nói gì khác, chỉ cần nhìn vào thân phận của đối phương thôi, thì ba yêu cầu này cũng nói lên được là có thích làm gì ở cái đất Trung Quốc này thì làm mà không ai dám động đến cả.

Chủ tịch đã nhìn ra được cái gì đó ẩn hiện trên gương mặt của bọn họ, thì lắc đầu cười nói: “Có điều ba yêu cầu này có hạn chế, thứ nhất là không được làm tổn hại đến lợi ích của Trung Quốc, thứ hai là không được làm tổn hại đến diện tích lãnh thổ Trung Quốc, thứ ba là không được làm tổn hại đến lợi ích của nhân dân!”

Mặc dù ông biết một trăm phần trăm những người này đều là người Trung Quốc, nhưng ai mà chắc được là bọn họ đều sẽ nghiêng về phía quốc gia mình chứ? Chưa biết chừng một trong số này còn là gián điệp mà nước khác phái tới cũng nên, nếu đối phương đề xuất ra những vấn đề có liên quan đến lãnh thổ, vậy thì mình không phải đã có tội với quốc gia hay sao? Vì vậy ông mới bổ sung thêm ba điểm này.

Mọi người sau khi nghe ông nói vậy thì mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng cũng chẳng sao, vì nói gì thì nói bọn họ cũng là người sinh ra và lớn lên ở Trung Quốc, là một người Trung Quốc chính cống, cho dù có học được chút ít kiến thức tiên tiến về tây y, nhưng ai cũng là con cháu của Hiên Viên Hoàng Đế, vì vậy mà họ sẽ không bao giờ làm những việc nguy hại đến đất nước, tổn hại đến bộ mặt của tổ tiên, hại dân hại nước cả.

Bọn họ đều nhìn nhau rồi lần lượt gật đầu nói: “Cái này không thành vấn đề!”

Lúc này chủ tịch mới nhìn bọn họ với con mắt mãn nguyện, sau đó liền quay ra nhìn viên cảnh vệ của mình một cái rồi khẽ gật đầu.

Viên cảnh vệ của ông ta vội vàng bước tới, trên tay ôm một tập mã số dày cộp, số thứ tự được đánh từ một cho tới sáu mươi. Theo như thứ tự sắp xếp ở đây, thì Lâm Bắc Phàm là người đến sau cùng, chính vì vậy mà hắn thuộc vào tốp người cuối cùng vào khám bệnh.

Lúc này chủ tịch mới lên tiếng nói: “Vì thời gian của chúng ta có hạn, nhưng những thần y đến khám bệnh cho cháu gái của tôi lại nhiều như vậy, cho nên tôi hy vọng mọi người nhanh tay hơn một chút, nếu người nào chẩn bệnh cho cháu gái tôi rồi mà có thể nhìn ra được chút gì đó, có hy vọng điều trị thì xin ở lại để thương thảo bệnh tình, còn nếu người nào không có cách nào thì tôi đã chuẩn bị chút quà gọi là biểu đạt lòng biết ơn của tôi đối với các vị!”

Mọi người ai nấy đều gật đầu nói: “Cái này là đương nhiên!”

Thế rồi, từ số một trở đi, lần lượt từng người một bước vào bên trong biệt thự tiến hành khám và chữa bệnh cho cô gái nằm bên trong đó, nhưng mỗi một người vào đó cũng lắm là mười lăm phút, rồi lại lần lượt bước ra ngoài, tất cả đều lắc lắc đầu tỏ vẻ bất lực, không có cách nào chữa trị được căn bệnh nan y này.

Chủ tịch và Từ Hải Bân đều đứng ở trong này, lẳng lặng đợi chờ tin tức của từng người, nhưng theo thời gian thì sắc mặt của họ ngày càng trắng xanh ra, ánh mắt cũng ngày một trùng xuống thất vọng.

Mặc dù bọn họ vẫn đặt niềm hy vọng lên người của Lâm Bắc Phàm, nhưng nếu có đến mấy thần y đều có cách thì tỉ lệ cứu chữa sẽ cao hơn nhiều lần.

Đúng là có bệnh thì bái tứ phương.

Đã hơn hai giờ đồng hồ trôi qua, có khoảng mười lăm người từ bên trong bước ra rồi, không một ai dám nói mình có một tia hy vọng có thể chữa khỏi cho cô gái này, mặt ai nấy đều xám xịt lại, không ai dám ngẩng đầu lên.

Người này người nấy đều nói mình là thần y, chuyên trị những bệnh nan y hiếm gặp, thậm chí còn có người nói mình là Hoa Đà tái thế, Biển Thước sống lại, nếu không thì sẽ nói là thần tiên hạ phàm, nhưng giờ đây đành bó tay chịu trói, cảm thấy mất mặt vô cùng.

“Mẹ kiếp, lão đại, rốt cuộc thì mấy người này có được hay không thế? Em thấy bọn họ chỉ có làm lãng phí thời gian mà thôi, hay là anh vào bên trong xem xem thế nào, chúng ta mau mau xem xong bệnh còn đi nơi khác vui chơi một chút!”

Trương Minh Thắng ngồi trên chiếc ghế dài trong vườn, chờ đợi sốt ruột quá làm gã cứ ngáp ngáp gấp dài. Tối qua chiến đấu cả một đêm, làm cho gã sắp không mở nổi mắt ra nữa, nếu không phải chỗ này có mấy chục người có máu mặt còn đứng đây thì chắc gã đã ngủ gật từ lâu rồi.

Mấy vị thần y còn chưa vào bên trong chẩn đoán bệnh sau khi nghe gã nói xong, thì đều tức điên lên, trừng mắt nói: “Thằng mập này, mày... mày nói vớ vẩn cái gì thế? Chẳng lẽ chúng tao không được mà bọn bay bay lại được hay sao? mày thế là miệt thị chúng tao. Tao... tao liều mạng với mày!”

Bọn họ ai nấy đều xắn ống tay áo lên như chuẩn bị chà đạp tên mập này vậy.

Trương Minh Thắng rút từ trong túi ra một gói thịt bò khô, đưa lên miệng ăn ngon lành.

Vừa ăn gã vừa nói: “Các ông làm được đó, chắc chắn là được, tôi đứng đây hò hét cổ vũ cho, hy vọng các ông xem bệnh cho tốt!”

”Mày... mấy vị thần y này ngày thường vẫn được mọi người cung kính hầu hạ, thì làm sao chịu được nổi uất ức này cơ chứ? Nếu không phải lần khám bệnh này quan trọng đến vậy, thì bọn họ sẽ chẳng bôn ba ngàn dặm đến tận đây làm gì, bọn họ tất nhiên là không dám gây ra bất kỳ hành động tàn bạo nào ở đây, vì thế mà chỉ dám thâm khinh bỉ tên mà cà bông này, rồi lằm bằm chửi thâm cha mẹ tổ tiên mấy đời của gã.

Thời gian cả một buổi sáng qua đi rất nhanh, buổi trưa mọi người sau khi dùng bữa trưa đơn giản, thì những người còn lại tiếp tục đi vào tiếp nhận trị liệu, nhưng hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều, sắc mặt người nào người nấy đều rất khó coi.

Tổng cộng có đến hai mươi tám người tiến hành chẩn đoán, nhưng không một người nào nói mình có tia hy vọng nào cả.

Chủ tịch dưới sự dìu đỡ của mấy người thì đã ngồi xuống chiếc ghế dài cạnh đó, mặt mày tái nhợt, ánh mắt trở nên ảm đạm đến bất thường, đôi môi khô khốc run rẩy không ngừng.

Mười mấy người Từ Chánh không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán mình, chen lên trước Lâm Bắc Phàm, ai nấy đều toát mồ hôi hột, đối phương còn khủng hơn cả Trương Minh Thắng. Đối phương ngồi trước một chiếc bàn, đang chậm rãi gặm một con gà quay, bên cạnh còn có một đĩa sườn cừu chiên, một đĩa cá chép hấp, một con cua bể sốt vang, một đĩa tôm hùm kẻo theo mười mấy chai bia lạnh nữa.

Đây là đến khám bệnh hay là đến để ăn liên hoan đây?

Mọi người đều ăn trưa vào lúc mười hai giờ trưa, giờ đây đã ba giờ rồi, chẳng lẽ hân còn chưa ăn no hay sao? Trong đầu họ hiện lên một từ, đó là tên thần y ăn hại.

“Lão đại, ờ... ờ... anh thực sự có thể chữa khỏi bệnh này không?”

Từ Chánh e dè hỏi.

“Ồ, đĩa sườn cừu chiên này không tồi chút nào, vừa thơm vừa giòn, cái này không ăn được ở những nơi khác đâu, cậu có muốn làm một đĩa không?”

Lâm Bắc Phàm gặm sạch sẽ cục sườn dê, nói không ra câu, sau đó lại dùng đôi tay mỡ màng của mình tóm lấy con gà quay lên gặm lấy gặm để.

“Bịch!”

Tất cả mọi người đều đồng loạt té ngã ra đất.

291. Chương 291: Thần Y Tới Rồi

Sức ăn của Lâm Bắc Phàm cũng không phải quá lớn, những thứ này căn bản đều vào trong bụng tiểu Kim. Dầu sao thì cũng không phải là mình bỏ tiền, có thể để tiểu Kim trước khi nấu ăn một bữa thật thống khoái đi, có gì mà không làm vậy chứ?

“Lão đại, vị đạo của bánh dê không tồi, nhưng hoàn toàn là không có vị đạo của chân gấu, không bằng ném tử hai cái chân gấu đi!”

Tiểu Kim ăn đến trợn cả mắt rồi, nhưng vẫn không biết trời cao đất rộng truyền âm: “Ặc, vậy ư? Vị đạo của chân gấu hình như không tồi, trước tiên thử hai cái đi!”

Lâm Bắc Phàm cũng không nghĩ ngợi mà nói ra luôn.

“Rầm!”

Ở bên cạnh đã có mấy thần y ngã ra đất, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

Những thần y khác thì đều vung vẩy nắm tay, giống như sư tử tức giận, rít lên với hân: “Cái tên thằng nhãi chết giẫm này, ngươi còn có y đức không hả? Không ở lại ăn uống ở đây, ngươi, ngươi coi nơi đây là đâu chứ? Quả thực là mất mặt quá đi!”

Bọn họ đều có một loại cảm giác sỉ nhục khi đứng cùng đối phương.

Lâm Bắc Phàm rất xấu hổ sờ sờ đầu, ngượng ngùng cười nói: “Cái này, y đức ư? Tôi không phải là y sinh, cho nên không hiểu biết lắm về phương diện này, tôi chỉ cảm thấy dầu sao thì đợi ở nơi này cũng là đợi thôi, không bằng tìm một ít chuyện mà làm, à, tôi quên mất chân gấu không được ăn tùy tiện, càng không thể ăn quang minh chính đại được, vậy... Người đâu, lấy cho tôi hai cái bánh sủi cảo, tôi muốn lại có nhân hành tây và thịt lợn!”

Tất cả mọi người ở xung quanh đều có cảm giác muốn ngất, bụng của đối tượng có thể chứa được bao nhiêu thứ vậy? Tuy những thứ này đối với mỗi người có mặt ở đây mà nói thì không tính là gì, nhưng nhiều người nhìn hân ăn như vậy, ít nhiều cũng nên xấu hổ một chút chứ?

Trương Minh Thắng dụi dụi hai mắt vẫn còn đang ngái ngủ, cũng rất thẳng thắn ngồi xuống trước mặt Lâm Bắc Phàm, gấp một con tôm hùm lên gặm lấy gặm để, vừa ăn vừa gật gật đầu: “Không hổ là thứ của kinh thành, mùi vị quả nhiên thuần khiết, so với những thứ mà đầu bếp khách sạn ở thành nam chúng ta thì ngon hơn nhiều!”

Người ở bên cạnh bật cười rất cuồng hân.

Đầu bếp nấu cho các đại lão của quốc gia, những tên đầu bếp tầm thường đó có thể sánh được ư?

Hơn chục người bọn Từ Chính nhìn đến nỗi mồ hôi lạnh đầm đìa, khóe miệng không ngừng co gập, hận không được quay mặt đi, tỏ vẻ mình không quen biết hai vị lão đại này, thực sự là quá cuồng hân, quá nam nhân rồi.

Những người khác dưới loại tình huống này, đừng nói là ăn cơm, cho dù là đứng một lát cũng cảm thấy cả người không được tự nhiên. Còn bọn họ thì không ngờ lại coi nơi này là quán cơm, ngồi đây mà ăn uống say sưa.

Từ Hải Bân cũng không chỉ lau mồ hôi lấm tấm trên trán, còn lét lút túm con trai của mình, thấp giọng nói: “Chính nhi, con, con nói thực cho cha biết đi, hân rốt cuộc có biết trị bệnh hay không đấy? Đừng có kiếm một tên nạn dân Châu Phi đến, thế thì mất mặt lắm con ạ.”

Sắc mặt của Từ Chính cũng trắng bệch, không khỏi thấp giọng trả lời: “Cha à, hân, hân chắc là có thể trị bệnh đấy!”

“Chắc là có thể ư?”

Từ Hải Thịnh có một loại xung động muốn ném con trai của mình bay ra ngoài.

Hiện tại có nhiều người đợi xem kết quả như vậy, mà không ngờ lại nói là có thể? Thế này chẳng phải là làm tao khó xử sao?

Lão trung y và lão tây y ban sáng ở ngoài cửa biệt thử cãi nhau cũng lục tục bước vào trong biệt thự, có điều rất nhanh liền chạy ra. Về mặt của hai người cũng lộ ra vẻ vô cùng xấu hổ, giống như là nuốt phải một con ruồi vậy, lộ ra bộ dạng như không còn mặt mũi nào mà nhìn người khác.

Bọn họ vừa rồi còn ở trước mặt nhiều người như vậy thối phong sự thần kỳ của Trung y và Tây y, nhưng hiện tại một chút biện pháp cũng không có, chỉ hận không đào một cái lỗ mà chui vào, vĩnh viễn không chui ra gặp người ta, để tránh phải mất mặt.

“Ài, hai vị tiền bối, tới ăn chút gì đi, thả lỏng một chút nào, đừng lộ ra vẻ mặt ảo não như vậy, không phải chỉ là không có biện pháp thôi sao? Nếu y sinh nào cũng có thể cải tử hoàn sinh, vậy trên thế giới này không còn có người chết nữa rồi!”

Tên Trương Minh Thắng này đúng là không phải hạng tốt lành gì, rõ ràng thấy người ta tâm tình không tốt mà còn ở đó trêu chọc người ta. Nhìn thế nào cũng thấy giống như đang hả hê trước sự đau khổ của người khác, đã thế còn gặm một cái chân gà kêu lép nhép.

Lão Trung y đó tên là Đoạn Thiên Hân, lấy châm cứu làm sở trường, cũng thiện trường liệu lý và xoa bóp của Trung y, được xưng là một vị “y thánh”, bình thường cũng là nhân vật rất cường hân, còn chuyên môn trị liệu rất nhiều nghi nan tạp chứng, trở thành một người thanh danh hiển hách. Hiện tại bị tên tiểu tử có dụng tâm khác này châm chọc khiêu khích, tâm tình vốn đã rất khó chịu rồi nên làm sao có thể nhịn được nữa?

Lập tức vung nắm tay, gào lên như phát cuồng: “Thằng nhãi thối tha, mày nói gì hả?”

Trương Minh Thắng chớp chớp mắt, chân gà trong miệng suýt nữa thì rơi ra ngoài, bộ dạng cực kỳ ngoan ngoãn, nói: “Lão tiền bối, tôi hình như không nói gì cả mà? Tôi là một người tốt, mà còn là học sinh tốt nữa đó, mọi người cũng đều thấy mà? Tôi vừa rồi chỉ muốn an ủi ông chứ không có ý tứ gì khác cả.”

Những người khác nói sao cũng đều là đại lão cao cấp của quốc gia, bình thường đều rất nghiêm trang, đường đường chính chính, nào có thấy qua loại vô lại giống như là lưu manh này? Ai ai cũng đều trợn mắt lên, hừ lạnh hai tiếng, không biết nên làm như thế nào mới tốt.

Đoạn Thiên Hạnh thì càng tức đến mặt trắng bệch, cả người đều không ngừng run rẩy, tay phải đang chỉ vào đối phương cũng run rẩy, hận không được tháo tên này thành tám mảnh, nhưng làm vậy thì quá tổn thất thanh danh thân y của mình rồi. Dẫu sao thì cũng không thể để người khác cho rằng mình chỉ là một tên lang băm được. Cho nên chỉ đứng đực ở đó, không biết làm thế nào.

Lão Tây y đó tên là Âu Dương Trì, lúc trẻ lưu học ở Mỹ Và Châu Âu, đối với người Trung Quốc học Tây y cũng có cống hiến kiệt xuất. Hiện tại ở quốc nội tự mình mở một bệnh viện tư nhân, mỗi ngày đều có bệnh nhân tấp nập, khiến lão cũng trở thành một tấm gương cho người Trung Quốc học tập Tây y, trở thành sự lựa chọn đầu tiên của rất nhiều bệnh nhân cầu y.

Lão lúc này cũng đang sầm mặt xuống, hung hăng nhìn tên béo không biết trời cao đất dày này, lạnh lùng nói: “Không sai, chúng tôi quả thật là lão phế vật, chỉ là không biết cậu có biện pháp gì có thể cứu chữa cho cô bé ở bên trong không. Nếu có thể chữa khỏi bệnh, lão phế vật chúng tôi sẽ toàn bộ bái cậu làm thầy!”

Câu này có thể nói là đã nói ra hết những lời trong lòng của tất cả lão danh y.

Bọn họ quả thật không có biện pháp cứu trị loại quái bệnh này, cũng không tin trên thế giới này có người có thể trị được loại quái bệnh này. Nếu đối phương có thể có loại bản sự này, cho dù bái hắn làm thầy thì sao chứ? Dẫu sao thì bọn họ đều thờ phụng một câu nói, đối chính là y thuật không phân bối phận. Có điều bọn họ cũng nghe ra Âu Dương Trì chẳng qua là đang nói những lời đầy tức giận mà thôi. Dẫu sao thì nhiều người như vậy mà còn không có biện pháp, hai tên thanh niên chỉ hai mươi tuổi, không có một chút kỳ thuật hàm lượng nào thì liệu có được biện pháp gì chứ?

Trương Minh Thắng há hốc miệng, trợn tròn mắt, không nói câu nào.

“Sao? Cậu không có bản sự à? Vậy thì đừng đứng đó nói nhảm nữa!”

Âu Dương Trì phẫn hận bất bình rít lên.

“Tôi chỉ là đang nghĩ, nếu lão đại của tôi trị khỏi, chẳng phải là sẽ phải thu nhiều đồ đệ như vậy sao? Vậy thì biết an trí đi đâu đây?”

Trương Minh Thắng lộ ra bộ dạng chỉ sợ thiên hạ không loạn, giống như là đã thấy bọn họ hướng tới Lâm Bắc Phàm mà bái sư vậy.

“Sặc!”

Lâm Bắc Phàm vừa uống một ngụm bia, toàn bộ phun ra hết.

Tên béo này không phải là muốn gây chuyện cho mình chứ? Hắn cũng không môn trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, dẫu sao thì tiểu Kim nói sao cũng là một con rồng, sao có thể trải qua việc luân phiên bị luộc như vậy chứ? Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng không dùng được mấy lần, tiểu Kim sẽ biến thành một con rồng khô mất. Hắn hung hăng trừng mắt lườm đối phương.

Hơn bốn mươi danh y vẫn đang đợi ở đây ai ai cũng trừng mắt, vung nắm đấm về phía Trương Minh Thắng, lộ ra tư thế như muốn giết người, nộ khí trùng trùng rít lên: “Thằng nhóc, đừng có kiêu ngạo, mày cho rằng đây là ăn cơm à? Mày nói được là được chắc? Nếu chúng mày không trị được bệnh này, tao xem chúng mày sẽ nói thế nào nào!”

Trương Minh Thắng nhìn bộ dạng tức sùi bọt mép của họ, chỉ cười hắc hắc không ngừng.

Lâm Bắc Phàm trừng mắt lườm Trương Minh Thắng, lúc này mới xoa xoa đôi bàn tay đầy dầu mỡ của mình, cười ngạo nghễ, nói: “Cái này, thực sự là xin lỗi, các ông đừng nghe hắn nói linh tinh. Tôi nào có hiểu y thuật gì đâu? Có điều là bị mấy người các ông kéo tới đây, nói là thử xem thế nào, tôi kỳ thực cũng biết, nếu ngay cả các vị thần y đều không có biện pháp thì e rằng tôi cũng bó tay!”

Các lão già nghe thấy câu này của hắn, trong lòng cũng thư thái hơn một chút.

Lâm Bắc Phàm thầm cười trộm không thôi, những lão đầu tử này quả thực là ngu bực, so với mình còn ngu bực hơn trăm lần, đáng tiếc là ai biết được mình gặp được một con rồng siêu cấp đến bệnh Sida cũng trị được như tiểu Kim chứ? Thấy tiểu Kim đã ăn thành tròn quay như một quả bóng, giống như là một quả bóng thịt, hơn nữa vẫn liên tục uống mấy chục chai bia, hiện tại e rằng ngay cả bản thân nó cũng không nhận ra mình, trong lòng không nhìn được mà cuồng hân một chút.

Lát nữa trong “Tiểu Kim thanh chương thánh” sẽ không có loại tác dụng phụ vì say rượu chứ.

“Lão đại, bữa ăn này ăn cũng sướng thật!”

Tiểu Kim mơ hồ truyền âm một câu.

Lâm Bắc Phàm nghĩ tới đối phương lát nữa sẽ phải chịu tội, trong lòng có chút bất nhẫn, nhưng hiện tại đã như tên lên dây cung rồi, không bắn không được. Dẫu sao thì mình không thể nói là mình không có một chút biện pháp nào mà?

Nếu vậy e rằng những đại lão có mặt ở đây sẽ lập tức đập chết mình. Hắn cũng chỉ có thể an ủi đối phương: “Không phải là một chút thức ăn thôi sao? Chờ sau khi làm xong chuyện này, ta mỗi ngày đều mời người ăn uống no nê, đúng là một con rắn không có kiến thức!”

“Người không ngờ lại dám nói ta như vậy, ta liều mạng với người, người, khẳng định là đồ kỵ. Ta phải cho người thấy bản sự chân chính của rồng!”

Tiểu Kim ợ một cái, rất không vui truyền âm. Đáng tiếc nó hiện tại đã đầy một bụng rượu, ngay cả động đậy cũng không nổi.

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ giơ ngón giữa lên ới nó, đúng là không có gì để nói với loại rồng tự kỷ này.

“Xem ra tất cả hi vọng đều ký thác lên người cậu rồi!”

Chủ tịch không biết đã bước tới trước mặt từ lúc nào, thấp giọng nói, hai mắt lấp lánh sáng, là hi vọng, là tha thiết, lại còn có cả mấy phần lo lắng.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm hơi nhếch lên, cười rất thản nhiên: “Chỉ cần còn một hơi thở, tôi cũng có thể cứu cô ấy lại!”

Chủ tịch bắt đầu có mấy phần tin tưởng đối với hắn, nhưng dẫu sao thì bản thân cũng có không có hiểu rõ hắn nhiều, cho nên cũng chỉ tin tưởng ba phần. Hiện tại nghe thấy hắn nói vậy, mắt sáng lên, run giọng nói: “Cậu, cậu thực sự có cách ư?”

Lâm Bắc Phàm hơi ngẩng đầu lên rất ngạo nghễ, nhìn chằm chằm vào biệt thự ở phía trước, không nói câu nào, lộ ra vẻ rất chi là cao thâm mạc trắc.

292. Chương 292: Thần Y Rắc Chó

Khi tốp thần y thứ hai lắc đầu từ bên trong bước ra, một chút hi vọng cuối cùng của chủ tịch đối với những thần y này đã triệt để tan hết. Xem ra bệnh tình của cháu gái mình cũng chỉ có thể phó thác lên cậu thanh niên trẻ tuổi này thôi.

Lâm Bắc Phàm thấy ánh mắt của tất cả mọi người đều tụ tập lên người mình, không nhìn được mà ho khan một tiếng, bảo Trương Minh Thắng bưng tới một chậu nước ấm cho mình, ở ngay trước mặt mọi người rửa mặt, sau đó chỉnh chu lại quần áo một chút rồi dưới sự đi cùng của Trương Minh Thắng, rất phong cách bước vào trong biệt thự.

Những thần y còn chưa rời đi ai ai cũng đều chớp chớp mắt, nhìn bóng lưng của Lâm Bắc Phàm, vẻ mặt rất cổ quái.

Thằng nhãi miệng còn hôi sữa này chẳng lẽ ngu B như vậy sao?

Bọn họ có thể được mời tới đây, tất nhiên đều có năng lực không tầm thường, trong tay mỗi người có ai là không cứu được mấy trăm đến một ngàn người? Nhưng bọn họ cũng biết bệnh tình của cô bé ở bên trong vô cùng quái dị, bọn họ hành y mấy chục năm trời cũng chưa hề nghe thấy nhìn thấy, nhận biết rõ rằng mình không có năng lực cứu trị.

Chủ tịch và bọn đại lão như Từ Hải Bân cũng đều muốn xem xem Lâm Bắc Phàm rốt cuộc là có năng lực cứu trị hay không, cho nên đều nhìn nhau mấy cái rồi nhao nhao đi theo sau Lâm Bắc Phàm. Còn những thần y đó, cũng có mấy người theo sát đằng sau, muốn xem kết cục.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng bước vào đại sảnh của biệt thự, thấy ở giữa đặt một chiếc giường đơn, chăn màu hồng phấn, gối cũng màu hồng phấn, bên cạnh còn đặt mấy món đồ chơi bằng bông, một cô bé khoảng mười tám mười chín tuổi nằm bên trên, đang ngủ rất ngon. Dung mạo của cô ta không tính là mỹ lệ, nhưng mặt tròn trĩnh, trắng như ngọc, tạo cho người ta một loại cảm giác dễ thương, giống như búp bê vậy. Chỉ là sắc mặt có chút trắng bệch, tóc cũng tán loạn, có chút ó vàng không giống như thiếu nữ bình thường, khiến người ta sau khi nhìn một cái liền có một loại xung động thương mến.

Mắt tiểu Vân đỏ lên, rõ ràng là rất lo lắng vì bệnh tình của con mình càng lúc càng nặng, một loại quan ái của từ mẫu tỏa ra, nếu như có thể hi sinh mình để bảo toàn cho con mình, vậy mình nhất định sẽ đáp ứng ngay.

“Cha, Lộ Lộ nó...” Tiểu Vân thấy đám người chủ tịch bước vào, lập tức bước lên hai bước, gọi khẽ.

Chủ tịch nhìn cháu mình đang nằm trên giường, mắt cũng đỏ ửng lên, có điều lão vẫn kịp thời khắc chế cảm tình của mình, không muốn thất thố ở trước mặt người khác, liền vội vàng xoa xoa tay: “Không sao đâu, không sao đâu, chúng ta sống to gió lớn gì cũng trải qua rồi, chẳng lẽ lại bị trắc trở này làm khó ư? Yên tâm đi!”

Tiểu Vân nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, mắt đỏ lên, run giọng nói: “Cậu thanh niên này, hi vọng cậu...”

Lâm Bắc Phàm vội vàng hồi đáp rất lễ phép: “Cô à, cô đừng như vậy, chỉ cần có một tia hi vọng, cũng nhất định phải nỗ lực một trăm phần trăm, để cô ấy nhanh chóng khôi phục.”

Tiểu Vân liên tục gật đầu: “Cám ơn đại phu!”

Lâm Bắc Phàm bước tới trước mặt cô bé, cúi đầu thử hô hấp của đối phương, xác định đối phương tạm thời không có nguy hiểm gì tới tính mạng, chuyện còn lại chỉ có lược tiểu Kim là được.

Đoạn Thiên Hạnh thấy hần thử hô hấp của đối phương, lập tức vui mừng hỏi: “Tiểu huynh đệ, cậu chẳng phải muốn dùng Trung y sao? Tôi biết hiệu quả của Trung y rất không tồi mà, có phải tiếp theo sẽ bắt mạch không?”

Hần cảm thấy Trung y mà mình học tuy không có bất kỳ tác dụng gì, nhưng nếu có người có thể dụng Trung y để thành công trị khỏi bệnh của cô gái này, vậy thì đối với Trung y mà nói cũng là một cơ hội để nở mày nở mặt, nói không chừng còn có thể nhân cơ hội này mà áp chế Tây y độc lĩnh phong tao nữa.

“Bắt mạch ư? Tôi có biết đâu!”

Lâm Bắc Phàm rất vô tội nói.

“Cái gì? Cậu, cậu không biết bắt mạch? Cái, cái...” Đoạn Thiên Hạnh trợn trừng mắt, thốt lên kinh ngạc: “Thôi không sao cả, Trung y chú trọng nhất là vọng, văn, vấn, thiết (nhìn, nghe, hỏi, sờ), có lẽ có phương pháp khác để dùng đó!”

“Khụ khụ, những thứ này tôi đều chưa hề học qua, đại học mà tôi học không phải là Trung y, hình như là học hệ Trung văn thì phải!” Lâm Bắc Phàm rất ủy khuất nói.

“Cậu, cậu không học Trung y ư?”

Đoạn Thiên Hạnh há hốc miệng, triệt để ngây dại.

“Tôi lớn thế này rồi nhưng ngay cả trung dược cũng chưa từng uống bao giờ!”

Lâm Bắc Phàm rất thật thà trả lời.

Đoạn Thiên Hạnh, một trung y nổi danh cả ở hải ngoại, không ngờ lại bị Lâm Bắc Phàm làm cho choáng váng.

Đối phương ngay cả những thứ cơ bản này đều không hiểu mà cũng dám khám bệnh? Tuy Tây y cơ bản là không dùng những thứ này, nhưng do tình huống đặc thù của Trung Quốc, cho nên dẫn tới Trung y và Tây y hiện tại đều kết hợp với nhau. Mỗi một học sinh của đại học y hoa bình thường đều đồng thời học tập cả hai loại y thuật. Cho dù trong đó phân ra chủ công và phụ trợ, nhưng những thứ cơ bản này đều phải biết một chút. Loại gà mờ ngay cả thứ cơ bản như vọng vắn vắn thiết mà cũng không biết như Lâm Bắc Phàm, thực sự là khiến lão suất nữa thì thổ huyết: “Cậu, cậu dẫu sao cũng biết những thứ khác chứ? Ví dụ như xoa bóp, hoặc là châm cứu!” Đoạn Thiên Hạnh vẫn chưa nản lòng, cố hỏi tiếp,

“Xoa bóp? Những thứ đó là cái cô em chuyên mát xa làm chứ? Sao trong Trung y cũng có xoa bóp à? Chẳng lẽ những cô em mát xa đều là Trung y?” Lâm Bắc Phàm trợn trừng mắt, ngây thơ hỏi.

“Rầm!”

Đoạn Thiên Hạnh trực tiếp ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

Âu Dương Trì không nhịn được liền bật cười: “Thanh niên hiện tại nào có tâm tư học những thứ đó? Hiện tại khoa học kỹ thuật phát đạt như vậy, nhiều máy móc tiên tiến đặt ở đây, những thứ này lợi hại hơn nhiều. Tiểu huynh đệ, cậu nói đi, cậu cần thiết bị gì? Tôi lập tức đưa cho cậu, tôi có thể làm trợ thủ cho cậu!”

“Khụ khụ, những thứ đó tôi biết chúng nhưng chúng lại không biết tôi!” Lâm Bắc Phàm có chút bất lực trả lời.

“Cậu, cậu không biết dùng ư?” Âu Dương Trì trợn trừng mắt, hỏi với vẻ không dám tin.

“Khụ khụ, những y sinh đấy có dùng với tôi thôi chứ tôi không tự mình dùng. Những thiết bị khác, tôi ngay cả dùng chúng thế nào cũng không biết, hay là nếu có thời gian thì ông dạy tôi nhé?” Lâm Bắc Phàm xấu hổ nói.

“Rầm!”

Âu Dương Trì cũng rất dứt khoát ngã xuống đất hôn mê luôn.

Bọn đại lão như Từ Hải Bân đều trợn trừng mắt, nhìn Lâm Bắc Phàm như nhìn một tên ngốc.

Đối phương không dùng Trung y, cũng không dùng Tây y, vậy dùng cái gì để khám bệnh? Chẳng lẽ đối phương có thể dụng phương pháp khác để trị bệnh ư? Đây đúng là chưa bao giờ nghe thấy, cũng chưa bao giờ nhìn thấy.

Từ Chính cũng có chút xấu hổ ho khan mấy tiếng: “Lão đại, tiểu... bệnh của cô ấy có hi vọng không?”

Hắn suất chút nữa thì thốt ra ba chữ tiểu bà nương, dọa cho Từ Hải Bân trợn mắt lườm hắn, suất chút nữa thì nuốt sống hắn luôn.

Lâm Bắc Phàm nhìn cô bé này, thở dài một hơi, sau đó khẽ lắc đầu.

Tất cả mọi người đều biến sắc, chủ tịch và tiểu Vân thì ngơ ngác lơ lửng, suất chút nữa thì khụy xuống đất.

Trương Minh Thắng cũng bị dọa cho biến sắc, run giọng nói: “Lão đại, ý của anh là không có hi vọng ư?”

Hắn vừa rồi còn thổi phồng lão đại của mình lên thành giống như là Thái Thượng lão quân chuyển thế, không có gì là không làm được. Hiện tại nhận được loại kết quả này, ít nhiều cũng khiến hắn xấu hổ, sợ rằng những thần y này sẽ ăn tươi nuốt sống mình mất.

Lâm Bắc Phàm lập tức trợn mắt lườm hắn, rất không vui quát: “Mày nói linh tinh cái gì vậy? Ai nói là không có hi vọng? Mày đừng có nói chuyện giạt gân như vậy, ảnh hưởng đến danh dự của tao, cần thận tao thiên mây đấy.”

Câu nói này của hắn lại mang đến hi vọng lớn lao cho tất cả mọi người, từng đôi mắt lại lấp lánh ánh sáng.

Trương Minh Thắng mặt đầy nghi hoặc hỏi: “Anh, anh vừa rồi không phải là lắc đầu sao? Đó chẳng phải nói là cô ta không có hi vọng à?”

Lâm Bắc Phàm gân cổ lên, hỏi ngược lại một câu: “Ai nói lắc đầu chính là không có hi vọng?”

“Vậy không phải là không có hi vọng thì chẳng lẽ là có hi vọng?”

Trương Minh Thắng bị đối phương nói cho trở nên hồ đồ.

Lâm Bắc Phàm rất ngông nghênh trước tiên tự tìm cho mình một cái ghế rồi ngồi xuống, bắt chéo chân, thuận tay cầm một chén trà không biết là của ai lên, uống một ngụm rồi thở dài một hơi, nói: “Ý của tôi là cô ta mắc bệnh này đã rất lâu rồi, trị liệu quả thật là phải phí một ít thủ đoạn. nếu để tôi trị sớm một chút thì sẽ đơn giản hơn nhiều.

“Cái gì? Cậu, cậu có thể trị được ư?”

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều thốt lên kinh ngạc, bọn họ đều nhìn Lâm Bắc Phàm giống như là thấy quỷ. Còn chủ tịch và tiểu Vân thì kích động đến suýt nữa thì bật khóc.

Bọn họ đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng có thần y xuất hiện rồi.

Những y sinh ở bên cạnh đều há miệng trợn mắt nói: “Không, không thể nào. Loại bệnh này căn bản là không có biện pháp chữa trị mà!”

Bọn họ cơ hồ là phát điên rồi, bọn họ ai ai cũng là cả đời say mê y thuật, một khi gặp chứng bệnh cổ quái thì đều như say như mê, đối với cách nói này của Lâm Bắc Phàm, quả thực là giống như Columbus phát hiện ra tân đại lục vậy, khiến họ vô cùng khiếp sợ.

Trương Minh Thắng lần này lại dắc ý, hần lắc lư cái đầu, cười nói: “Sao? Chuyện các ông không làm được, chẳng lẽ lão đại của tôi cũng không làm được chắc? Cái này gọi là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát đỏ, các ông hết thời rồi!”

Hắn cảm thấy bản thân thần thanh khí爽, tinh thần phấn chấn, quả thực giống như là đang chơi đùa với hai cô em cực kỳ xinh đẹp.

“Nhưng cậu tựa hồ như chưa làm gì mà? Sao lại nắm chắc như vậy?”

Một lão Trung y vẫn không nản lòng, hỏi.

Những y sinh này đều nhao nhao gật đầu, đối phương tựa hồ như chỉ thử hô hấp của cô gái, sao có thể nắm chắc như vậy? Không thể nào là chỉ ba hoa trước mặt nhiều người như vậy chứ? Trên mặt bọn họ đều lộ ra biểu tình hoài nghi.

Lâm Bắc Phàm có chút xấu hổ ho khan hai tiếng: “Trị bệnh mà, tôi đảm bảo sẽ trị khỏi bệnh là được rồi. Cái này trước sau cần thời gian rất dài, cho nên hi vọng mọi người chuẩn bị tâm lý!” Nói xong hắn xòe ba ngón tay ra.

“Cái gì? Ba tháng ư? Thế thì lâu quá rồi?”

Trương Minh Thắng chớp chớp mắt, thốt lên: “Phải tốn nhiều thời gian của chúng ta như vậy ư? Chúng ta còn phải đi chơi nhiều nơi nữa mà.”

Câu này của hắn lập tức khiến tất cả mọi người có mặt ở đây đều vô cùng khinh bỉ.

Nếu ba tháng có thể trị khỏi, e rằng bọn họ đều sớm đã vui mừng muốn chết rồi.

“Ba năm ư?” Chủ tịch mặt đầy kinh ngạc nói ra thời gian mà bản thân có thể tiếp nhận được.”

“Không thể là ba mươi năm chứ?” Từ Hải Bân khẽ lau mồ hôi, nếu mất ba mươi năm để trị khỏi cho một người, vậy thì có tác dụng gì? Lộ Lộ lúc đó đã biến thành gái lỡ thì bốn năm mươi tuổi rồi.

Lâm Bắc Phàm nói từng chữ một: “Không cần lâu như vậy, ba ngày là được rồi?”

“Ba ngày?” Tất cả mọi người đều triệt để ngây ngốc.

Bệnh kỳ quái như vậy không ngờ chỉ cần ba ngày là trị khỏi? Cái này là khoát lác hay là thần tiên hàng lâm vậy?

293. Chương 293: Tôi Không Có Bất Kỳ Điều Kiện Gì Cả

“Tam đồng!”

“Tứ vạn!”

“Tao cũng tứ vạn!”

“Sặc, lão đại, anh ăn gian, anh hạ bài giống em, dê tiện, đáng khinh!”

“Tao dê tiện thế đấy, mày có thể làm gì được tao nào?”

Trong viện tử của biệt thự, Lâm Bắc Phàm, Trương Minh Thắng, Từ Chính và Trịnh Dũng dưới cái nhìn chăm chăm của mọi người bắt đầu đánh mặt chược, phương thức giải trí nguyên thủy nhất của người Trung Quốc, chơi rất vui vẻ, giống như bọn họ lần này không phải là khám bệnh mà là đang đi chơi vậy.

Bên trong còn có bệnh nhân đang chờ bọn họ trị liệu, ai ngờ bọn họ lại ở trong viện ngang nhiên đánh mặt chược, thực sự là quá đáng ghét.

Tiểu Vân sắc mặt có chút trắng bệch, có chút không biết phải làm thế nào hỏi những người khác: “Cậu ấy, cậu ấy có được không đó?”

Hiện tại mỗi một người có mặt ở đây đều không ai giải đáp được vấn đề này, bởi vì bọn họ cũng không biết vị “thần y” ở trước mặt rốt cuộc là được hay không được. Nếu đối phương đúng là phong cách như vậy thì vì sao còn phải đợi ba ngày? Nhưng nếu đối phương đúng là đang khoác lác thì gan của hắn cũng quá lớn rồi? Ít nhiều có cảm giác muốn chết.

Chủ tịch vốn là cũng muốn ở đây đợi ba ngày, tự mình nhìn thấy y thuật của thần y, nhưng quốc gia còn có rất nhiều chuyện phải làm. Cho nên ông ấy mỗi ngày cũng chỉ có thể gọi mấy cú điện thoại đến hỏi tình hình phát triển ở nơi này. Sau khi ông ta nghe thấy mấy người bọn Lâm Bắc Phàm ở trong viện đánh mặt chược, ban đầu cũng ngây người, kể đó thì lại hào sảng cười nói: “Thần y quả nhiên là thần y, lâm nguy không loạn, xem ra cháu gái của tôi được cứu rồi!”

Thời gian ba ngoài nháy mắt đã trôi qua.

Lâm Bắc Phàm rất không vui giơ ngón tay lên với ba người bọn Trương Minh Thắng: “Ba đứa chúng mày khẳng định là ăn gian, nếu không thì vận may của tao khẳng định là không kém như vậy được!”

Trong thời gian ba ngày, hắn một hơi thua liền bốn trăm năm mươi sáu đồng, là kẻ thua nhiều nhất, suýt nữa thì tức đến ngất đi.

Trương Minh Thắng đã vui đến không khép miệng lại được, cầm chỗ tiền thắng được hôn không ngừng, ngây ngô nói: “Tiền mặt đúng là thứ tốt, em thích nó chết đi được, đặc biệt là tiền kiếm được từ lão đại. Em có thể có vốn để khoác lác rồi, ha ha. Em đánh mặt chược thắng lão đại rồi, ha ha.” Hắn suýt nữa thì nhảy múa tại chỗ, chúc mừng mình dành được toàn thắng.

Từ Chính và Trịnh Dũng cũng cười hi hi không ngừng, hai người bọn họ thua nhiều, nhưng thắng cũng không ít. Tình ra cũng thắng được một chút tiền, cả hai làm mặt quỷ với Lâm Bắc Phàm, giống như coi đối phương là kim khố vậy.

Từ Hải Bân không nhịn được, vội vàng bước lên trước hỏi: “Tiểu Lâm, cậu không phải là nói ba ngày sao? Hiện tại đã là ngày thứ ba rồi đấy, bệnh tình của Lộ Lộ rốt cuộc là sao rồi?”

“Hả? Đã ba ngày rồi ư? Tôi suýt chút nữa thì quên khuấy.”

Lâm Bắc Phàm đột nhiên vỗ đầu mình một cái rồi thốt lên kinh ngạc.

Thân thể của tất cả mọi người ở xung quanh đều run rẩy một cái, suýt nữa thì ngã lăn ra đất.

Không ngờ lại quên cả thời gian chữa bệnh? Đầu của hắn không phải là bị lừa đá trúng rồi chứ?

Có mấy vị tướng quân tính khí nóng nảy khoe miệng co giật, nếu không phải hiện tại còn có người khác, họ khẳng định sẽ gọi bộ đội của mình tới, trực tiếp đánh chết tên gia hỏa này, để tránh khiến người khác tức chết.

Trương Minh Thắng chớp chớp mắt, liên tục thốt lên kinh ngạc: “Sặc, lão đại, anh cũng quá khoác lác đó? Ngay cả cái này cũng dám quên!”

Lâm Bắc Phàm rất phong cách cho tay vào túi quần, trên mặt lộ ra nụ cười thần thánh, tự tin bước vào bên trong. Khi hắn thấy những người khác cũng muốn đi theo bèn quay người lại, cười rất ưu nhã: “Các vị đợi ở đây đi, cho tôi nửa tiếng, các vị sẽ có thể nhìn thấy một người bình thường nhảy nhót tung tăng, tinh thần phơi phới!”

“Đại phu, những gì anh nói là thật ư?”

Tiểu Vân kích động hỏi.

Lâm Bắc Phàm hơi ngẩng đầu lên, mắt chiếu về một gốc cây trong vườn, thở khê: “Một người chính là một sinh mệnh, cô ta đã có thể tới thế giới này, vậy thì cô ta có quyền lợi được sinh tồn, tôi chẳng qua là bảo hộ quyền lợi này của cô ta mà thôi!”

Vẻ mặt của hắn rất tang thương, rất... lằng lờ.

Những người khác đều bị câu nói này của hắn làm cho kinh ngạc.

Lâm Bắc Phàm hơi dừng lại rồi quay người bước vào trong đại sảnh, thấy bên trong đã bày hơn hai ngàn loại Trung Dược, mỗi loại đều có năm mươi gam, khiến cho cả đại sảnh đều sặc mùi trung dược. Trừ những thứ này ra, còn có các loại thiết bị trong Tây y, trông như là một phòng thí nghiệm. Khóe miệng hắn hơi nhếch lên, rất vô sỉ cười nói: “Các ông muốn biết y thuật của tôi ư? Nằm mơ đi!”

Hắn đi tới cạnh một cái nồi sắt, mở nắp nồi ra, lôi tiểu Kim từ trong nước sôi ra, thấy nó tinh thần vốn phấn chấn, giờ lại thành uể oải, lân giáp vốn lấp lánh kim quang giờ cũng biến thành ảm đạm hơn một chút, có điều không nghiêm trọng như lần trước, vẫn có khí lực để nói chuyện và bốc phét.

Xem ra pháp lực của nó quả thực đã được đề thăng không ít.

“Lão đại, anh, anh phải chịu trách nhiệm vì em đó!”

Tiểu Kim mặt mày đau thương, nghẹn ngào nói, giống như tiểu cô nương bị cường bạo vậy, ánh mắt u oán, thương cảm, thê lương.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy đau lòng, vội vàng bế nó lên tay, liên tục nói: “Mày yên tâm đi, tao nhất định sẽ nghĩ biện pháp tìm một long muối muối để bồi thường cho mày!”

“Sặc!”

Tiểu Kim suýt chút nữa thì tắc thở, lão đại của mình thực sự là quá vô sỉ.

“Nhân gian nào có được long muối muối gì đó chứ? Anh bớt nói linh tinh đi, em muốn thịt ngon, rượu ngon cơ!”

Tiểu Kim rất không vui gào lên.

“Hắc hắc, tao thấy mày trông cũng giống như là rắn mối, ta có thể tìm cho mày một muối rắn mối, xài tạm đi, dầu sao thì tới lúc đó tắt đèn đi thì nhà ngói cũng như nhà tranh thôi, có gì mà phải quan tâm!”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ an ủi đối phương.

“Anh, anh ngay cả những lời như vậy mà cũng nói ra được? Tức chết rồi!”

Tiểu Kim rất dứt khoát ngắt đi luôn.

Lâm Bắc Phàm bỏ nó vào trong túi, đồ thuốc ở trong nồi vào một cái bát sứ rất trân quý, bước tới cạnh cô gái tên là Lộ Lộ.

Bệnh tình của đối phương cũng nghiêm trọng, nhưng chưa tới mức sắp tử vong, cho nên tình huống vẫn khá tốt, không cần phải lo đối phương không uống được thang thuốc này, cũng không phải tách răng của đối phương ra.

“Anh, anh là ai? Anh là bác sĩ à? Anh trẻ quá!”

Cô gái tên là Lộ Lộ đó đột nhiên mở mắt ra, nhìn hấn đầy kinh ngạc, lại nhìn cái bát mà hấn đang bưng.

Lâm Bắc Phàm không ngờ cô ta lại tỉnh vào đúng lúc này, trên mặt lộ ra nụ cười cao thâm mạt trắc: “Tôi là sứ giả do Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không phái tới, ông ấy nghe nói cô mắc bệnh nặng, cho nên bảo tôi tới giúp cô!”

Trên mặt Lộ Lộ hiện ra một nụ cười khổ: “Anh chớ lừa tôi, trên thế giới này căn bản không có Tôn Ngộ Không!”

Cô ta làm sao mà không biết tình hình thân thể của mình hiện tại? Dùng một câu không dễ nghe để nói thì chính là sống được ngày nào hay ngày ấy.

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc: “Không ngờ cô biết cả cái này đây, tôi kỳ thực là đệ đệ Tôn Lục Không của Tôn Ngộ Không, tôi từ chỗ Thái Thượng lão quân trộm được một viên linh đan, đã hòa tan vào trong bát thuốc rồi, cô chỉ cần uống bát thuốc này vào là cô có thể khỏi bệnh!”

“Ha ha, anh đúng là biết nói linh tinh đấy!”

Trên mặt Lộ Lộ lộ ra một nụ cười mê người.

Lâm Bắc Phàm ghé thuốc vào miệng đối phương, để cô ta uống sạch thang thuốc này, sao đó mới cười nói rất phong cách: “Hiện tại cô chỉ cần nằm nghỉ, đợi hơn mười phút sau là được liệu sẽ có tác dụng!”

Lộ Lộ tất nhiên là không tin thang thuốc có mùi vị khó uống này của đối phương có thể trị khỏi bệnh của mình, vừa rồi chẳng qua là không muốn phụ ý tốt của đối phương, hiện tại thấy vẻ mặt khẳng định của hấn, không khỏi bật cười: “Vây thôi thực sự phải cảm ơn anh rồi, thần y!”

Cô ta rất ngoan ngoãn nằm lại lên giường, nhìn chăm chăm vào hấn.

Lâm Bắc Phàm rất phong tao lắc lắc đầu, nói: “Cô yên tâm đi, thân thể của cô hôm nay sẽ khỏi, ngày mai tôi dẫn cô đi xem biểu diễn!”

“Xem biểu diễn? Chẳng lẽ là cuộc biểu diễn của Bạch Nhạc Huyền ư? Tôi còn chưa từng gặp cô ấy, nghe nói cô ấy là một đại mỹ nhân, mẹ tôi thường nghe cô ấy hát, nói là giọng nói của cô ấy rất ngọt ngào!”

Tinh thần của Lộ Lộ rõ ràng là tốt hơn nhiều, nói cũng nhiều hơn, trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Đúng vậy, ngày mai chính là lúc cô ấy biểu diễn ở kinh thành!”

Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Nếu ngày mai thì tốt rồi, tôi nhất định sẽ đi!” Lộ Lộ cũng cười nói.

Lâm Bắc Phàm nhìn Lộ Lộ ở trước mặt, lại nhớ tới Đường Quả Quả mềm mại khả ái, trong lòng không nhận được mà thở dài. nếu không có tiểu Kim, e rằng hai người bọn họ sẽ phải ly biệt cái thế giới tươi đẹp này rồi. Mình nói sao thì cũng là làm chuyện tốt mà. Hấn và Lộ Lộ tùy tiện nói chuyện thêm một chút, thấy thời gian cũng tới lúc rồi, hấn mới đứng dậy, hai tay chấp sau lưng, bước tới cửa, mỉm cười với những người đó, trên mặt lộ ra nụ cười cực kỳ tự tin.

“Lộ Lộ? Nó khỏi rồi ư?”

Tiểu Vân phản ứng đầu tiên, bắt chấp tất cả xông vào biệt thự.

“Cái gì? Thật sự có thể sao?”

Những người khác đều nhao nhao ùa lên, cũng chạy vào trong.

Cả đám người bọn họ đều chen chúc trong biệt thự, suýt nữa thì đẩy cả Lâm Bắc Phàm ra ngoài.

Con bà nó, những người này quá đáng thật. Mình dấu sao cũng là công thần, ít nhiều cũng phải khen ngợi một hai câu chứ?”

“Lộ Lộ, con, con khỏi rồi ư?”

Trong biệt thự truyền tới tiếng hô kinh ngạc của tiểu Vân.

“Mẹ, con, con cũng không biết nữa, nhưng tinh thần khá hơn trước rất nhiều!”

Trong giọng nói của Lộ Lộ cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc, chẳng lẽ bát thuốc đó lợi hại như vậy sao?”

Những bác sĩ đó triệt để gây ngốc, nhao nhao dùng phương thức của mình để kiểm tra thân thể của Lộ Lộ, nhưng kết quả lại khiến bọn họ mở rộng tầm mắt, thân thể của đối phương đã bắt đầu khôi phục bình thường, chỉ cần qua hơn chục phút nữa là có thể triệt để khỏi hẳn.

Bọn Từ Hải Bân đều há hốc miệng, kinh hãi nhìn Lộ Lộ tinh thần dần dần hồi phục, rất hoài nghi mắt của mình, nhưng tất cả những điều này đều là sự thực.

“Lộ Lộ, con, con cuối cùng cũng khỏi rồi, gia gia cao hứng quá!”

Chủ tịch sau khi nghe thấy tin tức này, vội vàng ngồi xe về, mặt mày kích động xông vào trong biệt thự, khoe mắt còn đọng hai giọt lệ long lanh, giọng nói cũng nghẹn ngào.

“Gia gia, con hình như thực sự không có gì rồi!”

Lộ Lộ ngọt ngào trả lời.

Chủ tịch thấy cháu mình sắc mặt hồng nhuận, tinh thần phấn chấn, lập tức kinh ngạc không thôi, ông ta đã cảm giác được Lâm Bắc Phàm không đơn giản, thế nhưng đối phương nhanh như vậy đã có thể chữa khỏi hẳn cho cháu của mình, cái này cũng quá thần kỳ rồi? Ông ta vội vàng đi tới trước mặt đối phương, vẻ mặt thành khẩn nói: “Tiểu Lâm, cậu lần này có ơn lớn đối với tôi rồi, tôi thực sự không biết nên nói gì, thật sự là đại ân không lời nào cảm tạ hết được, cậu có điều kiện gì không? Chỉ cần tôi có thể làm được, tôi nhất định sẽ đáp ứng cậu!”

Lâm Bắc Phàm bước tới một gốc cây ở trong vườn, cúi người xuống, nhặt một chiếc lá xanh lên, mặt lộ ra thần tình thương cảm, nói từng chữ: “Sinh mệnh không thể dùng bất kỳ thứ gì để so sánh, tôi chỉ là cố gắng hết khả năng mà thôi. Tôi không có bất kỳ yêu cầu gì, chỉ hi vọng quốc gia chúng ta có thể phồn vinh giàu mạnh, nhân dân an cư lạc nghiệp.”

Tất cả mọi người đều triệt để gây ngốc.

Thân ảnh của Lâm Bắc Phàm cao to biết bao, vĩ đại biết bao, mấy phiến lá xoay quanh thân thể hắn, trông tiêu điều biết bao, lạc phách biết bao, lại cô ngạo làm sao?

294. Chương 294: Trợn Mắt Nói Dối

Lâm Bắc Phàm đã sáng tạo một kỳ tích, một kỳ tích vượt thời đại.

Khi hắn trị khỏi cho Đường Quả Quả chỉ có vài người biết, cho nên không mang tới oanh động quá lớn. Nhưng hiện tại thì sao? Nhiều người nhìn thấy như vậy, nếu như không oanh động thì đều là giả.

Những lão thần y đó ai ai cũng giống như là thần kinh vậy, xông tới chỗ Lâm Bắc Phàm, nói cái gì là chỉ cần đối phương chịu nói bí phương đó ra thì tiền không phải là vấn đề, quyền cũng không phải là vấn đề, nữ nhân cũng không phải là vấn đề. Bọn họ bằng lòng lấy ra hết tất cả tiền tích góp của mình đưa cho Lâm Bắc Phàm, cũng bằng lòng đem cháu gái, cháu ngoại, thậm chí là tiểu cô nương cùng họ cho hắn hết, để cho hắn làm tiểu thiếp cũng không sao cả.

Lâm Bắc Phàm thấy những thần y biến thái này cơ hồ là phát điên rồi, sợ đến nỗi suýt nữa thì ngất đi.

Thấy mặt ai cũng giống như cái xỏ giấy, cũng không biết được cháu gái của bọn họ có phải là mỹ lệ như hoa không. Chứ nếu mình dẫn mấy ả giống như là khủng long về nhà, vậy thì chuyện gì mình cũng không cần làm nữa rồi, dứt khoát mở luôn một cái công viên kỷ Jura cũng đủ sống sung sướng.

Hắn cuối cùng bị bức cho chịu không nổi, không thể không nói ra một câu rằng bí phương này chính là bí phương của nhà mình từ thời thượng cổ truyền lại, bên trong lộ thiên cơ, tử tôn đời sau nếu dám tùy tiện lộ ra ngoài, vậy thì sẽ có thiên lôi hàng thế, hủy diệt thế gian này, khiến nhân loại một lần nữa trở về xã hội

nguyên thủy. Hẳn vì hạnh phúc của tất cả nhân loại trên thế giới, cũng chỉ đành nuốt bí mật này xuống, cho tới khi sinh mệnh của mình biến mất.

Các lão thần y nghe vậy liền trợn mắt lên, hận không được cho hắn mấy đấm.

Thiên lôi hàng thế, hủy diệt thế gian, khiến nhân loại một lần nữa trở lại xã hội nguyên thủy? Người cho rằng người đang xem “ta và cương thi có ước hẹn” à? Cái mà người ta dùng là đại nhật như lai chú, có thể khiến nhân loại trùng sinh. Ngay cả cái cơ chất lượng kém như vậy cũng nói ra được, xem ra trí thông minh của tên này không phải chỉ thấp bình thường.

Có điều bọn họ đã nhìn ra rằng Lâm Bắc Phàm ngay cả cái cơ thô鄙 này cũng mặt dày nói ra, chứng tỏ đối phương dù thế nào cũng sẽ không nói bí phương cho bọn họ biết, cho nên ai ai cũng chửi thầm đối phương ở trong lòng, sau đó thì không đòi bí phương của hắn nữa.

Hai người bọn Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng như bị ăn đến phát ghen, lúc này mới lắc mình rời khỏi biệt thự, trở về quán rượu Tinh Quang, nhưng không biết còn có một âm mưu đang hướng về bọn họ.

“Cái gì? Lâm Bắc Phàm ư? Hẳn là cái thá gì mà dám cho con trai tao vào cục công an, tao thấy gan của hắn quá lớn đấy.” Một trung niên hơn năm mươi tuổi, đồ tây giày da mặt mày phần nộ vô mạnh cái bàn ở trước mặt, gào lên. Khuôn mặt vuông vức của hắn do phần nộ mà biến thành dữ tợn, giống như là tu la tới từ địa ngục.

“Lão bản, tên Lâm Bắc Phàm đó hình như có chút lai lịch, không biết hắn móc ra thứ gì mà không ngờ lại dọa cho bọn cảnh sát đó không dám nói câu nào, còn nghe mệnh lệnh của đối phương, nhốt thiếu gia lại.”

Một trung niên nam tử khác khom người trả lời.

Trung niên hơn năm mươi tuổi này chính là Kiều Cẩm Phong, cha của Kiều Duyên, cũng chính là chủ tịch của tập đoàn Cự Long, tại thương giới của Trung Quốc cũng có danh tiếng không nhỏ. Có thể nói hắn từng này tuổi rồi, bình thường rất ít chuyện có thể khiến hắn tức giận, nhưng lần này hắn lại bị tức đến gần chết, có một loại xung động muốn giết người.

Con trai của mình theo đuổi bạn gái mà nó thích, không ngờ lại bị người ta tống vào ngục giam, điều này sao khiến hắn có thể hài lòng được?

Kiều Cẩm Phong tất nhiên biết con trai của mình không phải là hạng ngoan ngoãn gì, mỗi ngày đều đi khắp nơi gây họa. Nhưng nó cho dù gây họa thế nào thì cũng là con trai mình, mình sao có thể không để ý đến con trai của mình được chứ?

Càng không cần nói con trai mình chỉ bị giam ở trong ngục ba tiếng mà bị người ta đánh cho người đầy thương tích, cả người đều là máu, chỉ còn lại một hơi thở, hỏi sao hắn không tức giận cho được?

Kiều Cẩm Phong mặt xám xịt, hai tay nắm chặt thành quyền, hung hăng đấm một cái lên bàn, gầm lên: “Tân Long, mày tìm mấy người cho tao, rồi bảo chúng đánh gãy hai chân của thằng ôn Lâm Bắc Phàm, tao muốn nó biết được bản sự của tập đoàn Cự Long chúng ta.”

Trung niên đó mặt lộ ra vẻ do dự, nói khẽ: “Lão bản, tìm vài người thì không thành vấn đề, chỉ là lai lịch của Lâm Bắc Phàm, nếu hắn thực sự có lai lịch rất sâu thì một khi chúng ta đánh hắn, e rằng sẽ xuất hiện phiền phức lớn. Tôi vừa mới tìm người đi hỏi cảnh sát lai lịch của Lâm Bắc Phàm, nhưng họ đều kín miệng không dám nói, tựa hồ như cổ kỵ gì đó.”

Kiều Cẩm Phong nhíu mày, nộ khí vốn có cũng phát tiết được một chút rồi, tâm tình cũng dần dần bình tĩnh lại. Hắn trầm tư một lúc, gần từng chữ: “Ý của mày là, thằng Lâm Bắc Phàm đó, chúng ta không nên đụng tới?”

Tân Long lí nhí nói: “Chúng ta căn bản không biết được lai lịch của đối phương, cho nên vẫn cần phải điều tra thêm!”

Kiều Cẩm Phong cũng không muốn vì chuyện này mà đắc tội với người mà mình không dám đắc tội. Dẫu sao thì ở địa phương giống như kinh thành, còn có rất nhiều chuyện không phải là một mình mình có thể khống chế được. Vạn nhất một khi đại nạn giáng xuống, e rằng không chỉ mình mà ngay cả tập đoàn Cự

Long cũng phải chịu tai ương theo, đây không phải là kết quả mà mình muốn thấy. Hắn thấp giọng nói: “Phải người điều tra cho tao, trong khoảng thời gian ngắn nhất phải tra ra căn nguyên của hắn!”

Tân Long liên tục gật đầu: “Vâng, lão bản!”

Thời gian ba ngày, vừa hay là ba ngày mà Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng biến mất, Tân Long mang theo một số tư liệu mới thu thập được, lại một lần nữa gặp Kiềm Cẩm Phong, đặt một chồng tư liệu dày cộp lên bàn, thở phào một hơi, nói: “Lão bản, Lâm Bắc Phàm và thằng béo ở bên cạnh hắn hai ngày nay không biết đi đâu rồi, có điều bọn tôi đã điều tra một số tư liệu về hắn. Ngài có thể xem xem!”

Kiềm Cẩm Phong đọc cẩn thận những tư liệu này, khi hắn nhìn thấy Lâm Bắc Phàm chẳng qua chỉ là một tên bảo vệ thì trên mặt lộ ra nụ cười khinh thường: “Một thằng bảo vệ nho nhỏ của thành nam? Dạng người này mà cũng dám hạ thủ với con trai tao sao? Tao thấy đầu của nó đúng là bị lừa đá rồi.” Khi hắn đọc tới tư liệu của Trương Minh Thắng, thì hơi ngậy người, đại đội trưởng đại đội phòng cháy chữa cháy của nam thành thị? Nhân vật như vậy có lẽ có chút khệnh khạng ở nam thành thị, nhưng ở kinh thành thì hắn chỉ là cái rắm!”

Tân Long hơi gật đầu: “Lão bản, thế lực của hai người bọn chúng đúng là không tính là hùng hậu, nhưng mấy người mà bọn chúng quen lại có thực lực không yếu. Cái này bọn tôi cũng vừa điều tra được, ngài xem, những người này đều là Thái Tử đảng trong kinh thành, mỗi người đều là nhân vật cực kỳ kiêu ngạo trong kinh thành, không phải là người mà chúng ta có thể xử lý được.”

Hắn chỉ vào bọn Từ Chính, Triệu Phong và Trịnh Dũng, cẩn thận giải thích.

Kiềm Cẩm Phong đọc lướt tư liệu kể lại về mấy người này, cũng không nhận được mà rung mình sợ hãi: “Không ngờ lại là mấy người bọn chúng, xem ra chuyện này không dễ xử lý rồi!” Hắn cũng biết năng lực của mấy người này, nếu một khi để chúng biết mình hạ thủ với người của chúng, e rằng tập đoàn Cự Long sẽ bị đóng cửa là chuyện sớm muộn.

Tân Long thấy bộ dạng u sầu của lão bản, không khỏi thấp giọng hỏi: “Lão bản?”

Nói thật, Kiềm Cẩm Phong quả thật muốn dẫn dắt bọn Lâm Bắc Phàm một chút, để bọn họ biết mình không phải là dễ khi phụ, cũng muốn để họ kiến thức một chút thực lực của tập đoàn Cự Long, nhưng hiện tại lại không thể không cố kỵ. Hắn không thể vì một chuyện nhỏ này mà đắc tội với bọn Từ Chính - Thái Tử đảng không có gì mà không làm được. Hắn cảm thấy cả người không được thoải mái, một bụng lửa giận cũng muốn trút ra ngoài, nhưng lại không có chỗ nào để trút, tức đến nổi hai mắt trắng dã, suýt chút nữa thì ngất đi.

Tân Long trầm tư một lát, thấp giọng nói: “Lão bản, kỳ thực chuyện này cũng dễ thôi!”

“Ồ? Mày nói vậy là có ý gì? Nói rõ ra xem nào!”

Kiềm Cẩm Phong mừng rỡ nhìn hắn.

“Cho dù có người tìm tới hai người bọn chúng, đánh cho chúng thành bán thân bất toại thì ai có thể khẳng định là chúng ta phải người làm chứ? Dầu sao thì Trung Quốc cũng có nhiều người như vậy, ai cũng có thể là kẻ địch, không phải sao?”

Tân Long cười tủm tỉm hỏi ngược lại.

Kiềm Cẩm Phong có thể lẫn lộn trong thương giới như cá gặp nước, tất nhiên là có chỗ hơn người. Vừa rồi chẳng qua là giận quá mất khôn, không nghĩ tới phương diện này. Một lòng chỉ muốn báo thù cho con trai, hiện tại được nhắc nhở, mắt lập tức sáng lên, liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy, ai biết được chúng ta sai người làm chứ? Kinh thành không nhỏ, nhân khẩu cũng không ít, nhân khẩu cố định cũng phải mấy ngàn vạn người, nhân khẩu ngoại lai cũng mấy ngàn vạn, có thể nói là long xà hỗn tạp, tình hình gì cũng đều có thể xuất hiện!”

Tân Long mỉm cười: “Lão bản, ý của ngài là...”

Kiềm Cẩm Phong ho khan hai tiếng: “Tân Long, mày theo tao lâu vậy rồi, có một số chuyện không cần tao phải nói nhiều, mày cứ xét mà làm đi, có điều tao chỉ có một nguyên tắc, đó chính là không để xảy ra sơ xuất, biết chưa?”

Tân Long vội vàng gạt đầu nói: “Vâng, lão bản, tôi biết rồi!”

Trên mặt Kiều Cẩm Phong lộ ra nụ cười dữ tợn: “Lâm Bắc Phàm? Trương Minh Thắng? Chúng may không phải là rất khệnh khạng sao? Ta muốn xem xem hai đứa chúng mày rốt cuộc là có chỗ nào khệnh khạng mà dám dă thương con trai tao, tao muốn chúng mày sống không được mà chết cũng không xong!”

Lâm Bắc Phàm mà Trương Minh Thắng hai người vừa xuống xe ở trước quán rượu Tinh Quang, đang chuẩn bị bước vào trong thì thấy hai bên đường đột nhiên có một nhóm người xông ra, đều là hạng vai hùm eo gấu, thân hình khôi ngô, mặt mày dữ tợn, để trần thân trên, tay phải còn mang theo gậy sắt sáng loáng, vừa nhìn đã biết ngay là bọn côn đồ.

“Lão đại, bọn chúng làm gì vậy?”

Trương Minh Thắng chớp chớp mắt, có chút hiếu kỳ hỏi.

“À, chắc là xã hội đen của kinh thành ấy mà, không ngờ còn trông còn máu hơn là côn đồ ở chỗ chúng ta!” Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói.

“Mẹ nó, chúng mày nói gì vậy? Xã hội đen cái gì chứ? Chúng tao đều là người tốt!”

Đại hán dẫn đầu đã bước tới trước mặt họ, gầm lên.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều giả vờ lộ ra vẻ kinh hãi, rụt rè hỏi: “Chư vị, các anh các anh muốn làm gì?”

Đại hán trung niên nói: “Chúng tao tìm tên béo tên là Trương gì gì đó, chúng ta muốn làm gì với chúng mày ư? Chúng mày tên gì? Có phải là hai người chúng tao muốn tìm không?”

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều nhìn ra những người này đều là tìm mình gây phiền phức, đều vội vàng lắc đầu nói: “Không đâu, xem ra các anh nhìn nhầm người rồi!”

“Vậy chúng mày tên gì?”

Đại hán trung niên gầm lên, chất vấn họ.

“À, tôi tên là Lâm Phong, giống như là tên của nhân vật trong ”Đại Đường song long truyện ấy“, đáng tiếc là tôi không có danh khí lớn như người ta!”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ nói.

“Tôi tên là Trương Bằng, cha tôi muốn tôi tung cánh bay cao, bay xa vạn dặm!”

Trương Minh Thắng cũng trợn mắt nói dối.

Lâm Bắc Phàm lại bổ sung thêm một câu: “Chúng tôi mới tới kinh thành được hai ngày, đang chuẩn bị tìm một nhà nghỉ, nếu các anh có chuyện gấp thì mời các anh vào trước, tôi có thể đi tìm chỗ khác để ở!”

Hai người bọn họ nói xong câu này liền chuẩn bị rời đi.

Những đại hán đó mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, bọn chúng chỉ là nhận mệnh lệnh tới quán rượu Tinh Quang tìm hai người, đánh cho chúng một trận, căn bản không biết mặt mũi của hai người này, đều bán tín bán nghi nhìn Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng. Chủ yếu là thể hình của Trương Minh Thắng quá rõ ràng, vừa nhìn là thấy có mấy phần tương tự với người được miêu tả.

“Hai vị, các anh cuối cùng cũng về rồi, các anh biến mất cả ba ngày, tôi còn cho rằng các anh không còn ở kinh thành nữa. Có điều phòng của các anh chúng tôi vẫn chuẩn bị cho các anh đấy!”

Một cô gái phục vụ thấy Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đứng ở cửa, vội vàng lộ nụ cười thân thiết, chạy ra nghênh đón.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều biến đổi.

295. Chương 295: Cướp Đoạt Tiểu Mỹ Mi?

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng có một loại xung động muốn đập chết nữ phục vụ viên này. Cô cứ đứng yên ở đó được rồi, để ý đến bọn tôi làm gì? Thế chẳng phải là tạo thêm phiền phức cho chúng tôi ư? Bọn họ đã cảm thấy trong mắt của những đại hán bắn ra hàn quang, giống như hai con cừu đang bị mấy chục con sói nhìn chăm chăm.

Loại cảm giác này thực sự là - rất không sáng khoái.

“Thì ra đúng là chúng mày, chúng mày vừa rồi nói hay lắm, cái gì Lâm Phong, Trương Bằng, xem ra công phu nói láo của chúng mày thực sự là rất giỏi!”

Trung niên đó mặt mày dữ tợn nào, tay phải còn nhẹ nhàng vung vẩy gậy sắt, phát ra tiếng “vù vù”, mang theo lực sát thương rất mạnh.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm co giật hai cái, vội vàng cười ha ha, nói: “Cái gì? Nói linh tinh ư? Chúng tôi đâu có nói linh tinh? Tôi quả thật tên là Lâm Phong, đây là tên mà ông tôi đặt cho. Ông tôi hi vọng tôi sau này có thể cao to uy mãnh giống như núi cao, đáng tiếc thân thể của tôi gầy yếu, thay đổi hời tiết một cái là ho sù sụ, ngay cả chạy bộ cũng không nổi, xem ra sau này đặt tên không thể đặt linh tinh được, nếu không sẽ phản tác dụng!”

Hắn chửi thầm trong lòng, không biết lão đầu tử hiện giờ đang ở đâu, nói không chừng vẫn đang nhìn trộm Vương quả phụ tắm rửa, để một mình mình phải long đong trong cái xã hội hỗn loạn này, đúng là quá đáng mà.

Trương Minh Thắng cũng là cao thủ nói năng nói cuội, liên tục nói: “Đúng vậy, tên của tôi là ông nội đặt, ông nội trước lúc mất đã để lại cái tên này, nói hậu đại tử tôn của Trương gia chúng tôi chỉ có thể dùng tên này, nếu ai dám không dùng, vậy chính là có lỗi với tổ tông, có lỗi với cái họ này, thậm chí là có lỗi với cái tên này, cho nên tôi còn chưa ra đời đã được định cho cái tên này rồi!”

Những đại hán đó đều há hốc miệng, nhìn hai người đến ngây ngốc.

Trong đầu hai tên này khẳng định là ướt nhoét rồi, ngay cả những lời giống như rắm thối này mà cũng nói ra được.

Người trung niên hừ lạnh một tiếng: “Hai chúng mày nói xong chưa?”

Gậy sắt trong tay hắn đã chỉ vào mũi họ.

“Chúng tôi vẫn chưa nói xong, tiếp tục nói nữa có được không?”

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng có chút sợ hãi hỏi.

“Đi chết đi!”

Tên trung niên vung mạnh gậy sắt trong tay, ném về phía ót của Lâm Bắc Phàm, những đại hán khác cũng xông về phía họ như mãnh hổ xuống núi.

“Con mẹ nó, té khẩn trương!”

Lâm Bắc Phàm túm lấy Trương Minh Thắng, tránh khỏi sự tấn công của họ, nhanh chân chạy.

“Dừng cho chúng nó chạy, mau đuổi theo!”

Tên trung niên đó tức giận gầm lên.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng giống như là ngựa hoang bị kinh sợ, ra sức mà chạy, chạy một hơi ra xa hơn trăm mét, quay đầu lại nhìn, thấy mấy chục người của đối phương đều vung gậy sắt, liều mạng đuổi theo mình.

“Lão đại, bọn chúng, bọn chúng vì sao lại tìm chúng ta? Chúng ta tựa hồ như không quen chúng mà?”

Trương Minh Thắng bình thường không hay tập luyện, chạy lâu như vậy khiến mặt hắn đỏ bừng, trán đã đầm mồ hôi, thở hổn hển như trâu.

“Mày không nghe chúng nói à, tìm một thằng họ Trương, khẳng định là mày đắc tội với chúng rồi!”

Lâm Bắc Phàm rất tà ác nói.

“Hả? Em có làm gì đâu, chẳng lẽ, chẳng lẽ là là người mà nữ nhân lăng lợ đó tìm đến?” Trương Minh Thắng sợ đến giật thót, hần nhớ tới tiểu mỹ mi mà mình đã chơi đùa, ai ngờ đối phương lại có thực lực cường hãn như vậy.

Lâm Bắc Phàm có chút hiếu kỳ, tra hỏi: “Mày từ đâu mà tìm được tiểu mỹ mi đó?”

“Em? Chẳng qua là tùy tiện tìm một người, nhìn cô ta không giống người có bối cảnh, em nào có biết được cô ta lại gấu như vậy?”

Trương Minh Thắng đột nhiên nhớ ra gì đó, hỏi: “Lão đại, anh vì sao lại chạy?”

“Bọn chúng nhiều người như vậy, ta không phải là thằng ngu, vì sao lại không chạy?”

Lâm Bắc Phàm nhìn hần như nhìn một thằng ngốc.

“Nhưng anh lúc trước ở trong ngục giam chẳng phải là khiêu chiến hơn hai trăm người sao? Hiện tại bọn chúng chỉ có bảy tám chục người, anh chẳng lẽ không phải là đối thủ của chúng?”

Trương Minh Thắng cảm thấy mình cũng ngu thật, bên mình có thể dễ dàng xử lý chúng, vì sao lại phải chạy trốn chết như vậy làm gì.

“Ồ, cái này, tao thực sự là quên khuấy đi mất!”

Lâm Bắc Phàm đột nhiên vỗ đầu mình, lập tức tỉnh ngộ, những tên này tuy rất lợi hại, nhưng cũng không phải là đối thủ của mình, mình sao lại hồi hải chạy như vậy? Xem ra mình mấy ngày nay đúng là ngu đi nhiều, liền vội vàng giải thích: “Mấy ngày nay ăn nhiều quá, bụng hơi trương, chạy nhiều một chút có thể tiêu hóa!”

Trương Minh Thắng nghe thấy câu này của hần, người lão đảo, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Khi hai người chuẩn bị dừng lại, chuẩn bị độ sức với mấy chục đại hán đang đuổi theo sau, kết quả Trương Minh Thắng chân chậm lại nhưng người lại không chậm theo, cả người giống như là một quả bóng thịt lao về phía trước, thế là nặng nề đập vào một chiếc xe Ferrari màu đỏ đỗ ở ven đường. May mà chiếc xe này không chạy, nếu không đã đụng cho hần nát như tương rồi.

Lâm Bắc Phàm vội vàng lôi hần dậy, quan tâm hỏi: “Mày có sao không?”

Trương Minh Thắng bị đụng cho cả đầu quay cuồng, ngay cả đông tây nam bắc cũng không phân được rõ, hần vội vàng lắc đầu nói: “Sặc, em, em không sao, chuyện gì xảy ra vậy? Em, em không ngờ lại đụng vào một chiếc xe, nếu để bọn họ biết được chắc cười cho thối mũi mất.”

Lâm Bắc Phàm thầm toát mồ hôi, nghĩ: mày sao chạy mà không nhìn được chứ?

“Ê, các anh chưa nói xong à? Nếu nói xong rồi thì mau tránh ra, tôi còn có nhiều chuyện phải làm nữa!”

Trong xe đột nhiên vang lên giọng nói uyển chuyển dễ nghe, giống như là suối nước trong núi vậy, thanh thúy mát mẻ, khiến người ta cực kỳ thoải mái.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều thuận theo tiếng nói mà nhìn, thấy người lái chiếc xe Ferrari màu đỏ này là một tiểu mỹ mi xinh đẹp khoảng hai mươi tuổi, trông rất kiều diễm, giống như là một đóa hoa hải đường, tạo ra cho người ta một cảm giác kích thích như đối với tất cả các động vật giống đực. Mặt tròn tròn, theo nụ cười trên khuôn mặt còn lộ ra hai cái má lúm đồng tiền ngọt ngào, giống như là búp bê vải vậy. Thân mặc áo bó sát màu trắng, khiến cho thân hình lung linh man diệu nổi hết lên. Hiện tại đang ghé vào vô lăng, mỉm cười nhìn chằm chằm vào họ, không hề vì bọn họ đụng vào xe mình mà tức giận.

Lâm Bắc Phàm thuận miệng nói một câu: “À, chúng tôi vẫn chưa nói xong, cô đợi thêm một lát nhé!”

Trương Minh Thắng càng phụ họa rất vô sỉ: “Ừ, hai người chúng tôi thật sự là còn muốn tán gẫu thêm một chút, cô đợi thêm mấy chục phút nữa nhé!”

Tiểu mỹ mi đó không tức giận, vẫn cười tươi: “Không sao, tôi đợi các anh một ngày cũng được, có điều bọn họ hình như sẽ không để tôi đợi lâu như vậy đâu?”

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng quay đầu nhìn lại, không khỏi giật thót, bởi vì những người đó chỉ còn cách họ ba đến bốn mét, chỉ nháy mắt là xông tới nơi. Hai người bọn họ nhìn nhau, trực tiếp lao tới trước xe Ferrari màu đỏ.

“Các anh, các anh muốn làm gì?”

Tiểu mỹ mi đó thấy bọn họ mở cửa xông vào thì giật nảy mình.

Trương Minh Thắng hiện tại cũng không có tâm tình đầu mà để ý nhiều như vậy, đối phương tuy xinh thật, khiến mình cũng có chút ngứa ngáy, thế nhưng tính mạng là đệ nhất, tán gái là đệ nhị. Hắn trực tiếp chen tới cạnh cô ta, ngồi vào vị trí lái xe, đạp ga một cái, cả chiếc xe giống như một con trâu được phát cuồng, lao về phía những đại hán đang xông tới ở phía trước, dọa cho chúng phải vội vàng tránh sang hai bên.

Những người đi đường thấy cảnh này, đều bị dọa cho mặt trắng bệch, sợ hãi nhìn chiếc xe đua của họ.

Lâm Bắc Phàm đột nhiên hô lên một tiếng đầy kinh ngạc: “Cô, cô dịch sang một chút đi, cô ngồi lên người tôi rồi.”

Thì ra tiểu mỹ mi này bị Trương Minh Thắng chen như vậy, cả người đều ngồi lên đùi Lâm Bắc Phàm, hơn nữa do xe lao quá đột ngột mà phát sinh ra một ít va chạm thân mật, khiến hai cái đùi nhỏ của đối phương không thể không kẹp chặt lấy đùi hắn. Lại thêm mùi thơm thoang thoảng mê người của cô ta, khiến người như hắn đã mấy ngày rồi chưa sờ vào nữ nhân lập tức có phản ứng nguyên thủy nhất của nam nhân, bộ vị quan trọng đã dựng lên, cắm vào mông đối phương.

Tiểu mỹ mi lập tức xấu hổ đến mặt đỏ bừng, giống như là một quả táo chín mọng. Cô ta cho dù chưa ăn thịt lợn thì cũng từng thấy lợn chạy, tất nhiên hiểu rõ thứ gì đang cắm vào mông mình. Cảm giác đó giống như là mình đang ngồi trên lò lửa vậy, cả người nóng rực, không biết nên tức giận hay là nên xấu hổ, thậm chí có một loại xung động muốn giết chết nam nhân này.

Diện tích trong xe lớn như vậy mà tên béo đã chiếm mất hai phần ba, khiến mình chỉ có thể ngồi ở trong lòng thanh niên đó thì mới không bị ngã. Nhưng cảnh tượng này thực sự là quá xấu hổ rồi.

Mình không ngờ lại ngồi trên đùi một nam nhân, còn bị thứ đó của hắn chọc vào mông thơm của mình. Chuyện này nếu như bị truyền ra ngoài, vậy thì mình biết để mặt mũi vào đâu đây?

Hai nam nhân này cũng quá lớn gan rồi, giữa ban ngày ban mặt mà dám cướp xe của mình?

“Tôi cũng muốn dịch ra lắm, nhưng còn có chỗ ư? Các anh rốt cuộc là ai? Mau xuống xe cho tôi!”

Tiểu mỹ mi cơ hồ bật khóc, cảm thấy thứ đó của đối phương tựa hồ như lại đâm vào mông mình, khiến cô ta có một loại cảm giác dị dạng không nói thành lời, hận không được đào một cái lỗ mà chui vào.

Trương Minh Thắng căn bản không nhìn thấy động tác mờ ám của hai người này, vừa lái xe vừa gào to: “Xuống làm gì? Cô không thấy có nhiều người như vậy đang đuổi bọn tôi à? Chúng tôi không muốn bị họ đánh chết đâu, cô cứ yên ổn ngồi ở đó là được, Cái xe cũ nát này của cô chúng tôi chẳng thèm đâu, tôi liền một lúc có thể mua mấy chục cái đấy!”

Tiểu mỹ mi tức gần chết, chiếc xe Ferrari mà mình vừa tốn mấy trăm vạn nhân dân tệ mới mua được, không ngờ lại bị đối phương coi là xe cũ nát? Chẳng lẽ hai người bọn họ rất có tiền ư? Nếu có tiền thì sao lại đi cướp xe của mình?

Trương Minh Thắng quay đầu lại nhìn, lập tức gào lên thất thanh: “Ồi mẹ ơi, loại phương pháp này mà cũng dùng à?”

Lâm Bắc Phàm và tiểu mỹ mi đều ngây người, vội vàng quay đầu lại, cũng bị dọa cho sợ gần chết.

Thì ra những người này thấy không đuổi được họ, nhao nhao ném gậy sắt về phía xe họ. Trong nháy mắt, cả không trung có tới mấy chục chiếc gậy sắt sáng loáng, giống như là trời đổ mưa vậy.

“Xe của tôi!”

Tiểu mỹ mi đau đớn lấy tay che mắt, không dám nhìn cảnh sắp diễn ra.

Xe đua của mình vừa mới mua còn chưa đi được mười ngày mà.

“Keng keng keng keng...”

Một lát tiếng kim loại chạm nhau không ngừng vang lên, phần sau của chiếc Ferrari màu đỏ lập tức mồm lỗ chỗ, nhìn trông rất kỳ quặc. Lại còn có mấy chiếc gậy sắt bay qua đầu họ, suýt chút nữa thì khiến đầu họ nổ hoa.

296. Chương 296: Tiếng Súng.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng sợ đến nỗi mặt cắt không còn giọt máu, gan của những tên này cũng lớn thật, không ngờ lại thích động tác có độ khó cao này, không sợ ném trúng người đi đường sao? Mà cho dù ném không trúng người thì cũng sẽ làm hỏng hết hoa cỏ? Quả thực là không có chút đạo đức công cộng nào cả.

Tiểu mỹ mi đó cũng bị dọa cho hoa dung thất sắc, trên khuôn mặt diễm lệ đầy vẻ sợ hãi, hai tay ra sức bám chặt vào cổ Lâm Bắc Phàm rồi dùng sức mà lắc, miệng không ngừng hét: “Bọn họ, bọn họ sẽ giết chúng ta mất thôi!”

“A a, cô làm gì vậy? Cô buông cổ tôi ra, cô bóp chết tôi rồi!”

Lâm Bắc Phàm liên tục ho, mặt đỏ bừng, giống như là Quan Công. Hai tay thò ra, ôm chặt lấy vai đối phương để tránh cho đối phương lại loạn động.

Thân thể của tiểu mỹ mi đó tuy bị cố định, nhưng hai cánh tay vẫn loạn động, sự sợ hãi trước giờ chưa từng có khiến cô ta vẫn không ngừng lắc cổ Lâm Bắc Phàm, hòng hóa giải sự sợ hãi của mình. Ai ngờ cô ta dùng lực quá độ, khiến mặt của Lâm Bắc Phàm trực tiếp đụng thẳng vào ngực của cô ta, đau đến mức cô ta suýt chút nữa thì gào lên.

Lâm Bắc Phàm chỉ cảm thấy mặt của mình và bộ vị mềm mại của đối phương tiếp xúc thân mật với nhau, cảm giác sáng khoái đó khiến hắn suýt chút nữa thì rên lên sung sướng, hắn tí nữa thì há miệng ra ngọam một miếng.

Con bà nó, tiểu cô nương hiện tại ăn gì mà to thế? Sao phát dục ghê thế nhỉ? Không nhỏ hơn Liễu Vi tí nào, chẳng lẽ lúc nhỏ đều uống chất kích thích à mà sao ngực phát dục tốt thế.

Trương Minh Thắng đang khấn trương lái xe, quay đầu lại, không nhìn được mà thốt lên một tiếng kinh ngạc: “Hai người cũng lợi hại thật đó? Nhanh như vậy đã quấn vào nhau rồi, lão đại, em thực sự rất bội phục anh, nhưng hai người ít nhiều cũng phải chú ý một chút chứ? Một người sống sờ sờ là tôi còn ở đây, hay là đợi lát nữa tôi tìm cho hai người một cái khách sạn, để các người muốn làm gì thì làm!”

Lâm Bắc Phàm và tiểu mỹ mi đó đều đỏ mặt, vội vàng buông nhau ra.

Tiểu mỹ mi giống như là làm sai chuyện gì đó, hận không được đào một cái lỗ mà chui xuống, thực sự là quá mất mặt rồi, mình không ngờ lại phát sinh chuyện thân mật như vậy với một nam nhân xa lạ ở trên xe, nếu bị người khác biết, mình thực sự là không còn mặt mũi nào mà nhìn ai nữa.

Da mặt của Lâm Bắc Phàm nếu đem so sánh thì còn dày hơn tường thành, hắn ho khan một tiếng: “Cái này, thực sự là hiểu lầm thôi, giữa chúng tôi cũng không hề phát sinh chuyện gì cả, là thằng nhóc mày nghĩ linh tinh thôi!”

“Hắc hắc, đúng là không phát sinh gì sao!”

Trương Minh Thắng cười xấu xa, nhìn thế nào cũng giống như như một đại sắc lang.

Tư thế của Lâm Bắc Phàm và tiểu mỹ mi vẫn thân mật, vẫn ám muội...

Chủ yếu là tiểu mỹ mi đó mặt đối diện với Lâm Bắc Phàm và ngồi trên đùi hắn, cự ly giữa hai người tự hồ như chỉ có bốn năm milimet, giống như chỉ cần sát hơn một chút là sẽ phát sinh chuyện gì đó giữa nam và nữ.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra vẻ chính phái, cười khổ nói: “Cô có thể dịch ra một chút không? Cô thể này tôi thấy khó chịu lắm!”

Hắn cảm thấy mông của đối phương ra sức ma sát với đùi của mình, khiến hắn ngứa ngáy, dục hỏa ở bụng dưới không ngừng lan ra, khiến mình có một loại xung động sắp biến thành cầm thú. Con bà nó, cô gái này có phải không coi mình là nam nhân, muốn khiêu chiến cực hạn của mình không?”

Tiểu mỹ mi nào có cố ý làm vậy? Chẳng lẽ cái thứ đó của đối phương đâm vào mông mình khiến hắn không thoải mái sao? Cô ta vừa muốn dịch ra một chút, nhưng chỗ chỉ có chùng ấy, khiến cô ta làm thế nào cũng không rời khỏi đùi của đối phương được. Ngược lại khiến bản thân cả người cũng không thoải mái, giống như có một chút ý nghĩ kỳ lạ khác. Cô ta đỏ mặt, không vui lên: “Sao lại bảo tôi dịch ra một chút? Chỗ ngồi chỉ có chùng này thôi, anh bảo tôi dịch đi đâu đây hả?”

“Khụ khụ, cũng đúng, vậy cô tiếp tục ngồi lên tôi đi!”

Lâm Bắc Phàm rất xấu hổ cười nói.

”Tôi, tôi tiếp tục ngồi lên anh? Chỗ này hình như là xe của tôi thì phải

Tiểu mỹ mi suýt chút nữa thì bùng nổ, hai người này rốt cuộc là có lai lịch gì? Sao còn lợi hại hơn cả mình, giống như là ngồi vào xe của chính họ vậy.

“Cái gì mà của tôi với cả của anh, hiện tại ba người chúng ta buộc chung vào nhau rồi, không cần tính toán nhiều như vậy đâu.”

Hai tay của Lâm Bắc Phàm không biết từ lúc nào đã nắm vào eo thon của đối phương, mặt mày nghiêm nghị nói. Hắn thầm nghĩ trong lòng: “Trời cao xin làm chứng, tôi chỉ muốn để hai người ngồi vững một chút, chứ không có ý đồ gì khác. Có điều eo của cô gái này cũng nhỏ thật? So với cánh tay của mình thì chẳng to hơn là bao? Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là linh lung dịch thấu? Cảm giác quả nhiên không tồi.”

“Lão đại, anh ở trong tình huống này mà còn trêu người ta à, em khinh bỉ anh!”

Tiểu Kim không biết từ lúc nào đã tỉnh lại, mơ hồ truyền âm, có điều giọng nói vẫn còn yếu ớt, không thô bỉ như lúc bình thường.

“Mày chỉ được cái nói linh tinh, tao có ý đồ gì khác đâu, tao chỉ là không muốn để cô ấy ngã thôi. Mày còn nhỏ thế này mà tư tưởng sao xấu xa thế? Ài, xem ra long cốt chúng mày đối với giáo dục tư tưởng còn khiếm khuyết nhiều lắm, sau này nhất định phải giáo dục tư tưởng đạo đức thêm cho mày, để tránh xuất hiện những lời nói như thế này!” Lâm Bắc Phàm truyền âm rất nghiêm túc.

“Khụ khụ!” Tiểu Kim bị câu này của hắn làm cho ngất tiếp.

Tiểu mỹ ni tạm thời chưa phát giác ra mình bị người ta chiếm tiện nghi, vẫn ở đó hô to gọi nhỏ: “Các anh, các anh rốt cuộc là ai? Bọn họ sao lại đuổi theo các anh? Chẳng lẽ các anh là cường đạo à? Người đâu, cứu mạng với...”

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng bật cười, đầu của cô gái này không phải là có vấn đề chứ? Lâu như vậy rồi mà mới nghĩ tới tra hỏi, nếu mình thực sự là cường đạo thì đã có rất nhiều chuyện xảy ra rồi.

Rất nhiều người đi đường ở hai bên thấy một cô bé xinh đẹp như vậy bị người ta bắt cóc, vốn có mấy thanh niên muốn tới làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng tốc độ của xe Ferrari bọn họ có thể đuổi theo chắc? Bọn họ còn chưa xông tới kịp thì xe đã đi xa mấy chục mét rồi.

Lâm Bắc Phàm có chút bất lực nhìn cô gái này, mở miệng nói: “Chúng tôi không phải là cường đạo, cô đừng lo lắng, hơn nữa, trên người cô cũng không có bao nhiêu tiền, cũng không có gì giá trị để chúng tôi cướp cả!”

Trương Minh Thắng quan sát đối phương mấy cái với vẻ dâm dục, gật đầu nói: “Tôi thấy cũng chỉ có một mình cô là được thôi, không biết cô có còn là xử nữ không!”

“Anh, anh có ý gì?”

Tiểu mỹ mi đỏ lờ mờ cảm thấy ánh mắt của đối phương có chút xấu xa, không nhìn được mà hai tay che lấy ngực, cảnh giác nhìn hai người bọn họ. Nhưng đúng vào lúc này, cô ta đột nhiên phát giác ra một chuyện, có một đôi bàn tay đang ôm lấy hông mình, hơn nữa còn ôm rất chặt.

“A, anh, anh sao lại ôm tôi?”

Tiểu mỹ mi có chút phần nộ gào lên.

“Tôi sợ cô ngã xuống dưới!”

Lâm Bắc Phàm chớp chớp mắt, nói với vẻ rất vô tội, rất thuần khiết.

“Anh, anh đúng là có ý này ư? Không có ý khác chứ?”

Tiểu mỹ mi có chút hoài nghi.

Lâm Bắc Phàm làm ra vẻ muốn buông đối phương ra: “Cô đã hoài nghi tôi vậy thì tôi bỏ cô ra nhé.”

“Thôi không sao, có điều anh không được có ý gì khác với tôi đâu đấy, anh biết chưa?”

Tiểu mỹ mi cũng biết đối phương nếu như buông mình ra thì mình khẳng định sẽ ngồi không vững, sau khi cân nhắc thì đành để mặc cho đối phương ôm mình.

“Đúng rồi, cô tên gì vậy?” Lâm Bắc Phàm nhàn rồi đành tìm cái để hỏi.

“Tôi, tôi tên là Khổng Băng Nhi!” Tiểu mỹ mi trầm tư một lát, sau cùng vẫn nói tên mình ra.

“Khổng Băng Nhi? Tên này rất hay!”

Lâm Bắc Phàm hơi gật đầu.

Trương Minh Thắng không nhìn được bèn quay đầu lại, trêu ghẹo một câu: “Tôi nghe nói thời kỳ kháng Nhật có một người tên là Khổng Tường Hi, là một người siêu cấp phong cách, có phải là tổ tiên của cô không?”

“Anh nói ít thôi, tôi không nhận ra hần!”

Khổng Băng Nhi rất phần nộ vung vẩy quyền đầu, trừng mắt lườm hần.

“Trung Quốc tự hào như có rất ít người họ Khổng, không ngờ lại có thể gặp được một người, đúng là may mắn!” Lâm Bắc Phàm cũng gật đầu nói.

“Anh nói linh tinh cái gì đấy? Họ Khổng sao lại ít? Thánh nhân Khổng Tử của Trung Quốc không phải họ Khổng sao? Còn có Khổng Minh, còn có một tên là Khổng Dung gì đó, còn có một người xướng hí cũng họ Khổng!”

Khổng Băng Nhi rất bất bình, bèn tranh đoạt quyền lực cho gia tộc Khổng thị của mình, kể ra hết những người họ Khổng mà mình biết.

“Khụ khụ, người mà cô nói là Khổng Thượng Nhiệm ư? Hát một hí khúc tên là ”đào hoa phiến” có phải không? Người ta là hí khúc gia, không phải là xướng hí, cô nhầm rồi.”

Lâm Bắc Phàm rất hảo tâm nói một câu.

“Anh nói ít thôi, có khác gì nhau đâu!”

Khổng Băng Nhi trợn mắt lườm cho hần một cái.

“Hình như Khổng Minh đó cũng không phải là họ Khổng mà? Người ta tên là Gia Cát Lượng, tự là Khổng Minh, không phải họ Khổng!” Trương Minh Thắng cũng ở bên cạnh gào lên, bày ra bộ dạng chỉ sợ thiên hạ không loạn.

“Anh câm miệng đi, đồ béo ị!”

Sắc mặt của Khổng Băng Nhi đỏ ửng, hận không thể đấm cho hần một cái.

“Cô không ngờ lại dám mắng tôi là béo ị, cô, cô, tôi bóp chết cô!” Trương Minh Thắng tức đến nổi suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

“Anh bóp đi, bóp đi, tôi sợ anh không dám thôi!”

Khổng Băng Nhi còn hung hăng ưỡn ngực lên, vẻ mặt khinh thường nhìn đối phương, tí nữa thì để bộ ngực cao vút của mình tiếp xúc thân mật với mặt của Lâm Bắc Phàm.

Đúng vào lúc hai người ở đó đấu võ miệng thì thấy ở bên đường cái ở phía trước đột nhiên xuất hiện một trung niên hơn bốn mươi tuổi, mặc một bộ áo dài màu trắng xám, che cả người ở bên trong, giấu kín nửa mặt, trông rất thần bí, hai mắt thỉnh thoảng lại nhìn về phía này.

Lâm Bắc Phàm nhíu mày, nam nhân này khẳng định là đáng ngờ, hẳn vội vàng quát khê: “Đừng làm ồn nữa, chú ý nam nhân đó đi, e rằng lai giải bất thiện.”

Trương Minh Thắng nghe thấy câu này, tinh thần chấn động, vội vàng nhìn về phía đó.

Nhưng đúng vào lúc này, trung niên đó đột nhiên rút ra một khẩu súng, nhắm vào xe bọn họ rồi bóp cò.

“Bùm bùm bùm bùm” Bốn phát súng.

Hai cái bánh xe lập tức phát ra tiếng xì xì, rồi nhanh chóng xẹp xuống, cả chiếc xe giống như là uống say, mất khống chế đâm vào bên cạnh đường cái.

“A, giết người rồi!”

Rất nhiều người đi đường nghe thấy tiếng súng đều hô lên kinh hãi, vất chân chạy về bốn phương tám hướng.

Trung niên đó cười lạnh một tiếng, quay người lặn vào trong đám người.

297. Chương 297: Bị Bắt.

Lâm Bắc Phàm, Trương Minh Thắng và Khổng Băng Nhi đều sợ đến nỗi mặt cắt không còn giọt máu, nhìn thấy phía trước xe của mình là một cửa lớn của thương điểm. Hiện tại đang là buổi sáng, cửa thương điểm có rất nhiều người tới lui, rất nhiều người đều phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Tôi, tôi không phanh xe lại được!”

Trương Minh Thắng sắc mặt trắng bệch, hai tay nắm chặt lấy vô lăng đang không ngừng run rẩy, giống như là bị giật điện, trán túa mồ hôi to như hạt đậu.

“Vậy đừng phanh, mau nhảy ra khỏi xe!”

Lâm Bắc Phàm đã nhìn ra tình huống rất nguy cấp, một tay ôm lấy Khổng Băng Nhi vào lòng, một tay nắm lấy Trương Minh Thắng, đập tung cửa xe rồi trong tiếng hô sợ hãi của hai người, ba người bọn họ đã nhảy ra khỏi xe.

Rầm!

Cả chiếc xe Ferrari va vào cửa lớn của thương điểm, phát ra tiếng vang nặng nề, khiến những khách nhân đang muốn ra khỏi cửa, còn chưa kịp phát hiện ra tình huống ở bên ngoài đều phát ra một tiếng hét chói tai, có mấy cô gái trẻ và trẻ em còn trực tiếp ngã đi.

Ba người của bọn họ đều ngã xuống mặt đất, liên tục lăn ra xa hơn chục mét mới từ từ dừng lại.

“Ồi đau quá!”

Khổng Băng Nhi tuy cả người được Lâm Bắc Phàm ôm vào lòng, nhưng vẫn có ma sát nhất định với mặt đất, khiến cô ta bật khóc vì đau đớn, hai mắt đỏ ửng lên.

Trương Minh Thắng cũng chửi một câu: “Sặc, những người này đúng là muốn giết chúng ta rồi, chúng ta nhất định phải giết chúng!”

Hắn ôm trán, rên rỉ vì đau đớn, vừa rồi hắn còn va chạm kịch liệt với người đi đường, khiến trán của hắn sưng lên một cái u to, giống như là chỉ có một mặt vậy, trông lại đỏ đỏ, rất chi là khả ái hoạt kê.

Lâm Bắc Phàm cũng không phải chịu tội nặng như vậy, xương cốt toàn thân giống như muốn đứt đoạn, đau đến nỗi hắn suýt nữa cũng phải rên lên. Nhưng hắn biết đối phương có thể hạ thủ với bọn họ, khẳng định là còn hậu thủ. Cho nên không dám lơ là, vội vàng dùng hết toàn lực đỡ hai người bọn họ dậy, gian nan chạy về phía trước, đồng thời đau khổ thốt lên: “Hai người có thể tự chạy không? Tôi mệt lắm rồi, các người, các người cũng nặng quá đi!”

Trương Minh Thắng lắc lư cái đầu bị đung mạnh để thất điên bát đảo, nhìn quần áo bị rách nát do ma sát, gào lên: “Lão đại, em, em bị thương rồi, toàn thân em đều là vết thương, em, em không phải là sắp chết chứ? Em, em muốn báo thù!”

Quần áo của Khổng Bằng Nhi cũng có mấy chỗ rách, lộ ra da thịt trắng nõn, có điều lại dính thêm một tí bùn đất, nhìn rất bẩn thỉu, còn có mấy chỗ có máu ứa ra. Cô ta từ nhỏ đã là công chúa trong nhà, trước giờ chỉ bị người nhà đánh nhẹ vào lòng bàn tay, ngay cả một chút khổ sở cũng chưa từng phải chịu. Nào ngờ hôm nay lại gặp phải hai tên xui xẻo này? Hơn nữa mình còn bị kéo vào trong, cô ta để mặc Lâm Bắc Phàm kéo cô ta về phía trước, cũng thút thít nói: “Chân, chân tôi cũng đau lắm, đều tại các anh cả, xe của tôi, hu hu...”

Lâm Bắc Phàm hiện tại hận không được có thêm hai cái tay, như vậy có thể khiêng hai thương binh này mà chạy. Nhưng hiện tại hắn quả thực không có bản lĩnh này, thân hình của tiểu Kim hiện tại vô cùng yếu ớt, có thể nói chuyện đã là khá lắm rồi, nào còn có khí lực mà giúp mình? Chẳng lẽ mình đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó nhờn sao?

Con bà nó, chuyển đi tới kinh thành này đúng là xui xẻo.

“Lão đại, anh, anh không sao chứ?”

Tiểu Kim tuy không có khí lực để giúp hắn, thế nhưng cũng vẫn biết chuyện gì đang xảy ra ở bên ngoài.

“Tao không sao!”

Lâm Bắc Phàm cũng đau khắp người, nhưng không muốn khiến nó lo lắng.

“Con mẹ nó, những tên này cũng dám hạ thủ với lão đại, đúng là không muốn sống nữa rồi, em nhất định sẽ cho chúng biết thế nào là lợi hại!”

Tiểu Kim tức giận đến nỗi cả người run rẩy, suýt chút nữa thì muốn bạo phát.

Rồng chính là một loại tồn tại khủng bố, bọn chúng không ngờ lại dám động thủ với lão đại của mình, điều này rõ ràng là không coi mình vào đâu mà. Loại người dám khinh nhờn mình, mình có thể để chúng sống yên lành được ư?

Lâm Bắc Phàm nghe thấy câu này của nó, lập tức trong lòng mềm ra, con rồng con này đối với mình rất tốt, nhưng hắn biết một thân tu vi hiện tại của đối phương đã hóa thành bọt nước, không có mấy ngày thì không khôi phục lại được. Cho nên hắn không thể để tiểu Kim liều mạng vì mình, vội vàng an ủi nó: “Mày lo cái gì chứ? Mày chưa nghe thấy câu này ư? Quân tử trả thù, mười năm chưa muộn, hiện tại chúng ta tuy ở vào thế yếu, nhưng chỉ cần cho chúng ta mấy ngày thời gian để nghỉ ngơi dưỡng sức thì chúng ta có thể nhất cử tiêu diệt chúng. Cho nên cái mà chúng ta hiện tại có thể làm là ra về đáng thương?”

“Ra về đáng thương, cái này em chưa học?” Tiểu Kim không hiểu.

Lâm Bắc Phàm suýt chút nữa thì thổ huyết, mình mang mệnh gì vậy? Hiện tại phải đỡ hai thương binh này chạy, lại còn giảng giải cho nó những thứ này nữa, không phải là muốn khiến mình mệt chết ư? Hắn cảm thấy mình đã thổ hỗn hển, trán đầm đìa mồ hôi, ngay cả động đậy một chút cũng đau đớn vô cùng, hận không được lập tức nằm xuống đất, ngủ một giấc thật ngon.

“Mẹ nó, chúng mày chẳng phải là gấu lắm sao? Chúng mày chạy đi, tao xem chúng mày chạy được đi đâu nào?”

Đúng vào lúc này, ở phía sau có ba bốn chiếc xe bánh mì lao ra, từ trên xe có mấy chục người nhảy xuống, chính là những người vừa rồi chuẩn bị đánh họ, trung niên dẫn đầu vung vẩy gậy sắt trong tay, lớn tiếng gào thét.

Những người vi quan ở xung quanh thấy cảnh này đều biết có chuyện phát sinh, vội vàng chạy ra xa, còn có mấy người hảo tâm vội vàng gọi 110, hi vọng cảnh sát có thể tới kịp để cứu mấy người này.

Lâm Bắc Phàm cười khở một tiếng, mình vừa rồi thà rằng không cướp cái xe Ferrari, đại chiến thống khoái một trận với chúng, vậy thì mình có lẽ còn có thể khiêu chiến với mấy chục người bọn chúng. Nhưng hiện giờ mình sức cùng lực kiệt, sao có thể chiến thắng chúng đây? Hắn gian nan giơ hai ngón tay của bàn tay phải lên, lắc lắc hai cái, cười hắc hắc nói: “Không ngờ chúng ta lại gặp lại nhanh như vậy, các anh thế nào?”

Trương Minh Thắng vẫn đứng đó cười kiêu không biết sống chết là gì: “Chẳng lẽ các anh muốn mời chúng tôi ăn cơm à? Vậy thì tốt quá? Tôi chỉ cần ăn tám món ăn nóng, tám món ăn nguội là được rồi, không cần quá cầu kỳ đâu. Món chính là bánh bao hoặc là sủi cảo cũng được, tôi còn muốn một ít bia nữa, còn canh thì tốt nhất là canh gà, vị đạo khăng định sẽ rất ngon!”

“Đi chết đi, thằng béo, ăn cái chim mày ấy!” Hai người trẻ tuổi ở bên cạnh xông lên, giơ cao gậy sắt trong tay, hung hăng đập vào trán Trương Minh Thắng.

Lâm Bắc Phàm đẩy Trương Minh Thắng ra, chân phải giống như một thanh liêm đao, đá mạnh vào bụng dưới của hai tên đó.

“Rầm rầm!”

Hai tên đó giống như là điều đứt dây, bay ra sau rồi nặng nề đập xuống đất.

Trương Minh Thắng nện mông xuống đất, đau đến nổi nhe răng há miệng, nhưng ả ở đó cười ngốc nghếch: “Chim tao khăng định là không dễ ăn đâu, không bằng xem chim của chúng mày đi? Nói không chừng còn giống một con giun đó.”

Tên trung niên đó không ngờ Lâm Bắc Phàm dưới dạng tình huống này mà còn có được thân thủ như thế, quả nhiên là rất khá. Hắn vung mạnh tay phải: “Xông lên hết cho tao, ba đứa bọn nó, không được tha cho một ai cả!”

Hắn đã coi Khổng Băng Nhi là đồng bọn của họ, tất nhiên là phải bắt cả ba người.

“Các người, các người đừng hiểu lầm, tôi không quen họ!”

Khổng Băng Nhi thấy mấy người lao về phía mình, lập tức sợ đến hoa dung thất sắc, cố nhịn đau, liên tục xua tay ra hiệu.

Đáng tiếc những người này căn bản là không tin lời cô ta.

Không quen ư? Không quen mà có thể lái xe đến cứu à? Hình như vừa rồi quan hệ của ba người còn rất ám muội.

Lâm Bắc Phàm thi triển thế võ, đá bay bốn người đang lao tới trước mặt Khổng Băng Nhi: “Cô còn ngây ra đó làm gì? Mau chạy đi!”

Hắn vừa không chú ý đã bị gậy sắt trong tay một tên thanh niên đập một phát vào lưng, đau đến nổi nhe răng trợn mắt, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Khổng Băng Nhi tạm thời thoát khỏi mối nhớ tới chuyện này, vội vàng quay người lại co chân chạy, nhưng còn chưa chạy xa được bốn năm mét thì thân thể cô ta lảo đảo ngã xuống đất, đau đến mức khiến cô ta lại hét lên.

“Cô, cô sao rồi?”

Lâm Bắc Phàm cảm thấy mình cũng muốn bật khóc.

“Chân, chân tôi sưng rồi!”

Khổng Bằng Nhi ôm mặt khóc lóc, nghe rất thương tâm.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm co giật hai cái, suýt chút nữa thì ngất đi.

Đây là chuyện gì vậy?

Mình tuy bình thường không làm chuyện gì tốt, nhưng bất kể là nói gì thì mình vừa mới cứu một cô nương sắp chết, hơn nữa còn không nhận bất kỳ lợi ích gì, sao lại gặp phải loại “báo đáp” này!”

“Lão đại, cứu mạng với...” Trương Minh Thắng ở bên kia hét lên.

Lâm Bắc Phàm vội vàng quay đầu lại, có bốn năm tên thanh niên đang giơ gậy sắt sáng loáng lên, đập loạn xạ vào người Trương Minh Thắng, khiến hắn đau đớn rống lên như lợn, liên tục lăn lộn trên mặt đất. Lâm Bắc Phàm muốn xông tới cứu hắn thì bị hơn hai mươi tên thanh niên vung gậy sắt cản đường, khiến hắn không thể không xử lý hắn trước.

“Lão đại, anh khệnh quá đi mất, cố gắng đấu với chúng đi, nhất định phải kiên trì nhé, kìa, phía sau có một thằng kia, mau đá cho nó một cước để nó biết được sự lợi hại của anh đi!” Tiểu Kim hét lên nhắc nhở.

“Tao, tao không kiên trì được nữa rồi!”

Lâm Bắc Phàm thực sự có một loại cảm giác muốn khóc, mình hiện tại cả người trên dưới không có chỗ nào là không đau đớn. Con bà nó, đây không phải là cuộc sống của con người mà.

“Ặc, em, em mệt quá, em ngủ một lát đã!”

Tiểu Kim rất thẳng thắn không nói chuyện nữa. Lâm Bắc Phàm thầm khinh bỉ tiểu Kim không nghĩa khí, vừa chạy vòng quanh ở giữa những người này vừa không ngừng đánh chúng. Trên người hắn cũng không biết là bị đánh bao nhiêu cái, chỉ cảm thấy mỗi lần đều bị đau thấu xương, có một loại cảm giác như đang chịu thập đại cực hình thời Mãn Thanh. Mà trước mắt hắn cũng trở nên quay cuồng, nhìn thấy những người này một cách mơ mơ hồ hồ.

Tên trung niên đó không biết từ lúc nào đã vòng ra sau Lâm Bắc Phàm, hai tay giơ gậy sắt lên, đập mạnh xuống gáy hắn. Lâm Bắc Phàm lập tức lắc lư hai cái rồi ngã vật xuống đất.

”Lão đại, lão đại... Trương Minh Thắng sắc mặt đại biến, vội vàng bật dậy, nhưng hắn vừa gào lên được một tiếng thì lại bị mười mấy tên thanh niên xông lên đâm đá một trận, thế là hắn cũng dứt khoát ngất theo.

“Ê ê ê, hai người các anh dậy đi chứ, các anh không cứu tôi thì ai cứu tôi đây? A, người đâu, cứu mạng với...” Khổng Bằng Nhi biến sắc, đã cảm thấy tình huống của mình không ổn, muốn đứng dậy, nhưng giấy dựa hai cái, cơn đau ở mắt cá chân lại nhói lên như bị kim châm.

298. Chương 298: Luân Gian, Không Phải Là Cường Gian.

Lâm Bắc Phàm khó nhọc mở mắt, phát hiện mình bị ba ngày sương này khiến cho ngay cả một chút đau đớn cũng không chịu được. Mỗi ngày đều ăn cao lương mỹ vị, đánh mạt chược, còn có nhiều nhân vật như B ở bên cạnh hầu hạ, quả thực giống như hoàng đế thời cổ đại. Hiện tại thì hay rồi, từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục, hơn nữa còn là mười tám tầng địa ngục, đúng là đáng buồn.

Mỗi khối cơ nhục trên dưới khắp người đều đau đớn, giống như bị mấy chục bà bác hấp diêm tập thể, khó chịu không tả xiết, bụng sớm đã trống rỗng, phát ra tiếng ọc ọc, cổ họng thì khát khô.

Đây quả thực không phải là ngày tháng của con người nữa rồi. Lâm Bắc Phàm hơi động dậy một chút thì phát hiện người bị trói bằng hơn chục sợi dây thừng, giống như là cái bánh tét, ngay cả động dậy cũng không được. Mà mình tựa hồ như bị nhốt trong một căn phòng nhỏ đơn giản, chỉ có một cái cửa sổ to cỡ bàn tay để có thể nhìn thấy ánh mặt trời ở bên ngoài. Mà trong phòng thì ngay cả giường cũng không có, còn bản thân hắn thì bị ném xuống đất.

“Người đâu, tôi muốn uống nước!”

Lâm Bắc Phàm hữu khí vô lực thốt lên.

“Lão đại, đừng kêu nữa, bọn chúng không cho ta uống nước đâu!”

Giọng nói của Trương Minh Thắng đột nhiên vang lên ở bên cạnh, nghe cũng giống như là bị mấy chục tiểu mỹ mi hấp diêm vậy, vô cùng thâm thúy.

Lâm Bắc Phàm khó nhọc quay đầu lại, thấy Trương Minh Thắng hiện tại mặt mày sùng phu, quần áo trên người không có chỗ nào hoàn chỉnh, nhìn giống y như phạm nhân từ trong ngục chạy ra. Hắn hỏi: “Mày sao cũng bị bắt à?”

Trương Minh Thắng cả người cũng bị trói bằng mấy chục sợi dây thừng, hắn trợn mắt lên, có chút bất lực giải thích: “Bọn chúng vốn là muốn hạ thủ với chúng ta, sao có thể tha cho em được? May mà em cơ linh, bọn chúng vừa đánh em là em cố ý giả vờ ngất đi, như vậy mới bị đánh ít đi mấy cái, nhưng em hiện tại trên người không có chỗ nào là không đau cả.”

Hắn hơi chuyển động đầu một cái liền phát ra tiếng rống như giết lợn.

Lâm Bắc Phàm không khỏi ngáp một cái, uể oải nói: “Chúng ta bị bắt bao lâu rồi?”

“Chắc phải hơn hai tiếng rồi? Chắc là bọn Từ Chính đang tìm chúng ta khắp kinh thành đấy, chỉ cần chúng ta kiên trì một lát, bọn họ sẽ tìm thấy chúng ta thôi!”

Trương Minh Thắng đối với quan niệm thời gian vẫn khá chuẩn xác, xem ra hắn chẳng ngất đi một phút nào cả.

Lâm Bắc Phàm nhún nhún vai, có chút khinh thường nói: “Đó là chuyện không có khả năng!”

“Cái gì? Không có khả năng ư?”

Trương Minh Thắng vốn ban đầu còn có một chút lòng tin với bọn Từ Chính, hiện tại nghe Lâm Bắc Phàm nói câu này, trong lòng liền có chút thấp thỏm bất an, sắc mặt thoáng chốc đã biến hành trắng bệch.

Lâm Bắc Phàm nhìn bố trí của căn phòng, không khỏi lắc đầu nói: “Nơi đây xem ra chính là một nơi xa xôi của kinh thành, bọn Từ Chính sao có thể tìm thấy chúng ta nhanh như vậy? Kinh thành nói lớn thì không lớn, mà nói nhỏ thì cũng không nhỏ, bọn họ cho dù có bản sự thông thiên, sao có thể tìm thấy chúng ta trong khoảng thời gian ngắn như vậy được?”

“Ặc!” Trương Minh Thắng bị hắn nói cho đầu đầy mồ hôi, không nói thêm được tiếng nào.

Kinh Thành lớn như vậy, không có bốn năm ngày thời gian thì không thể tìm được.

Nhưng trong thời gian bốn năm ngày, chuyện gì cũng có thể phát sinh, bọn họ có thể bị giết chết, có thể bị đói chết, có thể bị khát chết, còn có thể bị mấy chục đại hán bạo súc hoa mà chết.

Trương Minh Thắng càng nghĩ càng sợ, mình còn trẻ như vậy, còn rất nhiều chuyện đợi mình làm, ví dụ như ăn hết của ngon vật lạ trong thiên hạ, còn cưa các loại tiểu nữ nữa, còn đi chơi các trò chơi trên thế giới, sao có thể vô cớ chết ở đây được? Trên mặt hắn không có nổi một tia huyết sắc, cả người trên dưới đều run lẩy bẩy.

“Người đâu, tôi, tôi muốn ăn gà quay của kinh thành, tôi, tôi còn muốn ăn cua bể nữa, mau, mau chuẩn bị cho tôi!”

Khi Lâm Bắc Phàm đang chuẩn bị nghỉ ngơi một lát thì một giọng nói thanh thúy dễ nghe đột nhiên vang lên ở trong phòng, điều này khiến cả hai đều hơi sững người, thuận theo giọng nói đó mà nhìn thì thấy bên dưới đồng cỏ khô lờ mờ nhận ra một đôi chân tú lệ, một bàn tay trắng nõn đang đung đưa.

Người này ngoài trừ là Khổng Băng Nhi vừa rồi còn chưa xuất hiện ta thì còn là ai nữa?

Trương Minh Thắng không nhịn được mà chớp chớp mắt, ra sức nuốt nước bọt, nói: “Sắc, cô em này so với em còn lợi hại hơn, em chỉ cần một cốc nước là được rồi, cô ta không ngờ còn đòi nhiều thứ ngon như vậy, đúng là ngu B thật!”

Lâm Bắc Phàm không ngờ Khổng Băng Nhi cũng bị nhốt ở đây, có điều trong lòng có chút áy náy đối với cô ta. Chuyện này vốn là nhắm vào mình và Trương Minh Thắng, ai ngờ lại kéo cả cô ta vào. Hắn vội vàng cười nói: “Nơi đây không có vịt nướng kinh thành đâu, chỉ có lợn sữa quay thôi, cô muốn không?”

“Lợn sữa quay à? Được, bụng tôi đói lắm rồi?”

Khổng Băng Nhi thuận miệng đồng ý luôn.

Trương Minh Thắng tròn mắt, có chút hứng thú hỏi: “Lợn sữa quay à? Ở đâu có vậy? Bọn chúng sẽ tốt với chúng ta như vậy sao? Vậy em không ăn một bữa thì không được.”

Lâm Bắc Phàm lập tức cười nói: “Lợn sữa quay à? Đó chẳng phải là xa tận chân trời mà gần ngay trước mắt sao?”

Trương Minh Thắng rất nhanh liền có phản ứng, thở hổn hển gào lên: “Lão đại, giờ em đói sắp chết rồi mà anh còn có tâm tư nói đùa à.”

Lâm Bắc Phàm cười cười nhìn hắn: “Hiện tại không nói đùa thì còn có thể làm gì nữa? Tao hiện tại đau khắp người, phải nghỉ ngơi một lát mới đúng, kiểu gì bọn chúng một lát nữa cũng động đến tao, trước tiên chăm sóc tốt cơ thể rồi hẵng nói!”

Trương Minh Thắng tròn mắt lên, không nói gì nữa.

“Lợn sữa quay ở đây? Tôi muốn ăn lợn sữa quay!”

Khổng Băng Nhi đột nhiên ngồi dậy, ném cổ khô đập trên người mình sang một bên, một đôi mắt mông ảo tới mê người lấp lánh ánh sáng tham lam. Nếu như có một con lợn sữa quay ở trước mặt cô ta, e rằng cô ta sẽ nuốt đến cả xương đầu cũng không còn.

“Sặc!”

Trương Minh Thắng nuốt nửa thì hôn mê.

Đầu của cô nhóc này chẳng lẽ là tương hồ à? Trong tình huống hiện tại mà còn đòi ăn lợn sữa quay?

Khổng Băng Nhi nhất thời vẫn chưa có phản ứng là mình đang ở nơi nào, nhìn địa phương xa lạ ở trước mặt, khuôn mặt nhỏ của cô ta lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, run giọng kêu lên: “Đây, đây là nơi nào vậy? Tôi, tôi sao lại ở đây?”

Cô ta còn dụi dụi mắt, nhìn căn phòng đơn giản đến cực điểm này với vẻ không dám tin.

Trương Minh Thắng ở bên cạnh không nóng không lạnh nói: “Đây chính là... địa ngục!”

“Hả, địa ngục? Nơi đây là địa ngục?”

Khổng Băng Nhi không nghe ra ý tứ trêu ghẹo của đối phương, sắc mặt đầy vẻ kinh hoàng thốt lên.

Trương Minh Thắng cười âm hiểm, nói: “Đúng rồi, cô vì câu dẫn nam nhân, cho nên bị nhốt vào mười tám tầng địa ngục, chuyển thể đầu thai sẽ biến thành một nữ nhân dâm đãng, chuyên bồi tiếp nam nhân ở trên giường!”

“Anh, đồ béo ị kia, anh nói vậy, tôi vả vỡ mồm anh ra đấy!”

Khổng Băng Nhi rất nhanh liền hồi thần, thì ra là tên béo này dọa mình, lập tức mở miệng mắng chửi.

“Cô, côi mắng tôi béo ị à, ông đây không cường gian cô thì không được!”

Trương Minh Thắng tức đến thổ huyết.

“Sặc, nhìn bộ dạng của anh thế kia, tôi sợ anh mới lạ đó!”

Khổng Băng Nhi rất khinh thường tròn mắt lườm hắn.

Trương Minh Thắng đã bao giờ phải chịu tức giận thế này đâu? Lập tức giận đến nổi ngọ nguậy định đứng dậy, dẫn mặt tiểu nha đầu không biết trời cao đất dày này một chút, Nhưng trên người hắn bị trói nhiều

dây thừng như vậy, nào có dễ đứng dậy? Khó lắm mới nhích lên khỏi mặt đất một chút, kết quả thân hình vừa lay động lại ngồi phịch xuống, đau đến nỗi rống lên thảm thiết.

“Hi hi... anh không phải là rất lợi hại sao? Anh đứng dậy đi, mau đứng dậy cho tôi xem nào!” Khổng Băng Nhi thấy bộ dạng của hắn, lập tức cười khằng khặc, giống như là đang xem một vở hài kịch.

“Cô, cô đợi đó, tôi nhất định sẽ cho cô biết sự lợi hại của tôi!”

Trương Minh Thắng tức đến nổi suýt nữa thì ngất đi.

Mình sao lại gặp phải tiểu bà nương này nhỉ? Tức chết đi được.

“Được, tôi xem anh lợi hại như tới cỡ nào, đừng cho rằng cái con cá trạch ở trong đũng quần anh rất lợi hại, tôi chả sợ đâu, có gan thì anh tới đây!”

Khổng Băng Nhi không biết học được từ ngữ này từ đâu, hiện tại vừa hay có chỗ dùng tới, chỉ cảm thấy má đỏ hây hây, tim cũng đập nhanh hơn, thì ra cảm giác khi nói ra những từ ngữ này lại kích thích như vậy, kỳ lạ như vậy.

Trương Minh Thắng có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt, mình cũng quá xui xẻo rồi? Sao lại gặp phải dạng nữ nhân như thế này? nếu mình không bị trói, nhất định sẽ dẫn mặt cô ta, hiện tại mình đã là một con sói hoang thụ thương bị dè dặt.

Do Khổng Băng Nhi là một nữ nhân, cho nên những người đó không để cô ta vào trong mắt, do đó không dùng dây thừng trói cô ta lại. Cho nên cô ta bèn đứng dậy, vỗ cổ khô dính lên người mình rồi bước tới trước mặt hai người họ, hai tay đỡ đầu gối, cười tủm tỉm nhìn họ: “Xem ra tình huống của các anh còn gay go hơn tôi!”

“Gay go cái rắm, đừng cho rằng cô không bị trói là cô được an toàn nhé. Tôi xem cô chạy thế nào nào, tôi nhớ những tên đó đều là nam nhân, phải có tới bảy tám chục tên đấy. nếu lát nữa bọn họ tham lam mỹ sắc của cô, tụ tập lại làm gì đó với cô, cô tha hồ mà sướng nhé, khẳng định là sướng tới cực điểm đấy!”

Trương Minh Thắng ác độc nói.

“Anh, cái đồ béo ị này, anh nói linh tinh cái gì đó? Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi.”

Khổng Băng Nhi bị hắn nói cho sắc mặt trắng bệch, thân thể mềm mại run rẩy bầy.

Bị bảy tám chục nam nhân làm cái đó ư? Vậy mình chắc chết mất thôi. Mình nghe nói thân thể của nữ nhân rất yếu đuối, đối diện với một hai nam nhân có lẽ còn được, nếu mấy chục người làm liên tục thì kiểu gì cũng chết.

Trong đầu Khổng Băng Nhi hiện lại tin tức phát trên TV, một cô bé nào đó sau khi bị bán tới một địa phương xa xôi, mới mười mấy tuổi đã mang thai rồi. Mà mình thì phải đối diện với bảy tám chục nam nhân, há chẳng phải là còn thê thảm hơn cô bé đó mấy chục lần sao? Chẳng lẽ tám thân xử nữ mình giữ gìn hai chục năm lại mất ở đây ư? Trong lòng cô ta vô cùng khó chịu, mình hình như còn chưa yêu đương bao giờ mà.

Cô ta hiện tại thực sự rất hối hận, mình vì sao lại đỗ xe ở đó? Vì sao mình lại gặp hai người này? Vì sao mình không chạy trốn? Nhưng trên đời không có thuốc hối hận, điều này khiến cô ta cơ hồ muốn khóc.

“Đó là luân gian? Không phải là cương gian” Trương Minh Thắng cười nói rất vô sỉ.

Lâm Bắc Phàm một mực không nói gì đột nhiên mở choàng hai mắt, lộ ra một nụ cười ung dung rất chi là khênh khênh, giống như mình đang ở trong khách sạn năm sao chứ không phải đang bị giam cầm vậy, mở miệng nói: “Thả tôi ra đi, tôi có thể cứu hai người.”

299. Chương 299: Diễn Kịch.

Khổng Băng Nhi cảm thấy thời thiếu nữ của mình sắp mất rồi, hơn nữa còn mất bởi một phương thức từ vong tàn ác vô nhân đạo, mất hết nhân tính. Mất cô ta đổ ứng, mấy giọt nước mắt tí tách rơi xuống. Cho nên sau khi nghe thấy câu này của Lâm Bắc Phàm, giống như là thấy gặp được Quan Âm cứu khổ cứu nạn, trên mặt lập tức vui mừng vạn phần, hai tay ôm chặt lấy hân mà lắc, hét lên: “Anh, anh thật sự có thể cứu tôi ra ư? Anh, anh sẽ không lừa tôi chứ?”

“Ồi trời, ời chà, cô nhẹ nhàng một chút, cô muốn lắc chết tôi à?”

Lâm Bắc Phàm hiện tại cũng rất mệt, chẳng khác gì một người bệnh, sao có thể chịu đựng được cô ta giãy vò như vậy, tất nhiên là nhe răng trợn mắt, liên tục kêu đau.

Khổng Băng Nhi lúc này mới phát hiện mình đúng là hơi nóng nảy, vội vàng thả đối phương ra, ngượng ngùng cười: “Anh, anh đúng là có thể cứu tôi ra ư? Cái này, các anh tên là gì nhỉ? Tôi vẫn chưa biết!”

Cô ta cũng biết cầu người ta làm việc thì mặt mày phải tươi cười, cho nên cố gắng để mình giống như là một người chân thành thiện lương, mỉm cười rất ôn nhu mỹ lệ, hai con mắt to mê người còn không ngừng chớp chớp, khiến cho Lâm Bắc Phàm cả người run rẩy, suýt chút nữa thì ngất đi.

Lâm Bắc Phàm thầm kinh thán một tiếng, chẳng trách người ta đều nói vũ khí lợi hại nhất của nữ nhân chính là thân thể của cô ta, tùy tiện làm trò một cái là có thể khiến anh hùng hào kiệt trong thiên hạ phải phục tùng dưới váy của cô ta rồi. Có điều nam nhân cũng dễ tiện quá cơ, người ta chỉ ngừng nguẩy một cái là quên hết tất cả, dờ ra giống như là thắng ngốc vậy, xem ra anh hùng khó qua ải mỹ nhân, câu danh ngôn này đúng là không sai.

“Khụ khụ, tôi tên là Lâm Bắc Phàm, hân tên là Trương Minh Thắng!”

Lâm Bắc Phàm vội vàng nói.

“Ồ, ôi biết rồi!” Khổng Băng Nhi thấy tên của bọn họ chẳng quen thuộc với mình chút nào, hơn nữa từ khẩu âm của bọn họ cũng biết rằng bọn họ không phải là người kinh thành, cho nên lòng cảnh giác cũng vơi đi nhiều, vội vàng hỏi: “Anh sẽ cứu tôi ra thế nào?”

“Khụ khụ, cô có thể cời trói cho chúng tôi trước không? Hai người chúng tôi bị trói thế này thì cô cho rằng có thể đào tẩu được chắc?”

Lâm Bắc Phàm hơi ngọ nguậy, lại cảm thấy mình ngay cả động đậy cũng không nổi.

Con bà nó, sao trong “long tu bảo điển” không có loại công phu ngư B đó nhỉ?

Giúp mình chỉ ngọ nguậy một chút là có thể giật đứt mấy sợi dây thừng này, đây là mình còn luyện tới cảnh giới thứ tư rồi, nếu là trước đây, không bị tức chết thì không được.

“Lão đại, cái mà anh nói không phải là ”long tu bảo điển” mà là “quỳ hoa bảo điển”. “Long tu bảo điển” phải là long tộc chính tông nhất mới có thể tu luyện được, chỉ cần sau khi tu luyện thành công thì có thể...” Tiểu Kim không biết lúc nào đã tỉnh lại, bắt đầu khoắc lác thao thao bất tuyệt, giống như là một lão bà đang bốc phét vậy.

“Tao lười chẳng muốn nghe nhiều như vậy đâu, hiện tại đã là tầng thứ tư rồi mà sao ngay cả dây thừng cũng không làm được gì thế hả?”

Lâm Bắc Phàm rất không vui phản bác lại một câu, thế nào cũng cảm thấy mình có chút cảm giác như lên thuyền tặc vậy.

“Cái này, hắc hắc, lão đại, không phải là ”long tu bảo điển” vô dụng, chủ yếu là thời gian luyện tập mỗi ngày của anh quá ít, toàn dựa vào xxoo với nữ nhân để đề thăng cảnh giới của mình, có thể ngư B mới lạ đó!”

Tiểu Kim rất vô sỉ nói.

“Khụ khụ, mày có nói là mỗi ngày đều phải đả tọa đâu, cái này là mày chỉ đạo sai lầm mới đúng!”

Lâm Bắc Phàm có chút thẹn thùng nói, đoạn thời gian này mình hình như rất ít khi đã tọa, so với sự “chăm chỉ” trước kia thì quả thật là lười biếng hơn nhiều.

“Anh...” Tiểu Kim bị câu này của hắn làm cho uất nghẹn.

Lão đại của mình quả thật quá vô sỉ, ngay cả cái cơ này mà cũng nói ra được.

Khổng Băng Nhi gật gật đầu, hai cái tay nhỏ đặt lên dây thừng của đối phương, chuẩn bị cởi ra. Nhưng cô ta đột nhiên nghĩ tới gì đó, thế nên mặt đầy cảnh giác nhìn họ: “Nếu, nếu tôi thả các anh ra, các anh làm gì đó với tôi thì tôi biết làm sao? Tôi, tôi không thể thả các anh ra bây giờ được!”

Trương Minh Thắng tức đến thổ huyết, trí thông minh của con gái bây giờ sao đều thấp tẹt hại thế nhỉ?

Hiện tại ba người chính là bị buộc chung một giây, chẳng lẽ còn hoài nghi lẫn nhau ư?

Lâm Bắc Phàm cũng cười cười, cười rất chân thành, không hề có chút ý tứ tức giận nào.

“Anh, anh cười cái gì?”

Khổng Băng Nhi cảm thấy nam nhân ở phía trước này rất nguy hiểm, rất ác ý.

Lâm Bắc Phàm lười biếng dựa vào bức tường ở phía sau, ngáp một cái, nói: “Không có gì, không cởi thì thôi, dẫu sao thì chúng tôi cũng chẳng phải lo gì. Nếu bọn họ muốn giết chúng tôi thì e rằng chúng tôi sớm đã đi gặp Diêm Vương rồi. Cho nên tối đa là đánh chúng tôi một trận cho hả giận. Nhưng cô thì lại khác, không giết cô thì còn có rất nhiều biện pháp để giày vò cô, giống như cái cách mà A Thắng vừa nói đó là hữu hiệu nhất. Hơn nữa nam nhân nào cũng thích làm cái đó, cho dù tới lúc đó cô có gọi người giết họ thì thân thể của cô cũng bị bọn họ chơi qua rồi, có thể nào cũng không bỏ cứu được, cho nên chúng tôi sẽ không lo lắng đâu!”

Trương Minh Thắng mắt lấp lánh sáng, liên tục gật đầu: “Đúng vậy, chúng tôi không lo lắng đâu, dẫu sao thì sớm muộn gì cũng có người cứu chúng tôi ra, cùng lắm là chịu đói mấy ngày thôi, chúng tôi chẳng quan tâm!”

Hắn cũng giả vờ vận mình, chuẩn bị ngủ một giấc để hồi phục.

Khổng Băng Nhi nghe Lâm Bắc Phàm nói vậy, trong lòng càng loạn.

Ai nói nữ hài tử hiện tại không để ý đến lần đầu của mình? Đó chẳng qua là nếu một số nữ tử đã mất đi lần đầu rồi tự sa ngã mà thôi, đối với nữ hài tử bình thường mà nói, bọn họ vẫn rất vui nếu được hiến lần đầu của mình cho nam nhân mà mình thích, hồng lưu lại một đoạn hồi ức mỹ hảo, trở thành ký ức mỹ hảo nhất của hai người trong đời này.

Cô ta sau khi một lúc mới ấp úng nói: “Tôi, tôi cởi trói cho các anh là được, nhưng các anh không được động tay động chân với tôi đâu đấy, nếu không, tôi sẽ không bỏ qua cho các anh đâu!”

Cô ta phát hiện mình hiện tại một chút uy hiếp đối với bọn họ cũng không có, chỉ có thể dùng loại lời nói có cũng như không, chẳng mang lại tác dụng này ra để uy hiếp.

“Một bên là bảy tám chục nam nhân, một bên là hai nam nhân, cô cảm thấy bên nào tốt hơn!”

Trương Minh Thắng rất vô sỉ nói một câu, hai mắt lấp lánh quang mang dâm dật.

“Đương nhiên là hai nam nhân rồi, phì phì, anh nói linh tinh cái gì đó?”

Khổng Băng Nhi buột miệng nói một câu, nhưng rất nhanh liền hối hận, lập tức tròn mắt hạnh, hung hăng lườm đối phương một cái.

Trương Minh Thắng cười hắc hắc, im lặng không nói gì nữa.

Khổng Băng Nhi cũng biết ý tứ trong lời nói của hắn, mình một mặt bị bảy tám chục nam nhân hấp diêm, một mặt bị hai nam nhân hấp diêm, bảo cô ta lựa chọn giữa hai bên thì ngoại trừ cởi trói cho họ ra thì còn biết làm gì nữa đây? Sau cùng cô ta vẫn nghiêng rằng, cởi trói cho Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng.

Lâm Bắc Phàm lập tức đứng dậy, hoạt động thân thể đã có chút tê cứng. Tuy sức chiến đấu của mình chỉ có khoảng sáu thành, nhưng nếu muốn chạy thoát khỏi đây thì không phải là không có khả năng.

Trương Minh Thắng cũng nghiêng rằng đứng dậy, thở hổn hển nói: “Những thằng đó không ngờ dám dùng gậy sắt đánh em, còn dùng chân đá em, em nhất định sẽ cho chúng biết sự lợi hại của em, sặc, tức chết mất!”

Khổng Băng Nhi thấy hai người bọn họ không chú ý tới mình, trông bọn họ hình như cũng không phải là hạng hảo sắc, lúc này mới yên tâm, vội vàng chạy tới gần hai người bọn họ, nói: “Vậy chúng ta hiện tại nên làm gì?”

Lâm Bắc Phàm bước tới trước cửa phòng, ghé tai nghe ngóng một lúc, thấy ở đằng xa từ từ truyền thấy tiếng bước chân gấp rút, nghe tiếng động tựa hồ như là không ít người, hắn vội vàng quét nhìn tất cả đồ vật ở trong phòng, thấy góc tường có một cái đòn gánh dài hai thước, bên cạnh còn có một chút tạp vật và một cây gậy ngắn dài hơn một thước, không biết là để làm gì. Hắn vội vàng chỉ vào Trương Minh Thắng, sau đó hai người đều rón rén bước tới, hắn cầm cái đòn gánh còn Trương Minh Thắng thì cầm cây gậy ngắn.

“Các anh, các anh muốn gì...”

Khổng Băng Nhi cũng lơ mơ nghe thấy có người sắp tới, trong lòng có chút hoảng loạn, hơn nữa cũng nhìn ra là bọn họ muốn làm gì, thấp giọng hỏi.

Lâm Bắc Phàm đột nhiên nhớ ra gì đó, trên mặt lộ ra nụ cười cổ quái, ghé vào tai cô ta nói mấy câu.

“Anh, anh vô sỉ, hạ lưu, đại sắc lang, không ngờ lại bảo tôi làm loại chuyện đó, đừng hòng, tôi không làm đâu!”

Khổng Băng Nhi mặt đỏ bừng, ra sức trợn mắt lên, hận không được đấm cho hắn một phát.

Lâm Bắc Phàm bắt đầu nói: “Vậy thì thôi, bọn chúng nhiều người như vậy, e rằng hai người chúng tôi không phải là đối thủ, tới lúc đó, chúng ta há chẳng phải sẽ bị...”

“Anh, anh...” Khổng Băng Nhi xấu hổ không nói ra được.

“Còn mười giây nữa, cô tự mình suy nghĩ đi, tôi không cưỡng bách cô đâu!”

Lâm Bắc Phàm rất chính phái không thèm nhìn cô ta.

“Lão đại, các người vừa nói gì vậy?”

Trương Minh Thắng có chút tò mò hỏi.

Lâm Bắc Phàm nhún nhún vai, sau đó bĩu môi, tỏ ý mình là một người đứng đắn.

Khổng Băng Nhi nghe thấy tiếng bước chân ở bên ngoài càng lúc càng gần, gấp đến độ sắp bật khóc. Chẳng lẽ mình không ngờ lại phải làm chuyện xấu hổ như vậy ư? Còn phải phát ra tiếng nữa? Nhưng mình nếu không làm vậy thì mình sẽ bị những nam nhân đó luân gian. Cô ta cân nhắc một chút, sau cùng trợn mắt lườm hai người họ, rên lên: “Đừng, đừng, anh đừng hôn chỗ đó của người ta, đáng ghét, a a, người ta nhột quá đi, anh đừng, đừng, a...”

Cô ta xấu hổ đến nỗi chỉ muốn đào một cái lỗ rồi chui xuống, hai tên hỗn đản này không ngờ lại bảo mình nói vậy, thật là xấu hổ quá đi? Thật sự là hạ tiện mà.

Trương Minh Thắng há hốc miệng, đủ to để nhét một quả trứng gà vào.

Cái này quá hóa bạo rồi? Ngay cả thể này cũng làm được à.

Hắn sững sờ đứng đó một lúc, Lâm Bắc Phàm trực tiếp đá cho hắn một chút, sau đó đánh mắt ra hiệu.

Trương Minh Thắng hiểu rõ ý tứ trong mắt đối phương? Hắn cũng vội vàng mê đắm kêu lên: “Oa, chỗ này của em lớn quá đi? To như bưởi năm roi ý, có phải là giả không đó? Nào nào, để anh hôn một cái là biết ngay là hàng thật hay hàng giả. Ồ, không phải chứ? Ahh còn chưa động vào em mà, sao chỗ đó đã ướt đầm thế này, he he, em hẳn cảm quá đầy cương ơ!”

Loại chuyện này đối với hắn mà nói thì quả thực là quá quen thuộc, ngay cả nghĩ ngợi cũng không cần.

Khổng Băng Nhi tức giận đến nỗi thổ huyết, trực tiếp giơ chân lên đá một cước vào đối phương.

Tên béo ị này không ngờ lại dám gọi mình là cưng, đúng là đáng ghét mà.

“Ồi chà...” Trương Minh Thắng đau đến nổi nhe răng há miệng, lập tức gào lên, nhưng hắn lập tức hiểu ra sai lầm của mình, lập tức cải chính: “Em, em đừng gấp vậy chứ, muốn làm anh chết à? Để anh tự mình cởi quần, không cần em giúp, anh lát nữa sẽ làm em sướng muốn chết luôn, he he!”

Thân hình Khổng Băng Nhi lão đảo, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Tên này quá vô sỉ, quá hạ lưu.

300. Chương 300: Tình Thế Nguy Cấp.

Kiều Cẩm Phong hôm nay rất đặc ý, rất kiêu ngạo, rất ngầu B.

Những người mà mình phái ra tuy tốn rất nhiều tiền, ở giữa còn xuất hiện một số trắc trở, có điều cuối cùng cũng giành được toàn thắng, khiến hai thắng hồn dẫn suýt nữa thì đánh chết con mình rơi vào trong tay mình, tiếp theo chính là tận tình giày vò, tận tình đánh đập bọn chúng, để bọn chúng biết thế nào là lợi hại vì dám thương hại con trai mình.

“Lão bản, ngài hay là đeo mặt nạ vào đi, để tránh chúng nhận ra ngài!”

Tân Long hai tay cầm một cái mặt nạ nhựa bình thường đưa cho hắn.

“Nhận ra tao ư? Hắn có thể nhận ra tao thì sao chứ?”

Kiều Cẩm Phong rất khinh thường nói.

“Nhưng ngài nói sao cũng là chủ tịch của tập đoàn Cự Long, bọn họ nhận ra công tử, chỉ nghĩ một chút là nghĩ ra mối liên hệ bên trong, tới lúc đó chúng ta sẽ gặp xui xẻo!”

Tân Long vội vàng giải thích một hồi.

“Ừm, mày nói không sai, cũng nên chú ý một chút!”

Kiều Cẩm Phong hơi gật đầu, nhận lấy mặt nạ từ tay hắn, sau đó đeo lên mặt, rất nhanh liền che đi dung mạo của mình.

Đám người của bọn họ đi tới trước cửa căn phòng thì nghe thấy thanh âm cực kỳ quen thuộc ở bên trong truyền ra, khiến ai ai cũng quay sang nhìn nhau, biểu tình trên mặt có thể nói là thiên biến vạn hóa, muôn màu muôn vẻ.

Bọn chúng nhốt bọn Lâm Bắc Phàm lại là muốn dẫn dắt bọn họ một chút, nhưng bọn họ tựa hồ không hề sợ hãi, cũng không hề hoảng hốt, ngược lại còn ở bên trong làm chuyện mà nam nhân nào cũng thích làm.

Đây chẳng phải là quá không nề mặt bọn họ sao?

Sắc mặt Kiêu Cẩm Phong có chút trắng bệch, chỉ vào những đại hán đó, tức giận quát: “Mẹ nó, chúng mày làm cái chó gì đó? Bảo chúng mày tìm hai người, chúng mày không ngờ còn mang gái tới cho chúng, mày cho rằng tao nhiều tiền lắm phải không?”

Tên trung niên sợ đến nỗi biến sắc, vội vàng giải thích: “Lão bản, cái này không liên quan gì tới chúng tôi cả. Có có một nữ nhân đi chung với chúng, chúng tôi cho rằng bọn chúng cùng một phe, cho nên nhốt cả ba người lại. Ai ngờ bọn chúng lại dám làm loại chuyện đó ngay ở đây, cái này cũng quá, quá...”

“Cái gì? Ở cùng với chúng ư?”

Kiều Cẩm Phong có chút kinh ngạc.

Những người đó đều nhao nhao gật đầu phụ họa, tỏ ý rằng những gì mà tên trung niên nói đều là thật.

Kiều Cẩm Phong lập tức lắc lắc đầu, mắng: “Chuyện quái gì vậy? Hai thằng nhãi con này giỡn mặt tao à? Không ngờ ở dưới loại tình huống này còn có tinh thần chơi gái, tao muốn xem xem chúng mày lát nữa còn có khí lực mà chịu roi quất không?”

“A, a, anh cố gắng lên, anh lợi hại quá!”

“Sặc, anh dày vò em này, em chẳng phải là lãng lơ lắm sao?”

Trong phòng vẫn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ và tiếng thở gấp, thanh âm đó dường như mang theo một cổ dụ hoặc, khiến mỗi một đại hán có mặt ở đây đều đỏ mặt tía tai, lửa dục từ bụng dưới không ngừng dâng lên, khiến bọn họ đều hận không thể tìm một nữ nhân để phát tiết, loại cảm giác này thực sự là quá ủy khuất người khác rồi.

Kiều Cẩm Phong tròn lòng thì bực bội. Chuyện quái gì thế này? Rõ ràng là muốn dẫn dắt chúng, ai ngờ lại cung cấp một chỗ cho chúng tìm vui, chẳng lẽ vận khí của mình lại xấu như vậy à? Hắn nghĩ tới đây, cũng không để ý đến người khác nữa, trực tiếp bảo người bên cạnh mở cửa vào, bản thân thì xông vào trước tiên, gào lên: “Mẹ kiếp, chúng mày...”

“Bốp” Trương Minh Thắng đã nhảy ra, giơ gậy ở trong tay lên đập vào đầu hắn.

“Á...” Kiêu Cẩm Phong trong lòng đang bưng bưng lửa giận, nào có ngờ lại có người đột nhiên tập kích? Lập tức đau đến nỗi hai tay ôm đầu, gào lên thảm thiết, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Tân Long và mấy chục đại hán ở bên ngoài thấy vậy, vội vàng xông lên, lớn tiếng gào thét: “Lão bản...”

Lâm Bắc Phàm thò tay trái ra, nắm lấy cổ áo của Kiêu Cẩm Phong, lôi hắn vào trong phòng, sau đó nghiêm giọng nói với những người đó: “Chúng mày đừng động đây, nếu không, tao sẽ cho hắn ném chút đau khổ đấy!”

Hắn cũng không ngờ rằng người xông vào trước tiên lại là thủ lĩnh của những người này, xem ra chuyện hôm nay dễ dàng hơn nhiều so với họ tưởng tượng.

Kiều Cẩm Phong và những đại hán đó lúc này mới phát hiện, trong phòng nào có cảnh hương diễm gì đâu? Ba người đều mặc quần áo chỉnh tề, ngay cả một chút nếp nhăn cũng không có, hơn nữa vẻ mặt của ba người rất bình thường, không hề có dấu hiệu vừa làm chuyện đó. Bọn chúng lúc này mới biết mắc phải mưu của ba người bọn Lâm Bắc Phàm.

Trương Minh Thắng rất vô sỉ dùng gậy gõ chỉ vào đũng quần của Kiêu Cẩm Phong, rất dám dục gào lên với bọn đại hán: “Nếu chúng mày muốn xông lên thì cứ thử đi, tao cũng không ngại cho hắn vài cái đập vào đây, khiến hắn thử cảm giác làm công công đâu!”

Kiều Cẩm Phong biến sắc, run giọng gào lên: “Mày, mày đừng có làm loạn!”

Hắn hiện tại tuy đã năm mươi tuổi, nhưng nói sao thì vẫn là một nam nhân hoàn chỉnh, có lúc vẫn có một số nhu cầu của nam nhân. Nếu như bị đối phương làm hỏng, vậy sinh hoạt tình dục của mình sau này sẽ ra sao? Thằng béo này cũng âm hiểm thật.

Khổng Bằng Nhi xấu hổ đều nổi không còn mặt mũi nào để nhìn người khác.

Tên béo này vô sỉ quá đi mất, vừa rồi còn phối hợp với mình phát ra những thanh âm dâm dục đó, hiện tại lại dùng gậy gõ chỉ vào chỗ đó của người ta, chẳng lẽ đối phương chính là loại tồn tại vô sỉ sao?

Cô ta cũng cảm thấy mình ở cùng với những người này là một loại vũ nhục.

Tân Long và những đại hán đó đều biến sắc, ai ngờ ba người này lại dùng chiêu đó? Bọn chúng nhân số tuy nhiều, nhưng hiện tại lão bản lại ở trong tay người ta, ai ai cũng không biết phải làm gì nhìn Lâm Bắc Phàm, muốn xem xem đối phương chuẩn bị xử lý chuyện này như thế nào.

Kiều Cẩm Phong trong lòng uất nghẹn, mình khó khăn lắm mới bố trí được cái bẫy này, ai ngờ lại xuất hiện tình huống này chứ? Có trách thì cũng chỉ có thể trách mình không suy nghĩ chu toàn, rơi vào trong tay đối phương. Hắn chỉ có thể nghiến răng ken két, gào lên với những tên đó: “Chúng mày mau thả cho chúng đi!”

Tân Long và đám đại hán đó vội vàng tách ra một con đường cho họ.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng áp giải Kiều Cẩm Phong, Khổng Băng Nhi vội vàng theo sát phía sau, nhanh chóng rời khỏi căn nhà nhỏ. Thấy bên ngoài là một mảnh đất trống, xem ra nơi đây cũng phải cách kinh thành một đoạn cự ly. Nếu cứ vậy quay về thì e rằng sẽ phát sinh rất nhiều chuyện bất ngờ. Cho nên bọn họ chạy tới một chiếc xe cũ nát đỗ ở cách đó không xa.

“Chúng mày, chúng mày mau thả tao ra, tao đã đáp ứng thả chúng mày đi rồi!”

Kiều Cẩm Phong hiện tại sợ những người này sẽ nhốt mình, vậy thì tập đoàn Cự Long của mình sẽ gặp xui rồi.

Lâm Bắc Phàm sầm mặt xuống, cười nói: “Thả mày ư? Đợi sao khi chúng tao được an toàn một trăm phần trăm thì ta sẽ thả mày ra!”

“Chúng mày...” Kiều Cẩm Phong tức giận không nói gì được nữa.

“Sặc, nhìn thấy mày là trong lòng tao không được thoải mái, mày không phải là sai chúng đối phó với bọn tao sao? Không phải là rất ngu B sao?”

Trương Minh Thắng nghĩ tới những gì mà mình phải chịu đựng ngày hôm nay, trong lòng lập tức bùng lửa giận, giơ gậy gỗ trong tay lên đập vào dưới đũng quần hần một cái.

“A...” Kiều Cẩm Phong phát ra một tiếng rống như dã thú, đau đến nỗi ứa nước mắt.

Con bà nó, thằng béo này đúng là muốn mình tuyệt tự.

Tân Long và những đại hán đều đều theo sát phía sau, sau khi thấy cảnh này, mặt ai cũng trắng bệch, khoe miệng co giật, cơ hồ là ngã xuống đất.

Bọn chúng quả thật không phải là người tốt, nhưng chuyện bình thường mà chúng làm chẳng qua là đánh đập đối thủ, nào có thấy qua loại người vô sỉ như thế này? Không ngờ lại làm đau bộ vị đó của người ta.

Khổng Băng Nhi rất thông minh nhắm mắt lại không nhìn hành động của tên béo đó. Trong lòng thầm chia buồn với vị đại thúc đeo mặt nạ này. Cô ta cũng nghe nói chỗ đó của nam nhân là yếu mềm nhất, không chịu được giày vò, hi vọng ông ấy có con trai hoặc là con gái rồi, nếu không thì ông ấy đúng là phải đoạn tử tuyệt tôn.

Trương Minh Thắng mặt mày tỉnh bơ, cười âm hiểm: “Cảm giác sướng lắm đúng không?”

“Không, không sướng, mày, mày thả tao đi!” Kiều Cẩm Phong mồ hôi nhễ nhại, run giọng nói.

“Thả mày ư?”

Trương Minh Thắng rất vô sỉ nói: “Còn lâu, tao không phải là người tốt, cái gì không thể ngược đãi tù binh, loại chuyện này trong mắt tao căn bản là không tồn tại. Nếu tao lát nữa không vui, ta sẽ không đâm vào phía trước của mày mà trực tiếp đâm vào phía sau của mày đó, để mày sướng muốn chết luôn!”

Bọn người Kiều Cẩm Phong ai ai cũng lão đảo, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Tên này quá hạ lưu, quá vô sỉ, ngay cả cái này cũng nghĩ ra được.

Khổng Băng Nhi thực sự là không nhịn nổi nữa rồi, trực tiếp bước lên trước, đá một cái vào mông Trương Minh Thắng, gào lên: “Anh nói xong chưa vậy? Anh quá vô sỉ, quá độc ác!”

Cô ta cảm thấy mặt mình nóng rực, phồng chùng đặt một quả trứng gà lên thì chỉ mấy phút là chín, cho nên liền cho hần một bài học để giáo dục.

Trương Minh Thắng lập tức gào lên, ôm mông nhảy như con chơi chơi, rống đến khản cả cổ: “Tiểu nương bì này, cô, cô làm gì vậy? Còn làm loạn nữa, lão tử cường gian cô đấy!”

“Tôi sợ thằng béo anh mới lạ đó!”

Khổng Băng Nhi thực sự là không còn gì để nói với loại người vô sỉ này.

“Ái chà, cô còn gọi tôi là thằng béo nữa thì tôi liều mạng với cô!”

Trương Minh Thắng tức đến nỗi giơ gậy gỗ trong tay lên đập về phía cô ta.

“A, Lâm đại ca, cứu mạng, cứu mạng.” Khổng Bằng Nhi sợ đến nỗi hét lên thất thanh, vội vàng né ra sau Lâm Bắc Phàm, hai bàn tay nhỏ nắm chặt lấy eo đối phương, dùng đối phương làm lá chắn.

Khi Trương Minh Thắng tức giận thì có ba con trâu cũng không kéo hẳn lại được, cho nên hai tay hắn nắm chặt gậy gỗ, không ngừng lao về phía Khổng Bằng Nhi mà đánh, nhưng mỗi lần đều bị Lâm Bắc Phàm đỡ được. Hắn tức giận gầm lên: “Lão đại, anh mau tránh ra, tiểu nương bì này không ngờ lại dám chửi em, em nhất định phải cho ả biết tay, tức chết em mất!”

“Anh, đồ béo ị, tôi khinh bỉ anh, anh vô sỉ, hạ lưu, sắc lang, ác ôn, lưu manh!”

Khổng Bằng Nhi giống như là một con gà con, né sau gà mẹ là Lâm Bắc Phàm, chơi trò chim ưng bắt gà với Trương Minh Thắng, còn nói ra hết nhữ từ ngữ mỹ diệu mà mình nghĩ ra được.

“Ê, ê, ê, các người đừng làm loạn nữa, hiện tại là chỗ nào chứ? Các người đừng có ồn ào nữa.”

Lâm Bắc Phàm rất chán nản trợn mắt lên, đúng là không còn gì để nói với hai kẻ vô não này.

Kiều Cẩm Phong thấy có cơ hội, vội vàng dùng toàn lực hơi cúi đầu xuống, đập mạng vào ngực Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm không kịp đề phòng, bị đụng cho bắn ra sau, còn Kiều Cẩm Phong thì nhân cơ hội thoát khỏi sự khống chế của hắn, chạy về phía bọn Tân Long, đồng thời gầm lên: “Mau, mau đánh cho chúng một trận!”

301. Chương 301: Người Vô Sĩ Nhất.

Lâm Bắc Phàm, Trương Minh Thắng cùng Khổng Bằng Nhi đều trợn tròn mắt.

Lần này quả thật là tự nhiên chuốc lấy phiền phức, muốn ra sau núi chơi sao? Lần này quả thực chơi lớn rồi.

Lâm Bắc Phàm tức giận xanh mặt, trừng mắt nhìn hai tên hỗn đản chỉ biết gây sự, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hai đứa thật sự quá giỏi, để người ta bắt được bây giờ tính sao!”

Trương Minh Thắng và Khổng Bằng Nhi cả hai đều bị dọa cho phát ngốc.

Bọn họ vừa rồi chỉ lo đấu võ mồm, mà quên mất nơi này là địa bàn của người ta, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người nhà đuổi theo, đánh cho một trận, thậm chí chặt làm tám khúc, ném cho chó ăn.

Hai người đều toát ra nét sợ hãi, phảng phất như chú chim nhỏ nép bên người Lâm Bắc Phàm, nhìn những người đó hung ác tiến lại đây, sắc mặt đáng sợ, không khác gì quỷ, run giọng nói: “Chúng ta, chúng ta nên làm gì bây giờ? Bọn họ nhiều người quá, lại có vũ khí nữa.” Lâm Bắc Phàm thật không có biện pháp với hai tên dở hơi này, quan sát tình huống cũng không thêm, chỉ biết náo loạn, xem ra hôm nay mình không động thủ không xong. Hắn hơi giơ tay lên, trưng ra một tư thế ngạo thị thiên hạ, hào sảng nói: “Hai đứa mau chạy ra chỗ ô tô kia nấp, hi vọng chiếc xe có thể chạy được, anh cản bọn chúng.”

“Nhưng bọn chúng đông lắm lão đại.....”

Trương Minh Thắng vẻ mặt lo lắng nói.

Lâm Bắc Phàm thầm khen một tiếng, thằng nhóc này coi như có chút lương tâm, còn nghĩ đến mình.

Ai ngờ câu kế tiếp của Trương Minh Thắng là: “Nhưng em biết anh bách chiến bách thắng, bách chiến bách thắng, như chiến thần giáng xuống vậy, chưa từng để bọn côn đồ này vào mắt, em đến lấy xe của anh, anh nhất định phải kiên trì, chỉ cần mười lăm phút là xong.”

Hắn không biết lấy khí lực ở đâu ra, hai chân như gắn hỏa tiễn, liều mạng chạy tới chiếc xe phía xa, cứ như là uống thuốc kích thích vậy, đây là chuyện chưa từng thấy.

Lâm Bắc Phàm trừng mắt một lúc lâu mới thốt ra một câu: “Tao khát, coi như mày lợi hại.”

Khổng Bằng Nhi cũng biết mình gặp rắc rối, cho nên ngượng ngùng cười: “Lâm đại ca, em cũng đi giúp hắn lấy xe, em tin chắc là có thể.”

Nàng như là quán quân điền kinh, chạy mất với tốc độ nhanh chóng mặt.

Lâm Bắc Phàm thầm mừng hai đứa không có nghĩa khí, nhưng lại thấy đám kia đã tới gần, vội múa cây côn trong tay, gió rít vù vù trông rất là uy phong, khiến năm kẻ trước mặt nằm bẹp ngay mặt đất, dẫn tới vài tiếng kêu khóc thảm thiết, như là heo bị chọc tiết, đều nhìn hẩn với ánh mắt kinh sợ vô cùng.

Kiều Cẩm Phong thấy mình đã an toàn, nhất thời khôi phục khí thế vừa nãy, kêu gào: “Chúng mày tiến lên, giết chết đám nhóc này cho tao, dám ngang ngược nơi này, a, a, đặc biệt là thằng mập kia, đánh mạnh vào cho tao, tao muốn cho nó biết thế nào là lợi hại.”

Hẩn lớn đến từng này, chưa từng chịu ủy khuất và nhục nhã như hôm nay, khiến trong lòng hẩn khó chịu, hận không thể tìm vài người để phát tiết, thử xem mình chơi đùa bọn chúng thế nào.

Tân Long dẫn theo bốn mươi người cuốn lấy Lâm Bắc Phàm, còn lại hơn hai mươi người liều mạng chạy tới chỗ Trương Minh Thắng và Khổng Băng Nhi, muốn vây ba người lại một chỗ, tránh cho người khác phát hiện ra.

“A, bọn mày, đừng đuổi theo tao, lão đại tao ở kia, ổng đang chờ chúng mày kìa.”

Trương Minh Thắng quay đầu nhìn lại nhất thời bị dọa cho giật nảy, giọng nói cũng có chút run rẩy, như bị cảm lạnh vậy, nghe ra rất là không tự nhiên.

“He he, bọn tao cần tìm chính là chúng mày.”

Trong đó có vài người trẻ tuổi đuổi theo nhanh nhất, khoảng cách chỉ khoảng ba bốn mét, trong nháy mắt sẽ đuổi tới, một đám tà ác nhìn hẩn, không biết đã suy nghĩ đến đâu rồi.

Trương Minh Thắng thầm hối hận, hận không thể cho mình vài cái tát.

Mình vừa rồi sao ngu vậy chứ? Trêu tên cậu ấm kia làm gì? Hơn nữa còn nói cái gì phá cúc hoa, mấy tên này nhìn mình có vẻ ham muốn như vậy, chẳng lẽ mình thực sự bị họ phá cúc hoa sao? Hẩn tuy rằng thích tán gái, nhưng lại không thích chơi đùa với đàn ông, thực sự là cảm giác khóe không ra nước mắt.

Gieo gió gặt bão, nhưng lời này quả thực con mẹ nó đúng.

Trương Minh Thắng mất thấy khoảng cách giữa mình và chiếc xe cũ nát ngày càng gần, nhưng tốc độ của hẩn lại ngày càng chậm, miệng thở hồng hộc, mặt tía tai hồng, trán chảy ra mồ hôi to như hạt đậu, quả thực so với giảm béo còn khổ hơn. Hẩn nghe tiếng bước chân phía sau ngày càng gần, cuối cùng cắn răng, dậm chân, múa may chiếc côn gỗ trong tay, xoay người dùng toàn lực đánh tới đám người phía sau.

Vài tên thanh niên không ngờ hẩn đột ngột tập kích, còn chưa kịp phản ứng, đã cảm giác đầu bị người ta gõ vào, đan đòn khiến họ không thể không làm rơi côn sắt trong tay, hai tay ôm đầu, la thảm.

Trương Minh Thắng không ngờ một kích của mình lại có hiệu quả, nhất thời vui hơn hờ: “Chết đi, dám đuổi tao, cao thủ võ lâm Trương Minh Thắng bọn mày chưa nghe lên sao?”

Hẩn dùng sức ưỡn ngực, còn chuẩn bị tạo dáng, khoe khoang một chút.

“Mọi người, mau đập chết thằng mập này.”

Vài tên thanh niên bị đánh trúng khẩu giọng hô to.

Đám hai mươi mấy người phía sau trong nháy mắt đuổi tới, như hổ vồ mồi vọt qua, như muốn chặt hẩn thành 18 khối.

“Á, bọn mày lấy thịt đè người, tao chạy.”

Trương Minh Thắng bị dọa cho hồn phi phách tán, nào dám dừng lại, xoay người chạy thẳng.

Đáng tiếc hẩn còn chưa chạy được hai bước, hai người trẻ tuổi phía sau đã ngáng hẩn ngã sấp mặt, ngay sau đó, mười mấy tên phía sau tóm lấy tứ chi hẩn sau đó chân đạp tay thui.

“A, cứu mạng, đá chết tao rồi, ôi nhẹ một chút chúng mày.” Trương Minh Thắng kêu thảm, đáng tiếc âm thanh còn chưa chút kích động, không biết có phải hẩn có chút xu hướng thích bị ngược đãi hay không.

Khổng Bằng Nhi còn tẻ hơn, chạy chưa nổi mười mét, đã bị hai tên đuổi theo, một tay túm nàng về, nàng kêu lên liên tục, không ngừng mắng gã đại hán rồi hỏi thăm ân cần cả nhà hán, biểu hiện rõ phong phạm của một người phụ nữ chanh chua, còn dùng sức đá hai tên kia, nhưng không trúng lấy một cái.

Lâm Bắc Phàm bên này đã đánh ngã hơn ba mươi người, nhưng thấy bộ dạng hai bọn họ tức đến hộc máu.

Tục ngữ nói đi cùng hảo hán không phải là vô dụng, vậy mà mình đánh hơn 30 thằng, bọn họ sao không cầm cự nổi vài phút vậy? Hắn trong lòng uất không nói nên lời vung côn, đánh hai gã côn đồ vừa chạy tới đổ gục, sau đó còn đập thêm cho bọn chúng kêu cha gọi mẹ, thiếu chút nữa quỳ xuống xin tha thứ.

“Lão đại, cứu mạng, bọn chúng đánh em, ô ô..” “Cứu cả em nữa.”

Khổng Bằng Nhi khóc rì rầm, nước mắt nước mũi tèm lem, như con mèo, nhìn đến buồn cười.

Lâm Bắc Phàm đảo mắt, phun ra một câu: “Bọn mày là ai? Có quen tao à?”

Trương Minh Thắng và Khổng Bằng Minh tức giận thiếu chút nữa hộc máu, tên khốn này bày ra bộ dáng ngu ngốc, nếu không phải bọn họ đang bị khống chế, khẳng định chạy tới cho hắn biết cái gì gọi là không quen biết. Nhưng bọn họ biết chuyện này do họ gây ra, nếu không phải bọn họ làm loạn, cũng không bị bọn người này bắt, cho nên hai người như gà mắc thóc, nói không nên lời.

Lâm Bắc Phàm tiện tay vung ra vài côn, đánh ngã toàn bộ 40 người vây quanh, nhìn thoáng qua Tân Long, trên mặt nở nụ cười cổ quái: “Tao còn đang hỏi là ai xuống tay với chúng tao, thì ra là mày”

Tân Long nghĩ đến tình hình tối đó, nhìn đám sống không bằng chết vật vờ dưới đất, trên trán rịn mồ hôi lạnh, hắn vẫn là người sao? Tối đó mình thêm ba người nữa còn không đánh nổi hắn hôm nay bốn mươi người cũng không nổi, chẳng lẽ hắn là tồn tại vô địch trong truyền thuyết, bách chiến bách thắng sao? Hắn thấy đối phương cười không chút hảo ý, trong lòng rung mình, không khỏi lùi về sau hai bước, bỗng nhiên như nghĩ ra cái gì, vội sờ mặt nạ trên mặt, sắc mặt đại biến, vừa rồi khi đánh nhau, không biết bị rơi lúc nào. Hắn giả hoạt nói: “Cậu là ai? Tôi chưa thấy qua.”

“Kiều Duyên? Nếu tôi không đoán sai, vị này là cha Kiều Duyên, Kiều Cẩm Phong?”

Ánh mắt Lâm Bắc Phàm rơi xuống một trung niên đeo mặt nạ, chính là Kiều Cẩm Phong.

Kiều Cẩm Phong nhất thời cười ha hả: “Cậu thanh niên, cậu thực sự không tồi, một thân công phu, đáng tiếc, hôm nay vẫn không trốn thoát khỏi lòng bàn tay tôi, chẳng lẽ cậu không định cứu 2 người bạn của cậu sao?”

Hắn tiện tay tháo mặt nạ ra, ném qua một bên.

“Không định!”

Lâm Bắc Phàm nói thật dứt khoát.

“Cái gì? Lão đại, em không muốn chết, anh mau cứu em, em còn giấu ở Nam Thành hai chị em sinh đôi, đều là xử nữ trăm phần trăm, hơn nữa lại xinh đẹp vô cùng, các nàng đều thành thạo nhiều trò hay, cam đoan anh thích tới cực điểm, em tặng hết cho anh.”

Trương Minh Thắng nghĩ đến đây, cơ hồ đã tiếc đứt ruột gan.

Khổng Bằng Nhi cũng sợ những kẻ này làm vài chuyện nam nhân thích làm, xử nữ không thích làm với mình, vội vàng nghẹn ngào, nước mắt đầm hai gò má, ai oán kêu lên: “Lão đại ca, anh chả lẽ không có hảo cảm với em? Anh là người đàn ông đẹp trai trọng nghĩa nhất mà em biết, nếu anh không ngại, em nguyện ý làm bạn gái anh, mặc dù anh về sau không có việc làm, em cũng có thể nuôi sống anh, cha em coi như là có tiền, chúng mình có thể bảo ông mua cho một căn biệt thự ở kinh thành, chúng mình có thể sống bên trong, nếu anh muốn em cũng sinh cho anh một cặp song sinh!”

Nàng lau nước mắt da diết nhìn Lâm Bắc Phàm, loại biểu tình, loại vẻ mặt điềm đạm đáng thương, giống như con mèo nhỏ bị người ta vứt bỏ vậy.

Lâm Bắc Phàm trên trán nổi đầy gân xanh, khóe miệng không ngừng run rẩy.....

Hai đứa này quá vô sỉ rồi? Mặc dù muốn mình cứu họ cũng không cần dùng loại thủ đoạn này chứ?

302. Chương 302: Cường Thi Khiêu Vũ.

Lâm Bắc Phàm suy đoán chút tình thế hiện tại, ngoài Kiều Cẩm Phong, Tân Long và hơn hai mươi tên còn đồ còn nguyên vẹn, những người khác đều bị mình đánh thương, mặc dù không hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu, nhưng không có gì uy hiếp với mình, nhưng hai người kia lại bị rơi vào tay bọn họ, khiến hắn ném chuột sợ vỡ đồ, không thể lo lắng nhiều hơn một chút.

Trương Minh Thắng và Khổng Băng Nhi thấy hắn còn do dự, trên mặt đều lộ vẻ hoảng sợ, sợ hắn không để ý đến họ, trốn một mình bỏ mặc họ lại.

“Lão đại, lão đại, anh, anh, anh nhất định phải cứu em, em không muốn chết.”

Trương Minh Thắng cảm giác giọng nói mình như tiếng lá rụng, đều mang theo sợ rung động, nếu không phải mấy người này túm mình, mình không ngồi bệt xuống đất mới lạ.

Khổng Băng Nhi cũng bất lực nhìn Lâm Bắc Phàm nức nở nói: “Lâm đại cam chẳng lẽ anh trở mặt nhìn họ bắt nạt em? Em cả đời chỉ thích một người, em sinh ra là người của anh, chết đi là quỷ của anh, em nguyện ý trả giá hết thấy, chỉ cầu anh đừng để thân thể em bị bọn khốn này chà đạp, vậy em thấy đủ rồi.”

Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên gạt đầu: “Được, vậy anh sẽ bảo vệ tốt thân thể của cô.”

Khổng Băng Nhi nghe thế tức hộc máu, nàng chỉ là tùy tiện lấy cớ, ai ngờ hắn lại coi là thực chứ.

Kiều Cẩm Phong thấy ba người kêu qua kêu lại, nhất thời tức giận quát lên: “Mẹ nó, tao không có thời gian nghe chúng mày chỉ chớ, mày rút cuộc đầu hàng hay không? Mày không đầu hàng, bọn chúng chết, mày đầu hàng, có khi còn cơ hội sống.”

Khuôn mặt hắn dữ tợn, gạt đầu với mấy tên đang giữ Khổng Băng Nhi và Trương Minh Thắng.

Đám người kia cười tà ác, rồi dùng ánh mắt xấu xa gạt đầu với hắn.

Trương Minh Thắng và Khổng Băng Nhi đều thấy ác mộng của mình sắp tới, cả hai đều thét ầm ĩ, muốn giãy dụa từ tay đám người này ra, đáng tiếc với khí lực của bọn họ sao có thể thoát được?

Lâm Bắc Phàm vội giơ tay, liên tục kêu: “Thôi, thôi, tao đầu hàng.”

Hắn ném cây côn xuống đất.

Kiều Cẩm Phong ngẩng đầu mang theo nụ cười đắc ý: “Biết điều thế là tốt, chúng mày vừa rồi không phải rất kiêu ngạo sao? Hiện tại tao cho chúng mày biết sự lợi hại của tao.”

Hắn phất tay với đám người, đã có bảy tám gã thanh niên đánh móc sau gáy Lâm Bắc Phàm.

Trương Minh Thắng vội tội kêu lên: “Lão Đại, em muốn anh cứu bọn em, không kêu anh đầu hàng nha.”

Lâm Bắc Phàm lộ ra nét cười cổ quái: “Ý của chú là anh không cần đầu hàng?”

hắn hơi rung tay, vù vù!

Ầm thanh thanh thúy vang lên khiến bảy tám gã thanh niên lùi về sau vài bước.

Trương Minh Thắng vội cười he he nói: “Lão đại, em tin anh, anh cứ làm theo ý mình là tốt nhất.”

Lâm Bắc Phàm rất quy củ giơ cao tay lên đầu, kêu lên: “Tao đầu hàng, tao đầu hàng, chúng mày muốn làm gì cũng được, nhưng không được đánh vào mặt, tao còn dựa vào khuôn mặt này để kiếm cơm đó.”

“Tao kháo, mẹ nó, hắn đã như vậy chúng mày còn không dám lên, một đám phế vật.”

Kiều Cẩm Phong tức giận chữi ầm lên. Cảm giác đám thuộc hạ của mình thực sự là ăn hại, mất hết mặt mũi của mình, hận không thể một cước đá bay bọn chúng.

Bảy tám tên thanh niên gầm nhẹ, toàn bộ đánh tới Lâm Bắc Phàm, đồng loạt hô lớn: “Cho thằng nhóc này hết kiêu ngạo, đánh!”

Nắm đấm bọn họ đều nhắm Lâm Bắc Phàm đánh tới.

“Khốn, bọn mày xấu lắm, dám đánh lão đại tao, bọn mày đánh tao đi, da tao dày hơn một chút, có thể kiên trì lâu hơn.”

Trương Minh Thắng ánh mắt hồng hồng, giọng nói có chút ghen ngào.

Khổng Bằng Nhi cũng cảm giác hai chân run rẩy, ánh mắt nhìn Lâm Bắc Phàm cũng ươn ướt.

“A, bọn bay, bọn bay hạ độc, tao, tao không xong rồi.”

Ngay sau đó, Lâm Bắc Phàm bỗng kêu thảm, sắc mặt xanh mướt, quỷ dị không nói nên lời, hai mắt vô thần, thân mình thẳng tắp đổ về phía sau.

Bảy tám người kia đều sắc mặt đại biến, thất thanh nói: “Chúng tao, chúng tao thực sự không hạ độc.”

Bọn họ chỉ mới hạ tay hạ chân vài lần, ai biết sinh ra tình huống này, khiến bọn họ có cảm giác muốn tự sát.

Cố ý đả thương với cố ý giết người là hai tội hoàn toàn bất đồng.

Kiều Cẩm Phong thấy một màn này, cũng nhất thời thất kinh, chửi ầm lên: “Mẹ nó, ai cho chúng mày hạ độc? Chúng mày muốn chết, cũng đừng kéo lão tử vào, mau xem xem, còn chút hơi thở nào không!”

Bảy tám người kia đều run rẩy không ngừng, ngay cả nói cũng không lưu loát: “Ông chủ, chúng tôi không có.....” “Không cái rắm, mau lại xem đi.”

Kiều Cẩm Phong hận không thể cho đám hỗn đản này vài quyền.

Bảy tám tên kia vội ngồi xuống, lấy tay thăm dò hơi thở của Lâm Bắc Phàm, nhưng một lát xong sắc mặt tất cả đều trắng bệch, như tờ giấy trắng, run giọng nói: “Ông chủ, hử, hử một chút hơi thở cũng không thấy.”

“Cái gì? Ngừng thở nhanh như vậy? Chết tiệt, bọn bay làm kiểu gì thế?”

Kiều Cẩm Phong cảm thấy cả người lạnh toát, như chi vào hố băng, ngay cả sức phán đoán cũng giảm nhiều.

Bảy tám tên thanh niên kia bình thường tụ tập đánh đấm, không xem ai vào mắt, hiện tại gặp trường hợp quỷ dị như vậy, dọa bọn họ phát khiếp, vài người vội ấn huyệt nhân trung giữa mũi và miệng, vài người ấn ngực, lay động, nhưng thân thể Lâm Bắc Phàm không có nhúc nhích, nhưng lại có dấu hiệu cứng lại.

“Này, ai đã làm? Tôi không hề động thủ a.”

Một người trẻ tuổi bị hù dọa đến chảy nước mắt.

“Ai, là ai? Mau báo tên ra.”

Vài người khác cũng chửi ầm lên.

Trương Minh Thắng và Khổng Bằng Nhi đều choáng vàng, cả người mềm nhũn, ngồi dưới đất.

Vừa rồi còn rất khỏe mạnh, đánh hơn bốn mươi người của đối phương, Lâm Bắc Phàm thực sự đã chết rồi sao?

Trương Minh Thắng không biết lấy khí lực từ đâu, chạy qua chỗ Lâm Bắc Phàm ghen ngào kêu lên: “Lão Đại, lão đại, anh làm sao thế? Mau tỉnh lại, anh nhất định không có việc gì đâu!”

Khổng Bằng Nhi cũng cảm thấy tâm lý trống rỗng, giống như mất đi cái gì đó.

Mặc dù Kiều Cẩm Phong cơ trí vô cùng, hiện tại cũng là không nói nên lời, lẩm bẩm: “Này, rút cuộc là chuyện gì? Rút cuộc ai đã ra tay?”

Hắn biết những người này khẳng định không lung tung, nhưng xem hiện tượng của đối phương là do trúng độc chết, chẳng lẽ nơi này có cái gì? Hắn chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, có cảm giác sờn gai ốc.

Tân Long đi đến trước mặt hắn nhú mày, thấp giọng nói: “Ông chủ, trong này liệu có gian trá?”

“Có gian trá? Vậy cậu qua nhìn một chút.”

Kiều Cẩm Phong hiện tại cũng không biết xử lý thế nào.

Tân Long trong lòng cũng có chút bất an, biết thằng nhóc Lâm Bắc Phàm này có chút công phu, nếu đối phương có chút lừa đảo, chỉ sợ mình không là đối thủ của hắn, nhưng tình huống hiện tại, mình dường như không thể đứng yên chỗ này, cho nên hắn chậm chậm tiến qua, thử hô hấp đối phương 1 chút, lại thử nhịp tim, xác định đối phương đã chết, lúc này mới gật đầu với Kiều Cẩm phong.

Kiều Cẩm Phong sắc mặt trắng bệch, cả người không ngừng run: “Chuyện này, rút cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Tôi...” Tân Long đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm thấy một cổ kính phong từ sau lưng đánh tới, hắn thậm kê một tiếng không hay, vội lao thẳng đến phía trước, liên tục lặn xa vài thước.

Hắn thầm than, người này sao lợi hại vậy? Ngay cả hô hấp và nhịp tim đều có thể khống chế?

“Ông chủ, hắn hắn, chuyện ma quái...”

Mấy tên thanh niên đều kinh hô, trong giọng nói tràn ngập sợ hãi.

Kiều Cẩm Phong cũng bị dọa cho ngã ngựa, kêu lên: “Không không, không phải tôi giết cậu, muốn báo thù, ngàn vạn lần đừng tìm tôi, cứu mạng, ngồi đầu mau tới đây.....”

Hắn giãy dụa đứng lên, muốn thoát khỏi nơi khủng bố này, lại cảm thấy chân mình nặng như chì, không thể nào đứng dậy, chỉ cảm thấy đống quần ướt sũng, thì ra đã tiểu ra quần, còn một cổ mùi tanh hôi xông vào mũi.

Tân Long cảm thấy chuyện không hợp lý, vội quay đầu nhìn lại, cũng bị dọa cho hết hồn, thiếu chút nữa xỉu tại chỗ.

Hiện tại Lâm Bắc Phàm đứng thẳng tắp ở đó, hai tay giơ giơ, hai mắt vô thần, sắc mặt tái nhợt, nhìn kiểu gì cũng thấy giống quỷ trong phim cương thi, cả người tràn ngập một cỗ khí đen.

“Cương thi, cương thi?”

Tân Long không sợ trời không sợ đất, nhưng cương thi là tồn tại kinh khủng, người thường sao có thể so được? Hắn dùng cả chân lẫn tay chạy trốn.

“Cứu mạng, cứu mạng...” Những kẻ khác cũng chạy trốn chết.

“Bọn mày, bọn mày, khôn kiếp, mau cứu tao.”

Kiều Cẩm Phong khản cổ kêu la, nhưng hắn càng sốt ruột, càng muốn đứng dậy, kết quả là ngã lộn ra đất, một cú ngã tiêu chuẩn.

Lâm Bắc Phàm hai chân tung tăng, như khiêu vũ vậy, chung quanh quần một cỗ khí đen, hơn nữa nhảy mỗi bước rất cao, nhưng lẳng không, hai móng tay rất dày, còn mang theo bạch quang, tiến đến chỗ Kiều Cẩm Phong.

“Cậu, cậu, không được lại đây, cứu mạng.” Kiều Cẩm Phong hai mắt trắng dã, thực rõ ràng hôn mê bất tỉnh, những người khác sớm đã chạy không còn bóng dáng, như căn bản chưa từng xuất hiện vậy.

“Cạc cạc, lão đại, phần quỷ thực sự không tồi, đáng tiếc pháp lực chỉ có thể hồi phục một thành, không thể kéo dài phần quỷ, nói cách khác, đem bọn họ hù chết là không thể!”

Tiểu kim vô sỉ cười rộ lên, như là hoàn thành thành tích lớn lao nào vậy.

“Mày cũng giỏi đó, giữa ban ngày trò này mày cũng nghĩ ra, về sau nếu nửa đêm hăng lòi ra dùng, không kéo bị người ta nghi ngờ.”

Lâm Bắc Phàm âm thầm khách sáo với nó một chút.

“Này, này, trừ biện pháp này ra, còn có biện pháp nào sao?”

Tiểu Kim ủy khuất nói.

“Khụ khụ... kỳ thật mày cũng làm không sai, nói cách khác có thể dọa cho bọn họ chạy, tao thưởng cho mày hai mươi chia bia, cho mày uống chết mới thôi.”

“Oa, lão đại, anh đối với em quá tốt, em nhất định phải tắm bia một trận.”

“Lão đại, lão đại, anh không biến thành cương thi thực chứ? Cái này, sao có thể? Chẳng lẽ cương thi ban ngày cũng ra ngoài? Vì sao em xem bên trong phim ma, cương thi đều ra ngoài buổi tối vậy?”

Trương Minh Thắng vọt tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, thấy bộ dạng hần, dọa người vô cùng, cổ nuốt nước bọt, sắc mặt cũng trắng bệch.

Lâm Bắc Phàm thẳng tay thưởng cho hần một đấm, tức giận nói: “Anh còn sống chưa đủ lâu, sao có thể chết?”

“Anh không chết? Vậy lúc này là thế nào.....” Trương Minh Thắng trừng to mắt, vẻ mặt khó tin kêu lên.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, giải thích lung tung: “Bọn họ đều là một đám ngu, vừa rồi anh chỉ giả vờ nín thở, bọn họ liền tưởng anh đã chết, anh đột nhiên đứng dậy, dọa cho đám chó đó chạy vãi cả dãi.”

“Nhưng sắc mặt vừa rồi của anh.....”

“Đó là mặt trời chiếu vào, cậu nhìn lầm rồi.”

“Nhưng sao anh có thể nhảy cao như vậy?”

“Đó là vì anh có học qua khinh công, có gì ngạc nhiên à?”

“Nhưng móng tay anh sao lúc này lại dài vậy a?”

“Đó là do quá bận không có thời gian cắt móng tay.”

303. Chương 303: Con Gái Thị Trưởng.

Lâm Bắc Phàm, Trương Minh Thắng và Khổng Băng Nhi ba người chui vào chiếc ô tô rách nát cuối cùng cũng quay về khách sạn Tinh Quang, tuy rằng chỉ trải qua ba giờ nhưng họ lại có cảm giác như vừa trải qua mấy đời người.

Trương Minh Thắng từ trong xe chui ra, nhìn thấy cả người mình quần áo rách rưới, vừa đem tổ tông mười tám đời nhà Kiều Cẩm Phong an ủi một phen, vừa đi vào bên trong.

“Ầm!”

Trương Minh Thắng vừa bước vào hai bước, lại bị một người đâm sầm vào, thiếu chút nữa hộc máu, khiến hần chửi ầm lên: “Mẹ nó, là ai lão tử a.....”

“Di, hai vị lão đại, hai anh đã về.”

Người tới kêu lên một tiếng sợ hãi.

Lâm Bắc Phàm cùng đám Trương Minh Thắng ngẩng đầu, người trước mặt là Từ Chính, phía sau còn có đám Trịnh Dũng và Triệu Phong, bọn họ thấy hai người xông trên mặt đều toát ra tia kinh hãi.

Trương Minh Thắng liên tục kêu lên: “Há, bọn mày sao lại ở chỗ này? Tao còn tưởng bọn mày ở đâu đó lêu lổng chứ có phải phát hiện chúng tao mất tích hay không?”

Triệu Phong liên tục nói: “Hai vị lão đại, các anh không việc gì là tốt rồi, chúng em an tâm, vừa rồi chúng em tìm bọn anh ra ngoài chơi, nhưng đến nơi lại thấy bọn anh không ở đây, hơn nữa nghe nhân viên khách sạn nói bọn anh bị một đám người đuổi giết, chúng em lo lắng đến cục cảnh sát báo án, tìm khắp kinh thành không thấy các anh, không ngờ các anh đã về, các anh rút cuộc chạy đi đâu? Di, bộ dạng này, hình như bị thương không nhẹ nha.”

Trương Minh Thắng nghe câu này, nhất thời tức giận: “Mẹ nó, nếu không phải có lão đại, chúng tao sớm đã chết lâu rồi, ngấm lại thật nghẹn họng, chúng ta lại bị người đuổi giết, mẹ nó!”

“Cái gì? Hai vị lão đại, thực sự có kẻ dám xuống tay với bọn anh? Mẹ nó, là ai thế?”

Một đám đều rống lên, như sư tử nổi giận, khiến vài vị nhân viên và khách trọ bị dọa cho giật nảy mình, nhưng thấy bộ dạng bọn họ kiêu ngạo không ai bì nổi, đều sáng suốt bảo trì trầm mặc.

Trương Minh Thắng lập tức tức giận, như bị súng bắn vào hông, nghiêng rầm nghiêng lợi dần từng chữ một: “Ngoài cha của tên gốc Kiều Duyên kia còn ai dám động vào lão tử, mẹ nó lão tử bị bọn nó chơi..”

Từ Chính và mọi người há hốc miệng, kinh ngạc nói: “Ông già của Kiều Duyên? Tên Kiều Cẩm Phong kia?”

Lâm Bắc Phàm hơi gật đầu:” Hẳn đích xác là không muốn cho bọn anh biết thân phận, nhưng khi đánh nhau, bọn họ đội mặt nạ bị rơi xuống đất, nên bọn anh biết thân phận họ.”

“Mẹ nó, Kiều Cẩm Phong có phải điên không? Dám ra tay với anh, bọn họ điên rồi sao? Chúng em tìm vài người nữa chém chết chúng, cho chúng biết sự lợi hại của chúng ta.”

Đám Từ Chính nổi giận lôi đình, mặt đỏ như quan công, hận không thể tìm Kiều Cẩm Phong tính sổ ngay lập tức, tìm mấy chục phụ nữ trung niên, đến làm cho hắn đến chết.

Bọn họ đều là mẫu người điển hình ở kinh thành, bình thường đều thích thổi phồng mình, lão đại của mình trong địa bàn của mình lại bị người ta bắt nạt, suýt nữa mất mạng, quả thực khiến bọn họ chịu vũ nhục quá lớn.

Lâm Bắc Phàm thấy trong đại sảnh có nhiều người nhìn vào bên này, vội phát tay với bọn họ: “Chuyện khác về nói sau, ta đi tắm nước ấm một cái, thay quần áo đã.”

Từ Chính thấy một đám bộ dạng như ăn mày, đều ôm bụng cười: “Hai vị lão đại, nếu không phải mặt mũi còn nhìn rõ, em còn tưởng là ăn mày ở đâu đến đây kiếm ăn đó!”

“Đi chết đi!”

Trương Minh Thắng vỗ nhẹ đầu hắn cười mắng.

Bọn Từ Chính cười ha hả chuẩn bị đi tới thang máy, đã thấy Khổng Băng Nhi phía sau Trương Minh Thắng và Lâm Bắc Phàm, vài người đều há hốc miệng, kinh hãi nói: “Cô, cô, cô sao lại ở chỗ này?”

Khổng Băng Nhi chu cái miệng đỏ tức giận quát lên: “Tôi ở đây thì sao? Nếu không có hai tên hỗn đản này, tôi mà bị bọn chúng tóm được sao? Đáng giận, tôi nhất định phải bảo ba ba, xem chúng có khả năng gì bắt tôi, ...”

“Cái gì? Cô cũng bị bọn Kiều Cẩm Phong bắt?”

Trình Dũng kinh ngạc thiếu chút nữa rớt cằm xuống.

Khổng Băng Nhi chửi thề hai tiếng, không khách khí trừng mắt với Trương Minh Thắng một cái: “Còn không phải vì tên mập này sao, nếu không phải do hắn, tôi cũng không bị liên lụy vào, nếu cho cha tôi biết, còn không đem hắn biến thành bánh bao thịt, thật đáng giận, bọn họ còn bắt tôi chui vào cái xe rách nát kia.”

“Con nhóc, cô nói cái gì? Lão tử nhìn cô một ngày, cô lại ở đây nhảm lảm, miệng không chút sạch sẽ, lão tử khiến cô biết cái gì gọi là đàn ông.” Trương Minh Thắng nghe nàng trước mặt nhiều người gọi mình là tên mập, nhất thời thổ hổ hển, huy nắm tay, thiếu chút nữa xông vào liều mạng.

Khổng Băng Nhi liếc hắn một cái, ánh mắt lại quay đi, không thèm để ý tới hắn.

Đám Từ Chính đều là hai mặt nhìn nhau, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Chuyện này là thế nào?

Hai tên tiểu bá vương này cãi nhau, bọn họ đều sinh ra cảm giác oan gia kiếp trước.

Bọn họ chưa hề tin vào số mệnh, chỉ tin vào mình, nhưng bọn hắn hiện tại thực có chút tin số mệnh, thứ gọi là duyên phận thực sự có chút khó nói rõ.

Vài người bọn họ ở kinh thành đều vô pháp vô thiên, nhưng vài người bọn họ không muốn đắc tội, một trong số đó chính là Khổng Băng Nhi này. Không phải là sợ, mà là nước giếng không phạm nước sông thôi.

Lâm Bắc Phàm hứng thú nhìn vài người bọn họ, lại nhìn Khổng Băng Nhi nói: “Các người biết nhau?”

Bọn Từ Chính đều mở to mắt, không thể tin nói: “Hai vị lão đại, hai anh, hai anh, không biết cô ta sao?”

“Chà, một cô ả mà thôi, tao việc gì phải biết ả? Chỉ biết cô ta gọi là Khổng Băng Nhi, ai biết là ai, có khi là nhân viên khách sạn không chừng.”

Trương Minh Thắng tức giận nhỏ giọng nói lảm nhảm, thật không biết cô ả kia có gì lợi hại, nhưng bọn chúng đều kinh ngạc như vậy.

Triệu Phong thiếu chút nữa hộc máu, hần lấp bắp giải thích: “Hai vị đại ca, cô ấy là con gái của thị trưởng thành phố, bình thường cũng gặp thường xuyên, ban đầu còn muốn hai anh giới thiệu một chút, ai biết các anh lại quen biết nhau nhanh như vậy.”

“Ầm!”

Trương Minh Thắng ngã ngửa ra đất, miệng sùi bọt mép.

Trời, không đùa với lão tử chứ? Tùy tiện gặp một con bé là con gái thị trưởng, vận khí mình cũng quá kém đi? Hơn nữa còn nói cô ta nhỏ, xem ra người ta so với mình còn ngưu hơn nhiều, nghĩ đến cha người ta là thị trưởng đem mình chặt thành mười tám khối, hắn có cảm giác muốn xỉu, hi vọng có thể lừa qua ả này.

Khổng Băng Nhi nhìn Trương Minh Thắng nằm thở trên mặt đất như cá mắc cạn, làm sao biết đối phương giả bộ. Nàng lầm bầm hai câu đá cho hắn một cái, nói: “Tên mập chết tiệt, mi cho rằng giả bộ thì ta sẽ không nói sao? Lần này bỏ qua cho mi, lần sau còn dám loạn ngữ, ta liền cắt cái thứ kia, cho mi khỏi càn rỡ!”

Trương Minh Thắng nghe câu này, trán đổ mồ hôi lạnh, cô ả này cũng thực độc ác đi.

Lâm Bắc Phàm ngay khi nhìn thấy Khổng Băng Nhi mở chiếc xe Ferrari ra đã biết thân phận nàng không đơn giản, hiện tại biết nàng là thiên kim thị trưởng, trong lòng cũng không có nhiều kinh ngạc lắm, ngược lại mỉm cười, xem ra lần này Kiều Cẩm Phong muốn an toàn cũng khó.

Động đến con gái thị trưởng, lá gan hắn thực có chút lớn, chỉ sợ về sau tập đoàn Cự Long muốn phát triển cũng nhiều phiền phức.

Lâm Bắc Phàm nghĩ đến đây, đá đá chân Trương Minh Thắng nói: “Đi thôi, chúng ta về phòng tắm nước ấm một cái, thay quần áo, anh cảm giác mình vừa nằm trong đất ra vậy, tùy tiện ném hạt giống có thể nảy mầm đó nha.”

“Đúng vậy, em muốn tắm rửa, thay quần áo, còn muốn ăn no một bữa nữa.”

Trương Minh Thắng giật mình, đứng thẳng dậy, chạy tới thang máy.

“Uy uy uy, còn tôi? Tôi nên làm gì bây giờ a?”

Khổng Băng Nhi lớn tiếng kêu lên, chạy tới chỗ hai người

Đáng tiếc Trương Minh Thắng hiện tại có chút sợ nàng, nghe nàng nói chuyện, chạy càng nhanh hơn, rất nhanh vào trong thang máy, không còn bóng dáng, mà Lâm Bắc Phàm cười ha ha xoay người, nói với nàng: “Cô? Cô về nhà đi, về phần chiếc xe thể thao của cô, chờ lát nữa tôi bảo bọn họ chở lại cho cô.”

“Nhưng hiện tại bộ dạng tôi thế này làm sao về được nhà?”

Khổng Băng Nhi thiếu chút nữa muốn khóc.

Mình vất vả đến đây chơi đùa một hồi, xe không có, cả người bẩn thỉu, hơn nữa trên người một đồng cũng không còn, bụng đói meo, mình cũng không còn sức mà đi nữa.

“Vậy cô muốn gì?”

Lâm Bắc Phàm có chút dự cảm không hay.

“Tôi muốn về phòng anh tắm rửa một cái, thay quần áo, ăn cơm no sau đó tôi trở về, vậy là được.”

Khổng Băng Nhi quả nhiên lộ đuôi hồ ly ra, túm tay hấn cười nói, điện cuồng chạy tới thang máy, sau đó còn la lớn: “Nhanh lên, tôi một ngày chưa tắm là cả người khó chịu, càng không nói đến bị bọn khốn kia động vào, đúng rồi, anh bảo khách sạn làm chút cơm chiều, tôi đã đói bụng, tôi thích gà quay tẩm ướp gia vị, gà nướng giòn, và thịt cừu sốt sườn, còn những thứ khác anh tự chọn đi! ”

“Khụ khụ... cô chậm một chút, ề, ề, ề ” Lâm Bắc Phàm bị nàng túm, suýt nữa ngã lăn ra đất.

“Chậm chạp quá vậy, anh khi nãy đánh nhau không phải rất lợi hại sao? Bây giờ sao bất lực vậy?”

Khổng Băng Nhi chu cái miệng nhỏ, dùng sức kéo hấn.

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa ngắt xiu, cô ả này cũng quá lợi hại đi?

Bất lực? Từ này tựa hồ có hàm nghĩa khác nha.

Đám Từ Chính nhìn thân ảnh vội vàng của bọn họ đều trừng mắt nhìn nhau.

Lão đại thực quá ngu a? Thời gian ngắn như vậy đã đem thiên kim thị trưởng thu vào tay, bọn họ lát nữa còn chung phòng, hấn là quan hệ không thường a? Ánh mắt bọn họ nhìn Lâm Bắc Phàm tràn ngập sùng bái, còn thêm vài tia cười cổ quái.

304. Chương 304: Hôn Trộm.

Lâm Bắc Phàm cởi chiếc áo khoác ngoài đã không còn nguyên dạng vứt ra, ném trong thùng rác, mặc trên người một cái áo ba lỗ cùng quần lót, lười biếng nằm trên giường, nghe trong wc vang lên tiếng nước chảy, trong lòng buồn bực không nói nên lời.

Nơi này là phòng mình, mình còn chưa tắm, nhưng lại bị cô bé Khổng Băng Nhi kia chiếm mất, để mình chờ ở chỗ này, nếu không phải cô ả là con gái thị trưởng, mình thực sự cho nàng biết chút lợi hại.

“Đúng rồi, Lâm Ca, quần lót và áo ngực của em bị ướt, anh có không?”

Bên trong nhà tắm vang lên tiếng nói mềm mại của Khổng Băng Nhi, như giọng ca sĩ, khiến cho người nghe chấn động tâm thần, muốn tiếp tục nghe nữa.

Lâm Bắc Phàm chỉ cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, giống như có ngàn con kiến bò, khó chịu không nói nên lời.

Ta kháo, cô bé này có phải không coi mình là đàn ông hay không? Ở trong phòng mình mà còn kiêu ngạo đến vậy?

“Này, tôi đang nói chuyện với anh, anh không nghe thấy à? A, anh sao lại mặc quần áo thể kia?”

Cánh cửa nhà tắm bị hé ra, một khuôn mặt đáng yêu hơi lộ ra một nửa, còn thoáng thấy thân thể trắng nõn ánh lên vài tia sáng. Cái miệng đỏ tươi của nàng hơi chu lên, dường như không vui, nhưng khi thấy đối phương thiếu chút nữa hét lên.

Gã này cũng quá lớn mật đi? Ở trước mặt mình mà dám ăn mặc thể kia, chẳng lẽ không sợ mình đem kéo cắt cái thứ kia của hấn? Nhưng cái thứ kia của hấn cũng quá lớn a? Khiến trong lòng nàng một trận rối loạn, nghĩ đến lúc đối mặt với Kiều Cẩm Phong, mình đã nói mấy câu kia.

Mình thực sự thích hấn sao? Vấn đề này hình như khó trả lời.

“Ồ, đến ngay đây!”

Lâm Bắc Phàm xoay người, tìm cho nàng vài bộ quần áo lót mới, đều nhỏ bằng lòng bàn tay, hơn nữa màu sắc còn lòe loẹt, đủ gọi lên bản năng nguyên thủy của đàn ông. Hắn nhìn thoáng qua, trong đầu hiện ra cảnh đối phương mặc đồ lót kích dục khiêu vũ cho mình xem, khiến cổ máu mũi của hắn lồng lên, vội vàng nhét vào tay nàng, xoay người bỏ đi, nhỏ giọng nói một câu: “Phong của tôi, tôi không mặc vậy, còn mặc thế nào?”

Khổng Băng Nhi khuôn mặt đỏ ửng, khe gáy một tiếng, lồm bồm nói cái gì, sao đó mới đóng cửa nhà tắm.

Lần này khoảng hơn mười phút, Khổng Băng Nhi quần một chiếc khăn tắm màu trắng đi ra, thấy Lâm Bắc Phàm còn lười biếng nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đã ngủ. Đôi mắt nàng sáng ngời, không tự chủ được liếc đến chiếc quần lót của đối phương vài lần, không biết trong đầu đang nghĩ cái gì.

Nàng là một cô bé, có lòng hiếu kỳ rất lớn đối với người khác phái, hơn nữa thường xuyên ở nhà vụng trộm xem vài loại phim vợ vãn gì đó, nên coi như chưa hiểu rõ hết thân thể đàn ông, bởi vì gia đình nàng, khiến nàng không có thân mật tiếp xúc với người đàn ông nào bao giờ, hơn nữa những người đó biết thân phận của nàng xong, còn dám làm cản trước mặt nàng sao? Hiện tại thấy Lâm Bắc Phàm lại lớn mật như vậy, khiến trong lòng nàng có vài phần cảm giác khác thường, giống như cảm giác yêu đương vụng trộm, kích thích không nói nên lời, đây là loại cảm giác nàng chưa từng trải qua.

“Mình chỉ kiểm tra, hắn là không vấn đề gì chứ?”

Khổng Băng Nhi nhẹ nhàng nuốt nước miếng, trong toát lên ý tưởng điên cuồng, giống như nghiện thuốc phiện, thật lâu cũng không dứt ra được khỏi đầu, khiến cho bàn tay nhỏ bé của nàng không chịu khống chế, vươn tới chỗ kia của đối phương sờ soạng.

“Khụ khụ, tôi nói nè Băng nhi tiểu thư, tôi là người đứng đắn nha.”

Vẫn như đang ngủ say, Lâm Bắc Phàm phun ra một câu, hắn mắt hắn mở ra mỉm cười nhìn nàng.

“A...” Khổng Băng Nhi thấy đối phương đột nhiên tỉnh lại, bị dọa cho thét lên một tiếng, vội rút bàn tay lại, khuôn mặt trắng nõn nhiễm một tầng màu hồng. Nàng như ăn trộm bị người ta bắt được, xấu hổ cúi đầu, một câu cũng không dám nói.

Lâm Bắc Phàm nhìn Khổng Băng Nhi trước mặt, ánh mắt không dời đi.

Hiện tại Khổng Băng Nhi đã không còn mạnh mẽ như vừa rồi, ngược lại có vài phần cao quý thành lịch, như tiên nữ giáng trần, khiến cho người ta có cảm giác hồng đành lòng nhiễm bẩn. Thân thể cao gầy mềm mại, khuôn mặt tinh xảo, da thịt sáng như ngọc, hai chân mượt mà trắng nõn, cùng bộ ngực như ẩn hiện trước mắt hắn, khiến hắn có cảm giác bị chấn động, thân thể cô gái này thật hoàn mỹ, hai gò má như ánh chiều, khiến cho người ta sinh ra cảm giác yêu mị.

“Ừc!”

Lâm Bắc Phàm nuốt một ngụm nước bọt.

Trời, cô ả không phải có ý dẫn dụ hắn phạm tội chứ?

Lâm Bắc Phàm cảm giác bản năng nguyên thủy của mình đang bị khơi dậy, vài bộ phận đã không kiềm chế nổi, như muốn phá tung rào cản mà phi ra, khiến cho hắn rất xấu hổ.

Đàn ông đôi khi cũng cần đòi hỏi, càng không nói đến Lâm Bắc Phàm đã vài ngày không có trải qua cái cảm giác kia, nếu thấy phụ nữ xinh đẹp, có lẽ không có gì, nhưng hiện tại một cô bé xinh đẹp quần khăn tắm đứng trước mặt, nếu mình còn không có phản ứng, vậy có một số thứ bị hỏng rồi.

Khổng Băng Nhi lần đầu gặp chuyện thế này, mình lại thất thố trước mặt đối phương, nàng muốn phản bác một hai câu, ai biết vừa ngắc đầu, đã thấy quần lót đối phương dựng lên, như mầm cây từ dưới đất chui lên, khiến nàng giật nảy, khuôn mặt càng đỏ ửng, như quả táo chín, kiều mị đáng yêu vô cùng.

“Anh, anh, chỗ đó” Khổng Băng Nhi xấu hổ đến nỗi không biết nói chuyện thế nào.

Mặc dù chưa ăn thịt lợn cũng phải gặp qua lợn chạy, tự nhiên nàng biết đối phương đang có cảm xúc gì,

Lâm Bắc Phàm xấu hổ vạn lần, lần này quả thực là không cố tình, nếu khiến đối phương hiểu lầm hành động của mình thành cảm thú, đó chẳng phải sự trong sạch của mình bị bôi nhọ sao? Hắn vội cười ha ha nói: "Khụ khụ, phản ứng bình thường, phản ứng bình thường, cô tắm xong rồi? Tôi của phải tắm đây."

Hắn cảm giác mình không thể tiếp tục ở lại, vội nhảy xuống đất chạy vào nhà tắm.

Khổng Băng Nhi thấy đối phương chạy trốn, nghĩ đến đối phương liều lĩnh cứu mình và Trương Minh Thắng, trong lòng cũng nghĩ lung tung vài phần, khóe miệng cũng nhếch lên tia cười ngọt ngào, như được ăn mật vậy.

Lâm Bắc Phàm tắm chừng hai mươi phút, thiếu chút nữa kì hết một lớp da mới từ nhà tắm đi ra.

Ai nói đàn ông không thích tắm rửa? Đặc biệt là khi vừa trải qua chiến đấu, tắm rửa thay quần áo, cảm giác mệt mỏi đều qua đi, cả người tràn ngập sức mạnh.

"A....." Lâm Bắc Phàm đang chuẩn bị tìm âu phục của mình, lại bị cảnh trước mắt làm cho ngây dại.

Cô nàng này thực muốn khiêu chiến cực hạn của mình, chẳng lẽ không sợ mình đem nàng đặt dưới mà dày vò?

Vừa mới tắm xong, Khổng Băng Nhi lại cứ thế nằm trên giường hắn ngủ say, bởi không biết giây dựa khi nào, khiến cặp đùi trắng nõn như ngọc lộ ra ngoài, cũng đủ khơi lên thú tính của đàn ông, càng không cần nói đến tư thế ngủ dụ dỗ của cô nàng, như mỹ nhân ngủ trong rừng vậy.

Lâm Bắc Phàm chỉ thấy cổ họng mình như bị mắc nghẹn, đặc biệt khó chịu, như đứng trước một mâm sơn hào hải vị mà mình lại không có cách nào ăn được, khó chịu không nói nên lời.

"Kỳ thực mình là người lương thiện!"

Lâm Bắc Phàm lẩm bẩm, nhỏ giọng nói.

"Lão đại, em thấy xuân tâm anh rung chuyển, hay là có ý với cô ta?"

Tiểu Kim không biết tỉnh từ khi nào, vẻ mặt xấu xa truyền âm, hận không thể khiến lão đại của mình đột phá tới Long tu bảo điển tầng chín.

"Mày đừng nói lung tung, tao thì có ý tứ gì? Chỉ muốn kiểm tra thân thể cô ta xem có bị thương gì không, dù sao nàng cũng là con gái thị trưởng, không thể qua loa được."

Lâm Bắc Phàm vô sỉ truyền âm, cước bộ hắn không dừng lại bước tới chỗ Khổng Băng Nhi, hơn nữa còn nhẹ nhàng vô cùng, như kẻ trộm, trên mặt cười dâm, thật sự dâm tà khó nói nên lời.

"Khụ khụ....." Tiểu Kim thiếu chút nữa sặc nước bọt, lão đại của mình thực quá ư... vô sỉ.

Lâm Bắc Phàm đi tới trước giường, hơi khom lưng, nhìn chăm chú vào Khổng Băng Nhi đang ngủ say, không thể phủ nhận dung mạo của nàng rất xinh đẹp, như mùa đông giá rất lại được một cổ gió xuân thổi qua, như là thiên thân vui vẻ trời phái xuống, khiến hắn không tự chủ thích cô nhóc này.

Nếu mình chỉ chạm vào nàng một chút, hắn không sao chứ? Tuy rằng nàng là con gái thị trưởng, nhưng đang ngủ, chắc nàng cũng không biết.

Lâm Bắc Phàm tự nói những lời này, lại chú ý khuôn mặt đối phương, thấy không có ý tỉnh lại, lúc này mới hơi liếm môi, hướng tới đôi môi xinh của đối phương làm loạn.

Khổng Băng Nhi tự nhiên không có ngủ thật, hơn nữa đối với nhất cử nhất động của Lâm Bắc Phàm rõ như lòng bàn tay.

Trong lòng nàng có chút bất an, có chút chờ đợi, còn khát vọng, xấu hổ và một tia khẩn trương.

Mới hai người sắp chạm nhau, Lâm Bắc Phàm có thể ngửi mùi hương xử nữ tự nhiên trên người đối phương, tựa như hoa tỏa hương thơm, kích thích hormone giống đực của hắn làm loạn, chính lúc này, cửa phòng lại bị người ta nhẹ gõ, đối với tình cảnh im lặng đến cực điểm trong phòng mà nói, nghe có vẻ vang dội như sấm đánh ngàn trời, khiến Lâm Bắc Phàm giật nảy, vội đứng dậy, trán đã toát ra một tầng mồ hôi lạnh, trái tim thiếu chút nữa nhảy khỏi lồng ngực.

Bình tĩnh nào, loại chuyện vụng trộm này tốt nhất là không nên làm thường xuyên, có khi bị dọa cho hỏng thần kinh.

Khổng Băng Nhi vốn muốn thử một lần cảm giác hôn môi, ai biết tiếng gõ cửa đột nhiên quấy rầy, quả thực là muốn đổi nghịch với nàng, nhất thời tức giận cái miệng nhỏ hơn chu lên, cả người ngồi dậy, bất mãn kêu lên: "Ai vậy? Dám quấy rầy chúng ta, nhất định phải cho hắn biết tay!"

Nàng bỗng nhiên nhận ra một câu đã nói hết ý nghĩ trong lòng mình, nhất thời đỏ mặt, liên tục chối: "Lâm đại ca, lúc này thực sự là em đang ngủ."

Lâm Bắc Phàm sững sốt, cô nàng này không ngủ? Đường như còn vui khi hôn môi với mình, cái này quá khủng rồi!

305. Chương 305: Chuyện Tình Cổ Tích.

Lâm Bắc Phàm cảm giác khuôn mặt già của mình có chút nóng, tuy rằng loại chuyện lén lút này hắn làm thường xuyên, nhưng bị người ta bắt được lại là chuyện khác, hắn xấu hổ sờ sờ khuôn mặt nóng ran, ấp úng nói: "Chúng ta lát nữa, tiếp tục."

Hắn vừa nói xong câu đó, hận không thể cho mình một bạt tai, không biết mình có mê sảng không? Cái này không phải nói cho đối phương mình còn muốn tiếp tục sao? Hắn không khỏi cảm giác mình có chút vô sỉ.

Khổng Băng Nhi cũng là đồ lụng mặt, như hoa hồng nở rộ, thêm vài phần quyến rũ mê người, nàng cúi đầu, không nhìn hắn, thấp giọng nói: "Anh, anh đi mở cửa đi, chuyện này lát nữa nói."

Nàng nói xong câu đó cũng hối hận, mình hôm nay làm sao vậy? Sao có thể nói những câu như này chứ? Chẳng phải là thể hiện mình muốn hắn hôn mình sao? Nàng cũng vì câu nói của mình mà xấu hổ vô cùng.

Căn phòng trong nháy mắt im lặng, thêm vài phần xấu hổ, cũng nhiều hơn chút mập mờ.

Tiếng gõ cửa lại vang lên, hơn nữa còn dồn dập hơn lúc này, chắc người tới có chuyện quan trọng cần làm.

Lâm Bắc Phàm lúc này mới bừng tỉnh, vội đi mở cửa, thật không ngờ người tới là Ngụy thúc bên cạnh Bạch Nhạc Huyền, đối phương lộ ra chút lo lắng, dường như có chuyện gì.

"Di, ông là ngụy thúc?"

Lâm Bắc Phàm do dự hỏi.

Ngụy thúc thấy Lâm Bắc Phàm rút cuộc thở phào một hơi: "Lâm công tử, cậu quả thực đã trở lại, khiến cho tiểu thư chúng tôi lo lắng một trận. Tiểu thư chúng tôi hai ngày nay luôn tìm cậu, nhưng không tìm được, cuối cùng bởi vì chuẩn bị cho diễn hội mà không thể không chuyển tới khách sạn xa kinh thành, nhưng sợ không liên lạc được với cậu, cho nên bảo tôi ở lại chờ vài ngày, nói nếu mai cậu có thể tham gia lễ hội biểu diễn của nàng, cầm chiếc thẻ này có thể ngồi ghế khách quý."

Lão lấy từ trong ví ra một thẻ màu vàng lóng lánh, hai tay đưa tới trước mặt Lâm Bắc Phàm.

"Ồ? Đây là thẻ khách quý?"

Lâm Bắc Phàm nhận thẻ, khuôn mặt nao nao.

"Không sai, thẻ này là thẻ khách quý dự buổi biểu diễn của tiểu thư, tổng cộng có năm cái, là đưa cho mấy vị bạn bè tốt, nghe nói nhiều công tử muốn dùng giá lớn để mua thẻ khách quý, tiểu thư không đồng ý, cho nên hi vọng cậu có thể bảo quản tốt, đừng đánh mất."

Ngụy thúc thấy nhiệm vụ hoàn thành, rút cộc có thể thở phào.

"Ông không phải hi vọng tiểu thư của các người ở cùng với Kiều Duyên ki sao? Vậy sao còn chấp hành mệnh lệnh của nàng, tặng thẻ cho tôi?"

Lâm Bắc Phàm nhìn đối phương, cười nhẹ.

Khuôn mặt gầy còm của Ngụy thúc lộ ra chút bất đắc dĩ: “Lâm công tử, nói thực tôi không hi vọng nhất là tiểu thư ở một chỗ với Kiều Duyên. Tôi thấy trên đường tìm bữa một gã còn hơn tên Kiều Duyên kia trăm lần. Tôi là một vệ sĩ bình thường của Bạch gia, nhiệm vụ của tôi là dựa theo lời chủ nhân mà làm việc, về phần kết quả thế nào, cái này không phải chuyện của tôi.”

Lâm Bắc Phàm nghe xong lời lão nói, nhất thời thêm phần kính ý với đại hán hơn bốn mươi tuổi này, hần liên tục khen ngợi: “Nhạc Huyền bên cạnh có người như vậy, an toàn của nàng đích thực không phải lo.”

Ngụy thúc tự nhiên biết Lâm Bắc Phàm thực lực không kém mình, hơn nữa tiểu thư có chút thích hần, nếu bọn họ có thể ở cùng nhau, đó là chuyện tốt, nhưng qua cửa gia chủ thật quá khó. Lão nghĩ đến đây bỗng nhiên bật ra một câu: “Lâm công tử, cậu cảm thấy tiểu thư chúng tôi thế nào?”

“Ồ? Tiểu thư các ông? Rất tốt.”

Lâm Bắc Phàm không biết lão hỏi có ý gì.

“Tiểu thư chúng tôi từng có tình cảm như vậy với một người đàn ông nào, tôi thấy tình ý của nàng với cậu rất sâu, cho nên hi vọng cậu không phụ nàng.”

Ngụy thúc thăm thía nói.

“Hả? Ý ông?” Lâm Bắc Phàm cảm giác đối phương nói lời có ý khác.

“Nếu muốn được gia chủ chúng tôi tán thành, cần phải có sự đồng tình của công tử nhà chúng tôi, chỉ cần cậu ấy tán thành, một cửa gia chủ nhà tôi sẽ dễ hơn nhiều.”

Ngụy thúc lúc này mới nói ra mục đích của mình.

“Công tử nhà ông?”

Lâm Bắc Phàm cũng không nghe qua gia đình của Bạch Nhạc Huyền, cho nên đối với thành viên trong gia đình nàng không được rõ, hiện tại nghe nói vậy, mới biết Bạch gia không đơn giản như mình tưởng tượng.

“Công tử chúng tôi là Bạch Minh Phong, hiện giờ công tác bên quân đội, là một người yêu võ điên cuồng, bình thường không có việc gì đều tìm người khác đòi luận võ, nếu anh có thể đánh bại cậu ấy, nhất định cậu ấy nhìn cậu bằng cặp mắt khác xưa, về phần chuyện cậu và tiểu thư, cậu ấy nhất định trợ giúp!”

Ngụy thúc một hơi đem ưu khuyết điểm của đối phương nói ra.

Lâm Bắc Phàm đem ba chữ Bạch Minh Phong nhắm lại vài lần, lúc này mới gật đầu: “Cảm ơn ngụy thúc, tôi biết mình phải làm gì, xin ông chuyển cáo với tiểu thư, buổi biểu diễn ngày mai của nàng, tôi nhất định sẽ tới.”

Ngụy thúc gật đầu với hần, lúc này xoay người đi.

Lâm Bắc Phàm đến khi thân ảnh Ngụy thúc biến mất khỏi cầu thang mới xoay người về phòng, đã thấy Khổng Băng Nhi như chiếc bánh mật, một cổ mùi hương thơm ngát bay tới mũi hần, hai tròng mắt mị thành vàng trắng khuyết, nhìn chăm chú vào hần cười khanh khách nói: “Tiểu thư của họ? Buổi biểu diễn ngày mai? Hơn nữa còn họ Bạch, tôi nhớ rõ kinh thành ngày mai có buổi biểu diễn ca nhạc chỉ có địa minh tinh Bạch Nhạc Huyền, thật không ngờ anh có bản lĩnh như vậy, ngay cả đại minh tinh như Bạch Nhạc Huyền cũng có thể thu vào tay.”

Lâm Bắc Phàm nhìn cô ả trong chiếc áo tắm, hai cánh tay trắng như tuyết còn ôm cổ mình, quả thực khiêu khích, hần bất đắc dĩ lắc đầu: “Cô nói bậy gì đó? Cái gì mà thu vào tay? Chúng tôi là bạn bè thường, cô đừng nghĩ loạn, hơn nữa cũng đừng nói lung tung.”

“Tôi nghĩ loạn, nói lung tung?”

Đàn bà trời sinh tò mò, Khổng Băng Nhi cũng không ngoại lệ, nàng hứng thú nhìn LBP cười tủm tỉm nói: “Tôi vừa nghe đại hán kia nói chuyện anh và tiểu thư chúng tôi gì đó, chẳng lẽ không phải chuyện anh và Bạch Nhạc Huyền?”

Lâm Bắc Phàm đảo mắt nói: “Cô rút cuộc muốn nói gì?”

“Anh và Bạch Nhạc Huyền rút cuộc có quan hệ gì?”

Khổng Băng Nhi ai oán hỏi, hai mắt chăm chú nhìn hắn.

“Chuyện này, nói ra khá dài.”

Lâm Bắc Phàm thấy đối phương bày ra bộ dáng rõ ràng không hỏi được không buông tha, bắt đầu nói lung tung, dù sao chém gió cũng không bị đánh thuế.

“Vậy anh từ từ kể lại, tôi còn nhiều thời gian.”

“Đó là chuyện tình đẹp như cổ tích, năm đó tôi và Bạch Nhạc Huyền có thể coi là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã vô tư, yêu mến tình đầu ý hợp, tình cảm sâu đậm, có thể sánh ngang nhật nguyệt, không ngờ cha nàng lại yêu phú khinh bần, nói nhà tôi không xứng với nhà nàng, mạnh mẽ tách chúng tôi ra, về sau mỗi nhà một nơi, trừ nhần nhện tôi cũng không còn biện pháp. Tôi lần này đến kinh thành là muốn gặp Nhạc Huyền, cho dù nhìn cô ấy một cái, có thể nói với cô ấy một hai câu, tôi cũng mãn nguyện rồi. AI biết ở đây lại gặp Kiều Duyên con trai Kiều Cẩm Phong, hắn nói cái gì mà bạn trai Nhạc Huyền, đã được cha Nhạc Huyền thừa nhận, hơn nữa không bao lâu sẽ kết hôn, cô, cô nói tôi sao có thể đối mặt với sự thật này?”

Lâm Bắc Phàm ánh mắt hồng hồng, vài giọt nước mắt thiếu chút nữa trào ra.

“Không ngờ chuyện xưa của hai người cảm động như vậy.”

Khổng Băng Nhi nào biết đây là LBP chém bão? Đã bị loại chuyện tình tiểu thuyết này cảm động.

Lâm Bắc Phàm hai tay bắt tri bắt giác ôm lấy eo thon của nàng, nhẹ vuốt ve, thỉnh thoảng đụng chạm đến da thịt nàng, loại cảm giác này chỉ có thể dùng từ thích để hình dung. Trên mặt hắn thương cảm: “Tôi biết mình không đủ tư cách sánh đôi cùng nàng, cho nên tôi không hi vọng xa vời có thể cùng nàng kết duyên, chỉ cầu gặp nàng một lần, cho dù khiến tôi tổn thọ hai mươi năm, tôi cũng cam tâm tình nguyện, nhưng ai ngờ vé vào xem buổi biểu diễn của nàng là ba trăm đồng, giá này tôi có thể chịu được sao? Tôi chỉ có thể đau khổ chờ, hi vọng kỳ tích xuất hiện.....”

“Hay là, hay là vừa rồi chính là.....”

Khổng Băng Nhi đã bị chuyện cổ tích của hắn hấp dẫn, cũng không để ý đến đối phương đang tác quái, vẻ mặt tò mò nói.

“Đúng, một mảnh tình ý của tôi bị Nhạc Huyền phát hiện, nàng sợ người ta biết ngăn cản chúng tôi gặp mặt, cho nên lên phải người đem thẻ khách quý cho tôi, đối với tôi mà nói chính là cơ hội cuối cùng.”

Lâm Bắc Phàm cố gắng rặn ra hai giọt nước mắt, thoát nhìn càng thương cảm.

“Vậy, vậy anh muốn làm gì bây giờ?”

Khổng Băng Nhi thương cảm nói.

“Tôi còn có thể làm gì? Nơi này là kinh thành, thế lực Bạch gia rất lớn, tôi chẳng lẽ kêu nàng bỏ trốn sao? Sợ là chúng tôi còn chưa chạy được vài bước đã bị Bạch gia bắt về, cho nên tôi chỉ có thể lặng lẽ chúc phúc cho nàng” ~.~

Lâm Bắc Phàm vẻ mặt đau xót ôm chặt Khổng Băng Nhi vào ngực, hai bàn tay to đặt trên hông nàng, không tự chủ được vuốt ve hai cái, đầu lòng kêu lên: “Vì sao, vì sao lại tra tấn chúng ta như vậy? Chẳng lẽ tình yêu của chúng tôi còn chưa cảm động được thiên địa? Vì sao hai người thực sự yêu nhau vĩnh viễn không đến được với nhau?” (0e.)

Khổng Băng Nhi lúc này cảm giác hai bàn tay đặt trên hông mình, lại cảm giác này như điện giật, truyền khắp toàn thân khiến cả người nàng nóng ran, như bị lửa thiêu, một lại khát vọng xưa nay chưa từng có từ dưới bụng nàng lan lên, xông thẳng vào đại não, hơn nữa chỗ riêng tư bỗng nhiên có chút ướt át, loại biến hóa này khiến nàng xấu hổ và giận dữ, nơi này của một cô gái sao có thể để đàn ông chạm vào? Tội này quả thực không thể tha thứ, hơn nữa tên chết tiệt này lại khiến thân thể mình sinh ra cảm giác cổ quái kia, khiến trong lòng ngứa ngáy, thực không thoải mái, nhưng nghe chuyện xưa của hắn, thấy biểu tình thương tâm của đối phương, trong lòng nàng có chút không đành, nghĩ đến chuyện hắn đang thương tâm, cảm xúc khó có thể không chế, cũng chỉ có thể bỏ qua cho hắn.

“Lão đại, ăn cơm, ăn cơm, các người.....” Trương Minh Thắng bỗng nhiên vọt vào, hô to gọi nhỏ, bỗng thấy Lâm Bắc Phàm và Khổng Băng Nhi đang ôm ấp nhau, miệng há hốc không nói nên lời.

Hai người đều mặc một nửa, bán khóa thân, tay lão đại còn đặt trên hông người ta, tình huống này thực quá kích thích đi?

306. Chương 306: Đàn Ông Tốt Không Chấp Đàn Bà

Khi ăn cơm tối, Khổng Băng Nhi rút cuộc biết thực sự chuyện cái gì mà thanh mai trúc mã, hai đứa nhỏ vô tư, cái này đều là Lâm Bắc Phàm chém gió, chỉ sợ hán trước kia chưa từng nghe qua cái tên Bạch Nhạc Huyền này, ngược lại mình còn bị hán sờ soạng vài cái, ngay cả hông mình cũng chịu ma trảo của hán, thật là chịu thiệt lớn.

Lâm Bắc Phàm bày ra bộ dạng như không việc gì, nghênh ngang ngồi đó cụm ly với Trương Minh Thắng, bữa tiệc ước chừng gần một giờ, đến khi hai cái bụng sắp nứt ra mới bỏ qua.

Mười mấy người, ước chừng bảy tám chục món ăn, bia rượu hơn trăm bình, khiến cho toàn độ đại sảnh đều bữa bãi bia rượu, có thể tưởng tượng tràng diện bắn thiu cỡ nào.

“Lão đại, em hiện tại mới biết, uống rượu ăn thịt là thống khoái như vậy, may mắn em còn có thể ăn cơm.”

Trương Minh Thắng lần này thoát chết, tự nhiên trong lòng cao hứng, hận không thể đem toàn bộ thức ăn cả đời ăn hết một lần, nói vậy, mặc dù mình chết đi ngay lập tức, cũng không tiếc điều gì. Hán hiện tại mặt đầy hồng quang, miệng phun mùi rượu, ngay cả nói chuyện cũng lắp bắp.

Đám Từ Chính thấy đám người Trương Minh Thắng có chút không phải, vội an ủi đối phương.

Trương Minh Thắng thế nhưng ô ô nghẹn ngào: “Tao khát, trước đây lão tử sống thật uổng phí, không có ăn ngon, không có uống rượu, không có tán gái, cho tới hôm nay thiếu chút nữa mất mạng, tao liền thâm thề về sau nhất định ăn phải gấp miếng to, rượu uống chén lớn, dùng sức tán gái, một ngày tuyệt đối không dưới mười, như vậy mới không làm chính mình... thất vọng.”

“Lão đại quả nhiên cao mình, chúng em bội phục vô cùng.” T

Bọn họ mười mấy người đều đứng dậy vuốt hông ngựa.

Khổng Băng Nhi không ngờ tên mập phun ra một câu như vậy? Vốn tâm tình nàng đang có chút khó chịu, hiện tại vừa tức vừa thẹn, hận không thể đem tên không biết trời cao đất rộng này hung hăng hành hạ một chút. Nàng thở phì phò vỗ cái bàn đứng dậy, liếc mắt nhìn đối phương một cái: “Mi có được không đó? Ta thấy mi là tên cặn bã, nên bị đám Kiều Cẩm Phong đánh chết luôn đi, đỡ tai họa cho đám con gái nhà lành.”

“Cô, cô, cô còn dám nói như vậy, tôi tôi liều mạng với cô!”

Trương Minh Thắng bình thường cũng vô pháp vô thiên, ở trong kinh thành chỉ có Đường Phong và Lâm Bắc Phàm là hán có chút kiêng kỵ, trừ bọn họ ra, còn không có người dám đắc tội với hán, hiện tại mặc dù ở trong kinh thành, không thể để thua sút ngạo khí người ta. Hán cố vươn cổ, kêu lên: “Tôi thực sự là cặn bã gây tai họa cho đám con gái nhà lành đó, cô có thể làm gì? Đừng tưởng lão già nhà cô là thị trưởng mà tôi sợ cô, tôi nói cho cô biết, tôi và lão đại còn thứ nhân vật nào chưa thấy qua? Hừ, một con gái nhỏ nhoi của thị trưởng dám kiêu ngạo như vậy, nếu lão già nhà cô ở trung ương, không lẽ vô pháp vô thiên? Hừ, tôi còn tưởng kinh thành có gì đặc biệt hơn nơi khác, còn không phải giống nam thành sao, chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, cáo mượn oai hùm, không ai nói tưởng mình pro sao?”

Hán hôm nay có chút sợ hãi Khổng Băng Nhi, sợ đối phương gây ra sóng gió gì, gây bất lợi cho mình và Lâm Bắc Phàm, cho nên tận lực hòa hảo với đối phương, ai biết đối phương nổi giận đùng đùng, nhìn mình như nhìn thứ rác rưởi, khiến trong lòng hán uất hận, bụng đầy một cơn tức chửi ầm lên.”

“Mi, mi, tên mập chết tiệt, hôm nay không tính sổ với mi, mi còn dám nói ta chó cạy gần nhà? Mi, mi háo sắc thành tính, chỉ biết làm hại phụ nữ, ta không răn dạy mi một phen là không được.”

Khổng Băng Nhi hôm nay gặp nhiều chuyện như vậy, khiến tâm tình nàng táo bạo, lại gặp được tên bí ối Trương Minh Thắng, trong lòng lửa giận ngập trời, như bình thuốc nổ, vươn thẳng hai cánh tay trắng như tuyết, gương nhanh múa vuốt đánh tới Trương Minh Thắng, tư thế nhiều ít có chút không chấp nhận nổi.

Đám Từ Chính bị dọa cho ngây người, ai biết bữa tiệc vui vẻ lại thành ra bộ dạng này? bọn họ không biết hai người kia đều không thể đắc tội, cho nên chỉ vội vàng khéo Khổng Băng Nhi đang phần nộ lại, nhẹ nhàng khuyên giải: “Tôi nói nè Băng Nhi, cô bớt nóng đi, hôm nay nói thế nào hai người cũng đồng cam cộng khổ, cùng vượt qua nguy hiểm, sao lại không thể ngồi nói chuyện tử tế với nhau?”

Khổng Băng Nhi nghe lời khuyên giải, nhất thời thở phì phò: “Nói chuyện tử tế? Từ Chính, anh xem xem tên mập nói cái gì? Hắn, hắn nói tôi chó cạy gần nhà, cáo mượn oai hùm, anh ngấm lại xem từ nhỏ đến lớn ai dám nói chuyện với tôi như vậy? Tôi hôm nay không cho hắn chút răn dạy, Khổng Băng Nhi cùng họ với hắn.”

Nàng từ nhỏ đã được nuông chiều, nhiều ít có tính tình đại tiểu thư, hơn nữa người trong nhà đều theo ý nàng, nàng muốn cái gì được cái đó, những người khác không dám to tiếng với nàng, tất cả đều thỏa mãn yêu cầu của nàng, nhưng không ngờ hôm nay gặp tên còn kiêu ngạo hơn nàng, nàng tức giận đến nỗi nói chuyện cũng run run, thiếu chút nữa vợ đồng dưa trên bàn ném vào mặt đối phương.

Triệu Phong và Trịnh Dũng vội kéo Trương Minh Thắng đang định sừng cò ra, tươi cười nói: “Lão đại, lão đại, anh ngàn vạn lần đừng nóng giận, lần này anh đến kinh thành vui chơi, cần gì tính toán chi li? Tiểu thư Băng Nhi coi như là người bên trong kinh thành, cấp cho nàng chút mặt mũi, đừng nói nữa.”

Trương Minh Thắng tức giận cái mũi phì phò, cả người run run kêu la: “Cấp mặt mũi cho ả, còn mặt mũi tao để ở đâu? Ả dám nói tao háo sắc, chỉ biết bắt nạt đàn bà, tao tao chơi bao nhiêu người, liên quan rắm gì đến ả. Tao không chơi đùa ả, ả quản lão tử chơi đùa người khác sao? Hơn nữa đàn ông chúng ta thỉnh thoảng chơi gái có chuyện gì to tát sao?”

Triệu Phong và Trịnh Dũng đều im lặng.

Nhị thế tổ như bọn họ mỗi ngày đều sống phóng túng, đua xe tán gái, cơ hồ mỗi ngày đều như vậy, tuy rằng không đến mức khi nam hiếp nữ, nhưng chuyện chơi đùa đàn bà, chuyện này đối với họ là chuyện thành thạo nhất, nhưng đối với Khổng Băng Nhi lại là một loại vũ nhục phái nữ.

Triệu Phong nhin không được cười he he: “Lão đại, anh nói không dai, nhưng tiểu thư Băng Nhi là con gái, cho nên phương diện này.....” Ý hắn nhắc nhở chuyện như vậy sau này không nên nói trước mặt Khổng Băng Nhi, đưa tới phiền toái không cần thiết.

Ai biết Trương Minh Thắng không quan tâm, hắn còn cố ý nhìn Khổng Băng Nhi hừ một tiếng: “Ả? Ả tính là gì? Đừng tưởng lão già là thị trưởng, cho dù cha ả có là chủ tịch nước, chẳng lẽ quần được tao tán gái sao? Chúng ta một người muốn cưới, người kia nguyện bị cưới, hai bên tình nguyện, cho dù là Thiên vương lão tử cũng không ngăn được chúng ta, từ mai bắt đầu, mỗi ngày tìm hai mươi cô bé, chơi từng cô một, cho cô tức chết.”

Đám Triệu Phong đỏ mồ hôi lạnh, khoe miệng liên tục run rẩy.

Một ngày hai mươi người? Còn muốn sống hay không? Cho dù là trâu cũng không kham nổi.

Khổng Băng Nhi tức giận sắc mặt trắng bệch, như đổ một tầng thuốc nhuộm, thân thể mềm mại run nhẹ: “Mi, mi, sắc lang, vô sỉ, hạ lưu, ta ta ta nói cho mà biết, đây là kinh thành, không phải nam thành chó má gì của các người, nếu mi làm loạn ở đây, ta phải báo công an, cho mi vào tù, mục sương cả đời.”

“À há, bốn sự thật lớn, đến cục công an báo án? Báo ta cái gì? chẳng lẽ pháp luật quy định nam nữ không thể xx sao? Nếu thực sự như vậy, sao cha cô có thể cùng mẹ cô sinh ra cô?”

Trương Minh Thắng căn bản là không cần da mặt, bày ra một bộ dáng lưu manh.

Khổng Băng Nhi có bao giờ từng nghe mấy lời như vậy? Hôm nay lại thường xuyên nghe khiến tâm hồn thuần khiết của nàng cũng bị ô nhiễm một chút, nàng tức giận kêu lên: “Từ Chính, đám hỗn đản các người tìm ở đâu ra thứ cặn bã này? Ta ta” Từ Chính vội vàng nói: “Băng Nhi tiểu thư, kỳ thật thái độ làm người của lão đại không tồi.

“Không tồi? Lưu manh cũng gọi là không tồi?”

Khổng Bằng Nhi tức giận ánh mắt đều trắng dã.

“Cái này, cái này, thật ra.....” Đám Từ Chính đều muốn ngất.

Chuyện gì đây? Chỉ là một việc nhỏ sao lại thành ra bộ dạng này? Bọn họ cảm giác mình không nên nhúng tay, hai người bọn họ muốn sống chết cần bản không thể can, ánh mắt cầu xin liền rơi vào người Lâm Bắc Phàm, hiện tại cũng chỉ có hắn mới không chế được cục diện.

“Lão đại, anh xem.....”

Từ Chính khẽ đẩy cánh tay hắn, thấp giọng nói.

“Hử? Cái gì?”

Lâm Bắc Phàm bày ra bộ dáng bình tĩnh đại ngộ vội nói: “Ồ, ăn cơm xong, về ngủ là tốt nhất, khách sạn này sao không tồi, hiện tại cơm rượu no rồi, cũng nên về nghỉ ngơi đi, ngày mai anh còn phải đi xem biểu diễn ca nhạc.”

Hắn không liếc mắt nhìn Trương Minh Thắng hay Khổng Bằng Nhi một cái, quay người đi thẳng.

“Lão đại, Lâm Bắc Phàm!”

Trương Minh Thắng và Khổng Bằng Nhi đồng thời kêu lớn.

“Các em cứ cãi nhau tiếp, ầm ĩ ba ngày ba đêm cho thỏa, anh không can thiệp vào chuyện tự do ngôn luận.”

Lâm Bắc Phàm ngẩn ra, nhanh chân chạy vào thang máy, trong nháy mắt biến mất.

Trương Minh Thắng cùng Khổng Bằng Nhi không thấy bóng dáng Lâm Bắc Phàm đều giận dữ trừng mắt nhìn nhau, sau đó ngồi xuống.

“Phụ nữ tốt không chấp đàn ông, lần này ta bỏ qua cho mi, về sau nếu còn, hừ.....” Khổng Bằng Nhi trừng mắt nói.

“Đàn ông tốt không chấp đàn bà, lần này tôi không so đo với cô, nếu có lần sau...” Trương Minh Thắng vô sỉ lượn lờ trên bộ ngực nàng vài lần, ánh mắt hiện vẻ dâm tà.

“Vô sỉ” T

“Quá khen!”

Hai người bọn họ đều trừng mắt, im lặng.

Đám người Từ Chính đều há hốc miệng sợ hãi than.

Lão đại quả nhiên là lão đại, chỉ một câu nói, nhưng khiến ai hòn núi lửa tắt ngấm a.

307. Chương 307: Trương Minh Thắng Đen Đủ

Hôm sau, trời đẹp không mây.

Vừa mới tám giờ sáng, bên ngoài nhà hát thủ đô đã chật trội không dưới vạn người mê nhạc ở đây, ồn ào như cái chợ, tất cả đều chờ đợi hi vọng có thể sớm gặp nữ thần trong lòng họ Bạch Nhạc Huyền. Trong đám người có cả học sinh mười lăm mười sáu tuổi, có thanh niên hai mươi tuổi, còn có trung niên ba bốn chục tuổi, mỗi người đều tươi cười sáng lạn hạnh phúc.

Bạch Nhạc Huyền tổ chức biểu diễn ở kinh thành, không thể nghi ngờ là mang tới vui vẻ bậc nhất cho người dân kinh thành, đủ làm cho cư dân nơi đây xúc cảm ngập tràn.

Bạch Nhạc Huyền không thiếu tiền, cũng không tham tài, cho nên vé biểu diễn so với các ca sĩ khác đều là rẻ nhất, thậm chí còn rẻ hơn ca sĩ ngôi sao khác một phần ba, hơn nữa nàng tuyên bố số tiền thu được từ

buổi biểu diễn hôm nay tất cả đều quỳen góp cho việc xây dựng trường học Tây Bắc và những công trình hi vọng.

Bạch Nhạc Huyền là nữ thần trong lòng mọi người, cũng là một phụ nữ hiền lành thiện lương.

“A, Lão đại cho dù Bạch Nhạc Huyền là đại minh tinh, cũng không cần nhiều người đến xem vậy chứ? Chẳng lẽ hiện tại nhiều kẻ có tiền như vậy? Đều mua vé vào cửa xem Bạch Nhạc Huyền biểu diễn sao?”

Trương Minh thắng bị nhiều người vây quanh, cảm giác như mình bị bó giò, thân thể hần vốn mập, hiện tại mồ hôi đầm đìa, không đến vài phút, cả người hần bị ẩm ướt, như vừa chui trong máy giặt ra.

Vé vào xem Bạch Nhạc Huyền biểu diễn không tính là rất quý, nhưng mỗi cái cũng chừng ba trăm đồng, cái này đối với một gia đình bậc trung vẫn là con số không nhỏ.

Lâm Bắc Phàm nhìn người xem tấp nập, nghe mỗi người đều hô tên Bạch Nhạc Huyền, trong lòng vui vẻ vạn phần. Quan hệ của mình và Bạch Nhạc Huyền tuy còn chưa tiến thêm một bước quyết định, nhưng đối phương cũng coi như là bạn gái mình, bạn gái mình được nhiều người sùng bái như vậy, không thể nghi ngờ là dát vàng lên mặt hần.

“Lão đại nếu những người này biết anh đã thu nữ thần lòng họ vào tay không biết sẽ phản ứng thế nào nhỉ?”

Tiểu Kim cũng không chịu nổi chật chội, nhưng vẫn vô sỉ cười nói.

“Bọn họ? Khăng định ghen tị chết tao.”

Lâm Bắc Phàm nhìn xung quanh thoáng có chút đắc ý.

“Muốn em dùng giọng nói của anh, nói với họ vài câu không?”

Tiểu Kim bày ra bộ dạng chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Lâm Bắc Phàm bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, nếu tên này thực sự làm vậy, mình muốn lạnh lặn ra khỏi đây là không thể. Hần vội ngưng ngưng cười nói: “Tiểu Kim, tao vốn định cho mày tối nay ăn một cái chân gà cùng với tấm bia, nhưng nếu tao xảy ra chuyện gì, vậy những thứ kia, tất cả đều không có.”

“Chân gà? Tấm bia?” Tiểu Kim lập tức bị những thứ này hấp dẫn, nước miếng sớm chảy ròng ròng.

Lâm Bắc Phàm mới quay lại trả lời Trương Minh Thắng: “Sớm nghe nói Bạch Nhạc Huyền hát êm tai, hiện tại vừa nghe, quả thật như vậy.”

“Khụ khụ, lão đại, lời này đáng lẽ phải là em nói với anh chứ?”

Trương Minh Thắng quay lại có chút buồn bực nói.

“Cái này thực ra cậu không nói anh cũng biết, nàng xinh đẹp như vậy, nếu hát không hay mới là lạ đó.”

Lâm Bắc Phàm lập tức có lý do giải thích, giống như Bách Hiểu Sinh, không có gì không biết.

“Xinh đẹp là có thể hát sao? Nếu nói vậy, tùy tiện tìm một cô gái xinh đẹp liền thành ngôi sao ca nhạc?”

Trương Minh Thắng nghĩ đến bên cạnh mình còn một cô ả xinh đẹp, nhưng chỉ biết cãi nhau, trong lòng buồn bực không nói nên lời. Vì sao cùng là phụ nữ lại chênh lệch lớn như vậy?

“Người khác thì anh không biết, nhưng là Bạch Nhạc Huyền, anh dám khăng định.”

Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Kháo, nếu Bạch Nhạc Huyền không tập luyện ca hát, nàng cũng không được như vậy. Nếu không phải luyện nhiều năm, giọng nàng cũng như gà gáy thôi, nếu Bạch Nhạc Huyền nửa đêm ca hát, khăng định quỳ cũng gọi tới được.”

Trương Minh Thắng không biết sống chết phun ra một câu, vì quan điểm của chính mình mà biện luận.

Nhưng giọng nói của hần có chút lớn, khoảng bảy tám mươi đề xi ben, ở hoàn cảnh ồn ào nơi đây, cho dù có bị át đi, nhưng trong vòng bán kính năm mét đều nghe rõ ràng.

Hiện trường vốn nhốn nháo trong nháy mắt im lặng, chung quanh đều dùng ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm Trương Minh Thắng, những cánh tay lớn nhỏ chậm rãi giơ lên.

“Kẻ này dám vũ nhục Bạch Nhạc Huyền, đánh chết hắn, báo thù cho nữ thần của chúng ta.”

Không biết ai nói câu này, khiến phần nộ trong lòng mọi người tuôn ra, một đám như ngựa hoang nhảy vào đánh Trương Minh Thắng tới tấp, tiếng rống giận, tiếng thét chói tai, vang vọng cả nhà hát thành phố, khiến đám người hâm mộ bị thu hút.

Đám Lâm Bắc Phàm nghe Trương Minh Thắng nói câu này sớm đã chạy mất tăm mất tích, trong lòng thầm cầu, hi vọng hắn có thể tránh được một kiếp này.

Khổng Băng Nhi vẻ mặt không đành lòng dùng hai tay che mặt, trốn sau lưng Lâm Bắc Phàm, tốt bụng cầu nguyện: “Mong tên mập không nên chết quá thảm, sau này không có ai cãi nhau với mình.”

Những người khác nghe câu đó, đều hung hăng kéo tới.

“Các người, các người nghe tôi nói một câu, tôi không nói xấu gì Bạch Nhạc Huyền, tôi chỉ...”

Trương Minh Thắng sắc mặt trắng bệch như tờ giấy vệ sinh, thanh âm tràn ngập sợ hãi và run rẩy.

Tao kháo, mấy tên này điên rồi?

“Chỉ cái rắm, dám vũ nhục nữ thần trong lòng tao, đánh chết hắn!”

Một tên thanh niên tặng Trương Minh Thắng một nắm đấm, hùng hổ chửi rủa.

“Tôi, a cứu mạng, cứu mạng.....” Trương Minh Thắng còn chưa nói hết câu đã bị vài người đánh ngã, rất nhanh thân thể hắn bị bao phủ bởi biển người, nào nắm tay, để giày, vỏ đồ uống, hoa tươi, đều ném tới.

Đám Lâm Bắc Phàm nuốt mạnh một ngụm nước miếng, sắc mặt xanh mét.

Trương Minh Thắng chắc béo càng béo đi?

Trong lòng bọn họ đã sớm xây dựng cho Trương Minh Thắng một hình ảnh “đẹp trai” vô cùng, trong đám người Trương Minh Thắng xem chừng là béo nhất, nhìn thể nào cũng giống Gấu trúc.

Hơn mười phút sau, Trương Minh Thắng mới thoát khỏi tay đám người hâm mộ, mà hắn hiện nằm trên đất hình chữ bát (), toàn thân bị đánh bầm dập, quần áo tung tóe, còn thấp thoáng quần lót bên trong, thậm chí là làn da trắng cũng lộ ra, đôi mắt vô thần, chăm chú nhìn vào không trung, khóe miệng còn tràn ra một tia máu tươi, nhìn thể nào cũng giống cô gái bị cưỡng bạo.

Từ Chính cẩn thận đi đến trước mặt hắn, ngồi xổm xuống khe khẽ đỡ cánh tay hắn, nhỏ giọng: “Lão đại, anh, anh không sao chứ?”

Hắn gạt mồ hôi lạnh trên trán, những kẻ kia ra tay cũng độc ác quá đi? Biển lão đại thành bộ dạng này, nếu không phải chính mắt nhìn thấy một màn này, thật không dám khẳng định người đang nằm là Trương Minh Thắng.

Trương Minh Thắng một câu cũng không nói, hai dòng nước mắt ủy khuất chảy ra.

Khổng hiểu ra sao? Hôm qua đã xảy ra chuyện như vậy, hôm nay lại vô cớ bị người ta đánh, chẳng lẽ số mình thực sự khổ sao? Hắn từ từ ngồi dậy, rút cuộc không khắc chế được tình cảm, thương tâm khóc rống lên: “Khốn kiếp, tao về sau quyết định không bao giờ... nói xằng nữa... ô ô...Oan ức quá, bọn chúng đánh tao, còn xé quần áo tao, bọn chúng là đồ điên, ô ô...” Trong mắt hắn ngàn ngập sợ hãi, vừa rồi bị nhiều người đánh như vậy, quả thực so với trường hợp ngày hôm qua còn điên cuồng hơn hàng chục, thậm chí hàng trăm lần.

Từ Chính vỗ nhẹ bờ vai hắn, thở dài nói: “Lão đại, bọn em hiểu cho anh a.”

Đám Triệu Phong cũng hơi gạt đầu, tỏ vẻ đồng tình với Trương Minh Thắng.

Trương Minh Thắng bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, thở phì phò, đẩy Từ Chính bên cạnh ra, lớn tiếng kêu: “Chúng này, chúng mày không có nghĩa khí, không có lương tâm, vừa rồi nhiều người đánh tao như vậy, các

người không giúp một taym, tao, Trương minh Thắng không tính toán mối hận này với chúng mày là không thể!”

“Lão đại, cái này không thể trách bọn em, vừa rồi tính huống phát triển quá nhanh, chúng em còn chưa kịp phản ứng, anh đã bị bọn họ đánh thành bánh bao, hơn nữa, chúng em có mười mấy người, người xem ở đây ít cũng phải năm sáu ngàn, chúng ta sao có thể là đối thủ của họ?”

Từ Chính vội vã đứng dậy, lùi về một bên giải thích.

“Đúng vậy, lão đại, bọn họ nhiều người lắm, chúng ta không phải đối thủ a.”

Những người khác đều kêu lên.

“Hừ, tao mặc kệ, chúng mày đều thấy chết không cứu, tao tao, tao hiểu rõ chúng mày rồi, tao không nên trông chờ vào đám hỗn đản không có khí tiết như chúng mày.”

Trương Minh Thắng cảm thấy trong lòng bùng lên một cổ lửa giận không tên, hôm qua cãi nhau với Khổng Bằng Nhi, hôm nay lại bị quần ẩu, cái này người có thể chịu sao?

“A, Nhà hát mở cửa rồi, mau vào!”

Bỗng nhiên đám người phía sau ồ lên, một đám vốn chờ từ lâu nay tất cả chạy tới cánh cửa chập chội, hận không thể trực tiếp đi vào trong.

“A, các người, các người đến làm gì, nơi này không có ai đâu.”

Trương Minh Thắng muốn đứng lên lại bị đẩy ngã, hét lên một tiếng thê lương.

Nhưng mọi người hiện tại đều muốn nhanh chóng đi vào, giọng nói hần bị tiếng giày áp đi, vì hần không kịp đứng dậy, nên bị đám người phía sau giẫm đạp, vừa muốn đứng dậy lại có người giẫm lên.

Đám Lâm Bắc Phàm đổ mồ hôi lạnh, trái tim không nhịn được run rẩy.

Trương Minh Thắng sẽ không bị người ta đạp chết chứ?

Ước chừng qua hơn hai mươi phút, rất nhiều người mê ca nhạc tiếp tục tiến vào nhà hát, mà Trương Minh Thắng hai mắt trắng dã, miệng sùi bọt, nằm trên đất, cả người run run, trên người in đầy dấu chân, đã bất tỉnh nhân sự.

Lâm Bắc Phàm mồ hôi đầm đìa, đám người hâm mộ này thật quá điên cuồng.

308. Chương 308: Đánh Cuộc

Bên trong nhà hát ước chừng một vạn ghế, còn có hai trăm ba mươi ghế khách quý, hôm nay có thể nói là không còn chỗ ngồi, tiếng người ồn ào, liếc mắt nhìn lại đều là biển người, mỗi người đều nắm gậy phát quang lấp lánh, không ngừng quơ quơ, miệng lớn tiếng kêu tên Bạch Nhạc Huyền.

Lâm Bắc Phàm ngồi trước hàng ghế khách quý, nghe những người phía sau kêu gào, trong lòng vẫn hơi đắc ý, đám Từ Chính vài người cũng bắt đầu hoa chân múa tay hò hét theo.

Đám bọn họ không phải người thường tự nhiên không để vài minh tinh nhỏ nhỏ vào mắt. Ở trong mắt họ, minh tinh dù kiêu ngạo hay ngu đến cỡ nào cũng chỉ là hổ giấy, không có chút nguy hiểm gì đến bọn họ, cũng không dám làm bộ trước mặt họ, cho dù là siêu sao quốc tế Lưu Hoa Hoa, Lê Bạch trước mặt bọn họ cũng cung kính, càng không nói đến ca sĩ mới vào nghề hai năm như Bạch Nhạc Huyền, lại không có thực lực tài chính mạnh, nhưng họ nghĩ tới quan hệ ngầm giữa Bạch Nhạc Huyền với lão đại Lâm Bắc Phàm trong lòng đã nghĩ đến những chuyện đồn đại tà ác nhất, ngoài mặt vẫn phải hô to gọi nhỏ cổ vũ chị dâu.

“Thật không ngờ chúng ta có thể ngồi gần đại minh tinh như vậy, đáng ăn mừng một chút”

Từ chính lấy một nắm ngô bung quơ bỏ vào miệng, vừa nhóp nhép vừa nói.

Triêu Phong lại uống một ngụm bia, phụ họa: “Đúng vậy, bình thường em đều hát song ca với ca sĩ trong đĩa CD a, khụ khụ, hôm nay có thể nhìn gần một ca sĩ gây sóng gió trong giới âm nhạc, đã có hàng ngàn đàn ông ao ước, Bạch Nhạc Huyền này thực sự là có phúc ba đời!”

Những người khác đều gật đầu thi nhau vượt mông ngựa, đem đồ ăn ở trong tay ăn nhóp nhép, nhìn thế nào cũng không giống người hâm mộ âm nhạc, ngược lại như đang ngồi trong rạp chiếu phim.

Lâm Bắc Phàm sao lại không nhìn ra sao bọn họ lại làm vậy? Nhất thời mỉm cười: “Có các chú cổ động, có thể nói là buổi biểu diễn thành công một nửa rồi, thật đáng chúc mừng!”

“Lão đại không nên nói thế, có cơ hội tốt như vậy, bọn em sao có thể bỏ qua chứ?” Cả bọn đều phụ họa.

Lâm Bắc Phàm ưỡn ngực, liếc Khổng Băng Nhi ngồi cạnh mình, thấy nàng hai mắt không chớp nhìn lên sân khấu, nhin không được trêu ghẹo một câu: “Tiểu thư Băng Nhi sao không nói câu nào vậy?”

Khổng Băng Nhi nghĩ đến việc mình bị tên đại sắc lang chiếm tiện nghi, mặt phấn ửng đỏ, âm thầm mắng mình lúc đó không đủ định lực, ngược lại có chút thích bị đối phương làm trò. Nàng gắt giọng: “Ai muốn nói chuyện cùng tên đại sắc lang như anh? Nói chuyện hạ lưu, nói đến phụ nữ cứ như phụ nữ là đồ chơi của các người vậy!”

Lâm Bắc Phàm ưu nhả cười, hai chân bắt chéo, vẻ mặt thản nhiên: “Sắc tức là không, không tức là sắc, thế giới này vì sao có đàn ông lại có cả đàn bà? Đó gọi là âm dương điều hòa, đàn ông vĩnh viễn không thể rời khỏi đàn bà, đàn bà tự nhiên cũng thế, đây là quy luật. Những lời cô nói có chút sai, thậm chí là oan ức cho đàn ông chúng tôi.”

Hắn nói xong câu đó trên mặt hiện lên nỗi thất vọng, thở dài một hơi.

“Sao lại oan ức cho các người?”

Khổng Băng Nhi vẻ mặt tò mò hỏi.

Đám Từ Chính cũng hứng thú nhìn Lâm Bắc Phàm, xem hắn vì đàn ông biện luận thế nào.

Lâm Bắc Phàm lấy ra một điều thuốc lá, ngậm trong miệng, thở ra vài vagon khói, trong mắt toát ra nét tang thương, nhỏ giọng: “Kỳ thật đàn ông mệt hơn phụ nữ các cô rất nhiều.”

“Anh, anh nói vậy?”

Khổng Băng Nhi là phụ nữ, tự nhiên phải bênh vực phụ nữ.

“Các cô thường xuyên nói phụ nữ vất vả bao nhiêu, mệt thế nào, nhưng còn đàn ông? So với các cô còn mệt hơn, trước là phải kiếm vợ, kiếm nhà, còn phải có công việc, đó là bình thường, còn yêu cầu cao hơn là phải cao ráo đẹp trai, có ô tô, xe thể thao, đối với người thường mà nói còn khó hơn lên trời, dù sao trong mắt đàn ông bọn anh trong mắt các cô không có cái gọi là mười phân vẹn mười, anh nói thế có đúng không? Càng không cần nói đến chuyện hắn có chút tiền, phụ nữ liền nói đàn ông có tiền sẽ hư, nhưng nếu bọn anh không có tiền, các cô sẽ nói không có chút bổn sự, nếu đàn ông xã giao nhiều, các cô nói bọn anh ở bên ngoài tán gái, nhưng nếu chỉ ở nhà tiếp vợ, các cô lại nói bọn anh vô dụng, chỉ biết ở nhà, dù sao đàn ông lúc nào cũng là không phải!”

Đám Từ Chính nhỏ giọng hoan hô: “Lão đại nói chí lí, đàn ông thật mệt.”

Bọn họ đều là công tử bột, nào có biết mệt thế nào? Nhưng cũng phụ họa ủng hộ đàn ông.

“Các người, các người nói dối.”

Khổng Băng Nhi từ nhỏ sinh hoạt trong gia đình giàu có, còn lạ gì bọn họ, liền biết ngay bọn họ cố ý nói vậy.

Lâm Bắc Phàm xoa tay, liên tục cười nói: “Anh nói đều là sự thật, ở nam thành bọn anh hoặc là nhiều nơi ở trong nước, đều là như vậy, phụ nữ tìm chồng, đều xem họ có nhà có tiền, có phong độ cùng xe hơi, ngần lại kinh tế nước nhà còn chưa mạnh, có bao nhiêu người đạt được yêu cầu ấy chứ? Cho nên ở chỗ bọn anh lưu truyền một câu mười mấy năm qua ai cũng biết.”

“Hả? Câu gì?”

Khổng Băng Nhi tuy rằng muốn phản bác nhưng đành tò mò hỏi.

“Cực khổ người mấy năm, lấy vợ lại trắng tay.”

Lâm Bắc Phàm cười hì hì nói.

“Các người, các người nói vậy, ai nói bọn tôi đều thích mấy thứ này?”

Khổng Băng Nhi mặt ửng đỏ, nói xạo.

Vẫn không nói gì, ở một bên rên rỉ, Trương Minh Thắng bỗng phun ra một câu: “Lão đại nói nhưng lời này đều là thật, hiện tại kết hôn đều cần mấy thứ này, nếu không có, ta còn nhớ một chuyện xưa nói cha vì hạnh phúc của con trai là nhịn ăn, nhịn uống tích góp cuối cùng không mua nổi một căn nhà mà tự sát, ai, đàn ông thật mệt.” “Các người, các người hòa vào gạt tôi, tôi cảnh cáo các người, tôi tôi...” Khổng Băng Nhi tức giận thiếu chút nữa hộc máu.

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Cô không tin?”

“Đánh chết tôi cũng không tin!”

Khổng Băng Nhi nghiêng rằng nghiêng lợi kêu lên.

“Nếu không tin, vậy chúng ta có thể cược thử một lần!”

Lâm Bắc Phàm thấy thiên hạ không loạn thì nhàm chán, nở nụ cười nói.

“Cược? Cược gì?”

Khổng Băng Nhi mở to mắt, hứng thú nhìn hẩn.

Lâm Bắc Phàm thấy những người khác đều tò mò nhìn mình, vì thế cười ha ha nói: “Kỳ thật đơn giản, chúng ta tùy tiện tìm mười người hỏi, cô liền biết bọn anh nói thật không.”

“Hỏi mười người bất kì?”

Khổng Băng Nhi âm thầm nói lại, đối phương sẽ không cố tình sắp đặt chứ? Hoặc là đã tìm sẵn mười người, dụ nàng mắc bẫy.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, bày ra một dạng không sao cả, quay lại phía sau nói: “Nếu cô hoài nghi chúng tôi nói vậy, có thể tự mình tìm mười người ở đây hỏi, mỗi người hỏi một lần tuyệt đối không xuất hiện lừa gạt.”

“Nếu anh thắng, anh anh muốn làm gì?”

Khổng Băng Nhi thấy đối phương chắc chắn như vậy, trong lòng bất an, âm thầm đoán âm ma chúc quỷ của đối phương.

“Nếu anh thắng...” Lâm Bắc Phàm cố ý kéo dài giọng nói, nhìn thoáng qua những người khác, xấu xa cười rộ lên: “Các chú, nói phải làm sao mới tốt đây?”

“Lão đại, nếu anh thắng, bảo nàng trước mặt nhiều người như vậy hôn anh trong vòng hai mươi phút đi.”

Trương Minh Thắng sớm đã không vừa mắt với Khổng Băng Nhi, cho nên loại chuyện này càng vui càng thích.

Đám Từ Chính vốn cũng muốn nói câu này, bị Trương Minh Thắng nói trước, đành vỗ tay phụ họa.

Khổng Băng Nhi xấu hổ đến hai gò má đỏ lựng, nhưng ánh chiều giữa ngõ, thêm vài phần kiều mỹ e thẹn của phụ nữ, trông mắt nhìn đám người kia một cái: “Các người là đám lưu manh, tôi sớm nhìn ra các người không có hảo tâm, tôi không đáp ứng tiền đặt cược này, tôi xem các người làm sao?”

Nàng hai tay dang trước ngực, bày ra bộ dạng không có biện pháp.

Lâm Bắc Phàm nhìn không được ho khan một tiếng, nghiêm trang trừng mắt nhìn bọn họ một cái: “Các người quá lỗ rồi, mọi người là bạn tốt, vui đùa một chút thôi, sao có thể làm vậy? Anh xem thế này, nếu anh thắng, bảo Khổng Băng Nhi trước mặt nhiều người ôm anh một cái đủ rồi.”

“Hừ, một cái ôm thôi!”

Bọn đám đều vẻ mặt khinh thường nói.

“Các người vô lại, hạ lưu.”

Khổng Bằng Nhi đỏ hồng mặt, trừng mắt nhìn bọn họ một cái.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Anh cũng biết anh đánh cuộc là 90% thất bại, cũng biết đánh cuộc là phải có thua có thắng. Như vậy đi, nếu anh thua, em muốn anh làm gì?”

“Anh nói đúng, cá cược sẽ có thắng thua, anh đừng vội đắc ý.”

Khổng Bằng Nhi tức giận gật đầu: “Nếu tôi thắng, tôi cần anh trước mặt vạn người hôn Bạch Nhạc Huyền ba phút, anh thấy thế nào?”

Đôi mắt to của nàng lóe lên nét gian xảo, cười.

Đám Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi.

Con bé này cũng quá ác độc đi? Nếu quả thực làm vậy, Lâm Bắc Phàm khẳng định vị vạn người hâm mộ hành hùng, thậm chí còn bị tung ảnh lên toàn thế giới, sau đó khẳng định Lâm Bắc Phàm như chuột chạy qua đường, mỗi ngày đều sống trong lo lắng.

Lâm Bắc Phàm nuốt mạnh một ngụm nước bọt, vốn kiên định, bị nàng nói ra tiền cược, khiến trong lòng bất an vô cùng, nhỏ giọng hỏi: “Nè, tiền đặt cược này có phải quá lớn không? Chúng ta trao đổi, đừng liên lụy đến Bạch Nhạc Huyền.”

“Nếu anh sợ thua, vậy quên đi, coi như tôi chưa từng nói.”

Khổng Bằng Nhi tà ác nở nụ cười, như thấy vạn người chà đạp Lâm Bắc Phàm, tình huống kia thật kích thích, rất rung động lòng người.

“Nè nè...” Lâm Bắc Phàm cảm giác tim mình run rẩy hai cái, mặt cũng trắng thêm một chút.

Mình có thể thắng không? Nếu thua vậy chẳng phải là kẻ thù của toàn thế giới sao.

“Lão đại, chúng em ủng hộ anh, đáp ứng ả”

Đám Từ Chính không biết trời cao đất dày, cả lũ xông xáo.

“Anh, anh đáp ứng em!”

Lâm Bắc Phàm cũng nghĩ lại tiền cược của con bé kia, đồng thời cơ hội thắng lợi của mình, cuối cùng nhắm mắt, gật mạnh đầu, bày ra một tư thế thấy chết không sờn.

309. Chương 309: Người Thứ Mười

Chuyện đánh cược của Lâm Bắc Phàm và Khổng Bằng Nhi đã được quyết định, mười mấy người khác vui đùa hớn hở, thiếu chút nữa hoan hô ầm lên.

Có thể trước buổi biểu diễn của Bạch Nhạc Huyền gặp được chuyện này cũng coi như không tệ.

Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, vội nói: “Khoan, anh còn chưa nói ra suy nghĩ của mình”

Khổng Bằng Nhi cũng không để ý ngửa đầu nói: “Cái này không được, chúng ta đã đánh cược, bây giờ đã bắt đầu có hiệu lực, chờ có kết quả rồi nói sau đi.”

“Đó là, đánh cược của chúng ta phải có hạn chế.”

Lâm Bắc Phàm cả kinh mồ hôi ròng ròng, mình nhất thời sơ sẩy, quên nói với nàng mười người này là đàn ông, tự nhiên mình có ưu thế, nếu là phụ nữ, mình tự nhiên không có cái gì gọi là ưu thế.

Khổng Bằng Nhi không liếc mắt nhìn hắn một cái, mà đứng lên, quay ra bốn phía âm thầm tìm người trả lời vấn đề kia, đúng lúc này, nàng bỗng nhiên thấy một cô bé, xấp xỉ tuổi mình, khuôn mặt xinh đẹp, hai

mắt trong suốt như nước, lóe ra nét thuần khiết thiện lương, có chút en thẹn đi qua. Nàng nhất thời vui vẻ, vội kêu lên: “Người đầu tiên chính là nàng.”

Đám người Lâm Bắc Phàm nhìn theo ánh mắt nàng, cả lũ đều há hốc miệng, một chữ không nói nên lời.

“Àm!”

Trương Minh Thắng ngã lăn ra đất.

Những người khác đều trợn tròn mắt, chuyện gì đây? Chẳng lẽ cái này gọi là sao chổi lướt qua địa cầu?

Cô bé kia họ đều rất quen thuộc, có thể nói là vô cùng quen thuộc, ngoài Lộ Lộ ra thì còn có ai khác?

Lộ Lộ mặc một chiếc áo phong màu phấn hồng, phía dưới mặc một chiếc quần bò màu lam nhạt, đem thân hình lả lướt khéo gợi bày ra, phía sau cột tóc đuôi ngựa, hơn nữa bộ dáng đáng yêu yếu đuối, khiến có người ta có cảm giác mê muội, làm cho người ta hận không thể yêu thương thật tốt.

Lâm Bắc Phàm sắc mặt tái nhợt quay đầu, nhìn Khổng Băng Nhi run giọng nói: “Tiểu thư Băng Nhi chúng ta vừa nói mười người, chỉ là đàn ông, đàn bà không tính!”

“Cái gì không tính? Vừa rồi anh đầu có nói không tính phụ nữ?”

Khổng Băng Nhi ngoảnh mặt xem thường, nói.

“Nhưng chúng ta nói là đàn ông một, lại không nói phụ nữ một tự nhiên phải hỏi đàn ông.”

Lâm Bắc Phàm vì hi vọng cuối cùng mà tranh luận, hi vọng có thể chuyển bại thành thắng.

“Tôi biết chúng ta nói đàn ông, nhưng anh không nói là chỉ được hỏi đàn ông, còn nói mười người này do tôi lựa chọn, cho nên không tính là tôi vi phạm quy định, hi vọng anh đừng quấy rầy thời gian của tôi.”

Khổng Băng Nhi ưu nhã cười, hai tay phẩy tóc không coi thường nói, trong lòng sớm cười trộm không thôi, cảm giác cả người như bay bổng.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy Khổng Băng Nhi trước mặt như tiểu ác ma, khiến cho toàn thân mình run rẩy.

Cùng đàn bà cá cược đúng là không phải chuyện sáng suốt.

Đám Trương Minh Thắng cả người lạnh lẽo, cảm giác như rơi vào giữa trời thảng chập.

Lộ lộ rất nhanh đi đến trước mặt họ, xem ra nàng nghe lời nói của Lâm Bắc Phàm, tự mình đến xem một mình tinh biểu diễn ca nhạc, cũng muốn nghe ca khúc của nàng, đang chuẩn bị ngồi xuống, đã thấy cách đó không xa là đám người Lâm Bắc Phàm, nàng lập tức cười thản nhiên nói: “Thì ra là các người, thực sự đã lâu không gặp!”

Đám Từ Chính vội đứng dậy, liên tục cười bồi: “Thì ra là Lộ Lộ, thật sự không ngờ gặp cô ở chỗ này.”

Bọn họ thực sự ngưu, nhưng cũng không dám kiêu ngạo trước mặt người ta, nên có vẻ cung kính vô cùng.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng tươi cười: “Lộ lộ tiểu thư, xin chào.”

Khổng Băng Nhi chưa gặp qua Lộ Lộ, thấy những người kia chào hỏi như vậy nhìn không được nổi lên tò mò với Lộ Lộ, nhin không được cười dài: “Lộ Lộ? Cái tên thật dễ nghe!”

Lộ Lộ nhìn thoáng qua hai gã đại hán đi phía sau mình, nhẹ nhàng nói: “Các người không cần theo tôi, tất cả đều quen.”

Nàng lúc này mới quay đầu, nhìn Khổng Băng Nhi một cái, trên mặt cười tươi như hoa: “Chị là nhìn có vẻ lạ mặt, không biết xưng hô thế nào? Nhưng chỉ sợ chị là một đại mỹ nhân, nhìn em không thích thôi.”

Hai gã đại hán kia dáng người khô ngô, như hai tòa tháp sắt, cả người như kim cương, quần áo trên người đều phồng lên, có thể thấy bọn họ thực lực không nhỏ. Ánh mắt bọn họ như đao, quét qua đám Lâm Bắc Phàm, cũng biết họ là người quen, âm thầm gật đầu, lui về sau.

Khổng Băng Nhi đứng dật, vươn tay mảnh khảnh ra nói: “Khổng Băng Nhi!”

Hai mắt Lộ Lộ đảo một vòng, lập tức nở nụ cười: “Thì ra là chị Khổng, em đã sớm nghe qua đại danh cha chị, thật không ngờ hôm nay gặp chị, thật là chuyện vui mừng!”

“Em biết cha chị?”

Khổng Băng Nhi nao nao.

“Thị trưởng Khổng Phồn Vinh, có ai không biết chứ?”

Lộ Lộ vẻ mặt nhu hòa nở nụ cười.

Khổng Băng Nhi âm thầm kinh hãi, giọng nói đối phương tuy là người kinh thành, nhưng đến tên mình lập tức nghĩ đến cha mình, nhìn đại hán đi phía sau đối phương, có thể thấy nàng không phải người bình thường. Nàng vội nhìn thoáng qua vị trí bỏ không bên cạnh, cười nói: “Lộ lộ, chị có thể gọi em như vậy chứ? Không bằng ngồi bên cạnh chị, chúng ta tâm sự, hiểu nhau một chút.”

Lộ Lộ mỉm cười gật đầu, nàng ngồi xuống bên cạnh.

Khổng Băng Nhi sợ hãi then dung mạo và bốn sự của Lộ Lộ, cũng không quên chuyện đánh cược giữa mình và Lâm Bắc Phàm, lập tức tùm tùm cười nói: “Lộ Lộ, chị bây giờ có chút chuyện nhỏ, cần ý kiến của em, không biết được không?”

“Ồ? Chuyện gì vậy?”

Trên khuôn mặt Lộ Lộ hiện lên một tia kinh ngạc.

“Cũng không có chuyện lớn gì, chỉ hỏi em một vấn đề, em trả lời thật là được.”

Khổng Băng Nhi đặc ý nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, như nắm tất cả ở trong tay.

“Ồ? Vấn đề gì? Chị Băng Nhi nói đi.”

Lộ Lộ khẽ cười.

“Nếu chị thích một người đàn ông, chị sẽ quan tâm đến hắn có nhà, có công việc hay có tiền sao?”

Khổng Băng Nhi hỏi.

“Cái này a” Lộ Lộ hơi trầm tư, mỉm cười gật đầu: “Thích, là thích tất cả của hắn, đương nhiên cả khuyết điểm của hắn, càng không cần nói công việc, nhà cửa hay tiền bạc là vật ngoài thân. Nếu là em, em sẽ không để ý tới những thứ này, khiến tình cảm trong sáng của mình bị vật chất bên ngoài ảnh hưởng.”

“Yeah, tôi thắng một lần, cái này gọi là khởi đầu tốt đẹp.”

Khổng Băng Nhi hoan hô, chạy tới chỗ Lâm Bắc Phàm làm ra một chữ V chiến thắng.

Lâm Bắc Phàm cười khổ, nhưng vẫn quật cường biện bác: “Chúng ta nói là mười người, mới có một, cô làm gì đặc ý như vậy? Nếu tôi thắng sáu lần, tôi vẫn thắng.”

“Dù sao tôi thắng anh một lần, anh cứ chờ đó.”

Khổng Băng Nhi đặc ý cười rộ lên.

Lộ Lộ nhìn bộ dạng sầu khổ của Lâm Bắc Phàm, nhin không được tò mò nói: “Lâm Đại ca, các người làm gì vậy?”

“Chúng ta.....” Lâm Bắc Phàm còn chưa nói chuyện, Trương Minh Thắng đã cười hì hì chạy đến, kể lại từ đầu đến cuối chuyện đánh đố, tự nhiên thêm mắm thêm muối, biến Khổng Băng Nhi thành bá đạo mười phần, như là đối phương gài bẫy, Khổng Băng Nhi tức giận đá hắn một cái, lúc này hắn mới ngừng nói hươu nói vượn, ngượng ngùng về ngồi chỗ cũ, vụng trộm giơ một ngón giữa lên với Khổng Băng Nhi.

Lộ Lộ thật không ngờ bọn họ nhảm chán như vậy, loại đánh đố này cũng có thể nghĩ ra, nhưng nàng thực có cảm giác thú vị, che miệng cười duyên: “Lâm đại ca, em thật không ngờ là hai người đánh cược, ngại quá.”

Nàng từ khi Lâm Bắc Phàm chữa khỏi cho mình, khiến nàng thoát khỏi cảm giác bị tử vong uy hiếp, liên đối với hắn có cảm giác thân thiết, đây là cảm giác không có với những người khác.

Lâm Bắc Phàm bắt đầu dĩ nhiên vai không quan tâm, khoát tay với bọn họ: “Thế có sao? Chúng tôi cuộc mười người hiện tại mới có một, còn chín người sau nữa, rút cuộc ai thắng ai bại còn chưa biết, nên tiểu thư Băng Nhi đừng đắc ý quá sớm.”

“Tôi cứ đắc ý anh có thể làm gì?”

Khổng Băng Nhi cho hừ một tiếng xem thường.

Đám Từ Chính ồn ào: “Lão đại, cố lên, anh nhất định thắng lợi.”

Khổng Băng Nhi ở bên trong đám người xem ca nhạc lựa chọn ra tám sinh viên khoảng cỡ 18 tuổi, thoát nhìn đều đáng yêu, kết quả hỏi khiến nàng học máu.

Tám người có bốn người nói mình lựa chọn bạn trai cần xem bộ dạng, gia đình, công việc, và tiền bạc, nếu đối phương có tiền, các nàng không quản là đại thúc năm mươi, chỉ cần họ nguyện ý là có thể, sẽ không để ý đến phương diện tuổi tác.

“Các người, các người...” Khổng Băng Nhi chỉ vào đám nữ sinh chỉ biết ham vinh hoa phú quý, tức giận thiếu chút nữa cho bọn họ một đập, không biết các nàng ăn cái gì mà nghĩ vậy.

“Hừ, Đàn ông cái gì cũng không có, chúng tôi gả cho hắn làm gì? Chẳng lẽ bắt chúng tôi chịu khổ cả đời sao? Tôi xem cô là một đứa ngốc, phụ nữ phải học cách hưởng thụ, về phần lấy đàn ông thế nào, có gì quan trọng? Dù sao đến lúc đó tắt đèn, ai cũng như nhau thôi.” Mấy nàng kia không khách khí khinh thường nói, coi như nàng là một đứa ngốc, vụn vặt eo thon, trở lại ngồi chỗ mình.

“Ha ha.... tiểu thư Băng Nhi, cô xem, hiện tại biết tôi vừa rồi nói thực chứ? Đàn ông mới là một nhất, phụ nữ các cô kìm xa.”

Lâm Bắc Phàm có chút đắc ý nở nụ cười.

“Anh đắc ý cái gì? Chỉ là vài tồn tại ngẫu nhiên, cũng không phải phổ biến, càng không nói đến hiện tại là 5-4, tôi đang dẫn trước.”

Khổng Băng Nhi thở phì phì nói.

“Há, còn một người thứ mười, tôi còn có cơ hội cân bằng.”

Lâm Bắc Phàm trong lòng có cảm giác không ổn, thế cục hiện tại, mình thực sự không có lợi.

Khổng Băng Nhi chuyển tròn mắt, bỗng nhiên chỉ vào sân khấu, lớn tiếng nói: “Người thứ mười là Bạch Nhạc Huyền, tôi thật muốn cô ấy trả lời vấn đề của tôi thế nào.”

“Rầm!”

Đã có mười mấy người ngã ngửa trên mặt đất.

Con nhóc này điên rồi.

310. Chương 310: Tiếng Chó Sủa

Lâm Bắc Phàm vung tay, đứng dậy, bắt bình kêu lên: “Cô gian trá, Bạch Nhạc Huyền là tiền đặt cược, lại là người tham gia đánh cược, như vậy rất không công bằng.”

Khổng Băng Nhi tựa hồ sớm biết hắn nói như vậy, không khỏi cười quyền: “Lâm đại ca, anh phải biết rằng, đã cược phải nguyện chịu thua, anh sao có thể lật lọng chứ? Tôi đâu có làm trái với ước định của chúng ta.”

Lâm Bắc Phàm có chút chán nản, thống hận Khổng Băng Nhi vô sỉ dè tiện, lại âm thầm hận mình ngay cả chút tài lẻ của nàng cũng không nhìn ra, lúc này mình bị bức thành bộ dạng này, nếu nơi này không phải buổi biểu diễn, chỉ sợ mình đã dè cô ả ra, cho cô ta biết nam nữ khác biệt chỗ nào.

Khổng Băng Nhi hai mắt sáng ngời, hơi mê mê đôi môi đỏ tươi: “Sao vậy? Lâm đại ca, chẳng lẽ anh sợ?”

“Anh, anh sợ cái gì?”

Lâm Bắc Phàm vốn muốn nói mình thật sự sợ, nhưng tự tôn đàn ông cuối cùng khiến hắn nói trái lòng: “Anh chỉ sợ làm chậm thời gian của Bạch Nhạc Huyền, anh nghĩ thôi đi, tìm người khác được rồi.”

Khổng Băng Nhi lại bộ dạng biết, liên tục lắc đầu: “Cái này đâu có sao? Cùng lắm thì tôi gọi điện cho người đại diện của Bạch Nhạc Huyền, nói chúng ta cần hỏi nàng một câu, cũng không tốn nhiều thời gian, tôi tin rằng nàng nhất định đáp ứng yêu cầu nho nhỏ của tôi.”

Lộ Lộ chớp đôi mắt to xinh đẹp, cời tũm tũm: “Tôi cũng muốn xem Bạch Nhạc Huyền trả lời vấn đề này thế nào!”

Mười mấy người Trương Minh Thắng tròn tròn mắt, con nhóc kia quả thực không ngốc, cái này cũng có thể nghĩ ra.

Lâm Bắc Phàm sắc mặt tái nhợt, một chút huyết sắc cũng không có, vốn còn tưởng rằng mình thông minh, chơi đùa con nhóc kia một chút, ai dè hiện tại mình không khác gì tên ngu ngốc. Hắn cũng chỉ có thể gương mặt nhìn, lẩm nhẩm vài câu, không thêm để ý, mà vụng trộm sờ điện thoại trong túi quần, chuẩn bị gọi điện cho Bạch Nhạc Huyền.

Khổng Băng Nhi bỗng ôm lấy tay Lâm Bắc Phàm, khanh khách cười duyên: “Lâm đại ca, anh định ở kinh thành mấy ngày?”

Lâm Bắc Phàm âm thầm sợ hãi than đối phương thông minh, nhưng trên mặt vẫn lộ ra một tia cười ảm áp: “Chúng tôi đến kinh thành chỉ có chút việc, hiện tại giải quyết xong rồi, chỉ sợ vài ngày nữa sẽ trở về.”

Hắn đã đụng vào điện thoại, nhưng không thể lôi ra.

“Nhưng hôm qua chúng ta mới quen biết, em không muốn nhanh như vậy đã chia tay thôi.”

Khổng Băng Nhi có ý giả bộ tức giận nói.

“Khụ khụ, thiên hạ không có buổi tiệc nào không tàn, chúng tôi còn nhiều chuyện phải làm, không thể không trở về.”

Lâm Bắc Phàm hồ ngôn loạn ngữ, âm thầm tính toán làm sao giải quyết phiền toái trước mắt.

“Nhưng em vất vả lắm mới quen được anh với tên mập chết tiệt kia, sao có thể nhanh như vậy đã chia tay chứ? Khổng băng em đi cùng bọn anh đến nam thành chơi.”

Khổng Băng Nhi nói, hai tay ôm chặt lấy tay phải đối phương, không cho đối phương chút cơ hội.

“Nam thành là cũng là thành phố, lấy đâu ra chỗ chơi?”

“Nhưng em còn chưa tới bao giờ, thật sự muốn đến nhìn một cái.”

“Nhưng anh không có thời gian đi cùng cô.”

Bọn họ hai người nói qua nói lại như đôi tình nhân âu yếm nhau, LÂM BẮC PHẠM cũng đau đầu không thôi, mỹ nữ ngồi cạnh mà như ngồi bên hổ, khiến hắn nói chuyện có chút lắt bắt. Vài người xung quanh đều cười lộ lên, dường như đang xem hài kịch vậy.

Khổng biết qua bao lâu, Khổng Băng Nhi nở nụ cười mê người, nhẹ nhàng buông Lâm Bắc Phàm ra, nhẹ nói: “Nếu Lâm đại ca đã quyết định, chờ bọn anh ra khỏi kinh thành, nhất định phải nói cho em biết, em phải đi ngắm cảnh nam thành.”

“Đó là tất nhiên!”

Lâm Bắc Phàm thở phào một hơi, rút cuộc cũng có thể thực hiện kế hoạch của mình.

“Bây giờ chúng ta chào đón ca sĩ biểu diễn ngày hôm nay.... Bạch Nhạc Huyềnnnnnnn!”

Lâm Bắc Phàm đang chuẩn bị vụng trộm gọi điện cho Bạch Nhạc Huyền, đã nghe thấy giọng nói thật to vang lên. Ngay sau đó đèn bốn phía bị tắt đi, lửa phun lên, đồng thời âm nhạc rung động lòng người vang lên, đã thấy Bạch Nhạc Huyền xinh đẹp vạn phần từ sau đi ra, một thân trang phục như tiên tử trên trời.

Đám người sôi trào, vô số người kêu to, theo điệu nhạc, gậy phát quang trong tay họ huy động, tình huống này thực sự hoành tráng, vô số người đều lớn tiếng hô: “Bạch Nhạc Huyền, Bạch Nhạc Huyền!”

Ngay từ đầu có mấy chục người, sau đó trăm miệng một lời kêu lớn.

Bạch Nhạc Huyền vung tay phải, trên mặt toát ra nụ cười ngọt ngào: “Các bạn, cảm ơn mọi người!”

“Bạch Nhạc Huyền, Bạch Nhạc Huyền....” Mọi người liều mạng hô lên.

Bạch Nhạc Huyền đứng trên sân khấu, ánh mắt thỉnh thoảng chăm chú vào hàng khách quý, khi nàng thấy Lâm Bắc Phàm, hai mắt toát ra vẻ vui sướng, chút nữa hô lên, nhưng nàng vội ổn định tâm thần, vui vẻ kêu lên: “Cảm ơn tất cả đã tham gia buổi biểu diễn của tôi, tôi bây giờ xin gửi đến mọi người bài hát đầu tiên: Tình yêu tuổi mười tám”

Nàng dùng giọng hát, không cần nhạc đệm, cũng không cần vũ đoàn, giọng hát của nàng êm ái, âm thanh uyển chuyển thanh thúy, tựa như suối chảy, lại như chim hoàng oanh kêu trong thâm cốc, trong nháy mắt đem không khí êm ái đến toàn trường.

Toàn trường bỗng rơi vào mảnh im lặng, mỗi người không nói gì, chỉ yên lặng hưởng thụ âm nhạc, như thả hồn bay theo tiếng ca, khóe miệng Lâm Bắc Phàm run run, âm thầm mừng rỡ. Khổng Băng Nhi vô liêm sỉ. Nếu hân hân Bạch Nhạc Huyền, chỉ sợ đám người hâm mộ này đem hân đi làm bánh bao nhân thịt. Hân chỉ có thể kìm sự lo lắng trong lòng, lặng lẽ thưởng thức giọng hát của nàng.

Đám Trương Minh Thắng cũng chảy nước miếng rờn rờn, liên tục gật đầu: “Bạch Nhạc Huyền lớn lên thật xinh đẹp, hơn nữa giọng hát cũng rất hay, so với mấy ả phần đầu hát còn tuyệt hơn.”

Khổng Băng Nhi đang nghe nhập thần, lại nghe vài lời xấu xa của bọn họ, thiếu chút nữa hộc máu, nhất thời thổ hồng hèn trừng mắt một cái, kêu: “Các người còn nói hươu nó vượn, tôi liền xé xác các người.”

Mười mấy người có chút không phục, nhưng thấy đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, cũng nhìn ra nàng có chút bất mãn, ngoan ngoãn ngồi im nghe tiếp, một câu cũng không nói.

Bạch Nhạc Huyền vì thể hiện với người mình thầm yêu, cho nên hôm nay rất nỗ lực, một ca khúc hát lên, khiến toàn bộ hiện trường toàn bộ bị trầm mê vào, khiến mọi người sôi trào, hận không thể đi lên tặng hoa, xin chữ ký...

“Không ngờ Nhạc Huyền quả thật có thiên phú trong biểu diễn.”

Đến khi mọi người yên tĩnh lại, bỗng nhiên nghe từ xa một giọng nam vang lên, khiến mọi người khẽ biến sắc, vội nhìn về phía âm thanh, đã thấy bên trong hàng ghế khách quý, cách họ ba bốn chỗ ngồi, đột nhiên bước ra một người trẻ tuổi, chừng hai mươi hai, ba mươi, tướng mạo đường đường, mặc kiện âu phục màu xám, tự nhiên toát ra một cỗ khí thế không tên.

Trương Minh Thắng trong lòng không phục, nhỏ giọng lầm bầm: “Kẻ nào đây, chỉ được cái mã!”

Giọng nói hân tuy nhỏ, nhưng người trẻ tuổi kia lại nghe thấy những lời này, mỉm cười gật đầu với hân.

“Tôi quen anh sao?”

Trương Minh Thắng sững sốt, chỉ vào mũi mình hỏi.

“Trương Minh Thắng? Người nam thành, đến kinh thành bốn ngày nay.”

Người trẻ tuổi mỉm cười nói.

“A? Anh là ai? Sao lại biết rõ ràng như vậy?”

Lần này không chỉ Trương Minh Thắng mà cả những người khác cũng lộ vẻ kinh ngạc, đối phương cũng khùng bố đây, trong lòng bọn họ đều âm thầm suy đoán thân phận đối phương.

Thật không ngờ người trẻ tuổi kia hai tay đặt trên đùi, nhẹ phỉ một cái, nhàn nhã cười nói: “Nghe hát, các người có thể ở đây, xem ra cũng rất quen với Bạch Nhạc Huyền, không nghe nàng hát, chẳng phải không chừa mặt mũi cho nàng?”

Bọn họ một đám đều đảo mắt trắng dã, đối với loại nam nhân này, thật không có lời nào để nói.

Lâm Bắc Phàm cũng quét vài cái trên người nam nhân này, trên mặt lộ vẻ cười thản nhiên.

Buổi biểu diễn của Bạch Nhạc Huyền kéo dài hai tiếng, cũng khiến những người hâm mộ ở đây điên cuồng hơn hai tiếng, mỗi người sắc mặt đều đỏ bừng, đó là kích động, đó là khát vọng.

“Bạch Nhạc Huyền, anh yêu em, nhận lời anh, anh sẽ cho em hạnh phúc!”

Đang khi mọi người hưởng thụ cảm giác quyết vời của dư âm tiếng hát, một giọng nói vô cùng đáng ghét bỗng nhiên vang lên, điều này khiến đám người hâm mộ bức bối nhìn về phía giọng nói phát ra, đã thấy một người mặc quần áo bình thường, diện mạo không tồi trong tay cầm chín chín đóa hồng, không ngừng quơ quơ với Bạch Nhạc Huyền, mà phía sau hắn còn bốn gã vệ sĩ, xem ra thân phận cũng không bình thường, mọi người sáng suốt đều bảo trì yên lặng.

Bạch Nhạc Huyền cũng hơi sửng sốt, không ngờ lại gặp tình cảnh này, nhưng nàng đã đứng trên sân khấu hai năm, tự nhiên không lạ gì trường hợp thế này, cho nên thản nhiên cười: “Vị tiên sinh này, nếu anh có chuyện gì, chờ tôi hát xong, chúng ta có thể nói sau thế nào?”

“Được, được, lát nữa anh sẽ tìm em.”

Người trẻ tuổi kia lập tức gật đầu đồng ý, ánh mắt mê đắm không ngừng đánh giá Bạch Nhạc Huyền, trong lòng thầm tính lát nữa đi gặp Bạch Nhạc Huyền có cần chuẩn bị gì không.

Đám Từ Chính trong lòng khó chịu, bạn gái của lão đại, lại bị một tên như vậy tán tỉnh trước mặt nhiều người, chẳng phải là tát một cái vào mặt họ sao? Về sau bọn họ sao có thể đứng ở đất kinh thành? Từ Chính lầm bầm: “Một con chó, cũng dám sủa ở trong này, quả thực mẹ nó dọa người!”

“A? Sủa? Thảo nào em vừa nghe thấy tiếng chó kêu”

Triệu Phong không sợ trời không sợ đất phụ họa.

“Đúng vậy, về sau ban tổ chức nên chú ý, không nên để chó chạy vào, làm hỏng nhã hứng của mọi người.”

Trương Minh Thắng cực kỳ vô sỉ nói.

Đám người hâm mộ bên cạnh cười to, giọng nói họ nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, lại vừa đủ cho tên trẻ tuổi kia nghe rõ ràng, người kia sắc mặt đại biến, hung tợn liếc nhìn mười mấy người bọn họ một cái.

311. Chương 311: Quan Tâm? Hay Là Không Quan Tâm?.

Nhóm người Từ Chính nhìn thoáng qua người trẻ tuổi kia, thấy tuổi của đối phương không lớn, hơn nữa giọng nói cũng không phải người ở Kinh thành, rõ ràng là dân ngoại tỉnh, đương nhiên sẽ không thêm để ý. Cả đám đứng ở đó, vênh mặt lên, vẻ mặt coi thường nhìn chăm chú vào đối phương, giống như coi đối phương là vật gì đó trong nhà vệ sinh vậy.

- Mẹ nó! Chúng mày là cái thứ gì vậy? Cũng dám khoa chân múa tay với tao? Tao, tao không phẩy chúng mày không được!

Thanh niên kia bình thường cũng là kẻ kiêu ngạo, làm sao chịu được nhục nhã như vậy? Càng vùng nắm tay, thở phì phì, thiếu chút nữa là không thêm để ý gì cả, xông lên cho tất cả bọn hắn mặt mày nở hoa.

Một buổi biểu diễn vốn tốt đẹp lại bị mấy người bọn họ biến thành bộ dáng như thế này, tất cả mọi người trong lòng phẫn nộ cùng ghen ghét nói không ra lời. Nhưng nhìn bộ dạng của những người này cũng biết bọn hắn không phải là người bình thường. Bởi vậy mỗi người chỉ có thể giận mà không dám nói gì, trong lòng thầm hỏi toàn bộ nữ tính trong tổ tông mười tám đời của bọn họ.

Lâm Bắc Phàm không nhịn được vội vàng ho một tiếng, nói khẽ với mấy người bọn họ:

- Có chuyện gì chờ buổi biểu diễn kết thúc rồi nói sau!

Mười mấy người bọn Từ Chính nhất thời biến sắc, lúc này mới nhớ tới bây giờ còn đang ở giữa buổi biểu diễn. Nếu như mình gây sự như thế chẳng phải là không cho Bạch Nhạc Huyền mặt mũi hay sao? Đây chẳng phải là đánh vào mặt lão đại của mình sao? Bọn họ đều gật đầu đáp một tiếng, hung ác trừng mắt liếc người thanh niên kia một cái rồi mới lần lượt ngồi xuống.

Tên thanh niên kia đương nhiên không nghe thấy Lâm Bắc Phàm nói chuyện, chỉ thấy bọn họ không ngờ lại chủ động lùi lại, còn tưởng rằng bọn họ bị mình dọa cho sợ, trên mặt liền lộ ra một nụ cười đắc ý, hung hăng giơ ngón giữa về phía bọn họ xong mới ngồi xuống.

Bạch Nhạc Huyền vẻ mặt cảm kích đưa mắt nhìn Lâm Bắc Phàm. Cô đương nhiên biết rằng nếu như buổi biểu diễn của mình bị cắt ngang giữa chừng, không thể tiếp tục tiến hành thì đó là chuyện nghiêm trọng đến mức nào. Sợ rằng chính mình cũng sẽ bị những người trong vòng giải trí và những nghệ nhân khác sỉ nhục, chế nhạo. Cô vội vàng cười thật tươi, nhìn về phía người mê ca nhạc:

- Bài hát tiếp theo của tôi có tên là “Tình yêu của ta cảm động đất trời”. Hy vọng mọi người có thể thích!

“Hay!” Trong nháy mắt, toàn bộ người mê ca nhạc cũng sôi trào lên.

Trong lòng Bạch Nhạc Huyền rất yêu quý những người mê ca nhạc ở đây, bởi vậy lần này cô ra sức biểu diễn, làm cho buổi biểu diễn lại một lần nữa đạt đến đỉnh cao. Từng người mê ca nhạc ở đây đều cảm giác được máu toàn thân mình đều sôi trào, hò hét, hét chói tai, giống như muốn đem hết tâm tình trong lòng phóng ra vậy.

Buổi biểu diễn tròn ba giờ, Bạch Nhạc Huyền cuối cùng cũng kiên trì thực hiện xong, cảm giác được tinh lực toàn thân của mình đã tiêu hao nghiêm trọng, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, sắc mặt thoáng có chút tái nhợt, nhưng cô không hề hối hận một chút nào.

Tất cả đều đáng giá!

Cô nghe nói qua rất nhiều ngôi sao trong thời gian tổ chức biểu diễn lại dùng ghi âm để biểu diễn, còn bản thân lại đứng một chỗ khoa chân múa tay một chút, không hề có chút ý tứ muốn hát thật, trong lòng liền sinh ra thái độ cực kỳ khinh bỉ những người đó. Lừa dối sự tin tưởng của đông đảo người mê ca nhạc đối với bọn họ. Đây đúng thật là làm tổn hại phẩm cách cùng đạo đức của một nghệ sĩ.

Đến tận cuối cùng, trên mặt Bạch Nhạc Huyền vẫn còn tràn ngập nụ cười rực rỡ, cười nói với đông đảo người mê ca nhạc:

- Cảm ơn sự ủng hộ của mọi người đối với tôi! Cảm ơn mọi người! Sau này nếu có cơ hội tôi sẽ còn đến kinh thành! Cô cúi người thật sâu hướng về toàn bộ người mê ca nhạc, sau đó mới chậm rãi đi về phía sau sân khấu.

Bạch Nhạc Huyền! Bạch Nhạc Huyền!

Tất cả mọi người đều sôi trào, chen nhau kéo về phía sân khấu, mong muốn có thể nhìn vị Đại minh tinh, Thiên hậu của giới ca hát này ở khoảng cách gần hơn.

Rất nhiều bảo vệ của buổi biểu diễn nhìn thấy tình hình này liền vội vàng vây quanh sân khấu, đỡ cho những người mê ca nhạc này làm ra chuyện gì xung động. Chuyện này đối với toàn bộ Hưu Dục quán chính là chuyện cực kỳ không hay. Nhưng hai ba mươi cái bảo vệ làm thế nào có thể ngăn cản được hơn một vạn người mê ca nhạc? Thân hình của bọn họ phảng phất như lá rụng trong cuồng phong, trời giạt theo gió, thiếu chút nữa thì bị bao phủ giữa biển người. May mà Hưu Dục quán đã sớm có dự kiến trước, vội vàng sai tiếp ra hơn ba mươi cái bảo vệ, bắt đầu ngăn cản những người mê ca nhạc này. Lúc này mới miễn cưỡng duy trì được cục diện.

Bạch Nhạc Huyền thấy được tâm tình kích động vạn phần của những người mê ca nhạc này, trong lòng cũng dâng trào, cũng muốn nói thêm mấy câu với bọn họ. Nhưng cô cũng biết rằng nếu bản thân mình dừng lại thì e là có nhiều chuyện cũng không phải bản thân mình có thể không chế được, thậm chí còn có thể phát sinh chuyện chen lấn xô đẩy với quy mô lớn, đối với Hưu Dục quán của người ta cũng không tốt lắm. Bởi vì thế cô chỉ có thể vội vã đi về phía hậu trường.

Những người mê ca nhạc này nhìn thấy Bạch Nhạc Huyền đã đi mất, lúc này mới kéo nhau rời đi, chuẩn bị ngăn chặn cô ở cửa lớn. Vì thế tất cả đều đi về phía cửa, trong miệng còn hô to tên của Bạch Nhạc Huyền.

Đám người Lâm Bắc Phàm nhìn thấy mê ca nhạc xung quanh vắng rất nhiều, lúc này mới khẽ lắc người đứng lên. Hai tay nhỏ bé của Khổng Băng Nhi vung lên, vui sướng nở nụ cười:

- Giọng hát của Bạch Nhạc Huyền đúng thật là êm tai, đẹp đẽ. Tôi nghe cũng phải say mê.

Lộ Lộ cũng cười, gật đầu nói:

- Giọng của Bạch Nhạc Huyền đúng là tuyệt vời. Tiếng hát cũng nghe rất hay. Sau này nếu có thời gian tôi sẽ thường xuyên nghe chuyên tập (album) của cô ấy.

Hai gã đại hán ở phía sau đi tới trước mặt cô, thấp giọng nói:

- Tiểu thư! Biểu diễn đã kết thúc, không bằng chúng ta trở về thôi!

Trên mặt Lộ Lộ hiện ra một chút chần chờ, liếc mắt nhìn đám người Lâm Bắc Phàm.

- Hiện tại thời gian còn sớm, ta đi dạo một chút, lát nữa rồi sau hãy trở về đi. Dù sao có nhiều người ở đây như vậy, ta cũng không tin rằng có kẻ dám đối phó với ta!

Hai gã đại hán này khẽ thay đổi sắc mặt, muốn khuyên bảo hai câu. Nhưng thấy ánh mắt kiên quyết của đối phương, biết rằng không kể chính mình nói cái gì thì cô cũng sẽ không thay đổi, chỉ có thể gật đầu nói:

- Chúng tôi nghe theo tiểu thư.

Khổng Băng Nhi nhất thời cười lên, tiến đến giữ cánh tay của Lộ Lộ, thấp giọng nói:

- Lộ Lộ, sao người lại phải trở về gấp như vậy? Chúng ta còn có chuyện quan trọng nhất chưa làm! Không bằng bây giờ chúng ta đi gặp Bạch Nhạc Huyền, xem cô ấy trả lời vấn đề kia ra sao. Nếu như Lâm đại ca thua thì chúng ta cũng có thể thừa dịp những người mê ca nhạc này chưa đi hết bắt anh ta biểu diễn ngay tại chỗ.

Lộ Lộ vừa nghe những lời này liền nở nụ cười:

- Cái này thật sự thiếu chút nữa đã quên. Ta cũng thực sự muốn nghe một chút xem Bạch Nhạc Huyền trả lời vấn đề này như thế nào! Chúng ta cùng đi xem xem!

Lâm Bắc Phàm nghe được những lời này của cô, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Mình vừa mới tập trung nghe hát, làm sao lại quên mất chuyện này đây? Nhưng bây giờ là tên đã lên đây, sự trong sạch cùng danh dự của mình chính là ở vào lúc này. Hắn cắn chặt hai hàm răng, liên tục kêu lên:

- Ta, ta đau bụng! Ta muốn đi toilet trước một chút. Có chuyện gì một lát gặp lại!

Hắn muốn nhanh chân chuồn đi!

Khổng Băng Nhi trợn mắt lên, không vui mở miệng nói:

- Lâm đại ca, anh sẽ không đi gửi tin nhắn cho Bạch Nhạc Huyền đấy chứ?

Ặc? Chân phải đã giơ lên lại chậm rãi hạ xuống. Trên mặt hắn lại lộ ra một cái biểu tình vô tội.

- Ta nói Băng Nhi tiểu thư, cô hãy nhìn ánh mắt của ta, thuần khiết như thế, thiện lương như thế. Sao lại có thể làm loại chuyện đó được? Ta thật sự là bị đau bụng mà!

- Không có việc gì! Chúng đi tìm Bạch Nhạc Huyền cũng chỉ hai ba phút mà thôi! Không ảnh hưởng gì!

Khổng Băng Nhi cũng tiến lên hai bước, kéo cánh tay của hắn, cười tủm tỉm nói:

- Lâm đại ca, chúng ta đi nhanh lên, đỡ cho anh bị tiêu chảy.

Cô không để ý đến đối phương phản kháng, kéo hai người bọn họ đi về phía hậu trường.

Lâm Bắc Phàm rên lên một tiếng, gần như cầu xin nói:

- Anh, anh đau bụng. Chúng ta có thể không...

- Không thể! Khổng Băng Nhi kiên quyết từ chối yêu cầu của hắn.

Lâm Bắc Phàm đảo cặp mắt trắng dã, cảm giác được ác mộng đang bước từng bước về phía mình.

Đám người Trương Minh Thắng cũng cười đùa đi theo sau, muốn nhìn xem rốt cuộc ai mới thật sự là người thắng. Về phần tên thanh niên kia, hắn có hứng thú nhìn một đám người bọn họ, cuối cùng cũng nhún nhún vai, đi theo sau.

- Ô, Bắc Phàm? Các anh, các anh đến hậu trường?

Bạch Nhạc Huyền đã thay quần áo bình thường, khiến cho người ta cảm giác được một loại tươi mát mỹ lệ. Cô nhìn thấy một đám người kéo đến, lúc đầu còn tưởng rằng có một ít công tử nhà giàu tìm đến mình, đơn giản là vì muốn chiếm tiện nghi của mình mà thôi, trong lòng có chút tức giận. Nhưng mà ngay sau đó lại thấy được hai người quen Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng, trên mặt liền lộ ra nụ cười thản nhiên, tiến đến chào hỏi một tiếng. Chỉ là nhìn thấy Khổng Băng Nhi còn đang kéo cánh tay của Lâm Bắc Phàm khiến cho trong lòng cô có một chút ghen tỵ.

Lâm Bắc Phàm cười khỏ một tiếng rồi nói:

- Nhạc Huyền, anh thấy công việc của em rất bận. Bọn anh sẽ không quấy rầy! Anh đi trước!

Hắn muốn giẫy khỏi tay của Khổng Băng Nhi, xoay người muốn chạy.

- Tôi, bây giờ tôi cũng không có chuyện gì quan trọng cả!

Bạch Nhạc Huyền còn tưởng rằng đối phương tìm đến mình, khuôn mặt tươi cười ửng hồng.

“Nhưng là, nhưng là anh có việc!” Mặt Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa thì thành quả mướp đắng.

Khổng Băng Nhi lại cười tủm tỉm nhìn Bạch Nhạc Huyền:

- Thật không ngờ cô không chỉ xinh đẹp mà hát cũng hay như vậy. Thảo nào lại trở thành Thiên Hậu của giới ca hát! Thật khiến cho người ta ước ao không ngớt.

Bạch Nhạc Huyền liếc mắt nhìn cô một cái, trong lòng sợ hãi than về vẻ xinh đẹp động lòng của cô. Đồng thời cũng thấy được cô không chỉ lôi kéo một mình Lâm Bắc Phàm mà một bên còn kéo một tiểu cô nương khác cũng xinh đẹp không kém. Xem ra cũng không phải là Lâm Bắc Phàm chủ động đến gần cô, ngược lại là cô chủ động trêu chọc Lâm Bắc Phàm. Nghĩ thế, trong lòng khó chịu cũng biến mất trong nháy mắt, cô thản nhiên cười một tiếng:

- Chỉ là lăn lộn kiếm chút cơm ăn mà thôi! Cái gì mà ca hát Thiên Hậu, cũng là do người mê ca nhạc phong cho thôi. Không biết vị tiểu thư này tìm tôi vì chuyện gì?

Khổng Băng Nhi cười một tiếng:

- Thật ra cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là muốn hỏi một vấn đề nho nhỏ, hy vọng có thể tìm ra được một câu trả lời hoàn mỹ mà thôi!

- Hả? Một vấn đề?

Bạch Nhạc Huyền hơi sửng sốt, đưa mắt nhìn xem những người khác, thấy trên mặt bọn họ đều toát ra nụ cười cổ quái, trong lòng cũng có ít nhiều nghi hoặc. Chẳng lẽ vấn đề này rất khó trả lời?

- Đúng! Vấn đề của tôi là: “Nếu như cô thích một người đàn ông, cô có quan tâm đến gia đình của anh ta, công việc, tiền tài, thậm chí là những cái khác hay không?”

Khổng Băng Nhi lộ ra nụ cười giống kiểu tiểu hồ ly.

Bạch Nhạc Huyền thì sửng sốt! Vừa rồi cô còn tưởng rằng đối phương sẽ hỏi mấy vấn đề linh tinh, ai biết được lại đơn giản như thế này. Vấn đề bình thường như thế khiến cho cô cũng có chút hoài nghi lỗi tại của mình. Cô đáp ứng hỏi lại:

- Đây chính là vấn đề cô muốn hỏi tôi? Tôi không nghe nhầm đấy chứ?

Khổng Băng Nhi gật đầu khẳng định:

- Không nhằm chút nào.

Bạch Nhạc Huyền thoáng trầm tư một chút, nhìn lướt qua mười mấy người bọn họ, dưới ánh mắt chờ đợi của mọi người, cuối cùng mỉm cười nói:

- Quan tâm! Làm sao tôi lại không quan tâm những thứ này cơ chứ? Ta cũng là một nữ nhân bình thường mà!

- A?

Tất cả mọi người đều há mồm, rơi vào trạng thái ngây ngẩn.

- Cái này! Sao có thể thế được?

Phản ứng của Khổng Băng Nhi càng thêm mạnh mẽ. Cô trừng to hai mắt, vẻ mặt khó có thể tin được kêu lên.

312. Chương 312: Hồng Nhan Họa Thủy!.

Bạch Nhạc Huyền giống như đã sớm đoán được Khổng Băng Nhi có phản ứng như vậy. Cô thản nhiên cười:

- Cái này thì có gì mà không thể chứ? Tôi đã nói tôi cũng chỉ là một nữ nhân bình thường, cũng sẽ có nhu cầu về các phương diện. Giống như bây giờ, đồ trang điểm và quần áo của tôi mỗi tháng cũng chỉ mất khoảng ba mươi vạn. Nếu như gả cho một người nam nhân có tiền lương ở mức bình thường, chỉ bằng thu nhập một hai nghìn một tháng của anh ta làm sao đủ cho tôi tiêu dùng đây? Lại càng không nói đến những chi tiêu khác của tôi trong mỗi ngày. Mỗi ngày bên cạnh tôi đều phải có hai người dinh dưỡng sư, còn có đầu bếp riêng, lại còn muốn có một cái biệt thự đẹp... Đây cũng không phải thứ mà tầng lớp tiền lương bình thường có thể thừa nhận được. Bởi vậy tôi tìm nam nhân nhất định phải nhìn công việc của hắn, còn có tiền tài. Về phần phòng ở, ít nhất cũng muốn biệt thự hai nghìn mét vuông. Những phòng ở bình thường, tôi ở không quen.

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, ngay cả một chữ cũng không nói được. Đây là đại danh鼎鼎 Thanh xuân ngọc nữ Bạch Nhạc Huyền? Làm sao lại nói giống như bộ dạng của nữ nhân tham tiền thế này? Khiến cho bọn họ đều có một loại cảm giác quái dị. Lẽ nào đây là cái gọi là biết người, biết mặt mà không biết lòng hay sao?

Trên mặt Lâm Bắc Phàm hiện lên một nụ cười đắc ý, liên tục gật đầu nói:

- Băng Nhi tiểu thư khả ái của anh, lần này chúng ta hòa. Xem ra chuyện em muốn anh làm là không có hy vọng rồi!

Khổng Băng Nhi làm sao lại nghĩ đến kết quả như thế này? Cô vẫn còn chưa từ bỏ ý định, kêu lên:

- Nhưng là, nhưng là cô nguyện ý vì mấy thứ này mà gả cho một người mình không thích hay sao? Đây chính là hạnh phúc một đời của cô!

- Nhưng nếu không có mấy thứ đó, chẳng phải cuộc sống sẽ u ám tối tăm hay sao? Bạch Nhạc Huyền thản nhiên cười nói.

- Cái này, cái này... Khổng Băng Nhi bị cô nói cho ngậm miệng, lắp bắp không nói được gì.

Bạch Nhạc Huyền mỉm cười nói, giống như đang nói một chuyện rất bình thường:

- Cô nói một điểm cũng không sai. Đây là chuyện quan hệ đến cả cuộc đời của một người. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cả đời của một người chỉ có vài chục năm ngắn ngủi, lẽ nào cô nguyện ý cả đời chịu khổ sở vất vả, sống bất lực khiếp nhược cả đời sao?

- Cái này, này, này... Khổng Băng Nhi bị những lời nói của đối phương làm cho há mồm tròn mắt, cảm giác được lý niệm của mình dường như khó tiếp thụ được sự thật như thế. Chẳng lẽ đây là xã hội bây giờ hay sao?

Lâm Bắc Phàm khoa chân múa tay, vui sướng nở nụ cười:

- Xem ra lần này em muốn thắng anh lại vẫn là không được rồi!

Khổng Băng Nhi mặc dù có chút không phục, nhưng bây giờ đã là năm năm, không phân thắng bại. Cô cũng không có bất kỳ biện pháp gì, chỉ có thể cắn răng, hung hăng trừng mắt nhìn hấn:

- Anh bớt đắc ý ở đây đi! Em sẽ không dễ dàng chịu thua như vậy!

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc nói:

- Anh hy vọng lần sau em có thể thắng anh!

Khổng Băng Nhi hừ một tiếng, không quay đầu cũng không thèm nhìn hấn. Lộ Lộ cũng cười hi hi nói:

- Vốn tôi còn muốn nhìn một hồi trò hay. Xem ra hình như không có trò hay trình diễn rồi.

Trương Minh Thắng cũng có chút đắc ý nở nụ cười:

- Xem ra đấu với lão đại, cô vẫn còn kém xa!

Hấn còn cố ý hướng về phía đối phương làm một cái mặt quỷ, nhìn thế nào cũng giống bộ dạng nhơn nhơn tự đắc.

- Hừ! Tôi đã sớm nhìn ra các anh là rắn chuột một ổ, cấu kết với nhau làm việc xấu. Khổng Băng Nhi hung dữ nói to.

- Ái chà! Thật không ngờ hôm nay lại có nhiều người ở đây như vậy. Xem ra mức độ được hoan nghênh của Bạch Nhạc Huyền tiểu thư đúng thật là khiến cho người ta bội phục vạn phần!

Đúng lúc này, một cái thanh âm trầm bổng có nhịp điệu bỗng từ xa vọng tới. Là tên thanh niên mới vừa rồi ở hiện trường biểu diễn định tặng hoa hồng cho Bạch Nhạc Huyền. Hấn dẫn theo sáu bảy người đi nhanh tới.

Trương Minh Thắng nở nụ cười, Từ Chính cũng cười, Triệu Phong cũng cười, Trịnh Dũng cũng cười. Bọn họ mười mấy người phảng phất như thấy được một tên ngu ngốc, có một loại cảm giác hoạt kê buồn cười.

- Mẹ nó! Mấy tên khốn chúng mày, cười cái rắm? Tên thanh niên kia khó chịu kêu lên một câu.

Trương Minh Thắng nghiêng đầu, liếc đôi mắt nhỏ nhìn chăm chú vào đối phương, khó chịu kêu lên:

- Mẹ nó! Ai vậy? Từ bên trong cái đàn bà nào nhảy ra? Nói chuyện cũng mang theo mùi thối.

Sặc! Từ Chính mấy người đều thiếu chút nữa hộc máu. Lời nói đặc sắc như vậy cũng có thể nói ra được. Xem ra công phu chữ người của Trương Minh Thắng này thật sự là đạt đến mức độ lô hỏa thuần thanh.

Tên thanh niên kia tức giận đến xanh mặt, giống như tẩu hỏa nhập ma bên trong tiểu thuyết võ hiệp, hai tay nắm chặt lại, giống như một con gà chọi tiến vào trạng thái chiến đấu, nổi giận đùng đùng kêu lên:

- Mẹ nó! Tên mập mập đáng chết, mày nói cái gì? Bỏ mày đuổi chết mày!

- Hừ! Tao không có hứng thú với nam nhân. Bởi vậy mày không cần như thế đối với tao. Trương Minh Thắng cực kỳ coi thường nói.

- Hả? Tất cả mọi người trừng to mắt. Những lời này của hấn cũng quá kinh điển rồi! Ngay cả Khổng Băng Nhi cùng Lộ Lộ cũng bị nói cho trợn mắt há hốc mồm. Bình thường các cô làm sao nghe được ngôn ngữ đặc sắc như vậy chứ? Thực sự là để cho các cô mở rộng tầm mắt, biết cái gì là chữ hay!

Tên thanh niên kia thì tức giận đến run rẩy cả người, liên tục cười to nói:

- Không tệ! Không tệ! Kim Bưu tao lớn như thế này còn chưa có ai dám nói thế với tao. Hôm nay thật đúng là mở mang kiến thức! Đánh cho ta! Đánh cho ngay cả cha mẹ bọn chúng cũng không nhận ra bọn chúng.

Hấn chỉ vào đám người Trương Minh Thắng, ra lệnh cho sáu gã đại hán phía sau mình. Sáu gã đại hán từ phía sau tên thanh niên tự xưng là Kim Bưu đi ra, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn, đều nắm bàn tay to đùng

của mình, phát ra tiếng “Răng rắc!” Tiếng bẻ xương lạnh lạnh ở trong hoàn cảnh im lặng như thế này có vẻ đặc biệt vang dội chói tai, cũng kích thích thần kinh đại não của mỗi người.

Sắc mặt của đám người Từ Chính trong nháy mắt trắng bệch, khoe miệng hơi co giật mấy cái. Bọn họ bình thường cáo mượn oai hùm, luyện luyện một ít mồm mép còn được. Nhưng nếu như để cho bọn họ tự mình ra tay, cái này đúng là không khác gì muốn mạng của bọn họ. Bởi vậy cả đám rất nhanh lùi lại phía sau.

Bạch Nhạc Huyền thấy cái tên Kim Bưư này muốn gây sự, hơn nữa đối phương chủ yếu là đến tìm mình, nhưng lại liên lụy đến Lâm Bắc Phàm bọn họ, trong lòng ít nhiều có chút không yên, nhất thời vội vã kêu lên:

- Kim Bưư! Nơi này là kinh thành, anh không nên làm càn! Anh còn làm bừa nữa, tôi sẽ báo cảnh sát!

Hiện giờ trên mặt Kim Bưư đầy kiêu ngạo cùng hung hăng càn quấy. Hắn bình thường cũng tự cho mình là nhân vật ngưu bức, mỗi ngày đều diễn võ dương oai, khi nam phách nữ, có thể nói là có chỗ giống với Kiều Duyên. Đáng tiếc tính cách của hắn so với Kiều Duyên còn kiêu ngạo, càn quấy ghê tởm hơn. Nói thế nào thì Kiều Duyên còn có thể dùng tới một chút kỹ thuật có hàm lượng đến tán gái. Ví dụ như lúc hắn đối phó với Bạch Nhạc Huyền chính là sử dụng một ít thủ đoạn để cho cha của Bạch Nhạc Huyền phải đồng ý cho hắn cùng con gái ở một chỗ. Nhưng cái tên Kim Bưư này thì không như thế, phương pháp hắn dùng là nguyên thủy nhất, cũng là thô bạo nhất. Đó chính là cướp đoạt cùng uy hiếp. Cũng bởi vậy mà danh tiếng của hắn trong lòng mọi người cũng không phải rất tốt, ngược lại còn khiến cho nhiều người đổ kị cùng căm hận.

Hắn đương nhiên sẽ không thềm để những công tử ca như Trương Minh Thắng vào trong mắt. Ở trong mắt hắn, những người này tuy nhiều nhưng cũng không phải đối thủ của sáu tên bảo tiêu siêu cấp của mình, ngược lại sẽ làm cho mình trông càng oai phong, càng kiêu ngạo, càng đường hoàng. Hắn đắc ý cười ha ha:

- Gọi cảnh sát? Anh ngược lại muốn nhìn xem kẻ nào dám quản chuyện của chúng ta. Ở chỗ này, Kim Bưư anh đây chính là trời, Kim Bưư anh đây chính là đất. Lời anh nói chính là thánh chỉ.

Trương Minh Thắng đám người đều ngây ra. Nghe giọng điệu của tên này dường như đúng là có vài phần trâu bò! Chẳng lẽ thật sự là nhân vật lớn? Nhưng bọn hắn đều là người sinh ra lớn lên ở Kinh thành, bình thường gặp qua kiêu ngạo ương ngạnh, nhưng chưa từng thấy qua loại người vênh váo đến tận trời như thế này, trong lòng có chút nghi thâm. “Lúc nào thì toát ra kẻ trâu bò như thế? Giọng điệu rất cường ngạnh!”

Lâm Bắc Phàm đi đến trước mặt Bạch Nhạc Huyền, kẻ sát vào đối phương, ngửi trên người cô mùi thơm làm say lòng người, tâm thần cũng hơi rung động. Hắn thấp giọng hỏi:

- Cái tên này rốt cuộc là ai? Thoạt nhìn hình như có chút lợi hại, hơn nữa cũng không phải là người Kinh thành!

Bạch Nhạc Huyền thật không ngờ hắn lại dựa vào mình gần như thế, mặt không khỏi đỏ lên. Mấy ngày nay cô không nhìn thấy đối phương, trong lòng có rất nhiều tưởng niệm đối với, có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không nói nên lời. Hiện tại thấy đối phương hỏi chính mình liền vội vàng nói khẽ:

- Hắn gọi là Kim Bưư, là người Hương Cảng, có người nói là có lai lịch không nhỏ ở Hương Cảng. Về phần nhà của hắn làm cái gì thì tôi cũng không rõ cho lắm. Một thời gian trước tôi từng tổ chức qua một lần biểu diễn ở Hương Cảng. Sau khi hắn nhìn thấy tôi thì nhớ mãi không quên, thật không ngờ là hắn lại đuổi tới kinh thành.

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú trần nhà, thở dài một hơi.

- Bắc Phàm, anh, anh làm sao vậy?

Khuôn mặt Bạch Nhạc Huyền có chút kinh ngạc hỏi. Cho đến hôm nay cô mới trực tiếp gọi đối phương là “Bắc Phàm”. Trong lòng vẫn còn có chút khẩn trương, cũng có chút ngượng ngùng, trái tim nhỏ thành thịch loạn đập.

- Hồng nhan họa thủy! Những lời này thật đúng là không sai chút nào! Lâm Bắc Phàm bắt đắc dĩ nói.

- Anh, anh nói bậy bạ gì đấy? Cái gì mà hồng nhan họa thủy? Cái đó không có quan hệ gì với tôi cả!

Bạch Nhạc Huyền chu cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn, nũng nịu nói. Bàn tay trắng nõn không biết từ lúc nào đã nắm lấy cánh tay của đối phương, dáng vẻ thân mật.

- Làm sao vừa rồi cô biết được ý nghĩ của tôi? Lâm Bắc Phàm đột nhiên nghĩ đến cái gì, thấp giọng hỏi dò.
- Tôi làm sao lại không nhìn ra biểu tình trên mặt của anh chứ? Anh bày ra một bộ mặt nhăn nhó khổ sở, còn một mực hướng về phía tôi gật đầu. Tuy rằng tôi không rõ ràng cho lắm nhưng còn nhìn ra được ý tứ của anh. Chỉ là không biết các anh đang nói cái gì, làm sao lại đột nhiên hỏi loại vấn đề này?

Bạch Nhạc Huyền nhẹ giọng giải thích một chút. Lâm Bắc Phàm không biết làm sao, vì vậy đành đem nguyên nhân hậu quả của việc mình và Khổng Bằng Nhi đánh cuộc nói qua một chút.

- Khanh khách... Sau khi nghe xong, Bạch Nhạc Huyền che miệng cười:
- Thật không ngờ các anh lại nhảm chán như thế, còn làm loại đánh cuộc này. Nhưng mà rất có ý tứ, may mà lúc này tôi phản ứng được. Nếu không, anh không bị những người mê ca nhạc của tôi điên cuồng đánh cho một trận không được!

Trong lòng cô ngược lại có chút chờ mong. Nếu như đối phương làm trò ôm mình trước mặt toàn bộ người mê ca nhạc thì sẽ có hiệu quả gì đây?

Bộ dạng thân mật gần bó của hai người bọn họ, nhìn thế nào cũng giống như động tác của đôi tình nhân làm Kim Bưu tức giận thiếu chút nữa hộc ra máu. Nữ nhân mà mình coi trọng lại cùng một nam nhân khác ở nơi này anh em em, đây không phải chứng minh rõ ràng là coi thường mình hay sao? Hắn nhất thời há mồm kêu to:

- Đánh cho tao! Đặc biệt là cái tên mặt trắng nhỏ kia! Đánh nó thành đầu heo cho tao!

Lâm Bắc Phàm nhún nhún vai, trêu đùa:

- Bây giờ thì biết rồi chứ! Người đẹp bên cạnh, tai họa kéo đến!
- Xi! Bạch Nhạc Huyền bị hắn đùa bật cười thánh thót như tiếng chuông bạc, thật sự là xinh đẹp động lòng người!

313. Chương 313: Nữ Nhân Say Rượu!.

Kim Bưu nhìn thấy hai người còn đang đứng ở đó ân ái ái ái, không hề để ý đến mình một chút nào, nhất thời hiện lên sát khí. Khuôn mặt hắn càng âm trầm, nói từng chữ một:

- Đây chính là do mày ép tao. Giết chết thằng kia cho tao.

Thân ảnh của mấy gã đại hán chợt lóe, nhanh chóng vọt đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, huy động nắm tay thật lớn, mang theo kinh phong hung hăng đập thẳng vào mặt Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm không nhịn được lắc đầu, thở dài một hơi:

- Không chịu nổi một kích!

Đùi phải của hắn hình thành một đạo tàn ảnh, đá ra sáu cước cực kỳ nhanh chóng, uy lực của mỗi một cước đều rất lớn, hơn nữa mục tiêu cũng đều nhất trí, đó chính là bụng dưới của đối phương. Sáu gã đại hán này vốn cũng là quân nhân xuất ngũ được huấn luyện. Nếu dựa theo bình thường thì bọn họ cũng sẽ không thảm bại như vậy. Nhưng lúc này đây chính là một lần sai lầm! Bọn họ thấy Lâm Bắc Phàm thân hình không cao, vóc người cũng không phải rất khôi ngô, đã thể lại chỉ lo đứng nói chuyện với Bạch Nhạc Huyền ở một chỗ. Bởi vậy trong lòng khó tránh khỏi có ý coi thường.

Sáu người bọn hắn còn chưa tới gần Lâm Bắc Phàm thì cảm giác được từ bụng dưới truyền đến từng đợt đau đớn kịch liệt. Hơn nữa lấy bụng dưới làm trung tâm bắt đầu lan tràn toàn thân, khiến cho bọn họ cùng lúc bộc phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, thân hình nhanh chóng bay ngược về phía sau, nặng nề ngã nhào trên mặt đất, một lát sau cũng không bò dậy được.

Toàn trường rơi vào im lặng, tất cả mọi người đều trợn mắt, một câu cũng không nói được. Bọn họ đều có thể cảm giác được sáu gã này có một thân công phu không kém. Nhưng là không nghĩ đến lại đơn giản bị đánh ngã trên mặt đất như vậy. Cả đám đều há hốc mồm, lâm vào trạng thái chờ người ra.

Cao thủ chính là cao thủ! Cái này chẳng nhẽ chính là Phật môn Vô Ảnh Cước trong truyền thuyết?

Kim Bưu trợn tròn mắt, tròng mắt thiếu chút nữa rơi cả ra, không thể tin được nhìn sáu tên bảo tiêu của mình, sau đó nhìn nhìn nụ cười ưu nhã nhẹ nhàng trên mặt Lâm Bắc Phàm. Nhưng trong con mắt hắn, nụ cười của đối phương giống như ma quỷ, làm cho nội tâm run rẩy sợ hãi, ngay cả một chữ cũng không nói nổi. Bình thường hắn chỉ nhìn thấy người của mình đánh đập người khác, lúc nào thấy qua người của mình bị người khác đá một cái thành phế vật? Loại chênh lệch trái ngược này khiến cho hắn trong lúc nhất thời không phản ứng lại được, chỉ thấy đầu “Ong!” một tiếng, thiếu chút nữa nhồi máu mà ngất xỉu.

Lộ Lộ tiến lên một cười, cười cười nói:

- Thật không ngờ Lâm đại ca không chỉ có y thuật cao minh mà ngay cả công phu cũng giỏi như thế. Nếu có cơ hội, tôi còn thật sự muốn học một hai chiêu của anh!

Khổng Băng Nhi đương nhiên thấy qua công phu của Lâm Bắc Phàm, bởi vậy cũng không có nhiều kinh ngạc, ngược lại còn tức giận đảo cặp mắt trắng dã:

- Người thô tục chính là thô tục, ngoài đánh nhau ra thì chẳng biết gì cả!

Lộ Lộ đối với những lời nói này của Khổng Băng Nhi cũng không cãi lại, chỉ thản nhiên cười cười. Lâm Bắc Phàm thản nhiên cười:

- Không phải mày muốn đánh hay sao? Có còn chuẩn bị cái gì ở phía sau nữa không đây? Vậy mày gọi một hơi ra luôn đi, cũng tốt để tao giãn gân giãn cốt!

Mặt hắn hơi vênh lên, bày ra tư thế kiêu ngạo, nhìn thế nào cũng giống một cái nhân vật siêu cấp ngầu bực. Về phần mấy người Trương Minh Thắng, so sánh với hắn thì có điểm giống như binh tôm tướng cua.

Kim Bưu mất mặt trước mặt nhiều người như vậy, sắc mặt đương nhiên sẽ không tốt chút nào. Hắn cắn răng hung hăng nói:

- Được lắm! Coi như chúng mày thắng! Nhưng chúng mày cứ chờ đấy cho tao. Tao, tao sẽ cho chúng mày thấy!

Lâm Bắc Phàm hơi lắc đầu, rất thất vọng nói:

- Mày có thể nói câu khác được không? Loại lời nói này tao nghe đến chán rồi!

Đám người Trương Minh Thắng cũng ồn ào nói theo:

- Đúng vậy! Tao thấy rất nhiều vai phản diện trong phim bình thường đều nói loại lời nói này. Hình như sau đó bọn hắn đều không có được kết cục tốt!

Bọn họ vốn đang có chút lo lắng sáu tên bảo tiêu mà Kim Bưu mang đến. Nhưng nhìn thấy sáu kẻ này bị Lâm Bắc Phàm đá một cước nằm trên mặt đất, không ngừng lăn lộn kêu gào, trong lòng đắc ý, vui sướng. Đúng thật là giống như chính mình chà đạp sáu người này, hận không thể cùng xông lên cho mấy tên này biết điều một chút.

Sắc mặt của Kim Bưu chợt xanh chợt trắng, không khác gì dự báo thời tiết. Hắn nhìn một chút những người này, biết được chính mình bây giờ cứng rắn đối chọi với bọn họ là không có bất kỳ hiệu quả gì, chỉ có thể hung ác liếc nhìn sáu tên bảo tiêu kém cỏi của mình, xoay người nhanh chóng rời đi.

- Ôi! Người trâu bò cuối cùng cũng rời đi rồi! Trương Minh Thắng còn dùng giọng nửa nam nửa nữ kêu lên.

Rầm! Thân thể Kim Bưu loạng choạng, thiếu chút nữa thì ngã lăn ra đất.

Lâm Bắc Phàm nhìn Kim Bưu cùng sáu gã bảo tiêu của hắn rời đi xong mới vừa lòng vỗ tay cười ha ha:

- Nếu con ruồi đã chạy hết rồi, chúng ta đây có nên ăn mừng một chút không nhỉ?

- Ăn mừng? Ăn mừng cái gì?

Trương Minh Thắng chớp chớp mắt, hiểu kỳ hỏi:

- Ăn mừng?

Lâm Bắc Phàm đảo mắt suy nghĩ, lúc hần nhìn đến Khổng Băng Nhi thì không khỏi nở nụ cười:

- Thì ăn mừng Băng Nhi tiểu thư không thành công tính kể được ta, cũng ăn mừng ta với cô hòa nhau. Cái này thế nào?

- Được! Tất cả mọi người hầu như đều vỗ tay hoan hô.

- Tên khốn khiếp nhà ngươi, đi tìm chết đi! Khổng Băng Nhi thở phì phì đá hần một cái.

Ở trong phòng của một nhà hàng xa hoa, những món ăn ngon tỏa hương thơm nức lần lượt được bày ra. Cái gì tổ yến, vi cá, bào ngư, tôm hùm... Những thứ mà bình thường đều khó có thể nhìn thấy thì bây giờ đều có vẻ rất bình thường, làm cho bầu không khí hào hứng lên, trên mặt mỗi người đều tràn đầy nụ cười rạng rỡ.

Lâm Bắc Phàm mời khách! Điều này đối với bọn hần có thể nói là cơ hội ngàn vạn khó gặp. Bởi vậy mọi người đều vui vẻ. Dựa theo ý tứ của bọn hần thì ngày hôm nay nếu không làm cho Lâm Bắc Phàm ra xuất chút huyết thì thật sự phải xin lỗi chính mình.

Lâm Bắc Phàm nhìn bọn hần bày ra bộ dạng muốn ăn chết chính mình, nhin không được cười từng trận. Những người này bình thường cũng là nhân vật có máu mặt, tuy không thể nói là gọi gió hô mây, coi trời bằng vung nhưng ở bên trong kinh thành cũng được coi là nhân vật hàng đầu. Không ngờ ngày hôm nay lại giống như trẻ con, không làm cho mình bị hại một chút không được. Điều này khiến cho hần phải bật cười.

Khổng Băng Nhi lại càng hóa giận dữ thành sức ăn, bày ra tư thế ăn sạch Lâm Bắc Phàm, càng đồ đắt tiền càng ăn, giống như vài ngày không ăn gì, mãi cho đến khi bụng no căng rồi mới chậm lại. Nhưng mà liên tục uống hai chén Hồng tửu, hai gò má đều ửng hồng lên, thoát nhìn càng thêm rực rỡ mê người.

- Ta, ta... Ngày hôm nay không ăn chết tên hần đản nhà ngươi, Khổng Băng Nhi ta đổi sang họ của ngươi.

Khổng Băng Nhi còn mở miệng ngông cuồng nói.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm hiện lên nụ cười nhàn nhạt:

- Băng Nhi tiểu thư, nếu như những thứ cơm nước này còn thiếu, anh có thể gọi từ điểm mang lên một ít. Lâm Bắc Phàm anh tuy rằng không có tiền nhưng tiền bữa cơm này anh vẫn có thể trả được!

- Hừ! Anh có tiền phải không? Tôi đây chính là muốn ăn phá sản anh. Được rồi! Tôi muốn khách sạn chuẩn bị một bát canh rắn, một bát cháo tổ yến, hai tôm hùm, bốn cá muối châu Úc, lại thêm một búp bê đà điểu. Tôi còn muốn mang về, buổi tối có thời gian thì ăn!

Khổng Băng Nhi lộ ra nụ cười giống như hồ ly, nhìn thế nào cũng giống như bộ dạng có chút hả hê. Những người khác hoàn toàn choáng váng. “Khổng Băng Nhi này có phải bị tức đến ngu ngốc hay không? Mấy thứ này đừng nói là tiểu cô nương như cô, cho dù là năm sáu đại lão gia cũng không thể ăn hết. Cô không sợ no chết à?”

Lâm Bắc Phàm từ trong túi áo lấy ra một điều thuốc lá, châm lửa, ngậm trong miệng, rất ưu nhã vắt chéo chân lên, cười cười không hề để ý:

- Nếu Băng Nhi tiểu thư nể mặt anh như thế, anh đây làm sao có thể không hãnh diện cơ chứ? Còn có yêu cầu thêm gì không? Anh sẽ đáp ứng hết cho em! Đợi lát nữa anh sẽ kêu bọn họ gói vào cho em mang đi!

Khổng Băng Nhi há mồm, không nói được câu nào. Cô cũng không phải ngu ngốc, đương nhiên có thể thấy được đám người Trương Minh Thắng đều là những kẻ có tiền, tùy tiện ném năm sáu vạn như chơi. Nhưng là Lâm Bắc Phàm thì không giống! Quần áo hần mặc là đồ rẻ tiền bình thường, hút thuốc lá còn là loại năm đồng tiền một hộp, cho nên hần mới cố ý sử dụng mưu kế để cho đối phương chịu thiệt một chút. Nhưng không ngờ rằng người ta lại bày ra bộ dáng không thèm để ý chút nào, khiến cho lòng cô có chút kinh ngạc. Chẳng lẽ đối phương thật sự là giả heo ăn thịt hổ? Trên thực tế là một kẻ rất trâu bò?

Tâm tình ngày hôm nay của Khổng Bằng Nhi có thể nói là rất không vui. Vốn dĩ là chuyện đã có kế hoạch tốt rồi, không ngờ lại để cho Lâm Bắc Phàm chuyển bại thành thắng, bởi vậy tâm tình khó tránh khỏi có điểm kích động, mới vừa rồi cũng uống nhiều mấy chén, bởi vậy mặt đỏ tới mang tai, vỗ bàn đứng lên, hét lớn:

- Lâm Bắc Phàm, anh, anh là tên vô lại. Anh, anh nói cho tôi... Anh... Rốt cuộc anh là ai? Các người, các người lừa dối tôi lâu như vậy. Nếu như không cho tôi một lời giải thích, tôi, tôi sẽ bảo cha tôi bắt hết tất cả các người lại, ném vào trong chuồng lợn cho chó ăn.

Bọn hắn đều cảm giác được đầu óc mình có chút si ngốc, tự hỏi vấn đề có chút không linh mẫn. Lúc nữ nhân uống say so với nam nhân còn kinh khủng hơn. Chuyện gì các cô cũng có thể làm được.

- Bằng Nhi, người làm sao vậy? Lộ Lộ có chút lo lắng hỏi dò.

Bạch Nhạc Huyền nhìn Lâm Bắc Phàm một chút rồi lại quay ra nhìn Khổng Bằng Nhi một chút, dường như nghĩ đến điều gì nhưng cô không nói gì. Còn đám người Trương Minh Thắng lại ồn ào kêu lên:

- Lão đại của chúng ta là một tên trâu bò, siêu cấp trâu bò!

Lâm Bắc Phàm hơi ngẩng đầu lên, nói:

- Ở Nam thành thị ta có một phần công việc rất vĩ đại. Đó chính là... bảo vệ!

Rầm! Thân thể của Khổng Bằng Nhi đột nhiên nghiêng, trực tiếp ngã nằm xuống đất.

- Tên vô lại này! Anh nghĩ rằng tôi là kẻ ngu ngốc hay sao? Anh là một cái bảo vệ? Nếu như anh là một cái bảo vệ, làm sao lại có tiền ở tại khách sạn Tinh Quang? Làm sao có tiền làm hai bàn tiệc rượu thế này?

Khổng Bằng Nhi vung nắm tay, rất có tư thế nổi giận đùng đùng, cảm giác được mình cùng đối phương quen biết lâu như thế, tình hình của mình đối phương đều biết rõ, nhưng chính mình lại không biết rõ chút nào về bọn họ. Thậm chí ngay cả công việc của bọn họ là gì cũng không biết. Nói chung là cảm giác trong lòng rất không thoải mái.

Lộ Lộ trong lòng cũng vạn phần kinh ngạc, thật không ngờ đối phương lại giấu tài sâu như vậy. Có bản lĩnh tốt như vậy nhưng lại cam tâm làm một gã bảo vệ. Điều này cũng làm cho cô không thể hiểu được!

- Cái này, tiền trả khách sạn không phải của anh bỏ ra, là của mấy người bọn hắn. Một bảo vệ nhỏ một tháng chỉ có hơn hai nghìn đồng tiền như anh làm sao có bản lĩnh ra nổi số tiền này cơ chứ?

Lâm Bắc Phàm rất ủy khuất liếc nhìn đám người Từ Chính, giải thích một câu, giống như thân phận của mình rất dọa người vậy.

- Bọn hắn chi? Khổng Bằng Nhi đưa mắt nhìn bọn hắn, mấy người đều hơi gật đầu, lúc này mới biết rõ chuyện này không phải giả dối, tất cả đều là sự thật.

Cô không phục kêu lên:

- Hai bàn tiệc rượu ngày hôm nay thì sao? Sẽ không phải là mấy người bọn hắn bỏ ra giúp người chứ?

- À! Cái này là A Thắng ra giúp anh! Lâm Bắc Phàm không biết xấu hổ nói.

- Tên tiểu mập mập này? Khổng Bằng Nhi mở to mắt, ấp úng nói.

Trương Minh Thắng nhin không được vội ho một tiếng:

- Thế nào? Cô cho rằng ngay cả hai bàn tiệc rượu này tôi cũng không trả nổi hay sao?

- Mập mập chết bầm! Người cứ chờ đấy! Tôi, tôi nhất định sẽ tra ra thân phận của anh!

Đến lúc đó ta sẽ cho các người chạy không nổi! Khổng Bằng Nhi tức giận thiếu chút nữa hộc máu.

- Lúc nào cũng sẵn sàng đón tiếp! Trương Minh Thắng rất vô sỉ cười nói.

Khổng Bằng Nhi biết thân phận của Lâm Bắc Phàm nhất định sẽ không đơn giản như vậy. Nhưng mà thấy người ta nói hợp tình hợp lý như thế, chính mình lại không có cách nào phản bác, chỉ có thể thở phà phì, lại

ngồi xuống, ra sức lườm mấy người bọn hắn. Nhưng là hơi rượu xông lên, cô trở nên mơ mơ màng màng, rất nhanh gục xuống bàn, nằm ngủ. Những người khác nhìn trợn trắng mắt.

Rầm! Cửa phòng bỗng nhiên bị người đá văng ra, từ bên ngoài có bốn năm người chạy vào, hung ác nhìn bọn họ.

314. Chương 314: Hai Tên Đàn Ông Bạo Lực

Đám người Lâm Bắc Phàm đang uống rượu thoải mái, ai nghĩ đến đột nhiên có nhiều người xông vào như vậy? Cả đám đều lộ ra vẻ kinh ngạc, quay đầu lại, nhìn thấy những người lạ này, không biết bọn hắn có chuyện gì!

Từ Chính cũng uống rượu hơi nhiều, mặt đỏ tới mang tai, thân hình loạng choạng đứng lên, há mồm quát to:

- Các người, các người là ai? Cũng dám quấy rầy chúng ta uống rượu? Ta xem các người không muốn sống nữa rồi! Ngày hôm nay ta, ta vui vẻ, không tính toán chi li với các người. Cho các người một cơ hội, rút ra ngoài. Nếu không, ta sẽ cho các người biết hoa nhĩ vì sao hồng!

Đám người Triệu Phong cùng Trịnh Dũng cũng cười ha ha đứng lên, cảm giác được thiên hạ lớn như vậy còn không có người dám là đối thủ của bọn hắn. Bất kể đối phương so sánh về bối cảnh gia đình hay công việc cũng đều phải kém hơn một họ một khoảng lớn. Hơn nữa, ngày hôm nay tâm tình của bọn họ cực kỳ vui vẻ, uống rượu cũng không ít. Bởi vậy cả đám say khướt ngẩng đầu lên, nhìn thế nào cũng giống bộ dạng cực kỳ kiêu ngạo.

Ngày hôm nay, Lộ Lộ và Bạch Nhạc Huyền tuy rằng cũng rất cao hứng nhưng các cô dù sao cũng không uống nhiều rượu cho lắm. Bởi vậy trong đầu vẫn còn duy trì một phần tỉnh táo. Đoàn người bọn họ tới nơi này ăn uống bất quá mới chỉ có nửa tiếng đồng hồ mà đối phương lại có thể dễ dàng tìm đến. Sợ rằng những kẻ này kéo đến có ý đồ không tốt, thậm chí còn rõ ràng hành động của bọn họ như trong lòng bàn tay vậy!

Kim Bưu?

Trong đầu hai cô hiện lên bóng người này. Chỉ sợ cũng chỉ có hắn mới có thể tìm được bọn họ trong thời gian ngắn như thế. Dù sao thì bọn họ cũng mới chia ra ko lâu, hơn nữa cừu hận cũng khá sâu.

Sau khi nghĩ đến đây, Lộ Lộ quay về hai gã đại hán ở phía sau khẽ gật đầu. Sắc mặt của hai người trong nháy mắt trở nên nghiêm túc, vẻ mặt cảnh giác nhìn những kẻ xông tới, trên người như có như không phóng ra một đạo sát khí kinh người, hai tay nắm chặt lại, chỉ cần có điểm không đúng sẽ trực tiếp giết người mà không hỏi tội.

Người bọn họ bảo vệ chính là Lộ Lộ, cháu gái mà Chủ tịch yêu thương nhất. Có người nào còn quan trọng hơn so với cô cơ chứ? Đối với những nhân tố không xác định này, cho dù là giết sai ba nghìn cũng tuyệt đối không thể buông tha cho một cái. Lâm Bắc Phàm cũng hít một hơi thật sâu, hai tay khoanh lại, vẻ mặt đầy hứng thú nhìn những kẻ này.

Không gian trong phòng vốn không nhỏ, mặc dù để ba bốn cái bàn cũng đủ nhưng hiện giờ thoáng cái có nhiều người xông vào như vậy, trong nháy mắt không gian trong phòng dường như bị đè ép lại, có vẻ chật chội khác thường.

Những gã đại hán này đều chen lấn ở cửa phòng, cũng không hành động gì, giống như đang chờ đợi cái gì đó.

- Ha ha ha... Một tiếng cười sang sảng đặc ý từ ngoài cửa vang lên, chỉ thấy Kim Bưu hơi vênh mặt đi vào. Ánh mắt nhìn lướt qua mỗi người ở trong phòng, dừng lại trên mặt của mỗi người. Nhưng mà thời gian thoáng nhiều hơn một chút khi nhìn Bạch Nhạc Huyền, Lộ Lộ cùng Khổng Băng Nhi đã uống say, trong ánh mắt phóng ra tia sáng thèm muốn, hận không thể ăn tươi nuốt sống ba tuyệt sắc mỹ nữ này.

- Chúng mày không ngờ phải không? Nhanh như thế tao đã có thể tìm được chúng mày!

Lần này Kim Bưu có thể nói là hạ vốn gốc, chính vì muốn cho những kẻ này kiến thức một chút bản lĩnh của mình, để cho bọn họ biết được thế đạo này là do ai làm chủ. Thuận tiện cũng bắt ba cái nữ nhân này về, để cho chính mình thoải mái hưởng thụ một phen.

Đây chính là chỗ khác nhau của Kim Bưu và Kiều Duyên. Nếu như Kiều Duyên gặp phải loại chuyện này, sợ rằng hần trước hết sẽ điều tra một chút bối cảnh gia đình của người ta, sau đó mới đi ra. Nhưng Kim Bưu thì ngay cả điều tra cũng không điều tra, trực tiếp về nhà kêu bốn năm mươi tên bảo tiêu, ầm ầm kéo tới trả thù.

Theo cách nói của hần thì là, chình mình đã là người ngư bực nhất trên thế giới! Chẳng lẽ còn có người hơn cả mình hay sao? Đáng tiếc! Hần sai chính là sai ở chỗ này, gặp gỡ người không nên dây vào. Không nói đến thân phận đặc thù như Lộ Lộ, chính là tiểu nha đầu như Khổng Băng Nhi cũng không phải loại người bên ngoài như hần có thể trêu vào.

Khổng Phồn Vinh cha của Khổng Băng Nhi tuy rằng chỉ là một cái thị trưởng, quyền lợi cũng không phải rất lớn. Đưa mắt nhìn cả Trung Quốc, làm thị trưởng cũng có hơn sáu trăm người. Tuy rằng không thể nói là mọc lên như nấm nhưng cũng rất bình thường, không thể so sánh với các viên chức khác. Nhưng ai bảo hần là thị trưởng của kinh thành này, thủ đô của Trung Quốc đây? Một cái địa vị đặc thù như vậy cũng làm cho hần có được quyền lợi đặc thù, cũng khiến hần có nhiều quyền lợi hơn so với các thị trưởng khác!

Lâm Bắc Phàm nhìn Kim Bưu có chút quên hết tất cả, không nhận được lắc đầu thờ dài một hơi.

- Mẹ nó! Mày có ý gì?

Kim Bưu nhìn không vừa mắt nhất chính là Lâm Bắc Phàm. Hần cảm thấy ở trong nhiều người như vậy, cũng chỉ có đối phương là đối thủ của mình, những kẻ khác thực sự không đáng một đồng.

Lâm Bắc Phàm bắt đầu tiếp tục lắc đầu nói:

- Xem ra tiểu nhân vật chính là tiểu nhân vật, vĩnh viễn không biết chính mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng, không biết thế giới lớn như thế nào, không biết rằng trên đời còn có người ngư bực hơn mình!

- Mẹ nó. Mày mà nói thêm câu nữa, có tin ngày hôm nay tao phế mày không!

Kim Bưu thấy đối phương dưới tình huống như vậy mà còn kiêu ngạo như thế, tức giận thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Lâm Bắc Phàm giả bộ cầm chén Hồng tửu trước mặt nhẹ nhàng nhấp một ngụm, nhìn thoáng qua Lộ Lộ ngồi bên cạnh, cười nhả nhận:

- Lộ Lộ, cô nhìn xem. Thời buổi bây giờ thật đúng là đủ loạn! Con mèo con chó cũng có thể nhảy ra làm loạn. Tôi đề nghị cô nên để ông nội của cô chính đồn nhiều hơn một chút, đỡ mất mặt người Trung Quốc chúng ta!

Lộ Lộ dường như chưa từng thấy hần lo lắng, mỗi ngày đều là bộ dạng hi hi ha ha không đứng đắn. Nhưng hình như những thứ đối phương biết đến cũng rất nhiều, hơn nữa cũng nghĩ rất nhiều thứ. Chẳng lẽ đối phương đúng thật là thâm tàng bất lộ? Cô mở miệng cười duyên nói:

- Đây là ngày đầu tiên tôi khỏi nhà, ai biết được lại gặp phải chuyện như vậy! Nhưng mà anh cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ nói với ông nội, để cho hần chĩnh đồn một chút, không để cho mấy con chó con mèo cũng đến quấy rầy hứng thú ăn uống của chúng ta!

Cô lớn như vậy cũng chưa từng dùng từ ngữ có tính mắng chửi người khác. Nhưng mà ngày hôm nay ở cùng một chỗ với đám người Lâm Bắc Phàm, có thể nói là chịu ảnh hưởng rất lớn. Ngay cả những từ ngữ như con mèo con chó cũng nói ra được, trong lòng cũng cảm giác được một loại kích thích riêng.

Lâm Bắc Phàm cũng không có nghĩ đến, chính là vì một cái kiến nghị như thế của hần mà làm cho cả Trung Quốc nhắc lên một cơn lốc chống hắc đạo quy mô lớn. Rất nhiều quan lại vốn không sạch sẽ đều bị rơi rụng, trở thành một cơn lốc mạnh mẽ nhất từ trước tới nay của Trung Quốc.

Bạch Nhạc Huyền thấy hai đại hán đi theo sau Lộ Lộ là biết tiểu cô nương tuổi gần bằng mình này có lai lịch không đơn giản. Vốn còn muốn hỏi một câu nhưng lại lập tức nghĩ lại. Những người này có người nào lai lịch không đơn giản? Chính mình tùy tiện hỏi sợ rằng còn có thể khiến cho người ta cảnh giác cùng chán ghét, cho nên cô sáng suốt lựa chọn im lặng.

Kim Bưu nhìn thấy những người này đều không hề chú ý đến bọn hắn, lại còn bày ra bộ dáng như diễn kịch. Hắn tức giận thiếu chút nữa thì học máu, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

- Tao thấy chúng mày chán sống rồi! Người đâu, quăng mấy thằng kia ra khỏi cửa sổ cho tao. Về phần ba nữ nhân này, hề hề, lưu lại, để tao thoải mái hưởng thụ một chút! Hắn bắt đầu cười ha hả.

Mấy tên đại hán phía sau hắn đều hơi gật đầu:

- Vâng! Thiếu gia!

Bọn họ đều vung tay lên, đánh về phía đám người Lâm Bắc Phàm, làm cho cả phòng nhốn nháo cả lên.

Lâm Bắc Phàm loạn choạng đứng dậy, giả vờ nói:

- Haiz! Trên thế giới này đúng thật là có kẻ không biết trời cao đất rộng, tự đâm đầu vào chỗ chết! Thế này cũng không trách được ta!

Thân hình hắn loạn choạng đứng lên, nhưng không nghĩ đến vừa rồi bị bọn họ chuốc vài chén rượu, hai chân có chút nhũn ra, còn chưa đứng lên đã nặng nề ngồi lại xuống ghế.

- Lâm đại ca, anh, anh không sao chứ?

Lộ Lộ vẻ mặt lo lắng thăm hỏi.

- Tôi không sao! Chỉ là uống rượu nhiều quá, không đứng lên nổi. Xem ra lần này phải nhờ vào hai người anh em rồi!

Lâm Bắc Phàm cười ngai ngừng, nhìn về phía hai gã đại hán đứng sau Lộ Lộ.

Hai gã đại hán hơi gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười dữ tợn.

Những kẻ này dám nói ra những lời vô lễ như thế với tiểu thư, thật sự nên để bọn hắn tiếp thụ nắm tay của bọn họ.

Thân hình hai người bọn họ nhanh chóng lao tới, bốn nắm tay cực lớn mang theo quyền phong hung hăng đánh tới những kẻ trước mặt, không hề lưu tình cũng không hề bận tâm đến tính mạng của đối phương.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Liên tiếp có năm sáu bóng người xông đến nhanh, bay ra cũng nhanh. Tất cả đều nặng nề nằm lăn trên đất, trán phun máu, lập tức hôn mê, không biết có sống được không!

Những người Kim Bưu mang đến đều trợn mắt, vẻ mặt sợ hãi nhìn hai gã đại hán.

Lâm Bắc Phàm cũng trâu bò, cũng rất kiêu ngạo. Nhưng mà một cú đá của hắn nhiều nhất cũng chỉ làm cho đối phương bò lăn ra không đứng dậy nổi. Nhưng hai gã đại hán này giống như hắc tinh tinh sống lại, lực lớn vô cùng. Một quyền đánh tới có thể đem người đánh thành nửa sống nửa chết. So sánh với bọn họ, Lâm Bắc Phàm thật sự là thiện lương hơn nhiều, ôn nhu hơn nhiều, cũng đáng yêu hơn nhiều.

Trong lòng Kim Bưu tuy rằng cũng rất kinh hãi, nhưng nghĩ lại mình đem theo nhiều người như vậy, khí thế mạnh hơn rất nhiều, mở mồm kêu to:

- Tất cả xông lên cho tao! Giết chết bọn họ! Mỗi người tao thưởng năm vạn đồng!

Những gã đại hán hắn mang đến nghe được câu này, ánh mắt trở nên đỏ ngầu.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi! Những lời này không sai một chút nào! Bọn hắn theo Kim Bưu nhiều năm còn không phải vì tiền hay sao? Cả đám liền rít gào một tiếng, vọt về phía hai gã đại hán, đem bản lĩnh toàn thân đều thi triển ra.

Bọn hần tuy cũng là quân nhân xuất ngũ nhưng còn kém xa so với hai gã đại hán. Bọn hần hơn mười người xông lên nhưng ngay cả mấy phút đồng hồ cũng chưa đến đã có năm sáu người bị đánh ngã trên mặt đất, toàn bộ đều là vỡ đầu chảy máu, ngã lăn xuống đất, lập tức hôn mê. Rất dứt khoát cũng rất độc ác! Những kẻ khác tuy rằng vây quanh hai gã đại hán này nhưng ở trong thời gian ngắn cũng không chiếm được chút tiện nghi nào.

Đám người Trương Minh Thắng cực kỳ ngạc nhiên sung sướng, liên tục hét lên, phảng phất như tiểu cô nương bị cường dân, kêu la liên tục:

- Người anh em, các người cũng trâu bò quá đi! Dừng sức đánh mấy thằng nhãi con này cho chúng ta, để cho tụi nó biết được sự lợi hại của các người. Ha ha! Đánh thật tốt, ta thưởng các người mười vạn!

Triệu Phong đứng ở một bên cũng kêu lên:

- Đúng! Các người đánh bọn hần mạnh vào! Mỗi người chúng ta tặng các người mười vạn!

Mười vạn đối với bọn họ mà nói, quả thật là chín trâu mất một sợi lông. Nhưng nhiều người như vậy đều bỏ ra mười vạn, đây chính là một số tiền không nhỏ!

Kim Bưu nhìn xem càng ngày càng kinh hãi. Hai tên nam nhân này còn là người sao? Giống như máy giết chóc vậy!

Hần nhìn người của mình vây hãm hai gã đại hán này, những người khác đều tràn đầy hứng thú nhìn bọn họ, trông mắt liền đảo một cái, lén lút đi về phía Bạch Nhạc Huyền. Chỉ cần bắt được đối phương thì tất cả đều xong.

315. Chương 315: Gia Tộc Họ Kim

Lâm Bắc Phàm thật ra cũng không uống say, chỉ là muốn nhìn xem công phu của hai vị đi theo Lộ Lộ, thuận tiện cũng đem tai họa liên lụy lên người bọn họ. Đến lúc đó có xảy ra chuyện gì tai vạ thì cũng có vị có thân phận đặc biệt là Lộ Lộ chống đỡ. Cái này tốt hơn nhiều so với chuyện đám người của mình phải gánh chịu. Hần liếc mắt đã nhìn ra tâm tư của Kim Bưu, trong lòng cười nhạt không ngớt, đùi phải nhẹ nhàng đá ra, một cái ghế trước mặt hắn bay nghiêng ra, mạnh mẽ đập vào chân trái của Kim Bưu.

Răng rắc!

Một đập này có thể nói là cực kỳ dùng lực, hơn nữa lại đặc biệt chính xác, đập vào chân trái của Kim Bưu một cái, hắn liền phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết. Cách Bạch Nhạc Huyền còn hơn ba mét nhưng hắn đã nặng nề ngã lăn xuống đất, đầu đến mức trán đỏ mồ hôi lạnh, hai tay ôm lấy chỗ đau của chân trái, lăn qua lăn lại kêu thét không ngừng!

Lâm Bắc Phàm cố ý ra vẻ mơ mơ màng màng, tựa đầu lên vai Bạch Nhạc Huyền, làm ra bộ dáng say khướt, lẩm bẩm nói:

- Chỗ nào, chỗ nào giết lợn? Có phải chúng ta, chúng ta đến nhằm chuồng lợn hay không?

Bạch Nhạc Huyền cùng Lộ Lộ đều “Xi!” một tiếng, che miệng cười duyên. Hai người bọn họ chẳng lẽ không nhìn ra là đối phương cố ý? Chỉ liếc một cái là đã sớm nhìn ra Lâm Bắc Phàm không say hề say, chỉ là không đứng lên chiến đấu. Tuy rằng không biết vì sao hắn muốn làm cho thủ hạ của mình ra tay nhưng Lộ Lộ cũng biết hắn không có ác ý với mình, lại càng không nói đến những người này mở miệng ngông cuồng, trong lời nói đủ loại vũ nhục đối với mình. Nếu như mình không có chút ý tứ gì, đây chẳng phải là mình cũng quá mất mặt đi? Cho nên cô cũng không phản đối ý của đối phương. Về phần Bạch Nhạc Huyền, cô đã sớm biết rằng Lâm Bắc Phàm thần thông quảng đại, bản lĩnh siêu phàm, chính mình ở bên cạnh hắn là tuyệt đối an toàn, cho nên cũng không để ý đến tất cả hỗn loạn trong phòng, trái lại là người thoải mái nhất.

Đám người Trương Minh Thắng chính là những kẻ không có việc gì cũng muốn gây sự. Hiện tại nhìn thấy có cơ hội cho cái tên Kim Bưu này biết tay, đương nhiên sẽ không rơi vào hạ phong. Cả đám đều cầm lên

một ít cơm thừa canh cặn ở trên bàn, ném toàn bộ về phía Kim Bưu. Tuy rằng không đến mức đầu rơi máu chảy nhưng những những thứ cơm canh này cũng khiến cho đối phương thoát nhìn rất buồn cười, phảng phất như hình dạng vừa chui ra khỏi thùng nước gạo xong!

Kim Bưu nào đã từng chịu qua khuất nhục như thế? Hai tay nhanh chóng giữ rau cùng thịt ở trên người xuống, cổ họng gầm rú lên:

- Chúng mày, chúng mày dám khốn nạn. Chúng mày cũng dám đối phó với tao như thế! Tao liều mạng với chúng mày!

Hắn muốn giãy dụa đứng lên, nhưng vừa rồi Lâm Bắc Phàm ra lực cực lớn, hơi khẽ động thì chân trái đã sinh ra từng đợt đau buốt tê liệt, làm cho hắn hít một hơi rồi lại ngã lún xuống đất.

Triệu Phong rất vô sỉ nâng cốc của mình lên, đổ bia xuống đầu đối phương, nhuộm tóc và khuôn mặt của đối phương thành màu vàng nhạt. Nếu như không nhìn kĩ thì còn giống như nước tiểu đang chảy, nhìn ghê tởm không thể tả nổi. Hắn lại còn bày ra bộ dạng của người hiền lành:

- Ta chính là một người tốt, không thể chịu được khi nhìn người khác vất vả. Người là Kim Bưu đúng không? Ta mời người uống một cốc bia, hy vọng người vui lòng nhận cho!

- Mày, mày... Kim Bưu tức giận rống lên.

- Ai! Đừng nóng giận! Đừng nóng giận! Cẩn thận tức giận hại cơ thể.

Từ Chính cầm một cái xương gà ở trên mặt bàn trực tiếp nhét vào trong miệng hắn, đem những lời Kim Bưu định nói chặn lại.

Những người Kim Bưu đem tới không phải là không muốn cứu hắn nhưng căn bản là không kịp. Đầu tiên là hai gã đại hán mà bọn hắn phải đối phó có được một thân bản lĩnh. Hơn ba mươi người bọn hắn vây khốn đối phương nhưng cũng không có chút cơ hội thủ thắng nào. Một khi không để ý ngược lại còn bị đối phương làm bị thương. Hơn nữa từ lúc Lâm Bắc Phàm làm Kim Bưu bị thương cho đến bây giờ cũng mới chỉ có một hai phút. Bọn họ mặc dù muốn cứu hắn ra nhưng căn bản là không có thời gian. Ngược lại có bốn năm gã nhìn thấy Kim Bưu chịu nhục, trong lòng nhất thời hoảng loạn, ngược lại còn bị hai gã đại hán đá một cước thật mạnh bay vào tường, gãy nặng nề đập vào tường, một dòng máu đỏ tươi từ trên tường chảy xuống, mấy tên đại hán này đều trắng dã hai mắt, mất mạng ngay lập tức.

Lần này có thể nói là sỉ nhục lớn nhất từ khi sinh ra cho đến nay của Kim Bưu. Chính mình mang đến bốn năm mươi tên bảo tiêu lại không có chút tác dụng nào, ngược lại còn phải chịu khuất nhục lớn hơn lúc này.

Trong đầu hắn có chút không rõ ràng, những bảo tiêu hắn tìm đều là những tồn tại trâu bò, nhưng vì sao hai tên bảo tiêu do một cái tiểu cô nương mang theo cũng trâu bò như thế? Rốt cuộc thì bảo tiêu của người ta rất trâu bò, hay là những bảo tiêu này của mình quá rác rưởi đây?

Khi trong phòng đang loạn thành một đoàn thì có một thanh niên đang từ từ đi đến cửa phòng, khẽ nhìn lướt qua một màn, khóe miệng hơi cong lên, toát ra một nụ cười bí hiểm. Nếu như đám người Lâm Bắc Phàm thấy được, sẽ phát hiện ra hắn chính là người thanh niên vừa rồi cũng ngồi ở ghế khách quý trong buổi biểu diễn. Chỉ là không biết tại sao hắn lại xuất hiện ở chỗ này.

Suốt mười lăm phút!

Bốn mươi năm mươi tên bảo tiêu do Kim Bưu toàn bộ đều nằm trên mặt đất. Mười lăm người chết ngay tại chỗ, mười lăm người bị thương nặng, chết ngất đi, sống chết một đường, tùy thời đều có thể mất mạng. Còn có mười tám người bị thương không nhẹ, nằm trên mặt đất rên rỉ không ngừng.

Bên trong phòng tràn ngập mùi máu tanh làm cho mỗi người đều hơi nhú mày. Một bữa cơm trưa ngon lành lại biến thành cái dạng này. Nếu đổi thành người khác thì tâm tình cũng không tốt hơn được bao nhiêu.

- Tiểu thư! Chúng ta vừa mới ra tay hơi nặng! Xin ngài trừng phạt!

Hai gã đại hán cung kính đi tới trước mặt Lộ Lộ, thấp giọng nói. Trong giọng nói cực kỳ thành khẩn, không có chút làm bộ nào cả.

Lộ Lộ tuy rằng không quen với mùi vị trong phòng này nhưng cô cũng biết một điểm. Đó chính là không để cho những kẻ này biết tay một chút, thì tên Kim Bư kia còn có thể giống như vừa rồi, tiếp tục tìm bọn họ gây phiền phức! Cô có chút khổ sở lắc đầu:

- Ông nội bảo ta không nên đi gây sự. Nhưng hết lần này đến lần khác có một số người cứ chủ động đến trên chọc ta! Các người nói nên làm gì bây giờ?

Hai gã đại hán đều ngẩn ra, sau đó khẳng định nói:

- An toàn của tiểu thư vĩnh viễn là vị trí thứ nhất!

Lộ Lộ chớp đôi mắt to xinh đẹp, trên mặt lộ ra một nụ cười kỳ lạ:

- Các người nói không sai chút nào! Các người bảo hộ sự an toàn của ta, bởi vì ta mà làm ra một ít chuyện bạo lực cũng là chuyện có thể tha thứ! Mà cái tên Kim Bư này hết lần này đến lần khác tìm tới chúng ta, đối với sự an toàn của ta chính là một cái uy hiếp cực lớn!

Cô vừa nói xong những lời này, những người ở trong phòng còn không nghe ra ý tứ bên trong lời nói của cô, vậy thì thật là ngu ngốc.

Kim Bư hiện tại đã bị đám người Trương Minh Thắng mười mấy cái vô lại ức hiếp không ra hình dạng gì. Bây giờ nghe lời nói như thế lại càng kinh khủng vạn phần, liên tục kêu lên:

- Các người, các người không thể giết ta! Cha ta là Kim Phong! Cha ta là Kim Phong!

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lộ Lộ xuất hiện vẻ nghi hoặc không giải thích được, nhìn về hai gã đại hán ở phía sau.

Hai gã đại hán này cúi đầu suy nghĩ một lát, một gã thấp giọng giải thích:

- Kim Phong là người Hương Cảng, hiện tại là người kế thừa của gia tộc họ Kim, khống chế được một phần năm mạch máu kinh tế của Hương Cảng. Hơn nữa gia tộc họ Kim ở toàn bộ Hương Cảng cũng có quan hệ rất lớn mạnh. Ngay cả Tổng đốc trước đây của Hương Cảng cũng có quan hệ mật thiết với gia tộc họ Kim. Bởi vì Hương Cảng mới trở về chưa được bao lâu cho nên mặt trên ở nhiều phương diện vẫn còn mở một mắt nhắm một mắt!

Trong lòng Lộ Lộ cũng hơi kinh hãi! Thật không ngờ tên Kim Bư này lại có quan hệ sâu như vậy! Nếu như đổi thành địa phương khác mà nói, đối phương thật sự không bằng một cái rắm. Nhưng Hương Cảng là một cái địa phương mẫn cảm. Rất nhiều pháp luật trong nước đến nơi này cũng không nhất định có thể thực thi được. Hơn nữa Trung Ương đối với vùng đất nhỏ này cũng phá lệ khai ân, chỉ cần không xuất hiện đại loạn gì đó thì cũng không quá can thiệp vào! Cô xoa cằm, rất khổ não nói:

- Nhưng là sự tồn tại của kẻ này có uy hiếp rất lớn đối với ta!

Trên mặt hai gã bảo tiêu này đều cười hề hề:

- Tiểu thư! Thật ra không cần lấy tính mạng của hần. Chỉ cần chúng ta chặt gãy tứ chi của hần, đưa hần trở về cho cha hần. Sợ rằng cha của hần cũng không dám nói gì đâu!

Hai mắt Lộ Lộ bắn ra một đạo tinh quang như có như không, nói từng chữ một:

- Cứ dựa theo lời nói của các người mà làm đi!

Hai gã đại hán đều gật đầu, bước về phía Kim Bư.

Kim Bư cảm giác được tử thần dường như đang từng bước hướng về phía mình, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, kêu lên:

- Chúng mày, chúng mày không thể làm tao bị thương! Bố tao sẽ không bỏ qua cho chúng mày! Người đâu, mau tới đây...

Những bảo tiêu hần mang đến không ai có thể giúp đỡ hần, về phần đám người Trương Minh Thắng, đương nhiên sẽ vui mừng nhìn Kim Bư chịu chút đau khổ. Còn ai sẽ tới giúp hần đây?

Lông mày Lâm Bắc Phàm hơi nhướng lên, khóe miệng hơi nhếch thành nụ cười. “Con bà nó! Thật không ngờ cô cô Lộ Lộ này lại lợi hại như vậy. Hơi một chút là cắt đứt tứ chi của người ta. Xem ra sau này chính mình nên ít đắc tội với cái nữ bạo lực này thì tốt hơn!”

Hắn không biết rằng, mấy năm tuy Lộ Lộ đều dưỡng bệnh nhưng mỗi ngày cũng được rất nhiều lão sư chỉ bảo, hơn nữa đều là giáo dục cao đẳng, có thể mạnh hơn rất nhiều so với những sinh viên chỉ biết đọc sách.

Lộ Lộ đã nhìn ra biểu tình trên mặt hắn, nhin không được đem cái miệng nhỏ nhắn đến gần sát tai của đối phương, thấp giọng cười duyên nói:

- Lâm đại ca! Có phải là anh cảm thấy tôi làm việc có điểm rất độc ác không?

- A! Không có! Tên khốn khiếp này ghê tởm như thế, nên chỉnh sửa một chút! Lâm Bắc Phàm cười gượng nói!

- Thật ra anh nghĩ sai rồi! Gia tộc họ Kim ở Hương Cảng ăn sâu bén rễ, có được thực lực không kém, lại còn có quan hệ mật thiết với rất nhiều thế lực của nước ngoài. Đối với quyền lực của quốc gia đều là thuận theo ở mặt ngoài nhưng đối địch ngầm ở bên trong. Lúc Hương Cảng mới trở về được mấy năm, quốc gia vì lôi kéo những tập đoàn lớn, xí nghiệp lớn của Hương Cảng cho nên đều mở một mắt nhắm một mắt với đối với bọn hắn. Nhưng hiện giờ đã qua vài chục năm, tình hình của Hương Cảng cũng dần dần có xu thế ổn định. Những gia tộc bất lợi với quốc gia như vậy, đối với quốc gia nói chung vẫn là một tai họa lớn. Bởi vậy tôi mới muốn làm suy yếu cái gia tộc này từng chút, từng chút một. Lộ Lộ không nhìn được cười hì hì nói.

Lâm Bắc Phàm sợ hãi than một tiếng! Thủ đoạn của cô cô này cũng quá âm hiểm đi?

Tiểu Kim không biết từ đâu toát ra thanh âm:

- Lão đại, cô cô này so với anh còn lợi hại hơn. Sau này nên cẩn thận một ít, đỡ bị cô ăn sống! Nhưng mà nói không chừng cô trên giường cũng sẽ rất lợi hại. Em thấy anh nên nhanh chóng đưa cô lên giường đi!

Đúng thật là ba câu không rời bản sắc. Sắc long chính là sắc long, nói chuyện cũng vô sỉ như vậy! Nhưng Lâm Bắc Phàm lại mặc kệ điều này, gật đầu nói:

- Mà nói không sai chút nào!

Đang lúc hai gã đại hán bắt lấy Kim Bư, chuẩn bị ra tay thì lại nghe thấy từng tiếng kinh hô từ bên ngoài truyền đến:

- Không được nhúc nhích! Tất cả giơ tay lên!

316. Chương 316: Diễn Hình Ngu Dốt!

Kim Bư bình thường cực kỳ ghét cảnh sát. Những người này bình thường đều phá hỏng chuyện tốt của hắn, nói không ghét là giả! Nhưng hiện giờ sau khi hắn nghe được thanh âm như thế thì phảng phất như tìm được Đảng, kích động thiếu chút nữa chảy ra nước mắt. Xem ra cảnh sát có đôi khi vẫn còn dùng được! Mặc kệ nói thế nào thì chính mình cũng không cần biến thành tàn phế.

Lâm Bắc Phàm đám người đều mở to mắt, nhìn về phía cửa phòng, đã thấy hơn mười cái cảnh sát từ bên ngoài chạy ào vào, nhìn tới cảnh máu chảy đầm đìa ở bên trong phòng, lại nghe mùi máu tanh xông vào mũi khiến cho những người cảnh sát này đều thay đổi sắc mặt. Có mấy người tâm lý chịu đựng kém, trực tiếp nôn một trận.

Chỗ này là nhà hàng? Có mà là một phần mộ thật lớn thì có! Vô số thi thể nằm trên mặt đất, máu tươi nhiễm hồng toàn phòng, lại còn truyền đến từng đợt từng đợt tiếng rên rỉ.

- Có chuyện gì xảy ra? Bắt họ lại cho tôi! Bắt bọn họ lại rồi nói sau!

Một gã trung niên nhân béo phì mập mạp từ bên ngoài đi vào, hơn bốn mươi tuổi, da mặt bóng loáng, nhìn thế nào cũng không giống cảnh sát nhân dân. Nhìn cảnh phục của hắn biết hắn là một gã đại đội trưởng. Hắn còn chưa thấy rõ tất cả bên trong phòng, chính là đứng ở chỗ này vênh vác tự đắc kêu lên:

- Đây, đây đúng là động trời! Ngay cả Kim công tử cũng dám bắt. Có đúng là các người không muốn sống nữa hay không?

- Lão Lưu, nhanh, nhanh cứu tôi!

Sau khi Kim Bưu nhìn thấy người đến, vui mừng đến mức suýt khóc. Hóa ra gặp người quen bên trong cảnh sát làm người ta phấn chấn như thế!

Nhưng tên đội trưởng cảnh sát kia giờ mới nhìn thấy tất cả trong phòng, đôi mắt ti hí trừng thật to, gấp hai ba lần, ngay cả tròng mắt cũng suýt rơi ra.

- Đây, đây, đây...

Sắc mặt của hắn trở nên cực kỳ tái nhợt, trên trán đã chảy vài giọt mồ hôi lạnh, môi trắng bệch, dùng sức nuốt nước bọt. Nếu không phải ở bên cạnh có hai gã cảnh sát đỡ lấy, sợ rằng hắn đã té lộn trên mặt đất.

Hắn bắt quả chỉ là một đại đội trưởng của cảnh sát phân khu, bình thường chỉ bắt mấy tên trộm vặt, du côn lưu manh. Hơn nữa bản thân còn thường làm một ít chuyện cho bị cáo ăn nguyên cáo, khi nào thì gặp qua trường hợp huyết tinh như vậy? Khiến cho trái tim nhỏ chưa từng trải qua bão tố của hắn đập liên tục, phảng phất giống như bị rút gân.

“Oe! Oe!” Hắn muốn kiềm chế chính mình, không muốn xấu mặt trước mặt thuộc hạ, nhưng hắn chỉ kiên trì được không đến một phút liền nôn ọe điên cuồng, phun ra hết sạch bữa ăn trưa, bộ dạng rất chật vật.

Đám người Trương Minh Thắng cực kỳ không vui đứng dậy kêu lên:

- Cảnh sát các người không biết phép tắc như vậy hả? Tự nhiên chạy đến phòng của người ta, tùy tiện nôn mửa. Người không để chúng ta vào mắt hả? Nhanh chóng biến ra ngoài cho chúng ta!

Ngay cả Cục trưởng cục công an của Kinh thành bọn họ còn không sợ, làm sao lại sợ một phân cục đại đội trưởng nho nhỏ chứ? Giống như đuổi ruồi, phất phất tay về phía bọn họ!

- Các người, các người là quân lưu manh! Trong mắt các người không có vương pháp nữa rồi. Tôi, tôi, tôi...

Tên đội trưởng béo thật vất vả cả mới đem tất cả mọi thứ trong bụng phun ra xong, sắc mặt tái nhợt, cái trán đổ mồ hôi, đứng ở đó lung lay sắp ngã, nhìn thế nào cũng giống như bệnh nhân bị bệnh nặng mới khỏi. Hiện tại nghe được lời nói kiêu ngạo cực điểm của bọn họ, càng tức giận đến run lên, thiếu chút nữa ngã lộn ra đất.

Trương Minh Thắng khua hai cánh tay mập mạp, liên tục nói:

- Các người đã đến, chúng ta cũng nên đi! Ài! Vốn còn muốn ăn một bữa ngon lành, ai biết được các người tùy tiện nôn mửa, làm cho trong phòng có mùi khó ngửi, thế này còn ở thế nào được? Các người quét dọn nơi này một chút, tốt nhất là bồi thường cho nhà hàng của người ta, đừng để người ta bị thiệt hại!

Hắn làm ra vẻ cứ như là không có chuyện gì, dẫn theo mấy người Triệu Phong, muốn rời khỏi chỗ này.

Tên đội trưởng béo kia thiếu chút nữa hộc máu. Nói thế nào thì mình cũng là cảnh sát, làm sao nghe lời nói của bọn họ lại có ý rằng mình giống như là loại làm công quét dọn vệ sinh vậy!

- Không được nhúc nhích! Còn cử động chúng tôi sẽ nổ súng!

Hắn tức giận vội vàng móc ra súng của mình, hai tay nắm chặt chỉ vào mấy người bọn họ. Cũng không biết là vì sợ hay vì phần nộ mà hai tay đều liên tục run run.

Đám người Trương Minh Thắng rất kiêu ngạo, rất ngầu bực, nhưng bây giờ cũng thật sự không dám nhúc nhích chút nào. Vạn nhất tên đội trưởng béo không cẩn thận nổ súng, chẳng phải là bọn họ sẽ chết oan sao? Bọn họ cũng không muốn vô duyên vô cớ mà chết như thế!

Triệu Phong vội vàng tránh ra, trên mặt cười một:

- Xem ra anh không chỉ không muốn bảo vệ cái mũi của anh mà còn không muốn tính mạng của chính mình. Ai! Thật đáng tiếc...!

Hắn lại còn giả bộ lắc đầu thở dài, nhìn thế nào cũng là bộ dạng không đứng đắn.

- Đáng tiếc cái rắm! Dưới ban ngày ban mặt, các người dám giết người lung tung. Riêng tội danh này, những người các người tất cả đều đáng bị bắn chết!

Đội trưởng béo tự nhận là mình tìm được chỗ dựa vững chắc là Kim Bưu, lại còn bắt được những kẻ giết người này, chức vị của mình chắc chắn sẽ tăng lên một chút. Trong lòng nhất thời đắc ý cùng khoan khoái không nói lên lời, phảng phất như được uống thuốc tiên.

Lâm Bắc Phàm cũng đứng lên, đang muốn đi về phía cửa phòng thì thấy Bạch Nhạc Huyền tóm lấy cánh tay của hắn. Hắn quay đầu lại, mặt đầy nghi hoặc nói:

- Chuyện gì?

Bạch Nhạc Huyền chỉ chỉ Khổng Băng Nhi còn đang trong giấc mộng:

- Thế còn Băng Nhi thì phải làm thế nào bây giờ?

- Ặc! Cái này?

Lâm Bắc Phàm đưa mắt nhìn đám người Trương Minh Thắng, ai biết được bọn họ đều quay đầu sang một bên, bộ dạng không liên quan đến mình, đứng vênh vênh một bên. Điều này làm cho hắn thiếu chút nữa hộc máu. Cuối cùng chỉ có thể đi tới trước mặt Khổng Băng Nhi, khom lưng bẻ đối phương lên xong mới lại đi về phía tên cảnh sát béo kia.

- Anh kia, anh cũng không được động đây! Có nghe thấy hay không?

Tên đội trưởng béo nhìn thấy bộ dạng như không có việc gì của Lâm Bắc Phàm, ôm một cô nàng xinh đẹp đi tới đi lui, nhất thời tức giận kêu lên, hai tay nắm chặt súng liên tục đưa qua đưa lại trên mặt đối phương.

Lâm Bắc Phàm hơi ngẩng đầu lên, thở dài một hơi:

- Trên thế giới này mỗi ngày đều chết rất nhiều người, đây vốn dĩ cũng không có gì ngạc nhiên. Nhưng có một số người nếu như chết không rõ ràng mà nói. Đây thật sự là rất đáng tiếc!

- Anh, anh có ý gì? Tên đội trưởng béo mặt đầy kinh ngạc hỏi.

- Các anh không phải muốn bắt người hay sao? Vậy anh bắt cô nàng trong lòng ta là được! Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ đưa Khổng Băng Nhi ra trước mặt đối phương, bày ra tư thế không hề chống cự.

Đám người Từ Chính cũng cười hì hì, đưa hai tay ra, kêu lên:

- Chúng ta sai rồi! Chúng ta thật sự sai rồi! Chúng ta sẽ nói thật, cam đoan sẽ nói ra hết những tội mà chúng ta phạm vào trước đây. Ngài nhốt chúng ta vào trong tù đi! Chúng ta nhất định sẽ không phản kháng, mặc cho ngài xử trí!

Bọn họ đều suýt ngẩng đầu cười ha ha, phảng phất như thấy được trò hay.

- Các người, các người làm cái gì thế?

Tên đội trưởng béo còn chưa từng gặp qua người dám làm càn ở trước mặt mình, khuôn mặt tức giận lại trắng thêm, trông có gần giống với lợn bị cạo lông.

Trương Minh Thắng lắc lắc cái đầu, thật thà nói:

- Đội trưởng, chúng ta là người thành thật, đứng ở chỗ này mặc cho ngài bắt. Ngài làm sao lại không dám bắt chúng ta thế?

Đội trưởng béo cảm giác được những kẻ trước mặt này có phải điên rồi hay không? Lại dám để mình bắt bọn họ? Nếu như không phải bọn họ điên rồi thì là chính mình điên rồi! Hắn cắn chặt hàm răng, tức giận kêu lên:

- Được! Các người được lắm! Người đâu, bắt bọn họ lại cho tôi! Tôi muốn xem bọn họ có bao nhiêu lợi hại!

Những cảnh sát hắn mang đến đương nhiên đều nhìn ra những người này không phải bình thường. Hiện giờ đội trưởng lại để cho bọn họ bắt những người này, có phải là muốn bức bọn họ vào đường cùng hay không? Cả đám bọn hắn người nào cũng sắc mặt thâm đậm, liên tục kêu lên:

- Đội trưởng! Chúng ta...

- Chúng ta cái rắm! Bọn chúng giết người lung tung, cái tội danh này còn chưa đủ lớn hay sao? Lá gan các anh lớn quá nhỉ, ngay cả lời tôi nói cũng không thèm nghe! Đội trưởng béo gần như gầm rú.

Hắn vừa nói xong những lời này thì nghe thấy điện thoại di động của mình bỗng nhiên kêu lên. Hắn nao nao, vội vàng lấy ra điện thoại của chính mình, bắt máy. Tâm tình của hắn đang rất khó chịu, kêu lên:

- Này! Ai đấy? Cũng dám gọi điện thoại cho lão tử... A! Thị trưởng, thị trưởng... Tôi, tôi, tôi không biết là ngài! Tôi sai rồi! Cái gì? Con gái ngài? Con gái ngài ở đây? Cái gì? Cô ở trong tay tôi? Điều này sao có thể được? Tôi, tôi biết rồi! Tôi làm sao dám bắt người lung tung! Tôi, tôi biết rồi!

Hắn cúp điện thoại, sắc mặt đã trắng bệch, cực kỳ khó coi, nhìn đám người trước mặt không nói được câu gì!

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc, rất vô sỉ nói:

- Làm sao vậy? Sao mấy người không nói gì nữa? Chẳng lẽ là thị trưởng đi tìm con gái? Có phải trong đầu các anh rất thắc mắc, sao thị trưởng lại tìm các anh đòi con gái phải không? Thật ra, chuyện này rất đơn giản. Bởi vì cô nàng đang say khướt trong lòng tôi chính là thiên kim của thị trưởng. Vừa rồi không phải các anh muốn bắt cô ta hay sao?

- Cái gì? Cô ta, cô ta chính là thiên kim của thị trưởng?

Lần này không chỉ riêng những cảnh sát này kinh ngạc đến ngất người mà ngay cả Kim Bưu ở một bên cũng hoàn toàn choáng váng. Thảo nào những người này rất kiêu ngạo, xem ra chính mình gặp phải người còn trâu bò hơn cả mình.

Khóe miệng của đội trưởng béo liên tục co giật mấy cái, thiếu chút nữa thì chết ngất đi! Ngày hôm nay mình gặp phải vận gì cơ chứ? Thiếu chút nữa thì bắt cả thiên kim của Thị trưởng!

Nhưng vận đen của hắn còn chưa kết thúc, một cú điện thoại kế tiếp một cú điện thoại không ngừng gọi tới, khóe miệng của hắn không ngừng co quắp lại, mồ hôi lạnh trên trán nhỏ xuống giống như mưa. Tin tức hắn nhận được, một so với một càng kinh người, một so với một càng dọa người. Hắn rốt cục cũng biết được lần này mình gặp phải phiền phức lớn đến mức nào. Đây thật sự có điểm con chuột làm phù đầu cho mèo. Thế giới này quá điên cuồng.

Không ngừng nghe điện thoại, đội trưởng béo ngay cả khí lực cũng không còn, ngồi xuống mặt đất, hồng hộc thở, toàn thân bị mồ hôi phủ lấy, giống như đã trải qua một trận đại chiến, hết sức khó chịu. Hắn dùng sức nuốt nước bọt, run giọng kêu lên:

- Các người, các người, các người ...

Từ Chính vẻ mặt vô tội nói:

- Không phải vừa rồi người muốn bắt chúng ta sao? Nhanh lên một chút! Chúng ta vừa mới ăn cơm xong, đang muốn đi vào trong nhà tù hoạt động, giãn gân giãn cốt đây, cũng muốn nhìn xem nhà tù của kinh thành có bộ dáng gì nữa!

Đội trưởng béo liền nhảy dựng lên, giống như được lắp lò xo, liên tục xua tay kêu lên:

- Cái này, cái này không được đâu! Vừa rồi, tôi, tôi chỉ đùa chút thôi! Hắn dùng sức mở miệng ra, muốn cho chính mình cười lên nhưng lại biến thành cười khổ.

- Nhưng không phải người nói là chúng ta giết người lung tung sao? Từ Chính nói rất ủy khuất.

- A! Cái này... Đây là vừa rồi tôi không điều tra rõ ràng. Bây giờ tất cả đều rõ ràng, các người vô tội!

Đội trưởng béo thiếu chút nữa phát khóc, trong lòng cực kỳ hận Kim Bưu. Tên hỗn đản này có muốn cho mình sống nữa hay không? Chính mình cũng chỉ là một đại đội trưởng của phân khu. Ở trong mắt người ta, thật sự là ngay cả cái rắm cũng không bằng. Hơn nữa chính mình còn ngu ngốc hồ đồ, muốn bắt những người này vào tù. Xem ra chính mình thật sự là một ngu ngốc điển hình.

- Còn hắn thì sao?

Trương Minh Thắng chỉ chỉ vào Kim Bư, hỏi một câu làm cho sắc mặt của hắn đại biến, mơ hồ có một loại dự cảm không tốt! Hắn muốn chuồn đi nhưng lại bị hai gã đại hán do Lộ Lộ mang đến khống chế, lấy đầu ra đường trốn? Chỉ có thể liên tục nháy mắt, muốn hướng về gã đội trưởng béo xin giúp đỡ. Nhưng một trong hai gã đại hán liền nhẹ nhàng đập vào cằm hắn một chút. Hắn lập tức kêu thảm thiết một tiếng, không nói được một chữ nào!

- Hắn? Hắn vu cáo hãm hại người khác, đương nhiên là phải chịu phạt! Đội trưởng béo nói lia lịa.

317. Chương 317: Hành Động Trả Thù

Kết cục của Kim Bư như thế nào? Sợ rằng không ai biết được! Chỉ biết là hắn bị hai gã đại hán kéo ra ngoài, rất nhanh đã không thấy bóng dáng. Còn về phần những cảnh sát này, tới rất nhanh, đảo mắt chưa đến mười phút đồng hồ cũng đi sạch sẽ, thuận tiện mang cả những thi thể này đi, và còn tẩy sạch gian phòng máu chảy đầm đìa này một lần, thêm vào đó còn xịt một ít nước thơm, làm cho bên trong gian phòng lộ ra mùi thơm ngát, không thể nhìn ra được nơi này vừa mới chết người!

Chuyện này đối với toàn bộ Kinh thành mà nói chỉ là một việc bé nhỏ không đáng kể. Thậm chí ngay cả đưa tin cũng không đưa lên. Nhưng mà ở Hương Cảng lại nổi lên sóng gió không nhỏ. Bốn gia tộc lớn ở Hương Cảng lấy gia tộc họ Kim làm đại biểu đều cảm giác được một cỗ khí thế kéo đến trước mặt làm cho hô hấp của bọn họ không thể bình tĩnh được. Thủ đoạn của Trung Quốc bọn họ đều biết. Nếu như dẫn tới Trung Quốc ra tay với bọn họ, vậy thì bọn họ có chấp cánh cũng không thoát.

Kim Phong, cha của Kim Bư năm nay năm mươi tuổi, đối với y thuật phát triển như hiện nay mà nói, hắn còn đang ở thời kỳ trung niên. Nhưng mà khi nghe được con trai của mình gây ra họa ở kinh thành, tức giận đến mức hôn mê ngay tại chỗ. May mà người bên cạnh nhanh chóng đưa hắn đến bệnh viện, trải qua mấy tiếng đồng hồ cứu chữa mới giúp hắn thoát khỏi lần không may này!

Con trai của mình ngang nhiên đùa giỡn Đại minh tinh Bạch Nhạc Huyền, còn đụng chạm đến cả thiên kim của Thị trưởng, lại còn đắc tội với vô số thái tử đẳng. Đây không phải là mang mình lên hòng sủng hay sao? Lẽ nào tương lai của Kim gia đều bị hủy trên tay con trai của mình hay sao?

Kim Phong có thể quản lý gia tộc họ Kim, đồng thời làm cho thế lực của gia tộc họ Kim phát triển thêm một bước ở Hương Cảng, lại còn hướng vào bên trong nội địa, khai sáng ra một thị trường, trở thành đại gia tộc tiếng tăm lừng lẫy, đương nhiên là có bản lĩnh không tầm thường. Nhưng là cả đời hắn cũng chỉ có một đứa con trai là Kim Bư, bởi vậy khó tránh khỏi tình huống nuông chiều từ bé. Nhưng lần này Kim Bư gây ra họa, còn bị người ta đưa về, kết quả là tay chân bị người đánh gãy. Tuy rằng sau khi trải qua phẫu thuật trị liệu có hy vọng khôi phục lại nhưng tay chân sẽ vẫn còn thương tật, sợ rằng sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt sau này, khiến cho hắn thiếu chút nữa hôn mê.

Hắn đương nhiên cũng biết kinh thành là một địa phương tàng long ngọa hổ, tùy tiện xuất hiện một người đều có bối cảnh nhất định. Bởi vậy khi con trai mình muốn lên kinh thành theo đuổi Bạch Nhược Huyền, chính hắn đã dặn dò con trai mình nghìn lần vạn lần, bảo hắn không nên gây họa ở trong Kinh thành, cũng tốt cho việc tạm thời duy trì loại cân đối này. Nhưng ai biết được hết lần này đến lần khác hắn lại gây ra họa lớn kinh thiên động địa! Ngang nhiên mang theo bốn năm mươi người đi bắt người. Nếu như mặt trên trách tội xuống thì đây là tội danh không nhỏ.

- Đại ca, lần này Bư nhi chịu thiệt thòi lớn như vậy, chúng ta nhất định không thể quên đi không như thế. Bư nhi chính là con ruột của anh mà!

Bên trong một phòng bệnh cao cấp sạch sẽ sáng sủa, nằm trên giường bệnh là một người trung niên, một bên còn treo bình truyền dịch. Mà đứng cạnh giường là một người trung niên tuổi nhỏ hơn Kim Phong một chút, dung mạo cũng có ba phần tương tự, khuôn mặt vuông, đang nổi giận đùng đùng khua tay, nói to.

Người trung niên đang nằm kia chính là Kim Phong. Hắn nhìn thoáng qua đối phương, bất đắc dĩ cười nói:

- A Tinh, em muốn anh làm sao đây? Đầu tiên là Bư nhi đùa giỡn người ta trước. Sau đó nó lại ngang nhiên dẫn người đến gây sự. Lẽ nào anh phải nói với những người ở Trung ương rằng người của Kim gia chúng

ta ở Kinh thành muốn làm gì thì làm sao? Nếu như dám nói những lời này, vậy là trực tiếp đối kháng với quốc gia!

Người đang nói chuyện là Kim Tinh, em trai của Kim Phong. Bình thường cũng quản lý rất nhiều sinh ý của gia tộc ở cả bạch đạo lẫn hắc đạo. Có thể nói hắn được coi như người đứng thứ hai của gia tộc. Nhưng mà tính tình của hắn cũng Kim Phong vừa vặn lại tương phản với nhau, táo bạo, dễ xúc động, bình thường vì một việc nhỏ cũng làm cho cả Hương Cảng loạn cả lên, thật sự là một kẻ khó đối phó.

Hắn nhất thời tức giận kêu lên:

- Đại ca, chúng ta là ai chứ? Chúng ta là Kim gia. Chẳng lẽ danh hiệu này còn không đủ hay sao đây? Tuy rằng Bưu nhi làm việc có điểm xung động nhưng lần này không phải là chưa làm ra chuyện gì hay sao? Những người đó đem Bưu nhi biến thành bộ dạng này, không phải là không đem Kim gia chúng ta để vào mắt hay sao?

- Vậy bây giờ anh nói xem nên làm thế nào?

Kim Phong lẳng lặng nằm trên giường bệnh, sắc mặt có chút tái nhợt phảng phất như trong nháy mắt đã già đi cả chục tuổi, không còn thần thái cũng sức sống như ngày xưa!

- Lên trung ương đòi người, bắt họ phải giao những người làm hại Bưu nhi cho chúng ta, để cho chúng ta xử lý! Hai mắt Kim Tinh trừng to, nghiêng răng nghiêng lợi vung tay, lớn tiếng nói.

- Chúng ta phải nói thế nào đây? Chẳng lẽ nói rằng Bưu nhi đùa giỡn người ta là đúng? Người ta nên bị đùa giỡn hay sao? Kim Phong thở dài một tiếng, cảm giác được không biết làm thế nào.

Kim Tinh bị những lời nói này của anh mình làm cho không nói được gì. Nếu đổi thành một việc khác, bọn họ có thể ngụy biện, có thể càn quấy. Nhưng chuyện này có thể nói là rất quang minh chính đại. Kim Bưu dẫn bốn năm mươi người đi gây sự, đây là mọi người đều thấy rõ, mang đến ảnh hưởng thật sự quá xấu, quá ác liệt. Hắn cắn chặt hai hàm răng, phát ra tiếng “Kèn kẹt”, thấp giọng nói:

- Vậy anh nói chúng ta nên làm gì bây giờ?

Kim Phong nhanh chóng suy nghĩ, gật đầu nói:

- Một lát nữa em viết một bức thư giúp anh, bảo người mang đến Trung ương, nói rằng anh cũng rất xấu hổ khi con trai anh làm ra chuyện như vậy, sau này nhất định sẽ dạy dỗ Bưu nhi. Giọng điệu phải thành khẩn một chút!

Hắn có phần buồn rầu, trong lòng cũng cực kỳ bất đắc dĩ. Kim Bưu chính là con ruột của mình, hắn biến thành bộ dạng như thế này, trong lòng mình ngoài phần nộ ra còn cực kỳ đau buồn. Nhưng chính mình có thể làm gì đây? Tất cả chỉ có thể lấy lợi ích của toàn bộ Kim gia là việc chính.

- Cái gì? Đại ca, chúng ta, chúng ta có cần nói chuyện khách khí như vậy với Trung Quốc không? Ta, ta nuốt không được khẩu khí này! Kim Tinh nổi giận suốt nhảy dựng lên, sắc mặt tức giận đỏ bừng bừng.

Kim Phong nhìn em trai đang nổi giận, không nhịn được lắc đầu nói:

- Tiểu Tinh, tính tình của em là như vậy, một chút cũng không biết gì về tình thế hiện nay. Đại lục Trung Quốc phát triển nhảy vọt, trong thời gian ba mươi năm ngắn ngủi đã trở thành quốc gia lớn trên thế giới. Ngay cả những nước lớn như Mỹ và Nga cũng phải kiêng kỵ Trung Quốc. Càng không nói đến một Kim gia nhỏ nhỏ của chúng ta. Bọn họ muốn đối phó với Kim gia chúng ta, thật sự là rất dễ dàng!

- Nếu như, nếu như bức chúng ta đến đường cùng, em sẽ dùng tiền pháo sát thủ đối phó với bọn hắn! Khuôn mặt Kim Tinh đầy dữ tợn, gằn nhẹ nói.

- Tiểu Tinh, em không nên nói vậy. Hiện giờ Kim gia chúng ta có thể nói là sống trên mũi dao. Nếu như em lại càn quấy như thế, vậy thì Kim gia chúng ta cách diệt vong cũng không còn xa! Kim Phong bị những lời này của Kim Tinh làm cho kinh hồn.

Kim Tinh bình thường tuy rằng vạn phần bội phục anh trai của mình nhưng vẫn có chút xem thường phong cách làm việc sợ đầu sợ đuôi của hắn. Trong lòng đã thầm quyết định, nhất định phải cho đám nhãi ranh làm thương tổn Kim Bưu biết tay.

Kim Phong từ trên mặt hắn đã thấy được ý kiên quyết, không nhịn được lắc đầu nói:

- Kim gia chúng ta cắm rễ ở Hương Cảng đã vài chục năm, vì sao có thể đứng thẳng không ngã? Chính là bằng vào ý nghĩ thông minh cùng quan hệ với chính phủ! Ở thời gian Hương Cảng trở về, anh liền cảm giác được chính phủ Trung Quốc có lòng phòng bị với những loại gia tộc nửa hắc nửa bạch như chúng ta. Chỉ là khi đó còn lo lắng về tình hình của Hương Cảng cho nên mới không hề động đến chúng ta. Bởi vậy, anh mới nghĩ đem một ít sinh ý trên Hắc đạo tẩy trắng. Một là vị bảo tồn Kim gia, hai là tạo quan hệ với chính phủ Trung Quốc. Nỗ lực vài chục năm, Kim gia chúng ta mang đến sự hỗ trợ rất lớn cho kinh tế của đại lục, cũng tẩy trắng được rất nhiều sinh ý Hắc đạo, cuối cùng cũng lớn mạnh vượt qua các gia tộc khác. Nếu như đúng lúc này người lại chọc vào bọn họ, không thể nghi ngờ là sẽ đẩy gia tộc chúng ta vào vực sâu vô tận.

Kim Tinh nghe anh trai mình như thế, cũng không biết trong lòng cảm nhận gì, thấp giọng nói:

- Anh! Kim gia chúng ta bây giờ muốn người có người, muốn tiền có tiền, ngay cả súng, cũng có rất nhiều. Cần phải lấy lòng bọn họ hay sao?

Kim Phong nhìn bộ dạng này của hắn, không khỏi lắc đầu cười khổ nói:

- Trung Quốc đại lục mấy năm nay tuy rằng không phát sinh chiến tranh quy mô quá lớn. Nhưng người không được quên thực lực của Trung Quốc. Trong thời gian ngắn ngủi chỉ có ba mươi năm, bọn họ không động một binh một tướng đã thu hồi được Hương Cảng cùng Ma Cao, còn đàm phán với Nga để thu hồi đảo Hắc Hạt Tử cùng đảo Kim Ngân. Đã thế lại còn phân rõ biên giới với các nước Tatgikixtan, Cadắcxtan... lại còn thu hồi không ít lãnh thổ. Đây là dấu hiệu của một quốc gia đang từng bước hướng về cường đại. Nếu như đổi thành quốc gia khác liệu có thể ở trong thời gian ngắn như vậy mà thu hồi được nhiều lãnh thổ như thế sao? Đây chính là cái được gọi là giấu tài!

Kim Tinh nghe những lời anh trai mình nói, tuy rằng trong lòng có chút sợ. Nhưng nghĩ lại Kim gia của mình ở Hương Cảng kiêu ngạo mấy chục năm nay, không ngờ lại bị mấy tên nhãi ranh đánh. Đây là chuyện mất bao nhiêu mặt mũi chứ? Nhưng mà hắn cũng biết, nếu như mình áp dụng hành động trả thù gì, anh trai của mình nhất định sẽ không đồng ý. Bởi vậy, trên mặt hắn liền lộ ra một nụ cười thành khẩn:

- Anh! Anh nói đúng! Mấy năm nay kinh tế của Trung Quốc đại lục phát triển đúng thật là rất nhanh. Nói không chừng qua mất năm nữa sẽ vượt qua Mỹ và Nga. Ta còn muốn để Kim gia tiếp tục kéo dài, ta khẳng định sẽ không làm càn. Người yên tâm được rồi! Ta đi tìm người viết thư đưa cho Trung Quốc đại lục!

Kim Phong thấy em trai mình nghe theo nhanh như vậy, trong lòng cũng vui vẻ, gật đầu nói:

- Em đã hiểu rõ, anh cũng không nói lời thừa nữa. Sau này em cũng phải ước thúc người trong gia tộc một chút. Đừng để bọn họ gây chuyện khắp nơi, hiểu chứ? Anh cũng không muốn lần sau phải thấy mấy cái thi thể!

- Vâng! Kim Tinh liên tục gật đầu nói.

Kim Phong hướng về hắn phát phát tay, có chút mệt mỏi nói:

- Vậy em đi ra ngoài đi! Anh muốn nghỉ ngơi một chút!

Kim Tinh đáp lại một tiếng, xoay người rời khỏi phòng bệnh. Nhưng mà nụ cười trên mặt hắn rất nhanh liền thu lại, lộ ra một nụ cười dữ tợn:

- Trung Quốc đại lục? Hừ hừ! Đừng tưởng rằng các người thu hồi Hương Cảng thì Hương Cảng sẽ nghe lời các người. Ta sẽ cho các người thấy, đắc tội với Kim gia ta sẽ có hậu quả gì. Ta muốn các người phải nhận tội!

Hắn móc ra di động của mình, gọi một dãy số, nói một câu rất đơn giản:

- Tôi muốn mời các người giết vài người giúp tôi! Đúng! Người Trung Quốc! Giá cả không thành vấn đề. Nhưng mà không được để tra ra thân phận của chúng ta!

318. Chương 318: Người Đông Đột.

Lâm Bắc Phàm đương nhiên không biết Kim gia ở Hương Cảng đã có ý giết đám người mình, còn tưởng rằng bọn họ sẽ yên phận làm người, sẽ không gây sự nữa. Dù sao thì thân phận của những người này đặt ra cũng không phải gia tộc bình thường có thể trêu chọc! Ai biết được bọn hắn lại gặp phải một kẻ điên cơ chứ? Hắn cùng đám người kia chơi bởi cả một buổi chiều, sau đó mới lắc lư thân thể có chút say rượu của mình trở về tửu điểm, chuẩn bị ngủ một giấc.

- Không được nhúc nhích, giữ tay lên!

Hắn vừa mới vào cửa, lập tức cảm giác được trên cổ một trận lạnh lẽo. Một thanh âm hờn dỗi vang lên bên tai hắn, còn kèm theo hương thơm ngát xông vào mũi, giống như ở bên cạnh một đóa hoa nở rộ. Lâm Bắc Phàm đảo cặp mắt trắng dã, nhìn cũng không cần nhìn, nói có chút bất đắc dĩ:

- Nghiên Kỳ, cô có biết gõ cửa trước khi vào không? Đây chính là phòng của một người đàn ông, chẳng lẽ không sợ nhìn thấy thứ gì không nên nhìn hay sao?

Người đến ngoài Mục Nghiên Kỳ ra thì còn có ai được nữa?

Lúc này, Mục Nghiên Kỳ khuôn mặt tuyệt sắc, một thân quần áo bó màu đen khiến cho dáng người thướt tha mê người của cô hiện lên rõ ràng, giống như một tiểu yêu tinh mê chết người không thường mạng, so với trước đây thì nhiều thêm vài phần quyến rũ cùng nữ tính. Đầu còn khí thế của thành viên của tiểu tổ hành động đặc biệt?

Về phần những tài vật như leo tường, vào cửa... này đối với cô mà nói, đúng thật là bình thường như cơm bữa. Cô thu lại dao găm, dựa tám thân mềm mại thơm nức vào lòng đối phương. Một đôi mắt đẹp ngấn nước nhìn chăm chú vào Lâm Bắc Phàm, nũng nịu kêu lên:

- Anh là tên chết tiệt, mỗi ngày chỉ biết ăn uống ca nhạc chơi bởi, có phải là quên người ta rồi hay không? Mỗi ngày đi sớm về trễ, có phải là bị tiểu yêu tinh nào mê đảo rồi, đúng không? Giọng điệu trong lời nói của cô tràn ngập vị chua, phảng phất giống như một người vợ nhỏ bị vứt bỏ.

Hiện giờ Lâm Bắc Phàm cảm giác có chút thú huyết sôi trào. Từng đợt hương thơm trên người đối phương cứ xông thẳng vào mũi mình, hơn nữa ngực của đối phương cứ liên tục chà xát vào ngực mình, làm cho hắn trong nháy mắt bộc phát. Đối với loại buôn bán đưa đến cửa này, hắn đương nhiên sẽ không chần chờ. Hai tay ôm chặt lấy eo thon của đối phương, hôn lên đôi môi hồng nhuận khiêu gợi. Hai bàn tay to cũng bắt đầu di chuyển dọc theo thân thể hoàn mỹ của đối phương, khiến cho đối phương phát ra âm thanh rên rỉ như tiếng mèo nhỏ, có loại cảm giác xiêu hồn lạc phách.

Con bà nó! Đây là người của quốc gia? Làm sao lại giống như oán phụ đói khát vậy?

Lâm Bắc Phàm cùng Mục Nghiên Kỳ ra sức hôn một phen, mãi cho đến khi môi của hai người có chút sưng đỏ rồi mới buông đối phương ra, thở hổn hển.

- Sao em lại đến đây?

Nói thật ra, hắn và Mục Nghiên Kỳ cũng chỉ coi như có chút nhân duyên. Nếu như không phải cái Cao Nham kia phá rồi thì e rằng hai người bọn họ vĩnh viễn không ở cùng một chỗ. Bởi vậy, tình yêu của hắn đối với Mục Nghiên Kỳ cũng không sâu, cũng cho rằng sau này hai người bọn họ sẽ không gặp mặt nữa. Nhưng ai mà biết được đối phương sẽ chủ động tìm tới chính mình, còn bày ra bộ dáng cấp bách khó khăn làm hắn ít nhiều có điểm kinh ngạc.

- Nhớ anh! Hai chữ này của Mục Nghiên Kỳ đã nói rõ mọi thứ. Lâm Bắc Phàm nao nao, trả lời như vậy cũng quá có ý tứ đi!

- Hình như chúng ta... Lâm Bắc Phàm có chút không quen nói.

- Người ta đã là người của anh, bởi vậy anh không thể vứt bỏ người ta. Nếu không, em sẽ đi kiện anh.

Mục Nghiên Kỳ rất thẳng thắn cắt đứt lời nói của hắn, hai cánh tay nhỏ bé mềm mại trắng như tuyết không ngờ lại chủ động cởi quần áo của hắn.

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi! Cô nàng này cũng quá lợi hại đi? Vừa thấy mình đã muốn làm loại chuyện này, sẽ không phải là bị trúng độc, chuyên môn tìm mình để giải độc đi? Hắn đưa tay lên, sờ sờ trán cô, nghi hoặc nói:

- Không có phản ứng rồi loạn gì. Tại sao lại như thế này nhỉ?

- Anh đi chết đi! Người ta bây giờ rất tốt, không hề trúng, trúng cái loại thuốc kia!

Mục Nghiên Kỳ làm sao không biết được ý nghĩ trong đầu của đối phương, thở phì phì, hung hăng véo vài cái vào hông hắn, khuôn mặt đỏ bừng thấp giọng nói:

- Lần kia... Sau lần kia, trong đầu người ta luôn hiện ra hình ảnh anh và người ta ở cùng một chỗ. Loại cảm giác khác biệt này làm cho người ta không thể quên được. Bởi vậy, bởi vậy người ta muốn để cho anh khi dễ một chút!

Cô cũng biết một cô gái nói ra loại lời nói này có chút nhục nhã, cho nên hai gò má đã ửng hồng, giống như một quả cà chua chín.

- Khi dễ em một chút? Lâm Bắc Phàm tủm tủm cười hỏi.

- Chính là việc kia...! Mục Nghiên Kỳ e thẹn vụn phần kêu lên, nhưng mà lại lập tức hung hăng trừng mắt nhìn hắn.

- Sẽ không phải là anh bị đám tiểu yêu tinh kia ép hết rồi chứ? Em đã sớm biết rằng đàn ông các anh không ai tốt cả. Mỗi ngày chỉ biết đi ra ngoài tán gái, nhìn thấy một cô gái xinh đẹp là đông tây nam bắc cũng không phân biệt rõ được. Em nói cho anh biết, nếu anh không thỏa mãn được em, em sẽ đi tìm người đàn ông khác!

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa hộc máu. Cô nàng như vậy thật sự là rất nóng nảy, rất có ý tứ. Ngay cả lời nói như vậy cũng nói ra được. Nhưng mà, nếu người ta đã nói ra những lời này mà mình còn không có động tác, đây chẳng phải là mất mặt đàn ông hay sao? Hai tay hắn ôm lấy eo nhỏ của đối phương, bế cô lên, bước về phía giường ở bên trong. Rất nhanh, hai người nhanh chóng bỏ hết đồ, trong phòng truyền đến từng đợt rên rỉ thở dốc...

- Anh là đồ xấu xa. Anh lại khi dễ người ta ba lần! Người ta mặc kệ! Anh phải chịu trách nhiệm!

Mục Nghiên Kỳ trắng như tuyết, giống như một con mèo nhỏ ngoan hiền, nằm trong ngực của Lâm Bắc Phàm, rắng hồng trên mặt còn chưa tán đi. Cô chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi, nói có chút làm nũng.

Lâm Bắc Phàm gặp phải cô nàng dám yêu dám hận, lớn mật làm càn này thật sự không nói được gì. Hai tay của hắn nhẹ nhàng vuốt ve da thịt mềm mại của cô, cười tủm tủm nói:

- Em muốn anh chịu trách nhiệm như thế nào?

- Sau này khi người ta đến tìm anh, anh nhất định phải cùng người ta làm cái kia, thỏa mãn người ta. Thế nhưng anh không được chủ động tới tìm người ta, hiểu chứ?

Mục Nghiên Kỳ bày ra bộ dạng đương nhiên, còn nhích vào trong ngực đối phương. Ở trong suy nghĩ của cô, cô đã phát sinh loại quan hệ này với hắn, giữa hai người sẽ không có bất kỳ ngăn cách gì!

- Hả? Vậy thì chẳng phải anh trở thành Ngưu lang sao? Lâm Bắc Phàm há mồm, cố ý áp ứng nói.

- Bây giờ anh mới biết được à? Mục Nghiên Kỳ lắc lắc cái đầu, bắt đầu cười đắc ý.

Tiểu Kim vừa rồi cũng uống say khướt. Nhưng mà gặp phải chuyện như vậy thì nó còn tỉnh thần hơn bất kỳ kẻ nào, nhiệt tâm hơn bất kỳ kẻ nào. Nó liên tục nói:

- Lão đại, em thấy cô này rất lợi hại. E rằng sau này chỉ đối phó với một mình cô nàng này cũng không được. Không bằng để em phối trí một ít linh đan diệu dược, để anh mỗi lần đều là bách chiến bách thắng, đứng thẳng không ngã!

Nó nghĩ đến cảnh sau khi lão đại ăn vào linh đan diệu dược do mình chế tác, liên tục phấn đấu một ngày một đêm, trong lòng có một loại đắc ý và hả hê nói không ra lời.

Lâm Bắc Phàm mặc kệ con sắc long này, cảm giác được mình rất nhanh bị nó làm ô nhiễm. Hắn hơi nghiêng đầu, nhìn chăm chú vào cô nàng xinh đẹp động nhân này, không khỏi hỏi:

- Em nói một chút đi! Lần này làm sao lại đến kinh thành? Lẽ nào em có nhiệm vụ ở Kinh thành? Hắn đương nhiên sẽ không cho rằng đối phương thật sự chỉ vì mình mới đến kinh thành.

Mục Nghiên Kỳ hơi nhún vai, có chút bất đắc dĩ nói:

- Đúng thật là có một số việc, nhưng mà bây giờ chưa cần dùng đến anh!

- Hả? Chuyện gì? Lâm Bắc Phàm có chút hiếu kỳ hỏi.

Đôi mắt đẹp của Mục Nghiên Kỳ đặc biệt hữu thần, phảng phất như ánh sáng lấp lánh của bầu trời đêm đầy sao, bên trong con mắt tràn ngập vô cùng ôn nhu cũng thật sâu yêu thương. Cô cũng không biết chính mình vì sao lại có ấn tượng sâu đậm với cái nam nhân chỉ gặp mặt có hai lần như vậy, cũng không biết vì sao sau khi tới Kinh thành, mình lại đến gặp hắn đầu tiên. Cô chỉ cảm giác được, sau khi nhìn thấy hắn, trái tim băng lãnh của cô nhiều hơn một tia tình cảm ấm áp, làm cho cô cảm giác được mình là một nữ nhân. Cô than nhẹ một câu:

- Có mấy người Đông Đột đang ở kinh thành!

- Người Đông Đột! Lâm Bắc Phàm nao nao. Không rõ đây là có ý tứ gì?

Mục Nghiên Kỳ nhìn thấy vẻ mặt ngây người của hắn, lập tức giải thích:

- Cũng chính là tổ chức kinh khủng ở Tân Cương cùng Apganixtan? Bin Laden mà những người bình thường nói chính là một đầu lĩnh ở trong tổ chức này. Sự kiện ngày mừng một tháng chín cũng là do bọn hắn xúi bẩy. Mục đích của bọn họ là muốn nổi dậy, thoát ly sự quản lý của quốc gia. Nhưng mà ở Tân Cương chúng ta cũng có một quân đoàn. Bởi vậy mà vài lần bọn hắn muốn gây rối quy mô lớn nhưng cũng không thành công. Hiện giờ bọn họ đột nhiên có mấy người đến Kinh thành, điều này làm cho bọn em phải cẩn thận phòng bị để tránh khỏi xuất hiện hỗn loạn. Nhưng mà nhân số của bọn hắn cũng không nhiều lắm, chỉ có khoảng sáu bảy tên, bị chúng ta khống chế nghiêm ngặt, vì thế không cần lo lắng!

Lâm Bắc Phàm thật không ngờ nhân vật ngưi xoa như Bin Laden đại thúc lại là người của tổ chức này. Xem ra mình đối với những thứ này không rõ lắm. Sau này cần học tập nhiều hơn một ít!

Mục Nghiên Kỳ nhìn thấy trên mặt hắn lộ ra biểu tình lo lắng, lập tức thần nhiên cười:

- Nhưng mà có một điểm anh có thể yên tâm. Bọn họ không mang theo các loại vũ khí hạng nặng gì đó. Hơn nữa tiểu tổ bọn em đã phái ra hơn hai mươi thành viên, dư sức đối phó với bọn họ. Chỉ là, bây giờ bọn em còn chưa muốn động thủ!

- Vì sao? Trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra vẻ kinh ngạc, hỏi.

- Bọn em không biết họ muốn làm gì! Nếu như bây giờ hành động sẽ khó tránh khỏi việc đả thảo kinh xà. Bởi vậy nhiệm vụ bây giờ của bọn em là giám thị họ, đợi mệnh lệnh tiến thêm một bước nữa của cấp trên! Mục Nghiên Kỳ ôn nhu nói.

- Vậy còn em? Tay phải của Lâm Bắc Phàm đã mò lên đến ngực của đối phương, nhẹ nhàng bóp bóp hai cái.

- A...! Mục Nghiên Kỳ không khỏi rên lên một tiếng, đôi mắt trắng đen rõ ràng hung hăng trợn mắt cau mày, gắt giọng:

- Anh chỉ biết khi dễ người ta! Nhiệm vụ này không phải do em chấp hành, bởi vậy em không cần lo lắng!

- Vậy có đúng là chúng ta đây còn có thể nữa hay không? Lâm Bắc Phàm cố ý nói, đem đối phương đặt dưới thân hình.

- Anh là đồ xấu xa! Không nên! A...

Thanh âm của Mục Nghiên Kỳ tràn ngập vô cùng quyến rũ và mê người, làm cho Lâm Bắc Phàm cảm thấy trái tim mình như muốn bay lên.

Con bà nó! Làm đàn ông thật đúng là mệt!

Sáng sớm hôm sau, Lâm Bắc Phàm cùng Mục Nghiên Kỳ nằm trên giường, đang ngủ say thì nghe thấy di động của cô bỗng vang lên. Cô mơ mơ màng màng vươn cánh tay tuyết trắng nhỏ bé, cọ cọ vào lòng Lâm Bắc Phàm, nhỏ giọng nói thầm:

- Ai vậy? Đáng ghét như thế! Anh, anh mau giúp người ta cầm máy qua!

Lâm Bắc Phàm cũng biết, di động của đối phương vang lên, khẳng định là có chuyện phát sinh, vội vã giúp cô cầm điện thoại, chuyển sang, đặt ở bên tai cô. Ai biết được rằng Mục Nghiên Kỳ vừa hỏi một câu xong, sắc mặt của cô trong nháy mắt đã trắng bệch vài phần, run giọng kêu lên:

- Cái gì? Tại sao có thể như vậy?

Lâm Bắc Phàm hơi sững sốt, vẻ mặt nghi hoặc nói:

- Làm sao vậy?

- Bọn em, có sáu người của bọn em bị người thần bí giết chết. Người chết không rõ ràng! Thanh âm của Mục Nghiên Kỳ có chút thay đổi.

319. Chương 320: Nhị Thế Tổ Không May

Thật ra chuyện này nói ra cũng rất vừa lúc. Nếu như đổi thành bình thường mà nói, cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy. Mấy ngày nay, đám người Trương Minh Thắng có thể nói là đã trải qua tất cả các loại chuyện như bắt cóc, uy hiếp, đánh nhau ẩu đả, thậm chí giết người phóng hỏa, còn có trải qua buổi biểu diễn, ăn uống chơi bời. Tình cảm giữa một nhóm người giống nhau có thể nói là càng tăng thêm rất nhiều. Mỗi ngày đều dính vào với nhau, so với anh em ruột còn thân hơn. Chỉ còn thiếu mấy chuyện xấu xa như ngủ cùng giường, tiếp xúc thân mật một chút.

Sáng sớm hôm nay, Trương Minh Thắng vốn muốn gọi Lâm Bắc Phàm ra ngoài tản bộ một chút, thuận tiện ăn bữa sáng. Nhưng là nghĩ đến đêm qua trong phòng hắn đột nhiên toát ra một Mục Nghiên Kỳ, nói không chừng sáng sớm người ta còn muốn “Thần luyện” mấy tiếng đồng hồ. Bởi vậy liền không gọi cho hắn mà cùng đám người Từ Chính đi ra ngoài dạo chơi. Ai biết được đám người bọn hắn vừa đi đến nhà hàng ở cạnh đó dùng bữa sáng lại tình cờ gặp phải bốn năm người Tân Cương cũng tới nơi này dùng cơm.

Cái này vốn cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên, Tân Cương cũng là địa phương thuộc về Trung Quốc. Người Tân Cương tới kinh thành cũng không phải là sao chổi đụng địa cầu, ngay cả một điểm kinh ngạc cũng không có. Nhưng muốn trách thì phải trách trong đám người bọn họ của một người thanh niên tên là Phó Cách, lớn lên trắng trẻo sạch sẽ, giống như một mặt trăng nhỏ, bình thường cũng thích làm mấy chuyện câu dẫn con gái nhà người ta. Nếu như không phải cha của hắn có chút quyền lực ở kinh thành, chỉ sợ là hắn sớm đã bị người ta dùng loạn côn đánh chết. Cha của hắn trong kinh thành cũng là nhân vật có thực quyền, làm việc ở cục công an.

Hắn bình thường cũng nghe nói qua chuyện người Tân Cương trộm cắp móc túi, vì vậy sau khi nhìn thấy mấy người Tân Cương liền có chút xem thường kêu lên:

- Mấy lão đại, các người có biết hay không? Ở trong người Tân Cương, kẻ cắp là nhiều nhất. Hàng năm lão cha của ta nhận được danh sách kẻ cắp bị bắt, người Tân Cương là nhiều nhất. Con mẹ nó, thật sự không phải là thứ gì tốt! Nếu như ta có một trăm vạn quân đội sẽ trực tiếp san bằng Tân Cương, để cho một đám kẻ cắp bọn chúng toàn bộ đều bị diệt hết!

- Cái gì? Kẻ cắp Tân Cương là nhiều nhất? Từ Chính chớp mắt, thoáng có chút kinh ngạc nói.

Bọn họ bình thường chỉ biết đi loanh quanh, chơi bời, đối với chuyện của Tân Cương thật sự là không biết nhiều lắm.

- Đúng vậy lão đại! Trộm cắp Tân Cương là nhiều nhất. Em thấy chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, đừng để cho mấy tên trộm cắp lấy tiền của chúng ta.

Phó Cách giống như không có việc gì nói một câu như vậy, hơn nữa giọng nói lại khá to. Trương Minh Thắng không nhận được cũng nói theo:

- Hóa ra Tân Cương là một ổ trộm cắp. Chúng ta nhất định phải chú ý ví tiền trên người mình, đừng bị người khác đánh cắp. Lát nữa chúng ta ăn uống tán gẫu toàn bộ đều nhờ vào tiền mặt này đây!

Những người khác cũng ồn ào phụ họa, còn cố ý giữ lấy ví tiền của mình, giống như rất sợ bị người khác đánh cắp. Bộ dạng này, thần sắc này, nhìn rất hoạt kê, rất tức cười. Vốn dĩ đoàn người bọn họ bình thường chính là trâu bò, chúa gây việc, đương nhiên nói chuyện cũng không biết chú ý trường hợp. Hơn nữa một kiêu ngạo hơn một, đương nhiên là lớn giọng đến cực điểm, làm cho từng góc của đại sảnh nhà hàng đều nghe thấy rõ ràng.

Hiện tại chính là thời gian dùng bữa sáng, bởi vậy trong đại sảnh của nhà hàng tuy rằng không có nhiều khách nhân nhưng cũng có đến sáu bảy mươi người. Những khách nhân này đều bị bối dung nói chuyện của bọn họ dọa cho một trận, đều liếc mắt nhìn mấy người Tân Cương, thấy khuôn mặt bọn họ dự tợn kinh khủng, khác rất lớn với người trong nước. Bọn họ vốn cũng đã nghe nói qua chuyện Tân Cương nhiều trộm cắp, chỉ là những điều này là do truyền miệng, thật hay giả cũng không có người biết rõ. Hiện tại nghe đám người Từ Chính ở đó hô to gọi nhỏ, trong lòng cũng có chút ngờ ngợ, đều vội vàng nhìn kỹ ví tiền của mình vài lần, rất sợ bị mấy người Tân Cương này lén lấy trộm. Có mấy nam tử lá gan khá lớn, còn chuẩn bị gọi điện cho cảnh sát tới bắt mấy tên trộm cắp.

Mấy người Tân Cương nói chuyện bằng Duy ngữ, nhưng mà vì bình thường phải tới các địa phương ở Trung Quốc cho nên cũng thoáng nghe hiểu một ít tiếng Trung. Mấy người bọn họ nhìn thấy rất nhiều người xung quanh dùng loại ánh mắt cổ quái nhìn chính mình, hơn nữa lại nghe đến lời nói vô lại này của Từ Chính, cả đám tức giận tới sắc mặt trắng bệch, suýt chút nữa thì bộc phát ra.

Người Tân Cương tính tình rất cứng rắn, dùng táo bạo để hình dung cũng không sai chút nào. Hơn nữa tập quán sinh hoạt của bọn họ với người nội địa cũng rất khác nhau. Nếu có người dám vũ nhục họ, khẳng định họ sẽ động thủ đánh người. Nếu như không phải bây giờ pháp luật đã xâm nhập sâu vào lòng người, giết người bị tội chết thì e là họ sẽ dùng dao chém người.

Trong đó có một người Tân Cương tuổi hơn bốn mươi, lông mày nhướng lên, dùng tay phải khê vẩy, khiến cho những người Tân Cương khác không nên xung động. Hắn thấp giọng nói mấy câu vào Duy ngữ, những người khác một chữ cũng nghe không hiểu. Nhưng mà nội dung cũng rất đơn giản. Nơi này là kinh thành, địa phương của người Hán, không nên chấp nhặt với những người thường như thế này. Mấy lời nói này của hắn làm cho mấy người Tân Cương vốn có chút xung động đã đứng lên lại chậm rãi ngồi xuống, hung hăng trừng mắt nhìn đám người Từ Chính, lại tiếp tục ngồi ăn.

Đám người Từ Chính cũng rất buồn chán. Nếu như đổi thành người bình thường, nhìn thấy sắc mặt của mấy người Tân Cương này nhất định sẽ ngồi xuống ăn. Dù sao bớt đi một chuyện còn hơn thêm một chuyện. Nhưng là bọn họ đâu? Nhìn thấy đối phương không phản ứng lại, còn tưởng rằng những người Tân Cương sợ mình. Trong lòng đắc ý, kiêu ngạo, thiếu chút nữa thì đứng lên, nhảy một chút để ăn mừng. T

Trương Minh Thắng càng lắc lắc cái đầu thật to, túm tùm cười cầm lấy một bánh ném vào trong miệng. “Chẹp chẹp!” vài cái rồi nuốt vào trong bụng. Sau đó mới quay mặt vào đại sảnh, gọi đến vài người phục vụ trước mặt toàn bộ khách hàng, nói to:

- Các người cũng chú ý mấy người Tân Cương này. Cẩn thận lát nữa bọn họ không có tiền trả, ăn xong chạy mất!

- Đúng vậy! Nếu như để bọn họ chạy mất, ông chủ của các người nhất định sẽ nấu các người thành mực xào. Bữa sáng là chuyện nhỏ, mặt mũi là chuyện lớn. Một nhà hàng lớn như thế này, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho khách nhân ăn không trả tiền chứ? Triệu Phong cũng đùa cợt nói theo, cùng lúc còn làm một mặt quỷ, giống như mấy người phục vụ này thật sự sẽ bị nấu lên vậy.

- Không có việc gì! Nếu như các người bị đuổi việc, ta sẽ tìm một việc làm cho các người, một tháng ba nghìn đồng. Chúng ta đều là người Trung Quốc, người Trung Quốc phải giúp đỡ người Trung Quốc! Từ Chính cũng bày ra một bộ dạng có chút hả hê, phảng phất như những người này bị đuổi việc là chuyện đương nhiên.

Cả đám bọn hán bắt đầu ồn ào cười đùa, nói một câu, nói hai câu, mang chuyện vốn không thể nói giống như thật sự vậy, khiến cho những người khách khác ở trong đại sảnh đều nhìn xem đám người Tân Cương, xem bọn hán rốt cuộc có tiền trả hay không.

Mấy người phục vụ nhìn nhau, nghe bọn hán nói như thế có chút khó chịu, cứ như chính mình sắp sửa bị đuổi không bằng. Nhưng mà bọn họ cũng nhìn ra thân phận của những người thanh niên này không phải bình thường, e rằng cũng là một đám nhị thế tổ buồn chán tới chỗ này dùng cơm, bởi vậy không dám trêu chọc bọn họ. Tuy rằng nghe ra ý tứ đùa cợt trong lời nói của bọn hán nhưng mấy người bọn họ vẫn còn liếc nhìn đám người Tân Cương, dường như thật sự sợ bọn họ không có tiền trả vậy!

Rầm!

Rốt cuộc có một đại hán Tân Cương không nhịn nổi, vỗ bàn đứng lên, dùng dùng nổi giận chỉ vào đám người Trương Minh Thắng, dùng tiếng Hán bập bẹ không rõ lớn tiếng quát lên:

- Chúng mày là đồ đáng chết! Vu oan cho bọn tao. Tao cho chúng mày biết tay!

Mấy người Tân Cương khác cũng vỗ bàn đứng lên, dùng dùng nổi giận trừng mắt nhìn bọn họ. Người trung niên Tân Cương vừa mới ngăn cản mọi người sắc mặt cũng âm trầm, không nói gì, xem như là chấp nhận. Vừa rồi hán không muốn gây sự, không muốn thêm phiền phức. Nhưng mấy tên vô lại này lại nghĩ bọn họ dễ bắt nạt, nói ra những lời tức chết người. Ít nhiều gì cũng phải cho bọn chúng một trận.

- Ôi, ôi! Mọi người trông kia, bọn chúng muốn thừa dịp làm loạn để trốn. Đừng để bọn chúng chạy! Tuy rằng bữa sáng không mất bao nhiêu nhưng đây cũng là tiền mồ hôi nước mắt của chúng ta!

Đám người Từ Chính qua lại với Lâm Bắc Phàm cũng được một thời gian dài, nói chuyện cũng có mức độ nghệ thuật nhất định. Nói một câu liền đem toàn bộ oan ức ném lên trên người của mấy người Tân Cương, thật là quá đen tối!

Cơn tức của mấy người Tân Cương không ngừng tăng lên, sắc mặt xanh mét, hận không thể xé nát mấy tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này. Bọn hán đều cắn răng, bước lên vào bước định xông tới.

- A! Cứu mạng! Giết người!

Đám người Trương Minh Thắng luyện luyện chút mồm mép còn được. Nhưng nếu thực sự đánh nhau, sợ rằng không ai biết. Bọn họ nhìn thấy những người Tân Cương trên mặt lộ vẻ hung tàn, sợ đến mức mặt không còn chút máu, vội vàng nhảy dựng lên, liên tục lùi về đằng sau.

- Mấy vị tiên sinh, đây là khách sạn, các anh đừng gây rối, được không?

Hai người phục vụ nhìn thấy mấy người Tân Cương này muốn gây sự, đều bị dọa sợ. Trong lòng âm thầm chửi đám người Trương Minh Thắng không có việc gì lại đi tìm việc vào người. Giờ thì không mong được tiền, chỉ hy vọng có thể khuyên can hai bên. Vạn nhất nếu có đánh nhau, khách sạn này nhất định sẽ trở thành trò cười.

- Tránh sang một bên! Một gã Tân Cương vóc dáng cao to, khuôn mặt âm trầm, không nói hai lời, tóm lấy hai người phục vụ, đẩy sang bên. Hai người bọn họ nhất thời vắng ra, nặng nề ngã lún ra đất, còn lẫn lộn lốc bốn năm mét. Đau đến mức bọn họ há mồm liên tục kêu la thảm thiết, thiếu chút nữa là khóc.

Những người phục vụ khác vội vàng tiến lên nâng hai người bọn họ dậy, vẻ mặt kinh sợ nhìn mấy người Tân Cương hung thần ác sát này. Vốn còn muốn ngăn cản một chút nhưng nghĩ lại thân thủ của đối phương liên sáng suốt bảo trì im lặng, thuận tiện đem việc này nói cho ông chủ của nhà hàng.

Trương Minh Thắng nhìn thấy bọn họ thực sự muốn đánh, sợ tới mức suýt khóc:

- Chúng ta, chúng ta... ôi!

Hán còn chưa kịp nói hết câu, người Tân Cương vóc dáng cao to kia đã tóm lấy hán quăng về phía đám người Từ Chính, còn kêu lên từng chữ không rõ:

- Người Hán, ghê tởm!

- A, cứu mạng!

Rầm!

Đám người bọn họ bị thân thể mập mạp của Trương Minh Thắng đập tới, nhất thời toàn bộ đều không đứng vững được, ngã lăn ra đất. Cả đám đều phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, nghe thế nào cũng thấy không được tự nhiên, giống như bị hãm hiếp vậy.

Những khách nhân khác trong đại sảnh đều tròn hai mắt, tròn mắt thiếu chút nữa rơi ra. Ngoan ngoãn! Mấy người Tân Cương này cũng quá mạnh mẽ đi? Tùy tiện một người là có thể ném văng tiểu mập mạp kia ra.

Những người Tân Cương khác cũng âm thầm tức giận. Mặc dù không giết mấy tên tiểu tử này cũng phải cho bọn chúng ném mùi một chút, đỡ cho bọn chúng cứ há mồm ngậm mồm là nói người Tân Cương. Bọn họ tiến lên vào bước, nắm lấy mấy tên vô lại ném văng ra. Nhất thời lại liên tục có tiếng kêu thảm thiết, toàn bộ đại sảnh của nhà hàng hỗn loạn.

320. Chương 321: Hãm Hại

Lâm Bắc Phàm và Mục Nghiên Kỳ chạy đến khách sạn, đã nhìn thấy cảnh tượng này, đám người Trương Minh Thắng bị mấy người Tân Cương đánh cho tới bời, cả đám nằm trên mặt đất khóc như cha chết vậy, không ai đứng dậy nổi cả.

Con mẹ nó, nói thế nào cũng là mười mấy người, sao lại bị ba bốn người Tân Cương đánh cho thê thảm vậy?

Lâm Bắc Phàm nhú mồm, thở dài một hơi, bước đến vài bước, đỡ đám người Trương Minh Thắng dậy, hỏi : “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Từ Chính và Trương Minh Thắng hai người bị đám Tân Cương đánh cho khiếp đảm, đột nhiên có người đến đỡ mình, lập tức kêu ầm lên, hai tay quơ loạn um sùm, cho đến khi bình tĩnh lại, nghe được giọng nói của Lâm Bắc Phàm, bọn họ mới cảm giác là tim của mình vẫn còn đập, liên tục kêu lên : “Lão đại, anh rốt cục đã tới, hù chết chúng tôi!”

Những người khác cũng giống như nhìn thấy cứu tinh vậy, gào khóc um sùm : “Lão đại, anh rốt cục đã tới!”

Đôi mắt đẹp của Mục Nghiên Kỳ chớp chớp, nhìn vào đám người Tân Cương, sắc mặt hơi đổi, không ngờ mấy người Tân Cương này lại chính là những người mà tổ hành động đặc biệt của mình giám sát mấy ngày hôm nay, nhưng mà cũng không phải toàn bộ, còn có một vài người không ở đây. Nhưng mà, những ngày trước toàn là giám sát từ xa, cho nên cũng không thấy rõ dung mạo của họ, bây giờ nhìn gần như vậy, hiển nhiên là trong lòng nàng vui mừng không ngớt rồi.

Mấy người Tân Cương này thấy đột nhiên xuất hiện hai người, lúc đầu cũng hơi kinh hãi, nhưng nhìn lại chỉ là một nam và một nữ trẻ tuổi, nhất thời không còn kinh ngạc nhiều, bọn họ cũng không nhìn thấy hai người này có tác dụng gì cả, chứ đừng nói là có thể uy hiếp được bọn họ.

“Mày là ai?”

Một người Tân Cương cao ráo bước lên hai bước, cố sức đẩy vai Lâm Bắc Phàm một cái, dùng cái giọng Hán ngữ ngô ngộ của mình nói.

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên, hơi nheo mắt lại nhìn đối phương : “Vì sao các người lại đánh anh em của tao?”

Sắc mặt của đám người Tân Cương khế biến, nhìn thấy sự khinh miệt trong mắt đối phương, điều này làm cho đám người cao ngạo cảm thấy rất xỉ nhục, lửa giận bùng phát, còn cái người cao ráo kia thì phần nộ quát : “Tao muốn cho những người Hán này biết sự lợi hại của bọn tao!”

Hai bàn tay to của hắn giống như hai cái quạt hương bồ, chộp tới hướng của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm khế nhếch miệng cười : “Có chút công phu, trong mắt tao chẳng đáng là bao!”

Hắn nhẹ nhàng lui về sau hai bước, tránh thoát một cái chụp của đối phương, sau đó tiến lên ngay tức khắc, khi đối phương còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì hai tay của hắn giống như hai quả sắt, luồng dưới hai tay của đối phương, giống như một tia chớp, đâm thẳng vào bụng của đối phương rồi rút ra.

“A!”

Người Tân Cương cao ráo kia kêu thảm một tiếng, hai tay ôm bụng, lui về sau mấy bước, thiếu chút nữa đã ngã ngồi xuống đất. Hắn chỉ cảm thấy bụng của mình giống như bị hai con dao nhỏ đâm vào, cái cảm giác đau đến thấu xương này làm cho hắn không nhịn nổi.

Sắc mặt của những người khác đột nhiên thay đổi, thật không ngờ một người thanh niên đáng người không cao, tuổi cũng không lớn, hơn nữa nhìn có vẻ đẹp trai lại có thể ra tay mạnh như vậy. Bọn họ đều khẽ quát một tiếng, thân thể ưỡn ra, lao về hướng Lâm Bắc Phàm, hai tay nắm chặt thành nắm, chia ra tấn công ngực, bụng, hai cánh tay, đùi và những bộ phận quan trọng khác.

Trên mặt của Lâm Bắc Phàm là một nụ cười rất xán lạn, không chút nào sợ hãi, hai chân nhẹ nhàng đạp một cái, cả người đã nhảy lên cao gần ba mét, giống như một trận gió xoáy, thoát nhìn rất có phong cách, cả người hắn xoay vòng, chân phải liên tục đá ra, mỗi một cước đều có uy lực cực lớn, hơn nữa vô cùng chính xác, đá lên trên ngực bọn họ.

“Bốp bốp bốp!” Ba cước này, làm cho ba người Tân Cương kia liên tục lui về sau bảy tám bước, cảm thấy ngực đau kịch liệt, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu, sắc mặt cũng nên xấu xí vô cùng.

Còn cái người Tân Cương cao ráo kia, sau khi trải qua vài giây hô hấp, đau đớn trên bụng cũng dần dần giảm bớt lại, hắn nhìn thấy mọi người đều bị thương, cắn chặt răng lại, khẽ quát một tiếng, thân thể hơi cúi xuống, lao thẳng về hướng Lâm Bắc Phàm, khi còn cách Lâm Bắc Phàm khoảng hai mét, thì chân trái của hắn co lại, tung hết sức ra, cả người giống như một cơn sóng đập tới, thân thể nhảy lên không trung, chân phải đá ra, nhắm ngay vai phải của Lâm Bắc Phàm, giống như có ẩn chứa sức mạnh ngàn cân vậy.

Lâm Bắc Phàm chấp hai tay lại, cũng khẽ quát một tiếng, dùng sức đẩy về phía trước, đỡ lấy một cước của đối phương.

“Kịch!”

Cái người Tân Cương cao ráo này đã dùng rất nhiều sức cho một cước, nếu đổi lại là người bình thường, mặc dù không giết chết đối phương, nhưng cũng có thể khiến cho đối phương bị thương nặng, cả nửa ngày cũng sẽ không thể phản ứng, nhưng mà Lâm Bắc Phàm là ai? Hắn đã trải qua tu luyện, Long Tu Bảo Điển đạt đến tầng thứ tư, uy lực đương nhiên là mạnh hơn trước đây rất nhiều rồi, hắn chỉ cảm thấy hai tay hơi trầm xuống, nhanh chóng không chế được một cước của đối phương, trên mặt hắn cũng lộ ra một nụ cười tà ác, hai tay dùng lực một chút, đẩy mạnh ra, và thân thể của tên Tân Cương kia giống như cánh quạt vậy, bay thẳng ra ngoài phòng khách.

“A... cứu mạng....”

Những người khách ngồi phía bên kia, thấy bọn họ đánh nhau như vậy, vừa ăn vừa xem phim, nhưng mà không ngờ rằng có nguyên một khối thịt bay thẳng đến người, vội vàng nhảy dựng lên, tránh qua hai bên.

“Rầm rầm!”

Cái tên Tân Cương cao ráo này đập mạnh xuống một cái bàn, làm cho cái bàn gãy ngay thành hai mảnh, mà bữa sáng trên bàn toàn bộ đều rơi lên người hắn, trên đầu còn có dính đậu hũ nữa, thoát nhìn rất là buồn cười.

Những người Tân Cương khác được nghỉ ngơi một chút, cũng khôi phục lại được chút sức, giận đến đỏ mặt luôn, lại lao đến hướng Lâm Bắc Phàm lần thứ hai, có vẻ như muốn xé xác của đối phương ra.

Lâm Bắc Phàm đối mặt với sự liên thủ của đám người Tân Cương, cũng không có bất luận biểu tình khẩn trương này, ngược lại còn là gặp chiêu tiếp chiêu, công thủ toàn diện, khiến cho ba người bọn họ không chiếm được lợi thế gì. Mà đám người Tân Cương này có thân hình cao lớn, nhìn cũng có sức, cho nên cho rằng đây là ưu thế của bọn họ trước người Hắc.

“Lão đại, cố gắng lên, đánh chết mẹ đám người Tân Cương này đi, đừng để cho bọn nó bỏ láo ở đây”

Mười mấy người của đám Trương Minh Thắng nhìn thấy Lâm Bắc Phàm dễ dàng cản trở sự tấn công của đám người Tân Cương, trong lòng cũng hết phiền muộn, đứng ở đó mà hoan hô cổ vũ, nhìn thế nào cũng giống tiểu nhân đắc ý.

Mục Nghiên Kỳ liếc mắt là nhận ra Lâm Bắc Phàm có thể đối phó với đám người Tân Cương này dễ dàng, cho nên cũng không cần nhúng tay, kéo cái ghế bên cạnh xuống ngồi, âm thầm tính toán nên đi thêm một bước thế nào để điều tra lai lịch của đám người Tân Cương này.

“Chị dâu, uống một miếng trà đi, cho ngọt giọng!”

Trương Minh Thắng giống như là một đứa cháu vậy, cầm lấy tách trà mang đến.

Mục Nghiên Kỳ đỏ mặt lên, mặc dù bình thường nàng làm việc rất tùy tiện, nhưng mà bản thân vẫn chưa thích ứng với cái xưng hô này, nhưng mà nghĩ đến cảnh tượng kiều diễm tối qua của mình và Lâm Bắc Phàm, trong lòng cũng có chút nhộn nhạo. Nàng cầm lấy tách trà của bọn họ đưa tới, trên mặt lộ ra vẻ tò mò hỏi : “Đúng rồi, các người tại sao lại gây chuyện với đám người Tân Cương?”

Nàng ta chỉ nghe Lâm Bắc Phàm nói bọn họ bị đám người Tân Cương đánh, cũng không biết nguyên nhân cụ thể ra sao.

Đám người Trương Minh Thắng nghe nàng hỏi vậy, nhất thời đỏ mặt, ấp úng nói không ra lời.

Bọn họ cũng biết chuyện hôm nay là do chính bọn họ làm, chọc ghẹo người ta, bị đòn là đương nhiên, chỉ là chị dâu đã hỏi bọn họ không thể không nói ra, dĩ nhiên là có thêm mắm thêm muối vào trong câu chuyện của mình. Mục Nghiên Kỳ nghe xong cũng đại khái hiểu được, ngoại trừ buồn cười ra, còn có thể nói gì đây?

Những tên này cũng thật là ranh rồi, tự nhiên đi nói Tân Cương là ổ ăn trộm, làm nhục đối phương, bị đánh cũng phải, nhưng mà mình có nên dùng thủ đoạn để khống chế đám người Tân Cương này không, không làm cho người ta hoài nghi?

Mục Nghiên Kỳ là một cô gái thông minh, mặc dù hơi bị thiếu ốt trong phương diện tình cảm, cho nên mới bị Lâm Bắc Phàm nhanh chóng bốc hỏa, đầu tiên là cướp đoạt thân thể của nàng, sau đó là cướp đoạt luôn trái tim của nàng, nhưng mà, nàng có thể trở thành người của tiểu đội hành động đặc biệt, đương nhiên phải có chỗ hơn người. Nàng giơ hai tay lên, nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương, ánh mắt cũng nhìn nhìn đám người Trương Minh Thắng, bỗng nhiên, hai mắt sáng lên, bóng đèn nảy sinh, khoe miệng hơi héch lên, quay đầu lại ngoắc tay với đám người Trương Minh Thắng, nói : “Các người lại đây!”

Cả đám Trương Minh Thắng đang nhìn Lâm Bắc Phàm đại triển thần uy, chà đạp đám người Tân Cương, bỗng nhiên nghe thấy những lời này, đều sửng sốt, nhìn thấy động tác này của nàng ta, liền vội vàng bước lại phía trước. Trương Minh Thắng cũng cười xấu xa nói : “Chị dâu, chúng tôi biết chị rất đẹp, nhưng mà chị là người phụ nữ của lão đại, vợ của bạn không thể đụng, những lời này chúng tôi vẫn hiểu!”

“Đi chết đi!”

Mục Nghiên Kỳ đỏ mặt, trực tiếp đập cho hắn một cái.

“A!!!”

Trương Minh Thắng ôm lấy chân của mình, nhảy như con lồi chọi ngay tại chỗ vậy.

Mục Nghiên Kỳ đem kế hoạch của mình nhỏ giọng nói cho đám người Trương Minh Thắng nghe, cuối cùng cười một cách xán lạn nói : “Chuyện này nếu các người thành công, tôi sẽ kêu lão đại thưởng cho các người!”

Mười mấy người này nghe xong mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sắc mặt thì trắng bệch cứ như là chết rồi vậy.

Thủ đoạn của cô nàng này cũng quá độc ác rồi, ngay cả cái này mà cũng nghĩ ra được.

Nhưng mà, đạo đức liêm sỉ đối với những con người hết thuốc cứu này thì đúng là chó má không bằng, càng không cần phải nói về đám Tân Cương vừa mới đánh họ. Có câu : Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, nhưng mà tiểu nhân báo thù thì liên tục trong chốc lát. Bọn họ đều cười âm hiểm, dùng sức gặt đầu : “Chị dâu yên tâm, bọn em nhất định sẽ xử lý tốt!”

“Heo mi, đám cướp Tân Cương giết người, người đầu, cứu mạng, người đầu!”

Một lát sau, trong đại sảnh truyền ra một tiếng thét thảm thiết chói tai, cả đám người Trương Minh Thắng ăn mặc lộn xộn chạy ra ngoài, nhìn thế nào cũng giống như vừa mới bị hiếp vậy, nhưng mà tiếng gào thét của bọn họ đã thu hút sự chú ý của rất nhiều người, bắt đầu đứng lại bàn tán, còn có người to gan hơn lên lên nhìn vào trong xem là chơi gay bao nhiêu thằng. Đám người Tân Cương nghe thấy bọn họ kêu la như vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, biết chuyện này đã quá lớn rồi.

321. Chương 322: Xảo trá .

Cả đám người Trương Minh Thắng không giỏi được cái gì cả, nhưng mà công phu diễn trò phải nói là tràm cuối, bọn họ lao ra khỏi khách sạn, nước mắt chảy ròng ròng, khóc lóc kêu lên : “Heo mi, heo mi, mấy người Tân Cương bên trong điên rồi, bọn họ gặp người là cướp, cướp điện thoại di động, tiền bạc, thẻ tín dụng, ngay cả quần áo giấy dép cũng bị cướp!”

Phó Cách thì nằm lăn lộn trên mặt đất, khóc lớn : “Bọn họ hung ác tàn bạo, nhìn thấy nam thì chặt ra thành mười khối, còn nhìn thấy nữ thì thông hết lỗ, người đầu, mau đến cứu chúng tôi!”

“Không tốt, bọn họ muốn đi ra, chạy mau!”

Từ Chính cũng kêu ầm lên.

Những người xung quanh đang muốn xem náo nhiệt, nghe bọn họ nói như vậy, đều giật mình lui về sau, sợ những người Tân Cương này lao từ trong ra, làm những chuyện không bằng cảm thú với họ.

Trương Minh Thắng khóc lóc rất là thê thảm, kêu gào liên tục :” Bọn chúng, bọn chúng đều là cảm thú, bọn chúng dám làm chuyện này với tôi... xỉ nhục sự trong sạch của tôi!”

Những người chung quanh nghe mà muốn xỉu, không phải chỉ có đàn bà con gái mới bị như vậy sao? Tại sao đàn ông cũng bị? Nhưng mà, nhìn bộ dạng và quần áo của bọn họ, quả thật giống như đã bị đám Tân Cương này cưỡng hiếp vậy, có vài người con trai ở đây không nhịn được nắm chặt quần áo của mình lại, sợ mấy người Tân Cương này đột nhiên xông ra đè họ xuống.

Triệu Phong khóc lóc thê thảm : “Bọn chúng, bọn chúng quả thật là cảm thú, dám làm loại chuyện này với cả đàn ông, may mà bọn tôi không bị chúng làm được, nếu không thì tôi... tôi... tôi làm sao mà nhìn mặt bạn gái của tôi nữa đây...hu hu hu...” Hắn đem tất cả tài hoa trong lãnh vực diễn trò của mình ra, làm cho nó thật đến cực điểm, khiến ai cũng phải tin tưởng.

Mục Nghiên Kỳ ngồi trong sảnh, nhìn thấy bọn họ diễn trò như vậy, thiếu chút nữa đã phun ra hết nước trà vừa mới uống. Minh tìm những người này hỗ trợ có lộn không vậy?

Bọn họ đang diễn trò? Nhìn giống mấy vở hài kịch gần chết, nếu truyền ra ngoài, mình làm sao mà còn mặt mũi nhìn người khác? Nhưng mà, nàng ta cũng không biết nói sao, bởi vì đám người Trương Minh Thắng càn quấy, rảnh rồi không biết làm gì, lại chọc đám người Tân Cương này.

Lâm Bắc Phàm đang chiến đấu với bốn người Tân Cương kia, thể công của hắn mạnh mẽ quyết liệt, làm cho bốn người kia không cách nào phản kháng, chỉ có thể phòng thủ mà thôi, nhưng mà, bởi vì bọn họ cũng có bản lĩnh, cho nên tạm thời chưa bị đánh bại.

Gã đầu mục của đám người Tân Cương này vẫn ngồi yên trên bàn, lẳng lặng uống sữa trong ly của mình, nhìn nhìn cảnh tượng trong sảnh, trên mặt cũng không có chút biểu tình gì, giống như là chuyện này không có liên quan đến hắn.

Chuyện lần này là trùng hợp? Minh vừa mới đến đây ăn sáng, liền gặp phải chuyện này, chẳng lẽ là người của quốc gia gây khó dễ?

Trước đó hắn ta cũng có chút hoài nghi, nhưng khi thấy được đám người Trương Minh Thắng lao ra ngoài và diễn trò như thế, không nhịn được cười phì, và hơi lắc đầu. Nếu như chính phủ Trung Quốc tìm những

người này đến đối phó mình, vậy bọn họ khẳng định là điên rồi. Cuối cùng, khi hắn thấy bốn người này đã không thể kiên trì được nữa, lúc này mới đứng lên, đi đến hướng đánh nhau.

“Dừng tay!”

Giọng nói của hắn vô cùng to, có thể nghe rõ vô cùng, làm cho trong lòng của từng người ở đây đều run lên, chỉ là do hắn ta nói tiếng Hán không được tốt, khiến cho người ta còn có cảm giác khó chịu.

Lâm Bắc Phàm ngay từ đầu đã để ý đến tên đầu mục đang ngồi kia, này giờ vẫn không chịu nhúc nhích, biết đối phương có thân phận đặc biệt, chỉ sợ là lão đại của đám người này, bây giờ thấy hắn đi đến hướng mình, liền cẩn thận để ý, cười lạnh một tiếng, bức bốn tên kia lui về vài bước, khoe miệng hơi nhếch lên, cười nói : “Bọn mày làm tổn thương anh em của tao, bây giờ muốn tao dừng tay, có phải là tìm lộn người không?”

Người đầu mục trung niên kia là một người điển hình của Duy Tộc, mũi cao, da trắng, có hình dạng của người Trung Á, hai mắt sắc nhu đao, nhìn lướt qua Lâm Bắc Phàm, thoáng dừng lại một chút, sau đó nói : “Lần này là chúng tôi sai, chúng tôi xin lỗi các người, mong rằng anh đại nhân đại lượng bỏ qua cho họ!”

Tuy rằng Hán ngữ của hắn không được tốt, giọng nói thì cứng ngắt khó nghe, nhưng mà cũng có thể biểu đạt được ý nghĩ của mình, sắc mặt của bốn người Tân Cương kia lại thay đổi, thấp giọng nói : “Đại ca...” Người trung niên này nhíu mày, âm thầm liếc bọn họ một cái, ý bảo bọn họ không được nói lung tung.

Lâm Bắc Phàm dứt tay vào túi, cũng không tấn công nữa, nhưng mà dáng vẻ của hắn rất kiêu ngạo, rất đắc ý, giống như vừa mới làm ra một chuyện vĩ đại vậy, cổ ngẩng lên, không thèm nhìn bốn người kia, chỉ tập trung vào người trung niên, nói : “Không tính toán với bọn họ?”

Người trung niên kia gật đầu đáp : “Đúng, không nên tính toán với bọn họ!”

“Vậy bọn họ làm bị thương bạn của tôi, cái này chẳng lẽ bỏ qua?”

Lâm Bắc Phàm cười vỗ sỉ nói.

“Vậy anh muốn thế nào?”

Người trung niên khẽ nhíu mày, vốn tưởng rằng chỉ cần vài câu nói là có thể hóa giải được tình cảnh ở đây, ai mà ngờ đối phương không chịu buông tha. Điều này làm cho một người cao ngạo như hắn cũng cảm thấy khó chịu, nếu không phải lần này đến kinh thành có nhiệm vụ, khẳng định sẽ diệt trừ cái tên người Hán ghê tởm này.

“Ba trăm ngàn nhân dân tệ!”

Lâm Bắc Phàm vỗ sỉ giơ ba ngón tay lên, nói.

“Phụt!”

Một người khách trong sảnh thiếu chút nữa hộc máu chết ngất.

Tùy tiện đánh vài cái mà đòi ba trăm ngàn, người thanh niên này có phải bị điên rồi không? Biết rõ là đám người Tân Cương này khó đối phó, lại còn ở đây gây thêm chuyện. Bọn họ đều mơ hồ cảm thấy bầu không khí ở đây không thích hợp rồi.

Mà sắc mặt của người trung niên cũng thay đổi, trong nháy mắt liền trầm xuống nói : “Anh có đúng là hơi quá đáng không?”

Lâm Bắc Phàm nhún vai, bất đắc dĩ nói : “Bên tôi có đến mười mấy người, mỗi người hai mươi ngàn thôi, cái này có là bao nhiêu. Cái này là tôi thấy có tình đoàn kết dân tộc ở đây, nếu như đổi lại là người khác, ít nhất tôi cũng phải lấy ba triệu nhân dân tệ mới bỏ qua!”

Tiểu Kim mấy ngày nay quá nhàn nhã rồi, mỗi ngày đều sống trong phóng túng, không lo không buồn gì cả, cho nên tu vi của bản thân cũng khôi phục lại một ít, hơn nữa công phu của Lâm Bắc Phàm bây giờ cũng đã thăng cấp, đánh nhau không cần nó nữa, điều này làm cho nó mấy ngày nay ngoại trừ ăn uống ra thì cũng không có chuyện gì khác để làm, bây giờ thấy bộ dáng kiêu ngạo của Lâm Bắc Phàm như vậy, không

nhìn được dùng truyền âm bảo : “Lão đại, anh quá vô sỉ rồi, ngay cả chuyện như vậy mà cũng làm được, tôi thật sự bội phục anh!”

“Giống nhau cả thôi, nếu so với mày, tao còn kém rất xa!”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ đích truyền âm một tiếng.

“Đừng mê luyện anh, anh chỉ là một truyền thuyết!”

Tiểu Kim được đối phương nịnh nọt, thiếu chút nữa đã tưởng mình là Thần Long không gì không làm được.

Lâm Bắc Phàm cũng mặc kệ nó luôn, nhìn nhìn khuôn mặt xám xịt của người trung niên, cười ưu nhã nói :
“Dù sao thì tôi đã nói rồi, nếu các người không đồng ý thì tôi cũng không còn cách nào”

“Mày đang lừa gạt, có tin tao đánh nát đầu của mày không?”

Tên cao ráo gào lên.

Lâm Bắc Phàm giơ ngón giữa lên, cười nói : “Dựa vào mày? Không đủ đâu!”

Người cao ráo làm sao mà chịu nhục như vậy bao giờ? Tuy rằng biết bản thân không phải là đối thủ của người ta, nhưng là người của Duy tộc, hắn cũng có tôn nghiêm của mình, hắn giơ hai tay lên, chuẩn bị lao đến hướng đối phương.

Người trung niên kia nhượng mày, thấp giọng nói : “Sa Sar, đừng xúc động!”

Người cao ráo kia vội vàng dừng tay, thấp giọng nói : “Vâng!”

Xem ra hắn có vẻ kiêng kỵ người trung niên này, giống như mà chuột nhìn thấy mèo vậy.

Hai mắt của người trung niên lóe ra một tia lạnh lùng, nhìn chăm chăm Lâm Bắc Phàm trước mặt, hắn đang suy nghĩ một chuyện, nếu như không bỏ tiền ra, thì cả đám người mình có phải là đối thủ của người ta không? Hơn nữa càng kéo dài thời gian, đối với mình càng bất lợi, khiến cho cảnh sát đến đây thì chắc chắn là có chuyện rồi, nhưng mà tự nhiên bỏ ra một số tiền lớn như vậy, mình không cam lòng.

Lâm Bắc Phàm cũng nhìn thấy vẻ do dự của đối phương, cười gian nói : “Bây giờ là ba trăm ngàn, một hồi nữa cho dù có bỏ ra ba mươi triệu cũng không giải quyết được chuyện này!”

“Có ý gì?”

Sắc mặt của người trung niên lại đổi, nhìn nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, lui về sau mấy bước, ngồi xuống bên cạnh Mục Nghiên Kỳ, bĩu môi nói : “Không có ý gì, chỉ là muốn nhắc nhở các người một chút mà thôi, đến lúc đó các người có chuyện gì, cũng đừng trách tôi không nói trước cho nghe!”

“Mày dám uy hiếp bọn tao, tao đập chết mẹ mày!” Cái người tên là Sa Sar rất xúc động, liền nổi giận lên.

Người trung niên kia lại liếc hắn một cái, không cho hắn làm bậy, sau đó mới quay đầu lại nhìn Lâm Bắc Phàm : “Anh đòi ba trăm ngàn, yêu cầu này, chúng tôi không thể...”

“Ồ e ò e ò e...” Hắn ta còn chưa nói xong, thì bên ngoài đã truyền đến tiếng còi cảnh sát, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng thì đã có hơn mười mấy cảnh sát lao vào, vọt qua hai bên của đám người Trương Minh Thắng, trong nháy mắt bao vây lấy đám người Tân Cương bên trong, trong tay nắm chặt súng lục nhắm ngay họ.

“Cảnh sát... bọn chúng.. bọn chúng cướp của, giết người, cưỡng hiếp... tội không thể tha thứ!”

Đám người Trương Minh Thắng liền khóc rống lên, nhưng mà vẻ vô sỉ lại lộ ra rõ không thể tả được.

“Hu hu... chú cảnh sát ơi, bọn chúng ngay cả đàn ông cũng muốn phang... chú mau giúp bọn con với, sự trong sạch của con... trình tiết của con... thân xử nữ... ặc... thân xử nam của con...”

Phó Cách gào thét lên một cách thảm thiết, giống như là vừa mới bị người ta thông ass vậy.

Cả đám cảnh sát choáng váng, đám người này từ đâu chui ra vậy? Vô sỉ không tả được? Ngay cả lời này cũng nói ra được, mà nhìn bộ dáng của chúng, khẳng định không phải là thứ tốt gì.

Còn năm người Tân Cương thì biến sắc, trong lòng liền có dự cảm không tốt.

322. Chương 323: Tra Hỏi

Những cảnh sát này cũng bắt đầu sợ hãi, người báo cảnh sát cũng thật là táo bạo, nói cái gì mà mấy người Tân Cương ngang nhiên phóng hỏa giết người cường hiếp dân nữ giữa ban ngày ban mặt tại kinh thành, tựa hồ còn có hứng thú với cả đàn ông nữa, làm ra những chuyện biến thái không bằng cầm thú, làm cho bọn họ muốn học máu tại chỗ, đây là đâu? Đây là kinh thành, là thủ đô của Trung Quốc, là chỗ ở của toàn bộ nhân vật ghê gớm nhất, ai mà dám công khai gây chuyện? Nhưng mà, nếu như bọn họ không có hành động gì, thì sợ rằng bộ cảnh phục trên người cũng không cần mặc nữa, cho nên bọn họ liền nhanh chóng chạy đến đây, ai mà ngờ lại gặp phải cảnh này?

Đám người Tân Cương, đánh nhau ẩu đả quả thật là có, ngay cả bàn ghế cũng bị vỡ, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, nhưng mà về phần giết người phóng hỏa cưỡng hiếp thì không tồn tại, cưỡng hiếp dân nữ? Dân nữ ở đâu? Tựa hồ xung quanh không có bóng dáng của một cô gái nào? Hơn nữa cả đám đứng ở đây, cũng không có làm ra loại chuyện không bằng cầm thú kia, có hứng thú với đàn ông? Mấy tên điên này sao? Bọn họ có đến mười mấy người, lẽ nào thực sự bị năm người Tân Cương thông ass? Sợ rằng có đánh chết thì bọn họ cũng không tin những lời này. Cảnh sát nhìn thấy mười mấy người này hô to gọi nhỏ, hận không thể đâm cho một cái, để cho bọn họ biết Hoa nhi vì sao lại hồng, đồng thời bắt bọn họ vào trong tù, để cho bọn họ biết thế nào là nổi khổ da thịt.

Nhưng mà, bọn họ không thể làm vậy, dù sao thì mười mấy người này cũng là người Hán, hơn nữa tựa hồ có chút lai lịch, vả lại người Tân Cương quả thật có đánh nhau, nói thế nào thì cũng phải trợ giúp người nhà, bình thường bọn họ cũng nghe người Tân Cương vốn không sạch sẽ gì, ăn trộm móc túi gì đó, đánh nhau chuyện gì cũng có, cho nên bọn họ quyết định bắt những người Tân Cương này về trước, nhìn xem có phát hiện gì mới không.

“Các người không được nhúc nhích, giơ tay lên!”

Mấy người cảnh sát nhìn nhau vài lần là hiểu, bởi vì bọn họ thông minh có thừa, trong nháy mắt liền biết nên làm cái gì, cho nên người đội trưởng liền quát lớn với năm người Tân Cương, ra lệnh cho bọn họ.

Năm người Tân Cương biến sắc liên tục, mơ hồ đoán ra được suy nghĩ của đám cảnh sát. Mặc dù thân phận của bọn họ không có ghi chép gì lại trong cục cảnh sát, nhưng mà lần này đến kinh thành có chuyện quan trọng cần làm, căn bản là không thể tốn nhiều thời gian, mà bị những cảnh sát này bắt đi, không biết lúc nào mới được thả ra, cái này tùy tiện tìm một người thường cũng biết, chứ đừng nói là những cảnh sát không có nói đạo lý này. Bọn họ đã hiểu được ý câu nói của người thanh niên kia.

Bây giờ bọn họ muốn chạy cũng không được rồi, giận đến nổi học máu luôn.

Sớm nghe nói người Hán âm hiểm giả dối rồi, bây giờ vừa thấy, quả nhiên là vậy.

Nếu biết như vậy, ngay từ đầu đồng ý với người thanh niên kia, tuy rằng mất ba trăm ngàn, nhưng mà có thể bình an rời đi.

Lâm Bắc Phàm đứng bên cạnh, vô sỉ chớp mắt nói : “Tôi đã nói rồi, các người nên đầu hàng từ sớm đi, chỉ là các người không chịu nghe, bây giờ thì biết lợi hại chưa? Tôi tin các đồng chí cảnh sát đây nhất định sẽ đối đãi tốt với các người!”

“Đồ ghê tởm! Tên người Hán kia, tao nhất định không bỏ qua cho mày!” Tên Sa Sar tức giận đến nổi muốn điên lên, hai tay nắm chặt lại, gân xanh trên trán nổi rõ lên, nếu như ở đây mà không có cảnh sát, thì hẳn sẽ đại chiến với đối phương ba trăm hiệp cho coi.

“Được rồi, không bằng chúng ta đấu lại, để xem năm người các người lợi hại, hay là tôi lợi hại!”

Lâm Bắc Phàm cũng không sao cả, nói. giống như đang nói chuyện với một người bạn vậy.

Sắc mặt của người trung niên trầm xuống, cắn chặt răng, không nói được một câu nên lời.

Còn người đội trưởng cảnh sát nhìn thấy hai bên đấu võ mồm, căn bản là không coi cảnh sát ra gì, nhất thời nổi giận nói : “Các người, các người dám đánh nhau ở đây, không coi pháp luật ra gì sao? Bắt hết lại cho tôi, tôi muốn từ từ tra hỏi từng người, nhìn cái gì chứ? Ai quen biết gì anh? Đừng có vỗ vai tôi!”

Hắn nhìn thấy Từ Chính vỗ vai mình, trên mặt là một nụ cười xán lạn, không tự chủ nói ra một câu như thế, tại sao đối phương lại cười thâm đáng như vậy, chẳng lẽ đối phương có hứng thú với đàn ông, muốn làm gì đó với mình?

Từ Chính nhỏ giọng thì thầm bên tai người đội trưởng vài câu, sau đó móc ra một xấp tiền, cỡ một trăm đồng nhét vào tay của đối phương, rồi lúc này mới tiếp tục giả bộ nói : “Chú cảnh sát ơi, chú nhất định phải báo thù cho con... hu hu hu... thật đáng sợ, bọn chúng không phải là người!”

Nước mắt nước mũi chảy ra như suối, thật không biết là nước mắt của hắn ở đâu mà lắm thế.

Mà người đội trưởng cảnh sát cũng biến sắc, khóe miệng run lên liên tục.

Đây là cái gì thế này? Mấy tên thoát nhìn giống côn đồ này mà lại có địa vị quá ghê gớm, tùy tiện tìm một người là có thể xử lý cả một cục cảnh sát nhỏ nhỏ này, may mà mình vừa rồi không có đắc tội với bọn họ, nếu không mình chắc chắn sẽ bị chặt ra làm mười khúc.

“Cái này...cái này...” Người đội trưởng vội vàng đem tiền trả lại.

Bởi vì có tiền có thể cầm, nhưng cũng có tiền không thể cầm, nếu cầm vào là mất mạng.

Từ Chính cũng vô tội nói : “Chẳng lẽ ông chê ít?”

Hai mắt hắn bắn ra một tia lạnh lùng, nhìn chằm chằm đối phương, khiến cho đối phương run sợ, thân thể run lên giống như đang đứng giữa trời tuyết.

“Không...không... không phải...” Người đội trưởng vội vã lắc đầu.

Lông mày của Từ Chính khẽ nhướng lại, ngữ khí trong nháy mắt cũng trở nên lạnh lùng : “Vậy tại sao ông còn không bắt bọn họ? Những tên Tân Cương này ăn trộm túi tiền của tôi, còn đánh bị thương người của tôi, bây giờ còn bạo lực chống đối tôi, khụ khụ... có đủ tội để bắt chưa?”

Bình thường hắn kiêu ngạo ở kinh thành đã quen, đối với Lâm Bắc Phàm, tự nhiên là cung kính, nhưng mà đối với những tên cảnh sát quèn này, đương nhiên không cần phải nể mặt.

“Đúng, đúng, bắt bọn họ!”

Người đội trưởng vội vàng kêu lên, chỉ huy những người cảnh sát khác bắt năm người Tân Cương này lại, bốn người một tổ, nhanh chóng kéo bọn họ lên xe cảnh sát.

“Các người, các người đều là những tên khốn, các người dám bắt tôi, tôi nhất định phải kiện các người, chúng tôi nhất định sẽ không bỏ qua!”

Đám người Tân Cương không dám ra tay, bởi vì nếu đánh cảnh sát thì mọi chuyện sẽ càng thêm phức tạp hơn, cho nên bọn họ chỉ đành gửi hy vọng lên hai người Tân Cương ở ngoài thôi, mong rằng trong khoảng thời gian này có thể nhanh chóng đưa bọn họ ra khỏi cục cảnh sát. Vì thế chỉ đành nén giận, âm thầm ghi hận mười mấy người kia, nếu như không có chúng, thì mình làm sao mà được cảnh này, cho nên mồm mép của họ không ngừng dừng lại, lời mười tám đời tổ tông ra mà chửi.

“A, cảnh sát nhân dân muôn năm, cảnh sát nhân dân muôn năm...” Cả đám người Trương Minh Thắng tung hô liên tục, nhìn thế nào cũng giống tiểu nhân đắc ý.

Cả đám người ở bên ngoài làm loạn một hồi, cho đến khi xe cảnh sát rời đi, thì mới trở vào trong, đi đến trước mặt Mục Nghiên Kỳ, cười nói : “Chị dâu, chuyện chị giao đã hoàn thành!”

Mục Nghiên Kỳ thấy Lâm Bắc Phàm đang kinh ngạc nhìn mình, lập tức đem kế hoạch của mình nói ra một lần.

Lâm Bắc Phàm vuốt cằm, trầm tư một hồi rồi nói : “Cái chủ ý này quả thật không tồi, có thể thử một lần!”

Mục Nghiên Kỳ thấy Lâm Bắc Phàm cũng đồng ý với kế hoạch của mình, lập tức cười nói : “Em báo cáo cho thủ lĩnh một chút, chỉ cần chúng ta khống chế được năm người này, thì hai người kia khẳng định là không chạy thoát!”

Đám người Lâm Bắc Phàm ở lại thu dọn một chút, đèn tắt thối cho khách sạn, sau đó liền lái xe đến cục cảnh sát. Lúc đầu một chỗ như vậy không cho phép bọn họ tùy tiện ra vào, nhưng mà với thân phận của Mục Nghiên Kỳ, cảnh sát làm sao dám cản? Trực tiếp mời cục trưởng đi xuống.

“Thì ra là Lâm tiên sinh và Mục tiểu thư, ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay được gặp, quả là may mắn ba đời!”

Cục trưởng là một người hơn bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, còn có cả một cái bụng phề, giống như phụ nữ mang thai sắp đẻ vậy, nhưng mà trên mặt lại lộ ra một nụ cười giả tạo, hẳn làm sao mà nghe đến tên của Lâm Bắc Phàm và Mục Nghiên Kỳ? Chỉ là thân phận của hai người như vậy, ít nhiều gì cũng khiến hắn kiêng kỵ, nếu mà chọc giận người ta, vậy quả thật không chịu nổi đâu.

Cục an toàn, là một cục có quyền lực cục lớn.

Lâm Bắc Phàm và Mục Nghiên Kỳ nhìn nhau, đều mỉm cười gật đầu : “Vị này khẳng định là Mạc cục trưởng sao?”

Tên đầy đủ của vị cục trưởng này là Mạc Khai Thôn, cũng có chút năng lực, ngồi trên cái ghế này lâu rồi, đương nhiên cũng biết ai không thể đắc tội được, ví dụ như hai người trước mặt vậy, tuy rằng tuổi của người ta không lớn, nhưng mà người ta là người của cục an toàn, giết người không khác gì giết gà. Đến lúc đó tùy tiện phán cho tội phản quốc, vậy thì chỉ đành phải chết oan mạng, còn để lại tiếng xấu muôn đời, cho nên đối với người như vậy, khẳng định là không thể đắc tội, ông ta liên tục gật đầu, cười làm lành nói : “Tôi chính là Mạc Khai Thôn, nghe nói hai người tìm tôi, không biết là...”

“Không có gì, chỉ là vừa rồi nghe nói ông bắt được vài người Tân Cương...” Lâm Bắc Phàm cười nói.

“À, tôi biết rồi, thì ra là chuyện nhỏ này, vậy cũng không cần hai vị tự mình đến đây, gọi điện thoại là được. Thì ra bọn họ là bạn của hia vị, tôi lập tức sẽ thả bọn họ ra ngay!” Mạc Khai Thôn muốn nịnh nọt một chút, cho nên nói cứ như thánh.

“Mạc cục trưởng nói sai rồi, bọn họ không phải là bạn”

Mục Nghiên Kỳ cười nói.

“Không phải là bạn?”

Mạc Khai Thôn trừng to mắt, không hiểu được, Lâm Bắc Phàm liền cười nói : “Chúng tôi tin rằng những người Tân Cương này có chút chuyện, mong rằng Mạc cục trưởng có thể cho chúng tôi một ít phương tiện...”

“À, thì ra là vậy” Mạc Khai Thôn liên tục cười nói, ông ta có thể được người của cục an toàn nể mặt, làm sao mà không vui sướng, còn về phần sống chết của người Tân Cương, có liên quan gì đến ông ta? Cho nên gật đầu nói : “Không thành vấn đề, không thành vấn đề”

323. Chương 324: Tra Hỏi Vô Sĩ

Trong một phòng thẩm vấn riêng.

Đám người Lâm Bắc Phàm đến gặp năm người Tân Cương, bởi vì đến đúng lúc cho nên năm người này cũng không chịu nổi khổ da thịt gì cả, nhưng mà điện thoại di động và những công cụ liên lạc đã sớm bị tịch thu rồi, một là sợ bọn họ liên lạc với người khác, hai là cảnh sát cũng muốn kiểm thêm chứng cứ.

“Các người...”

Năm người Tân Cương nhìn thấy mười mấy người này đến, sắc mặt đều thay đổi.

Từ Chính kiêu ngạo ưỡn cổ lên, cười một cách vô sỉ nói : “Thế nào? Không nhận ra nhau à? Chúng ta hình như vừa mới gặp mặt!”

Bởi vì hần ưỡn cổ lên, cho nên làm ảnh hưởng đến cột sống, và thế là đau đến nhăn mặt.

Con mẹ nó, những tên Tân Cương này ra tay cũng độc ác thật, thiếu chút nữa làm gãy hết xương của lão tử.

Trương Minh Thắng cũng vui vẻ cười nói : “Vừa rồi trong khách sạn tao nhìn rất rõ, tựa hồ mày còn đá tao vào cái, thật không ngờ chúng ta lại gặp mặt nhanh như vậy?”

Những người khác cũng cười gian không ngừng, nhìn thế nào cũng giống mấy thằng đều đang xem kịch vui.

Năm người Tân Cương nhìn thấy đám người Lâm Bắc Phàm đến đây, cũng mơ hồ có một dự cảm không tốt. Trước đó vì bọn họ thông đồng với cảnh sát, muốn hành hạ mình một chút không nói, ai ngờ bọn họ còn đuổi đến cục cảnh sát, cái này khiến cho cả đám Tân Cương bở ngỡ, cảm thấy chuyện này tựa hồ không đơn giản.

Năm người ngồi trên ghế, tay chân đều bị buộc vào cái ghế, không khác gì một cái xác ướp cả, đừng nói là đứng lên, ngay cả cử động một chút cũng khó, cả đám đều tái mặt nhìn đám người Lâm Bắc Phàm, không biết bọn họ sẽ làm trò gì nữa.

Lâm Bắc Phàm ngồi xuống trước mặt họ, bắt chéo chân lên, hai tay đặt trước ngực, cười tủm tỉm nhìn bọn họ.

Trong phòng trầm vắng im lặng, ngồi trừ mười mấy thằng đều kia đang cười ra, thì không có một chút động tĩnh nào.

Nhưng mà, như vậy lại khiến cho năm gã Tân Cương lạnh sống lưng, có một cảm giác như da gà nổi lên hết. Trước khi đến cục cảnh sát, trong lòng đã chuẩn bị nổi đau da thịt rồi, cũng đã cắn chặt răng chịu đựng, nhưng mà thấy đối phương không nói một lời, cũng không có ý định làm gì cả, ngược lại làm cho bọn họ khiếp sợ.

Đáng sợ nhất, chính là có một kẻ địch không biết nguy hiểm thế nào.

Không biết là đã trải qua bao lâu, Lâm Bắc Phàm mới ngẩng đầu dậy, trên mặt lộ ra một nụ cười : “Các người có mệt không?”

Năm người Tân Cương sững sốt, không biết hần tại sao lại đột nhiên quan tâm mình, lẽ nào đối phương muốn giải cứu mình? Nhưng mà, thoát nhìn đối phương không có ý tốt như vậy, nhưng mà bọn họ cũng gật đầu, dù sao ở đây lâu đối với họ mà nói, cũng là một sự dày vò, là một sự dẫn vật, cũng là một nỗi khổ.

Lâm Bắc Phàm nhất thời cười nói : “Tôi có thể tha cho các người, chỉ cần một câu nói của tôi!”

“Anh.. anh muốn gì?”

Người trung niên Tân Cương kia trầm giọng hỏi.

Lâm Bắc Phàm quay sang nhìn hần, thật không ngờ trong đám người Tân Cương cũng có kẻ thông minh, biết mình sẽ không tự nhiên buông tha cho họ, cho nên liền mở miệng hỏi ngay, vì vậy hần khẽ cười nói : “Các người nói đi!”

Người trung niên kia thoáng trầm tư một chút, rồi nói : “Lẽ nào anh thật sự muốn ba trăm ngàn nhân dân tệ?”

Theo hần thấy, chỉ cần có thể rời khỏi đây, đừng nói là ba trăm ngàn, năm trăm ngàn họ cũng chịu nữa.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu nói : “Các người thật sự nghĩ tôi thiếu ba trăm ngàn đó sao?”

“Mày... mày, mày rốt cục muốn làm gì>”

Cái tên Sa Sar kia cảm thấy nói chuyện với tên người Hán này thật là tổn nước miếng, nghe bọn chúng lải nhải một hồi, cảm thấy không thoải mái, giận đến nổi mặt đỏ lên, giống như mà sắp tràn máu ra vậy.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt của đám Tân Cương, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười thật đẹp : “Các người đến kinh thành làm gì? Đừng có mượn cớ mà lừa gạt tôi!”

Sắc mặt của năm người Tân Cương đột biến, kinh hãi nhìn hần.

Bọn họ cứ tưởng những người này là những tên thiếu gia giàu có, bởi vì một chút việc nhỏ cho nên mới đến gây sự với mình, nhưng mà không ngờ người ta lại hỏi vấn đề này, cảnh này khiến cho bọn họ trở nên cẩn thận và cảnh giác.

“Anh... anh có ý gì?”

Người trung niên kia nhíu mày, trong giọng cũng có sự bất mãn : “Chúng tôi chỉ là thương nhân, đến đây để buôn bán thịt bò và thịt dê, lẽ nào kinh thành không cho phép Duy tộc chúng tôi đến buôn bán?”

Hần tựa hồ có chút bất bình, cho nên giọng nói cũng lớn hơn nhiều.

Bốn tên còn lại đều gật đầu, cũng bất mãn nói : “Đúng vậy, chúng tôi đến kinh thành để kinh doanh, lẽ nào các người có ý kiến với chúng tôi? Chúng tôi muốn gặp lãnh đạo của các người, chúng tôi muốn kiện các người!”

Lâm Bắc Phàm bắt đầu xoa xoa huyết thái dương của mình, nói : “Câu trả lời của các người khiến tôi rất thất vọng!”

“Anh... anh có ý gì? Chúng tôi nói đều là sự thật, hà của chúng tôi có thịt dê, muốn tìm kiếm nguồn tiêu thụ, chúng tôi lần đầu tiên đến kinh thành, tôi không có lừa anh!”

Người trung niên kia khẩn trương nói, muốn dùng hết sức lực để giãi dụa, nhưng mà làm sao có thể giãi được? Ngược lại còn khiến cho cơ thể phải chịu đau.

Lâm Bắc Phàm thò tay vào túi, trong lúc nhất thời năm người Tân Cương đều giật mình, kêu lên : “Anh... anh...” Nhưng mà, không ai ngờ rằng hần lại móc cái gói thuốc năm đồng một gói ra, rút một điếu, đưa lên miệng, mà Trương Minh Thắng cũng nhanh nhẹn móc hộp quẹt ra, châm lửa cho hần. Hần nhẹ nhàng hít vào vài hơi, sau đó nói : “Tôi thích người ngay thẳng, cũng thích loại người nói được làm được, chỉ là các người tựa hồ không phải hai loại này, haizzz”

“Lão đại, anh muốn làm thế nào?”

Trương Minh Thắng hỏi.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, thở dài nói : “Tôi chỉ là một công dân lương thiện, tôi không thích đánh nhau, cũng không thích bạo lực, chỉ là thái độ của các người khiến tôi không vui, cho nên mới xảy ra chuyện bạo lực đó, mong rằng các người đừng trách tôi, cái này tôi cũng không tránh được, ai kêu các người làm ra chuyện này? Ai đi đà phạt!”

“Ặc ặc...” Tiểu Kim xém tí đã nuốt luôn cái lưỡi của mình.

Lão đại của mình thật là vô sỉ, ngay cả đến lúc này mà cũng giả vờ được, thật sự đáng khâm phục, thật không biết chuyện này có liên quan ẻo gì đến cái a đi đà phạt ấy.

Cả đám Trương Minh Thắng chấn động, giống như là có áp lực vô hình đẩy cả đám ngã xuống đất.

Lúc này mà còn niệm a đi đà phạt? Lẽ nào là cao thủ?

Mục Nghiên Kỳ vốn muốn mở miệng hỏi những người Tân Cương, nhìn xem có tin tức hữu dụng không, nhưng mà thấy vẻ mặt tự tin của Lâm Bắc Phàm, giống như chuyện này đối với hần bình thường như cơm sườn, cho nên cũng không mở miệng nữa, chỉ chớp mắt nhìn hần, mong rằng hần có thể lập công lao cho tổ chức, nhanh chóng biết được mục đích đến kinh thành của những người Tân Cương này.

Ai mà ngờ Lâm Bắc Phàm chậm rãi đứng lên, nhìn về hướng đám Trương Minh Thắng vài lần, trên mặt lộ ra một nụ cười vui vẻ, vỗ vai bọn họ nói : “Chuyện này giao cho các người, mong rằng các người cố gắng!”

“A? Cái gì? Giao cho bọn em?”

Cả đám Trương Minh Thắng đều tròn tròn mắt, giống như là hình thấy người ngoài hành tinh vậy, mở to mắt đến nỗi trông mắt muốn lọt ra ngoài.

Lâm Bắc Phàm kéo lấy tay của Mục Nghiên Kỳ, cười nói : “Tôi thấy các người rãnh rỗi quá rồi, cho nên cho các người một cơ hội, chỉ cần không giết chết người, thì tùy tiện các người, tôi đợi tin tức tốt!”

Hắn nói xong những lời này, cũng nghênh ngang đi ra ngoài.

“Cái này.. để chúng ta xử lý?”

Cả đám Trương Minh Thắng nhìn thấy bóng lưng của Lâm Bắc Phàm biến mất, mới biết đối phương không nói xạo, tất cả đều là sự thật.

Phó Cách không nhịn được, chớp chớp đôi mắt dâm tà của mình : “Mấy lão đại, thật sự muốn chúng ta xử lý sao?”

Từ Chính cũng chớp mắt liên tục, bắt đầu tính kế trong bụng, đầu không khỏi ngẩng lên, cười điên cuồng nói : “Xem ra đã đến thời của chúng ta rồi... khà khà... để cho bọn chúng biết, chúng ta không phải là phế vật, chúng ta không phải là mỗi ngày chỉ biết ăn và uống, không phải chỉ là tra hỏi đám người Tân Cương thôi sao? Thủ đoạn của chúng ta có rất nhiều, chúng ta có thể khiến cho những người Tân Cương này biết tay!” Hắn nắm hai tay vào nhau, phát ra những tiếng vang nhỏ.

Trương Minh Thắng chớp đôi mắt nhỏ của mình, cười gian không ngừng : “Lão đại nói là, chỉ cần không chết người, thì cái gì cũng được, thật ra chúng ta lương thiện như vậy, sao có thể làm chết người được? Tôi có một biện pháp tốt, chúng ta có thể tìm mấy thằng, là mấy thằng có hứng thú với đàn ông, giao chúng cho bọn họ, các người nghĩ sẽ có hiệu quả gì?”

Cả đám nghe xong đều rung mình một cái, rồi vỗ tay âm âm : “Chủ ý không tồi, Trương ca đúng là Trương ca, quả thật là Khổng Minh tái thế!”

Triệu Tranh cũng đưa ra chủ ý : “Tôi nghe nói gần đây có một hộp đêm, mà bên trong có mấy con nhỏ xấu xí vô cùng, khoảng chừng bốn chục không à, nếu như không nhìn rõ, còn tưởng là đàn ông không đấy, mà đặc biệt dâm dăng, mỗi ngày đều hiếp gần mười mấy người đàn ông, đàn ông bình thường đều không dám kiện các nàng, hơn nữa nhìn thấy các nàng đều phải nôn mửa gần hai mươi phút, chúng ta có thể kêu các nàng đến, bảo đảm rằng trong vòng một giờ, năm tên Tân Cương này sẽ biến thành năm con thối!”

“Mấy lão đại, trong tay tôi còn có một chút thuốc kích thích, bảo đảm rằng đàn ông uống vào ba giờ không mềm đấy!”

Phó Cách cũng kêu lên, đồng thời móc trong túi ra một bao thuốc con nhộng.

Cả đám đều bắt đầu đưa ra ý kiến, càng lúc càng xấu xa, càng lúc càng đê tiện, thậm chí là có người còn nói tìm chó cái động dục về để cho nó ** độn với năm người Tân Cương này, thuận tiện quay phim lại, đăng lên trên mạng, bảo đảm là sẽ kiếm được nhiều tiền, nhưng mà cái chuyện người với thú như vậy, đã bị mấy người từ chối, bởi vì ở đây là cục cảnh sát, chứ không phải là hộp đêm hay nhà nghỉ, sao có thể làm ra loại chuyện này? Lỡ như chuyện ra ngoài, mặt mũi để đâu bây giờ?

Năm người Tân Cương nghe bọn họ nghị luận xong, cả người run lên liên tục.

Bị đàn ông thông ass? Bị mấy bà già xấu xí cưỡng hiếp? Lại còn phải làm với chó cái?

Con mẹ nó, thủ đoạn của những người này thật ghê tởm? Bọn họ cảm thấy rằng bản thân sắp điên rồi.

324. Chương 325: Âm Mưu Của Đám Bổng Tử Hàn Quốc.

Năm người Tân Cương này tuy rằng có bản lĩnh, nhưng mà lần này có thể đến kinh thành, đương nhiên là cũng phải có thực lực, đừng nói là gặp khó khăn lớn, cho dù phải đối mặt với cái chết, bọn họ cũng sẽ không nhú mảy, cho nên khi bọn họ đi vào cục cảnh sát, cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý rồi, chuẩn bị chịu nổi

đau da thịt, nhưng mà ai ngờ rằng bọn họ không phải gặp loại cảnh sát như ác quỷ tra khảo điên cuồng, mà gặp phải đám người Trương Minh Thắng không biết trời cao đất rộng nhưng vô sỉ không ai bằng.

Bọn họ lần đầu tiên có cảm giác trên thế giới vẫn còn tồn tại những người kinh khủng, những tên này không có đạo đức gì, không có liêm sỉ gì, cũng không có dùng bất luận thủ đoạn tra tấn gì, mà những người này lại khiến cho họ có một sự sợ hãi chưa từng có, làm cho bọn họ run rẩy từ trong lòng.

Bọn họ không sợ chết, nói thế nào thì bọn họ cũng là đàn ông, bị mấy bà già bốn mươi cường hiếp, loại cảm giác này còn kinh khủng hơn chết gấp trăm ngàn lần, còn bị mấy thằng gay ưỡn ẹo thông ass nữa, ánh mắt nhìn bọn họ giống như là con mèo thấy cá vậy, làm cho bọn họ run mình. Phó Cách cũng vô sỉ kiêu hơn mười con chó cái động đực vào, làm tinh thần của bọn họ vỡ tan, nhanh chóng khai sạch những gì mình biết ra.

Lâm Bắc Phàm nghe xong tin này, mở to con mắt ra, thiếu chút nữa đã rớt xuống đất luôn.

Loại chuyện này hẳn chẳng bao giờ nghĩ đến, lúc đầu hẳn nghĩ bọn họ cần ít nhất vài ba giờ để đối phó, nhưng mà không ngờ chỉ hai mươi phút là có kết quả.

Bây giờ hẳn rốt cục đã hiểu một đạo lý.

Lưu manh và ác ôn có khi còn lợi hại hơn cảnh sát nhiều.

Mục Nghiên Kỳ nghe đám Trương Minh Thắng báo cáo xong, thiếu chút nữa hộc máu chết ngay.

Nàng ta tham gia vào tiểu tổ hành động đặc biệt cũng đã nhiều năm, gặp qua nhiều chuyện lớn nhỏ, cũng gặp những kẻ không chịu khai cung, mỗi lần đều phải thi triển hết vô số thủ đoạn, nhưng cũng không có kết quả gì, ai mà ngờ những tên này lại dùng cái thủ đoạn hạ lưu vô sỉ dễ tiện này để tra khảo, thật đúng là biến thái.

Theo lời kể của năm người Tân Cương, bọn họ đến đây có bảy người, mục đích đến kinh thành là để tiếp xúc với mấy người Nhật Bản, muốn mua một số lượng súng ống không nhỏ từ tay đối phương, để mở rộng thực lực của tổ chức, giành lấy lợi thế trong cuộc chiến chống Mỹ.

Tuy rằng bọn họ không có nói là sẽ chống đối chính phủ Trung Quốc, nhưng mà nếu những người này có được súng đạn rồi, làm ra chuyện gì, thì sợ rằng không người nào có thể nghĩ được, chứ đừng nói là Tân Cương ở xa xôi, nhân tố không ổn định có rất nhiều, chuyện như vậy khẳng định là không cho phép xảy ra.

Từ trong miệng của họ, Mục Nghiên Kỳ biết được hai người Tân Cương khác đang tiến hành giao dịch với người Nhật Bản, cho nên không dám chậm trễ, vội vàng gọi điện thoại cho tổ chức, thông báo mọi chuyện.

Tiểu tổ hành động đặc biệt có thể nói là vô cùng coi trọng chuyện này, bây giờ sáu thành viên trong tổ đã chết thảm, nhiều người khác thì bị thương, bây giờ đối phương giao dịch súng đạn thế nào cũng không ai rõ, lỡ như là mấy món đồ chơi khổng lồ như súng chống tăng hay là rocket thì bỏ mẹ, sợ rằng sẽ có uy hiếp rất lớn với Trung Quốc, cho nên bọn họ quyết định thật nhanh, truy bắt hai tên Tân Cương còn lại và những tên Nhật Bản kia, về phần xử lý thế nào là chuyện của sau này.

Lâm Bắc Phàm vừa mới vào tiểu tổ hành động đặc biệt, mà đã làm ra công lao lớn như vậy, ngay cả Lý tham mưu trưởng cũng phải khích lệ khen thưởng, còn nói là sẽ cho hắn hai ba trăm ngàn tiền thưởng, điều này làm cho hắn hầu như cười luôn thành tiếng.

Bây giờ hẳn không phải là người thiếu tiền, hai ba trăm ngàn đối với hắn cũng đáng là gì cả.

Nhưng mà, hắn cũng không tính toán nhiều, dù sao chuyện này cũng chỉ là tiện tay xử lý, nếu như không phải có đám Trương Minh Thắng hỗ trợ, thì sợ rằng sẽ không lôi ra được điều gì từ miệng của đám Tân Cương.

Dù sao thì hắn cũng không vô sỉ như bọn họ.

“Lão đại, bọn em lần này lập công lớn ít nhiều gì cũng phải có cái gọi là chứ?” Cả đám Trương Minh Thắng kéo đi tìm Lâm Bắc Phàm, nhìn thế nào cũng giống tiểu nhân đắc ý, cái này cũng là bởi vì bọn họ bình thường quá rảnh rồi, không có gì làm, đúng lúc có năm tên Tân Cương để vận dụng cái não của mình, cho nên làm cho bọn họ đã ghiền.

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, giơ ngón giữa lên với họ : “Tôi thật sự phục các người, nói thế nào thì các người cũng là trùm cuối đấy, ai ai cũng là cao thủ trong việc sống phóng túng, đương nhiên là không thiếu tiền, còn muốn tôi thưởng cái gì?”

Cả đám cười rộ lên nói : “Đương nhiên là phải đi kiếm chỗ tiêu tiền thưởng rồi!”

Khóe miệng bọn họ hơi nhếch lên, nhìn thế nào cũng giống đang có âm mưu.

“Chỗ nào?”

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy nụ cười âm hiểm của bọn họ, không hiểu gì cả.

Cả đám không cho Lâm Bắc Phàm nói gì nữa, trực tiếp kéo hắn ra khỏi cục cảnh sát.

Cả đám người kéo Lâm Bắc Phàm đến một chỗ, không phải là một nơi để tiêu khiển giải trí, cũng không phải là nơi để ăn uống, mà là một phòng đấu giá có danh tiếng tại kinh thành, những người giàu có muốn khoe khoang tài sản cùng những thứ vô giá của mình, đều đến chỗ này để tiến hành đấu giá.

Lâm Bắc Phàm theo bọn họ đi vào trong, Từ Chính lấy ra một cuốn sổ nhỏ, nói : “Lão đại, chuyện này bọn em đã điều tra xong, lão đại của mấy tên bóng tử kia là Lý Tân Nguyên, là một nhân vật cũng có tiếng tại Hàn Quốc, trong tay hắn là công ty EEL, chuyên kinh doanh TV, máy giặt, tủ lạnh và các thiết bị gia dụng khác, có lịch sử khoảng mười lăm năm tại Hàn Quốc, cũng là một công ty không nhỏ, trong phương diện chế tạo hình thành một tuyến sản xuất, làm ra lợi nhuận rất lớn, cũng có danh tiếng trên thế giới, nhưng mà hai năm nay lượng tiêu thụ bị đình trệ, phải đối mặt với nguy cơ phá sản, cho nên hắn quyết định bán công ty này cho Trung Quốc, để giải quyết vấn đề khẩn cấp. Nhưng mà, những cái này đều là vấn đề bên ngoài, còn trên thực tế thì...” Nói đến đây, hắn dừng lại một chút.

“Trên thực tế thì sao?”

Trương Minh Thắng bắt mắt hỏi.

“Trên thực tế thì, những TV, máy giặt và tủ lạnh do chúng chế tạo ra có vấn đề rất lớn, vừa mới mua về sử dụng thì không nhìn ra, nhưng mà qua một hồi thì liền có bệnh, ví dụ như tạp âm nhiều, hao điện, hiệu quả không tốt, bị chê bai rất nhiều tại Hàn Quốc, nhưng mà bọn họ đã cho chìm tin xuống, cho nên người Trung Quốc chúng ta không rõ mấy cái này, vì thế chúng mới dám đến đây bán cho chúng ta!”

Từ Chính bổ sung.

Cả đám người đều kinh hãi, những tên bóng tử này cũng thật đen tối.

Phó Cách tức giận giơ nắm tay, thấp giọng nói : “Mẹ nó, những tên bóng tử này coi chúng ta là đồ ngu sao?”

Những người khác cũng nói thêm, cảm thấy tức giận vì hành vi đê tiện của đám bóng tử này.

Lâm Bắc Phàm cũng vuốt cằm, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn quanh bốn phía, cũng thấy bên trong hội trường có không ít người, nhưng mà đều đi cặp với nhau, đếm sơ qua cũng có hai ba mươi đôi, khoảng chừng đều là những người trên dưới ba mươi tuổi, đồ tây giày da, đang cùng với người đi chung nhỏ to cái gì đó, xem ra đều là những người đại diện do các công ty tập đoàn phái đến, trong đó sợ rằng cũng có không ít các công ty nổi tiếng tại Trung Quốc.

“Lão đại, kiếm cái gì uống đi, đừng có gấp, cùng lắm thì chúng ta liên hệ với các công ty Trung Quốc, để cho bọn họ không tham gia cạnh tranh là được!”

Triệu Phong mang đến một đồng đồ uống, đưa cho Lâm Bắc Phàm, cười nói.

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại, nhìn hắn vài lần, nhất thời cười nói : “Cái chủ ý này tuy rằng không tồi, nhưng mà đám bóng tử này coi Trung Quốc chúng ta như một bãi thu mua phế liệu vậy, nếu như chúng ta không có hành động, vậy thì chẳng phải sẽ khiến cho chúng coi thường người Trung Quốc sao?”

“Vậy chúng ta nên làm gì?”

Triệu Phong hỏi : "Những cái này đều là tư liệu bí mật do bọn em điều tra, căn bản là không có chứng cứ, hơn nữa bên Hàn Quốc không giống với chúng ta, dù chúng ta có chứng cứ chính xác, nếu bọn chúng không thừa nhận, vậy thì chúng ta cũng không có bất kì biện pháp nào!

"Mẹ nói, cùng lắm thì bắt cóc bọn chúng, tiến hành thẩm vấn!"

Từ Chính giờ nắm tay lên, có vẻ như muốn thông ass đám người Hàn Quốc này.

"Đúng, hay là chúng ta dùng các biện pháp vừa rồi cho chúng biết tay?"

Phó Cách cũng cười vô sỉ nói.

Những người khác đều lộ ra một nụ cười dâm dăng, liên tục gật đầu, biểu thị cái chủ ý này không tồi. Đối với bọn họ mà nói, hành hạ đàn ông, còn có hứng thú hơn là cưỡng đàn bà nữa, càng không cần phải nói mục tiêu là đám bồng tử này, cho nên trong đầu bọn họ tràn ngập những tư tưởng bậy bạ, tràn ngập sự sung sướng.

"Đây là một chuyện quốc tế, nếu bọn họ không thừa nhận, vậy thì chúng ta cũng không thể nào làm gì được bọn họ, cố gắng không dùng biện pháp này!"

Lâm Bắc Phàm thở dài nói, biện pháp này không thể dùng với đám Tân Cương được, cho dù đối phương có thân phận, thì bọn họ vĩnh viễn cũng không được rời khỏi cục cảnh sát. Nhưng mà đám bồng tử này thì lại khác, không có cách nào ở mãi trong cục cảnh sát được, chỉ cần được ra ngoài, bọn chúng sẽ nói lung tung, tạo thành ảnh hưởng không nhỏ.

Hắn vừa nói xong, nụ cười trên mặt mười mấy người liền tắt.

kêu bọn họ quậy phá thì không có vấn đề, nhưng mà kêu bọn họ làm đại sự, bọn họ không có chủ ý gì cả.

"Vậy lão đại, anh nói nên làm thế nào bây giờ? Dù sao thì bọn em cũng chỉ nghe lời anh, bây giờ bọn em muốn người có người, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, chỉ cần có thể cho đám bồng tử này một bài học, thì bọn em sẽ toàn lực ủng hộ anh!"

Người mở miệng là Trịnh Dũng, hắn vừa nói xong, tất cả đều gật đầu.

Lâm Bắc Phàm cúi đầu trầm tư, suy nghĩ phương pháp giải quyết vấn đề tốt, trong lúc hắn đang suy nghĩ, nhìn về nơi xa lắm, thì bỗng nhiên nhìn thấy tên Lý Tân Nguyên cùng với mấy tên Hàn Quốc khác đi vào, trên mặt liền xuất hiện nụ cười, giống như là hắn đã trúng giải xổ số đặc biệt vậy.

325. Chương 326: Độ Súc.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy bộ dáng kiêu ngạo của đám bồng tử, bĩu môi nhỏ giọng thì thầm : "Đám bồng tử chết tiệt này, ở đây là Trung Quốc, mà bọn chúng lại coi như nhà của mình, quả thật là không coi người Trung Quốc chúng ta ra gì, thật đúng là phải cho chúng một bài học!"

Đám người Từ Chính nhìn theo ánh mắt của hắn, thấy đám người Hàn Quốc nghênh ngang đi lại đây, cũng nghiêng răng tức giận, hận không thể lột da, uống máu, hung hăng thông ass bọn họ.

Chỉ là bọn họ biết vẫn chưa phải lúc, cho nên đành phải nén giận xuống.

Đám người Hàn Quốc này bây giờ đang đắc ý vô cùng, giống như là thấy một đồng tiền đang bay vào trong túi mình, trong lòng vui vẻ, và thật sự đã coi người Trung Quốc là đồ ngốc rồi, một công ty phế thải mà có xử lý ở đây, quả là một chuyện vui, cho nên không ai chú ý đến đám Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên thấy Lý Tân Nguyên nhìn về hướng một đoàn người cách đó không xa, người ở đây đều gật đầu, mà trên mặt cũng xuất hiện nụ cười quỷ dị.

Cái phát hiện này khiến cho hắn sững sốt, lập tức suy nghĩ, trên mặt liền lộ ra một nụ cười.

Lúc đầu cho rằng những tên Hàn Quốc này rất ngốc, không biết chơi chiêu, nhưng bây giờ xem ra bọn chúng cũng có chút thông minh, tìm người khác đến trợ giúp đẩy giá, biện pháp này tuy rằng rất mạo hiểm, nhưng mà hiệu quả đạt được không thấp, nếu không biết nội tình bên trong, rất dễ bị bọn chúng lừa.

“Lão đại, anh nhìn cái gì vậy?”

Trương Minh Thắng thấy Lâm Bắc Phàm cứ nhìn về hướng bên kia, cho nên tò mò hỏi.

“Những người kia của công ty nào?”

Lâm Bắc Phàm chỉ về bên kia hỏi.

Trương Minh Thắng lắc đầu, nơi này là kinh thành, làm sao mà hắn biết những người đó? Cho nên quay sang nhìn những người khác, Từ Chính ngẩng người, không biết tại sao Lâm Bắc Phàm lại hỏi những người đó, sau đó cẩn thận nhìn những người này lại khoảng ba phút : “Những người này thoát nhìn đều rất lạ mặt, không biết lai lịch”

“Cái gì? Cậu cũng không biết lai lịch của họ?”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc hỏi.

Từ Chính lắc đầu : “Kinh thành tuy rằng nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng mà có rất nhiều công ty tập đoàn, có cái nổi tiếng cái thì không, bọn em cũng không có khả năng ai cũng nhận biết, nhưng mà những người này thoát nhìn rất xa lạ, không biết công ty của họ là gì, lẽ nào bọn họ đã đắc tội với lão đại? Vậy bọn em tìm người cho bọn họ bài học?”

Lâm Bắc Phàm gác chân lên, lấy gói thuốc trong túi ra, rút một điếu để lên miệng, châm lửa kéo vài hơi, sau đó mới nói : “Bọn họ thoát nhìn không phải người tốt!”

“A? Bọn họ là ai?”

Cả đám kì quái hỏi.

Lâm Bắc Phàm nói cho bọn họ cảnh hồi nãy, rồi bảo thêm : “Nếu như tôi đoán không sai, thì những người này là do đám bóng tử kia tìm tới!”

Bọn họ nghe xong câu này, trong lòng liền cảm phẫn, nổi giận kêu lên : “Thì ra là tay sai của đám bóng tử, chúng ta tìm vài người đánh chết mẹ bọn chúng đi, mẹ nó, thì ra là quân bán nước, tức chết đi được!”

Lâm Bắc Phàm cũng cười tà ác, nhỏ giọng nói suy nghĩ của mình ra.

Cả bọn đều trừng to mắt, giống như là đột nhiên bị ngu vậy, kêu lên : “Cao, thật sự là cao, lão đại đúng là lão đại, ngay cả chủ ý như vậy cũng nghĩ ra được, khẳng định là sẽ khiến đám bóng tử kia biết lợi hại của chúng ta, ha ha....”

Thời gian trôi qua, cũng đã đến giờ mở cửa, cuộc tranh giành quyền sở hữu công ty EEL chính thức bắt đầu, những đại biểu của các công ty ở đây đều trừng to mắt ra, trong mắt hiện lên một vẻ tham lam vô độ.

Công ty EEL là một công ty có danh tiếng không nhỏ trên thế giới, tuy rằng công ty này sắp phá sản, nhưng mà danh tiếng của nó vẫn còn đó, chỉ là một loại tượng trưng thôi, nếu có được quyền sở hữu công ty này, vậy đại biểu cho công ty của mình sẽ trở thành một công ty quốc tế, đó là một loại vinh quang cỡ nào.

“Một triệu nhân dân tệ!”

“Một triệu hai trăm ngàn!”

“Một triệu năm trăm ngàn!”

Giá cả từ từ tăng lên, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, mà giá cả đã gấp mấy lần giá ban đầu rồi, làm cho bầu không khí ở đây trở nên nóng bỏng, những người xung quanh giống như bị điên vậy, liên tục giơ bảng kêu giá.

Trương Minh Thắng nhìn mọi người rơi vào cảnh tượng điên cuồng này, xoa xoa mồ hôi trên trán, nói : “Sát, những tên này điên rồi, chỉ là một công ty sắp phá sản, có cần làm rầm rộ như vậy không? Không bằng sống phóng túng một chút, kiếm gái trinh về chơi còn sướng hơn!”

Lâm Bắc Phàm nhất thời cười nói : “Đây là hiệu ứng hàng hiệu, biết vì sao trang phục của hãng nổi tiếng lại đắt không? Lẽ nào chỉ là do chất lượng tốt? Bởi vì nó có danh tiếng, người mặc vào sẽ cảm thấy vinh vào, nếu như mặc trang phục khác, cho dù kiểu dáng màu sắc giống nhau, thì hiệu quả cũng chưa chắc đã như nhau!”

“Lão đại nói rất đúng, chúng ta chỉ cần ra khỏi cửa, nói cho bọn họ biết, chúng ta mặc sản phẩm gì, lái xe thể thao gì, kìa gái loại gì, thì phỏng chừng những người này cũng sẽ bội phục đến chết, cái này là hình tượng của một người, là tiêu chí phong cách đấy!”

Từ Chính đắc ý cười nói.

Cả bọn đều gật đầu, biểu thị Lâm Bắc Phàm nói rất có đạo lý.

Hiệu ứng hàng hiệu, hiệu ứng ngôi sao, ở Trung Quốc, thậm chí là trên toàn thế giới cũng có tác dụng như vậy.

Cả đám Lý Tân Nguyên ngồi trong hội trường, nghe thấy giá cả tăng lên điên cuồng, trong lòng mỗi người đều vui sướng không thôi, lần này đến Trung Quốc, thật sự đủ để cho bọn họ mỗi người kiếm một chiếc BMW trở về.

“Tôi ra tám triệu nhân dân tệ!”

Trong lúc bọn họ đang đắc ý, thì một giọng nói vang lên giữa hội trường.

Cả đám Lý Tân Nguyên càng thêm vui vẻ, quay đầu nhìn về người ra giá, nhưng mà bởi vì cách khá xa, hơn nữa đèn bên trong tương đối tối, cho nên bọn họ cũng không thấy rõ, chỉ là nghe thấy giọng nói của một người trung niên, khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi, không biết là đại biểu cho ai.

Tám triệu, nhảy trực tiếp lên từ sáu triệu.

Nụ cười trên mặt của Lý Tân Nguyên càng tươi hơn, vui mừng nói : “Người Trung Quốc đúng là người Trung Quốc, nhìn thấy thứ gì rẻ là ra sức tranh giành, để cho bọn họ tranh đi, dù sao thì người có lợi cuối cùng vẫn là chúng ta!”

Những người Hàn Quốc khác đều gật đầu, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười xấu xa.

Lý Tân Nguyên nhìn về đám người hướng bên trái của mình, hơi gật đầu một chút.

Đối phương mỉm cười, sau đó giơ bàn lên, cất cao giọng nói : “Tôi ra tám triệu năm trăm ngàn!”

Hắn nói xong, còn đắc ý nhìn về hướng người trung niên kia.

Người trung niên khế biến sắc, lạnh lùng nói : “Tôi ra chín triệu!”

“Chín triệu hai trăm ngàn!”

“Chín triệu năm trăm ngàn!”

“Chín triệu sáu trăm ngàn!”

Hai người bọn họ giống như hai con gà chọi, trừng to mắt, chống tay lên eo, giống người đàn bà đang đứng chửi nhau, làm cho mọi người chung quanh đều phải liếc nhìn, bắt đầu nghị luận về thân phận cũng như công ty mà bọn họ đại biểu.

Quyền sở hữu công ty EEL mặc dù có tác dụng, nhưng mà giá trị cũng không hơn chín triệu đồng, cho nên nhiều người đã từ bỏ, cho rằng có cạnh tranh nữa, thì cũng sẽ không lời, sợ rằng không kiếm được tiền mà phải gánh thêm một món nợ lớn.

Lâm Bắc Phàm thối dãi nói : “Đây là hội đấu giá? Sao mà giống cái chợ quá vậy?”

Cả đám Trương Minh Thắng đều phá lên cười, trong lòng cũng cảm thấy tình cảnh ở đây cũng rất buồn cười.

Ngay trong lúc đó, người trung niên bỗng nhiên quát lớn : “Mẹ nó, lão tử không nói nhiều nữa, mười triệu hai trăm ngàn, xem còn ai dám ra giá không?”

Ông ta dùng sức đập xuống bàn cái rầm, làm ra vẻ thiên hạ đệ nhất, nhìn thế nào cũng đang bố lão đến cực điểm, không coi ai ra gì.

Tay sai của Lý Tân NGuyên cũng không suy nghĩ, nói theo quán tính : “Mười triệu ba trăm ngàn!”

Toàn trường ồ lên một tiếng.

Mười triệu ba trăm ngàn để mua quyền sở hữu một công ty sắp phá sản, những người này đúng là điên rồi.

Sắc mặt của Lý Tân Nguyên đột biến, cái giá này cũng quá kinh khủng rồi, hắn ta thiếu chút nữa đã bị con số này đè chết.

Nhưng mà, sắc mặt của hắn lập tức trở nên tái nhợt, bởi vì đối phương không ra giá nữa, điều này làm cho cái trán của hắn chảy mồ hôi lạnh ra, run giọng kêu lên : “Tại sao ... tại sao hắn không ra giá?” Lần này không riêng gì hắn, ngay cả các đại biểu của các công ty khác cũng nhìn về hướng người trung niên kia.

Ai mà ngờ, người trung niên này chỉ có biểu tình phẫn nộ, giơ nắm tay với đối phương, lầm bầm : “Xem như mày lợi hại, lần này tao không tính toán với mày!”

Mà khoe miệng của người kia cũng run lên, thiếu chút nữa đã té lăn xuống đất.

Nhiệm vụ của hắn lần này chỉ là đẩy giá mà thôi, nhưng mà người ta không chịu ra giá, vậy chẳng phải là mất trắng? Hắn ta thật sự mong rằng những người khác sẽ ra giá, vậy coi như thì hắn đã hoàn thành nhiệm vụ thuận lợi, nhưng mà hắn nhìn trái nhìn phải, làm gì còn ai ra giá? Hơn nữa cả đám đều dùng ánh mắt quái dị nhìn hắn.

Kế hoạch của Lý Tân Nguyên cũng phá sản, mặt của hắn ta không còn chút máu, trong miệng lầm bầm cái gì đó, thân thể lắc lư, trực tiếp ngã xuống đất.

Làm cho cổ vào, cuối cùng lại là người của mình được giá, vậy chẳng phải là tự kiếm tiền của mình sao?

Tựa hồ như còn phí đầu giá nữa, cũng khoảng mấy trăm ngàn, vậy chẳng phải là tự bỏ tiền túi sao?

Hắn cảm thấy khó thở, trước mắt tối sầm, trực tiếp ngất đi, làm cho hội đấu giá nhất thời hỗn loạn.

326. Chương 327: Âm Sát.

Hội đấu giá lần này đối với những người Hàn Quốc mà nói, là cơ hội thu lợi cực tốt, nhưng mà ai ngờ rằng lại có thêm đám người của Lâm Bắc Phàm, làm cho bọn họ không kiếm được một đồng nào, mà lại phải trả thêm mấy trăm ngàn nữa, cái này khiến cho hành trình của họ trở nên vô cùng thê thảm.

“Lý Tân Nguyên, lần này rốt cục là chuyện gì? Tại sao lại biến thành như vậy?”

Cả đám người Lý Tân Nguyên vừa phải trả cho hội đấu giá không ít tiền phí, trong lúc đi ra ngoài, những người khác đều bực mình nói.

Lý Tân Nguyên có thể nói là trong vòng một thời gian ngắn, đã làm cho công ty EEL trở thành một công ty nổi tiếng trên thế giới, đương nhiên là có năng lực rồi. Lần này chịu lỗ lớn như vậy, đương nhiên là không có ý đồ từ bỏ rồi, sắc mặt âm trầm, cắn chặt ra, không nói được một câu.

Hắn ta cũng không biết mình đã phạm sai lầm ở chỗ nào, rõ ràng đã chuẩn bị tốt mọi chuyện, chỉ thiếu gió đông mà thôi, nhưng mà ai ngờ đến thời khắc mấu chốt thì người ta lại từ bỏ, khiến cho hắn phải chịu lỗ, cái này làm cho hắn nghẹn lời, thật đúng là khổ không nói nên lời.

“Người Trung Quốc chết tiệt, lần này dám chơi chúng ta một vỏ như vậy, tao sẽ không bỏ qua!”

Lý Tân Nguyên giơ nắm tay lên, tàn nhẫn nói, nhưng mà nghĩ đến hai trăm ngàn vừa bỏ ra, trái tim co rút lại, thiếu chút nữa đã khiến cho hắn ra đi trong sự đau đớn.

Hai trăm ngàn nhân dân tệ, nếu đổi thành Hàn tệ, cũng hơn hai trăm ngàn, đối với một công ty sắp phải phá sản như bọn họ mà nói, là một số tiền không nhỏ.

“Haha....” Trong lúc bọn họ đang bắt măn, thì cách đó không xa truyền đến một tiếng cười không dứt, hơn nữa còn cười rất lớn, giống như là có một chuyện vui động trời vậy, làm cho bọn họ đều quay đầu lại nhìn, nhưng mà, vừa nhìn xong liền tức giận chết khiếp.

Ngoài cửa ra vào, đám người Lâm Bắc Phàm đang đứng nói chuyện, còn về phần đám Trương Minh Thắng thì cười ầm lên, tựa hồ như muốn thu hút sự chú ý của đám người Lý Tân Nguyên vậy.

Những người khác cũng không biết vì sao họ lại cười, đều quay đầu lại nhìn họ.

“Lý Tân Nguyên đại ca, lại là đám khốn nạn đó!”

Một người nhỏ gầy trong nhóm nổi giận kêu lên.

“Thôi Vĩnh Tín, không được gây sự!”

Trong lòng Lý Tân Nguyên tuy rằng có tức, nhưng mà cũng phải nén lại, thấp giọng nói một câu, nhưng mà con mắt của hắn nhìn đám người Lâm Bắc Phàm như muốn phun lửa, không khác gì súng máy cả.

Người trung niên vừa rồi ra giá cũng đứng dậy đi tới, phía sau còn có bốn năm người nữa, hắn đi đến trước mặt đám Từ Chính, cung kính nói : “Các vị công tử, việc các vị dặn chúng tôi làm, chúng tôi đã hoàn thành tốt đẹp!”

Tuy rằng ông ta là đại biểu cho một công ty, nhưng mà cũng biết hậu quả khi đắc tội với đám người này, càng không nói là công ty EEL đang tồn tại một vấn đề rất lớn, cho nên cam tâm tình nguyện làm việc cho đối phương.

Cả bọn Từ Chính thì ôm bụng cười : “Hồ phó quản lý, vừa rồi ông diễn không tồi, còn thật hơn cả mấy ngôi sao ở Hollywood nữa, hay, rất hay!”

Hồ phó quản lý ngượng ngùng nói : “Các vị công tử quá khen!”

Từ Chính đắc ý cười cười, vỗ vai ông ta nói : “Hồ phó quản lý, lần này ông giúp chúng tôi trút giận, chúng tôi cũng không bạc đãi ông, mười tập đoàn ưu tú nhất toàn quốc năm nay, khẳng định sẽ có chỗ cho tập đoàn của ông!”

Hồ phó quản lý nhất thời vui mừng nói : “Cảm ơn Từ công tử!”

Mười tập đoàn ưu tú toàn quốc, chỉ là một danh tiếng mà thôi, cũng không có thực tế gì, chính phủ muốn thúc đẩy sự phát triển kinh tế, cho nên mới bình chọn ra mười tập đoàn ưu tú nhất, cái này là một sự quảng cáo hay nhất không cần nghi ngờ, lợi nhuận chắc chắn sẽ tăng vọt, đương nhiên không phải người bình thường có thể dự đoán được.

Cả đám Lý Tân Nguyên nghe bọn họ nói vậy, nếu như còn không biết chuyện gì, thì bọn họ đúng là đầu đá rồi. Cả đám giận đến nghiến răng, sắc mặt đỏ lên, hai tay nắm chặt lại, nhìn đám người Từ Chính, hận không thể ăn tươi nuốt sống đối phương.

“Chúng tôi và chư vị không thù không oán, vì sao các vị lại ra tay với chúng tôi?”

Giọng nói của Lý Tân Nguyên tuy rất bình thản, nhưng mà sự phẫn nộ và bất mãn bên trong đã mơ hồ tỏa ra ngoài.

Trương Minh Thắng thấy đám bóng tử này bắt măn, cũng giơ ngón giữa lên, tay trái chống lấy thắt lưng, kêu lên : “Sát, mày nghĩ người Trung Quốc đều ngu ngốc phải không? Dem cái công ty thối của mày đi bán kiến tiền, tao thấy cái đầu của đám bóng tử mày đã vào nước hết rồi!”

Thôi Vĩnh Tín có tính cách nóng nảy, ở trong nước là một người hung dữ kiêu ngạo, lần này đến Trung Quốc, liên tục bị mấy người này khi dễ, bây giờ nhìn thấy thằng mập này đứng đây xỉ nhục mình, bước lại vài bước, kêu lớn : “Tao cho mày biết lợi hại của bọn tao!”

Nếu như đổi lại là một người học Tae Kwon Do khác, có lẽ Trương Minh Thắng đã bị đập no đòn rồi, nhưng mà bọn họ đều là thương nhân Hàn Quốc, làm gì có cơ hội học nhiều? Cho nên hắn ta tấn công cũng không mang theo nhiều sức, ngược lại còn giống mấy thằng lưu manh đánh nhau.

Trương Minh Thắng cũng xoa xoa hai nắm tay của mình, cười nói : “Sát, thằng nhóc, cho mày biết lợi hại của ông!”

Hắn cũng không có học võ gì cả, bình thường chỉ biết ăn với chơi, nhưng mà ở lâu với Lâm Bắc Phàm, cũng biết được mấy chiêu phổ thông bình thường, hắn lắc lư cái thân hình đồ sộ của mình, dùng toàn lực, sút một cái vào giữa đùi quần của Thôi Vĩnh Tín.

Cả đám Từ Chính đang muốn lao lên hỗ trợ, nhìn thấy cảnh này đều sợ ngây người.

“A...” Thôn Vĩnh Tín ôm lấy đùi quần của mình, kêu thảm lên giống như là cha mẹ chết vậy, sắc mặt trở nên xấu xí vô cùng, xem ra một sút này của Trương Minh Thắng đã gây tổn thương không nhỏ đến hắn, không biết là sao này chơi gái còn dùng được hay không?

Sắc mặt của cả bọn Lý Tân Nguyên đều thay đổi, bước lên vài bước, lạnh lùng nói : “Các người muốn làm gì?”

Trương Minh Thắng cũng không ngờ một chiêu của mình lại có tác dụng, trong lòng đắc ý, cười nói : “Sát, bọn mày còn hỏi là muốn làm gì à, thằng nhóc này tự nhiên đánh tao, tao chỉ là phòng vệ mà thôi, đúng, là phòng vệ!” Lần đầu tiên hắn ra tay thành công, trong lòng đương nhiên là rất vui mừng, quay đầu lại nói với những người khác : “Các người nói đi, có đúng hay không?”

Cả đám Từ Chính đều âm thầm khinh bỉ hắn, nể như không phải tên Thôi Vĩnh Tín này bất cần, thì hắn làm sao bị đá trúng đối phương? Nhưng mà, Từ Chính cũng nịnh nọt nói : “Một cước của Trương ca cứ như là phạt sơn vô ảnh cước vậy!”

“Trương anh, anh còn cao cường hơn cả Hoàng Phi Hồng nữa!”

“Trương ca, có cơ hội, nhất định phải dạy tôi vài chiêu!”

Trương Minh Thắng bỗng nhiên được tăng bốc, cười ha hả nói : “Tôi so ra còn kém Hoàng Phi Hồng rất nhiều, nhưng mà để xử lý đám bồng tử này thì vẫn còn dư dả, haha, người Trung Quốc chúng ta ghê như vậy, ai lại đi sợ mấy tên bồng tử chứ?”

Hai tay hắn chống lấy thắt lưng, làm ra vẻ kiêu ngạo vô cùng.

Lâm Bắc Phàm trợn tròn mắt, thiếu chút nữa ngất xỉu.

Mình đã đủ vô sỉ rồi, thật không ngờ thằng mập này lại còn vô sỉ hơn mình, xem ra, con đường vô sỉ của mình còn rất xa rồi.

Bọn Lý Tân Nguyên nhìn thấy vẻ kiêu ngạo đến cực điểm của Trương Minh Thắng, tức đến nổi hộc máu.

Cái thằng mập này quá vô sỉ rồi, ngay cả những lời chó má như vậy mà cũng nói ra được.

Mấy ngày nay bọn họ chỉ quan tâm đến chuyện đấu giá, ai mà ngờ đến lúc cuối cùng lại bị mấy người Trung Quốc này phá hoạt, làm cho tâm tình của bọn họ cực kì khó chịu, bây giờ lại thấy đối phương càn rỡ trước mặt mình, cả đám đều nổi giận, cùng lao về hướng Trương Minh Thắng.

“Ôi má ơi, cứu mạng...” Trương Minh Thắng nhìn thấy bộ dáng hung thần ác sát của họ, nhất thời giật mình hét lên một tiếng, vội vàng trốn sau lưng Lâm Bắc Phàm, run giọng kêu lên : “Lão đại, bọn họ, bọn họ điên rồi sao?”

Những người khác thấy hắn như vậy, đều bật cười thành tiếng.

Ngay trong lúc khoảng cách hai bên gần lại, thì ... “Đoàng!”

Một tiếng súng vang lên, một người trong đám Từ Chính bị trúng một viên, máu tươi phụt ra, trong nháy mắt đã làm cho sau lưng đám người nhuộm đỏ, mà hai mắt của hắn trừng lên, kinh ngạc nhìn những người trước mặt, sau đó, thân thể chậm rãi ngã xuống, ngay cả kêu cũng không kêu được.

“Mao Phong, Mao Phong!”

Cả đám Từ Chính đều biến sắc, nhào đến trước mặt hắn, hô lên.

Tuy rằng mười mấy người bọn họ bình thường chẳng làm được chuyện tốt gì, nhưng mà dù sao mỗi ngày cũng đi chung với nhau, quan hệ đương nhiên không tầm thường, nhìn thấy người nhà chết ngay trước mặt, khiến bọn họ không biết làm sao.

Lâm Bắc Phàm nhíu mày, vội nhìn quanh bốn phía, nhưng lại mơ hồ nghe được một tiếng súng vang lên, hơn nữa còn đang bắn về hướng này, hắn cũng bất chấp tất cả, giơ chân lên đạp mạnh vào mông của Từ Chính một cước.

“Ôi, lão đại, anh làm gì vậy?”

Từ Chính không kịp phản ứng, cả người đã bay đi.

“Xịt!” Viên đạn cày một lỗ trên mặt đất, tạo thành một mảnh bụi, và còn bốc cả khói đen lên.

Lâm Bắc Phàm vội vàng kêu lên : “Nằm sấp xuống, tìm chỗ trốn đi!”

Từ Chính lúc này mới có biết, vì sao hồi nãy Lâm Bắc Phàm đá mình một cái, nếu không có Lâm Bắc Phàm, sợ rằng mình đã giống Mao Phong rồi, hắn vội vàng nói : “Mau trốn đi, má ơi, ai vậy?”

Những người khác cũng biến sắc, cả người run lên, nhưng mà, bởi vì tâm lý sinh tồn mãnh liệt, khiến cho bọn họ bắt đầu lẩn trốn vào bốn phía, tốc độ vô cùng nhau, giống như một con thỏ vậy.

“Đoàng!”

Lại một tiếng súng vang lên, và cánh tay phải của Trương Minh Thắng liền phun ra một dòng máu, còn cái thân thể to béo của hắn cũng trực tiếp té lăn xuống đất.

Lâm Bắc Phàm chạy được vài mét, nhìn thấy cảnh này, không để ý đến cái khác, vội vàng quay thân trở lại, giơ tay túm lấy cánh tay còn nguyên vẹn của hắn, ném thẳng về phía trước

327. Chương 328: Tay Súng Bắn Tỉa.

Cái thân thể hơn trăm ký của Trương Minh Thắng trong tay của Lâm Bắc Phàm giống như một đứa trẻ con, trực tiếp bị ném về hướng bên kia thùng rác, có cái thùng rác này hắn sẽ không sợ bị tay bắn tỉa bắn trúng.

“Đoàng đoàng đoàng đoàng....!”

Một loạt những tiếng súng vang lên, Lâm Bắc Phàm chạy cực nhanh, và có sự bảo vệ của Tiểu Kim, cuối cùng cũng tránh thoát được loạt đạn được này, nhưng mà, đám người Lý Tân Nguyên thì lại trở thành bia ngắm, có hai người bị bắn trúng ngực, phun máu vèo vèo ra, mà mặt của bọn họ đều không cam lòng, không rõ tại sao những sát thủ này lại ra tay với mình.

Tình cảnh này chỉ diễn ra trong vòng một hai phút, mà khiến cho cả khu vực này vắng còn hơn vùng đất chết.

“A, giết người, chạy mau!”

Không biết là ai đã kêu lên, mà cùng lúc đó, những người đi đường và nhân viên phục vụ cũng quăng đồ trong tay xuống, bỏ chạy tán loạn ra bốn phía, khiến cho đường phố hỗn loạn, có nhiều chiếc xe trực tiếp đâm vào nhau, phát ra những tiếng nổ lớn, còn có người thì nhả ga hết mình, hận không thể rời khỏi đây trong nháy mắt, bởi vì thấy đã có người bị bắn chết, đều có phản ứng giống như ngày tận thế đến vậy, bóng ma sợ hãi bao phủ trên đầu mọi người.

Lý Tân Nguyên cũng hô lên một tiếng, nhìn thấy hai người đi cùng đã chết, liền nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy ai khả nghi, nhưng mà, trên mặt của hắn đã sợ đến nỗi không còn chút máu, vội vàng tìm chỗ để trốn, nhưng mà, đứng giữa đường, hai bên lẽ làm gì có chỗ mà trốn? Mấy cái thùng rác gần đó đã bị đám người Trương Minh Thắng chiếm lấy, chỉ còn một cái cuối cùng, đã có người khác liều mạng chiếm lấy.

Có vài người trong nhóm của Từ Chính muốn nhân cơ hội này bỏ chạy theo đoàn người, chỉ là vừa mới đứng lên, còn chưa kịp chạy được hai bước, thì đã nghe thấy ba tiếng súng vang lên, trực tiếp làm cho hai người bị thương, một người chết ngay tại chỗ, những người khác đều hét ầm lên, hai tay ôm đầu.

“Các người, các người đừng lộn xộn!”

Từ Chính quát lên một tiếng, nhưng mà, khi vừa nói xong câu này thì cái thùng rác của hắn bị bắn ba bốn viên vào, làm cho hắn hoảng sợ, không dám kêu loạn nữa.

Lâm Bắc Phàm cũng đang trốn phía sau một cái thùng rác, thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của Trương Minh Thắng, cánh tay thì liên tục chảy máu, hai mắt nhắm lại, tựa hồ như đã chết ngất, hắn nhủ thầm, sắc mặt trở nên khó coi, truyền âm vào Tiểu Kim : “Có biện pháp nào trợ giúp a Thắng không?”

Hắn và Trương Minh Thắng quan biết lâu nhất, quan hệ cũng tốt nhất, đương nhiên là không hy vọng Trương Minh Thắng xảy ra chuyện.

“Lão đại, biện pháp thì rất đơn giản, chỉ cần lấy đạn ra, cầm máu, là có thể giúp hắn giảm đau đớn rồi, hên là bị thương trên tay, chứ mà gần tim thì tôi cũng bó tay rồi!”

Tiểu Kim cũng bị cảnh tượng hỗn loạn vừa rồi làm hoảng sợ, nếu như đổi lại là bình thường, nó có thể nhanh chóng phát hiện ra chỗ của tay sát thủ, nhưng mà do mấy ngày nay ăn không ngồi lâu quá, cho nên cũng không còn nhạy cảm nữa.

“Mày đến giúp tao!”

Lâm Bắc Phàm nghiêng răng nói.

Tiểu Kim gạt đầu, thân thể lóe ra một đạo kim quang, trực tiếp nhập vào trong thân thể của Lâm Bắc Phàm.

Tay phải của Lâm Bắc Phàm phát ra từng tia kim quang, tựa hồ như long triều, thoát nhìn rất quỷ dị.

“Lão đại, cái này...” Cả đám Từ Chính đang trốn phía sau các thùng rác, không dám cử động bậy bạ, mà Từ Chính ở gần Lâm Bắc Phàm nhất, hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy cảnh này, liền há to miệng ra, đủ to để nhét cái trứng gà vào.

“Cái này cái kia cái gì? Còn không mau báo cảnh sát?”

Lâm Bắc Phàm hung hăng quát.

Cả đám người mới giật mình tỉnh lại, luống cuống móc điện thoại ra, bắt đầu bấm số.

“Đoàng đoàng!”

Lại hai tiếng súng vang lên, bắn vào thùng rác, phát ra những tiếng vang lớn.

Cái này khiến cho cái thùng rác thủng hai lỗ, làm cho hai người trốn phía sau hét ầm lên, cả người lạnh run lên, đũng quần cũng ướt nhem luôn.

Uy lực của đạn súng nhắm đương nhiên là lớn, nhưng mà, bị một tấm sắt dày cản trở lại, tuy rằng không làm bọn họ bị thương, nhưng cũng đủ khiến cho bọn họ tè ra quần.

Tay phải của Lâm Bắc Phàm lóe ra tia sáng, hai ngón tay thọt mạnh vào trong vết thương của Trương Minh Thắng, mò mò một hồi, gấp viên đạn từ bên trong ra, khiến cho miệng vết thương mở rộng ra gấp đôi.

“A...” Một cơn đau kịch liệt khiến cho Trương Minh Thắng tỉnh lại từ trong hôn mê, thấy tay phải của Lâm Bắc Phàm đang cầm một viên đạn còn chảy máu, thoát nhìn rất quỷ dị, càng làm cho hắn giật mình, hét lên một tiếng, lại tiếp tục ngất đi.

Lâm Bắc Phàm hơi lắc đầu, vội vàng để cho Tiểu Kim cầm máu, lúc này mới để hắn nằm đó, cảnh giác nhìn bốn phía, muốn tìm ra vị trí của tay bắn tỉa.

“Lão đại, bọn chúng có tổng cộng ba người, chia ra ở trong tầng bảy tòa nhà đối diện chúng ta!”

Tuy rằng pháp lực của Tiểu Kim chưa hồi phục nhiều, nhưng mà muốn thăm dò vị trí của mấy tên bắn tĩa này cũng không phải quá khó.

Lâm Bắc Phàm nghe xong sửng sốt, ngẩng đầu, nhìn theo hướng nói của Tiểu Kim, quả nhiên nhìn thấy mấy bóng đen trên lầu bảy, chỉ là cự ly quá xa, căn bản không nhìn rõ lắm, nhưng mà, nếu Tiểu Kim đã nói những lời này, vậy khẳng định những người đó là sát thủ. Hắn nhướng mày, âm thầm suy nghĩ cách giải quyết mấy tay bắn tĩa này.

Hắn và đám người Từ Chính tuy rằng không quen lâu, nhưng mà quan hệ tốt hơn bình thường nhiều, hơn nữa bọn họ rất tôn kính hắn, còn giúp hắn vài lần, bây giờ bọn họ đã có người chết, cái này sao không khiến hắn nổi giận được?

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, mà trái tim của mười mấy người như muốn ngừng đập, rất sợ đám sát thủ lại nổ súng, nhưng mà đám sát thủ này lại có vẻ đang lo nghĩ. Bọn chúng sau khi nhận nhiệm vụ, liền vội vã chạy đến đây, muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà ai ngờ đám người này lại phản ứng nhanh như vậy, chỉ giết được một người, bị thương một người, những người khác đều trốn hết, cái này khiến cho bọn chúng tức giận, hận không thể lao xuống giết hết.

Thật ra là do bọn chúng chọn nhầm vũ khí, nếu như chúng không dùng súng ngắn, và dùng súng lục thì sợ rằng đám người của Lâm Bắc Phàm đã chết nhiều hơn rồi.

Thời gian càng kéo dài, thì đối với đám sát thủ mà nói, là càng bất lợi.

Đạo lý này bọn chúng không phải là không hiểu, nhưng bọn chúng chỉ có ba người, mà đối phương có đến mười mấy người, căn bản là không có khả năng giải quyết trong thời gian ngắn, cái này khiến cho bọn chúng lo lắng.

Ba gã sát thủ này làm sao nghĩ nhiệm vụ này lại khó hoàn thành như thế? Cái này là do bọn chúng sơ suất, bây giờ mỗi giây đối với chúng, cứ như là một năm trôi qua vậy. Rốt cục đã có tên không nhịn được, nổ súng liên tục về một người nấp sau cái thùng rác, mỗi một viên đạn đều nhằm vào một vị trí, cái này cần kỹ thuật cao siêu và tốc độ nổ súng nhanh, thì mới có tác dụng được, mà bọn chúng là sát, thủ, cho nên càng hiểu rõ chuyện này.

“A...”

Một người trốn phía sau cái thùng rác thét thảm một tiếng, thân thể run lên, trực tiếp té xuống đất, hai mắt dần dần đã trắng, đã ngừng thở rồi.

Đối phương lại tiếp tục bắn thêm ba phát nữa, khiến cho người này trở thành một đồng máu luôn.

“Hạ Vĩ!”

Triệu Phong trừng to mắt, đau đớn kêu to lên.

Những người khác cũng toát ra vẻ đau khổ, nước mắt rơi xuống như mưa.

Lâm Bắc Phàm đầm một cái mạnh xuống đất, thấp giọng quát : “Chết tiệt, sát thủ ở đâu chạy đến vậy?”

Hắn muốn trực tiếp lao ra ngoài.

“Lão đại, bây giờ anh không thể lộn xộn được, bọn họ cầm súng ngắn, chứ không phải súng lục, dạn như vậy tôi không đỡ nổi đâu!”

Tiểu Kim nhìn thấy lão đại của mình muốn phát uy, giật mình hoảng sợ, chỉ dựa vào một chút pháp lực của nó, muốn đỡ đạn của súng ngắn, quả thật là đi tìm chết.

“Nhưng mà, lẽ nào chúng ta ngồi ở đây mặc cho chúng bắn chết?”

Lâm Bắc Phàm tận mắt nhìn thấy sinh mạng của từng người một biến mất trước mắt mình, cảm thấy lửa giận trong lòng mình đã lên đến cực điểm, cả người hầu như muốn nổ tung ra.

“Bây giờ tình thế bất lợi với chúng ta, chúng ta chỉ có thể chịu đựng”

Tiểu Kim lần đầu tiên gặp sát thủ lợi hại như vậy, trong lòng rung sợ, thiếu chút nữa đã bỏ chạy.

“Ồ e ò e ò e!” Đúng lúc này, từ xa truyền đến tiếng còi cảnh sát, hơn mười chiếc xe cảnh sát với tốc độ nhanh nhất chạy đến đây, từ xa nhìn lại, giống như một hàng dài, có vẻ đồ sộ vô cùng.

Từ Chính nghe thấy tiếng còi cảnh sát, trong lòng vui mừng không ngớt, thấp giọng kêu lên : “Cảnh sát đến, chúng ta được cứu rồi!”

Bọn họ trải qua vài phút chiến đấu sinh tử, cả người đã đầy mồ hôi lạnh, ngay cả giọng nói cũng tràn ngập sự sợ hãi, sắc mặt mỗi người đều cực kì tái nhợt.

“Đoàng đoàng đoàng...”

Đám sát thủ cũng nghe thấy tiếng còi cảnh sát đến gần, mà nhiệm vụ của chúng còn chưa hoàn thành, cho nên nổ súng liên tục, lần này còn điên cuồng hơn nữa, hận không thể giết chết những mục tiêu này vậy.

“A...” Lần này người kêu lên là Từ Chính, chân trái của hắn đã xuất hiện một lỗ thủng, máu tươi không ngừng phun ra, đau đớn kịch liệt làm cho cả người hắn co lại như một con tôm vậy, mồ hôi hột chảy ra liên tục trên trán, những người khác thấy vậy cũng giật mình, cả người run lên liên tục.

Xe cảnh sát càng lúc càng đến gần, mà bọn họ vẫn cảm thấy sự uy hiếp của cái chết lảng vảng trên đầu.

Thân thể của Lâm Bắc Phàm vọt ra, đồng thời chân phải đá mạnh vào cái thùng rác, làm cho nó nhất thời bay lên không trung.

“”Đoàng đoàng đoàng ...” Ba gã bắn tĩa này cũng không nhìn thấy rõ gì, mà chỉ liên tục nổ súng vào cái thùng rác, làm cho nó bị móp méo một cách thảm hại. Còn hắn nhân cơ hội này mà lao nhanh về phía trước, như một tia chớp từ bên kia đường, phóng cái vèo vào trong tòa nhà đối diện.

328. Chương 329: Thời Khắc Hỗn Loạn.

Khi cảnh sát lục đục chạy đến, cuối cùng đám sát thủ này cũng phải nín nhịn lại một chút, nhưng mà vẫn nổ súng vào một cái xác trên đường, điều này khiến cho đám cảnh sát vừa mới đến rùng mình, trên trán toát mồ hôi lạnh.

Đây là đâu? Đây là kinh thành, là thủ đô của Trung Quốc, tại sao lại có sát thủ?

Những cái xác này, thoạt nhìn tuy rằng rất ghê, rất đáng sợ, tuy trên người chỉ có một vết thương, nhưng mà đã định trước số phận của bọn họ.

Bọn họ đều là cảnh sát bình thường, chỉ xử lý những vụ án thông thường, làm sao mà nghĩ rằng kinh thành lại xảy ra đầu súng? Càng không cần phải nói rằng mục tiêu lại chính là những tên nhị thể tổ này, có một thân phận không tầm thường, nếu tin này mà truyền ra ngoài, sợ rằng còn ác liệt hơn cả sự kiện 911 nữa, số phận của những cảnh sát bình thường bọn họ, sợ rằng cũng sẽ không may.

Người đội trưởng cảnh sát liên tục lau mồ hôi trên trán, chỉ huy năm mươi cảnh sát : “Nhanh lên một chút, bắt đám sát thủ này lại cho tao, có nghe hay không? Con mẹ nó, thật là to gan, dám làm càn ở kinh thành...” Thân thể mập mạp của ông ta lay lắt liên tục, tay phải nắm chặt cây súng trong tay, cả người run lên, sắc mặt tái không còn chút máu, xem ra ông ta cũng giật mình không nhẹ.

“Đoàng!”

Một viên đạn bắn nhanh từ trong tòa cao ốc đối diện, xẹt qua mặt của hắn, bắn xuống đất, tạo thành một cái lỗ nhỏ, còn bốc khói lên nữa.

“A, cứu mạng... người đâu...” Tên đội trưởng này hét to lên một tiếng, rồi gục đầu ngồi xuống đất.

Hắn giơ tay trái lên, sờ soạng khuôn mặt của mình, nhìn thấy trên tay đều là máu tươi, hơn nữa còn có mồ hôi nữa, và còn có một cảm giác nóng rát.

Hắn ta lớn như vậy rồi, mà cũng chưa từng phải chịu đau đớn như vậy, tựa hồ như muốn xé rách da mặt ra, hắn liền bò về hướng sau xe cảnh sát, vừa thở phì phò vừa nói : “Bọn mày... bọn mày, nhanh nổ súng cho

tao, giết chết bọn chúng, giết chết bọn chúng...” Nếu không phải hắn là đội trưởng, có tinh thần cứng hơn một chút, sợ rằng đã ngã đi giống người khác rồi.

Đám cảnh sát này thật không ngờ sát thủ lại bố láo như vậy, đám nổ súng bắn đội trưởng của mình trước mặt mọi người, cái này cũng quá cao tay rồi. Nhưng mà, bọn họ thấy người ta xài súng ngắn, còn bản thân lại chỉ dùng loại súng lục vứt đi, thật sự có cảm giác khốc mà không ra nước mắt, thật đúng là người so với người tức chết người. Tuy rằng trong lòng cực kỳ sợ, nhưng mà nghĩ đến chức trách của mình, còn có xe cảnh sát làm vật cản, cho nên bọn họ cũng cảnh giác nhìn bốn phía, muốn tìm vị trí của sát thủ.

Cả đám người Từ Chính trải qua mấy lần sống chết, đến chỗ chết lại quẹo qua chỗ sống, mấy lần như vậy làm cho họ hoảng sợ không nhẹ, mặt trắng bệch, quỳ co lại trên mặt đất, ngay cả thở mạnh cũng không dám, nhỏ giọng lẩm bẩm : “Tôi ... tôi không muốn chết....”

Bọn họ không biết vì sao đám sát thủ này lại ra tay với mình, lẽ nào là tán gái gặp phiền phức? Mà trường phạt như vậy cũng quá nghiêm trọng rồi. Dù sao thì loại chuyện này cũng là người tình ta nguyện, sao lại trêu chọc đến sát thủ?

Trương Minh Thắng lại tỉnh dậy một lần nữa, thấy mình nằm trên mặt đất, mơ màng kêu lên : “Tôi... tôi sao vậy? Sao tôi lại nằm trên mặt đất? A? Cánh tay tôi sao đau quá vậy? Sát, tôi...tôi...” Hắn lắc lư thân thể của mình, muốn đứng dậy.

“Trương ca, anh đừng lộn xộn, có sát thủ!”

Đám người Từ Chính đều giật mình, vội vàng kêu lớn.

“Cái gì? Sát thủ? Đùa cái gì thế? Đây là kinh thành mà, sao lại có sát thủ?”

Trương Minh Thắng hơi sững sốt, còn chưa kịp cãi xong, thì đã nghe một tiếng “đoàng”, một viên đạn xoẹt qua hông của hắn, bắn thẳng xuống đất, khói bốc lên.

Hắn “A” lên một tiếng, rồi rút chân về co người lại, lúc này mới nhớ ra chuyện vừa xảy ra hồi nãy, mồ hôi lạnh lập tức toát ra, tay trái ôm cằm, tay phải ôm đầu, co hai chân về, cuộn người trong một góc, không ngừng khóc lóc rên rỉ.

“Người ở phía trên tòa nhà, mau, lên bắt chúng lại!”

Có một cảnh sát lẹ mắt, đã kịp nhìn theo chỗ nổ súng mà biết được vị trí của đám sát thủ, vội vàng cất cao giọng kêu lên, nhưng ngay sau đó là một tiếng “đoàng” thật lớn, giữa trán của hắn xuất hiện một cái lỗ, máu tươi theo nhiều đường đi ra, mà hắn cũng trùng to mắt, mặt khó tin, và thân thể từ từ ngã xuống đất.

“Mẹ nó, mọi người lên, liều mạng với chúng!”

Những người cảnh sát khác thấy cảnh này, lửa giận trong lòng bùng lên, hơn mười người cảnh sát lao vọt về hướng tòa nhà đối diện.

Tên đội trưởng thấy thế, cũng vội vã kêu lớn : “Các người, các người nhanh đi bắt bọn họ lại, không đầu hàng, thì bắn gục luôn, mẹ nó, thằng chó nào thế? Đám gây chuyện ở kinh thành!” “Đoàng!” một tiếng, lại có thêm một viên đạn đánh dấu lên chiếc xe cảnh sát bên cạnh hắn, phát ra tiếng vang thật lớn.

“Má ơi”

Hắn giật mình kêu lên, hai tay ôm đầu, đống quần nhất thời ướt nhem.

Những cảnh sát khác thấy thế, cũng giật mình chết khiếp, nhưng mà cũng có người nổ súng về hướng tòa nhà đối diện, làm những người còn ở trong tòa nhà kêu la chói tai, chỉ một lát sau liền trở nên hỗn loạn, còn có mấy người thanh niên liều lĩnh chạy ra ngoài đường nữa.

Hiện trường lúc này càng thêm hỗn loạn, đột nhiên, đúng lúc này, một tiếng âm âm từ xa truyền đến, ba bốn chiếc xe tải quân dụng chạy thẳng đến đây, trên mỗi chiếc xe tải là mười ba mười bốn người lính đang chờ xuất phát, trong tay đều cầm AK47, uy lực đương nhiên là hơn hẳn mấy khẩu súng tàn tàn trong tay đám cảnh sát rồi.

Kinh thành, thủ đô của Trung Quốc xuất hiện sự kiện đầu súng, cái này đối với chính phủ Trung Quốc quả thật là một sự khiêu khích và châm chọc lớn, càng không cần phải nói là đã chết mấy người con của các lão đại chính phủ, cái này khiến cho bọn họ hầu như điên lên, thiếu chúng nữa đã tự mình mang súng đến hiện trường cứu con trai. Mà khi đó, chủ tịch nước đang phê chuẩn công văn, nghe được tin này, cau mày, sắc mặt trầm xuống, trực tiếp nói một câu : “Quân đội của chúng ta nhiều năm không đánh trận, cũng nên để cho bọn họ rèn luyện một chút, lần này không xử lý đám sát thủ kia, mặt mũi của chúng ta để đâu? Tôi muốn nhìn xem là ai có gan lớn như vậy?”

Lữ đoàn 807.

Là một trong những quân đoàn tinh nhuệ nhất của quân đội Trung Quốc, tuy rằng nhân số không nhiều, nhưng mà trực tiếp quản lý quân khu kinh thành, sức chiến đấu đương nhiên không tầm thường, tùy tiện chọn một người ra, cũng có thể so sánh với bộ đội đặc chủng.

Mấy trăm người nối đuôi nhau nhảy xuống xe, bắt đầu tìm kiếm vị trí ẩn nấp trên đường, dưới sự chỉ huy của một người trẻ tuổi, một nhóm người chạy đến giúp đỡ đám người Từ Chính, một nhóm khác bắt đầu điều tra vị trí của sát thủ, một nhóm khác thì đang thủ thế, có thể tấn công bất cứ lúc nào, rất là có kỷ luật, mạnh hơn gấp mười lần so với đám cảnh sát hỗn loạn kia.

“Cứu mạng, má ơi!”

Cả đám Từ Chính dưới sự bảo vệ của hơn mười binh lính, bắt đầu chạy về hướng một cửa tiệm bên phải con đường, còn về phần những cái xác của đám Hạ Vĩ, cũng được binh lính mang đi. Còn đám người Từ Chính thì vẫn sợ hãi kêu lên, cả người giống như là chui từ trong bãi rác ra vậy, chật vật không chịu nổi.

“Ồ? Lão đại đâu?” Trương Minh Thắng vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, nhìn trái nhìn phải vài lần, vẻ mặt kinh ngạc nói.

Từ Chính nghĩ đến cái gì đó, vội vàng kêu lên : “Lão đại, lão đại đã chạy vào trong tòa nhà”

Bọn họ nghĩ đến những tên sát thủ cầm súng ngắm kia, sắc mặt cũng trắng bệch luôn, bắt đầu lo lắng cho an toàn của Lâm Bắc Phàm.

“Vị đội trưởng này, các người có biết vị trí của đám sát thủ?”

Người chỉ huy trẻ tuổi kia bước đến trước mặt tên đội trưởng, nhìn thấy đối phương tề ra quần, khề nhừ mày, trên mặt lộ ra một tia chẳng đáng. Theo bọn họ thấy, đám cảnh sát này quả thật là lãng phí tài nguyên của quốc gia, không bằng cứ để tiền ấy cho quân đội, nhìn thấy bộ dáng run sợ của bọn họ, vẻ mặt kinh khủng, làm sao mà là đối thủ của đám sát thủ?

“Bọn chúng... bọn chúng...” Tên đội trưởng cảnh sát kia nghe hỏi như vậy, cũng thu hồn về, run giọng kêu lên : “Bọn chúng ở trong tòa nhà đối diện, nhưng mà không biết là tầng mấy, bọn chúng.... kỹ thuật bắn súng của bọn chúng rất lợi hại”

Bây giờ hắn đã quá sợ hãi rồi, hận không thể lập tức rời khỏi đây.

Vị chỉ huy trẻ tuổi kia hơi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua tòa nhà đối diện, sau đó vung tay phải lên, lạnh lùng nói : “Nhanh chóng chiếm tầng một, tầng hai, tầng một lên tầng hai, tầng hai lên tầng ba... gặp phải sát thủ, nếu đối phương phản kháng, trực tiếp xử bắn!”

“Vâng”!

Hơn mười binh lính kêu lên, sau đó xoay người chạy ào về hướng tòa nhà.

Người chỉ huy trẻ tuổi kia quay lại ra lệnh cho hai mươi người binh lính còn lại : “Các người bảo vệ hai bên tòa nhà, canh gác các lối ra vào, kiểm tra nghiêm ngặt từng người ra vào, nếu ai không chấp hành mệnh lệnh, trực tiếp xử bắn, nghe không?”

Hai mươi người còn lại cũng đáp một tiếng, xoay người chạy đi.

Đám cảnh sát nhìn thấy cảnh này, không nhịn được than một tiếng, người ta mới chính là cao nhân, nhìn đội trưởng của mình kia, nằm úp xuống đất giống như ốc sên vậy, thật là mất mặt.

Lâm Bắc Phàm dưới sự chỉ đạo của Tiểu Kim, nhanh chóng vào trong thang máy, trực tiếp đi lên tầng bảy, nhưng mà, hắn vừa đến tầng bảy, thì Tiểu Kim đã truyền âm : “Lão đại, bọn chúng tựa hồ có hành động, xem ra là muốn bỏ chạy, ngàn vạn lần đừng để chúng chạy, trong phòng thứ sáu bên trái, nhưng mà anh phải cẩn thận, trên người chúng tựa hồ không chỉ có súng ngắn, còn mang theo cả súng lục!”

Lâm Bắc Phàm nghe được những lời này, sắc mặt khê biến, vội vàng thi triển thân pháp, chạy đến hướng căn phòng đó, không gây ra bất kì tiếng động gì, giống như là Miêu Bộ vậy.

“Đoàng đoàng đoàng!”

Ngay lúc hắn đứng trước cửa phòng, đã nghe thấy tiếng súng vang lên, may mà hắn đã mạnh hơn trước đây rất nhiều, nếu không thì đã bị bắn thành cái bánh bao rồi. Thân thể của hắn liền co lại, ngồi gục xuống đất, tránh né ba viên đạn kia, nhưng mà bức tường sau lưng hắn thì lại bị đục thủng ba lỗ, khói bụi bốc lên cao

329. Chương 330: Bắn Chết.

Tòa nhà này vốn là chỗ cho thuê, được rất nhiều công ty lớn nhỏ mượn làm văn phòng, khi ba tiếng súng vang lên, đã làm cho cả tầng lầu sôi nổi lên, những căn phòng khác đều phát ra những tiếng hét chói tai, còn có nhiều người chạy như phát rồ vậy, lao thẳng từ bên trong ra, chạy xuống cầu thang. Khi bọn họ mở cửa ra, cũng nhìn thấy được Lâm Bắc Phàm, giật mình hoảng sợ, không biết gì sao bên trong hành lang lại có người. Nhưng mà những cái này đối với bọn họ mà nói thì không có nhiều ý nghĩa cho lắm, cả đám liều mạng phóng về hướng thang bộ mà chạy, mặc kệ là nam hay nữ, gầy hay béo, già hay trẻ, tất cả đều tận dụng tốc độ tối đa của mình.

Lâm Bắc Phàm hai tay chống xuống đất, ngồi chồm hổm trước cửa, mắt sắc như dao, nhìn chăm chăm vào cửa phòng, không để ý đến những người bỏ chạy.

Hắn biết phán đoán của Tiểu Kim rất chính xác, những người này đều là người thường, cũng không phải là sát thủ, cho nên hắn chỉ đặt lực chú ý lên ba người sát thủ mà thôi.

Hắn đang chờ đợi thời cơ, từ sau khi đột phá tầng thứ tư, năng lực bản thân đã tăng lên rất nhiều, nếu như là đánh nhau bình thường thì hắn vẫn có thể cùng đối phương đấu một phen, nhưng mà nói đi thì phải nói lại, dù sao hắn cũng chỉ là một người thường, bị trúng đạn thì cũng sẽ ngum, chứ đừng nói là loại súng ngắn này, hơn nữa đối phương có ba người, còn hắn chỉ có một người, à, và một con sắc long nữa, số lượng ảnh hưởng đến cục diện này, cho nên hắn chỉ có thể tìm cơ hội, mới có thể khống chế được đối phương.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, để lộ một khe hơn khoảng ba bốn tấc, một nửa khuôn mặt lộ diện, bởi vì hắn không mở cửa hoàn toàn, cho nên không thấy Lâm Bắc Phàm đứng bên ngoài, chỉ thấy đám người đang bỏ chạy hỗn loạn bên ngoài, miệng của hắn xuất hiện một nụ cười hầu như không có.

Kế hoạch của chúng là, thừa dịp những người hỗn loạn mà rời khỏi đây, về phần đối tượng cần ám sát, phải đợi qua mấy ngày nữa mới tiếp tục chấp hành, dù sao thì mục tiêu cũng chỉ là những người bình thường không có năn glu75c, hắn là không chạy trốn được khỏi lòng bàn tay của chúng.

Nhiệm vụ lần này, đối với chúng mà nói là vô cùng thuận lợi, ngay từ đầu đã bắn chết ba người, còn lại mười mấy người, chỉ cần cho thêm vài ngày, là có thể tiêu diệt hết toàn bộ, đến lúc đó bọn chúng đã có thể rời khỏi đây.

Cửa đã hoàn toàn mở ra, người xuất hiện là một người nước ngoài khoảng bốn mươi tuổi, mắt màu xanh, dáng người cao cao, khoảng chừng 1m9, khuôn mặt gầy gò, trên mặt không có gì gọi là mùa xuân cả, mặc một bộ âu phục màu xanh đậm, nhìn thế nào cũng không giống một sát thủ.

Hắn ta ngẩn người, bởi vì hắn nhìn thấy có một người trẻ tuổi đang ngồi chồm hổm trước kia, đang nhìn hắn.

“A, người...” Đầu tiên hắn có cảm giác không thích hợp, thân là sát thủ, đương nhiên là đoán ra được đối phương không có ý tốt, tay trái vội vàng giơ ra, muốn đóng cửa phòng lại.

Nhưng mà, Lâm Bắc Phàm làm sao mà bỏ qua cơ hội này? Hai tay của hắn chống mạnh xuống đất, cả người giống như một con báo vậy, bật mạnh một cái, lao thẳng về hướng đối phương, chân phải giơ ra, hung hăng đá vào bụng của đối phương.

Tất cả đến quá đột nhiên, khi tên nước ngoài kia kịp phản ứng, thì Lâm Bắc Phàm đã đến trước mặt hắn, hắn vội vàng dùng tiếng Anh kêu la cái gì đó, nhưng mà lập tức dừng lại, bởi vì cái bụng của hắn đã bị đau đớn kịch liệt, làm cho hắn không nhìn được co quắp. Hắn là một sát thủ, vì thế sức nhẫn nại vô cùng lớn, sợ rằng có đâm đá hắn liên tục, đối với hắn cũng chỉ là bữa ăn sáng, nhưng mà, lần này Lâm Bắc Phàm dùng đến mười phần lực, đừng nói là người, cho dù là một con tinh tinh, phỏng chừng cũng ngã gục ngay xuống đất, hơn nữa còn là đánh lén, làm cho đối phương bất ngờ, rất có thể sẽ bị thương nặng.

“đoàng đoàng”

Trong phòng lập tức xuất hiện tiếng động, hai khẩu súng nhắm liên tục nổ đạn về hướng của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhanh tay lẹ mắt, tay trái nắm lấy cánh cửa hồi nãy, che trước mặt mình, đồng thời bắt đầu đẩy tên kia về phía trước.

Hai tên nước ngoài kia nhất thời sửng sốt, bởi vì chúng đã bắn trúng đồng bọn của mình.

Máu tươi trên người tên kia cũng phun ra, mà hai mắt hắn cũng mở lớn, vẻ mặt khó tin nhìn hai người còn lại, rồi từ từ ngã xuống.

Lâm Bắc Phàm thảm thán một tiếng, thuật bắn súng của những tên sát thủ này cũng quá kinh khủng rồi, còn cao hơn cả mình nữa. Nói đến chuyện súng đạn, thì cũng nhắc lại chuyện thần súng hồi đó, lần trước hắn mượn súng của Long Yên Nguyệt, bắn bẻ được bánh xe của người ta, cũng là vì có Tiểu Kim hỗ trợ, nếu như không thì cho dù có bắn mười viên cũng chưa chắc đã trúng viên nào.

Đang trong lúc hắn suy nghĩ, thì cảm thấy mặt nóng lên, một viên đạn xoạt qua mặt của hắn, đi thẳng vào trong bức tường sau lưng, tạo thành một cái lỗ sâu, khói bụi bốc ra từ nó, làm cho Lâm Bắc Phàm giật mình, cũng may là hắn đã chuẩn bị trước, nếu không thì sau khi viên đạn này giết chết tên nước ngoài, cũng sẽ tiễn mình đi gặp diêm vương.

“Lão đại, cẩn thận, một trái một phải!”

Tiểu Kim bỗng nhiên truyền âm đến.

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm khê biến, biết lúc này không phải là lúc ngậy người, vội vàng túm lấy cái xác của tên nước ngoài ném qua bên trái, còn thân thể thì thuận hướng nhào về phía trước, sau đó liền nghe hai tiếng súng nổ lên. Và khối đá dưới chân hắn hồi nãy bị nát bươm.

“Ầm!”

Cái xác của tên nước ngoài bị hắn ném đi không bị đập trúng vật gì, mà phát ra một tiếng vang vô cùng lớn.

Lâm Bắc Phàm lúc này mới có thời gian quan sát căn phòng, đây là một căn phòng chỉ có năm mươi mét vuông, ngoại trừ cái giường, cái bàn, một cái TV và một cái máy lọc nước ra, thì cũng không có gì khác, trên bàn có rất nhiều hộp cơm, còn hai bên trái phải chỉ có một cửa, xem ra là phòng ngủ.

Cái xác của tên nước ngoài kia đập vào trên cái bàn, gây ra một tiếng động lớn, và làm cho đồ trên bàn rơi xuống, che phủ lên trên cái xác, thoạt nhìn rất là buồn cười.

Hai tên sát thủ còn lại thì đang trốn bên trong phòng, cửa khép hờ, xem ra có thể chuẩn bị tấn công lần hai.

Lâm Bắc Phàm hít sâu một hơi, xoa xoa cái trán đầy mồ hôi của mình, cảm thấy tim của mình đập nhanh hơn bình thường rất nhiều lần, cái tình huống này còn nguy hiểm hơn cả một đấu mười nhiều, không cẩn thận là mất mạng.

Hắn bỗng nhiên nhớ đây cây súng nhỏ trong tay của mình, vội vàng lấy ra, che sau lưng giường, về mặt cảnh giác nhìn hai bên trái phải, mong rằng có cơ hội đối phó với hai tên sát thủ cùng lúc, đồng thời cũng muốn điều tra xem là ai đứng sau lưng, vì sao lại muốn ra tay với cả bọn.

Con mẹ nó, tự nhiên chạy đến một đám sát thủ? Đã vậy còn rất lợi hại, xem ra thân phận của chúng cũng có chút lai lịch, lẽ nào là Huyết Sắc Hoàng Hôn? Nhưng mà bên trong Huyết Sắc Hoàng Hôn hình như không có người nước ngoài mà?

“Lão đại, cái tên bên phải tựa hồ muốn động, hắn muốn lao đến, còn tên bên phải cũng bắt đầu động rồi, xem ra bọn chúng muốn cùng tấn công, muốn giết chết anh, hơn nữa lần này là dùng súng lục, anh phải cẩn thận!”

Tiểu Kim bỗng nhiên truyền âm đến.

Khi nó vừa nói xong những lời này, thì cửa hai bên phòng liền mở ra, hai tên sát thủ lao đến, nổ súng về vị trí của hắn, đạn bay hỗn loạn trong phòng.

Lâm Bắc Phàm nghe thấy Tiểu Kim nói vậy, thân thể liền co lại, tay phải giơ lên, nổ súng về hướng tên bên phải, nhưng mà do cái trình độ của hắn quá là kém cỏi, cho nên lúc đầu hắn nhắm vào ngực đối phương, nhưng viên đạn không biết thế nào lại đi xuống ngay bàn chân của đối phương, làm cho thân thể của tên sát thủ nhoáng lên, nhất thời té lăn xuống đất.

Tên bên trái thấy thế, sắc mặt cả kinh, vội vã bắn bốn năm viên về hướng của Lâm Bắc Phàm, mà mỗi viên đều nhắm ngay ngực cả, xác suất trúng lên đến 100%.

Chỉ là vừa rồi, trong lúc hắn nổ súng, thân thể đã cấp tốc chạy đến trước, cho nên tránh né được hai viên, nhưng lại cảm thấy cánh tay đau nhức, cúi đầu nhìn xuống đã thấy tay trái xuất hiện một lỗ máu, máu không ngừng chảy ra ngoài, đau đớn kịch liệt làm cho hắn thiếu chút nữa đã ngất đi.

“Ôi lão đại, tôi quên bảo vệ anh, xin lỗi nha!”

Tiểu Kim ngượng ngùng nói, nhưng trên mặt chẳng có ý gì gọi là ngượng ngùng cả.

“Ta sát!”

Lâm Bắc Phàm tức giận mắng lớn một câu, vội vàng bắn trả lại tên này một viên, lần này thì có Tiểu Kim trợ giúp, cho nên hiệu quả đương nhiên là khác, tên sát thủ kia đã nhảy qua một bên tránh đạn, nhưng mà trên trán của hắn vẫn xuất hiện một lỗ máu, máu tươi phun ào ào ra, mà thân thể của hắn ngừng thở ngay giữa không trung, ngã cái rầm xuống đất.

Tên sát thủ bên phải tuy rằng đã bị trúng một viên ngay chân, nhưng hắn vẫn điên cuồng bắn về hướng Lâm Bắc Phàm rất nhiều.

“Lão đại, nhanh bắn trả đi, tôi không bảo vệ anh được lâu đâu!”

Tiểu Kim lo lắng kêu lên, tuy rằng bây giờ pháp lực của nó tăng lên một chút, nhưng mà cũng không đỡ hết được đạn tới, lỡ như lão đại bị bắn chết, vậy thì cuộc sống hạnh phúc sau này của mình chẳng phải là chấm dứt sao?

Lâm Bắc Phàm vung tay trái lên, chụp lấy viên đạn bay đến trước mặt, bị viên đạn này làm cho phải lui bốn năm bước, tay phải của hắn giơ lên, bắn một phát vào cổ tay của tên sát thủ, súng trong tay hắn lập tức rơi xuống.

Tên sát thủ khó tin nhìn Lâm Bắc Phàm, liên tục dùng tiếng Anh kêu lên, đại khái là cái gì mà súp pờ men xuất hiện, đạn bắn không chết được.

Lâm Bắc Phàm nhìn nhìn vết thương trên tay trái của mình, cũng không biết lần này đã mất bao nhiêu máu nữa.

Hắn nhét súng vào trong lòng, ôm lấy vết thương trên tay trái, trong lòng vừa tức vừa giận, bước đến trước mặt tên sát thủ, đá cho đối phương vài cái, hừ nói : “Tên sát thủ chết tiệt, cũng dám nổ súng bắn tao, tao xem lần này bọn mày nói cái gì... ôi... tay của tao, Tiểu Kim, nhanh cầm máu cho tao!”

“Không được nhúc nhích! Giơ tay lên!” Đúng lúc này, có năm người lính chạy ào vào từ bên ngoài, cầm súng lớn chỉ vào trong, hét lớn.

330. Chương 331: Lại Đến Âm Sát.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy vẻ cảnh giác của năm người lính này, lập tức nhún vai, giơ hai tay lên, liếc mắt nhìn nhìn cái tên sát thủ bị mình đánh trọng thương, cũng không biết đã chết chưa, cười tủm tỉm nói : “Các người không cần khẩn trương, tổng cộng có ba sát thủ, hai người đã bị tôi giết, một người đang nằm ở đây”

Năm người nhìn căn phòng hỗn loạn, đều sửng sốt, nhìn thấy hai cái xác trên mặt đất và một người nước ngoài bị thương ở cổ tay và chân đang nằm trên mặt đất, nhướng mày, không biết giải quyết chuyện này làm sao.

Bọn họ lần này tổng cộng dẫn theo một trăm người, muốn lập một chút công lao, ai ngờ lại gặp chuyện này.

Bọn họ tuy rằng không biết ba người nước ngoài này có phải là sát thủ hay không, nhưng mà thấy tình cảnh trong phòng, nhìn nhìn người nước ngoài cùng với cây súng bên cạnh hắn, bọn họ cũng tin tưởng lời nói của Lâm Bắc Phàm bảy tám phần, dù sao thì trên người của tên nước ngoài này cũng lộ ra một mùi tử khí mà trên người bình thường không có, mà người thanh niên trước mặt này lại không có sát khí.

Ba sát thủ gây chấn động kinh thành tự nhiên lại bị người thanh niên khoảng hơn hai mươi tuổi này không chế?

Vậy chẳng phải quân đội đến đây là vô ích? Ngay cả một viên đạn cũng không được bắn? Cái này ít nhiều cũng có chút châm chọc, chuyện mà một trăm người bọn họ còn chưa xử lý, thì đã bị người ta dễ dàng đối phó.

Một người lính có vẻ là đội trưởng, phát tay với bốn người kia, ra lệnh : “Các người coi chừng bọn họ, nếu như bọn họ lộn xộn, trực tiếp bắn chết, để tôi gọi điện báo cáo cho chỉ huy trưởng, phòng ngừa sát thủ chạy trốn!”

Bốn người vội vàng đáp lời, hai người khống chế tên sát thủ kia, còn hai người khống chế Lâm Bắc Phàm, bốn người mắt sắc như dao, nhìn quét bao phủ cả hai người này, muốn nhìn ra một chút manh mối trong đó, nhưng mà, tên sát thủ nằm ở đó, thở phì phò liên tục, không nói cái gì, còn Lâm Bắc Phàm thì đứng ở đó, trên mặt là một nụ cười xán lạn, cũng không có bất kỳ biểu tình gì, cái này khiến cho bọn họ cảm thấy không rõ.

Người đội trưởng kia gọi điện báo cáo tình huống cho chỉ huy trưởng, người chỉ huy trưởng trẻ tuổi ấy vội vàng mang binh lính đến đây, thấy cảnh tượng trong phòng, cũng giật mình.

Một người thanh niên trẻ tuổi đối phó với ba sát thủ? Năng lực này hình như hơi lớn?

Ngay cả anh ta cũng không cho rằng mình có thể đối phó với ba sát thủ này dễ dàng, lẽ nào người thanh niên này siêu cấp đến như vậy? Kinh thành không hổ là kinh thành, ngọ hổ tàng long, không thể xem thường.

“Lão đại, lão đại, anh không sao, vậy thật sự quá tốt!”

Đám người Trương Minh Thắng nghe nói sát thủ đã bị khống chế, cũng theo những binh lính này đến đây, nhìn thấy Lâm Bắc Phàm bình yên vô sự đứng trong phòng, cũng yên tâm lại, trên mặt lộ ra một nụ cười, chạy đến bắt chuyện với hắn.

Lâm Bắc Phàm giơ ngón giữa lên vón họ, trợn mắt nói : “Cái gì mà không sao? Bị trúng một viên đạn mà nói không sao à? May mà tôi né kịp thời, nếu không thì tôi cũng nằm một đồng ở đây rồi!”

Hắn giơ cánh tay trái bị trúng đạn ra , kết quả là động đến vết thương, làm cho hắn đau đớn, thiếu chút nữa đã khóc lên rồi.

Chuyến đi đến kinh thành này quả thật không may, liên tiếp xảy ra chuyện, xem ra câu nói kia không một chút nào sai cả, chỗ nào càng có tiền thì càng nguy hiểm, mình nên trở lại Nam Thành thì tốt hơn, vô luận là xảy ra chuyện gì, cũng sẽ không ảnh hưởng đến tính mạng của mình, hơn nữa chỗ ấy mình cũng có chút thể lực, không cần phải nhìn mặt người khác để làm việc.

Đám người Trương Minh Thắng cũng nhìn thấy tay trái của hắn bị trúng đạn, tuy rằng đã ngừng chảy máu, nhưng mà cũng rất kinh khủng, cả đám đều giật mình, kêu ầm lên : “Bác sĩ, y tá, mau đến đây, chết người đi được...”

Lâm Bắc Phàm giận đến nổi hộc máu, mình bị trúng đạn, thì có liên quan ẹo gì đến chết người? Nếu không phải do bây giờ hành động không tiện, thì nói thế nào cũng phải cho bọn này một bài học.

Tiểu Kim thi triển pháp lực nhiều, nên thân thể suy yếu, truyền âm nói : “Lão đại, những tên sát thủ này thật lợi hại, sau này anh nên cẩn thận một chút, tôi có thể giúp anh một lần, nhưng mà tôi không giúp được cả đời đâu!”

Lâm Bắc Phàm gạt đầu, biểu thị rằng sau này mình sẽ chú ý nhiều hơn.

Người chỉ huy kia nhìn thấy cả bọn quen biết nhau, cũng xác định đối phương là người tốt, mà ba người nước ngoài kia là sát thủ, cho nên đã ra lệnh cho cấp dưới bắt tên kia lại, chuẩn bị giao cho cấp trên thẩm vấn.

Đúng lúc này, tên sát thủ kia bỗng nhiên giơ tay trái ra, chụp lấy khẩu súng, bắn liên tục hai phát vào hai người lính, hai người kia còn chưa kịp phản ứng, thì đã ngã xuống vũng máu chết tươi, còn những người khác đều biến sắc, trong mắt bắn ra sự phẫn nộ, cầm AK trong tay giơ lên, điên cuồng nổ súng vào tên sát thủ, cái tên này ngay cả kêu cũng không thành tiếng, biến thành một đồng bầy nhày, máu thịt lẫn lộn với nhau.

Lâm Bắc Phàm nhất thời cả kinh kêu lên : “Các người, các người sao lại nổ súng?”

Người chỉ huy trẻ tuổi kia cũng không ngờ rằng tên sát thủ trong tình huống như vậy mà còn chống trả, cũng không ngờ rằng cấp dưới của mình phẫn nộ giết chết đối phương, điều này làm cho anh ta không nói nên lời, cuối cùng đành phải phát tay nói : “Dọn xác của bọn chúng ra ngoài, về đơn vị!”

“Vâng!”

Đám binh lính này vội kêu lên.

Người chỉ huy lúc này mới áy náy đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, nói : “Vị tiên sinh này, chuyện vừa rồi thật xin lỗi, lính của tôi hơi nóng tính, cho nên mới làm ra chuyện này, nhưng mà anh cũng thấy đấy, sát thủ như vậy rất nguy hiểm, nếu chúng tôi không bắn gục chúng ta chỗ, thì sợ rằng sẽ còn gặp phải chuyện gì khác, cho nên làm vậy tương đối thỏa đáng”

Anh ta cũng biết đối phương muốn giữ người sống để thẩm vấn, nhưng mà lại bị lính của mình bắn chết, nhưng mà trong lòng anh ta cũng bao che cho lính của mình, không muốn họ bị nghiêm phạt, cho nên nói chuyện cũng rất uyển chuyển.

Lâm Bắc Phàm làm sao mà không hiểu được suy nghĩ của anh ta, thở dài một hơi, khoát tay nói : ”Được rồi, giao cho thủ trưởng của các người đi, mong rằng có thể từ xác của bọn họ mà điều tra được thân phận!”

Người chỉ huy trẻ tuổi thấy đối phương không truy cứu trách nhiệm, trong lòng cũng vui mừng, vội vã gạt đầu nói : “Vị tiên sinh này, không biết anh đang làm gì, sao có thể một mình không chế được ba tên sát thủ? Nếu anh có hứng thú, có thể đến lữ đoàn 807 của chúng tôi, với thân thủ như anh, khẳng định sẽ có chỗ để phát huy”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, móc ra giấy chứng nhận của bản thân, giơ lên trước mặt đối phương : “Thật là xin lỗi, tôi đã có một công việc không tôi, thật sự không thể tham gia lữ đoàn của anh được!”

Người chỉ huy nhìn thoáng qua tờ giấy, cả kinh đến nỗi thiếu chút nữa té xỉu.

Cục an toàn quốc gia?

Thảo nào lại ghê gớm như vậy, nghe nói bên trong đó đều là một đám biến thái, đừng nói là một mình đầu ba sát thủ, cho dù một mình đầu ba trăm sát thủ tựa hồ cũng không có vấn đề.

Tuy rằng anh ta chỉ là một chỉ huy trước của một tiểu đội bình thường, nhưng mà cũng có nghe qua cơ quan này rồi, trong lòng yên lặng phúng điệu cho ba tên sát thủ này một phút, hết người chọc rồi sao, đi chọc ngay người của cục an toàn quốc gia, hèn chi các người lại chết khó coi như vậy. Anh ta không dám nói gì thêm, vội vàng mang người của mình rời đi.

“Lão đại, anh lợi hại thật, anh làm thế nào xử lý ba tên sát thủ này vậy? Thuật bắn súng của bọn họ quả thật rất siêu cấp, đúng là không phải người làm!”

Cả đám Trương Minh Thắng nhìn thấy đám binh lính rời đi, thiếu chút nữa hoan hô ầm lên, không còn sợ hãi như vừa rồi, ngược lại chỉ còn sự vui sướng mà thôi.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy đám người đầy bụi bặm và băng gạc, nghĩ đến ba người đã chết, không nhịn được thở dài hỏi : “Ba người kia thế nào?”

Hắn vừa hỏi như thế, cả đám đều cúi đầu, trên mặt toát ra vẻ mất mát, Từ Chính mở miệng nói : “Vừa có xe đưa thi thể của bọn họ đi, cha của bọn họ đều điên lên rồi, nói rằng nhất định phải tra ra chuyện này, không thể để cho đám sát thủ này nhờn nhợt ngoài vòng pháp luật, bây giờ đang điều động quân đội và cảnh sát trong kinh thành, truy bắt bọn người này toàn thành!”

Bọn họ vừa nghĩ đến cảnh cả đám vừa đùa giỡn với nhau, mà bây giờ ba người đã mất, trong lòng khó chịu không nói nên lời, giống như bị dao cắt vào tim vậy.

Lâm Bắc Phàm nhú mày, sờ sờ vết thương trên vai, nghiến răng nói : “Những tên này dám công khai ám sát chúng ta, lá gan thật không nhỏ, chúng ta nếu không tìm ra bọn chúng, quả thật là có lỗi với ba người kia!” Tay của Trương Minh Thắng đã lấy đạn ra rồi, bây giờ đang được băng bó, tuy rằng không còn trở ngại, nhưng nghĩ đến vết thương của mình chỉ thiếu chút nữa là đã lấy mạng mình, lửa giận trong lòng bắt đầu thiêu đốt, gờn nắm tay lớn tiếng kêu elon : “Ngay cả sát thủ cũng xuất hiện, xem ra bọn chúng muốn dồn chúng ta vào chỗ chết, chúng ta nhất định phải báo thù, để cho bọn chúng biết sự lợi hại của chúng ta... ời... tay của tôi!”

Hắn liền kêu gào thảm thiết lên.

Cả đám Từ Chính cũng gào lên : “Chúng ta nhất định phải báo thù...”

Lâm Bắc Phàm phát tay, đi ra khỏi phòng, đi về hướng thang máy.

Tuy rằng vừa rồi đã bắn gục ba tên sát thủ, nhưng ai biết bên trong tòa nhà này còn sát thủ hay không, cho nên cần phải cẩn thận một chút, không nên trên chọc nhiều phiền phức.

“Này, các người chờ một chút, vết thương của các người có cần băng bó không?”

Trong lúc bọn họ đi đến cửa thang máy, thì đã thấy hai cô y tá trẻ tuổi đi tới, tuổi khoảng mười tám hai mươi, dung mạo xinh đẹp, vóc người thướt tha, tuy rằng còn kém Tô Tĩnh Nhi nhiều, nhưng mà cũng có thể coi là xinh đẹp, các nàng bây giờ cầm theo băng gạc và dụng cụ cầm máu, thấy cả đám người đi ra, nhất thời kinh ngạc kêu lên.

Từ Chính thấy các nàng đến, vội kêu lên: “Đúng vậy, cánh tay của lão đại bọn anh bị thương, nhanh băng bó đi, sao tốc độ của bọn em chậm quá vậy? May mà thân thể của lão đại tốt, nếu không thì đã chảy máu đến chết rồi!”

Lâm Bắc Phàm nhìn nhìn vết thương của mình, tuy rằng đã cầm máu, nhưng mà cần phải trị liệu một chút, vì thế gật đầu : “Bị thương một chút, băng bó đơn giản thôi!”

Ai mà ngờ hai cô y tá xinh đẹp này lại thò tay vào trong áo, lấy ra một khẩu súng nhỏ, bắn vài viên về hướng bọn họ.

331. Chương 332: Hỗn Chiến.

Lâm Bắc Phàm vẫn luôn cảnh giác cao độ, mặc dù thấy hai cô gái này là y tá, nhưng mà vẫn giữ sự cảnh giác ở mức 100%, hơn nữa từ trên người hai cô y tá này hẳn đã nhìn ra một chút manh mối.

“Bóp bóp!”

Hai cô y tá này vừa móc súng lục ra, còn chưa kịp nổ súng, thì đã bị hắc đá bay rồi.

“A, các nàng, các nàng là sát thủ?”

Cả đám Từ Chính đều trừng to mắt, hô lên.

Lâm Bắc Phàm kêu lớn : “Các người còn chờ gì nữa? Nhanh ngăn họ lại!”

Thân ảnh của hắc như tia chớp, lao thẳng đến hướng hai cô y tá.

“Mau, mau cản hai nàng lại, đừng để hai nàng lấy được súng!”

Trương Minh Thắng bị tiếng hét của Lâm Bắc Phàm làm cho giật mình, vội vàng kêu lên, giơ lấy cánh tay không bị thương của mình, lao thẳng đến chỗ hai cô y tá này.

Những người khác làm sao mà ngờ hai cô y tá nũng nịu xinh đẹp dễ thương này lại là sát thủ? Nếu không phải vừa rồi có Lâm Bắc Phàm phản ứng nhanh, đá bay súng trong tay hai người đi, thì sợ rằng bọn họ đã chết thêm vài mạng, cả đám nhất thời nổi giận, trừng to mắt ra, quên cả nguy hiểm, lao về hướng các nàng.

“Con đĩ chó, dám nổ súng với bọn tao, thật to gan, một hồi lão tử không đis chết mày là không được... ôi, đau quá, bảo bối của lão tử bị mày phá rồi!”

Hai tay của Từ Chính ôm chặt lấy chân của một người, vừa dùng sức kéo vừa chửi, nhưng mà lại bị chân phải của đối phương đá một phát vào giữa hai chân, làm cho hắc lấy tay ôm lấy tiểu đệ đệ, nhảy tung tung như một con cóc.

“Mọi người bắt hai con nhỏ này lại, đừng để nó chạy!”

Trịnh Dũng cũng liều mạng vọt đến, hai tay mở rộng ra tóm lấy phía sau của một cô y tá, nhưng mà khi ôm lại thì phát hiện ra có hai khối thịt mềm mềm, bóp nhẹ một cái, phát hiện ra không có áo ngực, cảm xúc cực kỳ sướng khoái, làm cho hắc thiếu chút nữa đã rên thành tiếng, nhưng mà ai ngờ cô y tá này không hiền, tóm lấy tay của hắc, bẻ một vòng, rồi vùng chân đá một phát làm cho cả người của hắc bay đi, lao như tên lửa về phía trước.

“Vèo...”

“Bóp!”

Trịnh Dũng té cái rầm xuống đất, cách vị trí ban đầu khoảng năm mét, sau khi chạm đất bằng mông xong, hắc dùng tay ôm kín cái mông của mình luôn, ngất ngây nửa ngày không dậy nổi.

Những người khác thấy hai cô gái này lợi hại như vậy, cũng không dám ỷ y nữa, nhưng mà nghĩ rằng hai người cũng chỉ là hai cô gái, bản lĩnh căn bản là không cao, cho nên cả đám đều xoa tay và tìm chỗ đánh lên.

Hai cô gái này làm sao mà ngờ kế hoạch của mình lại bị Lâm Bắc Phàm phá hoại? Kế hoạch ngay từ đầu của các nàng có lẽ là dùng súng bắn chết năm sáu người, còn những người kia thì sẽ không còn là đối thủ của các nàng nữa, như vậy thì các nàng sẽ hoàn thành nhiệm vụ, cuối cùng rời khỏi kinh thành. Nhưng mà bây giờ phải đối mặt với mười mấy tên côn đồ vô sỉ hạ lưu như vậy, trong lòng mặc dù cảm thấy không đáng, nhưng mà cũng có chút phiền phức. Các nàng nhìn thoáng qua nhau một cái, rồi gật đầu, thi triển hết bản lĩnh của mình, đá về hướng bọn họ hơn mười mấy cước, đập cho ba tên xông vào đầu tiên là Trương Minh Thắng, Triệu Phong và Phó Cách văng đi ba bốn mét, rồi đấu với những người còn lại, nhanh chóng khiến cho đối phương bầm mắt bầm mũi.

Lâm Bắc Phàm nhân cơ hội này nhặt hai khẩu súng màu đen nho nhỏ lên, trên miệng xuất hiện một nụ cười như không có, giơ súng lên, chỉ vào hai người các nàng, cười nói : “Giơ tay lên!”

“Muốn chết!”

Thân thể của hai cô gái co rụt lại, lặn về hướng hắc, đồng thời đá chân phải ra, còn một người thì gạt ngang hai chân của hắc.

Lâm Bắc Phàm biến sắc, thật không ngờ tốc độ của đối phương lại nhanh như vậy, hắc vội vàng lui về sau vài bước, bắn liên tục bốn năm viên về hướng hai nàng, nhưng trong lúc hắc nổ súng, hai nàng đã nhanh chóng lặn đi tranh đạn.

Con mẹ nó, hai con nhỏ này cũng hơi bị ghê!

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy công phu của hai cô gái này xong, trong lòng cũng không nhịn được nói thầm một câu, sau đó liên tục lui về sau vài bước, hai tay đồng loạt nổ súng, bắn tất cả đạn còn sót lại ra, nhưng mà, không có sự trợ giúp của Tiểu Kim, thì kỹ thuật của hắc quả thật là không tệ vì quá tệ, không bắn trúng các nàng không nói, còn xem làm cho đám Trương Minh Thắng bị thương.

“Ôi, lão đại, sao thuật bắn súng của anh cùi bắp quá vậy? Tại sao lại bắn về bọn em? A, cứu mạng...” Mười mấy người chạy trốn chết, rất sợ bị Lâm Bắc Phàm làm “liên lụy”.

Hai cô gái nhanh chóng né đạn trước mặt hắc, sau đó chia ra hai bên trái phải tấn công hắc.

Lâm Bắc Phàm liên tục bắn, nhưng phát hiện ra đạn đã hết sạch không còn một viên, vội vàng ném hai khẩu súng vào mặt của các nàng, đồng thời hai chân đạp mạnh, cả người lao tới, đá vào chân nhỏ của các nàng, tốc độ cực nhanh, có thể nói là như sấm tới.

Hai cô gái không ngờ rằng đối phương lại dùng súng hết đạn làm vũ khí, tuy rằng không sợ, nhưng mà gần như vậy bị ném trúng thì ít nhiều gì cũng bị tổn thương, các nàng vội vàng tránh né vật thể bay không xác định kia, nhưng mà, đúng lúc này, cước của Lâm Bắc Phàm đã đến, các nàng giật mình, chuẩn bị lui về phía sau, thì phát hiện ra dưới chân đã bị đá trúng, nhất thời làm các nàng gục xuống.

Mười mấy người kia nhìn thấy cơ hội đến, đều hô to vài tiếng, sau đó lao lên.

Thân thể của hai cô gái vừa ngã xuống đất, tay liền chống mạnh, cả người bật ngược lên, đồng thời đá về hướng của đối phương.

“ôi mắt của tao...”

“A, mũi của tao...”

Có hai tên còn chưa vọt đến trước mặt các nàng thì đã bị ăn đập rồi, làm cho bọn họ bật ngửa xuống đất, mấy người phía sau nhất thời bị hai người này làm cho trượt chân, ngã nhào nhào xuống sàn nhà, kêu la rất là thảm thiết.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy bọn họ như vậy, giận đến nổi thiếu chút nữa đã học máu.

Những tên này rốt cục là giúp mình khống chế các nàng, hay là giúp các nàng? Tại sao một chút tác dụng cũng không có vậy?

Theo hai cô y tá thấy, thì ngoại trừ Lâm Bắc Phàm ra, những người khác không tính là gì, cho nên khi hai người vừa tiếp đất, liền giơ chân phải lên, đá loạn xạ về hướng của Lâm Bắc Phàm.

Nhưng mà đúng lúc này, một màn kinh người xuất hiện.

Đám người Trương Minh Thắng không để ý đến vết thương trên người, lao về hướng hai cô y tá, có người ôm lấy chân, người thì ôm eo, người khác thì ôm tay, đè hai nàng xuống đất.

Bọn họ nghĩ đến việc thiếu chút nữa đã bị hai con nhỏ này giết, trong lòng phần nộ kích thích bọn họ, cho nên làm việc cũng không sợ sệt như bình thường.

”Mọi người đè chặt xuống, để cho bọn nó biết lợi hại của đàn ông!”

Hai tay của Trương Minh Thắng ôm chặt lấy chân trái của một người, mà vẫn tiếp tục dùng sức đè xuống.

Hai cô y tá này làm sao mà nghĩ mấy tên lưu manh khi nổi giận lại kinh khủng như vậy? Một người, hai người thì không sao, nhưng mà mười mấy người liên hợp lại, sức lực rất là lớn, các nàng còn chưa kịp phản

ứng nhiều, thì đã bị chặt trên mặt đất, mà do đầu đập xuống đất, làm cho các nàng cảm thấy có sao bay quanh đầu, thiếu chút nữa đã lìa khỏi trần thế.

“Đi chết hết đi!”

Hai cô gái đồng thời đẩy mạnh hai tay ra, bốn người đè bốn cánh tay nhất thời kêu thảm, trực tiếp bay ra ngoài, đập mạnh và hai bên bức tường, làm cho bọn họ đau đớn kịch liệt, thiếu chút nữa đã ngất đi.

Trương Minh Thắng thấy thế, cũng giật mình, không ngờ hai con nhỏ này lại mạnh như vậy, bây giờ hắn cũng bất chấp mặt mũi nữa, há to miệng ra, cắn một cái lên cái đùi trắng tuyết trơn mịn của cô gái này.

“A....”

Cô gái này tuy rằng rất có thực lực, nhưng làm sao mà ngờ đối phương lại dùng cái đấu pháp hèn hạ như vậy, làm cho chân của nàng đau nhức vô cùng, liền co chân phải lên, đập một cái vào khuôn mặt của Trương Minh Thắng.

“A má ơi...”

Trương Minh Thắng giơ tay che mặt, thân thể bay cái vèo ra sau.

Những người khác thấy thế, cũng kêu lên : “Trương ca thật lợi hại, ngay cả chiêu này cũng dùng được, đúng, cắn chết mẹ nó đi!”

Bọn họ liền nhào đến cắn vào tay và chân của hai nàng, còn có hai tên khốn nạn nhào đến cắn vào bộ ngực của các nàng, nhưng mà bị các nàng tát cho một cái làm đầu óc quay cuồng, trực tiếp hôn mê.

“Tao giết chết bọn mày!”

Hai cô gái làm sao mà gặp qua cảnh tượng này? Thật sự là vừa giận vừa thẹn, đập điên cuồng về bọn họ, làm cho cả đám té lăn xuống đất.

Lâm Bắc Phàm nhân cơ hội này vọt đến trước mặt hai người, hai tay giơ ra, chụp lấy cổ của hai nàng.

Hai cô gái vừa thu dọn mười mấy người xong, liền cảm thấy có một trận gió tới, kinh hô một tiếng, vội cúi đầu, tránh thoát một trào của Lâm Bắc Phàm, đồng thời giơ tay lên, đâm vào bụng của hắn.

Thế công của Lâm Bắc Phàm lại đổi, nắm lấy cổ tay của hai nàng, dùng sức vặn một cái, hai nàng liền không đứng vững được, xoay một vòng, té ngay xuống đất.

Trương Minh Thắng bị ăn một đập, máu mũi chảy ra ròng ròng, làm cho khuôn mặt của hắn trông có vẻ dữ tợn, nếu như nhìn trong đêm sẽ không khác gì lệ quỷ.

Hắn vất vả đứng lên, thở phì phò nói : “Sát, bình thường đều là chơi gái, hôm nay lại bị gái đánh, các anh em, xông lên, cho hai con nhỏ này biết lợi hại!”

Hắn lắc lư cái thân hình to béo của mình, lao đến hướng hai cô gái.

Bởi vì nhân số đông đảo, cho nên hai cô gái không thể nào ra tay với bọn họ, cho nên mỗi người tuy rằng bị đánh không ít, nhưng mà không bị thương quá nặng, tất cả đều cắn răng, lần lượt nhào đến.

332. Chương 333: Thủ Đoạn Vô Lại.

Hai cô gái làm sao mà ngờ sẽ gặp phải thủ đoạn vô lại như vậy? Không có bất kì chiêu thức gì, cũng không có bất kì kỹ thuật gì, những cái sử dụng đều là chiêu thức hạ lưu bậc ba, đánh lén, bóp vú con gái, mò xuống giữa quần, cắn người.... tùy tiện làm một chiêu thôi cũng rất là mất mặt rồi, nhưng mà những chiêu thức này khiến cho các nàng dù có một thân bản lĩnh cũng không thể có biện pháp gì, dù sao thì bốn năm người kết hợp lại thì dĩ nhiên có sức lực lớn hơn các nàng, hơn nữa trong tay các nàng không có vũ khí, điều này làm cho các nàng ít nhiều gì cũng có cảm giác luống cuống tay chân, tức giận đến nổi mặt trắng bệch, hận không thể cho đám người này đi chết đi.

Trên người của đám Trương Minh Thắng đều đầy bụi đất, nhìn thế nào cũng giống như bị người ta cưỡng hiếp vậy, mười mấy người mà lại không thể khống chế được hai cô gái, cái này nếu mà truyền ra ngoài thì bọn họ làm sao lặn lội được ở kinh thành nữa? Bọn họ không quản hình tượng mặt mũi nữa, lao đến hướng hai cô gái, khống chế các nàng lại, nhìn cảnh tượng này tự nhiên cảm thấy mắt mặt cho đàn ông.

Lâm Bắc Phàm thấy cả đám đột nhiên dừng mãi như vậy, ngay cả một chút mệt mỏi cũng không có, cũng không muốn phá hư tâm tình đang tốt đẹp của mọi người, cho nên thẳng thắn đứng một bên, nhìn bọn họ hỗn chiến, đồng thời nhún vai, truyền âm nói chuyện với Tiểu Kim : “Hai con nhỏ này không mang theo vũ khí khác?”

Tiểu Kim nằm một cục trong túi quần của hắn kêu lên : “Lão đại, vừa rồi pháp lực của tôi tiêu hao quá độ, thật sự là không nhìn ra cái gì cả, trời ơi, đường đường là một con rồng cao quý mà lại lưu lạc đến trình độ này, nếu mà truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ khiến long muội muội thương tâm sao? Các nàng khẳng định sẽ cho rằng các phương diện của tôi đều hạ thấp, thật sự rất đáng buồn!”

Nó tự nhiên khóc nức nở lên, nghe giọng vô cùng bi thương.

Rồng vốn là một sự tồn tại kinh khủng, nhưng mà bây giờ pháp lực của nó đã mất hết, sau này làm sao mà lặn lội?

Lâm Bắc Phàm chớp mắt, mặc kệ đối phương diễn trò, hai tay ôm ngực dựa vào hành lang, đứng xem cảnh tượng trước mặt.

“A, tao bắt được rồi, mau cho nó biết lợi hại đi!” Trương Minh Thắng nhào đến, hai tay ôm chặt lấy cái eo của một cô y tá, vừa kêu lên, kết quả là bị cô gái này hung hăng đá cho một cái, lại chạm vào vết thương cũ, làm cho hắn kêu thảm thiết, thân thể mất cân bằng, thế là, cái thân hình hơn một trăm ký của hắn ngã xuống, đè lên cô y tá, khiến cho nàng ta thiếu chút nữa nghẹt thở mà chết.

“Cái tên mập chết tiệt này, mau buông ra!”

Thân thể của cô y tá dù sao cũng nhỏ bé, làm sao mà chịu nổi nguyên một ngọn núi khổng lồ này? Nhất thời cảm thấy hô hấp của mình khó khăn, nghẹn đến đỏ mặt, cả người run lên, giơ hai tay lên hung hăng bóp cổ đối phương.

“Cái ... cái con gái mẹ mày, dám ... dám bóp cổ tao... tao liều mạng với mày!”

Trương Minh Thắng bị đối phương bóp cổ làm cho khó thở, mặt đỏ lên, hai bàn tay của hắn cũng liều lĩnh chụp đến cái cổ trắng của đối phương.

Sức lực của cô y tá rõ ràng là mạnh hơn Trương Minh Thắng gấp mấy lần, nhưng mà thể trọng của Trương Minh Thắng lại gấp hai lần nàng, hai người bóp cổ lẫn nhau, lặn lội trên mặt đất, ai cũng không phục, ai cũng muốn bóp chết đối phương, trong khoảng thời gian ngắn không phân thắng bại, làm cho những người chung quanh đều trừng to mắt.

“Ê ê ê, Trương ca, anh ôm chặt một chút, em... em dùng dây trói nó lại, ơ? Ai có dây? Nhanh kiếm dây trói lại, đừng để nó chạy!”

Triệu Phong và Trịnh Dũng hai người vội vàng chạy đến, muốn dùng dây để trói cô y tá này lại, nhưng mà tìm mãi cũng không thấy dây đâu, tức đến nổi dậm chân ngó quanh.

“Đúng rồi, dùng dây nịt, dùng dây nịt trói lại, cái đó còn chắc hơn dây thường nữa!”

Từ Chính và vài người khác đang đối phó với cô y tá bên này, nhìn thấy bọn họ sắp thành công, vội vàng kêu lên.

Triệu Phong nghe vậy, gật đầu nói : “Cái chủ ý này không tồi, dùng dây nịt, Trương ca, anh cố gắng lên!”

Hắn liền cởi dây nịt của mình ra, ai mà ngờ vừa rút dây nịt ra khỏi quần, thì cái quần dài cũng bị tụt xuống đất, để lộ ra cái quần lót đường viền hoa, tuy rằng là quần lót của nam, nhưng mà nhìn cũng có vẻ rất gay.

“A? Khụ khụ...” Những người khác vừa nhìn liền học mẫu, ai mà ngờ tiểu tử này lại mặc cái quần lót kinh dị này.

Trịnh Dũng sờ sờ mũi, cười không ngừng nói : “Hèn chi Triệu Phong lại có thói quen cất giữ quần lót của đàn bà, thì ra là vậy...” Bọn họ đều cười xấu xa lên, quên cả nguy hiểm còn đang ở trước mặt.

Triệu Phong làm sao mà ngờ quần dài của mình lại tụt xuống? Bị chọc quê làm cho mặt của hắn đỏ lên, cảm tức chỉ bọn họ, rống lớn : “Các người ít nói nhảm con mẹ nó lại đi, lão tử còn không phải là vì giúp các người không chế hai con nhỏ này sao, các người mà còn nói nữa, tôi sẽ không giúp...” Nói xong, liền chuẩn bị kéo quần lên.

“Đừng, đừng, nhanh trối con nhỏ này lại, đừng để nó chạy!”

Trịnh Dũng cười làm lạnh nói.

Triệu Phong thẳng thắn ném cái quần dài của mình qua một bên, chỉ mặc cái quần lót đường viền hoa đi đến trước mặt cô y tá đang vật lộn với Trương Minh Thắng, nhưng mà hắn còn chưa đến gần đã bị cô ta đá cho một cái vào thẳng nhỏ, nhất thời ôm lấy nó, kêu la thảm thiết.

Trịnh Dũng vội vàng lao đến chụp lấy cái dây nịt trong tay của Triệu Phong, nhào đến chỗ cô y tá, kêu lên : “Trương ca, anh đừng lộn xộn, em trối nó lại cho, ôi, con gái mẹ mày, dám đá lão tử à, một hồi lão tử cho mày biết lợi hại!”

May mà có vết xe đổ của Triệu Phong, cho nên hắn đã bảo vệ thẳng em của mình rất kỹ, nhưng mà những chỗ khác cũng bị trúng vài đá, tuy rằng không phải nặng, nhưng cũng làm cho hắn kêu la thảm thiết, thế nhưng hắn vẫn không từ bỏ.

Triệu Phong nghỉ ngơi một hồi, cảm thấy đau đớn dần dần bớt đi, cũng vội vàng lao đến, dùng sức ôm hai cánh tay của cô y tá, mặc dù bị đánh mấy cái, nhưng vẫn không chịu buông ra.

Ba người bọn họ liên thủ, hợp sức lại với nhau, rốt cục cũng đã trối được cô y tá này lại, chỉ là do một sợi dây nịt này không đủ chắc, cho nên Trịnh Dũng và Trương Minh Thắng cũng cởi luôn dây nịt quần của mình ra, đến lúc này thì cô y tá đã bị trối lại không khác gì một cái xác ướp, cảm tức nhìn bọn họ, hận không thể chẻ ra làm tám miếng.

“Trương ca, các người mau đến hỗ trợ, con nhỏ này ghê gớm quá, bọn em không giữ được, con nhỏ này sung sức quá rồi!”

Ba người bọn họ vừa thở phào nhẹ nhõm, thì mấy người bên kia đã kêu thảm lên, ngẩng đầu nhìn lại, đã thấy đám Từ Chính bị cô y tá còn lại oánh cho bầm vập, kêu la thảm thiết.

Trương Minh Thắng chỉ mặc cái quần lót màu trắng, lắc lư cái khối mỡ di động của mình, tiếp tục thi triển chiêu thức bom thịt, giang hai tay ra, lao đến hướng cô y tá.

Cô y tá này nhận thấy phía sau có một trận kinh phong, vội vàng cúi người lách qua né nhanh, đồng thời còn đá lại một đá.

“A, cứu mạng...” Trương Minh Thắng nhìn thấy chân của đối phương càng lúc càng gần dừng quần của mình, lập tức dừng chân lại, hai tay đưa xuống, che lấy chỗ hiểm, sắc mặt sợ đến trắng bệch.

Lẽ nào là nữ sát thủ thật? Chuyên đi thiến đàn ông? Lỡ như bị nàng ta đá trúng, vậy thì cuộc sống hạnh phúc nửa đời sau của mình chẳng phải là tiêu rồi sao?

“Ôi má ơi!”

Tuy rằng hắn đã dùng tay che lấy chỗ hiểm, nhưng mà bị đối phương đá mạnh như vậy, làm cho hắn vắng đi ba bốn mét, lăn vài vòng trên mặt đất, không đứng dậy nổi.

Những người khác thừa cơ hội này mà lao đến đánh lén, còn về phần cô y tá kia, tuy rằng nàng ta có bản lĩnh, nhưng làm sao mà cản lại sự tấn công điên cuồng này? Nàng ta đá liên tục ra mấy đá, làm cho vài người gục xuống, còn chưa kịp thở dốc, thì đã bị mấy người liều lĩnh lao đến, đè nàng xuống, rồi chồng như chồng mền lên vậy, một tầng rồi lại một tầng, bảy tám thằng đàn ông đè lên thân thể của nàng, giống như là thái sơn áp đỉnh, khiến cho nàng ta không thở nổi, hai mắt trợn trắng.

“Bọn mày... bọn mày... tao không giết bọn mày là không được!”

Cô gái này há mồm ra, cắn mấy phát lên trên người cái tên đề trực tiếp lên mình, làm cho đối phương kêu la thảm thiết.

“Bọn mày đề xuống cho tao, tao đến đây!”

Trương Minh Thắng rút cục đã hồi phục, nhìn thấy cô y tá này đã bị khống chế, quát to một tiếng, lấy đà chạy lại, giang hai tay ra, nhảy một cái thật cao lên hướng của đồng người này.

“A, Trương ca, anh đừng đến” Cả đám hét ầm lên.

Nói thế nào thì hẳn ta cũng nặng hơn trăm ký, giống như một cục thịt di động vậy, nếu như để hẳn đề trúng, chẳng phải là chết người sao?

Cả đám đều hoảng sợ, vội vàng lẩn tránh lẩn phải tránh né, ngay cả một giây đồng hồ cũng không dừng lại.

Cô y tá kia nhìn thấy đám người tránh ra, rút cục đã có cơ hội hít thở, nhưng mà ngay sau đó liền thấy một cục thịt nhảy đến hướng mình, nàng ta không suy nghĩ nhiều, giơ chân phải lên hung hăng đạp cho một cái.

“Ồi, chết mẹ rồi!”

Trương Minh Thắng ôm lấy bụng mình kêu thảm lên, thiếu chút nữa đã chết ngất, cuối cùng, té ngã lên trên người đối phương, làm cho cô y tá kia kêu thảm một tiếng, trực tiếp ngất xỉu.

Mười mấy người bọn họ trải qua khoảng hai mươi phút cố gắng, cuối cùng cũng đã khống chế được hai cô y tá, sự vất vả trong đó không thể diễn tả hết được, đừng nói những người khác, chỉ tính riêng Trương Minh Thắng thôi cũng đã bị ăn không biết bao nhiêu đầm đá rồi, hơn nữa trước đó còn bị súng ngắm bắn bị thương, cho nên bị thương nặng càng thêm nặng.

Cả đám người dùng mấy sợi dây nịt trói hai cô y tá lại như đòn bánh tét, ngay cả cục cựa cũng không được, miệng còn bị nhét miếng giẻ rách nữa, lúc này hai người một nhóm, khiêng các nàng đi xuống lầu, trên mặt là sự đắc ý và nụ cười xán lạn, giống như là đại tướng thắng trận trở về.

Con mẹ nó, mình bắt được sát thủ, mà còn là hai người.

Lâm Bắc Phàm nhìn xong cảnh này, trên trán toát rất nhiều mồ hôi lạnh, những tên này thật đúng là trâu bò.

333. Chương 334: Con Gái Vs Con Gái.

“Mày nhanh chóng khai đi, bọn mày rút cục là ai? Vì sao lại muốn ám sát bọn tao? Mày có nói không?”

“Hừ!”

“Mày, mày nói không? Mày không nói, tao ”phang” chết mẹ mày!”

“Hừ!”

Cả đám Từ Chính mang hai đòn bánh tét này vào trong một căn phòng, trực tiếp tra hỏi, chỉ đáng tiếc rằng, hai cô gái này ngoại trừ chữ “hừ” ra thì chẳng nói được một cái gì khác, khiến cho mười mấy người tức giận, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên.

Cả đám này đối phó với đám Tân Cương thì dễ rồi, nhưng mà, đối phó với hai cô gái này, bọn họ có một cảm giác thất bại vô cùng. Ngay cả những thủ đoạn đề tiện nhất cũng lấy ra hừ, nhưng mà người ta có vẻ không chút sợ hãi, bọn họ còn có thể làm gì? Chẳng lẽ nhào đến phang người ta thiệt?

Trương Minh Thắng là người bị ăn đòn nhiều nhất, nghiêng răng kêu lên : “Các người, các người nhanh chóng nghĩ biện pháp đi, khiến cho hai con nhỏ này khai ra!”

Hai cô gái bị trói chặt trên ghế, toàn thân trên dưới ít nhất cũng mười sợi dây, đừng nói là nhúc nhích, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, nhưng mà, cuối cùng đám người này coi như là ra tay lưu tình, chứ nếu không thì hai cô nàng đã bị nghẹt thở mà chết.

Lâm Bắc Phàm nằm trên giường, vừa tươi cười nhìn bọn họ đùa giỡn, vừa nghe điện thoại của Khổng Băng Nhi.

Khổng Băng Nhi nghe thấy tin mười mấy người bọn họ bị ám sát, cũng giật mình hoảng sợ, lúc đầu còn muốn tìm bọn họ đi chơi, nhưng mà lại xảy ra chuyện này, ai ngờ bọn họ lại xảy ra chuyện chứ?

Sát thủ.

Trong lòng nàng, cái từ ngữ này chỉ xuất hiện bên trong phim ảnh và truyện tranh, nhưng mà bây giờ lại xuất hiện ngoài đời, khiến cho nàng cảm thấy cả người lạnh băng, giống như đang ở trong hầm băng sâu vạn trượng vậy, cả người lạnh run lên.

Nếu như là mình, thì có bị đâm sát thủ giết chết hay không?

Khổng Băng Nhi không có nhiều ấn tượng với người khác, nhưng mà đối với Lâm Bắc Phàm lại có một chút cảm giác không hiểu, mỗi ngày đều muốn gặp hắn, nhìn nụ cười âm áp của đối phương, chỉ cần hơi rời xa một chút, sẽ cảm thấy cả người mất tự nhiên. Nàng không biết đây là hiện tượng thích một người ấy mà.

Nàng nghe nói đối phương bị thương, còn hạ gục được ba gã sát thủ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nàng vừa mới tắm xong, mặc một bộ đồ ngủ màu trắng, đang nằm trên giường, lướt qua lại nói chuyện điện thoại với đối phương.

“Lão đại, hai con nhỏ này không sợ cực hình, anh nói nên làm thế nào bây giờ? Tức chết đi được, tôi còn chưa gặp qua con nhỏ nào lì như vậy”

Trương Minh Thắng sau khi thẩm vấn gần mười phút, nhìn thấy hai cô gái này không coi bọn họ ra gì, nổi giận đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, nhỏ giọng hỏi.

Lâm Bắc Phàm đang nói chuyện với Khổng Băng Nhi, nghe thấy hắn hỏi như vậy, tức giận phát tay : “Không phải chỉ là hai cô gái thôi sao, các người muốn làm thế nào mà chẳng được?”

“Cho dù mọi người muốn phang các nàng, các nàng cũng không sợ, xem ra các nàng trên giường khẳng định là bách chiến bách thắng rồi, chỉ sợ cả đám cũng không làm gì được hai nàng, ngược lại còn khiến cho hai nàng sáng khoái thôi!”

Trương Minh Thắng tức giận nói.

“Ê, các người đang làm gì vậy? Phang cái gì? Đám sắc lang các người không làm vậy trong phòng chứ?”

Khổng Băng Nhi mơ hồ nghe thấy lời nói của Trương Minh Thắng, mặt liền trầm xuống, lớn tiếng chất vấn.

“Ồ, không có gì, vừa rồi bọn họ mới bắt được hai sát thủ, là nữ, đang ở chỗ này tra hỏi, nhưng tựa hồ không có tiến triển gì!”

Lâm Bắc Phàm cũng giải thích sơ sơ cho nàng hiểu.

“Nữ sát thủ?”

Cái miệng nhỏ của Khổng Băng Nhi đã thành hình chữ O, kinh ngạc kêu lên : “Con gái cũng có thể làm sát thủ sao?”

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa đã hộc máu, nói nhảm cái gì vậy? Giống như loại chuyện phóng hỏa giết người thì chỉ có đàn ông làm, hắn tức giận nói : “Vì sao con gái không thể làm sát thủ? Con gái làm sát thủ còn ghê hơn con trai đấy”

“Ồ, vậy hai người bọn họ có đẹp không?”

“Khụ khụ, coi như cũng được”

“Vậy các nàng đẹp, hay em đẹp?”

Lần này không chỉ Lâm Bắc Phàm, mà ngay cả trên trán của Trương Minh Thắng cũng toát mồ hôi lạnh, con gái đúng là động vật không nói lý.

Người khác đối mặt với sát thủ, luôn phải lo cho an toàn của bản thân, còn các nàng thì tự nhiên lại xem đối phương có đẹp hay không, thảo nào mọi người đều nói, đàn bà và tiểu nhân là khó nuôi nhất.

“Nhanh lên một chút, các nàng đẹp hay em đẹp?”

Khổng Băng Nhi thấy bọn họ không trả lời, nhất thời hờn dỗi.

“Ồ, các nàng làm sao mà có thể so sánh với em? Đương nhiên là em đẹp!”

Lâm Bắc Phàm choáng váng, vội vàng trả lời.

“Cái này thì được!”

Khổng Băng Nhi đắc ý cười cười.

Lâm Bắc Phàm không biết nói gì, dù sao thì cũng không có cách thăm vấn hai cô gái này, mà lại bị nàng ta làm hồ đồ, xem ra mình không nên nói những chuyện này trước mặt nàng. Hắn đang muốn cúp máy, thì ai ngờ Khổng Băng Nhi đột nhiên nói : “Em muốn đến đó, nhìn xem hai sát thủ ấy có đẹp hay không đẹp!”

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều choáng váng, nhiều người để làm gì? Đây là sát thủ, cũng không phải đại minh tinh, có cần phải vậy không? Chỉ là bọn họ còn chưa nói chuyện thì đối phương đã cúp điện thoại.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng bốn mắt nhìn nhau.

Khổng Băng Nhi muốn đến nhìn hai cô sát thủ này? Chẳng phải là càng thêm phiền à?

Trong đầu bọn họ nhất thời hiện ra một hình ảnh kinh khủng, Khổng Băng Nhi cũng gia nhập một tổ chức sát thủ, trở thành đệ nhất mỹ nữ sát thủ, đi trong bóng tối và tội ác, làm ra những chuyện khiến cho người người cảm phẫn.

Tốc độ của Khổng Băng Nhi rất nhanh, chỉ sau hai mươi phút, nàng ta đã đẩy cửa vào, liên tục kêu lên : “Các nàng ở đâu? Mau, mau đưa các nàng ra, em muốn nhìn xem các nàng có bộ dáng thế nào”

Nàng ta mặc một bộ đồ màu trắng, làm cho người ta có cảm giác ngây thơ mỹ lệ, hơn nữa khuôn mặt đẹp tuyệt vời, giống như tiên tử trên trời, làm cho cả đám nhìn không chớp mắt.

Cả đám nhìn thấy nàng ta vọt vào như vậy, giật mình không nhẹ, cái gì đây? Thấy nàng ta nổi giận dưng dưng, giống như là muốn điên lên vậy, khiến cho bọn họ run lên, hai tay ôm trước ngực, cảnh giác nhìn nàng, sợ nàng ta làm ra loại chuyện cảm thú gì đó.

“Ồ, là các nàng?”

Ánh mắt của Khổng Băng Nhi rơi xuống trên người hai cô gái, trên mặt cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Thật không ngờ hai cô gái này cũng có chút tư sắc, bộ ngực phát triển cũng rất đầy đặn, hông cũng căng tròn, hèn chi khiến cho đám người bọn họ luống cuống.

Triệu Phong vội vã gật đầu nói : “Đúng vậy, hai con nhỏ này là do chúng tôi vừa bắt được, có chút công phu, nếu như không phải lão đại đá sủng của các nàng bay đi, thì sợ rằng ở đây đã có mấy người bị các nàng giết chết!”

Hai cô gái này thấy có một cô gái xinh đẹp khác đi đến hướng mình, trong lòng chợt cảm thấy sợ hãi, các nàng không sợ đàn ông, nhưng cảm thấy khuôn mặt tươi cười của cô gái xinh đẹp này không có ý tốt, làm cho các nàng sợ hãi từ trong lòng, trên khuôn mặt đẹp của mình cũng lộ ra chút lo lắng.

Khổng Băng Nhi đi đến trước mặt hai nàng, hai tay chống đầu gối, trên khuôn mặt xuất hiện nụ cười mê muội.

“Cô... cô muốn làm gì?”

Một cô gái khiếp đảm hỏi.

Khổng Băng Nhi giơ tay phải lên, nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen của nàng, nụ cười trên mặt không tắt, lẩm bẩm : “Thật sự là hai cô gái rất xinh đẹp, mà không ngờ lại là sát thủ, thật là đáng tiếc”

Trong lời nói của nàng không chút sát khí, không có chút uy hiếp, nhưng khi hai cô gái nghe xong, tự nhiên có cảm giác sồn tóc gáy, cả người không ngừng run lên, muốn thoát khỏi đống dây buột này, nhưng mà, hơn mười sợi dây đang buột trên người, muốn thoát cũng đâu có dễ?

“Cô... cô muốn làm gì?”

Hai cô gái không hèn mà cũng lên tiếng.

“Các người rốt cục là do tổ chức nào phái đến? Vì sao lại muốn giết mấy tên khốn này? Là ai thuê các người làm?”

Khổng Băng Nhi ôn nhu hỏi, giống như đang nói chuyện cùng với một cô bạn cũ của mình vậy.

“Chúng tôi... chúng tôi sẽ không nói!”

Sắc mặt của hai cô gái tái nhợt, dùng sức lắc đầu.

“Cái này thì không tốt rồi, tôi ghét nhất là người ta không trả lời câu hỏi của tôi, mà còn là con gái xinh đẹp như vậy, phải biết rằng tính độ kị của con gái rất mạnh, những việc mà bọn họ không muốn làm, thì tôi lại cam tâm tình nguyện làm!”

Trên khuôn mặt của Khổng Băng Nhi vẫn không có chút bất mãn và phẫn nộ, vẫn là nụ cười như cũ, nhưng mà, nhiệt độ trong phòng nhanh chóng bị giảm xuống mười độ, làm cho những người xung quanh đều cảm thấy gió lạnh đến, không nhịn được run lên.

“Cô... cô không được làm vậy... chúng tôi, chúng tôi không sợ cổ!”

Hai cô gái cố gắng tỏ ra kiên cường nói.

“Ồ? Không sợ tôi à?”

Khổng Băng Nhi tự nhiên cười, cười một cách hài lòng.

“Cô... cô cười cái gì?”

Hai người bọn họ đều cảm thấy nguy hiểm càng lúc càng đến gần.

Trên mặt của Khổng Băng Nhi vẫn tiếp tục nụ cười xán lạn của mình : “Không có gì, tôi thích nghe các người nói không sợ tôi, bởi vì tôi sẽ có nhiều chuyện có thể làm. Các người không phải là không sợ bọn họ sao? Nghe nói bây giờ ngoài chợ trời có bán một món đồ chơi, chỉ cần nạp pin vào, là có thể hoạt động bảy tám tiếng, bảo đảm sẽ khiến cho các người sướng khoái đến cực điểm, tôi sẽ mua cho hai người loại lớn nhất, bảo đảm rằng trong vòng một giờ các người sẽ ra bốn năm lần, tôi còn sẽ quay phim lại, tung lên mạng, làm cho mọi người đều thấy cái vẻ dâm đãng như chó cái của các người. Đúng rồi, tôi sẽ cắt hết tóc của các người đi, rồi dùng dao rạch mặt của các người, à, nên khắc chữ thì hơn, khác hai chữ dâm phụ lên mặt của các người, bảo đảm rằng sẽ có hiệu quả chấn động. Đúng rồi, tôi sẽ kêu khách sạn chuẩn bị cho vài con chuột, rắn, gián, kiến, rệp, rận, bỏ vào trong quần áo của các người, để cho chúng cắn từng chút từng chút lên da thịt của các người, tôi sẽ cho các người trở thành cô gái xấu xí nhất thế giới...”

Cả đám Lâm Bắc Phàm nghe xong, liền đổ mồ hôi lạnh ra ròng ròng.

Con gái, quả thật là một loại động vật kinh khủng.

“Chúng tôi... chúng tôi nói...”

Hai cô gái nghĩ đến cảnh tượng kinh khủng đó, sự kiên định trước kia sụp đổ trong nháy mắt, sợ hãi thấp giọng kêu lên.

Các nàng không sợ chết, nhưng lại sợ bị hủy dung, sợ bị biến dạng, sợ đám côn trùng đáng sợ kia.

Cái này tựa hồ như là đức tính chung của tất cả con gái.

334. Chương 335: Không Phải Là Sát Thủ?

Chuyện mà cả đám người Lâm Bắc Phàm không xử lý nổi, lại được Khổng Băng Nhi giải quyết dễ dàng, cái này khiến cho bọn họ thảm than, trong phương diện này đàn bà con gái quả thật là có năng lực mạnh hơn đàn ông nhiều.

Ai mà ngờ kết quả thảm vẫn làm cho bọn họ trừng to mắt ra. không tin nổi.

Hai mỹ nữ xinh đẹp này không phải là sát thủ, không có bất kì quan hệ gì với ba tên sát thủ nước ngoài kia.

Trương Minh Thắng biết được tin này, kêu lên : “Sát, các người nói các người không phải sát thủ, là tôi tin tưởng các người sao? Lời nói của đàn bà con gái không có câu nào là sự thật cả, tôi muốn cho các người biết sự lợi hại của tôi... a... ai đá tao?”

Hắn còn chưa nói xong đã bị Khổng Băng Nhi đá cho một cái,

Khổng Băng Nhi chu cái miệng nhỏ ra, bực bội chống tay, trong đôi mắt đẹp bắn ra một tia lạnh lùng, nói : “Anh nói cái gì? Đàn bà con gái nói không thể tin được? Ý của anh là, tôi cũng là người như vậy?”

Trương Minh Thắng cảm thấy chân mình bị đau kịch liệt, không nhịn được run lên, dùng sức nuốt nước miếng, lắp bắp : “Tôi... tôi không có nói cô... tôi đang nói bọn họ!”

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán, cô nàng này hung dữ quá đi thôi! Ngay cả câu nói như vậy mà cũng bắt bẻ được, thật không biết là sau này có ai dám lấy nàng nữa?

“Ồ, ý của anh là...” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Khổng Băng Nhi lộ ra một nụ cười ngọt ngào, nói : “Các nàng là con gái, còn tôi thì không? Có đúng không?”

Hai tay nhỏ của nàng không biết đã vươn ra lúc nào, nắm lại thành nắm, chuẩn bị cho đối phương ăn mỹ nữ quyền.

“Không phải, không phải, tôi không có ý kia!” Trương Minh Thắng vội vàng lắc tay, kêu lên.

“Anh nói đàn bà con gái nói không thể tin được, chính là nói các nàng, không bao gồm tôi, vậy không phải nói rằng, tôi không phải là đàn bà con gái sao? Tên mập chết tiệt này, anh chỉ biết chống đối tôi, ngày hôm nay không cho anh biết sự lợi hại của tôi, tôi không tên là Khổng Băng Nhi nữa!”

Khổng Băng Nhi giơ nắm lên, bắt đầu nắm đá về hướng Trương Minh Thắng.

“Cứu mạng, cứu mạng, tôi không dám nữa, tôi nói sai rồi, cô là con gái, các nàng không phải là cô gái!”

Trương Minh Thắng bây giờ đang bệnh nửa người rồi, cánh tay cũng không thể cử động lộn xộn, làm sao mà là đối thủ của Trương Minh Thắng? Hắn chỉ có thể tránh né sự tấn công của đối phương, liên tục cầu cứu người khác.

Trương Minh Thắng quay đầu lại, nhìn chăm chú vào bức tường, tựa hồ đang nghiên cứu về chất lượng và giá cả, còn Triệu Phong và Trịnh Dũng hai người thì đang thương lượng cái gì đó, đại khái là đang bàn về gái gú, nói cái gì mà chất lượng tốt hay không tốt, Từ Chính thì cúi đầu xuống, tự hỏi về một vấn đề cao siêu là tại sao trong phòng không có con kiến nào, còn những người khác à, kẻ cúi đầu người ngẩng mặt, làm ra vẻ vô cùng bận rộn.

“Các người, sát, các người thấy chết mà không cứu, tôi khinh bỉ các người!”

Trương Minh Thắng giận đến hộc máu, cắn tức liếc nhìn bọn họ, nhưng mà, tốc độ của hắn vừa chậm lại, đã bị Khổng Băng Nhi đá cho một cái vào mông, hai tay hắn liền ôm lấy cái mông, kêu la thảm thiết.

Sau khoảng bốn năm phút đồng hồ, Khổng Băng Nhi mới vỗ vỗ tay nhỏ, trừng mắt nói Trương Minh Thắng : “Anh mà nói còn bấy nữa, tôi lấy keo dán sắt dán miệng anh lại, cả đời khỏi cần nói luôn!”

Trương Minh Thắng không biết đã bị đánh bao nhiêu cái nữa, thoạt nhìn rất là thê thảm.

Hắn có một cảm giác muốn khóc.

Lúc ở Nam Thành, hắn là một người kinh điển, còn ai dám làm vậy với hắn? Nhưng mà đến kinh thành thì sao? Mỗi ngày đều gặp chuyện như vậy, nguy hiểm không ngừng, còn bị mấy con nhỏ này ăn hiếp, nếu mà truyền ra ngoài, làm sao mà Trương Minh Thắng hắn còn mặt mũi lẩn lộn nữa?

“Trương ca, anh không sao chứ?”

Cả đám người Triệu Phong cẩn thận thăm hỏi.

“Không sao cái rắm, cái mông của lão tử bị đánh cho nở hoa rồi, như muốn rớt ra ngoài, tại sao vận khí của lão tử lại kém như vậy? Cái con ...” Trương Minh Thắng thiếu chút nữa chửi ầm lên, nhưng mà lập tức nhìn thấy tia điện lạnh từ trong mắt của Khổng Băng Nhi bắn tới, giống như là bảo kiếm rời vỏ vậy, khiến cho hắn nuốt luôn mấy chữ định nói vào trong bụng.

Sau khi liếc mắt thị uy xong, Khổng Băng Nhi mới đi đến trước mặt hai mỹ nữ không biết có phải là sát thủ hay không, trên mặt lộ ra một nụ cười say lòng : “Các người tiếp tục nói đi, đừng để ý đến mấy tên chết tiệt này, tôi tin các người không phải là sát thủ!”

”Ồ, làm sao cô dám khẳng định bọn họ không phải là sát thủ?”

Trương Minh Thắng vừa xoa xoa cái mông của mình, vừa tò mò hỏi.

“Vớ vẩn, sát thủ mà có thể đẹp như vậy sao?”

Khổng Băng Nhi lại liếc hắn một cái.

Trên đầu của mười mấy người liền xuất hiện nhiều dấu chấm hỏi, thân thể chấn động, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

Suy luận như vậy cũng được sao? Quả thật đáng ngạc nhiên.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm giật giật, không biết nói đây là chuyện tốt hay xấu nữa.

Hai mỹ nữ nhìn thoáng qua nhau, cuối cùng cô bên trái có khuôn mặt trái xoan thấp giọng nói : “Chúng tôi chỉ làm việc theo lệnh của cấp trên, đến thử bọn họ, để nhìn thực lực của họ, thật không ngờ công phu của hắn lại lợi hại như vậy, chúng tôi không phải là đối thủ của hắn!”

Nàng ta nói xong nhìn Lâm Bắc Phàm, biểu thị rằng mình không phải là đối thủ của đối phương, còn về phần đám người Trương Minh Thắng, bị nàng ta trực tiếp bỏ qua, nếu như không phải bọn họ nhiều người, hơn nữa lại dùng những chiêu đề tiện, nàng ta làm sao mà bị bắt?

“Thật ra công phu của chúng tôi rất là bình thường, không cần khích lệ chúng tôi như vậy!”

Phó Cách không chú ý đến ánh mắt của đối phương, còn tưởng rằng đối phương đang khen mình, cho nên trên mặt liền cười một cái đắc ý.

“Đi chết đi, cỡ đám rác rưởi như các người, nếu không dùng loại thủ đoạn đề tiện này, thì cho dù có đến năm mươi người, chúng tôi cũng sẽ không sợ!”

Hai cô gái cùng quay đầu đi, không thèm nhìn bọn họ.

“Lập lại lần nữa coi?”

Phó Cách tức giận nói.

Tuy rằng thủ đoạn của bọn họ không quang minh chính đại, không có sành điệu, cũng hơi bị mất mặt, lấy nhiều bắt nạt ít, nam ăn hiếp nữ, nhưng mà cũng không cần nói rõ như vậy chứ? Ít nhiều gì thì cũng nên chừa chút mặt mũi để nhìn nhau.

“Sao thế? Anh không phục/ Cùng lắm thì chúng ta thử lại một lần, các người tùy tiện tìm hai mươi người, không dùng chiêu thức đề tiện đó, nếu tôi thua, thì mặc cho các người chém giết!”

Cô bên trái lại tiếp tục liếc nhìn hắn nói.

“Ặc...” Phó Cách sờ sờ đầu, ngượng ngừng cười : “Tôi là người tốt, không quen đánh nhau, hơn nữa chúng ta đều là người lớn rồi, sao có thể chiếm tiện nghi của hai cô? Cho nên tôi sẽ không đánh, có hiếp chết tôi cũng không đánh!”

“Ặc”

Những người khác đều giơ ngón giữa lên với hắn, âm thầm khinh bỉ đối phương một chút.

Khổng Băng Nhi mặc kệ bọn họ, cúi đầu hỏi : “Cấp trên của các người? Là ai?”

Hai cô gái nhìn nhau, hơi lắc đầu nói : “Chúng tôi không thể nói!”

Trương Minh Thắng nhất thời nổi giận, giơ nắm đấm lên hướng các nàng, nói : “Thử chúng tôi? Thử theo kiểu các cô? Nổ súng bắn chúng tôi, cái này cũng gọi là thử? Nếu không phải có lão đại chúng tôi, sợ rằng chúng tôi đã bị giết chết!”

“Khẳng định là không chết người, cùng lắm chỉ là bị thương!”

Cô gái bên phải cười nói.

“Cái gì? Không chết người? Súng lục mà, đâu phải đồ chơi, cô còn lừa tôi?” Trương Minh Thắng không phục nói.

“Súng là súng thực, nhưng mà đạn bên trong là đạn giả, bắn trúng người cũng không gây mất mạng!”

Cô bên trái liếc hắn một cái, nói thêm một câu : “Ngay cả cái này cũng không hiểu, đúng là ngu ngốc!”

“Đạn... đạn giả? Vậy... cái này chẳng phải là một cục sắt sao?” Cả đám Trương Minh Thắng nhìn nhau, không ngờ rằng chuyện lại là như vậy, cái này khiến cho bọn họ nhất thời không thích ứng được.

Lâm Bắc Phàm cũng nhũn mày, hắn cũng không hiểu biết nhiều về súng đạn, tiện tay móc hai khẩu súng từ trong tay của hai nàng ra, cúi đầu ngửi ngửi, quả nhiên là không có mùi thuốc súng, xem ra lời nói của các nàng cũng không phải là giả.

“Vậy các cô rốt cục là ai? Là ai kêu các cô đến thử chúng tôi?”

Lâm Bắc Phàm nhũn mày hỏi.

“Chúng tôi sẽ không nói!”

Hai nàng đều trả lời như đinh đóng cột.

Lâm Bắc Phàm nhất thời cười cười, cười giống như Khổng Băng Nhi vậy, cười rất hài lòng.

Trương Minh Thắng vô cùng kinh ngạc, cẩn thận hỏi : “Lão đại, anh làm sao vậy? Không phải bị các nàng làm tức giận chứ?”

Lâm Bắc Phàm ôm hai tay trước ngực, đi đến trước mặt hai cô gái, cúi đầu xuống người các nàng.

Khổng Băng Nhi nhất thời đỏ mặt, giơ chân lên đạp cho đối phương một cước : “Anh làm cái gì vậy? Thật không ngờ anh còn háo sắc hơn cả đám người này, là một tên xấu xa có tiếng, tôi... tôi nói cho anh biết... anh mà đụng vào, tôi sẽ băm anh ra!”

Cả đám Trương Minh Thắng đều trừng to mắt, ngơ ngác nhìn Lâm Bắc Phàm.

Hắn sẽ không chơi 3P trước mặt nhiều người chứ? Cái này có phải là quá kích thích không?

Lâm Bắc Phàm cười cười, nói với hai mỹ nữ : “Thì ra là vậy, hèn chi lại có công phu tốt như vậy!”

“Anh... anh nói cái gì?”

Hai cô gái ngạc nhiên hỏi.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, nói : “Bởi vì tôi ngửi thấy một mùi trên người hai cô!”

“Chẳng lẽ là mùi gái trinh?”

Trương Minh Thắng cười xấu xa hỏi.

Lâm Bắc Phàm liếc hắt một cái, nói : “Là mùi quân đội!”

“Cái gì? Mùi quân đội?”

Cả đám đều kinh ngạc kêu lên, cảm thấy chuyện này cũng quá ly kỳ rồi! Người của quân đội muốn thử bọn họ? Tuy rằng nói là thử, nhưng cũng khó làm người ta tin tưởng.

Sắc mặt của hai cô gái liền thay đổi, kêu lên : “Anh... sao anh biết?”

Lâm Bắc Phàm đương nhiên là không có bản lĩnh đó rồi, vừa rồi hắt cái sát xuống người đối phương, mà muốn để cho Tiểu Kim ngửi mùi của đối phương, đồng thời đoán ra thân phận của đối phương. Lúc đầu hắt cũng có chút nghi hoặc, nhưng mà nhìn thấy ánh mắt của hai nàng, cũng biết phán đoán của mình đã đúng, hai cô gái này là người trong quân đội, không phải là sát thủ gì, hắt nhất thời cười nói : “Xem ra phán đoán của tôi đã đúng!”

Hai cô gái đều lộ ra vẻ phẫn nộ, liếc nhìn hắt, không nói chữ nào.

” Lâm Bắc Phàm đúng là Lâm Bắc Phàm, liếc mắt một cái là đoán ra thân phận của họ, thật sự làm cho tôi nhìn bằng cặp mắt khác!”

Đúng lúc này, cửa phòng bị mở ra, một người trẻ tuổi đứng ở cửa tươi cười nói.

335. Chương 336: Bạch Minh Phong

Cả đám Lâm Bắc Phàm hơi sửng sốt, không ngờ rằng đột nhiên xuất hiện một người, bọn họ đều quay đầu lại nhìn.

“Ê, anh là ai? Chẳng lẽ không biết gõ cửa? Biết lịch sự không?”

Cả đám Triệu Phong đều thấy đối phương rất là kiêu ngạo, trong lòng liền thấy bất bình, hận không thể cho người này một đạp.

Người thanh niên này là một trong những người đến coi buổi trình diễn của Bạch Nhạc Huyền ngày đó, cũng ngồi trong hàng khách quý. Ngay hôm nay người này mặc một bộ đồ màu trắng, tràn ngập sức sống dị thường. Dung mạo của người này anh tuấn vô cùng, mang theo nụ cười nhàn nhạt, tựa hồ như có một khí thế kỳ lạ, giống như là đối mặt với thiên quân vạn mã, mà trong nháy mắt cũng có thể tiêu diệt được.

Người này dựa lên trên tường, khoanh tay trước ngực, cười nói : “Tôi thấy cửa phòng của các người không khóa, cho nên mới đẩy cửa đi vào, thật là xin lỗi, mục đích của tôi rất đơn giản, muốn đến mang hai nàng đi!”

“Cái gì? Mang hai nàng đi?”

Trương Minh Thắng mở to mắt ra nhìn, kêu lên : “Anh không phải là lão đại của họ chứ?”

“Khụ khụ, theo lý thuyết thì đúng là vậy!”

Người thanh niên ngượng ngùng nói.

Trương Minh Thắng trừng to mắt hét lên : “Anh làm cái gì vậy? Có hai cô nàng danh giá này làm thủ hạ, chẳng lẽ anh mở hộp đêm? Đàn ông cũng có thể làm tú bà được sao?”

“Phụt!”

Người thanh niên kia thiếu chút nữa đã hộc máu, thân thể run lên, thiếu chút nữa trượt vai té xuống đất.

Cái tên Trương Minh Thắng này đúng là danh bất hư truyền, ngay cả những lời này mà cũng nói ra được, nhưng mà anh ta dường như đã sớm biết đức hạnh của đối phương, cho nên tuy rằng tổ chức thừa nhận hơi yếu, nhưng mà cũng có chuẩn bị tâm lý trước.

Lâm Bắc Phàm thấy đối phương quen mắt, nhất thời nghĩ không ra, nhưng mà, sau một hồi suy nghĩ, lập tức nhớ ra đối phương là ai, trên mặt liền xuất hiện nụ cười vui vẻ : “Thì ra là anh, thật không ngờ chúng ta lại gặp ở đây!”

“Ồ? Cậu biết tôi?”

Người thanh niên hơi sửng sốt, hứng thú nhìn Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, đi đến hướng anh ta, nói : “Không nhận ra, nhưng mà trong buổi biểu diễn của Bạch Nhạc Huyền, chúng ta đã gặp nhau rồi, hơn nữa trước đó chúng ta cũng đã gặp mặt, nếu như tôi đoán không lầm, anh chính là anh hai của Bạch Nhạc Huyền, a Bạch Minh Phong, không biết tôi có nói sai hay không?”

Hắn nói ra những lời này xong, toàn trường ồ ồ lên một tiếng : “Cái gì? Hắn ta là anh trai của Bạch Nhạc Huyền Bạch Minh Phong à?”

Bọn họ há to mồm ra, đủ để nhét trứng gà vào.

Bọn họ làm sao mà nghĩ rằng sẽ gặp anh trai của Bạch Nhạc Huyền tại đây? Cái này đúng là bất ngờ.

Người thanh niên này chính là anh trai của Bạch Nhạc Huyền, Bạch Minh Phong. Mấy ngày trước vừa mới trở về kinh thành, thứ nhất là vì muốn gặp em gái, thứ hai là muốn xem người mà em gái giới thiệu là dạng người gì, ai mà ngờ vừa mới về kinh thành liền nghe tin Kiều Duyên bị đánh, và người đánh tụt hồ là người mà em gái mình thích, cho nên anh ta cũng bắt đầu có hứng thú với người tên Lâm Bắc Phàm, muốn nhìn xem người này rốt cục có bản lĩnh gì, mà có thể chiếm lấy trái tim của em gái, ai mà biết được càng điều tra, càng kinh ngạc, thật không ngờ người thanh niên thoát nhìn không có chút danh tiếng gì, lại có địa vị lớn như vậy.

Đánh chết con trai thị trưởng và thị trưởng, chỉ vì một người con gái.

Đem một em gái xã hội đen ra khỏi cục cảnh sát, làm chấn động toàn bộ Nam Thành, ngay cả cục trưởng cục cảnh sát cũng không có biện pháp can thiệp, chỉ là vì em gái xã hội đen kia.

Đánh Kiều Duyên nửa sống nửa chết trước mặt cảnh sát, cũng chỉ vì em gái của mình.

Chỉ ba chuyện này thôi, cũng đủ làm cho đời một thằng đàn ông huy hoàng không tắt, trở thành vốn khoác lác của bản thân, càng không cần phải nói những chuyện mà anh ta biết được sâu hơn, ví dụ như là đoạt quán quân tại giải đấu thần bài ở Las Vegas, còn có chuyện đối phương tay không chụp lấy viên đạn.

Một người đàn ông như vậy, sao có thể chỉ là một bảo vệ bình thường? Cái này ít nhiều gì cũng nói không thông, nhưng mà, anh ta cũng biết rằng trên đời này có rất nhiều siêu nhân không thích nổi tiếng, chỉ thích cuộc sống cam chịu mà thôi.

Bạch Minh Phong nghĩ đến đây, khóe miệng hơi nhếch lên, trong ánh mắt lộ ra nụ cười.

Một người đàn ông như vậy, khẳng định sẽ nổi tiếng toàn thế giới, trở thành sự quan tâm cao độ của quốc gia, nhưng tại sao lại quen biết với em gái mình? Anh ta cũng không trách Lâm Bắc Phàm đi đến đâu phong lưu đến đó, lưu tình để lại, không công bằng với em gái mình, bởi vì theo anh ta thấy, một người đàn ông có năng lực và bản lĩnh càng lớn, thì đàn bà bên cạnh càng nhiều, cũng không có gì đáng trách, chỉ là em gái của mình có tính cách lương thiện, không có bất kì tâm địa gì, nếu như vậy thì có thể đầu lại những người phụ nữ khác của hắn không? Sau này chẳng phải là chịu thiệt sao?

“Cậu đoán không sai, tôi là Bạch Minh Phong, là anh trai của Bạch Nhạc Huyền!”

Bạch Minh Phong cười nói.

Lâm Bắc Phàm đoán đối phương là Bạch Minh Phong, thật ra cũng có đạo lý, đầu tiên là hai cô gái này lại là thủ hạ của người ta, hơn nữa người ta cũng không có ác ý, mà trong những người mình biết, tụt hồ ngoại trừ anh trai của Bạch Nhạc Huyền ra, thì chẳng có ai ở trong quân đội cả, cho nên hắn đã đoán được tám chín phần đối phương là Bạch Minh Phong rồi.

Hắn cũng cười, giơ tay lên nói : “Quả nhiên là Bạch đại ca, mời vào trong ngồi!”

Hắn thấy cả đám Trương Minh Thắng còn đứng ngơ ngác, lập tức đá họ một cái, sau đó nhìn về hướng hai cô gái.

“A... cời trói, cời trói!”

Bọn họ giật mình, vội vàng chạy đến cời trói cho hai cô gái.

“Đội trưởng!”

Hai cô gái cung kính đi đến trước mặt Bạch Minh Phong kêu lên, nhưng mà nghĩ đến nhiệm vụ lần này, trong lòng ủy khuất nói không nên lời, còn không bằng chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm khác, không thể khồng chế bọn họ, còn bị bọn họ cắn vài cái, cho nên quay sang hung hăng trừng mắt nhìn Trương Minh Thắng.

Bạch Minh Phong lập tức ngồi lên ghế salon, cầm lấy ly rượu từ tay của Lâm Bắc Phàm, phát tay với các nàng, lúc này mới nói : “Tôi cũng không ngờ bọn chúng lại ra tay với các cậu, thật sự là nằm ngoài dự liệu của tôi, tôi cũng không có bản lĩnh ngăn chúng lại, đã làm cho các người chết ba người, còn bị thương vài người, tính toán của tôi là sai lầm rồi!”

“Thì ra anh luôn theo dõi chúng tôi!”

Triệu Phong không nhịn được kêu lên.

Bạch Minh Phong lắc đầu cười nói : “Tôi cũng không có hứng thú này, chỉ là thỉnh thoảng nhìn một cái mà thôi”

“Thỉnh thoảng nhìn một cái?”

Cả bọn Trương Minh Thắng trợn mắt, cái này rõ ràng là nói xạo, nếu như chỉ thỉnh thoảng nhìn, thì làm sao mà bọn họ vừa xảy ra chuyện, anh ta liền biến? Lẽ nào anh ta có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ?

Lâm Bắc Phàm kéo một cái ghế ngồi xuống, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt :” Bạch đại ca nhất định là đến vì chuyện của Nhạc Huyền?”

Bạch Minh Phong hơi gật đầu :” Cậu nói không sai, lần này tôi đến kinh thành là vì chuyện của Nhạc Huyền, tôi chỉ có một em gái, làm sao có thể nhẫn tâm để nó chịu khổ? Hơn nữa tôi cũng đã hỏi thăm qua tên Kiều Duyên kia, quả thật không phải là thứ tốt gì, cha tôi lúc đầu quyết định thiếu thỏa đáng, chuyện này tôi sẽ tự mình nói với ông!”

“Tốt lắm, anh nói với cha anh là gả em gái của anh cho lão đại của chúng tôi 9đi, lão đại của chúng tôi là một người tốt, em gái của anh theo anh ấy, nhất định sẽ không chịu khổ!”

Trương Minh Thắng cười nói.

Bạch Minh Phong nhất thời kêu lên : “Lẽ nào hắn là người tốt?”

“Lão đại chẳng lẽ không phải người tốt?”

Trương Minh Thắng bực bội kêu lên, nhưng mà nghĩ đến những chuyện do Lâm Bắc Phàm làm, tựa hồ không liên quan nhiều đến vấn đề người tốt, cuối cùng ngượng ngùng cười nói : “Làm gì có ai hoàn mỹ đâu, nhân vô thập toàn mà? Lão đại được như vậy, cũng coi như là không tồi rồi!”

Bạch Minh Phong nhìn thấy bộ dáng xấu xa của đối phương, trong lòng cũng cười không ngừng, không biết tại sao Lâm Bắc Phàm lại có mấy người bạn tốt như vậy. Anh ta thò tay vào trong túi, móc ra ba hột xí ngầu, cười cười nhìn Lâm Bắc Phàm : “Tôi chỉ muốn đến nghiệm chứng thôi, để xem thần bài trong truyền thuyết có phải là sự thật hay không?”

“Thần bài?”

Cả đám Từ Chính và Khổng Băng Nhi đều trừng to mắt, kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm.

Thời gian quen biết của bọn họ với Lâm Bắc Phàm tuy rằng không tính là ngắn, nhưng mà cũng không biết đối phương có xưng hô là thần bài, cảnh này khiến cho bọn họ chớp mắt, tò mò nhìn đối phương, đồng thời

trừng mắt nhìn Trương Minh Thắng, âm thầm ghi hận tại sao hắn ta lại không nói bí mật kinh thiên động địa này cho mình biết.

Trương Minh Thắng không nhịn được ho khan vài tiếng, nói : “Cái này... cũng không thể trách tôi được, lão đại là một người thích sống bình thường, sao lại tùy tiện khoe khoang? Còn về chuyện thần bài, cũng là thế này, lúc ở giải đấu thần bài Las Vegas gì đó, lão đại hồ đồ vô tình lấy được quán quân, cũng không có gì ghê gớm, các người cũng biết đấy, lão đại là siêu nhân Gao, có gì mà khó được anh ấy!”

“Mẹ kiếp!”

Cả đám Từ Chính hưng hăng giờ ngón giữa lên với Trương Minh Thắng.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, cầm lấy ba hột xí ngẫu của Bạch Minh Phong, nói : “Chỉ là một chút tài mọn thôi, cũng không đáng để chém gió, không biết Bạch đại ca muốn nhìn cái gì?”

“Đơn giản một chút, đổ ra ba con sáu là được!”

Bạch Minh Phong cười.

Lâm Bắc Phàm ngẩn người, gật đầu nói: “Nếu Bạch đại ca đã có tâm tình xem, vậy tôi đành tự bêu xấu!”

Hắn cũng không thèm nhìn, tiện tay ném ba hột xí ngẫu xuống đất.

Mười mấy người mở to mắt ra nhìn, nhìn ba hột xí ngẫu xoay xoay xoay, ngay cả chớp mắt cũng không có, muốn nhìn xem Lâm Bắc Phàm ném lung tung như vậy, rốt cục có được ba con sáu hay không?

Ba hột xí ngẫu xoay xoay xoay... xoay xoay xoay... mẹ nó, một quá, nói chung là xoay khoảng hai ba mươi giây rồi mới dừng lại.

Tất cả mọi người đều trừng to mắt ra, kinh ngạc không nói nên lời.

Bạch Minh Phong cũng mở to mắt ra, kêu lên : “Cái ...cái này sao có thể....?”

Lâm Bắc Phàm cười : “May mắn, may mắn thôi!”

Bạch Minh Phong nhất thời cười ha hả, đứng lên, vỗ vai Lâm Bắc Phàm, nói : “Hay, hay, hay... không hổ là thần bài, lần này tôi rốt cục đã có cơ hội thắng cuộc đấu này rồi!”

“Đấu cái gì?”

Lâm Bắc Phàm sững sốt, cảm thấy hình như đối phương còn ý khác.

Những người khác cũng chớp mắt hỏi : “Thắng cái gì? Lẽ nào anh còn mục đích khác?”

336. Chương 337: Cũng Không Phải Thứ Tốt Lành Gì

Lâm Bắc Phàm cảm thấy Bạch Minh Phong có ý khác trong lời nói, hơn nữa nụ cười của đối phương vô cùng âm hiểm, giống như cáo già vậy, sợ rằng chuyện này không đơn giản như vậy, bọn họ liền có một cảm giác là đang bị đâm lén vậy.

“Ôi, đầu của tôi đau quá... đâm sát thủ vừa rồi thật lợi hại, nếu tôi không nhanh mắt, sợ rằng đã bỏ mạng rồi, bây giờ cả người bủn rủn, tứ chi vô lực, đầu óc choáng váng, cần phải nghỉ ngơi mười ngày tám ngày, mười năm tám năm mới được!”

Lâm Bắc Phàm bình thường đi cùng với Trương Minh Thắng nhiều, cho nên bản lĩnh diễn trò cũng học được ít nhiều, tay phải ôm lấy đầu, sắc mặt tái nhợt, yếu ớt đi đến giường, tựa hồ sắp ngã xuống vậy.

Trương Minh Thắng càng kinh ngạc kêu lên : “Lão đại, anh không sao chứ? Đầu tại bọn em... không nên để anh chơi xí ngẫu làm gì, làm cho anh bị tổn thương nguyên khí... hu hu... tôi biết sai rồi, tôi sau này sẽ không làm vậy nữa!”

Nước mắt nước mũi của hắn ào ạt chảy ra, làm cho người ta tưởng như thật.

Những người khác chớp mắt một cái, cũng nức nở nói : “Lão đại, tôi biết sai rồi!”

Lâm Bắc Phàm hùng hồ, chính nghĩa nói : “Không sao cả, việc này không liên quan đến mọi người, tôi chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẽ hồi phục!”

Hắn đi đến giường của mình, nằm lên, nhắm mắt lại, lập tức tiến vào giấc mộng, tiếng ngáy dần dần vang lên, làm cho người nhìn trông to mắt, bội phục không ngớt.

Bạch Minh Phong trợn trắng mắt, thiếu chút nữa ngất đi.

Mấy tên này cũng quá cao tay rồi sao? Ngay cả chuyện như vậy cũng làm được.

Anh ta hơi ngẩng đầu, thở dài một tiếng : “Haizzz, trước đó tôi còn tính về nhà nói chuyện với cha về việc của em gái, bây giờ thấy cậu bệnh như vậy, chỉ sợ rằng em gái của tôi gả cho cậu, ngày sau sẽ không được hạnh phúc, haizzz, vậy chuyện này chờ khi nào cậu khỏe lại, nhìn xem tình hình rồi nói tiếp”

Anh ta nói xong câu này, quay sang ngoắc hai cô gái, chuẩn bị xoay người rời đi.

“Khụ khụ, tuy rằng em tổn thương nguyên khí, nhưng nói thế nào cũng là thanh niên hai mươi tuổi, thân thể khỏe mạnh, tinh thần cường tráng, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là khỏe ngay ấy mà, đứng rồi, Bạch đại ca, anh vừa nói gì vậy?”

Lâm Bắc Phàm vô sỉ vọt đến trước mặt Bạch Minh Phong, cười một cách ngọt ngào, vẻ mặt không khác gì thằng cháu trai cả.

Cả đám Trương Minh Thắng nhìn thấy vậy, trên trán liền xuất hiện mồ hôi, muốn nôn ngay tại chỗ.

Trên mặt Bạch Minh Phong liền xuất hiện nụ cười đắc ý, trong lòng âm thầm hừ một tiếng, chuyện vặt, tôi còn không trị được cậu sao? Có em gái của tôi làm con át chủ bài trong tay, cậu còn không chịu trối sao? Anh ta ho khan hai tiếng, nói : “Thật ra cũng không có chuyện gì nhiều, mấy ngày nữa, tôi và mấy người chiến hữu sẽ gặp mặt trong một khách sạn ở kinh thành, lúc đó cũng có chơi vài trò cờ bạc, cho nên mong rằng cậu sẽ giúp tôi một chút thôi!”

“Ồ, các anh không phải là quân đội sao?”

Trương Minh Thắng chớp đôi mắt nhỏ, kinh ngạc hỏi.

“Quân đội thì sao?”

Bạch Minh Phong hỏi lại một câu.

“Quân đội cũng được bài bạc?”

Trên mặt của Trương Minh Thắng càng xuất hiện nghi hoặc nhiều hơn, trong mắt hắn, quân đội là sứ giả của chính nghĩa, là đàn ông trong đàn ông, là cực phẩm trong đàn ông, sẽ không uống rượu, không chơi gái, không cờ bạc chút nào.

Bạch Minh Phong choáng váng, hỏi cái gì vậy? Lẽ nào quân đội thì không được cờ bạc? Xem ra đầu óc của bọn họ quả thật có vấn đề, không biết là được cấu tạo từ cái gì. Anh ta tức giận nói : “Quân đội cũng là người, sao không thể cờ bạc được? Hơn nữa, bây giờ không ở trong quân ngũ, tùy tiện chơi một chút cũng không sao!”

“Vậy các anh có chơi gái không?”

Trương Minh Thắng xấu xa hỏi, quay đầu lại nhìn hai cô gái sau lưng anh ta vài lần, ánh mắt này có một sự mờ ám không nói nên lời.

“Khụ khụ, nói nhảm với cậu thật tổn sức!”

Bạch Minh Phong hung hăng liếc hắn một cái, khuôn mặt cũng đỏ lên.

Những người khác thấy anh ấy như vậy, cũng cười trộm cả lên, xem ra Bạch Minh Phong này cũng không phải thứ tốt lành gì, cũng chỉ là một người bình thường mà thôi.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Bạch Minh Phong, cũng “tốt bụng” thay đổi đề tài : “Bạch đại ca, không phải lần nào anh cũng thua tiền những người bạn này chứ? Cho nên lần này mới gọi em đến?”

“Ai... ai nói?”

Mặt mũi của Bạch Minh Phong không nhịn được, kêu lên : “Nếu không phải mấy tên tiểu tử ấy ăn gian, thì sao tôi có thể thua? Nhưng mà lần này có cậu, cho dù bọn họ có ăn gian, tôi cũng không thua!”

Anh ta vừa nói vừa làm ra vẻ kích động, trên mặt cười điên cuồng, giống như nhìn thấy mấy người bạn của mình thua cuộc vậy, cười rất sảng khoái.

“?”

Lâm Bắc Phàm hơi sững sốt.

Bạch Minh Phong nhẹ nhàng cúi lưng xuống, nhặt ba hột xí ngầu lên, cố ý lắc lắc chúng trước mặt hắn, đắc ý nói : “Lẽ nào cậu không nhìn ra? Ba hột xí ngầu này đã bị tôi đụng tay đụng chân vào, bên trong có thủy ngân, nặng hơn xí ngầu thông thường một chút, thật không ngờ với hột xí ngầu như vậy mà cậu vẫn có thể làm được, thật sự là bội phục cậu!”

Lâm Bắc Phàm choáng váng, cái tay Bạch Minh Phong này quá âm hiểm rồi sao? Ngay cả cái trò này cũng xài được. Nhưng mà vừa rồi hắn chỉ tùy tiện ném mà thôi, cho Tiểu Kim không chế một chút, chứ làm sao biết rằng trọng lượng của ba hột xí ngầu này đã bị thay đổi?

Bạch Minh Phong cười tà ác vỗ vai hắn, thấp giọng nói : “Thật ra thì, cha tôi rất là tôn trọng ý kiến của tôi, cho nên chỉ cần cậu vượt qua cửa của tôi, tôi về nói tốt với cha vài câu, làm ông ta đáp ứng chuyện của em gái và cậu, hơn nữa tôi cũng nguyện ý có một em rể như cậu, dù sao thì cậu cũng có tình cảm nhất định, còn có thân mật tiếp xúc!”

“Khụ khụ, Bạch đại ca, thật ra em và Nhạc Huyền rất thuần khiết!”

Lâm Bắc Phàm ngượng ngừng cười nói.

“Rất thuần khiết?” Bạch Minh Phong chớp mắt nói : “Nếu như thuần khiết, tại sao cậu lại nhân cơ hội lúc em gái của tôi lạc đến Nam Thành mà cướp đi nụ hôn đầu tiên của nó? Còn ôm nó ở kinh thành nữa, và hôn ngay tại chỗ luôn!”

“Cái này... anh cũng biết?”

Mặc dù da mặt của Lâm Bắc Phàm khá dày, nhưng mà cũng có một cảm giác xấu hổ.

Bạch Minh Phong nhún vai, nói : “Ngay cả chuyện cậu ở Nam Thành có bao nhiêu người phụ nữ tôi cũng biết, cái này có gì mà ngạc nhiên? Nếu như tôi muốn điều tra, thì ngay cả mười tám đời tổ tông của cậu cũng tra được, cậu đánh rắm thế nào tôi cũng biết!”

“Không phải chứ? Anh ghê gớm vậy sao? Vậy tổ gia gia của tôi là ai? Tôi thật sự không biết? Chẳng lẽ là Trương Sĩ Quý thời đường truyền?”

Trương Minh Thắng cười hỏi.

“Đi chết đi!”

Bạch Minh Phong cũng không biết nên nói sao nữa.

Lâm Bắc Phàm cũng nhìn ra Bạch Minh Phong tựa hồ không đơn giản như trong truyền thuyết, hình như là biết dùng thủ đoạn, chẳng lẽ người bên trong quân đội đều cao tay như vậy? Hắn nghĩ đến đây, cũng muốn hỏi một chút, nhưng mà lại sợ đụng chạm đến những thứ cơ mật gì đó, cho nên không hỏi luôn, dù sao thì đối phương cũng là anh trai của Bạch Nhạc Huyền, hẳn là sẽ không gây chuyện bất lợi với mình.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, thì điện thoại di động của hắn vang lên, móc ra nhìn, là Bạch Nhạc Huyền gọi đến, điều này làm cho hắn đỡ khóc đỡ cười, vội vàng bắt máy nói : “Alo!”

“Lâm... Lâm đại ca, nghe nói anh bị sát thủ ám sát, có... có đúng không?” Giọng nói bên kia của Bạch Nhạc Huyền run lên, thiếu chút nữa đã khóc thành tiếng, nghe rối loạn vô cùng.

“Đúng là vậy, nhưng mà không sao, chỉ là trúng bốn năm viên đạn thôi, bị thương ở ngực, ngực, cũng không sao, không nguy hiểm tính mạng cho lắm, anh chỉ cần nghỉ ngơi khoảng mười năm tám năm là khỏi hẳn!”

Lâm Bắc Phàm bắt đầu giở trò, bày ra vẻ vô lực và tình trạng hấp hối, làm cho những người khác đều giờ ngón giữa với hắn.

“Cái gì? Ngực bị trúng đạn? Vậy có nguy hiểm không? Anh đang ở bệnh viện sao? Có bị thương nặng không?”

Bạch Nhạc Huyền làm sao mà biết đối phương đang nói vậy, nhất thời giật mình chết khiếp, hoang mang lo sợ, thiếu chút nữa đã rút luôn điện thoại xuống đất.

“Anh... anh đang ở khách sạn!”

Lâm Bắc Phàm nói.

“Anh... tại sao anh không đi bệnh viện? Anh... người gì mà...”

Bạch Nhạc Huyền tức giận kêu lên.

“Anh... anh không có tiền, bệnh viện nói, muốn phẫu thuật thì phải có ba trăm ngàn, anh chỉ có ba ngàn đồng mà thôi, nhưng mà, nhưng mà không sao, thân thể anh rắn chắc lắm, chỉ cần nghỉ ngơi một chút, sẽ không sao đâu, khụ khụ...”

Lâm Bắc Phàm cố ý ho khan vài tiếng, nếu như chỉ nghe thấy tiếng ho thôi, còn tưởng hắn bị lao phổi nữa.

“Anh... anh... tức chết đi được, lớn như vậy rồi, sao lại không biết chăm sóc bản thân vậy? Anh không có tiền, em có tiền, em lập tức đến ngay!”

Bạch Nhạc Huyền vội vàng cúp điện thoại.

Tốc độ của Bạch Nhạc Huyền không chậm hơn Khổng Bằng Nhi bao nhiêu, khoảng chừng mười lăm phút đồng hồ nàng ta đã nóng lòng lao đến, phía sau còn có bác sĩ và người đại diện của nàng, mà nàng vừa vào cửa, những người khác cũng không thèm nhìn, trực tiếp chạy đến giường, vẻ mặt thân thiết hỏi : “Lâm đại ca, anh.. anh không sao chứ? Em mang bác sĩ đến rồi, bọn họ.. y thuật của bọn họ cũng không tệ, có thể làm cho anh nhanh chóng khỏi bệnh!”

Nàng nghĩ đến việc đối phương nói bị trúng bốn năm viên đạn, sinh mạng bị đe dọa, vành mắt nhất thời đỏ lên, bây giờ ngay cả tâm chết nàng cũng đã có.

Nếu như đối phương không sống được, nàng ta cũng không muốn sống nữa.

“Nhạc Huyền... em.. đã đến?”

Lâm Bắc Phàm nằm trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt, vất vả mở mắt ra nói.

“Dạ, Lâm đại ca, em.. em tới rồi... anh nhất định phải không sao... hu hu...”

Bạch Nhạc Huyền rốt cục đã không khống chế được tâm lý của mình, gục lên ngực của đối phương, khóc nức nở thành tiếng, tất cả sự thương nhớ mấy ngày nay đều hóa thành nước mắt, chảy ra ngoài liên tục, làm cho ngực của Lâm Bắc Phàm ướt nhem.

Bạch Minh Phong nhìn thấy trong mắt em gái của mình chỉ có Lâm Bắc Phàm, những người khác cũng không thèm nhìn, trong lòng có chút đau xót, không nhịn được thở dài một hơi, nhỏ giọng nói : “Thật là em gái lấy chồng rồi quên mất anh trai luôn, anh trai đứng một đồng ở đây cũng không lại chào hỏi một tiếng, haizzz, tiểu tử này thật là hạnh phúc, em gái như hoa như ngọc cũng kìa vào tay!”

“Khụ khụ, Bạch đại ca, hút thuốc đi, em không phải đang nói chuyện với anh sao!”

Trương Minh Thắng móc gói thuốc nằm đồng một gói của Lâm Bắc Phàm ra, rút lấy một điếu, ân cần đưa cho Bạch Minh Phong.

“A? Đây là thuốc gì? Loại năm đồng một gói? Mẹ kiếp, tôi chỉ thuốc loại Trung Hoa thôi!”

Bạch Minh Phong thấy được nhãn hiệu của điếu thuốc, tức đến trợn trắng mắt.

337. Chương 338: Đại Minh Tinh Cũng Điên Cuồng

Bạch Minh Phong đứng ở đó, giống như một con mèo nhỏ bị bỏ rơi, ủy khuất và mất mát nói không nên lời, nếu là lúc xưa, em gái vừa nhìn thấy mình, khẳng định là vui vẻ vô cùng, còn chạy lại ôm mình một cái thật to, nhưng mà bây giờ? Còn sống đứng sờ sờ ở đây, còn nói thêm mấy câu, mà em gái vẫn không nhìn một cái.

Tiểu tử này có cái gì tốt, mà lại làm cho đầu óc của em gái ngốc như hoa như ngọc của mình choáng váng, rốt cục là hẳn có chỉ số thông minh cao, hay là chỉ số thông minh của em gái mình thấp? Anh ta cảm thấy thế giới này quá điên cuồng rồi, ngay cả chuột mà cũng đi làm phù dâu cho mèo.

Bạch Minh Phong nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đang diễn trò trước mặt mình, lừa gạt em gái ngốc của mình, mà em gái ngốc của mình lại bị lừa đến hồ đồ, xem tất cả là sự thật, không nhận được chưa xót nói : “Em gái ngốc, tiểu tử này lừa em đó, sao ngay cả một chút mà em cũng không nhận ra?”

Bạch Nhạc Huyền bây giờ thương tâm quá độ, thiếu chút nữa đã trở thành Mạnh Khương nữ khóc Trường Thành rồi, nghe thấy câu này, nhất thời giật mình, quay đầu lại nhìn thấy anh trai đứng cách đó không xa, trên khuôn mặt đầy nước mắt lộ ra vẻ nghi hoặc, cuối cùng mới nói một câu : “Anh hai?”

“Là anh!”

Bạch Minh Phong thấy em gái còn nhận ra mình, trên mặt liền xuất hiện nụ cười xán lạn.

Em gái của mình quả nhiên không hổ là em gái của mình, vẫn còn biết nghe lời mình.

Nhưng mà ai ngờ Bạch Nhạc Huyền lại nói ra một câu khá là ngây thơ : “Anh... anh đến lúc nào vậy? Ồ, anh về kinh thành khi nào thế? Sao em lại không biết?”

“Hu hu” Bạch Minh Phong hầu như muốn khóc luôn rồi, em gái của mình từ lúc vào đến giờ không thấy mình, thật là đau lòng.

Bạch Nhạc Huyền chỉ nhìn anh trai một lần, rồi quay đầu lại, thấp giọng nói với Lâm Bắc Phàm : “Lâm đại ca, em.. em đưa anh đến bệnh viện, anh phải làm phẫu thuật, như vậy mới có cơ hội hồi phục, anh sẽ không sao đâu!”

Thì ra nàng ta căn bản là không nghe Bạch Minh Phong nói cái gì, tâm tư đều đặt lên trên người của Lâm Bắc Phàm.

Thân thể của Bạch Minh Phong lắc lư, thiếu chút nữa ngã cái rầm xuống đất.

Tính cách của em gái mình tuy rằng hơi đơn thuần, nhưng mà cũng đâu có ngu như vậy? Anh ấy túm lấy Trương Minh Thắng, thấp giọng hỏi : “Tiểu mập mập, mày thành thật khai báo, bọn mày có phải là đã cho em gái của tao uống thuốc rồi không, biến nó thành như vậy? Đây là em gái của tao sao? Không khác gì một con ngốc!”

“Ồ, anh có ý gì? Tôi và lão đại đều là người tốt, chúng tôi tán gái cũng sử dụng thủ đoạn bình thường, sao lại dùng cái trò đó chứ? Hả, anh vừa gọi tôi là gì? Anh dám gọi tôi là tiểu mập mập, sát, tôi liều mạng với anh!”

Trương Minh Thắng tức đến đỏ mặt, thằng nhãi này tưởng nó là ai chứ? Dám gọi mình là tiểu mập mập, hẳn giờ vượt lên, chuẩn bị nhào đến đối phương, muốn đối phương biết sự lợi hại của mình.

“À, tiểu mập mập cũng bỏ láo nhĩ, muốn chống lại tao? Vậy được rồi, tao chơi với mày một chút, nhìn xem mày rốt cục có chỗ nào lợi hại!”

Bạch Minh Phong vốn đang khó chịu trong lòng, nhìn thấy tiểu mập mập còn kiêu ngạo trước mặt mình, tiện tay túm lấy đối phương, nhìn cũng không nhìn, trực tiếp ném thẳng ra ngoài cửa.

“Vèo....”

Trương Minh Thắng cảm thấy mình như được gắn tên lửa, bay lên khoảng ba bốn mét, trong lúc hấn còn chưa kịp phản ứng, thì đã rơi ngay ngoài cửa, cái bụng phệ của hấn tiếp đất một cái, phát ra một tiếng kêu thảm thiết, hai tay ôm lấy bụng, khóc không ra nước mắt.

Sao mình lại xui quá vậy? Liên tục bị ăn hiếp và chà đạp.

Cảm giác bây giờ của Lâm Bắc Phàm, chỉ có thể dùng hai chữ “sảng khoái” để hình dung.

Đối phương ôm chặt lấy mình, sợ mình biến mất vậy, mà hai khối thịt trước ngực cạ mạnh lên trên ngực mình, làm cho bụng của hấn nổi lửa lên, thiếu chút nữa đã biến hình thành siêu nhân cầm thú rồi.

“Khụ khụ... Nhạc Huyền, anh không sao, không phải chỉ là bị trúng đạn thôi sao. Anh nghĩ đến việc em còn chờ anh, đừng nói là trúng ba bốn viên, cho dù có đỡ một quả bom nguyên tử, anh vẫn sẽ vui vẻ trở về!”

Lâm Bắc Phàm vô sỉ vươn tay ra, ôm lấy đối phương, ngửi thấy mùi tóc thơm thoang thoảng của đối phương, thật sự làm cho trái tim của hấn nhộn nhạo.

Đám người xung quanh đều có cảm giác xúc động, ngay cả lời vô sỉ này mà cũng nói được.

Tiểu Kim sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự, trong miệng còn lẩm bẩm : “Vô sỉ... vô sỉ...”

Khổng Băng Nhi nhìn thấy bọn họ anh anh em em ở đó, trong lòng cũng có chút ghen, cái đôi cẩu nam nữ này, lẽ nào muốn hò dô ở đây? Thật sự là quá vô sỉ rồi, cũng không sợ người khác nhìn sao? Trong đầu nàng ta không ngừng hiện ra cảnh tượng hôn môi với đối phương tối ngày hôm đó, nụ hôn đầu tiên của mình đã bị tên khốn nạn này lấy đi, hơn nữa cái thứ kia của hấn còn chạm vào bụng của mình, giống như là muốn chọc thủng bụng của mình vậy, không phải cái thứ này của đàn ông trong phim AV thường rất nhỏ sao? Không khác gì ngón cái cả, nhưng mà tại sao của hấn lại lớn quá vậy? Nếu như bỏ vào trong, chẳng phải là xé rách mình sao? Nàng ta nghĩ bậy nghĩ bạ một hồi, cả người nóng lên, có một khát vọng khó chịu từ dưới bụng chậm rãi lan tỏa ra, giống như đối phương đang cùng tiếp xúc thân mật với nàng vậy. Nàng khê cắn răng, làm cho mình không phát ra tiếng rên có xử, nhưng mà càng như vậy, càng cảm thấy bộ ngực của mình căng cứng lên, hơn nữa phía dưới còn có cảm giác khác thường, quần lót cũng trở nên ẩm ướt hơn, hấn không thể để cho Lâm Bắc Phàm đối xử tốt với mình một chút, làm chuyện kia với mình. nàng sợ rằng mình càng ở lâu, càng không khống chế được mình, cho nên vội vàng quay đầu đi ra ngoài.

Những người khác thấy nàng như vậy, còn tưởng rằng nàng ta muốn cho hai người này không gian riêng tư, trên mặt cũng xuất hiện nụ cười xấu xa, cũng đi ra ngoài, Bạch Minh Phong còn muốn ở lại, nhưng đã bị Từ Chính và Triệu Phong kéo ra ngoài.

“Này, này, này, các người làm gì vậy? Em gái của tôi rất ngây thơ, nếu như để hai người ở lại trong phòng, em gái tôi sẽ chịu thiệt, mau buông tôi ra!” Bạch Minh Phong còn muốn giãy dụa, nhưng mà đã bị Trịnh Dũng nhét nguyên một cái vớ thú vào trong mồm, làm cho anh ấy ứ ứ luôn.

Những người mà Bạch Nhạc Huyền mang đến cũng buồn cười, lắc đầu xoay người ra ngoài, tiện tay khóa cửa phòng lại.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, Lâm Bắc Phàm và Bạch Nhạc Huyền.

Không khí bên trong phòng cũng trở nên mờ ám hơn.

Toàn bộ tâm tư của Bạch Nhạc Huyền đều đặt lên người của Lâm Bắc Phàm, cũng không phát hiện ra trong phòng đã hết người, chỉ còn lại hai người, mà Lâm Bắc Phàm đã sớm nhìn thấy mọi người rời đi, hai tay của hấn không kiêng nể gì nữa, tiến vào trong quần áo của đối phương, bóp một cái thật tê lên cặp mông no tròn của đối phương.

“A...” Đợi đến khi Bạch Nhạc Huyền có phản ứng, thì cặp mông no tròn của mình đã nằm gọn trong tay của đối phương, làm cho nàng ta cảm thấy thân thể búng rúng, một cảm giác điện giật truyền khắp toàn thân, muốn phát ra một tiếng hét chói tai, nhưng mà khi nhìn thấy chủ nhân của bàn tay đó, thì mặt liền ửng đỏ, hung hăng trừng mắt nhìn hấn, thấp giọng nói : “Cái tên xấu xa này, chỉ biết khi dễ em, đừng để bọn họ nhìn thấy!”

Tuy rằng nàng ta đã bị đối phương khi dễ vài lần, để cho hấn sờ thêm một cái tựa hồ cũng có gì nhiều lắm, cũng không biết là tay của đối phương vì sao lại có ma lực, làm cho cả người nàng mềm nhũn, cái loại cảm

giác này làm cho nàng muốn bay lên.

“Để ai thấy?”

Tôi qua tuy rằng Lâm Bắc Phàm đã bị tiểu yêu tinh Mộ Nghiên Kỳ làm cả buổi tối, nhưng mà, trước mặt mỹ sắc, lại còn là một đại minh tinh, làm sao mà có thể quản nhiều như vậy? Tục ngữ nói rất đúng, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Trong mắt hắn bắn ra tia mê đắm, thiếu chút nữa đã nuốt luôn chú dê nhỏ này vào.

Bạch Nhạc Huyền sửng sốt, quay đầu lại nhìn bốn phía, thấy bên trong phòng vắng vẻ, ngay cả một bóng người cũng không có, mới biết rằng những người khác đã lên rồi đi, cũng biết vì sao bọn họ lại rời đi. Khuôn mặt của nàng ta bây giờ diễm ứat át, giống như một đóa hoa nở rộ, chụp lấy hai tay quái quỷ của đối phương trong quần áo của mình, cái miệng nhỏ chu lên, bất mãn nói : “Anh chỉ biết khi dễ em, xem ra, anh cũng không có bị thương, vừa rồi là nói xạo, có đúng không?”

“Anh... anh bị thương mà, hơn nữa còn rất là nghiêm trọng”

Lâm Bắc Phàm đỏ mặt, vội vàng phản bác, làm ra vẻ đáng thương.

Con mẹ nó, vừa rồi lại bị tiểu yêu tinh này làm cho đầu óc choáng váng, quên mất là mình đang diễn trò, thật sự đúng là thất bại, thảo nào người ta thường nói, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, cái này còn sai sao? Không biến thành cảm thú sao? Trừ phi là thái giám, còn không thì cũng bị liệt dương.

Bạch Nhạc Huyền nhất thời tức giận, nhìn chăm chú : “Anh bị thương ở đâu?”

“À, trên vai anh!”

Lâm Bắc Phàm giơ cánh tay trái bị thương lên, đưa vết thương ra cho nàng coi. Vết thương tuy rằng đã trải qua xử lý, nhưng mà cũng có thể nhìn thấy lỗ đạn, chỉ là thoát nhìn không rõ mà thôi.

Bạch Nhạc Huyền thấy vết thương này, cũng biết đối phương vừa rồi tuy rằng hơi khoa trương, nhưng mà hồi nãy cũng biết đối phương mạo hiểm rất lớn. Nàng gục đầu xuống, đôi môi mọng nước mấp máy, thấp giọng nói : “Sao anh lại vô tâm như vậy? Nếu anh có chuyện gì, em nên làm gì bây giờ?”

Nàng trải qua lần sóng gió này, cũng cảm nhận được tình cảm của mình dành cho Lâm Bắc Phàm không chỉ một chút, là mà rất sâu rất nặng, cho nên mới liều lĩnh nói ra câu này.

“Anh...” Lâm Bắc Phàm thấy khuôn mặt xinh đẹp như hoa của đối phương, muốn nói lại thôi.

Nhưng mà Bạch Nhạc Huyền không nói gì, chỉ hơi cúi người xuống, đôi môi đỏ tươi chủ động hôn lên môi của đối phương, còn dùng cái lưỡi nhỏ của mình chủ động khiêu khích đối phương, có vẻ rất là non, không có kinh nghiệm gì cả, nhưng lại làm cho Lâm Bắc Phàm có một cảm giác khác thường, cái miệng nhỏ của nàng khẽ nhúc nhích, phát ra giọng nói mê người : “Anh bây giờ là của em!”

Trời đất!

Lâm Bắc Phàm hầu như muốn hộc máu, cô nàng này cũng quá điên cuồng rồi sao? Hắn sao có thể tỏ ra yếu kém trước mặt đối phương? Vốn đã có dục hỏa sẵn rồi, sao có thể chịu được thêm khiêu khích?

Cuối cùng, cắn răng một cái, hai tay ôm lấy cái eo nhỏ của đối phương, đặt nàng xuống giường, bắt đầu đối thủ thành công, hai đầu lưỡi cũng bắt đầu cuốn lấy nhau, hai tay cũng bắt đầu sờ soạng vào trong quần áo của đối phương...

338. Chương 339: Lại Có Một Cô Vợ Bé

“Mẹ nó, tôi đang bực mình đây, cái khách sạn chết tiệt gì vậy? Ngay cả con mắt trên cửa cũng không có, làm sao mà có thể nhìn lên?”

Trương Minh Thắng đưa cái đầu to đến sát cửa, dán lỗ tai vào cửa, khó chịu thì thầm.

“Đúng vậy, ít nhất cũng phải có hai con mắt, cho chúng ta nhìn thấy cảnh tượng đặc sắc bên trong, thuận tiện học tập một chút!” Phó Cách cũng kêu lên một câu, tính toán làm sao báo cho chủ nhân nơi này làm lại các cánh cửa, ít nhất cũng phải có hai con mắt, để nhìn xem cảnh tượng đặc sắc bên trong. Chứ bây giờ thì chỉ có thể dùng cái lỗ tai mà nghe thôi.

Những người khác cũng nhỏ to nghị luận, nói cái gì mà phải đề nghị chủ khách sạn xây lại cửa hết, để bọn họ có thể thưởng thức một chút.

Bạch Minh Phong tức đến nổi hộc máu, sự thuần khiết của em gái mình xem ra khó giữ rồi, mà mấy tên này còn muốn nhìn lén, nể như để cho bọn họ suy nghĩ vậy, chẳng phải em gái của mình sẽ bị nhìn sạch sẽ sao? Anh ta tức giận cốc lên đầu của bọn họ vài cái, bất mãn nói : “Các người nhìn cái rắm gì? Trong đó là em gái của tôi!”

Ai mà ngờ những người này quay đầu lại, liếc nhìn anh ta nói : “Nếu không phải là em gái của anh, bọn tôi cũng lười nhìn!”

Thân thể của Bạch Minh Phong chấn động, ngã ngay xuống đất.

Thế giới này sao còn sót lại mấy tên cực phẩm vô sỉ như vậy? Ngay cả những lời vô sỉ này cũng nói ra được. Anh ta vội vàng giơ tay lên, liều mạng phá cửa : “ Em gái, em đang gì vậy? Nhanh mở cửa ra, anh có chuyện muốn nói!”

Cả đám đều giật mình hoảng sợ, cái tên khốn này không phải cố ý sao? Tự nhiên phá rối chuyện tốt nhà người ta, lẽ nào không sợ bị báo ứng? Bọn họ vội vàng lao đến, ôm lấy cánh tay, đôi chân, vài người bịt miệng anh ta lại, rồi lao vù vào trong cái phòng gần đó.

“Các người... các người... cứu mạng... cứu...” Bạch Minh Phong bình thường là một người rất ghê gớm, nhưng mà làm sao ngờ những tên dê tiện này lại dùng thủ đoạn đó đối phó với mình? Anh ta cũng biết công phu, nhưng mà mãnh hổ không đấu lại bầy sói, cho dù có ghê cách mấy thì cũng chỉ có một mình, sao đấu lại với một đám người? Nhưng mà anh ta vừa nói được đến đó, thì Phó Cách đã thò tay xuống phần dưới của anh ta, bóp một cái, làm cho câu nói tiếp theo của anh ta lọt vào trong bụng, sắc mặt biến đổi, nếu như không phải bọn họ đang cầm lấy tay giữ lấy chân anh ta, thì anh ta chắc chắn đã nhảy dựng lên như một con cóc rồi.

Hai cô gái đi theo Bạch Minh Phong này giờ cũng trừng to mắt ra, không biết mình có nên ngăn cản bọn họ không.

.....

Hết phim.....

.....

Trong phòng dần dần yên tĩnh lại, hai thân thể trắng bóng đan vào nhau, ngay cả một vật che đây cũng không có, sự mất trật tự trên giường biểu thị tất cả những gì đã xảy ra, hô hấp của cả hai cũng dần dần trở nên bình thường.

Bạch Nhạc Huyền mở mắt ra, len lén nhìn người đàn ông bên cạnh mình, nhìn thấy hai mắt của đối phương nhắm lại, tựa hồ như đã ngủ say, lúc này mới yên tâm hít một hơi, nàng ta rút chân về, nhưng mà cơn đau bên dưới làm cho đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, âm thầm nói một câu, cái tên bại hoại này cũng quá lợi hại rồi, không một chút thương tiếc mình, cũng không sợ mình bị hắn làm chết, nghe nói đàn bà thường hay làm chuyện này, thì chỗ ấy sẽ giãn ra. Nhưng mà, trên khuôn mặt của nàng lại xuất hiện nụ cười hạnh phúc, ai mà ngờ mình lại dính vào chuyện này, đem lần đầu tiên của mình giao cho một người đàn ông chỉ vừa mới quen biết vài ngày? Nàng ta chống tay lên đầu, chăm chú nhìn hắn.

Đối phương tuy rằng bình thường hay cười một cách xấu xa, bình thường luôn chiếm tiện nghi của mình, nhưng mà vẫn còn tốt hơn mấy tên thiếu gia đạo đức giả kia, hơn nữa đối phương cũng rất đẹp trai, lại có công phu nữa, đi cùng với mình cũng là trai tài gái sắc rồi, về phần công việc của hắn...

Bạch Nhạc Huyền nghĩ đến đây, hơi lắc đầu, mình sao lại là loại con gái đam mê quyền thế chứ? Đối phương chỉ là một bảo vệ nhỏ, không được như mình, thì cái đó có quan hệ gì đến mình? Cái mình thích là con

người của hắn, chứ không phải những thứ khác của hắn, cùng lắm thì mình nuôi hắn cũng được.

Bạch Nhạc Huyền càng nghĩ càng thấy vui sướng, không khỏi cúi đầu, len lén hôn lên mặt đối phương một cái.

Lâm Bắc Phàm đang ngủ? Đúng là câu hỏi dở hơi! Tuy rằng vừa rồi vận động phần dưới với Bạch Nhạc Huyền một hồi, nhưng mà vẫn chưa đến mức làm cho hắn nửa ngày không dậy nổi. Hắn chỉ sợ đối phương khó xử, cho nên mới cố ý nhắm mắt giả bộ ngủ. Hắn bỗng nhiên ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng đến gần, không nhìn được mở đôi mắt ra, nhìn thấy đôi mắt to mỹ lệ chỉ còn cách một chút, còn đôi môi hồng hào hơi mấp mề, chuẩn bị hôn xuống môi mình.

“Em muốn đánh lên?”

Lâm Bắc Phàm nhất thời cười nói.

Đột nhiên nghe thấy những lời này làm Bạch Nhạc Huyền giật mình, vội vàng rút mặt về, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, bất mãn nói : “Anh muốn chết à, tự nhiên nói lớn tiếng như vậy”

Lâm Bắc Phàm mở mắt ra, ngồi dậy, nhìn thấy thân hình lỏa thể của đối phương, cùng với hai hạt đậu càng thêm đỏ tươi kia, trần mặc sự mê hoặc vô cùng, nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, làm cho hắn vừa phát tiết xong lại nổi lên dục hỏa lần hai, đè đối phương xuống giường, cười tùm tùm hôn lên môi đối phương : “Thật không ngờ em lại lăng lơ như vậy, thiếu chút nữa đã giết chết anh rồi!”

Lúc đầu là Lâm Bắc Phàm chủ động, nhưng ai ngờ sau đó thì cô nàng này lại không chịu được, thế là đổi thế cho lên trên, xem tí đã bị cô nàng này làm bị thương.

Bạch Nhạc Huyền đỏ mặt, giống như một thiếu phụ thành thực, hưởng thức nụ hôn của đối phương, hờn dỗi nói : “Ai.. ai lăng lơ chứ? Anh nói vậy, anh... anh mạnh như vậy, thiếu chút nữa đã làm em chết!”

Nàng ta cũng vì hành vi vừa rồi của mình mà đỏ mặt, giống như một con sư tử cái đến thời kì động dục vậy, hận không thể mỗi ngày đều cùng đối phương làm cái chuyện cảm thấy khó xử này, nếu không phải là lần đầu tiên, trải qua đau đớn làm cho nàng ta không chịu nổi, sợ rằng nàng ta sẽ không bỏ qua cho đối phương.

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc nói : “Anh rất mạnh sao? Vậy anh làm thêm một chút nữa!”

Hắn cảm thấy thằng nhỏ đã cứng lên rồi, hơi đụng vào bụng của đối phương.

Bạch Nhạc Huyền nhất thời giật mình biến sắc, liền cầu xin : “Lâm đại ca, anh... anh đừng tới, người ta còn đau ở đó, sau này... sau này có cơ hội thì làm!”

Lâm Bắc Phàm cũng biết đối phương là lần đầu tiên, nếu như tiếp tục làm vậy, sợ rằng sẽ làm cho thân thể đối phương bất tiện, thậm chí là xúc phạm đến thân thể đối phương, cho nên hắn cũng không nóng lòng, vỗ cái mông của đối phương, cười nói : “Nha đầu ngốc, lừa em thôi, anh vẫn chưa đến trình độ đó đâu!”

Bạch Nhạc Huyền nhìn thấy đối phương quả nhiên không ép buộc mình, thoáng thở phào một hơi, rất sợ đối phương lại đè mình xuống dùng sức, khi đó, mình thật sự là đáp ứng không được, mà không đáp ứng cũng không được, nếu như làm bị thương, mấy ngày không xuống giường được, vậy chẳng phải mình sẽ bị người khác chế giễu sao? Nhưng mà nàng ta cũng âm thầm tự trách mình vô dụng, ngay cả một chuyện nhỏ như vậy mà cũng không thỏa mãn được đối phương, thảo nào đàn ông bây giờ đều muốn ra ngoài vùng trộm. Nàng ta áy náy ôm lấy đối phương, mặc cho đôi bàn tay của đối phương xoa loạn lên người mình, thấp giọng nói : “Lâm đại ca, em có phải rất là vô dụng không?”

“Ồ? Vì sao lại nói vậy?”

Lâm Bắc Phàm thích ý hưởng thụ sự ôn nhu này, cười hỏi.

“Ngay cả cái kia...cũng không thỏa mãn được anh... vậy chẳng phải rất vô dụng sao?”

Bạch Nhạc Huyền ngượng ngùng trả lời.

Lâm Bắc Phàm nhất thời trừng to mắt, thiếu chút là bỏ mạng.

Cô nàng này cũng thật có cá tính, ngay cả lời này cũng nói ra được.

Hắn nhìn nàng, cười nói : “Em nói cái gì? Cái gì mà không thỏa mãn? Em là lần đầu tiên, mà anh đã bị em làm gần cả tiếng, làm cho xương sống của anh như muốn gãy luôn, thiếu chút nữa đã mệt chết rồi, nếu như em mà làm nữa, vậy thì anh chắc chắn sẽ cạn tinh mà chết mất!”

“Đáng ghét, cái gì cạn tinh mà chết, nói khó nghe quá, làm như người ta là cái gì vậy!”

Bạch Nhạc Huyền đỏ mặt, gất giọng nói. Nghe thấy những lời nói này trong lòng cũng giải khai được một chút, dù sao thì nàng ta cũng nghe nói qua, lần đầu tiên của con gái đều rất đau, không có vui vẻ gì, căn bản là không kiên trì được bao lâu, mình làm được một giờ cũng đã là không tồi rồi.

“Cái gì là cái gì?”

Lâm Bắc Phàm cố ý hỏi.

“Đáng ghét, em không để ý đến anh!” Bạch Nhạc Huyền cố ý quay đầu đi không thèm để ý đến đối phương, nhưng mà không kiên trì được hai phút, nàng đã quay đầu lại, thấy đôi phương đang nhìn chăm chú mình, khuôn mặt liền đỏ ửng lên, nói : “Lâm đại ca, các nàng trong phòng diện này có lợi hại hay không?”

Tuy rằng nàng ta biết vấn đề này rất là nhạy cảm, nhưng mà không nhịn được hỏi một câu, muốn biết tình huống của những người khác.

“Các nàng? Các nàng gì?”

Lâm Bắc Phàm nghi hoặc hỏi.

“Là... là những người phụ nữ của anh đấy, anh không phải là có mấy người phụ nữ ở Nam Thành sao?”

Mặt của Bạch Nhạc Huyền đỏ bừng, giống như là một quả táo chín vậy, giọng nói cũng đầy sự ngượng ngùng.

“À, các nàng không có lăng lơ như em!”

Lâm Bắc Phàm cố ý trêu.

“Anh là một tên xấu xa, người ta lăng lơ hỏi nào? Cũng tại anh làm cho người ta thoải mái, thật không ngờ cảm giác này lại tốt như vậy, giống như bay lên trời luôn, xem ra người ta đã sống hơn hai mươi năm uống phí!”

Bạch Nhạc Huyền đỏ mặt nhìn đối phương.

“Hắc hắc, nếu tính ra, em là vợ bé của anh?”

Lâm Bắc Phàm cố ý dò hỏi.

“Vợ bé cái gì? Nói khó nghe quá, ai kêu anh tốt như vậy, người ta biết rõ anh có mấy người phụ nữ rồi, lại còn... lại còn thích anh, cái này có biện pháp sao? Nhưng mà, em nói cho anh biết, sau này nếu anh không đối xử tốt với em, em sẽ... sẽ chết cho anh coi!”

Bạch Nhạc Huyền mắc cỡ, hận không có một cái lỗ để chui vào, nhưng mà hai tay nhỏ lại ôm chặt lấy cánh tay của đối phương, có thể nào cũng không chịu buông.

339. Chương 340: Độc Thủ Phía Sau

Tuy rằng phần dưới của Bạch Nhạc Huyền còn hơi đau, nhưng mà cũng không nghiêm trọng, chỉ là bước đi không được tự nhiên thôi. Nàng liếc nhìn thấy một vũng máu đỏ hồng trên tấm lót giường, dưới ánh đèn sáng sủa như vậy, làm cho nàng đỏ mặt, vội vàng chạy đến, muốn cất dấu nó đi, nhưng mà bên dưới đau kịch liệt, làm cho đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

“Em sao vậy?” Lâm Bắc Phàm giật mình, cô nàng này chẳng lẽ không biết bây giờ đang là người bệnh sao? Còn chạy loạn như vậy, lỡ như mà chảy máu gì đó, vậy chẳng phải là khiến cho mình thương tâm đến chết sao.

“Em không sao!”

Bạch Nhạc Huyền xấu hổ muốn tìm cái lỗ chiu xuống, mình làm sao mà nói ra được chuyện này?

Lâm Bắc Phàm nhìn theo ánh mắt của nàng, lập tức thấy một mảng đỏ trên giường, cười nói : “Thì ra là cái này, nếu em muốn thu lại, nói cho anh biết, anh giúp em là được”

Hắn đương nhiên biết con gái đều thích giữa tấm lót giường của lần đầu tiên lại, coi như là một giữ cho mình một hồi ức đẹp,

“Ai... anh muốn anh giúp em!”

Bạch Nhạc Huyền xấu hổ cúi đầu xuống.

Hai người bọn họ kết hợp lại, vất vả lắm mới xử lý xong chuyện này, sau khi sửa soạn lại quần áo, mới ra khỏi phòng, nhìn thấy hành lang vắng vẻ, không biết những người khác ở đâu, nhưng mà mơ hồ nghe được tiếng rên “ơ...ơ...” từ trong phòng kế bên của Trương Minh Thắng, không biết là ai, hơn nữa cửa phòng chỉ khép hờ thôi.

Hai người nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, vội vàng đi qua, đẩy cửa vào nhìn, đã thấy Bạch Minh Phong bị trói chặt trên giường, trên người không biết bị buột hơn mấy chục sợi dây nữa, trong miệng còn có một tấm giẻ rách, thoát nhìn đặc biệt thê lương, mà những người khác thì đang ngồi trong phòng, không biết đang làm gì đó, còn phần hai cô gái kia, thì luống cuống tay chân đứng ở đó, không biết nên xử lý thế nào.

“Các người, các người đang làm gì vậy?”

Lâm Bắc Phàm gãi đầu không hiểu gì cả, chẳng lẽ mấy tên này rãnh rỗi quá, muốn làm chuyện của đàn ông với đàn ông cùng Bạch Minh Phong?

Cả đám Từ Chính đang thương lượng cái gì đó, nhìn thấy hai người bọn họ tiến vào, vội vàng chạy đến chào đón, Từ Chính cười ha hả nói : “Lão đại, hai người xong việc nhanh vậy sao? Ồ, bọn mày võ đầu tao làm gì?”

Hắn còn chưa nói xong, đã bị cả đám sau lưng vỗ đầu cái bốp, làm cho hắn kêu la thảm thiết.

Trương Minh Thắng cười nói : “Mày nói bậy cái gì đó? Hắn phải là, lão đại, bây giờ anh mới xong sao? A, lão đại, tôi có nói sai gì đâu!”

Hắn cũng bị Lâm Bắc Phàm ký cho cái cốc.

Lâm Bắc Phàm làm sao mà không biết bọn họ đang nói chuyện xấu xa gì, nhưng mà tất cả là đúng như lời bọn họ nói, không thể nào giải thích, đành phải nhìn Bạch Minh Phong, hỏi : “Các người cột anh ta lại làm gì?”

“À, lão đại, chuyện là thế nào, tiểu tử này muốn quấy phá chuyện tốt của hai người, đứng ngoài cửa la to, cho nên bị bọn em buộc chặt ở đây”

Phó Cách cười nói.

Bạch Nhạc Huyền đỏ mặt gắt giọng nói : “Các người nói bậy cái gì vậy, mau thả anh tôi ra!”

Hai cô gái đi theo Bạch Minh Phong nghe như vậy, nhất thời vui mừng chạy đến bên cạnh Bạch Minh Phong, tháo những sợi dây trên người anh ta xuống, vội vã hỏi : “Đội trưởng, anh không sao chứ?”

Bạch Minh Phong giơ tay phải lên, lấy miếng giẻ trong miệng xuống, thở hổn hển nhảy dựng từ trên giường xuống, nổi giận kêu lên : “Mấy tên khốn nạn này, dám trói tôi lại, tôi... tôi không cho các người nếm thử sự lợi hại của tôi là không được!”

Trương Minh Thắng vội vã giơ tay lên nói : “Vị Bạch đại ca này, tôi chỉ che miệng của anh một chút thôi, cũng đâu có làm gì đâu, anh muốn trách thì cũng đừng trách tôi!”

“Cái này, tôi chỉ ôm cánh tay của anh thôi, anh cũng không trách tôi chứ?”

“Đúng vậy, tôi cũng chỉ ôm chân anh thôi, một việc nhỏ như vậy, anh cũng trách lên đầu tôi chứ?”

“Khụ khụ, tôi chỉ sờ soạng tiểu đệ đệ của anh một chút thôi, thiếu chút nữa đã bị tiểu đệ đệ của anh đánh, tôi cũng không trách anh, vậy anh khẳng định cũng không trách tôi chứ?”

Ai mà ngờ mười mấy người bọn họ đều làm ra vẻ ủy khuất vô cùng, quả thật là còn oan ở cả Đậu Nga nữa, làm cho Bạch Minh Phong giận muốn học máu luôn, nhưng cũng không có chỗ trút giận, chỉ có thể dậm chân, hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ.

“Anh ơi, anh không sao chứ? Bọn họ cũng không cố ý, anh tha cho bọn họ đi!”

Bạch Nhạc Huyền thấy anh trai của mình thành như vậy, cũng bước lại an ủi vài câu.

Bạch Minh Phong nhìn em gái của mình một cái, không nhịn được hô lên : “Em gái... em... em...”

Bạch Nhạc Huyền đỏ mặt hỏi : “Em... em làm sao?”

Bạch Minh Phong vỗ mạnh chân mình, vô cùng đau đớn thở dài : “Em gái ngốc của anh, sao em lại cho hấn chiếm tiện nghi nhanh như vậy? Nếu như sau này hấn kua con nhỏ khác sau lưng em, thì em làm thế nào?”

Bạch Nhạc Huyền thấy anh trai đã nhìn ra mình không còn là xử nữ, không khỏi mắc cỡ cúi đầu, giải thích cho Lâm Bắc Phàm : “Anh ơi, Lâm đại ca ... anh ấy... anh ấy không phải loại người vậy đâu, anh đừng hiểu lầm”

“Hấn... hấn không phải loại người như vậy?”

Bạch Minh Phong thiếu chút nữa đã bị những lời nói này của em gái làm cho ngất xỉu.

Đàn ông không háo sắc? Trừ phi là mặt trời mọc hướng tây mà thôi, bởi vì mình là đàn ông, cho nên rất hiểu đàn ông.

Bạch Minh Phong có một cảm giác vô lực, lúc đầu còn muốn lừa Lâm Bắc Phàm một chút, nhưng ai ngờ đối phương đi xe trước rồi mới trả tiền sau, làm cho kế hoạch của mình tiêu tan, bây giờ ván đã đóng thuyền, mình hối hận cũng không kịp rồi, cũng không thể làm cho em gái trở lại tấm thân xử nữ được nữa. Anh ta chỉ có thể dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Lâm Bắc Phàm, muốn kiến nghị sự bất mãn của mình, cuối cùng nói thảm một câu : “Lần này tôi không phải đến đây để quấy rối, mà muốn nói cho các người một chuyện!”

“Ồ? Là chuyện gì vậy Bạch đại ca?”

Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

“Đương nhiên là về lai lịch của ba tên sát thủ muốn giết các người!”

Bạch Minh Phong tức giận nói.

Anh ta nói xong lời này, sắc mặt của mọi người liền thay đổi.

Ba tên sát thủ này dám công khai ám sát tại kinh thành, đủ của thể thấy được thế lực phía sau lưng chúng không yếu.

Lâm Bắc Phàm khẽ cau mày, trầm tư một chút, ngẩng đầu lên hỏi : “Bạch đại ca, theo hình dạng của họ, đều là người nước ngoài, hơn nữa súng ống cũng rất tiên tiến, sợ rằng không phải là tổ chức trong nước!”

“Cậu nói không sai, bọn họ quả thật không phải là người của tổ chức sát thủ trong nước” Bạch Minh Phong nhẹ nhàng cười nói : “Bọn họ đến từ một tổ chức sát thủ ở Mỹ, tên là Địa Ngục Thiên Sứ, có hơn ba trăm thành viên, thực lực cũng bình thường trên thế giới, am hiểu sử dụng súng ngắn để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng mà ở nước ta thì có thể coi là cực kỳ lợi hại!”

“Sát, chết tiệt, mấy tên nước ngoài này, tại sao cứ một mực đối phó chúng ta vậy? Chúng ta đâu có đắc tội gì chúng, cầu cho bọn chúng sinh con trai không có tiểu JJ, con gái không có tiểu meo meo” Trương Minh Thắng tức giận chửi bới.

“Đúng, trừ cho con gái của bọn họ bị đàn ông cưỡng hiếp, con trai bị khủng long nữ cưỡng hiếp!”

Từ Chính cũng nghiêng răng kêu lên.

“Chúng ta còn trù cho bọn họ bị mắc bệnh tình dục, nhiễm bệnh ếch này nọ!”

Phó Cách cũng vô sỉ nói.

Người xung quanh nghe xong mà rùng mình, người vô sỉ quả nhiên rất vô sỉ, ngay cả những lời trù ẻo như vậy mà cũng nói được.

Bạch Minh Phong cảm thấy mình thật sự không thể có tiếng nói chung với họ, thật không biết tế bào nào trong đầu bọn họ là cái gì cả, thật đúng là mất mặt.

Khóe miệng của Lâm Bắc Phàm cũng giật giật, nói không nên lời.

Sinh con trai không có tiểu JJ, con gái không có tiểu meo meo, mắc bệnh tình dục, nhiễm bệnh ếch? Bọn chúng có kết hôn hay không, cũng không biết, tại sao lại đi trù ẻo con trai con gái của chúng? Xem ra khả năng nói nhảm của mấy tên này càng lúc càng lợi hại. Hắn vội vàng hỏi : “Bạch đại ca, vậy anh có biết là ai thuê chúng làm hay không?”

“Cái này làm sao mà tôi biết? Ba cái xác, tôi cũng đâu thể hỏi mấy cái xác được? Tôi đâu có chiêu hồn thuật”

Bạch Minh Phong chớp mắt, biểu tình trên mặt có vẻ rất là ngu ngốc.

“Rốt cục là ai thuê bọn họ làm?”

Trương Minh Thắng phẫn nộ nói.

“Khẳng định là kẻ thù của chúng ta!”

Từ Chính gật đầu, nghiêm túc nói.

“Mẹ kiếp, lời nói của mày quả là nhảm nhí, nếu không phải là kẻ thù, thì ai lại thuê sát thủ làm gì?”

Những người khác đều nhảy dựng lên, chữ bới cùng giờ ngón giữa ra.

Lâm Bắc Phàm trầm tư suy nghĩ, hắn và Trương Minh Thắng tuy rằng chỉ đến kinh thành vài ngày, nhưng mà người đắc tội lại không ít, đầu tiên là đám bổng tử Hàn Quốc, sau đó là Kiều Duyên, còn có Kim Bư ba người, thế nhưng trong ba đối tượng này, rốt cục là ai thuê sát thủ? Đầu tiên là loại trừ đám bổng tử ra, bởi vì lúc xảy ra ám sát, đám bổng tử cũng có mặt ở đó, và bọn họ còn chết hai người, rất rõ ràng là không phải do bọn chúng thuê. Còn hai người kia, Kiều Duyên bởi vì đắc tội với Khổng Băng Nhi, cho nên toàn bộ tập đoàn Cự Long phải đối mặt với sự đả kích lớn trước đây chưa từng có, tuy rằng không phá sản, nhưng mà cũng đủ làm cho Kiều gia sống đi chết lại, kinh tế bị giảm xuống hai mươi năm trước, về phần Kim Bư mà nói thì càng không thể, bị Lộ Lộ đập gãy tứ chi đuổi về HongKông, cũng đủ làm cho Kim gia tan vỡ rồi.

”Không phải là Kiều Duyên hay Kim Bư!”

Đây là kết luận cuối cùng của Lâm Bắc Phàm.

Từ Chính lắc đầu : “Phỏng chừng không phải Kim Bư, vì hôm qua tôi nghe ông già tôi nói, ngay hôm nay ông già của Kim Bư gửi thư xin lỗi đến, nói con trai của ông không phải là thứ tốt, bị đánh cũng đáng đời, mong rằng chúng ta đừng giận chó đánh mèo, nói chuyện cứ như cháu trai vậy, nếu như là bọn chúng là, tại sao lại viết thư này?”

“Ồ? Có chuyện này thật sao?”

Bạch Minh Phong nao nao, biểu tình trên mặt vô cùng kinh ngạc.

“Tôi cũng chỉ nghe cha của tôi nói thôi, phỏng chừng là không sai đâu!”

Từ Chính khẳng định gật đầu.

“Vậy người đáng nghi nhất chỉ có Kiều Duyên, với bản lĩnh của tập đoàn Cự Long, muốn thuê mấy tên sát thủ cũng không có vấn đề gì!”

Lâm Bắc Phàm thoáng trầm tư rồi gật đầu nói.

340. Chương 341: Dân Đói Châu Phi

Trong ba ngày kế tiếp, Lâm Bắc Phàm có thể nói cực kỳ dễ dàng, không có bất cứ chuyện gì đáng nói, lại cũng không có bất cứ một nguy hiểm nào phát sinh lần nữa. Cuộc sống hằng ngày cực kỳ thoải mái, chính là tìm Bạch Nhạc Huyền làm chút việc mà nam nữ đều thích làm ở trong phòng khiến cho hai người thiếu chút nữa sướng quên trời đất, hận không thể cả đời triền miên trên giường. Có điều nỗ lực của Lâm Bắc Phàm cũng không uổng phí, da dẻ toàn thân Bạch Nhạc Huyền lúc này nhờ thoải mái mà lóe ra vẻ sáng bóng mê người, trong lúc đó ánh mắt lại chứa mị ý nhàn nhạt. Về phong tình đặc biệt giống như thiếu phụ này làm cho toàn bộ những tay đực rửa có nửa thân là gia súc chảy dãi rờn rờn.

Nhưng cũng có chuyện khiến cho hai người không vui, chính là mấy ngày qua đã đi khắp kinh thành để tìm tằm tích của Kiều Duyên, tuy nhiên lại đặt được một kết quả khiến người ta không thể tưởng tượng được, là Kiều Duyên và phụ thân hắc Kiều Cẩm Phong từ khi rời khỏi kinh thành mấy ngày trước, không biết đã đi đâu.

“Tức thật, thật không ngờ hai cha còn nhà đó chạy trốn thực quá nhanh.”

Trương Minh Thắng tức giận kêu lên.

“Ài, chẳng qua cũng vì hiện tại bọn họ bị ép quá, nào là cục thuế vụ, cục công thương, cục điều tra, còn có cục vệ sinh gì đó nữa. Một ngày hai mươi bốn giờ liên tục điều tra công ty bọn họ, chỉ cần khẽ đánh rắm cũng đủ để bị phát hiện ra rồi, mà chuyện bên trong tập đoàn Cự Long càng không phải là nhỏ, cho nên chuyện công ty họ phá sản cũng xảy ra trong khoảng thời gian này!”

Triệu Phong cũng an ủi mấy người Lâm Bắc Phàm.

“Xong, xong rồi, xem ra sau này chúng ta muốn ra khỏi cửa thì phải tìm vài vệ sĩ rồi.”

Từ Chính mở miệng than thở.

“Oa ha ha...”

Bạch Minh Phong nghĩ đến cảnh mấy lão chiến hữu của mình thua sạch cả cái quần lót, trong lòng đắc ý từng chập, thiếu chút nữa muốn ôm Lâm Bắc Phàm vài cái thật mạnh. Tiểu tử này thật con mẹ nó hay ho, cứ vậy mà làm bừa đùa cợt với con súc sắc một cách trâu bò, mình sao mà có thể thua được nhỉ? Trong đầu hắn đã hiện ra tràng cảnh mình thu được toàn thắng, khí khách bừng bừng.

Thật sự là quá mức mê ly!

Lâm Bắc Phàm nhìn bộ dạng kiêu ngạo của hắn, trán không khỏi hiện lên vài cái nếp nhăn.

Đều nói là người tham gia quân ngũ đều làm việc dứt khoát hào sảng, thẳng thắn quang minh, là đàn ông trong đàn ông, sao cái thằng nhãi này thoát nhìn lại giống như gian thương ta? Nếu không phải bởi vì Bạch Nhạc Huyền, bản thân mình hắn sẽ chẳng buồn để ý đến thằng nhãi này, làm cho hắn tự sinh tự diệt đi thôi, đỡ khiến cho hắn cả ngày chỉ biết ăn uống chơi đùa, rơi vào vực thẳm, thật sự là khiến cho anh em binh lính của chúng ta mất mặt.

Khách sạn Nguyệt Lượng Hồ.

Quy mô không gọi là quá lớn, trang hoàng không tính là xa hoa, trên dưới tổng cộng năm tầng, ở tại kinh thành có thể được cho là khách sạn bốn sao, thái độ phục vụ bên trong rất tốt, hơn nữa từng tiểu thư bán hàng đều là những cô nàng kiểu Giang Nam, vóc dáng không quá cao, người nào người nấy đều đẹp, eo người nào người nấy đều thon nhỏ, da người nào người nấy đều trắng ngần. Chỉ một lời nói uyển chuyển ôn nhu của người Giang Nam, cũng đủ để trêu chọc lòng kéo một đám đực rửa đến đây.

Bạch Minh Phong nhìn một đám trùng trùng điệp điệp đi phía sau lưng mình, sắc mặt hơi trắng bệch, hai cái chân nhỏ co quắp, thiếu chút nữa thì ngã lặn trên mặt đất.

Con bà nội nó chứ, những người này nói như thế nào thì cũng là những người có chút lai lịch, tùy tiện xuất hiện một người ở kinh thành, cũng đều đáng mặt là người của Thái Tử đảng, hơn mười vạn, hơn mười vạn trong mắt bọn họ thực sự không tính là cái gì, nhưng sao lại vào trong thành như bọn quý nghèo thế này? Hận không thể ăn thịt mình ư? Hắn có chút hối hận đã gọi Lâm Bắc Phàm tới, sợ rằng tiền mình kiếm được của mấy người này, còn chưa đủ mấy người họ ăn chơi nhảy múa.

Trương Minh Thắng sớm đã nhìn ra ý nghĩ trong đầu Bạch Minh Phong, ý tứ bất hảo nói: “Bạch đại ca, anh sẽ không trách vài người chúng tôi không mời mà đến đây chứ? Chủ yếu là chúng tôi muốn nhìn xem mấy người chiến hữu của anh có bộ dạng thế nào, dù sao chúng tôi đều là những người đến từ nơi nghèo khó, chưa thấy qua những người tai to mặt lớn!”

Trên mặt hắn vẫn duy trì nụ cười xấu xa tới cực điểm, làm gì có chút ý tứ xấu hổ nào?

Và người khác cũng không ngừng cười hề hề: “Chúng tôi ăn ít lắm, không thể ăn hết đồ của anh đâu!”

Họ vẫn còn một câu chưa nói, chính là: “Ăn không hết bao nhiêu đồ, nhưng chỉ chọn những món quý hiếm nhất để ăn, mấy loại bình thường gì đó, chúng ta chẳng buồn ăn đâu!”

Lộ Lộ không biết đã lấy được tin tức ở đâu, cũng sớm gia nhập vào trong chiến đoàn, đứng cùng một chỗ với Khổng Băng Nhi, không biết đang thầm thì cái gì, còn thường khúc khích cười duyên vài tiếng. Xem ra hơn phân nửa là sau khi tin tức của Bạch Minh Phong bị tiết lộ, nhin không được mà bĩu môi, rất là bất đắc dĩ.

Bọn họ đều đã tới, lẽ nào mình còn ép họ rời đi hay sao? Dù sao họ cũng không biết xấu hổ, còn mình vẫn phải giữ thể diện. Bạch Minh Phong chỉ đành cười gượng: “Không có gì, dù thế nào cũng là mấy vị chiến hữu, nhiều người một chút, càng thêm náo nhiệt chứ sao!”

Tttm lập tức vui vẻ cùng hắn kể vai sát cánh tươi cười: “Tôi biết Bạch đại ca là người tốt, sẽ không quan tâm đến việc vài người chúng ta ăn uống thế nào đâu. Khụ khụ. Tôi quên chưa nói, sáng sớm bọn tôi đã dậy rồi, bởi vì biết buổi trưa hôm nay có tổ chức tiệc lớn, cho nên cũng chưa có ăn điểm tâm, hề hề... Anh sẽ không để bụng chứ?”

Mấy người Từ Chính cũng ra sức gật đầu, phụ họa lời nói của Trương Minh Thắng.

Lộ Lộ cũng thấp giọng ra vẻ xấu hổ nói: “Em nghe Băng Nhi nói trưa hôm nay có người mời ăn tiệc, cho nên sáng sớm chỉ ăn một ly kem, Bạch đại ca, anh sẽ không trách em chứ?”

Khổng Băng Nhi càng khoa trương tới cực điểm, dùng sức vuốt vuốt cái bụng nhỏ của mình, trên mặt lộ ra một nụ cười giả hoạt tựa hồ ly: “Bạch đại ca, bụng tôi còn đói này, chúng ta có nên vào trước ăn chút gì đó hay không?”

Bạch Minh Phong có cảm giác muốn ngất xỉu, những người này thật quá vô sỉ đi! Ngay cả chiêu thức này cũng dùng ra, thật sự là cướp càn, xem ra mình phải mặc niệm vài phút cho xấp tiền mặt trong túi rồi. Mặt hắn dài như quả mướp đắng, gắng sức nuốt nuốt nước bọt, ngượng ngùng cười nói: “Không sao cả, dù gì cũng đều là người quen, lát nữa chúng ta sẽ đi ăn!”

Hắn giơ tay phải lên, hung hăng béo mạnh vào bên hông một cái, rất đau, xem ra không phải là nằm mơ rồi. Mình thực phải chảy nhiều “máu” rồi.

Trong một phòng lớn ở tầng hai.

Hai cái bàn tròn cực lớn được đặt ở trong, mười mấy người đều ngồi vây xung quanh, rộn ràng nhốn nháo, bầu không khí có vẻ đặc biệt náo nhiệt, nhưng tim Bạch Minh Phong lại như chảy máu, rất đau rất đau nha.

Con bà nó, những người này thật không có chút mặt mũi nào, một chút phong độ cũng không có, nếu không phải mình biết nội tình bọn họ mà nói, quả thực sẽ coi bọn họ là đám nhà quê chưa từng quen mặt. Hèn hận không thể tát cho mình một cái, làm cho mình ngất xỉu mà quên đi mọi chuyện.

“Lão đại, vị đạo cái tay gấu này khẳng định không tệ, chúng ta đành phải mỗi người gặm một cái vậy.”

Trương Minh Thắng đang cầm thực đơn, cười tủm tỉm nói.

“Còn cả bấu lặc đà nữa này, cái này đại bổ đó nha, bình thường không được ăn đâu, chúng ta cũng nên ném thử đi!”

Triệu Phong cũng đang cầm thực đơn, lớn tiếng kêu lên, tựa hồ như sợ người khác không biết.

“Ồ, ở đây dĩ nhiên còn có cả cua biển chính tong, mỗi người một con thôi à, chắc, em muốn hai con, em thích ăn nhất món này đây!”

Phó Cách nói một cách cực kỳ vô sỉ, còn thuận tiện nuốt nước bọt ừng ực.

Vốn dĩ Lâm Bắc Phàm cho rằng mình rất vô sỉ, nhưng lúc này cảm thấy so mình với bọn họ, thực sự có chút cảm giác gặp được sư phụ. Nhìn sắc mặt trắng bệch của Bạch Minh Phong, thấy vẻ mặt thay đổi luôn luôn, liền vội vã vỗ vỗ bờ vai của Bạch Minh Phong, liền khuyên bảo: “Bạch đại ca, bọn họ chính là một đám vô lại, anh không cần để ý tới bọn họ, được rồi, tôi thấy hồng tửu của anh tựa hồ rất không tệ lại cũng khá nhiều, tùy tiện đã có sáu bảy bình, để cho mọi người thưởng thức một chút cũng được!”

“Rầm!”

Bml té lăn trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

Chiến hữu hội họp với Bạch Minh Phong lần này có chừng bốn năm người, tuổi cũng chừng hai mươi, cả đám đều tràn ngập vẻ cương dương, vừa nhìn cũng đã biết là những người đầy kinh nghiệm chiến trường, so sánh với những bọn thái tử đẳng như Trương Minh Thắng, quả thực chính là kim cương so với trứng thối, căn bản không thể so sánh với nhau được.

Người như bọn họ bình thường trong bộ đội quen với thói nghiêm túc, hiện tại thành linh thấy những kẻ dở hơi này, liền ngoác miệng ra, nửa ngày không nói được một câu, nhìn bộ dạng bị làm cho tức giận của Bạch Minh Phong, đều là ôm bụng cười ha hả.

“Bọn mày cười cái rắm, tiền cơm ngày hôm nay, vài người chúng ta chia nhau, hừ, đến lúc đó rồi lại cười nhé!”

Bạch Minh Phong giờ nắm đầm về phía bọn họ, kêu lên một cách rất khó chịu.

Mấy người bọn họ đều trợn tròn mắt, đều tức giận bất bình kêu lên: “Họ Bạch kia, mày thật vô lại quá đi. Sao lại còn có thể gọi chúng ta ra đây hả?”

Bạch Minh Phong lắc lắc đầu, chéo chân ngồi chữ ngũ, cũng bày ra vẻ vô lại, nói: “Cái đó không thể trách tôi được, tôi vừa nói với ông chủ ở đây rồi, tiền cơm hôm nay do các anh trả, nếu các anh không trả được, hì hì, vậy sẽ thật không hay nha, các anh chỉ có thể ở tại đây làm công, cho đến khi nào trả đủ tiền cơm ngày hôm nay mới được, ví như là rửa chén bát, lau bàn, quét dọn vệ sinh, những việc này không phải rất thích hợp với các anh sao!”

Mấy người bọn họ liền cùng kêu lên: “Mẹ kiếp!”

Liền dựng ngón giữa đưa về phía hắn.

Chuyện tình tiếp đó thực đơn giản, mười mấy người bọn Trương Minh Thắng tựa như dân đói châu Phi, cõng ngay thất lưng ra mà ăn lấy ăn để, tựa như có cừu oán với thức ăn trên bàn. Bạch Minh Phong nhìn thấy kinh hãi từng chập, cảm giác da thịt đau đớn từng chập.

Khoảng chừng hơn nửa tiếng đồng hồ, một đám người mới cơm no rượu say, nằm ườn trên ghế, dáng vẻ như đã no nê, chẳng khác gì mười con cá chết, ngay cả hai cô gái là Lộ Lộ và Khổng Băng Nhi cũng no đến mức không thể ăn thêm nữa, thẳng thắn đảo mắt thèm thuồng, tựa hồ đang trở lại cảm giác bữa ăn ngon lúc nãy. Dựa theo lời các cô nàng, theo vô lại học vô lại, loại cảm giác này đích xác là rất kích thích, một loại cảm giác khác thường. Xem ra câu nói kia quả nhiên không sai, học thói xấu thì dễ học cái tốt mới khó, mới vài ngày không gặp, hai cô nàng thực sự đã có xu thế trở thành nữ lưu manh.

“Này, tôi nói này lão bạch, lần này rốt cục anh thỏa mãn chưa? Lát nữa đừng có khóc thảm cả ngày nữa, chẳng có tí phong độ nào.”

Một gã đàn ông mặt hơi đen quay lại cười nói với Bạch Minh Phong.

Bạch Minh Phong vừa nghe thấy những lời này, nhất thời vui vẻ: “Tôi nói lão Tôn này, lần này anh thực là trúng số rồi, tôi mời cao thủ đến đó.”

Gã đàn ông mặt đen kia sững sốt: “Mời cao thủ tới á? Ai vậy?”

Hắn nhìn thoáng qua đám người Bạch Minh Phong mang đến, tựa hồ không có mặt hàng nào tốt, những người này đâu có phong độ của cao thủ bài bạc nhỉ?

Vài người khác cũng mang bộ dạng ngạc nhiên nhìn Bạch Minh Phong: “Lão Bạch, anh sợ thua nên muốn mượn cớ à, ở đây làm gì có cao thủ nào.”

Bạch Minh Phong đưa tay phải lên, chỉ vào Lâm Bắc Phàm, đắc ý cười to: “Đây chính là em rể tôi, được tôi đặc biệt mời đến để đối phó với các anh, các anh cứ chờ thua sạch sẽ đi thôi!”

Vài người này liền trợn mắt há mồm nhìn Lâm Bắc Phàm, trán nhăn tít lại.

Người thế này mà là cao thủ bài bạc sao?

341. Chương 342: Thần Vận May

Mấy chiến hữu của Bạch Minh Phong có cảm giác mộng ảo, nếu tiểu tử này mà bài bạc như đã nói, vậy khắp nơi trên thế giới này đều là thần bài rồi. Nhìn tiểu tử này, ngồi chẳng ra ngồi, đứng chẳng ra đứng, ở cùng một đám côn đồ, cũng không giống người tốt gì, lẽ nào đó chính là thần bài rất oai phong sao? Họ cảm thấy đầu Bạch Minh Phong chắc chắn bị lừa đã rồi, ngay cả người thế này cũng tìm ra được, bên trong chắc chắn có âm mưu nào đó không thể nói với người khác.

Người đàn ông mặt đen không khỏi hỏi một câu: “Lão Bạch, không phải anh đùa chứ? Mặc dù chúng tôi chỉ thỉnh thoảng chơi vui, anh cũng không thể làm vậy với chúng tôi chứ? Đừng tới lúc hắn thua tiền rồi, anh lại quỵt nợ, như vậy không được đâu”.

Mấy người khác cũng đều gật đầu nói: “Lão Bạch, cái này anh không đúng rồi, sao anh có thể dính vào được? Nếu anh muốn chịu thua, thẳng thắn nói một câu là được rồi, không cần tới những thứ giả tạo như vậy”.

Bạch Minh Phong tức rồi, lấy thẻ ngân hàng của mình từ trong túi ra, đập mạnh trên bàn, rất không vui nói: “Nói cái gì mà nói? Các người thấy Bạch Minh Phong tôi là loại người quỵt nợ sao? Tôi có thể nói cho các người, hôm nay tôi sẽ cho các người biết sự lợi hại của tôi, cho các người thua tâm phục khẩu phục. Ở đây tổng cộng tôi có mười lăm vạn, tôi còn phải sợ các người sao?”

“Nhưng lần trước anh vẫn còn nợ tôi ba nghìn”.

Một người đàn ông mặt vuông chữ điền nhỏ giọng lầm bầm nói.

“Lần trước nữa anh còn nợ tôi bốn nghìn sáu trăm năm mươi ba đồng nữa”.

Một người đàn ông vóc người gày gò khác cũng nhỏ tiếng nói.

“Khụ khụ...” Bạch Minh Phong suýt nữa bị nước miếng mình làm sặc chết, mình cũng không phải người nợ tiền không trả, chỉ có điều là thỉnh thoảng quên mất là mình nợ tiền người khác mà thôi. Bọn họ cần gì nói ra vậy chứ? Đúng là không nể mặt mình gì cả?

Người đàn ông mặt đen đó thấy bộ dạng hắn như vậy, không khỏi trêu chọc: “Tôi tin Lão Bạch sẽ không quỵt nợ, chỉ là thỉnh thoảng quên mất nợ người khác tiền, hơn nữa tỷ lệ thỉnh thoảng này cũng hơi cao, gần như là khoảng 90%, đúng không?”

Hai người kia cũng cười hì hì nói: “Về phần người khác mượn tiền của hắn, hắn gần như chưa bao giờ quên cả, chỉ là hắn mượn tiền của người, thường xuyên quên thôi”.

Mười mấy người bọn Trương Minh Thắng đều trừng lớn mắt, nhìn Bạch Minh Phong như nhìn thấy yêu quái, liên tục kêu lên: “Không ngờ Bạch đại ca còn có ham mê như vậy, đúng là đàn ông trong đàn ông, xem ra chúng ta đúng là phải học hỏi anh rồi”.

Âm điệu của bọn họ cũng âm dương quái khí, tràn đầy ý trêu chọc.

“Đó là, sao tôi có thể quỵt nợ chứ? Các người, các người là vu hãm, tôi nói cho các người, bây giờ nói lời phải chú ý chứng cứ, nếu không, tôi sẽ kiện các người ra tòa”.

Bạch Minh Phong bị nhiều người nhìn như vậy? Giận một nỗi không tìm được khe hở nào chui vào, thật là mất mặt quá. Hắn cứng cổ, khuôn mặt già nua đỏ ửng lên, lớn tiếng nói.

Mấy người bọn họ nhìn nhau mấy cái, nhìn Bạch Minh Phong bày ra dáng vẻ giết người, cũng đều gật đầu nói: “Nếu đã như vậy, vậy chúng tôi cho anh thêm một cơ hội nữa, nếu anh còn quỵt nợ nữa, chúng tôi sau này sẽ không chơi với anh nữa” Trên mặt Bạch Minh Phong hiện lên nụ cười đắc ý nói: “Chắc chắn rồi”.

Lâm Bắc Phàm cũng cười nhạt nói: “Lát nữa xin các vị thủ hạ lưu tình”.

Mấy người họ đều nhanh chóng gọi phục vụ bên ngoài vào, lau sạch sẽ hai chiếc bàn, bưng vào một số đồ uống và nước trà, đồng thời có cái gì đánh cược khác đều lần lượt mang ra hết, cùng chơi vui vẻ với họ.

Bạch Minh Phong nhìn mấy người họ một cái nói: “Hay là vẫn quy tắc cũ trước đây, mạt chược trước, súc sắc sau, thế nào?”

Người đàn ông mặt vuông chữ điền kia nghênh ngang ngồi xuống bên cạnh bàn, vẫy vẫy tay với bọn họ, có chút mất kiên nhẫn nói: “Quy tắc cũ là quy tắc cũ, một lần ba trăm. Nếu thắng, gấp đôi, bắt đầu nhanh đi, đừng lãng phí thời gian nữa”.

Hai người khác cũng lần lượt vào bàn. Nhìn Lâm Bắc Phàm một cái: “Tiểu huynh đệ, nếu cậu nhận thua, bây giờ vẫn còn kịp, chúng tôi có thể nói cho cậu một điều, trước đây Lão Bạch được xưng là thần thua, cũng chính là nói hắn thua suốt, lỡ hắn ăn quýt, số tiền thua đó sẽ do cậu trả”.

Bạch Minh Phong như giẫm lên đuôi mèo, suýt nữa nhảy lên, tức giận nói: “Các người nói vậy thế? Ai? Ai quỵt nợ? Không phải chỉ là nợ các người mấy nghìn đồng thôi sao? Lát nữa tôi sẽ trả lại cho các người, ít nói vậy ở đây đi”.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm hiện lên nụ cười ảm áp, lập tức kéo chiếc ghế cuối cùng ra, sau đó từ từ ngồi xuống, nhún nhún vai bất cần nói: “Chỉ là tùy ý chơi thử mà. Chỉ cần các vị chơi vui vẻ, những cái khác không sao cả”.

Hắn nói chuyện không kiêu ngạo không quá khiêm nhường, mang theo khí chất quý tộc đặc biệt.

Mục đích ba người họ nói những lời đó là để đối phương thấy khó mà rút lui, không ngờ hắn không hề chần chừ, bình tĩnh ung dung, điều này khiến bọn họ không khỏi không thu lại sự khinh thường với Lâm Bắc Phàm, xem ra đối phương chắc là một cao thủ.

Lâm Bắc Phàm có cảm giác lừa dối người khác, nhớ khi xưa, mình nhờ sự giúp đỡ của Tiểu Kim, mới có thể ngang dọc cuộc thi thần bài Las Vegas, bây giờ pháp lực của Tiểu Kim lại nâng cao rất nhiều, đừng nói chơi trò như mạt chược này, cho dù chơi trò khác cũng không có vấn đề gì, nên hắn cũng không bảo Tiểu Kim làm quá mức, tránh khiến mọi người mất hết thể diện, nên hắn cũng mười lần thắng một lần thua. Nhưng thể cũng đủ khiến ba người kia ói máu rồi.

Đánh liên tiếp mười vòng, gần như đều bị Lâm Bắc Phàm giành thắng lợi, hắn một mạch thắng sáu bảy nghìn, nhìn Bạch Minh Phong cười hả hê, suýt nữa muốn khoa chân múa tay lên, cảm giác này quá sáng khoái.

Mình có đủ vài năm không thắng được mấy người họ rồi, lần này cuối cùng cũng trút ra nỗi giận này.

Xem ra người tốt vẫn có vận may, ai bảo mình gặp được em rể oai phong như vậy? Nỗi nhục mấy năm nay của mình cuối cùng có thể rửa sạch ngày hôm nay rồi.

Trong phòng vẽ mặt ai cũng càng lúc càng phong phú, càng lúc càng đặc sắc, mắt nhìn Lâm Bắc Phàm đều hiện lên những ngôi sao, còn sắc mặt của ba người đàn ông đó lại càng lúc càng khó coi, xa xăm xuống, suýt nữa cầm súng giết người rồi.

“Cái này, cái này sao có thể? Vận tay cậu sao lại tốt như vậy? Cậu ăn gian, chắc chắn cậu ăn gian”.

Người đàn ông mặt đen kia có chút tức giận bất bình vỗ bàn, sắc mặt trở nên xanh mét, hai mắt như dao, lúc nào cũng có thể giết người.

“Đúng vậy, đánh mặt chước chính là dựa vào vận tay, vận tay cậu thật tốt? Tôi chưa từng thấy người nào có vận may tốt như cậu”

Hai người khác cũng vẽ mặt hồ nghi, rất muốn nghiên cứu thử xem Lâm Bắc Phàm là do vật chất gì chế tạo ra, mà lại hoành tráng như vậy, nếu làm theo vậy, hẳn đi rút thăm xổ số, chắc chắn có thể trúng giải lớn.

“Ha ha ha ha...ba người không phải được xưng là thần bài gì đó sao? Sao bây giờ không được rồi? Mau tiếp tục đi, vận tay người ta chính là túm lấy như vậy? Sao nào? Không phục phải không? Ít nói cái gì lấy lão thiên làm lý do đi. Em rể tôi còn dùng lão thiên sao? Cậu ấy chính là thần may mắn trong thiên hạ, ha ha...” Hắc vừa cợt nhả mặt tươi cười nói, nhìn thế nào cũng có vẻ hả hê, tiện vút cho đối phương một cái lườm.

“Người, người đắc ý cái gì? Vừa mới bắt đầu thôi, lát nữa chúng ta sẽ thắng người đến cả cái quần cũng không còn”.

Người đàn ông mặt đen hừ một tiếng, tiện tay đánh quân “Đông Phong” ra.

“Ừ rồi!”.

Lâm Bắc Phàm có chút áy náy đẩy bài mình ra, cười ha ha nói.

“Đây, đây, sao có thể?”

Người đàn ông mặt đen trừng lớn mắt, như chuông đồng.

Hai người khác cũng đều nhìn bài của Lâm Bắc Phàm, nhưng lập tức khóe miệng họ giật giật vài cái, sắc mặt trắng thêm vài phần, đối phương đúng là ù rồi, hơn nữa ù lớn nữa.

Ba người họ đều há hốc miệng, không nói lên lời.

Đối phương rốt cuộc là ai? Sao lại giỏi như vậy? Lẽ nào hẳn đúng là người oai phong siêu cấp?

Bọn họ không thiếu mấy tiền, nhưng đó là chuyện liên quan tới thể diện, người ta không trộm bài, không đổi bài, ngay cả động tác nhỏ cũng không có, mà dễ dàng thắng được bọn họ, khiến bọn họ nhất thời khó mà chấp nhận được hiện thực như vậy.

Nếu một người có vận may như hắc, vậy còn cần làm việc nữa sao? Hàng ngày chơi vài ván mặt chước là có thể kiếm được từng bó lớn tiền mặt rồi.

“Tiếp theo là cược toàn bộ, cổ lên, tôi rất xem trọng các người”.

Bạch Minh Phong vô cùng đắc ý cười nói.

“Tiếp theo là đổ súc sắc, các người đừng đùa nữa, nhanh tiếp tục đi, đúng, chính là nói các người đó, đừng chậm rì nữa, lẽ nào các người cam tâm tình nguyện nhận thua như vậy sao?”

Da thịt trên khuôn mặt hưng phấn của Bạch Minh Phong đều co lại với nhau, còn hiện lên một vệt đỏ ửng, cho người ta cảm giác rất đẹp.

“Chúng tôi, chúng tôi không phục, các người, việc này, việc này sao có thể?”

Ba người họ đều vẽ mặt khó mà tin được nhìn Lâm Bắc Phàm ngồi ở đối diện, suýt nữa té trên mặt đất, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp.

Tròn năm tiếng rưỡi, mỗi người họ đều thua ba bốn vạn, tổng cộng là mười mấy vạn nhân dân tệ, điều này khiến họ suýt nữa tan vỡ, cho dù là mặt cược, cược toàn bộ, hay là súc sắc, bọn họ đều khó mà thắng được

đối phương, hơn nữa vận may của đối phương tốt tới cực điểm, e là thần bài có tới, cũng không nắm được vận may tốt như hần.

Bình thường bọn họ cũng chơi vui vài ván, để tiêu khiển, nhưng kỹ thuật đánh cũng không tệ, cũng có thể nhìn ra một hai ba bốn năm, sao có thể thua một tiểu tử chứ? Điều này khiến đầu họ xuất hiện đường ngắn, suýt nữa bật khóc.

Về mặt Bạch Minh Phong đắc ý, bắt chéo chân, ngồi trên ghế bên cạnh, hút thuốc lá, kích động trong lòng, liên tục cười nói: “Sao các người không chơi nữa? Tiếp tục đi, tôi còn muốn thấy bản lĩnh của em rể tôi, các người đừng khiến tôi thất vọng, tôi nghĩ lắm này các người tới chắc chắn mang theo không ít tiền mặt, nhanh lên, một người mới thua mấy vạn đồng, với các người mà nói, chỉ là mưa bụi mà thôi, đừng chần chừ nữa, nhanh lên.”

“Người nói ít thôi, kỹ thuật của em rể người không cần nói, chúng ta đều cam bái hạ phong, nhưng lần này mấy người chúng ta chơi, người kéo em rể người tới làm gì? Ta vô cùng khinh bỉ người”

Người đàn ông mặt đen đỏ tức giận bắt bình kêu la lên.

Hai người kia cũng rất không vui nói: “Mượn bản lĩnh của người khác để thắng chúng tôi thì gọi gì là bản lĩnh? Khinh bỉ?”

“Hết cách thôi! Ai bảo tôi có em rể lợi hại vậy chứ? Có bản lĩnh, các người cũng tìm em rể, mọi người đánh một ván”.

Bạch Minh Phong rất vô liêm sỉ khoa tay múa chân, ch ỉa ngón giữa tới ba người họ.

342. Chương 343: Tranh Chấp Vé Số (1)

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng ở lại kinh thành một ngày, có thể nói đã trải qua rất rất nhiều mưa gió, cũng quen biết rất nhiều người. Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn muốn quay về Nam Thành.

Dù sao nơi đó mới là địa bàn của họ.

Bạch Nhạc Huyền vẫn còn rất nhiều việc phải làm, nên ở kinh thành mấy hôm liền dẫn người của cô vội vã rời đi. Buổi tối trước khi đi cũng không khỏi một hồi dây dưa với Lâm Bắc Phàm. Suýt nữa khiến Lâm Bắc Phàm tình tấn nhân vong, còn Mộ Nghiên Kỳ cũng vì tiểu tử có nhiệm vụ khác nên đã rời khỏi kinh thành. Tất nhiên cũng không ít mây mưa thất thường, điều này cũng khiến Lâm Bắc Phàm cuối cùng cảm nhận được nỗi khổ của một người đàn ông. Nhưng điều này cũng khiến hần không có quá nhiều lưu luyến với kinh thành.

“Ôi, lão đại, em thấy chúng vẫn nên quay về thôi, kinh thành là địa phương tốt nhưng những người oai phong hơn chúng ta cũng ở đó, nếu không cẩn thận, sẽ gặp phải chuyện này chuyện kia, em luôn cảm thấy kém người ta một bậc”.

Trương Minh Thắng cũng có chút không vui thấp giọng nói. Hần rất thích kinh thành, cũng thích những em xinh tươi của kinh thành, đáng tiếc nơi này không thuộc về mình.

Lâm Bắc Phàm bỗng nở nụ cười, hần và Trương Minh Thắng cùng chào tạm biệt những người khác, nhân lúc Khổng Bằng Nhi và Lộ Lộ vẫn chưa biết tin, liền vội vã quay trở về Nam Thành.

Hành trình Kinh thành lần này, mặc dù nói nguy cơ trầm trọng, thỉnh thoảng xuất hiện chuyện này chuyện kia. Nhưng nói một cách tổng thể, phương diện tốt vẫn khá nhiều. Đầu tiên là mình điều trị khỏi cho Lộ Lộ. Mặc dù sau này không thể nói là hoàn hảo ngang ngược ở Trung Quốc, nhưng những lão đại đó ít nhiều cũng sẽ nể mặt mình, cũng sẽ không quá làm khó mình, tiếp đó mình quen biết Khổng Bằng Nhi và Bạch Minh Phong những nhân vật khá là lầy lùm. Việc này cũng có trợ giúp rất lớn cho mình sau này, về phần những điều tốt khác, tất nhiên không thể một hai câu có thể nói rõ được, dù sao thu hoạch cũng rất lớn.

“A, cuối cùng ta cũng về rồi”.

Trương Minh Thắng sau khi quay về Nam Thành, liền chạy ra khỏi xe hộp của mình, giang tay cười phá lên.

Rất nhiều người đi bộ xung quanh đều giạt mình, đều ghé mắt nhìn hắn, còn tưởng gặp phải một kẻ điên nữa chứ?

Lâm Bắc Phàm nhìn đường phố quen thuộc, nhìn những cửa hàng quen thuộc, những con người quen thuộc, có cảm giác về nhà. Đầu tiên hắn gọi điện cho Liễu Vi, nói cho người con gái đầu tiên của mình là mình đã về, trong lời nói của đối phương tất nhiên không thiếu vài phần vui mừng và ngữ điệu vui sướng, nhưng trong đó cũng xen lẫn vẻ trách cứ với giận dữ hắn, giống như hắn sắp vứt bỏ cô ấy, khiến hắn mất đến mười mấy phút, mới an ủi được đối phương. Lúc này lại gọi điện thoại cho Chu Tĩnh Hàm, vì lúc trước hắn cũng không nói với cô là mình đi Kinh Thành, nên cũng đỡ phải giải thích nhiều. Nhưng đối phương lại nói với hắn một tin giạt gân khiến hắn tức giận tới cực điểm.

Thời gian này Chu Tĩnh Hàm cũng thấy buồn chán, vốn muốn gọi điện cho Lâm Bắc Phàm, bảo hắn đi chơi với mình. Nhưng nghĩ tới đối phương chỉ mấy chục vạn vì mình, bây giờ nói không chừng đang ra sức làm việc kiếm tiền, nên cố gắng kìm chế nhớ nhung trong lòng, liền một mình lòng vòng trên phố, giết thời gian, ai biết được trong quảng trường lại gặp một hoạt động rút thăm trúng thưởng. Giải đặc biệt là một chiếc xe ô tô trị giá hai mươi vạn nhân dân tệ, hai giải nhất là một tivi màn hình tinh thể lỏng 42 inch, ba giải hai là một chiếc xe máy tay ga mới tinh, bốn giải ba là một chiếc nồi cơm điện, mười giải năm là một tấm thảm điện, còn có giải khuyến khích nữa, có thể nói phần thưởng cực kỳ phong phú, thu hút ánh mắt của đông đảo người.

Chu Tĩnh Hàm vốn không có nhiều hứng thú với kiểu hoạt động trúng thưởng thế này, nhưng cô không len qua được đám người đông nghịt nên cũng thử mua mười tấm vé xổ số, thử thời vận, ai biết được lại trúng một giải đặc biệt, cũng chính là chiếc xe ô tô trị giá hai mươi vạn đó, điều này khiến cô gần như kích động tới chết ngất.

Nhưng chuyện sau đó khiến cô vô cùng tức giận, phía bên tổ chức lại cho vé xổ số của cô là giả, không phát phần thưởng cho cô, còn trước mặt rất nhiều người dân khác, lớn tiếng lăng nhục cô một hồi, nói cô là một tên ăn may, muốn nhân cơ hội nẫng đi giải đặc biệt của họ, đúng là si tâm vọng tưởng.

Mặc dù thời gian này Chu Tĩnh Hàm luôn nỗ lực làm việc, nhưng quen biết cũng không mấy người, cũng không có bất cứ kinh nghiệm xã hội gì, đâu có bản lĩnh cãi lại mấy người này? Cuối cùng chỉ có thể xám xịt trở về, chuẩn bị tìm những người này, hi vọng có thể có được phần thưởng mình vốn có, ai biết được Lâm Bắc Phàm vừa vặn trở về Nam Thành, điều này khiến cô tìm được tâm phúc rồi.

Sau khi Lâm Bắc Phàm nghe được tin này, suýt nữa tức chết mất.

Bà nội nó, nữ nhân của mình cũng dám ăn hiếp, cái tên trưởng ban tổ chức xổ số gì đó không muốn sống rồi phải không?

Tay phải hắn nắm chặt điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tĩnh Hàm, không sao, em đang ở đâu? Lát nữa anh tới”.

Chu Tĩnh Hàm lập tức nói chỗ mình, lúc này Lâm Bắc Phàm mới cảm giận cúp máy.

“Lão đại, xảy ra chuyện gì thế? Lẽ nào có người ăn hiếp đại tẩu sao? Em sẽ dẫn người tới chém hắn”.

Trương Minh Thắng cũng nghe được đại khái câu chuyện từ cuộc đối thoại của họ, lập tức về mặt tức giận nói.

Lâm Bắc Phàm lập tức nói sơ qua sự việc cho hắn, cuối cùng cười thâm hiểm nói: “Bọn họ lại dùng tới chiêu này, vậy thì đừng trách chúng ta không khách sáo”.

Hắn gần như đã nghĩ tới làm thế nào để cho những người này một trận mất mặt.

“Ngay cả thủ đoạn dê tiện này cũng dùng tới, ta không cho chúng biết mặt là không được”.

Sau khi Trương Minh Thắng quay về Nam Thành, đã vô cùng tức giận, lập tức xắn tay áo, tỏ vẻ sắp đánh nhau tới nơi.

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ vai hấn, cười cười, thấp giọng nói vài câu bên tai hấn, hấn liền về mặt kính ngọc nói: “Lão đại, đây, đây là vé xổ số, không phải bài bạc, anh, anh làm được thật không?”

Lâm Bắc Phàm ưỡn cao ngực, về mặt tự tin cười nói: “Cậu thấy rồi nói khoác bao giờ chưa? Chỉ cần cậu làm theo những gì tôi nói là được rồi, lần này tôi phải cho mấy người này phá sản thì thôi”.

“Phá sản? Em thích cái này”.

Trương Minh Thắng cười rất thâm hiểm.

Lâm Bắc Phàm nhanh chóng nhìn thấy Chu Tĩnh Hàm, còn cô lại có vẻ mặt uất ức nhào tới trong lòng đối phương, khóc rống lên nói: “Anh Lâm, em không thể thật, em cũng không có bản lĩnh giả tạo, nhưng bọn họ nói tấm vé số đó của em là giả”.

Cô vốn dĩ không cho rằng mình sẽ trúng thưởng, nhưng bây giờ rõ ràng đã trúng thưởng, lại bị người ta vu hãm, điều này khiến cô thật sự không nuốt được cục tức này.

Lâm Bắc Phàm ôm Chu Tĩnh Hàm, thân hình thật gọi cảm, thoải mái tới chút nữa rên lên.

Trong số những cô gái mình quen biết, tính ra Chu Tĩnh Hàm nhỏ tuổi nhất, cho mình cảm giác nụ hoa muốn nở ra, ngây ngô, nhưng mấy ngày không gặp, thân hình của đối phương cũng dần dần trưởng thành, mà hai khối thịt mềm mại trước ngực cũng đầy đặn hơn trước nhiều, thẳng hơn trước nhiều, xem ra đều là công lao mấy ngày đó của mình. Hấn nghĩ tới đây, trong lòng ngứa ngáy, lại có chút xúc động, giận một nỗi không thể xảy ra chuyện gì với đối phương.

“A, anh Lâm, anh, anh đáng ghét chết được”.

Chu Tĩnh Hàm bỗng nhiên đỏ mặt, thấp giọng gắt giọng nói.

Thì ra phần dưới của Lâm Bắc Phàm đã ngẩng đầu ưỡn ngực, chạm vào chỗ đó của đối phương, còn khê ma sát vài cái nữa chứ.

Lâm Bắc Phàm ngượng ngừng cười, da mặt dày nói: “Mấy ngày không gặp em, khó tránh khỏi có chút xúc động”.

Chu Tĩnh Hàm mặt đỏ ửng, khê dời cơ thể mình ra, tránh khỏi thứ gì đó khổng lồ của đối phương. Mấy ngày rồi cô không gặp hấn, lần này gặp hấn cũng tràn đầy vui mừng và.... Vừa nãy cũng bị đối phương làm cho mù mẫm, cảm thấy nhớ nhung mấy ngày nay bỗng hóa thành...rồi, suýt nữa còn rên rĩ lên. Nhưng sự rụt rè của cô vẫn khiến cô không làm ra chuyện như vậy, chỉ thấp giọng nói: “Ồ đây là đường phố, đừng để người ta nhìn thấy không hay đâu”.

Lâm Bắc Phàm ôm lấy vòng eo thon mảnh khảnh của đối phương, khê thổi một hơi khí nóng bên tai đối phương: “Vậy ở nhà thì sao?”

Chu Tĩnh Hàm mặt đỏ ửng, khê gật đầu, không nói gì cả.

Lâm Bắc Phàm nghĩ tới mình và Chu Tĩnh Hàm quen biết và bên nhau, thật tràn đầy màu sắc truyền kỳ, nếu không phải do Tiểu Kim này, e là mình và cô hoàn toàn không có cơ hội bên nhau, đó chính là duyên phận.

“Anh Lâm, em, em không phải vì tham chiếc xe đó, em chỉ cảm thấy mình trúng giải, thì họ nên trả mình”.

Chu Tĩnh Hàm sợ đối phương hiểu lầm mình là cô gái tham lam vật ngoài thân, nên vội vàng giải thích.

Lâm Bắc Phàm khê ngẩng đầu, hừ lạnh nói: “Họ ăn hiếp em, chính là không nể mặt anh. Anh sẽ tới đó tìm bọn họ tính nợ, hừ hừ, anh phải cho bọn họ biết cái gì gọi là phá sản”.

“Anh, anh đừng làm việc sai, mặc dù bọn họ không đúng, nhưng nếu anh đánh bọn họ, sẽ phạm pháp đó, em thấy hay là bỏ đi, dù sao em cũng không tốn mấy tiền, không cần nổi giận vì chút chuyện nhỏ đó”.

Chu Tĩnh Hàm hoảng sợ, cho rằng đối phương nhất thời hồ đồ, muốn dẫn người tới đánh đám người kia một trận.

Lâm Bắc Phàm liền nở nụ cười nói: “Chỉ dựa vào bọn họ? Hoàn toàn không đáng để anh ra tay”.

“Nhưng anh....”

Chu Tĩnh Hàm không biết đối phương sẽ giải quyết chuyện này thế nào.

Hay bàn tay Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng đặt trên ngực đối phương, xoa mấy cái nói: “Em hãy xem nhé”.

Chu Tĩnh Hàm đỏ bừng mặt, cảm giác khác thường này len lỏi trong lòng, khiến cơ thể cô mềm nhũn, suýt nữa ngã trong lòng đối phương.

Quảng trường Dương Quang hiện giờ có thể nói là núi người biển người, phải có tới một hai nghìn người dân đang tới góp vui vây lấy chỗ rút thăm trúng thưởng này, xem giải đặc biệt đó rồi cuộc được người may mắn nào mang đi.

“Tới đây, tới đây, xem thử đi, xổ số phúc lợi, tỷ lệ trúng thưởng 80%, vì mọi người tham gia mới có thể khiến cho hoạt động của chúng tôi càng thêm đặc sắc, tới đây thử vận may của bạn đi, nói không chừng giải đặc biệt chính là của bạn”.

Người chủ trì (MC) kia để tóc dài, như một nghệ thuật gia, đang đứng trên sân khấu nhân công dựng lên, đang cầm micro, ra sức kích động đám người.

Nhưng cũng có rất nhiều người dân bị giải thưởng đặc biệt khiến cho trong lòng ngứa ngáy, đều tới mua vài tấm xổ số, thử vận may, nhưng kết quả đều khiến bọn họ rất chỉ là thất vọng, đừng nói giải an ủi, ngay cả lông gà cũng không có, ai nấy đều chửi bậy vài câu, rồi lại xám xịt hòa lẫn vào đám người.

Lâm Bắc Phàm và Chu Tĩnh Hàm sau khi tới hiện trường, nhìn thấy vừa vặn là cảnh tượng như vậy.

343. Chương 344: Tranh Chấp Vé Số (2)

Chu Tĩnh Hàm cảm giận đứng từ xa trừng mắt nhìn tay đàn ông chủ trì, thấp giọng nói: “Lâm đại ca, chính là người kia nói về số của em là giả, còn nói những cái gì đó rất khó nghe nữa cơ. Anh, anh nhất định phải báo thù cho em đấy!”

Lâm Bắc Phàm nheo mắt, nhìn về phía người đàn ông chủ trì vài lần, khóe miệng hơi nhếch lên, hừ lạnh một tiếng: “Xem ra bọn họ không muốn để cho em vác cái giải nhất này đi rồi, kết quả của việc em liên tục đạt được vận khí, mới vừa mới bắt đầu vài ngày, đã muốn mang cái xe ô tô trị giá hai mươi vạn đi rồi. Làm sao mà họ để cho em làm như vậy được chứ?”

Chu Tĩnh Hàm vừa nghe hắn nói như thế, tỉ mỉ nghĩ lại một chút, quả thật, nhưng nghĩ đến mình vất vả lắm mới ngẫu nhiên lấy được vé số giải nhất, lại bị họ vũ nhục như thế, trong lòng thực có chút khó chịu. Cô thấp giọng nói: “Này, này chẳng phải là tiện nghi cho họ sao?”

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn của đối phương, cười âm hiểm: “Tiện nghi cho họ ư? Lát nữa anh sẽ chiếm hết tiện nghi của họ, để cho họ biết cái gì là cao thủ chân chính, để cho bọn chúng hối hận vì đã làm ra chuyện đó!”

Đến lúc này Chu Tĩnh Hàm cũng chưa biết đối phương định làm cái gì, nhưng mơ hồ cảm thấy đối phương nhất định sẽ tiến hành trả thù công ty xổ số này một chút, trong lòng có phần vui mừng, lại có phần lo lắng, chỉ lo đối phương vì mình mà gặp phải những chuyện không hay, như thế, bản thân mình sẽ cảm thấy áy náy.

Không biết từ lúc nào, ở trong đám người đang quan khán giải thưởng xuất hiện một đám thanh thiếu niên nhiều nhất chỉ chừng hai mươi tuổi, người nào người nấy đều lờ lợt, tóc trên đầu nhuộm đủ mọi màu sắc, thật giống như mấy con vẹt, hơn nữa quần áo còn cổ quái kỳ dị, giống như quần áo mấy kẻ hành khất, quần cộc thùng thình, thoạt nhìn đã thấy không có chỗ nào tốt. Những người ở xung quanh sau khi nhìn thấy bọn họ, đều nhìn không được mà nhú nhú mày, tránh xa bọn họ, tựa như trên người đám thanh thiếu niên đó có nắm mốc đang sinh sôi. Còn đám thanh thiếu niên đó lại khua tay múa chân, nhìn đám nhân công ở bậc trước mặt như đang xem kịch vui.

Lâm Bắc Phàm quét mắt liếc nhìn đám người này, cuối cùng ánh mắt rơi lên người Trương Minh Thắng, người này tức thì hoa tay múa chân, lộ ra nụ cười cổ quái, liên tục gật đầu, đưa hai ngón tay thành hình chữ V về phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm lúc này mới vội ho một tiếng, cất tiếng sang sảng nói: “Tôi đến rút vé số, để xem vận khí của tôi thế nào!”

Hắn kéo bàn tay nhỏ bé của Chu Tĩnh Hàm, đi thẳng về phía bục số xổ.

Ở xung quanh, có rất nhiều người rập mình, tiếp theo, khi ánh mắt rơi trên người hắn, đều nhìn không được mà nở nụ cười.

Không phải chỉ là lấy vé số sao, việc gì phải lớn tiếng như thế.

Người chủ trì tóc dài sau khi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, trong lòng thầm vui mừng, lại thêm một thằng ngu ngốc lên đây. Có điều là ngu ngốc như thế, mới chính là thứ mình thích nhất, nếu bọn họ không mua vé số, thì mình làm gì có tiền? Nhưng khi ánh mắt hắn rơi trên người Chu Tĩnh Hàm, sắc mặt hắn liền trở nên cực xấu, hàm răng nghiến chặt, không biết phải nói gì mới tốt.

Đối phương vừa mới cầm vé số thắng giải nhất, muốn lĩnh thưởng cái xe ô tô kia, mình sao có thể để cho cô ta làm được như vậy! Cho nên tìm một ít cơ vớ vẩn, đuổi đối phương đi, ai biết cô ta lại tìm đến một thằng mặt trắng, xem ra hai người này tới đây làm loạn rồi. Hắn liền liếc nhìn mấy nhân viên phụ trách ở bên cạnh bục vé số.

Mấy nhân viên phụ trách này nói trắng ra, chính là mấy công nhân mới vừa thu trong đợt thông báo tuyển dụng mới đây, hơn phân nửa là đám côn đồ lưu manh trong xã hội, mục đích rất đơn giản, chính là ngăn cản những người có ý định quấy rối bọn họ, khi cần thiết, còn phải dùng đến chút thủ đoạn bạo lực. Mấy người này khề gật đầu, sau đó xắn ống tay áo, bước về phía Chu Tĩnh Hàm và Lâm Bắc Phàm, trong miệng kêu lên những lời thô tục: “Sao lại là cô? Vừa nãy chẳng phải cô định lừa lấy giải nhất của chúng tôi sao? Chẳng lẽ bây giờ lại muốn tới lừa gạt tiếp hả? Mau cút ngay!”

Đối với loại tình huống này, họ đã tập thành thói quen, cho nên muốn dùng đến vũ lực để giải quyết vấn đề.

Lâm Bắc Phàm khề cau mày, thảo nào Chu Tĩnh Hàm bị mấy kẻ này chơi đùa, nhìn trang phục và điệu bộ của mấy người này, chính là những thằng lưu manh, còn cô nàng chỉ là một thiếu nữ, không bị bọn họ trêu chọc mới là lạ. Hắn khề đảo mắt, phỏng chừng muốn kêu la: “Các anh, các anh muốn làm gì đó? Chẳng lẽ nghĩ chúng tôi rút mất vé số hạng nhất hay sao? Hóa ra các người thầm nghĩ cách kiếm tiền, không muốn trả tiền à, nếu nói như vậy, chúng tôi còn rút vé cái rắm gì nữa?”

Hắn nói xong những lời này, mấy thanh niên trong đám người liền nhao nhao phụ họa: “Trung tâm số xổ chó má gì vậy? Chẳng phải là lừa mất tiền trong túi chúng ta hay sao? Tất cả mọi người cẩn thận, đừng rút vé nữa, kéo bị chúng nó lừa đấy!”

“Chúng ta đều muốn thử thời vận thôi mà, nhưng bọn nó lại không cho chúng ta trúng thưởng, thế thì chúng ta còn rút cái rắm à? Mọi người nghĩ nên làm thế nào thì làm thế ấy đi.”

“Mọi người đừng mắc lừa bọn chúng, mau tản đi thôi!...”

Đám thanh niên có đến bốn mươi người, hơn nữa phân tán trong đám người xem. Một đám người như thế cùng lúc kêu la, đích xác là đạt được hiệu quả kích động nhân tâm, những quần chúng khác đang vây xem đều gật đầu hưởng ứng.

Rút vé vốn dĩ chính là thử vận may, nếu mất tiền vô ích, sợ rằng sẽ không ai nguyện ý, dù sao ở đây cũng không phải là những người có nhiều tiền ném tiền đi, tổ chức cứ như là làm từ thiện không bằng.

Một đám người đều nhìn lên bục rút thăm, nghĩ rằng bọn kia lừa tiền trong túi mình, đều phẫn nộ quơ nắm đấm lên, xoay người, đều định rời khỏi cái nơi lừa gạt này.

“Các vị, các vị, đừng, đừng...” Người chủ trì tóc dài kia chết khiếp, trán toát mồ hôi lạnh, nếu những người rời đi, sẽ loan truyền tin tức ở đây, thì hoạt động rút thăm trúng thưởng còn tiếp tục thế nào được nữa? Sợ rằng cấp trên sẽ giết chết mình mất. Hắn vội vàng lớn tiếng kêu lên: “Mọi người hiểu lầm rồi, mọi người hiểu lầm rồi, để công ty xổ số chúng ta có thể hoạt động, làm gì có chuyện sợ mọi người trúng thưởng?”

Chẳng qua chúng ta vì phòng ngừa có người lừa gạt... lừa lấy phần thưởng của chúng ta nên mới làm như vậy mà thôi!”

“Vậy anh có thể đảm bảo sự công bằng hay không đây?”

Trương Minh Thắng lớn tiếng la lên.

“Cái này đương nhiên, cái này đương nhiên rồi, mục đích hoạt động của chúng ta chính là công bình công chính!”

Người chủ trì tóc dài liên tục kêu lên.

“Để chứng minh anh không lừa dối chúng tôi, để anh bạn này đọc to vé số trước mặt mọi người đi, mọi người thấy thế nào?”

Một tên côn đồ trong đó cũng lớn tiếng ồn ào.

“Đúng vậy, công khai vé số đi, để mọi người nhìn xem có trúng thưởng hay không, như vậy tốt cả cho mọi người, để xem có công bình công chính không lừa gạt hay không...!”

Những người khác đều lớn tiếng kêu la, dẫn tới việc những quần chúng vây xem cũng đều phụ họa theo, liên tục gật đầu cho rằng chủ ý này không tệ.

Người chủ trì tóc dài kia khẽ cau mày, ngày hôm nay sao lại gặp phải nhiều người chó chết thế nhỉ? Tựa hồ đều đến đây có mục đích cả, nhưng bọn họ thực sự xác định người thanh niên trước mặt này có thể trúng thưởng hay sao? Trong lòng hắn bắt đầu sinh ra chút nghi ngờ, dù sao tỉ lệ trúng thưởng của vé số này thực rất thấp, thấp đến thái quá, hơn nữa giải thưởng lớn chỉ xuất hiện về sau, đây đơn giản là vì muốn thu hút lực chú ý của mọi người, làm cho tất cả mọi người vì muốn tranh đoạt vé số hạng nhất kia mà mua vé số. Về phần Chu Tĩnh Hàm, chẳng qua chỉ là mèo mù gặp chuột chết.

Lâm Bắc Phàm nhìn ánh mắt do dự của đối phương, lập tức lớn tiếng kêu lên: “Sao? Các người không dám à? Là sợ tôi lấy mất giải thưởng lớn, hay là sợ chúng ta phát hiện ra độc thủ ở phía sau của các người đấy?”

Người chủ trì tóc dài nhất thời biến đổi sắc mặt, cắn răng, hung hăng gật đầu nói: “Nếu anh đã nói như vậy, tôi sẽ thành toàn cho anh, tránh cho các anh nói công ty sổ xố chúng ta lừa gạt...!”

Trong đầu hắn cũng đã có tính toán, còn về phần vé số trúng giải nhất, đều đã bị hắn giấu ở trong một góc bí mật của hộp bốc thăm may mắn, căn bản không một ai có thể phát hiện ra.

Lâm Bắc Phàm vênh vác tự đắc ngẩng đầu, nở nụ cười: “Đã như vậy thì tôi chịu bêu xấu vậy!”

Hắn dắt tay Chu Tĩnh Hàm cùng đi bọc rút thăm, móc ra hai đồng, đưa cho người chủ trì tóc dài, lúc này mới công khai tiêu sái đi đến phía trước hộp bốc thăm may mắn, đối mặt với quần chúng ở dưới, mỉm cười: “Nếu như lần này tôi ngẫu nhiên bốc được vé giải nhất, tôi sẽ mời mọi người uống nước!”

“Hay, hay, hay lắm!”

Mọi người cũng bị hắn làm cho sôi nổi, đều kêu la ầm ỹ.

Người chủ trì tóc dài kia không khỏi bĩu môi: “Mày nằm mơ đi, tao không tin mày có thể lấy được vé giải nhất!”

Trên mặt Lâm Bắc Phàm hiện ra một nụ cười quỷ dị, âm thầm truyền âm cho Tiểu Kim đang ở trong túi, nói: “Chú mày thấy bên trong không? Nhìn xem cái vé số hạng nhất kia rốt cuộc ở chỗ nào?”

Tiểu Kim có chút buồn bực hồi đáp: “Lão đại, vé số nơi này nhiều lắm, tôi phải thi triển rất nhiều pháp lực mới được đó.”

“Mười kết bùa, ba mươi con gà nướng!”

Lâm Bắc Phàm rất thẳng thắn nói.

“Khụ khụ, lão đại, kỳ thực việc này không phải quá khó đâu, tôi phát hiện ra rồi, chính là ở trong góc sát đáy cái hộp bốc thăm đó.”

Tiểu Kim lập tức thay đổi biểu tình, nước miếng bắt đầu chảy ràn rề.

Lâm Bắc Phàm đảo mắt khinh thường, đối với sự vô sỉ của đối phương đã tập thành thói quen, dưới sự điều khiển của Tiểu Kim, hắn dễ dàng rút được vé số đó ra, không buồn để ý đưa cho người chủ trì, cười nói: “Anh cứ đọc to lên cho tôi là được!”

“Tôi giúp anh công bố ư?”

Vẻ mặt của người chủ trì tóc dài vô cùng kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm.

“Đúng vậy, anh giúp tôi đọc nó lên, tránh để anh nói tôi lừa dối các người!”

Lâm Bắc Phàm rất thiên lương nói.

Người chủ trì tóc dài nhìn vẻ mặt cực kỳ tự tin của đối phương, trong lòng cũng không nhịn được mà bàng hoàng, lẽ nào đối phương thực sự rất trâu bò sao? Thoáng cái đã bắt được vé giải nhất rồi? Hắn ngẫm phải nghĩ trái, cũng hiểu ra rằng không có khả năng, lập tức hung hăng gạt đầu: “Nếu đã như vậy, tôi sẽ thành toàn cho anh, để xem rốt cuộc vận may của anh thế nào!”

Hắn đưa micro trong tay cho người khác, sau đó tiếp nhận vé số Lâm Bắc Phàm đưa cho hắn, nhẹ nhàng đọc lên.

Toàn trường là một mảnh yên ắng, tất cả mọi người đều tròn tròn con mắt, nhìn phản ứng của hắn.

Sắc mặt của người chủ trì tóc dài trắng bệch, trên trán mồ hôi lạnh đã lấm tấm, khoe miệng run khê: “Cái này, cái này sao có thể?”

Vé số này chính là vé giải nhất màu hạt dẻ (bởi vì Chu Tinh Hàm đã rút được vé hạng nhất lúc trước, cho nên bọn họ lại làm thêm một vé hạng nhất nữa, lấy cái đó để chứng minh rằng vé giải nhất của Chu Tinh Hàm là giả!)

Mọi người từ phản ứng của hắn đã tìm được đáp án, cả đám liên kinh hô thật to: “Thực sự là vé giải nhất sao?”

Đám côn đồ mà Trương Minh Thắng dẫn theo đã sớm hò la: “Giải nhất, giải nhất rồi, a, trúng thưởng rồi!”

“Đừng, đừng, cái này, cái này...” Người chủ trì tóc dài liên tục xua tay kêu lên, muốn cãi vài câu, nhưng lại không biết làm sao để cãi lại, tựa hồ là vé số này đã do chính miệng mình đọc ra.

Lâm Bắc Phàm cầm lấy vé số màu hạt dẻ, quét mắt, lập tức quơ quơ trước mặt mọi người, cười vang nói: “Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, quả thực là tôi đã trúng giải nhất, tôi mời mọi người chút đồ uống!”

344. Chương 345: Tranh Chấp Vé Số (3)

Lâm Bắc Phàm rất phong cách, rất kiên ngạo tấm vé số đầu tiên rút được giải đặc biệt, cảnh tượng này có thể nói là vô cùng oanh động.

Ở đó ít nhất cũng có một hai nghìn người đều bị cảnh tượng này làm cho ngây người.

Lúc trước bọn họ mặc dù nhìn ra chút mách khóa biểu hiện trên mặt người MC tóc dài, nhưng cũng chỉ đoán ra đối phương chỉ trúng giải bốn năm, đó đã rất hoành tráng rồi, về phần tiếng quát tháo của những tên côn đồ đó, đúng như đánh rầm, chẳng ai quan tâm tới, nhưng ai biết được đối phương đúng là trúng giải đặc biệt.

Ai cũng há hốc miệng, như ngây dại, đứng đờ ra ở đó.

Thế giới này quá điên cuồng, đều có thể làm tổng thống.

Đám người Trương Minh Thắng càng không để lỡ qua cơ hội này, đều hét lên: “Giải đặc biệt, giải đặc biệt, các anh em, mau đi lấy xe thôi, nhiều người xem như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không quýt nợ đâu!”

“Đúng vậy, các anh em, mau đi lấy xe thôi, chúng ta cũng xem xe hàng hiệu là thế nào, đừng bị hắn lừa bịp”.

“Nếu hần dám không đưa giải thưởng, chúng ta sẽ đập nát bãi của họ”

“Đúng vậy, nếu hần không đưa, chúng ta sẽ nói cho họ, ánh mắt của quần chúng nhân dân chúng ra đều sáng như tuyết”.

Lâm Bắc Phàm xoay người, ánh mắt dừng lại trên người của người chủ trì tóc dài, tủm tỉm cười nghiêng đầu nói: “Lần này hình như vận may của tôi đúng là không tồi, bây giờ anh có thể trao giải thưởng cho tôi rồi chứ?”

Sắc mặt người chủ trì tóc dài tái mét, như tẩu hỏa nhập ma trong tiểu thuyết võ hiệp, nhìn mấy nhân viên bên cạnh một cái, hận một nỗi không thể gọi mấy người họ, đập cho tên này một trận, cho hần biết hoa vì sao đỏ như vậy, nhưng nếu như vậy, danh dự và tiếng tăm của công ty xổ số há chẳng phải là trong nháy mắt tiêu tan sao? Xảy ra việc như thế, mình hần không thể gánh chịu được, hần không thể không lấy điện thoại ra, gọi tới một số điện thoại, hỏi chuyện này giải quyết thế nào.

Cấp trên cũng không ngờ nhanh như vậy đã có người rút được giải đặc biệt, đây quả thực là điều bọn họ không ngờ tới. Nhưng trong ánh mắt nhìn chăm chú của công chúng, người ta cũng không tự ý rút vé số. Nếu tìm cơ vu hãm cũng không thể, cuối cùng nói với người chủ trì tóc dài, trao giải thưởng cho đối phương, ổn định hiện trường trước đã rồi nói.

Sau khi người chủ trì tóc dài có được tin này, trong lòng cũng yên tâm đi nhiều, cho dù thế nào, cấp trên cũng đã lên tiếng, có chuyện gì cũng không liên quan tới mình. Lúc này hần mới vội vã cúp điện thoại, vẫy vẫy tay với mấy nhân viên làm việc bên cạnh: “Công ty xổ số chúng ta coi trọng công chính công bằng, chưa bao giờ lừa gạt, nếu người ta đã rút được giải đặc biệt, vậy hãy mang xe tới cho người ta thôi”.

Những nhân viên đó ghen tị muốn chết, vận may của tiểu tử này quá tốt rồi? Một tấm xổ số liền trúng giải đặc biệt, đúng là hai đồng mua được một chiếc xe trị giá hai mươi vạn, thật hoành tráng.

Trong lòng họ mặc dù nghĩ như vậy, nhưng đối diện với nhiều người như vậy, bọn họ không dám làm chuyện gì quá mức nóng giận, chỉ có thể tức giận đi tới trước chỗ chiếc xe còn treo vải đỏ thẫm, một người lấy chìa khóa ra, lái xe tới trước Lâm Bắc Phàm. Những nhân viên khác cũng đều bận rộn, ai bắn pháo thì bắn pháo, ai ghi chép thì ghi chép, thu thuế của chiếc xe có rèm đỏ, vui không sao kể xiết, cảnh tượng nhìn có vẻ vô cùng náo nhiệt.

Lâm Bắc Phàm bây giờ tất nhiên không để ý tới chiếc xe đáng giá hai mươi vạn đó, làm như vậy còn không phải vì giải khí (trút giận). Sau khi hần nộp một nghìn đồng tiền thuế, lúc này cuối cùng có được chiếc xe. Hần rất dứt khoát nhét chìa khóa cho Chu Tĩnh Hàm, cười tủm tỉm hỏi: “Em biết lái xe không?”

Chu Tĩnh Hàm nhìn chiếc chìa khóa trong tay, đâu biết ý trong lời nói của đối phương? Cô đỏ mặt, thấp giọng nói: “Em, trước đây em tranh thủ thời gian, đã thi bằng lái xe”.

“Vậy là tốt rồi, sau này anh có thể có tài xế miễn phí rồi”.

Lâm Bắc Phàm cố ý nói đùa.

“Anh, anh, anh mới là tài xế miễn phí ấy”.

Chu Tĩnh Hàm mặt đỏ bừng, nũng nịu nói. Nhưng trong lòng cô lại vui âm ỉ, mình cuối cùng cũng có xe, sau này chăm sóc mẹ cũng thuận tiện hơn nhiều, không cần chen chúc xe bus nữa.

Tay phải Lâm Bắc Phàm khẽ hất lên, lập tức có một tên côn đồ cầm theo bốn năm cái túi to như bàn tay đi tới, cúi đầu khom lưng nói: “Lão đại, anh Trương bảo bọn em chuẩn bị những thứ này cho anh”.

Lâm Bắc Phàm gật đầu hài lòng, cười nói: “Tốt, các người rất biết làm việc, rất có tiền đồ”.

Hần nhận mấy cái túi nhỏ, trong mỗi túi có từng xấp lớn tiền mặt, mệnh giá không cao, chỉ là năm đồng mà thôi, cũng chính là mua hơn một chai nước uống.

Bây giờ hần chơi chính là kiêu ngạo, chơi chính là cần rở, cho công ty xổ số này biết mặt, cho họ biết hậu quả của việc quyết nợ nghiêm trọng thế nào, cho bọn họ sau này làm người phải biết điều.

“Cảm ơn lão đại đã khen ngợi”.

Tên con đồ kia vội vã gạt đầu, cười nói rồi quay người lùi vào trong đám người.

Lâm Bắc Phàm cầm một xấp năm đồng tiền mặt lên, ném vào trong đám người, cười lớn nói: “Tôi mời mọi người uống nước, mọi người đừng khách sáo”.

Trên mặt hắn tràn đầy nụ cười sáng lạn, một mạch ném bảy tám xấp, mỗi xấp có tới ba bốn trăm đồng, một mạch ném ra hai ba nghìn đồng.

Đám người lập tức sôi trào lên, ai cũng tưởng là đối phương tùy tiện nói chơi thôi, không ngờ đối phương lại có hành động điên cuồng như vậy, ai cũng nhào tới chỗ tiền mặt đó, sợ chậm một bước, sẽ rơi vào tay người phía sau. Cảnh tượng bỗng chốc trở lên hỗn loạn, ngay cả bọn Trương Minh Thắng cũng chịu thua.

MC tóc dài kia không ngờ tới người thanh niên này lại làm như vậy, cũng giật nảy mình.

Đầu của hắn có phải bị lừa đá rồi không? Lại ném từng xấp tiền lớn như vậy ra ngoài, nhiều tiền như vậy, mặc dù mệnh giá không phải lớn lắm, nhưng ném ra nhiều như vậy, cũng không phải là con số nhỏ.

Trong lòng Chu Tĩnh Hàm mặc dù cũng có chút không ổn, nhưng nghĩ tới Lâm Bắc Phàm làm như vậy là vì mình, trong lòng cũng có cảm giác ngọt ngào, ở vào lòng đối phương, cảm thấy mình là cô gái hạnh phúc nhất thế giới này.

“Anh vẫn muốn rút một tấm vé số nữa, thử vận may xem”.

Lâm Bắc Phàm thấy hiện trường đã trở lại yên lặng, lại cất tiếng nói, giọng rất chi là lớn, lập tức rút hai đồng trong túi áo ra, đưa cho người MC tóc dài.

Hiện vẫn có những người hỗn loạn, lập tức lại chìm vào yên lặng.

Đối phương lại muốn mua xổ số? Lẽ nào đối phương rút được giải đặc biệt, vẫn muốn giải nhất và giải hai sao? Quá điên cuồng rồi? Bọn họ đều hoài nghi tại mình có phải đã hỏng rồi không?

Sao có thể nghe ra câu như vậy được chứ? Lẽ nào vận may của đối phương đúng là lớn như vậy? Hay là đối phương cố ý ra oai ở đây?

Đám người Trương Minh Thắng càng mừng rỡ thiếu chút nữa tan vỡ, ai nấy háng giọng kêu lớn: “Người anh em, lại bốc thêm giải đặc biệt nữa đi, khụ khụ, hình như không còn giải đặc biệt nữa, vậy lấy giải nhất thôi”.

Những người khác ở xung quanh nhìn hắn khinh bỉ, còn thiếu chút nữa khoa tay múa chân ra ngón giữa.

Người cho rằng những tấm vé trúng thưởng đó do nhà người làm ra sao? Người muốn rút cái nào thì rút cái đó? Xem ra chỉ số thông minh của những người này chắc chắn có vấn đề rồi.

Khóe miệng MC tóc dài kia liên tục giật giật, suýt nữa té lăn trên đất.

Người này có phải là đầu óc có bệnh không? Rút được giải đặc biệt rồi còn không thỏa mãn, hắn không cho rằng vận may của đối phương tốt như vậy, uể oải thu tiền, sau đó chỉ thùng xổ số bên cạnh, bảo đối phương tùy ý rút một tấm, dù sao vé số bên trong nhiều như vậy, vận may của hắn không thể tốt mãi được.

Lâm Bắc Phàm rất vô liêm sỉ thỏa tay vào trong, theo chỉ thị của Tiểu Kim, lại lấy ra một tấm vé số, kết quả vẫn là kinh tâm động phách, kinh thể hãi tục, đám người bộc phát ra từng đợt hò hét, còn có mấy người dân khả năng chịu đựng tâm lý kém đã ngất trên đất

Lần này trúng giải nhất, một chiếc tivi màn hình tinh thể lỏng 42 inch.

Trán người MC tóc dài kia mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sắc mặt tái nhợt, toàn thân không chút sức lực, môi khô nứt, như người bệnh mất nước, không nói nổi lên lời.

Bọn Trương Minh Thắng cũng đã hò hét tới khàn giọng, nhưng vẫn tồn tại, người dân xung quanh kinh hãi tiếng hò hét, tiếng hét chói tai. Có mấy cô em xinh tươi xung quanh đã không quan tâm tới gì nữa đánh mắt về phía Lâm Bắc Phàm, nếu không phải vì cô gái thượng hạng như Chu Tĩnh Hàm đang đứng bên cạnh hắn, e là bọn họ đã nhào tới, hôn tới tấp trước đã rồi nói tiếp, vận may của đối phương đúng là quá lợi hại.

Lâm Bắc Phàm dưới sự dẫn dắt của “thần may mắn” bàn tay ma của mình từng lần một rút trong thùng xổ số đó, giải nhất, giải nhì, giải ba, giải tư, giải năm, đều lần lượt rơi vào tay hắn khiến đám người xung quanh phát ra từng hồi tiếng kinh hãi, còn người MC tóc dài đó đã toàn thân lung lay, ngồi trên mặt đất, thở hồng hộc, trên mặt đều là mồ hôi. Ánh mắt nhìn Lâm Bắc Phàm tràn đầy vẻ sợ hãi.

Trời ơi, tiểu tử này rốt cuộc là ai? Sao có thể hoành tráng như vậy?

Bọn họ tổ chức hoạt động trúng thưởng ở đây, còn không phải vì những thứ đó có thể hấp dẫn mọi người sao? Bây giờ bị hắn rút đi rồi, vậy vẫn có người tới chỗ bọn họ rút thăm trúng thưởng sao?

Hắn cắn chặt hàm răng, thầm tính toán giải quyết phiền phức hiện giờ thế nào, thực sự không được, thì sẽ gỡ một số thủ đoạn bí ối.

Nhưng ai biết được Lâm Bắc Phàm còn nhanh tay nhanh mắt hơn hắn, nhanh chóng vẩy vẩy tay với Trương Minh Thắng: “Các cậu đứng chờ ra đó làm chi? Mau giúp tôi nhận giải thưởng, cũng tiện cho người ta chuẩn bị giải thưởng nữa”.

Trương Minh Thắng lập tức cười ha ha nói: “Vâng ạ, tục ngữ nói không sai, cái cũ không đi, thì cái mới không tới, những thứ cũng không đáng mấy tiền, công ty xổ số người ta cũng không để ý tới chút tiền này”.

Hắn vẩy vẩy tay với hơn hai mươi tên còn đồ noi: “Mọi người mau giúp người anh em này chuyển giải thưởng, nhường chỗ cho người ta”.

Một đám người lần lượt đi ra từ đám đông, đi tới chỗ những giải thưởng đó, hơn hai mươi giải thưởng, cũng đủ cho những người này mang, ai nấy đều mặt mày tươi cười, suýt nữa khoa chân múa tay lên. Những nhân viên làm việc kia vốn còn muốn ngăn những người này lại, nhưng nhìn số lượng của người ta, cuối cùng bọn họ cũng sáng suốt giữ yên lặng.

“Này này này, các người, các người...” Người MC tóc dài đó thấy thoáng cái giải thưởng trống không, giật nảy mình, thế này mình còn làm thế nào được? Hắn vội vàng nhảy dựng lên, lớn tiếng hét.

“Sao? Các người muốn đổi ý phải không?”

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm hỏi ngược lại một câu.

345. Chương 346: Tranh Chấp Vé Số (4)

Người MC tóc dài kia bây giờ ngay cả tâm liều chết cũng có rồi.

Nếu bây giờ mình vẫn không nhìn rõ tình thế xung quanh, vậy đầu mình đúng là bị lừa đá đi rồi. Hắn nhìn thấy những người kia đều là những chàng thanh niên, nói về số lượng, bên mình không phải là đối thủ của người ta, nói về lý, hình như bên mình cũng không chiếm bất cứ ưu thế nào, nhưng lẽ nào cứ để bọn họ mang giải thưởng đi như vậy sao?

Tổng giá trị của những giải thưởng đó cũng phải trên ba mươi vạn, nếu mang toàn bộ đi, vậy công việc của mình cũng kết thúc rồi, nhưng bên mình chỉ có vài người này, làm thế nào có thể chặn được hai ba mươi người bên họ chứ? Hắn chớp đôi mắt nhỏ, cuối cùng cười hì hì, lén rút điện thoại ra, gọi tới một số điện thoại.

Lâm Bắc Phàm bây giờ như tướng quân giành được đại thắng lợi, ngực ưỡn cao lên, giọng cũng vang vọng, hắn lớn tiếng nói với những người đó: “Các vị huynh đệ, lần này may có sự cổ vũ của mọi người, tôi mới có trúng thưởng liên tiếp, nên tôi quyết định, những đồ này đều tặng hết cho mọi người”.

Những tên còn đồ đó ai nấy chớp chớp mắt, hoài nghi tai mình, liên tục kêu lên: “Lão đại, anh nói là thật chứ? Chúng em, chúng em không nghe nhầm chứ ạ?”

Trương Minh Thắng đập vào gáy họ, cả giận nói: “Các người nói gì thế? Lão đại ta lại đi lừa các người hả? Những đồ này đều là của các người, các người muốn xử lý thế nào, thì xử lý thế đó”.

Hai ba mươi người bọn họ đều lớn tiếng reo hò, tí nữa thì ôm Lâm Bắc Phàm hôn điên cuồng rồi. Những giải thưởng này mặc dù giá trị không cao lắm, những cũng là giải nhất, giải nhì, giải ba. Những đồ oách thế này, không tới nghìn đồng cũng phải có mấy trăm, điều này khiến bọn họ sao có thể không vui thích được?

Mục đích lần này của Lâm Bắc Phàm chính là để cho công ty vé số biết mặt, về phần những đồ này, hẳn tất nhiên chẳng để ý tới, nhưng hẳn đã có được chiếc xe giá trị nhất, những đồ khác, tất nhiên có thể không cần.

Một đám người họ trùng trùng điệp điệp vận chuyển đồ, chuẩn bị rời đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, lại nghe thấy tiếng còi cảnh sát truyền tới gần đó, ba bốn chiếc xe cảnh sát đã gào thét nhanh chóng chạy về chỗ bọn họ.

MC tóc dài kia thấy cảnh sát tới rồi, lo lắng lúc trước tan biến, trên mặt hiện lên nụ cười liêu lĩnh, chỉ mấy chục người Lâm Bắc Phàm lớn tiếng nói: “Các người bị truy nã toàn quốc, phạm tội ở các nơi khác, còn muốn tới đây gạt đồ của chúng tôi, người cho rằng chúng tôi là kẻ ngu sao? Ngày diệt vong của các người tới rồi”.

Bọn Lâm Bắc Phàm đều chớp chớp mắt, quay đầu lại, nhìn bọn họ đều như nhìn kẻ ngu.

“Lão đại, tên quỷ lông dài này không phải dìm đầu vào nước rồi chứ? Người như chúng ta giống tội phạm truy nã sao?”

Trương Minh Thắng vừa mua một cái đùi gà trong cửa hàng KFC, đang ăn ngon miệng, trợn trắng mắt, rất không vui nói.

“Đúng vậy, nếu chúng ta là tội phạm truy nã, vậy người chính là chú Bin Laden rồi”.

Một tên côn đồ cũng lớn tiếng nói.

“Đúng vậy, con mẹ người nói cái gì thế? Lẽ nào muốn trở mặt không chịu trả sao?”

Mấy tên côn đồ khác cũng lần lượt kêu lên.

MC tóc dài kia nhìn dáng vẻ ai nấy đều hung hăng tới cực điểm, còn lớn tiếng nói mình là quỷ lông dài, sắc mặt bỗng trắng bệch, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mấy tên tội phạm truy nã các người đừng tưởng rằng các người hóa trang, là ta không nhận ra các người, hôm nay các người có chấp cánh cũng không bay thoát được”.

Mấy nhân viên công tác kia trên mặt cũng hiện lên nụ cười cổ quái, đi về phía mấy chục người bọn họ, muốn xem những người này bị bắt sẽ có cảnh tượng thế nào, chắc chắn là quy mô lớn, vô cùng đặc sắc.

“Bọn họ, bọn họ sao lại như vậy? Tôi, tôi thật sự không biết công ty xổ số cũng làm những chuyện thế này, tôi, tôi chắc chắn sẽ nói tin tức này cho người khác, để những người dân vô tội không bị mắc lừa nữa” Chu Tĩnh Hàm thấy bọn họ lại lưu manh vô lại, vu hãm, quyết nợ như vậy, tức giận nói, xem chút muốn xông lên, cho bọn họ biết mặt.

Lâm Bắc Phàm chẳng buồn để ý tới cười nói: “Việc này rất bình thường, anh rút đi toàn bộ giải thưởng của bọn họ, là biểu thị hoạt động rút thăm trúng thưởng này của bọn họ khó mà kiếm được tiền của những người khác, nếu bọn họ không trở mặt, mới là lạ đó, ôi, làm người làm tới trình độ bọn họ, đúng là thất bại biết bao”.

Hắn cố ý lắc đầu, tỏ vẻ ông cụ non nói.

“Người, người đừng kiêu căng, những tên tội phạm truy nã các người, pháp luật của nhà nước sẽ trừng trị các người, các người cứ đợi ngồi tù đi”.

MC tóc dài kia như kim mao sư vương, tóc dài bay loạn, mở rộng hai tay, thiếu chút nữa nhào tới bọn họ.

“Chúng tôi sợ quá, ngồi tù, chắc chắn rất kinh khủng”.

Trương Minh Thắng cố ý chớp chớp mắt, tỏ vẻ vô cùng sợ hãi, lập tức quăng xương gà trong tay về phía người MC tóc dài.

“Ta nhỏ vào, người, người, người...” MC tóc dài không ngồi tới đối phương lại dùng tới chiêu lưu manh như vậy, lập tức trên mồm bị đập bốp một cái, cũng biểu thị trên môi hấn dính nước bọt của Trương Minh Thắng, hấn tức tới suýt gào rít lên, đồng thời liên tục cúi xuống nôn mấy lần.

“Ta, ta, ta làm sao? Có bản lĩnh người cần ta chắc?”

Trương Minh Thắng dướn cổ lên, không bỏ qua cho hấn.

Lúc bọn họ đang cãi nhau, mấy xe cảnh sát đỏ nhanh chóng tới hiện trường, năm sáu người mặc đồ giống nhau chiu từ trong xe ra. Một người trẻ tuổi dẫn đầu giả bộ kêu lên: “Có chuyện gì thế? Sao lại lộn xộn thế này? Lẽ nào không biết bảo vệ trật tự thành phố Nam Thành chúng ta sao? Các người, các người đang làm gì thế? Chuyển nhà hả?”

MC tóc dài kia vội vàng tiến tới trước mặt người thanh niên đó, cố ý lớn tiếng nói: “Cảnh sát Lưu, những người này đều là tội phạm truy nã toàn quốc, các anh nhất định phải tróc nã truy án bọn họ”.

Hấn còn len lén rút ra mấy trăm đồng, nhét vào trong túi đối phương, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý vô hạn.

Người cảnh sát kia suýt nữa ói máu, đầu của tên cháu này có phải bị lừa đá đi rồi không? Tội phạm truy nã toàn quốc lại dễ dàng bị bắt như vậy sao? Hơn nữa bọn họ có tới hai ba mươi người, ai nấy ăn mặc bình thường, đâu giống tội phạm truy nã toàn quốc chó má gì đó? Nhân số cũng không phải nghiêm trọng, nhưng nhìn số tiền trong túi, khe gật gật đầu, lớn tiếng nói với những người kia: “Tôi thấy các người không giống người tốt gì, nói không chừng đúng là tội phạm truy nã toàn quốc, người đâu, mau bắt hết họ lại cho tôi, đưa tới cục, tôi phải thẩm tra họ”.

Mấy người khác cũng mặc kệ nhiều người như vậy “phần phạt” một tiếng, nhào tới đám người Lâm Bắc Phàm.

MC tóc dài kia trên mặt lập tức hiện lên nụ cười đắc ý, thất lưng cũng cố gắng thẳng tắp, khẩu khí cũng cứng hơn rất nhiều: “Vừa nãy các người không phải rất oai sao? Ta xem các người có bản lĩnh gì, oa ha ha...”

Mấy chục tên côn đồ đó đều há mồm, suýt nữa té lăn trên đất.

Không phải bọn họ sợ, mà là cảm thấy vô cùng nực cười, thành phố Nam Thành là nơi nào?

Đếm tới đếm lui, cũng chỉ có mấy người oai phong, mà Trương Minh Thắng chính là nhân vật oai phong trong mấy nhân vật oai phong đó, cũng chỉ có Đường Thiếu mới có thể so sánh với đối phương, những người khác, e là không có cả tư cách xách giày cho hấn.

“Cái này, ba người chúng tôi còn ôm một chiếc tivi lớn này, nên làm thế nào bây giờ?”

Một tên côn đồ kêu lên.

“Khụ khụ, tôi còn đẩy một chiếc xe máy, cái này, hay là tôi đổ thêm xăng, theo sau mọi người, cùng tới cục công an là được rồi?”

Một tên côn đồ khác cùng kiêu ngạo đã cười trên xe máy, tỏ vẻ rất chi là hoành tráng.

“Tôi còn một chiếc tấm điện, vừa mới đắp trên người, mới ẩm được một chút”.

Một tên côn đồ khác càng ác hơn, rất dứt khoát quần tẩm tấm điện lên người, phảng phất giống như nhìn thấy cùng quý (quý nghèo) vậy, khiến những người khác đều khinh bỉ.

“Các người, các người thật to gan, tôi thấy không cần chút thủ đoạn, các người không biết Mã vương gia có ba mắt hả?”

Cảnh sát Lưu kia cũng chưa từng gặp người điên cuồng ngang ngược như thế, tức suýt nữa ói máu.

Trương Minh Thắng suy nghĩ tới lui trong đầu, rất khó chịu đi ra khỏi đám người, mấy bước đi tới trước mặt cảnh sát Lưu đó, khe vênh cổ lên, lớn tiếng nói: “Xời, Tiểu Lưu, mấy ngày không gặp, tiểu tử cậu năng lực lớn rồi, ngay cả tôi cũng dám bắt, cậu có phải không muốn sống ở Nam Thành nữa không?”

Cảnh sát Lưu kia sau khi thấy Trương Minh Thắng, hai mắt tròn vo, trông mắt thiếu chút nữa long ra. Tiểu tổ tông này sao lại ở đây, không phải hẳn tới Kinh thành quấy rối rồi sao?”

Trần hấn liền toát mồ hôi lạnh, người ta mới gọi là oai phong thật sự, chỉ cần động một ngón tay, bộ cảnh phục trên người mình cũng khởi mảy nữa, hấn vội cười ngượng ngừng nói: “Thì ra là Trương thiếu gia, ngài về lúc nào vậy? Sao không thông báo cho tôi một tiếng, tôi cũng tiện mời ngài uống chén rượu, hắc hắc ”.

“Cậu không bắt tôi nữa?”

Trương Minh Thắng hí hóp nửa mắt, nhếch miệng cười.

“Bắt anh? Sao có thể? Trương thiếu gia chính là người thành phố Nam Thành chúng ta, sao có thể là tội phạm truy nã chứ?”

Cảnh sát Lưu đâu thể không biết MC tóc dài kia trong lòng đang suy nghĩ gì, trong lòng thầm khinh bỉ, người ta rút được giải thưởng, người đưa người ta là được rồi, hà tất làm cho sôi sục thế này? Kết quả còn liên lụy tới mình, hấn lập tứ trường mắt căm tức nhìn MC tóc dài, lạnh lùng nói: “Tôi thấy công ty các người có vấn đề, người lại vu hại người ta, người đâu, tôi phải làm cho ra vấn đề, xem có ai nhúng tay vào không?”

Hai tay hấn nắm chặt lại, phát ra tiếng “crắc”

Tiếng vang trong trẻo, xem ra hấn muốn tên ghê tởm này ném thử quyền lưu tinh thiên mã của mình.

“A, cảnh sát Lưu, anh, anh không thể làm thế với tôi, ôi...” MC tóc dài kia đâu thể không biết mình đã chọc vào người không nên chọc tới? Nhưng ai biết được cảnh sát Lưu lại trở mặt chứ? Hấn còn chưa nói gì, liền bị mấy người bắt lại, cổ sức giãy dụa trong xe cảnh sát, những nhân viên công tác khác sợ tới sắc mặt tái nhợt, ngay cả bắp chân cũng run rẩy.

Bọn họ chẳng qua cũng là tiểu nhân vật, sao lại dám chống lại những người oai phong này.

Cảnh sát Lưu như con chó Nhật, dày mặt, cười ngượng ngừng, “Trương thiếu gia, cái này...”

Trương Minh Thắng có chút mất kiên nhẫn xua xua tay với hấn nói: “Lần này bỏ qua đi, sau này biết điều chút, hiểu không?”

“Hiểu, hiểu”.

Cảnh sát Lưu ra sức gạt đầu, như giành được ơn đại xá, vội vàng dẫn những người khác đi khỏi.

346. Chương 347: Quà Gặp Mặt Của Phách Vương Long

Lâm Bắc Phàm nhìn thời gian, bây giờ mới là bốn năm giờ chiều, cách thời gian Liểu Vi tan làm còn mấy tiếng nữa, nên hấn liền cùng Chu Tĩnh Hàm đi tới một khách sạn ăn chút cơm tối, cái thầm kín trong đó tất nhiên không có cách gì nói được, đầu tiên hai người ngồi đối diện nhau, tiếp đó phát triển tới hai người ngồi bên nhau, vừa hôn môi, vừa thưởng thức bữa tối không biết có mùi vị gì, tới cuối cùng, hai người dứt khoát ăn lên tới giường.

Trong phòng dần chìm vào yên tĩnh, trong đó Chu Tĩnh Hàm cả người mê muội, nằm trong lòng Lâm Bắc Phàm, mặt còn chưa hết đỏ, lại tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Nghĩ tới tất cả những gì đối phương làm cho mình, cảm thấy những khổ cực uất ức mình chịu đựng đều đáng giá.

Lâm Bắc Phàm rất thoải mái tí nữa thì rên lên, không ngờ mấy ngày không gặp Chu Tĩnh Hàm, cảm giác lại thoải mái thế này, hai bàn tay to rất thành thật vuốt ve cơ thể mềm mại hoàn mỹ của cô, hí hóp nửa mắt, giận một nỗi không nằm mãi thế này được.

Đàn ông không thể chết trên chiến trường, chết trên giường cũng tuyệt.

Dù sao cũng chết trong thế tấn công.

Lâm Bắc Phàm rất vô liêm sỉ nghĩ tới những điều đó, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ quan tâm : “Tình Hàm, bệnh của mẹ em thế nào rồi? Máy ngày nay anh bận làm việc, quên gọi điện hỏi em, em không trách anh chứ?”

Bây giờ Chu Tình Hàm đâu còn tâm trạng trách cứ đối phương, hưởng thụ đối phương, hưởng thụ sự bá đạo của đối phương, hưởng thụ vẻ dịu dàng quan tâm của đối phương, khiến trái tim nhỏ bé của cô nhảy loạn lên, khẽ lắc đầu nói: “Em biết anh bận việc, không cần lo lắng cho em, bệnh của mẹ em sau khi làm phẫu thuật, đã hồi phục rồi, bây giờ đang ở nhà tĩnh dưỡng cơ thể.

“Sao không ở lại bệnh viện?”

Về mặt Lâm Bắc Phàm vô cùng kinh ngạc hỏi.

Hai gò má Chu Tình Hàm ửng đỏ, khẽ nói: “Bệnh của mẹ em đã bình phục, chỉ cần bình thường chú ý một chút, là có thể không cần nằm viện nữa, lãng phí tiền”.

Cô biết đối phương đưa mình rất nhiều tiền, đủ để mình hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất trong viện, nhưng cô không lãng phí quá nhiều tiền, cũng không muốn để đối phương hiểu lầm mình là cô gái vì tiền mới bên cạnh hắn.

Lâm Bắc Phàm đâu thể không biết tâm tư của đối phương, nhưng hắn vẫn giả vờ nói: “Sao em có thể như vậy? Lỡ bệnh tình của mẹ em xảy ra thay đổi khác thì sao? Em chẳng phải sẽ khiến anh hối hận tới chết sao?”

Hắn giơ tay phải lên, khẽ vỗ trên bộ ngực trắng như tuyết của cô, cùng nói với vỗ, còn không bằng nói là sờ.

Chu Tình Hàm thấy vẻ bá đạo của đối phương, trong lòng ngược lại thấy ấm áp, mà đối phương vỗ ngực đẹp của mình, khiến cơ thể mình khẽ run lên, cảm giác khác thường đó lần nữa trào lên trong lòng, khiến cô tí nữa rên lên, cô đã dùng môi mình khóa chặt môi đối phương, cảm động thầm thì: “Anh Lâm, cảm ơn anh”.

Lâm Bắc Phàm đi tới KTV Kim Sắc Hải Ngạn , cảm thấy hai chân mình không có lực, tí nữa ngã lún trên đất.

Bà nội hắn, nói phụ nữ ba mươi như sói, bốn mươi như hổ, sao nha đầu Chu Tình Hàm này lại dũng mãnh như vậy, cuối cùng lại phản thủ tiến công, biểu hiện vô cùng chủ động suýt nữa nuốt chửng hắn.

“Anh Tiểu Lâm, cuối cùng anh cũng về rồi, tổng tài đã đợi anh cả chiều rồi”.

Tên mập chết tiệt Lưu Đại Khánh sau khi thấy hắn, vội vàng đi lên trước ton hót, chào hỏi, còn hơn cả cháu nội, còn khẽ phủi bụi hoàn toàn không tồn tại trên người hắn.

Lâm Bắc Phàm thấy mấy hôm không gặp, tên Lưu Đại Khánh này đồ tây giày da, mặt hồng hào, xem ra mấy ngày nay công việc ở Kim Sắc Hải Ngạn này không tồi, hắn cười tủm tỉm nói: “Lưu Đại Khánh, mấy ngày nay công việc vẫn suôn sẻ chứ?”

“Suôn sẻ suôn sẻ, tổng tài còn tăng lương cho tôi, một tháng tám nghìn, còn có rất nhiều đãi ngộ phúc lợi”.

Lưu Đại Khánh cũng là một người biết nhìn, trước đây tiêu tiền như nước, bây giờ mặc dù tiền hàng tháng không nhiều lắm, nhưng tính toán tỉ mỉ, tiểu tử này sống vẫn rất đầy đủ.

Lâm Bắc Phàm thấy người như Lưu Đại Khánh mà cũng nề nếp vậy, liền gật gật đầu, coi như ghi nhận những cống hiến của hắn cho KTV của Kim Sắc Hải Ngạn , vì thế nói chuyện phiếm với hắn vài câu, rồi mới đi tới cửa phòng làm việc tổng tài ở tầng hai, khẽ gõ cửa.

“Mời vào”.

Trong phòng truyền tới giọng dịu dàng điềm tĩnh của Liễu Vi, giống như nước suối trong khe núi.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm tê rần, khó chịu không nói lên lời.

Mình vừa đi đã mấy ngày, còn ở trong ngục giam mấy ngày, mà Kim Sắc Hải Ngạn này chỉ có mình cô trông coi, mà cô lại là người phụ nữ đầu tiên của mình. Lần đầu tiên hắn cảm giác được mình thật là không bằng...

“Ai vậy?”

Liều Vi trong phòng thấy mãi không có ai đẩy cửa vào, liền lên tiếng hỏi.

Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu, đẩy cửa đi vào trong, thấy hôm nay Liều Vi mặc một bộ trang phục màu hồng phấn, làm cho thân hình thon thả hoàn mỹ tới cực điểm, khiến người ta liên tục mơ màng, mà tất chân trong suốt màu trắng bên dưới chân váy lại lộ ra cặp đùi hoàn mỹ trắng nõn, cô đang cúi đầu, hình như đang xem giấy tờ gì đó, lộ ra bộ ngực trắng như tuyết, giống như thiên nga trắng, cho người ta cảm giác kinh diễm.

Văn phòng làm việc không phải có mình Liều Vi, còn có một người quen nữa.

Tất nhiên là xinh đẹp danh giá, tính khí cũng vô cùng thối - Long Yên Nguyệt, thật không biết cô ta đang làm gì ở đây thế?

Vóc người Long Yên Nguyệt cao hơn Liều Vi một chút, cũng có thêm vài phần anh khí, bây giờ vẫn mặc cảnh phục nghiêm túc sạch sẽ, đang ghé vào bàn, ngủ say, không có vẻ danh giá không nói lý ngày thường, ngược lại cho người ta mỹ cảm của mỹ nhân đang ngủ.

“Anh...”Liều Vi sau khi thấy người vào, lại không nói gì, mặt cười thoáng sắc giận, ngẩng đầu nói, nhưng giọng lập tức dừng lại, há miệng, đôi mắt đẹp dần đỏ hoe.

“Liều Vi, anh , anh về rồi, em sẽ không khai trừ anh nữa chứ?”

Lâm Bắc Phàm vuốt đầu, cười ngượng ngùng.

“Bắc Phàm, sao bây giờ anh mới tới?”

Liều Vi đứng dậy, đi qua bàn làm việc, lao thẳng vào lòng hắn, nước mắt như nước trào lên, cuộn cuộn không ngừng trào lên.

Lâm Bắc Phàm cảm nhận được cơ thể Liều Vi trong lòng mình khẽ run lên, đó là lo lắng, đó là nhớ nhung, đó là xúc động. Hắn nhẹ vỗ vai đối phương cười nói: “Chiều nay anh mới về, nhưng sợ mình quá khó coi, dọa em mất, nên tắm một cái, thay quần áo sạch sẽ, ăn no rồi mới chạy tới gặp em”.

Liều VI mặc kệ hắn đi Kinh thành làm gì, cũng kệ hắn biến thành thế nào, chỉ nhận đối phương là người đàn ông của mình. Hai tay cô ôm chặt hắn, sẽ hắn lại lần nữa rời khỏi mình, cô ra sức lắc đầu nói: “Anh đừng nói nữa, anh về là tốt rồi”.

Cô đột nhiên ngẩng hai gò má trắng nõn lên , ngượng ngùng nói: “Bắc Phàm, bây giờ chúng ta về nhà luôn, thế nào? Tối nay em sẽ chăm sóc anh thật tốt”.

“Chăm sóc anh?”

Lâm Bắc Phàm há miệng, kinh ngạc nói.

Liều Vi không phải là cô gái rất phóng khoáng, nhưng cũng là cô gái rất quật cường, lúc cô quyết định cho mình lần đầu tiên, đã xác nhận đối phương là chỗ dựa một đời mình. Thời gian Lâm Bắc Phàm rời khỏi, cô cũng suy nghĩ rất nhiều vấn đề, đầu tiên chính là quan hệ của mình và Lâm Bắc Phàm, cô lại hiểu lầm là mình không thường xuyên cùng với Lâm Bắc Phàm, mới khiến đối phương rong ruổi khắp nơi, trong lòng ít nhiều cũng thấy bất an, thấy mình không làm tròn trách nhiệm của một người vợ, nên bây giờ hắn vừa về, liền đưa ra yêu cầu như vậy. Nếu là lúc trước, cho dù thế nào cô cũng không nhắc tới. Mặt cô đỏ ửng, thấp giọng nói: “Chúng mình mười mấy ngày không gặp rồi, lẽ nào, lẽ nào anh không muốn em sao?”

Cô cố ý cầm tay phải hắn đặt trên ngực mình, khẽ mát xa vài cái, đây đúng là khiêu khích trắng trợn.

Sao anh lại không muốn chứ? Nhưng vừa bị nha đầu Chu Tĩnh Hàm lấn qua lấn lại mấy tiếng rồi, anh muốn nổi nữa sao?

Trong lòng Lâm Bắc Phàm gần như muốn ói máu, làm đàn ông thật là mệt, nhưng nhưng về tình khiết phối của cô, trong lòng cũng ngứa ngáy, hai tay hắn thuận thế khẽ đặt trên đôi gò bồng đẹp tròn căng đầy đặn của cô, khẽ vuốt ve, cố ý say đắm nói: “Muốn chứ, sao anh lại không muốn được? Bây giờ chúng mình về nhà nhé”.

Trong lòng hần lén nói thầm một câu, hôm nay thà tình tấn nhân vong, cũng không thể thua trận này.

Tiểu Kim lập tức rất đê tiện truyền âm nói: “Lão đại, em vừa chế được loại thuốc hay, chỉ cần uống một ngụm, bảo đảm anh như sói như hổ, trăm trận trăm thắng, đừng nói một cô, cho dù mười cô cũng không bại, lại không có bất kỳ tác dụng phụ nào”.

Lâm Bắc Phàm suýt chút nữa ói máu, mười cô? Vậy chẳng há phải mình thành ngựa giống sao?

Liễu Vi đã cảm thấy hai tay đối phương tác quái, nhưng không ngăn cản hần, mà nhỏ giọng nói: “Anh, đợi em một chút, em sắp xếp lại một chút, sau đó chúng mình về nhà”.

Mặc dù cô và Lâm Bắc Phàm đã nảy sinh quan hệ đó, hơn nữa cũng không phải xảy ra một hai lần, chỉ là nghĩ tới chuyện xảy ra gần đây, vẫn như cô gái còn trinh trắng, tim đập loạn xạ, hai má ửng hồng, đột nhiên cô nghĩ tới gì đó, khê cắn hàm răng, kiễng hai chân, chủ động dâng nụ hôn của mình.

Lâm Bắc Phàm nào có khách sáo, hôn cho miệng cô sưng đỏ lên, mà hai đầu lưỡi quện vào nhau, không ngừng thưởng thức hương thơm của đối phương, hai tay lại như nước chảy vuốt ve cơ thể đối phương, sờ tới toàn thân cô nóng ran bất an, lan tràn trong nơi đó.

“Chị Vi Vi, chị hết bận chưa? Là ai thế? Sao lại ồn như vậy? Em ngủ sao được?”

Chính lúc này, Long Yên Nguyệt vẫn đang ngủ đột nhiên mơ mơ màng màng ngồi dậy, mở hai mắt ra, lại thấy chị Vi Vi mình đang hôn một người đàn ông, còn không ngừng phát ra âm thanh mê người nữa, khiến cô đỏ mặt, trái tim co quắp lại, lúc đầu cô vẫn chưa phản ứng lại, liền gắt giọng: “Người, lại dám ăn hiếp chị Vi Vi, ăn cắp của ta này”.

Cô nhấc một chân lên, hung hăng đá về phía mặt Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm đâu nghĩ tới phách vương Long này đột nhiên lại dùng tới chiêu này? Còn chưa có phản ứng gì, mặt hần đã dán chặt vào giày da của đối phương, hần kêu thảm một tiếng, ngã nghiêng mặt trên đất.

Phách vương Long quả nhiên là phách vương Long, vừa gặp mặt đã tặng người ta quà lớn như vậy rồi.

347. Chương 348: Xảy Ra Chuyện Rồi

Liễu Vi vừa giúp Lâm Bắc Phàm lau máu mũi chảy ra từ lỗ mũi, vừa có vẻ không vui trách cứ: “Nguyệt Nhi, em nói xem em làm việc sao không suy nghĩ thế, xem hại Bắc Phàm thành thế này rồi?”

Trong lòng cô còn chút ngượng ngùng, mình và người đàn ông mình yêu thân mật, lại quên mất người bạn tốt của mình đang ở trong phòng, mới bị cô nhìn thấy, thật giận một nỗi không thể tìm lỗi nê nào chui vào. Nhưng thấy người đàn ông trong lòng mình bị bạn tí nữa đá cho thành đầu heo vậy, trong lòng vừa bất mãn lại có chút ngượng ngùng.

Long Yên Nguyệt cũng không ngờ mình đá Lâm Bắc Phàm một cái, lại khiến đối phương thành như vậy, trong lòng cũng có chút không đành lòng. Nhưng nghĩ tới hai người họ thân mật trước mặt mình, còn phát ra âm thanh khó xử như thế, trong lòng cũng có chút uất ức. Mình chọc vào ai rồi? Vốn có lòng tốt giúp Vi Vi, sợ cô cô độc, nhưng ai biết được lại xảy ra biến cố như vậy. Cô chu miệng hồng, có chút oan ức nói: “Người ta cũng không cố ý, ai biết được bây giờ hần tới, như quỷ ấy, dọa em giết hết cả mình”.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm cũng đầy bụng nước đắng, việc này là sao? Mình vừa nãy chỉ lo quần quýt với Liễu Vi, quên mất phách vương Long vẫn ở bên cạnh, bây giờ hần không có tâm trạng cãi nhau với cô, vì thế xua xua tay với Liễu Vi, cười nói: “Được rồi, Vi Nhi, Nguyệt Nhi đá cũng không mạnh, anh không trách cô ấy, ai bảo cô ấy là vợ nhỏ của anh chứ? Bị vợ bé đá một cái, chỉ có thể coi là mâu thuẫn nội bộ gia đình, anh chắc chắn không nói là ẩu đả dân chúng bình thường”.

“Chết đi, ai là vợ bé của người? Người, người đừng ăn nói linh tinh ở đây”.

Long Yên Nguyệt nghĩ tới những lời hôm đó tên khốn này nói trong xe, mặt không khổ ỉm đỏ lên, hung hăng trừng mắt cảnh cáo hắn một cái.

Liễu Vi bất đắc dĩ vỗ đầu, lắc lắc đầu: “Hai người, ôi, vừa mới về lại cãi nhau rồi”.

“Ai cãi nhau với cô ta (hắn)?”

Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt đều bĩu bĩu môi.

Liễu Vi thấy hai người biểu cảm như vậy, thật không biết nói gì mới tốt đây.

Tối nay tất nhiên là một khắc đáng giá ngàn vàng, dư vị trong đó không phải một hai câu có thể nói rõ được, theo như hôm sau mãi tới hơn mười giờ sáng Liễu Vi mới dậy, thì đây là chuyện trước đây chưa từng có, hơn nữa còn đôi mi thanh tú cau lại, thỉnh thoảng ôm eo mình mơ màng, hai mắt đưa tình có chút hờn dỗi lườm Lâm Bắc Phàm mấy cái.

Lâm Bắc Phàm cuối cùng có thể sống yên bình rồi, ngày nào cũng làm như một người bảo vệ, thỉnh thoảng đi đánh mạt chược chơi. Nhưng Từ Đan của quán mạt chược sau khi thấy hắn, lại thường hừ lạnh một tiếng, chẳng thèm nhìn hắn lấy một cái, coi hắn như người vô hình, nhưng ngực cô hình như đồ sộ hơn trước đây, hơn nữa da thịt cô hình như cũng trắng hơn trước rất nhiều, hơn nữa còn rất có khí chất của phụ nữ trưởng thành, xem ra cô đã bám trên cái cây hái ra tiền rồi, đối với loại người như Lâm Bắc Phàm tất nhiên là khinh thường rồi.

“Lâm Bắc Phàm”.

Lâm Bắc Phàm bắt chéo chân, nằm hờ trong phòng bảo vệ, vui sướng xem tivi, còn Tiểu Kim cũng nằm một bên, ăn cánh gà, uống bia, thỉnh thoảng nhả ra hơi khói, hưởng thụ cuộc sống tốt đẹp.

Đáng tiếc tất cả đều bị âm thanh lạnh lạnh ôn nhu lại có tính phá hoại quấy rầy.

Long Yên Nguyệt lướt chân một cái rõ đẹp, chỉ nghe thấy “Răng rắc”.

Một tiếng, cửa phòng bảo vệ bị đá tung ra, khóa trên cửa bị đá thành rác rồi, sau đó xen lẫn một làn gió thơm xông vào, lúc đối phương còn chưa phản ứng lại, đã túm lấy Lâm Bắc Phàm, lớn tiếng nói: “Anh, nhất định anh phải giúp tôi”.

Lâm Bắc Phàm ở khoảng cách gần ngửi mùi hương động nhân tâm trên người cô, khiến trong lòng ngứa ngáy, suýt nữa ngã trong lòng cô, để cô hưởng thụ một chút, sự khác nhau với đàn ông.

Bà nội hắn, lúc nào phách vương Long này mới có thể giống một cô gái bình thường đây? Lần nào cũng lỗ mãng như vậy, xem ra sau này mình phải làm cửa sắt cho phòng bảo vệ mới được.

Hắn chớp chớp mắt, có vẻ vô tội hỏi: “Giúp cô cái gì? Tôi chỉ là một bảo vệ, không có...”

“Anh ít nói những lời thừa này đi, lần này nếu anh không giúp tôi, tôi sẽ khiến anh sau này không có ngày nào yên ổn”.

Long Yên Nguyệt không để ý tới hắn, nghiêng răng nghiêng lợi uy hiếp hắn.

“Nhưng có ngày yên ổn sao? Cô làm thế nào để tôi có được một ngày yên ổn đây?”

Lâm Bắc Phàm không khỏi hỏi một câu.

“Hừ hừ, nếu mỗi ngày ngươi và chị Vi Vi bên nhau, anh tưởng anh có thể thực hiện được sao? Hừ hừ, tôi nói cho anh biết, lời Long Yên Nguyệt này nói ra thì nhất định sẽ làm được”.

Long Yên Nguyệt rất thâm hiểm nói, trong hai mắt lóe lên ánh sáng xảo quyệt như tiểu hồ ly.

Trán Lâm Bắc Phàm không khỏi thêm mấy vệt đen, hắn không cho rằng đối phương chỉ nói đùa thôi. Phách vương Long này mà điên lên, thì đúng là ba bốn đầu bò cũng có thể kéo xuống, trong đầu hắn đã hiện lên cảnh tượng mình và Liễu Vi cho dù ở nơi nào, cũng có một cái đuôi đi theo, ngay cả lúc hai người lên giường làm chuyện thân mật nào đó, cũng có một đôi mắt nhìn vào, giống như giám sát, khiến hắn nổi da gà.

Long Yên Nguyệt nhìn ra vẻ chột dạ trong mắt hắn, không khỏi có chút đắc ý ném hắn trên sofa nói: “Sao? Không nói gì rồi? Tôi chẳng qua là bảo anh giúp chút việc, sao anh lại ập a ập ứng thế? Còn có phải là đàn ông không?”

Lâm Bắc Phàm thiếu chút ỏi máu.

Mình có phải đàn ông không? Hay là để cô thử xem, đảm bảo sẽ khiến cô thoải mái tới cực điểm.

Nhưng những lời này hắn không dám nói ra, tránh lại để phách vương Long làm chuyện gì đó kinh thiên động địa.

Trên mặt hắn lập tức hiện lên nụ cười sáng lạn, giống như tắm rửa gió xuân, gật đầu lia lia nói: “Sao tôi có thể không giúp cô chứ? Chuyện của Nguyệt Nhi cũng chính là chuyện của tôi, đừng nói chút chuyện nhỏ, dù là lên núi đao, xuống biển lửa, chuyện như vậy, khụ khụ, có thể giúp, tôi nhất định sẽ giúp”.

Hắn cố gắng nghiêm mặt, để mình giữa nụ cười tự nhiên nho nhã, còn ngoan hơn cả cháu nội.

Người Tiểu Kim khá nhỏ, bây giờ nằm trên bàn bên cạnh, hoàn toàn không phát hiện ra được.

Nó nắc nứơc một cái, không khỏi nhỏ tiếng lẩm bẩm: “Lão đại thật là tác kè hoa, nói chuyện thật quá oách, trước sau tương phản làm em sợ hãi không thôi, xem ra em có thời gian phải học hỏi anh mới được, để mình trở nên càng vô liêm sỉ hơn”.

Long Yên Nguyệt nghe được câu này của Lâm Bắc Phàm, trên mặt liền hiện lên nụ cười mê người, ngưng ngẩng nói: “Thế mới đúng, Bắc Phàm”.

Cô còn cố ý chớp mắt xinh, cố ý chỉ chỉ hắn, tiện ném tới một chút “Rau chân vịt”.

Lâm Bắc Phàm không khỏi run lên, suýt nữa ngồi một đồng trên đất, khoe miệng giật giật liên tục.

Sao lần nào cô ta có việc tới tìm mình, đều có vẻ mê chết người không đền mạng như vậy, rồi sau khi sự việc kết thúc, liền trở về sát thủ mặt lạnh như bình thường, đúng là phụ nữ mười tám biến, càng thay đổi càng đáng sợ.

“Tiểu Nguyệt, cô, cô không cần như vậy, cô nói thử xem, rốt cuộc có chuyện gì?”

Lâm Bắc Phàm ra sức nuốt nước bọt, cảm giác tim mình run lên, suýt nữa nhảy ra ngoài.

“Cũng không có chuyện gì lớn, tôi dẫn anh đi xem ...cái này”.

Long Yên Nguyệt muốn nói gì đó lại thôi, rất dứt khoát túm tay hắn, kéo đi ra ngoài.

“Này này này, Tiểu Nguyệt, có chuyện gì, đừng vội, từ từ thôi, cô đừng túm tôi, ôi, trời ơi”.

Lâm Bắc Phàm vội vàng nhân lúc đối phương không chú ý, một tay nhấc Tiểu Kim lên, nhét vào túi quần mình, sợ nhân lúc mình không có ở đây, nó lại gây ra chuyện gì. Nhưng hắn vừa làm xong những chuyện này thì bị lão đảo kéo ra khỏi phòng bảo vệ, đầu với cửa còn tiếp xúc thân mật với nhau, sau đó dưới ánh mắt của mọi người, giống như rác rưởi, bị nhét vào một chiếc xe cảnh sát vào trong cửa KTV Kim Sắc Hải Ngạn, cuối cùng gầm rú mà đi.

“Vừa nãy không phải là anh Tiểu Lâm sao? Mấy hôm trước hắn mới về, sao lại bị bắt đi rồi?”

“Đúng vậy, lẽ nào hắn lại phạm tội gì sao?”

“Cái này cũng không chắc, các người có biết không? Hắn có bản lĩnh tán gái rất lợi hại, ngay cả tổng tài của chúng ta cũng bị hắn dụ, đừng nói là những cô gái xinh đẹp khác, xời, cô gái xinh đẹp như tôi, hắn lại không tới dụ, xem ra thẩm mỹ quan của hắn đúng là có vấn đề” Mấy cô gái tướng mạo bình thường ở bàn tiếp tân nhỏ tiếng bàn tán, thỉnh thoảng tỏ vẻ xinh đẹp, trong lòng nổi lên khả nghi, sao anh Tiểu Lâm không tán bọn họ chứ? Nếu hắn tán, bọn họ chắc chắn vô cùng vui sướng, đáng tiếc Lâm Bắc Phàm không nghe thấy những lời này, nếu không, sẽ khóc tới không thể dừng lại, ta bị oan mà!

“Í, đây không phải là phân cục của cô sao? Cô dẫn tôi tới đây làm gì?”

Lâm Bắc Phàm nhìn phân cục công an trước mặt, vẻ mặt hiểu kỳ nhìn Long Yên Nguyệt, suy nghĩ xem đầu cô ta có phải bị lừa đá rồi không? Sao lại dẫn mình tới đây?

Long Yên Nguyệt chẳng buồn nói câu dư thừa nào, kéo thẳng hần đi vào bên trong, khiến nhiều nhân viên cảnh sát xung quanh đều nghiêng mắt nhìn, không biết cục trưởng danh tiếng lẫy lừng của họ, luôn xem thường đàn ông, sao lại có tư thế tình cảm với một người đàn ông như vậy? Lẽ nào đúng là mùa xuân tới rồi.

“Ôi, mẹ ơi, cô có thể nhẹ một chút không, tôi là người, không phải là hàng hóa”.

Lâm Bắc Phàm kêu thảm một tiếng, hần bị Long Yên Nguyệt đẩy thẳng vào một gian phòng, suýt nữa té nhào trên mặt đất.

Long Yên Nguyệt tức giận nhìn hần một cái nói: “Tôi cho anh xem chính là cái này”.

“Cái này? Cái nào?”

Lâm Bắc Phàm nhìn căn phòng này, diện tích không lớn, cũng chỉ bốn năm mươi mét vuông, trong không khí có phiêu đảng mùi vị cổ quái, ở giữa đặt mười mấy chiếc giường như giường bệnh, bên trên còn phủ vải trắng, không biết bên dưới là cái gì?

Long Yên Nguyệt túm tay hần, đi tới trước cái giường gần nhất, tiện náy kéo vải trắng ra, nói: “Là thi thể”.

“Cái gì? Thi thể?”

Lâm Bắc Phàm cúi đầu nhìn, ai biết không nhìn thì không sợ, vừa nhìn, lập tức hồn bay lên trời, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng không ngừng giần giật, hai tay ôm lấy Long Yên Nguyệt, nhảy loạn xạ, kêu lên chói tai như giết lợn: “Quý, người đâu, cứu mạng, tôi không dám, hix hix”.

Long Yên Nguyệt cũng không ngờ phản ứng của hần lại mãnh liệt như vậy, cũng chẳng quan tâm tới gì khác, vội vàng anh ủi hần: “Anh, anh đừng kêu nữa, có nghe không hả?”

Cô đột nhiên cảm thấy buồn bực, hần ôm mình hình như cũng quá chặt rồi nhỉ? Giữa mình và hần hình như ngay cả khe hở cũng không có, cự ly ôm bằng không này mặc dù từng có trước đây, nhưng vẫn khiến tim cô đập liên hồi, mặt đỏ ửng lên.

348. Chương 349: Vợ Bé Bị Ăn Hiếp

Lâm Bắc Phàm quả thực giật nảy mình, không phải hần chưa từng thấy thi thể, dù sao trước đây mình cũng từng rất phong cách, từng đập chết Tổng Kiến Quốc và Tổng Nhân Hóa ở Nam Thành, sau này ở Kinh thành còn xử lý ba tên sát thủ. Nhưng thi thể hần nhìn thấy không đáng sợ như vậy, không khiến người ta kinh hồn bạt vía, dọa hần chút nữa linh hồn thoát xác, đi uống trà cùng Phật tổ rồi.

Thi thể trên giường toàn thân không biết bị dao chém cắt bao nhiêu phát, đã máu thịt không rõ, nhìn không rõ mặt, thành từng vệt từng vệt, nếu không phải còn liền với cơ thể, hoàn toàn không nhìn ra đó là khuôn mặt, ngoài vẻ dữ tợn đáng sợ ra, hoàn toàn không có từ ngữ gì để hình dung.

Trong phòng không biết từ lúc nào có luồng gió lạnh thổi tới, khiến không khí trong phòng thêm vài phần kinh khủng.

Mặc dù bình thường Lâm Bắc Phàm rất oai phong, cũng có vẻ rất kiêu ngạo, nhưng đối mặt với thi thể đáng sợ, căn phòng âm u này, không sợ là gạt người, hai tay hần ra sức ôm lấy Long Yên Nguyệt, mới cảm thấy nhịp tim mình không kịch liệt như vừa nãy.

Trong hoàn cảnh này, ôm một mỹ nữ xinh đẹp động lòng người, đáng vẻ thút tha, sẽ có cảm giác thế nào nhỉ?

Ngay từ đầu Lâm Bắc Phàm ngoài sợ hãi ra vẫn là sợ hãi, giận một nỗi không thể lập tức rời khỏi đây, những cùng với thời gian dịch chuyển, sợ hãi trong lòng cũng dần tiêu tan rất nhiều, chỉ là mấy thi thể, mình có gì phải sợ? Bọn họ lại không thể nhảy lên giết chết mình, hơn nữa, trong túi mình không phải còn có Tiểu Kim sao? Cho dù gặp phải chuyện gì, mang nó ra không phải là xong sao? Hần nghĩ tới đây, trong lòng ngược lại có thêm vài phần cảm giác khác thường.

Trên người Long Yên Nguyệt ôm trong lòng tỏa ra mùi hương mê người, hơn nữa hai tay mình không biết lúc nào lại sờ trên ngực cô, mặc dù cách quần áo, nhưng cảm giác tuyệt vời ở tay, khiến hân thoải mái tí nữa rên lên, càng không cần nói tới đối phương còn dính chặt trong lòng mình. Hai trái bông đào trước ngực dính chặt vào ngực mình, cùng với lúc này cơ thể mình run rẩy không ngừng ma sát, càng thiêu cháy cơ thể mình.

Lâm Bắc Phàm cuối cùng cũng hiểu vì sao cổ đại lại có quân kỹ có nghề nghiệp rất có tiền đồ như vậy. Thì ra đàn ông lúc sợ hãi, lúc nhiệt huyết, đều mạnh hơn lúc bình thường, hơn nữa đến cũng nhanh hơn nhiều.

“Không phải chỉ là mấy thi thể thôi sao? Có gì đáng sợ?”

Long Yên Nguyệt đầu nghĩ tới lúc này tâm trạng đối phương đã không còn chút sợ hãi nào nữa, ngược lại lại có thêm vài ý nghĩ xấu xa, lại không ngừng an ủi hân.

Lâm Bắc Phàm ôm chặt người cô, hai tay vuốt ve phạm vi nhỏ, cảm nhận bộ ngực thùy mị đầy đặn của cô, mà ngực mình cũng khê cọ sát với cô, cảm giác khác thường này khiến hân thiếu chút nữa bộc phát ra.

“Anh..” Ngay từ đầu Long Yên Nguyệt có lẽ không phản ứng lại, nhưng cơ thể mình phản ứng nóng ran khiến cô tỉnh táo lại, cảm thấy cơ thể mình hình như bị hân châm lửa, ngực vì cọ sát trở lên càng lúc càng cao vút, càng lúc càng cứng, chỗ đó cũng dần lan tràn một cỗ***, bức lên tới não, khiến cô suýt nữa ngất ngất trong sự vuốt ve của hân.

“Đừng nhúc nhích”.

Lâm Bắc Phàm kích động nhỏ tiếng nói.

Long Yên Nguyệt cảm thấy giọng hân rất bá đạo, trong lòng thoáng chút không vui, nhưng lại như trúng tà nghe lời hân, không động đậy nữa, mặc hân làm gì thì làm.

Lâm Bắc Phàm sao có thể hài lòng với động tác nhỏ như vậy? Hân hơi cúi đầu, đã hôn lên môi anh đào của nàng, đầu lưỡi như đi ngao du, khê đưa lên tiếng vào phòng tuyến của đối phương, quyen vào lưỡi cô, thỏa thích thưởng thức mùi hương của cô. Còn hai bàn tay đã không biết bắt giắc cởi cúc trên cánh phục của cô, đánh tới núi ngọc nữ của cô.

Long Yên Nguyệt đã bị Lâm Bắc Phàm ăn hiếp mấy lần, mặc dù đều không làm bước cuối cùng, nhưng cái gì nên làm đều đã làm. Chỉ thiếu phòng tuyến cuối cùng, ví dụ lần đầu gặp mặt trong phòng làm việc, còn trong bệnh viện, thôn Lâm gia, trong phòng bảo vệ, lần nào cũng đã cởi ra, lần nào hai người cũng đều khó mà khắc chế, cô cũng cảm thấy mình làm người thật thất bại, sao lần nào cũng bị tên khốn tán gái khắp nơi này ăn hiếp chứ? Cô rất giận hân, cũng giận chính mình, nhưng lần nào cũng khó mà khống chế được, cứ như mình cam tâm tình nguyện được hân ăn hiếp ấy.

Hai mắt Long Yên Nguyệt nhắm đuối, toàn thân nóng ran khô nóng, như ngọn lửa, chỗ u cổ đã trở nên ướt sũng, rất khó chịu, cô không muốn mình phát ra tiếng kêu, nhưng cơ thể đầu hàng, để mình cảm nhận cảm giác đó, không khỏi phát ra tiếng nói mê, hơn nữa khê ngẩng cổ, chủ động giành lấy môi đối phương.

Bà nội nó, cô gái này đúng là rất hút hồn, hôm nay không giải quyết xong cô, đúng là có lỗi với bản thân.

Lâm Bắc Phàm đầu còn phải khách sáo. Đàn ông không thể khách sáo về mặt này được, hân vừa điên cuồng hôn cô, vừa cởi dây da ở eo cô, chuẩn bị xử cô tại chỗ, cho cô nếm thử uy lực của mình.

“Đừng, đừng...”

Long Yên Nguyệt cảm nhận được đối phương đang làm gì đó, miệng thở dốc, làm bước giây dựa cuối cùng, nhưng chỗ đó là nơi giữa cơ thể và linh hồn, lại không muốn để hân dừng lại, muốn hân có thể giống như hân với chị Vi Vi, chà đạp một chút, đó là cảm giác sa ngã rõ ràng biết là không đúng, nhưng lại kháng kháng muốn làm, tràn đầy cảm giác kích động vô cùng vô tận, chút lý trí trong đầu tan như gió thổi mây trôi.

Lâm Bắc Phàm đã cởi dây lưng của cô, kéo quần cô xuống dưới ba năm thốn, lộ ra quần nhỏ màu hồng phấn gợi cảm, còn hấp dẫn*** hai bên chỉ treo hai sợi dây, mắt hân nhìn như có lửa, tí nữa chảy máu mũi.

Thật không ngờ phách vương Long lại mặc diêm lệ như vậy.

Long Yên Nguyệt cảm giác được phía dưới mình rơi vào tay giặc, cảm giác ngượng ngùng khiến mặt cô đỏ như ớt, vội vàng vươn hai bàn tay ra, che quần nhỏ của mình, trong lòng thầm hối hận không thôi, sáng nay mình sao lại thần sai quỷ khiến thế nào mà lại mặc loại này? Sợ hấn sẽ hiểu lầm mình là loại con gái rất phong tình.

“Em, em thật ra...” Long Yên Nguyệt ấp a ấp úng giải thích.

Nhưng đáp lại cô chỉ là nụ hôn nóng bỏng, hôn cô ngay cả mình gọi là gì cũng không biết, chỉ cảm thấy thứ gì đó nóng rực kiên quyết chạm vào mình, khe ma sát, suýt nữa khiến mình tan chảy.

“Cục trưởng, chị...”

Chính lúc hai người sắp toàn thân quện lấy nhau, đang lúc làm chuyện gì đó không thể không chế trong căn phòng khác thường, lại thấy một cô gái cúi đầu từ bên ngoài đẩy cửa vào, thấy cảnh bọn họ như vậy, tròn miệng, thành hình chữ “O”, đôi mắt tròn xoe, hồi lâu không nói gì, cũng quên mất phải nói gì.

Cô gái đó cũng mặc cảnh phục ngay ngắn sạch sẽ, lộ ra cơ thể thon thả gợi cảm, tóc ngắn ngang tai, thanh xuân sáng ngời, cho người ta mỹ cảm kiểu khác, ngoài Minh Tiểu Y ra, còn có thể là ai nữa?

Khuôn mặt cô phớt hồng, cảm thấy cảnh trước mặt thật quá có cảm giác tấn công thị giác.

Cục trưởng của mình và bạn trai cô lại trong phòng các làm chuyện giữa nam nữ, cũng quá ác rồi? Trước đây mình còn suy nghĩ cục trưởng mình có phải là gay không? Không cảm thấy hứng thú với đàn ông, nhưng cuối cùng thấy hai người ta đang XX trong phòng làm việc, mới xác định giới tính của cục trưởng là bình thường, bây giờ xem ra, tính thú của cục trưởng mình đúng là đủ đặc biệt.

“Cục trưởng, tôi, tôi, tôi còn có việc, tôi ra ngoài đây”.

Minh Tiểu Y nhanh chóng tỉnh ngộ, vội lùi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại, cảm thấy tim mình nhảy loạn xạ, mặt đỏ tới mang tai, hít thở dồn dập đi nhiều.

Dáng người cục trưởng thật đẹp, chẳng trách bạn trai cô lại không khống chế được mình ở nơi thế này.

Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt trong lúc then chốt lại bị Minh Tiểu Y quấy rầy, khiến hai người bọn họ đều từ trong đó tỉnh táo lại, nhìn cơ thể hai người gần như nửa hờ, khuôn mặt đều ửng đỏ, như cà chua chín ấy.

Lâm Bắc Phàm vội vàng buông đối phương ra, kéo quần mình lên, ấp a ấp úng nói: “Tôi, tôi vừa nãy...”

Long Yên Nguyệt cúi đầu, vừa nãy nhìn thấy quái vật lớn chỗ đũng quần hấn, giật nảy mình, đó chính là “cửa quý” của đàn ông? Cũng lớn quá rồi nhỉ? Chỗ đó của mình nhỏ như vậy may mà mình không bị hấn chiếm đoạt, nếu không, bị hấn xé tan, nếu đối lại là trước kia, cô chắc chắn sẽ tức giận gào lên vài câu, cho hấn ném thử sự lợi hại của mỹ nhân quyền, nhưng bây giờ ngược lại bình tĩnh hơn mọi khi nhiều, mặt đỏ ửng, cũng tay chân cuống cuống kéo quần mình lên, cảm thấy chỗ đó của mình đã ướt sũng, yêu cầu cấp bách thay một cái mới, hơn nữa áo ngực đẹp trắng như tuyết của mình cũng bị đối phương cởi ra, lộ ra trong không khí, không biết bị hấn ném đi đâu rồi? Khiến cô bận rộn một hồi, thỉnh thoảng lườm hấn một cái, trong ánh mắt có vài phần oán giận.

Mình bị hấn ăn hiếp bốn năm lần, bây giờ lại bị hấn ăn hiếp lần nữa, hình như cũng không có gì quá lắm? Bây giờ cô thật sự không thể tức giận nữa, ít nhiều cũng có chút chết lặng.

Long Yên Nguyệt cảm thấy tình cảm của mình như trái đất quay cuồng, sóng to gió lớn, không biết nên làm thế nào thì tốt, rõ ràng biết bên cạnh hấn còn có mấy người con gái, còn có quan hệ đó với chị em tốt của mình, cơ thể mình lại cứ không chịu khống chế, thích được đối phương ăn hiếp, ít nhiều cũng có ý phần là người thứ ba, hoặc là người thứ tư, lẽ nào mình chung quy lại không trốn thoát khỏi nanh vuốt của đối phương sao?

Trong đầu cô hiện lên cách xưng hô khác với hấn, vợ bé, cảm giác thấy mặt đỏ bừng.

Lẽ nào mình sắp thành vợ bé hấn thật sao? Đây há chẳng phải là coi thường mình à? Nhưng nếu như vậy, vậy mình chẳng phải là có thể mãi bên cạnh chị Vi Vi sao? Hơn nữa mặc dù tên khốn này không ít tật xấu,

nhưng hình như cũng có chút ưu điểm, ít nhiều cũng có chút khí chất nam tử hán, mạnh hơn nhiều so với những kẻ chỉ biết nói lời sáo rỗng ảo lả, hơn nữa còn từng giúp mình mấy lần, ít nhiều cũng tạm được.

Nếu mình không lấy hắn, thì lấy ai?

Mình đã bị hắn ăn hiếp nhiều lần như vậy, lại lấy người khác, há chẳng phải là không có trách nhiệm với người ta, hơn nữa, người đàn ông khác chắc chắn sẽ mạnh hơn hắn, chắc chắn sẽ tốt hơn hắn sao? Tên đó hình như cũng có không ít tiền, nếu chỉ có chị Vi Vi, há chẳng phải là bị hắn lấn quan lặn lại tới chết sao?

Vợ bé hình như chính là nên bị hắn ăn hiếp.

Long Yên Nguyệt nhanh chóng bị suy nghĩ điên cuồng của mình dọa cho giật nảy mình.

349. Chương 350: Phản Kích Của Liêu Thiên Cửu

Long Yên Nguyệt có thể nói chưa bao giờ có bất cứ kinh nghiệm yêu đương gì, từ nhỏ tới lớn sống trong sách vở, vì hành vi không nói đạo lý lại thô bạo, dẫn tới những nam sinh đó đều tránh xa cô, sợ an nguy tới sự an toàn của mình. Và thế là cô cứ đi học ở trường, cuối cùng tới Nam Thành nhận công tác, khiến cô vẫn là một kẻ mù tịt về tình yêu.

Bình thường người ta cũng ái mộ vẻ đẹp của cô, cũng có vài người muốn theo đuổi cô, nhưng nghĩ tới tác phong mạnh mẽ vang dội của cô, và phong cách xử sự nam tính hóa, khiến những người đó cuối cùng cũng đành chọn lựa thỏa hiệp.

Nếu cưới cô gái như vậy về làm vợ, vậy sau này có sống yên ổn không?

Thật ra Tống Nhân Hóa cũng rất được, nhưng nếu cưới cô vợ như vậy, thì ngày nào cũng vô số thương tích lớn nhỏ, động bất động cho hắn một cái đá chân, vận động bạo lực kiểu khỉ trộm đào, cuộc sống như vậy chẳng phải là một chữ “Thảm” sao?

Cũng chính là kẻ đào hoa như Lâm Bắc Phàm dám đối nghịch với Long Yên Nguyệt, hơn nữa lần đầu gặp mặt đã tặng đối phương một món quà gặp mặt, không chỉ cướp đi nụ hôn đầu của cô, còn sờ mó cả người, sau đó còn liên tiếp khiêu khích cơ thể nóng bỏng gợi cảm của đối phương, lại khiến đối phương bất đắc dĩ, hơn nữa bản lĩnh của hắn cũng không tệ, có thể chặn được tiến công trước mặt của đối phương, không tới mức ba ngày hai đầu bị đánh ra thành đầu heo, nên hai người họ chỉ có thể dùng “tuyệt phối” để hình dung.

Long Yên Nguyệt thân là cảnh sát, tất nhiên cũng là một hiện tượng xã hội có danh tiếng, đừng nói là đàn ông nào đó***, ai ai lại xảy ra*** bị vợ đánh cho bán chết, ai ai lại tán một em xinh tươi, còn làm to bụng người ta, nếu một lần hai lần, cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng nhiều lần như vậy, ngược lại khiến trong lòng cô thêm nhiều nghi vấn, lẽ nào đàn ông đều có đức hạnh như vậy? Đều thích gái xinh? Nếu không phải như vậy? Sao lại nhiều hôn nhân ngoài giá thú như vậy? Cô hoàn toàn không nghĩ ra chuyện về mặt này, cuối cùng dứt khoát tổng kết thành đàn ông đều là động vật như vậy, người như Lâm Bắc Phàm, cũng coi như nước chảy bèo trôi.

Theo lý mà nói, Long Yên Nguyệt không phải rất ghét Lâm Bắc Phàm, chỉ là không thích kiểu người có tác phong sống không ràng buộc như vậy. Nhưng cơ thể mình đã đầu hàng đối phương, linh hồn còn đang đau khổ giãy dụa, suy nghĩ này xuất hiện vết nứt, ít nhiều bắt đầu giải tội cho hắn, thậm chí cứ những cô gái kia cứ dụ dỗ hắn, khiến hắn không đủ lập trường.

“Sao em lại cho anh xem thi thể? Lẽ nào những thi thể này có chỗ nào khác thường sao?”

Lâm Bắc Phàm nhìn vẻ âm u bất định trên mặt cô, không biết nên nói gì, liền vội chuyển đề tài, tránh đối phương lại tìm mình tính nợ.

Long Yên Nguyệt bị hắn cắt đứt mạch suy nghĩ, không khỏi lườm hắn một cái, thậm chí hắn lảm nhảm, nhưng vẫn lần nữa đi tới trước những thi thể đó, từng từ từng chữ nói: “Anh nhìn ra điều gì ở thi thể này?”

“Nhìn ra cái gì? Anh thấy thi thể này là nam, không có gì cả, chắc chắn không phải nữ”.

Lâm Bắc Phàm không biết cô nói thế có ý gì?

“Nói thừa, lẽ nào em không biết hấn là nam sao?”

Long Yên Nguyệt tức giận tí ỏi máu, đầu hấn có phải bị lừa đá mất rồi không? Lời ầu trĩ như vậy mà cũng nói ra được? Cô cố gắng kiềm chế bất mãn trong lòng nói: “Em nói là cái khác kia”.

“Cái khác? Ồ, anh nhìn ra là hấn bị đao chém chết, hình như là đao”.

Lâm Bắc Phàm vuốt cằm, gật đầu nói.

Long Yên Nguyệt thiếu chút nữa té xỉu trên đất.

Người đàn ông này sao lại có thể như vậy? Vết thương lại quá rõ ràng, bất kể là ai cũng có thể nhìn ra được, rốt cuộc là hấn ngốc, hay là mình ngốc đây? Cô tức tới ngực không ngừng phập phồng lên, khiến núi đồi cao vút lên, tí nữa phá tan cảnh phục, hai tròng mắt bắn ra từng tia hàn quang, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái khác”.

Hai tay cô bóp chặt, giận một nỗi không thể cho hấn một đám, khiến hấn biết hoa vì sao mà đỏ.

“Cái khác? Còn có cái gì khác?”

Lâm Bắc Phàm có chút tủi thân nói: “Anh không phải là ..., sao anh có thể biết những thứ đó, rốt cuộc em muốn nói gì, thì nói thẳng đi, đừng ở đây khảo anh nữa”.

Long Yên Nguyệt lườm đối phương một cái, tỏ vẻ anh hết thuốc chữa, khế lắc đầu, thở dài nói: “Trên thi thể này tổng cộng chịu bốn mươi ba đao, hơn nữa đao nào cũng dùng lực vô cùng tàn nhẫn, có thể thấy hung thủ là một người vô cùng biến thái, vô cùng hung tàn”.

“Àm”

Người Lâm Bắc Phàm lung lay, ngã thẳng trên mặt đất.

Mình còn tưởng đối phương có thể nói ra cái gì thao thao bất tuyệt, ai biết được cả nửa ngày, lại thốt ra câu như vậy.

Cái này ai không nhìn ra được? Trên người bị nhiều đao như vậy, đừng nói cách nói bình thường hôm nay, những chuyên mục này cũng có, còn liên tiếp nhắc tới trong tiểu thuyết võ hiệp, vết thương trên người bị hại quá nhiều, không gì ngoài hai nguyên nhân, một là che dấu vết thương thật sự, hai là biến thái hung tàn, lẽ nào đó cũng là chỗ ghê gớm sao?

Long Yên Nguyệt từ trong ánh mắt hấn nhìn ra vẻ bất đắc dĩ, không khỏi miệng chu lên, có chút khó chịu nói: “Sao? Lẽ nào em nói không đúng sao? Vậy sao vừa nãy anh không nói”.

“Khụ, khụ.....”

“Đúng, đúng đúng, quá đúng”.

Lâm Bắc Phàm vội vã gật đầu cười trừ, trên trán thêm vài vệt đen.

Cô này phản ứng trước sau ngược nhau như vậy? Vừa nãy hiền dịu như nước, nhiệt tình như lửa, tí nữa khiến mình tan chảy, bây giờ lại trở mặt, lúc nào cũng đối nghịch với mình, nhưng kiếp trước mình là kẻ thù của cô ta. Thật đáng ghét, có thời gian tôi chắc chắn sẽ giải quyết em, chà đạp em trên giường một ngày một đêm, cho cô ba ngày ba đêm không xuống khỏi giường được, cho biết sự tôn nghiêm của đàn ông không dễ khiêu khích.

Long Yên Nguyệt nghe thấy hấn nói thế, mới hài lòng gật gật đầu, nhưng không biết trong đầu hấn đang nghĩ những thứ rất xấu xa khác, lại chỉ những chiếc giường khác chậm rãi nói: “Những thi thể đó cũng vậy, trên người chịu nhiều vết đao, ít nhất là ba mươi sáu đao, nhiều nhất là hơn năm mươi đao, nhìn có vẻ là cùng một người làm, đúng không?”

Hai tay cô phát ra tiếng “bốp bốp”.

Có vẻ như, nếu hấn dám nói một chữ “không”, e là hai nắm đấm của cô sẽ vung lên đập mạnh vào mặt hấn.

Lâm Bắc Phạm sợ toát mồ hôi lạnh, đây đâu phải dẫn mình đi xem tình hình, rõ ràng là đang nghiêm hình bức cung.

Hắn đâu dám nói chữ không đó, ra sức gật đầu, tí nữa làm đầu mình rơi xuống đất, trên mặt là nụ cười sáng lạn, “Nguyệt Nhi đúng là Nguyệt Nhi, lời nói sắc bén, quan sát tỉ mỉ, có thể vừa nhìn là nhìn ra được vấn đề, thật không hổ là cục trưởng phân cục, nhưng...” Ngữ khí của hắn hơi ngập ngừng, mặt mang vẻ nghi hoặc nói: “Cái này hình như không có bất cứ liên quan gì tới anh? Lẽ nào em cho rằng hung thủ là anh? Anh không có hành vi biến thái như vậy, anh không thích giết người”.

Long Yên Nguyệt ra sức trừng mắt với hắn, thở dài bất đắc dĩ.

Người đàn ông này thật là, lời như vậy cũng nói ra được.

Mình biết hắn rất có bản lĩnh, còn tạo ra kỷ lục kinh người đập chết thị trưởng thành phố và công tử thị trưởng. Nhưng cũng biết hắn không phải loại người giết người phóng hỏa như ăn cơm uống nước, lần này nếu không phải vì mình, chắc chắn hắn sẽ không tới đây, làm ra chuyện điên cuồng như vậy, nhưng ai biết được hắn lại có lời nói vô liêm sỉ như hắn là loại người tốt gì đó như vậy.

Long Yên Nguyệt chỉ có thể dùng hai tay bóp vào thịt mềm ở hông hắn rất bất mãn nói: “Anh nói vậy gì thế? Anh giết người? Nếu như xuất hiện án này, nói không chừng anh là người bỏ chạy, nếu giết người, chắc chắn không liên quan gì tới anh, em nói những thi thể này có liên quan tới anh”.

“Cái gì? Những thi thể này có liên quan tới anh?”

Lâm Bắc Phạm tí nữa nhảy dựng lên, sắc mặt tái nhợt, vội phe phẩy tay, nói: “Nguyệt Nhi, quan hệ của chúng ta cũng không tệ, em không thể nói lung tung, anh cũng không phải đạo sĩ, sao anh có thể liên quan tới những thi thể này?”

“Hơn nữa anh quen cũng không có mấy người, sao có thể quen biết bọn họ chứ? Vụ hãm người khác là phạm pháp đó, hy vọng em chú ý lời nói một chút”.

“Họ đều là người của bang Hồ Điệp”.

Long Yên Nguyệt nói từng chữ từng từ.

“Cái gì? Họ là người của bang Hồ Điệp?”

Sắc mặt Lâm Bắc Phạm đột biến.

Trong đầu hắn hiện lên khuôn mặt xinh xắn và vẻ thông minh lanh lợi của cô gái Mộc Tiểu Yêu đó, trán toát mồ hôi lạnh. Nếu những người này đều thuộc bang Hồ Điệp, vậy há chẳng phải cô rất nguy hiểm sao? Mặc dù hắn không muốn có quá nhiều dây dưa với bang Hồ Điệp, nhưng cô bé nóng bỏng khêu gợi đó khiến trong lòng hắn ngứa ngáy, không thể để đối phương có bất cứ nguy hiểm nào.

Long Yên Nguyệt gật đầu khẳng định: “Không hề sai, những người này đều là người của bang Hồ Điệp, nhưng trong thời gian mười mấy ngày đều bị người ta giết chết, sau đó vứt thi thể tới chỗ hoang vu, hình như thị uy với chúng ta, xem ra những ngày bình yên của Nam Thành lại sắp loạn lên rồi.

Sắc mặt Lâm Bắc Phạm đột nhiên sầm xuống, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Là ai làm?”

Long Yên Nguyệt thở dài một hơi: “Ồ Nam Thành bang Hồ Điệp chỉ có một kẻ thù”.

“Liêu Thiên Cửu”.

Lâm Bắc Phạm lập tức nói ra tên người này.

Long Yên Nguyệt gật đầu: “Ngoài hắn ra, em không biết còn ai dám hạ thủ với bang Hồ Điệp”.

Lâm Bắc Phạm biết Long Yên Nguyệt nói đúng, dựa vào danh tiếng thế lực ở Nam Thành của bang Hồ Điệp, còn đồ và bang phái nhỏ bình thường hoàn toàn không thể chống lại họ, về phần Đường Thiết Sơn, ông bây giờ đã gác kiếm, chắc chắn không nhúng tay vào chuyện của xã hội đen, càng không nói có liên quan tới chuyện này. Về phần Trương Minh Thắng, hắn có thể làm như vậy sao? Nên chỉ có Liêu Thiên Cửu có mâu thuẫn và thù hận sâu đậm với bang Hồ Điệp mới có động cơ làm như vậy?

“Nhưng Liêu Thiên Cửu bây giờ đã yếu thế, hắn có bản lĩnh như vậy sao? Từ vết thương này có thể nhìn ra, đối phương hình như là một cao thủ, không phải là một côn đồ bình thường”.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm hiện lên vẻ nghi hoặc, theo lý mà nói, đối phương bị mình lấn qua lấn lại hai lần, kinh tế tổn thất nặng nề, bây giờ hoàn toàn không có khả năng chống lại bang Hồ Điệp, trừ phi đầu hắn đúng là bị lừa đá đi rồi.

Long Yên Nguyệt không biết trong lời nói của Lâm Bắc Phàm hàm ý sâu xa, lại cho rằng hắn nói địa bàn bây giờ của Liêu Thiên Cửu bị bang Hồ Điệp chiếm hơn nửa, không có khả năng chống lại bang Hồ Điệp.

Cô khẽ lắc lắc đầu: “Cái này chúng ta không biết, dù sao chúng ta cũng chỉ có thể nghỉ ngơi Liêu Thiên Cửu là hung thủ phía sau, nhưng lại không có chứng cứ”.

Hai tay Lâm Bắc Phàm nắm chặt, thấp giọng nói: “Liêu Thiên Cửu? Anh cho hắn lần này đi uống trà đi”.

Hai mắt hắn bắn ra hàn quang, khiến nhiệt độ trong căn phòng tiếp tục xuống hơn mười mấy độ.

350. Chương 351: Hồ Điệp Bang Biến Sự

Lâm Bắc Phàm cũng không biết bản thân rời khỏi cục cảnh sát như thế nào, hắn mặc dù không biết Liêu Thiên Cửu có bản lĩnh lớn tới đâu, nhưng biết bọn gia hỏa Mộc Tiểu Yêu không biết trời cao đất rộng Hồ Điệp Bang hiện tại đang gặp nguy hiểm, một người không cẩn thận, đừng nói là Hồ Điệp Bang, mà ngay cả tính mạng của hắn cũng khó bảo toàn.

Hắn trước tiên gọi điện cho Mộc Tiểu Yêu, hỏi vị trí hiện tại của nàng.

Mộc Tiểu Yêu hiện tại có rất nhiều việc, nhận được điện thoại của hắn, tất nhiên là vô cùng vui mừng, vội vàng đem địa phương của mình nói ra cho hắn.

Lâm Bắc Phàm nhắc lại cái tên này một chút, thiếu chút nữa hộc máu.

Con mẹ nó, đây là địa phương nào? Bản thân ở tại Nam thành cũng xem như gần vài chục năm, nhưng tại sao ngay cả cái tên này cũng chưa từng nghe qua? Chẳng lẽ lại là một địa phương vừa mới mở?

Câu lạc bộ đêm Xà Mỹ Nhân.

Lâm Bắc Phàm rất nhanh liền lái xe đi tới trước cửa câu lạc bộ đêm, ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh đèn năm màu một cái, ngọn đèn chiếu bài huy hoàng, không nhìn được mà rút cổ lại, con mẹ nó, mấy tiểu quỷ này cũng quá lợi hại đi? Từ lúc nào mà đoạt được một câu lạc bộ đêm phong cách như vậy? Ngay cả bản thân cũng không biết một chút gì.

Cả câu lạc bộ đêm có năm sáu tầng lầu, trang trí bên trong không biết như thế nào, nhưng quan sát bên ngoài, sợ rằng không tốn ba bốn ngàn vạn thì đừng hòng nghĩ tới, hơn nữa trước cửa có hai gã tiểu đệ đang đứng, vóc người không khô ngô, cũng không to cao, nhưng hai mắt lấp lánh hữu thần, lóe ra quang mang thông tuệ, không ngừng nhìn chăm chú vào người đi đường.

Hai người bọn họ chính là bang chúng Hồ Điệp Bang được huấn luyện nghiêm chỉnh, vô luận lực chiến đấu, hay tố chất tâm lý, cũng đều rất mạnh, bang chúng như vậy, cho dù đối mặt với địch nhân có lực chiến đấu mạnh hơn mình, cũng không khiếp đảm, cũng đều dũng cảm mà tiến lên.

“Mày là ai? Muốn vào thì đi vào, nếu không vào thì nhanh biến khỏi đây!”

Hai gã tiểu đệ kia nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đứng trước cửa, hai tay bỏ trong túi quần, không ngừng nhìn bảng hiệu câu lạc bộ đêm, không khỏi tiến lên hỏi một tiếng.

Lâm Bắc Phàm khẽ ngẩng đầu lên, rất là ra vẻ lắc đầu, thở dài một hơi, bày ra bộ dáng ông cụ non: “Thật không ngờ một đoạn thời gian không gặp, Hồ Điệp Bang cũng chuyển nhà, bọn mày là mới vừa gia nhập sao? Khó trách không nhận ra tao.” Hai tên tiểu đệ này có chút ngẩn ra, chẳng lẽ người này thật sự rất trâu? Câu nói đầu tiên đã nói ra tên bang phái bọn họ.

Trong đó có một tiểu đệ có khuôn mặt ngăm đen bước lên, cẩn thận hỏi:” Vị đại ca này, không biết xưng hô thế nào?”

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy bọn họ nói chuyện không kiêu ngạo không siêm nịnh, lại không có đem mình xa cách ngoài ngàn dặm, cũng không có hoàn toàn tin tưởng bản thân, đây mới là việc mà thân là tiểu đệ một bang phái phải làm. Hắn cười nói:” Bọn mày nhanh đi nói với lão đại của bọn mày, nói tao Lâm Bắc Phàm tới!”

“Lâm Bắc Phàm, mày là Lâm Bắc Phàm?”

Hai người tiểu đệ này sắc mặt đột nhiên biến đổi, thiếu chút nữa hét lên.

“Làm sao vậy? Tao chính là Lâm Bắc Phàm!”

Lâm Bắc Phàm có chút nghi hoặc kêu lên.

Sắc mặt hai người tiểu đệ kia đột nhiên biến đổi, lạnh lùng nói:” Chỉ bằng vào mày mà cũng dám giả mạo đại ca chúng tao? Chúng tao thấy mày là muốn bị ăn đòn!”

Hai người bọn họ một trái một phải, lao thẳng về phía Lâm Bắc Phàm, động tác nhanh nhẹn sắc bén, tựa như mãnh hổ xuống núi vậy, ra tay vô cùng độc ác, không chút nào lưu tình.

Lâm Bắc Phàm thật không ngờ chuyện lại phát sinh như vậy, chẳng lẽ mình không giống mình sao? Khụ khụ, đây là sao? Hắn hiển nhiên không thềm để vào mắt thế công của hai người bọn họ, hai tay giơ lên chụp vào cổ tay hai người, trong lúc hai người bọn họ còn không kịp phản ứng, hắn nhấc lên, tiếng kêu bi thảm của hai người vang lên, phát ra tiếng kêu thảm giết như heo bị chọc tiết vậy.

“Ha ha. Lão đại, Hồ Điệp Bang người ta không nhận ra anh!”

Tiểu Kim nhìn có chút hả hê mà cười lớn.

Một màn này phát sinh rất nhanh, trước sau chưa tới hai ba giây đồng hồ, hai người tiểu đệ mới vừa rồi còn vô cùng hung ác liền biến thành hai con cừu con, ngay cả lực hoàn thủ cũng không có, làm cho những người khác trước cửa câu lạc bộ đêm đều cứng lưỡi. Chẳng lẽ đây mới chân chính là người lợi hại?

“Còn đánh nữa không?”

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nhìn hai người bọn họ.

“Bọn tao...bọn tao muốn đánh, mày...mày nhanh buông bọn tao ra!”

Hai người tiểu đệ này mặt ngoài thoát nhìn hung ác như lang, nhưng nội tâm cơ hồ muốn khóc ra nước mắt. Bọn họ bình thường huấn luyện cũng rất khắc khổ, cũng rất chăm chỉ, tại sao ở trong mắt người ta, ngay cả một chiêu cũng không tiếp được?

“Vù vù!”

Đúng lúc này, từ bên trong câu lạc bộ có 20 người lao ra, trong tay cầm các loại vũ khí, cầm đầu là một thanh niên 25-26 tuổi lớn tiếng kêu lên:” Các huynh đệ, có người muốn chết, tiến lên, a...” Lúc hắn thấy rõ người trước mắt, cái miệng há ra, thiếu chút nữa cầm cũng rớt xuống dưới đất, vội vàng dấu thanh đao trong tay, tiến lên ngưỡng ngừng cười nói:” Nguyên lai là đại ca, ngài tại sao bây giờ mới tới đây? Bọn tiểu đệ chúng em chờ đã lâu!”

Lâm Bắc Phàm nhìn hắn một cái, lập tức nhận ra.

Hắn chính là một trong vài người đi theo Mộc Tiểu Yêu sớm nhất, tên là Nhiếp Phong, một tên siêu cấp phong cách.

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm, nhìn chăm chú vào đối phương:” Nhiếp Phong? Tiểu tử mày đúng là lợi hại, vài ngày không gặp, xem ra chức vị lại tăng lên không ít, anh mày phải chúc mừng mày rồi!”

Nhiếp Phong đi theo Mộc Tiểu Yêu thời gian không ngắn, bản lãnh không tính là cao, nhưng lại là người trung thành và tận tâm, hơn nữa làm việc dứt khoát lỗi lạc, nên Mộc Tiểu Yêu rất thích. Hắn vội vàng cười

nói:” Lão Đại, ngài quá khen, em hiện tại chỉ là một tiểu đường chủ, bên cạnh có 50-60 huynh đệ, mỗi ngày cũng xem như cơm áo không lo!”

Hơn 20 tên tiểu đệ khác thấy vậy, mới biết được người này chính là thái thượng hoàng Lâm Bắc Phàm của Hồ Điệp Bang, mà hai tên tiểu đệ lúc đầu bị Lâm Bắc Phàm đánh, nội tâm cũng kinh hãi không thôi. Thật không ngờ người ta đúng là lão đại, thật là hối hận. Bọn họ mặc dù gia nhập Hồ Điệp Bang thời gian không lâu, nhưng cũng biết lão đại Hồ Điệp Bang là một người siêu cấp lợi hại tên là Lâm Bắc Phàm, chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi, cơ hồ không can thiệp vào chuyện tình bang phái, bất quá cũng không phải bởi vì đối phương là một người không có việc gì để làm, người ta đánh chết thị trưởng Nam thành cùng con trai, đây là chỗ lợi hại, cũng là lịch sử huy hoàng của Hồ Điệp Bang, cũng trở thành câu chuyện truyền kỳ của Hồ Điệp Bang, cơ hồ mỗi người đều biết. Bọn họ cuống quýt kêu lên:” Lão Đại, chúng em...chúng em sai rồi!”

Lâm Bắc Phàm buông hai người bọn họ ra, không thêm để ý cười nói:” Bọn mày cũng không tệ!”

Hai người bọn họ đều có chút ngẩn ra:” Chúng ta không tệ?”

Lâm Bắc Phàm làm sao có thể vì một chuyện nhỏ như vậy mà tính toán chi li? Hắn hướng về phía bọn họ phát phát tay:” Đây đều là chức trách của hai người, nếu như hai người ngay cả hỏi cũng không hỏi một câu, để cho tao đi vào, tao mới thật sự là tức giận!”

Hắn khẽ ưỡn cổ ra, lộ ra một nụ cười tiêu sái.

Mấy tên tiểu đệ xung quanh sau khi nghe được những lời này, nội tâm đều rất cảm động.

Đây mới chân chính là lão đại, không thể vì một chút chuyện như thế này mà trách bọn họ, đây mới là khí độ, là độ lượng, còn hơn gấp trăm lần mấy lão đại vừa gặp mặt tiểu đệ động chút là tức giận.

Nhiếp Phong trong lòng cũng âm thầm than thở một tiếng, khó trách chị Tiểu Yêu lại nhớ nhung lão đại không quên như vậy, một nam nhân như vậy, thật đúng là còn mẹ nó cực phẩm, hắn liên tục gật đầu cười nói:” Lão Đại, chúng ta đi vào thôi, chị Tiểu Yêu đã chờ lâu!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, đi theo một đám người bọn họ vào bên trong.

Bất quá hắn từ trong miệng Nhiếp Phong biết được tại sao lúc này hai tên tiểu đệ nghe được hắn gọi là Lâm Bắc Phàm, liền ra tay đánh người, nguyên lai là trong thời gian ngắn này có rất nhiều người nhầm lẫn giả mạo Lâm Bắc Phàm đến Hồ Điệp Bang hết ăn rồi lại uống, bởi vì bọn họ ngay từ đầu đều đối mặt với đám tiểu đệ phía dưới, cho nên mỗi người ai cũng không dám đắc tội với hắn, ngược lại còn bị bọn họ lừa ăn lừa uống, sau khi Mộc Tiểu Yêu biết tin này, rất dứt khoát ra một cái lệnh, nếu như lại có người giả mạo Lâm Bắc Phàm, trực tiếp kéo ra ngoài đánh cho một trận chết khiếp.

Trong mắt của nàng, Lâm Bắc Phàm lợi hại như vậy, làm sao có thể bị những tên tiểu đệ đả thương, cho nên có thể khẳng định tất cả đều là giả mạo, chỉ là nàng sau khi truyền ra mệnh lệnh này quả nhiên liền đạt hiệu quả cao, liên tục có sáu bảy Lâm Bắc Phàm bị đánh thành cái đầu heo, sau khi ném ra đường, trận phong ba này mới dần dần yên ổn xuống.

Lâm Bắc Phàm đi nhanh tới trước cửa phòng hội nghị lầu ba câu lạc bộ đêm, Nhiếp Phong đầu tiên là tiến lên gõ nhẹ vào cửa hai cái, cung kính nói:” Chị Tiểu Yêu, lão đại tới!”

Cửa phòng rất nhanh liền bị mở ra, Lâm Bắc Phàm chỉ cảm thấy một làn gió thơm mát đang lao về phía mình, khi hắn còn chưa kịp phản ứng, thì một thân thể mềm mại thơm mát đã nhào vào trong lòng ngực của hắn.

“Lão đại, anh tại sao lâu như vậy mới đến thăm em?”

Vóc người thướt tha đáng người gợi cảm thon thả, trên mặt Mộc Tiểu Yêu lộ ra vẻ tươi cười mê người, khẽ nâng đầu lên, nhìn chăm chú vào đối phương, giống như một nữ yêu tinh mê chết người không đền mạng. Nàng gất gao ôm lấy đối phương, không có chút bận tâm, bộ ngực dề chặt lên trên ngực của đối phương, khẽ ma sát vào nhau, có chút ý tứ câu dẫn đối phương.

Lâm Bắc Phàm cũng cảm giác được bản thân đã một thời gian dài không có đến thăm đối phương, đối với nàng mà nói, đích xác có chút không công bằng, bất quá ai bảo bản thân không thích hắc đạo cơ chứ? Chỉ

là hiện tại tiểu yêu tinh này cũng quá mê người? Hiện tại đã trở thành một mỹ nữ rồi, không có suy nghĩ miên man là giả, hần nhìn khuôn mặt kiều diễm như hoa của đối phương, thiếu chút nữa không khống chế được bản thân, chỉ là vẫn xấu hổ cười.” Công việc của anh rất nhiều mà!”

Hần nhìn thấy Nhiếp Phong vẫn còn đứng bên cạnh, da mặt cũng có chút đỏ lên.

Nhiếp Phong nào biết được sẽ xảy ra loại tình huống này, bản thân căn bản không thích hợp tiếp tục ở đây, vội vàng xoay người đi ra ngoài.

Trên khuôn mặt lãnh diễm của Mộc Tiểu Yêu lộ ra một nụ cười mê người, nhẹ nhàng buông đối phương ra, thấp giọng nói:” Hiện tại Hồ Điệp Bang đã đi vào quỹ đạo, thủ hạ có hơn 4000 bang chúng, đây đều là công lao của anh!”

Nàng chủ động kéo đối phương, đi vào bên trong.

Lâm Bắc Phàm đi theo nàng vào bên trong, nhìn thấy bên trong phòng hội nghị trống rỗng không có một bóng người, xem ra những người khác đều có việc, cũng không có ở chỗ này. Hắn nghĩ đến Long Yên Nguyệt cho mình xem mấy cổ thi thể, liền nhịn không được hỏi một câu:” Trong khoảng thời gian này Hồ Điệp Bang phát triển có thuận lợi không?”

“Cũng không tệ lắm, hiện tại chúng ta thu nhận bang chúng đều phải trải qua kiểm tra nghiêm khắc, nếu như không đủ tư cách, căn bản không có tư cách tiến vào, mặc dù số lượng ít đi rất nhiều, nhưng chất lượng lại tăng lên trên diện rộng, cũng vì vậy mà giúp bang phái tiết kiệm rất nhiều tài chính, hơn nữa em còn dựa theo như lời nói của anh, đối với bang phái tiến hành quy hoạch lại chi tiết rõ ràng, quả nhiên, cả bang phái cũng tăng lên trên diện rộng, huynh đệ phía dưới đều rất đồng lòng!”

Mộc Tiểu Yêu mỉm cười.

“Sợ rằng cũng không có thuận lợi như vậy?”

Lâm Bắc Phàm cười.

“Cái gì?”

Trong đôi mắt đẹp của Mộc Tiểu Yêu hiện lên một tia kinh hoàng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn đối phương.

Lâm Bắc Phàm dừng lại một chút rồi nói:” Liêu Thiên Cửu sẽ không cho bọn em phát triển thuận lợi như vậy, hắn không phải đã động thủ rồi sao? Hồ Điệp Bang bọn em cũng tổn thất thảm trọng.”

“Anh...anh cũng biết rồi?” Mộc Tiểu Yêu khẽ cúi đầu, lẩm bẩm nói.

351. Chương 352: Kế Hoạch Hành Động

Lâm Bắc Phàm từ trong sự giới thiệu của Mộc Tiểu Yêu biết được Hồ Điệp Bang trong khoảng thời gian này phát triển như thế nào.

Hồ Điệp Bang dưới sự đề nghị của Lâm Bắc Phàm, bắt đầu tiến hành cải cách, đầu tiên chia làm bốn ngoại đường, hai nội đường. Bốn ngoại đường phân biệt là: Thanh Long đường, Bạch Hổ đường, Chu Tước đường cùng Huyền Vũ đường, mà nội đường phân biệt là Liệp Ưng đường cùng Linh Thửu đường. Ngoại đường quyền lợi lớn nhất, quản lý 8/10 bang chúng Hồ Điệp Bang, tác dụng chủ yếu là đối ngoại tác chiến, tiêu diệt các bang phái khác cùng quản lý bãi, cùng với nhận một chút chi phí bảo kê, về phần Liệp Ưng Đường bên trong nội đường tác dụng chủ yếu là điều tra tin tức các bang phái khác cùng với tin tức bất lợi khác, Linh Thửu đường tác dụng chủ yếu là ám sát, hành thích, nhân số mặc dù không nhiều, nhưng đều là tinh anh được chọn từ trong bang chúng, chẳng những có được một thân công phu không kém, đối với Hồ Điệp Bang đều trung thành và tận tâm.

Dưới sự thống nhất quản lý như vậy, Hồ Điệp Bang trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi, phát triển rất mạnh nhân số tăng thêm ba bốn ngàn người, trong tay bọn họ quản lý hơn 40 bãi lớn nhỏ, chính thức trở thành một bang phái có thể so sánh với Liêu Thiên Cửu, mà Mộc Tiểu Yêu lần nữa tiến hành sửa đổi bang

phái, từ ngoại đường phân chia lại hết sức chia tiết làm 10 cái tiểu đường, từng tiểu đường quản lý một bãi, từng tiểu đường cũng thiết lập một cái tiểu đường chủ, chia quản lý từ 50-100 bang chúng, làm cho hệ thống quản lý càng được hệ thống hóa, càng thêm cẩn thận, làm cho cả bang phái tràn ngập một cổ khí tức bùng bùng mãnh liệt.

Nhưng mà vào lúc đó, Liêu Thiên Cửu vẫn ẩn nhẫn mấy tháng đột nhiên động thủ.

Trong thời gian mấy tháng này, mặc dù mỗi ngày đều ở bên trong biệt thự của mình, ngay cả cửa cũng không đi ra, nhưng hắn lại đem một chút tiền để dành còn lại của mình lấy ra, chiêu hạ bốn người có bản lĩnh không tệ, cũng cực kỳ trung thành với hắn, cũng xưng là “tứ đại kim cương” có địa vị có thể so sánh với Địa Chủ lúc đầu, trở thành cánh tay phải kiên cố của hắn, hơn nữa thủ hạ cùng tiểu đệ của hắn cũng gia tăng mạnh, rất nhanh liền đột phá năm sáu ngàn người, so với Hồ Điệp Bang còn nhiều hơn.

Hơn nữa hắn không biết từ chỗ nào tìm tới mấy cao thủ ám sát, trong thời gian ngắn ngủi một tuần, trước sau giết chết mười tiểu đường chủ, còn làm cho đường chủ Thanh Long đường Đoạn Thắng bị trọng thương, nếu như không phải có tiểu đệ ở bên cạnh xả thân bảo vệ, chỉ sợ cũng gặp phải bất trắc, mà đường chủ Bạch Hồ đường Thường Chí Đào, đường chủ Huyền Vũ đường Hải Đăng Phi cùng đường chủ Chu Tước đường cũng bị ám sát cùng đánh lén, thủ đoạn có thể nói là thiên kì bách quái, khó có thể phòng bị, mặc dù bọn họ không bị thương, nhưng tổn hại rất nhiều tiểu đệ phía dưới, về phần những tiểu đệ bình thường khác, cũng gặp phải tập kích nhân số không biết là bao.

Vài sự kiện ám sát đó có thể nói là hoàn toàn làm cho quan hệ không can thiệp vào chuyện của nhau giữa Hồ Điệp Bang cùng Liêu Thiên Cửu bị phá nát, khiến cho hắc đạo Nam thành một lần nữa trở nên kịch liệt sát khí ẩn tàng, ngay cả cục trưởng cục công an Long Thiên Hữu cũng cảm giác được phong ba của hắc đạo Nam thành một lần nữa lại vang lên, cuối cùng ai chết vào tay ai, chỉ sợ nhất thời hắn cũng khó có thể đoán ra.

Vốn Hồ Điệp Bang giống như mặt trời giữa trưa nhưng sau khi trải qua mấy sự kiện này, có thể nói là trong ngoài rung chuyển, thế cục không yên, lòng người bất an, điều này làm cho Mộc Tiểu Yêu vốn tin tưởng vô cùng cũng gặp phải nguy cơ trước nay chưa từng có, mấy ngày nay cũng mất ăn mất ngủ, không biết nên xử lý chuyện lần này như thế nào, Lâm Bắc Phàm sau khi nghe kể lại cũng âm thầm giật mình, phải biết rằng bốn người đường chủ ngoại đường bên cạnh đều có mười tiểu đệ bảo vệ, bản thân cũng có công phu không kém, lại bị Liêu Thiên Cửu làm ra bộ dạng như vậy, nếu như không nhanh chóng giải quyết, sợ rằng nhân tâm Hồ Điệp Bang sẽ không yên, lòng người tan rã, sợ rằng đến lúc đó ngay cả Liêu Thiên Cửu phản kích cũng đỡ không được.

Mộc Tiểu Yêu rốt cuộc cũng biết Lâm Bắc Phàm lần này đến đây là để giúp mình giải quyết chuyện trước mắt này, trong lòng cảm động không thôi, bất quá chuyện này chỉ sợ cũng phí công, vội vàng nắm lấy tay đối phương, thấp giọng an ủi:” Lão đại, kỳ thật anh cũng không cần lo lắng, Hồ Điệp Bang chúng ta hiện tại thực lực tăng mạnh, chỉ cần bình thường cẩn thận một tí, cũng sẽ không có gì uy hiếp!” Nàng nói như vậy cũng là để an ủi đối phương, rốt cuộc hiệu quả như thế nào, sợ rằng nội tâm nàng cũng không biết.

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu:” Bọn họ không trừ, Hồ Điệp Bang bọn em khó có thể tiếp tục phát triển!”

“Nhưng chúng ta ở ngoài sáng, bọn họ ở trong tối, sợ rằng không thể được!”

Mộc Tiểu Yêu hiển nhiên biết đối phương nói chính là sự thật.

Lâm Bắc Phàm khẽ cau mày, đi tới trước một cửa sổ sáng ngời trong phòng hội nghị, nhìn ánh sáng rực rỡ ở bên ngoài, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, nghĩ tới phương án đối phó, hai tay đặt ở sau lưng, có vẻ có vẻ tiên phong đạo cốt, vô cùng tự tin, ra vẻ đạt tới cảnh giới cao nhất.

Mộc Tiểu Yêu nhẹ nhàng đứng ở phía sau đối phương, không nói gì, chỉ duỗi hai tay ra, gắt gao ôm lấy thắt lưng của đối phương, đem khuôn mặt xinh đẹp áp lên lưng đối phương, cảm thụ sự ấm áp cùng an toàn của đối phương tạo cho mình.

Nàng lúc này giống như một tiểu cô nương bình thường vậy, không giống một đại tỷ oai phong của hắc đạo.

Trong quá khứ đủ loại thống khổ làm cho nội tâm của nàng không thể quên được, chính bởi vì đoạn trí nhớ này, làm cho nàng không thể không bước đi trên con đường không có lối về này, cho dù là rơi xuống vực sâu

vạn trượng, nàng cũng không không oán không hối hận.

Tiểu kim rất là khó chịu truyền âm nói:” Lão Đại, cái này có gì khó? Để hai người chúng ta ra tay, đem cái tên Liêu Thiên Cửu kia chém thành tám mảnh, sau đó không phải là xong sao? Anh còn muốn cái rắc gì?”

Nó thật sự không hiểu lão đại của mình từ lúc nào trở nên mất thời gian như vậy, giống như một lão già vậy.

Lâm Bắc Phàm âm thầm khinh bỉ con vật nhỏ mỗi ngày chỉ biết có ăn với chơi đùa này, truyền âm nói:” Ý tứ của mày tao rõ, nhưng tao hỏi mày một câu, mày từ Long cốc đi ra, rốt cuộc là vì muốn làm cái gì?”

“Đương nhiên là ăn uống chơi đùa, hưởng thụ long sinh, khụ khụ, không phải, tôi nhớ rồi, là tìm hậu nhân của Đồ Long đao, tiêu diệt ác long Buck, cứu vớt hàng ngàn hàng vạn đầu thần long trong Long cốc, làm sao vậy?”

Tiểu Kim thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết, trong lòng chỉ cần biết rõ là được, nhưng ngàn vạn lần không thể nói ra, nếu như để trưởng lão Long cốc biết được, không đem mình chém làm tám mảnh, nghiền xương thành tro là không thể.

Lâm Bắc Phàm rất bất đắc dĩ truyền âm nói:” Vậy được rồi, chúng ta là muốn tiêu diệt tên ác long kia, mày có năng lực sao?”

“Cái này, khẳng định không có, ác long Buck kia so với tôi còn lợi hại hơn nhiều, đừng nói là tôi bây giờ, cho dù là thời kỳ cường thịnh của tôi cũng không phải là đối thủ của nó, anh nói cái này là có ý gì? Chẳng lẽ anh đã biết nó ở đâu?”

Tiểu kim có chút kinh ngạc hỏi.

“Vậy là được rồi, mày hiện tại cũng không phải là đối thủ của nó, chúng ta làm sao có thể thường xuyên bại lộ sức mạnh của mình được? Vạn nhất Liêu Thiên Cửu kiếm người có bản lĩnh cao cường tới, đến lúc đó mày lại phải ra tay..., vạn nhất bị ác long kia biết được, lại đây đem ngươi biến thành cây kim may áo, tao đây cũng không giúp được mày.”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ giải thích một phen.

Tiểu Kim nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bản thân trong thời gian này sống cuộc sống thanh thản quá lâu rồi, thiếu chút nữa quên mất nhiệm vụ của mình, thậm chí còn muốn tiếp tục hưởng thụ long sinh như vậy, mặc dù không thể nói là mộng mơ, dù sao cũng là áo cơm không lo, mỗi ngày ăn uống vui chơi, nhưng không hy vọng ác long kia sẽ tìm đến mình, nó liên tục gật đầu phụ họa nói:” Lão Đại nói một điểm cũng không sai, tôi biết rồi, không tới điểm mấu chốt, tôi nhất định không thi triển pháp lực!”

Lâm Bắc Phàm nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nếu như lúc bản thân gặp nguy hiểm, còn còn không giúp mình, vậy bản thân chẳng phải là chết yếu sao? Hắn vội vàng truyền âm nói:” Cũng không phải là ý tứ này, chủ yếu là mày sau này có thể dùng một phần nhỏ, hơi thu liễm lại một chút!”

“Oh, vẫn là lão đại anh minh, tôi biết rồi!”

Tiểu Kim nở nụ cười lấy lòng.

“Lão đại, anh làm sao vậy?”

Mộc Tiểu Yêu nhìn thấy Lâm Bắc Phàm vẫn gật đầu, vẻ mặt kinh ngạc nói.

Lâm Bắc Phàm vội vàng ho một tiếng, ngượng ngùng cười:” Oh, anh đang nghĩ một biện pháp, làm cho những người đồ của Liêu Thiên Cửu đều đi ra, sau đó chúng ta bắt hết một lưới! Di, đúng rồi, chúng ta có thể dẫn xà xuất động!”

“Dẫn xà xuất động?”

Mộc Tiểu Yêu có chút kinh ngạc hỏi.

Lâm Bắc Phàm vì vậy liền đem kế hoạch của mình đại khái nói lại một lần cho đối phương biết, nàng sau khi nghe được, liên tục gật đầu.

Trong phòng hội nghị, Mộc Tiểu Yêu đem sáu đường chủ toàn bộ gọi tới trước mặt, hướng bọn họ giới thiệu một chút về thân phận của Lâm Bắc Phàm, sau đó mới chậm rãi mở miệng nói: “Hiện tại tôi quyết định rồi, ân oán giữa Hồ Điệp Bang chúng ta với Liêu Thiên Cửu đã không thể hóa giải được nữa, cho nên chúng ta không thể nhịn nữa. Một giờ sáng ngày mai chúng ta sẽ triển khai tấn công Liêu Thiên Cửu.”

“Cái gì?”

“Tấn công?”

Sáu người đường chủ cũng đều kinh hãi.

Chị Tiểu yêu của bọn họ đột nhiên muốn tấn công Liêu Thiên Cửu? Hơn nữa thời gian còn cấp bách như vậy, trong thời gian ngắn như vậy ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có.

Đường chủ Bạch Hồ đường Thường Chí Đào là một bạch diện thư sinh, thoát nhìn còn trẻ tuổi, nhưng nếu là người biết chi tiết, biết hẳn là một người lác việc độc ác, là người kiêu ngạo bất tuân, cũng bởi vì có sự tồn tại của hắn, cho nên làm cho Bạch Hồ đường có lực chiến đấu nổi bật nhất trong ngoại đường, có chút lo lắng nói: “Chị Tiểu Yêu, bên cạnh Liêu Thiên Cửu còn có tứ đại kim cương, thực lực không kém, hơn nữa bọn người ám sát chúng ta còn chưa có diệt trừ, hiện tại hành động, có phải là hơi sớm hay không?”

Mấy đường chủ khác cũng đều khẽ gật đầu, xem như đồng ý với ý tứ của Thường Chí Đào.

Trên mặt Mộc Tiểu Yêu lộ ra một nụ cười mê người: “Chúng ta chính là muốn tấn công bất ngờ, làm cho bọn họ ứng phó không kịp, đợi đến lúc bọn họ phản ứng lại, sợ rằng hắc đạo Nam thành đã là thiên hạ của chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm hướng về phía sáu người bọn họ mỉm cười một cái, biết bọn họ đều là lực lượng trung kiên của Hồ Điệp Bang, phương diện trung tâm hiển nhiên không phải là tiểu đường chủ có thể so sánh. Hắn lập tức đem một chút ý tứ đại khái của mình nói ra cho bọn họ.

“Lão đại chủ ý này không tệ, tôi tán thành hai tay!”

Lần này nói chuyện chính là đường chủ Liệp Ứng đường Tiểu Tân. Tuổi hắn đã đạt tới 30 tuổi, ban đầu là bang chúng của một tiểu bang phái, có kinh nghiệm dày mình, là người khôn khéo, cuối cùng đầu nhập vào Hồ Điệp Bang, lập được nhiều công lao hiển hách, cuối cùng được đề thăng làm đường chủ Liệp Ứng đường.

“Ừh, nếu nói như vậy, Linh Thứ đường bọn tôi cũng có thể làm, bọn họ nếu dám đến, chúng ta liền để cho bọn họ có đi mà không có về.

Đường chủ Linh Thứ đường Tiết Ảnh cũng cười rộ lên. Hắn khoảng 40 tuổi, vóc người khôi ngô, khuôn mặt dữ tợn, là tiểu chuẩn hình tượng của một con người kiên cường, nói chuyện làm việc đều vô cùng thẳng thắn, làm việc lòng dạ độc ác, không có bất cứ tâm cơ gì, toàn bộ Linh Thứ đường dưới ý chí kiên cường và sự giàu hy sinh của hắn, lực chiến đấu tăng lên rất nhiều, so với bang chúng bình thường cường hãn hơn rất nhiều.

Bốn người đường chủ ngoại đường khác cũng đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

352. Chương 353: Đại Chiến Nổ Ra

Bên trong biệt thự của Liêu Thiên Cửu.

Mặc dù đã không còn xa xỉ cùng xa hoa như lúc trước, nhưng bố trí coi như vẫn gọn gàng ngăn nắp, cách cục mỹ quan, đường nét ôn nhu, làm cho người ta có một loại cảm giác đặc sắc, chỉ có hai ba người làm thuê, nhưng phải quét dọn cả toàn biệt thự sạch sẽ, trong không khí còn phun một mùi hương thơm mê người, phẳng phất như đi tới một thế giới hoa vậy.

Liêu Thiên Cửu thoát nhìn so với trước kia phúc hậu hơn nhiều, mặc một bộ trang phục hưu nhàn, phẳng phất như một người phú ông nắm giữ tài sản ngàn vạn, hiện tại đang cầm một cái bình phun, tưới nước cho vài bồn hoa, nhìn thế nào cũng không giống như một nhân vật phong vân trong hắc đạo, mà giống như

một nhân viên về hưu vậy, vài tên bảo tiêu cũng gắt gao đi theo phía sau hắn, ngay cả một chút sốt ruột cũng không có.

“Cửu ca, chuyện lớn không tốt!”

Ở phía sau, một gã bảo tiêu vội vàng từ bên ngoài chạy vào, lớn tiếng nói.

Trên mặt Liêu Thiên Cửu ngay cả một chút biểu tình cũng không có, mà tự nhủ:” Hoa cùng với người đều giống nhau, phải thường chăm sóc, mới có thể khỏe mạnh lớn nhanh, nếu như một ngày không có nước, sẽ chết dần, người cũng giống vậy. Một ngày không rèn luyện, bản lãnh của bọn họ sẽ rơi xuống, cho dù gặp phải người không bằng bản thân, trong lòng khiếp đảm cũng sẽ làm cho hắn thất bại!”

Đợi đến khi hắn tưới nước hết cho vài bồn hoa, mới chậm rãi xoay người, hướng về phía tên bảo tiêu kia chậm rãi nói:” Chuyện gì? Từ từ nói, đừng có gấp, hấp tấp, còn ra bộ đáng gì nữa?”

“Chúng ta vừa mới nhận được tin tình báo, buổi tối hôm nay, Hồ Điệp Bang sẽ tiến hành công kích đại quy mô đối với ngài!”

Tên bảo tiêu kia thoáng sửa sang lại một chút từ ngữ, lúc này mới mở miệng nói.

“Oh? Hồ Điệp Bang?”

Trên mặt Liêu Thiên Cửu lộ ra vẻ tươi cười. “Xem ra bọn họ mấy tháng này phát triển đích xác không tệ, dám ra tay với tao, chẳng lẽ chúng ta đối với bọn họ đã kích còn chưa đủ?”

“Ba ba ba!”

Từ trên cầu thang đại sảnh biệt thự xuất hiện một người thanh niên, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười sáng lạn, vỗ tay nói:” Liêu Thiên Cửu không hổ là Liêu Thiên Cửu, gặp biến không kinh, đúng là có phong phạm của một đại tướng, một Hồ Điệp Bang nhỏ bé như vậy sao có thể là đối thủ của ngài?”

Nếu như Lâm Bắc Phàm có ở chỗ này, chỉ sợ hắn cũng sẽ kinh ngạc không thôi, vì người này không phải ai khác, chính là tên Cao Nham mà hắn gặp mặt ở trong ngục giam, cũng không biết tại sao hắn hiện tại lại ở Nam thành.

Đi theo phía sau hắn có bốn gã bảo tiêu, mà hắn thoát nhìn xuân phong đắc ý, vẻ mặt không chút nào giống như đã bị vũ nhục ở trong ngục giam, hắn giơ tay phải lên, từ trong tay gã bảo tiêu bên cạnh cầm lấy một ly hồng tửu, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rất ưu nhã cười:” Theo tin tức tôi thám thính được, mấy ngày hôm trước, Lâm Bắc Phàm đã quay trở lại Nam thành, nếu như tôi đoán không sai, lần này Hồ Điệp Bang đột nhiên ra tay với ngài, chỉ sợ là chủ ý của Lâm Bắc Phàm!”

Liêu Thiên Cửu cười từ chối cho ý kiến, đi tới ghế salon trong đại sảnh ngồi xuống nói:” Hồ Điệp Bang trải qua mấy tháng phát triển, đã như là mặt trời giữa trưa, có thể nói là tại Nam thành ngoài tôi ra, thật đúng là không ai có thể chống lại bọn họ, đáng tiếc, bọn họ cuối cùng chỉ là một đám hải tặc, căn bản không biết phát triển bang phái không chỉ cần phải gia tăng về phương diện nhân số, còn phải có lực ảnh hưởng, tại sao Đường Thiết Sơn có thể làm cho cục công an thay đổi chủ ý? Tại sao bọn họ có thể làm cho chính phủ Nam thành thay đổi chủ ý? Đây là do hắn có lực ảnh hưởng, hiện tại Hồ Điệp Bang còn chưa có được điều này, cho nên bọn họ chỉ là một đám ô hợp, không có được thành tựu gì!”

“Nhưng Lâm Bắc Phàm người này lại có thể thay đổi tất cả!”

Cao Nham ngồi xuống bên cạnh hắn, nói ra từng chữ một.

Trong đôi mắt hổ của Liêu Thiên Cửu xuất hiện một tia âm hàn, cười lạnh nói:” Lâm Bắc Phàm? Bất quá chỉ là một bảo an nho nhỏ, nhưng lại có thể làm mưa làm gió như thế tại Nam thành, tôi nếu sớm biết có ngày hôm nay, từ lúc đầu đã diệt trừ hắn, thì cũng không rơi vào kết quả như thế này!”

Hắn nghĩ đến số tài sản của mình thua trong trận thi đấu đồ thần tại Las Vegas, trong lòng liền đau xót không khỏi, chỉ một tiểu nhân vật không quan trọng này, làm cho cuộc sống của hắn biến hóa nghiêng trời lệch đất, cũng bắt đầu đi xuống dốc, trở thành một cái trò cười trong miệng người khác.

“Hiện tại Lâm Bắc Phàm đang có mặt tại Nam thành, khẳng định là đang ở cùng một chỗ với Hồ Điệp Bang, chúng ta hẳn là nên hợp lực diệt trừ hắn.”

Cao Nham nghĩ đến bản thân nghĩ ra tất cả biện pháp để thu cô bé đó vào tay, lại bị đối phương cướp mất, trong lòng cũng có chút khó chịu. Trong mắt của hắn, nữ nhân mà hắn coi trọng thì chính là của hắn, chơi đùa phải để cho hắn chơi đùa, người khác một chút cũng không được chạm vào, bằng không, đây là vũ nhục đối với hắn, lại càng không dùng Lâm Bắc Phàm giúp hắn đem Mộ Nghiên Kỳ ***, chuyện này không nghi ngờ chính là sự vũ nhục đối với hắn.

Liêu Thiên Cửu khẽ lắc đầu:” Hắn đúng là làm cho tôi rất tức giận, nhưng tôi muốn diệt trừ hắn, cũng rất đơn giản!”

“Oh? Ngươi có biện pháp?”

Cao Nham hứng thú nhìn đối phương.

Liêu Thiên Cửu hít một hơi, nở nụ cười rất âm hiểm:” Bọn họ không phải muốn tối nay ra tay đánh lên chúng ta sao? Chúng ta liền tương kế tựu kế, đánh thẳng vào tổng bộ của bọn họ, đợi khi bọn họ thu được tin tức, trên đường phản hồi, chúng ta lại đánh phục kích bọn họ, cậu nói xem Hồ Điệp Bang còn có thể tồn tại tiếp tại Nam thành sao?”

Cao Nham nghe vậy liền mắt há hốc mồm, cuống quýt vỗ tay kêu lên:” Cao, thật sự là hảo mưu kế!

Liêu Thiên Cửu ngẩng đầu, nhìn lướt qua người bảo tiêu vừa rồi hướng bản thân bấm báo tình huống, gác hai chân lên, rất nhẹ nhàng cười nói:” Lộ tuyến hành động của bọn họ như thế nào? Mày kể lại rõ ràng chi tiết một chút!”

Bảo tiêu kia có chút sửng sốt, vội vàng há miệng nói:” Oh, Cửu ca, bọn họ chia là bốn lộ tuyến hành động, một cái tấn công mấy bãi của chúng ta tại phía Tây, một cái tấn công mấy bãi của chúng ta tại phía Bắc, một cái tấn công mấy bãi của chúng ta tại phía Nam, cái cuối cùng tấn công tòa biệt thự này của ngài, ba lộ tuyến trước là hư trương thanh thế, nhưng số lượng không nhiều lắm, cái thứ tư mới là lực lượng tinh nhuệ của bọn họ, mục đích chính là muốn giết chết ngài!”

Liêu Thiên Cửu nhất thời cười to:” Quả nhiên là như thế, xem ra bên trong Hồ Điệp Bang đích xác là có một cao nhân chỉ đạo, bốn tiền đề phát, làm cho tôi đầu đuôi không thể nhìn nhau. Nếu như tôi đoán không sai, ba lộ tuyến trước của bọn họ sẽ bắt đầu trước, lộ tuyến thứ tư một thời gian sau mới hành động!”

“Oh? Tại sao lại nói như vậy?”

Cao Nham cảm thấy rất hiếu kỳ hỏi.

Liêu Thiên Cửu đối với loại người ăn chơi như trác tang như Cao Nham thật sự không có hứng thú quá lớn, nếu không phải bản thân hiện tại như mặt trời sau núi, không có bất cứ sự trợ giúp gì, mới mặc kệ người như hắn. Trên mặt hắn vẫn nở nụ cười giả dối:” Rất đơn giản, mấy bãi ở ba lộ tuyến đó thất thủ, Liêu Thiên Cửu tại Nam thành cũng không có bất cứ địa vị gì, đến lúc đó, tôi liền giống cây cỏ vậy, chỉ cần tùy tiện một người cũng có thể ra tay, tôi lập tức chết, cho nên các bãi đó không thể mất, tôi chỉ có thể phái người trợ giúp, mà lộ tuyến thứ tư của bọn họ có thể nhân cơ hội này lấy tánh mạng của tôi, đúng là âm hiểm!”

“Vậy còn cần tôi để cho nhóm người Thị Huyết, Tiểu Tổ giúp ngài hay không?”

Cao Nham vội vàng nói.

“Thị Huyết?” Liêu Thiên Cửu khẽ cau mày.

Trong khoảng thời gian này, Hồ Điệp Bang tổn thương thảm trọng, đều là do nhóm người Thị Huyết, Tiểu Tổ do Cao Nham mang tới tạo thành, đối phương mặc dù chỉ có mười người, nhưng lực chiến đấu cùng bản lĩnh ám sát đều rất mạnh, cho dù ở bên trong ngàn người, cũng dễ dàng chạy thoát, đây là cường giả trong cường giả, cho dù tứ đại kim cương mà bản thân mới thu nạp, chỉ sợ cũng không có bản lĩnh cường hãn như vậy.

Nhưng bọn họ trong thời gian mấy ngày này, tổn thất cũng không nhỏ, trọng thương ba người, bị thương nhẹ hai người, còn lại nam nhân số quá ít, đối với hành động buổi tối ngày hôm nay không có bất cứ tác dụng mang tính quyết định nào.

Liêu Thiên Cửu vốn muốn cự tuyệt đối phương, nhưng nghĩ lại, dù sao mấy người này cũng không phải là thù hạ của mình, chết thì chết, cũng dễ làm cho mình thoải mái hơn, bản thân cần gì phải tiết kiệm cho đối phương, Hắc nghĩ tới đây, tròng mắt vừa chuyển, gật đầu nói:” Nếu Cao công tử đã nói như vậy, hy vọng lần này chúng ta có thể hợp tác sáng khoái, cấp cho Hồ Điệp Bang cùng Lâm Bắc Phàm một đả kích trí mạng!”

Cao Nham bình thường vô cùng kiêu ngạo, lần này tìm được một cơ hội đả kích Lâm Bắc Phàm, làm sao có thể bỏ qua? Hắc nếu như chơi trò trí óc, làm sao có thể là đối thủ của Liêu Thiên Cửu? Hắc còn tưởng rằng đối phương thật lòng muốn hợp tác với mình, muốn cấp cho Lâm Bắc Phàm một chút mặt mũi, trên mặt hắc lộ ra vẻ tươi cười đắc ý:” Chúng ta liền rửa mặt chờ xem, xem bọn Lâm Bắc Phàm chết như thế nào!”

Liêu Thiên Cửu cũng làm vẻ mặt hư tình giả ý nở nụ cười.

Màn đêm dần dần phủ xuống, cả thành phố cũng chìm dần vào trong bóng đêm.

Ban đêm là thời gian tốt nhất của thanh niên, câu lạc bộ đêm, KTV, quán bar, sàn nhảy,..., trong cái xã hội hiện đại này có rất nhiều trò tiêu khiển giải trí, làm cho bọn họ điên cuồng chơi đùa, hít thuốc phiện, uống rượu, là sinh hoạt chủ yếu của bọn họ, là một thể hệ trụ lạc.

Lâm Bắc Phàm mới vừa nhận được điện thoại của Liễu Vi, hỏi mình lúc nào về, hắc an ủi đối phương vài câu, lúc này mới tắt điện thoại.

Tối hôm nay là một tối không bình thường.

Hồ Điệp Bang nếu như chiến thắng, có thể tiến thêm một bước thâm tóm thế lực cuối cùng Liêu Thiên Cửu, làm cho đối phương hoàn toàn bị tiêu diệt, nhưng một khi thất bại, vậy Hồ Điệp Bang xem như từ nay biến mất khỏi Nam thành, trở thành một trò cười của người khác sau khi ăn xong.

Hắc không muốn tự tay can thiệp vào chuyện này, bởi vì đây là cơ hội để rèn luyện Hồ Điệp Bang một lần nữa, không sống thì chết, đây chính là xu thế của xã hội, một đóa hoa phát triển bên trong lồng kính, vĩnh viễn không bằng hoa thơm cỏ dại, cũng không rực rỡ bằng hoa dại. Nếu như Hồ Điệp Bang ngay cả một cửa này cũng không qua nổi, vậy bọn họ thật sự không cần tồn tại nữa.

“Lão đại, anh...anh nói chúng ta lần này có thành công không?”

Mộc Tiểu Yêu đứng phía sau hắc, giọng nói có chút run rẩy.

Đây là lần đầu tiên đại chiến từ trước tới nay khi nàng thành lập Hồ Điệp Bang, lời nói hùng hồn vừa rồi với mấy đường chủ cũng biến mất vô tung vô ảnh theo gió, ngược lại có một chút khiếp đảm cùng sợ hãi, một trận chiến này, đối với nàng mà nói, quá trọng yếu, nếu như không có Lâm Bắc Phàm bên cạnh, nàng khẳng định sẽ sợ hãi muốn chết.

Lâm Bắc Phàm quay đầu, vẻ mặt tươi cười nhìn nàng:” Chẳng lẽ em một chút cũng không tin tưởng anh sao?”

Mộc Tiểu Yêu nhìn thấy loại tự tin tươi cười này của đối phương, cũng không biết lấy lòng tin ở chỗ nào, kiên định gật đầu nói:” Em tin, lần này em nhất định phải thay đổi tình thế xấu hiện tại của Hồ Điệp Bang chúng ta, làm cho Hồ Điệp Bang chính thức trở thành lão đại của Nam thành.”

Một giờ sáng.

Mấy chục chiếc xe du lịch chậm rãi lao đi trên quốc lộ, tựa như ba đầu cự long vậy, hướng phía xa lao đi, làm cho bên trong bóng đêm tăng thêm vài phần quỷ dị.

353. Chương 354: Chưa Biết Hươu Chết Về Tay Ai

Thế lực của Liêu Thiên Cửu mặc dù đã không còn huy hoàng như lúc đầu, nhưng thủ hạ cùng tiểu đệ vẫn quản lý mấy chục bãi, tại Nam thành còn có địa vị cực cao, mặc dù hiện tại hắc táng gia bại sản, chỉ cần

qua một đoạn thời gian, hẳn có thể từng bước khôi phục lại.

Đương nhiên, cho dù không có tiền, nhưng các bãi trong tay hẳn vẫn có thể an toàn không tổn hao gì thì vẫn có thể tiếp tục kiếm tiền.

Một quán bar bên trong khu tây thành, loại âm nhạc như tiếng kim loại chói tai không ngừng vang lên, một đám thanh niên nam nữ đang ở bên trong điên cuồng nhảy múa tận tình uốn éo thân thể, thoải mái với tuổi thanh xuân, mà mấy người ở trong cái góc quán bar kia, có vài đôi nam nữ đã đói khát không chịu nổi, môi hôn môi, ****, hơn nữa còn có hai đôi thanh niên đã không khống chế được, không thể ý đến những người khác, làm việc hoạt động thân thể của mình, cùng với tiếng thở dốc truyền khắp cả quán bar, làm cho không khí bên trong càng tăng thêm vài phần mùi vị, hơn nữa có mấy người thanh thiếu niên đang hút thuốc phiện, toàn bộ đều sống một cuộc sống trụy lạc.

“Ba!”

Ở phía sau, cánh cửa đột nhiên bị đá vang, ngay sau đó một bóng người từ bên ngoài cố gắng lao vào, té ngã trên mặt đất, trên người đầy vết đao, máu tươi ướt đầm cả người hẳn, thoát nhìn đã không thể thở nổi, đang hấp hối.

Âm nhạc bên trong quán bar vẫn còn đang vang lên, mà đám thanh niên nam nữ vẫn đang điên cuồng uốn éo thân thể dĩ nhiên cũng chưa người nào nghe thấy âm thanh này. Nhưng âm thanh này lại làm cho mấy tên tiểu đệ trông coi quán bar bình tĩnh, đều đưa mắt hướng phía cửa nhìn lại, nhưng lại thấy người thanh niên đang hấp hối kia, tất cả đều đột nhiên giận dữ, vội vàng lao tới:” A Bân, A Bân, mày làm sao vậy?”

Người thanh niên cả người đầy máu kia gian nan mở mắt ra, ánh mắt ảm đạm, dùng âm thanh yếu ớt nói:” Bọn chúng...bọn chúng...giết...giết tới...” Hẳn nói xong những lời này, thì hô hấp đã đình chỉ, hai mắt nhắm lại.

“Cái gì? Giết tới đây? Người nào giết tới đây?”

Sắc mặt mấy tên tiểu đệ kia cũng kinh ngạc, đây là ý tứ gì? Bọn họ là người của Cửu ca, tại Nam thành, ai dám ra tay với Cửu ca? Thế giới này có phải điên rồi hay không?”

“Buổi tối hôm nay, chúng ta phải cho Liêu Thiên Cửu trở thành lịch sử của Nam thành!”

“Vù vù!”

Một tiếng vang lên, từ bên ngoài quán bar có một đám người lao vào, vô cùng đông đúc, ít nhất có vài trăm người, mỗi người trong tay đều cầm đao quang sáng bóng, lóe ra hàn quang đoạt mạng, dẫn đầu chính là phó đường chủ Thanh Long đường Vương Liệt Hải, cao một thước chính, đứng ở nói đó, tựa như một tòa thiết tháp vậy, cả người tràn ngập khí tức bạo ngược. Tay phải hẳn nắm chặt một thanh cương đao hơn 20 cân, tựa như một vị sát thân. Hẳn nhe răng cười lạnh nói:” Các huynh đệ, chém tất cả cho tao, giết chết bọn họ!”

Có người như hẳn mang theo đội, đám tiểu đệ phía dưới tất nhiên vô cùng tin tưởng, đấu khí căng đội, cả đám người đều lao về phía trước, không có một ai lui về phía sau, đối phương chỉ có mười mấy tiểu đệ làm sao có thể là đối thủ của bọn họ? Vừa mới kiên trì được 2’ đồng hồ, đã bị Vương Liệt Hải bổ tới vài đao, đã có 3-4 người ngã xuống giữa vũng máu, vài người khác cũng bị tiểu đệ phía sau chém cho nằm dưới đất.

“Giết người rồi, giết người rồi.”

Những thanh niên đang chơi đùa khác lúc này mới tỉnh lại, nhìn tràng diện máu tanh như vậy nào còn dám ở lại chỗ này giây nào nữa? Cũng không để ý vội vàng chạy về phía cửa, vài đôi thanh niên nam nữ ngay cả quần cũng không kịp mặc lại, tất cả đều chạy đi, tràng diện trong nhảy mất rơi vào hỗn loạn.

Khu Nam thành.

Thường Chi Đào dẫn theo vô số tiểu đệ với khí thế như chẻ tre, liên tiếp đánh hạ bốn năm bãi của Liêu Thiên Cửu, thanh thế càng lúc càng lớn, trong khoảng thời gian ngắn, không người nào có thể cản nổi, làm oanh động cả Nam thành.

Khu bắc thành.

Hải Bằng Phi một đao chém một gã tiểu đệ của đối phương làm hai nửa, sờ soạng máu tươi không biết của người nào trên mặt, nổi giận đùng đùng đối với tiểu đệ phía sau rống lớn nói:” Con mẹ nó, tất cả xông lên cho tao, người nào lao vào bên trong đầu tiên tao thưởng cho 5000 đồng, ai giết chết đầu mục của bọn họ, tao thưởng cho 3000 đồng!”

Mấy tên tiểu đệ phía sau nghe được những lời này, hai mắt đều đỏ lên, kêu ngào lên:” Giết, chém chết đám ranh con này!”

Dưới thanh thế mạnh mẽ như vậy, phòng ngự của đối phương trong nháy mắt liền bị đột phá, hai bên hỗn chiến với nhau một chỗ.

“Cửu ca, Cửu ca, việc lớn không tốt, bãi phía tây thành của chúng ta có ba nhà bị bọn Hồ Điệp Bang đánh hạ, đám tiểu đệ phía dưới chết trận 48 người, trọng thương 36 người, thương nhẹ 13 người.”

“Cửu ca, phía khu Nam thành chúng ta có bốn bãi bị Hồ Điệp Bang đánh hạ, đám tiểu đệ phía dưới đều chết thảm trọng thương!”

“Cửu ca, khu Bắc thành chúng ta có sáu bãi bị Hồ Điệp Bang đánh hạ, đều bị Hải Bằng Phi giết chết!”

Liêu Thiên Cửu hiện tại đang ngồi ở bên trong biệt thự, nghe đám bảo tiêu phía dưới báo cáo lại tin tức, vẻ tươi cười trên mặt ngày càng sáng lạn.

Hắn đối với một chút điểm thất vọng ấy cũng không có thể vào trong mắt, bởi vì trong mắt hắn, ba phía kia càng chiến đấu kịch liệt, đối với bản thân càng có lợi, chết không thể tránh được. Hắn khẽ gật đầu:” Nhân số của bọn họ như thế nào?”

Đám bảo tiêu này đều thoáng nhìn lẫn nhau, đều khẽ lắc đầu:” Số lượng không thể xác thực, bất quá tiểu đệ căn cứ phía dưới nói, nhân số rất nhiều, mỗi một phương cũng đều có hơn 1000 người, hơn nữa còn có đường chủ Thường Chí Đào Bạch Hổ đường cùng Hai Bằng Phi đường chủ Huyền Vũ đường của Hồ Điệp Bang đều xuất hiện, về phần Thanh Long đường thì xuất hiện phó đường chủ Vương Liệt Hải, xem bộ dáng thì chủ lực của bọn họ đều đã điều động đi.” Bọn họ cũng chỉ là nghe nói, cũng không có xác thực tin tức, cũng chính bởi vì những lời này của bọn họ, mà làm cho bọn họ toàn bộ mất mạng.

Cao Nham vội vàng gật đầu cười nói:” Liêu Thiên Cửu, xem ra chúng ta nên động thủ thôi!” Hắn xoa xoa hai tay, cả bàn tay không có bất cứ vết chai nào, cảm giác được dây thần kinh cả người đều nhảy dựng lên.

Liêu Thiên Cửu cúi đầu trầm tư một hồi, thẳng cho đến 4-5’ sau, hắn mới chậm rãi đứng dậy, trên mặt không có một chút tươi cười nào:” Nếu như vậy, chúng ta sẽ chơi đùa với Hồ Điệp Bang một hồi, xem Chị Tiểu Yêu kia của bọn chúng là một nữ nhân như thế nào!”

Trên khuôn mặt của Cao Nham lộ ra một cái quang mang:” Chị Tiểu Yêu? Chẳng lẽ là một nữ nhân? Như vậy rất là không tệ, nếu Lâm Bắc Phàm lợi hại như vậy, chúng ta liền chơi đùa nữ nhân của hắn, dường như cũng rất được?”

Trong đầu hắn đã xuất hiện một hình ảnh, chính là mình làm trò trước mặt Lâm Bắc Phàm, chơi nữ nhân của hắn, loại cảm giác này, thật sự vô cùng sướng khoái.

Sự chán ghét của Liêu Thiên Cửu đối với Cao Nham lại tăng thêm vài phần, thật không biết đối phương là người như thế nào, có thể làm nên cái nghiệp lớn gì. Hắn cũng thích nữ nhân, bên cạnh cũng không thiếu đàn bà, nhưng sẽ không giống như đối phương, thấy nữ nhân liền bước đi không được, chỉ toàn nghĩ đến việc chơi đùa nữ nhân. Trong mắt của hắn, nữ nhân chỉ là để điều hòa cuộc sống, không sai biết lắm là được. Khóe miệng hắn khẽ nhếch lên:” Nếu nói như vậy, chúng ta có thể tới thẳng đảo Hoàng Long, giải quyết tận gốc đám Hồ Điệp Bang!”

Bảo tiêu bên cạnh hắn cũng kêu lên:” Chúng tôi nguyện ý đi theo Cửu ca, tiêu diệt Hồ Điệp Bang!”

Liêu Thiên Cửu lập tức cười ha ha, kêu lớn:” Mộ Dung Phong, mày dẫn năm trăm người, đi qua khu tây, lấy danh nghĩa trợ giúp mấy bãi bên kia, trên thực tế là vây công tổng bộ đám Hồ Điệp Bang, chúng ta muốn đánh cho bọn chúng trở tay không kịp, Tôn Hưng, mày dẫn năm trăm người, trên danh nghĩa trợ giúp khu bắc, trên thực tế cũng là vây công tổng bộ Hồ Điệp Bang, Nguyên Thế Xương, mày cũng dẫn năm trăm người, xuyên quan khu nam, đi thẳng đến tổng bộ của chúng nó, Chu Trì, mày đi theo tao, dẫn năm trăm

người còn lại, chúng ta đi thẳng tới tổng bộ của bọn chúng. Chúng ta cũng cho bọn chúng một cái bốn tiền cùng phát, làm một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, đem tổng bộ bọn họ phá nát!”

Bốn người vừa mới đứng cùng hân là “tứ đại kim cương”, tuổi khoảng 30, mỗi người vô luận trí tuệ hay thân thủ, đều là cao thủ trong cao thủ, bọn họ đồng thời kêu lên:” Vâng, Cứu ca!”

Liêu Thiên Cửu hướng về phía bọn họ vung tay lên:” Xuất phát!”

Liêu Thiên Cửu sau khi an bài xong mọi thứ, liền cùng Chu Trì, Cao Nham ba người ngồi bên trong một chiếc xe nhỏ, phía sau bọn họ có mười mấy cái xe du lịch, lao thẳng về phía khu đông, cũng chính là tổng bộ của Hồ Điệp Bang.

Cao Nham thật không ngờ nhanh như vậy liền có thể đối phó Lâm Bắc Phàm, trong lòng tự nhiên là kích động không thôi, hân vơn đầu ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt đắc ý cười nói:” Đêm tối gió lớn là đêm giết người, xem ra bọn Lâm Bắc Phàm buổi tối hôm nay chạy không khỏi họa kiếp này, ngấm lại hân cùng mình mâu thuẫn, đúng là có chút đáng tiếc!”

Hai gã bảo tiêu đi theo bên cạnh hân thấp giọng nói:” Công tử, một hồi tràng diện hỗn loạn, tôi thấy chúng tôi vẫn nên bảo vệ phía sau ngài cho thỏa đáng, tránh tình huống phát sinh ngoài ý muốn!”

Nhưng Cao Nham lại không thèm để ý phát phát tay:” Sợ cái gì? Hiện tại chủ lực của Hồ Điệp Bang đều đã bị phá đi, bên chúng ta có hơn 2000 người, một người nhỏ một bãi nước bọt, cũng có thể nhấn chìm tổng bộ của bọn chúng.”

Hai người bảo tiêu này mơ hồ cảm giác được chuyện tình buổi tối hôm nay có chút không đúng, nhưng rốt cuộc là không đúng chỗ nào, bọn họ đều không thể nói ra được, bất quá nhìn thấy bộ dáng kích động của Cao Nham như vậy, biết bọn họ có nói thế nào cũng không được, đối phương cũng không thèm nghe, chỉ có thể nghe lệnh của đối phương, chỉ hy vọng tối nay không xảy ra chuyện gì hỗn loạn.

Thời gian không dài, bốn lộ đại quân của bọn Liêu Thiên Cửu đã trước sau chạy tới bên ngoài câu lạc bộ đêm Xà Mỹ Nhân tổng bộ của Hồ Điệp Bang, chỉ thấy trước sau hai bên đường đều là một đoàn người đông đúc, thanh thế vô cùng, tựa như hai đầu hắc sắc trường long vậy.

“Cứu ca, nghe đám người phía dưới vừa mới gọi điện thoại tới, đám người Hồ Điệp Bang đã tiến hành tấn công biệt thự của ngài, nghe nói số lượng cũng không ít, ít nhất cũng có vài trăm người, hơn nữa đám người này công phu đều không kém, xem ra đều là tinh nhuệ bên trong Hồ Điệp Bang, may mắn chúng ta còn giữ lại ở bên trong biệt thự bảy tám trăm trong người, nếu không, đúng là không thể chống được bọn họ!”

Một nam tử cao lớn lao tới trước mặt Liêu Thiên Cửu, khom người hỏi đáp. Hân chính là Nguyên Thế Xương, một trong tứ đại kim cương, tính cách táo bạo, làm việc dễ dàng xúc động.

Liêu Thiên Cửu cười tùm tùm từ trong xe đi ra, ngửa đầu nhìn thoáng qua câu lạc bộ đêm Xà Mỹ Nhân trước mặt mình, khe thở dài:” Hồ Điệp Bang coi như không tệ, trong thời gian ngắn như vậy, dĩ nhiên có thể có một câu lạc bộ đêm coi như là tổng bộ, đáng tiếc, buổi tối hôm nay, sẽ đổi chủ!”

Nguyên Thế Xương cười to:” Cứu ca, xem ra đây là lễ vật Hồ Điệp Bang tặng cho anh!”

Liêu Thiên Cửu mở miệng cười nói:” Mộ Dung Phong, Tôn Hưng, bọn mày tấn công từ cửa sau, Nguyên Thế Xương cùng Chu Trì tấn công từ phía trước, về phần Thị Huyết, Tiểu Tổ, thì từ cửa sổ đi vào, chuyện muôn ăm sát đầu mục bên trong của bọn họ, để cho bên trong bọn họ đại loạn!”

“Vâng!”

Tất cả mọi người cùng kêu lên.

354. Chương 355: Có Cánh Cũng Khó Bay.

Nguyên Thế Xương cùng Chu Trì hai người dẫn theo một ngàn bang chúng, trùng trùng điệp điệp từ cửa chính giết vào, vài tên tiểu đệ của Hồ Điệp Bang còn chưa kịp phản ứng, trực tiếp bị bọn họ giết chết, cả

câu lạc bộ đêm cũng chìm trong hỗn loạn, mọi người đang chơi đùa ở trong này cũng bị dọa cho chết khiếp, cũng liều mạng lao ra ngoài cửa. Bọn họ nhân số mặc dù không phải rất nhiều, nhưng cũng có hơn một trăm người, thiếu chút nữa đem cả hai người Nguyên Thế Xương mà Chu Trì đẩy ra ngoài.

“Mẹ kiếp, nơi này tại sao có nhiều người như vậy? Làm chậm trễ thời gian của chúng ta!”

Nguyên Thế Xương lau lau mồ hôi trên trán, nổi giận đùng đùng kêu lên một tiếng với Chu Trì bên cạnh.

Chu Trì trong bốn người là người ít tuổi nhất, bất quá công phu của hắn lại là tốt nhất. Hắn cũng rất bất đắc dĩ nói: “Nơi này là tổng bộ của Hồ Điệp Bang, tất nhiên là chủ lực kinh tế của bọn họ, khách nhân tới hiển nhiên không ít, đáng tiếc bọn họ nhiều người lắm, chúng ta lại không thể giết chết bọn họ, cho nên chúng ta chỉ có thể cho bọn họ rời khỏi nơi này trước!”

Nguyên Thế Xương hiển nhiên biết đạo lý này, chuyện trong hắc đạo, thì phải là người trong hắc đạo giải quyết, ngàn vạn lần không được liên lụy đến người bình thường, dù sao đến câu lạc bộ đêm vui chơi cũng có một ít nhân vật có máu mặt, ai biết được người nào là con cục trưởng cục công an, người nào là tiểu mật của thị trưởng? Vạn nhất giết lầm người, vậy thì bọn họ cũng coi như xong đời. Hắn chỉ có thể hỗn hển chỉ về mấy tên tiểu đệ phía sau hét lên: “Nhanh để cho bọn họ rời khỏi nơi này, con mẹ nó, hơn nửa đêm không lo về nhà, đến đây là gì?”

Hắn cũng quên, bản thân cũng là người hoạt động vào lúc nửa đêm, giống như con cú mèo vậy.

Hắn nói ra những lời này, đám tiểu đệ phía dưới không dám cãi lời, cũng vội vàng tránh sang một bên, để cho đám thanh niên nam nữ quần áo không chỉnh tề trên khuôn mặt còn mang theo một nét ửng hồng nhanh chóng rời khỏi nơi này.

“Các anh...các anh không phải muốn đánh nhau ở đây chứ?”

Một đại nhân béo quần áo vô cùng hoa lệ người hơn ba mươi tuổi, vẻ mặt tò mò dò hỏi.

“Mau rút đi, ít hỏi nhiều đi, có tin tao một đao chém chết mày không!”

Một tiểu đệ nổi giận đùng đùng kêu lên.

“Ôi chào, tiểu huynh đệ vốc người của cậu đúng là không tệ, không bằng đi theo tôi đi, một tháng mười vạn, như thế nào.”

Trong hai tròng mắt của mục béo kia lóe lên quang mang thâm lam, hận không thể nuốt sống người tiểu đệ này.

“Một tháng 10 vạn? Bà nói thật sao? Khụ khụ, mày nói bậy bạ gì đó? Nhanh rút đi cho tao!”

Tiểu đệ kia thiếu chút nữa chảy nước miếng, bản thân làm tiểu đệ cho Liêu Thiên Cửu, một tháng cũng chỉ có hai ngàn, còn chưa đủ cho mình ăn uống vui chơi, bất quá hình thấy hình dáng đối phương nặng gấp ba mình, tốt nhất vẫn là không nên xúc động, tiền mặc dù là thứ tốt, nhưng thân thể của mình vĩnh viễn là tốt nhất.

Mục béo kia rút cho hắn một cái mì nhân, từ bên trong túi tiền lấy ra một cái danh thiếp, lúc này mới uốn éo mông, hướng về phía trước đi đến.

Khoảng chừng 5-6’ sau, những người đó mới đi ra khỏi bên trong câu lạc bộ đêm.

Nguyên Thế Xương đã sớm nhìn không được, lấy ngón tay chỉ về phía cầu thang bên trong, lớn tiếng kêu lên: “Tất cả xông lên cho tao, đem đám tạp chủng Hồ Điệp Bang chém chết cho tao!”

Hắn lao lên đầu tiên, ba bước cũng chỉ bước hai bước, lao vọt tới cầu thang.

Đám tiểu đệ khác cũng gắt gao theo sát phía sau, hướng lầu hai lao đi.

Từ bên trong lầu hai không ngừng truyền ra những tiếng thở dốc, có thể thấy được bên trong đang tiến hành một cuộc chiến đấu thân thể kịch liệt, không bị tình huống bên ngoài quấy rầy một chút nào, mà bọn họ cũng không có nhìn thấy đám tiểu đệ nào của Hồ Điệp Bang.

“Đi? Cho dù chủ lực của Hồ Điệp Bang đi ra ngoài, cũng không có khả năng cả tông bộ chỉ còn lại mấy người vừa rồi kia?”

Nguyên Thế Xương vẽ mặt kinh ngạc, quay đầu dò hỏi Chu Trì.

Chu Trì cau mày, nhìn thoáng qua hành lang trống rỗng, trong lòng cũng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn hướng về mấy tên tiểu đệ bên cạnh phất phất tay:” Bọn mày mang theo mười tên huynh đệ, đem lầu hai kiểm tra một chút xem, xem có người của Hồ Điệp Bang không, những người khác, đi theo chúng ta lên lầu ba, nơi đó mới là tổng bộ của bọn chúng!”

Hắn nói xong những lời này, liền dẫn mọi người đi nhanh lên lầu ba.

Nguyên Thế Xương sợ Chu Trì cướp mất công lao của mình, cũng vội vàng đuổi theo, nhưng mà bọn họ cũng nhìn thấy một màn làm cho kinh dị, bởi vì lầu ba cũng không có một thành viên nào của Hồ Điệp Bang, bọn họ lại vội vàng chạy lên lầu bốn, kết quả cũng giống vậy, cuối cùng khi bọn họ một hơi chạy đến tầng năm, ai biết được ngay cả một bóng ma cũng không có.

Chu Trì lúc này mới giật mình mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, run giọng kêu lên:” Chẳng lẽ...chẳng lẽ, đây là một cái bẫy?”

Nguyên Thế Xương hai mắt trừng lên, lớn tiếng kêu lên:” Điều này...điều này làm sao có thể?”

Hai người bọn họ đang muốn ra lệnh cho đám người phía dưới, nhanh rời đi khỏi nơi này, ai biết được hai người Mộ Dung Phong cùng Tôn Hưng cũng vội vã chạy lên, lớn tiếng kêu lên:” Lão Nguyên, lão Chu, bọn mày đã giải quyết đám người Hồ Điệp Bang rồi sao, cái con nhỏ kêu là Chị Tiểu Yêu gì kia có phải đã bị bọn mày bắt rồi không?”

Nguyên Thế Xương cùng Chu Trì hai người đều trợn mắt há hốc mồm, hai người kia chính là tấn công từ cửa sau, tốc độ này cũng quá nhanh rồi?

Trong lòng bọn họ đều có vài phần sợ hãi, cái câu lạc bộ đêm xa hoa này, phẳng phất như một cái lồng sắt, đem tất cả bọn họ nhốt ở bên trong, có hơn hai ngàn người.

“Này, bọn mày nói đi chứ, chúng tao không có đoạt công lao của bọn mày, cần gì phải như vậy?”

Mộ Dung Phong cùng Tôn Hưng hai người nhìn thấy hai người bọn họ không nói chuyện, còn tưởng rằng bọn họ sợ mình đoạt công, trong lòng rất là khó chịu kêu lên.

Nguyên Thế Xương cùng Chu Trì hai người mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, run giọng nói:” Chúng ta trúng kế rồi!”

“Cái gì? Trúng kế?”

Sắc mặt hai người Mộ Dung Phong cùng Tôn Hưng đều đại biến.

Lúc này từ phía sau, từ phía dưới truyền đến từng đợt chém giết cùng tiếng kim loại va vào nhau, làm cho bọn người bọn họ đều biến sắc, thoáng nhìn lẫn nhau, đều biết người ta đã bắt đầu phản công rồi.

Hiện tại câu lạc bộ đêm Xà Mỹ Nhân phẳng phất như một cái lồng sắt cho dù chấp cánh cũng khó bay khỏi, đừng nói nhiều người như vậy, cho dù là một con ruồi cũng không bay được. Tứ đại kim cương thủ hạ của Liêu Thiên Cửu mang theo hai ngàn người, nhưng ngay cả một chút biện pháp cũng không có, người đẩy người, mặt dán mặt, mỗi người đều muốn nhanh chóng lao vào trong câu lạc bộ đêm, giết chết mấy đầu mục của Hồ Điệp Bang, lập mấy cái công lao, cũng là làm tăng địa vị của mình một chút, mỗi người đều có loại suy nghĩ này, làm cho hai ngàn người đều bị giam bên trong câu lạc bộ đêm, từ trên lầu năm xuống dưới, đừng nói đánh nhau, ngay cả chỗ để mà giơ tay lên cũng không có.

Hai ngàn người bị nhốt ở bên trong, không có một chút tác dụng nào, nhưng sau khi Mộ Tiểu Yêu ra lệnh, cửa trước đột nhiên có hơn một trăm người lao vào, đều là những thanh niên hai mươi mấy tuổi, đàng đàng sắt khí, tay cầm đao, tựa như lang sói vậy, hơn nữa đi đầu chính là Diệp Vân đường chủ Chu Tước đường.

Hắn xông pha đi đầu, hướng tới ba bốn tên tiểu đệ của đối phương đang ở phía trước chém vài đao sau lưng, chỉ nghe thấy vài tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy tên tiểu đệ còn không kịp phản ứng, đã chết ngay tại

chỗ, hần đếm mấy cỗ thi thể đó đá sang bên cạnh, hướng đám tiểu đệ phía sau kêu lên:” Giết tất cả cho tao!”

Hần dẫn theo vài trăm tên tiểu đệ hung mãnh bư hần, liên tục chém giết mười mấy người của đối phương, lúc này mới làm cho tiểu đệ của đối phương phản ứng lại, cũng vội vàng xoay người ngăn cản bọn họ tấn công, nhưng khi bọn hần nhìn thấy một đám người hắc y nhân Diệp Vân không biết đã tới từ lúc nào, nhiều ít không biết bao nhiêu người, trong lòng hiển nhiên có chút lo lắng cùng sợ hãi, khí thể hiển nhiên là yếu đi rất nhiều.

Phía sau cũng xuất hiện một đám hắc y nhân, số lượng cũng không phải rất nhiều, cũng chỉ có hai trăm người, nhưng trên mặt mỗi người đều tràn ngập sát khí, phảng phất như ác ma đến từ địa ngục vậy, mỗi người trong tay đều cầm một thanh đao sắc bén, ló ra quang mang chói mắt, không ai nói chuyện, động tác tề nhất. Đi đầu chính là Tiết Ảnh đường chủ Linh Thửu đường. Hần ngay cả một câu cũng không nói, hướng tới đám tiểu đệ đối phương đang đông kín ở phía cánh cửa phía sau lao đến, mới có vài hiệp trôi qua, đối phương đã có mấy tiểu đệ chết thảm trong tay hần.

Cửa trước cùng cửa sau đều động thời bị địch nhân đột nhiên tập kích, tình cảnh này càng khiến cho hai ngàn người đông kín ở bên trong câu lạc bộ đêm càng hỗn loạn, có người muốn lao lên trên, hy vọng có thể tìm được đường ra, có người lại muốn xông ra, mở một đường máu, khiến cho cả đám chen lấn xô đẩy nhau, ngược lại càng làm cho tràng diện trở nên hỗn loạn hơn.

Mộ Dung Phong, Tôn Hưng, Nguyên Thế Xương cùng Chu Trì bốn người bọn họ đều có bản lĩnh không kém, tùy tiện một người xuất hiện ở tầng một, cũng sẽ không phát sinh chuyện như vậy, đáng tiếc bọn họ vì tranh đoạt công lao, tất cả đều xông lên tầng năm, làm cho đám tiểu đệ ở phía dưới hỗn loạn không nhất trí với nhau, ngay cả thể phòng ngự đơn giản nhất cũng quên mất.

Hai bên giao chiến, quan trọng chính là nhân số cùng sách lược, bên Hồ Điệp Bang nhân số mặc dù không nhiều lắm, nhưng bọn họ lại chiếm được không gian có lợi, khiến cho nhân số của đối phương không có bất cứ tác dụng gì, hơn nữa còn có hai gã đường chủ là Diệp Vân cùng Tiết Anh dẫn đầu, tất nhiên là dũng mãnh lao thẳng tới, không có một ai ngụy ý lùi bước.

Hai người bọn họ hai mắt trừng lớn, đem khí lực cả người thi triển toàn bộ ra, đem đám tiểu đệ của đối phương ở tầng một này giết cho tới tẩm mắt mũi, quỷ khóc sói tru, thương vong thảm trọng, trước sau không tới 10’ đồng hồ, xu thế hiện đã nghiêng về một bên, về phần đám tiểu đệ tầng hai, nhìn thấy bọn họ dũng mãnh như vậy, đều bị dọa cho trắng mặt ra, không có lực để hoàn thủ, có hơn mười tiểu đệ càng không dám chống lại Hồ Điệp Bang, trực tiếp lao vào trong phòng, từ cửa sổ trực tiếp nhảy xuống.

Ai biết được xung quanh câu lạc bộ đêm có ba bốn trăm tên bang chúng Hồ Điệp Bang đang mai phục xung quanh, dưới sự dẫn dắt của Thụy An phó đường chủ Chu Tước đường, đem đám tiểu đệ nhảy xuống này toàn bộ bắt lại.

Liêu Thiên Cửu cùng Cao Nham hai người còn chuẩn bị xem cảnh toàn thắng, đem Mộc Tiểu Yêu lão đại Hồ Điệp Bang bắt lại..., nhưng thật không ngờ chuyện lại phát triển thành như thế này, nhất thời cả kính trợn mắt há hốc mồm, hồi lâu nói không nên lời.

“Cái này...này, đây là chuyện gì?”

Cao Nham bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, tay chân run rẩy, thiếu chút nữa té lăn trên đất.

Liêu Thiên Cửu cau mày, làm sao không biết được bản thân đã trúng gian kế của đối phương? Lúc đầu tự cho là thông minh tuyệt đỉnh, nhưng buổi tối hôm nay đánh một trận, bản thân lại lọt vào công kích điên cuồng của đối phương, tổn thất thảm trọng, xem ra sau này bản thân còn muốn tồn tại tại Nam thành, so với lên trời còn khó hơn. Hần vội vàng ngồi vào trong xe của mình, bắt chập những người khác, vội vàng hướng về phía tài xế phát phát tay:” Nhanh rời khỏi chỗ này!”

“Cửu ca, buổi tối hôm nay mát mẻ như vậy, anh tại sao lại vội vã rời đi như thế? Không bằng lưu lại, mọi người cùng nhau ngắm trăng, không phải rất tốt sao?”

Một âm thanh nhẹ nhàng đột nhiên vang lên xung quanh.

355. Chương 356: Cảnh Giới Vô Sĩ.

Người này ngẩng đầu lên, vẻ mặt coi thường nhìn Liêu Thiên Cửu cùng Cao Nham đang run rẩy ở bên cạnh.

Người này ngoại trừ Lâm Bắc Phàm ra thì còn ai?

Hắn nắm tay Mộc Tiểu Yêu, phảng phất như di tản bộ vậy, trên mặt không có bất cứ kinh hoàng gì, bất quá trong miệng đang ngậm một điều thuốc là năm đồng một bao, thoạt nhìn đặc biệt có phong cách giống như Hứa Văn Cường trong bộ phim Bến Thượng Hải, đáng tiếc phong cách quần áo của hắn một chút cũng không giống, nhìn thấy thế nào thì cũng chỉ là một tiểu bảo an.

“Lão đại, tôi nhìn thấy bên cạnh có một cửa hàng bên trong có bán khăn quàng cổ màu trắng, ánh có thể mua một cái, rồi mặc một cái áo choàng, như vậy nhìn rất phong cách!”

Tiểu Kim nhin không được nhỏ giọng truyền âm một câu.

“Đi chết đi, lão đại mày đứng ở chỗ này cũng rất trâu, cần gì phải dùng quần áo để phụ họa?”

Lâm Bắc Phàm khinh bỉ con vật nhỏ chỉ biết gây phiền toái cho mình một chút.

Phía sau hai người bọn họ còn có ba bốn trăm thành viên Hồ Điệp Bang, quần áo chỉnh tề, không có một chút lộn xộn, trên mặt không có bất cứ biểu tình gì, thần sắc nghiêm túc, không nói gì, nhưng lại phát ra một cỗ khí thế đủ để áp đảo tất cả.

Bọn họ đứng ở phía sau hai lão đại của Hồ Điệp Bang, cho dù là trời có xập xuống, bọn họ cũng không chút nhú mày.

Lâm Bắc Phàm, trong lòng bọn họ chính là thần, là niềm tin kiên định không thể di dời của bọn họ.

Cao Nham nhìn thấy nhiều người như vậy, tay phải cũng nắm chặt một thanh đao, hai mắt như đao, nhìn chăm chăm bọn họ, cảm giác được bản thân phảng phất như một chú dê non, bị mấy trăm con sói đói đang nhìn chăm chú vậy, một luồng khí lạnh truyền từ lòng bàn chân lên tới trên đỉnh đầu, cả người run lên nhẹ, nếu không phải có hai gã bảo tiêu ở bên cạnh, chỉ sợ hắn đã ngất trên mặt đất rồi.

Hắn rất lợi hại, cũng rất kiêu ngạo, lúc trước giết mười mấy cô gái, còn có thể làm mưa làm gió ở trong tù, nhưng tất cả những điều này đều là do phụ thân của hắn mang tới cho hắn, hiện tại phụ thân hắn không có mặt ở đây, liền giống như con cọp không có răng vậy, nào còn dám ra vẻ với đối phương? Hắn muốn la lên, nhưng một câu cũng không nói ra được, làm cho hắn làm như thế nào cũng không hô lên được, chỉ cảm thấy trái tim mình không ngừng co quắp.

Hắn tưởng rằng lần này có thể mượn tay Liêu Thiên Cửu diệt trừ tai họa Lâm Bắc Phàm này, ai biết được Liêu Thiên Cửu phái ra nhiều người như vậy, dĩ nhiên cũng không bắt được đối phương, còn bị người ta cho vào bẫy, đem hai ngàn tiểu đệ của Liêu Thiên Cửu vây khốn lại, sanh tử không biết, trong lòng hắn hối hận không thôi, sớm biết kết quả thế này, hắn sẽ không đến đây xem trò vui.

Liêu Thiên Cửu trong lòng mặc dù cũng kinh hãi vô cùng, thật không ngờ mưu kế bản thân khổ công sắp xếp toàn bộ đều bị Lâm Bắc Phàm nhìn thấu, nhưng trên mặt vẫn kiết lực duy trì trấn định, không để cho đối phương phát hiện ra sơ hở nào, rồi chậm rãi suy nghĩ phương pháp thoát khỏi nơi này. Hắn tự hỏi một chút, lúc này mới mang mặt cười nói:” Lâm Bắc Phàm, thật không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở chỗ này!”

Lâm Bắc Phàm cười một tiếng rất vô sĩ:” Quả nhiên là Cửu ca, mới vừa rồi nhìn thấy bên cạnh một mảnh hắc ám, chỉ thấy nơi này là có chút ánh sáng, phảng phất như một cái bóng đèn lớn vậy, biết Cửu ca ở chỗ này, lúc này mới đi tới nhìn một cái!”

Tại Nam thành, ai dám nói lời này với Liêu Thiên Cửu? Chỉ sợ rằng ngay cả Đường Thiết Sơn cũng không dám nói như vậy.

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại dám đem những lời này nói ra.

Liêu Thiên Cửu sắc mặt âm trầm, hai tay cũng đang run lên nhẹ nhẹ, hắn cắn chặt hàm răng, cười lạnh nói:” Lâm Bắc Phàm, tao biết trong khoảng thời gian này thực lực của mày tăng lên rất nhiều, nhưng mày

không nên quên, nơi này là Nam thành, một tiểu nhân vật như mà há có thể làm gì ở địa phương này? Nếu như tao đoán không nhầm, cảnh sát rất nhanh sẽ tới đây!”

Bốn gã bảo tiêu phía sau hắn sắc mặt cũng xanh mét nhìn Lâm Bắc Phàm, chỉ cần Liêu Thiên Cửu nói một câu, bọn họ sẽ xông lên, đem một tiểu nhân vật như Lâm Bắc Phàm đánh cho tàn phế.

Lâm Bắc Phàm cười, nụ cười đặc biệt xấu xa.

Cảnh sát? Nam thành còn có cảnh sát sao?

Lâm Bắc Phàm mới vừa làm một chuyện kinh thiên động địa, đó chính là dứt khoát bắt cóc Long Yên Nguyệt, mượn năng uy hiếp cảnh sát khác, nếu như bọn họ dám tới đây, liền đem cục trưởng phân cục bọn họ tiền dâm hậu sát, gian rồi lại sát, sau đó còn đem năng quay lên mạng, cho tất cả các cảnh sát tham quan cùng học hỏi, điều này thiếu chút nữa làm cho tất cả các cảnh sát học máu.

Hai vợ chồng các người cãi nhau, có liên quan gì đến chúng ta? Lý do này cũng chẳng ra sao cả?

Bất quá khi bọn họ tận mắt nhìn thấy Lâm Bắc Phàm trói tay Long Yên Nguyệt lại, dùng vải bịt miệng lại, nâng người lên xoay đi, ngay cả một chữ cũng không dám nói, sợ đối phương thật sự làm ra cái loại chuyện không bằng cảm thú kia.

Bọn họ không sợ vô lại, chỉ sợ vô lại có văn hóa có tri thức.

Minh Tiểu Y nhìn thân ảnh hai người dần dần biến mất trong tầm nhìn, không nhận được sợ hãi thân một tiếng, khó trách cục trưởng lại thích nam nhân này, nguyên lai năng có loại khuynh hướng này, lần trước là ở bên trong phòng xác làm loại chuyện kia, hiện tại lại làm trò trước mặt nhiều người như vậy, loại trò chơi này đúng là có tính nguy hiểm, đúng là kích thích, năng nhìn Lâm Bắc Phàm cảm giác có vài phần quái dị.

Lâm Bắc Phàm biết hậu quả bản thân làm như vậy, sợ rằng Long Yên Nguyệt không đem mình chém làm tám mảnh, ngũ mã phân thân là không thể, bất quá cũng không có biện pháp nào khác, loại chuyện này nếu như để cho cảnh sát nhúng tay vào, vậy bọn Mộc Tiểu Yêu không thể không bị xử bắn, vì giúp Hồ Điệp Bang phát triển nhanh chóng, bản thân cũng chỉ có thể hy sinh bản thân, cho dù Long Yên Nguyệt thi triển một chút dị thường đối với mình.

“Đáng tiếc cảnh sát sẽ không tới!”

Lâm Bắc Phàm rất ra vẻ lắc đầu, làm ra vẻ mặt thất vọng.

“Cái gì? Cảnh sát sẽ không đến?”

Liêu Thiên Cửu trong lòng hồi hộp!

Cả người khẽ lay động, thiếu chút nữa ngồi dưới đất.

Lâm Bắc Phàm nhún nhún vai, rất bất đắc dĩ nói:” Đúng vậy, nghe nói buổi tối hôm nay tất cả cảnh sát Nam thành đều tổ chức một tiệc dạ hội, sợ rằng không có người nào quản chuyện này!”

“Mày...mày, Lâm Bắc Phàm, mày...mày cần gì khinh người quá đáng như vậy?”

Liêu Thiên Cửu cắn chặt hàm răng, tàn nhẫn kêu lên.

“Kỳ thật, tôi vốn cũng chỉ muốn mọi người bình an vô sự, nước sông không phạm nước giếng, nhưng mà anh, nhiều lần xuống tay với Hồ Điệp Bang, điều này làm cho tôi làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Cho nên tôi liền tùy tiện ra tay!”

Lâm Bắc Phàm rất âm hiểm cười:” Kỳ thật, tôi cảm thấy Cửu ca đã lợi hại như vậy, tuổi cũng không nhỏ nữa, không nên vì chuyện tình trong hắc đạo mà bê bối, cần gì phải làm như vậy? Dứt khoát rút lui ở nhà an dưỡng, ngày hôm nay chuyện như thế này, ngày mai chuyện như thế kia, vạn nhất đánh mất cả tánh mạng không phải là thiệt sao!”

“Ha ha ha...” Liêu Thiên Cửu không nhận được điên cuồng cười rộ lên, bản thân còn chưa tới 50 tuổi, dĩ nhiên bị người ta nói tuổi không còn nhỏ, còn bảo mình rút lui, chuyện này nếu để cho đám băng hữu trên đường biết được, chỉ sợ bị cười cho rụng răng. Nội tâm hắn rất hận, hận không thể giết chết tên hỗn đản

này, nhưng hiện tại bản thân rất bất lợi, nếu như xúc động, ngược lại không tốt cho mình. Hai mắt hấn vừa chuyển, cười lạnh nói:” Hiện tại thủ hạ của tao còn mấy ngàn tiểu đệ, mà cho rằng tao sẽ thua sao?”

“Cái này, phỏng chừng là anh không thắng được!”

Lâm Bắc Phàm cúi đầu xuống, gãi gãi cái lổ tai, rất không thích nở nụ cười.

Liêu Thiên Cửu tàn nhẫn cười:” Tao nói cho mày biết, Lâm Bắc Phàm, người cậu tao hiện tại đang chạy đến, chỉ cần bọn họ vừa đến, tất cả chúng mày liền xong đời.”

Lâm Bắc Phàm thờ dài một hơi thật sâu, rất bất đắc dĩ lắc đầu.

“Làm sao vậy? Có phải là sợ hãi hay không?”

Trên mặt Liêu Thiên Cửu hiện lên một nụ cười đắc ý.

“Tôi nói Cửu ca, anh làm người thật đúng là thất bại!”

Lâm Bắc Phàm phảng phất như một bé cưng thông minh láu lỉnh vậy, hai mắt lóe ra quang mang thuần khiết.

“Mày...mày có ý gì?”

“Mọi người trong Hồ Điệp Bang vừa mới truyền ra ngoài một cái tin tức, nói Cửu ca anh đã bị người ta giết chết. Hơn nữa tôi còn tìm cho bọn họ một cái thi thể, làm cho khuôn mặt bị biến dạng, còn mặc vào quần áo của anh, chụp vô số bức ảnh, phát tán ra ngoài, chỉ sợ tiểu đệ phía dưới của anh cũng đã sớm đầu hàng rồi!”

“Phốc!”

Liêu Thiên Cửu sắc mặt đỏ bừng, trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, cả người hấn lung lay như muốn ngã, thiếu chút nữa là té lăn trên mặt đất, may mắn là hai gã bảo tiêu bên cạnh nhanh tay lẹ mắt, vội vàng bước lên phía trước đỡ hấn.

“Cửu ca, Cửu ca, anh không sao chứ?”

Một gã bảo tiêu mang về mặt ân cần hỏi thăm.

Liêu Thiên Cửu hất bọn họ ra, nổi giận đùng đùng kêu lên:” Lâm Bắc Phàm, hôm nay tao phải giết chết mày!”

Một chút hy vọng cuối cùng trong nội tâm hấn đã biến mất, lửa giận đã đánh mất lí trí của hấn, làm cho hấn không để ý tới gì hết lao về phía Lâm Bắc Phàm đánh tới, tựa như một đầu sư tử nổi giận vậy.

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu, cùng Mộc Tiểu Yêu hướng về phía bên cạnh đi đến, thở dài nói:” Giao cho mấy người bọn mày!”

Vài trăm tên tiểu đệ phía sau hấn đều khẽ gật đầu, nội tâm rất vui vẻ, đối với Liêu Thiên Cửu, là một nhân vật siêu cấp lợi hại trong Nam thành, thật không ngờ cũng bị bọn họ giết chết. Bọn họ khẽ quát lên một tiếng, vung thanh đao trong tay lên, hướng về phía Liêu Thiên Cửu chém thẳng tới.

Liêu Thiên Cửu có thể bằng vào sức một người khổng lồ chế được hắc đạo Nam thành, hiển nhiên là có một thân công phu không kém, nhưng hấn hiện tại là hồ lạc đồng bằng, đối mặt với mấy trăm người, công phu cho dù lợi hại cũng không có chút tác dụng nào. Theo từng tiếng kêu thảm thiết vang lên, trên người hấn đã có hơn mười vết đao, máu tươi tuôn ra, mà hai mắt hấn trừng lên, mang bộ dạng chết không nhắm mắt, nhưng thân thể lại chậm rãi ngã về phía sau.

Mấy tên bảo tiêu đi theo hấn thấy thế, tất cả đều kêu lên:” Cửu ca!”

Bọn họ cũng không để ý gì mà xông lên, nhưng bọn họ cũng chỉ có 4 người, làm sao có thể là đối thủ của mấy trăm người Hồ Điệp Bang? Trước sau không tới 10s đồng hồ, tất cả bọn họ đều nằm trong vũng máu.

Cao Nham nhìn thấy mấy người này mới vừa nãy còn sống nhảy loạn, hiện tại đều đã biến thành thi thể, dọa cho khuôn mặt trắng bệch, cả người run rẩy, đầy quần cũng ướt sũng, vài giọt chất lỏng màu vàng rơi

trên mặt đất, một mùi hôi thối bốc lên, làm cho mấy tên bảo tiêu xung quanh đều khẽ cau mày, đối với tên nhị thể tổ này càng tăng thêm vài phần khinh bỉ.

Thật không biết người như thế có thể làm nên đại sự gì? Bọn họ đều là bộ đội đặc chủng được huấn luyện đi ra, nhưng lại làm bảo tiêu cho tên cặn bã này, đúng là một loại vũ nhục.

Bình thường hẳn đều là không chế tánh mạng của những người khác, nhưng hiện tại là người khác không chế tánh mạng hẳn, đây đúng là ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, nhân sinh nhiều kỳ tích.

Lâm Bắc Phàm nhìn mấy cỗ thi thể nằm dưới đất, khẽ lắc đầu:” Tôi đã nói cho Cửu ca, nhanh rút lui đi, về quê an dưỡng, hẳn lại không nghe, ai, Cửu ca, anh làm cho tôi không thể làm người tốt được, tôi thật là khó chịu, tôi quyết định, nhất định phải đem Cửu ca an táng cho thật tốt, đem thủ hạ cùng các bãi của hẳn đều chiếu cố thật tốt, không gặp phải một chút sai lầm nào!”

Hắn còn kiểm cách làm cho mình rơi vài giọt nước mắt, vẻ mặt bi thống gần chết, phảng phất như có người thân đã chết vậy.

Những người khác cả người thoáng lung lay một chút, thiếu chút nữa là té trên mặt đất.

Tiểu Kim cũng liên tục lắc lư hai cái, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự, trong miệng lẩm bẩm nói:” Vô sỉ, vô sỉ...” Lâm Bắc Phàm thắm hít sâu một hơi, xoa xoa nước mắt ngay khóe mắt, nói với Cao Nham:” Tôi là người tốt, các anh không nên ép tôi ra tay, Cao thiếu gia, thật không ngờ anh lại cùng Cửu ca thông đồng, tôi sẽ không làm khó dễ anh.” “Vậy cảm ơn anh, tôi...tôi muốn đi!”

Cao Nham như được đại xá, vội càng gật đầu, xoay người muốn đi khỏi nơi này.

“Bản thân anh cũng chấm dứt được rồi!”

Lâm Bắc Phàm lại nói tiếp.

“Ầm!”

Cả người Cao Nham khẽ lắc lư hai cái, trực tiếp ngất đi.

356. Chương 357: Vu Hãm.

Cao Nham không muốn chết, cũng không nguyện ý chết.

Hắn hiện tại chỉ mới hơn 20 tuổi, còn rất nhiều nhân sinh tốt đẹp đang chờ hắn đi hưởng thụ, còn có rất nhiều tiểu thư xinh đẹp đang chờ hắn chà đạp, còn có rất nhiều sơn hào hải vị đang chờ hắn đi hưởng thụ, bản thân sao có thể chết như vậy? Hắn thích cướp lấy tánh mạng của người khác, còn coi đây là trò vui, nhưng lại không thích người khác cướp lấy tánh mạng của mình.

Cái này chẳng lẽ là báo ứng trong truyền thuyết?

Cao Nham trước kia chưa từng lo lắng tới mấy thứ này, cho rằng bản thân có lão ba, cho dù bản thân gây loạn như thế nào, cũng không có người nào dám bắt mình, nhưng hẳn hiện tại rốt cuộc mới biết một việc, đó chính là lão ba của mình không phải là vạn năng, hẳn không có khả năng hiện tại từ kinh thành bay đến trợ giúp mình, hẳn rốt cuộc cũng biết cảm giác của sợ hãi, trong lòng rất là hối hận.

Sớm biết rằng như vậy, bản thân cần gì phải đến Nam thành? Cần gì cùng Liêu Thiên Cửu hợp tác đối phó với Lâm Bắc Phàm?

Đáng tiếc trên thế giới này vốn không có thuốc hối hận.

Cao Nham nhìn đám tiểu đệ Hồ Điệp Bang đang bước từng bước về phía mình, cả người run rẩy, nguyên lai khi biết cái chết đến gần, bản thân cũng không phải là vạn năng, bản thân cũng sẽ chết. Thanh âm của hắn khàn khàn, liều mạng la hét:” Không...không, tôi không muốn chết, chúng mày...chúng mày rút đi cho tao, tao là Cao Nham, tao là Cao nham...”

Tên bảo tiêu bên cạnh hắn cũng gắt gao đứng ngăn cản phía sau người hắn, trên mặt lộ ra vẻ mặt ngưng trọng.

Bọn họ cũng nhìn ra Lâm Bắc Phàm đã động sát khí với bọn họ.

Bọn họ thật không ngờ trên đời này còn có người dám ra tay với công tử của bọn họ.

Nhưng mà chuyện gì cũng có một ngoại lệ.

Nếu như bọn họ không tới Nam thành, Lâm Bắc Phàm tuyệt đối sẽ không đi quấy rầy bọn họ, nước sông không phạm nước giếng, có thể nói là bình an vô sự, nhưng bọn họ lại đến đây, làm cho nội tâm Lâm Bắc Phàm xuất hiện nguy cơ trước nay chưa từng có.

Bản thân mình cơ hồ đã quên mất hắn, nhưng thật không ngờ hắn lại ẩn ở trong tối, tùy thời chuẩn bị ra tay đối phó với mình.

Chuyện như vậy, bản thân sau này tuyệt đối không để cho bọn họ xuất hiện.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ:” Cao thiếu gia, thật sự xin lỗi, vốn tôi đã quên anh rồi, ai biết anh lại đi tới Nam thành, lại còn xuống tay với tôi? Nếu đã như vậy, tôi chỉ có thể diệt trừ anh!”

“Không...không, tôi cam đoan với anh, tôi xin thề, tôi sau này sẽ không làm như vậy nữa!”

Cao Nham dùng hết khí lực cả người, lớn tiếng kêu lên. Hắn hận không thể thề với trời, làm cho đối phương tha cho mình một con đường sống.

“Không, không, tôi lần trước đã cho anh một cơ hội, anh lại không có nắm chắc, như vậy không thể trách tôi được!”

Lâm Bắc Phàm giơ tay phải lên, nhẹ nhàng phất tay một cái, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười trêu tức.

“Lâm Bắc Phàm, mày...mày dám ra tay với tao, cha tao sẽ không bỏ qua cho mày!”

Cao Nham nhìn thấy đối phương không thể không giết mình, không thể không đem vương bài bảo mệnh của mình lấy ra, hy vọng đối phương có thể suy nghĩ lại một chút.

Lâm Bắc Phàm vuốt ve cằm, lâm vào trầm tư.

“Anh bỏ qua cho tôi, tôi sẽ bảo cha tôi đề bạt anh làm thị trưởng như thế nào? Đến lúc đó quyền lực rất lớn, anh muốn bao nhiêu tiền liền có bấy nhiêu tiền, anh muốn có bao nhiêu nữ nhân thì có bấy nhiêu nữ nhân, cam đoan để cho anh mỗi ngày đều sướng khoái.”

Cao Nham nhìn thấy đối phương bắt đầu do dự, trong lòng mừng rỡ, vội vàng dùng quan cao lộc dày để hấp dẫn đối phương, về phần chuyện này, sau này hãy tính.

“Đáng tiếc tôi không thích!”

Lâm Bắc Phàm cười, cười rất âm hiểm.

“Mày...mày...” Cao Nham nhìn nụ cười của đối phương, trong lòng run rẩy không thôi, nụ cười của đối phương phẳng phất như ác ma đòi mạng người vậy, làm cho hắn cả người lạnh lẽo, giống như rơi vào hầm băng vậy, toàn thân đều run rẩy.

Lâm Bắc Phàm rất ra vẻ ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào ánh sao trên bầu trời, chậm rãi phun ra mấy lời khৌ, nói:” Đêm khuya gió lớn đêm giết người, buổi tối hôm nay rất không tệ, hy vọng mày cùng Cửu ca hai người trên đường xuống hoàng tuyền cũng có bạn.” Hắn hướng về phía mấy trăm huynh đệ phái sau lưng tay lên. “Tiên Cao thiếu gia lên đường!”

“Mày...mày thật to gan, mày phải biết rằng, Cao thiếu gia có gì ngoài ý muốn, mày trốn không thoát khỏi Trung Quốc!”

Mấy tên bảo tiêu phía sau Cao Nham háo khí đã trở nên di thường như vậy, gương cung bạt kiếm, vội vàng lớn tiếng quát.

Lâm Bắc Phàm nhin không được ngửa đầu lên trời cười dài:” Trốn không thoát khỏi Trung Quốc? Điều này sao có thể? Hơn nữa, xung quanh nơi này đều là người của chúng tao, ai biết được là chúng tao ra tay? Mày yêu tâm đi, tao sẽ cho mọi người biết, là bọn mày cùng Liêu Thiên Cửu phát sinh nội đấu, kết quả bọn mày bị Liêu Thiên Cửu giết chết, nói không chừng phụ thân Cao thiếu gia còn có thể cảm ơn tao!”

Mấy tên bảo tiêu bên cạnh Cao Nham sắc mặt đều đại biến, vội vàng túm lấy Cao Nham hướng về phía sau lùi lại mấy bước.

Hơn 400 tiểu đệ Hồ Điệp Bang dưới mệnh lệnh của Lâm Bắc Phàm, nào dám dừng lại nữa khác, tất cả đều giơ đao trong tay lên, hướng về phía bọn người Cao Nham xông lên.

Cao Nham nhìn thấy nhiều người lao đến như vậy, đặc biệt là ánh đao chói mắt, bịa dọa cho mắt không còn chút máu, phát ra từng tiếng thét chói tai, nhanh chân xoay người chạy trốn, nhưng hai chân hắn giống như mang chì vậy, vô cùng nặng nề, làm sao có thể ly khai khỏi chỗ này? Còn không chạy được hai bước, cả người đã té lăn trên mặt đất, giống như một con chó ăn cứt vậy.

“Đi chết đi!”

Sáu gã tiểu đệ ở phía trước đều đồng loạt chém vào sau lưng của hắn.

Mấy tên bảo tiêu đi theo bên cạnh Cao Nham, thấy thế, không quản gì hết, giơ chân phải lên, hướng mấy tên tiểu đệ đó đá tới, mấy tên tiểu đệ này không có phòng bị, trực tiếp bị đá nằm trên mặt đất, đem mười mấy tên tiểu đệ phía sau ngăn cản lại.

Bốn người bảo tiêu bọn họ không hổ là tinh anh từ trong bộ đội ra, công phu mỗi người đều không kém, đối mặt với đối phương có nhiều người như vậy, mà trên mặt không có một chút kinh hoàng, ngược lại còn thi triển ra công phu của mình, cùng xông lên chém giết với đám tiểu đệ đó, hình thành một bức tường người, bảo vệ Cao Nham ở phía sau.

“Thiếu gia, cậu mau đi đi, nhanh rời khỏi nơi này!”

Bốn người bọn họ đều vội vàng kêu lớn.

“A? Rời khỏi nơi này? Đúng, đúng, tao phải rời khỏi nơi này!”

Cao Nham bị những lời này của bọn họ làm cho bình tĩnh, vội vàng dùng cả tay lẫn chân, xoay người hướng phía trước bò đi, ngay cả một giây cũng không dám trì hoãn.

“Tránh ra cho tao!”

Một tên thanh niên tuổi chừng 20 vừa nhìn thấy đã biết bốn người đối phương đều đang thủ vững, nhất thời sắc mặt trắng bệch, hét lớn một tiếng, cả người nhảy lên cao, hai tay giơ thanh đao sáng loáng lên, mượn sức toàn thân, hướng đỉnh đầu tên bảo tiêu phía dưới hung hăng chém xuống.

Tên bảo tiêu kia nhìn thấy hắn thế công hung mãnh như vậy, không dám có chút khinh thường, vội vàng lấy chân trái mà bàn trụ, chân phải khẽ xoay tròn, một theo một chút cuồng phong ác liệt, hướng về phía tiểu phúc đối phương hung hăng đá tới.

Thanh đao trong tay người thanh niên kia vừa mới chạm vào trán đối phương, cả người đã phẳng phất như một viên đạn bắn bay ra ngoài, rơi xuống trên mặt đất.

“Oa!” Lúc này mới phun ra một ngụm máu tươi, chết ngất đi.

Tên bảo tiêu kia mặc dù một cước đá bay đối phương, nhưng trên trán hắn vẫn bị một vết cắt, máu tươi không ngừng chảy ra, dần dần chảy xuôi xuống khuôn mặt hắn, làm cho hai mắt hắn không nhìn được mà chớp mắt liên tục, nhưng lại cảm giác được hai mắt cay cay, đặc biệt đau mắt, làm cho hai mắt hắn trở nên mơ hồ.

Nhưng mà chỉ trong nháy mắt đó, lại có bốn năm tên tiểu đệ xông lên, đồng loạt bỏ đao về phía hắn, hắn dưới loại tình huống này, không có phương pháp nào khác để tránh né, chỉ có thể giơ chân phải lên, hung hăng đá nhanh về mấy tên tiểu đệ đó, nhưng mà hắn vừa mới đá ba tên tiểu đệ, hai tên còn lại đã chém đao vào trên cánh tay phải của hắn.

“Răng rắc!”

Máu tươi phảng phất như thủy vậy, lập tức phun ra, cánh tay phải của hắn bị chém đứt. Hắn hét thảm một tiếng, té trên mặt đất, tay trái ôm lấy chỗ đang chảy đầy máu tươi trên cánh tay phải, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch đi vài phần.

Ba tên bảo tiêu khác thấy vậy, sắc mặt đều đại biến:” Lão Ngô!”

Bọn họ chỉ ngậy người một chút, đám tiểu đệ này đã hướng về phía bọn họ chém xuống, trên người bọn họ cũng trúng vài dao, máu tươi điên cuồng chảy ra, trong nháy mắt nhuộm đỏ cả quần áo, bọn họ đều hướng phía sau lùi lại mấy bước, cả người kịch liệt đau đớn, kinh mạch toàn thân co rút, khẽ động một cái, cả người liền vô cùng đau đớn, tất cả bọn họ đều cuống quýt hít vào một hơi, thiếu chút nữa té trên mặt đất.

Cao Nham vừa mới chạy được vài bước, quay đầu nhìn lại, nhìn thấy bốn người bọn họ cả người đầy máu, bị dọa cho hồn bay lên trên trời, vọt vàng kêu lớn lên:” Má ơi!”

Hắn nào đã nhìn thấy trường hợp như vậy? Hoảng sợ cầm đầu về phía trước chạy đi, nhưng thật không ngờ chân phải lại đạp lên một khối đá, cả người lắc lư hai cái, cả người té ngã về phía trước.

“Phù phù!”

“Ai yêu!” Cả người hắn ngửa mặt lên trên, té lăn trên đá, đau đớn làm cho hắn kêu la thảm thiết, một hồi lâu không bò dậy nổi.

Bốn người bảo tiêu kia nhìn thấy bộ dạng của hắn như vậy, tất cả đều khẽ thở dài một hơi.

Bọn họ còn có năng lực bảo vệ đối phương sao?

Bọn họ rất có bản lĩnh, nhưng đối mặt với mấy trăm người đối phương, song quyền khó địch tứ thủ, làm sao còn có thể đánh? Bọn họ khẽ nhìn thoáng lẫn nhau, nhưng lại nhìn thấy ba người trong đó cũng không để ý tới hướng mấy trăm tên tiểu đệ Hồ Điệp Bang lao tới, mà người thứ tư cũng nhân cơ hội này lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Cao Chí Bình.

“A...” Ba người bảo tiêu kia cũng phát ra những tiếng kêu thê lương thảm thiết, trên người không biết đã trúng bao nhiêu dao, máu tươi không ngừng chảy ra, phun đầy mặt đất, mà mục đích của bọn họ cũng đã đạt được, đều té trên mặt đất.

“Alo...” Điện thoại bên kia rốt cuộc cũng đã có người bắt, một giọng nói già nua từ bên kia vang lên.

“Cao thiếu gia, cậu kiên trì một chút, tôi chắc chắn sẽ tới cứu cậu, Liêu Thiên Cửu, tao liều mạng với mày!”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ quát to một tiếng, tiến lên vài bước, tên bảo tiêu kia còn chưa kịp phản ứng đã đá bay đi động của đối phương.

“Mày...” Sắc mặt tên bảo tiêu kia đột nhiên đại biến, còn chưa nói xong, đã bị hơn mười tên tiểu đệ bao vây chém chết hắn.

“Nham nhi, Nham nhi, con thế nào? Con...con ở đâu? Nhanh...nhanh nói chuyện.” Điện thoại di động rơi trên mặt đất, cũng không có bị hư, mà âm thanh già nua vô cùng lo lắng kia cũng vang lên. Hắn chính là Cao Chí Bình, hắn ở tuổi trung niên mới có con, cho nên đối với đứa con trai này có thể nói là vô cùng cưng chiều, sơ nó bị một chút ủy khuất, cũng bởi vì cách làm của hắn như vậy, cho nên mới dưỡng thành loại tính cách ngang ngược này của Cao Nham.

“Liêu Thiên Cửu, mày...mày dám thương tổn Cao thiếu gia, tao liều mạng với mày, a...” Lâm Bắc Phàm hét lên từng tiếng kêu thê lương thảm thiết, phảng phất như bản thân bị trúng một dao vậy.

“Cha, con...a...” Cao Nham thật vất vả lắm mới nghe được âm thanh của cha mình, liều mạng kêu lên một tiếng, lại bị vài tên tiểu đệ hung hăng đá vào tiểu phúc mấy cái, làm cho hắn đau đớn kêu thảm một tiếng, làm cho nửa câu sau cũng không nói ra được.

“Nham nhi, Nham nhi...” Âm thanh bên kia trở nên vô cùng phẫn nộ. “Mày là ai? Không được đả thương con trai tao, nếu không, tao sẽ không bỏ qua cho mày!”

Cao Nham muốn đem chân tướng chuyện này nói cho phụ thân của mình nghe, nhưng khoảng cách quá xa, trừ phi hần liều mạng kêu to mới có thể, nhưng đã có mười mấy tên tiểu đệ cầm khảm đao bỏ về phía hần, hần vội vàng né sang bên cạnh, lớn tiếng kêu lên:” Cha, nhanh, cứu...cứu con, a...” Đáng tiếc hần vẫn không thể trốn được, trên người bị trúng mười mấy đao, thanh âm của hần trong nháy mắt cũng đình chỉ, hai mắt trừng lớn, hô hấp cũng dần dần đình chỉ.

“Nham nhi, Nham nhi...” Trong âm thanh của Cao Chí Bình tràn ngập vô cùng sợ hãi.

Lâm Bắc Phàm đi tới, đem điện thoại di động đó dầm nát bậy.

357. Chương 358: Diễn Trò.

Liêu Thiên Cửu cùng Cao Nham đều đã chết.

Hai người bọn họ có thể nói là buổi tối hôm nay vô cùng tin tưởng, cho rằng có thể một hơi tiêu diệt Hồ Điệp Bang cùng Lâm Bắc Phàm, nhưng ai ngờ kết cục lại ra thế này? Có lẽ là ứng với câu nói, người trong giang hồ, sớm muộn cũng phải chết.

Bên trong câu lạc bộ Xà Mỹ Nhân đang tiến hành chiến đấu kịch liệt, mặc dù bên Liêu Thiên Cửu có Mộ Dung Phong, Tôn Hưng, Nguyên Thế Xương, cùng chu Trì bốn người thống lĩnh, đáng tiếc là bọn họ hiện tại đã hỗn loạn không chịu nổi, ngoại trừ mấy tiểu đệ thân tín ở bên cạnh, những người nào nào còn có thể nghe theo mệnh lệnh của bọn họ? Chạy trốn chạy trốn, đầu hàng đầu hàng, một đồng hỗn loạn, mà Hồ Điệp Bang bên này, dưới sự đốc lĩnh của Tiết Ảnh cùng Diệp Vân, mặc dù không đến ngàn người, nhưng lại một hơi từ tầng một vọt lên tầng bốn, khoảng cách của bọn họ với tầng năm cũng chỉ còn mười thước, đem đối phương chém giết cho tới tấp mất mũi, quỷ khóc sói tru.

Mô Dung Phong sắc mặt xanh mét, nghiêng răng nghiêng lợi nói:” Thật không ngờ bên trong Hồ Điệp Bang còn có cao nhân như thế này, thật đúng là thật sách!”

Bốn người bọn họ đi theo Liêu Thiên Cửu thời gian không dài, nhưng cũng biết nhận bắt chẹt tiền tài, thay người ta tiêu diệt tai họa, nhưng hiện tại gặp phải thế cục binh bại như núi đổ, mỗi người đều thủ thúc vô sách.

Chu Trì đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, vội vàng lớn tiếng nói:” Hiện tại, hiện tại Cửu ca ở nơi nào thế?”

Hần nói những lời này cũng để tỉnh những người khác dậy, trên mặt mỗi người đều toát ra ánh mắt lo lắng, nếu như đối phương còn đó, tại sao không gọi điện thoại cho bọn họ, hỏi thăm tình huống bên này một chút?

Chẳng lẽ ngay cả bên ngoài câu lạc bộ đêm cũng có rất nhiều bang chúng Hồ Điệp Bang mai phục? Cửu ca cũng bị người ta bắt đi?

Nguyên Thế Xương vội vàng lấy điện thoại di động ra, gọi tới số di động của Liêu Thiên Cửu, nhưng lại chỉ nghe thấy từng tiếng chuông chờ bên kia, ngay lúc hần đang muốn tắt máy, lại nghe thấy từ bên kia truyền đến âm thanh của một nam tử:” Các hạ chính là Nguyên Thế Xương?”

Sắc mặt Nguyên Thế Xương đột nhiên khê biến, run giọng nói:” Mà...mày là ai?”

Người nói chuyện đối diện dĩ nhiên là Lâm Bắc Phàm, hần từ trên màn hình điện thoại liền biết thân phận của đối phương. Hần cười tủm tỉm nói:” Tôi? Tôi đương nhiên không phải là bằng hữu của các anh, bắt quá xem bộ dáng, dường như ánh muốn gọi cho Cửu ca, đáng tiếc à!”

“Cửu ca, anh...anh ấy thế nào?”

Từ trong âm thanh của Nguyên Thế Xương cũng tràn ngập kinh hãi tột độ.

“Cửu ca của các anh đã đi uống trà cùng với Diêm Vương gia rồi!”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười.

Những lời này của hắn mặc dù không lớn, nhưng tại hiện trường hỗn loạn này lại mang tới một đả kích trí mạng, mọi người đều cảm giác được trái tim của mình đang điên cuồng co quắp, thiếu chút nữa bay ra ngoài.

Cửu ca trong lòng bọn họ thật sự đã chết?

Những người này thời gian đi theo Liêu Thiên Cửu cũng xem như rất dài, chưa bao giờ bọn họ nghĩ rằng có người nào có thể đánh bại được Cửu ca, đối phương cơ hồ là tượng trưng cho vô địch, nhưng hiện tại sau khi nghe tin tức này, đều làm cho bọn họ hoàn toàn mơ hồ.

“Mày...mày nói vậy, Cửu ca sẽ không chết!”

Nguyên Thế Xương điên cuồng hét lên một tiếng xé gió, thiếu chút nữa bóp nát điện thoại trong tay.

“Ha ha. Đúng vậy, hắn sẽ không chết, hắn vĩnh viễn sẽ sống trong lòng bọn mày!” Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ cười ha ha, tiếp tay tắt điện thoại cũng không để ý đến bọn họ.

Lâm Bắc Phàm nói ra những lời này làm cho tâm lý bọn họ chấn động mạnh.

Cửu ca của bọn họ đích xác là lành ít dữ nhiều, vậy bọn họ còn đánh tiếp thì có nghĩa lý gì?

Vốn trong đầu bọn họ còn một chút đầu chí, nhưng một cuộc điện thoại này của Lâm Bắc Phàm, làm cho đầu chí trong đầu bọn họ trong nháy mắt cũng hóa thành hư không, trên mặt mỗi người đều tràn đầy tử khí, không biết người nào ném khảm đao trong tay xuống đất đầu tiên, nhưng cái này giống như bệnh động vậy, nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, đã có mười mấy tên tiểu đệ đều ném khảm đao trong tay xuống, hướng Hồ Điệp Bang đầu hàng, hơn nữa số lượng còn đang gia tăng mãnh liệt, tất cả đều bỏ qua việc phản kháng, giờ hai tay lên, hướng Hồ Điệp Bang đầu hàng.

Sắc mặt bốn người bọn Tôn Hưng đều vàng như nghệ, ngay cả một câu cũng không nói nên lời.

Bọn họ làm sao có thể nghĩ ra sẽ phát sinh biến hóa như vậy? Bọn họ ban đầu còn muốn đi theo Liêu Thiên Cửu, xông pha một phen sự nghiệp, nhưng lại không ngờ lại có kết quả như vậy, bọn họ nhìn thoáng lẫn nhau, cười khổ một tiếng.

Lâm Bắc Phàm hiện tại cũng thống khổ không thôi, hai tay liên tục vò đầu, không biết nên làm thế nào cho phải.

Hồ Điệp Bang tuy thắng, thắng nhưng rối tinh rối mù, bản thân nên giải thích như thế nào với Long Yên Nguyệt? Mới vừa rồi bản thân mặc kệ mọi việc, liền đem đối phương trói chặt lại, hiện tại còn ném trong một căn phòng phụ cận, sợ rằng đối phương không thể không đem mình giết đi, xem ra bản thân tối nay lành ít dữ nhiều rồi.

Hắn cũng biết chuyện này không thể tiếp tục trì hoãn, cho nên bắt chuyện với Mộc Tiểu Yêu một tiếng, để cho đối phương tiếp tục tiến hành công việc, mà hắn thì lại vội vàng hướng về phía xa xa chạy đi như điên.

Đây là một nhà lầu nhỏ có chút cũ kỹ, năm tháng đã ăn mòn một mặt vách tường, thoát nhìn màu sắc có chút lốm đốm, trong không khí còn có một mùi gay mũi. Một tên tiểu đệ phụ trách trông coi Long Yên Nguyệt nhìn thấy hắn chạy tới, vội vàng cung kính kêu lên:” Lão...”

Lâm Bắc Phàm nhất thời bị dọa cho hoảng sợ, vội vàng hướng về phía bọn họ khoát tay, sau đó chỉ chỉ sang phòng bên cạnh, nhỏ giọng hỏi:” Cô ta thế nào? Không có chuyện gì phát sinh chứ?”

Một tên tiểu đệ khoảng chừng 20 tuổi từ trong đó đi lên phía trước hai bước, thấp giọng nói:” Lão đại, cô ta rất không an phận, bên trong không ngừng truyền ra âm thanh, sợ rằng cô ta muốn thoát khỏi nơi này.”

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, nếu như Long Yên Nguyệt không phản kháng, như vậy không phải là Long Yên Nguyệt. Hai mắt hắn vừa chuyển, sau đó hạ giọng, hướng về phía mấy người bọn họ nói ra một chút kế hoạch của mình, lúc này mới bắt đầu diễn trò hay.

Long Yên Nguyệt rất tức giận, tức đến cơ hồ muốn học máu, Lâm Bắc Phàm này thật sự quá vô sỉ, dĩ nhiên bắt mình trói lại, còn ném mình vào chỗ này, bản thân nếu như gặp được hắn, nhất định phải tháo hắn thành tám khối, sau đó nhốt vào trong ngục giam, không thể không cho hắn nếm thử sự lợi hại của bản thân.

Nàng vốn cũng là hảo tâm, biết Lâm Bắc Phàm cùng tiểu yêu tinh kia của Hồ Điệp Bang có quan hệ không nói rõ, cho nên mới thông tri cho hắn, để làm cho Hồ Điệp Bang an phận lại một chút, ai biết được đối phương hơn nữa đem lại tiến hành phát động tiến công Liêu Thiên Cửu, làm cho cả Nam thành rung chuyển bất an, ngay cả phụ thân của mình cũng bị kinh động, nhưng mà hắn ngược lại còn đối đãi với bản thân như vậy.

Trong phòng bố trí xem như cũng không tệ, diện tích mặc dù khổng lồ, nhưng dưới ánh đèn sáng ngời, còn lộ ra hai cái giường, mọi thứ trên giường đều sạch sẽ, dường như đều là vừa mới mua, mà bản thân là bị ném trên cái giường này.

“Ồ ô...” Long Yên Nguyệt rất không thoải mái kêu lên, đáng tiếc miệng bị bịt lại, làm cho nàng một câu cũng không nói nên lời, hơn nữa trên người còn bị trói làm cho tê dại, đem bản thân trói lại giống như cái xác ướp vậy, không thể nhúc nhích được một chút nào, chỉ có thể chờ đối phương thả mình ra.

“Đông đông đông...” Từ bên ngoài hành lang đột nhiên truyền đến từng tiếng bước chân dồn dập, hơn nữa nghe âm thanh, dường như người tới không ít.

Long Yên Nguyệt nhất thời vui mừng lẫn sợ hãi, khẳng định là tên hỗn đản Lâm Bắc Phàm dẫn người tới. Nàng thiếu chút nữa khóc ra nước mắt, bản thân đã qua giờ chịu qua khổ như vậy? Bản thân một lát nữa nhất định phải cho hắn biết một chút mặt mũi.

“Bọn mày là ai?”

Từ bên ngoài truyền đến tiếng kêu hoảng sợ của một tên tiểu đệ.

“Ha ha. Chúng tao là ai? Bọn mày đã có dũng khí đắc tội với Cửu ca, hôm nay là tận thế của bọn mày, các huynh đệ, giết cho ta, cho bọn nó biết sự lợi hại của chúng ta!”

Một cái âm thanh khàn khàn điên cuồng rống lên.

Tiếng kêu la cùng tiếng kim loại liên tục vang lên, nghe ra rất là kịch liệt vô cùng, dường như là hỗn chiến.

Long Yên Nguyệt sắc mặt đại biến, nguyên lai không phải là Lâm Bắc Phàm đến thả mình, là Liêu Thiên Cửu dẫn người giết tới. Nàng hiển nhiên biết Liêu Thiên Cửu không phải là loại tốt lành gì, nếu như để cho người của hắn phát hiện ra bản thân ở chỗ này, vậy bản thân chẳng phải gặp nạn sao? Trong lòng nàng âm thầm hy vọng bên Hồ Điệp Bang có thể giành được thắng lợi cuối cùng.

“Các anh em, nhanh...nhanh ngăn cản bọn họ lại, a...” Một tên tiểu đệ phát ra tiếng kêu thảm thiết, ngay sau đó là tiếng của một vật thể ngã xuống đất.

Nội tâm Long Yên Nguyệt trầm xuống, chẳng lẽ bên Hồ Điệp Bang không được?

Trước sau chỉ mới bốn năm phút đồng hồ, bên ngoài lại rơi vào trong một mảnh yên tĩnh.

“Ha ha. Xem ra nơi này khẳng định là giam giữ nhân vật trọng yếu, tao muốn xem thử một chút xem!” Cái thanh âm thô lỗ điên cuồng kia lại vang lên một lần nữa, hơn nữa bên trong lời nói còn có tiếng cười đắc ý.

Long Yên Nguyệt bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, cả người run cầm cập, trong lòng âm thầm khinh bỉ mấy tên tiểu đệ Hồ Điệp Bang. Các người tại sao lại kém cỏi như vậy, ngay cả vài người cũng không ngăn cản được? Xem ra bọn họ sau này cần phải gia tăng huấn luyện, tốt nhất mỗi người đều phải là một nhân vật đứng đầu, như vậy mới là an toàn nhất. Nàng cơ hồ sắp điên, bản thân tại sao lại có suy nghĩ như vậy, tại sao lại nói ra những lời này? Xem ra sau này thật sự phải sửa đổi lại.

“Bọn mày...bọn mày không thể...không thể xằng bậy, bên trong là...là Long cục trưởng, nàng sẽ giết chết bọn mày!”

Một âm thanh suy yếu của một gã tiểu đệ đột nhiên vang lên ở bên ngoài, xem ra còn có một hơi thở, còn chưa hoàn toàn chết.

Long Yên Nguyệt nghe được những lời này trong lòng đắc ý không thôi. Bản thân là cảnh sát, bọn họ dám làm gì?

Ai biết được âm thanh thô lỗ điên cuồng kia đột nhiên nhớ tới:” Cái gì? Long cục trưởng? Chẳng lẽ là con nhỏ Long Yên Nguyệt kia? Không tệ, đã sớm nghe nói nó rất là thanh cao, căn bản không thèm để nam nhân nào vào trong mắt, vậy là lại cùng tên hỗn đản Lâm Bắc Phàm đó ở cùng một chỗ, không biết là đã bị chơi bao nhiêu lần, khẳng định là hàng hóa đã nát vụn. Thật không ngờ dĩ nhiên lại ở chỗ này, xem ra chúng ta lần này thật sự là gặp may mắn, đem nàng bắt đi, bán sang nước X, cho nàng ta làm một tiểu thư, hiệu quả khẳng định là rất không tệ!”

“Đúng vậy, đại ca nói một chút cũng không sai, chúng ta cũng muốn nhìn xem một chút bộ dáng cảnh sát làm tiểu thư là như thế nào, nói không chừng rất là kích thích!”

“Đại ca, hiện tại cảm giác chơi cảnh sát rất là không tệ, không bằng trước tiên cho anh em chúng ta chơi đùa trước, rồi sau đó hãy bên đi, dù sao cũng đã bị chơi, chơi một lần, cùng chơi mười lần cũng không khác biệt lắm!”

“Đúng vậy, đại ca, bọn anh em đã mấy ngày không có chạm đến nữ nhân, ghen khó chịu lắm, chúng ta có thể ba người cùng lên, thời gian cũng không lâu!”

Bên ngoài nhất thời truyền đến tiếng của một vài tên tiểu đệ, lời nói trong đó tràn ngập dâm dăng đến không chịu nổi, phẳng phất như đã đem Long Yên Nguyệt trở thành một con dê con mặc cho bọn họ muốn làm gì thì làm vậy.

Long Yên Nguyệt bị dọa cho khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, không có chút máu, chẳng lẽ đêm đầu tiên của mình dĩ nhiên bị những người này đoạt mất sao, còn bị bán đến nơi khác? Nàng nghĩ đến tương lai của mình, nghĩ đến công việc của mình, nghĩ đến cha mẹ của mình, nghĩ đến bản thân còn là một thiếu nữ đầy mơ mộng, cơ hồ muốn khóc lên.

358. Chương 359: Đi Khách Sạn.

Long Yên Nguyệt hiện tại thật sự có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Bản thân tại sao lại xui xẻo như vậy? Bản thân chỉ là muốn duy trì trị an một chút, trừng trị mấy tên lưu manh trong Nam thành này, nhưng tại sao lại rơi vào kết cục bị thẩm như thế này, nàng cũng không biết phải làm gì cho đúng, khóe mắt xuất hiện lệ quang, trong đầu không ngừng xuất hiện cảnh bản thân bị bán vào bên trong một câu lạc bộ đêm, bị đám xú nam nhân này chà đạp lung tung.

Nếu như ai có thể cứu mình ra khỏi nơi này, bản thân chắc chắn gả cho hắn, cho dù đối phương là lão đầu 80 tuổi, cho dù là bản thân làm tiểu lão bà cũng không do dự. Long Yên Nguyệt âm thầm thề, nhưng cũng biết tất cả đều là vô dụng, bởi vì không có ai có thể cứu mình, trừ phi có kỳ tích xuất hiện.

“Bọn mày là ai? Sao dám tới nơi này, tao liều mạng với bọn mày!”

Ngay lúc nàng tuyệt vọng, lại nghe được một âm thanh vô cùng quen thuộc, vừa vô cùng đáng ghét.

Ngoại trừ tên hỗn đản Lâm Bắc Phàm ra còn ai khác?

Trên khuôn mặt của Long Yên Nguyệt lập tức lộ ra vẻ mặt vui mừng, mặc dù trong miệng vẫn còn bịt, mặc dù bản thân còn bị trói ở nơi này, cho dù bản thân nhận hết vô số ủy khuất, nhưng nàng lại cảm giác được bản thân phẳng phất như đang ở thiên đường vậy, mọi thứ xung quanh tất cả đều tốt đẹp vậy, nhân sinh còn có rất nhiều chuyện chờ bản thân đi làm.

Có tên hỗn đản này, bản thân cũng không bị mấy tên hỗn đản đó làm nhục, cũng không bị bán qua nước X.

Long Yên Nguyệt lần đầu tiên cảm giác được tên hỗn đản này coi như không tệ, là một người tốt, là nam nhân trong nam nhân, trước kia là có chút hiểu lầm với đối phương, còn có chút thành kiến, bản thân đúng là có chút thái quá.

“Mẹ kiếp, mày là cái thá gì? Cũng dám quản chuyện của lão tử, tao chém chết mày!”

Âm thanh thô cuồng của nam nhân ngạo mạn bên ngoài kia lại vang lên, tựa như rất ra vẻ ta đây.

“Mẹ kiếp, mày dám động vào nữ nhân của tao, hôm nay tao không làm thịt mày, tao mang họ của mày, a..., bọn mày dám đánh lén, tao...tao...”

Lâm Bắc Phàm cũng rất phần nộ la lên, phảng phất như mèo bị giẫm phải đuôi vậy, nhưng ngay sau đó hắn liền kêu lên một tiếng. Bất quá tiếng kêu của hắn nhanh chóng bị tiếng chém giết kịch liệt bao phủ, tràng diện vô cùng thảm thiết.

Nội tâm Long Yên Nguyệt gắt gao trùng xuống, xem ra là đối phương bị thương, nàng muốn lao ra ngoài, cùng đối phương sống vai tác chiến, nhưng hiện tại bản thân cho dù động dậy một chút cũng rất khó khăn, làm sao có thể ra đó được? Nàng gấp đến độ lặn qua lặn lại trên giường, muốn làm cho đối phương chú ý, có lẽ cũng có thể trợ giúp đối phương một chút.

“Các anh em, giết chết tên hỗn đản này, không nên khách khí với hắn. A...” Âm thanh của tên đại hán thô cuồng kia phát ra một tiếng rống như dã thú, chỉ là hắn cũng kêu lên một tiếng, dường như bản thân cũng trúng một đao, làm cho tràng diện bên ngoài càng có vẻ vô cùng kịch liệt, vô số tiếng bước chân giẫm trên mặt đất, phảng phất như gỗ trống vậy, càng thêm lộn xộn.

Long Yên Nguyệt một bên hy vọng Lâm Bắc Phàm có thể chiến thắng đám hỗn đản đó, đem bản thân cứu ra, một bên lại âm thầm khinh bỉ công phu rác rưởi của Lâm Bắc Phàm, lúc trước không phải ngay cả thị trưởng cũng dám đánh chết sao? Không phải ngay cả nhiều đội viên phòng ngừa bạo động như vậy cũng không dễ vào mắt sao? Tại sao bây giờ ngay cả một chút bản lãnh ấy cũng không có?

Chẳng lẽ mấy ngày nay cùng chị Vị hồ đồ, làm cho thân thể suy yếu? Nàng hận không thể nói với đối phương vài câu, làm cho đối phương nhân phẩm bộc phát, đem mấy tên địch nhân đó tiêu diệt.

“Phù phù!” “Phù phù!” “Phù phù!”

Không ngừng có vật nặng rơi trên mặt đất, mà tiếng chém giết cũng không có kịch liệt như lúc ban đầu, trở nên lẻ loi tẻ nhạt.

Trên khuôn mặt của Long Yên Nguyệt lộ ra vẻ tươi cười vui sướng, xem ra, Lâm Bắc Phàm rất nhanh sẽ chiến thắng, bản thân cũng không bị đám hỗn đản đó là nhục, không cần bị bán qua nước X, nàng vô cùng vui mừng. Nàng hận không thể cấp cho tên đại phối đản cứu mình ra này một nụ hôn, để biểu đạt sự cảm tạ của mình.

“Lão đại, lão đại, chúng tôi tới...” Từ bên ngoài lại vang lên từng tiếng bước chân dồn dập, dường như cũng tới không ít người.

Nội tâm Long Yên Nguyệt lại một lần nữa trầm xuống, nhưng lại nghe được Lâm Bắc Phàm vui mừng kêu lên: “Bọn mày tới đúng lúc lắm, mau tiêu diệt mấy tên hỗn đản này cho tao, ai yêu, mày con mẹ nó dám đánh lén, tao liều mạng với mày!”

Lại từng đợt chém giết thảm thiết vang lên, bất quá lần này rõ ràng là bên Lâm Bắc Phàm chiếm thượng phong.

“Các anh em, nhanh chạy thôi!”

Cái âm thanh thô cuồng kia lại vang lên một lần nữa, nhưng lại nghe thấy từng đợt chém giết dồn dập, kèm theo tiếng bước chân ngày càng xa dần, hẳn dường như dẫn theo vài người chạy trốn.

Âm thanh của Lâm Bắc Phàm lại một lần nữa vang lên: “Bọn mày mau thu dọn mấy thi thể này đi, đừng để cho cảnh sát nhìn thấy!”

Long Yên Nguyệt tức giận thiếu chút nữa hộc máu.

Bản thân là một cảnh sát ở chỗ này, đừng nói là xem, nghe cũng đã nghe thấy, chẳng lẽ còn có thể giấu được lỗ tai của mình sao? Bất quá nàng hiện tại cũng không chú ý nhiều đến như vậy, người ta liều chết cứu mình, chẳng lẽ bản thân còn muốn bắt bọn họ sao? Mặc dù bản thân rất có tinh thần trọng nghĩa, nhưng chuyện như vậy vẫn làm không được.

Bên ngoài lại vang lên từng tiếng bước chân cùng ôm một đồng đồ vật, gần 4-5 phút đồng hồ sau, bên ngoài mới dần dần an tĩnh lại, cánh cửa phòng bị nhẹ nhàng mở ra.

Long Yên Nguyệt ngẩng đầu lên hướng phía cửa nhìn lại, nhất thời bị dọa cho hoảng sợ.

Đây là Lâm Bắc Phàm kiêu ngạo bất tuân, mỗi ngày chỉ biết hồ đồ, đại phối đản làm cho bản thân tức giận sao?

Lâm Bắc Phàm trên người đầy máu, không biết đã trúng bao nhiêu đao, vết máu trên mặt vẫn còn chưa có lau đi, thoạt nhìn có chút dữ tợn đáng sợ, phảng phất như tu la đến từ địa ngục vậy, tay phải còn cầm một thanh đao, hơi thở dồn dập, trên mặt lại nở một nụ cười sáng lạn, phảng phất như một chút cũng không quan tâm.

Người nam nhân có mị lực nhất là lúc nào? Đó chính là một khắc khi cứu ra nữ nhân mà bản thân mình yêu.

Long Yên Nguyệt cảm giác được trái tim mình phảng phất sẽ bay lên, bùm bùm nhảy loạn, nàng muốn khóc, nhưng lại kiệt lực không chế bản thân, không muốn thất thố trước mặt đối phương, chỉ có thể ần tình mạch mạch nhìn chăm chú vào đối phương.

Lâm Bắc Phàm thềm hít sâu một hơi, lão đảo bước tới trước mặt đối phương, đem miếng vải bịt miệng nàng lấy ra, đồng thời dùng đao cắt dây trói trên người nàng, lúc này mới cười nói:” Cô...cô hiện tại an toàn rồi!”

Long Yên Nguyệt cảm giác được nước mắt của bản thân đã không nhận được mà trào ra, nghẹn ngào kêu lên:” Anh...anh là tên hỗn đản, anh...anh tại sao bây giờ mới đến? Anh...anh...” Lâm Bắc Phàm khẽ cúi đầu, phảng phất như một đứa trẻ bị lỗi vậy, rất thành khẩn nói:” Là tôi có lỗi!”

Long Yên Nguyệt vẻ mặt kinh ngạc, thật không ngờ đối phương dĩ nhiên hướng bản thân nhận sai, đây là chuyện trước kia chưa từng có. Lúc đầu nàng còn có rất nhiều oán giận, rất nhiều lời nói cũng đều tan thành mây khói, chỉ có vẻ mặt lo lắng.

“Lão đại, anh mới vừa rồi đem máu trét khắp người, máu cũng thấm vào trong túi quần rồi, đây là máu người nào? Thối chết đi được, nhanh đi thay một bộ quần áo khác đi, tôi mắc ói qua.”

Tiểu Kim đột nhiên có chút tức giận truyền âm với Lâm Bắc Phàm.

“Cái này không có biện pháp, xung quanh lại không có máu gì, tao để cho bọn chúng giết hai con gà, lấy máu, mày cố chịu một chút là được!”

Lâm Bắc Phàm rất bất đắc dĩ giải thích cho nó một phen, cái này có thể trách mình sao? Bản thân chung quy không thể giết người lấy máu trét lên người được? Vậy không phải làm cho mình buồn nôn chết sao.

“Máu gà? Máu gà đương như không thối như vậy, anh có chắc đây là máu gà không?”

Tiểu Kim rất là nghi hoặc hỏi.

“Khụ, khụ, tao thấy có hai con gà bị bệnh cho nên mới mua về, một con một tiền, tao có phải là chiếm tiện nghi lớn không?”

Lâm Bắc Phàm không có chút ý tứ, bên trong lời nói còn có chút tiểu nhân đắc ý.

“Ách...” Tiểu Kim thiếu chút nữa hôn mê, người ta đi theo lão đại đều là mỗi ngày ăn nhậu, tiêu điều tự tại, chơi trò chơi nhân gian, tại sao bản thân đi theo lão đại ngay cả con gà cũng phải mua về? Chẳng lẽ hẳn không sợ trong máu này có bệnh sao?

Lâm Bắc Phàm nhìn Long Yên Nguyệt trước mặt, trên khuôn mặt một vẻ có chút hối hận nói:” Tôi mới vừa rồi không nên đem cô trói ở đây, nếu như không phải tại tôi, cô cũng không bị như vậy!”

Long Yên Nguyệt nào còn để ý tới mấy cái này? Vội vàng nhào vào trong lòng hắn, nghẹn ngào khóc rống nói:” Anh...thương thể của anh như thế nào?”

“Tôi...tôi đâu có bị thương? Cô cho rằng mấy tên tiểu tử kia có thể dễ dàng thương được tôi sao? Lâm Bắc Phàm tôi lúc trước ngay cả đội viên phòng ngừa bạo động cũng dám đánh, càng không cần phải nói đến mấy tên côn đồ này, tôi chỉ khẽ nhắc một đầu ngón tay lên, liền có thể đánh cho bọn họ quỳ rạp trên mặt đất, danh hào tiểu Lâm ca của tôi há có thể tùy tiện gọi?”

Lâm Bắc Phàm rất ra vẻ hô lên, nhưng hai mắt hấn khê nhắm lại, cả người không tự chủ được ngã vào trong lòng của Long Yên Nguyệt.

“Này, Lâm Bắc Phàm, anh...anh làm sao vậy? Lâm Bắc Phàm, anh đừng làm tôi sợ, anh làm sao vậy?”

Long Yên Nguyệt vội vàng đỡ hấn, vẻ mặt lo âu kêu lên.

Nhưng mà trả lời nàng chỉ có tiếng ngáy nhẹ, đối phương đã tiến vào mộng đẹp.

Lúc này trên khuôn mặt của Long Yên Nguyệt mới xuất hiện một vẻ tươi cười điềm tĩnh, đặt đối phương nằm ở trên giường.

Nàng ngồi ở bên giường, nhìn đối phương cả người đầy máu, trong lòng vẫn có vài phần cảm khái cùng vui mừng, nếu như không có đối phương, bản thân sẽ biến thành bộ dáng gì? Sợ rằng ngay cả mình cũng không đoán trước được.

“Lão đại, lão đại, anh làm sao vậy? A.... Chúng tôi đi nhầm phòng.”

Mấy tên tiểu đệ bên ngoài lao vào, nhìn thấy một màn này, đều đỏ mặt lên, đều xấu hổ lui ra ngoài, thuận tiện đem cửa phòng đóng lại.

Long Yên Nguyệt cũng trầm tư một hồi, vẫn quyết định đem đối phương trở về trong nhà, hảo hảo kiểm tra thương thế trên người hấn một chút, thuận tiện tẩy rửa vết máu tươi trên người hấn, nhưng lại nghe được Lâm Bắc Phàm mơ mơ màng màng kêu lên:” Vi nhi, anh...anh không có việc gì, anh tốt lắm!”

Long Yên Nguyệt nghe được những lời này, trong lòng khê giật mình, bản thân thiếu chút nữa quên mất vấn đề này.

Nếu để cho chị Vi nhìn thấy bộ dạng này của hấn, vậy chẳng phải là sẽ lo lắng gần chết sao? Hơn nữa bản thân nên giải thích như thế nào với nàng ta? Nàng suy nghĩ một lúc, liền quyết định mặc kệ như thế nào, cũng không thể mang đối phương về nhà, về phần trong nhà mình, lại càng không có khả năng, vạn nhất bị cha mẹ phát hiện, còn không biết sẽ phát sinh chuyện gì, cuối cùng nàng chỉ có một lựa chọn, đó chính là đem hấn đến một khách sạn quanh đây, như vậy sẽ không có người biết.

Lúc nàng nghĩ đến từ ngữ khách sạn này, trên mặt cũng trở nên ửng hồng.

Dường như đây là một từ rất mập mờ, các đôi tình nhân đều đến địa phương này.

359. Chương 360: Điều Là Người Quen Cũ.

“A...” Trong một căn phòng trong khách sạn tại Nam thành, vào lúc sáng sớm một tiếng thét chói tai vang lên.

Cả người Lâm Bắc Phàm, chỉ mặc một cái quần lót, đứng trên mặt đất, vẻ mặt kinh ngạc nhìn vào bản thân, hai tay ôm trước ngực, phảng phất như một tiểu cô nương vậy, bày ra một bộ dáng khóc không ra nước mắt.

“Người nào vậy? Mới sáng sớm, đã làm loạn gì đó?”

Trên giường bên trong chăn mền lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp động lòng người, hai bàn tay mảnh khảnh nhỏ bé nhẹ nhàng xoa xoa hai mắt, cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn có chút chu lên bên trong lời nói còn mang theo một chút bất mãn.

“Long Yên Nguyệt?”

Lâm Bắc Phàm sau khi thấy rõ dung mạo đối phương, há miệng lớn, thiếu chút nữa rớt cả cằm.

“Anh...anh là ai?”

Long Yên Nguyệt ngồi dậy, lộ ra thân thể tuyệt mỹ gợi cảm, dĩ nhiên chỉ mặc một cái áo ngủ màu đỏ, làm cho người ta có một loại cảm giác tuyệt luân. Khi nàng nhìn thấy hấn đứng trên mặt đất, cơ hồ cũng không

khác gì so với Lâm Bắc Phàm, cũng là há cái miệng nhỏ nhắn ra, hai mắt tròng lên, rơi vào trạng thái đờ người, phải vài phút sau, nàng mới phát ra một tiếng thét chói tai:” A...”

Nàng vội vàng cầm lấy cái gối bên cạnh, giống như thiên nữ tán hoa vậy, hướng về phía Lâm Bắc Phàm đập, lớn tiếng kêu lên:” Anh...anh là tên đại hỗn đản, anh...anh tại sao lại ở chỗ này? Anh...anh đã làm gì tôi?”

“Ai yêu, trời ạ!”

Lâm Bắc Phàm còn chưa kịp phản ứng, trên đầu đã hung hăng bị đập một cái, mặc dù không phải rất đau, nhưng lại làm cho hắn lùi lại vài bước, trên cái trán còn có chút đau.

“Anh...anh...anh dĩ nhiên làm ra chuyện không bằng cầm thú như vậy, tôi...tôi muốn nói cho chị Vi!”

Trong đầu Long Yên Nguyệt đều nghĩ rằng bản thân là bị đối phương vũ nhục, nước mắt không ngừng chảy ra, đôi vai cũng rung lên nhẹ nhẹ.

“Cô...cô nói bậy bạ gì đó? Buổi tối ngày hôm qua xảy ra chuyện gì, tôi cũng không biết, là cô đưa tôi tới nơi này.”

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa hộc máu, mặc dù bản thân đối với cô nàng này cảm thấy hứng thú, nhưng chung quy vẫn không thể thừa dịp đối phương hôn mê mà cùng đối phương phát sinh ra chuyện gì? Đây không phải là một chút thú vị cũng không có sao?

“Anh nói bậy, người nào mang anh đến nơi này?”

Long Yên Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Chẳng lẽ không phải là cô mang tôi tới nơi này?”

Lâm Bắc Phàm hỏi một câu.

“Nơi này? Chẳng lẽ là tôi đem cô tới nơi này?”

Long Yên Nguyệt nhìn thoáng qua căn phòng này một lại, lại nhìn hắn một chút, lúc này mới chợt nhớ lại, buổi tối ngày hôm qua dường như đúng là bản thân mang hắn tới khách sạn này, lại còn cởi hết quần áo dính đầy máu trên người hắn ra, giúp hắn tỉ mỉ lau hết toàn thân, ngay cả con quái vật lớn của nam nhân kia cũng không có lưu lại, lại còn giúp hắn thay một cái quần lót mới tính, chính bởi vì nguyên nhân này, mới làm cho hai má của nàng ửng hồng cả buổi tối, trái tim đập loạn cả lên, chỉ là sau đó do quá mệt mỏi, cho nên cũng quên chuyện gì xảy ra, chỉ nhớ rõ bản thân tắm nước nóng sạch sẽ, cuối cùng nằm bên cạnh hắn ngủ thiếp đi, ai biết được một giấc tỉnh dậy, hai người dĩ nhiên đều đắp chung một cái chăn, mà cái chăn của nàng đã sớm bị nàng đá xuống dưới giường. Nàng nghĩ tới đây, có chút xấu hổ thấp giọng nói:” Là tôi đem anh vào bên trong khách sạn này, làm sao vậy, chẳng lẽ anh không nhớ rõ buổi tối ngày hôm qua phát sinh chuyện gì sao? Nếu không có tôi, chỉ sợ anh đã có thể bị chảy máu cho đến chết rồi.”

Sau khi nàng nghĩ thông suốt, ngay lập tức lại không thêm nói lý.

Trên cái trán của Lâm Bắc Phàm đã có thêm mấy đạo hắc tuyến, cô nàng này cũng quá cường hãn đi?

Hắn vào buổi tối hôm qua hiển nhiên không phải là thiếu máu mà ngất đi, vốn chỉ là muốn chiếm chút tiện nghi, ai biết được cả ngày bận rộn, sau khi tinh thần được thả lỏng, liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, hiển nhiên biết bản thân cũng không có cùng đối phương phát sinh quan hệ thân mật gì, chỉ là nghe thấy nàng ta nói như vậy, phảng phất như bản thân chiếm tiện nghi vậy.

“Tôi bị thương? Tôi làm sao có thể bị thương?”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ phản bác lại một cái, phảng phất như bản thân là bất tử cường vậ. Chỉ là cánh tay phải, trước ngực cùng bắp chân trái ba chỗ này đều bị băng bó dày, có thể thấy là hắn đã bị thương, chỉ là không phải bị người khác chém trúng, mà là vì ứng phó với chuyện phát sinh tối qua, mà cố ý chém mình ba đao, mặc dù không có quá nghiêm trọng, chỉ thoát nhìn tạm tạm mà thôi, cũng đủ lừa gạt những người khác.

“Thiệt, buổi tối ngày hôm qua anh bị chém bị thêm như vậy, còn ở nơi này đánh rầm!”

Long Yên Nguyệt rất không thích trừng mắt liếc đối phương một cái. Bất quá buổi tối hôm qua sau khi nhìn thấy ba vết đao đáng sợ dữ tợn trên người đối phương, nước mắt của nàng không ngừng chảy xuống, trong lòng khó chịu không thôi.

Vì mình mà hắn không để ý tới an toàn của bản thân, tinh thần như vậy chẳng lẽ còn chưa nói rõ hay sao?

Long Yên Nguyệt bình thường mặc dù chẳng muốn suy nghĩ mấy vấn đề này, nhưng hiện tại ngẫm lại, những chuyện mà Lâm Bắc Phàm đã làm đối với mình, dường như đúng là rất nhiều, đầu tiên là giúp mình tìm lại súng đã mất, sau đó lại còn cứu mình từ trong tay sát thủ, còn lúc bản thân sắp bị người ta làm nhục, liền đem hai người Tổng Kiến Quốc cùng Tổng Nhân Hóa đánh chết, hiện tại vì bản thân mà bị thương nặng như vậy, cái này không phải chỉ hai câu cảm ơn đơn giản mà có thể nói rõ được.

Lâm Bắc Phàm cúi đầu nhìn ba chỗ bị thương của mình một chút, lúc này mới kêu lên:” Là chỗ này bị thương? Chỉ là không lưu ý, bị bọn họ chạm nhẹ một cái, không tính là bị thương, cho dù là mấy trăm người tôi cũng không để vào mắt, ai yêu, chỉ là đầu tôi đúng là có chút choáng, ta trước tiên phải ngủ một lát, ngủ một lát!”

Hắn rất vô sỉ bò lên trên giường, trực tiếp chui vào trong chăn.

“Uy uy uy, cái này là chăn của tôi, anh đi ra ngoài cho tôi!”

“Tôi mất máu quá nhiều, tôi, tôi muốn ngủ một chút!”

“Này, anh...anh tên đại sắc lang này, anh sờ mó chỗ nào đó? Anh đừng có lộn xộn, anh tức chết tôi rồi!”

Lâm Bắc Phàm tinh thần sáng láng đi vào Bờ Biển Vàng, nhưng lại nhìn thấy hào khí xung quanh có chút quái dị, mấy cô nàng bình thường hay nhìn mình, hiện tại dĩ nhiên cũng không liếc mắt nhìn mình một cái, phảng phất như đem mình trở thành hạt bụi vậy.

“Lưu Đại Khánh, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy Lưu Đại Khánh đang muốn lên rồi đi, liền vội vàng gọi đối phương lại.

Lưu Đại Khánh vội vàng dừng lại, ngượng ngùng cười, đi tới trước mặt, thấp giọng nói:” Tiểu lâm ca, ngài kêu tôi?”

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy đám người bọn họ bộ dáng cổ quái, rất không thoải mái kêu lên:” Các người đây là làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?”

“Cái này, cái này...”

Lưu Đại Khánh xoa xoa hai tay, có chút khó nói.

“Uh?”

Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng, biểu thị rất khó chịu với loại thái độ này.

Lưu Đại Khánh nhất thời sợ hãi, vội vàng nhỏ giọng giải thích nói:” Oh, tiểu Lâm ca, kỳ thật là như thế này, mới vừa rồi Bờ Biển Vàng chúng ta có vài người tới, dường như rất có lai lịch, nói anh dường như phạm phải chuyện gì đó, hiện tại đang ở bên trong phòng làm việc của tổng tài!”

“Người rất có lai lịch?”

Lâm Bắc Phàm khẽ nhíu mày, tựa hồ nghĩ tới gì

“Đúng vậy, hiện tại Liễu tổng đang cùng bọn họ nói chuyện với nhau, hơn nữa tổng tài nói cho chúng tôi biết, nếu như nhìn thấy anh, nói cho anh biết ngàn vạn lần đừng có đi tới, còn nói, nàng sẽ tận lực giúp anh giải quyết, ai, tiểu Lâm ca, anh đừng chạy...”

Lâm Bắc Phàm liền lao thẳng đến trước cửa phòng tổng tài, nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, từ bên trong vang lên một thanh âm thanh thúy:” Mời vào!”

Hắn vội vàng đẩy cửa tiến vào, thật không ngờ người ở bên trong kẻ ra thật đúng là không ít, hơn nữa đại đa số đều là người quen. Ngoại trừ Liễu Vi ra, còn có Long Thiên Hữu, Long Yên Nguyệt cùng ba bốn gã

cảnh sát, cùng với Mộ Nghiên Kỳ cùng với một vài tên trung niên nam tử mặc thường phục khác, trong đó có một người trung niên nam tử cùng một người thanh niên hắn đã từng gặp một lần.

“Bác Phàm, anh không phải bị bệnh sao? Tại sao lại tới đây? Cần thận thân thể của anh.”

Liễu Vi nhìn thấy hắn tiến vào, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, đứng lên dò hỏi.

Lâm Bắc Phàm nhìn Liễu Vi một chút, lại nhìn Long Yên Nguyệt một chút, cuối cùng nhìn Mộ Nghiên Kỳ, ba người con gái này đều có chút lo lắng nhìn hắn, hắn lại có một loại cảm giác muốn ngất đi, ai có thể ngờ được rằng ba người nữ nhân của hắn đồng thời xuất hiện tại nơi này? Sợ rằng so với việc trúng giải thưởng một trăm vạn còn muốn ngạc nhiên hơn, bất quá sự thật chính là sự thật. Hắn cười khổ hai tiếng:” Thân thể của anh không sao, công việc là đệ nhất.” “Lâm tiên sinh? Thật không ngờ chúng ta lại gặp lại nhau nhanh như vậy!”

Người thanh niên kia cười tủm tỉm nói. Hắn là số 15 tiểu tổ hành động đặc biệt, cũng là một người vô cùng có bản lĩnh, cũng bởi vì chuyện này, bình thường làm việc đều có chút kiêu ngạo, bất quá ở kinh thành sau khi bị Lâm Bắc Phàm chén ép qua một lần, liền an phận đi rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc:” Đúng vậy, thật không ngờ các người lại đến Nam thành tìm tôi, thật sự là làm cho tôi có chút vui mừng lẫn sợ hãi, không bằng lát nữa tôi mời mọi người ăn một bữa cơm, để cho mọi người giao lưu tình cảm, gần đây có một quán ăn rất ngon, gọi là Kim Ngư thiên thưởng, còn có một câu lạc bộ gọi là Hoàng Gia, bên trong có rất nhiều cô nàng xinh đẹp, tỷ như sinh đôi, nữ hoàng, nữ cảnh sát, tiểu y tá, học sinh, tiếp viên hàng không, rất nhiều loại, có cả một đồng, hơn nữa đều là hàng mới nhập, tôi cùng ông chủ câu lạc bộ đó cũng khá quen thuộc, cam đoan để cho mọi người hưởng thụ cao nhất, nếu như ai không đi, tức là không cho Lâm Bắc Phàm tôi mặt mũi rồi!”

“Đi chết đi, có quỷ mới cùng anh đi giao lưu tình cảm?”

Số 15 trực tiếp giơ ngón giữa lên với hắn, thằng nhãi này nói chuyện quá vô sỉ, tại sao nam nhân đều là như vậy? Bất quá nội tâm hắn cũng có chút ngứa ngứa, một địa phương nhỏ như Nam thành mà cũng có nơi lợi hại như vậy sao?

Trung niên nam tử kia cũng cười ha ha:” Sớm biết là cậu gây chuyện, chúng tôi cũng không vội từ xa chạy tới nơi này, bất quá lộ phí dừng chân lần này cùng tiền cơm nước, đều phải là cậu chi trả.”

Mấy người trung niên khác cũng đều mang vẻ mặt mỉm cười nhìn Lâm Bắc Phàm, ngay cả một câu cũng chẳng muốn nói.

Long Thiên Hữu có chút kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm, lại nhìn hai người bạn họ, không biết bọn họ quen nhau như thế nào, tại trong ý thức của hắn, những người này đều là những người rất lợi hại, đừng nói người khác, ngay cả bản thân một cục trưởng cục công an như hắn dường như cũng không lợi hại bằng người ta, tại sao bọn họ lại cùng Lâm Bắc Phàm nói chuyện khách khí như vậy? Hắn bởi vì con gái bảo bối của mình cùng Lâm Bắc Phàm có quan hệ, cho nên trong khoảng thời gian này vẫn không dám nhìn tới đối phương, sợ lại bị đối phương bắt được không tha.

Mộ Nghiên Kỳ nhìn thấy bọn họ nói chuyện càng lúc càng xa, phảng phất như đang nói chuyện nhà vậy, vội vàng ho một tiếng:” Lâm Bắc Phàm, mục đích của chúng tôi lần này đến Nam thành rất đơn giản, chính là điều tra chuyện Cao Nham bị giết, hy vọng anh có thể thành thật khai báo!”

“Cái gì? Cao Nham bị giết? Cái này, điều này làm sao có thể? Loại thư sinh trói gà không chặt như tôi? Làm sao có thể giết người? Tôi ngay cả con gà cũng không dám giết.” Lâm Bắc Phàm giống như mèo giẫm phải đuôi vậy, lớn tiếng kêu lên, hai mắt lóe ra quang mang thuần khiết, liên tục chớp chớp mấy cái, làm cho mọi người xung quanh cảm thấy ớn lạnh.

Tiểu tử này sẽ không có hứng thú với nam nhân chứ?

360. Chương 361: Đó Là Một Câu Chuyện Thê Mỹ

Ban đầu, Liễu Vi vẫn cho rằng, những người này sẽ làm khó Lâm Bắc Phàm, cho nên trong lòng vẫn thấp thỏm không yên, không biết nên xử lý chuyện này thế nào cho phải. Bất quá bây giờ nhìn thấy bọn họ ai nấy đều cười cười nói nói, nỗi lo lắng trong lòng cuối cùng cũng biến mất.

Mười mấy người bọn Long Thiên Hữu trên trán đã toát ra mấy hạt mồ hôi.

Thằng khốn này đúng là không biết xấu hổ, cái câu tay trói gà không chặt mà hắn cũng dám nói ra. Cái gì gọi là ngay cả gà cũng không dám giết? Lúc trước hắn đập chết Tổng Kiến Quốc cùng Tổng Nhân Hóa, lại còn quay mặt nhìn hơn mười thành viên đội chống bạo động, ngay cả mí mắt cũng không chớp lấy một cái, lúc đó oai phong biết chừng nào. Bây giờ lại dám ra vẻ sợ hãi, thật quá vô sỉ.

Long Thiên Hữu ho khan một tiếng, trợn trừng mắt, ra vẻ rất chính nghĩa nói: “Lâm Bắc Phàm này, đêm qua, ở thành phố Nam Thanh chúng ta đã xảy ra một chuyện hết sức nghiêm trọng, đám xã hội đen đánh nhau với quý mô lớn, làm ảnh hưởng rất xấu đến hình ảnh thành phố Nam Thanh và nước chúng ta. Máy đồng chí này chính là người của trung ương phái tới để điều tra chuyện này, từ đây có thể thấy được trung ương coi trọng chuyện này như thế nào, cho nên cậu phải toàn lực giúp đỡ họ, hiểu chưa?”

Lâm Bắc Phàm rất vô tội gật gật đầu nói: “Tôi hiểu rồi, trung thực sẽ được bảo vệ, chống cự sẽ bị nghiêm trị. Tôi là một công dân lương thiện, phải bảo vệ người tốt, trừng trị kẻ xấu là nghĩa vụ của tôi. Tôi nhất định sẽ trợ giúp các ông, điều tra rõ ràng chuyện này!”

Hắn còn lén lút làm một cái mặt quỷ với số 15, nhìn thế nào cũng giống như chồn ăn trộm gà.

Trong đầu cả đám người còn lại đều không hẹn mà cùng hiện lên một câu: “Người toàn lực trợ giúp? Người là người dân lương thiện? Người chỉ lừa được quỷ thôi!”

Số 15 vẫn rất nghiêm túc gật đầu nói: “Cậu nói một chữ cũng không sai. Chúng ta nhất định phải điều tra, làm rõ ràng chuyện tối hôm qua, một khi bị chúng tôi tra ra điều gì, cho dù cậu có một trăm cái đầu cũng không đủ để rơi đâu!”

Nói xong trong lòng hắn lại thầm bổ sung thêm một câu: “Thằng khốn này làm việc thật sạch sẽ gọn gàng, quả thật so với mấy tên tội phạm quốc tế còn lợi hại hơn, làm sao có thể để mình tra ra được cái gì chứ?”

“Vâng!”

Lâm Bắc Phàm thành thật gật đầu.

Lúc này số 15 cùng người trung niên kia mới nhẹ gật đầu, cuối cùng nhìn thoáng qua những người khác: “Hiện tại chúng tôi có mấy vấn đề muốn hỏi đồng chí Lâm Bắc Phàm, cho nên mời những người không liên quan tạm tránh đi một lát!”

Long Thiên Hữu cùng Long Yên Nguyệt thoáng liếc mắt nhìn nhau. Tuy có thể nhận ra Lâm Bắc Phàm cùng những người này có quan hệ, nhưng vẫn sợ đối phương có chuyện gì xảy ra, cho nên hai người vẫn quyết định ở lại, còn những cảnh sát khác cùng Liễu Vi thì phải tránh đi một lát.

Liễu Vi vốn cũng muốn ở lại, nghe thử xem rốt cuộc bọn họ muốn thẩm vấn cái gì, nhưng cô lại không phải người của cảnh sát, cũng không phải người của trung ương nên tất nhiên không thể ở lại chỗ này. Bất quá sau khi được Long Yên Nguyệt an ủi vài câu, cô vẫn lo lắng nhìn về phía Lâm Bắc Phàm vài lần, khẽ lắc đầu rồi ra khỏi phòng làm việc của mình.

“Nào nào, mọi người đừng nghiêm túc thế, làm điều thuốc lá, cho không khí bớt ngột ngạt nào!”

Lâm Bắc Phàm ngồi vắt chéo chân trên ghế, móc trong người ra một bao thuốc lá năm đồng, phát cho mọi người mỗi người một điếu.

Mấy người bọn số 15 cùng Long Thiên Hữu trên trán đều nổi gân xanh, thằng khốn này cũng quá vô sỉ đi.

Cho dù là muốn hối lộ bọn họ, cũng không cần phải xuất ra cái loại thuốc lá rác rưởi năm đồng một bao này chứ.

Số 15 cầm lấy điều thuốc của Lâm Bắc Phàm sau đó đút luôn vào trong túi áo. Sau đó mới bước tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, mở miệng nói: “Lâm tiên sinh này, tôi cũng không vòng vo nữa, Cao Nham có phải là do anh giết không? Chúng ta đều là người một nhà, cho dù là do anh giết thật thì chúng tôi cũng có thể giúp anh che giấu!”

Mấy người còn lại cũng tỏ vẻ hiếu kỳ nhìn đối phương, xem xem thằng khốn này trả lời câu này thế nào.

Lâm Bắc Phàm rất bất đắc dĩ trừng mắt nhìn bọn hắn một cái, nhún nhún vai, móc ra một điều thuốc lá, đưa lên miệng châm lửa, hít một hơi rồi mới lên tiếng: “Ánh mắt của các người là có ý gì thế? Đây là thái độ gì? Các người xem Lâm Bắc Phàm tôi là loại người như thế sao? Tôi có thể cam đoan với các anh, cam đoan với đảng, cam đoan với mười ba ức dân, Cao Nham thật sự không phải do tôi giết, nếu như tôi nói dối thì sau này tôi không lấy được vợ, tán không được gái!”

“Rầm!”

Mục Nghiên Kỳ cùng Long Yên Nguyệt thiếu chút nữa thổ huyết.

Tên hỗn đản này thật đúng là cái gì cũng dám nói, thật quá vô sỉ. Hắn khắp nơi chỗ nào cũng trêu hoa ghẹo nguyệt, nhìn thấy gái là mắt sáng lên, vậy mà cũng dám nói câu không tán được gái?

Mấy người bọn số 15 cũng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, người ta đã nói đến như vậy rồi, còn có thể nói như thế nào nữa? Có lẽ Cao Nham thật sự không phải là do hắn giết thật.

“Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cao Nham làm sao lại chạy tới thành phố Nam Thành? Hơn nữa làm sao lại bị người ta giết chết? Chúng tôi đều chưa hiểu ra chuyện gì đã bị người ta gọi đến đây, bắt điều cha kỹ lưỡng một phen!”

Người trung niên kia tò mò hỏi. Mã số của hắn là số 8, có thể nói là đã hoạt động trong tiểu đội này một thời gian khá dài, kinh nghiệm cũng khá phong phú.

“Hả? Các ông cũng không biết vì sao hắn lại tới thành phố Nam Thành?”

Lâm Bắc Phàm mặt mày kinh ngạc hỏi ngược lại.

“Cái này có gì lạ đâu? Chúng tôi đâu phải bảo mẫu của hắn, làm sao mà biết được? Hơn nữa ngay cả cha hắn cũng không biết hắn ở thành phố Nam Thành. Sau này chúng tôi dựa vào vệ tinh theo dõi mới biết được hắn đang ở thành phố Nam Thành đó!”

Số 15 tức giận nói.

Lâm Bắc Phàm lúc này mới hiểu ra, thì ra Cao Nham đã lén lút tới Nam Thành, vậy thì quá tốt rồi. Hắn đảo con người một vòng rồi lập tức bị phản khóc rống lên, khóc đến thiên hôn địa ám: “Cao thiếu gia ơi, tôi thật sự là có lỗi với cậu...!”

“Rầm!”

Cả đám xung quanh thiếu chút nữa ngất xỉu.

Hắn và Cao Nham có quan hệ tốt như vậy sao? Hình như trước kia còn có chút mâu thuẫn cơ mà.

“E hèm, Lâm tiên sinh. rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra? Cậu cứ từ từ nói, đừng gấp gáp, chúng tôi nhất định sẽ làm chủ cho cậu!”

Khóe miệng số 15 giật giật hai cái nhưng vẫn cố bình tĩnh dò hỏi.

“Đó là một câu chuyện rất thê mỹ, nói ra thật làm người ta thương tâm!”

Lâm Bắc Phàm nghẹn ngào thấp giọng giải thích nói: “Chuyện xảy ra trong một quán bar ở khu vực phía đông, tên nó là Thiên Đường Địa Ngục. Khi đó Cao thiếu gia mang theo mấy tên vệ sĩ tới đây uống rượu, đột nhiên hắn nhìn thấy một cô bé mười mấy tuổi, không hiểu thế nào hắn lại lập tức rất yêu mến, muốn làm bạn với cô bé kia. Nào ngờ, đúng lúc đó, cái tên hỗn đản Liêu Thiên Cửu kia lại xuất hiện, hắn cũng muốn mang cô bé kia đi. Thế là song phương xảy ra tranh chấp kịch liệt. Lúc đầu thì còn nhục mạ lẫn nhau, sau đó hai phe đều không nhịn nổi nữa mà động thủ. Tuy võ thuật của Cao thiếu gia và mấy tên vệ sĩ cũng không tệ, nhưng làm sao có thể là đối thủ của mấy trăm người? Hơn nữa hắn còn phải ra sức bảo vệ

cô bé kia, không thể để ý trước sau, cuối cùng rơi vào tay Liêu Thiên Cửu, mấy tay vệ sĩ thì bị đánh trọng thương. Lúc đó tôi vừa kịp đuổi tới, đang chuẩn bị cứu Cao thiếu gia khỏi tay bọn hắc, đáng tiếc là tôi thể đơn lực bạc, hơn nữa Cao thiếu gia lại đang ở trong tay bọn chúng, làm tôi sợ ném chuột vỡ bình, chỉ có thể cố gắng khuyên bảo Liêu Thiên Cửu, hy vọng hắn có thể thả Cao thiếu gia ra, nhưng ai ngờ Liêu Thiên Cửu lại không thèm để ý, trực tiếp giết chết Cao thiếu gia!”

“Hả?? Thật, thật sự là Liêu Thiên Cửu ?”

Mấy người bọn số 15 đều cả kinh.

Hôm nay, trước khi tới thành phố Nam Thành, bọn họ đã từ miệng Cao Chí Bình biết được một tin tức, có lẽ cái chết của Cao Nham có liên quan mật thiết với một người có tên là Liêu Thiên Cửu. Thật không ngờ toàn bộ chuyện này đều là sự thật.

Nước mắt của Lâm Bắc Phàm không ngừng từ hai mắt tràn ra, ướt cả áo trước ngực, so với khóc cha chết có lẽ còn thương tâm hơn. Hắn nức nở nói: “Tôi liều mạng xông tới, muốn đỡ cho Cao thiếu gia, nào ngờ tôi vẫn đến chậm một bước, chỉ có thể trở mắt mà nhìn, Cao thiếu gia ngã xuống. Lúc đó tôi chỉ muốn cứu hắn, muốn đưa hắn tới bệnh viện, nhưng người của Liêu Thiên Cửu ở đó thật sự quá nhiều, tôi không thể làm gì được, còn bị Liêu Thiên Cửu chém một đao, thiếu chút nữa đã bị hắn giết chết!”

“Cái gì? Anh bị hắn chém một đao?”

Mục Nghiên Kỳ kinh hô lên, trên mặt lộ ra sự lo lắng.

Trên mặt Long Yên Nguyệt cũng lộ ra vẻ cổ quái, trong lòng cũng hiểu ra, vì sao khi Lâm Bắc Phàm cứu mình đêm qua, bị những kẻ kia đánh thương, thì ra trước đó hắn cũng đã bị thương. Trong lòng cô nàng lại càng thêm mấy phần cảm kích hắn, trái tim nhỏ lại nhảy mạnh mấy cái.

“Anh bị chém một đao?”

Trên mặt số 15 lộ rõ vẻ nghi ngờ.

“Anh không tin tôi?”

Lâm Bắc Phàm mặt mày bị thống kêu lên.

“E hèm, không phải tôi không tin anh, nhưng mà nói thế nào thì anh cũng là cao thủ, làm sao lại để bị thương? Căn cứ vào những gì chúng tôi biết, tên Liêu Thiên Cửu kia mặc dù ở thành phố Nam Thành cũng có chút thể lực, nhưng vẫn là kẻ chưa nhập lưu, làm sao có thể có cao thủ?”

Số 15 ngượng ngùng cười, bất quá bất cứ ai nhìn vẻ mặt hắn lúc này cũng có thể nhận ra trên mặt hắn đang hiện lên bốn chữ: “Tin được cái rắm.”

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu, thở dài một hơi: “Ài, anh hùng khó gánh, người tốt khó làm mà!”

Nói xong hắn liền đứng dậy, cầm điều thuốc lá đang hút trên miệng tùy tiện vất xuống đất, sau đó mới chậm rãi cởi áo ra, lộ ra nửa trên thân thể, những dải băng trắng nhiễm máu đỏ đã nói lên rằng hắn cũng bị thương không nhẹ.

“Đây là hàng thật hay giả thế?”

Số 15 vẫn nghiêng ngó, mở mắt thật to, nhìn thật kỹ mấy lần, nghi ngờ hỏi.

“Giả làm sao được? Đây là đích thân tôi băng bó đó!”

Long Yên Nguyệt nhìn bộ dáng không tin của mấy người bọn số 15, lập tức thở phì phì quát lên. Nếu như không phải bọn họ có lai lịch khá lớn thì chỉ sợ cô nàng đã sớm xông tới chửi xối xả, tát cho mấy cái rồi...

“Cái gì? Con tự tay băng bó?”

Long Thiên Hữu trừng to mắt, trên mặt lộ vẻ cổ quái. Con gái mình đêm qua không về nhà, chẳng lẽ lại lén lút ra ngoài với thằng nhãi này..

“Con, con thấy hắn bị thương, trong lòng có chút không đành lòng, cho nên mới, mới...”

Long Yên Nguyệt nhìn ra trong ánh mắt cha mình có một tia khác lạ, lập tức hai gò má ửng đỏ, giống như là trẻ con đang ăn vụng bị bắt quả tang, vội vàng cúi đầu, yếu ớt giải thích.

Long Thiên Hữu hết nhìn Lâm Bắc Phàm lại nhìn Long Yên Nguyệt, trong đầu lại càng mọc thêm mấy ý nghĩ cổ quái.

Thằng nhãi này khiến cho con gái mình trở nên ngoan ngoãn như vậy từ khi nào thế? Đây cũng thật quá dọa người đi? Hơn nữa con gái mình trước kia tránh thằng nhãi này như tránh tà, bây giờ làm sao lại có thể quay ngoắt 180 độ như thế?

Số 15 vẫn có chút tò mò, dùng ngón tay nhấn nhấn vào vết thương trên ngực Lâm Bắc Phàm, còn vô sỉ phun ra một câu: “Lâm tiên sinh, tôi xem anh bây giờ tinh thần vẫn còn tốt lắm, thương thế chắc cũng không nặng lắm đâu? Có cần tôi giúp anh kiểm tra lại lần nữa không?”

“Á.” Lâm Bắc Phàm đột nhiên sắc mặt tái nhợt, kể thắm một tiếng, vết thương trước ngực lại rỉ ra máu tươi, thấm ướt cả băng trắng, cả người hần ngả ngửa về phía sau.

361. Chương 362: Sư Muội Y Đằng Thanh Tử Đã Tới.

Toàn bộ người trong phòng không ngờ tình huống lại xảy ra như vậy, đều sợ hãi kinh hô lên một tiếng, nhất thời phản ứng không kịp.

Đối phương làm sao có thể yếu ớt như vậy chứ? Đây đúng là dọa chết người mà?

Phải mất tới hai phút sau, số 15 mới kinh hô lên: “Tôi, tôi không có dùng quá sức, tôi chỉ hơi chạm nhẹ một cái hần đã ngã xuống, cái này, cái này làm sao có thể.”

Lúc bình thường, hần luôn luôn mặt mày lạnh tanh, gặp nguy hiểm cũng đập nhanh một cái, cho dù là đối mặt với kẻ thủ mạnh mẽ cũng không nhú mày một cái, càng không có cái vẻ khiếp đảm, vậy mà bây giờ hần cũng bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, cắt không ra hột máu. Nếu như mình thật sự khiến hần đi châu diêm vương, Lý tham mưu trưởng chắc chắn mình thành mấy khúc mất.

Long Yên Nguyệt vội vàng đẩy số 15 ra, ôm chặt Lâm Bắc Phàm vào trong lòng, thoáng kiểm tra hô hấp của đối phương, lập tức sợ hãi đến mặt mày trắng bệch, run run kêu lên: “Lâm Bắc Phàm, anh, anh làm sao vậy? Anh mau tỉnh lại, có ai không, anh, anh, anh ấy sắp không xong rồi. Anh, anh vừa rồi đã làm gì anh ấy? Các người, các người...” Nếu như đối phương không phải là người của trung ương phái tới, chỉ sợ cô nàng đã rút phẳng khẩu súng ngắn bên hông, nã cho mấy phát rồi.

Mấy người xung quanh đều sợ đến nổi mồ hôi túa ướt hết cả áo. Chuyện gì thế này? Chẳng lẽ đẩy nhẹ một cái cũng gây tai nạn chết người sao?

Số 15 sợ quá, suýt chút nữa ngồi phệt xuống đất. Chuyện gì thế này? Đều tại cái tay thói này, tự dưng ăn loạn cái gì chứ? Đây không phải buồn quá nghịch đại sao? Sắc mặt hần tái mét, nhìn những người xung quanh, liên tục xua tay, run run kêu lên: “Cái này, chuyện này không liên quan tới tôi!”

Mấy người còn lại đều trợn trừng mắt, âm thầm nhìn hần đầy kinh bỉ.

Người ta bằng bó đầy người như vậy, người lại đến ấn ấn vào miệng vết thương, còn trách được ai nữa? Đáng đời.

Mục Nghiên Kỳ cũng vội vàng chạy tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, tháo lớp băng trên người Lâm Bắc Phàm ra, lập tức nhìn thấy một vết đao chém dữ tợn, máu tươi vẫn không ngừng rỉ ra, xem ra quá nửa vừa rồi là bị số 15 đẩy nhẹ một cái, làm miệng vết thương vỡ ra.

“Anh, anh, anh...” Mục Nghiên Kỳ đứng bất động, chỉ thẳng vào mặt số 15, mặt mày tức giận tới trắng bệch.

“Tôi, tôi, tôi, trời ơi!”

Long Thiên Hữu so với những người khác vẫn bình tĩnh hơn một chút, vội vàng quát lớn: “Mấy người nào loạn cái gì chứ, mau cầm máu cho hắn rồi nói sau, cứ để máu chảy như vậy, hắn đi châu diêm vương bây giờ. Để tôi báo cứu thương, kêu bệnh viện tới đưa hắn đi!”

Vừa nói hắn vừa rút điện thoại di động ra, vội vàng bấm số điện thoại của bệnh viện.

Tất cả mọi người lúc này mới tỉnh táo trở lại. May mà bọn Mục Nghiên Kỳ thường xuyên phải chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm, cho nên trong người lúc nào cũng mang theo thuốc cầm máu., lúc này mới nhanh chóng bôi thuốc lên ngực Lâm Bắc Phàm, khiến vết thương trên ngực hắn dần dần cầm máu, không cho máu chảy ra ngoài nữa. Tuy sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng không nguy hiểm tới tính mạng nữa.

“Lão đại, thấy em ra tay thế nào? Bảo đảm bọn kia bị dọa cho chết khiếp, sau này khẳng định không dám làm liều nữa!”

Tiểu Kim rất là vô sỉ, cười hô hố, phảng phất như mình vừa làm một chuyện rất đắc ý vậy.

Lâm Bắc Phàm thâm khinh bỉ hắn, hừ một tiếng: “Chú cũng hơi quá tay đấy, tùy tiện làm nhẹ nhẹ một chút là được, sao lại để anh chảy ra nhiều máu như vậy, chú không sợ anh chảy máu đến chết hả? Bây giờ phải mua bao nhiêu máu mới đủ bù đây?”

“Em cũng chỉ hơi xử lý một chút thôi àm, không phải anh cũng không mất bao nhiêu máu sao”

Tiểu Kim có chút xấu hổ truyền ân nói. Vừa rồi hình như mình cũng không khống chế pháp lực, khiến đối phương xuất huyết hơi nhiều, giống như đàn bà đến kỳ vậy. (ặc ặc, tên tác giả viết, không phải em thêm vào :[]) Lâm Bắc Phàm cứng họng, không biết nói gì hơn.

Lâm Bắc Phàm nhanh chóng được đưa tới bệnh viện, sau khi được truyền mấy trăm ml máu tươi, sắc mặt cuối cùng mới tỉnh hơn một chút. Lần này đúng là khiến cho bọn số 15 và số 8 không còn dám đụng lung tung vào người hắn nữa, quả thật nâng niu hắn so với nâng niu đồ sứ Tống triều còn cẩn thận hơn mấy chục lần, cả đám lo lắng đứng cạnh giường, so với cháu nội còn ngoan hơn trăm lần.

“Mình, mình đã chết rồi sao?”

Lâm Bắc Phàm cực kỳ vô sỉ, từ từ mở mắt ra, ra vẻ gian nan lắm mới há được miệng, phun ra một câu.

“Bác Phàm, anh, anh không chết, anh đang ở bệnh viện!”

Liều Vi bổ nhào tới, ôm lấy Lâm Bắc Phàm, khóc rầm rức.

Long Yên Nguyệt cùng Mục Nghiên Kỳ tuy trong lòng cũng cực kỳ khó chịu, ai biết Lâm Bắc Phàm lại phát sinh biến cố như vậy? Nhưng do mấy cô nàng không thể so sánh với Liều Vi, nên chỉ có thể đứng bên cạnh, đến một câu ân cần, quan tâm cũng không nói được.

Số 15 cố gắng gượng cười nịnh hai tiếng nói: “Lâm tiên sinh, anh không sao đâu, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là bình phục thôi!”

“Mời các người ra ngoài, tiên sinh nhà tôi bây giờ cần nghỉ ngơi!”

Hai hàng mi thanh thú của Liều Vi nhú lại, lạnh lùng nói.

Sắc mặt cả bọn số 15 đều biến đổi, đã nhận ra sự bất mãn ngầm ngấm trong lời nói của Liều Vi. Nếu như là người khác, chỉ sợ bọn họ đã sớm nổi giận rồi, nhưng đối diện với Liều Vi, bọn họ thật sự không có biện pháp nào, ai bảo người ta là vợ Lâm Bắc Phàm? Mà bọn họ lại khiến Lâm Bắc Phàm biến thành cái bộ dạng sắp chết này. Thật sự quá đuối lý.

Số 8 tựa như còn đang muốn nói điều gì, nhưng phát hiện cánh tay trái của mình bị người khác kéo kéo hai cái, quay đầu nhìn lại đã thấy Mục Nghiên Kỳ đã đến bên cạnh hắn, cô nàng khẽ lắc đầu, sau đó đánh mặt về phía cửa phòng. Bọn họ nhìn nhau mấy cái rồi cuối cùng cũng mặt mày xám xịt đi ra ngoài.

Lâm Bắc Phàm cố ý làm ra bộ dáng bất đắc dĩ, lắc đầu nói: “Vi nhi, em không cần làm khó bọn họ, bọn họ cũng không phải là cố ý, ai ngờ thương thế của anh lại nghiêm trọng như vậy, đụng nhẹ một cái đã chảy máu? A!”

Liều Vi lặng lặng ngồi bên giường, nhìn sắc mặt trắng bệch của hắn, thấp giọng nói: “Anh đối với ai cũng tốt như vậy. nhưng người tốt thật sự có hảo báo sao? Bọn họ thiếu chút nữa đã làm anh mất mạng, vì sao anh còn muốn nói giúp cho bọn họ? Người như bọn họ đều như vậy, đều ỷ vào cường quyền, làm khó người khác, thật sự là đáng giận!”

Mồ hôi Lâm Bắc Phàm điên cuồng túa ra. Thật không ngờ chỉ vì chuyện mình bị thương mà lại khiến Liều Vi chụp lên đầu tiểu đội hành động đặc biệt tội làm xằng làm bậy, ngông cuồng tự đại. Trong lòng hắn thâm mặc niệm cho bọn họ ba phút. Bất quá trong lòng lại càng thêm yêu quý cô nàng cá tính kiên cường, nội tâm yếu ớt này.

Cô ấy chính là người phụ nữ đầu tiên của mình, người phụ nữ có thể liều tất cả vì mình, là người phụ nữ đáng để mình quý trọng cả đời. Nếu không phải là tên nhóc Tiểu Kim bắt mình tu luyện cái gì mà Long Tu Bảo Điển thì mình cũng không phải đi ngắt hoa sờ lá khắp nơi, lặng lẽ ở cùng cô ấy cả đời.

“Lão đại, cái này không thể trách em nha!”

Tiểu Kim rất ủy khuất phản đối một tiếng. Lúc trước mình còn có lòng tốt trợ giúp đối phương, làm sao bây giờ đã đổ tội lên đầu mình?

“Ai bảo trước kia chú không nói trước với anh, tu luyện cái Long Tu Bảo Điển kia sẽ có tác dụng phụ? Nếu như chú nói cho anh biết trước, nói không chừng anh đã cân nhắc kĩ hơn.”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ hỏi ngược lại.

“E hèm...” Tiểu Kim bị hắn hỏi cho á khẩu, không trả lời được câu nào.

Lâm Bắc Phàm lên mặt, ra vẻ già đời, truyền âm dạy bảo đối phương: “Anh nói này tiểu Kim, làm người, à, làm rồng thì phải trung thực, phẩm phải sai lầm thì phải cố gắng sửa chữa, không thể đưa đẩy cho qua. Anh xem chú đã cố gắng một thời gian dài như vậy mà vẫn chưa có giác ngộ, như thế thì làm sao có thể trở thành tân nhất đại Long Thần chứ?”

Tiểu Kim thật sự muốn tự sát, uống cho mình lúc nào cũng xem hắn là lão đại, thật không ngờ hắn lại có thể vô sỉ đến như vậy.

Bây giờ còn giả giọng dạy dỗ mình. Lúc trước khi hắn cưa ngã mấy cô nàng kia, tại sao không nghĩ tới mình?

Nghĩ đến đây, hắn liền nhắm luôn mắt lại, tiến vào mộng đẹp, ngay cả một từ cũng không nói thê,/

Lâm Bắc Phàm truyền âm thao thao bất tuyệt một hồi, chợt phát hiện ra tiểu Kim không có phản ứng nào, chỉ có thể thở dài trong lòng, giác ngộ của nó còn tồn tại rất nhiều vấn đề, cần mình mở ra từng bước một. Nghĩ tới đây hắn liền ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua Long Yên Nguyệt đứng bên cạnh, gian nan mở miệng nói: “Tiểu Nguyệt, anh muốn ăn một quả táo, em có thể...”

“Anh...” Long Yên Nguyệt tức giận thiếu chút nữa thổ huyết, mình biến thành bà bảo mẫu từ khi nào vậy?

Bất quá nhìn vẻ yếu ớt của đối phương, cô nàng chỉ có thể nhẹ gật đầu, cầm lấy quả táo trên bàn, bắt đầu gọt vỏ, sau đó cắt nhỏ thành từng miếng, tự tay đút cho Lâm Bắc Phàm.

“Tiểu Nguyệt, anh muốn uống nước!”

Lâm Bắc Phàm lại vô sỉ, gian nan há to miệng rồi phun ra một câu.

“Tiểu Nguyệt, anh muốn ăn chuối!”

“Tiểu Nguyệt, anh muốn nghe chuyện tiểu lâm!”

Long Yên Nguyệt nhìn đối phương đang sai mình như sai nô lệ, hận không thể nhảy tới tổng cho hắn một quyền, cho hắn biết sự lợi hại của mình, nhưng nghĩ tới cảnh đêm qua đối phương liều mạng cứu mình ra, trong lòng ít nhiều cũng có chút cảm kích, chỉ có thể cố gắng áp chế lửa giận xuống, không ngừng chạy ngược chạy xuôi.

Liều Vi nhìn bộ dáng bọn họ, chỉ có thể lắc lắc đầu, không biết trong lòng đang nghĩ điều gì.

“Lão đại, lão đại, đại sự không hay rồi. Thằng cháu trai Liêu Thiên Cửu kia chết rồi, Hồ Điệp bang sắp thống nhất hắc đạo Nam Thành rồi!”

Không biết bao lâu sau, Trương Minh Thắng hốt hải từ bên ngoài chạy vào phòng, đem cái tin tức cũ rích này hô lớn, bắt quả sau khi hắn nhìn được cảnh tượng trong phòng bệnh, nhin không được há hốc miệng, ngây ngẩn cả người.

Đây là dưỡng thương hay là hưởng thụ thế?

Lâm Bắc Phàm ngồi trên giường, Long Yên Nguyệt nhẹ nhàng đắp lưng, còn Liễu Vi thì mát xa hai chân của hắn, hắn đang thoải mái đến híp cả mắt, cơ hồ muốn ngủ luôn, thật sự là quá dễ chịu.

“Ngày xưa, có một ngọn núi, trong núi có một ngôi miếu, trong miếu có một lão hòa thượng...” Long Yên Nguyệt kể một chuyện cổ tích, hai mắt thì không ngừng bốc hỏa, hận không thể giết chết luôn cái tên hỗn đản đang khi dễ mình này. Lão bà của mình thì không kêu, hết lần này tới lần khác chỉ thích khi dễ mình, còn bắt mình kể cái gì mà chuyện cổ, chẳng lẽ hắn thật sự coi hắn là trẻ con mới lên ba sao? Minh nói thế nào cũng đương đương là cục trưởng phân cục công an, lại phải kể cho hắn mấy cái chuyện cổ tích vớ vẩn này, thật sự mà xấu hổ chết mất.

Trương Minh Thắng hăm mộ đến nước dãi chảy ròng ròng, vì sao mình lại không có vận khí tốt như vậy chứ?

Hai tuyệt sắc mỹ nữ hầu hạ, cái thứ hưởng thụ này so với thần tiên còn muốn sướng hơn, so với chủ tịch nước còn hăm hồ hơn.

Lâm Bắc Phàm nghe thấy Trương Minh Thắng chạy tới, lúc này mới mở hai mắt ra nói: “Tin tức này anh biết từ lâu rồi!”

“Á, anh biết rồi sao? Không sao, em còn một tin tức khác!”

Trương Minh Thắng giơ tay áo quẹt quẹt nước dãi dính trên khóe miệng.

“Ồ, tin tức gì vậy?”

“Sư muội Y Đằng Thanh Tử tới rồi, nói muốn khiêu chiến với anh!”

Trương Minh Thắng nói ra từng chữ một.

“Hả? Sư muội của cô ấy tới đây?”

Lâm Bắc Phàm trừng to mắt, thiếu chút nữa lăn từ trên xuống đất.

362. Chương 363: Đồ Thuật Của Tiểu Điền Anh Tử

Lâm Bắc Phàm chưa bao giờ biết Y Đằng Thanh Tử còn có một sư muội. Tin tức này đối với hắn mà nói thật sự giống như sét đánh giữa trời quang. Hắn nghe xong mà phản ứng không kịp. Lúc đầu mình chỉ động vào một kẻ tên là Bồ Xuyên Nội Khốc của đảo quốc (Nhật Bản), kết quả là kéo tới một Y Đằng Thanh Tử, vậy mà bây giờ không hiểu sao lại lôi đâu ra thêm một tiểu sư muội nữa. Chẳng lẽ mình đã động vào tổ ong vò vẽ sao?

“Sư muội Y Đằng Thanh Tử? Y Đằng Thanh Tử là ai?”

Long Yên Nguyệt giống như là một tay phóng viên báo lá cải kỳ cựu nghe được một tin tức người nổi tiếng nào đó đi ngoại tình, đôi mắt đẹp lập tức tỏa sáng, thiếu chút nữa nhảy tới túm cổ Trương Minh Thắng tra hỏi.

Khuôn mặt Liễu Vi hơi nhú lại rồi lại mỉm cười, tiếp tục mát xa chân cho Lâm Bắc Phàm, phảng phất như chưa nghe thấy chuyện gì.

Lâm Bắc Phàm nhìn bộ dáng hóng hót của Long Yên Nguyệt, nhìn không được trừng mắt nhìn cô nàng một cái: “Cái này hình như không liên quan tới cô thì phải? Làm sao cô phải kích động như vậy chứ?”

Long Yên Nguyệt lập tức trợn trừng mắt, hung hăng nhìn hắn: “Tại sao lại không liên quan tới tôi? Trước kia anh đều đi khắp nơi ngắt hoa sờ lá, khi dễ chị Vi Vi, tôi đã mắt nhắm mắt mở cho qua, bây giờ đến cả gái đảo quốc mà anh cũng dám câu dẫn, anh, anh thật sự quá vô sỉ!”

“Thôi bỏ đi, mau đến đâm bóp lưng hộ cái, toàn thân tôi đều khó chịu quá!”

Lâm Bắc Phàm đến một câu giải thích cũng lười nói.

“Anh đi chết đi, anh đi câu dẫn gái đảo quốc, còn muốn tôi đâm lưng cho anh, tức chết ta thôi!” Long Yên Nguyệt tức giận thiếu chút nữa thổ huyết, hung hăng đẩy mạnh phía sau lưng Lâm Bắc Phàm một cái.

Lâm Bắc Phàm lập tức ngồi không vững, ngã nhào về phía Liễu Vi. Cùng với tiếng kinh hô, hai người đã nằm đè lên nhau, tư thế đúng chuẩn của tư thế nam thượng nữ hạ, hơn nữa hai tay hắn còn vừa vịn đặt lên ngực Liễu Vi.

Liễu Vi hé cái miệng nhỏ nhắn ra, cả nửa ngày không nói nổi câu nào.

Tư thế bọn họ cũng quá mập mờ đi? Chẳng lẽ không biết đây là phòng bệnh sao? Trong lòng cô cũng có chút chua xót, rõ ràng mình cũng bị cái tên Lâm Bắc Phàm này khi dễ nhiều lần, vì cái gì vẫn muốn lên lút với hắn, rồi đến một chút danh phận cũng không có? Cô nàng nghĩ tới đây, đôi môi nhỏ nhắn khẽ dẩu lên, hận không thể đá cho đối phương một cước.

Trương Minh Thắng cũng kinh ngạc không thôi, nước miếng chảy ra ròng ròng, không biết nên nói gì cho phải.

Liễu Vi đã là người của Lâm Bắc Phàm, bản thân làm sao còn có thể bị hắn khi dễ, cho dù đối phương có muốn sờ cái gì, cô tất nhiên cũng không phản kháng, chỉ là bây giờ ở đây còn có người ngoài. Khuôn mặt cô nàng lập tức ửng đỏ, vội vàng đẩy Lâm Bắc Phàm ra, then thùng nói: “Anh, anh mau đứng dậy, thế này còn ra bộ dáng gì nữa?”

Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cười, vừa hắn còn đang hưởng thụ loại xúc cảm mỹ diệu kia, quên luôn cả cái tay của mình đang đặt nhầm chỗ, hắn vội vàng ngồi dậy, trừng mắt nhìn Long Yên Nguyệt: “Đều là tại cô đó, có phải cô thấy tôi chưa chết thì cô chưa cam tâm phải không?” Long Yên Nguyệt lè lưỡi nhát ma, xấu hổ nhìn Liễu Vi nói: “Chị Vi Vi, đều là em không tốt!”

Liễu Vi đã ngồi dậy từ sớm, nâng tay phải lên, khẽ vuốt lại mái tóc hơi rối, hai gò má đỏ ửng, thấp giọng nói: “Hai người sao lần nào cũng vậy, đều cãi nhau ầm ĩ cả lên mới chịu an phận sao? Mọi người đều nói là hoan hỉ oan gia (hay cãi nhau thì thường thích nhau), chị xem từ này dùng với hai người là thích hợp nhất đó.”

“Ai nói thế? Ai cùng hắn hoan hỉ oan gia?”

Lâm Bắc Phàm cùng Long Yên Nguyệt đều đồng thời kêu lên, lại không hẹn mà bốn mắt nhìn nhau, sau đó đều hừ một tiếng, ngoảnh phắt mặt ra chỗ khác (cái này giống phim quá ha :]])

Trương Minh Thắng đứng ngoài cười hắc hắc: “Khắc khắc, vẫn là lão đại lợi hại!”

“Lợi hại cái quỷ ấy. Sớm biết hai người các anh đều không phải thứ tốt đẹp gì, rần chuột một ổ!” Long Yên Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn Trương Minh Thắng. Theo cô nàng nhìn, Lâm Bắc Phàm biến thành bộ dáng thế này, hẳn đừng hòng tránh khỏi trách nhiệm.

“Khắc khắc, anh là bị lão đại đầu độc mà!”

Trương Minh Thắng rất vô sỉ cười nói.

Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên nhúc nhích thân thể, miệng vết thương đã dần dần khép lại, chỉ cần tiểu Kim nói không có vấn đề gì thì chắc chắn không thể có vấn đề gì. Hắn vội vàng mặc lại quần áo, chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh.

“Bắc Phàm, anh, anh đang làm gì vậy?”

Liễu Vi có chút kinh ngạc hỏi.

“Hôm nay anh phải đi gặp cái cô sư muội Y Đằng Thanh Tử kia, xem xem cô ta rốt cuộc là thần thánh phương nào!”

Lâm Bắc Phàm biết rõ, cho dù mình không đi tìm cô ta thì cô ta cũng nhất định cũng tìm đến mình. Đã như vậy, không bằng mình cứ tìm luôn cô ta cho nhanh.

“Tôi đã sớm biết anh nhện không được, muốn đi tìm ả đàn bà đảo quốc mà!”

Long Yên Nguyệt tức giận, bắt bình nói.

Lâm Bắc Phàm rất là bất đắc dĩ nói: “Cô nói vậy bậy cái gì đó? Lâm Bắc Phàm tôi đường đường là đại nam nhân, làm sao có thể để mắt đến loại đàn bà đó chứ? Đây là do lúc trước, tôi tới Kim Ngọc Thiên Đường của Đường thiếu gia chơi, gặp một người tên là Bồ Xuyên Nội Khốc của đảo quốc, rồi xảy ra một chút mâu thuẫn. Ai biết sau này lại lòi đầu ra một ả Y Đằng Thanh Tử là sư muội của hắn, vừa thấy tôi đã muốn chém giết, róc thịt, chặt xương. Đến bây giờ thì không biết ở đâu lại chạy ra một ả tiểu sư muội nữa. Tôi sắp bị bọn họ bức cho phát điên rồi đây!”

Hắn tất nhiên không phải nói cho Long Yên Nguyệt biết mà là để cho Liễu Vi an tâm.

“Bồ Xuyên Nội Khốc? Đây là tên người sao?”

Long Yên Nguyệt thiếu chút muốn ói ra. Cái tên vô lại này đến bịa ra một cái tên hay một chút cũng không buồn bịa, ngay cả cái tên hạ lưu như vậy cũng nói ra được.

“Ặc, e hèm, em nói này đại tẩu, lão đại không có lừa chị đâu, người của đảo quốc kia thật sự tên là Bồ Xuyên Nội Khốc. Cái tên này quả thật hơi vô lại, bất quá đây là sự thật, hắn thật là có chỗ người, còn miệng lớn tiếng nói cái gì toàn bộ thành phố Nam Thành đều là rác rưởi, còn nói câu chó má mắng toàn bộ Đông Á là đồ vô văn. Lão đại trong lòng bất bình, cho hắn biết mặt một trận, nào biết lại rước phải phiền phức như vậy!”

Trương Minh Thắng tốt bụng nói đỡ cho Lâm Bắc Phàm.

“Anh, anh nói vậy bậy cái gì thế? Anh nói ai là đại tẩu? Bớt nói vậy nói bậy đi!”

Long Yên Nguyệt mặt mày đỏ ửng, gắt lỏng.

“E hèm, tôi là đang nói với Liễu Vi đại tẩu, đâu có nói với cô!”

Trương Minh Thắng cười đầy vẻ vô lại.

“Anh, anh chết đi cho tôi!”

Long Yên Nguyệt bị chọc giận tới mức mặt mày trắng bệch, trừng mắt nhìn hắn.

Liễu Vi không biết Lâm Bắc Phàm đã làm gì, làm sao lại cùng những người đảo quốc này phát sinh chuyện như vậy, bất quá cô biết mình là người của hắn thì mặc kệ hắn đã làm chuyện gì, đều luôn luôn lặng lẽ ủng hộ hắn. Cô cười ưu nhã, khẽ nói: “Bắc Phàm, vậy anh phải cẩn thận, trên người anh vẫn bị thương đó!”

“Anh biết, chút thương thế nho nhỏ ấy đối với anh đã tính là gì. Chỉ cần có em bên cạnh anh, cho dù phía trước có là gian nan hiểm trở, núi đao biển lửa, anh cũng không bao giờ lùi bước!”

Lâm Bắc Phàm trong lòng ảm áp nói.

Long Yên Nguyệt có chút ủy khuất nghĩ thầm, vì sao tên hỗn đản kia chưa bao giờ nói với mình như vậy chứ?

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại, nói với Long Yên Nguyệt: “Cô cũng phải bảo trọng, đừng có gây chuyện, biết chưa?”

Long Yên Nguyệt tức giận tới thiếu chút nữa thổ huyết, mình gây chuyện bao giờ? Cứ làm như ngoài gây chuyện bên ngoài ra, mình không biết làm chuyện gì khác vậy.

Lâm Bắc Phàm mặc quần áo chỉnh tề xong, từ biệt hai nàng rồi mới cùng Trương Minh Thắng vội vã rời khỏi bệnh viện.

“Lão đại, nghe nói ả sư muội của Y Đằng Thanh Tử tên là Tiểu Điền Anh Tử, những năm gần đây đều dốc lòng tu luyện đồ thuật. Gần đây vừa mới xuất quan đã nghe nói sư tỷ của mình bị người ta đánh bại, bây giờ vẫn còn đang bị giữ lại ở TQ. Cho nên mới vội vã chạy tới, muốn đánh một trận với anh, muốn anh thả sư tỷ của ả ra. Hiện tại bọn họ đang ở trong tổng hội giải trí Hoàng Gia chờ anh. Em thấy chúng ta nên tới nhanh một chút đi, nếu tới chậm thì chỉ sợ ả sẽ thắng sạch cả tổng hội giải trí Hoàng Gia mất!”

Trương Minh Thắng nhanh chóng kể sơ lược lại toàn bộ.

“Ồ? Tiểu Điền Anh Tử? Đồ thuật của ả thế nào?”

Lâm Bắc Phàm hứng thú hỏi.

“Cái này em cũng không dám nói, bắt quá nghe nói so với Y Đằng Thanh Tử vẫn mạnh hơn không ít, hơn nữa còn là một mỹ nhân tuyệt sắc, so với mấy ả đóng av (phim x của Nhật thì các bác chắc cũng thường thức rồi, he he) còn xinh hơn mấy trăm lần. Còn đáng người á, chẹp chẹp, thật sự là đỉnh cấp, vòng một càng miễn bàn. Khắc khắc, khó mà tả được, anh cứ tới nhìn là biết liền!”

Trương Minh Thắng lập tức lộ ra bộ dáng sắc côn (như thần côn ý), nước miếng chảy ròng ròng.

“Không phải chứ? Y Đằng Thanh Tử đã xinh đẹp như vậy rồi, chẳng lẽ Tiểu Điền Anh Tử còn xinh hơn được à?”

Lâm Bắc Phàm có chút không tin. Mặc dù mỹ nữ đảo quốc không ít, nhưng cũng không phải cô nào cô nấy cũng là mỹ nữ chứ? Chẳng lẽ mấy mỹ nữ này đều là nhân bản ra à? Nhưng cái này tựa hồ không thông.

Trương Minh Thắng nhìn vẻ mặt không tin của Lâm Bắc Phàm, nắm chặt tay lại giờ giờ lên, lớn tiếng nói: “Nếu như cô ả mà không phải mỹ nữ, em sẽ tự cắt đầu mình xuống, cho anh dùng làm bồn cầu!”

“Đầu của chú? Anh không dùng được cái bồn cầu lớn như vậy đâu!”

Hai người nhanh chóng tới tổng hội giải trí Hoàng Gia, vừa mới đi vào sảnh sảnh bạc liền thấy bên trong âm ỉ, náo nhiệt vô cùng. Vô số khách đánh bạc quần áo là lượt đang ngồi quanh một cái bàn lớn, lớn tiếng hò hét cái gì đó, phẳng phất như sói tru vậy.

“Oa, cô gái này chẳng lẽ chính là Y Đằng Thanh Tử? Phong thái thật hấp dẫn nha!”

“Thế đã tính là gì? Sư muội cô ấy mới gọi là xinh đẹp, vòng eo thật nhỏ nha, còn không to bằng bắp đùi tao nữa!”

“Thật không biết trung tâm giải trí Hoàng Gia kiếm đâu ra hai cô nàng mỹ nữ đảo quốc, làm cho sảnh bạc đông lên không ít. Cho dù chỉ là đến xem tao cũng cảm thấy vui vẻ. Chết tiệt, hôm nay tao thua tất cả 30 vạn rồi!”

Lâm Bắc Phàm cùng Trương Minh Thắng hai người nghe mấy giọng rì rầm của mấy gã khách đực rửa bàn tán với nhau, nhin không được buồn cười. Hình như Y Đằng Thanh Tử đến khiến cho trung tâm giải trí Hoàng Gia của mình tăng lực ảnh hưởng lên không ít, đến cả quảng cáo cũng không cần.

“Tiểu Lâm ca, rốt cuộc anh cũng tới!”

Trương Kế Bằng đang tiếp khách khứa của hắn cách đó không xa, vừa nhìn thấy hai người Lâm Bắc Phàm liền vội vàng tươi cười chạy tới đón. Cuộc sống của hắn bây giờ rất sung túc, toàn thân đều như thay đổi thành một người khác, ngay cả kính cũng đổi thành loại gọng làm bằng vàng nguyên chất, cũng không sợ bị người ta tới cướp.

Lâm Bắc Phàm nhìn những người xung quanh, cười tủm tỉm hỏi: “Xem ra dạo này thu về tựa hồ không ít nha?”

“Không ít, rất không ít!”

Trương Kế Bằng liên tục gạt đầu, gạt đến nỗi thiếu chút nữa đầu rụng luôn xuống đấy.

“Đổ thuật của cô ả Tiểu Điền Anh Tử thế nào?”

Lâm Bắc Phàm đi vào thẳng chủ đề chính.

“Cái này...” Trương Kế Bằng thoáng trầm tư một chút rồi gật đầu khẳng định nói: “Rất mạnh, cô ả kia tới đây từ đầu tới giờ chưa quá hai mươi tiếng đồng hồ, đã thắng những khách đánh bạc tầm hơn ba trăm vạn nhân dân tệ, hơn nữa vẫn còn xu thế tiếp tục tăng lên!”

Nói xong hắn liền đưa mắt nhìn về phía một thiếu nữ trong một cái bàn lớn giữa sòng bạc.

Lâm Bắc Phàm nhìn thoáng qua bóng lưng cô gái kia, liền lập tức có một loại cảm giác kinh diễm.

Cô gái này, thực sự là khiến bất cứ thằng đàn ông nào muốn phạm tội mà.

363. Chương 364: Sa Đọa Hoàn Toàn

Lâm Bắc Phàm rất yêu nước, cho nên hắn phải nghĩ mọi biện pháp để thể hiện tình thần yêu nước vĩ đại của mình. Đầu tiên là chơi cho Bồ Xuyên Nội Khố tối tăm mặt mũi, làm cho những đồ khách (người chơi bạc) tự nhận là cao thủ đồ mộc (*) của đảo quốc kia thiếu chút nữa thổ huyết, càng khiến cho Y Đằng Thanh Tử bị giữ lại ở TQ, một bước cũng không thể rời khỏi thành phố Nam Thành. Điều này đối với những người đảo quốc kia mà nói quả thật là đồ sát trên mặt tinh thần.

(*) Đồ mộc: Ngày xưa có kiểu gọi là đồ thạch. Người thích phiêu lưu, liều thường mua một khối khoáng thạch không rõ ràng về với một cái giá thường thường. Nếu là khoáng thạch quý hiếm thì lãi to, còn nếu là khoáng thạch vứt đi thì mất tiền, cũng tương tự như đánh đề vậy. Đồ mộc cũng giống vậy. Người ta thường mua một khối gỗ Hoàng Hoa Lê (gỗ hiếm + tốt của Vân Nam - TQ, nhưng sau này khai thác hết, tốt xấu lẫn lộn vào nhau) để đánh liều.

Cử hành kẻ thù không phải cứ lấy chân, tay, gây gộc táng lên người bọn chúng là hay nhất. Hay nhất là phải hành hạ bọn chúng trên tinh thần, hành hạ bọn chúng trên tinh thần so với thân thể còn đau đớn hơn gấp trăm lần, khắc khắc.

Lâm Bắc Phàm rất tự tin cho rằng ý nghĩ của mình rất là mới mẻ, cho nên khi hắn nhìn thấy bóng lưng yêu kiều thướt tha, tựa như đang dụ hoặc người ta phải phạm tội của cô nàng kia, hắn đã thầm hạ một quyết định, giữ lại một cũng là giữ, giữ lại hai cũng vẫn là giữ, cùng lắm thì đảo quốc cho bao nhiêu người đến, mình giữ sạch bọn họ lại TQ, từ từ giày vò tàn phá tinh thần bọn chúng.

Bản thân Y Đằng Thanh Tử đã là một tuyệt sắc mỹ nữ rồi, sự xuất hiện của cô nàng cũng đủ khiến cho toàn trường rung động, nhưng bây giờ, chỉ một cái bóng lưng của Tiểu Điền Anh Tử cũng đã hấp dẫn hơn Y Đằng Thanh Tử mấy phần, nếu như là khuôn mặt chắc phải đoạt hồn nhiếp phách người ta. Đúng là hai nữ yêu tinh trong Tây Du Ký nhảy ra.

” Tiểu Điền Anh Tử tiểu thư, vị này là lão bản của trung tâm giải trí Hoàng Gia chúng tôi, cũng chính là người mà cô tìm!”

Trương Kế Bằng đi tới sau lưng thiếu nữ kia, trên vẫn nở nụ cười thường trực, khẽ nói một câu.

Tầm lưng yêu kiều của thiếu nữ kia khẽ rung động, sau đó mới chậm rãi xoay người lại, nhìn thoáng qua Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm vừa nhìn thấy gương mặt Tiểu Điền Anh Tử liền có một loại cảm giác như lâm vào mộng ảo (chắc vừa đập đá xongfile:///C:/DOCUME~1/ANHTUA~1/LOCALS~1/Temp/msohtml1/08/clip_image001.gif)

Từ trước tới giờ, hắn từng gặp qua vô số mỹ nữ, Liễu Vi, Long Yên Nguyệt, Mục Nghiên Kỳ, Chu Tĩnh Hàm, Bạch Nhạc Huyền, Khổng Băng Nhi cùng Lộ Lộ. Tuy mỗi người đều có một dung mạo cùng cá tính khác nhau, nhưng đều là tiểu mỹ nhân thiên kiều bá mị, chỉ cần tùy tiện cười một cái, nũng nịu một cái cũng có thể khiến cho mọi thằng đàn ông phải thất điên bát đảo.

Nhưng Tiểu Điền Anh Tử trước mặt này lại khiến cho người ta có một loại mỹ cảm rất kỳ lạ. Nàng tựa như một chiếc nụ hoa được bao bọc bởi rất nhiều cánh hoa, làm cho người ta phải sinh ra một cảm giác

muốn thương yêu, gương mặt đáng yêu động lòng người, khiến ai cũng phải sinh thiện cảm, cũng khiến bất cứ người đàn ông nào không thể nổi giận với nàng.

Vẻ đẹp của nàng cũng không phải rất xuất sắc, cũng không phải rất diễm lệ, nhưng lại khiến người ta một khi đã nhìn vào thì không dời mắt ra được.

Lâm Bắc Phàm âm thầm kinh hãi, con bé này còn nhỏ như vậy mà đã là yêu tinh hút hồn đoạt phách, khó trách có khiến cho cái tên sắc lang như Trương Minh Thắng ngày nào cũng chơi gái, bị câu dẫn cho thần hồn điên đảo, không biết trời đất gì nữa.

“Mày làm cái gì thế? Mắt mắt quá!”

Lâm Bắc Phàm nhìn Trương Minh Thắng đứng bên cạnh, nước miếng chảy ròng ròng, nhịn không được đá cho hắn một cái, âm thầm khinh bỉ định lực của đối phương. Thật là mình mắt mắt quá.

Trương Minh Thắng vội vàng lau lau nước miếng còn dính trên khóe miệng, tỉnh bơ như không nói: “Không thể nào, đó là do em đối bụng. Bữa trưa ăn được ít quá nên giờ đã đói rồi!”

Lâm Bắc Phàm lại treo một nụ cười sáng lạn lên môi, không kiêu không hạ thấp mình nói: “Chẳng lẽ các hạ chính là Tiểu Điền Anh Tử tiểu thư? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, thật không ngờ chúng ta lại có thể gặp mặt ở đây!”

Những đồ khách đứng quanh đó sau khi thấy thân anh Lâm Bắc Phàm đều hơi sững người. Không biết thân phận người thanh niên này thế nào, thậm chí ngay cả lão bản của trung tâm giải trí Hoàng Gia cũng phải khách khí với hắn, chẳng lẽ thật sự là người rất lợi hại? Nhưng mà nhìn tuổi tác của đối phương, cũng không giống với người lợi hại lắm, chẳng lẽ hắn là một trong những Thái Tử Gia.

Tiểu Điền Anh Tử chớp chớp đôi mắt thâm thúy động lòng người, hai hàng mi lá lướt như những nốt nhạc khẽ chớp lên, tràn đầy linh tính. Khóe miệng nàng khẽ nhếch lên, để lộ ra một nụ cười như gió xuân, khiến người cảm thấy cực kỳ thoải mái. Nàng khom người một cái thật sâu chào Lâm Bắc Phàm rồi ôn nhu nói: “Tiểu Điền Anh Tử ra mắt Lâm Bắc Phàm các hạ. Lần này đường đột quấy rầy, xin đừng trách Tiểu Điền Anh Tử!”

Lâm Bắc Phàm bị dọa cho nhảy dựng lên, vội vàng lui về phía sau mấy bước, khoát tay nói: “Cô làm gì thế? Đây là TQ. không cần phải hành lễ.”

Vừa nói, ấn tượng trong lòng hắn đối với đảo quốc lại chán ghét thêm mấy phần. Động một tí lại bắt người ta phải khom người hành lễ, thật không sợ bị gãy lưng à?

Những tay đồ khách thấy một cô gái xinh đẹp như vậy không ngờ lại hành lễ với người thanh niên kia, nguyên cả đám lập tức hai mắt phóng ra quang mang ghen ghét, hận không thể xông tới đập cho hắn mấy cái, cho hắn biết thế nào là thương hoa tiếc ngọc.

Tiểu Điền Anh Tử đứng thẳng dậy, hai tay đan vào nhau, cung cung kính kính đặt trước bụng, giống hệt con hái đào quốc trên phim truyền hình, làm cho người ta cảm nhận được cá tính dịu dàng, ngoan ngoãn, rất hiền hậu, mỉm cười nhìn Lâm Bắc Phàm nói: “Lâm tiên sinh, mục đích đến TQ của tôi lần này, có lẽ anh cũng đã biết? Mục đích của tôi rất đơn giản, thả sù tỷ tôi ra, tôi có thể đáp ứng anh bất cứ chuyện gì.”

“Anh Tử, không cần phải thỏa hiệp với tên hồn đản này!”

Y Đằng Thanh Tử cũng không từ đâu đi tới, rất không khách khí lướt mắt qua người Lâm Bắc Phàm một cái rồi trực tiếp xem đối phương như là không khí. Nghĩ đến cảnh tượng lúc trước mình bị tên hồn đản này chiếm tiện nghi, trong lòng lại khó chịu không nói lên lời. Mình nói thế nào cũng đường đường là đồ thần đảo quốc, làm sao lại bị hắn khi dễ? Đáng tiếc mình lại bị hắn đánh bại, chỉ có thể ở lại TQ, còn không biết đến khi nào mới có thể quay về tổ quốc.

Lâm Bắc Phàm nhìn xung quanh có vô số tia sát khí đang chiếu tới, tựa như muốn chém mình thành mười đoạn, hắn quay đầu nhìn lại, từng đám sắc lang cứ như là bị người ta cướp mất lão bà, hai mắt phóng hỏa, hàm răng thì nghiến chặt, hai nắm đấm nổi gân xanh, hù cho trái tim nhỏ của hắn nhảy loạn lên, thiếu chút nữa muốn đập cửa xông ra ngoài bỏ chạy.

Đây rõ ràng là ghen ghét trắng trợn mà. Lâm Bắc Phàm âm thầm khinh bỉ bọn chúng.

Tiểu Điền Anh Tử lại khẽ lắc đầu, cười một tiếng: “Em tin tưởng Lâm tiên sinh là người tốt!”

“Hắn là người tốt?”

Y Đằng Thanh Tử thiếu chút nữa thổ huyết. Nếu như cái tên xấu xa này mà là người tốt thì trên thế giới này chắc không còn người xấu rồi. Bất quá cô nàng cũng biết, sư muội mình mỗi ngày chỉ biết luyện tập đồ thuật, đối với thế đạo không hề hiểu rõ, rất dễ bị mắc lừa.

Nụ cười trên mặt Lâm Bắc Phàm càng sáng lạn, tỏa ra sự chân thành, phẳng phất như tiểu bảo bảo (trở lên ba file:///C:/DOCUME~1/ANHTUA~1/LOCALS~1/Temp/msohtml1/08/clip_image001.gif) đến từ nhà trẻ, hai mắt còn chớp chớp, thiếu chút nữa phóng ra hai đạo sáng điện. Hắn cười nói: “Đúng vậy, Lâm Bắc Phàm tôi thật ra là một người tốt, làm sao có thể làm một tên ác nhân tội ác tày trời được? Anh Tử tiểu thư, mục đích tôi mới sư tỷ của cô tới TQ rất đơn giản, chỉ là muốn trao đổi, luận bàn một chút đồ kỹ với nhau thôi, cũng tính là chuyện người trong đồ đạo nên làm. Hơn nữa không phải tôi cũng không làm khó cô ấy sao? Ngày nào cũng ăn no uống đủ, so với cuộc sống trước kia còn thoải mái hơn nhiều!”

“Tôi thật sự nghe nói được, Lâm tiên sinh không hề khi dễ sư tỷ tôi, cho nên tôi mới cảm ơn anh vì đã chiếu cố sư tỷ!”

Tiểu Điền Anh Tử cười ngọt ngào. Y Đằng Thanh Tử thiếu chút nữa là muốn khóc. Sư muội của mình cái gì cũng tốt, chỉ tội một cái là quá tin người khác, lại đi tin tưởng một người xa lạ vừa gặp mặt. Nếu như sư muội mà bị tên hỗn đản này lừa được thì mình phải giải thích với sư phó thế nào đây?

Lâm Bắc Phàm đã lộ ra nụ cười như sói già nhìn thấy cổ bê quàng khăn đỏ, rất nhiệt tình thân thiết nói: “Đúng rồi, Anh Tử muội muội, cô vừa mới tới thành phố Nam Thành, còn chưa thăm thú nơi này phải không? Không bằng tôi làm chủ nhà, dẫn cô đi một vòng, thưởng thức qua cảnh đẹp ở TQ. Cô yên tâm đi, toàn bộ tiêu phí trong mấy ngày này, tôi bao toàn bộ!”

“Rầm!”

Thân thể Trương Minh Thắng hơi lão đảo, thiếu chút nữa là ngã lặn ra đất.

Lão đại của mình ân cần như vậy thì khi nào ta? Đúng là chồn chúc tết gà mà...

“Cái này, cái này không hay lắm đâu?” Tiểu Điền Anh Tử có chút xấu hổ nói.

“Anh Tử muội muội, cô không nên khách khí như thế, người TQ chúng tôi đều rất hiếu khách, nếu cô không đáp ứng thì thật là không nể mặt tôi đâu đấy!”

Nói xong Lâm Bắc Phàm liền tỉnh bơ, vừa cười vừa cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của đối phương, xoay người định rời đi.

“Này, này, này, Lâm Bắc Phàm, anh thả sư muội tôi ra, anh đừng có đụng vào nó!”

Y Đằng Thanh Tử thấy đối phương vô lại đến như vậy, không khỏi tức giận, vội vàng bước tới, túm lấy cánh tay đối phương, không cho đối phương đi.

“Chúng tôi muốn ra ngoài ăn cơm, chẳng lẽ cô cũng muốn đi theo hay sao? Vậy cũng tốt, không phải chỉ thêm một người sao? Chút tiền này tôi vẫn còn xuất ra được.” Lâm Bắc Phàm trợn trừng mắt nhìn Y Đằng Thanh Tử.

“ANh, anh, anh....”

Y Đằng Thanh Tử mới có mấy ngày không gặp hắn, sao so với trước kia, hắn còn vô lại hơn mấy lần? Ngay cả một câu như vậy cũng có thể nói ra được.

Tiểu Điền Anh Tử cũng không ngờ người thanh niên này lại chủ động như vậy, cũng cảm giác được sự tình sẽ không đơn giản như vậy. Khuôn mặt nàng khẽ đỏ lên, thấp giọng lí nhí nói: “Lâm tiên sinh, thật ra tôi đã dùng cơm trưa rồi, anh không cần...”

“Vậy chúng ta có thể đi uống cà phê!”

Lâm Bắc Phàm ngắt lời luôn.

Tiểu Điền Anh Tử có chút bất đắc dĩ, cũng muốn từ chối, nhưng sự tỷ mình còn đang ở trong tay người ta, mình cũng không thể không để cho người ta mặt mũi được? Nghe nói người TQ coi trọng nhất là mặt mũi. Cuối cùng nàng cũng chỉ có thể gật nhẹ đầu: “Vây cũng được, chỉ là khiến Lâm tiên sinh phải tốn kém rồi!”

Lâm Bắc Phàm đang định ba hoa thêm mấy câu thì chợt nghe thấy điện thoại của mình reo chuông. Hắn nhanh chóng móc điện thoại ra xem, không ngờ lại là một số lạ hoắc, hắn vừa ấn nút nhận cuộc gọi thì trong điện thoại chợt phát ra âm thanh tức giận của số 15: “Lâm tiên sinh, anh hiện tại đang thương nặng, sao lại chạy đi đâu vậy? Chẳng lẽ anh không biết chúng tôi vẫn chờ anh hay sao?”

Lâm Bắc Phàm xoa xoa lỗ tai gần bị điếc của mình, rồi mới ngượng ngùng cười nói: “A, thì ra là mấy anh. Không phải tôi đang ở Kim Ngọc Thiên Đường sắp xếp cho các anh sao? Chúng ta đều là anh em tốt, nói chuyện nghĩa khí, tôi thân là chủ nhà, sao có thể không nghĩ cho các anh? Để tôi phái xe tới đón các anh!”

“Cái này, không hay lắm đâu!”

Số 15 làm bộ làm tịch hơi chần chừ một tiếng, mình là người của trung ương, cần phải chú ý đến hình tượng một chút.

“Các anh vẫn còn đang ở bệnh viện hả? Tôi lập tức phái người tới đón nha, cứ như vậy nhé!”

Lâm Bắc Phàm nhanh chóng ngắt cuộc gọi.

“Lão đại, bọn họ là ai vậy?”

Trương Minh Thắng có chút tò mò hỏi.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm lập tức lộ ra một nụ cười vô sỉ: “A Thắng này, cậu bây giờ tới bệnh viện đón mấy người, mấy người mà thoát nhìn rất khác người, rất ngang ngược ấy, sao đó đến Kim Ngọc Thiên Đường của A Phụng chơi bởi. Mục đích của anh chỉ có một, đó chính là khiến bọn họ sa đọa hoàn toàn. Bọn họ muốn cái gì thì cứ phục vụ họ cái đó, bảo A Phụng, tiền không thành vấn đề!”

Hắn quay lại thì phát hiện Tiểu Điền Anh Tử đang hiếu kỳ nhìn mình, vội vàng cười nói: “Anh Tử tiểu thư, chúng ta đi thôi. Tôi nghe nói gần đây có một quán cà phê, mùi vị ở đó cũng không tệ!”

Hắn trực tiếp phớt lờ mấy ánh mắt ghen ghét đang chiếu lại phía mình, ‘kéo’ Tiểu Điền Anh Tử rời khỏi trung tâm giải trí Hoàng Gia.

364. Chương 365: Đồ Thần Đại Tái Của Đảo Quốc.

“Tiểu Kim, cô nàng này thật sự đáng sợ như chú nói sao? Chú không gạt anh đấy chứ?”

“Lão đại, Tiểu Kim em là con rồng thiện lương thuần khiết đệ nhất long cốc, làm sao lại có thể đi lừa anh? Anh đừng để bộ dáng thuần khiết, mỹ lệ, đáng yêu của ả mê hoặc. Em nói cho anh biết, ả bây giờ chẳng khác nào một quả bom hẹn giờ, nếu một phát nổ, chỉ sợ anh chết không hiểu tại sao luôn, đến lúc đó đừng trách em không báo anh trước.”

“Nhưng một cô gái xinh đẹp như vậy là bị chú nói so với cái kia còn lợi hại hơn, anh thật sự là hơi nghi ngờ!”

“Lão đại, sắc tức không, không tức sắc. Bên cạnh anh đã có nhiều gái gú như vậy mà còn chưa đủ sao?”

“E hèm, chú nói bậy bạ cái gì đó? Anh chỉ là cảm thấy hơi đáng tiếc, chứ làm sao lại đi tham lam sắc đẹp của nàng ta!”

“Nhưng vừa rồi em nhìn thấy anh chảy nước miếng mà!”

Lâm Bắc Phàm cùng Tiểu Điền Anh Tử cùng ngồi đối diện nhau, trong một gian sạch sẽ sáng sủa của quán và phê, mà hắn lại cùng tiểu Kim nói mấy chuyện không đâu, may mà Tiểu Điền Anh Tử không biết bọn họ đang nói với nhau cái gì, bằng không chắc thổ huyết ngất luôn đương trường.

“Lâm tiên sinh, không biết như thế nào anh mới có thể thả sự tỷ tôi?”

Tiểu Điền Anh Tử thấy đối phương cúi thấp đầu, không nói câu nào, trong lòng cũng có chút buồn bực, kìm không được lo lắng trong lòng, thấp giọng hỏi dò một câu.

“Hả? Sư tỷ cô? Tôi tất nhiên sẽ thả cô ấy ra rồi, tôi giữ cô ấy ở lại TQ, chưa nói những chuyện khác, chỉ riêng chuyện mỗi ngày phải lo chuyện cơm nước đã mệt rồi, đây hoàn toàn là chuyện không có lợi gì cả!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói đùa/

“Lâm tiên sinh thật biết đùa, nhưng tôi nghe bọn họ, anh có cả một hộp đêm, mỗi ngày thu vào ít nhất cũng phải hơn 10 vạn, người như ngài chẳng lẽ lại để ý một ít tiền lẻ sao?”

Tiểu Điền Anh Tử che miệng cười yêu kiều.

“Đương nhiên, cô chắc cũng biết sư tỷ cô rồi, ngày nào cũng chăm chăm bóc lột gia sản của tôi. Hôm nay mua cái này, ngày mai mua cái kia, chỉ hận không thể phá tan thành gia sản của tôi. Bây giờ tôi bị cô ấy làm cho phát nghèo rồi!”

Lâm Bắc Phàm vẻ mặt cầu xin, phảng phất như tiểu muối muối bị người ta bắt nạt, còn thiếu mỗi mấy hạt nước mắt nữa là giống như thật.

Tiểu Điền Anh Tử nào đã gặp qua người nào như hắn? Thật sự là rất thú vị. Nàng bật cười một tiếng, cũng không nói thêm gì, chỉ đưa tay vào túi lấy ra một tờ chi phiếu, nhẹ nhàng đặt lên bàn, thấp giọng nói: “Lâm tiên sinh, đây là ba trăm ngàn đô la, coi như chi phí của sư tỷ tôi mấy ngày hôm nay, không biết ngài thấy thế nào?”

“Ba trăm ngàn đô la? Cái này, cái này cũng, cũng quá....” Lâm Bắc Phàm há miệng kinh ngạc nói.

“Kỳ thật đây cũng là chuyện chúng tôi phải làm!”

Tiểu Điền Anh Tử còn tưởng đối phương bị con số này dọa chết khiếp.

“Cái này hình như cũng hơi ít, nhưng mà chắc cũng đủ để sư tỷ cô tiêu xài mười ngày. Bất quá tôi cũng không tính toán nhiều nữa!”

Lâm Bắc Phàm tỉnh bổ phun ra một câu, phảng phất như mình đang bị thiệt thòi rất nhiều vậy.

Ngất mắt, ba trăm ngàn đô la chỉ đủ tiêu mười ngày? Cho dù sư tỷ mình có ăn toàn sơn hào hải vị, ngày nào cũng đóng đô trong khách sạn năm sao cũng dùng không hết. Nhưng mà cô nàng chẳng thể cãi lại được, vạn nhất người ta lại trở mặt không thả sư tỷ nữa, đến lúc đó chẳng phải là công toi sao?

Những lần này nàng chỉ mang tổng cộng có ba trăm ngàn đô la, không thể nào đưa ra nhiều tiền hơn nữa. Trên khuôn mặt trắng nõn của nàng lộ ra vẻ mặt khó xử, bộ dáng thật khiến người ta đau lòng, nói: “Lâm tiên sinh, anh nói rất đúng, nhưng trong thời gian ngắn tôi cũng không có nhiều tiền như vậy, anh xem có thể bớt một chút không?”

Nói xong, đôi tay mảnh khảnh nhỏ bé của nàng khê đan vào nhau, có chút ngượng ngùng nhìn đối phương.

Lâm Bắc Phàm cơ hồ muốn sụp đổ, đồng tác này của cô nàng thật sự qua mê người đi.

Khó trách nhiều tên nhìn thấy cô nàng xong, đến cả tên mình là gì cũng quên mất luôn, quả thật so với hồ ly còn lợi hại hơn.

Tiểu Kim có chút xấu xa truyền âm nói: “Lão đại, em cảm giác được tim anh đang đập thành thịch. He he.”

“Đi chết đi, nếu tim không đập thì hóa ra anh là người chết hử!”

Lâm Bắc Phàm thầm khinh bỉ hắn.

“E hèm, ý em nói là tim anh đập nhanh hơn bình thường rất nhiều. Anh đến cả ý tứ câu nói cũng không hiểu được, ta khinh.”

Tiểu Kim lập tức cãi lại, hơn nữa còn nói đạo lý rất rõ ràng.

Lâm Bắc Phàm cứng họng, đành mặc kệ. Ngẩng mặt lên đã thấy Tiểu Điền Anh Tử đang nhìn mình rất tội nghiệp, lúc này hắn mới vội ho khan một tiếng nói: “Kỳ thật, tôi cũng không thiếu chút tiền này, nhưng mà các cô đã đưa ra, tôi mà không nhận thì đúng là không nể mặt mũi, đa tạ!”

Nói xong hắn liền nhanh chóng cầm lấy tấm chi phiếu, dứt tọt vào túi của mình.

“Rất cảm ơn anh, không biết sư tỷ tôi khi nào có thể rời khỏi TQ?”

Tiểu Điền Anh Tử mặt mày vui mừng hỏi.

“Cái gì rời khỏi TQ?”

Lâm Bắc Phàm mặt mày kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là sư tỷ của tôi, anh không phải nhận tiền rồi sao?”

Chiếc miệng nhỏ nhắn của Tiểu Điền Anh Tử khẽ dẩu lên nói.

“Nhưng cô vừa nói đó là tiền ăn ở, tiêu phí, còn tiền chuộc chưa nói mà!”

Lâm Bắc Phàm rất hiền lành nói.

“Cái này...” Tiểu Điền Anh Tử thật sự chưa cân nhắc tới phương diện này.

“Lần này sư tỷ cô bị tôi đánh bại. Nếu như cứ để cô ấy về nước dễ dàng, lại để người khác biết được, chẳng phải là nói đổ phẩm của tôi cực kỳ có vấn đề sao? Hoặc là mọi người sẽ nói, sư tỷ cô cố ý thua tôi, vân vân, vậy danh dự tôi ở đâu?”

Lâm Bắc Phàm nói xong liền khóc lóc, chảy nước mắt như thật, phảng phất như mình chịu rất nhiều thua thiệt vậy.

Tiểu Điền Anh Tử khé hé chiếc miệng nhỏ nhắn, nhìn đối phương phảng phất như nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy.

Trên đời này sao có thể tồn tại tên nam nhân cực phẩm thế này chứ? Cái này đúng là quá đặc biệt đi?

Tuy những năm trước đây, cô nàng đều một lòng tu luyện đồ thuật, nhưng từ sau khi xuất quan, mặc kệ là bất cứ tên đàn ông nào nhìn thấy mình, không ai là không cúi đầu xưng thần, mình muốn cái gì, bọn họ đều dốc hết sức thỏa mãn. Nhưng tên thanh niên trước mắt này lại tìm mọi cách bắt chẹt mình. Cái này so với những người đàn ông trước kia thật sự quá khác nhau đi.

“Nhưng hiện tại tôi thật sự không còn tiền, anh nói tôi phải làm sao bây giờ?”

Tiểu Điền Anh Tử chu cái miệng nhỏ nhắn, đỏ tươi lên, rất ủy khuất nói.

“E hèm, Anh Tử muối muối, tôi muốn một chuyện, sư phó của các cô rốt cuộc có mấy người đệ tử?”

Lâm Bắc Phàm tóa hết cả mồ hôi, nếu như mình nói tiếp chuyện gì đó, chỉ sợ mình bị nàng ta hành hạ chết mất. “À, sư phụ tôi tổng cộng có sáu mươi tám đệ tử, có chuyện gì vậy?”

Tiểu Điền Anh Tử có chút kinh ngạc hỏi.

“Sáu mươi tám người?”

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm lập tức trở nên xanh lét.

Bây giờ mới chỉ có ba đệ tử mà đã hành hạ mình thành bộ dạng thế này, nếu như sáu mươi tám tên đệ tử cùng tới, mình còn có thể sống yên ổn sao? Thật không lẽ sư phó kia có vấn đề về thần kinh hay sao mà lại thu nhiều đệ tử như vậy.

“Đúng vậy, đệ tử chính thức chỉ có sáu mươi tám người, còn ký danh đệ tử có sáu trăm tám mươi người. Đúng rồi, Bồ Xuyên Nội Khốc sư huynh chính là ký danh đệ tử của sư phó tôi, còn chưa trở thành đệ tử chính thức.” Tiểu Điền Anh Tử lại giải thích tiếp cho hắn.

“Bịch!”

Lâm Bắc Phàm lảo đảo ngã ra đất ngất xỉu, tứ chi co giật, miệng trào bọt mép.

Tiểu Điền Anh Tử mặt mày kinh ngạc nhìn hần, khó hiểu hỏi: "Lâm tiên sinh, anh, anh bị sao vậy?"

Lâm Bắc Phàm vắt vẻo lăm mới bỏ trở lại ghế cầu mình, mặt mày nhỉnh nọt cười: "Tôi không sao, không biết sư phó của cô là ai vậy? Làm sao lại có thể bồi dưỡng ra nhiều cao thủ trên phương diện đồ kỹ như vậy?"

Tiểu Điền Anh Tử nghe hần tán thưởng sư phụ của mình, trên kiêu dung cũng toát ra sự vui vẻ nói: "Sư phụ tôi chính là đệ nhất cao thủ đồ giới đảo quốc - Tùng Tinh Vũ. Anh nhất định đã nghe qua tên người phải không?"

Tùng Tinh Vũ? Là thằng quái nào nhỉ?

Lâm Bắc Phàm ngoại trừ mấy ả đóng av của đảo quốc, nghe Trương Minh Thắng lúc nào cũng lăm nhảm bên tai là biết một ít. Còn lại đối với những người khác của đảo quốc thì đúng là hần một khiêu không thông, chỉ sợ bây giờ đến cả Thiên Hoàng cùng thủ tướng đảo quốc là ai chắc hần cũng đếch biết. Bất quá trên mặt hần vẫn lộ vẻ kinh ngạc: "Thì ra sư phụ cô chính là Tùng Tinh Vũ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!"

Tiểu Điền Anh Tử ngược lại có chút xấu hổ nói: "Thật ra danh tiếng sư phụ tôi cũng không phải là quá lớn!"

"Ặc....." Lâm Bắc Phàm cơ hồ muốn chập mạch. Nếu không có danh tiếng thì cô kể ra làm cái quái gì?

Tiểu Điền Anh Tử nở một nụ cười thanh tú động lòng người nói: "Sư phụ tôi nói, đánh bạc chỉ là một trò giải trí, ngàn vạn lần không nên ham mê nó. Nếu không sẽ gặp tai họa, cho nên người dạy chúng tôi không được nóng nảy, vội vàng, dùng một trái tim bình tĩnh đối mặt với mỗi ván bài. Lần này sư phụ tôi nghe được chuyện sư tỷ bại trong tay anh, người vốn muốn cho sư tỷ ở lại TQ thêm mấy tháng, xem như là trừng phạt, nhưng mà tháng sau là tới đồ thần đại tái cầu đảo quốc chúng tôi, ba năm mới tổ chức một lần. Sư tỷ tôi cũng là một người dự thi quan trọng trong quốc so tài này, cho nên mới bảo tôi vượt ngàn dặm xa xôi tới TQ, hy vọng Lâm tiên sinh có thể hiểu cho!"

"Đồ thần đại tái của đảo quốc, ba năm tổ chức một lần?"

Lâm Bắc Phàm có chút kinh ngạc nói.

"Một điểm cũng không sai. Đảo quốc chúng tôi cứ ba năm lại tổ chức một cuộc đồ thần đại tái, mục đích là xem đảo quốc chúng tôi có sản sinh ra tân đồ thần hay không. Ba năm trước, đồ thần trong đại tái chính là sư tỷ tôi, vậy mà chị ấy lại bị anh đánh bại dễ dàng, chỉ sợ lần này đã ảnh hưởng rất lớn đối với đảo quốc chúng tôi. Bất quá mỗi một đồ thần đại tái đều là nhật chi lưu cùng nguyệt chi lưu so tài. Cho dù có thể đoạt được một cái danh hiệu đồ thần trong đảo quốc cũng là rất giỏi rồi!"

Tiểu Điền Anh Tử vì cứu sư tỷ mình ra, tất nhiên cũng không thể không nói những điều này ra.

"Nhật chi lưu, nguyệt chi lưu? nó có nghĩa là gì?"

"À, đây chính là hai trong tam đại lưu phái lớn của đảo quốc chúng tôi. Theo thứ tự chính là Nhật chi lưu, nguyệt chi lưu, tinh chi lưu. Trong đó nhật chi lưu cùng nguyệt chi lưu là hai lưu phái mạnh nhất. Tinh chi lưu là yếu nhất. Bọn họ nắm trong tay toàn bộ nền kinh tế, quân sự, tinh thần võ sĩ đạo cùng các phương diện khác của đảo quốc. Đồ thần đại tái mà tôi nói chính là cạnh tranh trong phương diện đánh bạc!"

Tiểu Điền Anh Tử giải thích.

"Vậy các cô thuộc nhật chi lưu?"

Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

"Đúng vậy, chúng tôi chính là đại diện của nhật chi lưu!"

"Thực lực của nguyệt chi lưu thế nào?"

Tiểu Điền Anh Tử trầm ngâm một chút rồi hơi nhúu đôi mày thanh tú lại nói: "Thực lực của Nguyệt chi lưu cũng tương đương với nhật chi lưu chúng tôi, hơn nữa đại diện của bọn họ là cao thủ đồ giới - Đằng Điền Không Tam, thực lực cũng ngang ngửa với sư phụ chúng tôi. Hơn nữa hần cũng bồi dưỡng được rất nhiều cao thủ trong đồ giới, cũng nhiều lần giành được danh hiệu đồ thần trong đại tái. Nghe nói bọn họ đối với trận đấu năm nay cũng là tinh thể bất buộc, Sư phụ tôi tuy không muốn liên lụy vào cuộc đấu đó

này, đáng tiếc là ông ấy không có quyền quyết định chuyện này. Cho nên chỉ có thể nghĩ cách cứu sư tỷ tôi ra, để chị ấy tham gia trận đấu năm nay!”

Lâm Bắc Phàm thật không ngờ một cái đảo quốc nhỏ nhỏ mà cũng có nhiều lưu phái như vậy. Xem ra tranh đấu không chỗ nào là không có. Bất quá mình là người TQ, bọn họ tranh đấu thì cũng chẳng liên quan lắm gì đến mình, còn hi vọng bọn họ đánh nhau sút đầu mẻ trán, chết vài người mới hay. Hắn đang muốn nói thêm mấy câu thì chợt nghe thấy bên cạnh truyền đến một giọng nói vô cùng chán ghét : “Ồ, đây không phải là tên bảo vệ Lâm Bắc Phàm sao? Sao lại không ở Bờ Biển Vàng bồi tiếp Vi nhi, lại chạy ra chỗ này câu gái, chẳng lẽ không sợ Vi nhi nhìn thấy sao?”

365. Chương 366: Mày Đã Bị Tao Năm Thóp!

Lâm Bắc Phàm hơi sững sờ, nhìn Tiểu Điền Anh Tử, cũng nhìn thấy đối phương đang mặt mày kinh ngạc nhìn mình, rõ ràng cũng không biết cái tên vừa nói là ai. Hắn liếc mắt nhìn lại thì nhìn thấy một tên thanh niên ăn mặc bảnh bao đang đứng phía sau lưng mình. Hắn mặc một bộ tây phục trắng như tuyết, còn đeo cả cà vạt, bộ dáng ước chừng khoảng hai mươi tuổi, tay phải còn đang ôm một tiểu mỹ nhân, trên mặt còn treo một nụ cười ranh mãnh, phẳng phất như vừa bắt được quả tang một đôi gian phu dâm phụ đang thông dâm vậy.

“Mày là ai?”

Lâm Bắc Phàm mặt mày nghi hoặc hỏi.

Tên thanh niên bảnh bao này lập tức tức tới suýt chút nữa thổ huyết, giận dữ kêu lên: “Chẳng lẽ mày không nhận ra tao?”

“e hèm, tao nhất định phải nhận ra mày sao?”

Lâm Bắc Phàm sờ sờ đầu, rất khó hiểu lại. Chẳng lẽ đối phương thực sự rất lợi hại sao? Nhưng những người lợi hại trong đất Nam Thành này mình đều đã gặp qua mấy lần, làm sao lại chưa từng gặp qua đối phương? Hắn vẫn lắc đầu rất chắc chắn, tỏ vẻ mình không hề có nửa điểm ấn tượng về hắn.

“Tao chính là Diệp Phong!”

Tên thanh niên bảnh bao này buồn bực kêu lên.

Mình ở thành phố Nam Thành này cũng được coi như là nhân vật số một, vậy mà thằng khốn này cũng không chịu cho mình mặt mũi?

Lại càng không cần phải nói hắn đã từng gặp mình một lần. Mặc dù bị hắn chà đạp, nhưng đã để lại trong lòng mình ấn tượng khó có thể mất đi.

“Diệp Phong?”

Lâm Bắc Phàm trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Thế nào? Nhớ ra tao chưa?”

“Cái này, tao thật sự không nhớ ra, trong những bằng hữu của tao hình như không có ai họ là cái bô!” (hình như Diệp và cái bô tiếng trung đồng âm thì phải)

Lâm Bắc Phàm thành thật trả lời.

“Móa, bố mày họ Diệp không phải họ cái bô, ngày đó trong phòng an ninh Bờ Biển Vàng, tao đã thấy mày, thật không ngờ mày cũng khá quá ha, thông đồng với cấp trên cầu mình, bây giờ lại ở đây câu dẫn tiểu mỹ nhân khác. Thật không biết khi Vi Nhi biết tin này sẽ có phản ứng thế nào!”

Nghĩ đến bộ dáng tức giận của Liễu Vi, Diệp Phong không nhịn được bật cười như điên.

“À, thì ra mày chính là cái thằng Diệp Phong thua tao mười vạn lần trước. Cũng lâu lắm rồi, làm sao nhớ được mày. Ủa, sao mày lại ở chỗ này? Chẳng lẽ là có chuyện gì? Chẳng lẽ muốn để tao mời mày với bà nội của mày uống cà phê? Mà không sao, tiền mấy ly cà phê, tao vẫn xuất ra được.”

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ nhẹ đầu, trên mặt lộ ra vẻ không nỡ.

“Mày, mày nói bậy bạ cái gì đó? Ai là bà nội hần? Tao bây giờ mới có mười tám tuổi.”

Cô gái đi cùng Diệp Phong lập tức giận run người, hung hăng trợn trừng mắt nhìn đối phương, nhận không thể xông tới, xé xác, ăn tươi nuốt sống đối phương, Bất quá khi mặt cô nàng run lên, lớp phấn dày đặc trên mặt cô nàng cũng rơi xuống lả tả.

“Cái gì? Mày, mày mà mười tám tuổi? Tao còn tưởng tám mươi tuổi ấy chứ. Xong rồi, xong rồi, tao thiệt thòi rồi, vậy mà tao lại kêu mày là bà nội, thế chẳng phải là loạn bố phận sao?”

Lâm Bắc Phàm cố ý ngạc nhiên kêu lên, so với với nhìn thấy người trên sao hỏa còn ngạc nhiên hơn mấy phần.

“Mày, mày, mày....” Cô gái kia bị hần chọc giận tức gần chết.

Tiểu Điền Anh Tử học chữ Hán cùng khá giỏi, chẳng là khi phát âm vẫn hơi có một chút không chuẩn xác. bất quá cô nàng vẫn nghe ra là Lâm Bắc Phàm đang trêu chọc hai người kia, cũng không nhịn được yêu kiều bật cười.

Diệp Phong nhìn thấy cô gái mình vừa câu dẫn được lại bị đối phương dè bủ, cái này không phải là không để mặt mũi cho mình sao. Hần tức điên, mặt mũi dữ tợn, hừ lạnh nói: “Lâm Bắc Phàm, coi như mày lợi hại, đáng tiếc, nếu như tao đem chuyện hôm nay kể cho Vi nhi, không biết cô ấy sẽ có phản ứng gì nhỉ?”

Nói xong hần cũng không nhịn được quay lại liếc nhìn Tiểu Điền Anh Tử một cái, đôi con người khê đảo một vòng. Bà nội nó, con bé này cũng xinh quá đi mất. Thật không biết thằng khốn này câu được ở đâu về, gái mình câu được so với người ta thật đúng Trương Mạn Ngọc đứng chung với Phù Dung tỷ tỷ. Đúng là không cùng một cấp bậc.

“Cái gì? mày, mày muốn nói Vi nhi?”

Lâm Bắc Phàm lập tức thất kinh kêu lên.

“Thế nào? Sợ rồi à?”

Diệp Phong còn đang lo lắng không sợ. Nếu như hần sợ thì chuyện gì cũng giải quyết được: “Thật ra tao cùng cô ấy chỉ là bạn bè, không hề có quan hệ gì khác!”

Lâm Bắc Phàm ngượng ngừng cười.

“Hừ hừ, cái này cũng không nhất định!”

Diệp Phong rất đắc ý cười rộ lên.

Lâm Bắc Phàm vội vàng đứng dậy, làm bộ như đang muốn bỏ chạy, run giọng kêu lên: “Tao còn mấy việc phải làm, ta phải về trước đây!”

Nhưng hần vừa xoay người thì đã bị Diệp Phong chặn đường.

“Lâm Bắc Phàm, mày đừng đi gấp thế chứ!”

Diệp Phong tùm tùm cười nói, nhìn thế nào cũng giống lão hồ ly.

Lâm Bắc Phàm vẻ mặt cầu xin, gần như là cầu khẩn nói: “Tao còn rất nhiều chuyện phải làm, nếu như bị người khác phát hiện ra, tao, tao...”

Diệp Phong bởi vì lần đó bị Lâm Bắc Phàm hạ nhục mà ghi hận trong lòng, lần rồi cuộc cũng có cơ hội trả thù, hần làm sao có thể dễ dàng buông tha cơ hội hạ nhục đối phương, trả thù đối phương, đả kích đối phương? Hần thiếu chút nữa muốn bày tiệc ăn mừng luôn tại chỗ. Hần nghe Lâm Bắc Phàm nói xong liền cười cười nói: “Lâm Bắc Phàm, mày không phải chỉ là một tên bảo vệ nho nhỏ sao? Dựa vào một chút bốn

sự ăn bám Vi nhi, rồi lại cầm tiền của cô ấy đi câu gái, tao thân là một người đàn ông cũng phải cảm thấy xấu hổ thay cho mày. Thật không biết Vi nhi thích mày ở điểm nào.”

Lâm Bắc Phàm trong lòng buồn cười thiếu chút nữa muốn ngất. Thằng này đúng là một thằng ngu chính hiệu, ngay cả cái mảnh này cũng dùng ra được, thật không biết đầu hắn có phải bị con lừa nào đó đã cho ngu người rồi không.

“Lão đại, thằng khốn này cũng quá láo lếu đi? Bằng không cứ để em cho hắn biết tay?”

Tiểu Kim cũng có chút tức giận kêu lên, không để cho lão đại mình mặt mũi cũng chính là không để cho mình mặt mũi, đây chính là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

“Từ từ, bắt quá chỉ là một thằng nhãi nhép thôi mà, làm sao phải tính toán chi li với hắn? Cứ để cho hắn tự sướng một lúc đi!”

Lâm Bắc Phàm an ủi ngược lại hắn, phẳng phất như mình đang làm từ thiện vậy.

“Tại sao không trả lời? Có phải mày cũng cảm thấy xấu hổ?”

Diệp Phong nhìn hắn không nói được lời nào, còn tưởng là hắn sợ, cho nên hắn càng vênh váo tự đắc hơn, cười như điên, bắt quá thanh âm cứ như một con vịt được, cực kỳ khó nghe.

“E hèm, vị tiên sinh này, xin ngài chú ý đến tiếng nói của mình một chút, ở đây chúng tôi còn rất nhiều khách, hy vọng ngài đừng quấy rầy họ!”

Một nữ nhân viên phục vụ trông cũng mấy phần tư sắc nhẹ nhàng đi tới trước mặt hắn, ưu nhã cười, bắt quá trong đôi mắt lại toát ra một tia khinh thường, tỏ vẻ cô nàng cực kỳ khinh bỉ tên thanh niên này. Trong quán cà phê là cứ cười rú lên như điên, còn ăn nói khó nghe như vậy, xem ra đúng là đồ nhà giàu mới nổi.

“Cô....” Diệp Phong đang cực kỳ đắc ý lại bị nữ nhân viên cắt ngang, trong lòng cảm thấy rất khó chịu, lại nhìn thấy rất nhiều khách nhân đều mặt mày khó chịu nhìn mình, trong lòng cũng hơi sợ hãi. Tuy mình cũng hơi lợi hại một chút, nhưng nếu chọc giận nhiều người như vậy, chỉ sợ sẽ bị cả đám úp sọt cũng nên.

Lâm Bắc Phàm cầm lấy tay Tiểu Điền Anh Tử chuẩn bị chuẩn bị.

“Lâm Bắc Phàm, mày đứng lại!” Diệp Phong thấy đối phương chuẩn bị bỏ đi, lập tức nóng nảy quát lên.

Cô bé xinh đẹp như vậy, nếu bị hắn thịt mất chẳng phải là hồng bét sao? Chỉ có loại thân phận như mình mới có tư cách tán tỉnh cô bé xinh đẹp như vậy.

Lâm Bắc Phàm hơi run run, thấp giọng nói: “Mày, mày còn chuyện gì sao?”

Diệp Phong ghé sát miệng vào tai hắn, thấp giọng nói: “Lâm Bắc Phàm, tao nhìn mày cũng không phải người có tiền, không bằng như vậy đi, tao cho mày hai mươi vạn, mày tặng con bé này cho tao, thế nào? Nếu không, hắc hắc, tao kể chuyện này với Vi nhi, mày sau này chỉ sợ không sống được một ngày tốt lành đâu. Mày đừng quên, mày đang nằm trong tay tao.”

“Diệp Phong, mày, mày thật khinh người quá đáng!”

Lâm Bắc Phàm cố ý tỏ vẻ phẫn nộ kêu lên.

“Tao? Tao cứ khinh người quá đáng đó, mày làm gì được tao? Cái loại mặt trắng bầm vấy đàn bà như mày làm gì có tư cách tán tỉnh những cô gái khác? Tiểu muội muội này mà đi theo mày đúng là khổ cả đời, kể có tiền như tao mới có tư cách ở bên một tiểu muội muội xinh đẹp như vậy.” Diệp Phong hắn thích nhất là chà đạp người khác. Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội chà đạp kẻ thù, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho đối phương? Trên mặt hắn nở một nụ cười ưu nhã, nói với Tiểu Điền Anh Tử: “Tiểu muội muội, em đi theo hắn chắc chắn không có tiền đồ đâu, hắn chỉ là một tên nghèo kiết xác, không bằng đi theo anh, ngày nào cũng ăn thơm uống cay. Anh cam đoan với em, em sẽ được đi BMW, ở biệt thự, thế nào?” Trong đôi mắt của hắn đã bộc lộ ý nghĩ xấu xa một trần trụi, nếu như không phải đây là nơi công cộng thì chỉ sợ hắn đã giải quyết ngay tại chỗ rồi.

Cô nàng đi cùng với hắn nhìn thấy bộ dạng này của hắn, tức giận thiếu chút nữa ngất luôn.

Người đàn bà nào lại muốn người đàn ông của mình đi câu dẫn người đàn bà khác ngay trước mặt mình? Tuy ả cũng là vì tiền của Diệp Phong mới cùng đi với hần, nhưng chuyện này cũng khiến trong lòng ả không được thoải mái, đáng tiếc là không thể làm gì được.

Tiểu Điền Anh Tử cho dù không hiểu chuyện hơn nữa, cũng nhìn ra ý nghĩ đều giả của thằng khốn trước mắt này, so với Lâm Bắc Phàm còn đáng giận hơn. Nàng mỉm cười: “Tiên sinh, đa tạ ngài, bất quá ý tốt của ngài tôi xin được tâm lĩnh!”

“Ừa, em không phải là người TQ?”

Diệp Phong mặt mày kinh ngạc hỏi.

“À, tôi là người đảo quốc!”

Tiểu Điền Anh Tử không nóng không lạnh nói.

Hai con người Diệp Phong lập tức đảo như bị, so với đèn pha ô tô còn sáng hơn. Bà nội nó, thằng khốn Lâm Bắc Phàm này cũng quá lợi hại đi. Câu dẫn được Liễu Vi cũng đã không tệ lắm rồi, thế mà bây giờ đến gái đảo quốc cũng câu dẫn được, cái này cũng thật quá khó tin. Nước miếng hần thiếu chút nữa chảy cả ra ngoài. Sớm nghe nói công phu trên giường của gái đảo quốc có thể nói là nhất lưu, nếu như mình đoạt được cô bé này vào tay, vậy chẳng phải cuộc sống sau này sướng tới cực điểm sao? Hần vội vàng gạt đầu cười nói: “À, thì ra là bạn bè quốc tế, không bằng để anh dẫn em đi thăm thú thành phố Nam Thành được không? Em đừng đi theo thằng bảo vệ nát này nữa, một là hần không có tiền, hai là hần không có quyền, ba là hần quá xấu trai, em mà đi với hần thì thật sự là hạ thấp thân phận.”

Nụ cười trên môi Tiểu Điền Anh Tử dần cứng lại, khẽ hừ một tiếng.

Lâm Bắc Phàm tuy không được tính là người tốt, nhưng dù sao người ta cũng là cao thủ đồ giới, còn đánh bại sư tỷ của mình, hơn nữa người ta còn có một hộp đêm siêu cấp nổi danh, lại càng không cần phải nói đến mình có chuyện cầu người ta.

Sắc mặt nàng bình tĩnh trở lại, nói: “Đa tạ ý tốt của ngài, tôi cùng Lâm tiên sinh có chuyện phải làm, cáo từ!”

Nói xong nàng liền chủ động cầm lấy tay Lâm Bắc Phàm, đi về phía trước.

Lâm Bắc Phàm trong lòng rất là đắc ý, Tiểu Điền Anh Tử này cũng không tệ nha, cho mình thể diện lớn quá ha.

“Lâm Bắc Phàm, mày, mày cứ đợi đấy. Tao, tao, tao sẽ nói cho Vi nhi, cho mày hối hận cả đời!”

Diệp Phong nào đã chịu qua sự vũ nhục như vậy? Lập tức tức giận tới tái mét mặt, gào lên sau lưng Lâm Bắc Phàm rồi rút ngay điện thoại ra, muốn dùng cái này để uy hiếp đối phương. Lâm Bắc Phàm ngoảnh mặt lại, làm một cái mặt quỷ với hần rồi cười nói: “Chú cứ tự nhiên!”

366. Chương 367: Kéo Kéo Bàn Tay Nhỏ Bé!

Liễu Vi cùng Long Yên Nguyệt hai người nhìn thấy Lâm Bắc Phàm không có việc gì, lúc này mới yên tâm trở về Bờ Biển Vàng, ai dè, vừa mới ngồi xuống, cô đã nhận được điện thoại của Diệp Phong. Điều này khiến cho đôi mi thanh tú của cô khẽ nhú lại, trong lòng thoáng không vui.

Cô tất nhiên biết rõ Diệp Phong này thích mình, muốn theo đuổi mình, bất quá mình đã từng nói với hần, nói người mình thích chỉ có Lâm Bắc Phàm, không phải là hần, để hần từ bỏ, hơn nữa đã rất lâu rồi hần không quấy rầy mình nữa, hôm nay làm sao lại tự dưng gọi điện tới?

Lúc này chắc chắn là có chuyện gì đó, tuy cô muốn mặc kệ đối phương, không nhận điện thoại, nhưng đây là phép lễ nghi cơ bản nhất, cho nên cô vẫn nhấc điện thoại, “Alo!” một tiếng.

“Là Vi nhi phải không?”

Diệp Phong sau khi nghe được là âm thanh vừa Liễu Vi, kích động thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên. Thật không ngờ một thời gian không gặp, giọng nói của đối phương vẫn quyến rũ, mềm mại như vậy, làm cho lòng mình không thể bình tĩnh nổi.

Một cô gái xinh đẹp như vậy, làm sao lại đi yêu mến cái loại bảo vệ nát như Lâm Bắc Phàm chứ? Chẳng lẽ bây giờ đang có một đi âm bảo vệ sao? Nếu thật như vậy, mình cũng phải xếp chút thời gian đi làm bảo vệ mới được.

Sắc mặt Liễu Vi có chút không vui, hai chữ Vi nhi để hấn xưng hô được sao? Trừ người thân thiết âu yếm mình ra, những người khác làm sao có tư cách xưng hô với mình như vậy. Giọng nói của nàng hơi lạnh nhạt nói: “Diệp Phong? Anh tìm tôi có chuyện gì? Tôi và anh hình như không có quan hệ tốt đến vậy, cho nên mong anh gọi tôi là Liễu Vi, không nên gọi tôi là Vi nhi, nếu gọi như vậy, lão công của tôi sẽ tức giận!”

Cô còn đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “Lão công” cho rõ ràng.

Diệp Phong nghe xong câu này, tức giận tới thiếu chút nữa học máu.

Nếu như trước kia, Liễu Vi còn ít nhiều để cho mình chút mặt mũi, nhưng bây giờ trong mắt nàng chỉ còn lại Lâm Bắc Phàm, ngay từ “Vi nhi” cũng không cho mình gọi, sau này còn thu phục nàng thế nào được? Trong đầu hấn không ngừng hiện ra thân hình mềm mại, gợi cảm cùng nụ cười dễ thương, hút hồn của Liễu Vi, thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng.

“Nếu như anh không chuyện gì thì tôi cúp máy đây!”

Liễu Vi thấy hấn không nói lời nào, rất không thoải mái nói.

“Ấy, dừng, dừng, anh có chuyện muốn nói với em!”

Diệp Phong vội vàng nói.

“Chuyện gì?”

Liễu Vi có một xúc động muốn ném bay cái điện thoại đi. Thật không biết cái tên Diệp Phong này có chỗ nào tốt, còn không phải dựa vào nhà lắm tiền, khắp nơi tác oai tác quái sao? So với Bắc Phàm của mình đúng là không có chỗ nào so sánh được.

“À, anh vừa nhìn thấy Lâm Bắc Phàm cùng một cô gái nào đó uống cà phê với nhau, nghe nói còn là một cô gái của đảo quốc. Anh sợ em bị hấn lừa, cho nên mới báo cho em một tiếng!”

Diệp Phong vội vàng đem chuyện này nói lại sơ qua một lượt, còn làm ra vẻ hiên ngang lắm liệ, phảng phất như mình đang cứu một thiếu nữ vô tội thoát khỏi bầy sói dữ vậy.

Long Yên Nguyệt cũng lén lén lút lút ghé tai vào gần điện thoại, muốn nghe thử xem Liễu Vi đang nói chuyện với ai, nhưng khi vừa nghe được câu này, cô nàng lập tức giận dữ tới trợn trừng cả hai mắt: “Chị Vi Vi, ai thế? Làm sao giọng điệu lại giống nương nương Khang (pede) thế, thật mắc ói!”

Nàng tuy không biết đối phương là ai, bắt quá ý trí đã khiến nàng ngăn cản chị Vi Vi suy nghĩ lung tung.

“Móa, mày, mày là đứa nào?”

Diệp Phong nghe đối phương nói xong liền tức tái mặt, thiếu chút nữa là phun ra một câu thô tục.

Vậy mà mặt mày Liễu Vi vẫn rất bình tĩnh, đến nhịp tim cũng chẳng nhanh hơn một chút nào, nàng cười nhạt một tiếng nói: “Chẳng lẽ chỉ có chuyện này thôi à?”

Diệp Phong đang vô cùng đắc ý, cười ngoác tới tận mang tai, nhưng nụ cười đó lập tức cứng đơ lại.

Chẳng lẽ chỉ có chuyện này thôi à?

Nghe giọng điệu Liễu Vi, hình như chuyện này cũng quá là bình thường, chẳng lẽ Liễu Vi đã biết hấn ở ngoài ngắt hoa sờ lá? Hoặc là nàng đã đồng ý cho đối phương quyến rũ những cô gái khác ở bên ngoài? Cái này cũng quá khó tin đi.

“Cái này, cái này, anh sợ em bị hấn lừa cho nên mới báo cho em một tiếng...” Khẩu khí Diệp Phong không còn kiêu ngạo như lúc trước, phảng phất như một con cừu non đang kinh hãi, đến thanh âm cũng có chút run rẩy.

“Bác Phàm đã sớm nói cho chúng tôi rồi, cho nên không cần phải lo lắng!”

Liễu Vi lập tức dập máy.

Diệp Phong nghe điện thoại truyền đến tiếng “ông ông ông!” từ bên kia, cả người đều ngây ngẩn cả ra.

Con mẹ nó, đây là cái quái gì thế? Thành bảo vệ nát Lâm Bắc Phàm tại sao lại có vận khí tốt như vậy chứ, đoạt được một cô gái đoan trang, lại không hay ghen tuông như Liễu Vi tới tay chứ? Nếu như đổi lại là mình, cuộc đời cũng quá tươi đẹp đi?

Hắn hung dữ nhìn thoáng qua Lâm Bắc Phàm đang đi ở phía xa, hai con người đảo một vòng, đột nhiên nảy ra một kế, lặng lẽ bám theo, phảng phất như ăn trộm vậy, ngay cả tiếng gọi của cô nàng kia hắn cũng chẳng để vào tai.

“Chị Vi Vi, cái tên Nương Nương Khang vừa rồi rốt cuộc là ai vậy? Không ngờ lại mập mà mập mờ, gọi là Vi nhi cơ đấy!”

Long Yên Nguyệt cười hì hì ôm lấy bả vai Liễu Vi, nhìn thế nào cũng thấy như nụ cười của ác ma.

“Làm sao vậy? Tiểu Nguyệt, làm sao hôm nay em lại kỳ lạ thế? Bình thường chỉ hận không thể làm cho Bắc Phàm cùng chị không có bất cứ quan hệ nào, bây giờ lại sợ chị bị người khác đoạt đi, chẳng lẽ em không có chút lòng tin nào với chị sao?”

Liễu Vi nhìn vẻ mặt của cô nàng, tức giận nhéo nhéo cái mũi tinh xảo của Long Yên Nguyệt, cười cười nói.

“Ái, nếu như em mà làm đàn ông, chắc chắn em sẽ liều mạng theo đuổi chị, ai bảo chị Vi Vi của em lại xinh đẹp như vậy!”

Long Yên Nguyệt cố sượng than thở, rồi bất ngờ chụp lấy bộ ngực căng tròn, tràn đầy tính có giãn của đối phương, thật không ngờ so với trước kia còn lớn hơn nhiều, sắp đuổi kịp mình rồi, xem ra tất cả đều là công lao của tên đại sắc lang Lâm Bắc Phàm kia.

Liễu Vi kinh hô một tiếng, vội vàng đẩy đôi quỷ trảo của cô nàng ra, tức giận nói: “Tiểu Nguyệt, em chỉ biết nghịch ngợm, chị xem em cũng chẳng còn nhỏ nữa, mau tìm một người nào đó rồi gả luôn đi, đỡ ngày nào cũng phải lo lắng.” “Chị Vi Vi, em không muốn lập gia đình, em muốn ngày nào cũng ở chung với chị!”

Long Yên Nguyệt lại ôm lấy đối phương làm nũng, phảng phất như một đứa trẻ vĩnh viễn không bao giờ lớn vậy.

“Em là muốn ở chung một chỗ với Bắc Phàm thì có!”

Liễu Vi đột nhiên cười cười, rồi nói.

“Hả? Chị Vi Vi, chị, chị đang nói linh tinh gì thế? Ai muốn ở chung với hắn một chỗ?” Hai gò má Long Yên Nguyệt lập tức đỏ ửng, vội vàng chống chế.

Liễu Vi nhìn cô em thân thiết của mình, nhin không được than nhẹ một hơi: “Tiểu Nguyệt, ý nghĩ của em chị chẳng lẽ còn không nhận ra sao? Đừng quên chúng từ khi quen nhau đã bao nhiêu năm rồi, nếu như em thật sự yêu mến anh ấy, chị, chị đồng ý.” nàng khẽ cắn môi, hạ quyết tâm, thấp giọng nói: “Chia xẻ anh ấy với em!” (hix, có con vợ thế này đời còn phải lo nghĩ sao T_T, đúng là chỉ trong truyện mới có)

Long Yên Nguyệt bị những lời này của Liễu Vi dọa cho nhảy dựng, nàng làm sao có thể nghĩ tới, những lời này lại từ chính miệng chị Vi Vi nói ra? Nàng vội vàng xua xua tay, nói: “Chị Vi Vi, cái này, cái này...”

“Em chỉ cần trả lời chị, em có thích anh ấy hay không là được!”

Hai mắt Liễu Vi nhìn chằm chằm vào Long Yên Nguyệt, nói ra từng chữ một.

“Em, em, em.....” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Yên Nguyệt đã đỏ bừng, ấp úng không nói lên lời.

Liễu Vi nhấc hai tay lên khê đặt lên đôi vai thơm của đối phương, ôn nhu nói: “Tiểu Nguyệt, chuyện của em và Bắc Phàm, chị cũng biết rất nhiều, hai người cãi nhau âm ỉ một thời gian dài như vậy, chẳng lẽ lại không có một chút cảm giác nào với nhau sao? Ngày trước chị nói hoan hỉ oan gia thật không có ý gì khác, chị thấy em đã có ý với Bắc Phàm, hy vọng em đừng bỏ qua cơ hội này!”

“Em...”

Long Yên Nguyệt bị lời của đối phương lay động, nhất thời lâm vào trầm tư.

Lâm Bắc Phàm tất nhiên không biết Liễu Vi đang bán mình cho Long Yên Nguyệt (bán Lâm Bắc Phàm cho Long Yên Nguyệt chứ không phải bán mình như Thúy Kiều nhé file:///C:/DOCUME~1/ANHNTUA~1/LOCALS~1/Temp/mso...). Lúc này hắn vẫn đang cùng Tiểu Điền Anh Tử vui vẻ hài lòng trở lại trung tâm giải trí Hoàng Gia, ai ngờ vừa mới bước vào một bước đã thấy Y Đằng Thanh Tử phảng phất như quỷ nhảy tới, âm trầm nhìn hắn, hai mắt phún hỏa, dọa hắn nhảy dựng lên.

“Tôi nói này Thanh Tử, cô đang làm gì thế? Đi ra mà không nói một tiếng nào, định làm ma giữa ban ngày à?”

Lâm Bắc Phàm rất không vui nói.

Y Đằng Thanh Tử đến liếc một cái cũng không buồn liếc, mà vội vàng kéo sư muội khỏi tay hắn, mặt mày lo lắng hỏi: “Anh Tử, cái tên TQ đáng chết này có khi dễ em không? Có chiếm tiện nghi của em không? À, chị vừa rồi thấy rõ hắn kéo tay em, cái tên đáng chết này, quả nhiên là chỉ muốn chiếm tiện của người khác, chị muốn giết hắn!”

Cô nàng lập tức giương nanh múa vuốt, chuẩn bị nhào tới Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm có chút khó chịu, cái lải: “Không phải chỉ là kéo tay một chút thôi sao? Cái này thì có gì là không được? Đàn bà đảo quốc các cô không phải là qua mười hai tuổi sẽ chẳng còn ai là xử nữ nữa sao? Các cô trên giường còn tùy tiện như vậy, huống chi chỉ là kéo tay một chút?”

“Anh, anh nói vậy!”

Y Đằng Thanh Tử mặt mày đỏ bừng, cãi lại một câu, bất quá ngẫm lại tình hình ở đảo quốc, quả thật cũng đúng như lời của đối phương, cuối cùng đành bổ sung thêm một câu: “Sư muội tôi không phải là loại phụ nữ tùy tiện, nó, nó từ trước đến giờ, đến đàn ông cũng chỉ gặp mặt được mấy người, chứ đừng nói là như vậy!”

“Vậy ý cô là, cô là loại phụ nữ tùy tiện?”

Lâm Bắc Phàm lập tức cười tủm tỉm hỏi người lại một câu. Hắn tất nhiên là nhìn ra, hai cô gái này vẫn còn thân xử nữ, nếu không như vậy, hắn cũng chẳng giữ các nàng ở lại TQ, dù sao hắn cũng không phải cái trạm qua đường rách nát.

“Anh, anh chết đi!”

Y Đằng Thanh Tử hai gò má đỏ bừng, tặng cho hắn một cước rồi cầm lấy tay sư muội, xoay người đi vào bên trong.

Lâm Bắc Phàm nhún nhún vai, đi theo bọn họ vào bên trong.

“Sư tỷ, chị đừng tức giận, vừa rồi là em chủ động kéo tay Lâm tiên sinh, chứ không phải hắn kéo tay em!”

Tiểu Điền Anh Tử khuôn mặt khê ửng hồng, thấp giọng nói đỡ cho Lâm Bắc Phàm một câu.

“Cái gì? Anh Tử, em chủ động kéo tay hắn? Em chẳng lẽ không biết hắn chính là một đại sắc lang sao? Nhìn thấy đàn bà là mắt sáng lên, cả ngày chỉ biết quyến rũ những tiểu cô nương xinh đẹp, em làm sao lại còn chủ động dâng mình tới?”

Y Đằng Thanh Tử tức tới trắng bệch cả mặt mày, phải kể lại cho sư muội những đoạn lịch sử vinh quang của Lâm Bắc Phàm, tất nhiên cũng không tránh khỏi việc thêm mắm thêm muối, khiến cho Lâm Bắc Phàm tức tới trợn trừng hai mắt, tim đập liên hồi, hận không thể xông tới, phát mấy phát vào cặp mông ngạo nghễ của đối phương, cho cô nàng biết rõ sự lợi hại của mình.

Diệp Phong sau khi nhìn thấy ba người bọn họ đi vào, mới lén lút đi theo, cũng muốn thử vào xem. Nhưng vừa bước tới cửa trung tâm giải trí Hoàng Gia đã thấy hai gã đàn ông mặt mày nghiêm nghị, ăn mặc chỉnh tề không biết từ đâu nhảy ra, nâng tay phải lên, chặn đường hắn, hừ lạnh nói: “Mày là ai? Đây há là chỗ bọn mày có thể tới?”

Diệp Phong tức giận đến nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, lắc lắc cái cổ, rất khó chịu nói: “Làm sao? Không phải chỉ là một cái hộp đêm thôi sao? Đến một tên bảo vệ nát cũng có thể đi vào, chẳng lẽ tao lại không thể vào? Tao nói cho bọn mày biết, tao ở thành phố Nam Thành này cũng có chút thế lực, đặc tội với tao, tao cho bọn maysống không được chết không xong.”

“Bảo vệ nát? Ai là bảo vệ nát?”

Hai gã bảo vệ kia lập tức lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Chính là cái thằng nhãi vừa mới đi vào đó, hắn còn dẫn theo hai cô gái. Tao thấy cái hộp đêm của bọn mày cấp bậc cũng quá thấp đấy? Cái loại bảo vệ nát như hắn cũng có thể đi vào, bên trong chắc chắn chẳng có gì hay ho!”

Diệp Phong ngang ngược phun ra một tràng, căn bản không coi mấy tên bảo vệ này vào mắt.

“Mẹ kiếp, anh em đâu, có thằng gây sự, dám chửi lão đại là bảo vệ nát, đánh bỏ mẹ nó đi!” Hai gã coi của trên mặt tràn đầy vẻ tức giận, lớn tiếng gầm lên.

“Cái gì? Lão đại?” Sắc mặt Diệp Phong khê biến, đến cả thanh âm cũng có chút lạc đi.

Lập tức từ trong trung tâm giải trí Hoàng Gia chạy ra bảy tám người, đều là những tên đáng người cao lớn, mặt mày hung ác, vai u bắp thịt, chẳng thềm nói một câu, đã nhảy xổ tới lôi Diệp Phong sang một bên, đánh cho một trận. Tiếng kêu gào thảm thiết của Diệp Phong lập tức vang vọng cả bầu trời. (amen, mặc niệm cho thằng này ba phút, hô hô)

367. Chương 368: Thất Bại?

“Lâm Bắc Phàm, anh nói đi, như thế nào mới có thể thả tôi?”

Trong một căn phòng xa hoa của trung tâm giải trí Hoàng Gia, Y Đằng Thanh Tử mặt mày đờ đờ sát khí nhìn Lâm Bắc Phàm trước mặt. Nếu như không phải mình bại dưới tay hắn, thì mình đã xông tới, ném văng thằng khốn này ra ngoài cửa sổ.

Lâm Bắc Phàm trở mình, lười biếng nằm trên chiếc giường Simmons, thoải mái thiếu chút nữa muốn đánh một giấc luôn. Bà nội nó, những người này thật quá biết hưởng thụ, riêng cái giường này cũng phải đến mấy ngàn vạn đi? Chỉ sợ chính mình cũng chưa bao giờ được đãi ngộ như vậy. Hắn nghe xong, đến cả đầu cũng không buồn quay lại, ra vẻ vô tội nói: “Tôi nói này Thanh Tử tiểu thư, lúc trước là cô đánh cược thua tôi, cũng không phải là tôi mặt dày mày dạn giữ cô ở lại TQ. Thế nào. bây giờ định nuốt lời sao?”

“Vậy anh lừa sư muội tôi ba trăm ngàn đô là, chuyện này tính thế nào đây?”

Y Đằng Thanh Tử nghĩ đến chuyện sư muội của mình bị đối phương lừa mất ba trăm ngàn đô la, thiếu chút nữa tức giận tới ngất xỉu.

Sư muội của mình cũng thật là, chưa làm được gì đã bị đối phương lừa mất ba trăm đô la, chẳng lẽ không biết đối phương chính là một con ác lang ăn thịt người không nhả xương sao? Cái gọi là lễ nghĩa liêm sỉ trong mắt đối phương đều là có cũng được, mà không có cũng chẳng sao. Ài, nếu sư phụ mà biết sư muội chịu thua thiệt như vậy, chỉ sợ sẽ tức tới hộc máu mất.

“Cái này, tôi không phải đã nói đó là phí ăn ở cùng tiền thức ăn của cô mấy ngày nay sao. Cô xem, cô ở chỗ của tôi, ăn uống, ở mặc, toàn bộ đều là hàng cao cấp, người bình thường cùng đừng mong được hưởng thụ, những cái này đều là tiền đó!”

Lâm Bắc Phàm bày ra một bộ dáng rất thật thà, liên tục chớp chớp mắt hai cái, phảng phất như mọi việc hẳn làm đều rất là bình thường.

Tiểu Điền Anh Tử một mực ngồi ở bên cạnh, không nói gì đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi mắt to mẩy lệ nhìn chăm chăm vào Lâm Bắc Phàm, nói ra một câu: “Tôi và anh đánh cược, nếu như anh thua, thả sư tỷ tôi ra, nếu như anh thắng, tôi cùng sư tỷ đều ở lại thành phố Nam Thành, mặc anh xử trí, thế nào?”

“Hử? Cô đánh cược với tôi?”

Lâm Bắc Phàm trừng to mắt, mặt mày kinh ngạc hỏi.

Tuy đồ thuật của cô nàng không tồi, nhưng mình còn có tiểu Kim trợ giúp, có thể nói là bách chiến bách thắng, muốn thua cũng chẳng thua được, cô nàng làm sao có thể là đối thủ của mình? Chẳng lẽ cô nàng thật sự có khả năng lợi hại như vậy?

“Thế nào? Anh không đồng ý?”

Tiểu Điền Anh Tử trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ nhàng, phảng phất như vừa nói một chuyện rất không có ý nghĩa vậy, cực kỳ thoải mái, cũng cực kỳ tự tin.

Lâm Bắc Phàm nhìn gương mặt cực kỳ thản nhiên của đối phương, phảng phất như một cái chuông cổ trong chốn thâm sơn, trong lòng ngược lại có chút phát sợ. Không nói những cái khác, bộ dáng gặp chuyện không sợ hãi này của cô nàng, tư thái thành thực lão luyện này, chỉ sợ không phải cô gái như Y Đằng Thanh Tử có thể so sánh được. Xem ra mấy năm qua, đối phương cũng không có huấn luyện phí công, đích xác là có chút tiền vốn.

“Lão đại, không phải là bài bạc sao. Pháp lực của em hiện giờ đã tăng lên cao như vậy, đừng nói là một cô gái như cô nàng, cho dù là sư phụ của cô nàng, cái gì mà Tùng Tinh Vũ có địch thân tới nơi này, em cũng chẳng đặt vào mắt!”

Tiểu Kim nhìn cô gái đảo quốc này lại dám thách thức mình, trong lòng lập tức hơi tức giận.

Nhớ ngày đó, lão đại được sự trợ giúp của mình, uy phong tới cực điểm, còn giành được ngôi vị quán quân trong đồ thần đại tại ở Las Vegas kia. Bây giờ còn phải sợ hãi một cô gái đảo quốc sao?

Lâm Bắc Phàm nghĩ lại cũng đúng, hiện tại trên đời này quả thật hiển có chuyện mà tiểu Kim làm không được. Trừ phi trên người cũng có một còn rồng lợi hại như tiểu Kim. Nhưng cái tỷ lệ chỉ sợ chẳng có đến một phần ức. Cuối cùng hẳn cũng nhẹ gật đầu nói: “Anh Tử tiểu thư đã nói như vậy, tôi cũng cho cô một cơ hội. Bất quá vì để cho các cô có thể tranh thủ cơ hội, tôi và cô đánh cược ba lần, nếu như cô có thể thắng hai lần, thì tính là tôi thua, thế nào?”

Tiểu Điền Anh Tử lập tức gật đầu đáp ứng không chút suy nghĩ, nói: “Đương nhiên là được, toàn bộ cứ theo ý anh đi!”

Lâm Bắc Phàm lập tức gọi điện, kêu Trương Kế Bằng tới, bảo hắn mang mấy bộ bài tới.

Trương Kế Bằng nghe được Lâm Bắc Phàm muốn cùng cô gái của đảo quốc Tiểu Điền Anh Tử này đánh bạc, tất nhiên là vui mừng không thôi, cảnh tượng đánh bạc của mấy người cấp độ lợi hại như vậy, có thể nói là không thua kém gì đồ thần đại chiến, tự nhiên là kịch liệt vạn phần, loại cơ hội này là ngàn năm khó gặp, trăm năm cũng chẳng gặp được một lần. Hắn vội vâng chỉ huy mấy người, nhanh chóng mang tới ba bộ bài.

“Ván đầu tiên, chúng ta đánh cược vận may, thế nào? Cầm một bộ tú lơ khơ, tùy ý rút một cây, của ai lớn hơn thì người đó thắng!”

Lâm Bắc Phàm từ trong tay Trương Kế Bằng cầm lấy một bộ bài tú lơ khơ còn chưa bóc vỏ, cười tủm tỉm nhìn Tiểu Điền Anh Tử.

Tiểu Điền Anh Tử khẽ gật đầu: “Đương nhiên là được!”

”Đại vương là lớn nhất, tiếp đó là tiểu vương, tiếp là thi, nhỏ nhất là phụ, thế nào? (luật chơi bài này mình cũng không hiểu lắm. Mình đoán lớn nhất là K, tiếp đó J, rồi đến Q, nhỏ nhất là A)

Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Tiểu Điền Anh Tử là khách phương xa tới, hết thấy tất nhiên là phải nghe theo Lâm tiên sinh!”

Tiểu Điền Anh Tử trên gương mặt yêu kiều vẫn tĩnh lặng như một hồ nước không một gợn sóng, không hề có bất cứ biểu cảm nào, cũng không có bất cứ vẻ lo lắng, cũng không có bất cứ vẻ khẩn trương nào.

Lâm Bắc Phàm đã từng đánh bạc với rất nhiều người, có thể nói là lần nào cũng giành được toàn thắng, nhưng bây giờ nhìn thấy Tiểu Điền Anh Tử gương mặt vẫn bình thản, không hề có chút gợn sóng, trong lòng ngược lại có chút lo lắng, nhin không được truyền âm hỏi: “Tiểu Kim, pháp lực của chú bây giờ khôi phục hết chưa?”

“Đây là tất nhiên, mặc dù chưa khôi phục được đến thời kỳ toàn thịnh, nhưng cũng được tầm ba thành, trợ giúp anh đánh bạc vẫn thừa sức, thế nào? Chẳng lẽ anh nghi ngờ năng lực của em? Có cần em làm thử cho anh một lần không?”

Tiểu Kim thấy lão đại trong lời nói lộ ra một tia hoài nghi, nhin không được, tức giận truyền âm nói. Lâm Bắc Phàm làm sao mà không biết con rồng nhỏ này tức giận, vội vàng cười lạnh nói: “Anh không phải là nghi ngờ năng lực của chú, chỉ là cô nàng này thoát nhìn tựa hồ rất tự tin, làm cho trong lòng anh thấy lo lắng!”

“Dừng, cô ta có bản lãnh gì thì lấy ra thử xem!”

Tiểu Kim vênh mặt nói.

Lâm Bắc Phàm ngẫm lại cũng đúng, Y Đằng Thanh Tử nói thế nào cũng là đồ thần của đảo quốc, nhưng gặp được cái thứ biến thái như tiểu Kim, cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn rơi vào tay mình? Cho dù đồ kỹ của sư muội cô nàng - Tiểu Điền Anh Tử có cao cường thế nào, nhưng đã ở trước mặt tiểu Kim thì chắc chắn không chịu nổi một đòn. Mình làm sao lại để sự tự tin của đối phương dọa cho rối loạn chân tay chứ? Hắn nghĩ tới đây liền âm thầm trấn định lại tâm thần, cười nói Tiểu Điền Anh Tử: “Không bằng mời Anh Tử muội muội bốc bài trước đi!”

Tiểu Điền Anh Tử mặt mày khiêm tốn cười nói: “Có Lâm tiên sinh ở đây, tôi làm sao dám bốc bài trước? Anh cứ bốc trước thì hay hơn!”

Lâm Bắc Phàm cũng muốn thử nhìn xem bốn sự chân thật của Tiểu Điền Anh Tử này, cho nên quả quyết nói: “Nói thế nào cũng phải ưu tiên khách từ phương xa tới, đừng khách khí nữa!”

Hắn tiện tay đưa bộ bài tới trước mặt đối phương

Tiểu Điền Anh Tử thấy hắn quả quyết như vậy, cũng chỉ có thể khẽ gật đầu cảm ơn một tiếng, sau đó mới xé vỏ bộ bài tú lơ khơ ra, lấy toàn bộ bài trong ra, nhẹ nhàng đặt trên bàn, dùng tay phải nhẹ nhàng vuốt vuốt hai cái, cuối cùng tùy ý rút ra một lá bài, đặt trên mặt bàn, lại cười nói: “Tôi lấy lá này!”

“Hả?”

Lâm Bắc Phàm có chút kinh ngạc, hắn ẩn ước cảm giác được, chuyện không thể đơn giản như vậy được.

“Lão đại, cái này thật sự không có khả năng, cô nàng này cũng thật lợi hại nha?”

Tiểu Kim cũng hơi kinh ngạc truyền âm nói

“Sao? Cô ta bốc được lá bài gì?”

Lâm Bắc Phàm khẽ chau mày, vội vàng hỏi.

“Anh nói còn có thể là cái gì? Đương nhiên là đại vương!”

Tiểu Kim chó chút chán chường trả lời.

Lâm Bắc Phàm trong lòng thầm cả kinh, xem ra Tiểu Điền Anh Tử này quả nhiên có chút môn đạo, không phải Y Đằng Thanh Tử có thể so sánh được. Bất quá trong lòng hắn cũng không quá lo lắng, dù sao trong mỗi một bộ tú lơ khơ đều có một lá bài trắng (hình như là con joker thì phải), cũng có thể nói lá bài tẩy này có thể thay thế bất cứ lá bài nào. Nếu như mình rút được lá bài tẩy này, cũng có thể thay thế cho đại

vương, lúc đó ván bài này cũng chỉ tính là hòa, đối với mình vẫn rất có lợi. Hắc mỗ cười nói: “Anh Tử muội muội quả nhiên lợi hại!”

“Ồ? Lâm tiên sinh chẳng lẽ đoán được tôi rút lá bài gì sao?”

Tiểu Điền Anh Tử vẫn như trước, nở một nụ cười bình thản.

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu nói: “Tôi cũng không biết, bất quá nhìn Anh Tử muội muội nở nụ cười tự tin như vậy, tôi đoán nhất định là đã rút được đại bài, nếu tôi muốn thắng ván này thì thật sự rất khó!”

“Không thử một lần làm sao biết là không thắng?”

Tiểu Điền Anh Tử hỏi ngược lại một câu.

Lâm Bắc Phàm lập tức cười ha ha: “Anh Tử muội muội nói một câu cũng không sai, đến thử cũng không thử, thì làm sao có thể biết được thắng hay thua?”

Tay phải của hắc cũng nhẹ nhàng đặt lên những lá bài tứ lơ khơ, nhẹ nhàng vuốt qua một lượt, con người không ngừng xoay chuyển.

“Lão đại, lá tứ tám từ bên trái sang chính là là bài tẩy!”

Tiểu Kim truyền âm nói.

“Thì ra là lá bài này, anh biết mà!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, đưa tay tới lá bài tẩy.

Ai ngờ Tiểu Kim đột nhiên kinh hô: “Lão đại, cái này, chuyện gì xảy ra vậy? Anh, anh đừng lấy tám bài đó.”

Thì ra hắc đang đem một tia pháp lực của mình rót vào trong bộ bài tứ lơ khơ kia, âm thầm kiểm tra mỗi một tám bài thì ai ngờ lại có một lực lượng cổ quái xuất hiện, đánh úp, đánh cho nó trở tay không kịp.

Lông mày Lâm Bắc Phàm khẽ nhảy lên, hắc cảm giác được rõ ràng Tiểu Kim hình như đã bị thương, cái này là chuyện trước nay chưa từng có. Hắc thầm giật mình không thôi, chẳng lẽ toàn bộ đều là do Tiểu Điền Anh Tử làm ra sao? Hắc vội vàng truyền âm hỏi: “Tiểu Kim, chú bây giờ sao rồi? Có chuyện gì không?”

“Lão đại, em, em không sao. Lực lượng của cô ta cũng không phải quá cường đại, nếu như là em ở thời kỳ toàn thịnh, em đối phó với nàng ta quả thật là chuyện nhỏ, bất quá hiện giờ cô ta hình như chỉ yếu hơn em một chút, khó trách cô ta lại mạnh hơn Y Đằng Thanh Tử!”

Khóe miệng Tiểu Kim đã trao ra máu tươi, màu vàng lóng lánh trên người đã mờ đi một chút.

Lâm Bắc Phàm cau mày nói: “Bây giờ chúng ta nên xử lý thế nào?”

“Lão đại, ván này chúng ta thua, cô ta đã hủy lá bài tẩy rồi, cho nên bất kể chúng ta rút thế nào, cũng đều chắc chắn sẽ thua.”

Tiểu Kim có chút chán nản thở dài một hơi. Cái này chỉ sợ là lần đả kích đầu tiên của hắc.

Lâm Bắc Phàm cảm giác được áp lực từ trước nay chưa từng có, đối phương không ngờ lại có thể cường đại như vậy, xem ra những ngày an nhàn của mình sắp hết rồi. Hắc âm thầm dò hỏi: “Chẳng lẽ cô ta chính là Barker kia?”

“Cái này em tạm thời cũng không biết, hơn nữa nàng ta cũng là vô ý thức phóng ra, chứ không phải là phóng ra có chủ đích. Xem ra em đoán không sai, trong cơ thể Tiểu Điền Anh Tử này chắc chắn đang phong ấn một con quái vật cường đại!”

Tiểu Kim trong lòng còn sợ hãi, trả lời.

Lâm Bắc Phàm hít sâu một hơi, mặt mày ưu nhã nhìn Tiểu Điền Anh Tử: “Ván này tôi thua!”

Toàn trường đều trở nên xôn xao, mặt mày khiếp sợ nhìn hắc.

368. Chương 369: Không Thể Tin Nổi.

Trong phòng thật ra cũng chẳng có mấy người, ngoại trừ Lâm Bắc Phàm, Tiểu Điền Anh Tử, Y Đằng Thanh Tử ra thì chỉ có thêm Trương Kế Bằng. Nhưng bọn họ đều biết đồ kỹ của Lâm Bắc Phàm thật sự là không gì tả được, quá cả đỉnh cao, cực kỳ lợi hại, đừng nói là một ván bài nho nhỏ thế này, cho dù là ván bài khó khăn hơn gấp mấy chục, mấy trăm lần, hắn cũng có thể thắng cho đối phương không còn manh giáp sao? Nhưng thật không ngờ bây giờ đến bài hắn còn bốc mà đã nhận thua, cái này thật sự đã nằm ngoài dự liệu của mọi người.

“Tiểu Lâm ca, cái này, cái này, anh không phải là còn chưa bốc bài sao? Không bằng cứ thử bốc xem. Anh không phải từng thắng bọn họ một lần sao? Như vậy thì chắc chắn có thể dễ dàng chiến thắng lần thứ hai.”

Trương Kế Bằng lau lau cái trán đã tứa hết cả mồ hôi lạnh, mở miệng hỏi. Hắn còn tưởng Lâm Bắc Phàm vì ham hố sắc đẹp của Tiểu Điền Anh Tử, không muốn thắng đối phương, mình thế nào cũng phải nhắc nhở đối phương, đừng vì một người đàn bà mà quên đại nghĩa dân tộc, nhiều ít gì thì cũng phải cho các cô nàng kia biết thế nào lợi hại chứ.

Lâm Bắc Phàm thấy Y Đằng Thanh Tử cùng đang nghi hoặc nhìn mình, trên mặt lập tức nở một nụ cười sáng lạn, tỉnh bơ như không, thậm chí còn có chút vênh vao: “Không phải chỉ là thắng một ván sao? Làm sao phải để trong lòng? Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, không cần phải so đo quá nhiều. Dù sao cũng còn hai ván nữa, anh tin tưởng nhất định mình sẽ thắng được.”

Tiểu Kim thiếu chút nữa mấy câu này của hắn làm cho chết sặc gạch, rõ ràng là thua bê bết thế mà còn dám công khái mượn cớ, ra vẻ ta đây rộng lượng cho mi thắng. Minh thật sự là phải bội phục lão đại sát đất, ới nữa không thôi.

Trương Kế Bằng thật đúng là bị mấy câu của Lâm Bắc Phàm làm cho tâm động, đây mới là đàn ông chứ, cố ý nhường nhịn Tiểu Điền Anh Tử này, như thế mới thể hiện được khí lượng của đàn ông TQ chúng ta, cũng chỉ có đàn ông như Tiểu Lâm ca mới có thể nghĩ ra được chiêu này. Hắn liên tục gật đầu như gà mổ thóc: “Phong độ của Tiểu Lâm ca đúng là là bọn em kính phục vạn phần. Bọn em nhất định phải học tập theo anh, để cho đám người của đảo quốc kia biết rằng, tâm địa người TQ chúng ta tốt đến thế nào!”

Y Đằng Thanh Tử thiếu chút nữa học máu, hai thằng cha này cũng quá vô sỉ đi? Như thế mà cũng nói ra được.

Tuy nàng không biết rõ cuộc chuyện đã xảy ra, nhưng từ vẻ mặt xám vàng, phảng phất như là người chết của Lâm Bắc Phàm, cũng biết hắn đã chịu thua thiệt không ít. Thua đến như vậy mà đối phương vẫn có thể tỉnh bơ nói ra mấy câu như vậy, thật sự quá “cực phẩm” rồi, thật không biết nào hắn dùng cái thứ tế bào gì hợp thành.

Trên gương mặt trắng nõn của Tiểu Điền Anh Tử vẫn nở một nụ cười thản nhiên như trước: “Ván đầu tiên tính là tôi thắng sao? Vậy kế tiếp đến ván thứ hai, không biết Lâm tiên sinh muốn đánh cược thế nào?”

Lâm Bắc Phàm còn chưa từng thua trên bàn cờ bạc, hôm nay không ngờ lại bị tiểu bì nương này đánh bại, tuy trên mặt vẫn nở nụ cười tươi, nhưng trong lòng lại thầm ảo não không thôi.

“Tiểu Kim chết tiệt, con quái vật trong cơ thể người ta còn chưa tỉnh lại đã đánh thẳng chú, nếu như tỉnh lại, thì chẳng phải đánh cho chú nát bét như đậu hũ sao? Chú cũng quá làm anh mất thể diện, anh phải cắt giảm khẩu phần của chú, một ngày hai cái bánh bao, nửa bát nước lạnh, ngủ không được quá bốn tiếng, thời gian lên mạng không được quá một giờ!” Lâm Bắc Phàm lầm bầm truyền âm cho tiểu Kim.

“Ặc...Lão đại, anh, anh ngược đãi động vật, em phải đi kiện anh. không được lên mạng quá một giờ? Vậy làm sao em câu được mấy bé xinh đẹp kia? Một ngày hai cái bánh bao? Thế thì làm sao no bụng được? Em muốn ăn cánh gà, em muốn uống rượu, hút Nhuyễn Trung Hoa (thuốc lá ngon của TQ), nếu không, em ,em liêu mạng với anh!”

Tiểu Kim lập tức nhảy dựng lên.

Trước đây, ngày nào cũng đều ăn thơm uống cay, cuộc sống thật sự là còn sướng hơn thần tiên. Nếu như bị đưa trở về thời kỳ đồ đá, lúc vừa gặp Lâm Bắc Phàm thì chẳng phải là hành hạ mình đến chết sao. Khó

trách mọi người đều nói tòng giả nhập xa dịch, tòng xa nhập giả nan (đang thiếu thốn mà trở nên đầy đủ thì không sao, nhưng nếu đang đầy đủ mà trở nên thiếu thốn thì rất khó chịu nổi), thật đúng là đạo lý thiên cổ bất biến.

“Bớt nói nhảm đi, nếu hai ván tiếp theo mà chú không thắng được, một ngày hai cái bánh bao cũng chẳng còn đâu, chỉ còn một bát nước đun sôi để nguội thôi!”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ uy hiếp đối phương. Khó trách mọi người đều nói ba ngày không kiểm tra, trên phòng có lỗ. Minh bình thường đối xử quá tốt với con rồng này, khiến nó không biết cho mình mặt mũi là cái gì nữa, nếu không cho nó biết thế nào là lợi hại thì thật không biết sau này còn gây ra cái chuyện gì nữa

“Anh, anh....” Tiểu Kim tức thiếu chút nữa hộc máu.

“Thế nào? Có ý kiến hả? Phản đối không có hiệu quả!”

Lâm Bắc Phàm trực tiếp cắt luôn nửa câu sau của đối phương.

“Được rồi, em giúp anh thắng hai ván cuối!”

Tiểu Kim thở dài một hơi, chỉ có thể trách số mình hẩm hiu, ngoại trừ khi dễ mình ra, hắn còn có thể làm được cái gì nữa chứ? Nếu đối phương không phải là Đồ Long đại hiệp, mình cũng chẳng ở đây với hắn. Đáng tiếc, bây giờ rồng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, ai bảo người ta đang nắm giữ cuộc sống hạnh phúc của mình chứ? Hắn lại bổ sung thêm một câu: “Nếu như em thắng, anh thưởng cho em cái gì? Nếu như phần thưởng mà quá ít, em không làm đâu, lãng phí pháp lực làm chuyện không đâu!”

“Một trăm cái cánh gà, mười thùng rượu, khuyến mãi thêm ba điều Nhuyễn Trung Hoa!”

“Được, anh nhớ đó. Không phải chỉ là thắng hai ván sao? Cái này quá dễ, vừa rồi chẳng qua là em chưa chuẩn bị, mới bị đối phương đánh cho trở tay không kịp. Hiện tại em đã chuẩn bị đầy đủ một trăm phần trăm, đừng nói là con quái vật trong người cô ta còn chưa tỉnh lại, cho dù là tỉnh lại hoàn toàn, em cũng... E hèm... còn có thể chạy được sao!”

Tiểu Kim lập tức tinh thần phấn chấn, hồng quang đầy mặt, thanh âm vang dội, khí vũ hiên ngang, đầu còn chút nào dấu hiệu bị thương

Lâm Bắc Phàm ngó người không biết nói gì, thằng nhãi này từ khi nào đã trở nên vô sỉ như vậy? Đúng là gần đỏ thì đỏ, gần đen thì đen, câu này đúng là một chữ cũng không sai, phi phi phi, đây không phải tự tay vả vào mặt sao?

”Lâm tiên sinh, anh đã nghĩ kỹ chưa? Ván thứ hai chúng ta chơi cái gì?”

Tiểu Điền Anh Tử nhìn thấy hắn không nói gì lại hỏi một câu.

“E hèm, thế này đi, đánh bạc thật ra rất đơn giản, nói trắng ra là so vận may. Không bằng thế này đi, ván thứ hai chúng ta thì ném xúc sắc, điểm cao ai lớn hơn thì coi như người đó thắng, thế nào?”

Lâm Bắc Phàm tủm tỉm cười.

Tiểu Điền Anh Tử cũng không phản đối, chỉ gật đầu nói: “Đã như vậy, chúng ta bắt đầu đi!”

Lâm Bắc Phàm đánh mắt về phía Trương Kế Bằng. Trương Kế Bằng lập tức vội vàng lấy ra sáu con xúc sắc, đặt từng viên một lên bài, sau đó đặt thêm hai cái ống lắc xúc sắc lên, xong xuôi mới thôi lui lại về phía sau lưng Lâm Bắc Phàm, xem chiến cuộc ván thứ hai.

Lâm Bắc Phàm rất là hào phóng phát phát tay về phía Tiểu Điền Anh Tử, cười nói: “Anh Tử muối muối là khách, vậy cô cứ chọn trước đi!”

Tiểu Điền Anh Tử cũng không làm khách, tùy tiện chọn lấy ba trong sáu viên xúc sắc, sau đó suy nghĩ một chút rồi lại lấy thêm một cái ống lắc xúc sắc, cuối cùng mới gắp đầu cười nói: “Tôi đã chọn xong rồi, mời Lâm tiên sinh bắt đầu trước!”

Lâm Bắc Phàm cầm lấy cái ống lắc xúc sắc còn thừa cùng ba viên xúc sắc trên bàn cho vào trong ống, nhẹ nhàng lắc lắc, trên mặt vẫn treo một nụ cười thần nhiên, phảng phất như trong lúc vung tay, định thủ lấp

tức tan thành mây khói, đây chính là phong phạm của cường giả. Hắn tùy tiện lắc vài cái xong rồi úp chiếc ống xuống mặt bàn, nở nụ cười: “Anh Tử muội muội, tôi đã lắc xong rồi!”

Động tác của Tiểu Điền Anh Tử cũng rất gọn gàng linh hoạt, không hề hoa hòe hoa sói. Tay phải của cô nằng nhe nhàng vung lên mấy cái, trong chiếc ống lập vang lên những tiếng cách cách thanh thúy.

Cô lắc càng lúc càng nhanh, phảng phất như lưu thủy hành vân vậy, mấy người đứng xung quanh xem mà trợn mắt há hốc miệng, âm thầm sợ hãi, kinh thán tốc độ của đối phương.

“Ba!”

Tiểu Điền Anh Tử úp chiếc ống lắc xuống mặt bàn, trên mặt vẫn nở nụ cười điềm nhiên như trước: “Lâm tiên sinh, rốt cuộc là ai có điểm lớn hơn, tôi tin tưởng rất nhanh mọi người sẽ biết!”

Lâm Bắc Phàm nhìn đối phương vẫn mỉm cười như cũ, trong lòng cảm thấy bất an, nhịn không được truyền âm nói: “Tiểu Kim, thế nào rồi?”

“Lão đại, anh đừng có gấp, em đang cố gắng, ôi, thật không ngờ đối phương lại có thực lực mạnh như vậy, xem ta đây!”

Tiểu Kim hơi thở dốc kêu lên, lại âm thầm phóng ra một đạo pháp lực.

Lâm Bắc Phàm nghe mà kinh hãi không thôi, Tiểu Kim không phải thua đối phương chứ? Nếu thật vậy, sau này mình còn làm sao lặn lội được chứ?

Hai cái ống lắc trên mặt bàn vì bị hai cổ lực lượng cường đại khổng chế mà nhẹ nhàng rung lên, điều này làm cho mọi người đều cả kinh, trong lòng có một cảm giác cổ quái.

Hai chiếc ống lắc như thế nào lại rung động? Chẳng lẽ có động đất? Nhưng hình như không có động đất, dù sao nếu như là có động đất, thì cả căn phòng phải rung động mới đúng, nhưng ở đây chỉ có hai chiếc ống rung lên, chẳng lẽ đây chính là Vương Bát chi khí trong truyền thuyết?

Đôi mày thanh tú của Y Đằng Thanh Tử khẽ nhíu lại. hai mắt chăm chú nhìn vào hai chiếc ống lắc trên mặt bàn, có chút kinh ngạc dò hỏi: “Anh Tử, cái này, chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao hai chiếc ống lắc này tự nhiên lại rung động?”

Tiểu Điền Anh Tử cũng không hiểu là tại sao, liên tục lắc đầu nói: “Sư tỷ, em cũng không biết!”

“A ha, tôi thấy chắc là móng của trung tâm giải trí Hoàng Gia không tốt, không ngờ lại có thể gây địa chấn tới tận đây!”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ tìm cho mình một cái cớ, đồng thời quay sang nói với Trương Kế Bằng: “Cậu nhất định phải kiểm tra thật kỹ lại phần móng nhé, đừng để người khác coi thường chúng ta, hiểu chưa?”

Trong lòng hắn thầm kinh thường Tiểu Kim, chú thi triển pháp lực thì cứ thi triển pháp lực, sao lại gây ra động tĩnh lớn như thế chứ?

“Bụp!”

Trong hai chiếc ống lắc cùng vang lên một tiếng nổ nhỏ một cùng yên tĩnh trở lại.

“Lão đại, em thắng, ha ha,... con quái vật kia, dám đấu với ta à, đúng là si tâm vọng tưởng!”

Tiểu Kim có chút đắc ý cười như điên, quả thật so với khi bản thân cậu được bốn năm em rồng xinh tươi còn muốn vui vẻ hơn.

”Chú không thể làm gọn hơn một chút hả? Đúng là không thua gì động đất cấp 12, có phải sợ người khác không biết không?”

Lâm Bắc Phàm nghiêng răng nghiêng lợi truyền âm nói, thiếu chút nữa là lòi con rồng từ trong túi quần ra, một cước đá bay ra ngoài cửa sổ.

“E hèm, lão đại, cái này cũng không thể trách em, năng lực con quái vật này một điểm cũng không yếu, em cũng là cố hết sức rồi!”

Tiểu Kim ngượng ngùng cười, cuộc sống hạnh phúc sau này của mình đều phải dựa vào lão đại. Nếu như đối phương không cho mình ăn uống thì mình chỉ còn nước chết đói thôi. Con bà nó, đường đường là rồng mà cũng rơi xuống tình cảnh này, thật sự là quá mất mặt.

Tiểu Điền Anh Tử nhìn Lâm Bắc Phàm, lại nhìn nhìn hai chiếc ống trên bàn nói: “Vậy mời Lâm tiên sinh mở ống!”

Hai chiếc ống chậm rãi mở ra, nhưng khi hai chiếc ống được mở ra hoàn toàn, tất cả mọi người đều tròn mắt há hốc miệng.

Ba viên xúc xắc của Lâm Bắc Phàm thì đã có tới hai viên bị vỡ tan thành bụi phấn, mà viên xúc xắc cuối cùng là một điểm. Ba khóa xúc xắc của Tiểu Điền Anh Tử thì đều hóa thành bụi phấn, đến một hạt cũng không còn.

Ván này rõ ràng là Lâm Bắc Phàm thắng.

“Cái này, cái này.....” Y Đằng Thanh Tử choáng váng không nói lên lời.

Thật không thể tin nổi!

369. Chương 370: Đánh Bạc Hương Diễm.

Y Đằng Thanh Tử đã mất sạch phong độ lúc trước, hằm hằm nhảy vọt tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, lớn tiếng kêu lên: “Lâm Bắc Phàm, anh, anh gian lận, xúc xắc làm sao có thể nát thành bụi phấn? Anh, anh, anh thật quá hèn hạ!”

Lâm Bắc Phàm cũng âm thầm kinh hãi, chuyện này tiểu Kim cũng làm quá tay rồi? Vậy mà lại làm vỡ tan mấy viên xúc xắc, xem ra con quái vật phong ấn trong cơ thể Tiểu Điền Anh Tử cũng không phải thứ tốt lành gì. Nghĩ như vậy bất quá hắn vẫn ra vẻ ta đây rất trong sạch, cười nói: “Tôi nói Thành Tử tiểu thư này, cái gì gọi là gian lận? Tôi đến di động một ngón tay cũng không di động, làm sao có thể trách tôi được? HỒN nữa xúc xắc của tôi còn bị vỡ hai viên, chỉ là so với sự muội của cô tí hơn một viên thôi. Cái này rõ ràng là thiên ý mà!”

Trương Kế Bằng phảng phất như người đầy tớ trung thành, liên tục gật đầu nói: “Đúng vậy, Tiểu Lâm ca nói một chữ cũng không sai, vừa rồi mọi người đều nhìn rất rõ ràng, không hề có một ai nhúc nhích, chỉ có hai chiếc ống tự động rung động. Cuối cùng xúc xắc của Tiểu Lâm ca vỡ hai viên, chỉ còn lại một viên, cái này rõ ràng là do thần may mắn đã đứng về phía Tiểu Lâm ca!”

Tiểu Lâm ca cũng khẽ gật đầu, tỉnh bơ như không nói: “Thật ra, cái này bất quá chỉ là may mắn thôi!”

“Không phải đâu, Tiểu Lâm ca, hai chiếc ống lắc xúc xắc cùng rung động, rõ ràng đây là do thần may mắn đang khảo nghiệm hai người, cuối cùng là anh đoạt được thắng lợi, anh phải là cảm ơn thần may mắn mới đúng!” Trương Kế Bằng mặt mày hùng hồn kêu lên.

”E hèm, chú nói không sai, sau này anh phải đi bái Phật, cảm tạ ngài đã giúp đỡ anh mới được.

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ, nhẹ gật đầu như đúng rồi. Xem ra tên Trương Kế Bằng này cũng không tệ lắm, kiếm cho mình một cái cơ thật tốt.

Y Đằng Thanh Tử tức giận tới mức trắng bệch cả mặt mày, thiếu chút nữa muốn xông tới đánh cho đối phương một trận, nhưng người ta nói đúng sự thật, năng làm sao có thể nói được gì đây? Nếu như chỉ có xúc xắc của sư muội vỡ thì mình còn có lý do để cãi lý, nhưng bây giờ kết quả là xúc xắc của hai người đều bị vỡ, chỉ là viên xúc xắc của sư muội vỡ quá bất bình thường mà thôi.

Tiểu Điền Anh Tử ngược lại cũng không hề để ý, nở nụ cười nói: “Sư tỷ, chị không cần nóng nảy như vậy, ván này là chúng ta thua!”

“Nhưng sư muội....” Y Đằng Thanh Tử có chút nóng vội, sao sư muội của mình lại thiện lương như vậy chứ? Nhiều ít gì cũng phải cùng đối phương cãi lý một hồi, lấy được thể hòa cũng tốt, như thế là tốt nhất, rốt cuộc ai thắng ai thua xem ra chỉ có thể nhìn ván thứ ba.

Tiểu Điền Anh Tử nhún nhún vai, mỉm cười nhìn Lâm Bắc Phàm: “Bất quá lần này quả thật khiến cho tôi kiến thức được đồ kỹ cao siêu của Lâm tiên sinh, khó trách anh lại có thể đoạt được giải quán quân tại đồ thần đại tái Las Vegas, thật là tam sinh hữu hạnh của tôi!”

“Thật ra đồ kỹ của Anh Tử muội muội cũng rất không tệ, chỉ là so với tôi còn kém hơn một chút. Bất quá vẫn mạnh hơn sư tỷ của cô nhiều!”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ, ra vẻ vô tình phát ra một câu, lại còn tiện thể trát vàng lên mặt mình nữa.

“Đi chết đi, tên đáng chết!”

Y Đằng Thanh Tử tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Tiểu Điền Anh Tử ngăn vị sư tỷ sắp nổi điên lên, cười khê nói với Lâm Bắc Phàm: “Ván thứ ba chúng ta đánh cược gì?”

Lâm Bắc Phàm lần này quả thật đã đụng phải tường sắt, nếu như là lúc bình thường, mình cùng Tiểu Điền Anh Tử đánh cược gì cũng chẳng sao, dù sao đã có vương bài là tiểu Kim, làm chuyện gì cũng rất dễ dàng lợi hại vô cùng, nhưng bây giờ trong cơ thể Tiểu Điền Anh Tử lại có một con quái vật bị phong ấn, nhất định phải cận thận hơn một chút, tránh lật thuyền trong mương.

Y Đằng Thanh Tử thấy Lâm Bắc Phàm không nói lời nào, còn tưởng đối phương sợ hãi, không nhịn được cười nhạo: “Vừa rồi không phải anh rất lợi hại sao? Sao bây giờ lại không dám nói đánh cược gì? Có phải là sư muội tôi rồi phải không?”

Lâm Bắc Phàm có chút chán nản, sao cái con mụ này lúc nào cũng đối nghịch với mình thế không biết? Ngày nào cũng ăn của mình, uống của mình, đến bàn tay còn chưa sờ qua, như thế nào lại làm như mình đã làm thịt mụ không bằng? Hắn trợn trừng mắt nói: “Người đảo quốc các cô không hiểu thế nào là quy củ hả? Tôi và sư muội cô đánh cược, người ngoài như cô chen miệng vào làm gì? Chẳng lẽ cô muốn thay sư muội cô hả? Tôi nói cho cô biết, nếu như là cô đó, tôi dùng một tay cũng thắng dễ dàng.”

“Anh, đồ đáng chết, tôi, tôi...”

Y Đằng Thanh Tử tức tới thiếu chút nữa hộc máu. Thằng cha này cũng quá vô sỉ, coi mình là cái gì chứ? Chẳng lẽ sư muội mình đánh cược, mình không có quyền nói hay sao? Vậy mà còn nói mình là người không hiểu quy củ, cái này nếu truyền ra ngoài, mình phải úp mặt vào đầu đây?

Tiểu Điền Anh Tử có chút bất đắc dĩ nhìn sư tỷ của mình sau đó lại nhìn Lâm Bắc Phàm, thật không biết hai người bọn họ rốt cuộc có quan hệ thế nào, như thế nào lại liều mạng đấu võ mồm như vậy? Phảng phất như một đôi oan gia vậy. Nàng tất nhiên không sư tỷ của mình lần đầu tiên gặp mặt Lâm Bắc Phàm thì đã bị hắn chiếm tiện nghi. Nàng lại âm thầm thở dài cho sư tỷ của mình, chị cùng đối phương đấu võ mồm lâu như vậy, chẳng lẽ không thắng được một lần sao? Nàng cười khổ một tiếng lắc đầu: “Lâm tiên sinh, anh đã nghĩ ra ván thứ ba chúng ta đánh cược gì chưa?”

Lâm Bắc Phàm chớp chớp mắt rồi đột nhiên quay ngoắt sang, nhìn chăm chăm vào Y Đằng Thanh Tử, phảng phất như muốn nhìn xuyên thấu quần áo đối phương vậy.

“Anh, anh muốn làm gì?:

Y Đằng Thanh Tử tất nhiên biết mình rất đẹp, rất nhiều người đàn ông đã phải mê đắm mình, nhưng ánh mắt của những người đàn ông kia và ánh mắt của Lâm Bắc Phàm lúc này lại rất khác nhau. Ánh mắt Lâm Bắc Phàm lúc này phảng phất như có tính xuyên thấu vậy, làm cho mình có một loại cảm giác sờn cả gai ốc, hay tay không tự chủ được đưa lên che trước ngực.

“Thật ra tôi đã nghĩ ra ván thứ ba, chúng ta đánh cược cái gì!”

Lâm Bắc Phàm nở một nụ cười rất vô sỉ.

“Ván thứ ba chúng ta đánh cược gì?”

Tiểu Điền Anh Tử có chút kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm, không biết ván thứ này có liên quan gì tới sư tỷ, chẳng lẽ không phải là poker, xúc xắc?

“Không bằng ván thứ ba chúng ta đánh cược xem hôm nay sư tỷ cô mặc quần lót màu gì đi, thế nào?”

Lâm Bắc Phàm cố ý mê mẩn nói, nghĩ đến tình cảnh lần đầu tiên mình gặp Y Đăng Thanh Tử, trái tim nhỏ của hắn lại đập thành thịch, đáng tiếc lúc đó mình không có chút ý, để lỡ một cơ hội tốt như vậy.

“Phụt!”

Trương Kế Bằng thiếu chút nữa bị nước miếng của mình làm sặc chết.

vị Tiểu Lâm ca này đúng quá cực phẩm đi, ngay cả kiểu đánh cược như vậy cũng có thể nghĩ ra, thật sự không sợ phát sinh thế chiến thứ ba sao? Trong đầu hắn đã xuất hiện ý nghĩ muốn rời khỏi gian phòng này thật nhanh, sợ tai họa lại đổ xuống đầu mình.

Trên khuôn mặt Y Đăng Thanh Tử lập tức bị một áng mây hồng bao phủ, đôi tay trắng ngần đã siết chặt lại, thét lên: “Lâm Bắc Phàm, tên hỗn đản nhả người, vậy mà cũng nói ra được, hôm nay ta phải giết chết người!”

Nàng có khi nào chịu qua sỉ nhục như vậy? Trực tiếp giơ chân phải lên, hướng về phía mặt đối phương đá tới.

Lâm Bắc Phàm vội giơ tay phải lên đỡ lấy đòn tấn công sắc bén của đối phương, gương mặt cười nói: “Tôi chẳng là mới đề nghị, sư muội của cô còn chưa phát biểu ý kiến, cô chen ngang vào làm cái gì chứ? Bên ngoài đều nói đàn bà đảo quốc các cô là hiểu lễ phép nhất, bây giờ xem ra cũng chẳng có gì đặc biệt, ngay cả phép lễ nghi cơ bản nhất cũng không biết!”

Y Đăng Thanh Tử thiếu chút nữa muốn khóc, mình đường đường là đồ thần đảo quốc, nào từng bị đàn ông khi dễ như vậy.

Tiểu Điền Anh Tử khẽ lắc đầu, bắt đắc dĩ nói: “Lâm tiên sinh, cách đánh cược này có phải hơi....” “Không phải chỉ là đánh cược màu sắc quần lót sao? Còn không phải bắt cô ấy cởi quần lót ra, có gì mà không được chứ? Hơn nữa, các cô là sư tỷ sư muội với nhau, nói không chừng lại thường bàn tán với nhau màu sắc quần lót của mình, hoặc là cô hiểu rất rõ thói quen của cô ấy, biết cô ấy thích mặc quần lót dạng gì, vân vân. Cái này tính ra là tôi rất thiệt thòi mới đúng, nếu không chúng ta đánh cược, xem Trương Kế Bằng mặc quần lót màu gì nhé. Tôi tin tưởng hắn rất là vui vẻ hiến mình!”

Lâm Bắc Phàm rất là vô lại nói.

“Tiểu Lâm ca, em còn có việc, phải đi trước đây!”

Trương Kế Bằng bị hù tới trắng bệch của mặt, chân thấp chân cao, phảng phất như một cơn gió, vội vàng bỏ chạy ra ngoài.

“Rầm!” đồng thời vội vàng đóng mạnh cửa lại.

Lâm Bắc Phàm lắc lắc đầu, rất là thương tâm nói: “Thằng khốn này đúng là không có đạo đức, đến một tình thần hi sinh cơ bản nhất cũng không có, vừa rồi tôi còn chưa bắt hắn làm gì mà hắn đã sợ hãi đến như vậy? Xem ra trên thế giới này đúng là không còn người tốt!”

Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đăng Thanh Tử chỉ có thể bắt đắc dĩ lắc đầu, đối với Lâm Bắc Phàm một lời cũng không muốn nói thêm.

Người ta đã vô sỉ đến trình độ như vậy, các nàng còn có thể nói được cái gì?

Lâm Bắc Phàm khẽ hí mắt lại, lộ ra một nụ cười của lão hồ ly: “Thế nào? Anh Tử muội muội có đồng ý không? Vậy cô nói đi, ván thứ ba chúng ta đánh cược cái gì? Dù sao Lâm Bắc Phàm tôi cũng không quan trọng lắm!”

Y Đăng Thanh Tử nhìn đối phương mặt mày hớn hở đắc ý, tức đến nghiến răng ken két, hận không thể tống một quyền vào mắt hắn, cho hắn biết thế nào là răng môi lẫn lộn trộn vào nhau.

Tiểu Điền Anh Tử cũng muốn nhanh chóng kết thúc cuộc đánh cược này, đỡ cho đối phương có cơ hội lấy cơ này có nọ, dứt khoát gạt nhẹ đầu: "Lâm tiên sinh đã nói như vậy, chúng ta bắt đầu đi!"

"Cái gì? ANh Tử, em, em, sao em lại đáp ứng hẳn cái ván cược hoang đường này,...." Y Đằng Thanh Tử cơ hồ muốn phát điên. tên Lâm Bắc Phàm hồn đản này nói ra được lời như vậy quả thật chẳng có gì là lạ, nhưng làm sao sư muội lại có thể đáp ứng đối phương chứ, thật không thể tưởng tượng nổi, thậm chí nàng còn hoài nghi, có phải sư muội của mình bị đối phương hạ độc mới có thể đáp ứng chuyện như vậy.

Tiểu Điền Anh Tử mỉm cười gạt nhẹ đầu: "Sư tỷ, nếu ván này chúng ta thắng, chị chẳng phải sẽ được tự do sao? Cái này đối với chị mà nói, vẫn rất có lợi mà!"

"Chị, chị..." Y Đằng Thanh Tử nhìn thấy sư muội của mình cũng khuyên nhủ như vậy, ngẫm lại tự do của mình, cuối cùng cũng khẽ thoáng cắn hàm răng, gạt đầu ra hiệu đồng ý, đồng thời hung hăng trợn mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, giống như hận không thể nuốt sống hắn. Tên nam nhân này thật đáng giận, trong đầu đều là những thứ thoỉ tha, nếu không phải là mình đang ở trong tay đối phương, nhất định sẽ cho hắn biết tay.

Lâm Bắc Phàm thấy Y Đằng Thanh Tử cũng đồng ý, nhất thời tươi cười nói: "Vây tôi đoán trước nhé!"

Đôi mắt của hắn cơ hồ muốn hí thành một sợi chỉ, đánh giá đối phương từ trên xuống dưới hơn mười lượt, trong ánh mắt giấu đi một tia cổ quái không nói nên lời.

"Anh đoán đi, tôi cho anh đoán, anh đoán ra mới gọi là có quý!"

Y Đằng Thanh Tử nào bị một người đàn ông nhìn như vậy? Lập tức toàn thân cảm thấy không được tự nhiên. Ánh mắt của đối phương cứ như một đôi bàn tay đang vuốt ve cơ thể mình, làm cho nàng có một cảm giác khô nóng khó chịu, mà còn có thêm vài phần cảm giác quái dị.

"Tôi đoán cô không mặc quần lót!"

Lâm Bắc Phàm đột nhiên phun ra một câu.

"phụt!" Y Đằng Thanh Tử thiếu chút nữa hộc máu, tên này cũng quá vô sỉ đi? Ngay cả câu như vậy cũng xổ ra được.

"Anh phóng, phóng..." Nàng thiếu chút nữa mắng ra mấy câu thô tục, bất quá tính rụt rè, ngượng ngùng của nữ nhâm cũng chiến thắng, cô nàng cuối cùng cũng cố nuốt mấy lời lên tới cổ trở lại, bất quá hai gò má cô nàng đã trở nên đỏ bừng, cực kỳ xấu hổ và giận dữ, hận không thể tìm một cái khe nứt nào chui xuống.

Mình đã từng gặp qua vô số tên vô sỉ, nhưng không ai có thể so sánh với tên Lâm Bắc Phàm này.

370. Chương 371 : Lần Điều Tra Thứ Hai.

Y Đằng Thanh Tử từ khi xuất đạo tới nay. Đối mặt với vô số địch nhân. không ai có thể khiến cô cảm thấy xấu hổ như vậy. Có những người đàn ông thích cô. sùng bái cô hay kính sợ trước cô nhưng không có một ai như Lâm Bắc Phàm. dám làm trò trước mặt sư muội của mình. nói mình không mặc quần lót. Chuyện này nếu như truyền ra ngoài thì mặt mũi cô để đâu? Vay nhất những người khác cho rằng mình là loại phụ nữ tùy tiện thì sao?

Tiểu Điền Anh Tử cũng bị những lời này làm cho bất ngờ. không ngờ đối phương lại nói ra những lời như vậy. thấy sư tỷ của mình mặt đỏ hết cả lên. cũng thấy buồn cười. lắc đầu. nói:" Lâm tiên sinh. sợ rằng lần này anh thua rồi."

"Oh? Sao tôi lại thua?"Lâm Bắc Phàm có chút kinh ngạc nói.

Tiểu Điền Anh Tử lắc đầu nói:" Sư tỷ của tôi không có thói quen không mặc quần lót"

Cô cũng cảm giác được cùng một người đàn ông nói chuyện sư tỷ của mình mặc hay không mặc quần lót có phần xấu hổ. khuôn mặt cũng đỏ hồng lên.

Kỳ thật giới nữ đảo quốc rất dễ dãi. nhưng cũng chỉ là một bộ phận mà thôi cũng không phải đảo quốc nào cũng vậy. trong hoàng tộc. cuộc sống đầy đủ. địa vị cao. Phần lớn phụ nữ sẽ không làm vậy. Hơn nữa những người làm công việc đặc biệt như Y Đăng Thanh Tử cùng Tiểu Điền Anh Tử cũng có tôn nghiêm và cao quý của mình. sao có thể giống với những người phụ nữ. chạy khắp nơi tìm trai?

Y Đăng Thanh Tử thiếu chút nữa hộc máu. cái tên này sao lại ăn nói thô lỗ đến vậy? Cái gì chứ? Chẳng lẽ mình là cái loại gái bán hoa sao? Tìm một chỗ nào đó cùng đàn ông làm chuyện đó?

Lâm Bắc Phàm sờ sờ mũi. làm bộ rất vô tội:” Tôi nghĩ chị cô có ý đồ đến tôi gì đây.”

“Anh còn nói hưu nói vượn. tôi sẽ bịt cái miệng thối của anh lại!”

Y Đăng Thanh Tử không phải là người dễ kích động. nhưng sau khi quen Lâm Bắc Phàm thường xuyên cảm thấy mình khó có thể khống chế được sự cáu giận. lúc nào cũng như núi lửa phun trào.

”Chúng ta đang đánh bạc. dường như không có cơ hội cho cô nói chuyện?” Lâm Bắc Phàm ngây thơ nháy đôi mắt. Thiếu chút nữa thì hai giọt nước mắt rơi xuống.

“Anh Tử. em mau đánh bại cái tên khốn này đi, chị bị hấn làm cho tức điên lên rồi.”

Y Đăng Thanh Tử cảm giác gan thận mình đang co bóp dữ dội. luồng lửa giận đang bốc lên. Cô cảm giác được nếu còn tiếp tục như vậy thì nhất định cô sẽ cho hắn vài chiêu.

”Sự tỷ của tôi mặc quần lót màu hồng!” Tiểu Điền Anh Tử cười tủm tỉm nói.

Lâm Bắc Phàm té lảo đảo trên đất. một hồi lâu sau mới nhe răng trợn mắt đứng lên. đôi mắt trừng thật to. giống như hai mắt éch- Nước miếng hắn chảy ra lả bả nói:” Màu hồng phấn? Không phải vậy chứ?”

Hắn không ngờ một người như Y Đăng Thanh Tử lại có một vẻ đẹp bên trong điểm lệ như vậy? Y Đăng Thanh Tử làm sao biết được đối phương đang nghĩ gì xấu xa trong đầu?

Chỉ là biểu hiện của người đàn ông này cũng quá kém. Đến ngay cả điều cơ bản cũng không biết. cô khê đỏ mặt. xấu hổ nói:” Nhìn cái gì vậy? Chưa từng thấy tôi sao?”

“Thật không ngờ lại nhiều màu như vậy.”Lâm Bắc Phàm khen ngợi nói.

“Đi chết đi!”Y Đăng Thanh Tử trừng mắt liếc hắn một cái.

Lâm Bắc Phàm vội vàng lau lau nước miếng ở khóe miệng, ngượng ngùng cười nói:” Anh tử muội muội nói là màu hồng phấn. còn tôi nói không mặc quần lót có thể thấy hai người mỗi người nói một kiểu, chỉ bằng Y Đăng Thanh Tử cô cởi quần lót ra để chúng tôi xem một chút- Như vậy không phải là được giải quyết sao?” Hắn dùng sức vuốt vuốt hai mắt, tiến lại gần vì muốn nhìn rõ hơn.

Lần trước đã bỏ qua cơ hội lĩnh giáo tử mĩ. Lần này không thể bỏ lỡ được.

Y Đăng Thanh Tử hận không có lỗ nẻ nào chui xuống, chẳng lẽ mình lại cởi quần trước mặt tên khốn này. để cho hắn xem mình có mặc quần lót hay không? Minh lần đầu tiên gặp Lâm Bắc Phàm đã bị hắn dùng cách này chiến thắng, chẳng lẽ lại để hắn bắt nạt lần hai sao? Cô cắn chặt hàm răng, nói:” Lần này anh thua rồi, sự muội tôi đoán đúng rồi.”

”Gì? Chẳng lẽ cô mặc quần lót màu hồng phấn thật? Là quần lót chữ T hay là tơ tằm Lâm Bắc Phàm thuận miệng hỏi.

“Chữ ”T ” có liên quan gì không? Dù sao anh cũng thua rồi. chúng tôi thắng-”

... ,, . t AV ,

Y Đăng Thanh Tử thiếu chút nữa làm theo lời đối phương, bèn lườm hắn một cái.

“Nhưng ai có thể chứng minh được chứ? Chẳng lẽ chỉ bằng một câu nói của cô thì tôi sẽ để các cô đi?”Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ nói.

”Đúng vậy, lão đại. em vừa mới lên chuẩn bị mini camera. Chỉ cần cô ta dám cởi thì em sẽ là người chụp một bức ảnh toàn thân Tiểu Kim cái con sắc long này đúng là ác long..

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa ngã quỵ trên mặt đất. Chuyện này sao có thể ảnh hưởng đến mệnh trường của mình? Không ngờ lại dám nói ra những lời như thế.

Chỉ có Y Đăng Thanh Tử và Tiêu Diên Anh Tử cũng đủ khiến mình phiền lòng, nếu như lại chọc giận thần đánh bạc này nọ thì những ngày tươi đẹp của hắn còn đâu? Hắn từ bỏ cái suy nghĩ chó má phi thực tế này.

Y Đăng Thanh Tử lẽ nào lại không nghe ra ý của Lâm Bắc Phàm? Không phải là muốn mình thoát y biểu diễn một chút * * bên trong sao? Mặc dù đối phương có chút vô sỉ, hạ lưu, nhưng cũng không còn cách nào khác, ai bảo sư muội của mình đánh cược với hắn trước đâu? Cô nhìn sư muội mình rồi lại nhìn Lâm Bắc Phàm, cuối cùng cắn răng. Minh bây giờ phải nhẫn nhịn.

Y Đăng Thanh Tử bây giờ có chút hối hận, sao hôm nay mình lại mặc quần jeans? Như vậy thì, Cởi ra cũng mất thời gian. Cô cuối cùng không thể không giơ hai tay lên, chậm rãi cởi bỏ thắt lưng, đau khổ muốn khóc.

Y Minh là thần đánh bạc của đảo quốc nhưng hôm nay lại cởi đồ trước mặt một tên đàn ông, chuyện này đúng là xấu hổ.

Lâm Bắc Phàm đôi mắt mở to, chăm chú, đang lúc đó thì điện thoại hắn vang lên, hắn có chút sửng sốt, vội vàng rút điện thoại di động, nhìn số nhú máy.

Dĩ nhiên là số 15 gọi điện thoại- Bọn họ không phải là bị Trương Minh Thắng kéo đi sao? Sao lại có thời gian gọi điện cho mình? Hắn mơ hồ có dự cảm không tốt, vội vàng tiếp điện thoại nói: "A lô."

Số 15 đầu bên kia thấp giọng nói: "Lâm huynh, chuyện lớn rồi, anh phải chuẩn bị tâm lý, không được gây loạn, nói cách khác, Chúng tôi cũng xong đời rồi!"

Lâm Bắc Phàm thấy đối phương vô cùng sợ hãi- vội vàng hỏi: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

"Chúng tôi đã viết những điều anh bảo, thành bản báo cáo, đưa cho cấp trên, nhưng ai ngờ Cao Chí Bình cha Cao Nham không cho qua, phái người tiến hành điều tra lần thứ hai lần này không phải là người của cục an toàn chúng ta, cho nên anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt." Số 15 sợ hãi nói.

"Điều tra lần thứ hai điều tra? Là người của bộ nào?"

Lâm Bắc Phàm khẽ cau mày, tay phải nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, cũng cảm giác được Cao Chí Bình lần này muốn to chuyện vì con mình.

"Là người của bộ công an." Số 15 nói tiếp.

Lâm Bắc Phàm có chút ngẩn ra, thật không ngờ Cao Chí Bình bản lãnh không nhỏ, đầu tiên là phái người của cục an toàn đi chỗ khác, thay vào đó là người của bộ công an, hóa ra nhưng bộ ngành này đều là của gia đình hắn. Hắn âm thầm khinh bỉ Cao Chí Bình lạm dụng chức quyền, đúng là hết cách- Hắn không sợ đối phương xử lý ra sao, dù sao hắn và Lộ Lộ cũng có chút quan hệ, cấp trên muốn xử lý mình, cũng phải nể mặt chút chứ? Chỉ là nói như vậy mình sẽ bị Tên Cao Chí Bình đó khống chế, một ngày, hai ngày, ba ngày, mọi biện pháp đều được thi hành, đừng nói mình một người sống sờ sờ, đến ngay cả một con gà sống đang bay nhảy cũng bị hắn giết thịt. Nghĩ đến đó hắn đổ mồ hôi lạnh, xem ra mình phải chuẩn bị chút ít, không thể để bị trở tay không kịp.

Sau khi gác điện thoại, nhìn thấy Tiêu Diên Anh Tử và Y Đăng Thanh Tử đang nhìn mình chằm chằm, cứ như mình là yêu quái về phần Y Đăng Thanh Tử vẫn đang giữ chặt lấy quần mình, phòng thủ. Hắn vội vàng hướng hai người bọn họ khoát tay nói: "Chuyện này các cô thắng, lần này tôi thua, các cô có thể đi, lát nữa tôi sẽ cho người đặt vé máy bay cho các cô về đảo quốc. Đây là ba nghìn vạn USD chi phiếu mà các cô đưa cho tôi, tôi không động đến. Trả lại cho các cô!"

Hắn móc chi phiếu ra, đặt ở trên bàn, vội vàng đi ra ngoài- Y Đăng Thanh Tử cùng Tiêu Diên Anh Tử hai người thấy hắn hấp tấp bỏ đi, đều giật mình, nghe hắn nói xong, nhất thời vui mừng lẫn sợ hãi vạn phần, không cần phải chứng minh quần lót màu hồng cũng được tự do, chẳng lẽ trên đời này còn có chuyện vui như vậy sao?

“Hắn lẽ nào lại tha cho chúng ta như vậy? Chẳng lẽ hắn có chuyện gì quan trọng hơn?” Tiểu Điền Anh Từ có chút nghi hoặc hỏi.

“Mặc kệ, dù sao lần này hắn cũng bỏ qua cho chúng ta, không phải chúng ta tự ý đi. Chỉ sợ hắn biết mình chắc chắn thua, cho nên mới cố ý làm trò.” Y Đằng Thanh Từ có chút đắc ý, cài chặt dây lưng, nhưng là đột nhiên nghĩ gì lại nhìn vào bên trong, hét lên kinh hãi.

“Sư tỷ, làm sao vậy?” Tiểu Điền Anh Từ kinh ngạc hỏi

“Cái quần lót hồng phấn hôm nay chị mặc, không thấy đâu nữa rồi!” Y Đằng Thanh Từ cơ hồ muốn khóc Thét lên.

371. Chương 372 : Bộ Công An Rất Oan Ưc.

Cao Chí Bình nghe thấy tin con mình bị giết chết xong, thiếu chút nữa ngã gục. Hắn hạ lệnh, để người của cục an toàn điều tra nguyên nhân cái chết của con mình từ hắn muốn kẻ hại con mình phải gặp báo ứng, nhưng khi biết kết quả hắn vô cùng tức giận, mắng cho cả cục an toàn từ trên xuống dưới một trận.

Con mình bị giết là vì tranh giành phụ nữ với kẻ khác? Câu trả lời đó sao hắn có thể tiếp nhận được? Hắn mặc dù cũng biết con mình chết có liên quan đến cái người tên là Liêu Thiên Cửu, nhưng không nghĩ chuyện lại đơn giản như vậy, rằng cái tên Lâm Bắc Phàm cũng có liên quan.

Lần này hắn phải điều tra rõ mọi chuyện, bất kể đối phương là ai, chỉ cần bọn họ gây tổn hại đến con mình, thì phải để cho bọn chúng nếm mùi. Chứng cứ? Mình còn cần chứng cứ sao?

Chứng cứ chính là những gì những người bình thường này nói, trong mắt mình. Chỉ cần mình cho là sai thì là sai, chỉ cần mình cho rằng đúng thì là đúng, đây là ưu thế của mình.

Cao Chí Bình ánh mắt trở nên cực kỳ âm trầm, nước mắt chảy ra, hai tay nện mạnh trên bàn, nói: “Điều tra cho tôi điều tra rõ ràng cho tôi, nếu như quả thật có quan hệ tới Liêu Thiên Cửu thì giết cả họ nhà hắn.”

Đây chính là người vì cứu Cao Nham mà chịu mất mạng được viết trong báo cáo của cục an toàn? Chẳng khác gì một cái xác chết? Vậy cũng là anh hùng, xem ra là cậu anh hùng mới đúng.

Lâm Bắc Phàm bây giờ bị ném vào một phòng bệnh cao cấp, cả người đều bị băng kín. Chỉ còn mỗi khuôn mặt là lộ ra, đúng là chẳng khác gì cái xác ướp, nhưng sắc mặt hắn tái nhợt, không chút sức sống, hai mắt vô thần, dường như không có chút sức lực nào.

Nhóm điều tra thứ hai đã đến Nam Thành; tìm được người bị” trọng thương ” Lâm Bắc Phàm.

“Anh chính là Lâm Bắc Phàm?” Lần này tông cộng có bốn người đàn ông. Tuổi cũng không lớn, ước chừng hơn ba mươi tuổi, bọn họ đều mặc đồ Tây, tướng mạo đường đường, mặt nghiêm nghị, đủ để đạo bắt cứ một tên côn đồ nào. Nhưng bọn họ nhìn thấy Lâm Bắc Phàm lúc này xong cũng sợ chết đi

“Hắn chính là Lâm Bắc Phàm, bị Lưu Thiên Cửu chém mấy đao, mấy ngày nay hắn vẫn nằm trong bệnh viện nhưng vết thương vẫn chưa khỏi hẳn, ngược lại càng ngày càng nghiêm trọng hơn.” số 15 khẽ lắc đầu thờ dài rồi một hơi, bắt đắc dĩ, thương cảm nói không nên lời bị thương cứ như người nằm trên giường là cha đẻ của mình, thiếu chút nữa hai hàng nước mắt chảy ra.

Mẹ nó, tên khốn này đúng là quả ghê tởm, hắn ở đây diễn trò, còn muốn người của cục an toàn giúp đỡ hắn. Chuyện này đúng là uất ức, nhưng ai dám chọc giận hắn? Mấy ngày nay cuộc sống có thể nói là tiêu điều tự tại, mỗi ngày đều có rượu ngon, buổi tối lại có mấy cô nàng cùng nói chuyện đây đúng là chuyện hiếm có, thật đúng là có chút vui đến quên cả trời đất.

Mấy người của tổ hành động đặc biệt cũng gật đầu phụ họa theo.

Mấy người đàn ông nhìn nhau, khuôn mặt lộ ra vẻ mặt quỷ quái. Cha nội nó, các người nói hắn là anh hùng thì là anh hùng. Vậy còn muốn chúng ta để làm chi? Các người nói như vậy, chúng ta càng không để các người thỏa mãn, phải để cho các người cấu phát điên lên.

Cục an toàn cục cùng bộ công an luôn tranh đấu nhau, vô cùng gay gắt lần này có thể tóm được nhược điểm của cục an toàn, bọn họ đương nhiên vô cùng sung sướng, thiếu chút nữa thì bắt Lâm Bắc Phàm, giam khoảng mười ngày.

Một người trung niên ít tuổi nhất ho khan hai tiếng nói:” Rốt cuộc có phải như vậy hay không, chúng tôi muốn kiểm tra.”

Hắn tên là Lôi Bằng Phi thân cao hai thước, vóc người khôi ngô. vốn không phải là nhân viên công chức. dựa vào thân thủ không kém của hắn. ở công an bộ cũng khá nổi tiếng, bình thường hắn rất hay đánh nhau gây chuyện. Thiên Vương lão tử cũng không coi ra gì. đương nhiên cũng sẽ không coi mấy tên” tiểu tử ” của cục an toàn này ra gì. hắn ngẩng cao đầu, lỗ mũi vừa như phát ra âm thanh vừa như không phát ra âm thanh.

Số 15 mấy người bọn họ đã tức gần chết rồi, cái tên Lôi Bằng Phi này đúng là quá kinh tởm. mỗi lần gặp mặt đều nhục nhã như vậy. nếu không sợ gây ra mâu thuẫn hoặc là đánh không lại đối phương thì e rằng bọn họ đã xé cái tên ngọc nây thành tám mảnh rồi

Số 8 đứng ở một bên. hai tay ôm trước ngực. hừ lạnh một tiếng:” Sớm đã nghe nói người của công an bộ người này mạnh hơn người kia. ánh mắt lợi hại khó lường, chỉ cần nhìn vài lần. là có thể nhìn ra vết thương là thật hay giả. như vậy hy vọng các người nhìn cho kĩ. đừng có tí lại trách chúng ta thế này lúc lại thế khác.”

Hắn sớm thấy mấy tên điều nhân này chướng mắt. bây giờ có thể đá kích bọn họ. đương nhiên sẽ không thể bỏ qua. hắn ngẩng cao đầu. giọng mũi càng nặng hơn.

Không khí trong phòng bệnh càng ngày càng thẳng, song phương đều là căm tức đối phương, bày ra một bộ giương cung bạt kiếm.

Long Thiên Hữu cùng Long Yến không nhịn được lau mồ hôi lạnh; trong lòng cổ chút bất an. Song phương đều rất bốc đồng, hai người bọn họ một người là trưởng cục công an thành phố, một người là trưởng cục chỉ nhánh thân phận không thể cao quý bằng người ta. nên bọn họ nói cũng không được mà không nói cũng không được. Chuyện này thiếu chút nữa làm cho Liễu Vi người luôn chăm sóc cho Lâm Bắc Phàm cầu giặc. đột nhiên đứng lên thân thể. hai mắt nhìn quét bọn Lôi Bằng Phi. nói:” Các người rốt cuộc là ai?”

Lôi Bằng Phi cao lớn thô kệch nhưng nhìn thấy mỹ nữ thì lại giống như cậu thanh niên nhìn thấy mỹ nữ vậy. ngay cả một câu đầy đủ cũng nói không nên lời. đứng ở đó. ấp úng nói:” Chúng tôi, chúng tôi là người do bộ công an phái tới. Cô có ý gì vậy?”

“Các người là người do bộ công an phái tới ?”Liễu Vi sắc mặt khinh thường, lạnh lùng nói:” Công an bộ là ngành gì. Liễu Vi tới mặc dù chỉ là một người phụ nữ bình thường, nhưng cũng biết một ít- chính là giữ gìn trị an. Chồng tội phạm đến ngay cả cục công an thành phố cũng do các người quản, nhưng các người xem xem các người đã làm gì? Chồng Tôi vì đỡ một đao hộ Cao Nham, mấy ngày nay thương thế vẫn chưa đỡ chút nào, vậy mà các người lại đứng đây cãi nhau. ảnh hưởng đến việc dưỡng bệnh của người ta. Xem ra các người bụng dạ khó lường, có lẽ lát nữa tôi sẽ gọi điện cho chương trình ” Thuyết pháp hôm nay*5 nói hết mọi chuyện để nhân dân cả nước biết người của cục an toàn phái đến là người thế nào?”

Lôi Bằng Phi bị một người phụ nữ nói mặt đỏ tới mang tai không nói được lời nào. hận không có lỗ nẻ nào chui xuống.

Bọn họ đã gặp phải nhiều nhân vật khó chơi nhưng cũng không bằng hôm nay. đối phó với một người phụ nữ trói gà không chặt khiến bọn họ cảm thấy thật điên rồ.

Chẳng lẽ không biết người của cục an toàn rất anh hùng sao? Những lời này đương nhiên không thể nói với Liễu Vi. người ta cũng không quản chuyện này. Người bắt nạt chồng người ta. người ta đương nhiên sẽ phản kháng, các người còn thấy oan ức sao? Chẳng lẽ là tội quá nhiều công vụ? Hay là tội phương hại trị an xã hội? Hay là tội bao che? Một người phụ nữ xinh đẹp như vậy sao lại có thể phạm những tội danh này? Hơn nữa vạn nhất tin này truyền ra ngoài, bộ công an cũng không cần phải làm gì. Chỉ cần hàng trăm triệu tấn nước bọt đã đủ dìm chết bọn họ rồi

Lôi Bằng Phi ngượng ngùng cười làm lạnh nói:” Vị này. vị tiểu thư này. chúng tôi chúng tôi cũng không muốn quấy rầy người bệnh, chỉ là. Chỉ là muốn hỏi mấy vấn đề thôi.”

Hắn tâm lý âm thầm khinh bỉ cái tên Lâm Bắc Phàm sắp chết đến nơi rồi mà vẫn có một cô nàng xinh đẹp như vậy. ta bằng này tuổi rồi, ngày nào cũng vì quốc gia làm việc vậy mà sao không có cô gái nào vì ta nói mấy câu? Đúng là đau lòng quá.

Liều Vi thở hổn hển đứng đó. tay trái chống nạnh. tay phải chỉ vào Lâm Bắc Phàm trên giường bệnh. nghiêng rằng nghiêng lợi nói:” Hỏi mấy vấn đề? Nếu như các người bây giờ có thể làm cho anh ấy nói chuyện, thì cho các người ba trăm vạn nhân dân tệ!”

Kỳ thật phụ nữ đều là động vật dã man. Liều Vi cũng không ngoại lệ. Đề cứu chồng mình, đừng nói là khóc lóc. đến đánh nhau cũng không do dự- Cô bây giờ đáng bộ chẳng khác nào như sắp mất chồng, hai mắt hồng hồng. giọng nói nghẹn ngào. làm cho người ta cảm giác chỉ nói mấy câu nữa thôi thì chính là ức hiếp một người phụ nữ yếu đuối bị đẩy xuống mấy chục tầng địa ngục.

“Chuyện này, Chuyện này ...” Lôi Bằng Phi ngó đầu qua nhìn thoáng qua cái tên nửa chết nửa sống Lâm Bắc Phàm. lắp bắp nói:” Chuyện này chúng tôi, chúng tôi không biết nội tình, không biết thương thế của Lâm Bắc Phàm lại nghiêm trọng vậy. thật sự là xin lỗi!”

Hắn sờ sờ đầu. tận lực tươi cười làm hòa nhưng thoát nhìn có chút dữ tợn. Mấy người khác đều khinh bỉ liếc hắn một cái, không phải là một người phụ nữ sao? Vậy mà bị dọa cho thành

Liều Vi cũng không thèm nhìn tới bọn họ, hừ nói:” Các người đi ra ngoài đi, chồng tôi muốn nghỉ ngơi. có chuyện gì sau này nói nói cách khác. tôi tố cáo các anh tội cố ý đả thương người khác. tôi tin rằng tin tức này một khi lộ ra. sợ rằng đến ngay cả cái đầu của các anh cũng không thể bảo vệ nổi.”

Cô còn lườm mấy người số 1 một cái.

“Khụ khụ. kv thật chuyện như thế mà truyền ra ngoài bọn họ cũng bị phán chẳng mấy năm. Chỉ có danh tiếng công an bộ là.” Số 15 cười hả hê. thiếu chút nữa muốn ôm lấy Liều Vi. chỉ sợ Lâm Bắc Phàm cáu lên. cho hắn biết hoa nhĩ tại sao lại hồng.

Lôi Bằng Phi mặt đỏ bừng. Thế này còn điều tra gì nữa. đã bị người ta gán cho cái tội danh đó rồi nếu như bị những người này nói linh tinh thật thì sợ rằng công an bộ cũng không giữ được mấy người bọn họ. Bọn họ tức giận trừng mắt nhìn số 15 rồi xoay người đi ra khỏi phòng bệnh.

Ai nói người của công an bộ anh hùng? uất ức hả. chuyện gì vậy chứ?

372. Chương 373 : Bọn Họ Đầu Là Người Dân Lương Thiện.

Lôi Bằng Phi vừa rời phòng bệnh bèn đến gặp ngay bác sĩ của Lâm Bắc Phàm, dùng mọi thủ đoạn để hắn nói ra tình hình bệnh của Lâm Bắc Phàm. Hắn nghiêng đầu nói:” Các cậu có ý gì? Chẳng lẽ nghi ngờ nhân phẩm của tôi? Nếu vậy thì các cậu cứ ra ngoài hỏi một người bất kỳ xem y thuật và y đức của tôi thế nào? Các cậu tuổi nhỏ nhưng bản lĩnh cũng lớn nhỉ? Tôi, tôi... ”. Hắn đâm vào ngực, vén tay áo, chuẩn bị tư thế như đánh nhau nhưng nhìn người hắn lại chẳng thấy có chút sức mạnh nào.

Lôi Bằng Phi, toát mồ hôi. Chuyện là thế nào? Mình đến đây chỉ muốn hỏi tình hình Lâm Bắc Phàm đầu phải đến lấy mạng hắn? Chuyện này nếu như truyền ra ngoài, thì đúng là mất mặt bộ công an chúng ta.

Một người đàn ông trung niên đeo kính cười nói:” Lão tiên sinh, không cần như vậy, chúng tôi chỉ muốn vài câu thôi, không có ý gì, ông cũng phải hiểu cho chỗ khó xử của chúng tôi. Vụ án này nghiêm trọng, chúng tôi phải điều tra cẩn thận, dù sao bây giờ cũng có một số thầy thuốc vì lợi ích của mình mà làm ảnh hưởng đến lợi ích quốc gia.

Hắn là Trần Bách Vinh, là nhân viên bên công an bộ, bình thường cũng không phải nhân vật oai phong gì, nhưng cũng là đại diện đến Nam Thành điều tra, đương nhiên phải kiêu ngạo rồi.

Hắn không nói thì thôi, vừa nói vị bác sĩ đã trợn mắt nói:” Gì? Hiểu cho các anh? Cái gì mà khó xử chứ? Rõ ràng là đang coi rẻ y phẩm của tôi, xem thường đạo đức bệnh viện chúng tôi, lãnh đạo các anh là ai, tôi muốn gặp người đó.”

Giọng nói của ông ta to đến nỗi vang khắp hành lang, khiến cho bốn người bọn họ cũng phải lui về phía sau, thiếu chút nữa ngã lộn trên mặt đất.

Con mẹ nó, đây là thầy thuốc hay là sư tử? Giọng sao to vậy?

Người nhà và bác sĩ từ các phòng bệnh nhân mở cửa thò cổ ra nhìn, kinh ngạc hỏi: “ Bác sĩ Lưu chuyện gì xảy ra vậy, sao lại ồn ào vậy? Con chúng tôi cần phải nghỉ ngơi.”

“Bác sĩ Lưu có phải là ông thiếu tiền không? Nếu thế thì chúng tôi sẽ cho ông vay.”

“Bác sĩ Lưu đừng có chuyện gì xảy ra đó, con tôi còn phải nhờ vào ông.”

Mấy người nhà bệnh nhân đó không biết bốn người bọn Bằng Phi, thấy bộ dạng hung dữ của họ bèn kêu to. Xem ra tác phong của bác sĩ này khá tốt, được nhiều người yêu quý, bởi vậy mà đổ mọi trách nhiệm lên đầu bốn người này.

Vị bác sĩ nhìn thấy mấy người đó xong, cứ như nhìn thấy người thân mắt ươn ướt nói:” Mọi người nói xem, tôi làm việc ở đây ba mươi năm, cứu vô số mạng người, không nhận phong bì, không làm gì sai trái vậy mà họ lại uy hiếp tôi, nói tôi nếu như còn nói hưu nói vượn thì giam tôi vào ngục, tôi...tôi...”

Mấy người kia nghe thấy mặt đỏ tới mang tai. Thế mà được à? Không ra tay thì có phải là Nam Thành này chết hết rồi sao? Phải cho bọn chúng nếm mùi đau khổ, mấy người hung hãn nhìn bốn người bọn họ.

“Cái gì, các người mà cũng dám bình phẩm đạo đức của bác sĩ Lưu? Các người muốn chết hả? Ba thằng con trai hàng xóm nhà tôi đều là công an, các người còn dám nói bậy, ta sẽ bảo nó đến bắt các người.”

“Mẹ kiếp, để ngay cả thầy thuốc cũng dám bắt nạt. Ta có quen vài anh em giang hồ, tối nay sẽ cho các người tàn phế, vứt ở đầu đường cho chó gặm.”

“Đúng vậy, bốn người đàn ông bắt nạt một ông gì, lương tâm bọn chúng chắc là để cho chó gặm rồi. nếu như ta mà có đứa con như thế ta đã tự tử lâu rồi.” Một người phụ nữ trung niên cũng không chịu kém phần.

Mấy người Lôi Bằng Phi nghe xong thiếu chút nữa ngã lộn trên mặt đất.

Chuyện này là thế nào? Sao lại thành thế này? Cứ như thế bọn họ là lưu manh đầu đường xó chợ vậy. Đúng là uất ức.

Trần Bách Vinh vội ho một tiếng:” Chư vị, chư vị, không nên kích động, chúng tôi đều là người tốt!”

Hắn định lấy giấy tờ ra cho mấy người dân tỉnh lẻ này xem một chút.

“Người tốt? Cái cứt ý, toàn một lũ côn đồ, đúng là to gan, dám gây loạn trong viện!” Một người đàn ông to lớn hét lên, lao về phía Trần Bách Vinh.

“Ôi, sao lại đánh người như vậy chứ? Khuôn mặt của tôi...” Trần Bách Vinh bị ăn đòn, hai lỗ mũi máu chảy ra, kêu đau thảm thiết.

Mấy người nhà bệnh nhân thấy vậy, ai cũng muốn cho bọn họ nếm mùi. Một bà già cầm nguyên cây chổi bên hành lang, đập túi bụi về phía Trần Bách Vinh, một ông già cầm hộp cơm cho cháu đích tôn cũng ra sức đập.

Lôi Bằng Phi và hai người nữa vội vàng kêu lên:” Chư vị, chư vị, không nên xúc động, đánh nhau là phạm pháp, mọi người không nên, ôi chao, trời ơi...” Hắn chưa kịp nói xong thì một quả táo đã rơi trúng đầu, hắn loạng choạng thiếu chút nữa hôn chân tường.

Nếu như là người khác thì hắn đã bắt giam nhưng mà đằng này người ném lại là một bà lão bảy tám mươi tuổi, thậm chí còn già hơn cả mẹ hắn. Nếu như hắn mà làm thế thì mẹ hắn cũng sẽ không tha cho hắn, nói cho cùng đức tính tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa không cho hắn làm thế, hắn sợ tổn thọ.

Trận này giằng co khoảng mười phút mới kết thúc.

Vị bác sĩ nói với người nhà bệnh nhân:” Tất cả mọi người không nên kích động, không phải là họ muốn nghe tôi nói sao? Lão Lưu tôi chân chính có gì phải sợ bọn họ chứ? Cảm ơn mọi người đã có ý tốt nhưng tôi không hy vọng mọi người gây ra chuyện gì quá giới hạn, xin hãy về phòng đi.”

Thấy mấy tên này đã nằm ngắc ngoải trên đất, mấy người bọn họ lửa giận trong lòng cũng đã được giải tỏa bèn nói:” Bác sĩ Lưu đúng là cao thượng, loại người cần bã vậy mà bác sĩ cũng nhân từ vậy, thật đúng là bác sĩ nhân đức.”

Bọn họ hung hãn liếc mấy tên bò lê lét trên mặt đất rồi quay người đi.

Bọn Lôi Bằng Phi đang chảy máu, chuyện gì đây?

Mình cũng chỉ là theo lệnh đến điều tra nhưng liên tiếp gặp khó khăn, hi vọng là nhanh chóng kết thúc chuyện điều tra lần này để rời khỏi cái chốn thị phi này.

“Các anh không hỏi hử? Các anh không hỏi thì tôi còn nhiều việc phải làm, mấy người ở đây đều là người lương thiện vì thế cho nên đừng dùng thủ đoạn để uy hiếp tôi, tôi không phải là người như thế đâu.”Vị bác sĩ bình tĩnh nói.

“Ông... ” Bốn người bọn họ giận tím mặt, cổ đứng dậy.

Lôi Bằng Phi hỏi:” Chúng tôi chỉ muốn hỏi bệnh tình của Lâm Bắc Phàm thế nào? Hẳn khi nào có thể xuất viện? Kfi thật chúng tôi có vài vấn đề muốn hỏi, hy vọng ông có thể giúp.”

“Gi? Xuất viện? Có phải đầu anh bị đánh cho có vấn đề rồi không? Nhìn bộ dạng của anh ta có thể xuất viện sao?Hắn bị trúng nhiều dao như vậy, có thể sống được đã là tốt lắm rồi. Anh còn muốn hắn ra viện? Tôi nói cho anh biết, muốn hắn nhanh ra viện cũng được thôi, chờ hắn trút hơi thở cuối cùng rồi mang đi, tôi đã sớm biết mấy anh chẳng tốt đẹp gì.”

Mấy người kinh ngạc đồng thanh hỏi: “ Nghiêm trọng vậy?”

“Nói nhảm, chẳng lẽ tôi lừa các anh? Nếu như các anh không tin thì cứ đi tìm Lâm Bắc Phàm mà xem, nhưng tôi nói cho các anh biết, có chuyện gì xảy ra tôi không chịu trách nhiệm.”Vị bác sĩ trừng mắt nhìn bọn họ rồi xoay người đi.

Bọn họ mấy người nhìn nhau, chuyện gì đang xảy ra vậy nhỉ?Chẳng lẽ báo cáo như vậy với cấp trên, vậy thì bọn họ sẽ chết chắc.

373. Chương 374

Lôi Bằng Phi vừa rời đi. khuôn mặt tái nhợt của Lâm Bắc Phàm đột nhiên tươi cười trở lại. sắc mặt hồng hào. cười nói:” Bỏn người đó đúng thật là ngu ngốc. mấy chiêu đơn giản vậy mà cũng bị lừa. xem ra năng lực của công an bộ đúng là khiến cho người ta nghi ngờ.”

Hắn thoáng thấy Long Thiên Hưu cùng Long Yên Nguyệt ánh mắt phẫn nộ nhìn hắn. đằng đằng sát khí. lúc này mới nhớ tới bọn họ đều là * *, cũng thuộc công an bộ nên vội vàng ngượng ngùng cười : ” Tôi nói mấy tên ăn lương nhà nước mà không làm việc gì vì nước nhà không phải hai vị. Hai người tận lực đóng góp cho Nam Thành, sau khi chết đi đúng là tấm gương sáng cho công an học tập. Mấy tên đó sao có thể cùng hai người so sánh chứ?”

Long Thiên Hưu thiếu chút nữa hộc máu, cái tên tiểu tử này lúc nào cũng ba hoa.

Ngẫm lại mình cũng đường đường là cục trưởng cục công an Nam Thành, dù thế nào cũng là nhân vật có máu mặt. vậy mà bây giờ lại che giấu cho hắn. đã vậy lại còn bày trò lừa dối cấp trên. nói ra thì đúng là mất mặt nhưng con gái mình lại thích hắn. nếu như mình không giúp thì lại khiến con gái đau lòng. Xem ra thế giới thay đổi thật rồi.mình không theo kịp

Hắn tức giận trừng mắt nói:” Cậu ít gẫu chuyện ở đây đi. tôi nói cho cậu biết, chuyện này phạm vi rất rộng. nếu không cẩn thận thì e rằng vô số người bị liên lụy, cho nên cậu hãy nghĩ cách giải quyết cho ổn thỏa đi.”

Long Yên Nguyệt cũng có chút tức giận trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm. cái tên khốn này sao không an phận chút đi? Lúc nào cũng gây họa. lại còn muốn mình giúp, đúng là đáng ghét. nhưng ai bảo trong lòng mình có hấn chứ?

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười tà ác nói:” Không phải là bốn tên chó má mà công an bộ phái đến sao? Chuyện này có gì đâu, hai người cứ yên tâm. có tôi ở đây. cam đoan bọn họ lần này đến. thất bại trở về. nói không chừng lại còn gặp phải một số chuyện không biết chừng.”

“Lão Trần. đây là nơi mọi chuyện diễn ra?”Bọn Lô Bằng Phi đã đi đến bên ngoài câu lạc bộ Xà My Nhân. Hấn ngẩng đầu nhìn tòa nhà sáng lấp lánh. thoát nhìn giống như là chiêu bài bình thường nên nghi hoặc nhìn Trần Bách Vinh.

Trần Bách Vinh khẽ đẩy kính mắt lên. gật đầu nói:” Không sai, đây chính là căn cứ mà bọn họ báo cáo lên cấp trên. chính là câu lạc bộ đêm này, chúng ta đi vào hỏi thăm. nói không chừng có dấu vết!”

Bọn họ bốn người nhìn nhau. rồi tiến gần đến cửa. Bình thường bọn họ cũng đến những nơi thế này vui chơi nhưng sợ người khác nhìn thấy. bây giờ là chấp hành nhiệm vụ nên không lo. hai loại cảm giác đúng là hoàn toàn khác. Nhưng nhìn bên trong câu lạc bộ này cũng thấy không phải hạng thường, trong lòng bọn họ âm thầm khinh bỉ Cao Nham xa xỉ, mỗi ngày chỉ biết đến những nơi cao cấp tán gái.

Bọn họ nhìn đồng hồ. giờ đã là 5h chiều, nhưng bên trong đã có mấy chục người, xem ra người đến đây chơi không ít. câu lạc bộ này ở Nam Thành chắc cũng có chút danh tiếng, có thể khai thác được chút thông tin.

“Đứng lại. phí vào cửa bốn trăm!”Hai gã vóc người cao lớn cản đường họ lại bằng đưa cánh tay sắt thép ra trước mặt bọn họ.

“Gi? Phí vào cửa bốn trăm? Anh. anh không nói đùa đấy chứ?”Lôi Bằng Phi thiếu chút nữa thì hộc máu, một câu lạc bộ thành phố nhỏ như vậy mà phí vào cửa đắt vậy, đúng là kinh khủng. Hấn thiếu chút nữa dùng nắm đấm. đánh cho hai tên gác cổng đó một trận.

Trần Bách Vinh vội vàng khống chế cái tên hung hăng này lại. nếu làm thế thì chẳng khai thác được thông tin gì- Hấn lấu ra bốn trăm từ trong ví, nhét vào trong tay hai tên kia. cười lạnh nói:” Đây là phí vào cửa, chúng tôi có thể vào được chưa?”

Hấn sợ Lô Bằng Phi gây chuyện nên túm chặt tay hấn. “Gi? Có thể vào được chưa? Các người nghĩ trên đời này có chuyện tốt như vậy sao?”

Người dẫn ông nhận tiền trừng mắt nói:” Ta nói bốn trăm đồng là bốn trăm đồng một người. Bốn người thì phải sáu trăm đồng. Các người nghĩ hộp đêm này là hộp đêm bình dân sao. đâu phải ai cũng có thể vào được?”

“Gi? Một người bốn trăm đồng?”Bốn người bọn họ cơ hồ muốn hộc máu ra rồi

Bọn họ cũng đã đến câu lạc bộ ở kinh thành, nhưng cũng không đắt như vậy, chứ đừng nói đến câu lạc bộ ở thành phố địa phương này.

“Các người, các người định giả trò xảo trá!”Một người đàn ông trong nhóm bọn họ nổi giận nói. Hấn là Vệ Dung không phải là thủ lĩnh của nhóm nhưng dù sao cũng là người của công an bộ, cáu giận đương nhiên không ít.

Một gã tròn mắt. khinh thường nói:” Đó là quy định ở đây, một người bốn trăm. nếu như các người không đưa đủ thì xin lỗi. nơi này không chào đón các người!”

Hấn đưa bốn trăm nghìn lại cho bọn họ. ánh mắt coi rẻ, cứ như nhìn mấy tên nhà quê lên tỉnh vậy.

“Nhưng bọn họ sao không cần nộp tiền?”Một người đàn ông trung niên nhìn thấy một người khác đi vào câu lạc bộ không cần nộp tiền, không nhịn được bèn chỉ vào người đó nói. Hấn tên là Biên Thanh, là người có quyền lớn nhất trong bốn người, trợ lý bộ trưởng bộ công an. Hấn đã quen với việc người ta nhìn hấn đầy kính nể, sao lại có thể để người khác khinh thường như thế chứ?

“Oh. bọn họ hả? Bọn họ là hội viên của câu lạc bộ. cho nên không cần nộp tiền!”Một người đàn ông giải thích, cứ như nói một chuyện vô cùng đơn giản vậy.

Một gã khác nói:” Nếu như các người gia nhập câu lạc bộ đêm của chúng ta thì cũng được rất nhiều đãi ngộ. Thẻ hội viên mỗi tháng là mười nghìn đồng một tháng, thẻ vàng là một trăm nghìn, thẻ kim cương là một triệu, cấp bậc khác nhau thì phúc vụ cũng khác nhau. các người có muốn gia nhập không?”

Bốn người bọn họ thiếu chút nữa chết ngất vì mấy lời này .Một thẻ hội viên bình thường mà nhưng mười nghìn? Còn cao hơn cả tiền lương của bọn họ.

Bọn họ mặc dù ở bộ công an rất oai, nhưng mà tiền lương cũng không cao. một tháng cũng chỉ được có ba nghìn, nghĩ lại cũng thấy tiền lương của mình và tiền vào cửa của thì bọn họ đúng là tầng đáy của xã hội nói cách khác chính là tầng lớp bị người khác khinh bỉ.

“Được rồi các người rút cuộc có vào hay không? Không vào thì đừng đứng ở cửa. chúng ta còn phải làm ăn.” Một người đàn ông thấy bọn họ mãi không nói gì. có chút không nhịn được kêu lên:” Bốn tên nghèo kiết xác. cũng muốn vào hộp đêm? Định coi đây là trại tị nạn chắc. xì”

Bốn người nói không nên lời.Bình thường ai nhìn thấy bọn họ đều phải cung kính. im lặng không dám nói vậy mà bây giờ lại bị hai tên gác cổng nói như vậy. Chuyện này đối với bọn họ mà nói đúng là quá sỉ nhục.

Trần Bách Vinh cũng không muốn đứng ở cửa thêm phút nào nữa. hắn đã cảm giác được có mấy người vào câu lạc bộ chơi đã để ý đến bọn họ. cứ như là mấy tên nhà quê vào câu lạc bộ chơi vậy. Hắn sao lại có thể để người khác coi thường vậy? Hắn vội vàng móc ra hai trăm đồng đưa cho hai tên đại hán kia. không ngần ngại lên cứ thế đi vào trong.

Lôi Bằng Phi Vệ Dung Hòa. Từ Thanh Hải vội vàng đi theo vào.

Hình gà nhìn theo bọn họ đi khuất vào trong, không nhịn được len lén cười ha hả.Đại ca đúng là đại ca đến ngay cả chiêu này cũng nghĩ ra được.Nhưng xem ra hôm nay vận khí cũng ổn đấy. thu được không ít. cũng đủ để bọn họ ăn chơi dài dài.

về phân thân của bốn tên đó không cần quan tâm.Lôi Bằng Phi Trần Bách Vinh. Vệ Dung Hòa Từ Hải Tanh bốn người tiến vào trong, thiếu chút nữa là bị tiếng nhạc to làm cho thủng màng nhĩ Đâu mà là câu lạc bộ đêm? Chẳng khác nào một công xưởng gia công đồ gỗ và kim loại. ồn ào kinh khủng, khiến bọn họ đầu óc quay cuồng, cứ như có hàng trăm con muỗi đang bay xung quanh vậy.

“Cám ơn em. đã cho anh Tình yêu. khiến anh cả đời khó quên... ”Một người thanh niên trẻ tuổi ăn mặc lòe loẹt. cứ như là con công. đầu cũng xanh xanh đỏ đỏ. cổ quái đứng đó điên cuồng hát, nhưng ngoài tiếng to ra chẳng thấy có chút ưu điểm gì. cứ như là lũ người vượn đang gầm rú vậy.

“Hay lắm. hay lắm...” Mấy người ở dưới hò hét ầm ĩ. thậm chí còn có người lên tặng hoa.

Bốn người Lôi Bằng Phi toát mồ hôi thể mà cũng khen hay? Nhưng người này có phải là không có khiếu thưởng thức không? Xem ra những người ở thành phố nhỏ quả thật không có kiến thức. coi gà rừng là phượng hoàng.

Người vừa hát lúc này lúc này mới lên tiếng:” Cám ơn mọi người ủng hộ. cám ơn mọi người cổ vũ, tiếp đây tôi sẽ hát một bài hát rất thịnh hành: Chuột yêu gạo. cám ơn mọi người ... Anh yêu em như chuột yêu gạo. wo wo...”

Mấy người Lôi Bằng Phi té lăn trên đất. miệng sùi bọt mép. bất tỉnh nhân sự.Trong đầu bọn họ hiện lên lời của một bài hát rất thịnh hành trên mạng.

374. Chương 375: Thiên Đường Hay Là Địa Ngục?

Bọn Lôi Bằng Phi cảm giác như không theo kịp xã hội này.Chẳng lẽ lại có ca khúc nào như vậy sao? Sao ở kinh thành mình chưa nghe thấy bài hát nào như vậy nhỉ?

Bọn họ người co quắp. bắp chân mềm nhũn. vất vả lắm mới tìm thấy cái ghế salon ngồi xuống, hít một hơi thật sâu. khôi phục thể lực.

“Mấy vị tiên sinh. các vị muốn dùng gì?” Một cô gái xinh đẹp đi tới chỗ bọn họ. trên đầu đội một chiếc mũ thổ. giống như là cô gái trong tiểu thuyết, hơn nữa đôi mắt sáng ngời. long lanh. lông mi dài Thật quyến rũ.

Trần Bách Vinh ngẩng đầu. nhìn lướt cô gái bán hàng trong trang phục hấp dẫn nói: “Thật không ngờ Nam Thành lại có trang sức đẹp như vậy, thật đúng là đặc biệt.”

Vệ Dung Hòa Từ Hải Thanh hai người cũng là đều gật đầu. Nếu nói về mỹ nhân họ đã gặp không ít nhưng kiểu ăn mặc kì quái thế này khiến họ có cảm giác mới lạ. trong đầu không ngừng hiện lên hình ảnh làm họ ham muốn không thôi

Lôi Bằng Phi trước kia cũng đã tới nhưng nơi thế này. nhưng đầu óc đơn giản như hần thì đầu có giống như ba người bọn họ. mục tiêu chính là để câu gái bởi vậy sau khi nhìn thấy người phụ nữ như thổ. hần giật mình nói: “ Cô. sao cô lại có hai cái tai thổ thế kia?

Cô gái bị câu nói đó làm cho phi cười: “ Anh à. đó chỉ là đồ trang sức thôi.” Cô ta còn khẽ lắc đầu. rung lung cái tai thổ trên đầu. đôi mắt long lanh nhìn hần đầy say đắm.

Lôi Bằng Phi chưa từng gặp người nào như cô gái đó. cơ thể run lên. thiếu chút nữa ngã trên ghế salon.

Trần Bách Vinh. Vệ Dung Hòa. Từ Hải Thanh ba người đều ôm bụng cười.

Lôi Bằng Phi lắp bắp nói: “ Mọi người cười cái gì? mau gọi mấy chai rượu đo. tôi không thể chịu được nữa rồi. Trần Bách Vinh cầm lấy menu trong Tay phục vụ viên, nhìn qua thấv giá cả. mặt tái mét đưa cho Từ Hải Thanh nói: “ Lão Từ. anh. anh gọi đi.”

“Không phải là gọi rượu Thôi mà? Sao lại sợ hãi vậy chứ?” Từ Hải Thanh nhận lấy menu. nhìn lướt qua. hần suýt ngất khi nhìn thấv giá cả.

Nơi này rốt cuộc là câu lạc bộ đêm hay là nơi lãg trì hả? Một chén rượu thường bốn năm trăm. một chén rượu đuôi giá một nghìn, nhưng loại rượu quý khác thì giá cắt cổ. một chén mấy nghìn

Từ Hải Thanh tái mặt- ho khan hai tiếng, cảm thấv có gì đó áp lực. khó thở. Nhìn cô gái phục vụ vẫn rất ân cần mặt hần đỏ lên. đến ngay cả tai cũng đỏ lên. Hần muốn nói là hần không muốn gọi thứ gì nhưng mà hần không đủ can đảm. hần cười trừ đưa menu cho Vệ Dung nói: “ Lão Vệ. hay là anh gọi đi.”

“Gọi thì gọi. có gì mà cứ đẩy đi đẩy lại.Hần lảm bảm một câu. nhìn lướt menu: “Bấy màu huyên ảo là thế nào? Mang đến cho chúng tôi được không?”

Hần muốn cho mỗi người thưởng thức một chén của lạ nhưng khi hần nhìn xuống dưới hần thấy mình như sắp chết.Một chén bấy màu huyên ảo tám nghìn.Bốn chén chẳng phải là ba hai nghìn sao?

Hần vuốt mắt nhìn lại gần. đúng tám ngàn. không phải Tám trăm, cũng không phải tám mươi. Tay hần run lun thiếu chút nữa ném menu xuống đất. Trán hần toát đầu mồ hôi, mặt trắng bệch. nuốt nước bọt. nữa câu sau không biết phải nói gì.

”Vị tiên sinh này đúng là có con mắt, loại này là thượng hạng ở chỗ chúng tôi chỗ khác không có đâu. người bình thường không được nếm thử đâu. không biết anh muốn mấy chén? Cô gái tươi cười nhìn bọn họ. nụ cười đó đúng là ngây thơ. nhưng trong lòng cô ta đang lảm bảm. đại ca đúng là cao tay chiêu này cũng nghĩ:

“Tôi, tôi tôi...” Vệ Dung Hòa muốn đánh cho mình mấy cái bạt tai? Lảm miệng gì chứ? Hần rốt cục hiểu tại sao Trần Bách Vinh và Từ Hải Thanh không gọi rượu. Hần cảm giận liếc nhìn hai người đó.

” Lão vệ, cậu sao thế? Không phải là gọi rượu sao? Sao lại nhẩn nhó vậy?” Lôi Bằng Phi cũng không vừa. kêu lên:” Cô nói loại rượu đó ngon thật vậy sao? Cho chúng tôi mỗi người một chén. nếm thử xem sao. Ngon thì chúng tôi gọi tiếp.”

Trần Bách Vinh. Vệ Dung Hòa. Từ Hải Thanh tái mặt thiếu chút nữa mở miệng chửi hần.

’Vâng, xin đợi cho chút lát!” Cô gái cầm lấy menu đi.

“Lão lôi. tên khốn này. anh muốn hại chết chúng ta à?” Vệ Dung thầv không có ai bèn nói

“Sao vậy? Không phải là bốn chén rượu sao? Chẳng lẽ anh không muốn uống rượu? Nếu anh sợ thì cứ để tôi uống. loại rượu này chẳng nặng tí nào đâu. Tôi uống một chai cũng không vấn đề gì.”Lôi Bằng Phi nói như mình làm việc tốt.

Ba người này tức gần chết. như vậy cũng nói được. Vệ Dung nghiêng rằng. hạ giọng nói:” Lão lòi. tôi nói cho anh biết. tám ngàn một chén đấy. bốn chén ba hai nghìn, anh bao hả?”

“Ba hai nghìn? Chuyện nhỏ. tôi, tôi ba hai nghìn ?”Lôi Bằng Phi mắt lòi ra như mắt ếch. lấp bắp rồi” Các anh nói đùa đấy à? Một chén tám nghìn, bốn chén ba hai nghìn tôi có thể uống được mấy chai rượu Mao Đài.”

Bọn họ ba người đều gật đầu:” Đúng thế.”

“Vậy thì tôi không uống nữa.””Lôi Bằng Phi sợ hãi kêu lên.

Mẹ nó. đây là uống rượu hay là uống vàng? Mình không uống được loại này .Bọn họ chỉ về sau lưng hần nói:” Đã trễ rồi. ”

Lôi Bằng Phi quav đầu nhìn lại. đã thấy cô gái xinh đẹp khi nãy tươi cười mang đến nói:” Bỏ vị. mời thưởng thức!”

Cô vừa đặt chén xuống thì trong chén lấp lánh bầy màu. cứ như là đang thưởng Thức pháo hoa trong đêm. làm cho người ta có cảm giác về cái đẹp. đúng như cái tên ” bầy màu huyền ảo ”.

Lôi Bằng Phi ngây ra. loại rượu này trông rất ngon nhưng mà giá cả thì đúng là cắt cổ? Hần đang ngây ra Thì ai ngờ cô gái đưa chén rượu đến trước mặt nói:” Vị tiên sinh này không cần phải căng thẳng như vậy, nơi này chính là thiên đường, chỉ cần anh muốn cái gì cũng có hết. anh hãy thử xem mùi vị thế nào?”

Đôi mắt đẹp của cô gái khiến hần bị mê hoặc:”tôi, tôi uống.”Lôi Bằng Phi vội vàng cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch. rồi tán dương:” Đúng là ngon tuyệt!”

Cô gái yêu kiều nói:” Ba vị. cũng ném thử đi; nhất định là rất ngon.”

Bọn họ thấy Lôi Bằng Phi uống rồi còn lo lắng gì nữa chứ? Dù sao có người trả tiền. khônguống đúng là phi phạm nên đưa lên miệng nhắm nhai rồi không ngừng thổi lên: ” Đúng như cái tên của nó. bầy màu huyền ảo.”

Cô gái nhìn họ cười nói:” Kỳ thật câu lạc bộ chúng tôi còn nhiều loại khác nữa. nếu muốn tôi có thể giới thiệu.

Trần Bách Vinh đã bị chỗ rượu này làm cho thảm hại còn dám gọi gì nữa vội vàng khoát tay nói:” Cô cứ đi đi. có gì chúng tôi sẽ gọi sau ”Cô gái xoay người đi.

“Rượu này cũng ngon đấy, đáng tiếc là ít quá. nếu có mấy ly thì đúng là tuyệt cú mèo.”Lôi Bằng Phi híp mắt nhìn chén rượu. không khỏi tán dương.

“Nói nhảm. tiền cũng không tôi.”Vệ Dung tức giận trừng mắt.

“Giá tiền? Trời ạ, tôi quên mất giá tiền. tôi uống có một chén. ba chén kia các anh uống tôi không chịu đâu.”Lôi Bằng Phi sắc mặt đột nhiên biến sắc. cuống quýt hô lên. ra vẻ không liên quan đến mình.

Bọn họ kêu lên: ” Anh. anh khốn thật”.

375. Chương 376: Bầy Phấn Hồng.

Bốn người bọn họ ở bộ công an đều là người có máu mặt bây giờ lại chỉ vì bốn chén rượu mà tranh cãi xem ai trả tiền, không ai muốn chi cả. Nhưng rượu đã uống rồi phải tính sao? Đây là quán bar, ra tay cũng là một ý kiến hay nhưng chỉ e rằng hôm sau trên báo đã có tin tức về họ, nói rằng bốn quan chức của bộ công an uống rượu nhưng không trả tiền, e rằng đến lúc đấy bộ công an sẽ giết họ diệt khẩu, để khỏi mất mặt.

Lôi Bằng Phi dứt khoát làm bộ không trả tiền, kéo khóa áo thật kín như xã hội đen, rất đồng dạng nói: “ Ba người các cậu đừng hòng mà trốn không trả tiền, Bằng Phi tôi nói trả tiền lúc nào?”

Vệ Dung khinh bỉ nhìn hần, mở miệng nói:” Lão Lôi, ông đừng có giở trò bỉ ổi, khi nãy chúng tôi nghe rõ ông nói ba hai nghìn là chuyện nhỏ, không phải sao?”

Trần Bách Vinh cùng Từ Hải Thanh cũng gật đầu, tỏ vẻ chính tai nghe thấy Lôi Bằng Phi nói vậy.

“Nhưng tôi đâu có ý nói là tôi sẽ trả hộ các cậu?”Lôi Bằng Phi mặc dù trông thô kệch nhưng mà lúc nào tranh luận còn mềm mại hơn cả mấy vị luật sư nổi tiếng, có thể nói trắng thành đen. Hóa ra người lúc cuống cái gì cũng có thể nói được.

Bọn họ nghe xong kinh ngạc, há hốc mồm kính phục.Vốn dĩ Lôi Bằng Phi chỉ là một người thích đao kiếm, chém giết, ở bộ công an cũng không phải là quan chức gì, thậm chí bị người khác coi nhẹ nhưng mà xem ra không giống như bọn họ đã nghĩ, ai ngờ hần ngoài động tay chân ra còn biết động não, thậm chí lúc này còn hơn cả mấy người bọn họ.

Từ Hải Thanh đỏ mặt ngượng ngùng, mình là người của bộ công an, vậy mà lại vì mấy chén rượu mà tranh cãi, không ra thể thống gì, chuyện này truyền ra ngoài thì mất mặt lắm. Hần nhìn mấy người khoát tay nói:” Thôi, thôi, để tôi trả cho, xem ra câu lạc bộ đêm này đúng là thượng đẳng, một chén rượu mà cũng đắt vậy, chẳng trách công tử nhà giàu Cao Nham lại hay đến đây”Hần trong lòng cũng đau khổ, chuyện này là chuyện gì vậy chứ? Đúng là kì quái.

Bọn họ thấy tiền rượu đã có người đài thọ nên gật đầu đồng ý.

Kỳ thật mâu thuẫn trong bộ công an đã tồn tại từ lâu, nhưng bởi vì cục an toàn trực tiếp quản lí các cấp cho nên hai bên tuy có mâu thuẫn nhưng cũng đều phải nhịn. Mặc dù công an bộ có mối quan hệ mật thiết với Cao Chí Bình nhưng con hần Cao Nham ngang ngược không ai bằng, hình ảnh của hần ở bộ công an cũng chẳng tốt đẹp gì, nếu như không phải Cao Chí Bình đích thân hạ lệnh thì bọn họ cũng không thêm điều tra.

“Mấy vị tiên sinh, nhìn mấy anh chắc là người ngoại tỉnh?”Khi bốn người bọn họ đang định hỏi mấy người xung quanh thì một giọng nói du dương cùng mùi hương bay đến khiến bọn họ thấy tâm trạng vui vẻ, mặt sáng lên.

Trước mắt bọn họ là bốn cô gái trẻ chỉ khoảng hai mươi tuổi, ăn mặc rất đẹp, khuôn mặt trắng trẻo, xinh xắn khiến người ta cảm thấy hấp dẫn, thân hình gợi cảm, ngực căng đầy, tất cả đều hiện ra trước mặt bọn họ.

Lôi Bằng Phi chưa từng gặp ai như vậy, hần nhất thời cảm thấy mũi mình hơi ngứa ngứa, máu chảy ra từ hai lỗ mũi, hần vội vàng móc khăn tay ra lau, ấp úng nói:” Các cô làm gì ở đây vậy?”

Mấy cô gái thấy dáng bộ của họ như vậy cười cười, một người trong số họ ngồi xuống cạnh nói: “ Vị này xem ra rất có con mắt, e rằng đây là lần đầu tiên mọi người tới đây?”

Lôi Bằng Phi chưa từng ngồi gần phụ nữ như vậy, trống ngực đập nhanh mạnh, mặt đỏ lên. Mùi hương hấp dẫn của cô gái bay vào mũi hần,khiến cho hần thấy rạo rức, nếu như không phải hần có kinh nghiệm thì sợ rằng sớm đã thành con thú rồi.

“Tôi, tôi lần đầu tới đây, muốn xem một chút.”Lôi Bằng Phi lắp bắp nói.

Cô gái kia thấy dáng bộ của hần, không nhịn được cười, chủ động nắm tay hần nói:” Vị này, thẹn thùng gì chứ? Đàn ông đến đây không phải là để thả lỏng, thư giãn sao? Sao anh phải lo lắng vậy? Đến đây đi, em mời anh một chén, được chứ? Thư giãn đi nào.”

“Chuyện này hay là thôi đi!”Lôi Bằng Phi mặc dù cũng rung động trước cái đẹp nhưng mà nghĩ đến giá rượu ở đây hần không đủ dũng cảm. Hần đâu thể để một cô gái trả tiền rượu hộ mình, huống hồ nhờ người ta nói không có tiền thì mình có thể giết chết cô ta sao? Mình không thể làm thế được.

Cô gái kia thấy vậy, khê hờn dỗi nói:” Vị tiên sinh này, có phải anh coi chúng tôi là những người chuyên đi mê hoặc đàn ông không? Em nói cho anh biết, gia đình bọn em đều khá giả, nhưng muốn đến đây hưởng thụ không khí, bọn em không cần các anh trả tiền đâu. Em mời.”

“Tôi không có ý như vậy.”Lôi Bằng Phi thấy nàng tức giận, vội vàng khoát tay giải thích nói.

Mấy cô gái khác cũng ngồi xuống cạnh ba người còn lại nói:” Đúng vậy, chúng em mặc dù không phải là giàu có nhưng mà tiền rượu vẫn có thể trả được.”

Trần Bách Vinh mặt biến sắc, há miệng.Bọn họ đều có cảm giác như là tự sát. Bọn họ vừa rồi còn tranh luận về tiền rượu vậy mà mấy cô gái này lại chẳng thêm quan tâm, nói thực đúng là một đòn đả kích lớn với bọn họ.

Cô gái ngồi cạnh Bằng Phi khẽ vậy cô gái thổ nói:” Cho chúng tôi tám Huyết Sắc Thiên Sứ, tôi trả tiền.”

Cô gái phục vụ ra vẻ ngạc nhiên, mỉm cười gật đầu:” Hóa ra là Kim tiểu thư, cô là khách hàng của câu lạc bộ chúng tôi, giảm giá còn sáu mươi tư nghìn, phải không ạ?”

Kim tiểu thư gật đầu nói:” Ta biết rồi, cuối tháng sẽ tính một thể.”

“Vâng”Cô gái tai thổ gật đầu rồi rời đi.

Lôi Bằng Phi, Trần Bách Vinh, Vệ Dung Hòa, Từ Thanh Hải mồm miệng há hốc, sáu mươi tư nghìn tám chén đã giảm giá? So với rượu mà khi nãy bọn họ gọi chẳng là gì.Bọn họ chỉ muốn tìm cái lỗ nẻ chui vào cho đỡ xấu hổ, đúng là mất mặt quá.

Bọn họ dù thế nào cũng là nhân vật trong bộ công an, bình thường luôn oai phong, lẫm liệt, vậy mà bây giờ trước mặt bốn cô gái đến ngang đầu cũng không dám.

Cô gái nhuộm tóc tím ngồi cạnh Trần Bách Vinh rất xinh đẹp. Cô cười hì hì nói:” Chị Kim của chúng em bình thường không để ý đến những người đàn ông khác nhưng hôm nay với mấy anh lại khác, nên mới muốn uống cùng mấy anh, ai ngờ mấy anh lại nghi ngờ này nọ, cứ như là chúng em đang lừa bọn anh vậy.”

Trần Bách Vinh cơ hồ cười khổ nói:” Kỳ thật bọn anh còn rất nhiều việc phải làm nên không thể uống quá nhiều rượu.”Hắn xấu hổ không dám nói mình không mang theo nhiều tiền.

“Hà? Các anh đến làm việc không phải là đến chơi sao? Ngạc nhiên thật đấy.”Kim tiểu thư kinh ngạc nhìn bọn họ.

Trần Bách Vinh nói:” Kỳ thật anh muốn hỏi một câu, các em ngày nào cũng ở đây chơi sao?”

Cô gái nhuộm tóc đỏ bên cạnh Vệ Dung cười nói:” Sao bọn em có thể đến đây chơi hàng ngày được? Nhưng mà không khí ở đây cũng không tồi, bọn em đến đây cũng khá nhiều lần.”

Trần Bách Vinh cùng Vệ Dung , Từ Thanh Hải nhìn nhau mặt đầy kinh ngạc.Hắn vừa ho khan vừa nói:” Anh nghe nói mấy hôm trước, câu lạc bộ này có chuyện gì đó xảy ra, hình như là có án mạng, không biết bọn em có biết không?”

Bốn cô gái đang mỉm cười nghe thấy vậy bỗng trở nên nghiêm nghị.

“Mấy người rốt cuộc là ai? Sao lại hỏi vấn đề này?” Kim tiểu thư liếc nhìn bọn họ

“Bọn anh là... ”Lôi Bằng Phi vội vàng nói.

“Bọn anh là những thương nhân nơi khác đến Nam Thành để vui chơi, nhưng mà nghe nói câu lạc bộ đem này có gì đó đáng sợ bởi vậy mới mạo phép hỏi mấy câu đó, hi vọng các em không để bụng.”Trần Bách Vinh sợ Lôi Bằng Phi nói ra nên bèn nói chen vào. Để thể hiện mình là một người đàn ông xấu xa hắn còn cố tình ôm cô gái bên cạnh vào lòng nói: “ Nếu như các em không muốn nói thì anh cũng không ép.”

Cô gái đó cười nói:” Kỳ thật chuyện này cũng không có gì to tát cả, chắc không ai rõ hơn mấy đứa em, bởi vì chuyện tối hôm đó có liên quan đến chị Linh.”Cô gái chỉ cô gái đang ngồi cạnh Từ Thanh Hải.

“Gì? Có liên quan đến em?”Bọn họ mấy người đều biến sắc.

Cô gái không trang điểm, khiến cho người ta có cảm giác giống học sinh trung học, có chút thẹn thùng nói:”Có liên quan gì đến chị chứ?

Vốn dĩ em thấy công tử đó không tồi muốn uống cùng một chén, ai biết Liêu Thiên Cửu, cũng chính là Cửu ca thấy em, bắt em ngủ với hắn, ai ngờ lại bị vệ sĩ của công tử đó đánh. Người của Cửu ca càng ngày càng nhiều, người bên cạnh công tử đó lại càng ít, công tử đó bị Cửu ca bắt, sau đó...”

Khuôn mặt xinh đẹp của cô hiện lên vẻ sợ hãi.

Lôi Bằng Phi nhất thời đập tay lên bàn nói: “Quả nhiên có liên quan đến Liêu Thiên Cửu, hắn ở đâu? Anh phải giết hắn.”

“Cửu ca sau đó cũng bị giết rồi.” Cô gái kia sợ hãi thấp giọng nói.

“Gi? Đã chết?” Lôi Bằng Phi mặt biến sắc.

376. Chương 377: Huyết Sắc Thiên Sứ.

Lôi Bằng Phi, Trần Bách Vinh. Vệ Dung, Từ Thanh Hải cũng đã đọc báo cáo là chuyện này có liên quan đến Liêu Thiên Cửu và hắn đã bị bang xã hội đen giết chết nhưng mà tận tai nghe thấy xong bốn người vẫn không khỏi kinh ngạc.

Nếu như báo cáo như vậy với cấp trên không phải là giống với cục an toàn sao? E rằng tin này không thể làm cho Cao Chí Bình thỏa mãn. bọn họ bốn mắt nhìn nhau, đau khổ cười.

Xem ra chốn thị phi Nam Thành này quả thật không dễ thâm nhập vào, nếu sớm biết vậy thì có đánh chết bọn họ cũng không nhận nhiệm vụ lần này.

Bảy giờ hồi hận đã không kịp, tốt nhất là nên tìm hiểu thêm một số thông tin có ích. Trần Bách Vinh vội vàng hỏi: “Vay Cửu ca mà mấy em nói đến rốt cục bị ai giết? Người như hắn sao có thể dễ dàng bị giết vậy chứ?”

Hắn chỉ hy vọng mấy cô gái chỉ là nghe nói như vậy thì còn có thể bắt được Lưu Thiên Cửu để báo cáo với cấp trên và bọn họ cũng hoàn thành nhiệm vụ.

Chuyện này bọn em cũng không rõ lắm nghe đồn là côn đồ trong thành phố giết, nghe nói là mấy người trong bang Tiểu Đạo.” Cô gái kia thoáng suy nghĩ rồi nói.

“Tiểu Đạo bang?” Bốn người bọn họ cười thầm trong bụng. Đây là thông tin mấy tên cục an toàn chưa điều tra được. Xem ra bọn họ cũng chưa điều tra toàn diện.

“Đúng vậy, em nghe nói Cửu ca và Tiểu Đạo bang có mâu thuẫn lớn nhưng mà vì Cửu ca ở Nam Thành rất có thể lực nên mấy năm nay bọn họ đều nhịn. Cô gái ngồi cạnh Trần Bách Vinh nói chen vào.

“Sao lại vậy? Lẽ nào là tranh địa bàn?” Vệ Dung hứng thú hỏi.

“Không phải đâu. Nghe nói là vì một người phụ nữ. Đại ca của Tiểu Đạo bang và Cửu ca cùng thích một người phụ nữ nhưng cuối cùng lại bị Cửu ca cướp mất. Bọn họ đã vì chuyện này mà đánh nhau bốn năm lần, chuyện này cả Nam Thành này hầu như ai cũng biết.” Cô gái tóc đỏ nói.

Kim tiểu thư lắc đầu nói: “Nhưng mấy tên đó kết cục cũng thảm. sau khi giết chết Cửu ca bọn họ cũng bị đàn em của Cửu ca bao vây giết chết. Chuyện đã kinh động đến cả cục công an. cuối cùng đàn em của Cửu ca cũng bị bắt hết.”

Trần Bách Vinh nghe mấy tin tức cũng không mấy giá trị nhưng mà cũng không phải là vô ích. đến lúc đó họ thêm mắm thêm muối không phải là nhiệm vụ hoàn thành mỹ mãn sao?

“Các vị, rượu đây mời thưởng thức. ” Cô gái tai thỏ mang tám chén rượu đỏ như máu đến hoàn toàn khác hắn với bốn chén khi nãy nhưng lại mang cho người ta cảm giác khác.

“Nào, chúng ta cùng uống thử rượu của câu lạc bộ đêm này, mùi vị không tồi rất say lòng người.” Kim tiểu thư cầm chén đưa đến trước mặt Lôi Bằng Phi yêu kiều cười nói.

Lôi Bằng Phi là trai tân chưa từng bị khiêu khích như vậy? Nhất thời mặt đỏ. vội vàng nói: “Để anh tự uống, em không phải như vậy.”

Hắn chỉ cảm thấy rượu chảy vào trong cổ họng khiến cho hắn thối hận phần muốn nhả lên, dường như mọi bức bách tiêu tan.

“Sao hả?” Kim tiểu thư cười tủm tỉm lách ra trứ đầu, hỏi một câu.

“Rất tuyệt, đúng là sav lòng người. ”Lôi Bằng Phi cảm giác thân mình như đang bay. mặt đỏ lên. thậm chí còn bắt đầu nói lắp.

Kim tiểu thư mỉm cười:” Rượu này là Huyết sắc Thiên Sứ chi dùng ba loại thượng hạng pha chế ra. trong đó có loại rất tốt cho đàn ông.”

Cô cầm một chén hướng về phía ba người còn lại nói: ” Các anh cũng ném thử đi, rất ngon đấy.”

Ba người còn lại không giống như Bằng Phi hoàn toàn tin tưởng bốn cô gái này. bèn hỏi: ” Lão Lôi anh sao thế?”

Lôi Bằng Phi cảm giác toàn thân như đang bay. mơ mơ màng màng cười nói:” Không có gì. chén rượu này vừa thơm lại vừa ngọt, ngon hơn rượu Mao Đài nhiều. Nếu các cậu không uống thì để tôi uống hết cho.”

Hắn nói đến đây ba người vội vàng cầm lấy chén.

“Anh vớ vẩn vừa thôi chúng ta còn nhiều việc phải làm.”Bọn họ thấy Lôi Bằng Phi chỉ là hơi say chứ không có phản ứng gì nên cũng yên tâm, nhấp để thưởng thức vị tuyệt vời của nó. Vị của nó giống như rượu nho, khi uống vào không cảm giác gì nhưng đợi một lát sẽ thấy ngọt trong cổ họng, thật sang khoái.

“Vị Thế nào?”Ba cô gái kia mỉm cười hỏi.

“Rượu ngon. không ngờ Nam Thành lại có rượu ngon vậy.”

“Thơm ngọt không đắng. ngon tuyệt”

”Đúng là rất ngon quả nhiên là Huyết sắc Thiên Sứ

Bốn người đều cảm thấy* toàn thân bay bổng cứ như là đi trên mây. toàn thân đều bồng bồng. bên cạnh có mỹ nhân khiến bọn họ rất thoải mái. Trần Bách Vinh. Vệ Dung. Từ Thanh Hải đều là người có tình trường lão luyện, nhưng cũng không khống chế được, tay bắt đầu chạm vào ngực mấy cô gái. Đến Lôi Bằng Phi cũng gục đầu vào lòng Kim tiểu thư, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay mịn màng của cô gái, mất hết lý trí.

Cách đó không xa Mộc Tiểu Yêu và Hồ Điệp Bang thấy vậy mặt lộ ra nụ cười âm hiểm

“Tiểu Yêu. xem ra mấy Tên này cũng chỉ thế mà thôi.”Người vừa nói là Chu Tước Đường đường chủ Diệp vân. Đối phó với Liêu Thiên Cửu lần này cũng chính là hắn và Tiết Ảnh. hủy hoại đội quân tinh nhuệ của Liêu Thiên Cửu lập công lớn.

Mộc Tiểu Yêu khinh bỉ tươi cười nói:” Người của chính phủ thì cũng là đàn ông sao có thể chống đỡ được chứ? Đúng rồi, các cậu không cho nhiều thuốc vào trong rượu đấy chứ? Nhỡ đâu bị bọn họ phát hiện thì không hay đâu, chuyện này nhất định phải làm cho tốt.”

“Chị Tiểu Yêu yên tâm. chúng em chỉ cho có một ít. chỉ cần qua ba tiếng là đội điều tra xuất sắc nhất thế giới sẽ không điều tra được dấu vết gì đâu.” Huyền Vũ Đường đường chủ Hải Bằng Phi âm hiểm cười nói.

Tiểu Yêu hài lòng gật đầu:” Vậy thì tốt. bảo bọn họ, cho nhạc to lên chút, để cho không khí náo nhiệt, kích động lên chút nữa. tôi sẽ hạ gục bọn họ”

“Vâng. chị Tiểu Yêu! ”Mấy người gật đầu nói.

Tiếng nhạc trong câu lạc bộ đêm to hơn, cả câu lạc bộ huyền náo hẳn lên. thanh niên lần lượt đứng dậy lắc nhảy .Mấy người Lôi Bằng Phi cũng đã say mê, quên mất mình là ai. đến đây làm gì, bọn họ không còn thấy khó chịu nữa mà cảm giác thấy toàn thân nóng bừng muốn tìm nơi phát tiết.

Kim tiểu thư thấy bọn họ vậy bèn cười nói:” em thấy hay là chúng ta đừng ngồi đây nữa mà ra nhảy đi. Khuấy động không khí. đừng ngại.”

Cô vừa nói vừa kéo Lôi Bằng Phi đến sàn nhảy.Trần Bách Vinh. Vệ Dung. Từ Thanh Hải cũng bị ba cô gái kéo đi. rồi điên cuồng giãy dụa. cảm giác như khi còn trẻ mười mấy tuổi, rồi mấy cô gái xinh đẹp trước mặt làm cho họ cảm thấy rất phấn khích. Bọn họ ôm lấy eo cô gái, bắt đầu nhảy, mặt không biết từ lúc nào đã

đỏ bừng như là uống say, thở dốc, lắc lư khiến cho bọn họ như quên đi tất cả trong mắt chỉ có mấy cô gái. Tay bọn họ đã luồn vào trong quần áo của mấy cô gái. thiếu chút nữa là cởi nội Y của họ ra.

Bốn người bọn họ không biết từ lúc nào đã được đưa tới một căn phòng sạch sẽ, sáng sủa đương nhiên là đi cùng mấy cô gái. Mấy cô gái uốn éo thân hình hấp dẫn của mình trước mặt bọn họ khiến bọn họ không thể kiềm chế được, không còn chút lí trí, cuối cùng trong phòng truyền ra tiếng thở dốc và rên rỉ...

Mộc Tiểu Yêu và mấy người bên ngoài nghe thấy vậy cười lạnh lùng.

377. Chương 378: Đại Nạn Trước Mắt.

Sáng sớm ánh sáng Chiều vào phòng của câu lạc bộ đêm Xà Mỹ Nhân. “Chuyện này là thế nào?”

“Anh không biết- Trời ơi. tối qua đã có chuyện gì xảy ra? Sao anh lại ở đây?” “Hả. sao anh lại cùng đắp chăn chung với em?”

Từng tiếng kinh hô lần lượt vang lên trong phòng, bốn người đàn ông kinh ngạc nhìn thân thể của mình và cô gái bên cạnh. vậy là đủ biết tối qua đã xảy ra chuyện gì- Chuyện này làm cho họ có cảm giác rơi từ thiên đường xuống địa ngục.

Bọn họ không còn nhớ gì nhiều về tối qua. Bọn họ chỉ nhớ là bọn họ nói chuyện cùng bốn cô gái này, và uống rượu, sau đó chuyện gì xảy ra bọn họ đều không nhớ gì cả. Lễ nào trong rượu có thuốc?

Nói là vậy nhưng mà tối hôm qua khi uống xong bọn họ chỉ thấy hơi say. chứ không có cảm giác khác. Nếu như rượu có thuốc thì cũng không thế nào, lễ nào chuyện này có âm mưu

Lôi Bằng Phi nghĩ đến chuyện đã xảy ra không biết là cảm giác gì. Nhìn cô gái bên cạnh mình vẫn còn chưa tỉnh ngủ hẳn. hắn vẫn thấy trong lòng bị khiêu khích, cứ như là nóng trong người vậy. Tối qua đối phương đã cùng mình qua đêm. khiến hắn biết thế nào là phụ nữ. khiến hắn trở thành người đàn ông thực sự.

“Anh tỉnh rồi à?” Kim tiểu thư mở mắt đỏ mặt- mỉm cười nhìn hắn, khẽ đẩy ngực đối phương cười hai tiếng, rồi lại nằm xuống.

“Thật không ngờ anh lại mạnh mẽ như vậy. Thiếu chút nữa thì em chết rồi.” Kim tiểu thư ôm hắn trong lòng, khuôn mặt đầy thỏa mãn.

“Anh. anh thật sự lợi hại vậy sao? Ha ha. đây là lần đầu tiên nên anh cũng không có kinh nghiệm. ”Lôi Bằng Phi đương nhiên biết đối phương đang nịnh hắn nhưng mà hắn vẫn sướng, thiếu chút nữa cười lớn.

“Nói nhảm. chẳng lẽ anh quên rồi sao? Người ta nói rằng rượu là chất kết nối quả đúng là như vậy. Bọn anh uống rượu xong đều như biến thành người khác, hành hạ mấy chị em em muốn chết. Coi như là bọn em đen đủi thiếu chút nữa là không xuống khỏi giường được.”Kim tiểu thư cười dài nói rồi vỗ vào hông đối phương.

Lôi Bằng Phi chưa từng trải qua như vậy. Hắn chỉ cảm thấy bàn tay nhỏ bé của cô gái rất mềm mại. toàn thân hắn như bị kích thích, thiếu chút nữa thì cho cô gái đó thấy bản lĩnh của hắn.

“Cái người này thật là. tối qua bắt nạt bọn em.lễ nào hôm nay cũng định bắt nạt bọn em?”Kim tiểu thư đã cảm giác thấy thay đổi của đối phương bèn giận dỗi nói

“Anh. anh. ai bảo em quyền rũ anh?”Lôi Bằng Phi đã cùng quan hệ với cô nên cũng

không còn gò bó như lúc đầu mà thoải mái cười lớn.

”Nhưng mà em phải nói với anh một việc, đợi việc này xong xuôi nếu như anh vẫn muốn thì không thành vấn đề”Kim tiểu thư hờn dỗi gục đầu vào lòng hắn.

Lôi Bằng Phi sao có thể chống cự được chứ- Hắn như quên hết tất cả cười nói: ” Chuyện gì?”

“Rất đơn giản. tiền.”Kim tiểu thư cười. tay trái đặt trên ngực đối phương.

“Tiền? Tiền gì?”Lôi Bằng Phi có chút ngẩn ra. vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

“Tiền gì? Hôm qua anh với tôi như vậy lẽ nào anh muốn quýt sao” Kim tiểu thư trở mặt. trừng mắt nhìn hần nói (thì ra là một kon ** =))..)

“Cô. cô nói tiền gì? Tối qua chúng tôi đâu có. không phải là hai bên tình nguyện sao? Sao lại đòi tiền?”Lôi Bằng Phi cả kinh mồ hôi vã ra. lun run nói lần này đúng là gây chuyện lớn rồi

“Hai bên tình nguyện? Chuyện này là do anh tình nguyện chứ tôi đâu tình nguyện. Tối qua anh đưa tôi tới đây, tôi khi đó đã phản kháng lại nhưng anh lại cởi quần áo tôi ra. vậy mà là tình nguyện sao” Nếu như nói đúng ra là anh .. .tôi”Kim tiểu thư sắc mặt đỏ bừng. hai tay chống nạnh nhìn hần. dọa bảo cảnh sát.

Ba cô gái khác cũng bắt đầu ra khỏi giường, lạnh lùng nhìn bọn họ. ánh mắt cực kì cău giận.

Từ Hải Thanh không ngờ lại như vậy? Ban đầu còn tưởng rằng đến Nam Thành gặp được mấy con gà giàu có, ai ngờ lại bị dính bẫy. Toàn thân họ lạnh như băng. cứ như là rơi vào hố băng vậy.

Trần Bách Vinh nghiêng răng nghiêng lợi nói:” Tối qua không phải các cô nói cùng chúng tôi một đêm sao? ” Cọ gẽ tí (tí tím cười nổi:” Chúng tôi đâu có nói, chúng tôi mời các anh uống rượu chứ đâu có bảo cùng các anh vui chơi? Trên thế giới này làm gì có gì miễn phí lẽ nào điều cơ bản đó các anh cũng không biết?”

Từ Hải Thanh biết bọn họ đã rơi vào bẫy có nói gì cũng vô ích. nếu chuyện bại lộ thì đúng là thanh danh của họ mất hết nên nói: ” Các cô nói đi. các cô muốn bao nhiêu tiền?”

Kim tiểu thư tìm một bộ quần áo không bị xé rách. cười nói:” Cùng không nhiều, mỗi người hai mươi nghìn, chúng Tôi bốn người, tám mươi nghìn thôi.”

“Cái gì? Tám mươi nghìn? Các cô cho rằng các cô là gái trinh chắc? Ngay cả gái trinh cũng không có cái giá đó.”Từ Hải Thanh thiếu chút nữa học máu, đúng là giá cắt cổ.

Kim tiểu thư lạnh lùng nhìn bọn họ nói:” Chúng tôi đúng là không phải là gái trinh nếu không thì sao có thể làm thế với các anh? May mắn là thân thể của chúng tôi cũng tốt nếu không thì đã bị các anh hành hạ chết rồi.”

”Các cô nói láo.”Từ Hải Thanh giận dữ hét lên một tiếng.

“Nói láo?”Cô gái bên cạnh hần nói: ” Khi bị các anh kéo đến phòng này chúng tôi đã nói qua giá cả. các anh nói rằng không vấn đề. vậy là lỗi của chúng tôi sao?”Cô gái đỏ mặt như làm chuyện gì sai trái.

“Chuyện này. các cô có chứng cứ gì không?”Vệ Dung im lặng hồi lâu giờ mới nói.

Cô gái tóc đỏ đi cùng hần nói;” Trong điện thoại của tôi có ghi âm lại lời các anh nói. các anh có thể nghe lại.”

Cô ấn nút quả nhiên phát ra âm thanh-“Anh này, chúng tôi không phải là loại phụ nữ đó. các anh đừng như vậy.”

Trong điện thoại truyền đến tiếng của cô gái tóc đỏ.

“Dù sao chuyện cũng đã vậy rồi. anh là đàn ông. em là phụ nữ. đừng có quá gò bó vậy. chúng ta thoải mái với nhau đi. anh sẽ cho em lên mây.”

Sau đó là Vệ Dung. hần nói nhưng điều mà hần nghe lại cũng thấy xấu hổ.

“Chúng ta không thể làm như vậy ” Cô gái vẫn còn chưa nói xong thì đã nghe thấy tiếng kéo khóa. Tiếng quần áo bị xé rách- Cô lại thấp giọng hỏi. Nếu như anh muốn vậy thì cần phải mất hai mươi nghìn, nếu không thì đừng đụng đến em. em không phải là loại gái tùy tiện!”

“Hai mươi nghìn, chứ hai trăm nghìn anh cũng đồng ý.”Vệ Dung cười nham hiểm.

Cuối cùng trong điện thoại truyền đến tiếng quần áo bị xé rách. tiếng thở dốc. rên rĩ và mấy người khác cũng vậy.

Bọn họ bốn người tái mặt. Xấu hổ không biết sao tối qua mình lại như vậy, đúng là đáng chết.

“Chuyện này . tiền. chúng tôi...”Lôi Bằng Phi nghĩ đến lần đầu tiên. không khỏi uất ức, lắp bắp nói

“Làm sao vậy? Chê ít? Em biết bọn anh đều là người có tiền, nếu như cho thêm bọn em cũng không ngại nhận.” Kim tiểu thư tươi cười nhìn bọn họ nói.

Từ Thanh Hải uất nghẹn, chuyện này mà truyền ra ngoài thì đúng là mất mặt. Hắn phát phát tay nói: “Các cô đợi chúng tôi một lát. bây giờ chúng tôi không mang tiền theo nhưng mà chúng tôi không quýt đâu. chúng tôi sẽ tìm người trả tiền.”

“Các anh không có tiền bây giờ? Vậy thì không được, nhờ các anh chạy mất thì sao?” Cô gái tóc đỏ kêu lên.

“Đúng vậy, loại người chơi không chịu bỏ tiền như bọn anh chúng tôi gặp nhiều rồi đừng có mà lừa chúng tôi, nếu như ép chúng tôi quá chúng tôi sẽ làm loạn trên phố xem các anh còn mặt mũi nào không?” Cô gái tóc tím nói.

Bốn người nghe vậy. mặt trắng bệch, không nói được câu nào.

378. Chương 379: Sập Bẫy.

Lôi Bằng Phi Trần Bách Vinh. Vệ Dung Hòa. Từ Thanh Hải ba người vừa mới bị mấy cô gái này nói. dục vọng giờ đã không còn mà thay vào đó là sự sợ hãi.

Bọn họ bình thường cũng đến hộp đêm chơi nhưng mà không thể quang minh chính đại mà phải lén lút- Đó chính là điểm khác nhau giữa quan và dân thường- Nếu là người thường thì không có gì để nói, người khác nhìn thấy cũng chẳng sao. Nhưng bọn họ là người có chức quyền, nếu như bắt thì đúng là chuyện nhỏ thành chuyện lớn, chuyện lớn thành chuyện xấu. rồi phong cách sống có vấn đề. tham ô này nọ. không có chuyện gì cũng thành có chuyện.

Bọn họ bây giờ sợ nhất là cấp trên biết, giới truyền thông biết. Nếu như bọn họ biết sự thật thì e rằng bọn họ có một nghìn cái miệng cũng không thanh minh nổi. Bây giờ nhìn bốn cô gái yêu kiều. Mỹ miều khiến bọn họ kinh hãi.

“Các anh nói xem. chuyện này nên làm thế nào?” Kim tiểu thư đã không còn hiền lành như ngày hôm qua. mà giọng nói như là đi làm ăn vậy. mặt lạnh tanh. đôi mắt lạnh lùng nhìn họ chằm chằm như sợ họ chạy mất.

Từ Thanh Hải chưa từng chịu tội thế này. Tròng lòng hắn đang hối hận vô cùng. đến điều tra thì cứ điều tra. sao lại vướng vào mấy chuyện này chứ? Lần này đúng là hay rồi, không muốn kinh động người khác cũng không được. Hắn cười khổ nói: “Các cô đừng nóng. tôi gọi điện thoại bảo người mang tiền đến. vậy là được

” Vậy còn được. dù sao chúng tôi cũng đã giăng lưới và các anh là nhưng con cá chết. nên đừng có hòng mà có ý đồ gì khác.” Kim tiểu thư hung tợn trừng mắt nhìn bọn họ. như thể muốn ăn tươi nuốt sống họ.

Trần Bách Vinh cùng Vệ Dung nhìn Từ Thanh Hải cười khổ một tiếng nói: “Lão Từ. chuyện này là thế nào?”

Từ Hải Thanh nhún vai nhìn bốn cô nàng người không mảnh vải, thở dài một hơi: “Ai bảo tối qua chúng ta uống say? Chuyện này đúng là làm bậy, tự làm tự chịu. tôi gọi điện cho lão Long, bảo hắn mang ít tiền đến đây. qua rồi hãy nói.”

Bọn họ ba người cúi đầu không nói được câu nào.

“Được rồi. nếu như các anh bảo người mang tiền đến. vậy thì mang nhiều một chút trả luôn tiền phòng!” Kim tiểu thư thấy Từ Thanh Hải định lấy điện thoại ra gọi bèn ngăn lại nói một câu.

“Gi? Tiền thuê phòng? Chuyện này, chuyện này.” Từ Thanh Hải thiếu chút nữa làm rơi điện thoại.

“Đúng vậy, sao hả? Chẳng lẽ chúng tôi phải trả tiền thuê phòng sao? Các anh đừng quên. tối qua các anh muốn tìm một phòng. Nếu là chúng tôi thì chúng tôi không đồng ý đâu. Chỉ có các anh mới có suy nghĩ đó thôi.

Cô gái tóc tím lườm bọn họ nói

“Đúng vậy, tôi qua. chị Kim mời bốn anh uống rượu, một chén mười nghìn mà không kêu ca gì. bọn họ chơi bởi xong lại định trốn. cứ như là bọn họ thiệt lắm ấy. biết thế này. chúng ta tội gì phải mời họ uống rượu? Đúng là phí tiền.” Cô gái tóc đỏ nói thêm vào.

Từ Thanh Hải nghe xong còn có thể nói gì nữa? Chuyện này rõ ràng là giả trò xảo trá nhưng mà có tác dụng gì đâu. Sự Thật nằm ở đây không thể thay đổi được. Hắn nhìn bốn cô gái khoát tay nói: “Tôi biết rồi các cô đừng nói nữa. không phải là tiền sao? Chúng tôi đưa tiền vậy là được chứ gì? Bao nhiêu tiền. các cô nói đi.”

“Ok tiền thuê phòng cùng ít thôi mà, các anh đưa hai nghìn là được rồi.” Kim tiểu thư trả lời.

“Gì? Cái phòng cũ nát này. có gì đâu cơ chứ. Chỉ ở có một tối mà hai nghìn?” Lôi Bằng Phi thiếu chút nữa nhảy dựng lên. đây không phải là nơi cho người ở sao? Động đến là tiền. cứ như là toàn làm bằng vậy.

Kim tiểu thư vuốt khuôn mặt hân cười: “Tôi nói cho anh biết, lẽ nào anh không biết đây là câu lạc bộ đêm sang nhất Nam Thành sao? Những hộp đêm khác một nửa cũng không bằng. Đừng có thấy người ít mà coi thường, những người đến đây chơi đều là người có tiền. Tiền với họ không là gì, họ đến đây để tìm sự phấn khích, để hưởng thụ. Khi vào cửa hẳn các anh đã lĩnh giáo rồi Phí qua cửa cũng phải mấy trăm. chứ đừng nói căn phòng lớn thế này.”

Bọn họ đã lĩnh giáo qua thật. so với tiền vào cửa thì tiền thuê phòng còn rẻ hơn. Dù sao bọn họ cũng đã phong lưu một đêm ở đây. Bọn họ xấu hổ không nói được lời nào.

Từ Hải Thanh vội vàng gọi cho Long Thiên Hữu.. không có tín hiệu nhận điện thoại, hắn toát mồ hôi

Mình đến Nam Thành lại gây ra chuyện này, đúng là mất mặt.

“A lô. Lão Từ hả? Bây giờ anh ở đâu? Sao tôi không liên lạc được với anh? Có phải là điều tra đã có kết quả gì rồi không?” Cuối cùng điện thoại đã thông, tiếng của Long Thiên Hữu.

Từ Hải Thanh vội vàng nuốt rồi nuốt nước miếng, ngượng ngùng cười nói: “Lão Long tôi là lão Từ đây. chuyện này. chúng tôi có chút rắc rối không biết anh có thời gian hay không?”

“Hả? Có chút việc? Việc gì? Chỉ cần tôi có thể giúp được tôi sẽ cố gắng- Tôi đã cho các cảnh sát đội hai tư trên hai tư rồi, chỉ chờ lệnh của các anh thôi” Long Thiên Hữu còn tưởng là có chuyện gì xảy ra vội vàng trả lời. cứ như là chuẩn bị xuất phát đến nơi.

“Kỳ thật kỳ thật không phải là chuyện đó. tôi, tôi muốn hỏi anh giờ có tiền không?” Từ Hải Thanh ngượng ngùng hỏi.

“Tiền? Anh cần bao nhiêu?” Long Thiên Hữu nghi hoặc hỏi.

“Chín mươi nghìn.” Từ Hải Thanh sợ có chuyện gì xảy ra nên cần nhiều hơn một chút.”

“Gì? Chín mươi nghìn? Lão Từ anh có phải điên rồi không? Tôi chỉ là một cục trưởng cục công an bình thường lấy đâu ra nhiều tiền vậy? có phải là có chuyện gì xảy ra rồi không? Sao lại cần nhiều tiền vậy?” Long Thiên Hữu bị dọa cho sợ chết khiếp.

“Chuyện này. tôi có chuyện gấp, anh đừng hỏi gì cả, mau giúp tôi đi. sau đó đưa đến đây. câu lạc bộ đêm Xà Mỹ Nhân. không được đề cho người khác biết- Lão Long tôi xin anh đấy. được không?” Từ Hải Thanh như sắp khóc đến nơi.

“Câu lạc bộ Xà Mỹ Nhân. Nơi đó hả? Được thôi. tôi sẽ cố hết sức. Anh đợi tôi nhé” Long Thiên Hữu dứt khoát nói.

Từ Hải Thanh gác điện thoại xong, hai mắt đỏ lừ. hắn sao không nghe ra ý của Thiên Cửu chứ. đối phương là cục trưởng cục công an Nam Thành đương nhiên là nắm rõ như lòng bàn tay. nhưng mà hiện tại lại giúp hắn trả tiền. thật đúng là không còn mặt mũi nào nữa.

“Đã có người đưa tiền tới. vậy thì các anh mau đi mặc quần áo đi rồi đợi đó. nhưng mà tôi nói cho các anh biết. trước khi người đó đến. các anh đừng hòng thoát khỏi đây.” Kim tiểu thư cảnh cáo bọn họ.

Bốn người nhìn nhau ử lử nói: “Chúng tôi biết rồi!”

Đợi bọn họ ăn mặc chỉnh tề xong, Kim tiểu thư đưa cho họ một đĩa CD. cười giải thích nói:” Đây là quá đặc biệt của chúng tôi bên trong có ghi lại tất cả mọi cảnh tối qua. coi như đây là kỉ niệm-”

“Gi? Ghi lại tất cả cảnh của ngày hôm qua?” Bốn người như phát điên

“Các anh không cần lo lắng. đây là kỉ niệm, sau này có thời gian thì nói chuyện, có thể xem xem, chúng tôi không có ý gì khác đâu.” Cô gái tóc đỏ thấy bọn họ kinh hãi tùm tùm cười nói.

Bốn người lạnh cả sống lưng, đến cả quần áo cũng ướt đầm mồ hôi.

Khoảng nửa tiếng sau Long Thiên Hữu đã đưa túi tiền đến chỗ Từ Hải nói:” Các anh, các anh chạy đi đâu vậy hả? Chuyện gì xảy ra vậy? Sao lại cần nhiều tiền vậy? Có phải là bị lừa rồi không? Nói cho tôi biết. tôi giam bọn họ vào đồn. không ngờ Nam Thành lại loạn vậy.

Bốn người nghe xong thấy rất uất ức nhưng không nói được lời nào. Từ Hải Thanh khoát tay thở dài một hơi:” Lão long. Anh đừng hỏi nữa. tiền là do chúng tôi tự nguyện bỏ ra. không có ai lừa cả. đến lúc đó chúng tôi nhất định sẽ trả lại cho anh.”

Long Thiên Hữu hào sảng vỗ ngực. nói:” Lão Từ. anh nói gì thế. chúng ta là bạn tốt. trả cái gì chứ? Các anh đến Nam Thành, tôi sẽ tiếp đãi các anh tận tình. Khoản tiền này coi như là tiếp đãi các anh đi. ”Bọn họ nghe xong vui sướng vô cùng. người này đúng là tốt quá.

Từ Hải Thanh nộp tiền thuê phòng xong thì bốn người bọn họ cùng Long Thiên Hữu rời khỏi hộp đêm. Đây mà là thiên đường sao? Có mà là địa ngục. sau này bọn họ không dám đến nữa.

Bọn họ chuẩn bị điều tra cho rõ ràng mọi chuyện nhưng mà sau khi trải qua chuyện này, bọn họ đã không còn ý chí chiến đấu như lúc đầu. Bọn họ có muốn điều tra tiếp thì khi nhìn thấy mặt của Long Thiên Hữu bọn họ cảm thấy xấu hổ. cứ như bị đối phương nhìn thấy gì đó. còn mặt mũi nào điều tra nữa? Tìm người khác thay? Minh chẳng quen ai ngoài mấy người của nhóm hành động đặc biệt- Họ còn lâu mới giúp đỡ. Bởi vậy cuối cùng họ quyết định kết thúc việc điều tra tại đây. chỉ có điều bọn họ miêu tả chi tiết hơn về chuyện Liêu Thiên Cửu đã chết.

Lâm Bắc Phàm nghe thấy tin này xong nhảy từ trên giường xuống đất tháo hết băng cuốn trên người, cười lớn.

379. Chương 380: Tái Ngộ Sát Thủ

” Nào chúng ta cùng nâng cốc, hôm nay không say không về.”

“Lâm huynh đệ. Lần này anh làm hay thật. đúng là thâm độc. e rằng sau này mấy tên công an bộ đó nhìn thấy chúng ta vẫn còn thấy xấu hổ. Càng nghĩ càng thấy vui, ha ha. Nhìn bộ dạng họ rời khỏi câu lạc bộ thật đúng là nực cười. Đó gọi là báo ứng.”

“Không phải là chuyện nhỏ sao? Có gì to tát đâu. Tôi để cho bọn họ được hưởng thụ. một đồng cũng không mất còn gì.”

“Nói cũng đúng. bốn người bọn họ cũng không tồi, vừa mới đến có một ngày đã được uống rượu ngon. cùng mỹ nữ đẹp. mẹ nó. nếu như là em thì em không muốn làm công an nữa, hàng ngày đều...”

Trong một căn phòng. Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng cùng với mấy tên nữa đang uống rượu. hai bên không chút khoảng cách, bọn họ uống như một lũ lưu manh.

Số 15 đax uống say khướt không còn biết trời đất gì nữa. hần vỗ vai Lâm Bắc Phàm nói:” Lâm huynh đệ. lần này anh đúng là không tồi, không những bảo vệ được mình mà còn cho bọn công an bộ một bài học. đúng là vui quá. tôi kính anh một chén.”

Lâm Bắc Phàm cùng hần đụng chén. cười nói:” Chỉ là một chút xảo quệt thôi mà không có gì to tát cả.”

Sô 8 lác đầu nói:” Chuyện này không phải là chút xảo quệt mà là lợi hại, tục ngữ nói không sai- Vô giả tranh thiên hạ. người thông minh mưu đồ thiên hạ. ha ha.”

Bang. bang....

Khi mà mấy người đang vui vẻ tột độ thì lại nghe thấy mấy tiếng động vang lên từ bên

ngoài Lâm Bắc Phàm chưa kịp phản ứng. nhưng lại nghe thấy cốc rượu trong tay mình “ba” một tiếng.”

Cái cốc vỡ tan. ngực hắn thì bị trúng đạn. còn Trương Minh Thắng thì do đứng xa cửa sổ nên chỉ bị trúng vào sườn. máu chảy ra. đau đớn hắn kêu lên rồi ngã xuống mặt đất.

“Số 13. Số 13 cậu sao vậy? mau tỉnh dậy đi.”Số 8 và số 15 nhanh chóng phản ứng, thì đã nhìn thấy một người đàn ông trong số họ trúng đạn ở ngực. máu không ngừng chảy ra. xem chừng đã không còn hi vọng gì.

Lâm Bắc Phàm thân thể cũng té lăn trên đất, cảm giác được cả người mình lạnh như băng. hắn thấp giọng nói;” Mau, mau trốn đi. có tay súng bắn tĩa.”

Nhưng người khác thấy bộ dạng của hắn xong cũng vội vàng trốn xuống dưới bàn. rồi nhìn Lâm Bắc Phàm máu chảy như suối.

“Mẹ kiếp. tên chó nào làm chuyện này? Dám đánh lén chúng ta. không muốn sống rồi sao?”Số 15 rút súng lục hướng ra ngoài cửa sổ, điên cuồng bắn.

Trương Minh Thắng đã bị thương, bò đến trước mặt Lâm Bắc Phàm kêu lên:” Mẹ kiếp. lão đại anh không sao chứ? Anh nhất định không được dọa em đâu đấy. em nhất gan lắm. anh không sao đâu....”

Lâm Bắc Phàm lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác giữa sống và chết. hóa ra đây là cảm giác khó chết. đúng là tuyệt thật- ngực hơi đau, mắt tối um. não mê muội cứ như là thiếu cái gì đó.

Tiểu Kim hôm nay cũng uống vài chén nên mơ mơ màng màng, nên mới không nhận ra có tập kích nó mới nức nở nói:” Lão đại- anh không sao đâu, em sẽ không để cho anh chết. mẹ kiếp- anh là Đồ Long đại hiệp. chết thế quái nào được?”Nó vội vàng triển khai pháp lực, khổng chế vết thương chảy máu.

Lâm Bắc Phàm mở mắt tức giận trừng mắt nhìn nó:” Tao. tao chết cái rắm, tao còn phải chăm sóc vợ con tao. còn có những người khác cần tao chăm sóc. sao có thể chết được chứ. Mày nói ít thôi mau tiếp sinh khí cho tao. cẩn thận, không tao cho mày một trận đấy.”Tiếng hắn ngày càng nhỏ và yếu dần.

“Các anh. các anh mau nghĩ cách đi, lão đại sắp không xong rồi!”Trương Minh Thắng kêu lên.

“Tôi gọi điện cho lão Long mang chi viện đến. ngăn chặn bọn chúng, rời khỏi đây rồi nói.”Số 8 bình tĩnh nói. còn hắn thì rút điện thoại ra gọi cho Long Thiên Hư.

Mấy người khác cũng lấy súng ra. bắn ra bên ngoài mặc dù không thể trúng được nhưng mà cũng có thể chặn được bọn chúng, bảo đảm an toàn tạm thời.

Long Thiên Hư nghe xong kinh hãi.Chuyện là thế nào? Nam Thành xuất hiện bắn tĩa. người của cục an toàn bị giết. Lâm Bắc Phàm trọng thương- Nếu như chuyện truyền ra ngoài thì hắn cũng không thể ngồi yên vị trí này được. Hắn vội vàng điều động cảnh sát Nam Thành, không biết thế nào nhưng cứ khổng chế sát thủ rồi nói.”

“Ba ba ba - - ” cửa thủy tinh lần lượt bị vỡ. Nhân viên phục vụ nghe thấy tiếng súng xong, sợ hãi gọi cầu cứu.

Số 8 thừa dịp những người khác tiến công, hắn vội vàng cầm lấy hai tay của Bắc Phàm rồi cùng với Minh Thắng kéo hắn ra khỏi phòng, rồi nói với mấy người khác: ” Các cậu mau ra khỏi đây. ở đây nguy hiểm

“Chúng tôi biết rồi.”Số 15 vội vàng kêu lớn. Bang bang...

Hắn vừa nói xong thì tay phải trúng đạn. máu chảy ra. khẩu súng trong tay rơi xuống đất. hắn đau đớn mặt tái mét. vội vàng cắn chặt răng, chạy ra ngoài. Mấy người khác ra khỏi phòng xong cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Mẹ kiếp. kẻ nào làm chuyện này? Sao lại dùng súng để công kích?” Số 15 uất hận kêu lên.

Bởi vì mất nhiều máu. Trương Minh Thắng mặt trắng bệch, thấp giọng nói:” Hóa ra là bọn họ, không ngờ bọn họ lại truy sát đến tận Nam Thành, xem ra chúng ta gặp nguy rồi.”Hắn nghĩ tới nhóm sát thủ điên cuồng, toàn thân run rẩy.

“Gi? Cậu biết bọn họ là ai? Bọn họ rốt cuộc là ai?”Số 15 vội vàng hỏi.

“Chuyện này.. ” Trương Minh Thắng cũng không biết có nên nói cho bọn họ biết hay không.

Số 15 kêu lên:” Cậu nói mau đi. rốt cục là kẻ nào?”

Trương Minh Thắng bị đối phương tóm cổ như con gà sắp bị cắt tiết vội vàng nói:” Mẹ kiếp- anh mau buông tay ra. tên khốn...” Lâm Bắc Phàm đang hôn mê đột nhiên nói một câu :” Không phải hẳn không muốn nói cho các cậu. mà là sợ liên lụy các cậu, mấy tên này là sát thủ có liên quan đến chúng tôi!”

“Mẹ kiếp. ý của anh là sao? Bọn họ đã giết người của chúng ta. còn bắn tôi một phát. vậy mà không liên quan đến chúng tôi sao? Chúng tôi là người của chính phủ. sát thương một người sao có thể dễ vậy chứ. Anh mau nói bọn chúng là ai? Sao lại khủng bố đến vậy .”Số 15 đẩy Trương Minh Thắng sang một bên hỏi Lâm Bắc Phàm.

“Bọn họ là sát thủ nước Mỹ. mang tên Thiên sứ địa ngục. không biết vì sao truy kích chúng ta. khi ở kinh thành; cũng đã xảy ra chuyện thế này, lần đó chúng ta cũng đã chết mất hai người. Cậu Thắng cũng đã bị trúng một viên đạn, ai ngờ bọn chúng lại đuổi đến tận đây. Lần này liên lụy đến các cậu rồi. ”Lâm Bắc Phàm nói.

“Thiên sứ địa ngục?”Mấy người sắc mặt thay đổi.

Bọn họ là thành viên của tổ hành động đặc biệt nên cũng biết chút ít về tổ chức sát thủ này, không ngờ lại gặp bọn họ ở đây. đúng là có chút oan ức.

Số 15 không phục kêu lên:” Không biết bọn họ có phải là Thiên sứ địa ngục hay không, dám động đến chúng ta. chúng ta nhất định sẽ cho bọn chúng nếm mùi.

Hắn bình thường vẫn là một người không tin vào thua cuộc. bây giờ cũng vậy, nói xong hắn bèn đi về phía cửa, định cùng mấy tên đó giao thủ một phen

Số 8 vội vàng tóm lấy hắn. nhú mày. Tỉnh táo nói:” Bây giờ chúng ta ở chỗ sáng, chúng ở chỗ tối. nếu như tấn công trực tiếp thì không có lợi cho chúng ta. hay là chúng ta cứ đưa các huynh đệ xuống tầng một đã. đợi cảnh sát đến rồi ra tay.”

Lâm Bắc Phàm thương thế khá nghiêm trọng, nhìn Trương Minh Thắng và số 15 bị thương, đúng là lực yếu. Hơn nữa đối phương lại có súng. đúng là khó mà chống trả lại. nên cũng gật đầu đồng ý.

Bọn họ vất vả lắm mới xuống đến tầng một, thì đã thấy đại sảnh khách sạn náo loạn. Mấy vị khách trong phòng ăn cứ như điên hết cả, sợ bị giết chết. Đến ngay cả nhân viên khách sạn cũng không muốn ở trong khách sạn thêm một giây phút nào nữa.

“Chuyện này nên làm thế nào? Nhiều người như vậy. chúng ta sao có thể ra ngoài?”Trương Minh Thắng cắn răng, dựa vào tường hỏi số 8.

Hắn trả lời:” Chuyện Chuyện này không thành vấn đề. chúng ta trà trộn vào đoàn người đi ra. ”Đôi mắt hắn như cú vọ không dám buông lỏng cảnh giác.

Mấy thành viên khác của tổ hành động đặc biệt nghe thấy vậy cũng gật đầu đồng ý. đi về phía đám đông.

“Ba!”

Đúng lúc đó. tay phải của số 8 giơ lên. súng nổ. nhìn thấy người đàn ông đứng đó không xa, ngực chảy đầy máu. cơ thể hắn khê lay động rồi ngã gục xuống đất. tay phải của hắn đang cầm khẩu súng.

“Giết người!”Những người đó thấy trong đại sảnh có người chết. và nghe rõ tiếng súng, lại càng hoảng hốt chạy ra ngoài.

380. Chương 381: Làm Quỷ Cũng Phong Lưu.

Số 8 và mấy người đều đứng quanh Trương Minh Thắng và Lâm Bắc Phàm bảo vệ họ, rồi nhìn ra đám người hỗn loạn ở xung quanh với con mắt vô cùng cảnh giác. không dám chủ quan chút nào. nhưng theo

thời gian. ai nấy trong bọn họ đều cảm thấy kinh hãi hết sức. không ngờ cái địa ngục thiên sứ này lại mạnh đến vậy. Lần này vì để đánh trộm hai người mà lại phải nhiều cao thủ đến thế. lẽ nào bọn họ lại không sợ nhưng người này sẽ mãi mãi chôn vùi tại lãnh thổ Trung Quốc hay sao?

Trong vòng năm phút ngắn ngủi mà bọn họ đã giết chết bốn gã sát thủ tay cầm súng ngắn rồi, không nhưng thế còn không tính vài tay súng bắn tỉa bên ngoài vào trong này nữa. Chỉ riêng mấy người này thôi thì ít nhất cũng phải đến bảy người, đây còn không kể đến những tên sát thủ chưa xuất hiện nữa.

Lâm Bắc Phàm nhắm nghiền hai mắt. sắc mặt tái nhợt, thở hắt ra một cách yếu đuối, mặc dù vết thương đã được Tiểu Kim cầm máu cho. nhưng đây là đạn súng ngắn. lực xuyên thấu không nhỏ chút nào. nếu không phải hắn đã tu luyện “Long Tu Bảo Điền” đến tầng thứ năm rồi thì e rằng hắn đã bị viên đạn găm thấu vào tận xương tủy rồi. Bỗng nhiên lúc này hắn nghe thấy Tiểu Kim truyền âm nói: “Lão đại ba mươi sáu độ phía tay trái.”

Hắn lập tức thấp giọng nói: “Ba mươi sáu độ bên trái.”

Số 3 không một chút suy nghĩ, vừa nghe xong liền giơ luôn tay phải lên ‘păng’ một phát

Một cô gái trẻ ước chừng hai mươi tuổi trúng một phát đạn vào ngực. máu phun trào ra không ngớt. còn đôi mắt cô thì lộ rõ vẻ sợ sệt. kinh hãi cơ thể ngã đổ rạp về đằng sau. Hai bàn tay nhỏ bé của cô không có gì cả, không súng, cũng không có bất kỳ vũ khí nào khác. dường như cô không phải là sát thủ gì hết.

Số 3 không khỏi khẽ kêu lên: “Chết rồi, toi rồi ngộ sát một người, lần này cấp trên nhất định sẽ thịt chúng ta mất. giết người là phạm pháp đó!”

Nói vậy nhưng trên mặt anh ta không có bất kỳ một nỗi sợ hãi gì cả, chẳng khác nào bọn họ vừa mới giết chết một con gà.

Nhưng thành viên trong tiểu đội hành động đặc biệt này của bọn họ ngày thường giết người chẳng khác nào giẫm nát một con kiến, đừng nói là giết nhầm một, hai người, mà cho dù là giết nhầm đến cả mười người hay nhiều hơn đi chăng nữa. thì bọn họ cũng không thèm để tâm.

Chúng tôi làm việc vì quốc gia nên được đặc quyền như vậy

Lâm Bắc Phàm không ngờ góc độ mà mình nói lại là một cô gái xinh đẹp kia. liền truyền âm cho Tiểu Kim với giọng điệu bất mãn: “Thằng ranh vớ vẩn này. mày muốn chơi cho tao phải không? Một cô em đẹp thế kia mà lại để bọn họ bắn cho nát đầu, thật là đáng thương!”

“Khụ khụ....” Tiểu Kim thiếu chút nữa thì hộc máu mồm. Lão đại của mình ra nông nổi này rồi mà còn có thể biểu hiện một cách vô sỉ đến vậy, xem ra người này khi nào mà vô sỉ lên thì chắc không cần biết là vào lúc nào và ở đâu nữa. Nghĩ vậy liền tức giận đáp: “Trên đầu cô ta có một cây kim bạc. thuộc vào loại kềm theo độc. Một người kế thừa đời thứ hai vạn sáu nghìn năm trăm bảy mươi sáu của gia tộc Kreis thuộc dòng dõi nhà rồng như Tiểu Kim em đây, thì nhãn lực và khứu giác của em xem như đệ nhất trên thế giới này rồi chẳng lẽ anh lại nghĩ em lừa anh chắc? Nếu sớm biết anh là người ăn cháo đá bát như vậy thì em đã không nói cho anh biết rồi.”

Lâm Bắc Phàm chẳng thèm để ý đến nó. thấp giọng nói với mấy người khác: “Cô ta...trên đầu cô ta có một cây kim độc. vì thế mà...-Ai thế mà...” Mấy người bọn họ toàn thân lạnh toát. rùng mình mấy cái như là gặp phải quỷ vậy.

Cô gái kia nguy trang vô cùng kín kẽ. mái tóc dài đen bóng được búi gọn lại. khoảng cách thì xa căn bản là không thể nhìn ra được cô ta giấu một cây kim trên đầu. vậy mà thằng nhãi này lại có thể cảm nhận được cả điều này, thì quả là kinh hãi. Chẳng lẽ mắt của đối phương có thể nhìn xuyên suốt hay sao? Bọn họ theo phản xạ đều lấy tay che của quý của mình lại. cứ như sợ đối phương sẽ nhìn xuyên qua được vậy.

Lâm Bắc Phàm thầm tò ra khinh bỉ bọn họ. mấy tên háo sắc này có còn là người của quốc gia nữa không? Sao lại có thể làm cái tư thế hạ lưu như thế này chứ? Xem ra cũng chẳng hơn gì mấy tên ất ơ. còn đồ ngoài đường phố kia

Dưới sự chỉ đạo của Tiểu Kim thì bọn họ liên tiếp bắn chết bốn tên sát thủ nhìn bề ngoài không một chút gì gọi là giống sát thủ cả. có điều. giờ đây khách khứa trong đại sảnh đã tản mát đi gần hết. chẳng còn

mấy người dám lưu lại ở nơi này.

Đúng vào lúc này, từ bên ngoài truyền lại tiếng còi báo động của cảnh sát, nhìn qua cửa sổ của đại sảnh thì thấy mười mấy chiếc xe cảnh sát đang hùng dũng từ xa tiến tới, đi đầu lại là hai bố con Long Thiên Hưu và Long Yên Nguyệt, bọn họ vội vàng gọi đến bảy tám chục viên cảnh sát phân bố ra khắp nơi. lúc này họ mới rút súng ở eo ra, sau đó nhìn khắp nơi với vẻ mặt đầy cảnh giác. bước nhanh vào bên trong khách sạn.

Bà nó chứ. thế này thì ghê phải biết. Ngày thường ở cái Nam Thành này thì những vụ xô xát trộm cướp vặt xảy ra không ít. nhưng những thứ đó so với sát thủ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nếu bên trên mà điều tra thì e rằng thành phố Nam Thành từ trên xuống dưới đều đổ rạp hết cả lượt. vì vậy hai người bọn họ điều động hết số cảnh sát có thể điều động ở Nam Thành ra đây. cũng coi như là lấy lệ một chút.

“Cuối cùng thì mấy người cũng đến. Chỉ đến chậm một bước nữa thôi thì chúng tôi cũng tiêu đời ở đây rồi!” số 3 thấy hai người bọn họ vẫn đang đứng ngăn người ra. hần liền the the kêu gào như mấy tên pê đê. có cảm giác giống như là hần suýt chút nữa bị cô nàng nào đó cưỡng hiếp vậy.

Long Thiên Hưu nhìn đám thi thể máu me bê bết ở trong đại sảnh của khách sạn. thì cảm thấy mặt mũi tối sầm lại. thiếu chút nữa Thì ngã ngựa ra nền nhà.

Mấy tên khốn này thật không coi mạng người ra gì cả. lại còn giết người cho hả giận nữa. đúng là một lũ cặn bã.

Mặc dù ông ta đảm đương chức cục trưởng cục công an của Nam Thành, nhưng nói gì thì nói nơi này cũng là một thành phố nhỏ. làm gì đã thấy được một trận thế lớn đến vậy? Có khi lại tưởng mấy người bọn họ không tìm ra được sát thủ. rồi giết mấy người dân thông thường để báo cáo cấp trên cũng nên.

Long Yên Nguyệt nhìn ba xác chết nằm chổng trơ trên sàn nhà, nam có, nữ cũng có. mặc dù cô đã có sự chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì cô không khỏi sợ đến xanh mặt nhưng khi ánh mắt dịu dàng của cô dừng lại trên người Lâm Bắc Phàm. thì cô lại càng cảm thấy sợ sệt hơn. sau đó cô vội vàng chạy bỏ về phía hần. ôm lấy cánh tay của đối phương, lớn tiếng kêu lên: “Lâm Bắc Phàm. anh...anh làm sao thế?”

Người anh.... á anh trúng đạn rồi? Sao anh không tránh ra một bên chứ? Đúng là cái đồ ngốc nghếch...-anh- anh đúng là...” Hai mắt cô đỏ ngầu. thiếu chút nữa thì khóc òa lên.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy buồn bực vô cùng. nếu mình mà có thể né tránh được thì mình còn phải chịu phát đạn này hay sao?

Có điều. giờ đây có Long Yên Nguyệt ôm lấy mình thế này. thì cần gì mấy người đàn ông khác đến diu đỡ mình nữa chứ. Nghĩ vậy hần liền dựa luôn thân hình của mình lên đối phương không hề khách khí chút nào. đã thế hần còn hít lấy hít để mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ đối phương, cảm nhận được sự chà xát từ bầu ngực nhô ra của cô vào ngực mình, hai tay thuận thế đặt vào hông đối phương, nhẹ nhàng vuốt qua vuốt lại vài cái. cái cảm giác này quả là thích thú vô cùng. Tim hần đập rộn ràng. thiếu chút nữa thì biến thân thành một con cầm thú- đề ngựa cô ả ra đây. nhưng vì cha của người ta cũng ở đây. nên đành không chế sự xúc động trong lòng mình lại. không để nó thể hiện ra ngoài

“Anh...anh làm sao rồi? Anh...anh đừng làm em sợ!”

Long Yên Nguyệt nói gì thì nói cũng là một cảnh sát. vì vậy mà với thể trọng như vậy của đối phương đè lên người thế này thì cô vẫn có thể đỡ được một lúc. mặc dù cảm nhận được đối phương đang lạm dụng mình. nhưng nhìn vẻ mặt xanh xao trắng bệch của đối phương, thì cô tự nói với mình rằng những động tác này chỉ là trùng hợp mà thôi.

“Nếu...mà anh chết rồi, thì em ày giúp anh chôn cất cho Vi Nhi, anh thực lòng cảm ơn em nhiều lắm!”

Lâm Bắc Phàm giả bộ dùng giọng điệu thều thào yếu ớt khẽ nói bên tai đối phương.

”Anh...anh... anh là đồ khốn nạn.-anh ăn hiếp chị Vi Vi. rồi còn ăn hiếp em nữa. lẽ nào giờ đây anh muốn chết là hết ngay được sao? Em sẽ không đồng ý đề nghị của anh đâu!”

Long Yên Nguyệt đổi mặt với tình cảnh như thế này cũng đủ làm cô sợ đến nỗi phải òa khóc

“Hà? Ăn hiệp con?”

Long Thiên Hưu nghiêng đầu sang một bên. trên mặt lộ rõ vẻ kỳ quặc, tựa như từ này có điều gì vô cùng kỳ lạ. không đúng với nghĩa vốn có của nó.

Khuôn mặt Long Yên Nguyệt hơi ửng đỏ. không ngờ cha mình lại nói được những câu như thế này vào lúc này. cứ như mình với cái tên dâm dề dề tiện này có gì rồi không bằng. Cô nhất thời gắt giọng: “Cha nghĩ linh tinh cái gì thế? Anh ấy đã ra nông nổi này rồi mà cha còn không đến giúp đỡ một tay’

Long Thiên Hưu thấy tên nhãi Lâm Bắc Phàm này vẫn còn đang lạm dụng con gái mình. hai bàn tay của hắn ta không thành thật chút nào liền xông lên phía trước, ông đang chuẩn bị diu đỡ hắn dậy. thì ai ngờ Lâm Bắc Phàm lại giả chết. cứ dính chặt vào người Long Yên Nguyệt, không chịu động đậy gì hết. Long Thiên Hưu tức điên lên. chửi bới cả họ hàng hàng hốc cái thằng ranh vô si lợi dụng con gái mình này.

Từ bên ngoài truyền đến những tiếng súng phát ra vô cùng kịch liệt. xem ra những viên cảnh sát đã giao đấu với sát thủ rồi, điều này khiến cho đường phố bên ngoài trở nên hỗn loạn. có những người dân đi đường chưa kịp tản ra thì sợ quá gào thét đến chói tai người thì bấm số gọi 110. người thì chạy tán loạn, người thì gào thét không ngừng, tựa như là ngày tận thế đã đến rồi vậy.

Số 8 quyết định nhanh chóng, quát lớn: “Số 1. anh bảo vệ phía bên trái số 12. anh bảo vệ phía bên phải. Những người khác theo tôi bảo vệ Lâm huynh đệ. mau đem bọn họ ra ngoài rồi đưa đến bệnh viện trong thời gian sớm nhất”

Mọi người đều gật nhẹ đầu một cái. sau đó dùng tốc độ nhanh nhất có thể xông ra bên ngoài.

“Dùm!”

Một viên đạn xé gió từ phía bên phải bọn họ bay đến.

Về mặt người đàn ông trung niên số 12 hơi biến sắc. ông ta có thể né tránh viên đạn này một cách nhẹ nhàng nhất nhưng nếu ông ta mà né tránh, thì mấy người Lâm Bắc Phàm sẽ gặp nguy. vì vậy mà ông ta vội vàng nhắc cánh tay phải lên chặn viên đạn này lại.

Máu tươi phun ra không ngừng từ cánh tay của ông ta. chẳng mấy chốc đã nhuộm đỏ hết cả cánh tay, còn ông ta thì nghiêng chặt hàm răng lại. không hé răng nói một câu. tiếp tục bảo vệ những người khác tiến ra phía ngoài

Mấy người bọn họ dưới sự bảo vệ như thế này, cuối cùng cũng chui được vào bên trong xe. sau đó phóng thẳng về phía bệnh viện một cách điên cuồng, nhưng vẫn không ngừng nghe thấy những tiếng súng bắn liên hồi lên xe. khiến cho những chiếc xe cảnh sát giờ đây trông không khác gì tổ ong vô vẽ, đã thế còn bốc lên những cột khói đen sì. nhìn thế nào thì vẫn thấy nó giống với loại xe second hand ở chỗ thu phế phẩm.

“Các anh-.các anh nhanh lên một chút. anh ấy-.anh ấy sắp không chịu được nữa rồi!”

Long Yên Nguyệt để Lâm Bắc Phàm nằm trong lòng mình. Nhìn mặt càng ngày càng trắng bệch của đối phương, thì hai hàng nước mắt của cô cứ lăn dài trên má. không thể kìm lại được. Cô không biết vì sao mình lại lo lắng cho đối phương đến thế, nhưng sau khi Thấy đối phương bị trúng một phát đạn vào ngực thế này, thì cô cũng cảm thấy tim mình lun rầy không thôi

Lâm Bắc Phàm thấy bộ ngực của đối phương dán gần vào mặt mình như vậy. không những thế hương thơm từ da thịt và độ đàn hồi của nó làm cho hắn suýt chút nữa thì rên rĩ

thành tiếng- Nếu không phải mình đang bị trọng thương thì mình thực sự hy vọng giờ khắc này có thể được dùng lại vĩnh viễn ở đây.

”Hờ hờ. Bầu ngực của cô nàng chuyên gây rắc rối này không nhỏ chút nào, còn to hơn cả của Vi Nhỉ nữa. có thể so sánh được với của Nhạc Huyền, nhưng cho dù là như thế thì cô ta cũng không thể đặt nỏ lên mặt mình thế này chứ? Đây không phải là muốn đóng đưa mình

sao?”“Lão đại anh thật là vô si quá đáng!” Tiểu Kim rên

“Khụ khụ, tục ngữ có câu, chết dưới hoa mẫu đơn. làm quỷ cũng phong lưu mà!” Lâm Bắc Phàm cố gắng biện hộ lại cho mình một câu.

381. Chương 382, Địa Đầu Xà!

Sau khi bọn họ tới bệnh viện. thì bốn người Lâm Bắc Phàm. Trương Minh Thắng, số 15 và số 12 đều được đưa vào cấp cứu khẩn cấp. ba người Trương Minh Thắng, số 15 và số 12 chỉ là bị bắn vào vai, nên không nguy hại đến tính mạng. Chỉ cần gấp viên đạn ra rồi băng bó một chút. Nghỉ ngơi một thời gian là sẽ dần khôi phục. còn vết thương của Lâm Bắc Phàm thì có phần nghiêm trọng hơn. nếu không phải cái cốc rượu đổ đổ cho hắn. nếu không phải hắn khỏe hơn người bình thường rất nhiều thì e rằng hắn đã sớm đứng trước mặt Diêm Vương Gia báo cáo rồi

Cho dù Tiểu Kim có kịp thời ngăn chặn lại vết thương không ngừng chảy máu của Lâm Bắc Phàm. nhưng ít nhiều vẫn bị trì hoãn. khiến cho hắn giờ đây phải nửa sống nửa chết tiếp nhận cấp cứu. Mặc dù là không có nguy hại quá lớn đến tính mạng. nhưng nếu hắn muốn bình phục. thì e rằng nhất định phải nghỉ ngơi một thời gian khá dài mới được.

Long Yên Nguyệt và mấy người bọn họ đều đứng hết ở ngoài hành lang. khi cô thấy đèn của phòng cấp cứu vẫn sáng Thì trong lòng nóng như lửa đốt, không ngừng đi đi lại lại. Thỉnh thoảng lại ngược nhìn lên chiếc đèn trước cửa phòng cấp cứu. tâm trạng lo lắng thấp thỏm không yên.

“Tiểu Nguyệt, con đừng có đi đi lại lại mãi như thế. Bố chóng mặt lắm!”

Long Thiên HƯU lần đầu tiên thấy bộ dạng của con gái mình như vậy, thì không khỏi toát mồ hôi hột. Khi mình bị thương cũng không thấy bộ dạng lo lắng vạn phần của nó như thế này.

“Nhưng.. .nhưng...Bác Phàm....anh ấy hiện giờ...”

Long Yên Nguyệt lo lắng quá. hai mắt lại đỏ lừ, thiếu chút nữa thì lại òa khóc. “Bác Phàm?”

Long Thiên Hưu nghĩ một hồi về cái cách xưng hô này. đây là cả một tiến bộ lắm rồi, ngày trước có bao giờ thấy nó gọi tên tiểu tử vô liêm sỉ nào một cách thân mật như thế đâu. đây là việc xảy ra từ khi nào vậy? Xem ra ngày sau mình phải quan tâm hơn một chút mới được, không sau này lại bị tên tiểu tử này lừa con gái mình đi thì sao.

“Cha. cha nói cái gì vậy? Con...con chỉ là thuận miệng nói thế thôi.” Long Yên Nguyệt

lại đổ ứng hết cả mặt. Hờn dỗi nói. “Bây giờ Bác Phàm đã ra nông nổi này rồi mà cha còn ở đó mà nghĩ ngợi lung tung nữa.”

“Khụ khụ. đây cũng là cha quan tâm đến con mới vậy mà!”

Long Thiên Hưu cũng cảm thấy* giờ này mà nói những lời như vậy thì không được hợp tình hợp lý cho lắm. vì vậy mà ông đưa tay lên gỡ gỡ đầu, rồi cười gượng lấy một cái. sau đó ông trông thấy số 12, số 15 và Trương Minh Thắng bước từ trong phòng trị liệu ra. trên vai người nào người nấy đều được băng bó chằng chịt. mặt mũi thì âu sầu, trông nực cười vô cùng.

“Mẹ kiếp. cũng chỉ là bị trúng một viên đạn thôi mà- đâu có phải là bị đánh ở những chỗ khác đâu. sao mấy tên bác sỹ kia lại bảo mình là trong vòng một tháng không được động vào phụ nữ chứ? Thế chẳng phải để mình nhịn muốn chết sao?” Trương Minh Thắng khó chịu lắm bầm một mình.

Long Thiên Hưu nghe được thì suýt hộc máu mồm. trong đầu tên nhãi này chẳng lẽ ngoài phụ nữ ra thì vẫn là phụ nữ nhỉ? Giờ bộ dạng đã như vậy rồi mà đầu óc lúc nào cũng chỉ nghĩ đến phụ nữ. Nghĩ vậy, ông ta liền vỗ mạnh vào đầu đối phương mà mắng: “Cậu còn muốn sống hay không thế? Lâm Bắc Phàm còn không biết sống chết ra sao. vậy mà cậu thì lại chỉ nghĩ đến phụ nữ thôi à?”

“Lão đại của tôi á?”

Trương Minh Thắng hơi nghiêng đầu liếc nhìn chiếc đèn vẫn sáng chói ở trước cửa phòng cấp cứu. thì không khỏi thấp giọng nói một câu: “Bên trong chắc chắn là có cô y tá xinh đẹp nào đó rồi, nếu không thì làm gì có chuyện đến giờ mà lão đại vẫn chưa ra?”

Cả đám người bọn họ sau khi nghe được lời này thì ai nấy đều lộ rõ vẻ mặt vô cùng kỳ quái.

Tên nhải này còn là người hay không đây? Lão đại của mình bị trúng đạn. hiện giờ còn chưa rõ sống chết ra sao. vậy mà gã còn ở đây nói giỡn được. số 15 xúc động quá. Thiếu chút nữa thì dí mặt Trương Minh Thắng xuống đất. cạy đầu gã ra xem xem bên trong rốt cuộc là do cái gì cấu thành mà thành.

“Anh là đồ chết dẫm. Bắc Phàm giờ đây đã bị như vậy rồi, thế mà anh còn đứng đây nói giỡn được. đã cho một phát chết tươi bây giờ!” Long Yên Nguyệt không thêm khách khí gì với loại người cặn bã thế này. cô giờ chân phải lên. đạp thẳng vào người đối phương mấy cước.

“Ồi. mẹ ơi. chị dâu. chị muốn giết người diệt khẩu à?”

Trương Minh Thắng kêu lên một cách vô sỉ. cứ như đối phương làm gì mình rồi không bằng. không những thế. cánh tay trái không bị thương của gã còn thuận tay che đung quần mình lại. làm cho người ta không hoài nghi không được.

Long Yên Nguyệt cảm thấy nói chuyện với loại người cặn bã thế này cũng thật mất mặt, liền quay mặt sang một bên. không thêm nhìn đối phương lấy một cái.

“Hê hê. mẹ kiếp. thực ra lão đại không làm sao đâu. lão đại là ai cơ chứ? Lão đại là Ultraman đó. một viên đạn mà có thể làm cho anh ấy đứt được hay sao? Thế thì thật là vớ vẩn!”

Trương Minh Thắng thấy trong mắt của mấy người ở đây toàn là sát khí. thì không khỏi rung mình lên mấy cái. Mấy người này không phải là thú tính bộc phát rồi làm gì mình đấy chứ? Gã cười gượng một cái rồi an ủi họ một câu.

“Bác Phàm thực sự không bị làm sao?” Long Yên Nguyệt nghe thấy câu nói này thì vội vàng quay đầu lại hỏi.

“Điều đó là đương nhiên rồi, vừa nãy khi lão đại được người ta khiêng vào bên trong, anh ấy vẫn còn nói với tôi là đôi gò bồng đảo của chị rất to. cảm giác sờ vào không tồi chút nào. Khụ khụ. tôi không nói gì hết nhé. thời tiết hôm nay đẹp thật. đúng là một ngày thích hợp cho việc đi chơi!” Trương Minh Thắng thấy mình nói sai liền vội vàng chuyển chủ đề câu chuyện, nhưng gã thấy gương mặt của Long Yên Nguyệt tức giận đỏ bừng bừng lên. thì cảm giác được sự tình có vẻ không ổn. nên muốn rời khỏi cái nơi trần ngập sát khí này càng nhanh càng tốt

“Trương Minh Thắng, anh là một thằng khốn. tôi phải giết chết anh mới được!”

Long Yên Nguyệt lúc này đã cảm nhận được ánh mắt mập mờ của cha mình và những người khác nữa. cô xấu hổ quá, mặt đỏ lựng lên như uống rượu say vậy, đến cả hai tai cô cũng đỏ ửng, nóng ran lên. Cô đưa tay ra hông rút khẩu súng lục ra. nhắm thẳng vào Trương Minh Thắng, làm cho gã sợ quá nằm bẹp xuống đất- không nói nên lời.

“Cục trưởng.. .cục trưởng ”

Đúng vào lúc này, có hai viên cảnh sát vội vàng vàng chạy đến trước mặt Long Thiên Hư. Bọn họ đều thở hổn hển. mồ hôi đầm đìa nói: “Bọn chúng tổng cộng là có ba tên sát thủ- hơn nữa đều có bên mình những vũ khí hạng nặng. chúng tôi... chúng tôi không tóm được bọn chúng, không những thế. hai đồng chí của chúng ta đã ra đi. bốn đồng chí bị thương, còn bây giờ thì bọn chúng đã chạy thoát rồi!”

Long Thiên Hư nghe thấy những lời này, thì hai lông mày dúi chặt lại vào nhau, bên mình phất ra cả hơn bảy mươi cảnh sát. vậy mà đến ba tên sát thủ cũng không xử lý được. đã thế còn thương vong thảm hại như vậy, nếu mà truyền ra bên ngoài, thì cái chức cục trưởng của mình còn có thể làm tiếp được hay không đây? ông cau mày lại nói: “Truyền mệnh lệnh của tôi, phải tìm bằng được ba tên sát thủ nước ngoài này, sống thì phải nhìn thấy người, còn chết thì phải thấy thi thể, nghe rõ chưa?”

Hai viên tiểu cảnh sát nhận ra được sự bất mãn tràn ngập trong lời nói của cục trưởng thì vội vàng cúi người đáp: “Vâng, thưa cục trưởng!”

Long Thiên Hư thấy hai người bọn họ chuẩn bị rời đi thì vội vàng gọi giật trở lại. nói: “Hãy chăm sóc cẩn thận cho hai đồng chí đã hy sinh và cho họ một số tiền an ủi. còn về phần những đồng chí bị thương thì mau chóng đem họ tới bệnh viện. tiền Thì do cục chi!”

Hai viên tiểu cảnh sát nghe thấy vậy thì cảm động lắm, cục trưởng quả đúng là một cục trưởng, thật luôn lo lắng cho thuộc hạ của mình.

Long Thiên Hưu đợi cho hai người rời khỏi đây rồi. mới quay ra nói với mấy người số 8: “Vụ án này đúng là có một hậu quả vô cùng xấu, e rằng chỉ dựa vào nhóm cảnh sát này của chúng tôi thì cũng khó mà có thể bắt được bọn chúng, vì vậy mà tôi hy vọng mấy người có thể™...”

Số 15 thấy mình cũng đường đường là một thành viên trong tiểu đội hành động đặc biệt. đại diện cho sự tồn tại của sức mạnh. nhưng trong lúc ngồi uống rượu lại bị đánh trộm. không nhưng thế còn ăn một phát kẹo đồng. nên trong lòng rất uất ức. bây giờ nghe nói một lực lượng cảnh sát lớn như vậy mà không bắt nổi ba tên sát thủ thì lại càng sôi máu hơn, tức quá liền vung cánh tay không bị thương của mình lên. gào lên: “Địa Ngục Thiên Sứ? Tôi muốn xem xem chúng có gì là ghê ghớm. vừa rồi tôi đã gọi điện cho cấp trên rồi. ông ấy đã điều động thêm ba mươi thành viên nữa, ước chừng bốn. năm giờ đồng hồ nữa sẽ đến Nam Thành, tôi không tin là ba tên sát thủ đó có thể thoát ra khỏi cái Nam Thành này!”

“Vị tiên sinh này.nơi đây là bệnh viện. nghiêm cấm lớn tiếng ồn ào!” Một cô y tá mắt to tròn bước đến trước mặt hắn. ngăn chặn lại hành vi thô lỗ này của hắn lại một cách không khách khí.

“Hả? ồ. tôi biết rồi!” số 15 mặc dù đang rất cáu giận. nhưng cũng không đến nổi nổi giận với một cô y tá.

Cô y tá mắt to lườm hắn một cái. rồi mới quay người rời đi

Cuối cùng thì đèn ở phòng cấp cứu cũng tắt, cửa cũng bị đẩy ra. Lâm Bắc Phàm được hai cô y tá đẩy ra phía ngoài trong con mắt ngơ ngác của tất cả mọi người, trên cánh tay phải của hắn còn treo một chiếc bình truyền nước. Long Yên Nguyệt chẳng thèm để ý đến thứ gì khác. cò vội vàng xông lên phía trước, đau đớn kêu lên: “Bắc Phàm. anh sao rồi? Anh không sao chứ? Anh mau tỉnh lại đi, chị Vi Vi còn đang đợi anh về chăm sóc cho chị ấy đó. anh đừng có mà giả chết với em ”

“Ai? Ai mà đáng ghét thế? Lại còn làm phiền lúc tôi ngủ thế này, tôi còn phải ngủ thêm một lúc nữa!” Lâm Bắc Phàm mơ mơ màng màng thốt ra một câu.

Những người xung quanh thấy cảnh tượng trước mắt Thì đều toát mồ hôi hột. tên tiểu tử này mạnh hết nổi, mọi người ai cũng đang lo lắng cho hắn ta. vậy mà hắn ta lại ngủ ở trong phòng cấp cứu. thật sự là nên lôi ra bên ngoài rồi nhốt vào lồng heo, sau đó cho đi một vòng quanh phố ra uy mới đúng.

Về mặt thương tâm của Long Yên Nguyệt cũng bị ngưng đọng lại. hai đôi lông mày của cô cau lại với nhau.

Tên khốn này quả là đáng ghét quá. dám lừa bao nhiêu nước mắt của mình. mình có nên cho hắn vài quả đấm để giải hận không nhỉ?

Hai cô y tá thấy Long Yên Nguyệt chặn lại ở phía trước, không cho mình đi qua. Hơn nữa hai mắt còn tràn đầy sát khí. thì khó chịu nói: “Bệnh nhân vừa mới trải qua một cuộc phẫu thuật cần có thời gian để nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, xin mọi người tránh sang một bên!”

Long Thiên Hưu vội vàng kéo tay con gái mình lại. thấp giọng nói: “Cậu ấy giờ cần được nghỉ ngơi. có gì muốn nói thì để sau hãy nói!”

Long Yên Nguyệt cũng biết là Lâm Bắc Phàm vừa mới trải qua một cuộc phẫu thuật, cần được nghỉ ngơi. nhưng cứ nghĩ đến những lời mà hắn ta nói với Trương Minh Thắng, thì lại thấy mặt mình nóng bừng bừng lên, như thể bị lửa đốt đến nơi vậy. không thể nói hết được nỗi ngượng ngùng này ra.

Chỗ nào của mình lớn, thì cũng không cần anh phải nói cho người khác biết chứ? có điều. chỗ đó của mình cũng đúng là to thật. to hơn rất nhiều của chị Vi Vi không phải đàn ông đều thích đàn bà ngực lớn đó sao?

Nghĩ đến đây. Long Yên Nguyệt thấy tim mình đập loạn xạ hết cả lên, hai gò má lại ửng hồng một cách kỳ lạ.

Lâm Bắc Phàm thức dậy một lần nữa thì đã là hai giờ đồng hồ sau rồi tinh thần của hắn dồi dào. sắc mặt hồng hào. trừ ở ngực vẫn còn có chút hơi đau ra thì chẳng còn trở ngại gì nữa cả- Hắn bắt chéo hai chân mình vào nhau một cách khổ chịu. sau đó tiếp lấy quả táo từ tay Long Yên Nguyệt rồi cắn một miếng thật to. mơ hồ hỏi: “Cái gì? Ba tên sát thủ đó chạy thoát rồi sao? Bọn chúng trông như thế nào? Khoảng chừng bao nhiêu tuổi? Có phải là người nước ngoài hay không? Mấy tên này đúng là âm hàn bất tán. xem ra chúng ta phải cho chúng biết thế nào là lễ độ mới được!”

“Cái này em cũng biết, nghe mấy viên cảnh sát cấp dưới nói ba người này là người ngoại quốc. chắc là có người đã thấy mặt bọn chúng, có điều bên phía chúng ta cũng tổn thất khá là nặng nề. Chỉ sợ bọn chúng đã rời khỏi Nam Thành rồi thôi!” Long Yên Nguyệt nói.

“Làm sao có thể như thế được? Anh và thằng Thắng đều chưa chết thì bọn chúng tuyệt đối là chưa rời khỏi đây đâu!” Lâm Bắc Phàm lắc đầu phủ nhận.

“Ý của anh là bọn chúng vẫn ở Nam Thành?” Long Yên Nguyệt lo lắng hỏi.

—
“Lão đại vừa rồi em đã gọi điện cho mấy người Trịnh Dũng, dặn là phải cẩn thận hết sức có thể. đừng để cho bọn sát thủ này để ý đến. À. đúng rồi, Thế Thì chúng ta phải diệt trừ bọn chúng mới được. em không muốn đi ra ngoài chơi mà cũng có nguy hiểm đâu!”

Trương Minh Thắng thấy Lâm Bắc Phàm còn có người gọt táo cho. thì trong lòng lạnh ngắt. gã tự giờ tay lấy cho mình một quả táo rồi ngoạm một miếng thật lớn.

“Muốn tìm được ba người bọn chúng ở Nam Thành, thì phải dựa vào địa đầu xà (dán thờ địa), mấy người cảnh sát không làm gì được đâu.” Lâm Bắc Phàm nhìn Long Yên Nguyệt một cái rồi khẽ lắc đầu nói sau đó với lấy điện thoại gọi cho Mộc Tiểu Yêu. dùng giọng điệu yếu ớt của mình nói: “Lão đại của em thiếu chút nữa thì bị người ta cho đi đời. mấy người mau tìm ra cho anh ba thằng sát thủ đó.”

“Cái gì? Dám có người hạ thủ với lão đại sao? Em phải giết hết cả nhà chúng nó mới được!”

Mộc Tiểu Yêu nghe thấy những lời này thì sát khí ùng ùng nói- Một luồng gió lạnh lùa vào bên trong phòng bệnh làm cho tất cả mọi người đều không khỏi rung mình lên một cái.

382. Chương 383, Phòng Bệnh!

E rằng ba tên sát thủ chắc không hề biết trong cái Nam Thành này hiện giờ đã có không biết bao nhiêu tầm lưới đang chờ cho bọn chúng chui vào bên trong. Bởi vì hai đạo hắc bạch đã đều hạ lệnh truy nã đuổi bắt bọn chúng.

Lâm Bắc Phàm có thể nói là giờ đây hắn đã thực sự nằm trên giường bệnh, hưởng thụ sự chăm sóc cẩn thận của hai người đẹp đối với mình. ờ, nhưng mà....nằm như cò ả Long Yên Nguyệt này có thể thường xuyên cười với mình vài cái thì sẽ càng hoàn mỹ hơn.

“Này. cho anh. ăn chết đi. đồ khốn!” Long Yên Nguyệt nhét vào tay đối phương một quả táo đã được mình gọt xong.

“Đây là táo mà em gọt sao?” Lâm Bắc Phàm nhìn quả táo mà đối phương gọt. không khỏi kinh ngạc kêu lên.

Quả táo này được gọt có góc cạnh rõ ràng, tựa như một hình khối nhiều góc cạnh bất quy tắc vậy. không những thế còn nhỏ hơn hai phần ba lúc ban đầu. tựa hồ như chỉ cần cắn vào đó hai miếng thôi là sẽ chạm vào hột ngay vậy.

Long Yên Nguyệt ngượng đỏ hết cả mặt, cô mắc cỡ quá. Chỉ muốn tìm một cái lỗ mà chui luôn vào đó cho xong. Mình đã gọt táo cho người khác bao giờ đâu cơ chứ? Ngày thường mình đều có thói quen ăn cả vỏ. vậy mà tên khốn này lại khiến mình phải hầu hạ hắn. đã thế lại còn lảm chuyện ghét cái này, thích cái kia. Cô liền gờm ngay con dao vừa gọt táo trên tay mình lên múa máy vài đường trước mặt hắn. uy hiếp một cách hung dữ: “Anh nói cái gì?”

Lâm Bắc Phàm lập tức lộ ra một nụ cười quynh rũ, tiếp lấy quả táo từ tay cô rồi liên tục tán dương: "Tiểu thư tiểu Nguyệt gọt táo quả đúng là vô tiền khoáng hậu. Hơn nữa hình dạng lại vô cùng nổi bật. thật là làm cho người ta bá phục vạn phần!"

'Anh chết đi!' Long Yên Nguyệt lườm hằn một cái rồi nói

Liêu Vi thấy bộ dạng hai người như vậy thì không khỏi lắc đầu. trong lòng mặc dù rất lo lắng cho chuyện Lâm Bắc Phàm liên tục gặp chuyện không may như thế. nhưng lại cảm thấy bất lực, chẳng biết phải giúp thế nào cho phải- Nếu có Long Yên Nguyệt ở bên cạnh giúp đỡ mình. thì ít nhiều cũng giúp mình chia sẻ một chút, điều này cũng làm cho mình cảm thấy yên tâm hơn phần nào.

"Đúng rồi sao các anh lại dây vào cái tổ chức sát thủ này chứ? Lại còn gây ra cả một vụ hỗn loạn lớn thế này nữa." Long Yên Nguyệt thấy hằn cấn hai miếng đã hết quả táo mình gọt cho. thì thấy có phần xấu hổ. nhưng rất nhanh, cô đã chuyển chủ đề một cách khéo léo.

Lâm Bắc Phàm thấy Liêu Vi cũng đang nhìn mình với ánh mắt kỳ quặc. bất giác giơ tay ôm lấy đầu. rên rỉ nói: "về vấn đề này, hai người không nên hỏi anh mà nên hỏi mấy tên sát thủ kia ấy. nếu mà anh biết được nguyên nhân vì sao. thì anh đã sớm giết chết mấy người thuê bọn chúng rồi, đỡ phải ngày nào cũng lo sợ khôn nguôi thế này!"

"Nhưng mà. Bắc Phàm. bọn chúng sẽ vẫn thường xuyên xuất hiện sao?" Liêu Vi hơi câu đôi mi thanh tú của mình lại. hỏi Lâm Bắc Phàm với giọng lo lắng.

"Cái này thì Có lẽ vẫn sẽ xuất hiện, có điều bọn chúng cũng chỉ là mấy con mồi mà

thôi có muốn gây chuyện thì cũng không làm gì được đâu. Nếu không phải do lần này anh uống thêm chút rượu. thì với cái võ công tép riu của bọn chúng, làm sao có thể làm thương anh được chứ?" Lâm Bắc Phàm muốn ra uy trước mặt hai người đẹp. vì vậy mà còn cố tình vỗ vỗ vào ngực mình. Tổ vệ mình bây giờ là rất mạnh.

"Xi. anh cứ nói khoác đi!" Long Yên Nguyệt lập tức lại tặng cho hằn một cái lườm nữa.

Vốn lúc đầu Liêu Vi đều kỳ vọng hết vào cảnh sát. nhưng nghe nói lần này đến cả cảnh sát cũng đi đòi vài người rồi thì trong lòng cũng có phần thấp thỏm không yên, hy vọng Lâm Bắc Phàm lần này có thể vượt qua một cách thuận lợi. sẽ không xảy ra chuyện gì thêm nữa. Cô trầm tư một hồi lâu rồi thấp giọng nói: "Bác Phàm, hay là anh về nông thôn lánh tạm một Thời gian. đợi đến khi tổ chức sát thủ kia không tìm ra được anh rồi thì anh hãy quay lại!"

Trong suy nghĩ của cô thì đây được coi là cách duy nhất có thể né tránh khỏi tổ chức sát thủ này.

Lâm Bắc Phàm hơi cầu mày lại. khó chịu nói: "Nhưng cái lũ ruồi này hàng ngày vẫn âm hồn bất tán. Chỉ e là không dễ gì mà trốn được, cách tốt nhất và cũng là cách dứt khoát nhất, đó là tiêu diệt bọn chúng!"

"Nhưng bọn chúng là một tổ chức sát thủ. điều này có vẻ như là không thể thực hiện được..." Liêu Vi lun sợ nói.

Lâm Bắc Phàm thấy vẻ mặt của đối phương lo lắng như vậy thì trong lòng đau nhói hằn vội vàng nắm chặt lấy đôi bàn tay bé nhỏ của đối phương, khẽ nói: "Có em ở bên. cho dù đó có là tử thần đi chăng nữa, thì cũng không thể cướp đi tính mạng của anh được. Bất kể bọn chúng có là tổ chức sát thủ hay là tổ chức chó má gì đi nữa. thì anh đều sẽ cho chúng nằm bẹp dưới chân mình!"

Âm thanh mà hằn phát ra rất nhẹ, nhưng giọng điệu lại vô cùng kiên quyết. không để cho bất kỳ ai phải nghi ngờ.

Long Yên Nguyệt thấy hai người bọn họ cứ nhìn nhau đăm đăm và rót vào tai đối phương những lời thân mật như vậy, thì bất giác Trong lòng cảm thấy chua xót vô cùng. cô gắt lên: "Thế Thì hai người cứ ngồi đây mà tình Tứ với nhau. em đi ra ngoài trước đây!"

Cô đặt con dao gọt hoa quả trên tay mình xuống, hờn dỗi quay người đi ra ngoài

Liêu Vi nhìn vào đôi mắt kiên định của đối phương, trong lòng ít nhiều cảm thấy yên tâm đôi chút. liền khẽ gật đầu rồi thấp giọng nói: "Em không muốn anh phải xưng vương xưng bá, chỉ cần anh được bình an đã

là đủ lắm rồi!’

Liêu Vi nghĩ Long Yên Nguyệt tính tình trẻ con nên cô chỉ lắc đầu cười, rồi đang định nói với Lâm Bắc Phàm điều gì đó thì bỗng thấy eo mình bị xiết chặt lại, cúi đầu xuống nhìn mới thấy mình đã bị hấn ôm chầm vào lòng rồi Hai má cô ửng đỏ. thẹn thùng nói: “Bác Phàm. anh đừng thế chứ. tiểu Nguyệt còn ở bên ngoài đó. bị em ấy phát hiện thì...thì không hay đâu!”

Cô không hề phản kháng lại đối phương, nhưng giờ đây thời gian và địa điểm đều không đúng lúc, khiến cho cô không có mặt mũi nào làm vậy.

“Em nghĩ lung tung cái gì thế? Anh chỉ là muốn ôm em thôi mà!” Lâm Bắc Phàm vuốt vuốt mũi cô. trêu đùa nói.

Khuôn mặt của Liễu Vi càng đỏ ửng hơn. trợn mắt lên nhìn hấn một cái. nhưng lại rất dịu dàng. cô không có chút gì gọi là cự tuyệt cả. không những thế còn cong lưng tháo giày mình ra. rồi thuận tay ôm lấy eo đối phương. Giờ đây ngoại trừ việc làm chuyện đó với đối phương ra. thì cô để mặc cho hấn thích làm gì thì làm. vì dù sao đây cũng là nghĩa vụ mà một người vợ nên làm.

“Bác Phàm. hiện giờ sức khỏe của anh còn rất yếu, đừng....anh đừng sờ chỗ đó nữa. em sẽ không chịu nổi đâu!”

“Ừ... li aa...”

“Anh đừng cười đồ em ra. cẩn thận không lại bị tiểu Nguyệt nhìn thấy đó!” “Thế thì em phải nhanh lên.... đừng để tiểu Nguyệt trông thấy!”

Lâm Bắc Phàm rõ ràng là không thỏa mãn với việc đơn thuần là sờ mó thế này. Rất nhanh, hấn đã làm cho Liễu Vi phải thở dốc từng cơn. hai gò má đỏ ửng. còn hấn thì làm cho đối phương trở thành một con cừ non và nhanh chóng rơi vào tình yêu vô bờ bến.

Long Yên Nguyệt đứng bên ngoài phòng bệnh. nhưng tưởng chị Vi Vi của mình sẽ đi ra khuyên giải mình vài câu. ai dè. cô đợi cả mười phút rồi mà vẫn không thấy bóng dáng đối phương xuất hiện, trong lòng khó chịu vô cùng. Khi cô đang chuẩn bị quay trở lại, thì nghe thấy âm thanh quen thuộc phát ra từng hồi từ bên trong phòng bệnh, điều đó có nghĩa là bên trong đó đang phát sinh chuyện tế nhị giữa một người đàn ông và một người đàn bà. điều này khiến cho cô mặt đỏ tía tai, trong người ngứa ngáy khó chịu như có ai gãi phải vậy, vùng dưới bụng còn nóng như lửa đốt, cô khẽ gắt lên một tiếng: “Lại còn làm cả việc này trong phòng bệnh nữa. không sợ người khác nhìn thấy sao?” Cô không muốn xông vào bên trong phá hoại người ta như thế. lại sợ người khác làm hỏng chuyện của hai người bọn họ. vì vậy mà cuối cùng cô chỉ có thể đứng ở ngoài cửa. đứng nghe những âm thanh kêu lên từng hồi được phát ra từ bên trong, làm thần bảo hộ cho hai người.

Không biết được bao lâu. cô chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ không ngừng từ bên trong phòng bệnh. rồi rất nhanh đã yên lặng trở lại. Hai gò má của Long Yên Nguyệt lúc này cũng đỏ ửng cả lên, hai bàn tay nhẹ nhàng đặt ra trước ngực, cô cảm nhận được chiếc quần chíp của mình đã ướt nhẹp cả rồi giờ đây cô có một khát vọng. một yêu cầu. toàn thân khó chịu hết biết, tựa như trở lại với những hình ảnh của mình và Lâm Bắc Phàm mấy lần*** vậy, cái hình ảnh đó suýt làm cho cô phải rên rỉ lên từng cơn.

’Tiểu Nguyệt em....sao em lại ở đây?’

Liêu Vi ăn mặc chỉnh tề, đang chuẩn bị tìm một nơi để rửa ráy lại toàn thân thì bắt gặp Long Yên Nguyệt đang đứng trước cửa. gương mặt vẫn còn ửng đỏ khiến cho cô cảm thấy có phần xấu hổ.

“Hả? Chị Vi Vi. em.. .em chỉ là đi ngang qua đây thôi.. .em ách không phải”

Long Yên Nguyệt vội vàng đặt hai Tay xuống, như thể mình vừa làm gì sai trái vậy, cúi thấp đầu, ngượng ngùng nói

Liêu Vi là một người từng trải thấy điệu bộ của đối phương như vậy thì biết ngay là này giờ đối phương đã đứng ngoài nghe trộm. đột nhiên cô có cảm giác như bị bắt quả tang thông dâm vậy, tự nhiên thấy lúng túng, khó xử vô cùng. vội vàng thấp giọng giải thích: “Chị..-.Thực ra cũng không phải là chị muốn thế đâu.

mà là Bắc Phàm...anh ấy ... anh ấy cứ đòi...chị cũng không tài nào lay chuyển được anh ấy, vì thế nên..." cô cũng không biết mình nên giải thích thế nào cho phải nữa.

Long Yên Nguyệt vội vàng khoát khoát tay. ngưng ngừng nói: "Chị Vi Vi. chị-.chị không cần phải giải thích lằng nhằng như thế, hai người.. .hai người đã...."

Liêu Vi nghĩ đến việc mình đã là người phụ nữ của Lâm Bắc Phàm rồi. vì vậy mà mặc dù bị người ta phát hiện Thì có chút xấu hổ thật đấy. nhưng rất nhanh cô đã thích ứng trở lại. cô chủ động kéo tay đối phương, khẽ nói: "Thế em đi với chị ra đây một chút. chị cũng có chuyện muốn nói với em!"

•

"Cái này....Thực ra em..."Long Yên Nguyệt lại cứ tưởng đối phương muốn 'dùng hình bức cung', vì vậy mà vội vã đáp lại.

"Không phải là chuyện này. là chuyện khác cơ. Em cứ như đang vạch áo cho người xem lưng ấy!"

Liêu Vi thấy bộ dạng của Long Yên Nguyệt như vậy thì không khỏi bật cười. sau đó kéo tay đối phương đi ra ngoài.

Lâm Bắc Phàm như một con cá chết nằm ườn ra ở trên giường, lưỡi đến độ không muốn động đậy gì nữa.

Làm một người đàn ông mà đến mức như thế này thì quả là vô tiền khoáng hậu.

Nghĩ đến chuyện bạn Châu Tinh Trì làm chuyện đó với bạn gái mình ở trên bàn. thì mặc dù mình không được phong cách bằng người ta nhưng vẫn nhau ngay ở trên giường bệnh. thì cũng nên đặc ý một phen.

"Lão đại anh cũng thật lả. làm gì với người ta cũng không tìm chỗ nào kín kín một chút. Tiểu Kim em đây đang ngủ say cũng bị anh làm phiền đến thức cả giấc."

Tiểu Kim lăm bằm với giọng điệu đầy oán giận. bản thân mình đến nhàn gian lâu như vậy rồi thế mà chẳng tán được cô em rỗng nào cả, không biết đến lúc quay lại Long cốc rồi thì cái cửa quý của mình còn có dùng được nữa hay không đấy.

"Mày chết đi. nếu không phải là mày thì lần này lão đại tao đây có thể bị thương được sao?"

Lâm Bắc Phàm cũng chỉ có thể dùng việc này để đả kích đối phương chút xíu. ai bảo đồ oắt con này ngày thường ngông nghênh lắm cơ.

"Hừ, em không nói nữa. anh tiếp tục đi!"

Tiểu Kim quả nhiên phụ họa thêm một câu.

Đúng vào lúc này. Mộ Nghiên Kỳ rón ra rón rén tiến vào bên Trong, như một con quỷ vậy, sau khi liếc nhìn Lâm Bắc Phàm một cái thì bật cười khanh khách: "Không ngờ mấy tên sát thủ này lại không giết chết được anh. bọn chúng đúng là vô dụng quá!"

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng còn gì để nói với những người dám yêu dám hận như cô gái này, hắn đưa tay vẫy vẫy rồi tùm tùm cười nói: "Đến đây nào. Để đại gia anh đây vui vẻ một chút. chưa biết chừng lát nữa sẽ thưởng cho em một ly rượu uống đó!"

'Anh chết đi. Vừa rồi anh làm chuyện đó với cái con Liêu Vi đó lâu như vậy, bây giờ còn tiếp tục được không? Đừng có mà ba phút đã xong rồi nhé!"

Mộ Nghiên Kỳ bước tới trước mặt hắn. gơ bàn tay nhò nhẩn của mình ra. nắm chặt vào đũng quần hắn một cái, lại còn nở một nụ cười tươi rói đầy khiêu khích.

Lâm Bắc Phàm ôm chầm lấy eo cô ả. hôn một cách cuồng nhiệt lên đôi môi đỏ chót của cô. phải mấy phút sau đó mới chịu buông cô ra, rồi lại tiếp tục sờ soạn vào bộ ngực gợi cảm của cô. nói: "Cái tổ chức sát thủ này thực là âm hồn bất tán. không tóm được cái tên trùm sò đứng đằng sau ra. thì e rằng bọn chúng vẫn sẽ còn quay lại nữa. vì vậy mà anh bây giờ muốn em giúp anh tìm một người!"

"Tìm ai?"

"Phùng Tĩnh Tuyền!"

383. Chương 384, Phát Hiện Hành Tung!

Mộ Nghiên Kỳ nghe thấy những lời này thì trợn tròn mắt ngạc nhiên nói: “Anh...anh muốn tìm Tĩnh Tuyền? Không phải là anh đã chơi chán rồi nên muốn tìm của lạ đấy chứ?”

Lâm Bắc Phàm nghe thấy những lời này của cô thì suýt học máu mồm, tư tưởng của cô ả này quả là hơn người.

Hắn giơ tay phải lên vỗ mạnh vào chiếc hông nở nang, cong tròn của đối phương một cái. cả giận nói: “Em nói lung tung cái gì thế? Hơn nữa, em không phải là vẫn chưa hết kỳ hạn bảo hành sao? Sao lại có thể nói là tìm của lạ được chứ? Anh thấy em cũng rất mới lạ đấy chứ.”

Hắn phát hiện mình ở bên cạnh cô ả này, cũng trở nên ngày càng dâm dăng.

Mộ Nghiên Kỳ bị hắn vỗ một phát như vậy, thì hồn phách cô tựa như cũng vừa được đánh thức tỉnh vậy, bất giác kêu lên một tiếng, sau đó thân thể mềm nhũn. ngã thẳng vào lòng của đối phương. Hai gò má cô đỏ ửng lên, cảm giác toàn thân lâng lâng khó tả, nghĩ đến cảnh mình và hắn **** thì thiếu chút nữa là không khống chế nổi bản thân. Cô chu đôi môi nhỏ nhắn của mình lên chủ động hôn đối phương, hôn đến khi hai người gần như sắp tắt thở rồi thì cô mới chịu buông đối phương ra. Đôi mắt đẹp mỹ miều đã ngân ngấn là nước, đôi lông mày đẹp đến mê hồn, dịu dàng nói: “Thế rốt cuộc anh tìm Tĩnh Tuyền là có chuyện gì?”

“Chẳng lẽ em đang ghen sao?”

Lâm Bắc Phàm tủm tỉm cười hỏi.

“Làm gì có chuyện đó. bên cạnh anh có biết bao nhiêu là phụ nữ như vậy, em có thể ghen hết được không? Nếu anh thực sự muốn thu nạp cô ấy, thì em còn thêm được một đồng minh. ngày sau cũng dễ dàng tranh đoạt thiên hạ trong hậu cung của anh hơn!”

Hai bàn tay của Mộ Nghiên Kỳ tỏ ra không an phận chút nào. Cô thọc thẳng tay mình vào bên trong áo của Lâm Bắc Phàm sờ mó, vuốt ve lung tung cả lên. nếu không phải nơi này là một nơi không an toàn. thì e rằng cô đã sớm đè Lâm Bắc Phàm ra đây làm thịt rồi

“Không phải là muốn để cho cô em này đi cửa sau sao, thả một người ra”

Lâm Bắc Phàm bị cô sờ soạng như vậy thì khó chịu vô cùng. ngọn lửa dục vọng vừa mới lặn xuống đã lại bùng bùng nổi dậy.

Nếu không phải sợ Liễu Vi và Long Yên Nguyệt phát hiện thì hắn đã chẳng để ý gì hết đè ngựa cô ả ra. cho cô ả này nếm thử sự lợi hại của mình rồi tính sau.

”Thả một người ra? Chẳng lẽ là....

Mộ Nghiên Kỳ thấy đối phương nói chuyện nghiêm túc thì khuôn mặt cũng khôi phục lại như bình thường, nhưng đôi bàn tay nhỏ nhắn đã sớm luồn vào bên trong quần hắn. nhẹ nhàng cởi khóa quần ra. tụt xuống được một nửa rồi thì cô cầm luôn vào cái vật khổng lồ đang chống thẳng lên trời một cách phóng khoáng.

Lại còn dám làm thế này với mình nữa. lẽ nào cô ta không sợ sẽ xảy ra chuyện gì hay sao? Nhưng hắn vẫn nghiêng chặt răng lại chịu đựng, nói: “Đúng rồi, Địa Ngục Thiên Sứ đã ám sát bọn anh hai lần rồi nếu cứ để cho bọn chúng tiếp tục làm thế, thì bọn anh sẽ bị ép cho phát điên mất. vì vậy mà anh muốn bảo cái tên Phú Đại Hải giúp anh dùng kỹ thuật internet tìm giúp anh một chút. hy vọng có thể có được đột phá!”

“Phú Đại Hải? Em biết, anh ta bị bắt vì tội tham ô. Hối lộ. hình như phải còn mấy năm nữa mới được thả ra. nghe nói anh ta là một hacker. chuyên làm những việc không tốt. nhưng vụ án không quá nghiêm trọng, chắc là không có vấn đề gì đâu!”

Mộ Nghiên Kỳ khẽ gật đầu nói.

“Chính là tên đó đấy, nếu anh ta không tra được ra giúp anh, thì anh sẽ hiếp trước rồi giết chết, lại hiếp rồi giết thêm lần nữa. ờ, động tác của em chậm hơn một chút đi, đừng làm nhanh thế. ờ...” Lâm Bắc Phàm còn chưa nói hết câu. đã bị nhưng động tác của Mộ Nghiên Kỳ làm cho phải rên lên từng hồi.

Trên khuôn mặt của Mộ Nghiên Kỳ lộ ra một nụ cười giả hoạt: “Là em muốn làm cho anh chẳng còn sức lực đâu mà đi với mấy người phụ nữ kia nữa. cho bọn họ khó chịu chết đi!”

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi hột. phụ nữ quả đúng là thuộc động vật khủng bố. nguy hiểm vô cùng.

Không biết đã được bao lâu, chỉ nghe thấy Lâm Bắc Phàm ự lên một tiếng, cuối cùng thì dưới sự nỗ lực của đối phương, hắn cũng cho ra được cái tinh hoa của mình. còn hắn giờ đây lại nằm vật ra như một con cá chết. không còn có sức đâu mà nói gì nữa.

Cô tiểu yêu tinh Mộ Yên Kỳ này chỉ nói cười thêm mấy câu. liền vội vàng chạy vào nhà vệ sinh rửa tay cho sạch. rồi giúp hắn lau chùi. mặc quần vào xong đâu đấy rồi rút điện thoại ra gọi cho Phùng Tĩnh Tuyền, tường thuật lại cho cô biết được hàm ý của Lâm Bắc Phàm.

Phùng Tĩnh Tuyền sau khi biết được Lâm Bắc Phàm bị tổ chức sát thủ ám sát hai lần liên tiếp thì lồng ngực bỗng nhiên đau nhói như có nhát dao vừa đâm thẳng vào tim cô. suýt nữa thì khóc òa lên. nhưng là một người đứng đầu trong nhà giam, thì tất nhiên cô cũng có khả năng khắc chế tình cảm của mình- Cô im lặng một lúc cho bình tĩnh lại rồi gật đầu nói: “Nghiên Kỳ, cái này đề thôi tôi làm cho Phú Đại Hải một cái hành nghề y trái phép là được. có điều. tôi có thể nói vài câu với Lâm đại ca được không? Tôi...tôi...”

Mộ Nghiên Kỳ không nhịn nổi, liền ha ha cười nói: “Trái tim của cô gái bé nhỏ cũng rung động rồi sao?”

“Làm gì có chứ. tôi...tôi chỉ là lâu lắm không gặp anh ấy, nên muốn nói với anh ấy mấy câu thôi mà. cũng coi như là an ủi an ủi anh ấy!”

Phùng Tĩnh Tuyền e thẹn nói.

Mộ Nghiên Kỳ tiện tay đưa di động sang bên cạnh cho Lâm Bắc Phàm. Hắn nửa sống nửa chết nói: “Ai ô!...” Giọng hắn run run lên. nghe như là sắp chết đến nơi rồi vậy.

Phùng Tĩnh Tuyền nghe được giọng hắn thì hết hoảng, hồn phách như bay đi đâu mất, nói: “Lâm đại ca. anh...anh không sao chứ?”

“Anh...anh không sao, anh khỏe lắm. em yên tâm đi. Chúng ta đều là những người nổi nghiệp cho chủ nghĩa xã hội phải cống hiến hết mình cho xã hội của chúng ta, không được lười biếng!”

Tuy Lâm Bắc Phàm nói vậy, nhưng nghe như thể một chân đã bước vào bên trong quan tài rồi vậy.

Mặt mũi Phùng Tĩnh Tuyền trắng bệch ra. nói: “Lâm đại ca. anh chắc chắn sẽ không sao đâu. em sẽ đi thăm anh ngay bây giờ đây!”

Lâm Bắc Phàm vội vàng thấp giọng nói: “Cái này....cái này thì không cần đâu. công việc của em quan trọng hơn, em chỉ cần bảo Phú Đại Hải đến giúp anh là được rồi, nếu bọn sát thủ này mà không diệt trừ đi. thì e rằng anh ngày nào cũng ăn không ngon ngủ không yên mất, lúc nào cũng sợ đối phương lại đột nhiên xuất hiện lần nữa!”

“Anh yên tâm đi, em sẽ giúp anh xử lý việc này!”

Phùng Tĩnh Tuyền tự tin nói.

Lâm Bắc Phàm lại nói thêm với Phùng Tĩnh Tuyền vài câu rồi mới cúp điện thoại- sau đó liếc mắt nhìn Mộ Nghiên Kỳ đang đứng bên cạnh một cái. Hỏi: “Em đoán xem cái Địa Ngục Thiên Sứ này rốt cuộc là ai thuê chúng chứ? Mấy cái tổ chức sát thủ quốc tế như thế này thì chắc không phải một người bình thường có thể mời được. hơn nữa chắc cũng không phải những phú ông ở đại lục có thể nghĩ đến được!”

“Anh muốn nói đến Kim Bưu?”

Mộ Nghiên Kỳ cũng từng nghe nói qua về chuyện xảy ra ở thủ đô. liền nghĩ ngay đến người có tên Kim Bưu đến từ Hồng Kông. cũng chỉ có đối phương là có khả năng thuê hẳn sát thủ quốc tế mà thôi.

”Nhưng anh nghe mấy người Từ Chánh nói rằng cha của Kim Bưu đã gửi một bức thư tạ lỗi lên trung ương. nói gì mà trách nhiệm của những việc này đều thuộc về Kim Bưu hết. hy vọng trung ương không so đo với bọn họ ..V...V..., khẩu khí vô cùng thành khẩn, vì vậy mà bọn anh đều hướng mục tiêu sang Kiều Duyệt nhưng đến giờ nghĩ lại thì dường như là tên Kim Bưu này càng đáng nghi hơn!”

Lâm Bắc Phàm trầm tư một lát rồi nói.

“Kiểu Duyên?”

Mộ Nghiên Kỳ ngồi bên cạnh hắn, hơi nhúu đôi lông mày lại với nhau. Trầm tư suy nghĩ một hồi rồi nói: “Thời gian vừa rồi bọn em cũng để ý đến hắn và cha hắn là Kiều Cẩm Phong, nhưng không có bất kỳ động tĩnh gì về hai cha con họ cả. Không biết là đã đi đâu rồi Có điều trong thời gian vừa rồi, dường như là Kim gia cũng chẳng có động tĩnh gì to lớn cả, không giống là đã xảy ra chuyện gì to tát, nhưng sự việc bây giờ, giả hóa thật. thật hóa giả. thật giả khó lường, có lẽ cũng chỉ có người tài như Phú Đại Hải mới có thể xử lý được!”

Lâm Bắc Phàm biết là giờ đây chỉ có thể đợi Phú Đại Hải đến rồi thì sự việc mới có kết luận. chứ còn giờ nói gì cũng đều chẳng có ích gì cả, vì vậy mà hắn cứ ngồi nói chuyện phiếm với Mộ Nghiên Kỳ, nhưng không ngờ là thân thể còn yếu Thế. cuối cùng không biết đã đi vào giấc ngủ say tự lúc nào. Trong mơ hắn cảm thấy có một người nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên môi hắn, bờ môi còn có mùi thơm thoang thoảng phảng phất ra xung quanh, mê hoặc lòng người.

“Lão đại cuối cùng thì anh cũng tỉnh rồi!”

Lâm Bắc Phàm tỉnh lại lần nữa thì cũng đã là tám giờ tối rồi hắn đã ngủ được trọn ba. bốn giờ đồng hồ rồi. Khi hắn vừa mở mắt ra thì đã nhìn thấy Trương Minh Thắng đang đứng ở một bên gào thét cái gì đó. cứ như Colombia phát hiện ra đại lục mới vậy.

Lâm Bắc Phàm lướt mắt nhìn một lượt phòng bệnh. trong phòng hiện giờ ngoài Trương Minh Thắng ra. còn có Liêu Vi và Long Yên Nguyệt, còn có cả năm người là Phú Đại Hải. Chu Cường, Hầu Sơn. Tiểu Phương và Mộc Hải Phong nữa, điều này làm cho hắn kinh ngạc vô cùng.

Lúc đầu mình chỉ yêu cầu một mình Phú Đại Hải đến giúp mình điều tra người đứng sau tổ chức sát thủ kia. ai ngờ Phùng Tĩnh Tuyền lại khách khí hơn. thả luôn cả năm người bọn họ ra ngoài thật không sợ xã hội sẽ vì năm người bọn họ mà trở nên rung chuyển bất an hơn sao?

“Sao mọi người đều đến đây thế?”

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu. Tầm tầm cười chào mọi người.

Chu Cường không nhịn được, liền ha ha cười lớn, giơ tay phải lên bóp bóp vai mình rồi nói: “Chúng em cũng không biết là có chuyện gì nữa. bọn họ vớt chúng em ra ngoài rồi nói gì mà chúng em nếu không giúp anh xử lý tốt việc này thì đừng có mà quay lại. chúng em thấy sự việc quá là kỳ lạ, đến giờ mới biết lão đại anh bị mấy tên ngoại quốc ức hiếp!”

Bọn họ biết thân phận của mình không rõ ràng minh bạch. cũng không muốn nói ra trước mặt người khác. vì vậy mà khi nói thì đều giấu diếm rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm nhe răng trợn mắt né tránh được bàn tay to lớn của gã. tức giận nói: “Cái gì mà nói là ức hiếp? Là bị trúng đạn. đây này. vết bắn vẫn còn đây này!”

Hắn còn cố ý chỉ vào ngực mình.

Hầu Sơn đột nhiên kêu lên: “Mẹ kiếp. mấy tên ngoại quốc đó đúng là không biết cái gì. đến cả lão đại cũng dám đánh. em nghĩ chắc bọn chúng chán sống rồi, lão đại anh yên tâm đi. nếu bọn chúng mà còn dám đến nữa thì em sẽ cho bọn chúng nếm thử thủ đoạn của em!”

“Mày? Chỉ dựa vào mấy thể võ mèo của mày sao? Có được không vậy?” Tiểu Phương liếc mắt liếc hắn một cái.

“Cái này.... ờ...-tao không giỏi thì không phải còn có mọi người đó sao?” Hầu Sơn xấu hổ mặt đỏ lựng lên, ập a ập ứng nói

Phú Đại Hải xoa hai bàn tay to béo của mình vào với nhau. hề hề cười nói: “Lão đại anh yên tâm đi. cho em thời gian một ngày thôi cho dù em có không ăn không uống thì cũng phải tìm cho ra bằng được người đứng sau vụ này. đến lúc đó. mọi người có thể tha hồ mà cho chúng lú

Hắn nghĩ đến chuyện mình có thể dùng kỹ thuật hacker của mình để***của người khác thì quả thực là còn đã hơn cả việc đi lằng nhằng với vợ của những người đàn ông khác. lỗ chân lông của hắn đều nở to ra, thiếu chút nữa là rên rỉ lên rồi.

Mộc Hải Phong không nói thêm câu nào, chỉ nhìn Lâm Bắc Phàm nói: “Có chỗ nào cần đến em thì cứ nói!”

Lâm Bắc Phàm chỉ quen với mấy người bạn họ có vài ngày. nhưng không ngờ bạn họ lại tận tình giúp mình đến thế. hắn vô cùng cảm động. hắn khẽ gật đầu nói: “Anh chưa bao giờ khách khí gì với các chú cả, còn về phần chỉ tiêu của mấy chú trong mấy ngày này thì anh sẽ bao hết...” Hắn vừa nói đến đây thì di động của hắn kêu lên. hắn giờ ra nhìn vào màn hình thì thấy đó là Mộc Tiểu Yêu. hắn vừa nhắc lên thì từ đầu dây bên kia đã vang lên một âm thanh vội vã: “Lão đại chúng em vừa phát hiện ra tung tích của ba tên người nước ngoài!”

384. Chương 385, Tết Mông Cổ Gái Chuyên Gây Rắc Rối!

Lâm Bắc Phàm nghe thấy Mộc Tiểu Yêu nói vậy thì hai mắt sáng rực lên. nhảy luôn xuống giường bệnh. làm cho mấy người ở đó phải há hốc mồm kinh ngạc. cứ tưởng hắn bị trúng tà nên mới có hành động quái gở như vậy. Lâm Bắc Phàm vội vã nói với Mộc Tiểu Yêu: “Ba thằng cha ngoại quốc đó đang ở chỗ nào? Anh sẽ đến đó ngay!”

“Bạn chúng ở khách sạn Thâm Tán Nguyệt phòng số 4. là mấy tên tiểu đệ của em vô tình bắt gặp được!”

Mộc Tiểu Yêu gật đầu nói.

Lâm Bắc Phàm thầm ghi nhớ cái tên của khách sạn này lại. rồi mới gật đầu nói: “Được rồi, bây giờ nhiệm vụ của mấy người đó là giám sát bọn chúng, đừng có hành động gì thiếu suy nghĩ. trong tay bọn chúng có súng ngắn và những vũ khí hiện đại khác nữa. Chỉ dựa vào mấy con dao con trong tay mấy đứa thì có xông lên bao nhiêu đi nữa cũng vô ích thôi đừng có lãng phí quá nhiều sinh mệnh làm gì!”

Mộc Tiểu Yêu cũng biết việc này không phải chuyện đùa. mặc dù thủ hạ trong tay cô rất nhiều, nhưng người có súng thì đếm trong lòng bàn tay. đối phó với mấy tên xã hội đen Thì thừa sức. nhưng đối phó với tổ chức sát thủ như thế này thì chẳng khác gì lấy trứng trời đá, cô gật đầu nói: “Lão đại em nhớ rồi, có điều anh cũng phải cẩn thận, đừng để việc gì xảy ra nữa!”

Trong lời nói của cô cũng tràn đầy sự quan tâm.

Lâm Bắc Phàm đáp lại một tiếng rồi mới dập điện thoại. Trên mặt hắn dần hiện ra một nụ cười đầy tà ác, sau đó lướt mắt nhìn một lượt bạn họ. rồi lại rút điện thoại ra gọi cho Long Thiên Hư, nói cho đối phương biết sơ qua tình hình. tiếp sau lại vội vã vàng vàng mặc quần áo vào chuẩn bị đi ra ngoài.

“Bắc...Lâm Bắc Phàm. anh đi đâu thế? ở đây bao nhiêu người thế này, chẳng lẽ lại tiếc một người như anh sao?”

Long Yên Nguyệt thấy đối phương vừa mới làm phẫu thuật xong, sức khỏe còn chưa hồi phục hoàn toàn vậy mà đã định đi liều mạng cùng bạn sát thủ rồi, thì vội vã chạy lên trước chặn hắn lại. sau đó ngăn hành động điên cuồng của đối phương lại một cách không khách khí.

Lâm Bắc Phàm nghiêng nghiêng đầu. nhìn cô gái chuyên gây tai họa này một cách khó chịu. nói: “Em....buông anh ra!”

“Em không buông đây!” Long Yên Nguyệt đáp lại gọn lỏn

“Ba tên sát thủ này thiếu chút nữa là giết chết anh rồi, nếu hôm nay mà anh không bỏ đôi bạn chúng ra, thì toàn thân anh sẽ không được thoải mái. cuối cùng sẽ dẫn đến thần kinh suy nhược, liệt dương, xuất tinh sớm. Huyết áp tăng cao, khí huyết bốc lên nghìn ngút. sau đó thất khiếu chảy máu mà chết!” Lâm Bắc Phàm nói với giọng vô sỉ

Mọi người trong phòng bệnh lúc này nghe Lâm Bắc Phàm nói đều vã mồ hôi đối phương quả là quá vô sỉ. đến cả những lời như thế này mà còn thốt ra được. nhìn vô số các người đẹp ở bên cạnh hắn. người nào

người này mỹ miều, gọi cảm như thế thì làm sao có thể liệt dương với xuất tinh sớm được cơ chứ? Rõ ràng là tối nào cũng làm chú rể. ngày ngày được thổi kèn. sướng hơn cả Vi Tiểu Bảo ấy chứ.

“Anh chết đi. Đừng có cho rằng trên thế giới này chỉ có một mình anh là anh hùng, không có anh thì trái đất vẫn quay như thường!”

Long Yên Nguyệt hơi đỏ mặt. suýt chút nữa thì cho tên khốn này phát đập rồi, muốn đập chết hẳn đi cho xong, nhưng nghĩ đến đối phương sắp sửa đối mặt với bao nhiêu là nguy hiểm trước mắt thì chỉ nhéo vào cánh tay một cái. nhưng vẫn không chịu buông hẳn ra. hai mắt còn đỏ lựng, rưng rưng ngấn lệ.

Lâm Bắc Phàm không nói gì một hồi lâu, cô ả này đúng thật là... Mình còn chưa tiếp nhận mà cô ả đã dám như thế trước mặt mình rồi nếu mình mà tiếp nhận rồi thì không phải cô ả sẽ đè đầu cưỡi cổ mình sao?

Mấy người Chu Cường thấy hai người bọn họ sắp xảy ra xung đột. liền vội vàng lên trước khuyên giải: “Lão đại nhị đại tẩu. hai người đừng tranh cãi nữa. bọn em lần này đến đây cũng là để giúp đỡ lão đại xử lý việc này, để bọn em qua đó là được rồi!”

“Nhị đại tẩu?” Lâm Bắc Phàm hiểu kỳ hỏi.

“Lẽ nào lại không phải sao?”

Hầu Sơn kinh ngạc hỏi lại. sau đó chỉ vào Liễu Vi nói: “Chị ấy là đại tẩu. thì vị này là nhị đại tẩu, lẽ nào lại không phải sao? Chiều hôm nay khi bọn em vừa mới đến, thì hai người bọn họ đã tự giới thiệu bản thân mình rồi!”

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi hột rồi nhìn Liễu Vi một cái. thấy đối phương mỉm cười với mình. đến cả một lời giải thích cũng không có. thì đột nhiên thấy mình như bị hai người bọn họ bán đứng vậy. Mặc dù mình đúng là có thiện cảm với cô gái hay gây ra tai họa này không sai cũng rất muốn có gì đó với đối phương, nhưng việc này đến đột ngột quá sức tưởng tượng, làm cho hẳn nhất thời khó mà tiếp nhận được.

“Tôi...Thực ra là tôi nói đùa đấy. mọi người đừng coi là Thật nhé!” Long Yên Nguyệt thấy vẻ mặt đầy kinh ngạc của Lâm Bắc Phàm thì lại cho rằng mình đúng là tưởng bở. bất giác thất vọng, thấp giọng phản bác lại một câu.

“Cái gì? Là em nói đùa sao?” Lâm Bắc Phàm khó chịu nói: “Thế vì sao mà em lại nói đùa như thế?”

“Em nói đùa thì là nói đùa thôi làm gì có vì sao lại như vậy?” Long Yên Nguyệt không khách khí nói.

Như thế làm sao được chứ? Em cũng đã nói ra là muốn làm vợ bé của anh thế rồi. thì sao lại có thể đổi ý nhanh như vậy được? Nam tử hán đại trượng phu, nói lời phải giữ lấy lời, nói ra phải giữ chữ tín!” Lâm Bắc Phàm khó khăn lắm mới bắt được cơ hội này thì làm sao có thể dễ dàng để cho đối phương chạy thoát nhanh thế chứ?

“Anh chết đi, em là phụ nữ chứ không phải nam tử hán đại trượng phu, em cứ nói ra không giữ lời đấy. anh làm gì được em nào?” Long Yên Nguyệt nghe thấy đối phương nói vậy thì trong lòng ngọt như rót mật, nhưng bề ngoài thì vẫn tỏ ra bướng bỉnh. bất cần.

“Em nói lại một lần nữa đi!” Lâm Bắc Phàm đằng đằng sát khí kêu lên.

“Em...em...em...” Long Yên Nguyệt lần đầu tiên nhìn thấy bộ dạng của hẳn thế này thì sợ đến toàn thân lun lẩy bẩy. lùi về phía sau mấy bước.

Mấy người Chu Cường đều cảm thấy bó tay với trường hợp này, đây dường như không phải là lúc nói nhưng chuyện vặt vãnh thế này chứ? Ba tên sát thủ kia hình như vẫn còn ở khách sạn đó đó. Bọn họ liền không nhin thêm được nữa liền lên tiếng: “Lão đại thế ba tên sát thủ..!”

“Sát thủ nào? Không quản bọn chúng nữa. anh phải làm cho cô gái chuyên gia gây rắc rối này biết sự lợi hại của anh mới được. không ra uy thì cô ấy lại cho mình là bất bình thường!” Lâm Bắc Phàm nói xong liền rống lên một tiếng, tiến từng bước một đến trước mặt Long Yên Nguyệt

Bọn họ không còn biết nói thêm gì nữa, lão đại trở nên biến thái như thế này từ khi nào vậy? Lại muốn làm chuyện đó ngay trước mặt bọn họ? Lẽ nào hẳn lại thích được nhưng người đàn ông khác thường thức khí khái anh hùng của một người đàn ông dũng mãnh như hẳn?

“Anh...anh đừng có đến gần đây, tôi...tôi la lên đây!”

Long Yên Nguyệt làm sao còn có thể duy trì khí thái oai hùng như bình thường được chứ? Giờ đây trông cô như một cô vợ bé nhỏ bị ăn hiếp vậy. hai mắt ngập tràn sợ hãi hoang mang, suýt nữa thì khóc òa lên.

Lâm Bắc Phàm không nói không rằng. giờ luôn tay trái ra ôm chầm lấy cô. sau đó dí cô xuống giường. Lúc này hẳn giờ tay phải ra tát vài cái vào chiếc mông cong tròn của cô. âm thanh giòn tan như tiếng pháo nổ. vô cùng vui tai.

“Á, anh...anh là đồ khốn, anh dám đánh tôi tôi liều mạng với anh...” Long Yên Nguyệt từ trước đến giờ đã bị ai tát vào mông bao giờ đâu, đã thế còn ở trước mặt bao nhiêu người như thế này, thực là vừa tức lại vừa xấu hổ. hai tay cô vùng vẫy muốn thoát khỏi đôi bàn tay của Lâm Bắc Phàm. nhưng với sức lực của cô thì làm sao có thể thoát ra được đây? Cuối cùng đành phải chịu mười mấy cái tát một cách ‘tủi thân’, cuối cùng thì cũng kết thúc. Hai mắt cô đỏ ngầu, nức nở thành tiếng, chắc cái mông của mình đã bị đánh cho sưng đỏ cả lên rồi.

Lâm Bắc Phàm lúc này mới khó chịu nói: “Em nghĩ là vợ bé dễ làm đến thế sao? Ngày sau những việc như cơm nước, lau dọn nhà cửa đều thuộc về em hết, buổi tối còn phải lấy nước rửa mặt cho anh và vợ cả ta nữa. biết chưa?”

Nhưng người đứng đó đều rung mình lên mấy cái. thiếu chút nữa thì té nhào ra sàn nhà.

Ghê tởm thật. quả là rất ghê tởm!

Một người đàn ông có thể giày vò một nữ cảnh sát như vậy, e rằng ngoại trừ Lâm Bắc Phàm ra thì quả là chẳng còn ai khác nữa.

”Anh...anh là đồ xấu xa chỉ biết ăn hiếp tôi thôi hu hu hu...”

Long Yên Nguyệt nằm trên giường khóc tẩm tức: ” Chị Vi Vi chị cũng giúp em đi. em thà chết đi còn hơn!”

Liều Vi cũng cảm thấy Lâm Bắc Phàm có phần hơi quá. dù gì thì cũng trước mặt bao nhiêu người thế này tát vào mông Long Yên Nguyệt, nếu việc này mà truyền ra ngoài, thì không phải sẽ làm tổn hại đến danh tiết của người Ta sao? Cô vội đến bên Lâm Bắc Phàm. Đẩy nhẹ vào người hắn rồi khẽ lườm một cái. sau đó mới nhẹ nhàng ôm lấy vai Long Yên Nguyệt, an ủi: “Tiểu Nguyệt, em đừng khóc nữa, em cũng không phải là không biết anh ấy là người như thế. làm gì cũng không xem nặng nhẹ thế nào. để chị bảo anh ấy về sau chú ý một chút. đừng có mà đánh vào mông em trước mặt bao nhiêu người thế này!”

“Hả?”

Long Yên Nguyệt tròn mắt. hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má. há hốc mồm. bất mãn nói: “Chị Vi Vi. chị nói cái gì thế? Lẽ nào không ở trước mặt người khác thì có thể đánh vào mông em sao

“Ơ...cái này...có vẻ cũng không được. chị bảo anh ấy về sau chú ý một chút được rồi!” Hai gò má Liều Vi ửng đỏ. cổ ửng trêu đùa.

“Chị Vi Vi. chị cũng cùng với anh ấy ăn hiếp em. em không thêm quan tâm đến mấy người nữa!”

Long Yên Nguyệt không còn mặt mũi nào nữa. cô ngượng đến nỗi chỉ muốn chui luôn xuống đất cho xong, cô lấy hai tay ôm lấy mặt, vùi mình xuống giường, không muốn ngẩng lên nhìn ai nữa.

Liều Vi ôm lấy bờ vai cô. khẽ cười nói: “Được rồi. được rồi em cũng đừng ngượng nữa. em cũng đã đồng ý làm vợ bé anh ấy rồi, thì bị anh ấy tát cho vài cái vào mông cũng có sao đâu, dù sao thì cũng không xấu đi được. đừng để cho người ta cười cho!”

“Chị Vi Vi người ta đã đồng ý cái gì mà làm vợ bé anh ấy đâu chứ...”Long Yên Nguyệt đỏ mặt thẹn thùng nói.

Lâm Bắc Phàm lúc này mới sực tỉnh ra. vừa rồi mình đã làm gì thế không biết? Tát vào mông của Long Yên Nguyệt trước mặt bao nhiêu người thế này? Đúng là vô đối quá. cũng may mà đối phương giờ đây cũng đang u mê không có phản ứng gì. nếu không thì mình chắc sẽ bị cô ả xé xác ra mất- Nghĩ vậy. hắn vội vàng vẫy vẫy tay với mấy người bọn họ rồi lặng lẽ chuồn luôn ra bên ngoài.

“Lão đại anh đúng là số một! Mẹ kiếp!” Trương Minh Thắng không khỏi sợ hãi than lên một tiếng.

“Lão đại đúng là lão đại đến cả việc như vậy mà cũng làm được!” Hầu Sơn bật cười một cách vô sỉ.

Lâm Bắc Phàm khó chịu liếc nhìn gã một cái. Rồi nói: “Nếu mấy người các chú còn nói năng linh tinh nữa thì anh mày sẽ khâu miệng các chú lại, cho các chú cả đời này cũng không mở miệng ra nói được một câu!”

Mấy người bọn họ đều cười sảng khoái.

Đám người bọn họ nhanh chóng đi đến cửa khách sạn Thâm Tàn Nguyên, thì thấy bên ngoài thấp thoáng một đám người, ngoài mấy Tên Tiểu đệ trong Hồ Điệp bang ra thì còn có mười mấy viên cảnh sát nữa, quả là có cảm giác như cảnh sát và thổ phỉ là cùng một nhà, có điều bọn họ che dấu vô cùng hoàn hảo, còi cảnh sát cũng không hề vang lên, tất cả đều trở nên yên tĩnh lạ thường.

”Lão đại anh đến rồi à!”

Mộc Tiểu Yêu đem theo mấy đường chủ trong bang vui vẻ chạy đến chào hỏi.

“Thằng ranh này! Cậu cũng nhanh chán gớm nhỉ!” Long Thiên Hưu khó chịu nói. sau đó ông nhìn ngang nhìn dọc mà vẫn không thấy con gái mình đâu thì kêu lên: “Tiểu Nguyệt đâu?”

Lâm Bắc Phàm đỏ hết cả mặt. nhưng cũng không thể nói ra cho ông ta biết Long Yên Nguyệt vừa bị mình tét mông, hiện giờ còn đang nằm khóc ở phòng bệnh. nếu mà nói thể thì e rằng lão trượng (một cách xưng hô tôn trọng với người đàn ông lớn tuổi) cho người giết chết mình mất. vì vậy mà hắn ngượng ngùng cười nói: “Ờ. nơi này nguy hiểm nên cháu không để cô ấy đến đây.” Long Thiên Hưu nghe thấy hắn nói vậy thì an tâm hơn đôi chút. gật đầu nói: “Thế là biết điều đấy!”

Lâm Bắc Phàm vội liếc nhìn cái khách sạn này một cái rồi chuyển chủ đề sang hướng khác: “Tình hình thế nào rồi?”

“Ba tên sát thủ đó ở bên trong khách sạn. chẳng có bất kỳ động tĩnh nào!”

Mộc Tiểu Yêu đáp.

385. Chương 386: Thu Phí Bảo Kê

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên chăm chú nhìn vào cái khách sạn này. quy mô của nó cũng không nhỏ chút nào. tuy không được xếp vào hạng khách sạn bốn sao. nhưng cũng được xếp vào hạng ba sao. ở cái thành phố Nam Thành nhỏ bé này Thì một khách sạn như thế này cũng được coi là tốt lắm rồi Khách sạn được trang hoàng tráng lệ như một hoàng cung, lấp lánh dưới màn đêm, làm cho người ta cảm thấy khách sạn hiện lên khá là hoa lệ.

Quy mô của khách sạn cũng không nhỏ. bên trong cũng có tận mấy làn đường dành cho xe chạy. nếu như bây giờ mà đột ngột xông vào thì e rằng lại làm loạn hết cả lên. như vậy sẽ tạo cho ba tên sát thủ có cơ hội chạy thoát, thậm chí còn làm hỏng nhiều việc khác. chính vì vậy mà lúc này phải dùng trí. chứ không phải là dùng sức.

“Lão đại! Anh nói xem chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Mộc Tiểu Yêu lên tiếng hỏi”

Long Thiên Hưu đưa mắt sang nhìn Lâm Bắc Phàm rồi liếc sang nhìn Mộc Tiểu Yêu một cái, trợn mắt lên nói: “Thằng ranh! Tôi cũng đang chờ nghe xem ý của cậu thế nào đây. cậu nói đi, chúng ta phải làm thế nào? Tôi đã điều đến tổng cộng mười lăm viên cảnh sát. tất cả đều cho cậu toàn quyền chỉ huy!”

Long Thiên Hưu biết rằng tên tiểu tử này rất là ranh mãnh. biết nhiều trò và đặc biệt là rất biết sử dụng nhưng chiêu bằng môn tả đạo. chính vì vậy nên mới đưa cho hắn toàn quyền chỉ huy. dù gì thì thằng ranh này cũng là người có bản lĩnh. vì vậy mà cho dù có xảy ra chuyện gì thì hắn cũng biết giải quyết

Lâm Bắc Phàm nghe vậy liền đưa mắt lên nhìn mấy viên cảnh sát. rồi lại quay sang mấy tên trong Hồ Điệp bang. bất giác lắc lắc đầu nói: “Để mấy viên cảnh sát này hành động thì lại lộ liễu quá. chính vì vậy mà mấy người chỉ cần mai phục ở xung quanh đây để không cho chúng chạy thoát!”

“Bọn tôi mai phục ở xung quanh đây để không cho chúng chạy thoát?”

Long Thiên Hưu tức đến ghen hợm, ông và mấy chục viên cảnh sát đến đây chỉ phải lo công việc thu dọn này sao? Nếu như để chuyện này đồn ra ngoài thì ông còn mặt mũi nào nữa?

Lâm Bắc Phàm nghe vậy lắc đầu ngán ngẩm nói: “Lão trượng ơi là lão trượng! Mấy viên cảnh sát của chú ai cũng đeo quân hàm ở trên người thế kia. nếu như chú để cho người của chú vào trong đó. thì chẳng khác nào nói cho mấy Tên sát Thủ đó biết rằng chú đến bắt bọn chúng! Lẽ nào chú cho rằng mấy người cảnh sát của chú bắn súng giỏi hơn mấy tên sát thủ đó ư? Nếu như chú nghĩ như vậy thì cháu sẽ bố trí cho mấy người của chú vào trong đó tấn công cũng được!”

Long Thiên Hưu nghe Lâm Bắc Phàm phân tích hợp tình hợp lý Hèn ngậm luôn miệng lại. bản thân ông cũng biết là để mấy viên cảnh sát của ông đối phó với mấy Tên trộm quèn thì chẳng có vấn đề gì. nhưng khi đối diện với sát thủ thật sự thì có phần lực bất tòng tâm. Mặc dù kiêu án nói của Lâm Bắc Phàm có phần làm cay sống mũi. nhưng đó lại là sự thật.

Lâm Bắc Phàm nói xong liền lập tức quay sang bên bọn Chu Cường liếc nhìn một cái rồi mỉm cười nói: “Xem ra lần này không dùng đến mấy chú thì không được rồi các chú bây giờ trở thành chủ lực rồi đó!”

Bọn Châu Cường nghe Lâm Bắc Phàm nói vậy thì sững người một lúc rồi nói: “Hả? Là chủ lực?”

Lâm Bắc Phàm liền chỉ vào Chu Cường và Tiểu Phương hai người rồi nói: “Hai chú chọn thêm hai mươi người nữa trong Hồ Điệp bang của hai chú. sau đó hóa trang cho chúng thêm một chút rồi xông thẳng vào trong kia với mục đích là thu tiền bảo kê!”

“Hả...!”

Cả hai nghe Lâm Bắc Phàm nói vậy suýt nữa hộc máu mồm.

Bọn chúng không ngờ Lâm Bắc Phàm lại nghĩ ra một phương pháp vô sỉ như vậy, phương pháp này của hắn làm cho bọn chúng phực đến sát đất. kinh tởm đến lợm giọng.

Khóe mép của hai người Chu Cường và Tiểu Phương giật giật lên mấy cái, sa sầm nét mặt. bất mãn nói: “Lão đại! Anh muốn bọn em vào thu phí bảo kê? Như vậy có phải là

quá quá...không hả anh? Bọn em nói gì thì nói cũng đường đường chính chính là tội

phạm giết người, làm gì có chuyện chơi cái trò chơi trẻ con ấu trĩ thế này? Như thế không bằng chúng ta xông thẳng vào bên trong đấu súng với ba tên sát thủ kia. Thế còn thú vị hơn...!”

Lâm Bắc Phàm nghe vậy liền nhìn hai người Chu Cường và Tiểu Phương với một ánh mắt vô cùng khinh bỉ. nói với giọng hết sức vô sỉ: “Cái này gọi là mưu lược biết chưa hả? Nếu như bọn mày mà xông vào bên trong e rằng chưa kịp đến gần ba tên sát thủ kia thì đã bị chúng bắn cho vỡ sọ rồi, tao không muốn chúng mày gặp nguy hiểm như vậy?”

“Vậy nhưng tại sao lại bảo chúng em đi thu phí bảo kê?” Tiểu Phương nói với vẻ khó hiểu.

“Bởi vì bọn mày trông chẳng lương thiện chút nào cả... hô hô hô.. ự!” Lâm Bắc Phàm cười lên khà ố.

Chu Cường và Tiểu Phương thấy vậy liền giơ ngón tay giữa lên khinh bỉ Lâm Bắc Phàm thể hiện sự bất mãn của mình.

Lâm Bắc Phàm lại chọn thêm hai mươi đứa trông bề ngoài có vẻ cô hồn, bất lương, nhuộm tóc xanh đỏ tím vàng. lòe loẹt như mấy con tắc kè hoa. trông mất dạy nhất trong đám Hồ Điệp bang. Tiếp sau đó hắn lại nói qua cho chúng một lượt về kế hoạch của hắn. cuối cùng mới ho khan lên một tiếng rồi nói: “Nhiệm vụ của các chú đã rõ hết chưa hả? Sự việc nó đơn giản thế này thôi trong đó có ba thằng tây. các chú không cần biết nó là ai. chỉ cần vào trong đó giải quyết bọn chúng là xong. nếu như nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp. anh sẽ tặng thêm cho mấy chú mỗi người năm ngàn tệ!” Lâm Bắc Phàm nói xong liền xòe năm ngón tay ra ra hiệu.

Hai mươi thằng đàn em nghe xong thì hai mắt sáng ngời. luôn miệng ồn ào nhao nhao lên nói: “Lão đại! Anh không lừa bọn em đấy chứ?”

“Mệ...!” Lâm Bắc Phàm thấy vậy liền nhìn mấy thằng đàn em với con mắt khinh khỉnh nói: “Tao chẳng lẽ chỉ vì năm ngàn tệ mà đi lừa chúng mày hay sao? Tao chẳng đến nổi *** sắt thế đâu, không những thế nếu

như chúng mày thành công. thì ngay đêm ngày hôm nay. anh mày sẽ cho chúng mày ăn chơi xả láng ở ngay địa bàn Xà Mỹ Nhân của chúng mày ba ngày ba đêm....!”

Hai mươi thằng chơi con nghe vậy thì gật đầu như máy khâu, xúc động nói: “Lão đại cứ việc yên tâm. bọn em nhất định sẽ băm mấy thằng đó ra làm thịt băm cho anh. không biết là anh cần cẳng tay của nó hay là cái tai của nó?”

Lâm Bắc Phàm nghe bọn chúng nói vậy thì cảm thấy kinh tởm bọn này, thầm nghĩ lẽ nào bọn chúng không cảm thấy buồn nôn hay sao?

Nghĩ vậy Lâm Bắc Phàm liền đưa tay lên hất lia lia. ghê tởm nói: “Cái gì cũng không cần, chỉ cần chúng mày xử lý ba thằng tây đó là ok rồi! Đứa nào là người đầu tiên chém chết bọn chúng anh thưởng thêm năm ngàn tệ nữa!”

Hai mươi thằng chơi con nghe vậy thì hai mắt đỏ ngầu. nhao nhao lên vì xúc động. cứ như mấy con mèo đến kì* mộng tinh vậy. Trong mắt bọn chúng bây giờ ba thằng cha người nước ngoài chẳng khác nào cái núi tiền. chỉ mong chặt ba thằng tây đó ra làm trăm mảnh để hưởng thụ đồng tiền thưởng. Bọn chúng tuy đều là đàn em trong Hồ Điệp bang. nhưng lương tháng cũng chỉ được có hai ba ngàn tệ, bây giờ bỗng nhiên được thưởng tận năm ngàn tệ, lại còn được ăn chơi thoải mái ba ngày ba đêm. thế nên chúng như muốn phát điên lên. suýt chút nữa thì vỗ lấy Lâm Bắc Phàm ôm hôn thắm thiết.

Lão đại đúng là lão đại ra tay lúc nào cũng hào phóng, xem ra chỉ cần theo dít đại ca thì không sợ chết đói.

Nụ cười trên môi của Lâm Bắc Phàm lúc này đã dần dần tắt hẳn. trông mấy thằng đàn em đang nhẩy cẳng lên như mấy thằng điên kia thì trầm giọng nói: “Vậy nhưng, anh nhắc cho mấy chú biết trước, đó là mấy thằng cha ngoại quốc đó, thằng nào thằng nấy đều võ công đầy mình. hơn nữa trong tay bọn chúng còn có súng nữa, chính vì vậy mà mấy chú nhất quyết phải thận trọng, vô cùng thận trọng mới được. nghe chưa? Anh thật không muốn trông thấy mấy chú sợ ý mà bị bắn vỡ sọ chút nào cả!”

Hai mươi thằng choai choai cũng biết việc này vô cùng hệ trọng, bản thân cũng chẳng muốn bỏ mạng tại đây. nên khi nghe Lâm Bắc Phàm nhắc nhở như vậy liền nói: “Vâng thưa lão đại bọn em biết rồi!”

Lâm Bắc Phàm lúc này liền mượn thêm hai khẩu súng nữa từ tay của Long Thiên Hư đưa cho Chu Cường và Tiểu Phương, sau đó lại cầm thêm hai lưỡi dao đưa cho bọn chúng rồi nói: “Mục tiêu của mấy chú chính là căn phòng ở trên lầu bốn! Để đánh lạc hướng ba tên sát thủ đó. anh sẽ cho thêm mấy đứa trong Hồ Điệp bang đi đến lầu một, lầu hai lầu ba để thu tiền bảo kê. Như vậy thì ba tên đó sẽ không để ý tới các chú đâu!”

Chu Cường và Tiểu Phương đều đã nhận được vũ khí do Lâm Bắc Phàm vừa đưa cho liền giơ lên ngắm nghĩa một hồi rồi gật đầu nói: “Lão đại! Anh cứ yên tâm. chẳng qua chỉ là ba thằng cha ngoại quốc thôi mà! Người Trung Quốc chúng ta thì đã từng sợ ai bao giờ? Lần này phải cho chúng nó biết thế nào là lợi hại mới được!”

Lâm Bắc Phàm nghe vậy gật đầu hài lòng. tiếp sau đó hắn lại chọn thêm mấy chục thằng choai choai trong Hồ Điệp bang ra rồi phân phó nhiệm vụ dặn dò kỹ lưỡng một hồi. Hầu Sơn lúc này lại rất nôn nóng, hắn ta tuy võ nghệ chẳng ra đâu vào đâu cả, nhưng lại rất có tài trong chuyện trèo tường vượt gác, nên nhưng việc như thế này làm sao mà thiếu được một chân của hắn ta được?

Hầu Sơn nôn nóng lên tiếng: “Lão đại thế còn em thì sao? Những việc như thế này làm sao lại có thể thiếu em được?”

Lâm Bắc Phàm nghe vậy liền nhướn miệng cười. rồi đưa tay lên vỗ vỗ lên vai của Hầu Sơn Thấp giọng nói: “Nhưng việc như thế này làm sao có thể thiếu chú em mày được cơ chứ?”

Nói xong liền đưa khẩu súng đem theo trong người của mình ra nhét vào tay của Hầu Sơn, sau đó ghé miệng vào tai của Hầu Sơn thì thầm vài câu.

Hầu Sơn nghe xong thì hai mắt sáng rực. gật đầu lia lia đáp: “Hay quá! Cách này quá hay. em nhất định sẽ cho chúng nó một võ không thể nào ngờ tới được”

Tất cả mọi người đã chuẩn bị đầy đủ hai mươi phút sau thì kế hoạch bắt đầu.

”Chúng mày Chúng mày đừng có đứng đực người ra như thế. mẹ kiếp nghe thấy không hả bọn ngu? Chúng tao đến đây để thu tiền bảo kê!”

Chu Cường và một lũ nhóc choai choai hùng hổ xông vào trong khách sạn Thâm Tán Nguyên, thằng nào thằng nấy tay cũng lăm lăm lưỡi dao trong tay không ngừng vung vẩy. Bọn chúng luôn miệng chửi rủa. hò hét làm cho khách khứa và các nhân viên phục vụ ở đây sợ hãi linh hồn. Mấy người trong khách sạn trông thấy bọn người của Chu Cường thằng nào thằng nấy đầu trâu mặt ngựa, tay cầm dao sáng loáng thì lập tức kêu gào sợ hãi ôm đầu bỏ chạy, còn có người thì quỳ ngay xuống dưới chân bọn choai choai mà cầu xin cứ như là ngày tận thế đến nơi rồi vậy.

Chu Cường lúc này còn làm bộ vén cúc áo của mình lên để hở con chó lửa cài ở trong cặp quần của hắn, hai tay chống nạnh đầu ngửa lên trời trông rất bất cần đời gào thét: “Chúng mày hò hét cái gì thế hả? Đứa nào còn hò hét vợ vẫn là ông mày thiên luôn....!”

Chu Cường vừa nói dứt câu. thì ngay lập tức những người đang hò hét vì sợ hãi cảm hết miệng lại thái độ nem nếp kinh sợ đưa mắt lên nhìn hắn. Đám người trong khách sạn lúc này sợ rằng chẳng may làm cho mấy cái thằng ất ơ này nổi điên lên thì mình sẽ bị chúng làm thịt luôn mất. nên tốt hơn cả là nghe theo lời bọn chúng.

Chu Cường lúc này liền quay sang một thằng đàn em vẩy tay nói: “Mấy đứa chúng mày ra lầu một thu tiền bảo kê. mỗi phòng năm trăm tệ. nếu như có đứa nào dám chống cự không chịu đưa tiền thì cứ việc chém cho tao! Còn mấy thằng chúng mày lên lầu hai, mấy thằng kia lên lầu ba. còn bọn mày thì đứng đảnh canh chừng đại sảnh đừng để cho bọn nó chạy ra ngoài! Lão Tiểu! Tôi và ông cùng mấy thằng nữa lên lầu bốn. hôm nay mà không kiếm được vài vạn để tiêu xài ông sẽ đốt cái khách sạn này, mẹ nó!”

Chu Cường nói xong hát đầu một cái rồi dán theo Tiêu Phương cùng với hai mươi thằng đàn em chạy thẳng lên lầu bốn.

“Thu tiền bảo kê. thu tiền bảo kê....!” Mấy thằng đàn em mặc sức hò hét dọa nạt cứ như muốn làm loạn cả cái khách sạn này lên vậy.

Ông chủ khách sạn cùng với các nhân viên khác sợ đến vã mồ hôi hột không biết chuyện gì đang xảy ra nữa.

Tất cả bọn họ không hiểu tại sao đang yên đang lành tự dưng lại có một bọn xã hội đen đến đây đòi thu phí bảo kê. trong cái Nam Thành này từ trước đến giờ có bao giờ xảy ra chuyện thế này đâu. nên ông chủ khách sạn cùng với nhân viên vội vã đi tới trước mặt mấy thằng choai choai người thì xin lỗi. người thì mời thuốc, người thì mời rượu.

Còn ba tên sát thủ đến từ Địa Ngục Thiên Sứ đang ở trong phòng ngắm mát dưỡng thân chờ đợi thời cơ chuẩn bị cướp đi tính mạng của Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng. Vậy nhưng bây giờ bọn chúng đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng gào thét ồn ào nhốn nháo. điều này làm cho bọn chúng nghiêm nét mặt lại, trong đó có một tên tóc vàng đáng người cao cao liền quay sang một tên khác nói: “Jill mày đi xem xem có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tên ngoại quốc kia có dáng người thấp lùn nghe vậy liền gật gật đầu. sau đó vội vã chạy ra bên ngoài cửa ghé tai lên nghe một hồi cho đến khi cảm thấy không có gì nguy hiểm rồi mới hé chút cửa nhìn ra bên ngoài. Khi hắn đưa mắt nhìn ra ngoài thì trông thấy có một lũ côn đồ bụi bặm đang gõ cửa từng phòng một đòi tiền bảo kê. điều này làm cho hắn cảm thấy vô cùng kỳ lạ. vội vã đóng cửa lại quay sang hai tên còn lại nói: “Là xã hội đen của Trung Quốc. bọn chúng hình như đến để thu tiền bảo kê. cái này có vẻ hơi bị kỳ quái!”

Hai thằng nước ngoài còn lại nghe vậy bắt giắc Hên nở một nụ cười đánh ác.

386. Chương 387: Cuộc Chiến Trong Khách Sạn

Cửa phòng bị đập vang lên kêu inh ỏi. âm thanh nghe hùng hổ cứ như là sói vào hang cừu vậy.

Tên ngoại quốc dáng người thấp lùn kia nghe thấy có tiếng đập cửa thùm thụp như vậy liền nhẹ nhàng mở cửa ra. thì trông thấy có khoảng hai chục thằng côn đồ. bộ dạng gớm giếc, tên ngoại quốc thấp lùn thấy

vậy liền nở một nụ cười vô cùng sáng lạng. dùng một giọng tiếng Trung lơ lơ nói: “Các anh là ai? Các anh muốn gì? Chúng tôi là người nước ngoài chúng tôi được pháp luật của nước các anh bảo vệ. nếu như các anh làm chuyện bậy bạ thì chúng tôi sẽ gọi điện đến báo cảnh sát bắt hết các anh lại!”

Chu Cường lúc này mắt sáng rực lên như bó đuốc. ngẩng ngửa thẳng lùn từ trên xuống dưới. từ dưới lên trên rồi có vẻ khó chịu hất đầu sang một bên khịt mũi khinh khinh nói: “Không ngờ trong cái khách sạn này lại còn có ba thằng tây nữa cơ đấy! Đúng là chuyện ly kỳ thú vị, hề hề cũng đủ đề cho mấy anh em chúng tao vui vẻ một chuyến! Phòng của chúng mày phải nộp năm trăm đôla tiền bảo kê. đưa tiền cho chúng tao thì xong chuyện, còn không thì...hề hề he!”

Bọn choai choai đứng sau nghe vậy liền hùa nhau dơ dao trong tay lên. ra ý cho ba tên ngoại quốc biết là bọn chúng có vũ khí trong tay và đây là đồ chơi thật. chứ không phải là đồ giả.

Tiểu Phương lúc này vui mừng đến mức rót cả nước dãi ra ngoài hắt phim nước bọt phì phi nói: “Đô la Mỹ? Hay quá. tao lớn như thế này rồi mà mới chỉ trông thấy đô la Mỹ ở trên TV thôi chứ ở ngoài đời thì cũng chẳng biết trông cái tờ đô la Mỹ nó ra sao nữa! Lần này đúng là trúng mánh rồi à! Đúng rồi! Bọn mày có đứa nào biết xem đô la Mỹ không? Phải xem cho rõ có phải tiền thật hay tiền giả không nhé, nghe nói đô la Mỹ cũng có tiền giả đấy. đừng để cho mấy thằng tây ba lô này nó lừa!” Tiểu Phương vừa dứt lời thì một thằng choai choai trong nhóm liền lên tiếng nói: “Lão đại! Chỗ chúng ta thì làm gì có đô la Mỹ bao giờ? Mà anh em bọn em cũng đã cầm nó trong tay bao giờ đâu, làm gì biết mà phân biệt thật giả!”

“Đúng vậy đấy lão đại! Trên hình của đô la Mỹ in hình đầu người của thằng cha nào ấy? Em nghe nói ở bên Mỹ có người tên là Madonna thì phải, hay là hình đầu người trên đô la Mỹ là Madonna? Nghe nói con ghệ này cũng khá ngon lành. nghệ thuật trên giường của nó cũng rất cao siêu. lúc nào cũng có thể làm cho đàn ông con trai chúng ta sướng đến sờn gai ốc!”

“Cái gì? Madonna? Con ghệ đó làm sao mà có thể in hình trên mặt tiền đô la Mỹ được? Tao nghe nói bọn Mỹ suốt ngày kêu gọi cái gì mà Laden cơ mà. chắc chắn là hình của Bin Laden được in trên đô la Mỹ! Không biết cái thằng cha Laden đó là ai mà suốt ngày bị cái bọn Mỹ nó kêu réo suốt cả ngày thế nhỉ?”

Hai mươi thằng đàn em nghe mà hai mắt trợn ngược cả lên. cả lũ bọn chúng lúc này coi ba thằng cha nước ngoài chẳng khác nào cá nằm trên thớt. nhưng ngoài miệng vẫn không ngừng chửi bới. văng tục thằng nào thằng này nhìn mắt dạy, còn đồ hết chỗ nói.

Tên ngoại quốc thấp lùn nghe vậy thì trong lòng thâm cười nhạt. muốn có tiền bảo kê hả? Bọn mày dám đến đây để đòi tiền bảo kê của bọn tao sao? Bọn tao sẽ tiền mày lên đường về với ông bà ông vải chúng mày. cho chúng mày lên đó mà lấy tiền bảo kê với tử thần nhé.

Tuy trong bụng gã ngoại quốc thấp lùn nghĩ vậy. nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười nói: “Thì ra là đến đây thu tiền bảo kê. bọn tôi cứ tưởng là cảnh sát đến đây cơ. sợ quá! Cảnh sát mới là cái bọn mắt dạy. vô lại, bọn chúng không cho chúng tôi đi tìm gái để giải sầu. cũng không cho chúng tôi hút thuốc phiện cho đỡ nghiện, không cho chúng tôi làm rất nhiều thứ mà chúng tôi muốn làm! Công bằng mà nói thì cái chuyện thu tiền bảo kê chẳng có gì là to tát cả. ở nước Mỹ chúng tôi vẫn có rất nhiều các băng đảng xã hội đen. bọn họ cũng khởi nghiệp lên từ thu tiền bảo kê hết cả! Ví dụ như Hắc Thủ bang. Phũ Đầu bang, bọn họ cũng đi thu tiền bảo kê của các nhà hàng khách sạn!” Gã thấp lùn ngoại quốc nói một tràng giang đại hải cuối cùng chốt lại một câu: “Các anh vào đây cùng chúng tôi tới đưa cho các anh năm trăm đô, cũng không nhiều lắm, chuyện nhỏ thôi mà!”

Gã thấp lùn nói xong liền quay người đi vào bên trong.

Chu Cường và Tiểu Phương lúc này liền đưa mắt nhìn nhau khê gật gật đầu ra ý, cả hai đều rất cẩn trọng dẫn hai mươi tên đàn em theo gót gã thấp lùn kia bước vào bên trong phòng.

“Dùm...!”

Gã ngoại quốc thấp lùn bỗng nhiên quay người lại. tay phải của gã lúc này đã xuất hiện một họng súng đen ngòm. tiếp theo sau đó là một tiếng nổ đánh giòn vang lên. viên đạn xé gió bắn ra khỏi nòng súng bay thẳng đến đầu của Chu Cường. Chu Cường vốn chẳng có bản lĩnh gì mấy, nhưng hấn cũng thuộc vào dạng giết người cướp của quen tay, chính vì vậy mà tính cảnh giác vô cùng cao. khi linh cảm thấy bước chân của đối phương hơi dừng lại thì ngay lập tức hấn phát giác ra đối phương định làm gì, chính vì vậy mà hấn đã

kịp thời cúi người né tránh, viên đạn vì vậy mà chỉ xẹt qua da đầu của hắn, còn hắn thì thuận tay vung lưỡi dao sắc nhọn trong tay mình lên quạt một đường ngang bụng tên lùn đó.

“Aaa....!” Gã đàn em choai choai theo ngay sau lưng của Chu Cường làm sao mà có thể dự trù được sự việc xảy ra. chính vì vậy mà gã không kịp phản ứng gì thì cổ họng của gã đã bị viên đạn cắm xuyên qua. máu từ đó phun ra như suối từng lọn máu tươi bắn ra tung tóe ghê rợn hết sức.

Trong lúc máu từ cổ họng gã phun ra như vòi hoa sen thì hai mắt của tên choai choai này chỉ còn biết trợn ngược lên. trong lòng thấy không cam tâm chút nào. nhưng thân thể của gã bây giờ không còn nghe theo sự điều khiển của gã nữa. tên choai choai thuận theo chiều bay của viên đạn ngã ngửa người ra đằng sau.

“Áaaa....!”

Tên ngoại quốc thấp lùn có thể nói là rất tự tin với trình độ bắn súng của mình. chính vì vậy mà hắn tập trung toàn bộ tinh thần chuyển hướng súng sang phía Tiểu Phương, nhưng ai ngờ Chu Cường không những không bị bắn hạ. mà còn quạt một đường dao sắc lẹm qua bụng của hắn, một cảm giác đau đớn dội lên, tay trái hắn ôm lấy vết thương vừa được mở ra ở trên bụng mình loạng choạng hai bước rồi lùi lại phía sau, hắn suýt chút nữa thì ngồi phịch xuống đất.

Tiểu Phương và Chu Cường hai người cũng coi là cùng chung một phòng ngục giam, ngày thường rất hay tìm nhau để tỉ thí không dưới mấy trăm lần. cả hai đều rất ăn ý, chính vì vậy mà khi thấy Chu Cường bị đối phương tập kích bất ngờ đã nhanh chân búng người bay thẳng lên không cao tầm hai mét, hai tay cầm chắc lưỡi dao nhảy thẳng lên bổ luôn vào giữa đầu tên ngoại quốc thấp lùn.

“Pằng...Pằng....!”

Tiếp ngay sau đó là hai tiếng súng nổ vang lên, hai tên ngoại quốc khác đã luồn từ trong phòng ngủ ra ngoài rồi bắn Hắc hai viên đạn về phía của Tiểu Phương, một viên phóng thẳng vào ót sau gáy của hắn. còn một viên thì cắm thẳng vào lưng của hắn. cả hai nơi đều là những bộ phận vô cùng quan trọng trên cơ thể người.

Tiểu Phương tuy lúc này đã bật người bay lên trên không, nhưng tai mắt vẫn vô cùng tinh nhạy. chính vì vậy mà chỉ một động tĩnh nhỏ thôi là hắn đã phát hiện ra có động tĩnh trong phòng ngủ, nên đã kịp thét lên: “Phương án thứ hai!”

“Phập... loảng xoảng... Choang choang....!”

Mười chín thằng ắt ơ còn lại nhận được mệnh lệnh. không hề chần chừ do dự gì cả lập tức phân thành hai nhóm chồm tới trước cửa phòng ngủ. thế là mười chín lưỡi dao cùng lúc được bổ xuống tới tấp.

Bọn ắt ơ này cũng đã thông qua khách sạn hiểu được kết cấu, cũng như bố cục của căn phòng này, chính vì vậy mà khi bọn chúng thấy trong phòng khách chỉ có một thằng tây thì biết ngay hai thằng tây còn lại đang ở trong phòng ngủ.

Hai thằng tây sát thủ vừa mới xuất hiện đã bị hơn chục lưỡi dao bổ xuống, cho dù bọn chúng là hai tên sát thủ có tính cảnh giác cao độ. phản xạ cực nhanh, chuẩn bị cực kỳ kỹ càng thì cũng bị mười mấy lưỡi dao làm cho kinh hãi cả hai vội vã lui vào bên trong, chính vì thế mà hai phát súng của chúng đều bắn trượt cả, không nhưng không bắn trúng Tiểu Phương mà còn bị mấy thằng ắt ơ chọt chặt vào chân mấy nhất liên, cả hai thằng tây đau đớn kêu gào thảm thiết.

Sát thủ cũng là người, sát thủ cũng có cảm giác và sát thủ cũng cảm thấy sợ hãi.

Nhưng chẳng qua sự nhần nhện chịu đựng của sát thủ giỏi hơn người bình thường gấp mấy lần. thậm chí là mấy chục lần mà thôi.

Chiếc cửa bị đá văng ra ngoài xong, hai tên sát thủ liền đưa súng lên nã liên mấy phát. “Đùm.. -Bùm... .Bám...!”

Hai tên ắt ở ở bên ngoài bị bắn trúng vào tay. hai đứa loạng choạng suýt chút nữa thì ngã xuống dưới sàn.

Nếu như đổi thành người khác, thì e rằng đã bị hạ gục từ đợt tấn công đầu tiên rồi vậy nhưng hai thằng tây sát thủ này vẫn cắn chặt răng mặc kệ máu chảy đầm đề ở chân lui lại mấy bước rồi co chân lên đạp vào cái cửa kêu rầm lên một tiếng.

Nếu như mà là ngày thường thì hai tên sát thủ này làm sao có thể bắn trật vào tay của hai tên đàn em này được? Lý do là một chân của chúng đã bị chém bị thương, hơn nữa vì chúng bắn xuyên qua cửa nên hai thằng đàn em bị thương không nghiêm trọng cho lắm. cái này tuy là có thể tạm thời chặn được sự tấn công của mấy thằng ất ơ, nhưng đối với hai tên sát thủ này mà nói thì tình thế của chúng vô cùng nguy cấp. vì nói cho cùng là súng trong tay chúng là súng lục chứ không phải là súng ngắm

Mấy thằng ất ơ của nhóm Hồ Điệp bang lúc này cũng tức đến nổi đom đóm mắt, bên tao có tận gần hai chục người mà lại không làm thịt được hai thằng tây chúng mày hay sao? Bọn chúng lập tức đưa mắt nhìn nhau trong đó có hai thằng đàn em lập tức cầm lấy chiếc ghế lên che ngực và mặt mình sau đó mở cửa phòng ngủ xông hẳn vào bên trong.

“Pằng...pằng...!”

Lại hai tiếng súng vang lên giòn dã. hai viên kẹo đồng khi nghe thấy tiếng cửa phòng bật mở liền lập tức xé gió bay ra khỏi họng súng nhắm thẳng về phía hai thằng ất ơ đang xông vào kia. vậy nhưng đáng tiếc là hai viên đạn kia lại găm đúng vào chiếc ghế chứ không hề gây tổn thương đến hai thằng chọi con. bọn chúng chỉ cảm thấy một luồng lực mạnh ghê gớm vừa kích động vào chiếc ghế làm chúng suýt chút nữa thì làm rơi ghế xuống sàn.

“Giết....!”

Tiếp sau đó là mấy thằng đàn em ở ngoài thừa cơ múa dao xông thẳng vào bên trong, bọn chúng hung hăng như muốn ăn tươi nuốt sống hai thằng tây sát thủ vậy. Nhưng khi xông vào bên trong này thì bọn chúng không thể ngờ được là thân thủ cũng như võ công của hai tên sát thủ này lại lợi hại đến vậy. một trong hai tên sát thủ thấy súng trong tay mình không thể nào đả thương đối phương được thì vội vã đưa tay quàng vào cái móc áo cao chừng một mét lại rồi quăng hẳn nó vào đám đàn em đang hùng hổ xông tới. chiếc móc áo bây giờ như một chiếc thiên trượng nặng cả trăm cân .xé gió văng thẳng về phía nhóm đàn em.

“Ầm....Rầm!”

Một tiếng đập khô khốc vang lên. sáu bảy thằng ất ơ bị cú quăng này hất tung người ra xa như chiếc lá rụng trong cơn bão tố cuồng phong, nằm sòng xoài trên sàn kêu la thảm thiết.

Tên sát thủ đó còn thuận tay cầm lấy khẩu súng bắn về phía thằng đàn em đứng gần nhất, vậy nhưng ai ngờ thằng này là thằng vác ghế đầu tiên xông vào thét lên một tiếng quăng cả chiếc ghế thẳng vào tên sát thủ.

Tên sát thủ thất sắc vội vã lách người sang một bên tránh chiếc ghế bay tới. rồi sau đó bắn liền hai phát đạn vào người thằng đàn em kia, nhưng thằng đàn em kia sau khi quăng chiếc ghế đi đã cúi người xuống lẩn một vòng dưới đất quét chân vào chân trụ của tên sát thủ.

Hai mươi thằng đàn em này có thể nói là những đứa tinh nhuệ nhất trong Hồ Điệp bang, tuy là bọn chúng bắn súng rất tồi, nhưng thân thủ và phản ứng thì lại vô cùng nhanh nhẹn, nếu không phải như vậy thì Mọc Tiểu Yêu đã không chọn chúng đi hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này.

Tên sát thủ kia hai chân vốn đã bị chém cho bị thương, máu chảy ứ đọng cả ống quần. hành động có phần bất tiện nên làm sao có thể tránh đỡ nổi tuyệt chiêu quét chân nổi tiếng của võ nghệ Trung Quốc. gã chỉ cảm thấy hai cẳng chân đau buốt đến điếng người, cả thân hình đồ gục xuống như gốc chuối.

Những tên đàn em khác thấy vậy thì mặc kệ sự đau đớn đang hành hạ thân xác của chúng, tất cả đều nhặt hết dao lên gào ná nhảy chồm đến tên sát thủ kia, nhưng ai ngờ trong lúc ngàn cân treo sợi tóc tên sát thủ thuận tay vớ được chiếc ghế. sau đó gơ lên đập liền một phát làm cho mấy thằng em mất nổ sao trời. gào khóc thê thảm suýt chút nữa thì đánh rơi cả dao xuống dưới đất. toàn cảnh phòng ngủ lúc này vô cùng hỗn loạn. tiếng gào rú ghê rợn pha trộn với tiếng đánh đập vang lên rung chuyển cả tòa khách sạn. tên sát thủ thấp lùn ban nãy lúc này cũng bị lãnh cả bốn nhát chém trên người, nhưng như vậy vẫn không hề ảnh hưởng tới hành động nhanh gọn của gã. còn Chu Cường và Tiểu Phương lúc này đã bắt tay nhau lại quyết làm thịt gã. nếu như không phải để chữa mạng sống của gã này cho Lâm Bắc Phàm thì cả hai đã cho hẳn về châu ông bà ông vải từ lâu rồi

“Bọn Trung Quốc chó má này. dám đánh lên ông mày. ông mày giết hết chúng mày....!” Tên sát thủ kia mặt đỏ tía tai gào lên chửi rủa.

.

Vừa dứt tiếng chửi gã liền tung chân đập bay một thằng đàn em vừa xông đến. Thấy cú đập của mình trúng đích thì gã liền gầm lên một tiếng thỏa mãn, nhưng tiếng gầm chưa kịp dứt thì bản mặt của gã đã lãnh trọn đé giầy của thằng đàn em khác, cả khuôn mặt của gã nóng ran lên. một cảm giác đau đớn như xé ruột xé gan dội lên dữ dội làm cho các mô cơ trên mặt của gã xoắn lại vào nhau. mồ hôi Trên trán tủa ra như những hạt châu to nặng.

“Con mẹ mấy thằng tây balô! Đừng tưởng bọn mày to cây tốt củ mà trâu bò với bọn tao, người Trang Quốc **** sợ thằng nào hết....! Mẹ kiếp. cùng lắm là ông mày lại điên lại trận chiến kháng Mỹ cứu nước cho mày xem! ”

Mấy thằng đàn em vẫn còn đủ sức chiến đấu bây giờ bất kể các thủ đoạn dè tiện. hèn hạ hay thô bỉ nhất. chúng đều đem ra sử dụng hết. dù sao mục đích cuối cùng vẫn là cho đối phương mau chóng xuống mồ.

“Tao giết hết chúng mày....!” Tên sát thủ kia ôm lấy bộ hạ của mình gầm rú.

Cẳng chân phải của gã lúc này đã trở nên đau đơn vạn phần, nhưng gã vẫn cắn răng chịu đựng xông về phía mấy thằng đàn em tung liên mấy cước. sau đó có gắng nhịn đau chạy ra phía cửa sổ.

“Con mẹ nó...Đừng để cho nó chạy thoát, đừng để tiền thưởng nó chạy mất.-..!” Thế là một tên đàn em khác nhanh tay nhanh chân chạy vội tới.

“Lão đại nói là năm ngàn nhân dân tệ đừng có tranh nhau chứ. cùng lắm là chúng ta chia nhau là cùng chứ gì...!” Một tên đàn em khác bị đánh cho ngắc ngoải thoi thóp nằm dưới đất, suýt chút nữa thì được ngồi lên bàn thờ nói chuyện với ông bà ông vải của hắn nghe đĩa khác hô hào như vậy bỗng nhiên tỉnh như sáo sậu bật luôn người dậy cầm lấy dao xông tới cửa sổ.

Vừa nghe đến tiền thì mấy thằng đàn em khác cũng trở nên nhanh nhẹn khác thường, bọn chúng bắt chấp tất cả cầm dao hùng hục xông đến.

Tên sát thủ kia thấy vậy thì sợ đến vã mồ hôi hột mấy con khỉ Trung Quốc này lấy sức lực ở đâu mà khỏe như trâu vậy? Nghe nói quân bộ Trung Quốc là đội quân mạnh nhất thế giới hiện nay. binh sĩ của Trung Quốc không những có khả năng chiến đấu tuyệt vời mà lại còn không hề sợ chết, nhưng tại sao đến cả mấy cái thằng ất ơ này cũng trâu bò như vậy? Tiếc là khả năng tiếng Trung của tên sát thủ có hạn. hơn nửa bây giờ hắn cũng đang ở trong trạng thái lo đến sốt vó lên, dĩ nhiên là không hiểu mấy cái thằng đàn em này đang í éo với nhau cái gì, nếu như mà gã biết rằng mấy thằng ất ơ này chỉ vì năm ngàn tệ mà truy sát mình thì chắc chắn sẽ học máu tươi mà chết mất.

Năm ngàn nhân dân tệ, nếu mà đổi thành đô la Mỹ thì cũng chẳng đủ một ngàn đô.. ..

Vậy nhưng tên sát thủ dĩ nhiên là không biết đến chuyện này. gã chỉ cho rằng mấy thằng khỉ Trung Quốc này đều là những thằng liều. không phải chúng chết thì là mình chết. chính vì vậy mà gã cố gắng lết đôi chân đầm máu của mình cố hết sức bình sinh chạy tới bên cửa Sổ. vậy nhưng mấy thằng đàn em đuổi chạy phía sau càng lúc càng gần, tên sát thủ sợ đến kinh hồn bạt vía. cuối cùng gã bắt chấp tất cả gầm lên một tiếng, rồi không biết gã lấy đâu ra sức hất hẳn một chiếc giường đơn trong căn phòng này lên quăng thẳng về phía mấy thằng đàn em đang hò nhau chạy tới

Mấy thằng đàn em trông thấy cảnh tượng này thì mắt tròn mắt dẹt kêu lên kinh hãi: ”Mẹ kiếp. siêu nhân chúng mày t

Nói xong cả lũ liền dạt hẳn người sang một bên để né tranh.

“Rầm...!”

“Ầm....!”

Chiếc giường đơn đó nặng ít nhất cũng phải bốn năm mươi cân. hơn nữa nó lại thuộc vào dạng ngoại cỡ, làm gì có chuyện bị quăng đi nhẹ nhàng như quăng một con gà như thế được? Điều này chứng tỏ rằng sức

lực của tên sát thủ kia có phần biến thái chiếc giường đơn bị quăng văng vào tường vỡ nát vụn, mảnh gỗ bắn văng tung tóe khắp trong phòng suốt chút nữa găm vào người bọn họ.

“Con mẹ nhà nó...! Cái thằng tây ba lô này biến thái quá chúng mày ơi! Cái giường nặng thế mà nó cũng quăng nhẹ như không ấy...!”

“ôi trời đất. cha mẹ ơi! Sát thủ đúng là sát thủ. không những dùng súng lợi hại ngay cả sức mạnh cũng tằm vãi cả...! Không biết khả năng trên giường của nó có khủng khiếp như vậy không? Thật đúng là đàn ông quá mức!”

“Sát thủ mà cũng đi tìm gái à? Sát thủ không phải là mấy thằng lạnh lùng vô tình hay sao? Tao xem phim thấy bọn sát thủ có thằng nào lăm lăm mò gái đâu. ngày nào cũng giết người, như mấy thằng người máy ấy!”

Mấy thằng đàn em tuy là đang ở trong tình trạng nguy hiểm. nhưng vẫn còn có thời gian bông đùa với nhau mấy câu. vì nói gì thì nói xung quanh cái khách sạn này đều là người của bọn chúng, lại còn có cả mấy chục viên cảnh sát tay lăm lăm súng ống đang đứng chờ đợi bên ngoài, cho dù mấy thằng sát thủ này có cánh cũng khó mà bay thoát được.

Tên sát thủ kia cũng chẳng thêm để ý mấy thằng đàn em nói gì nữa. gã cố gắng lết chân chạy tới bên thành cửa sổ, tay phải dùng lực vung lên một cái đập vỡ luôn khung cửa kính. gã đang định lao người nhảy xuống bên dưới. thì bỗng nhiên có một bóng hình hiện ra ngay trước mắt gã. làm gã giật mình hoảng hốt vội vã lui lại mấy bước. thốt lên một câu tiếng Trung lơ lớ: “Ai thế?”

“Hề.. hề.. - tao đang định vào trong chơi một chuyến thể mà không ngờ mày lại mở cửa sổ mời tao vào. cảm ơn chú mày nhé!”

Một thằng ắt ơ mặt mũi gian manh. cầm nhon cười lên với giọng bi ối. tay phải của hắn lúc này đột nhiên giơ lên. “Pằng...!” một tiếng nổ giòn tan. trên trán của tên sát thủ lúc này đã hiện ra một cái lỗ đen ngòm. và máu ở trong đó bắt đầu bắn ra tung tóe. gương mặt của tên sát thủ vẫn còn ngơ ngác chẳng hiểu cái gì, thì thân hình của gã đã đổ ngược ra đằng sau rơi đánh rầm xuống sàn một cái.

Thằng ắt ơ mặt mũi gian manh vừa mới nổ súng này không phải ai khác mà chính là Hầu Sơn.

Hắn lúc này vừa này làm theo đúng kế hoạch đã vạch sẵn của Lâm Bắc Phàm trà trộn vào đám đàn em, rồi trèo từ tầng ba lên tầng bốn để kết hợp với đám Chu Cường Tiểu Phương đột kích từ hai phía, vậy nhưng ai ngờ nhóm của Chu Cường và Tiểu Phương lại công kích nhanh quá làm cho Hầu Sơn không theo kịp tốc độ tấn công. cộng thêm với việc Hầu Sơn đang trèo tường lên tầng bốn thì bất gặp một đôi nam nữ đang làm chuyện đó ở trong phòng, thế là hắn ta lại tham lam xem xem đôi này làm ăn thế nào*** Chính vì vậy mà làm chậm mất tiến độ của sự công kích.

Hầu Sơn lúc này mới chui người từ cửa sổ vào bên trong đưa mắt lên nhìn mấy thằng đàn em đang đứng ngơ người như khúc gỗ, hắn đưa miệng súng lên thổi khói đi rồi cười nói: “Bọn mày cứ việc yên tâm. tao không thêm Tranh công với chúng mày đâu! Tao bây giờ đi xem xem hai thằng sát thủ khác tình hình lúc này ra sao cái đã!”

Hầu Sơn không hề nhiều lời nói xong liền chạy thẳng ra bên ngoài phòng khách.

Trong phòng khách lúc này Chu Cường và Tiểu Phương hai người đã mệt đứt cả hơi. còn tên sát thủ kia cũng thờ khò khè khó nhọc. nhưng cả hai bên không ai chịu khoan nhượng ai cả, quần nhau một hồi lên bờ xuống ruộng, đồ đạc ở trong phòng khách lúc này tung tóe la liệt khắp nơi. cứ như một trận cuồng phong vừa thổi qua đây vậy.

Hầu Sơn chứng kiến toàn bộ cảnh này xong liền chán nản nói: “Sao đến giờ mà hai thằng chúng mày vẫn chưa xong chuyện à? Có muốn tao giúp một tay không?”

Hầu Sơn nói xong liền đưa súng lên ngắm thẳng vào đầu của tên sát thủ kia định nổ liền hai phát súng, thì bỗng nhiên nghe thấy Chu Cường gào lên.

”Cút mẹ mày đi! Bọn tao cố tình muốn bắt sống nó nên mới như vậy. mày đừng có mà chen mũi vào ’

Chu Cường vừa phân tâm một cái đã lĩnh trọn ngay một đống gạch vào bộ hạ. hắn nhất thời cảm thấy như tắt thở. đau đớn kêu lên một tiếng, rồi ôm lấy của quý của mình gào khóc.

Tiểu Phương lúc này liền phun một bãi nước bọt xuống đất bất mãn nói: “Sát thủ đúng là sát thủ. bọn chúng khó đối phó hơn những người anh em mình từng gặp đến mấy lần!”

Nói xong hắn liền hét lên một tiếng vung tay xông thẳng vào tên sát thủ.

Hầu Sơn trông thấy bộ dạng quật cường của hai người bạn mình. thì chỉ biết lắc lắc đầu ngán ngấm rồi quay người đi sang phòng ngủ bên cạnh đưa súng lên bắn một phát. trong phòng ngủ lúc này đột nhiên yên tĩnh hẳn lại. máu tên đàn em lòi thòi lếch thếch mò ra bên ngoài thối bên ngoài phòng khách lúc này Chu Cường và Tiểu Phương cùng với tên sát thủ kia vẫn đánh nhau tới bến. cả lũ định xông vào giúp đỡ thì Hầu Sơn liền ngăn chúng lại.

“Bọn mày định làm cái gì thế? Không thấy hai thằng chúng nó đang cử hành thẳng sát thủ hay sao? Đừng làm hỏng nhã hứng của người ta chứ. cẩn thận người ta lại quay sang tính sổ chúng mày bây giờ!”

Hầu Sơn nói xong liền cười lên thô bỉ. hắn dường như rất thích thú khi thấy Chu Cường và Tiểu Phương trở thành trò hề trước mặt mọi người, còn mấy thằng đàn em còn lại thì không khỏi vã mồ hôi hột.

Tình trạng thế này mà cũng gọi là cử hành sát thủ hay sao? Rõ ràng là thằng sát thủ kia đang cử hai người Chu Cường và Tiểu Phương thì có.

Vô vê của hai tên Chu Cường và Tiểu Phương rõ ràng là không thể nào bằng được một góc của tên sát thủ. tuy Tên sát thủ đã bị dính mấy phát dao trên người, nhưng nó không bị chém vào chỗ hiểm. nên hành động vẫn nhanh nhẹn. Bây giờ gã lại thấy đối phương có thêm cứu viện. trong bụng thầm kinh hãi, nên xuất thủ rất tàn độc. chiêu nào cũng như muốn đánh cho đối phương tan xương nát thịt. chính vì vậy mà cả hai tên Chu Cường và Tiểu Phương chỉ có nước kêu rên thảm thiết như bị người ta hãm hiếp vậy.

“Bọn mày đến giúp tao với. mẹ kiếp! Vô công của thằng tây ba lô này giỏi quá!”

Chu Cường nghiêng răng ken két cắn hận nói.

“Thôi đành vậy! Dù sao cũng chết mẹ nó hai thằng rồi, chết thêm thằng nữa cũng chẳng có gì là to tát cả! Hầu Sơn mày nổ súng đi còn chờ gì nữa, á!... á!...ôi mẹ ơi!”

Tiểu Phương cũng kêu lên thê thảm, mũi của hắn lúc này bị lãnh một cú đâm nặng như búa bổ. máu mũi bắn ra tứ tung. kêu lên như lợn bị chọc tiết.

Hầu Sơn thấy cả hai thằng bạn dường như không thể nào chịu đựng thêm được nữa liền không dám chần chừ do dự vội đưa súng lên ngắm bắn. chuẩn bị nổ súng thì bỗng nhiên nghe bùm lên một tiếng.

Hầu Sơn lão đảo hai vòng rồi ngã gục xuống đất.

387. Chương 388: Quyết Chiến Với Sát Thủ

... Kỳ thực là trận hỗn chiến này đã nằm ngoài sự tưởng tượng của bọn Chu Cường và ba tên sát thủ, trong ánh mắt của hội Chu Cường thì đối thủ của chúng tuy là những tay súng hảo hạng, nhưng nói cho cùng thì nhóm sát thủ cũng chỉ có mỗi ba người, còn bên hắn có tổng cộng cả thảy là hai mươi hai người kể cả đứa bị bắn xuyên họng lúc trước. Chu Cường cho rằng chỉ cần bọn chúng tập kích bất ngờ thì chỉ cần mười mấy phút thôi là có thể làm thịt được ba tên sát thủ này rồi, vậy nhưng ai ngờ rằng khả năng cảnh giác của ba tên sát thủ này quá cao, nên cuộc tập kích bất ngờ của nhóm không có hiệu quả là mấy, ngược lại tình hình xảy ra đều nằm ngoài sự dự đoán của hắn. Ba tên sát thủ lúc này cũng cảm giác được mấy thằng côn đồ Chu Cường và Tiểu Phương cũng chẳng phải là tay vừa, có khi lại là tay trong của cảnh sát, nhưng bọn chúng cũng chỉ nghi ngờ như vậy thôi chứ không có bằng chứng xác thực nào cả, chính vì vậy mà bây giờ chỉ còn biết dẫn dụ mấy tên côn đồ này vào trong phòng rồi giết từng thằng một. Ai ngờ mấy thằng ắt ơ này phản ứng nhanh nhẹn, làm cho bọn chúng không những không giết được Chu Cường, mà còn bị hắn đánh cho bị thương, rồi lại bị cả lũ đàn em chém vào chân mấy nhát. Sự việc diễn ra quá nhanh làm cho ba tên sát thủ mới đầu rất tự tin sẽ làm thịt cả nhóm côn đồ này, vậy mà bây giờ sự tự tin của chính đã giảm đi đáng kể.

Thế lực của đôi bên bây giờ hao tổn mỗi lúc một nhanh, đây vốn là một trận chém giết không khoan nhượng, vậy nhưng ba tên sát thủ lại dựa vào khả năng chiến đấu tuyệt vời của chúng để cầm cự, còn nhóm của

Chu Cường , Tiểu Phương thì lại dựa vào số đông để duy trì lợi thế , cộng thêm với việc ba tên sát thủ đèn đã bị thương nên làm cho khoảng cách thực lực giữa hai bên được thu hẹp lại .

Cuộc chém giết ở bên phải phòng ngủ đã ở trong trạng thái điên loạn , tên sát thủ đã lĩnh năm sáu phát chém trên người , máu của gã chảy ra ướt nhẹp cả thân thể trông cứ như hắc vừa chui lên từ bể thuốc nhuộm vậy . Khẩu súng trong tay của tên sát thủ lúc này cũng đã hết đạn , chính vì vậy mà bây giờ chỉ còn mỗi cách tay không bắt giặc và lợi dụng mấy đồ dụng cụ trong phòng để đối chọi với đám đàn em .

Còn tình hình của tám thằng đàn em lúc này cũng chẳng khảm khá hơn là mấy , trong đó có bốn thằng bị tên sát thủ bắn cho bị thương , tuy không bị bắn vào chỗ hiểm , nhưng máu cứ thế mà phun ra như suối chảy , còn hai thằng đàn em khác thì bị tên sát thủ cho ăn mấy đạp cho dù không chết thì cũng ngắc ngoải . Nên biết rằng giày của tên sát thủ là giày da trâu thật , đừng nói là đá người , ngay cả gấu mà bị dính cú đá này cũng chỉ còn nước thừa sống thiếu chết mà thôi . Hiện trường bây giờ chỉ còn mỗi hai thằng em tình hình có vẻ ổn nhất , không có dấu hiệu bị thương nào cả , nên cả hai thằng miễn cưỡng lắm mới hỗn chiến tiếp được với tên sát thủ , nhưng hai thằng đàn em này không còn giữ được phong thái hùng dũng đánh chém ban đầu , mà lại giở trò vô sĩ ra để đánh đấm , nào là cắn tai , móc lỗ mũi , đạp vào vùng kín ...vv..v.. nói chung chiêu nào thâm hiểm nhất thì dùng chiêu đó , chẳng nề hà gì cả .

“Bọn Trung Quốc chó má này , đánh lên ông mày , ông mày giết hết chúng mày !” Tên sát thủ kia đỏ mặt tía tai gào lên chửi rủa.

Vừa dứt tiếng đã liền tung chân đạp bay một thằng đàn em vừa xông đến , thấy cú đạp của mình trúng đích thì gã liền gầm lên một tiếng thỏa mãn . nhưng tiếng gầm chưa kịp dứt thì bản mặt của gã đã lãnh trọn đống giày của thằng đàn em khác , cả khuôn mặt của gã nóng ran lên , một cảm giác đau đớn như xé ruột xé gan dội lên dữ dội làm cho các mô cơ trên mặt của gã xoắn lại vào nhau . mồ hôi trên trán túa ra như những hạt châu to nặng .

“Con mẹ mấy thằng tây ba lô ! Đừng tưởng bọn mày to cây tốt củ mà trâu bò với bọn tao , người Trung Quốc khiếp sợ thằng nào hết ! Mẹ kiếp, cùng lắm là ông mày lại diễn lại trận kháng chiến chống Mỹ cứu nước cho mày xem !”

Mấy thằng đàn em vẫn còn đủ sức chiến đấu bây giờ bất kể các thủ đoạn dè tiện , hèn hạ hay thô bỉ nhất , chúng đều đem ra sử dụng hết , dù sao mục đích cuối cùng vẫn là cho đối phương mau chóng xuống mồ .

“Tao giết hết chúng mày ...!” Tên sát thủ kia ôm lấy bộ hạ của mình gầm rú .

Cẳng chân phải của gã lúc này trở nên đau đớn vạn phần , những gã vẫn cố gắng chịu đựng xông về phía mấy thằng đàn em tung liên mấy cước , sau đó cố gắng nhịn đau chạy ra phía cửa sổ .

“Con mẹ nó ... Đừng để cho nó chạy thoát , đừng để tiền thưởng nó chạy mất ... !”

Thế là một tên đàn em khác nhanh tay nhanh chân chạy vội tới .

“Lão đại nói là năm ngàn nhân dân tệ đừng có tranh nhau chứ , cùng lắm là chúng ta chia nhau là cùng chứ gì ... !” Một tên đàn em khác bị đánh cho ngắc ngoải thoi thóp nằm dưới đất , suýt chút nữa thì được ngồi lên bàn thờ nói chuyện với ông bà vải của hắc nghe đĩa khác hô hào như vậy bỗng nhiên tỉnh như sáo sậu bật luôn người dậy cầm lấy dao xông tới cửa sổ .

Vừa nghe đến tiền thì mấy thằng đàn em khác cũng trở nên nhanh nhẹn khác thường , bọn chúng bắt chấp tất cả cầm dao hùng hục xông đến .

Tên sát thủ kia thấy vậy thì sợ đến vã mồ hôi hột , mấy con khỉ Trung Quốc này lấy sức lực ở đâu mà khỏe như trâu vậy ? Nghe nói quân bộ Trung Quốc là đội quân mạnh nhất thế giới hiện nay , binh sĩ TQ không những có khả năng chiến đấu tuyệt vời mà lại còn không hề sợ chết , nhưng tại sao đến cả mấy thằng ất ơ này cũng trâu bò như vậy ? Tiếc là khả năng tiêng Trung của tên sát thủ là có hạn , hơn nữa bây giờ hắc cũng đang ở trong trạng thái lo đến sốt vó lên , dĩ nhiên là không hiểu mấy thằng đàn em này đang í eo với nhau cái gì , nếu như mà gã biết rằng mấy thằng ất ở này chỉ vì 5 ngàn nhân dân tệ mà truy sát mình thì chắc sẽ học máu tươi mà chết mất .

Năm ngàn nhân dân tệ , nếu mà đổi thành đô la Mỹ thì cũng chẳng đủ 1 ngàn đô ...

Vậy nhưng tên sát thủ dĩ nhiên là không biết đến chuyện này , gã chỉ cho rằng mấy thằng khỉ TQ này đều là những thằng liều , không phải chúng chết thì là mình chết , chính vì vậy mà gã cố gắng lết đôi chân đầm máu của mình cố hết sức bình sinh chạy tới bên cửa sổ , vậy nhưng mấy thằng đàn em đuổi chạy phía sau càng lúc càng gần , tên sát thủ sợ đến kinh hồn bạt vía , cuối cùng gã bất chấp tất cả gào lên một tiếng , rồi không biết gã lấy đâu ra sức hất hấn một chiếc giường đơn trong căn phòng này lên quăng thẳng về phía mấy thằng đàn em đang hò nhau chạy tới .

Mấy thằng đàn em trông thấy cảnh tượng này thì tròn mắt dẹt kêu lên kinh hãi ” Mẹ kiếp , siêu nhân chúng mày ơi !”

Nói xong cả lũ liền dạt hẳn người sang một bên né tránh .

“Rầm...!”

“Ầm...!”

Chiếc giường đơn đó nặng ít nhất cũng phải bốn năm mươi cân , hơn nữa nó lại thuộc vào dạng ngoại cỡ , làm gì có chuyện bị quăng đi nhẹ nhàng như quăng một con gà như thế được ? Điều này chứng tỏ rằng sức lực của tên sát thủ kia có phần biến thái , chiếc giường đơn bị quăng văng vào tường vỡ nát vụn, mảnh gỗ bắn văng tung tóe khắp trong phòng suýt nữa găm vào người bọn họ .

“Con mẹ nhà nó ...! Cái thằng tây ba lô này biến thái quá chúng mày ơi ! Cái giường nặng thế mà nó cũng quăng nhẹ như không ấy ... !”

“Ồi trời đất , cha mẹ ơi ! Sát thủ đúng là sát thủ , không những dùng súng lợi hại , ngay cả sức mạnh cũng tởm vĩ cả ... ! Không biết khả năng trên giường của nó có khủng khiếp như vậy không ? Thật đúng là đàn ông quá mức !”

“Sát thủ mà cũng đi tìm gái à ? Sát thủ không phải là mấy thằng lạnh lùng vô tình hay sao ? Tao xem phim thấy bọn sát thủ có thằng nào lảm nhảm gì đâu , ngày nào cũng giết người , như mấy thằng người máy ấy !”

Mấy thằng đàn em tuy là đang trong tình trạng nguy hiểm , nhưng vẫn còn có thời gian bông đùa với nhau mấy câu , vì nói gì thì nói xung quanh cái khách sạn này đều là người của bọn chúng , lại còn có cả mấy chục viên cảnh sát tay lăm lăm súng ống đang đứng chờ đợi bên ngoài , cho dù mấy thằng sát thủ này có cánh cũng khó mà bay thoát được .

Tên sát thủ kia cũng chẳng thèm để ý đến mấy thằng đàn em nói gì nữa , gã cố gắng lết chân chạy tới bên thành cửa sổ , tay phải dùng lực vung lên một cái đập vỡ luôn khung cửa kính , gã đang định lao người nhảy xuống bên dưới , thì bỗng nhiên có một bóng hình hiện ra ngay trước mắt gã , làm gã giật mình hoảng hốt vội vã lùi lại mấy bước , thốt lên một câu tiếng Trung lơ lơ : ” Ai thế ?”

“Hề ...hề... tao đang định vào trong chơi một chuyến thể mà không ngờ mày lại mở cửa sổ mời tao vào , cảm ơn chú mày nhé !”

Một thằng ắt ơ mặt mũi gian manh , cằm nhọn cười lên với giọng bỉ ổi , tay phải của hắn lúc này giơ lên . “Pằng ... !” một tiếng nổ giòn tan , trên trán của tên sát thủ lúc này đã hiện ra một cái lỗ đen ngòm, và máu ở trong đó bắt đầu bắn ra tung tóe , gương mặt của tên sát thủ vẫn còn ngơ ngác chẳng hiểu cái gì , thì thân hình của gã đã đổ ngược ra đằng sau rồi đánh rầm xuống sàn một cái .

Thằng ắt ở mặt mũi gian manh vừa mới nổ súng này không phải ai khác mà chính là Hầu Sơn .

Hắn lúc này vừa này làm theo đúng kế hoạch đã vạch sẵn của Lâm Bắc Phàm trà trộn vào đám đàn em , rồi trèo từ tầng ba lên tầng bốn để kết hợp với đám Chu Cường Tiểu Phương lại công kích nhanh quá làm cho Hầu Sơn không theo kịp tốc độ tấn công , cộng thêm với việc Hầu Sơn đang trèo tường lên tầng bốn thì bất gặp một đôi nam nữ đang làm chuyện đó ở trong phòng , thế là hắn ta lại tham lam xem xem rồi này làm ăn thế nào *** Chính vì vậy mà làm chậm mất tiến độ của sự công kích .

Hầu Sơn lúc này mới chui người từ cửa sổ vào bên trong đưa mắt lên nhìn mấy thằng đàn em đang đứng ngậy người như khúc gỗ , hắn đưa miệng súng lên thổi khói đi rồi cười nói :“Bọn mày cứ việc yên tâm , tao không thêm tranh công với chúng mày đâu ! Tao bây giờ đi xem xem hai thằng sát thủ khác tình hình lúc này ra sao cái đã !”

Hầu Sơn không hề nhiều lời , nói xong liền chạy thẳng ra bên ngoài phòng khách.

Trong phòng khác lúc này Chu Cường và Tiểu Phương hai người đã mệt đứt cả hơi , còn tên sát thủ kia cũng thở khò khè khó nhọc nhưng cả hai bên không ai chịu khoan nhượng ai cả , quần nhau một hồi lên bờ xuống ruộng , đồ đạc ở trong phòng khách lúc này tung tóe la liệt khắp nơi , cứ như một trận cuồng phong vừa thổi qua đây vậy .

Hầu Sơn chứng kiến toàn bộ cảnh này xong liền chán nản nói :“Sao đến giờ mà hai thằng chúng mày vẫn chưa xong chuyện à ? Có muốn tao giúp 1 tay không ?”

Hầu Sơn nói Xong liền đưa súng lên ngắm thẳng vào đầu của tên sát thủ kia định nổ liền

hai phát súng , thì bỗng nhiên nghe thấy Chu Cường gào lên.

” Cút mẹ mày đi ! Bọn tao cố tình muốn bắt sống nó nên mới như vậy , mày đừng có mà chen mũi vào !”

Chu Cường vừa phân tâm một cái đã lĩnh trọn ngay một đé giầy vào bộ hạ , hấn nhất thời cảm thấy như tắt thở , đau đơn kêu lên một tiếng , rồi ôm lấy của quý của mình gào khóc.

Tiểu phương lúc này liền phun bãi nước bọt xuống đất , bất mãn nói ” Sát thủ đúng là sát thủ , bọn chúng khó đối phó hơn những người anh em mình từng gặp đến mấy lần !”

Nói xong hấn liền hét lên một tiếng vung tay xông thẳng vào tên sát thủ .

Hầu Sơn trông thấy bộ dạng quật cường của hai người bạn mình , thì chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm rồi quay người đi sang phòng ngủ bên cạnh , đưa súng lên bắn một phát , trong phòng ngủ lúc này đột nhiên tĩnh lặng hẳn lại , mấy tên đàn em lôi thôi lếch thếch mò ra bên ngoài , thấy bên ngoài phòng khách lúc này Chu Cường và Tiểu Phương cùng với tên sát thủ kia vẫn đánh nhau tới bến , cả lũ định xông vào giúp đỡ thì Hầu Sơn liền ngăn chúng lại.

“Bọn mày định làm cái gì thế ? Không thấy hai thằng chúng nó đang cử hành thẳng sát thủ hay sao ? Đừng có làm hỏng nhã hứng của người ta chứ , cẩn thận người ta lại quay sang tính sổ chúng mày bây giờ !”

Hầu Sơn nói xong liền cười lên thô bỉ , hấn dường như rất thích thú khi thấy Chu Cường và Tiểu Phương trở thành trò hề trước mặt mọi người ,còn mấy thằng đàn em còn lại thì không khỏi vã mồ hôi hột .

Tình trạng thế này mà cũng gọi là cử hành sát thủ hay sao ? Rõ ràng là thằng sát thủ kia đang cử hành hai người Chu Cường và Tiểu Phương thì có .

Võ vẽ của hai tên Chu Cường và Tiểu Phương rõ ràng là không thể nào bằng được một góc của tên sát thủ , tuy tên sát thủ đã bị dính mấy phát dao trên người , nhưng nó không bị chém vào chỗ hiểm , nên hành động vẫn nhanh nhẹn. Bây giờ gã lại thấy đối phương có thêm cứu viện , trong bụng thâm kinh hãi nên xuất thủ rất tàn độc, chiêu nào cũng như muốn đánh cho đối phương tan xương nát thịt , chính vì vậy mà cả hai tên Chu Cường và Tiểu Phương chỉ có nước kêu rên thảm thiết như bị người ta hãm hiếp vậy .

“Bọn mày đến giúp tao với , mẹ kiếp ! Võ công của thằng này giỏi quá !”

Chu Cường nghiêng răng ken két cảm hận nói .

“Thôi đành vậy ! Dù sao cũng chết mẹ nó hai thằng rồi , chết thêm thằng nữa cũng chẳng có gì là to tát cả ! Hầu Sơn mày nổ súng đi , còn chờ gì nữa , ái ... ái ... ối mẹ ơi !”

Tiểu Phương cũng kêu lên thê thảm , mũi của hấn lúc này bị lãnh một cú đâm nặng như búa bổ , máu mũi bắn ra tứ tung , kêu lên như bị chọc tiết .

Hầu Sơn thấy cả hai thằng bạn dường như không thể nào chịu đựng thêm được nữa liền không dám chần chừ do dự vội đưa súng lên ngắm bắn , chuẩn bị nổ súng thì bỗng nhiên nghe bùm lên một tiếng .

Hầu Sơn lão đảo hai vòng rồi ngã gục xuống đất .

388. Chương 389: Sau Một Hồi Vật Lộn Vất Vả

Chu Cường và Tiểu Phương hai thằng lúc này mới giật mình kinh hãi kêu lên: “Hầu Sơn!”

Ba người bọn họ chơi với nhau cũng đã được mấy năm rồi, nên quan hệ giữa bọn họ cũng khá là khăng khít, thân thiết hơn cả anh em ruột trong nhà, nhưng ai ngờ lúc này bọn chúng lại gặp phải tình cảnh éo le như vậy? Cả hai vội vã chạy đến bên người Hầu Sơn, tên sát thủ lúc này thừa cơ liền giơ chân lên đạp thẳng vào người của Chu Cường và Tiểu Phương, làm cho hai người bị đá văng sang một bên rồi ngã gục xuống dưới sàn, sau đó tên sát thủ liền chạy như điên đại ra phía ngoài cửa.

Mấy thằng đàn em lúc đầu vốn định đứng xem trò vui, làm gì có ai ngờ được tình hình lại quay ngoắt một trăm tám mươi độ như vậy.

Tất cả đều giật mình kinh hãi, chờ đến khi cả lũ kịp phản ứng trở lại thì tên sát thủ kia đã xông thẳng vào phía bọn chúng, cả lũ không kịp nghĩ ngợi nhiều liền chặn người lên trước chặn đường đi của tên sát thủ lại, rồi vung tay đâm thẳng vào ngực của đối phương.

“Bùm...Bùm...!”

Lại hai tiếng súng nữa nổ lên đánh thếp, có hai thằng đàn em chưa kịp phản ứng gì thì lưng của chúng đã bị đục thêm một lỗ, máu tươi từ đó phun thẳng ra ngoài, cả hai loạng choạng một hồi rồi ngã bịch xuống sàn tắt thở ngay tại chỗ.

Những thằng đàn em khác thì sợ đến tái mặt, không ngờ ngoài cửa lúc này vẫn còn kẻ địch, bây giờ trước sau bị đánh úp, nếu như để cho trong ngoài kết hợp thì e rằng cả lũ ắt ơ ma cả bông này sẽ bị hội sát thủ làm thịt mất. Thế là cả lũ đều đưa mắt lên nhìn nhau, trong đó có bốn thằng ắt ơ liền bất kể sống chết cầm dao xông thẳng vào thằng sát thủ chém lấy chém để, còn những tên ắt ơ còn lại cùng lúc xông thẳng ra ngoài để ngăn cản tên sát thủ đứng ngoài ập vào bên trong.

Đứng bên ngoài cửa lúc này là một người đàn ông trung niên, mặc một bộ vest cách điệu giáng vẻ phong nhã, khí thế phi phàm, xem ra cũng là một nhân vật khá thành công trên đường đời, vậy nhưng trong tay của ông ta lúc này là một hòng súng đen ngòm, trên nòng súng lúc này vẫn còn có ngọn khói bốc lên, chứng tỏ rằng ông ta cũng là một tên sát thủ, và chắc chắn một điều rằng ông ta là đồng lõa với ba tên sát thủ ở trong phòng. Vậy nhưng, để tránh việc rủi ro nên ông ta không ở chung với ba tên kia, chính vì vậy mà không bị mấy thằng đàn em trong nhóm Hồ Điệp bang phát hiện, và bây giờ sự xuất hiện của ông ta là vô cùng quan trọng.

Mấy thằng đàn em lúc này múa dao xông thẳng ra ngoài đối mặt với người đàn ông trung niên này, rồi không nói không rằng bổ luôn xuống đầu ông ta mấy nhát dao.

Người đàn ông trung niên thấy vậy liền nhếch mép cười nhạt, định nổ súng bắn hạ mấy thằng đàn em, thì bỗng nhiên ông cảm thấy sau lưng có vật gì đó chạm vào, bỗng nhiên ông cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, cả thân hình của ông phút chốc bị nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Người đàn ông trung niên này thất sắc kinh hãi vô cùng, vội vã quay đầu ra nhìn thì thấy một người trẻ tuổi đang mỉm cười với ông ta, nụ cười của hắn lúc này đẹp tựa thiên sứ, làm cho người ta cảm thấy khoan khoái lạ thường, nhưng tại sao hắn lại xuất hiện ở đây? Ngoài hành lang căn bản là không hề có người, lẽ nào hắn có phép thần thông biến hóa thoát ẩn thoát hiện? Người đàn ông trung niên kia không hề phòng bị được chiêu này, kinh hãi và mồ hôi như tắm, ông định bóp cò thì bỗng cảm thấy cổ tay tê nhức, thì ra cánh tay của ông đã bị bàn tay của đối phương chộp lấy bẻ ngược lên trên.

“Pằng...!” Một viên đạn từ hòng được súng bắn ra, găm thẳng lên phía trần nhà, trần nhà bây giờ thủng một lỗ đen sì, bụi từ trong đó rơi xuống lả tả.

Người thanh niên kia không phải ai khác mà chính là Lâm Bắc Phàm.

Hắn cũng không biết rằng nhóm sát thủ này có bốn người, mà cứ tưởng nhóm này chỉ có ba người thôi, chính vì lo cho bọn đàn em của mình gặp nguy hiểm nên đã âm thầm trà trộn vào bên trong này, nhưng khi vào đến đây thì phát hiện ra người đàn ông trung niên này từ phòng bên cạnh chui ra nổ súng, hắn thấy vậy liền vội vã chạy lên ngăn lại.

Lâm Bắc Phàm lúc này mỉm cười nói: “Đã đến đây rồi thì đừng đi nữa, ở lại đây luôn đi!”

Lâm Bắc Phàm nói xong hơi dùng lực ở tay, đối phương lập tức kêu lêu thểu thối, một tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên, cánh tay trái của người đàn ông trung niên đã bị Lâm Bắc Phàm bẻ gãy, khẩu súng trong tay

của ông ta rơi bịch xuống đất, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi toát ra như suối, điều này chứng tỏ ông ta đang chịu đựng một sự đau đớn ghê gớm và đến cùng cực.

Tên sát thủ còn lại trong phòng lại cứ tưởng là bên ngoài có người đến cứu viện, trong bụng mừng húm, vậy nhưng ai ngờ sự việc lại thay đổi đột ngột như thế, còn gã cũng đã bị mấy thằng đàn em vây lại vào giữa, thể lực của gã cũng đã dùng đến cạn kiệt khó mà có thể duy trì thêm được nữa. Thế là tên sát thủ liền vội vã lùi lại phía sau rồi xông thẳng về phía của Chu Cường.

Chu Cường khó khăn lắm mới lồm cồm bò dậy được thì bỗng nhiên thấy tên sát thủ kia lao thẳng về phía mình, hấn ngay lập tức nở một nụ cười cay độc, rồi nhanh tay rút luôn khẩu súng dắt ở trong cặp quần của mình ngắm thẳng vào chân tên sát thủ nổ súng.

“Pằng...pằng...pằng...pằng...!”

Chu Cường lúc này đang cầm hận đối phương bắn chết Hầu Sơn nên ra tay rất tàn độc, bắn liền tù tì mấy phát súng liên, mấy viên đạn đồng liên tiếp găm thẳng vào bắp chân của tên sát thủ.

Tên sát thủ kia cách Chu Cường không đến năm bước chân, gã vốn định tóm lấy Chu Cường để rời khỏi đây, nhưng bây giờ lại bị đối phương tặng cho mấy viên đạn đồng vào chân làm cho đôi chân của gã máu me be bét, xương lòi cả ra ngoài, kêu lên một tiếng thất thanh rồi đổ gục xuống sàn.

Chu Cường thấy vậy cười nhạt rồi đi đến bên người tên sát thủ kéo lê các xác của gã ra ngoài cửa.

Khi hấn đi đến bên xác của Hầu Sơn thì bỗng nhiên Hầu Sơn choàng tỉnh dậy cầm lấy khẩu súng bắn thẳng về phía tên sát thủ, tên sát thủ nhất thời bị bắn hai phát mất trọn ngược lên trần đã tắt thở tại chỗ.

“Mày muốn hãm hại Chu Cường hả, đừng có nằm mơ!” Hầu Sơn đứng đó ngửa mặt lên trời cười như điên dại.

Những người khác trông thấy Hầu Sơn vẫn bình yên vô sự thì cảm thấy kinh ngạc vô cùng, tất cả đều nhón nháo lật lưng hấn ta ra xem xem hấn có bị làm sao không. Khi Hầu Sơn đưa lưng lại cho mọi người xem thì thấy lỗ thủng trên người hấn nhưng lại không thấy máu chảy ra, điều này làm cho ai nấy cũng đều phải kinh ngạc.

Chu Cường suýt chút nữa thì tức đến hộc máu mồm, bản thân hấn khó khăn lắm mới bắt sống được một thằng nhưng giờ lại bị Hầu Sơn bắn chết, hấn tức giận chạy thẳng đến bên Hầu Sơn quát: “Hầu Sơn, mày là thằng khôn, sao mày lại bắn chết nó hả? Mày không biết là tao muốn bắt sống nó sao?”

“Vớ vẩn! Chu Cường, nếu như không phải là tao thì mày đã chết từ lâu rồi!”

Hầu Sơn tức đến nổ đom đóm mắt, hai mắt trợn ngược lên hùng hổ nói với Chu Cường.

“Cái gì? Đánh chết tao hả?”

Chu Cường nghe vậy thì sững người lại một lúc, đưa mắt ra nhìn tên sát thủ, bất giác cảm thấy lạnh sống lưng vì trong tay của tên sát thủ lúc này là một con dao găm, dường như tên sát thủ này muốn đâm từ sau lưng hấn. Chu Cường chợt hiểu ra vấn đề liền quay sang Hầu Sơn nịnh nọt nói: “Khi này may mà có mày, nếu không thì tao chắc về chầu các cụ rồi!”

Hầu Sơn nghe vậy thì vô cùng đắc ý, lắc lắc đầu mỉm cười nói: “Tao, Hầu Sơn, bây giờ là ân nhân cứu mạng của mày, mày về sau phải báo đáp tao cho nó cẩn thận, hay là hôm nay tao và mày đi tìm hai em xinh đẹp vui vẻ một chút, mày thấy thế nào?”

Hầu Sơn nói xong liền khoác tay lên vai thằng bạn rồi đưa mắt ra nhìn đám đàn em đang há hốc mồm kinh ngạc nhìn hấn.

Tiểu Phương lúc này cũng xiêu xiêu vẹo vẹo đi đến trước mặt mọi người lên tiếng hỏi: “Này, con khỉ! Mày có phải là người nữa không hả? Lúc này rõ ràng là tao đã trông thấy mày ăn kẹo đồng rồi cơ mà, sao vẫn chưa chết hả? Mau cởi áo của mày ra xem bên trong áo của mày có cái gì mà biến thái quá vậy!”

Hầu Sơn nghe Tiểu Phương nói vậy thì lại cười lên như điên dại, đắc ý nói: “Cái này gọi là cẩn tắc vô áy náy! Tao lần nào hành động mà chẳng cẩn thận, không ngờ lần này sự cẩn thận của tao lại may mắn cứu mạng tao hử hử hử!”

Hắn nói xong liền cởi áo xuống, bên trong đúng là có gắn hai miếng thép, cũng không dày lắm khoảng độ hai ba milimet mà thôi. Cái này dùng để bảo hộ vùng ngực và lưng của hắn, tuy cái này đối với những loại vũ khí sát thương với quy mô lớn thì chẳng có tác dụng gì mấy, nhưng đối với mấy loại súng lục thông thường thì cũng không đến nỗi nào. Chính vì vậy mà mặc dù sau lưng của hắn có thùng một lỗ nhưng lại không làm hắn bị thương.

Chu Cường và Tiểu Phương hai người lúc này mới giơ ngón tay cái của mình ra khen Hầu Sơn: “Mày được lắm, chiêu độc như thế này mà cũng nghĩ ra được, về sau bọn tao phải học tập mày làm thêm một bộ áo giáp lót ở bên trong mới được!” Sau đó cả lũ bọn chúng đều quay sang người đàn ông trung niên vừa bị Lâm Bắc Phàm bắt được cười lên một cách khả ố.

Người đàn ông trung niên kia thấy mình đánh tập kích bất ngờ như vậy mà vẫn không giết được đối phương thì tức đến hộc máu mồm, suýt chút nữa thì nhảy chồm lên chửi bậy. Nhưng ông ta lúc này đã bị Lâm Bắc Phàm chế ngự, khó mà thoát thân được, làm gì còn sức đâu mà phát tiết nữa cơ chứ? Ông ta lúc này hổ thẹn đến mức đầu gục xuống như con gà rù, chỉ muốn đập đầu vào miếng đệm hũ nào đó chết đi cho rảnh nợ.

Lâm Bắc Phàm thấy ba thằng đàn em của mình là Chu Cường, Hầu Sơn và Tiểu Phương vẫn bình yên vô sự thì cũng yên tâm phần nào, sau đó hắn liền đưa tay lên vỗ ba thằng này lại nói: “Bây giờ đã đến lúc chúng ta rút khỏi đây rồi, đưa ba xác của ba thằng sát thủ kia và mấy cái xác của mấy đứa đàn em dọn ra chỗ khác! Những đứa nào hy sinh rồi thì nhớ đưa tiền cho gia đình nó, còn những người khác thì bồi bổ thêm hai ngàn tệ tiền viện phí! Cộng thêm những đứa vẫn còn sống trong cuộc chiến này thưởng thêm mỗi người mười ngàn tệ, còn việc ăn chơi đập phá ba ngày ba đêm thì cứ theo kế hoạch mà làm!”

“Đa tạ lão đại! Đa tạ lão đại!” Mấy thằng đàn em còn lại nghe Lâm Bắc Phàm nói mà cảm động đến rơi nước mắt.

Lâm Bắc Phàm cùng với mấy thằng ắt ơ trong Hồ Điệp bang vừa rời khỏi khách sạn, thì Long Thiên Hữu liền mệnh lệnh cho tất cả cảnh sát xông vào trong này, sau đó còn an ủi tất cả mọi người trong khách sạn, rồi giải thích rằng sự việc ban nãy là cuộc diễn tập của cảnh sát trong việc phòng chống tội phạm. Còn những phiền phức do cuộc diễn tập này để lại, thì bọn họ cảm thấy vô cùng có lỗi...v...v.. Sau đó ông ta nói một tràng giang đại hải bài diễn thuyết nhằm nhá. Nhưng trong cuộc tập kích này cảnh sát cũng thu được chiến lợi phẩm, đó là bọn họ bắt được hai tên buôn thuốc phiện, và một vị quan chức cao cấp đang vui vẻ với cô em ở đây, có thể nói thu hoạch này đối với bọn họ cũng không nhỏ chút nào.

“Lâm huynh đệ! Anh cũng hơi bị quá đáng rồi đấy! Anh thực hiện cả một cái nhiệm vụ to lớn như vậy, thế mà chẳng thấy đả động gì đến chúng tôi cả!” Số 15 là người trong đội hành động đặc biệt xông lên tới trước mặt Lâm Bắc Phàm bắt măn gắt lên.

Nhóm hành động đặc biệt lần này đến Nam Thành với mục đích là bắt bọn sát thủ, vậy nhưng khi bọn chúng vừa mới nghe ngóng thấy một chút động tĩnh thì sự việc đã được Lâm Bắc Phàm giải quyết xong rồi. Cả hai mươi thành viên ở trong nhóm lần này đã đi không một chuyến, điều này làm cho bọn họ cảm thấy bản thân mình đúng là một lũ ăn hại không hơn không kém.

Lâm Bắc Phàm nghe vậy thì cười híp cả mắt lại sau đó khoác tay lên vai mấy người quen ở trong nhóm nói: “Tôi lần này hành động chẳng qua vì sợ làm phiền đến các anh thôi mà! Ai mà chẳng biết các anh là những người tài giỏi thế nào, chỉ cần các anh ra tay một cái là làm gì còn ai sống sót được nữa! Chính vì vậy mà tôi mới đi đánh trận đầu tiên cho các anh, ai biết được rằng mấy thằng sát thủ đó lại kém cỏi như vậy, bọn tôi chỉ cho có mấy thằng đàn em ra mà đã giải quyết xong chuyện rồi, nếu như việc này để cho các anh ra tay, thì khác gì giết gà cầm dao mổ trâu cơ chứ? Đây này, chúng tôi vẫn bắt sống được một đứa, chờ chúng tôi tra hỏi xong thì sẽ giao cho các anh để các anh hoàn thành nhiệm vụ!”

Lâm Bắc Phàm nói xong liền đưa tay lên chỉ vào người đàn ông trung niên mà hắn vừa mới bắt được.

Số 15 nghe Lâm Bắc Phàm nói xong thì sững đến phồng cả mũi, giết gà cần gì đến dao mổ trâu? Cái này chẳng khác gì hắn khen mình là người tài giỏi cả.

Thế là mấy người của số 15 liền cười lên đắc ý, bao nhiêu sự căm giận phút chốc đều tan thành mây khói, nhưng bọn họ vẫn còn nói để thêm vào: “Chuyện này cũng có quan hệ ít nhiều với chúng tôi, nên chúng tôi

cũng nên tham gia vào một chút!”

Lâm Bắc Phàm nghe vậy liền mỉm cười gật đầu nói: “Hay là để tôi hôm nay mời các anh một bữa gọi là tạ lỗi được không?”

“Cái này thì không cần đâu, Lâm huynh đệ anh khách khí quá, chúng ta là người trong một nhà cả mà!” Đám người của số 15 cười hề hêch nói.

389. Chương 390: Ép Cung Một Cách Vô Sĩ!

Lâm Bắc Phàm sau khi ăn uống no say với thành viên tiểu đội hành động đặc biệt mấy giờ đồng hồ rồi mới dẫn mấy người đến Hồ Điệp bang, nơi giam giữ người đàn ông trung niên nước ngoài kia. Đây là một gian phòng nhỏ nằm cách biệt ở bên ngoài, rộng khoảng ba mươi mét vuông, có bốn, năm thằng đàn em thay phiên nhau canh chừng, hơn nữa trên người ông ta còn có hai mươi mấy sợi dây thừng quấn xung quanh, miệng bị nhét vải, đừng nói là sát thủ thông thường trong Địa Ngục Thiên Sứ, cho dù đó có là sát thủ cao cấp đi chăng nữa, thì dưới sự giám sát khắt khe ở một nơi nghiêm mật thế này, cũng không thể nào trốn thoát được.

Mấy người Lâm Bắc Phàm cũng biết được việc phân cấp sát thủ trong Địa Ngục Thiên Sứ từ tiểu đội hành động đặc biệt, tổng cộng được phân ra bốn đẳng cấp, xem ra hai lần ám sát mình này đều được coi là sát thủ cơ bản nhất, mặc dù bản lĩnh cũng phi phàm, nhưng không giống với những sát thủ nước ngoài khác, động một cái là trời trò uống thuốc tự sát hay cài bom vào người nọ kia, vì vậy mà có thể đoán ra được thực lực của bọn chúng trong Địa Ngục Thiên Sứ chỉ được coi là những sát thủ bình thường mà thôi.

“Lão đại! Lão đại!”

Mấy tên đàn em gác cửa khi thấy hắn đi đến, thì lập tức cúi người chào hắn. Lâm Bắc Phàm liếc nhìn bọn chúng một cái, mặc dù bây giờ đã là hơn hai giờ sáng, nhưng không tìm ra được bất kỳ một sự buông lỏng nào trên khuôn mặt mệt mỏi dãi dờ của bọn chúng, không dám có lấy một chút sơ ý, chủ quan, chắc là Mộc Tiểu Yêu cũng đã cảnh báo cho bọn chúng biết rằng thân phận của tên trung niên ngoại quốc không tầm thường rồi. Hắn mỉm cười rồi giơ tay vẫy vẫy bọn chúng lại gần nói: “Các chú vất vả rồi, đi nghỉ một chút đi, lát nữa tìm chị Tiểu Yêu, mỗi người linh bốn trăm tệ tiền thưởng, bảo là anh nói thế!”

“Cái này... lão đại...” mấy người bọn chúng nghe thấy hắn nói vậy thì mặc dù trên mặt vui mừng khôn xiết nhưng vẫn do dự nói.

Mấy người bọn chúng cũng chỉ là trông chừng người đàn ông ngoại quốc này mấy giờ đồng hồ thôi mà, thế mà có thể linh được nhiều tiền thưởng như vậy thì quả là làm cho người ta phải kinh ngạc. Bọn chúng lại cứ tưởng Lâm Bắc Phàm chỉ là giỡn với bọn chúng cho vui thôi.

Lâm Bắc Phàm lập tức ha ha cười lớn, nói: “Anh không đến mức chỉ vì mấy đồng tiền vật vãnh này mà lừa các chú đâu, thôi đi ra ngoài đi!”

Mấy tên đàn em cảm kích nói: “Cảm ơn lão đại!”

Bọn chúng cúi người chào Lâm Bắc Phàm rồi quay người lui ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Lúc này Lâm Bắc Phàm mới quay ra liếc nhìn người đàn ông trung niên ngoại quốc bị ném ở trên giường một cái, ánh mắt đối phương lộ rõ vẻ sợ hãi, thấy vậy hắn mỉm cười nói: “Ông không cần phải dùng ánh mắt đó để nhìn tôi đâu, kỳ thực là tôi chẳng có bất kỳ ác ý nào với ông cả!”

Ba người Chu Cường, Tiểu Phương và Hầu Sơn đều tròn tròn mắt, thậm chí khinh bỉ hắn.

Cũng chỉ là muốn lấy chút thông tin có giá trị từ miệng tên sát thủ này thôi mà, cần gì phải giở trò đấy chứ? Nhìn đi nhìn lại thì vẫn thấy giống với một con sói gặp cô bé quàng khăn đỏ, từ trong ra ngoài đều bọc lộ một vẻ âm hiểm, tà ác.

Lâm Bắc Phàm bước lên phía trước, dích thân giơ tay ra rút lấy miếng rẻ trong miệng người đàn ông trung niên ngoại quốc, rồi tùm tùm cười nói: “Thực ra tôi biết các người là sát thủ trong Địa Ngục Thiên Sứ, hiện giờ đang là tổ chức sát thủ cực kỳ nổi tiếng ở Mỹ, phải vậy không?”

Người sát thủ trung niên kia dường như đã sớm biết thân phận mình bị bọn họ điều tra ra, vì vậy mà ông ta cũng không che giấu gì, lạnh lùng nói: “Anh nói không sai chút nào, chúng tôi đúng là đến từ tổ chức sát thủ Địa Ngục Thiên Sứ, các người muốn giết thì giết, không cần nhiều lời làm gì!”

Ông ta nói tiếng Hán rất chuẩn, nếu không phải bề ngoài của ông ta trông không giống với người Trung Quốc, thì chắc chẳng ai bảo ông ta là người nước ngoài, xem ra ông ta cũng bỏ khá nhiều công sức trong công cuộc học tiếng Hán.

“Là ai thuê các anh đến ám sát chúng tôi vậy?” Lâm Bắc Phàm lại hỏi thêm một câu.

Ông ta nghe vậy liền trợn trừng mắt lên, sau đó quay đầu sang một bên, không thèm nhìn hấn lấy một cái.

Lâm Bắc Phàm không khỏi lắc lắc đầu, thở dài nói: “Ông làm thế này thì thực là khó xử cho tôi!”

“Anh không cần phải hỏi thêm gì nữa đâu, tôi sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của anh!” Ông ta lạnh lùng nói.

“Thế liệu tôi có thể hỏi họ tên của ông được không?” Lâm Bắc Phàm đột nhiên thốt ra một câu.

Người đàn ông sát thủ trung niên hơi sững người, không biết đối phương có ý gì. Tên mình ư? Cái này hình như là chẳng có gì là bí mật cả, vì vậy mà ông ta nói một cách dứt khoát: “Biệt hiệu của tôi là Hắc Ưng, lần ám sát ở Nam Thành này là do tôi làm chủ, đáng tiếc là chúng tôi không thành công, hai lần chúng tôi ám sát đều thất bại, xem ra các người không chỉ dựa vào may mắn mà còn có thực lực nữa!”

Lâm Bắc Phàm búng tay kêu tách một cái rồi cười nói: “Thực ra lần hành động ám sát này của mấy người quả là không tồi, nếu không phải là người bên tôi đồng thì chưa biết chừng đúng là sẽ bị mấy người giết chết. Có điều, nghĩ đi nghĩ lại thì mấy người cũng là nhận tiền của người ta mà giúp người ta tiêu diệt chúng tôi, vì vậy mà giữa chúng ta chẳng có thù hận gì gọi là lớn lắm, nếu đã thế thì cần gì phải đấu đá nhau thừa sống thiếu chết như thế làm gì chứ?”

Hấn liếc mắt về phía ba người Chu Cường ra hiệu, cười nói: “Các chú chuẩn bị ít rượu thịt, anh muốn uống chút rượu với vị tiên sinh Hắc Ưng này!”

Ba người Chu Cường há hốc mồm kinh ngạc nói: “Lão đại, anh thế này....”

Lâm Bắc Phàm không để cho họ chứng nói tiếp, liền hất hất tay về phía bọn họ, ý bảo mau đi làm theo ý mình. Ba người Chu Cường, Tiểu Phương và Hầu Sơn không biết đối phương vì sao lại làm thế, có điều nếu đối phương đã nói thế rồi thì tất có đạo lý của người ta, vì vậy mà bọn họ cũng không hỏi gì thêm nữa, liền gật gật đầu rồi quay người bước ra ngoài.

Lâm Bắc Phàm đã bảo Tiểu Kim kiểm tra một cách tỉ mỉ cái tên Hắc Ưng này, biết rõ là trên người đối phương không có bất kỳ hung khí nào nên cũng không lo sợ gì hết, thế còn chưa kể tới hiện giờ dựa vào tầng thứ năm của [Long Tu Bảo Điện] của mình thì đối phương không phải là đối thủ của mình, vì vậy mà hấn cõi trời cho đối phương một cách ‘thân thiện’, cười nói: “Hắc Ưng tiên sinh, vừa rồi đắc tội với ông quá, xin ông đừng trách!”

Hắc Ưng càng cảm thấy hoài nghi hơn, kiểu sát thủ như mình đây, khi mà bị người ta bắt được thì chắc chắn sẽ bị ăn đòn cho biết được cảm giác chết đi sống lại nó như thế nào, nhưng đối phương lại chẳng thực hiện bất kỳ cực hình nào với mình cả, không những thế lại còn tươi cười niềm nở với mình, điều này làm ông thấy nghi hoặc vạn phần, chẳng lẽ bọn người Trung Quốc này lại không có đầu óc chút nào sao? Đối xử với kẻ địch thân thiện như vậy sao? Hình như trên thế giới cũng nói là Trung Quốc là một quốc gia vô cùng thân thiện, lẽ nào đúng là như vậy? Nhưng vừa rồi khi bọn họ giết chết ba thụ hạ của mình, thì dường như là không có một chút nương tay, vậy rốt cuộc là thế nào đây? Ông ta cảm giác như đầu óc mình bị xáo trộn lung tung hết cả lên, không hiểu mô tê gì hết.

Ước chừng khoảng mười mấy phút sau, thì ba người Chu Cường, Hầu Sơn và Tiểu Phương quay lại, trên tay toàn là đồ nhắm và bia, còn có cả một con gà quay nữa, mùi hương thơm tỏa ra tràn ngập cả căn phòng.

Bọn họ đặt những thứ đồ đó lên bàn rồi đứng sang một bên, muốn xem xem Lâm Bắc Phàm muốn làm cái trò quỷ gì.

Lâm Bắc Phàm kêu Hắc Ưng ngồi xuống, sau đó tự mình rót bia cho đối phương, xong đâu đấy mới rót cho mình một cốc, hắn giơ cốc lên cười nói: “Hắc Ưng tiên sinh, ông từ xa đến Trung Quốc, chúng tôi chẳng có gì để tỏ lòng hữu nghị của một người chủ nhà, thật hổ thẹn quá, bây giờ tôi mời ông một cốc, chào mừng ông đến Trung Quốc, một quốc gia vĩ đại!”

Hắc Ưng bây giờ đã bị đối phương làm cho chết lặng thực sự, không biết nói gì cho phải cả. Trong lòng nghĩ thầm, hay là đối phương hạ độc thủ trong đồ ăn để giết chết mình? Điều này đối với mình mà nói thì đúng là một sự lựa chọn không tồi, cơm no rượu say rồi chết thì quả là một hưởng thụ rồi còn gì. Ông ta cũng không thêm để ý đến cái khác làm gì nữa, giờ luôn cốc bia trong tay mình lên uống cạn sạch, sau đó liền dùng đũa gấp rau một cách thuần thục, tận hưởng hết mình những thứ đó.

Lâm Bắc Phàm tỏ ra rất nhiệt tình, rất ân cần, cứ như bây giờ hắn đang là cháu nội ông ta không bằng, không ngừng gấp thức ăn cho đối phương, không ngừng rót bia đầy cốc cho đối phương, cũng không ngừng mời uống và tiếp chuyện ông ta. Nhưng chủ đề thì chẳng có gì là giá trị cả, nào là người Mỹ tán gái thế nào, nước Mỹ có tổng cộng bao nhiêu tổ chức sát thủ, thực lực của những tổ chức sát thủ đó ra sao..v...v... toàn những thứ thuộc vào hàng nói chuyện phiếm. Hắn còn tăng đối phương lên đến trời, nói đối phương là một nhân vật vô cùng khủng, một anh hùng siêu cấp, như kiểu một súng có thể giết chết cả một con voi to lớn, thậm chí chỉ cần đối phương cho một đao nhẹ nhàng là có thể chém tổng thống nước Mỹ thành viên thịt băm luôn..v...v...

Hắc Ưng cho dù tính cảnh giác có cao tới đâu đi nữa thì cũng làm sao đỡ được những lời tăng bốc mặt đầy thô bỉ của đối phương chứ? Thêm vào đó ông ta còn uống không ít, vì vậy mà hơi có chút ngà ngà say, hai gò má đỏ ửng, hất hất tay, mơ hồ nói: “Lâm Bắc Phàm tiên sinh, tôi...tôi chẳng có bản lĩnh như vậy đâu, chúng tôi....chúng tôi chủ yếu là luyện tập cách dùng súng, súng ngắn, súng ngắn, súng rifle và những loại súng khác nữa, còn đối với đánh nhau tay đôi thì chúng tôi cũng có huấn luyện, nhưng rất ít, vì dù sao thì giết người ở cự ly xa mới là sở trường của chúng tôi chứ không phải chém giết ở cự ly gần!”

“Làm gì có chuyện đó! Khả năng chiến đấu tay không của Hắc Ưng tiên sinh quả là thuộc vào hạng nhất nhì, nếu không phải tôi đứng đằng sau đánh trộm thì tôi thực là sẽ không thể chế phục tiên sinh được!”

Lâm Bắc Phàm vẫn không ngừng tăng bốc đối phương một cách vô sỉ, bản thân mình nói ra mà cũng thấy buồn nôn. Cả đời mình chưa từng tăng bốc ai thế này bao giờ cả, xem ra cái này đúng là cần phải có tố chất tâm lý, nếu không thì sợ không kiên trì nổi.

Hắc Ưng cười ha hả nói: “Lâm tiên sinh, anh...anh khách khí quá!”

“À, đúng rồi, Hắc Ưng tiên sinh này, tôi cũng muốn thành lập một tổ chức sát thủ, không biết anh có ý gì hay cho tôi không? Trong tổ chức sát thủ Địa Ngục Thiên Sử của các anh chắc là có nhiều cao thủ lắm phải không?”

Lâm Bắc Phàm cố ý nói.

“Anh...anh cũng muốn thành lập một tổ chức sát thủ?”

Hắc Ưng đột nhiên phá lên cười như điên dại, vỗ vào vai hắn nói: “Lâm tiên sinh, tổ chức sát thủ không phải thành lập dễ dàng như vậy đâu, tổ chức sát thủ của chúng tôi được thành lập ước chừng cũng được cả hai mươi năm rồi mới có được địa vị như ngày hôm nay. Anh có biết trên thế giới này, nước nào có nhiều tổ chức sát thủ nhất không? Đó chính là nước Mỹ, nước Mỹ chúng tôi phải có đến trên dưới ba, bốn mươi tổ chức ấy, chiến tranh giữa các bên là vô cùng quyết liệt, không những thế còn nhận được nhiệm vụ là đi diệt trừ những tổ chức sát thủ khác nữa, vì vậy mà chúng tôi hàng ngày đều ở trong trạng thái vô cùng cảnh giác, vừa phải kiếm tiền lại vừa phải đề phòng các tổ chức sát thủ khác, đúng là không dễ dàng chút nào, có điều nhiệm vụ ám sát ở Trung Quốc lần này thì không tồi chút nào, tiền vừa nhiều mà đối tượng ám sát lại không phải rất khó, nhưng đáng tiếc là Trung Quốc quản lý tương đối nghiêm ngặt, vì vậy mà chúng tôi tiến vào đại lục vô cùng khó khăn!”

“Ồ, vào đại lục khó khăn lắm sao? Thảo nào chúng tôi chỉ nghe nói đến tên tổ chức của các anh mà không có cách nào liên lạc được với các anh cả!” Lâm Bắc Phàm cố ý như sự tình nói.

“Cũng đúng, cũng chỉ có ba nơi là Hồng Kông, Đài Loan, Ma Cao là liên hệ với chúng tôi nhiều, vì quản lý ở mấy nơi đó có vẻ lỏng lẻo hơn!”

Hắc Ung chỉ thuận miệng nói thế, nhưng vừa ngắt lời thì sắc mặt của ông ta thay đổi nhanh chóng, gào lên: “Mày... mày...mày là thằng khốn, mày lừa tao nói ra!”

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Quả nhiên là đến từ Hồng Kông, lần này thì tôi có thể khẳng định được người đứng sau là ai rồi!”

390. Chương 391: Gặp Lại Không Bằng Nhi

Lâm Bắc Phàm không để ý tới tiếng rống phẫn nộ của Hắc Ung, xua tay nói với ba người Chu Cường, Tiểu Phương và Hầu Sơn: “Xem ra Hắc Ung tiên sinh của chúng ta đã không còn tâm tư để tiếp tục ăn uống nữa rồi. Vậy thì tiếp tục trời hấn lại đi, đợi trời sáng thì tới chỗ mấy người của tiểu tổ hành động đặc biệt, để bọn họ lôi hấn về báo cáo kết quả là được rồi.”

Chu Cường, Hầu Sơn và Tiểu Phương đồng thời giơ ngón cái về phía hấn, đồng thanh nói: “Anh khệnh!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu rất ngu ngơ B, cười nói: “Nghiêm hình bức cung không phải chỉ dựa vào vũ lực và bạo lực, trí mưu mới là quan trọng nhất!”

Hấn còn rất đắc ý bày ra tư thế Poss, đáng tiếc là không ai hân thưởng tư thế ưu mỹ này của hấn.

“Lão đại, tư thế của anh chẳng phong cách chút nào, nhìn còn thấy ghê ghê nữa!”

Tiểu Kim rất “hảo tâm” nhắc nhở đối phương một câu.

Lâm Bắc Phàm lập tức trợn mắt lên, truyền âm với nó: “Bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày một cái bánh bao và một bát nước lã!”

“Ôi, đừng như vậy mà, lão đại à, kỳ thực tư thế vừa rồi của anh rất phong cách. Em nhìn thấy mà ngây ngốc luôn đó, anh nói xem, nhân loại mà tiểu Kim từng gặp không tới một ngàn thì cũng phải tám trăm, nhưng em chưa từng thấy ai có dung mạo anh tuấn, khí độ bất phàm, khí thế hoành tráng, công phu trên giường cường hấn, có nhiều nữ nhân hơn anh đâu!”

Tiểu Kim lập tức lộ ra biểu tình nịnh bợ, lôi toàn bộ những từ ngữ nịnh hót mà mình biết ra để nói, còn suýt nữa nhảy một điệu tiểu Kim thoát y vũ cho đối phương xem.

“Khụ khụ, kỳ thực tao cũng chỉ là một người bình thường mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ đồng ý với ý kiến của đối phương.

“Ặc!” Trán tiểu Kim túa mồ hôi, người run lên một cái rồi ngắt đi.

“Đáng chết, mày lừa tao, tao muốn giết mày!”

Hắc Ung phẫn nộ gào lên một tiếng, sau đó thì cầm chai bia ở trên bàn lên rồi hung ác đập vào gáy Lâm Bắc Phàm. Chu Cường, Hầu Sơn và Tiểu Phương nào có ngờ đối phương lại đột nhiên tập kích? Đợi khi bọn họ có phản ứng thì chai bia trong tay Hắc Ung đã chỉ còn cái gáy Lâm Bắc Phàm có mười milimet, vội vàng hô lên: “Lão đại, cẩn thận!”

“Cẩn thận cái gì? Nơi này là thiên hạ của tao, sao có thể...”

“Bốp!”

Lâm Bắc Phàm còn chưa nói xong thì chai bia đã nện vào gáy hấn, lập tức biến thành vô số mảnh vỡ, mà hấn thì chỉ quay người lại, trợn mắt lên, kinh ngạc nói: “Hắc Ung tiên sinh, anh sao lại có thể làm vậy? Tôi hảo tâm hảo ý mời anh uống rượu ăn cơm, anh không ngờ lại dùng chai bia đập tôi. Thế chẳng phải là quá mất đạo đức sao? Dùng thành ngữ Trung Quốc mà nói thì anh được gọi là đồ vong ân phụ nghĩa, ăn cháo đá bát đấy.”

“Rầm!”

Chu Cường, Hầu Sơn và Tiểu Phương ba người thân hình lảo đảo rồi trực tiếp ngã xuống đất.

Giảng đạo đức với sát thủ? Đây quả thực là còn lạ hơn là đàn ông sinh con.

Bọn họ trợn trừng mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Bắc Phàm, đối phương không phải là bị một chai bia đập vào gáy ư? Đối phương đánh lên hần, hần không nói gì khác, cũng không phản kháng, không ngờ còn nói ra những lời sáo rỗng như vậy. Đây còn là lão đại ư?

Hắc Ung thở hổn hển, sắc mặt đỏ bừng, hơi men vừa rồi toàn bộ bay hết. Hần phẫn hận rống lên: “Thằng Trung Quốc ti bỉ này, không ngờ lại lừa ta, tao không giết mày không được, chết đi cho tao!”

Hần lật tay nắm lấy một đôi đũa, dùng toàn lực đâm thẳng vào hai mắt của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm sờ sờ gáy của mình, đừng nói là chảy máu, ngay cả một vết xước cũng không có, không nhin được mà lắc lắc đầu: “Anh muốn giết tôi, ít nhất thì cũng phải thi triển mười phần lực lượng chứ. Anh xem anh hiện tại chỉ có chút khí lực này, ngay cả đi cũng lảo đảo, sao có thể đả thương tôi được? Xem ra sát thủ các anh không biết đến cả những chuyện cơ bản nhất. Đó chính là trước khi làm việc ngàn vạn lần đừng chơi gái. Như vậy sẽ khiến thân thể của mình hư nhược cực độ, không thể hoàn thành nhiệm vụ được đâu. Tôi thấy anh hay là thật thà đợi ở đây đi, đừng có loạn động!”

Hần nhẹ nhàng né tránh đòn tấn công của đối phương, tay trái tóm một cái đã nắm được cổ đối phương, kéo về phía chiếc giường.

Con bà nó, Long Tu Bảo Điển quả nhiên là đồ tốt, còn chưa luyện tới tầng thứ chín mà đã biến thái như vậy rồi. Nếu luyện tới tầng thứ chín, vậy mình há chẳng phải là thành một con rồng sao? Phòng ngự ma pháp và phòng ngự vật lý đều siêu cấp ngưu B, vậy thì chẳng phải là đạn nguyên tử cũng chẳng phải sợ à?

Ba người bọn Chu Cường đều trợn tròn mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, giống như là nhìn thấy quỷ vậy.

“Thực lực của lão đại tựa hồ như so với lúc ở trong ngục giam còn đề thăng hơn một chút!”

Chu Cường gật đầu khẳng định.

“Không phải là đề thăng một chút mà là đề thăng rất nhiều, tao thấy phải gấp ba lần lúc đó!”

Hầu Sơn phụ họa.

“Tao thấy công phu của thằng ngoại quốc này không yếu, đáng tiếc là so với lão đại thì quả thực là đồ vứt đi!”

Tiểu Phươngng đã có một loại cảm giác bá sư học nghệ, trước đây vốn cho rằng mình rất khệnh, hiện tại xem ra quả thật là một thằng ngốc.

Hắc Ung tuy nhìn rất to cao, nhưng ở trong tay Lâm Bắc Phàm thì giống như là một con gà, ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, ngoại trừ gào thét và gào thét ra thì chẳng làm được gì. Đáng tiếc là vốn từ để chửi bới của hắn ít tới đáng thương, chẳng có gì ngoài mấy từ như ti bỉ hạ lưu, đáng ghét. Còn lâu mới học được tinh hoa trong đó. Sau cùng bị Lâm Bắc Phàm ném lên giường, tùy tiện chặt một cái vào gáy hắn, hắn liền mềm oặt nằm trên giường như một con cá chết.

Lâm Bắc Phàm hừ khê một tiếng: “Ngoại quốc đúng là ngoại quốc, một chút lễ phép cũng không hiểu, cho mày uống sừng ăn ngon thì mày an phận một chút đi. Đừng có làm tao nổi giận, thật là... man nhân đúng là man nhân, một chút phong phạm của dân tộc Trung Hoa chúng ta cũng không có!”

Hắn vỗ vỗ tay, lúc này mới bước ra ngoài.

Ba người bọn Chu Cường khoe miệng giật giật mấy cái, suýt nữa thì thổ huyết.

Man nhân? Hình như dùng từ này lên người hắn thì thích hợp hơn thì phải?

Sau khi Lâm Bắc Phàm ra ngoài, trực tiếp gọi điện thoại cho Trương Minh Thắng, đại khái kể lại cho hắn những gì mới được từ trong miệng của Hắc Ung. Tuy hiện tại chưa khẳng định được một trăm phần trăm rằng ngục thiên sứ này là Kim gia phái tới, nhưng từ một manh mối rằng chúng tới từ Hương Cảng thì có

thể nắm chắc sáu phần, chỉ cần Phú Đại Hải có thể thông qua thủ đoạn hacker cung cấp thêm một chút thông tin khác, vậy thì có thể chứng minh một trăm phần trăm tất cả đều là Kim gia làm ra. Tới lúc đó chỉ cần đưa manh mối này cho mấy người bạn Từ Chính, chắc hẳn chuyện còn lại không cần mình phải động thủ cũng có thể giải quyết được.

Dám thuê sát thủ tới ám sát con của quan lớn trung ương, bọn chúng quả thật là chán sống rồi.

Trương Minh Thắng khi nhận được điện thoại của hắn thì đang ôm một tiểu mỹ mi xinh đẹp ngủ ngon lành, đột nhiên bị hắn đánh thức, trong lòng vốn rất không vui, nhưng khi nghe thấy những lời này của hắn, lập tức kích động nhảy cẫng lên, liên tục gào thét: “Sặc, em sớm đã biết thằng cháu Kim Bưu đó không phải là thứ tốt lành gì mà, không ngờ lại dám báo thù chúng ta. Em thấy hắn chán sống rồi, em sẽ gọi điện thoại cho bọn Từ chính, để bọn chúng gọi lão tử của mình xử lý chuyện này. Em ****, Kim gia gì chứ? Chúng ta không diệt cả nhà hắn thì không được!”

Hắn nghĩ tới tay phải của mình sau khi trúng một phát đạn, đến giờ vẫn còn đau đớn vô cùng, hận không được ăn tươi nuốt sống đối phương.

Trần Lâm Bắc Phàm đã tóa mồ hôi, thằng nhãi này sao tính nóng như lửa thế nhỉ? Chẳng lẽ không biết an phận một chút à? Nếu cứ làm như vậy, không có bất kỳ bằng chứng chân thực nào thì có kết quả gì? Ngược lại còn bị hiềm nghi là cố tạo xung đột. Sớm biết như vậy thì thà chẳng gọi điện thoại nói cho hắn biết. Gã vội vàng xoa xoa tay, nói: “Mày trước tiên đừng có nói với họ, đợi chúng ta nắm được chứng cứ rồi sẽ bắt chúng tra hỏi. Tới lúc đó, cho dù là bọn chúng có một ngàn cái miệng cũng không chối được, thế chẳng phải là tốt hơn sao?”

Trương Minh Thắng vừa rồi cũng chỉ là vì quá kích động mà thôi, hiện tại nghe thấy lời này, vội vàng gật đầu nói: “Lão đại quả nhiên là lão đại, nhanh chơ vậy đã nắm được một mớ tài liệu rồi, e tin rằng mấy thằng cháu Kim gia này khẳng định không sống yên được mấy ngày nữa đâu. Ha ha?” Hắn gác điện thoại, nói với cô em đã tỉnh đang nằm cạnh: “Xem ra ngày tháng tốt đẹp của mình sắp tới rồi. Kim gia, chúng mày xong đời rồi. Cô em, chúng mình làm thêm mấy lần nữa đi!”

Hắn giống như là hồ đói vô mồi, trực tiếp đề lên người đối phương, trong phòng rất nhanh liền truyền ra tiếng rên rỉ.

Lâm Bắc Phàm sau khi gác điện thoại thì lắc lắc đầu, thật không biết Trương Minh Thắng béo như vậy mà sao có thể đêm nào cũng chiến đấu được nhỉ? Chẳng lẽ không sợ kiệt sức à? Có điều đây không phải là vấn đề mà hắn cần nghĩ ngợi, cho nên hắn bắt taxi, quay về tiểu khu Lệ Uyển, vừa tới bên dưới nhà mình thì nhìn thấy có một chiếc xe Ferrari màu đỏ đang đỗ, thoạt nhìn thấy rất quen mắt.

“Ồ, nam thành thị cũng có người lái xe Ferrari sao? Hơi bị lạ đó!” Lâm Bắc Phàm lắc lư bước tới.

Hắn đi tới trước cửa trước xe Ferrari, cúi người xuống, nhìn vào bên trong một cái, nhưng thấy bên trong tựa hồ như có bóng người, có điều sắc trời đã tối, chỉ nhìn thấy mơ hồ không rõ. Có điều hắn thấy bóng người này tựa hồ như là con gái. Cái này khiến hắn càng thêm hiếu kỳ, cô em này thú vị thật, nửa đêm nửa hôm ngủ ở trong xe, chẳng lẽ không sợ lạnh à? Hắn không nhịn được mà gõ hai cái vào kính xe, nói: “Ê, đây đi thôi, mặt trời lên đỉnh rồi đây này!”

“Ồ ô, còn sớm mà, để tôi ngủ thêm một lát!”

Tiếng của một cô gái từ trong xe truyền ra khiến Lâm Bắc Phàm ngây ngốc, cô nhóc này sao lại tới nam thành thị làm gì?

Cô gái này ngoại trừ Khổng Băng Nhi vô pháp vô thiên, từng chung hoạn nạn với hắn thì còn có thể là ai nữa?

Chẳng trách mình thấy chiếc Ferrari màu đỏ này có chút quen mắt, quả nhiên là quen thật.

Trần Lâm Bắc Phàm tóa mồ hôi, cô nhóc này không phải là tới nam thành thị tìm mình báo thù chứ? Mình lần trước không báo cho cô ta biết mà lên lút bỏ đi, còn cho rằng tất cả đều có thể kết thúc viên mãn, ai ngờ đối phương lại thà chết không ngừng, điều này khiến hắn có chút sợ hãi, đã quay gót chuẩn bị bỏ đi.

“Ê? Lâm Bắc Phàm, đúng là anh rồi, anh về rồi à, em đợi anh mấy tiếng rồi!”

Khổng Băng Nhi vẫn còn đang ngủ ngon đột nhiên mở choàng đôi mắt sáng trong, nhìn bóng người ở ngoài xe, không khỏi thốt lên kinh ngạc.

“A, thì ra là Băng Nhi tiểu thư, lâu rồi không gặp, đúng là bất ngờ quá!”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha.

Khổng Băng Nhi mở cửa xe, từ bên trong chui ra, lập tức nhào vào lòng hắn, thốt lên rất vui mừng: “Cái tên xấu xa anh, anh cho rằng chạy tới nam thành thị thì em không tìm được anh à? Em nói cho anh biết, anh cho dù là chạy tới chân trời góc biển thì em cũng tìm được anh, hắc hắc...”

Cô ta còn ra sức hôn lia lịa lên mặt Lâm Bắc Phàm, khiến cho mặt đối phương đầy nước bọt.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm giật giật, đây là mỹ sắc ở trước mặt hay là xui xẻo ở trước mặt đây?

391. Chương 392: Adidas Thật Giả

“Lâm Bắc Phàm, anh nhanh lên một chút nào, anh không phải nói là nam thành thị của cách anh có rất nhiều chỗ chơi sao? Mau dẫn em đi đi!”

“Đúng rồi, Lâm Bắc Phàm, nam thành thị của các anh rốt cuộc là có chỗ nào chơi vui vậy, chúng ta đi nào!”

“Ái chà, anh nhanh lên một chút đi, lè mè quá, thật chẳng giống đàn ông chút nào!”

Vừa mới sáng sớm, Lâm Bắc Phàm đã bị Khổng Băng Nhi lôi ra khỏi phòng, đi lung tung khắp cả nam thành thị. Điều này khiến cho Lâm Bắc Phàm bận bịu cả buổi đêm hôm qua, trên người còn có vết thương suýt nữa thì khóc rống lên. Cô bé này thực sự là đáng ghét, cái này rõ ràng là giày vò mình mà, nếu cha của cô ta không phải là thị trưởng kinh thành thì e rằng mình đã lôi cô ta lên giường, bẻ cô ta rằng rắc để cô ta nếm thử sự lợi hại của mình rồi.

“Anh nói nè Băng Nhi, chúng ta đã đi lâu như vậy rồi, anh thấy không bằng chúng ta nghỉ ngơi tám, mười tiếng đi, rồi tính toán tiếp. Được không?”

Lâm Bắc Phàm và cô ta ngồi trên một băng ghế ở công viên, vừa uống nước vừa lừ đừ hỏi.

“Ồi trời, Lâm Bắc Phàm, anh có phải là đàn ông không đấy, sao lại chẳng có một chút sức khỏe nào thế? Chúng ta mới đi có bốn tiếng, một đứa con gái như em còn không kêu mệt, anh sao lại có thể nói rằng mệt được?”

Khổng Băng Nhi bĩu môi, có chút bất mãn nói.

Trán Lâm Bắc Phàm túa mồ hôi, chẳng trách ai cũng nói đàn bà là động vật kỳ quái, bình thường động chút là kêu mệt, biểu hiện ra bộ dạng đáng yếu đuối. Hiện tại đi dạo phố và đi chơi thì giống y như là người máy vậy, ngay cả một chút mệt mỏi cũng không có. Hắn cố ý khiến sắc mặt hơi trắng bệch, thấp giọng nói: “Nhưng, nhưng, anh hôm qua đánh nhau với người ta nên bị thương. Em, em, nói, anh, anh đi cùng em lâu như vậy mà không mệt sao được? Nếu còn tiếp tục thế này nữa thì anh sẽ mệt chết đó!”

“Cái gì? Anh bị thương ư? Anh sao lại tìm người ta đánh nhau? Anh chẳng lẽ rảnh lắm hả?” Khổng Băng Nhi trực tiếp trợn mắt lên lườm hắn, tựa hồ như không hề vừa ý cái phong phạm thích đánh nhau của hắn.

“Vẫn không phải là mấy tên sát thủ đó sao?”

Lâm Bắc Phàm trợn mắt lại, rất ủy khuất nói.

“Cái gì? Lại là mấy tên sát thủ đó à?”

Khổng Băng Nhi tất nhiên biết chuyện của tổ chức sát thủ, lập tức biến sắc.

“Đúng vậy, những tên sát thủ đó đặc biệt lợi hại, ngay cả tên béo cũng bị đánh cho thương tích đầy mình. Anh cũng bị chúng đả thương, nếu không phải là bác sĩ cứu chữa thì nói không chừng anh hiện tại đã không

nhìn thấy em nữa rồi!” Lâm Bắc Phàm cố ý nói rất sống động, hơn nữa bảo tiểu Kim thi triển pháp thuật, khiến sắc mặt của hắn trong nháy mắt trắng đi mấy phần, thành mặt trắng điển hình.

“Anh, anh, sao không nói sớm? Anh này thật đúng là!”

Khổng Băng Nhi thấy đối phương không để ý đến thương tích trên người mà còn cùng mình đi khắp nơi, trong lòng không khỏi có mấy phần cảm động, nhìn bộ dạng của hắn, lệ như chực tuôn.

“Băng Nhi, em vừa mới tới nam thành thị, anh sao có thể không tận tình địa chủ chứ?”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ nói.

“Anh, anh. Quan hệ giữa chúng ta tốt như vậy, cần gì phải khách sáo? Anh đúng là làm tức chết em mà!”

Khổng Băng Nhi thở hổn hển véo một cái vào hông hắn, lúc này mới mở miệng nói: “Được rồi, nhìn bộ dạng như sắp chết của anh kìa, em cùng anh về vậy!”

“Đừng, đừng, anh ngồi một lát là khỏi thôi, hay là em trước tiên cứ đi một mình đi, không cần để ý tới anh đâu. Anh không sao cả!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, lộ ra bộ dạng rất vô tư.

Khổng Băng Nhi hiện tại cũng khó xử, một bên là thành thị xa lạ có nhiều chỗ đặc sắc, một bên là bệnh tình của Lâm Bắc Phàm, khiến cô ta trái phải đều khó, sau cũng vẫn rụt rè hỏi: “Lâm Bắc Phàm, anh, anh thực sự không sao chứ?”

“Anh không sao, chỉ là hơi mệt một chút thôi!”

Lâm Bắc Phàm vội vàng xua xua tay, nói.

“Vậy em đi chơi trước nhé, lát nữa anh nghỉ ngơi xong rồi thì em lại về tìm anh!”

Khổng Băng Nhi do dự một lát rồi cuối cùng mở miệng nói.

“Được, không thành vấn đề!”

Lâm Bắc Phàm miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: Một lát nữa ư? Mình không ngồi đây bốn năm tiếng thì không được, sau đó mới cùng tiểu nha đầu này đi dạo phố tiếp.

Khổng Băng Nhi nhìn hắn mấy cái, sau cũng vẫn nuôi tiếc không nỡ một mình đi về phía bên kia đường.

Lâm Bắc Phàm thấy cô ta đã đi xa, lập tức khôi phục tinh thần, từ trên băng ghế bật dậy, hoạt động gân cốt một chút rồi mới khệnh khạng bước về phía cổng công viên, chuẩn bị tìm một địa phương nào đó để thư giãn một chút, nhưng thấy Mộ Nghiên Kỳ đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn, giống như là một u linh, mỉm cười: “Xem ra tiểu nha đầu đó tựa hồ như có chút ý tứ với anh.”

“Hả? Ngực to vô não, kiêu nữ xuất thân từ gia đình có tiền luôn thích náo nhiệt và chơi đùa, sao có thể thích một người bình thường như tôi được chứ?”

Lâm Bắc Phàm tựa hồ như sớm đã biết cô ta ở gần mình, trên mặt ngay cả một tia kinh ngạc cũng không có.

Mộ Nghiên Kỳ nghe thấy hắn châm biếm mình như vậy, không nhịn được mà cười duyên: “Anh hiện tại chính là thành viên đặc biệt của tiểu đội chúng tôi, thân phận cao hơn người khác nhiều lắm, sao có thể là người bình thường được?”

Lâm Bắc Phàm quay người lại, dang hai tay ra, ôm lấy cái eo thon của cô ta, cười nói: “Em sao lại theo tới đây, giống như là một tiểu gián điệp vậy, chẳng lẽ sợ anh bị nữ nhân khác câu dẫn à?”

Mộ Nghiên Kỳ chủ động kiễng chân lên, trước tiên hôn hắn một cái, sau đó cười khúc khích nói: “Em chẳng qua chỉ là một tình nhân nhỏ của anh thôi, sao có thể quản anh được? Nếu anh có thể bị bọn họ dụ dỗ đi, vậy cứ việc để họ dụ dỗ đi đi. Em chỉ là muốn nói, chúng em lát nữa phải rời đi rồi, lần này có thể là lần sát thủ ngoại quốc đó về báo cáo công tác, chắc là sẽ vui lắm đó!”

“Hả? Phải đi ư? Nhanh vậy là?”

Lâm Bắc Phàm có chút kinh ngạc.

Mộ Nghiên Kỳ nhún nhún vai, có chút bất lực nói: “Bọn em tới đây đã mấy ngày rồi, theo lý mà nói thì cũng nên quay về. Nhưng mấy người bọn em đều bị anh làm cho vui vẻ, hận không được ở lại nam thành thị này cả đời. Cứ một mực kéo dài như vậy, cho tới tận hôm nay, bên trên đã đưa tới một thông điệp cuối cùng, nếu chúng em còn không về thì sẽ khai trừ chúng em!”

Lâm Bắc Phàm nghĩ tới bộ dạng phần nộ của Lý tham mưu trưởng đó, không nhịn được mà bật cười: “Khai trừ thì khai trừ, không bằng bọn em theo anh quách đi cho rồi, tiền lương mỗi tháng khẳng định là cao hơn tiểu tổ hành động đặc biệt của các em nhiều!”

“Được, nếu đã như vậy thì chúng em sẽ bị lôi ra ngoài bắn chết!”

Mộ Nghiên Kỳ khúc khích cười nói.

Lâm Bắc Phàm nhìn bộ dạng xinh đẹp như hoa của đối phương, ngón trỏ không nhịn được mà mấp má, hận không được cùng đối phương yêu thương một trận. Đáng tiếc hiện tại đang là ban ngày, hơn nữa lại đang ở trong công viên, chỉ có thể hôn một cái nên đôi môi đầy đã đỏ tươi của đối phương, cho tới khi cả hai người đều cảm thấy ngạt thở thì mới thả đối phương ra, nhẹ nhàng vỗ một cái vào hông đối phương rồi mới để cô ta đi.

Lâm Bắc Phàm lại quay về ghế dài, lộ ra bộ dạng cực kỳ thoải mái, nằm nghỉ nửa tiếng đồng hồ thì hắn bị Khổng Băng Nhi gọi điện làm cho tỉnh. Hắn vừa nhấc máy thì nghe thấy Khổng Băng Nhi ở đầu dây bên kia hét hải gào lên: “Lâm Bắc Phàm, anh nhanh lên một chút, ở đây có hai tên vô lại muốn lừa em, anh đến giết bọn chúng cho em!”

Lâm Bắc Phàm nghe thấy câu này liền cảm thấy một cổ hàn khí từ đầu kia điện thoại ập tới, khiến hắn không nhịn được mà lạnh run, thầm kinh thán không thôi. Đó là hai thằng mù nào vậy? Không ngờ lại dám lừa gạt Khổng Băng Nhi, bọn chúng chán sống rồi à? Hắn đã nghe thấy sự phần nộ trong lời nói của đối phương, vội vàng ừ một tiếng, gác điện thoại rồi chạy về phía xảy ra chuyện.

Khổng Băng Nhi hiện tại đang đứng ở trong một cửa hàng bán giày thể thao Adidas, cùng với ông chủ và người làm của cửa hàng này tranh luận không ngừng. Giọng càng lúc càng to, khiến rất nhiều người xung quanh đều nhao nhao vây lại xem, không biết phát sinh chuyện gì rồi.

“Tôi nói cho cô biết nhé cô bé, là cô tự mình chọn đôi giày này, lại còn thử nữa, cô phải mua!”

Ông chủ trong cửa hàng là một người trung niên hơn bốn mươi tuổi, nhìn mặt mũi hồng hào, tinh thần dồi dào, rất rõ ràng là bình thường bảo dưỡng rất tốt.

Khổng Băng Nhi trợn hai đôi mắt to đẹp lên, hỏn hển nói: “Cái gì? Tôi chỉ thử một chút là ông bắt tôi phải mua à? Các người đây là ép mua ép bán, tôi tới cục công thương tố cáo các người. Tôi nói cho ông biết, tôi có người quen ở nam thành thị này, hơn nữa, các người nói này chỉ bán đồ Adidas, nhưng đôi giày thể thao này rõ ràng là đồ rởm, ông muốn lừa tôi à, còn kém lắm!”

Cô ta ở kinh thành là một người không sợ gây họa, hiện tại tới nam thành thị, tính khí của một đại tiểu thư vẫn không hề thay đổi.

“Tiểu thư, nói năng phải cẩn thận nhé, các gì mà đồ rởm? Ở chỗ chúng tôi món nào cũng là đồ thật, hơn nữa cửa hàng của chúng tôi còn được bầu làm một trong mười cửa hàng ưu tú đấy, cô đừng có ngậm máu phun người, đổ oan cho người khác!”

Tên người làm hơn hai mươi tuổi ở bên cạnh cũng phụ họa, giống như là mình bị oan lắm vậy.

Ông chủ của cửa hàng lấy đôi giày Adidas đó ra, giơ về phía những người đang đứng xem, bị phần thốt lên: “Mọi người xem đi, chỗ chúng tôi đều là giày Adidas thật cả, chính là giày hàng hiệu của nước Đức. Tiểu thư này làm bẩn dây của chúng tôi, hiện tại còn vu hãm chỗ chúng tôi bán hàng giả. Cái này, bảo chúng tôi phải nói gì đây? Lão Vương tôi làm ăn buôn bán mười năm rồi, còn chưa thấy người nào vô lý như thế này.”

Những người vì quan thấy đôi giày này đúng là hơn bản, nhưng không biết đôi giày này rốt cuộc là hàng thật hay hàng giả. Có điều nhìn bộ dạng nộ khí bừng bừng của Khổng Băng Nhi, giọng nói cũng không phải là của người bản địa mà là giọng phổ thông. Căn cứ vào nguyên tắc chỉ giúp người bản địa, không giúp

người ngoài, bọn họ cũng cho rằng là đối phương cố ý man trá, không muốn mua đôi giày này. Cho nên tất cả đều thấp giọng nghị luận, tuy giọng nói không lớn, nhưng mắt đều nhìn vào Khổng Bằng Nhi.

Khổng Bằng Nhi đã bao giờ phải chịu ủy khuất như vậy đâu? Giống như mình là một kẻ nghèo hèn cố ý gây chuyện vậy, tức đến nổi mặt trắng bệch, gào lên: “Chỗ các người vốn là bán hàng giả, đừng cho rằng tôi nhìn không ra nhé, tôi từng dùng rất nhiều hàng hiệu rồi!”

“Sao vậy? Bằng Nhi!”

Lâm Bắc Phàm lúc này hối hả chạy đến, túm lấy Khổng Bằng Nhi đang sắp phát nổ, hỏi.

Khổng Bằng Nhi thấy Lâm Bắc Phàm tới, sự tức giận trong lòng càng tăng thêm, vội vàng chỉ vào đôi giày trong tay ông chủ cửa hàng, nói: “Lâm Bắc Phàm, cửa hàng của bọn họ bán hàng giả, bọn họ còn đứng đây không chịu nhận!”

Lâm Bắc Phàm nhìn đôi giày Adidas đỏ, nhìn bên ngoài thì hình như không tồi, không có khác biệt gì với Adidas thật. Có điều hần biệt dạng thiên kim nhà giàu như Khổng Bằng Nhi nắm rõ các loại hàng hiệu như lòng bàn tay. Cô ta đã dám nói đôi giày là hàng giả thì tất nhiên là có đạo lý nhất định. Hần đảo mắt, gật đầu nói: “Vậy được, rồi, chúng ta... mua!”

“Hả? Anh mua ư?”

Tất cả mọi người đều ngây ra.

392. Chương 393: Thật Thật Giả Giả

Người trong cửa hàng và người ngoài cửa hàng thấy một bằng hữu của Khổng Bằng Nhi chạy tới, hơn nữa còn là một nam tử trẻ tuổi, đều cho rằng đối phương khẳng định là sẽ oánh lộn một trận, thậm chí còn sẽ kinh động đến cả cảnh sát, hồng thể hiện trước mặt bạn gái của mình. Ai ngờ đối phương không ngờ lại đáp ứng như vậy, điều này khiến mọi người vô cùng thất vọng, còn cho rằng có thể xem kịch hay nữa chứ.

“Hả? Anh, anh mua ư?”

Khổng Bằng Nhi cũng trợn mắt lên, mặt mày kinh ngạc nói, lập tức sau khi phản ứng lại thì dùng đôi mắt giận dữ nhìn đối phương hai cái, gào lên: “Anh dở hơi à? Đôi giày này rõ ràng là hàng giả mà anh cũng mua ư, đầu anh không phải là bị nhúng nước rồi chứ? Anh làm người ta mất mặt quá, em, em, em...” Cô ta tức đến nổi đôi môi không ngừng run rẩy, suýt chút nữa thì cắn đối phương một cái.

Lâm Bắc Phàm thì chỉ vỗ vai thơm của cô ta một cách rất hào sảng, nói: “Chúng ta là ai ai chứ? Chúng ta chính là người có tiền, chỉ mua đồ hiệu, mà anh thấy ông chủ này tướng mạo đường đường, anh tuần bất phàm, sao có thể bán hàng giả được?”

Ông chủ cửa hàng nghe thấy câu này, trong lòng thầm khinh bỉ hần một trận, quỹ nghèo cũng là quỹ nghèo, bày ra bộ dạng nhà giàu mới nổi. Nghe cả loại người này mà cũng cư được một cực phẩm tiểu nữ như vậy? Cái này đúng là quá không có công đạo rồi? Đôi giày Adidas trong tay hần đương nhiên là giả, chỉ có điều 95% là làm giống thật, thủ công và chế tác đều cực kỳ tinh diệu, người bình thường không thể nhìn ra, chỉ có điều giá tiền so với Adidas thật thì tiện nghi hơn nhiều cho nên mới coi như là đồ thật để bán, giá chênh lệch bên trong tấy nhiên là tăng lên mấy lần, điều này khiến hần kiếm được lợi lớn, tất nhiên là lấy giả làm thật, bán luôn tay. Hần lập tức cười ha ha, nói: “Đúng vậy, lão Vương tôi đây bán hàng mấy năm rồi, sao có thể bán đồ giả chứ? Mau móc tiền ra đi!”

“Bao nhiêu tiền!?”

Lâm Bắc Phàm hỏi.

“À, tám trăm ba mươi sáu đồng!”

Ông chủ cửa hàng trả lời.

Lâm Bắc Phàm hơi gật gật đầu, nói: “Tám trăm ba mươi sáu đồng? Không nhiều, Adidas quả thực là đáng giá này.”

“Ê, Lâm Bắc Phàm, anh có tin em hay không? Đôi giày này là giả đó!”

Khổng Băng Nhi thấy hắn không để ý đến mình, còn muốn mua một đôi giày giả, tức đến nỗi giơ chân phải lên, giẫm một cái vào chân hắn.

“A...em sao lại giẫm anh?”

Lâm Bắc Phàm hai tay ôm lấy chân trái, nhảy chơi chơi như ếch.

“Ai bảo anh không tin em?”

Khổng Băng Nhi tức giận chu đôi môi hồng lên, rất không vui nói.

Lâm Bắc Phàm túm lấy tai cô ta, thì thầm khẽ mấy câu, khiến đôi mắt đẹp của Khổng Băng Nhi lập tức híp lại thành một đường, liên tục gật đầu nói: “Anh quả nhiên lợi hại, ngay cả chuyện như vậy mà cũng nghĩ ra được, em nghe anh!”

Cô ta quay sang ông chủ cửa hàng, quát to một tiếng: “Ông chủ, đôi giày này chúng tôi mua, ông mau gói lại đi!”

Cô ta vừa phản ứng, ngược lại khiến ông chủ cửa hàng trong lòng thấp thỏm bất an, hai người này nhìn bộ dạng không giống như là kẻ ngu, chẳng lẽ bên trong có âm mưu gì ư? Hắn do dự một thoáng rồi lập tức nói: “Cái này, cái này...”

Người làm ở bên cạnh thấy hai người này muốn mua đôi giày “Adidas”, trong lòng tất nhiên là vui vẻ không thôi, đôi giày này nếu như bán được thì mình sẽ được cho thêm năm mươi đồng. Hắn không chú ý tới sắc mặt của ông chủ, vội vàng bước lên cầm lấy đôi giày, bỏ vào trong hộp, khi ông chủ còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã chuẩn bị viết biên lai.

“Ê, ê, ê, ai bảo mà bán hả?”

Ông chủ thấy người làm muốn viết biên lai, vội vàng ngăn lại.

“Sao vậy? Ông chủ, bọn họ muốn mua giày, chúng ta vì sao lại không bán?”

Người làm cho rằng ông chủ muốn tự mình viết biên lai, mượn cớ này mà thu hồi phần trăm cho thêm mình, sắc mặt lập tức lộ ra vẻ bất mãn, nhưng không dám nói câu nào.

Lão bản không biết trong hồ lô của đôi nam nữ này bán thuốc gì, sợ mình trúng bẫy gì đó, cho nên cuộc mua bán này hắn không làm, cũng không muốn bị mắc lừa.

Hắn trầm tư một lát rồi lớn tiếng nói: “Đôi giày này chúng tôi không bán nữa!”

Hắn vừa nói ra câu này, tất cả mọi người đều biến sắc.

Có có cửa hàng không thích bán đồ cho người ta sao? Làm sinh ý mà không hi vọng người mua càng nhiều càng tốt ư?

Tất cả mọi người ở xung quanh tựa hồ đều nhìn ra điểm gì đó ở trong đây, lại phối hợp với những lời mà Khổng Băng Nhi nói vừa rồi, đều lộ ra biểu tình đột nhiên hiểu ra, nói không chừng giày Adidas mà cửa hàng này bán ra đúng là đồ nhái.

Lão bản của cửa hàng từ trong ánh mắt của mọi người nhìn ra được sự hoài nghi của bọn họ, hắn vội vàng xua tay giải thích: “Chúng tôi, chúng tôi không phải là không muốn bán, chỉ là cảm thấy đôi giày này đã bán rồi mà còn cố bán cho khách hàng, đối với danh dự của chúng tôi mà nói thì thực sự là tổn thất quá lớn. Tôi quyết định trả đôi giày lại về xưởng!”

Khổng Băng Nhi lộ ra vẻ mặt vô tội: “Ông chủ à, kỳ thực đôi giày này là do tôi làm bán mà, ông cứ bán cho tôi đi!”

“Như thế sao được? Tôi sao có thể bán cho khách một đôi giày bán được? Cái này tuyệt đối không thể!”

Ông chủ cửa hàng nói một cách nghĩa chính ngôn từ, giống như là thật sự quan hệ tới sự thanh bạch của mình vậy, nói rất chỉ là nghiêm trọng.

Khổng Băng Nhi ra sức lắc đầu nói: “Chuyện tôi làm thì tôi phải chịu trách nhiệm, đôi giày này tôi làm bẩn thì tôi phải mua!”

Cô ta lấy từ trong túi ra một chiếc ví da, đếm với chín tờ Mao gia gia (Mao Trạch Đông) rồi đưa cho đôi phương.

“Không thể thế được!”

Ông chủ cửa hàng thấy chín tờ Mao gia gia, giống như là chuột thấy mèo vậy, nhẩy căng lên ba thước, ra sức xua tay, đồng thời gào lên với người làm ở bên cạnh: “Mày còn ngậy ra đó làm gì? Hôm nay tiệm chúng ta có việc, phải nghỉ làm một ngày, mau đuổi họ đi cho tao!”

“Nhưng, ông chủ...” Tên người làm đó thấp giọng nói.

“Nhưng con mẹ mày, tao là ông chủ hay mày là ông chủ? Hôm nay đóng cửa, biết chưa?”

Ông chủ cửa hàng thấy tên người làm này không dám không nghe mệnh lệnh của mình, tức đến nổi hai mắt phun lửa, hận không được đá bay thẳng ôn này đi.

“Vâng, ông chủ!”

Tên người làm thấy ông chủ của mình nổi nóng, không dám ho he tiếng nào, chạy về phía Lâm Bắc Phàm và Khổng Băng Nhi, mời hai người bọn họ đi ra.

“Các người có thái độ gì vậy? Không ngờ lại đuổi khách ra ngoài, tôi, tôi muốn đi kiện các người!”

Khổng Băng Nhi tức đến thổ huyết, trực tiếp đá cho tên người làm của cửa hàng một cước.

“Ồi, sao cô lại đá người ta?”

Tên người làm nhẩy căng lên, hai tay ôm lấy chân.

Lâm Bắc Phàm vội vàng giả vờ làm người tốt: “Băng Nhi, người ta đã không muốn bán thì thôi đi, anh cùng em đi xem cửa hàng khác. Không phải chỉ là một đôi giày Adidas thôi sao? Nam thành thị có rất nhiều mà!”

“Nhưng em làm bẩn giày của người ta, sao có thể cứ vậy mà bỏ đi được?”

Khổng Băng Nhi nói một cách rất ủy khuất, còn chớp chớp đôi mắt đẹp, giống như là một cô bé làm sai vậy, những người nhàn rỗi đang đứng xem đều lắc đầu không thôi.

Cô bé ngoan, biết sai để sửa, trẻ con ngoan như thế này giờ hiếm lắm.

Đúng vào lúc song phương đang ồn ào không thể giải quyết thì bên ngoài truyền tới giọng nói rất to: “Ai vậy? Ai báo án? Nói cái gì nơi đây có người bán đồ nhái, chúng tôi tới kiểm tra đây.”

Lập tức từ bên ngoài có bốn, năm nhân viên của cục công thương, bên cạnh còn có Trương Minh Thắng đi theo, làm mặt quỷ với Lâm Bắc Phàm.

Ông chủ cửa hàng và người làm đều thất kinh, hai chân nhũn ra, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Bọn họ vừa rồi cảm thấy đôi nam nữ này có gì đó bất thường, quả nhiên là giả heo ăn thịt hổ, muốn chơi cửa hàng của bọn họ, thật đúng là âm hiểm. Hai người bọn họ vội vàng bước lên, tươi cười nghênh đón: “Thì ra là mấy vị, chỗ chúng tôi làm ăn nghiêm chỉnh, sao có thể bán đồ nhái được? Tôi thấy mấy vị nghe nhầm rồi?”

Mấy nhân viên của cục công thương quét nhìn hai người bọn họ một cái, rồi nhìn vào đôi giày trong tay họ, cười lạnh nói: “Nghe nhầm ư? Vậy để chúng tôi tìm nhân viên chuyên kiểm tra chất lượng đến kiểm tra một cái là biết ngay thôi!”

“Đừng, đừng, vậy thì tốn nhiều thời gian lắm? Hơn nữa, cửa hàng này của tôi kinh doanh nhiều năm rồi, có bao giờ tiêu thụ hàng giả đâu? Khẳng định là hiểu lầm, hiểu lầm!”

Ông chủ vội vàng cười bồi, thuận tay móc ra mấy trăm đồng, đút vào trong tay nhân viên dẫn đầu của cục công thương.

Nếu như là bình thường, mấy nhân viên này sẽ nhận tiền, cũng để chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, dẫu sao thì cũng chỉ là chuyện to như cái rắm, ai nguyện ý xử lý làm gì? Có điều lần này là Trương Minh Thắng xuất hiện, bọn họ không dám thu tiền linh tinh, để tránh bị Trương thiếu của nam thành thị xử lý. Bọn họ đều mặt đầy chính nghĩa, nói: “Ông làm cái gì vậy? Chẳng lẽ muốn công nhiên hối lộ chúng tôi à? Tôi thấy cửa hàng này của ông đúng là có vấn đề rồi!”

Ông chủ cửa hàng lúc này mới chú ý tới tên béo ở bên cạnh mấy nhân viên của cục công thương, ăn mặc giống như người bình thường, tựa hồ lai lịch có chút ngưu B, chẳng lẽ đối phương chỉ thị cho những người này tới đây? Trán hắn bắt đầu túa mồ hôi, xem ra hôm nay không tốn máu thì không được rồi. Hắn vội vàng cười bồi, nói: “Các vị, các vị, tôi hôm nay có mắt không thấy thái sơn, không biết sự lợi hại của các vị, không biết các vị muốn giải quyết chuyện này như thế nào?”

Mấy nhân viên của cục công thương nhìn sang Trương Minh Thắng, mà Trương Minh Thắng thì lại nhìn Lâm Bắc Phàm, xem xem hắn rốt cuộc là muốn xử lý chuyện này như thế nào.

Lâm Bắc Phàm ho khan một tiếng, rất vô tội nói: “Tôi kỳ thực là muốn mua mấy đôi Adidas tặng cho người ta, ai ngờ lại phát sinh loại chuyện này. Tôi thấy mọi người hay là chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không đi...”

Mấy nhân viên của cục công thương mắt lập tức lóe sáng, nói: “Vị tiểu huynh đệ này nói không sai, chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không...”

Ông chủ nào có biết ý tứ trong lời của bọn họ, vội vàng gật đầu nói: “Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi. Lần này là tôi sai, nếu vị tiểu huynh đệ này đồng ý, tôi nguyện ý tặng cho cậu mấy đôi, cậu tùy ý chọn đi!”

Trong lòng hắn rất vui mừng, bên trong chỗ giày này của mình, đồ nhái có đến chín mươi lăm phần trăm, đồ thật lại chỉ có năm phần trăm, bằng vào thẳng nhái này, có thể nhìn ra được ư? Nhiều giày nhái như vậy, mỗi đôi cũng chỉ có giá bốn năm mươi đồng, cho dù đối phương lấy mười đôi thì cũng chỉ bốn năm trăm đồng. Đối với mình mà nói thì chẳng thấm vào đâu, chỉ cần tùy tiện bán một đôi là mình có thể kiếm lại được mấy đôi này rồi.

Lâm Bắc Phàm có chút xấu hổ nói: “Thế thì không hay lắm đâu!”

“Có gì mà không hay, chúng ta là bạn bè mà!”

Ông chủ rất hào phóng nói.

Lâm Bắc Phàm quét nhìn hơn một trăm đôi giày ở trong tiệm, sau cùng tùy tiện lấy năm đôi, đưa cho Khổng Băng Nhi, rồi cười nói: “Vậy thì cảm ơn ông chủ, năm đôi này là được rồi. Lần này vô cớ lấy năm đôi của ông chủ, thực sự là áy náy quá!”

Ông chủ vội vàng gật đầu nói: “Tiểu huynh đệ khách khí rồi.”

Nhân viên của cục công thương nhìn tiền mặt trong tay hắn, cố ý hạ thấp giọng nói: “Chuyện này đã được giải quyết thì chúng tôi cũng nên đi thôi!”

Bọn họ tuy nói vậy, nhưng lại không hề có ý bỏ đi. Bọn họ đã nhận được ám chỉ của Trương Minh Thắng, có tiền thì đừng chê, xem như là tiền công tới đây, không cần nhiều nhưng cũng phải đủ để gọi mấy món ăn, mấy chai bia, vui vẻ một chút.

“A, thật sự là làm phiền các vị rồi.”

Ông chủ vội vàng nhét tiền vào tay họ.

Mấy nhân viên của cục công thương lúc này mới cười hắc hắc, gật đầu một cách hài lòng rồi quay người bỏ đi.

393. Chương 394: Tinh Tham

“Lâm Bắc Phàm, kế hoạch vừa rồi không phải là khiến họ phải phá sản ư? Anh sao lại lấy năm đôi giày nhái của họ rồi bỏ qua?”

Khổng Băng Nhi mặt mày ngơ ngác ôm năm đôi giày, hỏi lại đối phương.

“Kỳ thực người ta kiếm tiền cũng không dễ dàng gì, chúng ta việc gì phải làm chuyện thất đức như vậy?” Lâm Bắc Phàm lộ ra vẻ mặt thương người, giống như là mình vừa làm chuyện tốt vậy.

Khổng Băng Nhi tất nhiên không tin lời đối phương, vẻ ngoài của tên này nhìn thì văn tĩnh, giống như thư sinh, nhưng trong lòng thì lại rất nham hiểm, những chuyện mà hắn làm ra ở kinh thành chỉ có thể dùng từ “âm hiểm độc ác” để hình dung. Đối phương hôm nay sao lại hảo tâm như vậy? Rất rõ ràng đối phương còn có ý đồ khác. Cô ta cười hắc hắc, thè cái lưỡi thơm ra, nói: “Lâm Bắc Phàm, anh nói thật đi, rốt cuộc là anh có mục đích gì?”

“Mục đích ư? Mục đích gì chứ? Anh là người tốt mà, sao có thể có mục đích gì?”

Lâm Bắc Phàm cố ý giả vờ ngây người.

Trương Minh Thắng cũng hỏi hiểu kỳ hỏi: “Sặc, lão đại, em sau khi nhận được điện thoại của anh liền vội vàng gọi mấy người ở cục công thương tới đây, còn cho rằng anh muốn bọn họ giống chống khu chiêng niêm phong cái cửa hàng đó lại, ai ngờ anh chỉ lấy có năm đôi giày rồi bỏ qua, chẳng lẽ giày bán bên trong cửa hàng này là đồ thật à?”

“Tên béo kia, anh có ý gì hả? Tôi nói chỗ họ bán đồ nhái, anh lại nói là đồ thật, anh không phải muốn nói rằng mắt tôi có vấn đề chứ? Không ngờ bản lĩnh chỉ mèo mắng chó của tên béo anh lợi hại thật đó!”

Khổng Băng Nhi trực tiếp phản bác.

Trương Minh Thắng trợn mắt lên, tròn mắt cơ hồ là lời cả ra ngoài.

Mình sao quên con tiểu yêu tinh này ở kinh thành đã gây khó khăn cho mình thế nào? Vốn cho rằng về tới nam thành thị chính là về địa bàn của mình, ai ngờ tiểu yêu tinh này lại chạy tới nam thành thị? Hắn thở hổn hển như trâu, gào lên: “Ồ, tôi nói mắt cô có vấn đề đấy, cô làm gì được tôi nào? Tôi nói cho cô biết, đây chính là nam thành thị, không phải là kinh thành!”

Hắn còn đắc ý rướn cổ lên, bộ dạng không coi đối phương vào đâu.

“Anh đi chết đi!”

Khổng Băng Nhi cũng không phải là hạng dễ chọc, thở phì phò giơ chân phải lên, trực tiếp đá cho đối phương một cú, hơn nữa mục tiêu vừa hay chính là trym đối phương.

“A, hu hu...” Trương Minh Thắng nào có ngờ tiểu nương bì này lại đột nhiên tung cước? Lập tức mặt trắng bệch, trán túa mồ hôi, ôm lấy mệnh căn của mình, nhảy như con chơi chơi.

Lâm Bắc Phàm xoa xoa trán, đau đầu quá, đôi tiểu tổ tông này sao không thể an phận một chút nhỉ?

Hắn thấy Khổng Băng Nhi còn muốn đá tiếp, vội vàng khuyên giải: “Băng Nhi, em đừng như vậy, đá một cái thôi là được rồi!”

Khổng Băng Nhi lúc này mới bắt bình thu chân phải lại, bĩu môi rất bất mãn, nói: “Lâm Bắc Phàm, anh phải chứng cho rằng là em gạt anh, cố ý hãm hại cửa hàng đó? Em, em, Khổng Băng Nhi em có thể thề với trời, nếu như em...”

Lâm Bắc Phàm vội vàng bịt miệng cô ta, cơ hồ là van cầu: “Anh nói nè cô hai, anh không hề nói là không tin em, việc gì phải động tí là thề mới thốt? Vạn nhất thật sự phát sinh gì đó thì chẳng phải là gặp tai ương à?”

“Ồ, sao anh lại bịt miệng em? Đồ đáng ghét.”

Khổng Băng Nhi vội vàng giật tay hắn ra, mình đang nói chuyện mà hắn lại thò tay ra bịt, thế chẳng phải là khiến mình hôn tay hắn à? Nhớ tới lúc ở kinh thành, đối phương và mình ở rong phòng làm những hành

động đó, liền cảm thấy hai má nóng rực, tim đập thành thịch. Cái hôn đầu đời của mình bị tên hỗn đản này cướp mất rồi, mình còn có thể nói gì nữa đây?

“Anh chỉ là muốn nói rằng anh tin tưởng mỗi một lời nói của em mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm nói một cách rất cam chịu.

“Vậy anh vừa rồi vì sao lại tha cho hai tên hỗn đản đó?”

Khổng Băng Nhi tức giận hỏi lại.

Lâm Bắc Phàm liếc Trương Minh Thắng một cái, thấy trên mặt đối phương tuy vẫn còn vẻ phần uất bất bình, nhưng đã không còn gì đáng ngại. Hắn mỉm cười chủ động nhắc cầm Khổng Băng Nhi lên, ghé sát vào mặt cô ta, nói: “Em cảm thấy anh giống người tốt lắm ư? Bọn chúng dám khi phụ em, thì chẳng khác nào là khi phụ anh!”

“Đúng rồi, Lâm Bắc Phàm, ai sao lại không lấy nhiều thêm mấy đôi? Nếu anh lấy chừng hai, ba chục đôi, vậy thì khiến chúng lỗ mất gần hai vạn đồng rồi!”

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, cô bé này so với mình còn độc ác hơn.

Mình ít nhiều cũng có lưu lại chút tình cho người ta, vậy mà cô ấy thì muốn đuổi tận giết tuyệt, không hổ là tối độc phụ nhân tâm.

Lâm Bắc Phàm vội vàng cười ha ha, nói: “Anh cũng muốn lấy nhiều hơn, nhưng chỗ bọn họ chỉ có năm đôi Adidas này là thật thôi, những đôi khác đều là giả, em bảo anh lấy nhiều hàng giả làm gì? Anh cũng đâu có nhiều tay mà cầm!”

Kỳ thực trong cửa hàng có tổng cộng có mười đôi thật, hắn cố ý để lại năm đôi coi như là để lại chút vốn cho cửa hàng đó rồi.

“Hả? Một cái cửa hàng lớn như vậy mà chỉ có năm đôi thật thôi à? Bọn chúng thật quá đáng?” Khổng Băng Nhi kinh ngạc thốt lên, tựa hồ căn bản là không ngờ tới. Dẫu sao thì cuộc sống của người ở kinh thành cũng cao hơn nơi đây rất nhiều, những cửa hàng chuyên bán đồ giả cũng rất ít.

Trương Minh Thắng thoáng biến sắc, nghe mà cứ như là nam thành thị của mình kém người ta một bậc vậy, vội vàng biện giải: “Cái này cũng chỉ là chuyện xuất hiện ngẫu nhiên thôi. Những cửa hàng này để kiếm được tiền, tất nhiên là lấy giả làm thật, đúng là quá đáng ghê, có điều giá bản lẻ thì lại giống nhau. Thật đúng là làm mất mặt người nam thành thị chúng ta!”

Khổng Băng Nhi hừ một tiếng, không thèm để ý tới hắn.

...

“Đôi cầu nam nữ hôm nay rốt cuộc là ai vậy? Không ngờ có thể gọi được cả người của cục công thương đến. Đáng ghét thật, không ngờ khiến chúng ta phải đền năm đôi giày, may mà đều là hàng giả, nếu không chúng ta lỗ chết mất!”

Ông chủ của cửa hàng đó lâu bầu không vui, suýt chút nữa thì há miệng chửi người ta. Vốn cho rằng gặp được một con dê éo, ai ngờ lại là một con hổ ăn thịt người, hỏi sao tâm tình hắn chẳng không vui?

“Ông chủ, tôi sớm đã nhìn ra hai người này có thân phận không đơn giản, không ngờ lại đúng là có lai lịch!”

Tên người làm không khỏi phụ họa một tiếng, trong lòng thì cười thầm, mình vừa rồi còn vì tổn thất một chút tiền phần trăm mà buồn bã, nhưng thấy lão bản bị tổn thất lớn hơn thì tâm tình lập tức thoải mái hơn nhiều.

“Con mẹ nó, mày đã biết sớm thì sao không nói cho tao?”

Ông chủ trực tiếp tát cho hắn một cái, khiến cho tên người làm quay mòng mòng, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

“Cái này, tôi vừa rồi có nói, nhưng ông không tin mà!”

Tên người làm ủy khuất nói.

“Nói bớt lời thừa thôi, mau kiểm tra đi năm đôi giày bị thủng nhai đó lấy đi đi!”

Ông chủ rất không vui xua xua tay, không thèm nhìn hấn.

Tên người làm trong lòng rất bất bình, nhưng không dám nói gì, chỉ có thể cẩn thận kiểm tra năm đôi giày bị Lâm Bắc Phàm lấy đi, nhưng hấn rất nhanh liền biến sắc, thất thanh nói: “Ông chủ, chúng ta, chúng ta tiêu rồi!”

“Cái gì? Cái gì tiêu rồi?”

Ông chủ ngạc nhiên hỏi.

“Năm, năm đôi giày mà hấn lấy đi đều là đồ thật, không phải đồ nhái, lần này, lần này chúng ta đúng là lỗ nặng rồi!”

Sắc mặt của tên người làm trắng bệch ra.

“Rầm!”

Ông chủ cảm thấy trời đất quay cuồng, trước mắt hiện đầy sao, trực tiếp ngã xuống đất hôn mê.

Năm đôi giày, chỉ giá nhập vào thôi cũng đã hơn ba ngàn đồng, lại thêm chỗ tiền mà mình dứt lót cho mấy tên nhân viên của cục công thương đó, tổng cộng là hơn bốn ngàn đồng, thế này thì mình phải bán bao nhiêu đôi giày mới gỡ lại được đây?

...

“Được rồi, được rồi, không phải là chỉ bảo các anh đi chơi cùng tôi thôi sao, nhìn bộ dạng ủ rũ của các anh kìa, giống như là tôi cường bách các anh làm gì đó vậy!”

Bốn tiếng sau, Lâm Bắc Phàm, Khổng Băng Nhi và Trương Minh Thắng ngồi trong một quán cà phê uống cà phê, mà Khổng Băng Nhi thì mặt mày lạnh lùng lầm bầm với hai người bạn họ. Những nam nhân khác thì hận không được mỗi ngày đều ở cùng với mình, hai người này thì giống như là nhìn thấy quỷ vậy, chỉ hận không được lập tức chạy thoát khỏi mình, đúng là khiến người ta khó chịu.

“Hai chân của tôi run lập cập rồi đây này. Đây là chơi sao? Đây là chịu tội mới đúng, tôi không muốn đi, tôi cho dù phải ngồi ở đây ba ngày ba đêm cũng tuyệt đối không đi đâu cả!”

Trương Minh Thắng chỉ chực muốn khóc, sớm biết thế này thì đánh chết mình cũng không đi theo họ.

Lâm Bắc Phàm nhìn Trương Minh Thắng với vẻ đồng tình, tựa hồ như mệt bã cả người. Hấn phỏng chừng so với mình còn thảm hơn, vừa rồi mình còn tách ra, để Trương Minh Thắng đi cùng Khổng Băng Nhi.

“Tiểu thư, cô quả là xinh đẹp động lòng người, có dung mạo giống như thiên sứ và thân hình thì lại như ma quỷ, khí chất tuyệt hảo. Hay là gia nhập công ty giải trí của chúng tôi đi, chúng tôi sẽ đưa cô lên thành siêu cấp minh tinh, so với Trương Mạn Ngọc, Lâm Tâm Như thì còn nổi tiếng hơn!”

Đúng vào lúc này, một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi thần sắc mê đắm bước tới chỗ bọn họ.

394. Chương 395: Mộng Minh Tinh

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều ngây người, lập tức minh bạch người này chính là tinh tham, chuyên đi tìm người làm diễn viên. Đương nhiên mảnh lối bên trong thì mỗi một người trên địa cầu này đều biết. Đầu của tên này không phải bị lừa á chứ? Bảo một thiên kim của thị trường kinh thành đi làm đại minh tinh? Cái này quả thực là so với bảo vợ Obama đi làm tiếp viên còn kỳ lạ hơn.

Bọn họ đều lộ ra vẻ chờ xem kịch hay, sung sướng nhìn Khổng Băng Nhi.

Khổng Băng Nhi nhìn tên trung niên ở trước mặt, trong lòng không nhịn được mà dâng lên cảm giác chán ghét.

Đôi phương trông cũng quá xấu xí rồi, giống như là đào cóc lục tiên vậy, mặt vừa vàng lại vừa, đen da mặt thì nhăn nheo khô nứt, hơn nữa còn mê đắm nhìn chăm chăm vào ngực của mình, nếu không phải chỗ này là nơi công cộng, e rằng sớm đã nuốt mình vào trong bụng rồi.

“A, cứu mạng với!” Khổng Bằng Nhi phát ra một tiếng hét chói tai rồi tung chân đá một phát. Tên già dê đó đang lao về phía mình, tiếp đó thì nghe đến “rầm”, cái bàn uống cafe bị cô ta đá lún ra đất, hai cốc cà phê ở trên bàn cũng trực tiếp đổ vào mặt hắn, khiến hắn phát ra tiếng rú đau đơn như dã thú, hai tay ôm mặt, nằm trên đất, lún qua lún lại, cả người co giật.

Đôi nam nữ trẻ tuổi ngồi đối diện uống cà phê đâu có ngờ lại đột nhiên phát sinh chuyện này? Sợ đến nỗi nhảy cẫng lên, thấy bộ mặt xấu xí khủng bố như quỷ dạ xoa của hắn, giờ dính đầy cà phê càng làm tăng thêm vẻ khủng bố, khiến cô gái có thể nói là sánh ngang với phù dung tỷ tỷ gào lên một tiếng kinh thiên động địa: “Người đâu, có quỷ...” Nam nhân ngồi cùng cô ấy trông rất tú khí, thân hình cao khoảng một mét bảy, còn đeo một đôi kính, trông rất văn chất, giống như là một học giả. Hắn dùng thân hình của mình chắn trước mặt bạn gái, vừa đỡ kính vừa ngồi xuống, nhìn tên tinh tham một cái, trầm tư một lát rồi mới mở miệng nói: “Em yêu, anh có thể đảm bảo với em rằng đây tuyệt đối không phải là quỷ, quỷ thì không lao ra giữa ban ngày ban mặt như vậy đâu. Với suy luận của anh, hắn chẳng qua là một kết quả của việc lại giống, tuy hắn trông có chút khủng bố, nhưng vẫn là một nhân loại!”

“Rầm!”

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng thân hình lão đảo, trực tiếp ngã xuống đất.

Trên thế giới còn có nam nhân đáng yêu như vậy ư, đúng là cực phẩm mà.

Cô gái giống như là “phù dung tỷ tỷ” đó mặt trắng bệch, không có một chút huyết sắc nào, cả người run rẩy nấp sau người bạn trai của mình, run giọng nói: “Hắn, hắn không phải là quỷ mà sao trông dọa người thế? Em, em còn cho rằng là quỷ trong phim kinh dị nhảy ra dọa người nữa!”

Nam nhân đó đứng dậy, trả lời một cách rất khẳng định: “Em yêu à, em yên tâm đi, hắn tuyệt đối không phải là quỷ mà là con người. Có điều nam nhân giống như hắn thực sự là quá đáng thương, trông xấu xí không phải tội của hắn, nhưng nhảy ra dọa người thì là hắn không đúng. Bản thân mình sao không biết chú ý một chút, vạ nhất làm trẻ con sợ chết khiếp thì phải làm sao đây? Cho dù không dọa cho trẻ con sợ thì cũng khiến cho hoa cỏ ở hai bên đường phải kinh sợ, đó cũng là một loại tội nghiệt đó!”

Không ngờ hắn giỏi nói như vậy, so với thuyết thư tiên sinh thì còn lợi hại hơn.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng hai người trán túa mồ hôi.

Vốn cho rằng Đường Tăng trong Tây Du Ký nói giỏi lắm rồi, nhưng hiện tại gặp nam nhân này, cảm thấy Đường Tăng vô cùng đáng yêu, đúng là một người tốt.

Tên tinh tham bị đập cho đầu óc choáng váng, cả nửa ngày vẫn chưa có tỉnh táo lại. Đợi khi hắn hồi thần thì nghe thấy đôi nam nữ này lại nhải không ngừng, nói về mình một cách rất cay độc, giống như mình so với heo trong chuồng thì còn xấu xí hơn. Hắn tức đến nỗi cả người run rẩy, từ trên đất nhảy bật lên, nộ khí trùng trùng vung vẩy nắm đấm, gào đến rách cả cổ: “Con mẹ chúng mày nói cái gì vậy? Không ngờ lại dám nói tao như vậy, tao liều mạng với mày!”

Người nam nhân đó lập tức giật nảy mình, vội vàng lui ra sau hai bước, nói: “Anh, anh muốn làm gì? Quân thử động khẩu chứ không động thủ, chúng ta đều là người văn minh, không thể tùy tiện động thủ được. Nếu không, tôi sẽ báo cảnh sát để cảnh sát tới bắt anh đấy!”

Hắn dang hai tay ra thủ thế, nhưng nhớ tới mình từ nhỏ tới giờ chưa từng đánh nhau, sau cùng chỉ có thể cầm một tách cà phê lên che trước ngực.

“Phù dung tỷ tỷ” đó thấy bạn trai của mình bị uy hiếp, cũng biết nam nhân kia không phải là lệ quỷ hay là một loại động vật khủng bố nào đó, gan lập tức lớn hơn nhiều, từ phía sau bước tới, lớn tiếng hét lên: “Anh nói cái gì? Muốn liều mạng với chúng tôi ư? Anh tới đây, bà đây sợ anh chắc?”

Cô ta xắn tay áo lên, bày ra tư thế muốn liều mạng.

Tên tinh tham đó thấy bộ dạng ngũ đại tam thô của đối phương, lập tức sợ đến nỗi mặt trắng bệch, hai chân run lập cập, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Đây mà là con gái sao? Sao nhìn như con tinh tinh châu Phi vậy.

Hắn bình thường cũng chẳng qua là lợi dụng nghề nghiệp của mình, tìm một số cô em để chơi đùa, cũng hưởng thủ một chút khoái cảm mà các loại gái mang tới cho mình, nhưng nào có bao giờ gặp phải tình cảnh này?

Đừng nói là đánh nhau, người ta tùy tiện vung tay một cái thôi là đủ hất mình ra xa mấy chục mét rồi. Hắn sau cùng nghiêng răng nghiêng lợi, lại nhìn Khổng Băng Nhi một cái, thấy đối phương không thèm nhìn hắn lấy một cái, đành lẩm bẩm hai câu rồi lủi thủi bước ra khỏi quá cà phê.

“Vị tiên sinh này, ngài vừa rồi làm hỏng bàn của chúng tôi, ngài xem giá tiền...”

Một nữ phục vụ cản trước mặt hắn, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn, giọng nói cũng rất ưu mỹ dễ nghe, khiến người ta không thể tức giận nổi.

“Tôi, tôi đền!”

Tên tinh tham đó suýt chút nữa thì thổ huyết, có điều dưới sự chú ý của mọi người, hắn cũng chẳng biết làm gì khác, chỉ có thể nghiêng răng, thò tay vào trong túi lấy ra mấy trăm đồng rồi đưa cho nữ phục vụ.

“Anh còn làm đổ cà phê của chúng tôi nữa, cái này tính sao đây?”

“Phù dung tỷ tỷ” cũng phì phò nói.

“Cái, cái này, tôi, tôi cũng đền!”

Tên tinh tham nhìn thấy bộ dạng như hung thần ác sát của đối phương, ngay cả một chút năng lực phản kháng cũng không có, chỉ đành ngoan ngoãn gật đầu, lại móc ra mấy trăm đồng nữa đưa cho đối phương rồi ủ rũ bỏ đi.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều tròn mắt, không ngờ một cước của Khổng Băng Nhi lại dẫn tới phản ứng dây chuyền như vậy, không khỏi giơ ngón cái về phía cô ta, nói: “Coi như cô lợi hại!”

Khổng Băng Nhi đắc ý lúc lắc cái đầu, nói: “Bộ dạng như hắn mà cũng dám tìm em, đá chết hắn cũng đáng đời. Các anh đừng ngại ra đó nữa, mau uống cà phê đi rồi chúng ta lại tiếp tục đi!”

“Rầm!”

Hai người đều trực tiếp ngã xuống đất.

Tinh lực của đối phương sao lại sung mãn như vậy nhỉ? Quả thực là giống như người máy vậy, hai người bọn họ đều cảm thấy hai chân run rẩy, chỉ sợ đi tiếp sẽ xuất hiện tình huống tê cứng.

“Băng Nhi, quên nói với em, anh giờ còn đang trong giờ làm việc, nếu không nhanh chóng quay về thì tiền lương tháng này sẽ bị khấu trừ hết, cho nên lát nữa để A Thắng đi cùng em nhé!”

Lâm Bắc Phàm giả vờ nói.

“Hả? Em? Lão đại, anh trượng nghĩa quá nhỉ.” Trương Minh Thắng lập tức gào lên: “Em cũng bận, em làm cho một cô gái bụng to lên rồi, lát nữa còn phải dẫn cô ấy đến bệnh viện phá thai. Đây là đại sự liên quan tới nhân mạng, không thể chậm trễ được!”

Những người ở trong quán cà phê trấn đều toát mồ hôi.

Thằng nhãi này vô sỉ quá đi mất? Không ngờ lại nói ra một cái cớ như vậy, quá cuồng hãn rồi.

Khổng Băng Nhi lập tức phì phò nói: “Hai người các anh, cũng, cũng quá...? Người ta khó lắm mới tới nam thành thị được một chuyến, muốn cái anh đi chơi cùng, các anh không ngờ lại đông một cái cớ, tây một cái cớ. Các anh ngay cả một chút lịch sự cơ bản cũng không có à, quá đáng ghét, tôi không thèm để ý tới các anh nữa!”

Cô ta cố ý quay mặt sang bên cạnh, không để ý đến hai người bọn họ nữa.

“Lịch sự cơ bản ư? Nhưng tôi thật sự là không đi nổi nữa rồi!”

Trương Minh Thắng rất ủy khuất nói.

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ vai đối phương, an ủi: “Không sao cả, A Thắng, kiên trì một lát là được thôi. Cho tới khi hai chân tể cứng rồi thì không sao đâu, tao toàn lực ủng hộ mày về mặt tinh thần!”

“Lão đại, anh..” Trương Minh Thắng suyết nữa thì thổ huyết.

“Vị tiểu thư mỹ lệ này, vừa rồi người của chúng tôi đã khiến cô sợ hãi, tôi xin ở đây xin lỗi cô!”

Đúng vào lúc này, một giọng nói tao nhã vang lên bên cạnh họ. Bọn họ thuận theo giọng nói mà nhìn, thì thấy một người trẻ tuổi khoảng hai mươi tuổi đang mỉm cười nhìn thẳng vào Khổng Băng Nhi. Hắn mặc tây trang màu trắng, nhìn rất có tinh thần, cũng có khí phách, giống như là một công tử con nhà giàu, tạo cho người ta một loại cảm giác phú quý bức nhân.

Khổng Băng Nhi quay đầu lại, nhìn đối phương một cái, khẽ gật đầu, nói: “Anh trông dễ nhìn hơn cái tên đào cóc lục tiên vừa rồi!”

Vị công tử đó khước miệng co giật một cái, suyết nữa thì ngất xỉu.

Đào cóc lục tiên? Dễ nhìn hơn? Cái này e rằng là lời bình ngư B nhất mà mình đã từng nghe.

Hắn suyết chút nữa thì sụp đổ, nhưng vẫn miễn cưỡng khắc chế tình tự của mình, mỉm cười, nói: “Cám ơn lời khen của tiểu thư, thật đúng là vinh hạnh lớn lao cho tôi. Chỉ là không biết tiểu thư có hứng thú tham gia vào công ty giải trí Thiên Tinh của chúng tôi không? Tôi có thể bảo chứng với cô, trong vòng ba năm, tôi sẽ khiến cô trở thành minh tinh đẳng cấp thế giới!”

Lần này hắn nhìn trúng một cô gái xinh đẹp như Khổng Băng Nhi, hi vọng có thể dựa vào mộng minh tinh để lừa đổ phương vào làm cho công ty của mình. Như vậy có thể lợi dụng quy tắc ngầm để khiến đối phương thuần phục dưới háng của mình. Ai ngờ cái tên mặt táo tàu đó lại làm hỏng đại sự của mình, khiến cho hắn không thể không tự mình ra trận, hi vọng có thể nắm được cô gái xinh đẹp này.

“Minh tinh đẳng cấp thế giới ư? Cái này tựa hồ như rất có sức dụ hoặc đó!”

Khổng Băng Nhi nghiêng đầu giống như là đã động lòng.

“Đó là tất nhiên rồi, cô có thể tưởng tượng, mỗi lần khi cô ra khỏi cửa, có rất nhiều fan mê ca nhạc, mê điện ảnh gọi tên của cô. Thế chẳng phải là rất phong quang sao? Loại sinh hoạt đó, người bình thường liệu có được không?”

Tên công tử đó thấy đối phương sắp cắn câu, vội vàng đem rất nhiều lợi ích ra để cổ vũ.

“Nhưng tôi cũng có thể đóng phim ư?”

Khổng Băng Nhi hỏi lại.

“Đó là tất nhiên rồi, có tôi lăng xê cô thì không có vấn đề gì cả!”

Tên công tử đó gật đầu nói.

“Anh đã nói tôi có thể trở thành minh tinh, vậy thù lao chắc cũng không ít đâu nhỉ? Một bộ phim ít nhất cũng phải trả cho tôi năm trăm vạn nhân dân tệ, nếu không thì đừng hòng!”

Khổng Băng Nhi lập tức cười ha ha, nói.

“Năm trăm vạn?”

395. Chương 396: Phần Thưởng Nho Nhỏ

Vị công tử ca đó vốn không phải là người của nam thành thị, lần này là muốn tới địa phương nhỏ này xem xem có cô em xinh đẹp nào không. Minh mượn cớ lăng xê minh tinh để lừa lên giường hồng phát tiết dục

vọng. Dù sao thì hẳn cũng cảm thấy rằng nữ nhân của loại địa phương nhỏ này rất dễ lừa, chỉ cần cho làm một vai phụ không bắt mắt trong phim truyền hình là bọn họ vui mừng muốn chết rồi, để mặc mình ở trên giường hưởng thụ họ. Nhưng không ngờ lại gặp phải một nữ nhân siêu cấp ngu ngốc B như thế này, vừa mở miệng ra là năm trăm vạn. Nếu công ty của mình tùy tiện có thể tùy tiện lãng xê được một nữ ngôi sao với thù lao năm trăm vạn, vậy công ty của mình chẳng phải bị người ta giẫm nát sao?

“Sao? Không được à? Tôi còn cho rằng công ty của anh lợi hại như thế nào, thì ra cũng tầm thường thôi!”

Khổng Bằng Nhi bĩu môi, bắt mồm lẩm bẩm, sau đó đứng dậy, chuẩn bị bỏ đi.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng hai người đều cười thầm một tiếng, thầm khinh bỉ cái tên công tử ca ngu ngốc này. Cả hai đều nhìn ra Khổng Bằng Nhi đang đùa cợt. Thầm nghĩ với thân phận của Khổng Bằng Nhi, há lại là loạn nữ nhân vì để được làm minh tinh mà cam tâm tình nguyện bán mình?

“Ê, tiểu thư, cô đợi một lát, tất cả đều có thể thương lượng mà!”

Tên công tử ca đó thấy Khổng Bằng Nhi muốn đi, gấp đến nỗi nắm lấy cổ tay đối phương mà kéo. Chỉ cảm thấy lọt vào tay là da thịt mềm mại trơn nhẵn như trẻ con, khiến hắn thiếu chút nữa thì rên lên.

Con bà nó, tiểu nương bì này bảo dưỡng tốt quá, xem ra tư vị trên giường chắc sướng lắm. Dạng gái này, lão tử muốn.

Nụ cười trên mặt Khổng Bằng Nhi lập tức ngưng đọng, chỉ thấy cô ta đột nhiên quay người lại, chân phải thuận thế đá ra, nhắm thẳng vào háng của đối phương.

“A! ô ô...” Tên công tử ca đó cảm thấy mệnh căn của mình giống như là bị trúng đòn nặng, cơn đau kịch liệt giống như thủy triều ập tới, khiến cho hắn phải ôm chặt lấy háng, nhảy như con chơi chơi, nước mắt suýt nữa thì trào ra.

Khổng Bằng Nhi rất khinh thường bĩu môi, nói: “Loại rác rưởi như ngươi mà cũng dám đụng tới ta. Nếu để ta gặp lại ngươi một lần nữa, thì ta sẽ cắt cái đó của ngươi xuống cho chó ăn đấy!”

Mặt cô ta hơi đỏ lên, tựa hồ như trừ loại hỗn đản như Lâm Bắc Phàm ra thì không có nam nhân nào khác dám chạm vào mình. Thực sự là quá đáng ghét.

Khóe miệng Trương Minh Thắng co giật hai cái, sắc mặt lập tức trắng bệch, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng may mắn.

Mình tuy thường đấu võ miệng với đối phương, cũng từng chịu đựng mấy lần chà đạp của đối phương, có điều so sánh với tên công tử ca này thì mình vẫn còn may mắn chán. Đấu sao thì vẫn chưa bị tổn hại tới chỗ yếu mệnh.

Tên công tử ca đó hiện tại đau đến nỗi không nói nổi một câu nào, chỉ có thể ác độc nhìn bọn họ, hai mắt chực phun lửa.

Khổng Bằng Nhi rất tùy ý khoác tay Lâm Bắc Phàm, bước về phía cửa quán cà phê, hừ khê một tiếng: “Trông xí trai như vậy mà muốn câu dẫn ta làm minh tinh. Còn không đẹp tai bằng một phần ba bạn trai của ta, người trước tiên đi phẫu thuật thẩm mỹ đi, rồi hẵng đi câu dẫn những cô gái khác. Ít nhất cũng phải xinh trai như mấy anh Hàn Quốc thì mới được!”

Cô ta không thèm nhìn đối phương lấy một cái, trực tiếp cùng Lâm Bắc Phàm bước ra khỏi quán cà phê, để lại những khách nhân hiếu kỳ đang ôm bụng cười.

“Mấy anh Hàn Quốc?”

Lâm Bắc Phàm cân nhắc câu này, sờ sờ mặt của mình, chẳng lẽ mình giống mấy thằng Hàn Quốc lắm à?

“Ôi trời, anh sờ mặt mình làm gì?”

Khổng Bằng Nhi bật cười, lắc lư cái đầu nhìn chằm chằm vào hắn, nói: “Em trước kia cho rằng anh trông rất bình thường, nhưng hiện tại xem ra anh trông cũng khá đẹp trai đấy, rất có dáng vẻ đàn ông!”

“Ha ha!”

Trương Minh Thắng ở bên cạnh ôm bụng cười to.

“Ê béo, anh cười cái gì? Nhìn anh kìa, cả người toàn thịt, giống như quả bóng vậy!”

Khổng Băng Nhi hung hăng trợn mắt lườm hân.

“Cô...”

Trương Minh Thắng đang muốn phát nộ thì nhớ tới một cước khủng bố vừa rồi của đối phương, không nhịn được mà run lấy bầy, ngoan ngoãn cúi đầu xuống, không dám nói một câu nào.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm cũng hơi nhếch lên, suýt nữa thì bật cười.

Mình có thể gặp được một cực phẩm mỹ nữ như Khổng Băng Nhi, đúng là gặp may.

“Chính là chúng đó, không ngờ lại dám đánh Trương thiếu của chúng ta, tao thấy chúng không muốn sống nữa rồi!”

Đúng vào lúc này thì nghe thấy ở phía sau truyền tới tiếng hét phẫn nộ của một nam nhân. Ba người bọn họ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy tên công tử ca vừa rồi dẫn hơn hai mươi người hầm hầm chạy tới, khiến cho người đi lại ở hai bên đường vô cùng sợ hãi.

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, có chút nghi hoặc hỏi: “Coi bộ là bọn họ tìm chúng ta gây phiền phức đó!”

Trương Minh Thắng gật đầu với vẻ đồng tình: “Coi bộ đúng là tìm chúng ta gây phiền phức đó!”

Khổng Băng Nhi cũng thốt lên: “Nhưng nhân số hình như hơi ít, chẳng có khí thế chút nào. Ít nhất cũng phải gọi bốn năn chục tên tới chứ, có vậy mới gấu!”

Cô ta hiện tại sợ ư? Sao mà phải sợ? Gặp phải một tiên cuồng đánh nhau như Lâm Bắc Phàm, còn phải sợ đối phương chắc. Cô ta ra sức nắm lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm, đầu dựa vào vai của đối phương, theo tiết tấu bước đi của hai người, tựa hồ như cánh tay của đối phương và bộ ngực của cô ta ma sát nhẹ, khiến mặt cô ta đỏ hồng. Một loại cảm giác như điện giật lan khắp toàn thân, khiến thân hình của cô ta mềm ra, suýt chút nữa thì ngã vào lòng đối phương. Cảnh kiều diễm ngày hôm đó lại hiện ra trong đầu cô ta.

Tên bại hoại này hình như cũng khá.

Tên công tử ca đó thấy ba người bọn họ cười cười nói nói, bộ dạng như không coi mình vào đâu, tức đến nổi chỉ thẳng vào họ, nhe răng cười: “Đánh chết hai tên nam nhân này cho ta, còn nữ nhân đó thì bắt về. Tao sẽ chiêu đãi nó!”

Trên mặt hân lộ ra nụ cười dâm dăng, tựa hồ như chuẩn bị làm việc gì đó.

Hơn hai mươi tên lưu manh tuổi cũng không lớn, chỉ khoảng hai mươi tuổi, ai ai cũng đều là dạng dễ dàng kích động. Thấy đối phương chỉ có ba người, hơn nữa còn có một người là nữ, trong lòng tất nhiên không để họ vào mắt. Bọn chúng đều cười hắc hắc, vung vẩy gậy sắt trong tay, hung hăng lao về phía Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng.

“Sặc, hình như hơi nhiều đấy? Lão đại, lần này dựa vào anh thôi!”

Tên khốn nạn Trương Minh Thắng thấy tình hình bất diệu, lập tức nấp ra sau Lâm Bắc Phàm, lớn tiếng cổ vũ đối phương.

Lâm Bắc Phàm đang muốn đánh với mấy tên hỗn hỗn này thì thấy Khổng Băng Nhi vẫn nắm chặt tay mình không chịu buông ra, không nhịn được mà trợn mắt lên: “Anh nói nè Băng Nhi, e có thể buông tay anh ra được không, đợi anh xử lý xong bọn chúng rồi lại ôm em nhé!”

“Không. Lần trước anh đối mặt với nhiều người như vậy mà anh còn chẳng coi vào đâu. Hiện tại chỉ có hơi hai chục thằng, chẳng lẽ không xử lý bằng một tay được à? Nếu anh đánh bại chúng, nói không chừng em sẽ cho anh một phần thưởng nho nhỏ đó!”

Khổng Băng Nhi đúng là độc ác không ai sánh bằng, còn cố ý thè cái lưỡi thơm ra rồi liếm môi, mặt mày yêu mị nhìn đối phương một cái.

Lâm Bắc Phàm chỉ cảm thấy huyết dịch trong người sôi trào tới cực điểm, cái thứ bên dưới lờ mờ có một loại cảm giác muốn đứng thẳng. Hắn vội vàng niệm mấy câu A Di Đà Phật, mình không hề có tà niệm, ai bảo cô em này câu dẫn mình? Vạn nhất mình làm ra chuyện cảm thú gì đó thì cũng không thể trách mình được.

Tiểu Kim có thể cảm nhận được câu niệm trong lòng hắn, suýt nữa thì thổ huyết.

Lão đại đúng là lão đại, cửa gái mà cũng có thể tìm được nhiều cơ như vậy, chẳng lẽ Phật Tổ Như Lai cũng đi quản chuyện cửa gái chắc?

Khổng Băng Nhi cảm thấy thân thể của đối phương có chút biến hóa dị dạng, không nhìn được mà cười duyên, nói: “Lâm đại ca, chẳng lẽ anh còn không tin em ư? Băng Nhi trước giờ luôn thích anh mà!”

Giọng nói của cô ta rất ngọt ngào, giống như là bánh đậu xanh vậy, khiến cho mỗi một loại động vật có trí não đều phải mềm lòng.

“Rầm!”

Lâm Bắc Phàm chỉ cảm thấy máu mũi của mình sắp chảy ra, tim mỗi một phút như đập nhanh tới ba trăm sáu mươi lần, suýt chút nữa thì đè đối phương xuống đất, để cô ta biết cái vốn nam nhân của mình.

“Thằng nhóc thói tha, đi chết đi!”

Đã có hai tên tiểu混混 lao tới trước mặt hắn, đập mạnh vào trán hắn.

Lâm Bắc Phàm suýt chút nữa thì bị đối phương đập trúng đầu, trong lòng thầm than một tiếng, đúng là gái đẹp là mồ chôn anh hùng, động một chút là có thể lấy mạng người ta. Tay trái của hắn hơi dùng lực một chút, kéo Khổng Băng Nhi vào trong lòng, chân trái giống như là một đạo thiểm điện, nhanh chóng đá vào bụng dưới của hai tên tiểu混混.

Gậy sắt của hai tên tiểu混混 đó chỉ còn cách trán hắn có mấy milimet, nhưng lập tức phát ra một tiếng gào thê thảm, thân hình bắn thẳng ra sau.

Những tên tiểu混混 khác lập tức biến sắc, gầm lên một tiếng: “Đi chết đi!”

Lâm Bắc Phàm thấy thế tới của đối phương hung mãnh, cơ hồ là bao trùm cả trước mặt, bên trái, bên phải mình, mặc dù mình có thể ngăn cản được sự tấn công của mấy tên, nhưng cũng khó mà bảo vệ được Khổng Băng Nhi. Hắn dùng hai tay ôm lấy eo đối phương, dùng lực kéo một cái. Trong tiếng hô kinh ngạc của đối phương, hắn đã ôm ngang đối phương ở trong lòng, nhanh chóng xông về phía mấy tên tiểu混混 đó. Chân phải liên tục huy động, giống như là một chiếc roi sắt, liên tục quất vào chân chúng.

“Bốp bốp bốp”

“A a a...” Những tên tiểu混混 đó bản sự cũng không giỏi, chẳng qua là dựa vào nhân số và lực lượng để chiếm chút thượng phong. Nhưng ở trước mặt Lâm Bắc Phàm, bọn chúng chẳng có được một chút ưu thế nào, theo những tiếng hô thảm vang lên không ngớt, bọn chúng đều lần lượt ngã xuống đất, hai tay ôm lấy chân bị đối phương đập trúng, rên rỉ không thôi.

Khổng Băng Nhi đây là lần đầu tiên bị một nam nhân dùng tư thế ám muội như vậy ôm vào lòng, mặt đỏ bừng lên giống như là quả táo chín, cơ hồ là chảy cả nước. Cô ta ngửi thấy khí tức nam nhân đậm đặc của đối phương, nhìn những tên tiểu混混 dưới sự công kích của đối phương đều nhao nhao ngã xuống đất, tâm hồn thiếu nữ xao động rất mạnh.

Nam nhân này tuy rất xấu xa, nhưng thật sự là không tồi.

Hai bàn tay nhỏ của cô ta không biết từ lúc nào đã ôm chặt lấy cổ đối phương, đầu thì dúi sâu vào lòng đối phương, cảm nhận nhịp tim của đối phương, hưởng thụ cảm giác được người khác chiều chuộng.

Trước sau không quá thời gian hai phút, hơn hai mươi tên tiểu混混 toàn bộ đều ngã xuống đất, không có tên nào đứng dậy nổi.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm hơi nhếch lên, nhìn tên công tử ca đứng cách đó không xa, cao giọng nói: “Hiện tại hình như tới lượt mày rồi đấy?”

Tên công tử ca đó mắt tròn trĩnh. Đây còn là người ư? Hơn hai mươi tên mà mình dẫn tới nhìn cũng khá là ngu B, sao ngay cả một chiêu của người ta cũng không đỡ nổi thế? Hắn run rống gào lên: “Chúng mày, chúng mày dừng lại đây. Tao, tao nói cho mày biết, tao chính là Trương Minh Thân, con trai của Trương Hoàn Đồ, tổng giám đốc của công ty giải trí Thiên Tinh!”

396. Chương 397: Sự Phẫn Nộ Của Khổng Băng Nhi

Trương Minh Thắng sau khi nghe thấy cái tên này, người lão đảo, râm một cái ngả xuống đất.

“Sắc, mày tên là cái gì cơ? Mày không ngờ lại cùng tên cùng họ với tao (chữ thắng và chữ thân phát âm gần giống nhau)? Tao hôm nay không đánh cho mày một trận thì tao mang họ mày!”

Hắn giống như là một con trâu đực nổi giận, từ trên mặt đất bật dậy, lao về phía tên công tử ca đó.

“Ồi ời, đừng đánh tôi, tôi biết sai rồi, tôi lát nữa về sẽ đổi tên đổi họ!” Tên Trương Minh Thân bình thường tuy rất ngông nghênh, nhưng trên thực tế thì cũng chỉ là một cái gỏi thêu hoa, nào có phải là đối thủ của tên béo Trương Minh Thắng mỗi ngày đều đi sinh sự? Vừa mới đỡ được một chiêu thì đã bị một cước của đối phương đá lăn ra đất, tiếp theo là ăn đòn túi bụi.

Trương Minh Thắng sau khi liên tục đập hắn hơn chục phút thì mới mệt mỏi lau mồ hôi trên trán, chửi ầm lên: “Sắc, Trương Minh Thắng tao không ngờ lại cùng tên với một thằng như mày, con mẹ nó mất mặt quá đi mất!”

Tên Trương Minh Thân đó đã bị đánh thành đầu heo, hai mắt trông như mắt gấu mèo, vô cùng bắt mắt. Hắn hiện tại nằm trên đất giống như là cá chết, ngay cả động đậy cũng không nổi, gân cốt toàn thân giống như là đã gãy nát. Sự đau đớn kịch liệt khiến cho hắn phải chảy nước mắt. Con mẹ nó nhục nhã quá, ở một địa phương nhỏ như thế này mà cũng bị người ta đánh, mình sau này lăn lộn thế nào được nữa đây?

Kỳ thực một nhân vật nhỏ như Trương Minh Thân, tại kinh thành thì quả thực là không tính là gì. Nhưng đặt ở nam thành thị thì cũng được tính là một nhân vật khá có máu mặt, nhưng ai ngờ hắn lại không có mắt như vậy, vừa tới ngày đầu tiên đã gặp phải hai tên Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng vô pháp vô thiên, hơn nữa hắn còn khiến cho thiên kim của thị trưởng kinh thành thấy ghê tởm, những điều này đã dẫn tới kết cục thảm hại của hắn.

“Thiếu gia, thiếu gia, cậu sao rồi?”

Đúng vào lúc này, một chiếc xe BMW màu trắng phóng tới, từ trong xe có mấy tên bộ dạng như vệ sĩ nhảy ra, phía sau họ là tên mặt táo tào đó, tất cả đều mặt mày khấn trương nhìn Trương Minh Thân.

“Sao hả? Sao cái gì? Ta con mẹ nó bị người ta đánh đó!”

Trương Minh Thân sau khi được mấy người bọn họ đỡ dậy, trực tiếp tát cho mấy người đó một cái, kêu la ầm ĩ.

Mấy tên vệ sĩ đó đều biết sắc, nghiêm giọng hét lên: “Ai dám đánh thiếu gia hả? Có phải là không muốn sống nữa không?”

Trương Minh Thắng đứng ở bên này lúc lắc cái đầu, cười ha ha nói: “Là mấy người bọn tao đấy, sao hả, chúng mày không phục à?”

Mấy tên vệ sĩ đó đều nhú mày, quay người lại, lạnh lùng nhìn ba người bọn họ, nói: “Là chúng mày?”

Lâm Bắc Phàm duỗi duỗi lưng, cúi đầu xuống nhìn, thấy Khổng Băng Nhi vẫn đang ở trong lòng mình. Khổng Băng Nhi thì híp mắt phải lại, má đỏ hây hây, tựa hồ như rất hài lòng khi được mình ôm.

Hắn thuận thế cũng không muốn bỏ đối phương xuống. Dẫu sao thì ít nhiều còn có thể sờ thử một chút cho tay đỡ ghiền, coi như là thu chút lợi tức. Hắn rất khách khí nói với mấy tên vệ sĩ đó: “Các anh mau dẫn thiếu gia nhà các anh về đi. Thế giới này đáng sợ lắm, sau này đừng có đi linh tinh nhé!”

“Mẹ nó, đánh thiếu gia nhà chúng ta mà còn đứng đó nói mát. Các huynh đệ, đập hần!”

Mấy tên vệ sĩ đó tính tình cũng rất nóng nảy, thấy bộ dạng cà lơ phất phơ, không coi bộ họ vào đầu của đối phương thì đều bưng bưng nổi giận, vung vẩy quyền đầu, mang theo một cỗ khí thế cuồng bạo lao tới.

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, nói: “Ài, tôi thật sự là không muốn động thủ đâu, các anh vì sao lại cứ bức tôi phải động thủ?”

“Bình bình bốp bốp”

Hai phút sau, bốn tên vệ sĩ giống như là cá chết nằm bệt trên đất, ôm bụng dưới rên hừ hừ.

Lâm Bắc Phàm cúi đầu nhìn Khổng Băng Nhi ở trong lòng mình, ai ngờ đối phương cũng vừa hay mở to hai con mắt giống như đá quý đen lên nhìn lại mình, hần chỉ đành cười rất vui vẻ, nói: “Sao? Chưa từng thấy ai đẹp trai thế này à?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Khổng Băng Nhi đỏ bừng, không ngờ lại hơi ngẩng đầu lên, chủ động hôn một cái lên môi hần, giận dữ nói: “Chưa thấy đấy, sao hả?”

Cô ta phát hiện mình thực sự thích đối phương, hận không được mỗi ngày đều ở bên cạnh đối phương.

Lâm Bắc Phàm hơi ngây người, trong miệng còn lưu hương thơm thoang thoảng của đối phương. Loại cảm giác này, đích xác là rất thoải mái.

Tên Trương Minh Thân đó thấy hai người bọn họ phân biệt đánh hai nhóm người mà mình gọi đến, đã thế còn đứng đó anh anh em em. Lửa giận đổ kị cơ hồ là thiêu cháy hần, hần nghiêng chặt răng, hung ác trừng mắt lườm bọn họ, lớn tiếng gào lên: “Tao, tao nói cho chúng mày biết. Cha tao ở kinh thành có rất nhiều người quen, chỉ cần ông ta hơi khê động ngón tay một cái là có thể khiến chúng mày xong đời. Cho nên mày hãy giao cô gái ở trong lòng mày ra, tiếp lão tử mấy đêm. Nếu không, chúng mày chết chắc!”

Hần thấy thủ đoạn bạo lực của mình không thành công, liền bắt đầu lợi dụng thân phận để uy hiếp đối phương.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều trợn mắt, tên này quả thật là đầu đất.

Đứng đây khoe khoang thân phận, muốn uy hiếp thiên kim của thị trưởng thành phố, hần chẳng lẽ muốn ông già của hần phải tự sát à?

Lâm Bắc Phàm cúi đầu xuống, cố ý cười nói: “Hần bảo anh giao em ra kìa, em bảo sao đây?”

Khổng Băng Nhi rất thích loại cảm thụ được đối phương ôm ở trong lòng, lười biếng cười nói: “Em hiện tại đang nằm trong lòng anh, có giao ra hay không là việc của anh? A...” Cô ta đột nhiên rên lên một tiếng, mặt đỏ bừng, giống như là trái đào mật vậy, hung hăng trợn mắt lườm đối phương.

Thì ra tay phải của Lâm Bắc Phàm không biết từ lúc nào đã đặt lên cái mông tròn trịa phong vận của cô ta, lén lén bóp một cái, loại cảm giác kích thích kỳ lạ đó khiến cô ta cả người run rẩy.

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc: “Xin lỗi, thuận tay thôi mà!”

Nhưng trên mặt hần lại chẳng có vẻ áy náy tí nào.

“Đi chết đi, đồ dâm dê!”

Khổng Băng Nhi kiêu mị trợn mắt lườm hần, nhưng lại không hề có một chút ý tứ tức giận nào.

Trương Minh Thân thấy hai người bọn họ vẫn còn đứng đó đùa giỡn nhau, trong lòng rất khó chịu. Mình trước đây muốn cô gái nào là có cô gái đó, không có ai dám nói câu nào. Nhưng tới cái địa phương to như rầm này không ngờ lại bị coi khinh, như vậy sao có thể nuốt được cục tức này? Hần nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được được được, chúng mày lợi hại, tao sẽ cho chúng mày biết bản sự của tao. Tới lúc đó, tao sẽ khiến con ả này phải cởi hết quần áo, nằm lên giường để cho tao giày vò, ha ha...” Hần mặt mày dữ tợn rút di động ra, chuẩn bị ấn số gọi cho cha hần.

Sắc mặt của Khổng Băng Nhi lập tức trở nên lạnh lùng, giống như là mùa đông đã tới vậy.

Cô ta bình tĩnh từ trong lòng Lâm Bắc Phàm nhảy xuống đất, bước tới trước mặt Trương Minh Thân, lạnh lùng nói: “Mày nói gì cơ? Mày nói lại những lời mà mày vừa nói đi!”

“Tao nói là, con tiện nữ mày.. Ồi trời ơi!” Trương Minh Thân còn chưa nói hết một câu thì đã bị Khổng Băng Nhi đá cho một cước trúng trym, khiến hắn phát ra tiếng kêu như lợn rống.

Khổng Băng Nhi lần này thực sự tức giận rồi, mình lớn thế này rồi, còn chưa có ai dám nói những lời dơ bẩn với mình như vậy. Nhưng tên nam nhân này không ngờ lại dám ở trước mặt Lâm Bắc Phàm, nói mình là tiện nữ, còn nói ra nhiều lời ô uế. Nếu mình không phát nộ thì không còn là Khổng Băng Nhi nữa rồi. Cô ta trực tiếp rút di động ra, gọi cho cha của mình.

“Băng Nhi? Con đi đâu thế? Sao cha gọi điện thoại cho con mà con không bắt máy?”

Khổng Phồn Vinh thấy con gái gọi, vội vàng hỏi thăm.

Khổng Băng Nhi nghiêng răng nghiêng lợi, không nói ra câu nào.

“Băng Nhi, sao vậy? Có chuyện gì thì nói cho ba ba nghe đi!”

Khổng Phồn Vinh luống cuống, mình chỉ có một đứa con gái bảo bối này, sao nỡ để cho nó phải chịu ủy khuất chứ?

Khổng Băng Nhi gần từng chữ: “Ba ba, con đang ở nam thành thị, con ở đây gặp phải một người của công ty giải trí Thiên Tinh, nói cái gì là Trương Minh Thân, con trai của Trương Hoàn Đồ, tổng giám đốc của công ty này.”

“Công ty giải trí Thiên Tinh? À, công ty này cha biết!”

Khổng Phồn Vinh không hiểu con gái mình nói vậy là có ý gì.

“Tên Trương Minh Thân này nói, chỉ cần con tiếp hắn trên giường thì sẽ cho con đi đóng phim truyền hình. Hắn còn nói là sẽ bắt con phải cởi hết quần áo, trần truồng nằm trên giường đợi hắn chơi. ”

Giọng nói của Khổng Băng Nhi có chút biến điệu.

“Rầm!”

Khổng Phồn Vinh trực tiếp ngã xuống đất.

Con bà nó, trời đất thay đổi rồi à? Không ngờ lại dám bảo con gái mình cởi hết quần áo nằm trên giường để hắn chơi?

Thằng nhãi này không muốn sống nữa à?

Khổng Phồn Vinh cũng được coi là một thị trưởng rất khá, nhưng thấy con gái phải chịu ủy khuất như vậy thì há lại có thể không tức giận? Ông ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Băng Nhi, để thằng nhóc đó nghe điện thoại đi, cha sẽ nói chuyện với hắn.”

Khổng Băng Nhi đưa điện thoại của mình cho Trương Minh Thân, lạnh lùng nói: “Cha tôi gọi!”

“Cha cô ư?”

Trương Minh Thân vẫn không biết đại nạn lâm đầu, nói với vẻ khinh thường: “Cha cô thì cha cô, ông đây chẳng coi ai vào đâu cả.” Hắn ngông nghênh cầm lấy điện thoại, gào lên: “Tôi nói cho ông biết, cho dù là ông có tiền, công ty giải trí Thiên Tinh của chúng tôi có quan hệ rất rộng, muốn dùng tiền để mua tôi thì đừng có hòng. Lão tử hiện tại trong lòng không vui, chính là muốn tìm nữ nhân chơi đùa. Nếu có bản sự thì bảo con gái ôm tiếp tôi mấy đêm, khi nào tôi chơi chán rồi thì sẽ tha cho các người!”

Khổng Phồn Vinh từng gặp người càn quấy, nhưng chưa từng gặp ai càn quấy tới mức này, lập tức bật cười vì quá giận: “Không tồi, không tồi. Khổng Phồn Vinh đã từng gặp nhiều người lợi hại, nhưng chưa từng gặp ai như cậu. Công ty giải trí Thiên Tinh của các người đợi gặp xui xẻo đi!”

“Sặc, tôi nếu sợ ông thì tôi là cháu ông. Khổng Phồn Vinh à? Ta đây chính là Khổng Tử nè, tôi không sợ ông đâu!”

Trương Minh Thân khinh thường gào lên, nhưng mặt hắn lập tức biến thành xanh rờn, cả người run rẩy kịch liệt. Khổng Phồn Vinh? Hình như thị trưởng kinh thành chính là Khổng Phồn Vinh?.

“Ông ta, ông ta...” Trương Minh Thân trán túa mồ hôi, giọng nói bắt đầu run rẩy.

Khổng Băng Nhi giật lại điện thoại, cười lạnh nói: “Không sai, cha tôi chính là thị trưởng kinh thành. Ông ấy quả thực là không có bản sự gì cả đâu, tôi đợi sự báo thù của anh đấy!”

Cô ta không thèm nhìn Trương Minh Thân lấy một cái, khoác tay Lâm Bắc Phàm rồi bỏ đi.

“Trời ạ, tôi đã làm gì thế này? Tôi, tôi...”

Trương Minh Thân “rầm” một tiếng, ngồi bệt xuống đất rồi bất tỉnh.

Công ty giải trí Thiên Tinh rất nhanh liền gặp phải sự kiểm tra của tất cả bộ môn ở kinh thành. Trong đó bao gồm cục công thương, cục văn hóa, cục thuế vụ và cục công an, kiểm tra cả cả công ty trên dưới một cách triệt để, tìm ra rất nhiều nội tình ô uế bất kham ở bên trong. Mà Trương Hoành Đồ, phụ thân của Trương Minh Thân bởi vì uy hiếp một số thiếu nữ chụp ảnh nude, bị một số nữ minh tinh tố cáo, cùng với một loạt các vấn đề như trốn thuế, lậu thuế, bị phạt tù mười năm. Còn Trương Minh Thân cũng vì một số chuyện lớn lớn nhỏ nhỏ mà bị phạt tù ba năm. Cả công ty cũng đóng cửa theo.

397. Chương 398: Xảy Ra Chuyện Lớn Rồi

Khổng Băng Nhi khoác tay Lâm Bắc Phàm, lại khôi phục lại bộ dạng e thẹn, giống như người tức giận vừa rồi không phải là mình vậy. Cô ta đỏ mặt, thủ thủ: “Lão đại ca, em, em kỳ thực bình thường không phải như vậy đâu...”

“Sặc, ha ha...”

Trương Minh Thắng ở bên cạnh ôm bụng cười rống lên.

Cô ta bình thường không phải như vậy? Thế chẳng phải có ý rằng cô ta bình thường còn lợi hại hơn sao?

Hai mắt Khổng Băng Nhi lóe lên một tia sáng lạnh băng, hơi nghiêng răng nói: “Trương Minh Thắng...”

Trương Minh Thắng lập tức run lấy bầy, vội vàng cười ha ha, nói: “Băng Nhi tiểu thư nói không sai, vừa rồi là bị mấy tên hỗn đản đó làm cho tức giận, nếu như tôi gặp phải loại chuyện này, khẳng định là còn tức giận hơn cô nữa ý chứ!”

Khổng Băng Nhi nghe thấy vậy, mặt hiện lên nụ cười yêu mị, nhìn trộm Lâm Bắc Phàm một cái, thề thốt nói: “Lão đại ca, kỳ thực em...” Cô ta vừa nói tới đây thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên ngắt lời cô ta, lập tức tức giận bĩu môi lên, lộ ra vẻ làm nũng.

Lâm Bắc Phàm hơi ngây người, nhưng phát hiện ra là tiếng chuông điện thoại là của mình. Hắn móc ra nhìn, thì ra là Hầu Sơn gọi, hắn vội vàng nhắc máy, hỏi: “Hầu Sơn? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tuy mấy người bọn họ hiện tại đã không có chuyện gì, có điều bọn họ là do mình mựi tới, cho nên cũng vui vẻ để họ ở lại nam thành thị chơi mấy ngày, coi như là để thư giãn một chút. Cũng biết rằng bọn họ nếu như không có chuyện gấp thì nhất định sẽ không gọi cho mình.

Hầu Sơn ở đầu dây bên kia ập a ập ứng, do dự bất quyết, nói: ”Lão đại, kỳ thực, không...”

Lâm Bắc Phàm nghe thấy giọng nói của hắn, trong lòng hơi lo lo, lơ mơ có một loại dự cảm không tốt, thấp giọng nói: “Rốt cuộc là phát sinh chuyện gì rồi? Mau nói đi.”

Hầu Sơn trước giờ không hay nói thừa trong lòng cũng bồi hồi bất định, không biết nên nói với lão đại như thế nào, sau cùng hắn nghiêng răng nghiêng lợi, hạ quyết tâm, nói: “Lão đại, thần ôn Mộc Hải Phong gây họa rồi.”

“Hả? Hắn ư? Hắn có thể gây họa gì? Chẳng lẽ hắn đi chơi gái không trả tiền à?”

Ấn tượng của Lâm Bắc Phàm đối với Mộc Hải Phong không tính là quá sâu, chỉ biết đối phương là một người trung niên, ngay cả việc hắn vì sao bị nhốt vào trong ngục cũng không biết, chỉ biết hắn đánh nhau không hay, mà máy tính cũng không giỏi, không hiểu loại người như thế này thì có thể gây họa gì.

Hầu Sơn suýt chút nữa thì thổ huyết, lão đại đúng là lão đại, ngay cả cái này mà cũng nghĩ ra được.

“Lão đại, cái này hình như không thể đâu. Anh cho bọn họ mỗi người một vạn đồng, bảo bọn em thoải mái cầm đi tiêu. Đừng nói là tìm mấy cô em, cho dù mỗi ngày tìm mười ả cũng vẫn không xài hết!”

Hầu Sơn có chút bất lực giải thích.

“Vậy rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Lâm Bắc Phàm rất không vui gào lên.

Tên Hầu Sơn này đúng là con khỉ, lấp ba lấp bắp không ngừng, so với Đường Tăng thì còn Đường Tăng hơn. Nếu hắn hiện tại mà đứng ở trước mặt mình, mình kiêu gì cũng cho hắn ăn hai phát đấm.

“Hắn, hắn vừa rồi đã giết người?”

Hầu Sơn ấp úng nói.

“Cái gì? Giết người ư!”

Lâm Bắc Phàm suýt nữa thì cắn phải lưỡi của mình.

Tên Mộc Hải Phong này hình như cũng quá ngu B rồi? Vừa ra ngoài một ngày đã muốn động thủ giết người, gan cũng lớn quá đấy?

Trương Minh Thắng và Khổng Bằng Nhi cũng ngây người, xem ra chuyện có vẻ lớn rồi đây.

Rất nhiều người đi lại ở hai bên đường nghe thấy câu này của Lâm Bắc Phàm, đều sợ đến giật nảy mình, nhao nhao đưa mắt nhìn, không biết đối phương đang nói chuyện điện thoại với ai mà sao lại liên quan tới giết người? Chẳng lẽ nam thành thị có tổ chức khủng bố gì ư?

Hầu Sơn cũng cảm thấy chuyện này quả thực có chút đáng xấu hổ, hắn cũng gãi đầu gãi tai, có chút áy náy giải thích: “Lão đại, bọn em cũng không biết. Vốn là em cùng Chu Cường, Tiểu Phương ba người chuẩn bị ra ngoài tìm mấy cô em để vui vẻ. Anh cũng biết ở trong ngục lâu như vậy, thật sự là hơi thèm gái, là nam nhân đều vậy cả mà...”

Lâm Bắc Phàm nghe thấy hắn lải nhải không ngừng, vội vàng ngắt lời hắn: “Dừng dừng dừng, mày nói ít lời thừa thôi, trực tiếp vào chủ đề đi, tao hơi đau mà quần chuyện chúng mày đi tìm gái.”

“A, lão đại, em biết rồi, vừa rồi là quá kích động nên mới nói linh tinh thôi. Vừa rồi em nói tới đâu rồi nhỉ? À, em nói tới bọn em đang chuẩn bị đi tìm gái thì Phú Đại Hải gọi điện tới, nói là Mộc Hải Phong giết người rồi, bị cục công an bắt. Bọn họ nghe vậy đều cảm thấy kỳ lạ, vội vàng quay về, không ngờ tất cả đều là thật!”

Hầu Sơn lại bắt đầu nói.

“Vậy vì sao lại giết người?”

Lâm Bắc Phàm vội vàng hỏi.

“Em tạm thời vẫn chưa biết!”

Hầu Sơn có chút xấu hổ, nói.

“Đ*т!”

Lâm Bắc Phàm tức giận chửi đồng một tiếng, không ngờ nói cả nửa ngày mà đối phương vẫn không nói ra được một câu quan trọng nào.

“Lão đại, anh thấy hiện tại chúng em...” Hầu Sơn cũng nghe ra sự không vui trong lời nói của Lâm Bắc Phàm, rụt rè hỏi.

“Hắn hiện tại bị phân cục của cục công an nào bắt?”

Lâm Bắc Phàm tức giận hỏi.

“À, là mấy cảnh sát của phân cục khu Cầu Gỗ bắt!”

Hầu Sơn vội vàng nói.

“Tao biết rồi!”

Lâm Bắc Phàm lập tức gác điện thoại.

“Lão đại, bọn họ giết người thật à?” Trương Minh Thắng toát mồ hôi. Người từ trong ngục đi ra quả nhiên là lợi hại, giết người phóng hỏa mà đơn giản như ngủ nghê, ăn uống, rửa ráy vậy. Vừa ra ngoài được một ngày đã tùy tiện giết người rồi. Nếu như tiếp tục thế này, nam thành thị chẳng phải là hết sạch người sao.

Khổng Băng Nhi cũng có chút sợ hãi, hỏi: “Lâm đại ca, bọn họ không phải là thần kinh có vấn đề chứ, gặp ai cũng giết à? Nếu như vậy, em thấy hay là mặc kệ họ đi, để tránh bọn họ không phân biệt trắng đen giết luôn cả chúng ta.”

Cô ta vì để có thể giữ được đối phương, còn cố ý ôm lấy cánh tay của đối phương, dùng bộ ngực đầy đà của mình ma sát vào vai đối phương, đôi mắt đẹp thì liên tục bắn ra mấy dòng điện.

Nếu như là lúc bình thường, Lâm Bắc Phàm nhất định sẽ bị Khổng Băng Nhi khiến cho điên đảo thần hồn, kiểu gì cũng phải tìm một chỗ giải quyết cô ta đã rồi tính tiếp. Nhưng hiện tại xảy ra chuyện như vậy, lấy đâu ra tâm tình mà rửa ráy nữa? Hắn vội vàng nói: “Chuyện này anh không thể không quản được, bọn họ là anh nhờ người đưa ra, anh có trách nhiệm phải đưa bọn họ về, cho nên anh phải đi xem thế nào!”

Hắn vừa nói xong câu này liền buông Khổng Băng Nhi ra, chuẩn bị bắt xe.

“Cái gì? Vậy quá nguy hiểm rồi!”

Khổng Băng Nhi có chút thấp thỏm bất an, nói.

“Bọn họ không phải là người mắc bệnh thần kinh, không thể giết anh đâu, hai người yên tâm đi!”

Lâm Bắc Phàm có chút buồn cười, giải thích.

“Vậy em theo anh!” Khổng Băng Nhi hơi nghiêng răng, gật đầu quyết định.

Trương Minh Thắng cũng cười hắc hắc: “lão đại, dẫu sao thì em cũng đang nhàn rồi, em theo anh đi xem vị suất ca đó. Không ngờ lại dám ngang nhiên giết người, thực sự là quá ngu B rồi. Sặc, em cũng muốn học hắn hai chiêu, sau này ai dám chọc vào em, cũng cũng chực tiếp chặt phăng thẳng em của nó!”

Lâm Bắc Phàm quả thực là không còn gì để nói với hắn, chỉ đành trợn mắt lên lườm hắn.

Ba người bọn họ rất nhanh liền tới phân cục cục công an Cầu Gỗ. Do nơi này là địa bàn của Long Yên Nguyệt, cho nên những cảnh sát đó cũng quen thuộc với Lâm Bắc Phàm, cho nên không cản trở, cho hắn vào trong, còn sắp xếp cho hắn một căn phòng riêng để gặp Mộc Hải Phong. Có điều trong mắt mỗi người bọn họ đều lóe lên vẻ hiếu kỳ, hắn không phải là bạn trai của cục trưởng ư? Sao lại dẫn cả gái vào? Tựa hồ như bên cạnh đối phương có rất nhiều nữ nhân thì phải, hơn nữa người này còn xinh đẹp hơn người kia, chẳng lẽ đây chính là mị lực của nam nhân ư? Mắt bọn họ đảo không ngừng, không biết là đang nghĩ gì.

“Ồ? Đây không phải là Mộc Hải Phong đỉnh đỉnh đại danh ư? Anh sao lại bị nhốt ở đây thế?”

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy Mộc Hải Phong, Mộc Hải Phong hiện tại ủ rũ ngồi trên ghế, tay còn bị còng, giống như là một con vịt bị luộc, không nhin được mà châm chọc một câu, thuận tiện ngồi lên cái ghế ở bên cạnh hắn, từ trong túi rút ra một điều thuốc, cắm vào miệng rồi phả khói.

Mộc Hải Phong nghe thấy có người vào thì hơi ngậy người, sau đó thì thấy ba người bọn Lâm Bắc Phàm, không nhin được mà cười khở một tiếng, sau đó lại cúi đầu xuống, không nói câu nào.

“Ài, tôi nói nè lão Mộc, có gì thì cứ nói với tôi đi, đừng có như đàn bà vậy chứ, một cái rắm thôi cũng nói cả nửa ngày!”

Lâm Bắc Phàm từ trong túi rút ra một điều thuốc, cắm vào miệng đối phương rồi tiện tay châm lửa thì bị Khổng Băng Nhi đá cho một cước.

“Anh khinh miệt nữ nhân chúng tôi, tôi phải cho anh biết tay!”

Khổng Băng Nhi rất không khách khí, nói.

Mộc Hải Phong lập tức phả một hơi thuốc, vẻ mặt mới từ từ khôi phục lại, hắt hơi lắc đầu, rút thuốc từ trong miệng ra, thấp giọng nói: “Lão đại, anh cứ mặc kệ tôi. Bọn họ muốn phán tôi tội tử hình thì cứ để họ phán đi. Dầu sao thì tôi cũng sống đủ rồi!”

“Cái gì? Anh sống đủ rồi ư?”

Lâm Bắc Phàm giống như là bị giẫm phải đuôi, trực tiếp nhảy cẫng lên, lớn tiếng nói: “Anh mới bốn mươi tuổi, sao lại nói là sống đủ rồi? Anh được ăn bao nhiêu sơn hào hải vị rồi, anh được uống bao nhiêu rượu ngon rồi, anh được hút bao nhiêu thuốc thơm rồi, anh được chơi bao nhiêu gái đẹp rồi... Ồi, Băng Nhi, sao em lại đá anh?”

Chân trái của hắn bị Khổng Băng Nhi nghiêng một cái, hắn tức đến nổi suýt nữa thì đánh cho cô ả này một cái để dằn mặt.

“Ai bảo anh nói linh tinh? Cá gì mà chơi qua bao nhiêu... Giống như nữ nhân chúng tôi đều bị nam nhân các anh làm cái gì ý?” Khổng Băng Nhi đỏ mặt, giận dữ nói. Nếu đổi lại là bình thường, cô ta cũng sẽ không như vậy, nhưng hiện tại trong lòng cô ta đã có đối phương, đã học được nghĩa vụ và quyền lực khi đã là bạn gái của đối phương, tất nhiên là bao gồm cả ghen.

Mộc Hải Phong nhìn Khổng Băng Nhi một cái, rồi lại nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, cười khổ nói: “Lão đại, tôi thật sự hâm mộ anh!”

“Hả? Sao lại hâm mộ tôi?”

Lâm Bắc Phàm có chút kinh ngạc hỏi.

“Có nhiều nữ nhân thích anh như vậy, mà lại còn một lòng một dạ với anh, trước giờ không hề hai lòng!” Mộc Hải Phong có chút hâm mộ nói.

“Hả? Chẳng lẽ anh...” Lâm Bắc Phàm có chút kinh ngạc nói.

Mộc Hải Phong nhớ tới chuyện của mình, hai mắt lóe hàn quang: “Tôi? Hừ. Nếu không phải là vì đôi cẩu nam nữ đó, Mộc Hải Phong tôi sao lại biến thành như thế này? Bọn họ cướp hết gia sản của tôi, lại còn khiến tôi phải vào tù. Lần này tôi chính là muốn giết chúng, để bọn chúng nếm thử sự lợi hại của tôi!”

Giọng nói của hắn biến thành ác độc, có chút khủng bố.

398. Chương 399: Bắt Đầu Báo Thù

Mấy người bọn Lâm Bắc Phàm thấy Mộc Hải Phong cơ hồ đã rơi vào trạng thái điên cuồng, hai tay lắc lư, khiến cho còng tay vang lên tiếng lách cách. Mộc Hải Phong hiện tại giống như một con sư tử đang phát nộ, núi lửa sắp phun trào.

“Bình tĩnh, bình tĩnh. Tôi nói nè lão Mộc, đừng kêu loạn như vậy. Tiếng gào của anh thật sự là khó nghe quá, có chút hiệu quả của tạp âm!”

Lâm Bắc Phàm vỗ vỗ vai hắn, mặt mày buông lỏng an ủi đối phương: “Bọn chúng cướp đoạt thứ gì của anh thì anh hãy cho chúng một bài học, khiến chúng biết sợ là được rồi. Việc gì phải ở đây kêu gào như vậy. Hơn nữa, anh có gào to hơn nữa thì chúng cũng có nghe được đâu. Nói không chừng còn đứng đó chửi anh là thằng điên nữa đấy!”

Trương Minh Thắng và Khổng Băng Nhi đều tròn mắt. Đây là an ủi đối phương ư? Cái này rõ ràng là khuyên đối phương phạm tội mà.

Có điều bọn họ cũng đã quen với cách làm của Lâm Bắc Phàm rồi, không cảm thấy quá kinh ngạc.

Mộc Hải Phong chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn nụ cười thoải mái và ấm áp của Lâm Bắc Phàm, đột nhiên hạ quyết tâm, rầm rầm quỳ xuống, lớn tiếng nói: “Lão đại, tôi xin anh giúp tôi báo thù. Tôi sau này dù phải làm trâu làm ngựa cho anh, tôi cũng cam tâm tình nguyện!”

Hắn liên tục dập đầu bốp bốp với đối phương.

Lâm Bắc Phàm giật nảy mình, vội vàng tránh sang một bên, nói: “Mẹ kiếp, lão Mộc, anh làm gì vậy? Tôi mới có hai mươi tuổi, anh thì bốn mươi rồi, tôi không muốn tổn thọ đâu, anh mau đứng dậy đi.” Mộc Hải Phong không nói một câu thừa thãi nào, chậm rãi đứng dậy rồi ngồi lại lên ghế.

Trương Minh Thắng cũng nói: “Tôi nói nè lão Mộc, anh cũng quá gấu đấy, ngay cả chuyện giết người phóng hỏa cũng làm đến kinh thiên động địa như vậy. Tôi không biết còn có chuyện gì có thể làm khó được anh nữa!”

Mộc Hải Phong hơi lắc đầu, cười khổ một tiếng: “Nhưng tôi thất bại rồi!”

“Hả? Thất bại rồi? Thất bại cái gì?”

Trương Minh Thắng kinh ngạc hỏi.

Mộc Hải Phong cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Tôi dùng đao vốn là để khiến chúng chết một cách đau đớn, ai ngờ kích động quá nên chém trượt, chỉ làm bị thương hấn chứ không khiến hấn mất mạng. Sau cùng chúng gọi vệ sĩ đến, đánh cho tôi một trận rồi giao cho cảnh sát.” Hắn nói tới đây thì hơi dừng lại rồi hung tợn nói: “Nếu tôi có thể giết được chúng thì dù có bị phán tử hình cũng không sao. Coi như là đồng quy vu tận với chúng. Nhưng hiện tại tôi thật sự không cam lòng mà!”

Hai tay hấn nắm chặt thành quyền, nghĩ tới hai người đối phương vẫn ở đó ân ái, hưởng thụ sinh hoạt, tức giận đầm mạnh một cái lên đùi mình.

Lâm Bắc Phàm chớp chớp mắt, nói: “Anh vẫn chưa giết được đôi cẩu nam nữ đó à?”

Mộc Hải Phong có chút xấu hổ, cười khổ nói: “Tôi, tôi, chém lệch, chỉ làm bị thương cánh tay của hấn. Tôi nghĩ, chắc hấn không chết được đâu!”

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm co giật một cái, có một loại xung động muốn sụp đổ.

Làm bị thương tay trái thì chết người thế quái nào được.

Cho dù là chém rụng tay, chỉ cần cầm máu kịp thời thì hình như cũng không chết được. Có điều sẽ thành một tên cụt tay, tuy có chút ảnh hưởng tới bề ngoài, nhưng nói thế nào thì cũng không thể ảnh hưởng tới tính mạng được.

Xem ra bản sự giết người của Mộc Hải Phong tựa hồ như quá kém, chém người mà cũng không thể chém vào chỗ yếu mệnh.

Trương Minh Thắng thì híp mắt lại, nhìn Mộc Hải Phong với vẻ khinh thường. Sự sùng bái đối với hấn giờ đã biến mất sạch, trong lòng chỉ còn lại sự khinh thường vô biên. Nói sao thì anh cũng hơn bốn mươi tuổi rồi, chém người ta lại vang dội như vậy, chỉ hận người trên toàn thế giới không biết đến, nhưng kỹ thuật sao lại thấp thế? Cho dù là chém lệch một chút thì ít nhất cũng phải chém rụng thẳng em của hấn, khiến hấn trở thành thái giám, mỗi ngày chỉ có thể nhìn mỹ nữ nhưng không thể dùng, đó mới là thủ đoạn báo thù cảnh giới tối cao. Hiện tại thì hay rồi, chém người ta một đao, người ta thì không sao, còn mình thì bị nhốt vào ngục. Đây chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao? Xem ra đầu của người này quả thật là có vấn đề rồi.

Mộc Hải Phong nhìn thấy ánh mắt khinh thường của hai người bọn họ, cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, lí nhí nói: “Cái này, cái này...”

Lâm Bắc Phàm khẽ thở dài một hơi, vỗ vai hấn, an ủi: “Tôi nói nè lão Mộc, anh nói xem, hai người đó rốt cuộc là ai? Sao lại ngu B như vậy, không ngờ lại khiến anh phải vào ngục?”

“Bón chúng, bọn chúng chính là hai đứa tiện nhân Vạn Kiến Sơn và Lục Linh Phân!” Mộc Hải Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vạn Kiến Sơn? Lục Linh Phân?”

Trương Minh Thắng thốt lên kinh ngạc đầu tiên.

Lâm Bắc Phàm và Khổng Băng Nhi đều không biết hai người này, quay đầu sang hỏi: “Chúng là ai? Ngươi B lắm à?”

Trương Minh Thắng khẽ gật đầu, sắc mặt có chút ngưng trọng, nói: “Công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc do Vạn Kiến Sơn và Lục Linh Phân sáng lập là một công ty hữu hạn cổ phần có quy mô lớn của nam thành thị chúng ta, chuyên sản xuất nước gội đầu, xà phòng thơm, nước rửa mặt, vân vân... Có điều trong mắt của Trương Minh Thắng ta thì nó căn bản không tính là gì.”

“Mẹ nó, công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc là sản nghiệp của Mộc Hải Phong tôi, làm gì đến lượt chúng đây máu ăn phần? Đáng chết, tôi muốn giết chúng!”

Mộc Hải Phong mặt đầy phẫn nộ gầm lên, khuôn mặt biến thành đỏ bừng, giống như là một con trâu đực đang phát tình.

“Tôi nhớ là hai năm trước, công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc đột nhiên xảy ra sóng gió, tổng giám đốc của bọn họ bị thay đổi, chẳng lẽ chính là chuyện đó?”

Trương Minh Thắng không nhịn được liền thốt lên kinh ngạc: “Thế, thế thì chúng cũng quá ngu B rồi? Ngay cả chuyện như vậy cũng nghĩ ra được. Tôi ban đầu còn cho rằng Trương Minh Thắng tôi không ra gì, nhưng so với chúng thì tôi con mẹ nó còn tốt chán!”

Khổng Băng Nhi ngạc nhiên hỏi: “Cái gì? Chuyện gì?”

Lâm Bắc Phàm cũng mù mờ nhìn Trương Minh Thắng, không hiểu trong đây xảy ra chuyện gì, sao lại khiến Mộc Hải Phong, đường đường là tổng giám đốc mà phải vào ngục, để cho Vạn Kiến Sơn nắm cổ phần của cả công ty.

Mộc Hải Phong cười một tiếng dữ tợn: “Chuyện gì ư? Ngoại trừ rơi vào bẫy ra thì còn có thể là chuyện gì nữa? Hừ hừ, bẩn thỉu, đáng ghét.”

Trương Minh Thắng có chút phẫn hận bất bình vung vẩy nắm đấm, nói: “Cái ả Lục Linh Phân đột nhiên nói cái gì là tinh thần của lão Mộc có vấn đề, trực tiếp đưa hắn tới bệnh viện thần kinh ở gần đó. Không ai biết ả đút cho bác sĩ của bệnh viện thần kinh đó bao nhiêu tiền, kết quả sau khi những bác sĩ đó chuẩn đoán, đều nói là lão Mộc mắc bệnh thần kinh, sẽ tạo thành ảnh hưởng bất lợi cho xã hội, cho nên bị cưỡng hành nhốt lại. Về sau thì không biết vì sao lại bị tống vào ngục. Tôi lúc đó cũng cho rằng là một chuyện vô ý phát sinh, ai ngờ là thật. Đây chính là vụ hãm người ta một cách trần trụi!”

Mộc Hải Phong nở một nụ cười trào phúng, nói: “Bọn chúng để đoạt được cổ phiếu trong tay tôi, quả thật đã tốn không ít công phu!”

Trương Minh Thắng lập tức vung nắm đấm, nhảy chơi chơi như bị giật điện: “Ta giết, những người này đúng là loại cặn bã mà. Hừ, không, là cặn bã trong cặn bã, thái giám trong nam nhân, kỹ nữ trong nữ nhân. Không ngờ ngay cả biện pháp nham hiểm như vậy mà cũng thi triển ra. Trương Minh Thắng tôi mà không cho chúng biết mặt thì tôi không phải là đàn ông. Ủi trời, ai đá tôi đây? Ta và người... hắc hắc, thì ra là Băng Nhi tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

Hắn híp mắt lại nhìn đối phương, suýt nữa thì buột miệng chửi.

Khổng Băng Nhi mặt đỏ lên, nói: “Anh nói hơi khó nghe đấy?”

Trương Minh Thắng xấu hổ cười, gãi gãi đầu, nói: “À, tôi là vì tức giận quá nên mới vậy, bọn chúng cũng quá...” Khổng Băng Nhi cũng cảm thấy cực kỳ phẫn nộ vì loại người đó, không ngờ lại vì để đoạt được cổ phiếu trong tay người ta mà lại làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy. Cô ta nhìn Lâm Bắc Phàm một cách tha thiết, hi vọng hắn có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm hơi cong lên, hắn cười, nhưng trong mắt lại bắn ra hàn quang băng lãnh.

Đối với loại người cặn bã như Vạn Kiến Sơn và Lục Linh Nhân, hắn nếu như không cho chúng biết tay thì uổng phí với cái danh tiểu Lâm ca rồi? Đầu hắn cấp tốc xoay chuyển, âm mưu thủ đoạn không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

“Lão đại, anh có biện pháp gì chưa? Hay là trực tiếp dẫn người giết vào, trói hai đứa chúng lại, liên tục giày vò ba ngàn sáu trăm lần, để chúng ném thử sự lợi hại của chúng ta!” Trương Minh Thắng đã nghĩ ra chủ ý.

Khổng Bằng Nhi đã bao giờ thấy qua loại người vô lại như hắn? Cứ mở miệng ra là gái mú gì gì đó, giống như là chuyện thường ngày vậy. Cô ta nhắc chân lên, đá cho đối phương một cái, bực bội nói: “Anh mà còn nói kiểu đó một lần nữa thì tôi cho anh làm thái giám luôn!”

Cô ta phát hiện ta mình bị họ làm hỏng rồi, ngay cả từ ngữ như vậy mà cũng nói ra được.

Trương Minh Thắng lập tức ôm chân, ấp a ấp úng không nói được câu nào.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm một nở một nụ cười tươi như hoa, giống như là thấy mỹ nữ vậy, nước miếng suýt nữa thì trào ra. Hắn cười rất tà ác: “Chủ ý của A Thắng không tồi, đáng tiếc không phải là hay nhất, chỉ mang lại cho chúng một chút đau khổ về thân xác mà thôi, không thể khiến chúng phải đau khổ về tinh thần!”

“Hả, lão đại, anh có chủ ý hay rồi ư?”

Trương Minh Thắng há hốc miệng, hỏi lại.

Lâm Bắc Phàm tay phải chống cằm, nhẹ nhàng vuốt một cái, gần từng chữ: “Tôi muốn khiến hai đứa bọn chúng muốn sống không được, muốn chết cũng không xong, trực tiếp khiến tận sâu trong linh hồn của bọn chúng phải run rẩy!”

Trương Minh Thắng và Khổng Bằng Nhi hai người đều không nhin được mà run lập cập, trong lòng đều thầm chia buồn với Vạn Kiến Sơn và Lục Linh Nhân, xem ra ngày tàn của hai người bọn chúng sắp tới rồi.

Mộc Hải Phong nghe thấy Lâm Bắc Phàm bằng lòng ra tay vì mình, sự cảm kích ở trong lòng tất nhiên là không thể dùng từ ngữ nào để hình dung được, hắn ra sức gật đầu nói: “Lão đại, nếu anh có thể giúp tôi giết hai tên hỗn đản đó, cổ phần của công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc toàn bộ thuộc về anh!”

Lâm Bắc Phàm lập tức nhìn hắn một cách rất khinh thường: “Ý của anh là, tôi giúp anh chỉ vì chút cổ phần đó của anh?”

Mộc Hải Phong ngây người, tiếp đó vội vàng lắc đầu: “Lão đại, tôi không phải là có ý đó...”

Đúng vào lúc này, đột nhiên nghe thấy mấy tiếng gõ cửa, một cảnh sát từ bên ngoài bước vào, gật đầu với Lâm Bắc Phàm rồi cười nói: “Anh Lâm, Long cục của chúng tôi tới rồi, cô ấy hình như cũng muốn thăm vấn phạm nhân này, anh xem...”

399. Chương 400: Âm Hiểm

Lâm Bắc Phàm đang định mở miệng thì nghe thấy giọng nói của Long Yên Nguyệt từ bên ngoài truyền vào: “Các anh đứng đây làm gì? Sao không tiến vào thăm vấn phạm nhân? Có phải là bởi vì tên hỗn đản Lâm Bắc Phàm ở bên trong không? Hắn thực sự là quá đáng ghét, không ngờ lại dám ở trong cục công an cản trở chúng ta thăm vấn phạm nhân. Tôi không nay phải cho hắn biết sự lợi hại của tôi!”

Trong lúc nói, Long Yên Nguyệt đã từ bên ngoài bước vào, cô ta mặc cảnh phục sạch sẽ chỉnh tề, tạo cho người ta một loại cảm giác anh tưng mạnh mẽ. Sau khi cô ta nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, mặt không khỏi đỏ lên, chỉ hận không được đào một cái lỗ mà chui xuống. Nhưng sau khi cô ta thấy Khổng Bằng Nhi, sắc mặt lập tức thay đổi, giống như là tháng giêng mùa đông vậy, còn mang theo cả hàn ý và sát khí nữa. Tên hỗn đản này sao lúc nào cũng cư gái vậy? Lại còn ngang nhiên dẫn tới cục cảnh sát, chẳng lẽ muốn khiến mình phải mất mặt à?

Long Yên Nguyệt trải qua tình yêu nam nữ, đã bắt đầu lặng lẽ tiếp nhận hiện thực ở trước mặt, giữ chức “tiểu lão bà” của Lâm Bắc Phàm, đối với vết sẹo của hắn ở trong quá khứ cũng chỉ mắt nhắm mắt mở. Nhưng lần này đối phương còn dẫn một cô gái xinh đẹp tới cảnh cục, khiến cô ta thực sự là chịu không nổi, chẳng lẽ bởi vì mình không hiến thân cho hắn, cho nên hắn mới cố ý làm vậy?

Long Yên Nguyệt rất thương tâm, cũng rất ủy khuất, chẳng lẽ mình lại không bằng con tiểu yêu tinh này sao?

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy Long Yên Nguyệt, mắt lập tức sáng lên, không nhịn được mà dang hai tay ra, ở ngay trước mặt đám cảnh sát ôm cô ta một cái, sau đó quay đầu lại, giải thích với Khổng Băng Nhi: “Cô ta là tiểu lão bà Long Yên Nguyệt của anh, hai người làm quen đi. Cô ấy là Khổng Băng Nhi tới từ kinh thành!”

Đám cảnh sát ở bên ngoài đều lộ ra ánh mắt cổ quái, cố ý “ồ” một tiếng thật to.

Không ngờ Long cục lại cường hãn như vậy, công khai làm tiểu lão bà của người ta, chẳng lẽ đây chính là ngư nhân trong ngư nhân ư?

Hai má của Long Yên Nguyệt lập tức nóng bừng, giống như là nước sôi vậy, trong lòng không biết là đang xấu hổ hay là đang tức giận. Đối phương có thể ở trước mặt cô gái này chứng minh thân phận của mình, xem ra vẫn rất coi trọng mình. Nhưng nơi đây còn có nhiều cảnh sát như vậy, thế chẳng phải là khiến mình khó xử sao? Cô ta nhéo hông đối phương một cái, giận dữ nói: “Anh nói ít thôi, cái gì mà tiểu lão bà. Anh còn nói linh tinh nữa là em nhốt anh luôn ở trong cục đấy!”

Cô ta không dám nhéo mạnh đối phương, cô ta từ nơi nào đó đã biết được một số trách nhiệm khi làm bạn gái của người ta, làm nũng thì được, nhưng nếu quá bạo lực thì sẽ dọa cho bạn trai chạy mất. Cho nên cô ta chỉ nhéo nhẹ một cái để chứng minh quan điểm của mình với những cảnh sát ở bên ngoài.

Là hắn ta tự đứng ôm mình, không liên quan gì tới mình cả.

Nhưng những cảnh sát đó trong lòng nghĩ gì thì mình không biết.

“Được rồi, có điều em nhớ mỗi ngày phải đưa cơm cho anh, anh khá là khó ăn đấy, thích ăn đồ cay, tốt nhất là gá má nhồi nầm!”

Lâm Bắc Phàm cười rất trơ, không hề có ý buông ra, còn cố ý làm mặt thản nhiên, ghé sát vào đối phương, hít mùi thơm thoang thoảng trên người đối phương, trong lòng cảm thấy ngứa râm ran.

“Anh mau bỏ em ra, đồ đáng ghét!”

Lâm Bắc Phàm nói khế với giọng làm nũng, trợn mắt lườm hắn.

Lâm Bắc Phàm cả người run lẩy bẩy, suýt nữa thì ngã xuống đất.

Yêu tinh luôn gây chuyện cũng có thể nói ra được những lời như vậy ư? Quá kinh người rồi!

Lâm Bắc Phàm cũng không dám khinh thường, vội vàng buông đối phương ra, lơ mơ cảm thấy đối phương có chút khang khác với trước kia.

Long Yên Nguyệt rất hữu hảo xòe tay về phía Khổng Băng Nhi, mỉm cười nói: “Thì ra là Khổng tiểu thư, nghe danh đã lâu, có điều cô đừng nghe Bắc Phàm nói linh tinh, tôi và anh ấy chỉ là, chỉ là bạn thôi!”

Mặt cô ta hơi đỏ lên, tuy trong lời nói thì chỉ thừa nhận quan hệ bạn bè, nhưng từ cách xưng hô “Bắc Phàm” thân mật, có thể nhìn ra là cô ta đang khiêu khích Khổng Băng Nhi.

Khổng Băng Nhi bắt tay với cô ta, cũng mỉm cười nói: “Thì ra là Long tiểu thư, tôi đã nghe Lâm đại ca nhắc tới cô!”

Hai người bọn họ tuy mặt mày tươi cười, nhưng trong lòng đã bắt đầu đo nhau, đo mặt mũi, đo thân hình, đo ngực, đo hông, thậm chí là cả gia đình. Xem xem rốt cuộc là ai thích hợp với Lâm Bắc Phàm hơn.

Kết quả là sau mấy giây, nụ cười trên mặt bọn họ càng lúc càng xán lạn, giống như là bạn bè cũng mấy năm rồi chưa gặp vậy, bắt đầu tán gẫu.

Lâm Bắc Phàm đột nhiên thốt lên đầy ngạc nhiên: “Không ngờ lại có nhiều đồng chí cảnh sát đứng ở đây như vậy, thực sự là áy náy quá, hay là mọi người vào ngồi đi, đừng khách khí!”

Những cảnh sát đó trán lập tức túa mồ hôi, mình có điên đâu, tiến vào làm gì?

Bọn họ đều cười cười, nói: “Lâm đại ca, không cần phải vậy đâu, chúng tôi còn có chuyện phải làm, anh và Long cục thẩm vấn là được rồi!”

Bọn họ lập tức quay người rời đi, chỉ sợ lưu lại một giây thôi là bị đối phương tóm.

Lâm Bắc Phàm thấy gian kế của mình thành công, lúc này mới đóng cửa lại, mỉm cười nói: “Tiểu Nguyệt, cái tên nam nhân tên là Vạn Kiến Sơn gì đó đã chết chưa?”

Long Yên Nguyệt suýt nữa thì thổ huyết, nam nhân này cũng quá vô sỉ rồi? Không ngờ tự xưng là rửa người ta chết.

Có điều ai bảo đối phương là nam nhân đầu tiên khiến cô ta động tình chứ? Cô tay rất bất lực xòe hai tay ra, nói: “Khiến anh thất vọng rồi, tên Vạn Kiến Sơn đó chỉ bị trúng một đao vào tay trái, chảy một chút máu, băng bó lại là nhảy nhót tung tăng được rồi. Có điều hần và Lục Linh Phân đã tổ chức công an chúng tôi, hỏi chúng tôi vì sao lại có thể thả một phạm nhân ra để hành hung người khác? Còn muốn chúng tôi nghiêm chỉnh hần, để giữ gìn trật tự trị an.”

Cô ta nói tới đoạn cuối thì liếc Mộc Hải Phong một cái.

Sắc mặt của Mộc Hải Phong xám xịt, hai tay nắm chặt lại, phần hận bất bình nói: “Đôi cảm nam nữ này, tôi, tôi nhất định phải giết chúng, tôi, tôi...”

“Khụ khụ, tôi nói nè lão Mộc, anh hiện tại đã phải vào đây rồi, giết bọn chúng thế quái nào được?” Trương Minh Thắng rất vô sỉ nói.

“Cái này...” Mộc Hải Phong nhìn tình huống hiện tại, mình quả thực là không còn biện pháp để giết chúng nữa rồi.

Trương Minh Thắng có chút tà ác ghé vào tai đối phương, nói: “Kỳ thực anh muốn báo thù cũng không phải là không có biện pháp, nếu anh khiến bọn chúng tới gặp anh, sau đó còng tay của anh đột nhiên bị hỏng, vậy chẳng phải là có cơ hội sao... hắc hắc!”

Mộc Hải Phong nghe thấy đề nghị của hần, mắt lập tức sáng lên, giống như là bóng đèn vậy, trong bóng tối mà vẫn sáng quắc. Hần gật đầu liên tục, nói: “Chủ ý này của anh không tồi, cho dù không giết được chúng thì cũng phải cho bọn chúng biết tay!”

“Đúng rồi, tôi lát nữa sẽ chuẩn bị cho anh một chai bia, anh đút vào phần dưới của con tiện nhân đó, đảm bảo khiến nó sướng mê luôn. Còn đối với tên nam nhân, thì anh cắt phết thẳng em của nó đi, để nó nửa đời sau không thể chơi gái được nữa!”

Trương Minh Thắng rất vô sỉ giảng giải cho Mộc Hải Phong cách hành hạ đôi cầu nam nữ đó.

Mộc Hải Phong liên tục gật đầu nói: “Chủ ý của anh không tồi, tôi nhất định sẽ án chiếu theo cách của anh mà làm.”

“Khụ khụ, các anh đừng quên nơi này là cục công an, không cho phép các anh làm càn đâu!”

Long Yên Nguyệt thấy hai người bọn họ càng nói càng quá đáng, giống như coi cục công an là nhà của mình vậy, tức giận lên tiếng.

Trương Minh Thắng vội vàng cười vô sỉ: “Em nói nè chị dâu, lão Mộc dù sao cũng là người của mình, chị nể mặt lão đại đi, cho hần hã giận một chút? Em biết chị rất tốt, không nỡ để người tốt gặp tai ương, còn người xấu thì xứng cường mà, phải không?”

Nếu không có Lâm Bắc Phàm ở bên cạnh, hần khẳng định là sẽ tới gần, nhẹ nhàng phủi bụi trên người đối phương để nịnh hót.

Long Yên Nguyệt bị hấn trái một câu chệ dẫu, phải một câu chệ là người tốt khiến cho lòng hoa nở rộ, suýt chút nữa thì quên cả thân phận của mình. Có điều cô ta vẫn kịp thời chế trụ mình, rất bất mãn nói: “Đây là cục công an, sao có thể để các anh làm loạn được?”

Trương Minh Thắng nghĩ tới mưu kế mà mình phí tâm lắm mới nghĩ ra được giờ sắp phá sản, không khỏi thất vọng kêu lên: “Lão đại!”

Lâm Bắc Phàm không nhin được mà ho khan một tiếng: “Kỳ thực, tôi cảm thấy chủ ý của A Thắng có chút âm hiểm...”

“Cái gì? Âm hiểm ư?”

Trương Minh Thắng trừng mắt gào lên.

“Có điều, đây là chủ ý của tụi bay, không liên quan gì tới cục công an cả, cho nên tụi bay cũng đừng có nói ra một cách quang minh chính đại như vậy chứ!”

Lâm Bắc Phàm cũng có chút vô sỉ cười cười.

Trương Minh Thắng và Mộc Hải Phong hai người đều trợn trừng mắt, lập tức hiểu ý tứ bên trong lời nói của Lâm Bắc Phàm, bọn họ làm lén lút thì được, nhưng không được để cho cả cục công an đều biết, như vậy sẽ làm ảnh hưởng tới danh dự của cục công an. Bọn họ đều quay sang nhìn nhau, cười rất âm hiểm, thầm nghĩ tới chủ ý hay.

“Cái đồ bại hoại này, sao có thể chỉ thị cho bọn họ làm vậy?”

Long Yên Nguyệt có chút tức giận, nhéo Lâm Bắc Phàm một cái.

Lâm Bắc Phàm cố ý hét lên hai tiếng: “Tiểu nguyệt, oan uổng quá, anh có chỉ thị cho họ làm đâu? Anh vừa rồi không nói gì cả, anh cũng không làm gì cả. Hơn nữa, công tay của bọn em tuy chất lượng thượng thừa, nhưng cũng không thể chắc chắn được trong một vạn cái bồng dưng có một cái xảy ra vấn đề. Cho dù là thượng cấp biết thì hình như cũng chẳng liên quan gì tới bọn em mà?”

Kỳ thực Long Yên Nguyệt cũng biết Vạn Kiến Sơn và Lục Linh Phân không phải là người tốt gì cho cam, bình thường nhìn thì áo quần bảnh bao, giống như là đáng cứu thế. Nhưng ai biết được bên trong đã làm ra bao nhiêu chuyện xấu xa? Cô ta cũng bất lực đối với loại sâu mọt cấp quốc gia này, dẫu sao thì mình cũng không quản tới được phương diện đó. Cô ta hơi trầm tư một lát, sau đó khẽ lắc đầu, nói: “Nói chung là vừa rồi em chẳng nghe thấy gì cả, các anh làm gì cũng chẳng liên quan gì tới em!”

Cô ta nói vậy đã chứng tỏ rằng sẽ không quản không hỏi chuyện này, mặc kệ cho mấy người bọn họ giải quyết.

“Long cục, Long cục!”

Đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa, giọng nói của một nam cảnh sát vang lên ở bên ngoài.

Long Yên Nguyệt khẽ nhíu mày, vội vàng bước tới mở cửa, chỉ thấy một cảnh sát hớt hải nói: “Long cục, Vạn Kiến Sơn và Lục Linh Phân đó nói là muốn gặp phạm nhân, cô xem...”

Mấy người bọn Lâm Bắc Phàm đều ngây người, hình như quá trùng hợp thì phải?

Bọn họ ở bên này vừa nghĩ ra một âm mưu nho nhỏ thì hai tên gốc đó không ngờ lại tự động chui vào lưới.

Trương Minh Thắng rất âm hiểm ghé vào tai Mộc Hải Phong, nói: “Lão Mộc, cơ hội của anh tới rồi đó. Lát nữa phải biểu diễn cho tốt nhé, để đôi cậu nam nữ đó biết thế nào là sự lợi hại của anh!”

Mộc Hải Phong hai mắt sáng bừng, ra sức gật đầu nói: “Tôi biết rồi!”

Long Yên Nguyệt có chút bất lực nhìn bọn họ, xem ra hôm nay đôi cậu nam nữ này là tự mình tìm chết rồi, cái này chẳng liên quan gì tới mình cả. Cô ta lập tức phất tay với người cảnh sát đó, nói: “Để bọn họ vào đi!”

Lâm Bắc Phàm kéo Long Yên Nguyệt chút bắt mần cùng Trương Minh Thắng, Khổng Băng Nhi và Mộc Hải Phong tới nói chuyện sau đó hần rời khỏi phòng, lặng lẽ sắp xếp mấy người cảnh sát bên ngoài.

Cả đám đều trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm.

Đây chính là chuyện vi phạm kỷ luật. Nếu như để người ngoài biết được, bọn họ đều không gánh chịu nổi.

Ánh mắt bọn họ tập trung vào Long Yên Nguyệt nhưng cô nàng đã sớm vứt bỏ tư cách cai đầu dài của mình, làm ra vẻ mặt chuyện này không liên quan tới mình, đáng về thờ ơ. Rõ ràng nàng tỏ vẻ cam chịu đối với chuyện này. Điều này làm tâm lý mấy nhân viên cảnh sát có phần tính toán.

Một lát sau, có hai người đi tới phòng của Mộc Hải Phong. Đó chính là Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Phân mà mọi người mới nhắc tới. Tuổi Vạn Kiếm Sơn không nhiều hơn Mộc Hải Phong, chỉ chừng ba mươi bảy, ba mươi tám, tướng mạo cũng đường bệ, mặc một bộ vét, có phong thái của một người thành đạt thế nhưng hai mắt của hần không ngừng loé lên những tia sáng sắc lạnh, có thể thấy hần cũng không phải là người tốt đẹp gì. Lục Linh Phân kia cũng hơn ba mươi tuổi, cũng được coi là có nhan sắc. Cả người toát ra sự hấp dẫn, nhưng cô ả trang điểm cũng rất tao nhã, khi di chuyển cả người uốn éo, có vẻ cô ả sợ người khác không biết mình là phụ nữ vậy.

“Ôi chào, đây không phải là Mộc Hải Phong sao? Rất lâu rồi không gặp. Tại sao anh lại ở chỗ này? Xem ra lần này anh ra ngoài là sai lầm. Chẳng được bao lâu, chỉ e anh lại bị tổng giam”.

Lục Linh Phân ồm ồm nói rồi cười hai duyên hai tiếng. Trên gương mặt không chút sợ hãi, cô ả lại còn liếc mắt khiêu khích đối phương, lời nói cũng vô cùng trào phúng.

Vạn Kiếm Sơn cũng cười ha hả nói: “Thật sự không ngờ chủ tịch Mộc lại ở đây. Chúng tôi lập tức tới đây xem ngài đã ở đây chưa. Hy vọng ngài ở trong này được ăn uống đầy đủ. Đừng chạy loạn ra ngoài nữa khiến cho xã hội lại náo loạn một phen”.

Mặc dù Vạn Kiếm Sơn nói rất thoải mái nhưng trên gương mặt của hần không có một chút vui vẻ. Hần chỉ hận không thể xử tử người đàn ông đang đứng trước mặt hần này. Đối với hần mà nói, chuyện bằng mặt không bằng lòng chính là chuyện cơm bữa. Hơn nữa trước đây chính hần cũng dựa vào chút bản lĩnh đó để có nên địa vị ngày hôm nay.

Mộc Hải Phong nhìn hai người, trong lòng liên tục cười khẩy. Hần chỉ hận không thể lôi đôi cẩu nam nữ này ra ngoài phố thị uy, phát tiết nỗi hận trong lòng. Nhưng khi nghĩ tới âm mưu của mình, hần lại kìm nén tâm trạng của mình lại, hần uể oải nửa nằm, nửa ngồi trên ghế, lắc lư đôi tay bị còng, nói vẻ chẳng mặn mà, cũng chẳng nhạt nhẽo: “Đa tạ hai người quan tâm. Sau này hai người có thời gian, hãy tới thăm tôi nhiều hơn. Hãy mang cho tôi thứ gì đó là tôi cảm thấy rất mỹ mãn”.

Lục Linh Phân sững sốt nhìn con người trước đây cứ mỗi khi nhìn thấy ả thì chỉ hận không thể giết chết ả. Tại sao lần này anh ta lại trở nên biết nghe lời như vậy? Chẳng lẽ anh ta đang có âm mưu gì sao? Cô ả cảnh giác nhìn Mộc Hải Phong thế nhưng khi ánh mắt của cô ả nhìn thấy cái còng trên tay và hai chân Mộc Hải Phong, lập tức nổi lo lắng đã hoàn toàn tan biến. Cô ả mỉm cười, gật đầu nói: “Điều này là đương nhiên. Anh là chồng em, lại vừa là chủ tịch công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc. Tại sao em lại không tới thăm anh chứ?”

Đôi mắt Lục Linh Phân đảo liên tục, cô ả nghĩ xem nên tìm cách nào để có thể giết chết ngay lập tức Mộc Hải Phong, để tránh cho anh ta thường xuyên xuất hiện, quấy rối cuộc sống tốt đẹp hiện tại của ả. Trước kia cô ả đi theo Mộc Hải Phong chính là tham tiền tài của Mộc Hải Phong nhưng ngay sau khi cô ả đoạt được tiền tài và quyền lợi nhất định thì bắt đầu có cảm giác chán ghét một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi như Mộc Hải Phong. Cô ả bắt đầu suy nghĩ vì tương lai sau này của mình, cuối cùng quyết rũ hạng người cũng có trái tim đen Vạn Kiếm Sơn, sắp đặt hãm hại Mộc Hải Phong, làm cho hần bị tổng vào nhà tù. Có thể không quá đáng khi dùng cụm từ “lòng dạ rắn rết” để hình dung về ả này.

Vạn Kiếm Sơn cũng cười âm trầm nói: “Đúng vậy, chủ tịch. Chúng tôi nhất định sẽ quan tâm chăm sóc anh”.

Mộc Hải Phong cười nhạt nói: “Có những lời này của hai người là tôi yên tâm rồi”.

Vạn Kiếm Sơn nở một nụ cười âm hiểm, tàn nhẫn, hắn đi tới trước mặt Mộc Hải Phong, khom người, mỉm cười nói: “Chủ tịch, nói thật, tuổi của ông cũng không còn trẻ nữa. Ông hãy cứ yên tâm ở lại trong nhà tù nửa đời sau của mình đi. Cần gì phải ra ngoài gây chuyện nữa? Ông cũng thấy đó. Công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc dưới sự quản lý của tôi và Linh Phân đã phát triển rất tốt. Nói cho cùng, ông cũng chỉ là một phế nhân, sống trên đời này cũng chỉ lãng phí lương thực mà thôi”.

Mộc Hải Phong cười nhạt nói: “Mày làm như vậy không sợ tao trả thù sao? Một khi hai người chúng mày là người như thế, sau này chết đi sẽ xuống mười tám tầng địa ngục”.

Vạn Kiếm Sơn cười hô hô nói: “Báo ứng ư? Ông nghĩ rằng tôi là người mê tín tin vào thần phật sao? Bây giờ tôi đã có cả công ty Tư Đồ Nhạc, tôi có tiền, cũng có quyền, không ai làm gì được tôi. Còn về phần ông thì sao? Tôi chỉ biết ông đã trở thành một người bệnh tâm thần, bị nhốt trong nhà giam cho tới lúc chết. Ha ha ha” Những cố gắng của hắn mấy năm nay chỉ là cố gắng đập Mộc Hải Phong xuống. Bây giờ hắn nhìn thấy dáng vẻ thê thảm của Mộc Hải Phong, trong lòng hắn có một cảm giác vui sướng không nói nên lời. Quả thực bây giờ hắn còn sung sướng hơn so với việc tìm được hai cô ả tối hôm qua. Chỗ đó của hắn lại dựng đứng lên một cách khiếm nhã, suýt chút nữa nó đã đục thủng quần chui ra ngoài.

Trong mắt Mộc Hải Phong hiện lên một tia sáng sắc lạnh, hắn nói: “Nếu như vậy, tao sẽ làm cho mày biết sự lợi hại của tao”.

Mộc Hải Phong mạnh mẽ đứng dậy. Hai tay hắn hung hăng nắm lấy hai vai Vạn Kiếm Sơn, lên gối phải, hướng chỗ “cậu nhỏ” của Vạn Kiếm Sơn, điên cuồng thúc mạnh.

Vạn Kiếm Sơn thật sự không ngờ trong lúc này Mộc Hải Phong còn có khả năng đánh hắn. Lập tức hắn trừng mắt gào to: “Ông...ông...” Vạn Kiếm Sơn còn chưa nói xong, đã có cảm giác như bị ăn một đòn rất nặng. Hắn cảm thấy toàn thân mình đau đớn dữ dội làm hắn phải kêu lên những tiếng “ngao ngao ngao” thảm thiết. Thân hình hắn muốn lùi lại sau tránh đòn công kích của đối phương nhưng bây giờ Mộc Hải Phong đã như phát điên, không biết một sức mạnh điên cuồng xuất hiện từ đâu làm cho Vạn Kiếm Sơn không thể nhúc nhích. Hắn chỉ còn biết gào lên từng tiếng thảm thiết, hứng chịu đòn công kích điên cuồng tiếp theo của Mộc Hải Phong.

Lục Linh Phân chưa bao giờ nhìn thấy tình cảnh này. Cô ả thấy hai mắt Mộc Hải Phong đỏ ngầu lên, hoàn toàn giống như một người điên, chà đập Vạn Kiếm Sơn. Cô ả cảm thấy đầu mình như muốn vỡ tung ra.

Tại sao Mộc Hải Phong có thể thoát khỏi còng tay? Hai tay cô ả bịt mắt gào lên từng câu rất chói tai: “A, người đâu. A...” Mấy cảnh sát bên ngoài phòng nghe thấy tiếng la thảm thiết từ bên trong truyền ra thì đưa mắt nhìn nhau sau đó tất cả đồng loạt quay đầu đi giống như không ai nghe thấy bất kỳ điều gì, còn việc gì khác cần phải làm.

Mộc Hải Phong không biết hắn đã tấn công Vạn Kiếm Sơn trong bao lâu. Dù sao hắn cũng biết hạ thế của Vạn Kiếm Sơn bị hắn đá mềm nhũn, giống như một con giun vậy. Không biết sau này có thể sử dụng được nữa hay không.

Mộc Hải Phong cười âm trầm, hung ác nói: “Không phải mày rất lợi hại sao? Không phải mày muốn giết chết tao sao? Mày hãy mau tới đây. Mộc Hải Phong tao đang chờ mày”.

Khuôn mặt của Mộc Hải Phong trở nên cực kỳ dữ tợn, trông giống như ác quỷ dạ xoa tới từ địa ngục.

Vạn Kiếm Sơn chỉ dựa vào việc Mộc Hải Phong bị khống chế nên mới tỏ ra ngang ngược như vậy. Hắn lại chưa bao giờ học võ công. Đương nhiên không có thân thể ghê gớm, ngay lập tức hắn đã quỳ dập xuống đất, hình thành tình cảnh cúi đầu xưng thần. Càng không cần phải nói nỗi đau đớn đã làm sắc mặt hắn trắng bệch, ngay cả một tia máu cũng không có. Hơn nữa đây là lần đầu tiên hắn gặp phải nỗi đau đớn như vậy. Trong đầu hắn đã xuất hiện suy nghĩ lo sợ, nghi ngại, thế nhưng thân thể hắn chỉ biết lắc lư, ngồi thất thần một hồi lâu.

Mộc Hải Phong buông Vạn Kiếm Sơn đã bị hù dọa tới chết khiếp ra. Hắn cười nhạt đi tới bên cạnh Lục Linh Phân.

Lục Linh Phân hoảng sợ hết lên cựa quậy: “Hải Phong, Hải Phong, anh, anh đừng có tới đây. Tôi, tôi, cứu mạng, cứu mạng. A...” Những lời đó của cô ả không tiếp tục được nữa. Cô ả đã bị Mộc Hải Phong nhắc

bồng lên, cả người cô ả lơ lửng trên không trung.

“Mày là con tiện nhân. Tao toàn tâm toàn ý đối với mày. Mày lại đi quyến rũ thằng đàn ông khác hãm hại tao, cướp đoạt tài sản của tao. Hôm nay tao không cho mày biết sự lợi hại của tao, Mộc Hải Phong tao có còn xứng làm người nữa không? mày cũng chết đi cho tao” Mộc Hải Phong cười nhạt nói.

Lục Linh Phân chưa từng thấy cảnh phát uy như này của Mộc Hải Phong. Cô ả đã bị hù dọa tới bay mất cả hồn vía. Cô ả cuống quýt nói: “Hải Phong, em, em biết sai rồi. Cầu xin anh hãy cho em một cơ hội. Em, em vẫn còn yêu anh. Em nguyện ý làm hết thảy vì anh. Em thật vẫn còn yêu anh”.

Bây giờ cô ả thực sự không cần tiền bạc cùng quyền lực. Chỉ cần Mộc Hải Phong buông tha cho ả, đó chính là điều tốt đẹp nhất. Thế nhưng rốt cuộc trong lời nói của cô ả có mấy phần thật, mấy phần giả thì không ai biết.

“Cứ lắm nhảm đi. Con diêm này, mày nghĩ rằng tao vẫn còn tin mày sao?”

Mộc Hải Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Anh, anh. A, anh làm gì vậy? Đừng như vậy, em van anh...” Lục Linh Phân sợ hãi tới mức người cô ả run lên bần bật nhưng khi cô ả phát hiện Mộc Hải Phong đang cởi quần mình, ả còn tưởng Mộc Hải Phong muốn cùng ả làm cái chuyện đó ngay tại đây. Trong lòng cô ả vừa vui mừng vừa sợ hãi. Vui mừng chính là Mộc Hải Phong vẫn còn mê đắm thân thể ả, chỉ cần hấn không đánh ả, để cho hấn “cười” ả thêm một lần nữa thì đã sao nào? Điều làm ả lo sợ chính là trong một thời gian dài như vậy Mộc Hải Phong không tiếp xúc với phụ nữ, bây giờ đòi hỏi quá mức, tới hàng mấy tiếng đồng hồ vậy thì không phải chính ả đã gặp hạn sao?

Mộc Hải Phong đã nhìn thấy suy nghĩ của Lục Linh Phân trong ánh mắt ả, hấn cười nhạt nói: “Mày nghĩ rằng tao muốn mày sao? Mày là con tiện nhân. Tao bây giờ nhìn thấy mày là căm ghét, sao tao có thể muốn mày nữa?”

“Vậy, vậy anh muốn làm gì?”

Lục Linh Phân cảm thấy bên dưới mình mát lạnh, quần lót của cô ả đã bị Mộc Hải Phong lột ra.

Mộc Hải Phong cầm một chai bia không ở bên cạnh cười nhạt nói: “Đương nhiên là làm một chuyện khác”.

“Anh, anh” Làm gì có chuyện Lục Linh Phân không biết Mộc Hải Phong muốn làm gì. Cô ả sợ hãi la ầm lên.

“Mày chết đi, đồ tiện nhân. Không phải mày không có tự trọng sao? Tao sẽ khiến mày không còn tự trọng”.

“A, cứu mạng. A, cứu mạng. A...”.

Từ trong phòng truyền ra tiếng la hét thê lương làm những cảnh sát bên ngoài nghe thấy đều cau mày, lông tóc trên thân thể dường như cũng muốn dựng đứng. Cứ bỏ mặc phạm nhân như vậy, liệu có gây ra án mạng không? Nếu như bọn họ chỉ đánh nhau vân vân, đương nhiên không phải là vấn đề lớn. Dù sao đối với những chuyện như này, bọn họ chỉ nói mấy câu là thể lấp liếm được. Nhưng nếu để xảy ra chết người vậy thì... “Lâm đại ca, anh xem chuyện này...” Rốt cuộc một nhân viên cảnh sát không kiềm chế được sự lo lắng của mình liền tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, khẽ hỏi thăm dò.

“Ồ, cậu nói chuyện này hả?”

Lâm Bắc Phàm đứng dựa vào tường, hấn uể oải nhìn đồng hồ, cười nói: “Sau hai phút nữa mọi người cứ việc mở cửa tiến vào”.

Mấy người cảnh sát đều trừng mắt, ngăn người sau đó lập tức gạt đầu.

Trong vòng hai phút đồng hồ sẽ không gây chết người chứ? Nghe như tiếng kêu gào của người phụ nữ kia lại như là sung sướng. Không phải sẽ chết dễ dàng như vậy chứ? Xem dáng vẻ này thì dù có chết thì cũng chết vì sung sướng.

400. Chương 402: Hậu Quả Hãm Hại Người Khác

Lúc này trong phòng thẩm vấn vô cùng hỗn loạn. Nửa người bên dưới của Lục Linh Phân đã bị Mộc Hải Phong ấn xuống mặt đất, cô ả không ngừng phát ra những âm thanh không biết là tiếng rên rỉ vui sướng hay là đau đớn. Khó khọc lắm Vạn Kiếm Sơn mới lấy lại tinh thần. Hắn chỉ cảm thấy 'thằng cu' của mình không còn cảm giác gì hết, giống như nó không còn tồn tại. Quả thật hắn không ngờ lại xảy ra vấn đề nghiêm trọng này nhưng ngay lúc đó hắn phát hiện màn kịch trong phòng còn kinh khủng hơn, trong khi đó tiếng rên rỉ cùng với nửa thân trần của Lục Linh Phân làm hắn sợ hãi tái nhợt mặt, hai chân run run không tự chủ được nữa, suýt chút nữa hắn sấn đá ra quần.

Mặc dù bình thường hắn thích dùng tay chọc vào "chỗ kín" của phụ nữ nhưng chính mắt hắn nhìn thấy cảnh của hai người đó thì lại hoàn toàn khác. Hắn đã bao giờ thấy một cảnh bạo lực như thế này chưa? Trong cơn mắt hắn mặc dù Mộc Hải Phong rất ngang ngược, rất thủ đoạn nhưng chỉ là ở trong lĩnh vực kinh tế cùng thương trường mà thôi.

Tại sao Mộc Hải Phong lại có hành động bạo lực tới nhường này? Hắn cảm thấy Mộc Hải Phong trước mặt vô cùng xa lạ. Một cơn ớn lạnh khó có thể miêu tả được từ chân hắn tiến thẳng lên não khiến hắn suýt chút nữa ngất xỉu.

Thời gian hai năm nằm trong nhà tù của một người cũng đủ để làm cho người đó thoát thai hoán cốt, biến thành một người hoàn toàn khác. Ở nơi này không có bất kỳ cái gì gọi là lương tri, thiện lương cùng lý trí. Để có thể sinh tồn ở nơi này chỉ có thể dựa vào duy nhất một thứ: đó chính là nắm tay của mình. Chỉ có vũ lực mới có thể giải quyết hết thảy mọi việc. Nếu như bạn không có chút sức mạnh nào thì khi đó bạn vẫn chỉ bị người khác dẫm bẹp dưới chân, vĩnh viễn như vậy.

Đơn giản Mộc Hải Phong chỉ cần sinh tồn trong hoàn cảnh này. Trong đầu hắn cũng ghi tạc hai người. Một người chính là Vạn Kiếm Sơn, người còn lại chính là Lục Linh Phân. Cho tới chết hắn cũng không thể quên hai người này.

Thù hận có thể biến một người yếu đuối trở nên mạnh mẽ, lại càng có thể biến một người tốt hoàn toàn trở thành một ác ma.

Sau bốn, năm phút, Vạn Kiếm Sơn mới lấy lại tinh thần từ trong cơn hoảng sợ. Hắn vội vàng tiến tới chỗ Mộc Hải Phong để cứu Lục Linh Phân nhưng với chút sức lực của mình hắn sao có thể là đối thủ của Mộc Hải Phong đây? Ngược lại hắn còn bị Mộc Hải Phong vung tay đánh văng ra hai mét, nặng nề đập vào tường làm hắn suýt chút nữa thổ máu.

Trong tình thế cấp bách này Vạn Kiếm Sơn bất chấp tất cả, hắn cầm một cái ghế nhắm gáy của Mộc Hải Phong tàn nhẫn đánh tới.

"Anh đang làm gì vậy? Mau bỏ cái ghế xuống. Nếu không bỏ xuống chúng tôi sẽ nổ súng".

Cánh cửa phòng thẩm vấn bị mấy nhân viên cảnh sát đá tung ra, vừa vặn cảnh đó loạt vào mắt họ. Tất cả nổi giận đùng đùng nhìn Vạn Kiếm Sơn, biến hắn thành tội phạm đang hành hung, tất cả đều rút súng lục đeo bên hông ra, cảnh giác nhìn hắn.

Gần như Vạn Kiếm Sơn nổi điên. Tại sao lúc trước khi hắn bị Mộc Hải Phong đánh thì bọn họ không xuất hiện cứu mình? Bây giờ khi mình vừa mới gờ ghề lên thì bọn họ lại lập tức xuất hiện. Chẳng lẽ họ chỉ muốn bắt chính mình sao? Vạn Kiếm Sơn vội vàng bỏ chiếc ghế trong tay xuống, hắn cười làm lành nói: "Các vị cảnh sát. Tôi, tôi không làm gì. Chẳng qua là thấy anh ta, anh ta lại phát bệnh nên tôi muốn ngăn cản anh ta vì vậy, vì vậy tôi mới bắt đắc dĩ làm như vậy...".

Vạn Kiếm Sơn như muốn khóc.

Mấy nhân viên cảnh sát "hừ" nhạt một tiếng, nhìn lướt qua Mộc Hải Phong đang nổi điên nói: "Anh ta nổi điên hay không nổi điên đều do cảnh sát chúng tôi xử lý, không phải chuyện của anh. Anh ta là người điên, anh ta đánh người sẽ không bị xử phạt. Anh là người bình thường, nếu như anh làm vậy, anh sẽ bị xử phạt".

Gần như Vạn Kiếm Sơn học máu tươi. Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tên khốn Mộc Hải Phong lúc trước đánh mình như già giò, làm “cậu em” của mình tới bây giờ vẫn còn một mớ rã rời, không biết sau này có còn ‘dùng’ được nữa hay không.

Bây giờ cảnh sát lại tráo trở cho rằng Mộc Hải Phong không phạm pháp, chính bản thân mình mới chạm vào hắn lại phạm pháp. Còn có luật pháp nữa hay không? Vạn Kiếm Sơn càng nghĩ càng bực mình. Chuyện chó má gì đây? Nhưng bản thân mình còn trách ai được đây? Ai bảo hắn và Lục Linh Phân vu oan cho Mộc Hải Phong bị bệnh thần kinh?

Hắn chỉ còn cách đứng dạt ra bên nhìn cảnh sát xử trí Mộc Hải Phong.

Mấy nhân viên cảnh sát vội vàng xông lên túm lấy Mộc Hải Phong, giật lấy chai bia ướt sũng còn mang theo mùi vị khác thường từ tay hắn rồi mới ấn hắn ngồi xuống ghế. Ngay khi thấy còng tay của hắn đã mở ra, mấy người cảnh sát không khỏi liếc mắt nghi ngờ nhìn Vạn Kiếm Sơn và nói: “Ai đã mở còng chân và tay anh ta? Lá gan của hai người cũng to thật”.

“Hả? Cái gì? Còng tay? Chúng tôi vẫn chưa động tới anh ta, đột nhiên anh ta nổi điên. Ôi, không, đột nhiên giống như một người khác. Anh ta chỉ hận không thể giết chết chúng tôi. Liệu có phải còng tay có vấn đề không?”

Vạn Kiếm Sơn nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của mấy người cảnh sát mà chỉ muốn đâm đầu chết quách cho xong. Chuyện gì đang xảy ra vậy. Chính bản thân mình bị người khác đánh, cuối cùng lại mắc phải tội danh thả phạm nhân sao?

Mặc dù Lục Linh Phân không còn trẻ thể nhưng cặp mông của cô ả này lại rất trắng, hơn nữa còn rất đầy đặn làm cho người khác có một cảm giác chỉ muốn đánh sâu vào trong. Bây giờ cả người cô ả vô lực, các khớp xương như muốn rời ra. Cô ả đang quỳ trên mặt đất giống như một con chó, hai gò má ửng đỏ, giống như quả đào mật đã chín, lầm bầm nói: “Anh ta là kẻ điên, anh ta là kẻ điên” Cô ả cảm giác như bản thân mình giống như đại dương mệnh mông, không ngừng tuôn ra chất lỏng, mấy lần liên tiếp như vậy đã làm cô ả cơ hồ hạnh phúc muốn chết nhưng nửa thân trần truồng của mình bị nhiều người đàn ông ngó thấy làm cô ả cực kỳ xấu hổ, chỉ hận không có một lỗ nẻ để chui vào.

Một phụ nữ ở vào độ tuổi của cô ta, nhu cầu rất mạnh mẽ, trong khi một người nhỏ nhắn như Vạn Kiếm Sơn đương nhiên không thể thỏa mãn cô ả. Lần này tốt hơn nhiều, một lần mà ba, bốn lần lên đỉnh làm cho cô ả cuối cùng đã trở thành một người phụ nữ khoái cảm, chỉ có điều phương pháp này hơi bạo lực một chút

“Chúng tôi biết anh ta là người điên. Các người không biết sao?”

Mấy người cảnh sát đều tỏ vẻ vô tội, bọn họ vừa bắt giữ Mộc Hải Phong vừa nói với hai người: “Bây giờ hai người còn nói cái gì là không có nữa không? Nếu như chỉ là vấn đề anh ta là người điên thì không cần phải nói gì nữa. Đối với những người bệnh bị mắc bệnh thần kinh, chúng tôi cũng không có cách nào cả. Điều duy nhất chúng tôi có thể làm là lại tống giam anh ta, để anh ta tiếp tục ở trong đó”.

Bây giờ hai người Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Phân chỉ còn hối hận và hối hận. Ai bảo ban đầu hai người cấu kết với nhau hãm hại Mộc Hải Phong? Hơn nữa lại còn vu cho hắn mắc bệnh thần kinh để tới mức bây giờ hai người bị hắn dọa phát khiếp, bị giày vò mà cũng không có cách nào trả đũa lại.

Hai người chỉ còn biết tức giận trừng mắt nhìn Mộc Hải Phong, chỉ còn cách điu nhau đứng đây. Lục Linh Phân vội vã quay người lại, không quan tâm tới quần chíp của mình ướt sũng, mặc quần vào rồi cả hai đi ra bên ngoài.

“Ta, ta yêu hai người. Hy vọng sau này hai người thường xuyên tới thăm ta. Cả đời này ta cũng không quên hai người”.

Mộc Hải Phong ngồi trên ghế, thản nhiên khiêu khích hai người. Mộc Hải Phong suýt chút nữa phá lên cười khi hắn nghĩ tới màn điên cuồng của mình lúc trước, hắn chỉ e đây chính là hành động sung sướng nhất của mình. Hắn cảm giác như chính mình mới đang ở độ tuổi hai mươi, thân thể tràn ngập sức sống.

“Mày...” Hai người Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Phân run bắn người, cả hai suýt chút nữa ngã lộn xuống đất. Trong thâm tâm bọn họ cực kỳ bức bối, oan ức, cực kỳ căm hận, cũng cực kỳ hối hận.

Liệu có phải đầu mình là đầu lừa đá không? Đến gặp cái gã thần kinh Mộc Hải Phong này làm gì vậy? Đây không phải là vô công rồi nghề mua việc vào mình sao? Cả hai liếc mắt nhìn nhau, không nói câu nào nhưng sắc mặt vô cùng khó chịu.

“Đi đường cẩn thận. Ta hy vọng sau này các người có thể sống vui vẻ, làm việc tốt, không nên tức giận, không nên đánh nhau”.

Mộc Hải Phong cười một cách vô sỉ sau lưng hai người, quả thật hắn khá giống với người bị bệnh thần kinh.

“Ôi, người này thực sự mắc bệnh thần kinh. Ngay cả điều như vậy cũng nói ra, nhất định sẽ không bị phạt”.

Mấy nhân viên cảnh sát lại làm bộ làm tịch thờ dài, giống như Mộc Hải Phong đã trở thành một người bệnh thần kinh.

Hai người Vạn Kiếm Sơn quay đầu lại, dữ tợn trừng mắt nhìn Mộc Hải Phong một cái rồi vội vàng bỏ chạy trốn chết.

“Ồ, cái quần lót phụ nữ sao lại ướt như thế này? Chẳng lẽ đi tiểu ra quần sao? Người này cũng thật là, lớn như vậy rồi mà vẫn đi tiểu ra quần. Chẳng phải như vậy là làm hư những người bạn nhỏ sao?”

Trương Minh Thắng đứng ở cửa, hắn nhìn thấy hai người đi ra liền trêu chọc một câu, giọng nói của hắn cực kỳ trào phúng.

Lục Linh Phân đỏ bừng mặt, cô ả chỉ muốn khóc. Ở đâu ra hạng người như vậy chứ?

Cô ả vội vàng hai tay bưng mặt, run run kêu lên: “Tôi, tôi, tôi không có, tôi chỉ là...”.

Nhưng cô ả sao có thể nói khi trước ở bên trong mình đã ‘xuất’ ra mấy lần? Bây giờ trong lòng chỉ có một cảm giác như trái tim bị đông cứng lại.

“Ồ, không khí trong phòng tại sao lại có mùi kinh dị thế này?”

Lâm Bắc Phàm cũng làm ra vẻ kinh ngạc dò hỏi.

“Đúng vậy. Chính xác là có một mùi rất cổ quái. Hình như là mùi giống như em và mấy cô bé làm xong cái chuyện đó. Không khí khi đó cũng có cái mùi giống như này. Đây là mùi của không khí sau khi ‘mây mưa’ xong”.

Trương Minh Thắng làm vẻ vẻ bưng bít giải thích.

Lập tức Lâm Bắc Phàm trợn trừng mắt, hắn lắp bắp nói: “Cái gì? Là, là là cái mùi đó sao? Nói vậy thì chẳng phải hai người bọn họ ở trong phòng với một người đàn ông khác đã làm ra cái chuyện đó sao? Bọn họ, bọn họ cũng quá đáng như vậy sao?”

Hắn nhìn Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Sơn giống như nhìn thấy yêu quái.

“Bọn họ thích làm chuyện” nam nữ” trước mặt người khác sao? Mạnh mẽ, cực kỳ mạnh mẽ” Trương Minh Thắng ngửa mặt than thở.

Cơ hồ Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Phân như muốn sụp đổ.

Hai người này là ai vậy? Tại sao lại khốn nạn như vậy? Ngay cả những lời như vậy cũng nói ra được.

Cả hai người không nhận ra Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng, thấy hai người này trong cục công an nên cũng tưởng rằng Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng cũng là cảnh sát vì vậy không dám đắc tội, chỉ còn biết vâng vâng dạ dạ nói mấy câu rồi vội vã bỏ đi.

“Hai người cũng rất quá đáng. Điều như vậy mà cũng nói được”.

Khổng Băng Nhi từ khúc quẹo đi tới, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ ửng, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Trương Minh Thắng, giống như Lâm Bắc Phàm đã bị hắn làm hư hỏng vậy.

“A, chị dâu. Điều này không có quan hệ gì với tôi. Đây tất cả chỉ là chủ ý của lão đại”.

Trương Minh Thắng là ra cở bị oan uổng, hắn sờ một tròng, hai mắt nhấp nháy, trông rất thuần khiết, thành thật.

“Chết đi. Cái gì là tiểu đại tẩu? Chán ngắt”.

Khổng Bằng Nhi ngượng ngừng trừng mắt nhìn hấn.

Long Yên Nguyệt nhìn dáng vẻ trêu chọc nhau của ba người thầm thấy ê ẩm trong lòng. Chính bản thân mình cũng là phụ nữ, tại sao tên khốn Lâm Bắc Phàm này lại không cư xử với mình như vậy? Nàng đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, giận dữ nói: “Các người giày vò người ta xong chưa? Bây giờ chúng ta lại tiến hành theo trình tự bình thường, tổng hấn vào nhà giam”.

401. Chương 403: Trả Thù!

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng gỡ thủ đoạn với Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Phấn. Mặc dù không để Mộc Hải Phong báo thù tới cùng nhưng ít nhiều cũng hoá giải được khá nhiều mối hận chứa chất trong lòng hấn làm cho Mộc Hải Phong cực kỳ biết ơn, suýt chút nữa hấn đã quỳ xuống dập đầu cảm tạ hai người.

“Lão đại, anh muốn đối phó với hai người này như thế nào? Cái công ty Tư Đồ Nhạc kia là của lão Mộc. Mục đích cuối cùng của chúng ta là kiếm có làm hai người đó tiêu đời, giúp lão Mộc đoạt lại công ty” Ngay khi ba người Lâm Bắc Phàm rời khỏi cục công an, Trương Minh Thắng tò mò hỏi Lâm Bắc Phàm. Theo như hấn nghĩ việc đoạt lại công ty quả thực rất khó khăn.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói: “Kỳ thật làm sụp đổ một công ty không có gì khó khăn. Nhưng vấn đề là vừa làm sụp đổ công ty vừa có thể khôi phục lại tự do cho lão Mộc thì quả thực cũng cần phải kỹ năng ngầm”.

“Điều này có thể làm được không? Bây giờ lão Mộc đã ngồi trong tù hai năm. Tất cả sự thật đã biến đổi. Chúng ta có thể sửa đổi bằng cách nào đây? Nếu muốn làm không phải sẽ liên quan tới rất nhiều người sao?”

Trương Minh Thắng lâu bầu nói, đột nhiên mắt hấn sáng lên, hấn bừng tỉnh nói: “Ta đánh. Lão đại, ý của anh là cùng hạ gục cái gã thầy thuốc đã hãm hại lão Mộc phải không? Cái...con chó Nhật đó, ngay cả lão Mộc cũng dám giở trò. Em xem hấn đã chán sống rồi” Trương Minh Thắng tức giận, vung nắm tay lên, sắc mặt đỏ, xem ra hấn đã cực kỳ tức giận.

Mặc dù Trương Minh Thắng và Mộc Hải Phong biết nhau chưa lâu nhưng cũng coi như là bạn bè của mình, quan hệ cũng không tệ. Sao hấn có thể chịu được khi thấy bị người khác sức hiếp?

“Thật ra chuyện này cũng rất đơn giản”.

Trong mắt Lâm Bắc Phàm loé lên một đạo hàn quang, hấn gật đầu nói.

“Ồ, kế hoạch gì? Có cần phải em ra tay không?”

Trương Minh Thắng như thấy lại muốn thu thập người khác, máu trong người hấn lập tức lại như sôi lên, còn kích động hơn rất nhiều khi bản thân hấn nhìn thấy hai cô nàng.

“Chú? Đương nhiên cần phải có chú. Nếu như không có chú, kế hoạch này tuyệt đối không thể nào tiến hành được”.

Lâm Bắc Phàm biết thế lực hùng mạnh của Trương Minh Thắng ở Nam Thành. Chỉ cần một câu nói của hấn là có thể thay đổi tất cả. Đây chính là điều bản thân Lâm Bắc Phàm không thể làm được.

“Ồ, lão đại muốn em làm gì?”

Trương Minh Thắng gật đầu dò hỏi.

Lâm Bắc Phàm trừng mắt nhìn xung quanh rồi hấn thì thảo vào tai Trương Minh Thắng một lúc, nói rõ chi tiết của kế hoạch, thậm chí từng bước tiến hành cũng đều nói lại rất tỷ mỉ làm cho đôi mắt nhỏ của Trương Minh Thắng phát ra ánh sáng xanh mơn mớn, giống như loài sói đói nhìn thấy thức ăn ngon vậy, suýt chút nữa hấn chỉ muốn gào lên.

“Ta đánh, Lão đại, kế hoạch này của anh cũng thật âm hiểm. Ngay cả cách này anh cũng nghĩ ra được. Nếu như để hai người đó biết được thì chỉ e cả hai tức chết lập tức. Thế nhưng em lại rất thích. Em chỉ thích nhìn sắc mặt của hai người vào lúc đó. Ha ha ha” Trương Minh Thắng liên tục tán dương Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cười tà ác nói: “Cái này gọi là dùng người này đối phó với người kia. Hay còn gọi là dùng người trị người. Anh muốn làm cho hai người Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Phân muốn khóc mà cũng không khóc được. Ai bảo bọn chúng đã làm những chuyện không ai có thể tha thứ được”.

Trong lòng Khổng Bằng Nhi xuất hiện những suy nghĩ linh tinh khi nhìn vẻ mặt cười cợt rất vô sỉ của hai người Lâm Bắc Phàm, tựa như bất kỳ chuyện gì xảy ra trước mặt hai người thì cũng chỉ giống như chuyện vặt.

Sau khi hai người Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Phân rời khỏi cục công an, thì phát hiện thân thể mình có rất nhiều chỗ khó chịu. Đầu tiên là Vạn Kiếm Sơn, hắn phát hiện ra “cậu nhỏ” của hắn ngoại trừ chức năng bài tiết nước tiểu thì không còn công dụng nào khác. Cho dù là có bốn, năm cô nàng đang nằm trên giường chờ đợi hắn, “cậu nhỏ” của hắn vẫn chỉ cúi đầu ủ rũ, không có bất kỳ phản ứng nào hết. Trước kia chỉ cần xem mười phút “cảnh nóng”, “cậu nhỏ” của hắn đã ngẩng đầu, ưỡn ngực, đứng thẳng dậy nhưng bây giờ hắn có xem tới mấy tiếng đồng hồ thì nó cũng không có bất kỳ phản ứng nào. Điều này làm một người háo sắc như tính mạng mình như Vạn Kiếm Sơn cuống cuống hoảng sợ.

Hắn vội vàng tìm mua rất nhiều thuốc tráng dương, nào là Viagra mà đàn ông rất thích, nào là thuốc nước Thận bảo vân vân. Hắn uống một hơi hết phân nửa mới cảm thấy bụng dưới của mình có chút nóng nóng nhưng hoàn toàn không thể khôi phục tình trạng mạnh mẽ như rồng như hổ của trước kia, thậm chí không còn cả “giữ” được mười mấy giây đồng hồ làm cho những cô nàng đó có cảm giác cực kỳ khó chịu, nhìn hắn với ánh mắt khác thường. Cuối cùng Vạn Kiếm Sơn đã nhận ra thủ đoạn độc ác của Mộc Hải Phong, trong lòng hắn giận điên lên, hắn liên tục lôi tổ tông mười tám đời của Mộc Hải Phong ra chửi rủa.

Sau khi người đàn ông có tiền thì muốn làm gì vậy? Không phải là muốn hưởng thụ các loại sơn hào hải vị cùng với mỹ nữ sao? Bây giờ Vạn Kiếm Sơn hắn có tiền nhưng lại không có cách nào hưởng thụ mỹ nữ. Cái này còn đau khổ hơn ngàn vạn lần so với giết chết hắn.

Mặc dù tình hình của Lục Linh Phân không nghiêm trọng như của Vạn Kiếm Sơn nhưng đối với phụ nữ mà nói cũng là một hình thức hành hạ tinh thần. Sau khi cô ả trải qua sự huỷ hoại của Mộc Hải Phong, nhu cầu về vấn đề đó của cô nàng tăng hơn rất nhiều so với bình thường. Hơn nữa bây giờ những người đàn ông bình thường đã không còn thoả mãn được cô ả. Đôi khi một buổi tối cô ả “chiến” với bốn người đàn ông liên tục mà vẫn không thể làm cô ả hoàn toàn thoả mãn.

Tại sao đồ chơi của người đàn ông không thể so sánh với một chai bia vậy?

Chỉ e đồ chơi của những người đàn ông Châu Phi dững mẫn cũng còn lâu mới có thể sánh với một chai bia.

Rốt cuộc hai người cũng hiểu ra một việc: Muốn trả thù một người, không phải chỉ có mỗi một cách giết chết đối phương. Còn có biện pháp làm đối phương rơi vào tình trạng nửa sống nửa chết mới thực sự đáng sợ, kinh khủng nhất. Đó chính là sự tàn phá và tra tấn tinh thần.

Đáng tiếc cả hai thật sự không ngờ, sự trả thù nhằm vào hai người tới lúc này mới thật sự bắt đầu.

Sáng sớm ngày hôm nay, Vạn Kiếm Sơn vừa mới lái xe đi tới công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc đã thấy trước cửa công ty có một nhóm lớn phụ nữ trang điểm xinh đẹp, thoát nhìn giống như những cô nàng chuyên môn đi khách, tổng cộng có khoảng bốn năm mươi người, tất cả đều trang điểm rất kinh khủng. Nếu như là trong đêm tối, nhất định sẽ bị người khác coi là ác quỷ.

“Các người, các người có chuyện gì vậy? Ai cho các người tới đây? Không nhìn thấy nơi này là công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc sao? Đây không phải là câu lạc bộ đêm. Các người hãy mau chóng rời khỏi đây, đừng để ảnh hưởng tới công việc làm ăn của công ty”.

Vạn Kiếm Sơn vội vàng đi tới trước cửa, lên tiếng trách mắng những người đó. Hắn nhìn thấy hai bên ngã tư đường có rất nhiều người đang nhìn sang bên này với ánh mắt rất kinh ngạc cùng với sự khinh thường, giống như công ty của hắn trở thành một nơi cung cấp các cô gái

Cô gái đứng đầu vội bước tới, cười tha thiết nói: “Xin hỏi ngài là?”

Vạn Kiếm Sơn tức giận kêu to: “Tôi là Vạn Kiếm Sơn, chủ tịch công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc”.

Ngay khi hắn nói câu cuối cùng, hắn lại còn cố ưỡn ngực, giọng nói có chút đắc ý. Sắc mặt của những cô nàng lập tức mừng vui kêu lên: “Chúng em đang tìm anh. Chủ tịch Vạn, anh làm chúng em chờ lâu quá. Chúng em chờ anh đã nửa tiếng rồi. Khi nào chúng ta mới bắt đầu đây? Chờ lâu làm chúng em đã không nhận được nữa rồi”.

Các cô nàng không để ý tới xung quanh, nhào tới cạnh Vạn Kiếm Sơn, giống như muốn biểu diễn trước mặt hắn đáng người mỹ lệ cùng với bộ ngực căng tròn của mình.

“Các cô, các cô. Mẹ kiếp, các cô đang làm gì vậy? Tất cả đứng lại cho tôi, nếu không tôi sẽ gọi người”.

Sắc mặt Vạn Kiếm Sơn trắng bệch. Hắn nhìn các cô nàng đang như muốn ăn tươi nuốt sống hắn liền vội vàng lui lại sau mấy bước, gào lên.

Cô nàng cầm đầu tức giận nói to: “Chủ tịch Vạn. Như này là ngài sai rồi”.

”Tôi? Tại sao lại nói tôi không đúng? Điều này có liên quan gì tới tôi?”

Vạn Kiếm Sơn nghi ngờ hỏi.

Một cô nàng tức giận gào lên: “Sáng sớm nay anh gọi chúng tôi tới đây, bảo tất cả chúng tôi tới công ty của anh. Anh còn nói cái gì chúng tôi phải hầu hạ chu đáo các cổ đông trong công ty của anh, anh sẽ trả thù lao hậu hĩnh cho chúng tôi, anh lại còn nói sẽ lựa chọn mấy người trong số chúng tôi trở thành người đại diện cho sản phẩm của công ty, biến chúng tôi trở thành đại minh tinh. Chẳng lẽ anh đã quên rồi sao?”

“Đúng vậy, em cũng nghe thấy như vậy nên em đã trang điểm cho mình cẩn thận hơn nhiều”.

Một cô nàng khác có dáng người giống như một thùng nước cũng lên tiếng phụ họa, cô nàng còn ném cho Vạn Kiếm Sơn một cái nhìn đơng đưa.

“Mặc dù chúng tôi chỉ là gái gọi nhưng chúng tôi cũng có danh dự của chúng tôi. Anh không được phép coi thường chúng tôi như vậy”.

Một cô nàng nữa vùng tay gào lên.

Một số cô nàng khác cũng bắt đầu gào lên. Các cô nàng cũng chẳng quan tâm nơi này là chỗ nào, cũng không thèm để ý bây giờ là mấy giờ, tựa hồ các cô nàng đang coi Vạn Kiếm Sơn giống như Trần Thế Mỹ vậy.

Vạn Kiếm Sơn cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung. Đã xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao chính bản thân mình lại gọi các cô ả này tới đây?

Mấy cổ đông của công ty Tư Đồ Nhạc cũng vừa tới công ty, nhìn thấy tình cảnh này ai nấy cũng vô cùng kinh ngạc, bọn họ không hiểu vì sao Vạn Kiếm Sơn lại chuẩn bị điều này. Bọn họ cũng thích các cô nàng nhưng có cần thiết phải thực hiện giữa thanh thiên bạch nhật không? giống như chỉ sợ người khác không biết vậy.

“Chủ tịch tôi muốn hỏi tại sao anh lại chuẩn bị một đám các cô em vào sáng sớm thế này? Hình như đây chỉ là chuyện của buổi tối”.

Một người đàn ông trung niên to béo tiến tới trước mặt Vạn Kiếm Sơn, thì thào nói với hắn.

“Đúng vậy, chủ tịch. Chỉ cần gọi mấy cô nàng là được, không cần phải gọi nhiều người như vậy. Dù sao chuyện này cũng ảnh hưởng không tốt tới danh dự của chúng tôi”.

Một người đàn ông trung niên khác say mê nhìn các cô nàng đó. Trong suy nghĩ của mình ông ta chỉ muốn lựa chọn mấy ả xinh đẹp này để sung sướng một lát.

Mấy cổ đông khác cũng gật đầu, ánh mắt tập trung vào các cô nàng đó để lựa chọn những cô nàng ưng ý với mình, chuẩn bị tìm cơ hội thư giãn một chút.

Nhất thời Vạn Kiếm Sơn thở hỗn hển nói: “Các người đang nói bậy gì vậy? Tôi gọi những cô gái này lúc nào? Không phải là tôi gọi. Chuyện này hoàn toàn không có liên quan gì tới tôi”.

Các cô nàng đó cũng tức giận gào lên: “Không phải anh gọi sao? Rõ ràng anh đã gọi điện thoại, còn nói rõ anh là Vạn Kiếm Sơn, chủ tịch công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc. Chẳng lẽ chúng tôi lừa gạt anh sao?”

“Đây chính là vụ hại tôi. Nhất định là hãm hại tôi. Tôi tuyệt đối không gọi điện thoại”.

Vạn Kiếm Sơn nghiêng răng gào lên.

“Hãm hại? Trên điện thoại của tôi còn lưu lại số di động của anh. Chẳng lẽ đó không phải là điện thoại di động của anh sao?”

Một cô nàng đang đưa người, nói vẻ khinh bỉ.

Mấy cổ đông đó trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Vạn Kiếm Sơn.

Số điện thoại đó đích xác là của Vạn Kiếm Sơn.

Một khi đã gọi mấy cô gái thì cứ nhận là gọi. Có gì mà phải sợ?

Sắc mặt Vạn Kiếm Sơn xám như tro, hấn run run nói: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

402. Chương 404: Mãn Hán Toàn Tịch

Ngay sáng sớm đã có một nhóm các em út tới trước cửa công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc, còn nói cái gì là chỉ cần phục vụ các cổ đông chu đáo, sẽ có nhiều tiền thưởng, còn chọn làm người đại diện sản phẩm của công ty làm cho người ngoài chứng kiến cảnh đó không biết dùng từ ngữ gì để mô tả nữa. Tâm lý của dân chúng ngấm ngấm khinh bỉ công ty nổi tiếng cả nước này. Quả thật bọn họ cũng không ngờ công ty Tư Đồ Nhạc lại dám thuê các em út làm đại diện cho sản phẩm của mình. Nếu như bây giờ mình mua sản phẩm của công ty này, không phải mình cũng ngang bằng với các em út đó sao?

Rất nhiều người tận mắt chứng kiến việc đó đều âm thầm hứa trong lòng. Cả đời này bọn họ không muốn sử dụng sản phẩm của công ty Tư Đồ Nhạc, bọn họ còn muốn thông báo cho người thân, bạn bè của mình. Quả thực rất ác độc.

Làm sao mà Vạn Kiếm Sơn không thấy dân chúng xung quanh đang nhìn với ánh mắt khinh bỉ, hấn vội vàng lên tiếng giải thích: “Bà con, các vị bằng hữu, xin mọi người hãy tin tưởng công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc của chúng tôi. Tôi thực sự không biết gì về chuyện này. Đây là do các cô ấy hãm hại chúng tôi”.

Lúc này Vạn Kiếm Sơn căng thẳng tới độ trán hấn toát mồ hôi hạt, sắc mặt hấn trắng bệch, cả người lạnh toát, run rẩy.

“Hãm hại các người? Vậy tại sao các cô ấy không hãm hại các công ty khác mà lại hãm hại công ty Tư Đồ Nhạc của các người?”

“Đúng vậy. Nếu như là hãm hại các người, vậy tại sao trong điện thoại di động của các cô ấy có số điện thoại của anh?”

“Muốn tìm gái thì cứ tìm. Cần gì phải lấy một cái cơ xấu xa như vậy?”

”Đường đường là công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc mà không ngờ lại làm ra cái chuyện thế này. Quả thật rất đáng buồn! Xung quanh có rất nhiều người thấy tới lúc này Vạn Kiếm Sơn vẫn còn mạnh miệng theo kiểu con vịt bị luộc chín thì bất mãn bàn tán nhỏ với nhau. Mặc dù giọng nói của bọn họ khá nhỏ nhưng cũng để những người xung quanh nghe thấy rất rõ ràng.

Lập tức sắc mặt của mười mấy cổ đông cũng trắng bệch, rất khó coi. Ánh mắt tập trung nhìn Vạn Kiếm Sơn, bọn họ không hiểu vì sao hấn phải bày ra cái trò ngu ngốc như quạ đen này để bây giờ công ty lâm vào một tình cảnh rất khó khăn. Một số người đã thầm nghi ngờ trí thông minh của hấn.

Bây giờ Vạn Kiếm Sơn mới giật mình. Đột nhiên hấn nghĩ tới mục đích chính của chuyện này, lập tức phát hiện ra có kẻ đang chơi hấn. Nếu như hấn cứ để mặc chuyện này trôi đi thì chỉ e uy tín của công ty sẽ bị xóa hết, trở thành trò cười của toàn bộ người dân Nam Thành. Hấn nghiêng răng, đảo mắt nhìn xung quanh

rồi tiến lên nói: “Các vị, các vị. Không biết ai đã gọi điện thoại giúp tôi chuyện này. Quả thực ngay cả tôi cũng không hiểu chuyện này nhưng mọi người đã tới đây, tôi nhất định sẽ không để mọi người về không. Tôi sẽ trả mỗi người ba trăm tệ, coi như tiền bồi thường. Hy vọng mọi người hãy mau chóng rời khỏi đây”.

Hắn vội vàng bảo thư ký lấy ra một xấp tiền mặt, phân phát cho các cô nàng đó rồi bảo bọn họ rời khỏi đó.

Các cô nàng kia coi như cũng như đi lạc vào đám sương mù. Xảy ra chuyện gì vậy. Ngay khi tới đây, không cần cởi quần áo, cũng không cần phải làm gì cả mà đã bị đuổi đi rồi sao? Nếu như là bình thường các cô nàng này nhất định không nghe lời hắn nhưng bây giờ mỗi cô nàng được lĩnh ba trăm tệ, coi như là thu nhập thêm, không nói thêm gì nữa, quay người chào mấy người Vạn Kiếm Sơn rồi bỏ đi.

Vạn Kiếm Sơn còn muốn giải thích với những người khác nhưng những chuyện thế này, càng giải thích thì càng xấu mặt. Thời gian trôi qua sẽ xóa nhòa tất cả. Trong lòng hắn rất uất ức nhưng hắn không có cách nào khác, hắn chỉ còn cách mang bộ mặt xám xịt đi vào công ty, tới phòng làm việc của mình.

Bản thân Vạn Kiếm Sơn cũng là một người thông minh. Hắn biết nhất định có người đứng sau sai khiến chuyện này nhưng kẻ thù của hắn ở Nam Thành này cũng không ít. Trong lĩnh vực cuộc sống, trong quan hệ phụ nữ, trong vấn đề kinh doanh vân vân, nhiều không kể xiết. Thế nhưng người đứng đầu trong số đó là Mộc Hải Phong. Hiện tại Mộc Hải Phong đang nằm trong nhà giam của cục công an. Anh ta sao có thể sai người hãm hại mình?

Mặc dù Mộc Hải Phong có thể thoát khỏi nhà tù nhưng anh ta có bản lĩnh đó không? Vì vậy Vạn Kiếm Sơn nghĩ tới những mục tiêu khác và nghĩ cách diệt trừ.

Trong lúc hắn đang tự hỏi vấn đề đó thì lại nghe tiếng huyền áo ở bên ngoài, giống như một cái chợ vậy. Điều này làm tâm trạng hắn cực kỳ khó chịu. Hắn vội vàng gọi thư ký của mình vào phòng, tức giận đập bàn nói: “Rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại ồn ào như vậy? Nơi này là một công ty, không phải là một cái chợ. Hãy nói với bọn họ, nếu tiếp tục ồn ào như vậy thì hãy ra ngoài mà ồn ào cho tôi”.

Cô thư ký này tuổi chưa tới hai mươi lăm, hai mươi sáu, xinh đẹp mê hoặc lòng người, một kiểu phụ nữ rất hấp dẫn. Nàng mặc một bộ đồ màu lam bó sát người, ôm trọn thân hình thướt tha, thon thả, làm nổi lên những đường cong rung động lòng người. Cặp mông vênh cao, tràn ngập sự hấp dẫn. Còn việc tại sao Vạn Kiếm Sơn lại lựa chọn một cô nàng thư ký trẻ trung xinh đẹp nhường ấy, đương nhiên đó là do trong đầu của mỗi người đàn ông đều có ý nghĩ xấu xa. Nàng cười rất quyến rũ nói: “Chủ tịch, không phải là mọi người đang tranh cãi với nhau mà đang khen ngợi chủ tịch ngài. Bọn họ nói ngài là người rất tốt, rất quan tâm săn sóc nhân viên dưới quyền”.

“Đó là điều đương nhiên, Vạn Kiếm Sơn tôi đã bao giờ bạc đãi bọn họ chưa? Nhưng tại sao bọn họ lại ồn ào như vậy?”

Trên gương mặt của Vạn Kiếm Sơn thoáng hiện lên sự đắc ý. Không phải chủ tịch nào cũng muốn nhân viên ngày nào cũng ca tụng mình sao? Xem ra lần này nhân phẩm của mình đã bộc phát, sung sướng tới cực điểm nhưng mới nghĩ tới đây trong đầu hắn lập tức lại nhớ tới chuyện xảy ra với các cô ả gái gọi bên ngoài. Hắn thầm giật mình, xuất hiện một dự cảm rất xấu, hắn liền hỏi to: “Cô, cô nói cái gì? Bọn họ khen ngợi tôi sao? Tôi có làm gì đâu mà bọn họ lại khen ngợi tôi?”

Cô gái thư ký biến sắc, kêu lên một tiếng. Nàng cứ nghĩ chủ tịch muốn “giày vò” mình ngay tại đây nhưng sau khi nghe thấy hắn hỏi câu đó thì mới thở phào nhẹ nhõm. Trong lòng thầm vui mừng nghĩ: xem ra chủ tịch cũng không phải là người giống như trong truyền thuyết vậy “chỉ cần thấy phụ nữ đã động lòng”, không phải bản thân mình chưa bị chủ tịch làm phiền sao? Hơn nữa chủ tịch còn có những chuyện rất tốt mà không được lưu truyền, quả thật là một người đàn ông rất tốt. Nàng liền vội vàng giải thích: “Ồ, chủ tịch, chẳng lẽ ngài đã quên rồi sao? Ngài vừa mới gọi điện tới nhà hàng Thiên Lam, đặt tiệc mời toàn bộ nhân viên trong công ty ăn Mãn Hán toàn tịch*. Loại tiệc này rất đắt tiền, một bàn ăn ít nhất cũng mười mấy vạn tệ, những người bình thường chúng tôi không bao giờ có thể ăn tiệc đó nên đương nhiên bọn họ phải cảm ơn chủ tịch”.

“Cái gì? Mãn Hán toàn tịch? Sao lại có điều này?”

Vạn Kiếm Sơn trợn trừng mắt, hắn kinh hãi gào lên sau đó hai mắt hắn trắng dã, ngất xỉu gục xuống bàn.

“Chủ tịch, chủ tịch, ngài làm sao vậy?”

Cô gái thư ký bị hù dọa tới tái mét mặt, nàng vội vàng bước tới hỏi.

“Hả...” Vạn Kiếm Sơn gạt mình một cái, hần ngồi thẳng người trên ghế, giống như một xác chết vùng dậy, làm cô thư ký hoảng sợ ngồi phịch xuống đất.

Nàng ngồi dưới đất, run run nói: “Chủ tịch, chủ tịch, ngài đừng làm tôi sợ”.

Nếu như bây giờ mình cản lại thì có thể ngăn cản những nhân viên cấp thấp kia hưởng thụ bữa tiệc Mãn Hán Toàn tịch xa xỉ tới cực độ đó.

Nghĩ vậy Vạn Kiếm Sơn không quan tâm gì nữa, hần chạy vội ra ngoài, kết quả lại bị đụng đầu vào cạnh cửa. Cùng với tiếng gào lên thảm thiết, Vạn Kiếm Sơn ngã lún xuống chân cầu thang.

“Ôi, đây không phải là chủ tịch sao?”

“Hôm nay chủ tịch làm sao vậy? Tại sao liên tiếp gặp phải chuyện không may vậy?”

“Mọi người nhanh lên tới đỡ chủ tịch dậy” Những nhân viên ciing ty thấy Vạn Kiếm Sơn té ngã khi chạy từ trên lầu xuống đều kinh hãi thì thầm to nhỏ với nhau. Có mấy nhân viên nam hốt hoảng chạy tới đỡ Vạn Kiếm Sơn đứng dậy, phủi bụi dính vào người hần.

‘Chủ tịch, anh làm sao vậy?’

Một gã nhân viên hỏi hần một câu lấy lòng.

Vạn Kiếm Sơn nhìn lướt qua những nhân viên khác của công ty, lập tức hần tức giận muốn chết. Nơi này là công ty hay là phòng ăn? Trước mặt mỗi nhân viên có đặt bốn, năm cái chén, đĩa. Bên trong đều là thức ăn thơm ngào ngạt, không cần nhìn cũng biết trong những bát đĩa đó đều là những món ăn ngon của Mãn Hán toàn tịch. Mỗi một bàn ít nhất cũng mấy ngàn tệ làm cho hần như bị cắt từng miếng thịt.

“Cái này, cái này, không được ăn thức ăn này. Không ai nhúc nhích. Tất cả lui lại sau cho tôi. Có nghe thấy gì không?”

Gần như Vạn Kiếm Sơn đã dùng hết sức lực bản thân, hần gầm lên.

Tất cả nhân viên đều vô cùng kinh ngạc. Bọn họ không biết chủ tịch của mình đang mắc bệnh thần kinh gì.

“Chủ tịch, thức ăn này cũng có thể trả lại sao? Tôi chưa bao giờ nghe thấy chuyện mua thức ăn ở nhà hàng vẫn có thể trả lại. Hơn nữa nếu không ăn những món ăn này thì sẽ bị nguội”.

Một nữ nhân viên dáng người to lớn, đang cầm một miếng thịt gì đó ăn ngon lành, cảm thấy không hiểu nên liền hỏi.

Những nhân viên công ty khác cũng cúi đầu nhìn những món ăn ngon trên bàn rồi lại liếc nhìn Vạn Kiếm Sơn. Bọn họ không hiểu vì sao chủ tịch vừa mới mời mọi người ăn tiệc rồi lại bắt bọn họ trả lại thức ăn”.

Chẳng lẽ bọn họ bị lừa gạt? Trên gương mặt mỗi người đều hiện lên vẻ bất mãn, xen lẫn tức giận nhìn Vạn Kiếm Sơn. Mọi người mong muốn hần giải thích một cách hợp lý.

Hiển nhiên Vạn Kiếm Sơn biết tầm quan trọng của lòng người. Công ty của hần có tổng cộng hơn ba trăm nhân viên. Nếu như tất cả nhân viên trong công ty đều được ăn Mãn Hán toàn tịch thì chỉ e hần phải bỏ ra ít nhất mấy trăm vạn tệ. Đây không phải là một số tiền nhỏ. Với số tiền đó mình có thể “chơi” được bao nhiêu cô nàng đây? Bản thân mình là người có tiền nhưng không thể tiêu xài phung phí như vậy. Hần lập tức nói: “Lúc này không phải tôi gọi điện thoại. Tôi cũng không có ý định tổ chức bữa cơm này. Là có người giả mạo tôi”.

“Cái gì? Không phải ngài gọi điện thoại sao? Vậy tại sao những thức ăn đó được chuyển tới công ty chúng ta?” Cô nàng xinh đẹp lúc trước bất mãn nói một câu rồi tức giận ném khúc xương trong tay vào trong mâm sau đó lại bắt đầu tấn công một cách điên cuồng những món ăn ngon trong những bát đĩa khác làm cho Vạn Kiếm Sơn vô cùng đau lòng.

Những nhân viên khác cũng kinh ngạc liếc nhìn Vạn Kiếm Sơn. Bọn họ không biết tại sao Vạn Kiếm Sơn lại có dáng vẻ đó thế nhưng bọn họ đã chờ đợi quá lâu để có cơ hội ăn một bữa tiệc lớn nhà này, bọn họ có thể bỏ qua không? Mấy người lén lấy ra những chiếc túi nhựa sạch, đổ tất cả những món ăn ngon trong bát đĩa vào trong túi, chờ sau khi Vạn Kiếm Sơn rời khỏi đó thì sẽ lén hưởng thụ cùng nhau. Bọn họ vốn không dám ăn trong công ty nhưng lần này là do chủ tịch Vạn Kiếm Sơn mời cơm nên đương nhiên bọn họ không suy nghĩ nặng nề gì nữa.

”Vị tiên sinh này có phải là chủ tịch Vạn Kiếm Sơn của công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc không vậy? Lần này toàn bộ rượu và thức ăn hết ba trăm bốn mươi lăm vạn hai ngàn ba trăm tệ. Nhà hàng của chúng tôi bớt cho ngài số lẻ, chỉ thu của ngài ba trăm bốn mươi lăm vạn’.

Ngay lúc đó ở phía sau có hơn mười nữ nhân viên phục vụ của nhà hàng đi tới trước mặt Vạn Kiếm Sơn, trong đó nữ nhân viên trẻ tuổi đi đầu cười tủm tỉm nói.

*Mãn Hán Toàn Tịch

Mãn Hán Toàn Tịch, hay Tiệc triều đình Hán Thanh, là một trong những đợt tiệc lớn nhất được ghi chép ở Mãn Châu và lịch sử Trung Hoa. Đợt tiệc này bao gồm 108 món độc đáo từ nhà Thanh và văn hóa người Hán. Đợt tiệc này đã được tổ chức trọn 3 ngày với 6 bữa tiệc. Nghệ thuật ẩm thực và kỹ thuật nấu nướng được thể hiện từ các đầu bếp khắp nơi ở Trung Hoa.

Nhà Thanh

Khi người Mãn Châu thôn tính được Trung Quốc, họ chỉ dành cho người Hán các chức vụ nhỏ do đó người Hán đấu tranh giành quyền lực. Vua nhà Thanh là Khang Hi đã muốn giải quyết tranh chấp và đã tổ chức một buổi đại tiệc để giải quyết tranh chấp vào dịp sinh nhật thứ 66 của mình. Đại tiệc này bao gồm các món ăn Hán và Mãn, cả hai nhóm đầu bếp làm cùng nhau. Sau cuộc khởi nghĩa Vũ Xương, thường dân đã biết đến đại tiệc này. Buổi đại tiệc đã được tổ chức trong Tử Cấm Thành ở Bắc Kinh.

Sửa soạn

Bữa đại tiệc bao gồm 6 buổi tiệc trong 3 ngày với hơn 300 món, trong đó có 196 món chính và 124 món ăn nhẹ, tổng cộng có 320 món. Tùy theo cách đếm số món, ít nhất tuyệt đối cũng có 108 món. Sau khi xem trước số món, ông đã đặt tên đại tiệc như trên. Đại tiệc được chia ra tiệc trong cung và ngoài cung dành cho vua và các quan chức cấp khác nhau, trong đó tiệc nội cung dành cho hoàng gia và quan lớn, trong đó có quan Hán trên nhị phẩm. Một cuốn sách thời Càn Long đã mô tả chi tiết đại tiệc này và cách chế biến.

403. Chương 405: Đồng Tính Luyện Ái

Sau khi Vạn Kiếm Sơn nghe những câu ấy, hắn cảm thấy trong nháy mắt bản thân mình như sụp đổ. Mồ hôi lạnh to bằng hạt đậu từ trán hắn nhỏ xuống, cả người hắn ướt sũng giống như người vừa tắm giặt.

“Điều này, điều này. Tôi thấy còn rất nhiều thức ăn vẫn chưa ăn hết. Các cô có thể thu về được không?”

Vạn Kiếm Sơn cười ngượng ngùng liếc nhìn những bát đĩa trước mặt nhân viên của mình. Nhưng ngay khi hắn vẫn còn chưa nhìn hết, những đĩa thức ăn khi hắn đảo mắt qua vốn vẫn còn nguyên lập tức có nhân viên gấp một đĩa, cố sức nhét vào miệng mình mà không sợ bản thân mình bị ứ nghẹn. Điều này làm câu nói sau của hắn không sao nói ra được. Con mẹ nó, đây là chuyện gì vậy? Tại sao bản thân mình lại gặp phải chuyện quái quỷ này?

Nữ nhân viên phục vụ xinh đẹp nhìn thấy dáng vẻ ấp úng của vị chủ tịch Vạn Kiếm Sơn, không giống dáng vẻ của một người có tiền. Lập tức gương mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên lạnh lùng. Nàng nói: “Vị tiên sinh này. Chẳng lẽ ngài muốn ghi sổ sao? Nhà hàng của chúng tôi vì chuẩn bị đầy đủ ba mươi bàn tiệc Mãn Hán toàn tịch mà tốn mất mười mấy tiếng đồng hồ. Vấn đề này không phải chỉ nói một câu là xong”.

“Cái này, cái này. Tôi biết điều này”.

Vạn Kiếm Sơn thì thào.

Mãn Hán toàn tịch của nhà hàng Thiên Lam làm ra kỳ thật không phải là Mãn Hán toàn tịch chính tông. Chỉ có thể coi như là bắc chước mà thôi. Nhưng ở một thành phố nhỏ bé Nam Thành này, những món ăn kiểu đó quả thật không phải dành cho người bình thường vì vậy về phương diện giá cả, hơn ba mươi bàn ăn chỉ lấy gia ba trăm bốn mươi lăm vạn là tương đối hợp lý.

“Vậy xin mời hãy thanh toán tiền. Chúng tôi còn rất nhiều việc. Chúng tôi không thể ở lại đây quá lâu”.

Cô gái đội trưởng kia ăn nói nhạt nhẽo, ngay từ đầu không có thái độ nhiệt tình, ngược lại trong lòng nàng lại có thái độ cực kỳ khinh bỉ đối với vị chủ tịch không muốn bỏ tiền này.

Người như vậy mà là chủ tịch một công ty, lại còn tiếc rẻ mấy trăm vạn đồng tiền sao? Hơn nữa trước mặt bao nhiêu nhân viên công ty mình còn nói ra những lời không có giá trị gì cả. Thật sự làm mất mặt quá.

Sắc mặt Vạn Kiếm Sơn âm trầm nhìn lướt qua các nhân viên trong công ty. Ai ngờ những nhân viên này cũng là những người hiền lành, nguyên cả một đám người ủ rũ cúi đầu, không ai nhìn hắn, biến hắn trở thành không khí làm hắn tức giận cũng không có chỗ mà phát tiết. Hắn chỉ có thể nghiến răng viết một phiếu chi ba trăm bốn mươi lăm vạn kín đáo đưa cho cô gái xinh đẹp đội trưởng kia, lạnh lùng nói: “Không tiền”.

Bây giờ hắn không thể nói một câu nào nữa. Ba trăm bốn mươi lăm vạn vì thế mà bay mất. Bất kỳ ai gặp phải chuyện này cũng không thể nào chấp nhận nổi.

Cô gái xinh đẹp kia khinh thường liếc nhìn Vạn Kiếm Sơn một cái, hừ nhẹ một cái rồi dẫn người của mình rời khỏi công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc.

Trong lòng Vạn Kiếm Sơn thực sự phẫn nộ. Rốt cuộc hôm nay hắn bị làm sao vậy? Tại sao bản thân hắn lại gặp phải chuyện này? Trước sau hắn tổn thất hơn ba trăm vạn tệ. Một người mất nhiều tiền như vậy, liệu có thể không tức giận được không? Nếu để cho hắn biết ai là người gây ra chuyện này, nhất định hắn sẽ băm người đó ra làm tám mảnh, phát tiết nỗi hận trong lòng.

“Chủ tịch, chủ tịch!”.

Cô thư ký kia đột nhiên chạy về phía hắn. Gương mặt nhỏ nhắn của nàng vì đang chạy vội vã nên đỏ hồng, giống như một quả táo chín vậy, càng làm tăng thêm vẻ kiều mỹ của mình.

Nếu như là bình thường Vạn Kiếm Sơn nhất định sẽ mê mẩn tới điên đảo cả người, ngay cả tên mình là gì hắn cũng sẽ quên hết. Nhưng bây giờ “cậu nhỏ” của hắn không thể đứng dậy nổi thì hắn làm gì còn hơi sức để thưởng thức cô nàng này nữa? Càng không nói bây giờ tâm trạng của hắn cực kỳ tệ hại nên hắn đừng đừng nổi giận trừng mắt nhìn cô thư ký xinh đẹp của mình hỏi: “Có chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Đã từng này tuổi mà tại sao làm việc vẫn lỗ mãng như vậy, không có tác phong của một thư ký gì cả? Nếu như cô còn tiếp tục làm việc như này thì hãy mau thu xếp đồ đạc rời khỏi công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc cho tôi”.

Cô thư ký hoảng sợ, nàng nói khẽ: “Chủ tịch, mấy vị cổ đông đang ở đó” Bây giờ trái tim của Vạn Kiếm Sơn không chịu nổi áp lực quá lớn. Hắn nghe thấy thế, tim hắn đột nhiên nhảy dựng lên một tiếng giống như giẫm phải đuôi mèo, suýt chút nữa hắn nhảy cả người lên: “Bọn họ, bọn họ đang làm cái gì?”

Thư ký chỉ vào cầu thang, run run nói: “Bọn họ, bọn họ đang ở trong phòng hội nghị”.

“Vù” một tiếng vang lên

Giống như một mũi tên được bắn ra, Vạn Kiếm Sơn vọt nhanh tới cửa cầu thang máy làm cho những nhân viên của hắn không ngớt than thầm, sợ hãi. Bọn họ quả thực không ngờ tế bào vận động của chủ tịch lại phát triển như vậy. Quả thật đúng là đàn ông của đàn ông.

Vạn Kiếm Sơn dùng tốc độ nhanh nhất đi tới cửa phòng hội nghị. Hắn không gõ cửa mà trực tiếp mở cửa vọt vào trong. Một cảnh trước mắt hắn làm hắn cơ hồ muốn học máu vì tức giận. Hắn chỉ cảm thấy trước mắt mình tối sầm, suýt chút nữa thì hôn mê bất tỉnh.

Nơi này chính là phòng hội nghị sao?

Mười mấy vị cổ đông đang nằm thoải mái trên ghế, hưởng thụ sự phục vụ của mấy cô em ăn mặc gợi cảm. Đương nhiên đây không phải là kiểu phục vụ theo kiểu nam nữ một chỗ mà thuần túy chỉ là phục vụ mát xa. Có mát xa bả vai, có mát xa hai chân, có bóp chân. Thực sự quang cảnh giống như đang phục vụ mười mấy vị Đại lão gia vậy đó, làm cho mười mấy người đó thoải mái tới mức độ suýt chút nữa thì rên rỉ.

Đứng bên cạnh còn có mười mấy người là đồng nghiệp của bọn họ. Thế nhưng nhìn qua trang phục của bọn họ thì biết nghiệp vụ của bọn họ chính là thợ cắt tóc. Bọn họ đang chờ đợi tới lượt mình được cắt tóc, trên gương mặt của bọn họ cũng mang những nụ cười đặc thù nghề nghiệp của mình, phục vụ cực kỳ chu đáo.

“Này lão Vạn, ông đừng đứng dậy sớm, hãy cứ hưởng thụ đi. Kỹ thuật mát xa của mấy cô em này cũng hay lắm. Tôi khoan khoái tới mức sắp ngủ thiếp đi rồi”.

Người đàn ông trung niên béo mập như một đầu heo vui vẻ chào hỏi Vạn Kiếm Sơn.

Trên trán của Vạn Kiếm Sơn xuất hiện nhiều hơn ba đạo hắc tuyến, khoé miệng hắn không ngừng co giật.

Con mẹ nó đang xảy ra chuyện gì vậy? Ai có thể giải thích cho mình nghe một chút không?

Sắc mặt hắn xanh mét, hắn cắn chặt răng đi tới trước mặt mấy người, gần từng từ một: “Là ai gọi bọn họ tới đây? Các cô, các cô gái này...: Vạn Kiếm Sơn chỉ tay phải vào những cô nàng mát xa xinh đẹp, gợi cảm và thợ cắt tóc.

“Này lão Vạn, rốt cuộc hôm nay lão làm sao vậy? Sao lại ăn nói như mê sảng vậy? Những người này đương nhiên do lão mời tới”.

Một người đàn ông trung niên khác kinh ngạc nói. Ông ta không hiểu hôm nay Vạn Kiếm Sơn này bị làm sao vậy?

“Tôi mời tới?”

Vạn Kiếm Sơn chỉ vào mũi mình, suýt chút nữa hắn phá lên cười.

Chính bản thân mình lại hào phóng tới mức mời những người đó tới sao?

Mười mấy vị cổ đông cùng gật đầu nói: “Hoàn toàn đúng. Chính xác bọn họ nói là do chủ tịch mời tới, là muốn ban thưởng hậu hĩnh cho chúng tôi. Trong lòng chúng tôi cũng rất nghi ngờ thế nhưng chúng tôi cũng nghĩ bản thân chủ tịch cũng không cần món tiền nho nhỏ đó nên cũng đồng ý để bọn họ phục vụ”.

Vạn Kiếm Sơn chỉ cảm thấy từng đợt máu nóng bốc lên não, hắn gần như hôn mê bất tỉnh.

Chỉ mấy đồng tiền lẻ? Chính mình đã mất đi hơn ba trăm vạn tệ, chỗ đó cũng gọi là tiền lẻ sao?

Vạn Kiếm Sơn liếc nhìn những cô nàng phục vụ mát xa này. Hắn thầm nghĩ dù gì tiền cũng phải bỏ ra rồi. Chính bản thân mình không hưởng thụ thì cũng phí, nói cách khác tiền đã bỏ rồi những gì cần hưởng thụ phải hưởng thụ. Bây giờ hắn không còn tâm trí nào mà tức giận, hắn chỉ còn cách nằm trên ghế, tiếp nhận sự phục vụ xoa bóp toàn thân của mấy cô nàng, để thân thể thoải mái hơn một chút.

“Cái gì? Sáu mươi tám vạn? Các cô, các cô nói đùa hả?”

Vạn Kiếm Sơn nhìn tờ hoá đơn thanh toán của các cô nàng mát xa, suýt chút nữa hắn nhảy ngược lên. Hai mắt hắn mở trừng trừng, giống như hai bóng đèn siêu cấp.

Mười mấy cô nàng mát xa xinh đẹp đều có vẻ bất mãn nói: “Vị tiên sinh này, chúng tôi đều đã niêm yết giá cả công khai. Tại sao lại bảo chúng tôi nói giỡn? Nếu như tiên sinh không tin, có thể tới cục công thương, cục vật giá hỏi thăm. Giá cả của Tây Nhạc Thiên chúng tôi là như vậy. Hơn nữa chúng tôi đường xa tới đây phục vụ mọi người, chẳng lẽ không được thêm tiền boa sao?”

Tây Nhạc Thiên?

Đầu Vạn Kiếm Sơn nổ ầm một tiếng, hoàn toàn nổ tung, thân thể hắn lao đảo lù lù lại sau mấy bước, suýt chút nữa ngồi phịch xuống đất.

Hiển nhiên Vạn Kiếm Sơn biết Tây Nhạc Thiên là một nơi giải trí với chủ yếu là mát xa và tắm rửa nổi tiếng nhất thành phố Nam Thành. Tất cả các cô nàng phục vụ ở đây đều được lựa chọn tỉ mỉ trong cả nước, từ

khôn mặt, hình dáng cũng đủ làm những người đàn ông từ ba tuổi tới tám mươi tuổi thêm thường tới nhỏ rãi. Thế nhưng giá cả ở nơi đó thực sự đắt đỏ hơn nhiều. Còn một điều nữa các cô nàng ở đó chưa bao giờ phục vụ bên ngoài. Đương nhiên trong những tình huống đặc thù thì vẫn được. Ví dụ như giá cả cao tới một mức nào đó.

Sắc mặt Vạn Kiếm Sơn cực kỳ tái, trong hăn không khác gì một Tiểu Bạch Kiếm trong tiểu thuyết. Hăn cảm thấy sức lực trong người hăn trong nháy mắt đã bị mất hết. Hăn ngã phịch xuống đất, hai mắt nhắm lại, ngất xỉu.

“Chủ tịch, chủ tịch, không sao chứ?”

Mười mấy cổ đông giật mình hoảng hốt, vội vàng bước tới.

Lúc đó Lục Linh Phân đang ngồi trong phòng làm việc của mình. Sắc mặt cô ả đỏ bừng, quần đã tụt tới đầu gối. Cô ả đang cực kỳ cao hứng dùng một món đồ chơi tình dục. Áo của cô ả cũng bị cởi làm lộ ra da thịt trắng nõn, đôi nhũ hoa lộ hẳn ra ngoài không chút kiêng rè, tiếng rên rỉ không ngừng phát ra từ chiếc miệng nhỏ nhắn của ả.

Lục Linh Phân cũng nghe nói Vạn Kiếm Sơn đã gây ra một số chuyện rối loạn thể nhưng cô nàng vẫn không cần quan tâm. Dù sao đối với công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc mà nói, mấy trăm vạn đồng không là gì cả. Nếu như không muốn đối phương làm phiền mình, thì cứ để mặc anh ta.

“Cạch, cạch, cạch”.

Tiếng gõ cửa khe vang lên.

Lục Linh Phân thoáng cau mày, không hài lòng nhìn cánh cửa phòng. Trong lòng cô ả rất khó chịu với người quấy rầy bản thân mình đang trong lúc này. Cô ả hừ một tiếng hỏi: “Ai đó?”

“Tổng giám đốc, là em”.

Bên ngoài vang lên giọng nói nhỏ nhẹ rung động lòng người.

Sau khi Lục Linh Phân nghe thấy giọng nói đó, rốt cuộc tâm trạng thả lỏng ra. Người tới chính là nữ thư ký của ả. Bản thân ả không giấu diếm gì với người thư ký này nên ả nói về dứt khoát: “Vào đi” Tiếng mở cửa vang lên. Một cô gái tuổi vẫn còn trẻ, cũng được coi là xinh đẹp bước vào. Nàng liếc mắt nhìn thấy dáng vẻ của Lục Linh Phân, làm gì không biết ả đang làm gì trong này. Hai gò má nàng ửng đỏ, nàng nói nhỏ: “Tổng giám đốc”.

“Có chuyện gì vậy?”

Lục Linh Phân tức giận hỏi.

“Em, em. Bên ngoài có người tìm chị. Bọn họ nói là do chị mời bọn họ tới”.

Cô thư ký nói về thẹn thùng.

“Tôi mời họ, tôi mời ai?”

Lục Linh Phân kinh ngạc hỏi.

“Ôi ôi”.

Không ngờ trong lúc đó mười mấy người phụ nữ xinh đẹp từ bên ngoài xông vào, dáng vẻ tò mò nhìn Lục Linh Phân. Khi thấy trong tay cô ả cầm một món đồ chơi nhập khẩu từ đất nước đảo quốc, tất cả cùng kinh ngạc kêu lên: “Thảo mời cô mời chúng tôi tới đây. Thì ra cô cũng là đồng chí của chúng tôi. Xem ra chúng tôi đã tìm đúng người”.

Những người đó không để ý gì, liều lĩnh xông tới chỗ Lục Linh Phân.

Trán Lục Linh Phân liên tục toát mồ hôi lạnh. Trong đầu cô ả hiện lên một từ.

Đồng tính luyến ái.

404. Chương 406: Ai Mắc Bệnh Tâm Thần?

Lục Linh Phân vất vả lắm mới đuổi được những phụ nữ đó rời đi. Thế nhưng toàn thân cô ả ướt sũng giống như vừa mới trải qua một trận đại chiến. Hơn nữa quần áo của cô ả cũng rơi tán loạn trên mặt đất, nhìn qua cũng thấy dính rất nhiều bụi bặm, không thể mặc được nữa. Lục Linh Phân đành cắn răng sai thư ký của mình đi mua một bộ quần áo mới.

Lục Linh Phân muốn đàn ông chứ không muốn phụ nữ. Đây là lần đầu tiên cô ả nhìn thấy những người phụ nữ cuồng bạo như vậy. Cô ả suýt chút nữa thì phát điên.

“Này. Đã xảy ra chuyện gì? Có ai giải thích rõ ràng cho tôi hiểu không?”

Sau khi Lục Linh Phân thay bộ quần áo mới, lập tức cô ả đập tay xuống bàn, tức giận cắn vụn thư ký của mình.

Cô thư ký cũng ngơ ngác không hiểu: “Tổng giám đốc, chẳng lẽ, chẳng lẽ những người này không phải tổng giám đốc mời sao?”

“Tôi, tôi mời những người đó sao?”

Suýt chút nữa Lục Linh Phân tức giận tới hộc máu. Đây là chuyện gì vậy?

Thư ký sợ hãi lùi lại sau hai bước, cúi đầu suy nghĩ. Nàng nghĩ lại thì thấy tuy cuộc sống riêng tư của tổng giám đốc có vấn đề thế nhưng chỉ mới nghe nói tổng giám đốc thích những người đàn ông mạnh mẽ, yêu thích phụ nữ từ khi nào vậy? Chẳng lẽ những người đó thật sự giả mạo sao? Nếu quả thật đúng như vậy, trách nhiệm của mình rất nặng nề, vô duyên vô cớ để mười mấy người phụ nữ tiến vào phòng làm tổng giám đốc mất mặt.

Nghĩ tới đó thư ký vội vàng lắc đầu, gắng sức giải thích: “Tổng giám đốc, các cô ấy, chính các cô ấy nói là tới tìm chị. Bọn họ còn nói nhận được điện thoại của chị nên mới tới đây. Em còn nhìn qua điện thoại di động của họ, quả thực vẫn còn lưu cuộc gọi từ số của chị. Quả thực, đúng là số của tổng giám đốc chị”.

Câu nói cuối cùng của nàng gần như là lẩm bầm.

“Cái gì? Trên điện thoại của họ có ghi số điện thoại của tôi sao? Tại sao lại có điều này?”

Lục Linh Phân trợn trừng mắt, miệng há to, giống như gặp quỷ vậy, gào lên vẻ nghi ngờ.

Cô gái thư ký sợ Lục Linh Phân không tin nên lại vội vàng thề thốt: “Đúng vậy, tổng giám đốc. Em cam đoan với chị là như vậy”.

Lục Linh Phân cũng biết người thư ký này không dám lừa gạt mình. Nhưng chuyện này quả thực có điều gì đó không thể tưởng tượng nổi. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Điện thoại di động của mình do chính mình cầm. Không ai được động vào. Tại sao lại có thể gọi điện thoại cho những người đó? Lục Linh Phân ngồi trên ghế, trầm tư suy nghĩ.

Sau khi Trương Minh Thắng báo cáo tất cả mọi việc với Lâm Bắc Phàm. Lâm Bắc Phàm quá cao hứng nhảy dựng lên, giống như là hắn đã làm được một việc vĩ đại tới mức nào đó, hắn nói to: “Ta đánh, lão Phú cũng quá..... Ngay cả thủ đoạn như vậy cũng làm được. Mặc dù bọn chúng muốn điều tra một số nào đó cũng không thể nào tra ra được. Ha ha ha” Lâm Bắc Phàm lập tức cười ha hả. Nếu như không có bản lãnh của Phú Đại Hải, quả thật hắn cũng không dám hành động mạo hiểm như vậy.

Đối với Phú Đại Hải mà nói, chuẩn bị mất chuyện như vậy chỉ là chuyện nhỏ nhất. Hắn chỉ cần dùng một phần mềm máy tính, là có thể làm cho trên điện thoại di động của đối phương hiện lên số di động mà mình muốn. Trên ti vi cũng thường xuyên nói tới việc này, xuất hiện những chuyện lừa gạt như vậy. Rõ ràng là số điện thoại của cục công an nhưng cuối cùng lại là của những kẻ lừa đảo.

Kỹ thuật của Phú Đại Hải cao minh hơn rất nhiều những phần tử lừa đảo kia, càng làm cho người ta khó phòng bị hơn. Hơn nữa nhà hàng, đám gái gọi đó cũng không quá chú tâm tới chuyện đó. Bọn họ nhất định nghĩ rằng đó là do Van Kiếm Sơn và Lục Linh Phân gọi.

“Lão đại, tiếp theo chúng ta nên làm gì? Chẳng lẽ chúng ta tiếp tục gia tăng liều lượng”.

Trương Minh Thắng hỏi về vô sỉ.

“Kỳ thật mấy trăm vạn đối với chúng mà nói, dù có đau lòng nhưng liệu đã tới mức như gãy cánh tay, hay đứt mất chân chưa?”

Lâm Bắc Phàm vuốt ve cằm, nhìn Trương Minh Thắng cười tủm tỉm.

“Điều này quả thực đúng như vậy. Tư Đồ Nhạc là một công ty lớn như vậy, mấy trăm vạn tệ hiển nhiên không có gì đáng kể. Đương nhiên cũng cần phải nói hai người Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Phân cũng có đau lòng, thế nhưng lại không quá nghiêm trọng. Chuyện này cũng giống như anh vậy, vất đi mấy trăm vạn thì cũng đau lòng nhưng không tới mức chết đi sống lại”.

Trương Minh Thắng gật đầu đồng ý.

“Chúng ta hãy gia tăng liều lượng để cho bọn chúng chết đi sống lại”.

Lâm Bắc Phàm cười cực tà ác.

Trương Minh Thắng gật gù giống như gà mổ thóc nói: “Lão đại, anh cứ yên tâm. Em nhất định sẽ làm cho chúng kêu gào thảm thiết”.

Trương Minh Thắng lại cười một cách nham hiểm, thâm độc.

Trong thời gian hai, ba ngày sau đó, rốt cuộc hai người Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Phân cảm nhận được có chuyện gì đó rất khủng khiếp. Đó chính là những cú điện thoại thần bí làm hai người gần như phát điên.

Đối phương luôn nói là bọn họ nhận được điện thoại của hắc, lại có cuộc gọi lưu làm chứng có nhưng quả thật hai người Vạn Kiếm Sơn không gọi điện thoại cho những người đó.

Vạn Kiếm Sơn đã gọi cho một nhà hàng ba sao, yêu cầu cung cấp bữa ăn trong vòng ba ngày cho các nhân viên trong công ty của hắc. Tất cả các bữa ăn đều phải tuân thủ theo tiêu chuẩn ba sao. Chỉ riêng việc này cũng đủ tốn của Vạn Kiếm Sơn hơn bốn trăm vạn nhân dân tệ.

Vạn Kiếm Sơn gọi điện cho một bệnh viện, yêu cầu bọn họ cung cấp một lượng lớn y bác sỹ tiến hành kiểm tra sức khỏe của tất cả các nhân viên trong công ty Tư Đồ Nhạc. Hơn nữa còn mua một lượng lớn thuốc quý, đắt tiền.

Vạn Kiếm Sơn đầu tư ba trăm vạn nhân dân tệ xây dựng một khu công viên giải trí ở Nam Thành, bên trong bài trí cực kỳ lộng lẫy, trở thành một nơi vui chơi, giải trí của người già, nam nữ thanh niên và trẻ nhỏ.

Chỉ trong nháy mắt, danh tiếng của Vạn Kiếm Sơn giống như đang ngồi trên hỏa tiễn, thăng tiến như gió lốc. Trong thời gian ngắn ngủi mấy ngày, hắc đã trở thành một danh nhân siêu cấp của Nam Thành, còn lợi hại gấp cả trăm lần so với hai người Trương Minh Thắng và Đường Thiết Sơn. Rất nhiều người dân trong lòng luôn nhắc tới tên của Vạn Kiếm Sơn. Một gương người tốt điển hình, một điển hình của các công ty, biểu hiện xuất sắc của truyền thống Trung Hoa. Thế nhưng bản thân hắc thì suýt chút nữa hộc máu tươi. Hắc không muốn mình làm danh nhân, không muốn làm người tốt. Hắc chỉ muốn có rất nhiều tiền nhưng chỉ trong một thời gian ngắn bản thân hắc đã ném hơn mười triệu nhân dân tệ qua cửa sổ. Điều này quả thực giết hắc còn dễ chịu hơn rất nhiều.

Thế nhưng ngược lại tình hình của Lục Linh Phân lại còn ác liệt hơn rất nhiều, theo chiều hướng xấu.

“Tổng giám đốc Lục Linh Phân của công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc muốn dùng bốn trăm vạn để bao Phùng Vĩnh, người dẫn chương trình của đài truyền hình Nam Thành, sau khi bị Phùng Vĩnh từ chối đã chửi rửa âm ỉ, thái độ cực kỳ tồi tệ”.

“Lục Linh Phân, tổng giám đốc công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc muốn dùng năm trăm vạn để đổi lấy một đêm của cục trưởng cục công an Long Thiên Hữu, sau khi bị từ chối, cô ta đã liên tiếp tặng giá tiền. Cuối cùng đã không thể thu phục được đối phương mà lại còn bị cục công an cảnh cáo”.

“Lục Linh Phân, tổng giám đốc công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc, đã công khai tuyển nữ sinh viên của trường đại học sư phạm biểu diễn thoát y vũ, đã bị tất cả sinh viên khinh bỉ, thậm chí có rất nhiều sinh viên đã báo cảnh sát, yêu cầu trục xuất người phụ nữ này ra khỏi Nam Thành”.

Hàng loạt bài báo giống như tuyết từ trên trời rơi xuống làm cho người dân Nam Thành sục sôi, cảm thấy bị sỉ nhục tới cực độ. Công ty Tư Đồ Nhạc là một công ty nổi tiếng như vậy, đã có một người rất tốt như Vạn Kiếm Sơn, tại sao lại xuất hiện một dâm phụ như Lục Linh Phân? Không phải đây là điều quá mất mặt sao? Quả thật điều này như bội nhọ vào mặt mỗi người dân Nam Thành.

Rất nhiều người dân phần nộ tập trung trước cửa của công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc, tiến hành thị uy rầm rộ, đòi công ty phải trả lại sự công bằng cho toàn bộ nhân dân Nam Thành, đòi đuổi dâm phụ Lục Linh Phân ra khỏi công ty Tư Đồ Nhạc. Nếu không bọn họ sẽ từ chối mua sản phẩm của công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc, bọn họ còn loan truyền tin tức này ra ngoài để cho toàn bộ nhân dân Trung Quốc biết tới các hành động xấu xa của dâm phụ vô sỉ này. Ngay khi các cuộc tuần hành thị uy bắt đầu, thông tin này bắt đầu lan tràn trên internet, báo chí. Mức độ chỉ trích Lục Linh Phân kịch liệt chưa từng có. Chỉ trong vòng một ngày mà số lượng người tham gia bình luận đã lên tới trên trăm vạn lần, khiến cho một người phụ nữ trước kia cũng không nổi tiếng cho lắm đã lập tức trở thành tâm điểm chú ý, một cái tên gặp nhiều nhất trên internet.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc đã lâm vào cục diện trong ngoài đều khốn đốn. Các cổ đông đã cảm thấy mấy ngày nay lượng sản phẩm tiêu thụ của công ty đã bị thu hẹp lại trên diện rộng. Nguyên nhất của việc này hết thảy đều do Lục Linh Phân. Điều này khiến bọn họ thâm thương lượng với nhau, chuẩn bị họp đại hội cổ đông, trục xuất Lục Linh Phân ra khỏi công ty Tư Đồ Nhạc.

Mấy ngày nay tâm trạng hai người Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Phân cực kỳ hốt hoảng, giống như là bị bệnh thần kinh. Chỉ cần nghe thấy tiếng gõ cửa cùng tiếng chuông điện thoại là không tự chủ được kêu gào thảm thiết khiến cho tất cả công ty đều rất hoảng sợ.

Cục diện công ty cực kỳ bất ổn. Hai người cũng thường xuyên thay đổi số điện thoại nhưng chỉ mới thay số điện thoại chưa tới một tiếng đã bị người khác hoàn toàn biết rõ, chuông điện thoại không ngừng vang lên. Trong khi đó những lời đồn đại về những chuyện nhảm nhí của hai người không ngừng tăng lên.

“Có phải cục công an không? Tôi muốn báo án. Có người muốn hãm hại tôi. Tôi là người vô tội. Điện thoại đó không phải là của tôi. Xin mọi người hãy tin tưởng tôi. Tôi...” Giọng nói khàn khàn của Vạn Kiếm Sơn vang lên trong điện thoại.

“Xin lỗi, chúng tôi đã kiểm tra số di động cùng với bên viễn thông. Số điện thoại đó đúng là của anh. Vì vậy theo lý mà nói những cuộc điện thoại đó đích thực là do anh gọi”.

Giọng nói trả lời cũng vô cùng dứt khoát.

“Nhưng mà đó là do có người hãm hại tôi”.

Vạn Kiếm Sơn tức thì nổi giận.

“Vậy ngài có chứng cứ gì chứng minh những cuộc điện thoại đó không phải do ngài gọi không?”

Thái độ của người bên kia cực kỳ nhã nhặn hỏi vặn lại một câu.

“Điều này...”.

Vạn Kiếm Sơn cứng họng không thể trả lời câu hỏi này. Quả thật hẳn không có chứng cứ trong chuyện này.

“Nếu như ngài không có chứng cứ, chúng tôi cũng không có cách nào cả. Xin ngài lần sau không nên quấy rầy chúng tôi về chuyện này. Chúng tôi còn rất nhiều việc phải giải quyết”.

Bên kia cương quyết cúp điện thoại.

“Tôi!”.

Vạn Kiếm Sơn dùng dùng nổi giận. Hắn ném di động xuống đất, dùng hai chân dẫm nát.

“Chủ tịch, bên ngoài có người tìm ngài”.

Giọng nói dễ nghe của cô thư ký vang lên bên ngoài.

“Mẹ kiếp, tao không gặp bất kỳ ai cả. Cút đi cho tao”.

Vạn Kiếm Sơn vừa nói xong tức thì bên ngoài vang lên tiếng ồn ào.

Cửa phòng bị mở ra, bốn, năm người mặc blu trắng trông giống như là các y bác sỹ chạy vào. Mọi người nhìn thấy dáng vẻ như điên loạn của Vạn Kiếm Sơn, đồ đạc trong phòng hỗn loạn. Người bác sỹ trung niên đứng đầu cau mày nói: “Xem ra bệnh của người này không nhẹ. Phải mau chóng đưa đi chữa trị mới được”.

Nói xong ông ta vung tay ra hiệu cho mấy người còn lại, nói to: “Mau đưa anh ta tới bệnh viện tâm thần của chúng ta. Tôi sẽ tiến hành việc điều trị cụ thể với anh ta”.

“Các người nói gì? Bệnh viện tâm thần? Các người nói vớ vẩn gì vậy? Con mẹ nó, ai mắc bệnh hả?”

Vạn Kiếm Sơn trợn trừng mắt như nhìn thấy quỷ, cái cổ tức giận vươn thẳng lên, giống như cổ con hươu cao cổ.

405. Chương 407: Sinh Nhật Đường Quả Quả

Người bác sỹ trung niên trưởng nhóm này nhìn thấy dáng vẻ đó của Vạn Kiếm Sơn lại tưởng rằng cơn điên của hắn phát tác nên vội vàng la lớn: “Xem ra bệnh của người này hoàn toàn không nhẹ. Hãy mau chóng chế ngự anh ta, không được để anh ta làm thương tổn người dân vô tội. Hãy cẩn thận một chút, đừng để chính mình bị thương”.

Lập tức ông ta mở cái túi mang theo bên người và lấy ra một cái dùi cui.

Mấy người thầy thuốc kia đang tiến tới chỗ Vạn Kiếm Sơn, thấy hắn có vẻ định phản kháng nên lập tức không chế, ấn người hắn xuống mặt đất, làm cho miệng của Vạn Kiếm Sơn tiếp xúc cực kỳ thân mật với mặt đất, suýt chút nữa đã làm dập cằm hắn. Vạn Kiếm Sơn tức giận gào lên: “Các người, các người khốn nạn như vậy, lại dám động vào ta. Ta liều mạng với các người. Ta muốn giết chết các người”.

Hắn cố sức giãy ngựa nhưng với sức lực của một người như hắn sao có thể là đối thủ của bốn người đây? Hơn nữa bốn gã thầy thuốc đó cũng đã chuẩn bị rất đầy đủ, phối hợp cực kỳ ăn ý, để cho Vạn Kiếm Sơn vùng vẫy một lúc lâu ngược lại làm bản thân mình cực kỳ mệt mỏi, toàn thân đổ mồ hôi, sắc mặt đỏ bừng bừng nhưng vẫn không thể thoát ra được. Hắn chỉ còn mỗi cách lôi cả tổ tông mười tám đời của năm người thầy thuốc ra chửi một hồi. Bốn người thầy thuốc đó ức giận tung chân đá cho hắn mấy cước khiến hắn đau đớn hét lên như heo bị chọc tiết.

Người bác sỹ đứng đầu thấy lúc này Vạn Kiếm Sơn vẫn còn hung hăng càn quấy như vậy, lập tức cầm dùi cui nện cho Vạn Kiếm Sơn hai phát, lập tức Vạn Kiếm Sơn gào lên một tiếng thảm thiết, toàn thân hắn run lên hai lần. Hai mắt Vạn Kiếm Sơn trắng dã, ngất ngay tại chỗ. Người thầy thuốc trung niên kia hài lòng nói: “Vậy là tốt lắm rồi. Mỗi một bệnh nhân kiểu này đều có một tật xấu, cứ động một chút là làm náo loạn, không phối hợp với chúng ta gì cả. Quả thực rất phiền hà. May mắn là chúng ta đã có chuẩn bị trước nếu không chúng ta không thể chế ngự anh ta được”.

Cô thư ký kia sợ hãi tái nhợt cả mặt, thân thể run run, không nói được câu nào.

“Hãy mang người này đi”.

Người thầy thuốc trung niên đứng đầu vẫy tay nói với bốn người thầy thuốc kia sau đó ông ta quay lại cười nói với cô thư ký bên cạnh: “Phí tổn chữa bệnh cho người này, các người có trả trước không?”

“Chi phí chữa trị? Chi phí chữa trị là gì?”

Lúc này cô thư ký mới hồi phục tinh thần, nằng kinh ngạc hỏi.

Lập tức người thầy thuốc trung niên kia tức giận nói: “Lần này chúng tôi phải điều tới tổng cộng năm người mới có thể chế phục được người bệnh tâm thần này, trả lại không gian làm việc an toàn cho công ty của các cô. Chẳng lẽ các cô không trả chi phí chữa trị sao? Mặc dù chúng tôi là người của bệnh viện tâm thần nhưng chúng tôi không phải là một tổ chức từ thiện, làm gì có chuyện chúng tôi làm chuyện không công sao?”

Cô thư ký như muốn ngắt xủ: “Ai nói là chủ tịch của chúng tôi điên?”

“Cái gì? Chủ tịch? Người điên đó mà cũng có thể làm chủ tịch sao? Quả thực rất ngạc nhiên”.

Người thầy thuốc trung niên đó kinh ngạc kêu lên một tiếng, nhìn Vạn Kiếm Sơn đang bị bốn người lôi đi như một con chó, tấm tắc khen ngợi một câu nhưng ông ta lại thông thêm một câu: “Nhưng khi nhìn dáng dấp này của anh ta, đầu không chải, mặt không rửa, quần áo cũng cực lòi thối, hoàn toàn không có chút gì giống như một người bình thường. Chẳng lẽ công ty các cô lại dùng một người điên làm chủ tịch sao? Quái lạ. Thật là kỳ quái”.

Cô thư ký gần như phát khóc: “Mấy ngày hôm nay tâm trạng của chủ tịch không tốt nên mới có tình trạng như vậy. Các ông đã dùng thủ đoạn dối phỏ với chủ tịch. Tôi sẽ đi tố cáo các ông”.

Người thầy thuốc trung niên đó vất vả lắm mới bắt được một ông chủ lắm tiền, sao ông ta có thể dễ dàng buông tha đây? Ông ta vuốt vuốt cằm, lắc đầu nói: “Bây giờ tâm trạng của người bệnh đang trong tình trạng cực kỳ kích động, rất dễ dàng xảy ra các tình huống ngoài ý muốn. Chúng tôi là thầy thuốc, chúng tôi có trách nhiệm phải mang anh ta đi kiểm tra, xác định xem rốt cuộc anh ta có điên hay không. Nếu như anh ta thực sự không phải là người điên, nhất định chúng tôi sẽ trả anh ta về. À được rồi, đây là tài khoản của bệnh viện chúng tôi, các cô nhất định phải chuyển chi phí chữa bệnh vào như vậy mới có thể đảm bảo cho chúng tôi tiến hành kiểm tra thuận lợi. Nếu như cô muốn tố cáo chúng tôi thì cũng không phải là một cách hay. Tôi cho rằng cảnh sát cũng đồng ý với cách làm của chúng tôi”.

Ông ta lập tức đọc một tài khoản cho cô thư ký sau đó mới dẫn theo bốn người thầy thuốc, mang theo Vạn Kiếm Sơn dưới con mắt của các nhân viên rời khỏi công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc.

“Chủ tịch bị, bị đưa tới bệnh viện tâm thần sao?”

“Bây giờ phải làm gì đây? Không phải bây giờ công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc của chúng ta không có chủ tịch sao?”

“Bây giờ chúng ta cần phải làm gì đây? Liệu chúng ta có bị thất nghiệp không?”

Những nhân viên của công ty Tư Đồ Nhạc đều bàn tán, thì thầm to nhỏ với nhau, gương mặt ai nấy cũng đều vô cùng lo lắng, cực kỳ dao động về tương lai của công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc. Thậm chí một số nhân viên của công ty đã bắt đầu liên lạc với các công ty khác, hy vọng có thể tìm được một công việc tốt.

“Cái gì? Vạn Kiếm Sơn bị đưa tới bệnh viện tâm thần sao? Tại sao lại xảy ra điều này? Tại sao anh ta lại bị đưa tới bệnh viện tâm thần? Đã xảy ra chuyện gì vậy hả?”

Lục Linh Phân hoàn toàn suy sụp khi nghe tin này. Hai mắt đờ đẫn, giống như người ngốc, ngồi xụi lơ trên ghế.

“Tổng giám đốc, tin tức này thực sự là thật. Có rất nhiều nhân viên trong công ty ở bên dưới đang truyền nhau tin này. Bọn họ nói Vạn chủ tịch đã bị mấy thầy thuốc dẫn đi, bị đưa tới bệnh viện tâm thần. Bọn họ cũng bắt đầu, cũng bắt đầu...” Cô nàng thư ký ấp úng nói nhỏ.

“Có phải là thấy công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc không có chủ tịch, tương lai không ổn định nên muốn đào tẩu hả?”

Lục Linh Phân uể oải nói. Cô ả cũng đã dự đoán trước tình hình này nên cũng không có gì ngạc nhiên.

“Đúng vậy”.

Lục Linh Phân lắc đầu, thở dài một hơi.

Rốt cuộc cô ả đã biết cái gì gọi là báo ứng.

Lúc đầu khi cô ả cùng Vạn Kiếm Sơn sắp đặt mưu kế hãm hại Mộc Hải Phong, làm Mộc Hải Phong bị nhốt vào bệnh viện tâm thần. Bây giờ Vạn Kiếm Sơn cũng bị dùng một thủ đoạn tương tự đưa vào bệnh viện tâm thần. Thật đúng là thế sự xoay vần, không biết đâu mà lường.

“Tổng giám đốc, chị, chị làm sao vậy?”

Cô thư ký nhẹ nhàng bước tới cạnh Lục Linh Phân, nhìn thấy sắc mặt Lục Linh Phân tái nhợt, thay đổi hoàn toàn như một người khác thì không nhịn được liền lên tiếng hỏi.

Cả người Lục Linh Phân thoáng run rẩy, cô ả quay người nhìn thư ký rồi nói nhỏ: “Còn có, còn có lời đồn đại nào nữa không? Nhất định cuộc tấn công của chúng sẽ không ngừng lại. Trừ phi tôi cũng bị đưa vào bệnh viện tâm thần. Bọn chúng trả thù rất điên cuồng, liều lĩnh. Báo ứng, hết thấy chỉ là báo ứng”.

Thông qua chuyện này cô ả bắt đầu thấy hối hận về những chuyện bản thân mình đã làm trước kia.

Mộc Hải Phong cư xử rất tốt với cô ả, không chỉ đưa cô ả từ nông thôn ra thành phố mà còn chuyển tất cả mọi người trong nhà cô ả ra thành phố, để cho tất cả người thân của cô ả có một cuộc sống giàu sang thoải mái. Nhưng bản thân cô ả thì sao? Ngay sau khi lấy Mộc Hải Phong đã bắt đầu chỉ trích Mộc Hải Phong khắp nơi. Vì muốn tương lai của mình thêm hạnh phúc hơn nữa mà làm thêm những điều dối trá, thậm chí cuối cùng đã quyến rũ Vạn Kiếm Sơn, vu cho Mộc Hải Phong bị mắc bệnh tâm thần để bị tống vào bệnh viện tâm thần, cuối cùng làm Mộc Hải Phong bị tống vào tù.

Hiện tại thì sao?

Sự nghiệp và cuộc sống của cô ả đã lên tới đỉnh điểm nhưng lại không còn như trước kia. Cả ngày chỉ như một cái xác không hồn, chạy theo đủ các loại đàn ông cùng sự xa xỉ, không còn mục tiêu, không còn sự phấn đấu, không còn con người, không còn ai để tin tưởng, không còn ai để nói cho ả những lời nói thân thiết, ngay cả Vạn Kiếm Sơn cô ả cũng không hoàn toàn tín nhiệm, giống như trên cõi đời này chỉ còn lại một mình ả, trợ trợ, cô độc.

Lục Linh Phân cảm thấy cả người giá lạnh như băng, giống như rơi xuống một hầm băng sâu vạn trượng. Ngay cả hơi thở của cô ả cũng trở nên dồn dập. Máu trong thân thể trong nháy mắt cũng như bị đông cứng lại. Lục Linh Phân ôm hai tay trước ngực, thì thào nói: “Báo ứng. Đây là báo ứng. Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. Đây là báo ứng” Cả người cô ả giống như một người điên, hai mắt trắng dã, đờ đẫn như hồn vía đã bay mất hết, gào lên: “Báo ứng. Đây là báo ứng” Lục Linh Phân không để ý gì nữa bỏ chạy ra khỏi cửa.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc”.

Cô nàng thư ký sợ hãi ngồi phịch xuống đất.

Sau khi Lục Linh Phân trải qua mấy ngày chịu sức ép của dư luận cùng với ảnh hưởng của những sự kiện liên tiếp. Tâm trạng chuyển từ hoảng hốt sang một người điên hoàn toàn, cuối cùng cũng bị đưa vào bệnh viện tâm thần, tiếp nhận sự điều trị nhưng hàng ngày cô ả chỉ ngồi trên giường, trong miệng liên tục lẩm bẩm: “Báo ứng, báo ứng...”.

Trong cùng một ngày chủ tịch và tổng giám đốc của công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc đều trở thành người điên, bị đưa vào điều trị trong bệnh viện tâm thần, một lần nữa lại trở thành một sự kiện quan trọng ở Nam Thành. Bất kỳ ai khi nghe thấy tin này đều không ngừng than thở.

Sau khi hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng nghe thấy tin đó đều giật mình kinh ngạc. Cả hai thực sự không ngờ sự việc lại có biến động lớn tới mức độ đó, ban đầu cả hai còn tưởng Lục Linh Phân giả vờ điên nhưng sau khi tới bệnh viện tâm thần kiểm tra lại thì được biết não bộ của Lục Linh Phân đã bị tổn thương nghiêm trọng, quả thực đã bị điên.

Hai người Trương Minh Thắng, Lâm Bắc Phàm nhìn nhau, cùng thở dài.

Ban đầu hai người chỉ muốn giáo huấn cho Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Phân một chút để hai người đó thu mình, tạo điều kiện thuận lợi để Mộc Hải Phong đoạt lại công ty của mình. Có lẽ điều này ứng với câu nói: Có thần linh trên ba thước đỉnh đầu. Rất nhiều chuyện đều có nhân quả báo ứng. Người xấu cuối cùng đều có báo ứng.

“Lão đại. Bây giờ công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc đã trở nên hỗn loạn, xem ra chúng ta phải nhanh chóng cứu lão Mộc ra ngoài. Bây giờ chỉ có lão Mộc mới có thể ổn định được công ty Tư Đồ Nhạc, tránh cho lão bị phá sản”.

Trương Minh Thắng nhìn Lâm Bắc Phàm nói.

Lâm Bắc Phàm gật đầu nói: “Lúc đầu lão Mộc vốn bị oan. Hai ngày trước anh đã cho người trình lời khai của lão lên toà án, hơn nữa còn giao ra những thầy thuốc bị bọn người Lục Linh Phân mua chộc. Có hai điều này, nhất định chỉ trong vòng mấy ngày nữa lão Mộc sẽ được trả lại tự do”.

Trương Minh Thắng gật đầu nói: “Tuy công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc bị chúng ta hành hạ quá mức nhưng lão Mộc chuẩn bị xuất núi, tình hình sẽ nhanh chóng bị đảo ngược. À, lão đại, em quên báo cho anh một việc”.

“Ồ, chuyện gì?”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc hỏi.

“Ồ, ba ngày nữa là sinh nhật của Đường Quả Quả. Nguyên Phong ca định trực tiếp gọi điện thoại cho anh nhưng em nói với Phong ca rằng mấy ngày này anh vì chuyện này mà vất vả nên Phong ca bảo em hãy thông báo với anh”.

Trương Minh Thắng chậm rãi nói.

“Sinh nhật Đường Quả Quả?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, trong đầu hần liền hiện lên dung mạo của tiểu nha đầu đó.

406. Chương 408: Tên Côn Đồ Báo Thù

Đúng như lời Lâm Bắc Phàm nói. ó cả vật chứng và nhân chứng, hai ngày sau Mộc Hải Phong được trả tự do một cách suôn sẻ. Bởi vì hai người Vạn Kiếm Sơn và Lục Linh Phong đang ở trong bệnh viện tâm thần nên toàn bộ cổ phần của hai người đều được chuyển giao cho Mộc Hải Phong khiến cho hắn trở thành cổ đông có cổ phần cao nhất công ty hữu hạn Tư Đồ Nhạc, kiêm chủ tịch công ty, nắm quyền hành to lớn trong công ty. Tuy nhiên bây giờ công ty Tư Đồ Nhạc đã xảy ra quá nhiều chuyện, nguyên khí bị tổn thương nghiêm trọng, danh tiếng cùng lượng tiêu thụ xuống tới mức thấp nhất trong nhiều năm qua.

Thế nhưng quả nhiên Mộc Hải Phong là người có tài năng kinh doanh siêu việt. Sau khi một loạt các biện pháp hữu hiệu được áp dụng, hoạt động của công ty lập tức trở lại bình thường, muốn khôi phục lại như trước kia chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

“Nào, mọi người hãy cùng ly. Tôi kính mọi người một ly. Lần này nếu như không có mọi người hỗ trợ, Mộc Hải phong tôi vẫn chưa thể thoát khỏi nhà giam vì vậy, tôi, tôi cảm ơn tất cả mọi người. Sau này mọi người có chuyện gì cứ việc tới tìm tôi. Mộc Hải Phong tôi nói ngay tại đây dù có lên núi đao, xuống biển lửa, bước vào chảo mỡ, nếu tôi nhúu mày, Mộc hải Phong tôi sẽ không chết tử tế”.

Trong một phòng của trung tâm giải trí Hoàng Gia, Lâm Bắc Phàm. Trương Minh Thắng, Khổng Băng Nhi, Hầu Sơn, Chu Cường, Phú Đại Hải, Tiêu Phương cùng Mộc Hải Phong đang nhiệt tình uống rượu. Sắc mặt Mộc Hải Phong, có hơi chút men say. Hắn nhìn những người khác mời rượu, giọng nói to hơn ngày thường khá nhiều, cực kỳ mạnh mẽ. Nghĩ lại những chuyện xảy ra mấy ngày qua Mộc Hải Phong thấy giống như một giấc mơ. Bản thân hắn ngay cả ngủ cũng vô cùng vui sướng, một cảm giác giống như từ địa ngục trở lại nhân gian, quả thực rất sung sướng.

Mấy người Lâm Bắc Phàm biết tâm trạng đặc biệt vui sướng của Mộc Hải Phong hôm nay nên không nên khuyên can hắn, ai cũng cầm chén cùng cùng ly với Mộc Hải Phong, uống một ly cạn chén rượu rồi mới bắt đầu ăn.

Phú Đại Hải cũng cười ha hả, hắn vung cánh tay mập mập nói to: “Các đồng chí, các đồng chí, hãy nghe tôi nói. Tôi cũng có một thông tin vô cùng quan trọng muốn nói cho mọi người biết. Thông qua kỹ thuật internet tôi đã trong thời gian đó Kim gia có liên quan với Địa Ngục Thiên Sứ, đảm bảo chỉ cần thu thập xong, đưa chứng cứ ra, Kim gia có nghìn cái miệng cũng không thể cãi nổi”.

Hắn đắc ý lắc lắc đầu, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Những người khác cũng đều hoan hoan nói: “Uống rượu, uống rượu. Chỉ dựa vào điều này cũng đáng cạn một ly. Hy vọng Kim gia sớm xong đời. Những tổ chức sát thủ kia cuốn gói khỏi Trung Quốc chúng ta”.

Mọi người cũng biết tổ chức sát thủ đó lợi hại. Bây giờ đã tìm được người đứng sau bọn chúng, chỉ e mấy tên sát thủ đó sẽ nhanh chóng từ bỏ nhiệm vụ này.

Trương Minh Thắng giơ ngón tay cái lên hướng về Phú Đại Hải, liên tục nói: “Đánh, lão Phú đúng là lão Phú, thủ đoạn quả nhiên rất lợi hại. Chẳng lẽ thật sự là thằng nhãi Kim Bưu đó? Nếu tôi sớm biết nó không phải là một ‘con cặc’ gì tử tế, lần trước tôi nên cắt cái chi thứ năm của nó”.

“Không phải, không phải Kim Bưu. Là một người đàn ông khác tên là Kim Tinh, hình như là chú của Kim Bưu”.

Phú Đại Hải lắc đầu nói.

“Cái gì? Kim Tinh? Ta đánh cho hắn thành tinh tinh”.

Trương Minh Thắng cực kỳ tức giận nói.

“Không cần biết hắn là Kim Tinh hay Ngân Tinh, đắc tội với mấy người chúng ta đều phải biến thành tinh tinh, vĩnh viễn bị dẫm nát dưới chân”.

Chu Cường cùng Tiêu Phương cầm chén rượu lên quất to rồi lại tiếp tục mời rượu những người khác, cả nhóm người uống tới mức đầu óc mê muội, không cả phân biệt được đông tây nam bắc.

Trong lúc Lâm Bắc Phàm đang nghe mấy người đó khoe khoang khoác lác thì đột nhiên Khổng Băng Nhi đứng dậy. Nàng khom người thì thảo vào tai hắn: “Em ra ngoài một chút”.

Hai má nàng đỏ ửng, thân hình lắc lư, nàng quay người bước ra khỏi phòng. Lâm Bắc Phàm sửng sốt rồi cũng hiểu nàng muốn đi toilet nên cũng không để ý tới nữa, tiếp tục cùng mọi người nâng ly.

Ai ngờ sau hơn mười phút vẫn không thấy Khổng Băng Nhi quay lại. Lâm Bắc Phàm thấy tò mò. Không phải cô nàng này đi toilet sao? Tại sao lại đi lâu vậy? Tại sao vẫn chưa quay lại? Nếu như bây giờ mình tới đó, liệu có trông thấy cái gì không nên thấy không? Nghĩ vậy, ánh mắt hắn đảo quanh, hắn vội vàng đứng dậy, vẫy tay với mấy người trong phòng rồi rời khỏi phòng đi về hướng toilet.

“Cô em, bọn anh là người tốt. Bọn anh sẽ không làm bậy đâu. Bọn anh rất nhẹ nhàng”.

“Các người, mấy thằng khốn nạn chúng mày cút đi. Nếu không tao sẽ không bỏ qua cho chúng mày”

“Sẽ không bỏ qua cho anh ư? Tại sao không bỏ qua cho bọn anh? Chẳng lẽ muốn lên giường là không bỏ qua cho anh sao? Nếu như vậy cũng hay đó, không bằng chúng mình lên giường tập luyện một chút xem ai mạnh hơn, được không? Bọn anh cũng đã mòn mắt mong đợi rồi”.

“Mày chết đi. Tử sắc lang, tao liều mạng với chúng mày”.

Lâm Bắc Phàm chưa đi tới toilet đã nghe thấy âm thanh kêu la của mấy người từ đó truyền tới, trong đó có cả tiếng của Khổng Băng Nhi, Lâm Bắc Phàm thẩm kinh hãi, hắn vội vàng chạy tới đó, tới nơi phát ra âm thanh đó. Cảnh tượng hiện ra trước mắt hắn là bốn, năm tên côn đồ vang xung quanh Khổng Băng Nhi, chuẩn bị động chân động tay với nàng. Bây giờ Khổng Băng Nhi đã khá say, tuy bất ngờ trước phản ứng của đám người đó nhưng hai mắt đã mờ lung, ngay cả cử động cũng không cử động nổi, nàng chỉ còn cách dùng lời nói để uy hiếp mấy tên đó. Lâm Bắc Phàm nhìn thấy tay phải của một tên côn đồ đã sờ soạng lên ngực Khổng Băng Nhi, lập tức Lâm Bắc Phàm tiến lên, tay phải đánh mạnh ra, bắt được cổ tay của tên côn đồ, đồng thời chân phải của hắn đá vào háng tên côn đồ. Lập tức một âm thanh thê thảm vang lên, cả người tên côn đồ giống như một quả pháo bắn mạnh ra ngoài, nặng nề đập xuống đất, một lúc lâu vẫn không thấy bò dậy.

“Mẹ kiếp, thằng nào? Dám động thủ với huynh đệ bọn tao. Tao thấy mày không muốn sống nữa rồi”.

Mấy tên côn đồ còn lại đều sửng sốt nhưng ngay sau khi nhìn thấy chỉ có mỗi Lâm Bắc Phàm, sự lo lắng đã giảm bớt rất nhiều, chúng liền dừng dừng nổi giận gào lên nhưng vẫn không dám tiến lên đối đầu.

Lâm Bắc Phàm bước tới đỡ lấy Khổng Bằng Nhi. Khổng Bằng Nhi thấy có người ôm mình, lập tức hai bàn tay nhỏ bé đập lung tung, cái miệng nhỏ nhắn của nàng gào lên: “Người là một đại sắc lang. Người dám chạm vào ta. Ta sẽ giết cả nhà ngươi. Buông ta ra”.

Nàng còn giơ chân phải đập lung tung mấy cái vào người Lâm Bắc Phàm.

“Bằng Nhi là anh”.

Lâm Bắc Phàm đỏ mặt hộc hộc. Quả thật cô nàng này rất bạo lực. Nếu như không phải chính hắn đã né tránh kịp thời, nhất định đã bị cô nàng này đánh thương bộ vị quan trọng nhất của người đàn ông.

Khổng Bằng Nhi nghe thấy giọng nói của Lâm Bắc Phàm, khuôn mặt tức giận, phần nộ của nàng mới dần ra. Sau khi nghe thấy hơi thở quen thuộc của Lâm Bắc Phàm nàng mới bình tĩnh trở lại, khẽ tựa vào người hắn, hai tay vòng ra ôm lấy lưng Lâm Bắc Phàm, nói nhỏ: “Em chỉ biết anh là một đại phôi đản không bao giờ rời khỏi em. Bọn chúng, bọn chúng dám ức hiếp em, hãy giúp em cắt vật kia của chúng ném cho chó ăn, để xem chúng còn dám ngang ngược không?”

Hai mắt của nàng díp lại không mở ra được nhưng trên mặt nàng xuất hiện một nụ cười hạnh phúc.

Lâm Bắc Phàm nhìn khuôn mặt hồn nhiên của Khổng Bằng Nhi, cảm xúc thương yêu nổi lên trong lòng hắn nhưng lời nói của nàng cũng làm hắn toát mồ hôi hột.

“Mẹ kiếp, mày là ai? Mày dám đánh ông nội mày. Hôm nay tao không phé của mày đi, tao không phải là Sài ca”

Tên côn đồ bị Lâm Bắc Phàm đạp bắn ra ngoài tới giờ mới khó nhọc đứng dậy được. Tay trái hắn ôm lấy bụng dưới vẻ đau đớn, tay phải hắn chỉ vào người Lâm Bắc Phàm, quát mắng.

Mấy tên côn đồ khác cũng tức giận nhìn Lâm Bắc Phàm. Chúng rất khó chịu với hành vi quấy rầy việc tán gái của chúng. Hôm nay không trị cho gã này một trận nhớ đời sau này sao chúng còn chỗ đứng chân ở Nam Thành này nữa? Chúng xắn tay áo, chuẩn bị ra tay.

Tay trái Lâm Bắc Phàm ôm chặt lấy Khổng Bằng Nhi, thân hình hắn nhoáng lên, vẫn chưa ai thấy hắn ra tay thế nào đã thấy tên côn đồ bị hắn đá một cước lúc trước bị hai cái tát vào mặt. Lâm Bắc Phàm lạnh lùng nói: “Sài ca? Hôm nay tao sẽ đánh mày thành diêm côn để xem mày còn dám làm càn hay không”.

Lâm Bắc Phàm thực sự không có cảm tình với những tên côn đồ chỉ biết ức hiếp người già và phụ nữ, quả thực chúng còn cặn bã hơn xã hội đen mấy trăm lần. Lâm Bắc Phàm không thêm liếc nhìn, hắn giơ chân phải nhằm bụng dưới của tên côn đồ đó nện một cước.

“A... phù phù”.

Tên Sài ca kia vẫn chưa kịp có phản ứng đã lại té nhào xuống đất, hai tay hắn ôm bụng, gào lên thảm thiết: “Con mẹ nó, bọn mày đứng đắn ra đó làm gì vậy hả? Đánh nó cho tao, đánh chết thằng khốn đó cho tao”.

Bốn tên côn đồ còn lại nghe thấy vậy cũng vội vàng hét lên rồi vung tay đánh tới phía Lâm Bắc Phàm.

Chân phải Lâm Bắc Phàm giống như một lưỡi hái, liên tục bổ tới bốn tên côn đồ với tốc độ cực nhanh. Từ xa nhìn lại trông giống như mấy đạo tàn ảnh. Bốn tên côn đồ đó sao có thể là đối thủ của hắn đây? Ngay khi người chúng còn chưa tiến tới gần người Lâm Bắc Phàm, thân thể đã bắn ra giống như những viên đạn, nặng nề đập vào tường, phát ra những âm thanh “thình thịch, thình thịch, thình thịch, thình thịch”.

Mấy tên đó không kịp gào lên một tiếng nào đã lập tức ngất xỉu.

Tên Sài ca kia nhìn thấy cảnh đó, quá sợ hãi tới mức không nói được câu nào.

Tên này là người sao? Hắn đích thực là một yêu quái. Bình thường tên Sài ca này ức hiếp người khác cũng chỉ biết dựa vào số lượng chiếm ưu thế nhưng nay gặp phải một kẻ dị thường như Lâm Bắc Phàm, hắn hoàn toàn nhũn như con chi chi, không có khả năng phản kích lại.

“Mày có còn muốn đánh nữa không?”

Lâm Bắc Phàm đi tới trước mặt hắn khinh thường hỏi.

Sắc mặt tên Sài ca tái nhợt, người hắn run lên bần bật, giống như bị điện giật, hắn cuống cuống cầu khẩn: “Vị.. hảo hán này. Mới rồi em có mắt không nhìn thấy thái sơn, không biết anh là người lợi hại. Em biết em sai rồi, em thực sự sai rồi. Hy vọng, hy vọng anh coi em như một cái rắm, thả em ra”.

Tên Sài ca vội vàng giơ tay nặng nề tát vào hai má của mình. Lập tức hai má của hắn đỏ, sưng to lên giống như một cái đầu heo.

Lâm Bắc Phàm thực sự không có nhiều hứng thú với loại người cặn bã như vậy. Chẳng lẽ hắn còn muốn giết chết gã đó sao? Dù sao bọn chúng còn chưa gây ra chuyện gì với Khổng Bằng Nhi. Hắn vung tay với tên Sài ca rồi ôm Khổng Bằng Nhi đi về phòng.

Tên côn đồ Sài ca nhìn bóng dáng đi xa của hai người Lâm Bắc Phàm, bàn tay sờ gương mặt đau nhức của mình, mắt hắn lập loè một ánh sáng cực kỳ thâm hiểm. Hai bàn tay hắn nắm chặt, kêu lên rằng rắc giống như tiếng của băng đạn.

Con mụ nội nó, mày cho rằng có chút công phu thì ngang ngược sao? Hôm nay mày dám đánh huynh đệ bọn tao, không cho mày biết mùi lợi hại, tao không làm Sài ca nữa. Còn cả con bé kia nữa, quả thực cũng rất hay. Dem tặng nó cho đại ca mình, nhất định đại ca rất cao hứng.

Sau khi hắn nhớ kĩ số phòng của đối phương liền cười nhạt, quay người rời khỏi đó.

407. Chương 409: Chinh Đồn Bang Phái

Đương nhiên Lâm Bắc Phàm không biết mấy tên côn đồ vừa rồi muốn báo thù hắn. Dù sao đối với hắn, mấy tên nhãi ranh đó không xứng để vào mắt. Cho dù chúng có một trăm lá gan đi nữa, thì chỉ e bọn chúng cũng không dám tới gây chuyện vì vậy hắn không chú tâm tới chuyện đó nữa. Hắn nhiệt tình cùng mọi người nâng ly, ngay cả khi Khổng Bằng Nhi ôm cổ hắn, hôn hắn mười mấy cái hắn cũng không biết nhưng lại làm cho những người trong phòng cười trộm.

Bọn họ đều biết Khổng Bằng Nhi có tình ý với Lâm Bắc Phàm, nhưng vấn đề là Khổng Bằng Nhi đối với chuyện này cũng như các cô gái khác, rất rụt rè, xấu hổ để thổ lộ, nàng chỉ biểu lộ một chút chân tình của bản thân, hy vọng Lâm Bắc Phàm có thể hiểu được.

“Cạch, âm âm”.

Cánh cửa phòng bị ai đó đá văng ra. Từ bên ngoài mười mấy người, đều trên hai mươi tuổi xông vào trong phòng, tất cả đều là thanh niên cao to lực lưỡng. Một gã cầm đầu gào lên: “Thằng khốn nào dám đánh người của tao? Con mụ nội nó, thời thế đúng là đổi thay. Chỉ có mấy thằng oe con cũng dám ngang ngược với chúng tao. Có phải chúng mày không muốn sống nữa phải không? Người đâu, lôi chúng ra ngoài, đánh một trận no đòn cho tao”.

Giọng nói của hắn rất to, rất khó nghe giống như vịt đục vậy.

“Ồ, vật gì đang gọi tao đây?”

Trương Minh Thắng say khướt gục trên bàn, mơ mơ màng màng nói: “Tại sao trong câu lạc bộ đêm lại có chó tới vậy? Tiếng nói thật đáng ghét. Chỉ cần nghe tiếng cũng biết không phải là con chó ngoan gì. Chẳng lẽ muốn cung cấp cho bọn tao thịt chó thơm ngon sao? Bây giờ thịt ra, hầm cách thủy. Món này, món này ngon lắm. Tao muốn ăn thịt chó”.

Nói rồi nước miếng hắn chảy ròng ròng.

“Thịt chó sao? Tôi biết trên trời có thịt rồng, dưới đất có thịt chó. Tôi thích ăn thịt chó, hãy làm thịt con chó này. Chúng ta cùng ăn. Nếu ai không ăn, người đó chính là cháu nội”.

Hầu Sơn cũng say túy lúy, có vẻ ngay cả tên mình hắn cũng không nhớ, khi hắn nghe thấy Trương Minh Thắng đang nói huyền thuyên thì lại cũng nói theo.

Mấy người còn lại cũng đều ồn ào nói, có người nói muốn ăn chân chó, có người nói muốn ăn côn chó, trong khi đó gã Phú Đại Hải nói ăn thận chó lại bỏ cái gì đó khiến cho không khí trong phòng lập tức sôi động hẳn lên, giống như một phiên chợ vậy.

Lâm Bắc Phàm vẫn không chế được tửu lượng của mình vì vậy dù trên mặt hắn có vẻ trông say rượu nhưng suy nghĩ của hắn vẫn tỉnh táo. Hắn nhìn những người không mời mà tới, tựa như cổ tình tìm tới này, nghiêng đầu nói: “Bọn mày, bọn mày là ai? lá gan cũng lớn lắm, dám xông vào phòng của bọn tao”.

Gã to cao kia, tướng mạo cũng rất hèn mọn bỉ ổi, đôi mắt hình tầm giác. Mắt hắn sáng lên khi nhìn thấy Khổng Băng Nhi đang ôm Lâm Bắc Phàm. Quả nhiên là một cô nàng cực phẩm, từ vóc dáng tới khuôn mặt đều thuộc đẳng cấp cao, chỉ e là còn xinh đẹp hơn nhiều lần so với những cô nàng ở câu lạc bộ đêm. Thảo nào tiểu Sài lại nhìn trúng. Bản thân mình dù thế nào đi nữa cũng phải cướp lấy cô nàng này, hưởng thụ một trận đã đời. Nghĩ tới đây, hắn vội vàng khoác lên một bộ mặt hung thần ác sát, nổi giận quát to: “Con mẹ nó, bọn mày vừa mới đánh đàn em của tao. Còn nói gì nữa đây? Hôm nay không cho bọn mày biết lễ độ, tao không phải là Lang ca nữa”.

“Lang ca?”

Nghe vậy Lâm Bắc Phàm tỏ ra ngạc nhiên.

“Tại sao tên của mày lại nghe rất quen nhỉ?”

Tên Lang ca kia còn tưởng đối phương sợ mình vì vậy hắn cười đắc ý, ngực cổ gồng ưỡn ra, khẩu khí, thái độ cũng kiêu căng hơn trước rất nhiều.

“Lang ca? Quả thật tao chưa từng nghe qua cái tên này. Tao mới chỉ nghe nói tới chuyện của tiểu hồng mao và Lang bà thôi” Suýt chút nữa Lâm Bắc Phàm phá lên cười.

“Mẹ kiếp, thằng nhãi này dám coi thường Lang ca của chúng tao. Tao thấy mày không muốn sống nữa rồi”.

Một tên đàn em bên cạnh gã Lang ca tiến lên hai bước, hắn gào lên một tiếng, vung cây thiết côn trong tay đánh tới.

Lâm Bắc Phàm không cử động, mặt của tên đàn em đó đã bị hai cái bạt tai, hắn cười uể oải nói: “Quả thật tao không muốn sống nữa. Không biết bọn mày định cho tao chết như thế nào?”

Tên đàn em đó sợ hãi tái nhợt mặt, hai tay hắn ôm mặt, một lúc lâu vẫn không nói được câu nào.

Tại sao đối phương tiến tới gần mình mà mình lại tuyệt đối không thể phát hiện ra vậy?

Gã Lang ca kia cũng nhíu mày, hắn thấy công phu của gã thanh niên đó cũng không tệ chút nào nhưng nếu cứ như thế này rút lui thì sau này bản thân hắn còn mặt mũi nào ngẩng đầu trước mặt người khác đây? Hắn nghiêng răng gào lên về hung tợn: “Các anh em, thằng này công phu rất lợi hại thể nhưng cho dù công phu có cao tới đâu, trong mắt của người Hồ Điệp bang chúng ta cũng sẽ không chịu nổi một đòn”.

“Hồ Điệp bang?”

Lâm Bắc Phàm sửng sốt, hắn thật không ngờ nhóm người này lại là người của Hồ Điệp bang. Quả thực rất kỳ lạ.

Gã Lang ca nhìn thấy sắc mặt kinh ngạc của đối phương, biết đối phương đã nghe qua danh tiếng của Hồ Điệp bang, lập tức hắn đắc ý nói: “Không sai. Bây giờ là đệ nhất bang ở Nam Thành này. Bọn tao chính là Hồ Điệp bang, bọn mày biết sợ chưa? Nếu chúng mày biết thế, hãy giao con bé trong lòng mày ra đây, tao có thể bỏ qua cho chúng mày. Nếu không chỉ cần mỗi một người Hồ Điệp bang chúng tao nhổ một bãi nước bọt, chúng mày cũng đủ chết đuối rồi”.

“Hồ Điệp bang? Bây giờ lão tử muốn đánh chúng mày thành hoa Hồ Điệp”.

Hai người Chu Cường cùng Tiêu Phương uống tới mức xây xẩm mặt mày, lại cứ nghe thấy gã Lang ca lảm nhảm bên tai không ngừng nghỉ, lập tức cả hai không suy nghĩ gì cả, nhào tới trước mặt hắn. “Bình bình, thỉnh thỉnh” vung chân, vung tay đâm, đá một hồi. Gã Lang ca cùng với mấy tên đàn em lúc trước còn đang kiêu căng ngang ngược lập tức nửa sống nửa chết nằm dài trên ghế, chỉ còn biết rên hừ hừ.

“Không phải mày rất lợi hại sao? Mày lợi hại cho tao xem nào”.

Trước kia Chu Cường là người trời không sợ, đất cũng không sợ. Bây giờ hắn lại càng không coi một lũ nhãi ranh này ra gì, chân phải hắn dẫm lên người Lang ca, gào lên về khinh thường.

“Mày, con mẹ nó, chúng mày buông tao ra. Tao là người của bang Hồ Điệp. Lão đại của tao sẽ giết chết chúng mày”.

Gã Lang ca cảm thấy cương cốt trong thân thể của mình như gãy nát, chỗ nào cũng đau đớn. Hơn nữa trên mặt hắn còn găm một chiếc đũa gãy làm cho hắn cực kỳ hổ thẹn liền gào lên dọa dẫm.

GGGGGG

“Lão đại? Lão đại của chúng mày là ai hử? Gọi hắn ra đây, tao muốn so chiêu cùng với hắn”.

Lúc này ngay cả tên mình Chu Cường cũng quên mất nên đương nhiên hắn cũng không nhớ Lâm Bắc Phàm chính là lão đại đứng sau lưng bang Hồ Điệp, hắn còn tưởng đó là một tên côn đồ vô danh nào đó.

“Lão đại của chúng tao rất lợi hại. Lão đại mà tới đây, tất cả chúng mày đều xong đời”.

Lang ca tức giận gào lên. Địa vị của hắn ở bang Hồ Điệp không cao. Hắn chỉ sợ ngay khi lão đại của mình có tới thì hắn cũng đã xong đời nên hắn muốn dùng uy danh của lão đại để dọa dẫm những người này: “Con mẹ nó, mày gọi đi, mày cứ lắm nhảm quá nhiều rồi. Con mẹ nó”.

Tiêu Phương không khách khí chút nào, hắn tung chân đá vào đũng quần của gã Lang ca. Lập tức Lang ca hai tay ôm đũng quần, phát ra những tiếng “ôi ôi ôi” nghẹn ngào, đau đớn.

Gã Lang ca nào dám nói từ ‘không’? Hắn vội vàng lấy di động bấm gọi, hắn ấp úng nói: “Lão đại, em bị người ta đánh. Anh mau tới đây. Bọn chúng lợi hại lắm. Bọn em không phải là đối thủ của chúng”.

Không biết người bên kia nói câu gì mà dáng vẻ của gã Lang ca cực kỳ xấu hổ cùng tức giận, hắn gào lên: “Bọn mày, bọn mày cứ chờ đó. Lão đại của bọn tao sắp tới rồi. Lão đại sẽ giết chết chúng mày. Chúng mày mau buông tao ra”.

“Buông...mày ra? Chờ lão đại của mày tới, tao sẽ buông mày ra”.

Chu Cường lại tăng thêm lực vào bàn chân phải, lập tức gã Lang ca lại gào lên thảm thiết. Mấy tên đàn em xung quanh nghe mà sồn hết cả gai ốc, suýt chút nữa phát khóc.

Chỉ qua một khoảng thời gian chưa uống hết một chung trà, bên ngoài vang lên tiếng bước chân dồn dập. Giọng nói của một người đàn ông vang lên: “Thằng nào đánh tiểu Lang vậy hả? Đứng ra đây cho tao, con mẹ nó, đúng là gây phiền phức cho lão Tử”.

Lâm Bắc Phàm sững sốt ngẩng đầu nhìn, hắn thấy một người trẻ tuổi chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi từ bên ngoài bước vào, dáng vẻ hắn rất quen thuộc nhưng nhất thời hắn không nghĩ ra tên của hắn

Gã trẻ tuổi đó nhìn thấy tiểu Lang bị người ta dẫm nát dưới gót chân, lập tức hắn tức giận quát to: “Mấy người anh em, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại đánh người của tôi biến thành người thế này?”

“Lão đại, bọn em vẫn chưa kịp làm điều gì. Bọn họ nghe nói chúng em là người của bang Hồ Điệp thì ăn nói ngông cuồng, nói chúng là bang Hồ Điệp cái rắm. Bọn chúng mới chân chính là người lợi hại. Bọn em mới nói lý lẽ với chúng, chúng đã đánh bọn em. Lão đại, anh nhất định phải báo thù cho bọn em”.

Lang ca sợ đối phương nói trước, nói toạc ra nguyên nhân của sự việc nên mới vội vàng nói trước một hồi xăng bậy.

Lập tức người trẻ tuổi đó bị chọc giận: “Hồ Điệp bang cái rắm sao? Khẩu khí cũng lớn quá mà”.

Hai người Chu Cường, Tiêu Phương không cả ngẩng đầu lên, nói không chút khách khí: “Chẳng lẽ bang Hồ Điệp còn mạnh hơn cái rắm sao?”

“Đương nhiên mạnh hơn cái rắm. Tao nhổ vào. Mẹ kiếp, mày vừa nói gì vậy?”

Gã trẻ tuổi đó tức giận thở hổn hển gào lên.

Lúc này Lâm Bắc Phàm mới chậm rãi lên tiếng: “Thật không ngờ mới mấy ngày không gặp bang Hồ Điệp đã biến thành cái dạng này. Quả thực làm người ta rất đau lòng. Xem ra phải chinh đồn Tiểu Yêu một trận mới được”.

“Mẹ kiếp, mày vừa nói gì?”

Gã trẻ tuổi kia tức giận gào lên nhưng khi hắn nhìn thấy rõ mặt Lâm Bắc Phàm tức thì sợ tới trắng bệch cả mặt, cả người hắn run run, hắn ngồi phịch xuống đất cất giọng run rẩy nói: “Lão đại, là anh sao? Sao ngài, ngài lại ở đây? Em, em...”.

Hai mắt hắn tối sầm, suýt nữa ngất xỉu.

Tay trái Lâm Bắc Phàm ôm Khổng Bằng Nhi đã uống say khướt tới trước mặt hắn, đứng lại nói: “Mày tên là gì? Bây giờ mày có chức vị gì trong bang Hồ Điệp?”

“Lão đại, em, em là Chu Tân Kỳ. Bây giờ chức vị của em là tiểu đường chủ. Em không biết lão đại ở đây, tới quấy rầy các anh. Em, em thật sự đáng chết”.

Gã Chu Tân Kỳ lắp bắp trả lời.

Lâm Bắc Phàm lạnh lùng đá vào ngực đối phương một cước, đá Chu Tân Kỳ ngã lăn xuống đất, hắn hừ một tiếng lạnh lùng rồi nói: “Đường chủ nhỏ bé? Bản lãnh của mày cũng không nhỏ. Bây giờ chúng mày mới không chế được Nam Thành mà đã bắt đầu tác oai tác quái rồi sao? Có phải vậy không? Đã trở thành mối hoạ của dân chúng, là tai hoạ của một vùng”.

Ngực Chu Tân Kỳ đau đớn từng cơn một nhưng hắn hoàn toàn không dám có thái độ bất mãn, hắn chỉ cuống quýt dập đầu nói: “Lão đại, em sai rồi”.

Gã Lang ca kia nhìn thấy lão đại của mình sợ hãi người đó như vậy, hắn lại nghe xưng hô của đối phương tức thì sợ hãi tới mức ngất xỉu.

Mình đã định đoạt phụ nữ của lão Đại sao? Vậy không phải muốn chết sao?

Lâm Bắc Phàm nhìn lướt qua Chu Tân Kỳ rồi lại nhìn gã Lang ca kia, chậm rãi nói: “Mày hãy quay về nói rõ với chị Tiểu Yêu. Bắt đầu từ bây giờ bang Hồ Điệp phải chinh đồn lại, kiên quyết không thể để những đồ rác rưởi như nó trong bang Hồ Điệp”.

“Dạ, lão đại”.

Chu Tân Kỳ vội vàng gập đầu trả lời.

408. Chương 410: Tranh Chấp Châu Báu (Thượng)

Lần này tuy Lâm Bắc Phàm ngẫu nhiên gặp lại mang tới một cơ hội lớn dù không thể nói là cực kỳ rực rỡ giúp bang Hồ Điệp chinh đồn lại bang phái, khiến cho tất cả những Đường chủ lớn nhỏ có quyền lợi không nhỏ cũng bắt đầu tỉnh táo lại, trầm tư suy nghĩ vấn đề này. Bọn họ hiểu muốn cho bang Hồ Điệp có chỗ đứng tốt ở Nam Thành thì nhất định không có những hành vi bắt nạt đàn ông, ức hiếp phụ nữ, làm những chuyện xằng bậy.

Sau khi Một Tiểu Yêu biết tin này đã bắt đầu tiến hành chinh đồn bang phái, trước sau khai trừ tổng cộng bốn tiểu Đường chủ, hơn năm mươi bang chúng bình thường, bang chúng bị trừng phạt lên tới sáu mươi người, khiến cho toàn bộ bang phái ai cũng kính nể, không còn ai dám ỷ thế bang phái làm chuyện xằng bậy. Điều này khiến cho bang Hồ Điệp bắt đầu bước trên con đường xưng hùng xưng bá.

Để chuẩn bị quà sinh nhật cho sinh nhật ngày mai của Đường Quả Quả, Lâm Bắc Phàm dẫn theo Khổng Bằng Nhi và Trương Minh Thắng đi tới một cửa hàng chuyên bán hàng châu báu. Trong các quầy hàng đều là châu báu các loại làm chói mắt mấy người.

Hai người Khổng Bằng Nhi và Trương Minh Thắng đều đã từng nhìn thấy các loại châu báu này. Mặc dù không coi chúng ra gì nhưng khi liếc mắt nhìn cũng cảm thấy khá kinh ngạc.

Không chỉ riêng phụ nữ có hứng thú với châu báu mà ngay cả đối với đàn ông, sự miễn dịch với châu báu cũng cực thấp.

Trương Minh Thắng không nhịn được lau mồ hôi nóng toát ra trên trán, lắp bắp nói: “Ta đánh, thảo nào Mộng Chi Duyên là nơi tiêu thụ nhiều châu báu nhất, giàu có nhất, xa hoa nhất Nam Thành. Chỉ cần liếc mắt nhìn cũng biết tất cả châu báu ở đây đều có giá trị rất lớn. Quả thực không hiểu vì sao mấy tên lưu manh cùng bọn cướp không tới nơi này cướp châu báu? Tổng giá trị ở nơi này còn lớn hơn tiền ở ngân hàng rất nhiều”.

Trương Minh Thắng là người trời không sợ, đất cũng không sợ, khi nói chuyện đương nhiên không hề kiêng kỵ gì cả, nghĩ gì nói đó, chưa bao giờ quan tâm tới suy nghĩ của người khác.

Cô gái bán hàng đứng bên kia quầy hàng nghe thấy những lời này của Trương Minh Thắng tức thì tức giận muốn vẹo cả mũi.

Người này là ai vậy? Dám nguyền rủa công ty của mình bị cướp sao? Có phải không muốn sống nữa không?

Mặc dù các cô gái này chỉ là người bình thường nhưng do làm việc ở cửa hàng châu báu Mộng Chi Duyên nên dần dần cũng có dáng vẻ bệ vệ, kiêu ngạo, cao hơn người một bậc, không coi người bình thường vào mắt. Trong con mắt của các cô nàng này, những người đã nhìn thấy đủ các loại châu báu. Sao các cô nàng có thể coi trọng những con người nghèo kiết xác này? Các cô nàng nhìn thấy tuổi tác ba người Lâm Bắc Phàm cũng còn trẻ, mới hơn hai mươi tuổi đầu, hoàn toàn không giống những người nhiều tiền bạc. Hơn nữa Lâm Bắc Phàm ăn mặc rất bình thường, toàn bộ trang phục cùng các vật trang điểm trên người chưa vượt quá một trăm tệ, hai người đi theo hẳn lại càng giống như thiên lôi chỉ đầu đánh đấy, càng không giống như người có tiền. Chỉ e trang phục của hai người này chỉ là giả hàng hiệu vì vậy mấy cô nàng bán hàng chỉ coi ba người Lâm Bắc Phàm là những người nghèo kiết xác đi dạo chơi mà thôi.

“Này, chuỗi vòng cổ này giá bao nhiêu tiền?”

Lâm Bắc Phàm đi tới trước một quầy, hẳn nhìn thấy bên trong có một cái vòng cổ kim cương rất đẹp, không nhịn được liền ngừng đầu nhìn cô nàng bán hàng bên trong hỏi một câu.

“Đây đích thực là vòng cổ kim cương. Mọi người không mua nổi đâu, hãy chọn thứ khác đi”.

Người nữ nhân viên bán hàng đó tuổi đã ngoài bốn mươi tuổi, mặt trát phấn dày, cô ta vừa mới lên tiếng, phấn trên mặt đã rơi lả tả, cách nói chuyện rất khó chịu, ánh mắt nhìn ba người Lâm Bắc Phàm vẻ rất coi thường, giống như ba người bọn họ là những gã nhà quê ra tỉnh vậy.

“Mẹ kiếp, mụ đàn bà thối tha này nói nhảm gì vậy? Cứ làm như lão đại của chúng ta muốn cướp đồ của các người không bằng. Ta đánh, ta xem ra mụ không muốn sống nữa rồi”.

Trương Minh Thắng không muốn nhìn thấy ai coi thường mình, càng không muốn thấy ai coi thường lão đại của mình, hẳn tức giận chữ ằm lên, nắm đấm vung lên, thái độ tỏ ra cực kỳ khó chịu.

Nữ nhân viên bán hàng kai nhìn thấy dáng vẻ hung thần ác sát của Trương Minh Thắng tức thì trong lòng run sợ, hai tay run rẩy lấy chiếc vòng cổ kim cương ra, hai tay cầm đưa cho hắn và nói: “Đây chính là chiếc vòng cổ tốt nhất cửa hàng châu báu Mộng Chi Duyên chúng tôi, có tên gọi là “Thiên sứ chi lệ“, giá trị rất đắt. Các người, các người tuyệt đối đừng đánh rơi nó”.

“Ta đánh. Mụ nói cái gì?”

Trương Minh Thắng trợn trừng mắt, tức giận gào lên.

Nữ nhân viên bán hàng kia chưa từng gặp một người nào tính tình cực ngang ngược, không thềm nói đạo lý như Trương Minh Thắng. Cô ta sợ quá, hai tay run run, suýt chút nữa đánh rơi chiếc hộp trong tay xuống đất. Trong lòng cô ta thậm chí coi ba người này là những tên lưu manh xã hội đen, muốn tới đây âm mưu gì đó. Trong lòng cô ta bắt đầu cảm thấy bất an. Nếu như những người này thực sự cướp mất chiếc vòng cổ này, liệu ông chủ có làm thịt mình không? Chỉ e ngay cả bản thân mình đi, cũng không đủ để mua cái vòng cổ này.

Lâm Bắc Phàm nhận chiếc hộp, hẳn cẩn thận xem xét một chút. Cho dù từ màu sắc, cho tới hình dáng đều là hàng thượng phẩm nhưng hắn không biết đó có phải là hàng thật hay không nên đưa cho Khổng Băng Nhi và nói: “Em hãy xem giúp anh một chút”.

Khổng Băng Nhi cầm chiếc vòng cổ, xem kỹ mấy lần rồi gật đầu nói: “Chiếc vòng cổ này quả thực làm bằng kim cương. Phương pháp gia công cũng cực kỳ tinh xảo, không chút tỳ vết nào. Chất lượng có thể nói là thượng hạng. Cô ấy không gạt chúng ta”.

Lập tức nữ nhân viên bán hàng kia đắc ý nói: “Đây chính là báu vật trấn điểm của Mộng Chi Duyên chúng tôi. Sao tôi có thể lừa gạt mấy người? Thế nhưng giá cả của nó cũng có chút...”.

Cô ta len lén nhìn Trương Minh Thắng, không dám nói tiếp nửa câu sau.

Quả nhiên Trương Minh Thắng nghiêng đầu, hẩn trừng mắt nhìn cô ta một cái, hừ nhạt nói: “Mụ có ý gì? Chẳng lẽ sợ chúng ta không có tiền sao?”

“Tôi, không phải tôi có ý đó, không phải tôi có ý đó”.

Nữ nhân viên bán hàng kia vội vàng khoát tay nói. Nhưng trong lòng cô ta đang âm thầm khinh bỉ: Các người không phải là người không có tiền mới lạ. Đã nghèo kiết xác mà còn dám tới chỗ này kiêu căng sao? Ta thấy lá gan của mấy người cũng đủ to đó. Nhưng trước tiên phải điều tra lai lịch của mấy người này xem rốt cuộc có lai lịch gì, lợi hại hay không lợi hại. Nghĩ tới đây cô ta mỉm cười quẹo rừ nhìn Lâm Bắc Phàm nói: “Cậu em, không biết cậu em là nghề gì. Tại sao lại rảnh rỗi tới Mộng Chi Duyên chúng tôi mua châu báu vậy? Chẳng lẽ cậu em muốn kết hôn sao?”

Cô ta liếc nhìn Khổng Băng Nhi bên cạnh Lâm Bắc Phàm, trong lòng không khỏi thầm ghen tỵ. Tiểu yêu tinh này trông có sức hấp dẫn. Quả thực còn xinh đẹp hơn bản thân mình khi còn trẻ rất nhiều.

“Ồ, tôi? Tôi là một nhân viên bảo vệ nhỏ bé”.

Lâm Bắc Phàm trả lời một cách thờ ơ.

“Bảo vệ?”

Trong chớp mắt sắc mặt của nữ nhân viên bán hàng đó thay đổi.

Một nhân viên bảo vệ bình thường mà cũng dám tới đây kiêu căng sao? Có phải không coi cửa hàng châu báu Mộng Chi Duyên của mình ra gì ?

Nụ cười trên gương mặt của cô ta dần biến mất, thay vào đó là một gương mặt lạnh như băng, cô ta cười nhạt nói: “Giá của chiếc vòng cổ này cũng không hề rẻ. Tôi thấy hay là mấy người xem chiếc vòng cổ khác đi nha? Ở đây có mấy chiếc vòng cổ bằng vàng. Có cái chỉ có ba, bốn ngàn tệ, rất đẹp, cũng rất thích hợp với mấy người”.

“Ta đánh, mẹ kiếp, mụ nói cái gì?”

Trương Minh Thắng thở hổn hển quát to, rõ ràng mụ kia đã coi mấy người bọn hắn là những kẻ nghèo kiết xác. Hắn sao có thể nhẫn nhịn được đây?

Dù trong lòng nữ nhân viên kia cũng sợ hãi nhưng cô ta nghĩ đối phương chỉ là một nhân viên bảo vệ, một đám người thô kệch, có chỗ nào chứng tỏ là người giàu có, lợi hại đâu? Lá gan cô ta cũng to lên, cô ta the thé hét to: “Anh kia, anh ồn ào cái gì ở đây? Tôi đây là thật lòng giúp đỡ mấy người. Đã không có tiền lại còn tưởng đồ vật ở đây như ở nhà các người hả? Đồ vật rẻ nhất ở chỗ này chỉ e tiền lương mấy tháng của mấy người gộp lại cũng không mua nổi. Làm người thì phải biết mình, đừng học đòi người ta, giả dạng làm người giàu có”.

Trương Minh Thắng vén tay áo, thở hổn hển nói: “Ta đánh, một con điểm như mụ mà cũng dám chửi ta hả? Hôm nay ta không cho mụ biết lợi hại, ta không làm người. Mụ có bản lĩnh hãy lăn ra đây cho ta. Mụ làm đại gia ta hôm nay rất khó chịu”.

Nụ cười trên gương mặt Lâm Bắc Phàm và Khổng Băng Nhi cũng lập tức đông cứng lại.

Mặc dù tính tình của hai người cũng không tốt nhưng còn hiếu thắng hơn so với Trương Minh Thắng một chút. Cả hai đều nhú mày, liên tục cười nhạt.

Tại sao đi tới chỗ nào cũng bị người khác coi là người thấp kém vậy? Quả thực đã làm hỏng tâm tình của hai người.

Khổng Bằng Nhi cười nhạt nói: “Này bé mập, có như hôm nay chú có chút khí phách đàn ông, không bằng chú hãy đập nát cái cửa hàng này của họ ra, để cho họ biết sự lợi hại của chú”.

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu nói: “Dù điều này có vẻ không đạo đức lắm nhưng anh đồng ý”.

“Ha ha. Hai người đã nói hết rồi. Hôm nay em đây sẽ cho bọn họ biết thế nào là lợi hại” Nói xong Trương Minh Thắng cười ha hả rất vô sỉ, hất móc điện thoại ra chuẩn bị gọi.

“Các người, các người muốn làm gì vậy? Người dám mắng ta hả. Ta, ta, nơi này chính là cửa hàng châu báu Mộng Chi Duyên, không phải chỗ để các người ngang ngược”.

Nữ nhân viên bán hàng kia vội vàng đoạt lấy chiếc vòng cổ “Thiên sư chi lệ” trong tay Khổng Bằng Nhi bỏ vào hộp rồi mới gào to: “Người đâu, mau tới đây. Có người gây náo loạn ở đây”.

Mấy nhân viên bảo vệ ở xa đã nhìn thấy tình hình ở đây không hay nên vội vàng chạy tới.

“Ta đánh, mụ đúng là một mụ già lắm điều. Lão Tử sẽ cho người cạo cho mụ một trận”.

Trương Minh Thắng tức giận nói.

Mấy nhân viên bảo vệ đã vọt tới trước mặt mấy người Lâm Bắc Phàm, kiêu căng quát mắng mấy người Lâm Bắc Phàm: “Xảy ra chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì vậy? Tôi nói cho mấy người biết: đây là cửa hàng châu báu Mộng Chi Duyên. Không nhả là chỗ để các người gây chuyện. Nếu còn gây chuyện, hãy rút ra ngoài mau”.

Sắc mặt cả đám đầy vẻ dọa dẫm, tay vung vẩy dùi cui.

Trương Minh Thắng liếc nhìn mấy người đó vẻ khinh thường nói: “Ta đánh, cũng chỉ là một Mộng Chi Duyên mà thôi, lợi hại cái rắm”.

Mấy gã bảo vệ cực kỳ tức giận, quát to: “Mẹ kiếp, đúng là không biết xấu hổ. Hôm nay mày sẽ biết tại sao Hoa Nhi lại hồng”.

Cả đám vung dùi cui vọt tới chỗ mấy người Lâm Bắc Phàm.

“Chuyện gì vậy? Ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Đúng lúc đó một người đàn ông trung niên mặc trang phục tây bước vào trong, nhìn thấy cảnh này thì cảm thấy rất tò mò.

Nữ nhân viên bán hàng kia nhìn thấy người đàn ông trung niên này thì lập tức chuyển sang một gương mặt lấy lòng nói: “Ôi, thì ra là ông chủ Tôn. Chẳng lẽ ngài tới xem châu báu sao? Xin mời ngài vào trong. Cửa hàng châu báu Mộng Chi Duyên chúng tôi có đủ các loại châu báu giá trị trong cả nước. Cam đoan ngài sẽ thích”.

Gương mặt cô ta lại như dấm dỏ lại, phần trên mặt lại rơi lả tả xuống.

409. Chương 411: tranh Chấp Châu Báu (trung)

Trương Minh Thắng nhìn thấy người trung niên kia dĩ nhiên muốn mua dây chuyền mà lão đại mình đã ưng ý, liền nhịn không được mà kêu lên: “Khôn kiếp, ông là cái loại gì vậy? Cũng dám đoạt đồ mà lão đại tôi đang xem hay sao? Có phải muốn tôi cho ông biết mất hay không đây? Mẹ, mau buông ngay nó ra cho tôi.”

Người trung niên kia hơi sửng sốt, quay đầu liếc mắt nhìn ba người bọn Trương Minh Thắng, không khỏi cười to: “Các anh cũng thấy thích cái dây chuyền này ư? Sao nó vẫn còn ở trên quầy bán hàng thế nhỉ? Các anh bớt nói giỡn chút đi, đây rõ ràng là một mặt hàng chưa ai mua kia mà. Tôi thấy hay là các anh không nên ở lại nơi này nữa thì tốt hơn đây.”

Cô gái bán hàng vội vã lấy lòng người trung niên này, cười nói: “Đúng vậy, ông chủ Tôn, ông đừng để ý đến bọn họ. Bọn họ đâu có khả năng mua nổi cái dây chuyền này. Nó là thiên sư chi lệ đó! Cũng chỉ có người

có thân phận như ông, mới xứng với nó. Ngài là khách quen của Châu Bảo Thành chúng tôi, tôi sẽ bớt cho ngài 5% giá thành của nó.”

Người trung niên kia không nhịn được cười ha hả: “Cô nói hay lắm. Lại vừa vặn đúng vào dịp sinh nhật, con gái tôi cũng muốn một món quà. Không phải tôi thích cái dây chuyền này sao? Chẳng qua cũng chỉ hơn mười vạn thôi, là mua được niềm vui. Cô nói xem có phải rất có đạo lý hay không? ”

Cô gái bán hàng vội vã gật đầu nói: “Ông chủ tôn nói không sai chút nào.”

Trương Minh Thắng tức giận, lớn tiếng kêu lên: “Khốn kiếp, ông là cái thứ gì thế? Món này lão đại tôi ngắm từ trước rồi, ông buông ra đi, có nghe hay không đấy? Chớ có chọc ông nội đây tức giận.” Sắc mặt người trung niên kia chợt biến. Hắn ta chưa từng gặp người nào dám kiêu ngạo trước mặt mình, nhất thời trợn mắt, hung dữ gào lên: “Mẹ nó, thằng nhãi con này từ đâu đến, dám phóng rắm trước mặt tao? Có tin bố mày giết chết mày không?”

Trương Minh Thắng lập tức cười to: “Cháu trai à, ông cho con mượn hai lá gan, cháu cũng không dám giết chết ông đâu!”

Người trung niên chưa từng bị xỉ nhục như vậy, đưa tay phải lên, hung hăng chém về phía Trương Minh Thắng. Nhưng là khi tay phải hắn còn cách Trương Minh Thắng một khoảng, lại dừng lại, hóa ra cổ tay đã bị Lâm Bắc Phàm nắm chặt.

“Mẹ mày, buông ngay bố mày ra mau!”

Người đàn ông trung niên nào có nghĩ đến việc chỉ đi mua một sợi dây chuyền cũng gặp chuyện như vậy? Nhất thời tức giận nhường mày, chửi bới ầm ỹ, muốn giật tay phải ra, nhưng cổ làm hai lần, lại không thể làm giật ra nổi.

Lâm Bắc Phàm nhắc chân phải lên, đập một nhát vào bụng dưới hắn ta, khiến cho người đàn ông đó ngã lộn trên mặt đất. Hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Đừng có mở mồm ra là chửi bới, mọi chuyện có trước có sau, đừng có kiểu tiếng người không nói nói tiếng chó thế!”

Trong lòng hắn cực kỳ khó chịu, chẳng qua mình chỉ chuẩn bị một món quà cho Đường Quả Quả, sao lại gặp phải nhiều chuyện như thế này? Tuy tính tình hắn không tệ, nhưng do quá tức giận, thành ra xuất thủ cũng có phần hơi nặng.

Người đàn ông trung niên ngã mạnh xuống sàn, thiếu chút nữa thì chết ngất.

Hai tay hắn ta ôm bụng, kêu rên thảm thiết: “Chúng mày, bọn chó chúng mày được lắm, hôm nay không cho chúng mày biết sự lợi hại của tao, thì chúng mày còn chưa biết Nam thành là thiên hạ của ai!”

Trương Minh Thắng cười khằng khặc: “Nam thành là thiên hạ của ai? Có vẻ không phải là thiên hạ của mày phải không?”

Cô gái bán hàng nhìn thấy tràng cảnh như thế, bị dọa đến mức hét ầm lên: “Các anh, các anh mau ngăn mấy tên mất dạy kia lại. Ông chủ Tông, ông, ông không sao chứ? Bọn chúng, bọn chúng toàn là người điên!”

Cô ta tựa như là nhìn thấy món hàng của mình bị ngâm vào nước sôi, sự phẫn nộ và khẩn trương trong lòng tất nhiên là không thể dùng từ ngữ để diễn tả hết được.

Mấy người bảo vệ cũng tận mắt nhìn thấy một màn này, vội vàng xông về phía Trương Minh Thắng và Lâm Bắc Phàm, lớn tiếng hét lên: “Chúng mày mau dừng tay, chúng mày dám đánh người tại Châu Bảo Thành sao? Tao thấy chúng mày không muốn sống nữa rồi đấy!”

Trương Minh Thắng cười âm hiểm: “Đánh người? Bọn tao đánh người, thì chúng mày làm gì được nào?”

Một tên bảo vệ dẫn đầu, tay vung cảnh côn, đập thật mạnh xuống trán Trương Minh Thắng: “Bọn tao sẽ cho mấy thằng nhà quê chúng mày biết mùi lợi hại!”

“Con mẹ nó nữa!”

Trương Minh Thắng vội vàng né qua một bên.

Lâm Bắc Phàm lúc này liền tung chân đã ra, tên bảo vệ kia liền ném cảnh côn xuống, đưa hai tay bưng lấy đúng quần, rất giống một con ếch, không ngừng nhảy chồm hồm về phía trước.

Những bảo vệ khác nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đều vội vàng quơ cảnh côn trong tay, xông đến, nhưng bọn họ chỉ có vài người, sao có thể là đối thủ của Lâm Bắc Phàm? Còn chưa đến một phút đồng hồ, cả đám liền đã nằm trên mặt đất, giống như một đám cá chết.

Sắc mặt nữ nhân viên tức thì trắng bệch, so với quỷ nữ không khác là mấy, hai tay bưng lấy miệng nhỏ, run rẩy nói: “Các anh, các anh...” Còn ông chủ Tôn kia đã bấm điện thoại, lớn tiếng hét lên: “Chúng mày mau tới đây, tao, tao bị người ta đánh. Mẹ nó, bọn chúng nó chỉ có ba người thôi, có điều hình như là có chút võ công, á, mày dám đánh tao?”

Hắn còn chưa nói hết lời, đã bị Trương Minh Thắng hung hăng đá cho một phát, khiến cho hắn phát ra tiếng thét chói tai, tựa như là bị cưỡng hiếp vậy.

“Mẹ kiếp, không phải mày gọi người sao? Mày gọi đi, tao cho mày gọi thoải mái, ra sức mà gọi đi!”

Trương Minh Thắng đối với loại ông chủ khốn nạn cực kỳ kiêu ngạo này thực sự không có chút ấn tượng tốt nào, tuy rằng mình và bọn họ chẳng khác gì nhau.

“Chúng mày, chúng mày đang làm cái gì đó? Mau dừng lại hết cho tao!”

Đúng lúc này, ở đầu cầu thang xuất hiện một người đàn ông chạc bốn mươi tuổi, vóc người hơi béo, nhìn có vẻ phúc hậu. Nhưng sau khi hắn nhìn thấy cảnh tượng trong đại sảnh, liền bị dọa đến mức hồn vía lên mây.

Vừa rồi hắn cũng chỉ mới nhận được điện thoại của nhân viên, nói là có người làm loạn ở đây. Trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ quái lạ, cho nên cũng chẳng ngờ tràng diện lại hỗn loạn như vậy, cứ như là động đất vậy. Thế nào mà lại có người nằm lăn dưới đất thế này?

“Ông chủ, ông chủ, chính là ba thằng nhà quê chúng nó, đánh ông chủ Tôn. Ông, ông mau gọi người, chế phục chúng nó đi, nhốt chúng nó vào tù đi.”

Nữ nhân viên lúc trước vừa nhìn thấy ông chủ mình chạy đến, vội vàng nghênh đón, không buồn suy nghĩ đổ hết mọi chuyện lên người bọn Lâm Bắc Phàm, hi vọng ông chủ Tôn có thể hiểu rõ, sau đó mua chút trang sức, văn hóa phẩm của mình.

“Cái gì? Ông chủ Tôn bị đánh?”

Người trung niên nghe vậy, sắc mặt đại biến, vội vàng chạy lại.

“Ôi, ôi, mẹ của con ơi, người đâu mau tới đây!”

Ông chủ Tôn không biết mình đã bị đánh bao nhiêu, liền quay người lại, liên tục kêu thảm thiết, thiếu chút nữa là gào khóc rồi.

Là người có mặt mũi như vậy, lại bị một thằng nhóc đánh đập, quả thực là vô cùng nhục nhã.

“Chúng mày, chúng mày đừng đánh nữa, mau ngừng tay đi, chúng mày làm cái gì vậy?”

Ông chủ của Mông Chi Duyên Châu Bảo Thành vội vàng chạy đến can ngăn Trương Minh Thắng đang muốn tiếp tục động thủ, kéo ông chủ Tôn đang nằm trên mặt đất dậy.

“Chúng mày, chúng mày là một lũ khốn nạn, dám đánh tao, tao sẽ liều mạng với chúng mày!”

Ông chủ Tôn chật vật thoát ra, lập tức tức giận đến mức nổi trận lôi đình, chỉ vào mặt ba người Lâm Bắc Phàm kêu ầm lên.

Lâm Bắc Phàm mặc kệ hắn, đi thẳng đến chỗ cái tủ hàng phía trước, chỉ vào sợi dây chuyền “Thiên Sứ Chi Lệ”, nói: “Sợi dây chuyền này giá bao nhiêu, để tôi mua.”

Ông chủ Tôn thở hổn hển gào lên: “Mẹ mày, thằng nhóc, sợi dây chuyền đó tao chọn trước rồi, nó là của tao, cái loại quỷ nghèo như mày, cũng dám tranh giành với tao sao? Có tin là tao sẽ giết chết mày không?”

Hai mắt Lâm Bắc Phàm giống như bảo kiếm rời vỏ, mang theo hàn quang nhẹ nhàng, chăm chú nhìn nữ nhân viên, nói: “Cái dây chuyền này giá bao nhiêu? Tôi sẽ mua nó, mau lấy ra cho tôi.” Nữ nhân viên thầm run

sợ kêu lên: “Ông chủ, cái này, cái này...” Cô ta cảm giác người thanh niên trước mặt như ác ma đến từ địa ngục, khiến cho mình bất tri bất giác sợ hãi, toàn thân tràn lên từng cơn lạnh lẽo.

Ông chủ của Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành cũng bị dọa đến mức toàn thân run run, thiếu chút nữa thì đá ra quần.

Ba người này rốt cục có lai lịch thế nào? Sao lại lợi hại như thế? Chẳng lẽ là cướp ư?

Hắn nghĩ tới đây, vội vàng đưa tay vào túi quần, bắt đầu lên bấm 111.

“Mẹ kiếp, mày còn suy nghĩ cái gì nữa đấy? Chẳng lẽ sợ bọn tao không trả tiền hay sao? Đừng có bần thần đứng ở đó nữa.”

Trương Minh Thắng thấy nữ nhân viên bất động cả nửa ngày, tức thì thở phì phì hét lên.

“Tôi, ôi!”

Nữ nhân viên kia tức thì bị “hôn mê”.

“Mẹ, thực sự là con đàn bà chết tiệt, chúc mày sau này sinh con trai không tiểu đê, sinh con gái thì mọc JJ thật dài.”

Trương Minh Thắng rất không vui kêu to, tự mình đi đến phía sau quầy hàng, cầm lấy sợi “Thiên Sứ Chi Lệ”, giao tận tay cho Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhìn sợi dây chuyền trong tay, nhìn không được lác đầu.

Đây là chuyện gì chứ? Thật là chẳng ra sao. “Ông chủ, lại đây!”

Hắn vẫy vẫy ông chủ của Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành.

“A? Anh, anh gọi tôi?”

Ông chủ Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành biến sắc, hai chân không ngừng run rẩy, giọng nói cũng run run, giống như lá vụn rụng rơi trong tiết thu, khiến người ta thấy một loại khô hài kỳ dị.

“Sợi dây chuyền này bao nhiêu tiền?”

Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Hả? Anh thực sự muốn mua hay sao?”

Ông chủ Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành há mồm, đủ để nhét vừa một quả trứng.

Chẳng lẽ không phải đối phương muốn ăn cướp hay sao? Thực sự muốn mua dây chuyền ư?

“Nói vớ vẩn, lão đại tôi không mua dây chuyền, chẳng lẽ mua vợ ông à?”

Trương Minh Thắng không nhịn được gào lên.

Ông chủ Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành vội vã trả lời: “À, sợi dây chuyền này, là Thiên Sứ Chi Lệ, có giá là năm mươi lăm vạn đồng, nếu các vị muốn mua nó, tôi có thể bớt năm vạn, các vị chỉ cần trả năm mươi vạn là đủ.”

Trong đầu hắn thầm nói một câu, bọn mày muốn mua bà vợ già của tao à? Ta tặng thêm tiền cho chúng mày nữa ấy chứ, tao cũng chẳng hứng thú gì với con mụ già ấy cả.

“Năm mươi vạn? Cũng không tệ.”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, lập tức lấy ra thẻ tín dụng, đưa cho đối phương.

Ông chủ Tôn nhìn thấy sợi dây chuyền mà mình chọn sắp bị đối phương mua mất, nhất thời hỗn hển kêu lên: “Mẹ nó, sợi dây chuyền này bố mày chọn rồi, mấy thằng oát con chúng mày còn không mau buông ra, ối...” Bụng dưới của hắn lại bị Trương Minh Thắng hung hăng đạp cho một nhát, làm cho hắn kêu la không thôi.

Ông chủ Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành thấy Lâm Bắc Phàm dĩ nhiên xuất ra thẻ tín dụng, lập tức suy đoán ba người này không phải là người đơn giản, cũng không phải là mấy kẻ thô bạo ăn ngang nói ngược, xem ra là do nữ nhân viên kia mắt chó chỉ thấy người hèn, gây ra hỗn loạn. Hắn vội vàng tiếp nhận thẻ tín dụng của đối phương, đưa cho một tên nam nhân viên.

“Ông chủ, ông chủ, ông làm sao vậy? Ai dám đánh ông? Có phải chán sống rồi hay không?”

Đúng lúc này, ở bên ngoài chạy vào hơn mười người có vẻ như là cận vệ, nâng ông chủ Tôn dậy, vẻ mặt lo lắng hỗn loạn lên. Bộ dáng còn có thêm vẻ vô cùng kiêu ngạo.

410. Chương 412: Tranh Chấp Châu Báu (hạ)

Sau khi ông chủ Tôn nhìn thấy người nhà mình, lo lắng lập tức giảm đi rất nhiều, chỉ vào bọn ba người Lâm Bắc Phàm, lớn tiếng kêu lên: “Ba tên này vừa mới tranh đoạt hạng liên mà tao thích, bây giờ lại còn đánh ta, thật sự là rất cần rõ, dạy dỗ chúng nó một chút để bọn nó biết bản lĩnh của chúng ta đi!”

“Mẹ nó, đứa nào? Sao lại dám đánh ngài? Có phải chán sống rồi hay không?”

Về mặt mười mấy tên cận vệ đều cực phần nộ, gầm rú, sẵn tay áo, chuẩn bị lao về phía Lâm Bắc Phàm.

Ông chủ của Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành thấy bọn họ muốn động thủ, vội vàng tiến lên khuyên bảo: “Ông chủ Tôn, ông chủ Tôn, hi vọng ông cho tôi một chút mặt mũi, đừng động thủ ở chỗ này, được không? Chỗ này của tôi còn phải buôn bán nữa, thế này, thế này thực sự là...” Hắn mo hồ cảm thấy thân phận của ba người Lâm Bắc Phàm không hề tầm thường, chỉ sợ sau khi ông chủ Tôn động thủ, sẽ khiến mình dính dáng vào đó, chẳng phải mình sẽ chết oan sao? Hắn cũng không muốn đắc tội với bất kể kẻ nào.

Trong đại sảnh của Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành cũng còn một vài khách hàng khác, khi thấy tất cả những việc xảy ra ở đây, tuy đều có hứng thú mà đứng từ xa, muốn nhìn hai tên gia hỏa kia, ai mới là kẻ trâu bò nhất? Đây chỉ sợ chính là lạc thú lớn nhất của bọn công tử tiểu thư con nhà giàu này.

Ông chủ Tôn nhìn thấy hắn không nể mặt mình, cực kỳ tức giận thở phì phò, sắc mặt đỏ lừ, lớn tiếng nói: “Lão Ngô, ông có ý gì đây? Chẳng lẽ tôi ở đây làm lỡ dở công việc buôn bán của ông hay sao? Ông đừng quên, mỗi tháng tôi mua bao nhiêu trang sức ở đây. Nếu như làm cho tôi tức giận, tôi nói cho những người khác biết, để họ không tới đây mua nữa, thì ông sẽ phá sản hoàn toàn. Ông nên biết suy nghĩ chút, toàn bộ Nam thành, những nơi bán trang sức có rất nhiều.”

Ông chủ Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành muốn khóc: “Cái đó, cái đó có quan hệ gì đến ta?”

Lúc này, ông chủ Tôn có mười mấy cận vệ ở đây, còn sợ gì ba người kia nữa? Rất là vênh váo mà gào lên: “Ba thằng nhãi con kia làm cho tao rất không vui, hôm nay không tấn cho chúng nó một trận, thì mặt mũi của tao biết để đâu? Đánh cho ta!”

Hắn phát phát tay ra hiệu cho mười mấy tên bảo tiêu ở bên cạnh, hạ lệnh tấn công.

Mười mấy tên cận vệ đó đã sớm không kiềm chế được lòng căm tức, liền đưa nắm đấm lên, vọt về phía Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng.

Trương Minh Thắng thấy thế, vội vàng tránh về sau lưng Lâm Bắc Phàm, không ngừng kêu to: “Mẹ nó, hôm nay không giết chết mấy thằng ôn này, em và anh còn mặt mũi gì nữa. Lão đại, mau đập cho chúng nó một trận, để chúng nó biết anh lợi hại thế nào.”

Chân phải Lâm Bắc Phàm tựa như tàn ảnh liêm đao, xoáy vòng tạo ra từng cỗ kinh phong, liên tục bổ về phía mấy tên cận vệ. Mười mấy người đó còn chưa đến gần hắn, đều đã ngã lún ra mặt đất, phát ra những tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa, làm cho cả đại sảnh như biến thành địa ngục tu la.

“Oa oa, công phu của thanh niên kia thật lợi hại nha. Quả thực là Lý Tiểu Long sống lại.”

“Lý Tiểu Long là thế nào? Lý Tiểu Long cũng không nhanh được như hắn ta, tôi thấy thế hắn nhanh như hổ vồ mỗi ấy chứ.”

“Nếu như mình có một bạn trai như vậy, thực sự là rất hạnh phúc.”

“Ít mơ tưởng thôi, bạn không thấy mấy đứa ở bên cạnh chúng ta sao? So với cậu còn đẹp hơn nhiều, căn bản là cậu không có hi vọng gì đâu.”

Ở xung quanh có rất nhiều những thiếu nam thiếu nữ nhìn thấy thể công cực nhanh và mạnh của Lâm Bắc Phàm, đều phát ra những câu than thở sợ hãi.

Ông chủ Tôn thấy mười mấy người của mình không thể kiên trì nổi đủ một phút đồng hồ, sắc mặt chợt biến, trong mắt tràn ngập sợ hãi và phẫn nộ, hai tay bóp chặt vào nhau, phát ra những tiếng “lục khục” rất nhỏ.

Muốn liều mạng với đối phương, nhưng lại không có tư cách ấy, trong lòng thực là khó chịu.

Ông chủ Ngô của mchcvt nhận lấy thẻ tín dụng và hóa đơn của một tên nhân viên, đang định chuẩn bị đưa cho Lâm Bắc Phàm, lại nghe tên nhân viên này khẽ nói vào tai mấy câu, sắc mặt hần trong nháy mắt trở nên tái mét, giống như tờ giấy vậy.

Trong thẻ tín dụng của người ta có đến mấy trăm triệu đôla? Đây là khái niệm gì?

Ông chủ Ngô ở Nam thành cũng coi như có chút hoành tráng, tài sản cũng đạt đến ba mươi triệu nhân dân tệ, nhưng hần cảm thấy khi so sánh với người ta, quả thực chính là quỷ nghèo so với một tên tư bản, ngay cả một chút bé bằng đầu đinh để sánh bằng cũng chẳng có.

Hần thực sự cảm giác được cái gì là thiên ngoại hữu thiên, mình cao còn có người cao hơn. Người ta này giờ thân tàng bất lộ, ăn nói nhẹ nhàng, chẳng giống như ông chủ Tôn kia, trong tay có vài cái đồng bạc, khi ra ngoài, chỉ sợ người ta không biết.

Ông chủ Ngô vội vã cầm thẻ tín dụng, tự mình đưa cho Lâm Bắc Phàm, vẻ mặt cung kính cười nói: “Tiên sinh à, đây là thẻ tín dụng của ngài. Còn đây là hóa đơn.” Hần lại móc ra thẻ Vàng đặc chế, cỡ bằng bàn tay, được chế tạo cực kỳ tinh xảo đẹp mắt. Hần cầm bằng hai tay đưa cho đối phương, lại cười nói: “Đây là thẻ Vàng của Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành của chúng tôi, dành cho những hội viên cao cấp, ngài chỉ cần cầm thẻ vàng này đến Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành của chúng tôi, mỗi một món trang sức đều có thể giảm cho ngài 15% !”

“15%? Tựa hồ rất không tệ nhỉ?” Lâm Bắc Phàm cười cười, nhận lấy thẻ vàng đó.

Nữ nhân viên vừa mới “ngất” đi lúc trước giờ mới tỉnh lại, vừa nghe đến câu này, nhất thời hét toáng lên: “Ông chủ, đây, đây, bọn họ chỉ là ba thằng đói rách, ông lại đưa thẻ vàng cho họ, đừng để họ lừa ông, chúng ta, số lượng thẻ vàng của chúng ta đâu phải là nhiều nhận gì.”

Sắc mặt ông chủ Ngô chợt biến đổi, lạnh lùng nói: “Tô Miêu Miêu, thấy biểu hiện mấy ngày nay của cô, tôi có quyết định như sau. Cô bị sa thải, chút nữa, cô có thể đi lấy lương, sau đó rời khỏi Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành, sau này không được phép bước vào Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành một bước!”

Nữ nhân viên kia nghe thấy thế tức thì sắc mặt đại biến, kêu lên thảm thiết: “Ông chủ, tôi, tôi làm sai cái gì?”

Làm việc ở Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành mỗi tháng cô ta thu nhập vài ngàn đồng, nếu như còn được tăng lương, có thể nói là cuộc sống sung túc, không lo ăn lo uống, nếu như mất đi phần việc này, quả thực còn bị thảm hơn là bị giết chết. Hai mắt cô nàng trắng dã, lần này thực sự là ngất rồi.

Ông chủ Ngô cũng không thèm để ý, rất không vui nhỏ giọng nói thầm: “Một chút quan sát cũng không có, ta còn cần gì người như cô nữa chứ?”

Hần ta quát mấy tên bảo vệ đang chật vật đứng lên ở gần đó: “Các anh khênh ả Tô Miêu Miêu này lên, ném ra khỏi Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành. Tôn chỉ của Châu Bảo Thành chúng ta chính là vì phục vụ đại chúng, yêu cầu của thượng đế chính là tất cả. Nhưng cô ta đã làm mất hết mặt mũi của Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành chúng ta, thực sự là sỉ nhục của chúng ta!”

Mấy tên bảo vệ không hiểu ra ý tứ trong lời nói của hần ta hay sao? mấy tên thanh niên đó nghe xong liền biết rằng, mình không đủ sức để đựng vào. Bọn họ vội vạng lên tiếng, nâng cô ả Tô Miêu Miêu kia lên, đi ra bên ngoài.

Ông chủ Tôn kia nhìn thấy ông chủ Ngô dĩ nhiên tặng thẻ vàng cho người thanh niên, còn biểu hiện ra dáng vẻ ân cần như vậy, trong lòng rất khó chịu. Minh đã mang đến cho Mộng Chi Duyên Châu Bảo Thành của bọn chúng bao nhiêu sinh ý chứ?

Nhưng bọn họ chỉ giảm giá 5% cho mình, lại tặng cho người thanh niên kia tận những 15%, đây không phải là hạ nhục mặt mũi của mình hay sao? Hắn đã cảm thấy xung quanh có rất nhiều người chỉ trỏ vào mình, tựa như đang xem một vở hài kịch, nhất thời tức giận gào lên: “Ông chủ Ngô, ông có ý gì đó? Lẽ nào mấy tên nhãi con này lợi hại đến thế sao? 15%? Tôi còn chưa từng được nhận ưu đãi như vậy đó!”

Trong lòng ông chủ Ngô thầm khinh bỉ một câu. Người cho rằng người ghê gớm lắm sao? Chẳng qua tài sản của người cũng chỉ có mấy ngàn vạn, làm sao có thể so sánh với người ta? Người ta tùy tiện ném ra một cái thẻ cũng đã là mấy trăm triệu đôla, sợ rằng người ta chỉ khẽ động tay, cũng đủ để giết chết người. Nghĩ thì nghĩ thế, trên mặt hắn ta lại hiện ra nụ cười nhàn nhạt: “Ông chủ Tôn, đây đều là quy định của công ty, không thể trách tôi được đâu.”

Mẹ nó, quy định của công ty? Công ty chẳng phải của người sao? Ông chủ Tôn tức giận thiếu chút nữa muốn học máu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được, được, được lắm, họ Ngô kia, ông lợi hại lắm, ông, ông cứ chờ đó cho tôi, tôi sẽ không bỏ qua đâu!”

Lâm Bắc Phàm thấy dây chuyền đã mua được, cũng chẳng buồn dây dưa với mấy người này, liền vẫy vẫy tay ra hiệu cho Trương Minh Thắng và Khổng Băng Nhi, rồi đi ra bên ngoài.

“Mày đứng lại đó cho tao, cái dây chuyền là của tao!”

Ông chủ Tôn kia nhìn thấy bọn Lâm Bắc Phàm rời đi, vội vàng lớn tiếng kêu lên.

“Khốn kiếp, mày còn không để yên à?”

Trương Minh Thắng kêu lên một cách rất khó chịu.

Ông chủ Tôn thấy mười mấy người bên mình cũng không phải đối thủ của bọn hắn, thì người ta có muốn giết chết mình mà nói, quả thực rất dễ, vội vàng lùi về phía sau hai bước, run giọng nói: “Tao, tao, tao...”

“Người nào vừa báo cảnh sát? Mau giơ tay cả lên.” Đúng lúc này, từ bên ngoài có bốn viên cảnh sát xông vào, tay lâm lâm súng lục, vẻ mặt cảnh giác nhìn lướt qua mặt từng người trong đại sảnh.

Lâm Bắc Phàm, Trương Minh Thắng và Khổng Băng Nhi nhìn nhau, ai báo cảnh sát thế nhỉ?

Ông chủ Ngô trong lòng hối hận không thôi, mình vừa mới làm chuyện gì thế này? Đây không phải là thừa hơi làm chuyện không đâu hay sao? Hắn vội vàng tiến lên cười xòa nói: “Ôi, ôi, vừa mới rồi nhân viên báo nhầm, ở đây không có xảy ra việc gì đâu, thật sự là xấu hổ quá!”

“Cái gì? Không xảy ra chuyện gì?”

Mấy viên cảnh sát đó đều hơi sững sốt.

Ông chủ Tôn sao lại không biết người gọi điện báo cảnh sát là ông chủ Tôn? Tuy rằng hắn nhìn ra được ba người Lâm Bắc Phàm có chút lai lịch, nhưng ngấm lại thấy mình cũng có người quen ở Nam thành, việc gì phải sợ bọn họ? Hắn vội vàng lớn tiếng kêu lên: “Mấy vị cảnh sát, vừa rồi mấy người này đánh bảo vệ, còn đánh tôi nữa, bọn họ định gây rối, sợ rằng định ăn cướp vàng bạc, các vị mau bắt họ đến cục công an, thẩm vấn một chút đi!”

Mấy viên cảnh sát lúc này mới nhìn đến ba người bọn Lâm Bắc Phàm, lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng tiến lên hai bước, ngưng ngưng cười nói: “Hóa ra là Tiểu Lâm ca và Trương ca, sao hai ngài lại đến đây?”

Trương Minh Thắng tức thì nở nụ cười, mấy tên cảnh sát này quả thực là người quen, trước đây có gặp qua vài lần.

Hắn vuốt cằm, cười nói: “Nguyên lai là mấy người các anh. Lão đại tôi đến đây mua trang sức, nhưng cái tên kia lại mắng chúng tôi là bọn đầu đường xó chợ, quân nhà quê, còn định cướp đoạt đồ trang sức trong tay lão đại tôi, cho nên mới xảy ra chút hiểu lầm!”

Mấy tên cảnh sát tức thì đỏ mặt hời hợt. Vận khí người này thật hết cả rồi sao? Lại gặp phải hai sát thủ của Nam thành. Hôm nay không làm chút gì đó, thực là có lỗi với bộ cảnh phục trên người mình rồi. Ánh mắt bọn họ đều dừng trên người ông chủ Tôn, tủm tỉm cười nói: “Cướp giật trang sức? Tội danh này có vẻ rất to đấy!”

“Hà? Tôi, tôi không cướp giật vàng bạc gì cả, tôi, tôi chỉ định mua thôi mà.”

Ông chủ Tôn thấy mấy viên cảnh sát quen biết bọn ba người kia, nhất thời bị dọa đến mức sợ trắng mặt, run giọng cãi lại.

“Rốt cuộc là có cướp giật hay không, thì cứ vào cục cảnh sát rồi hãy nói.”

Bọn họ chẳng thèm giải thích, cứ thế kéo đối phương ra bên ngoài.

411. Chương 413: Đường Quả Quả Sinh Nhật

Đường Thiết Sơn và bạn bè phấn đấu hơn nửa đời người có thể nói đã sáng tạo ra từng huy hoàng cho Nam thành, là huy hoàng của giới hắc đạo, là huy hoàng của bạch đạo, là huy hoàng của một tiểu nhân vật leo từng bước trở thành một đại nhân vật.

Hiện tại, thứ làm cho ông ta đặc ý nhất lại không phải là việc tự mình sáng tạo ra từng thứ huy hoàng ấy, mà chính là hai người con của ông ta. Con trai Đường Phong, kế thừa phong cách của ông ta, quản lý Kim Ngọc Mãn Đường quả thực là đầu ra đây, không có bất cứ tỳ vết nào, mà con gái Đường Quả Quả cũng từ từ khôi phục sức khỏe, không còn nằm trên giường dưỡng bệnh mỗi ngày nữa, đã giống như những cô gái trẻ khác, có thể thỏa thích chơi đùa cười vui.

Ngày hôm nay là ngày đáng để vui vẻ.

Ngày hôm nay là ngày cô con gái Đường Quả Quả của ông ta sinh nhật tuổi mười bảy, là lần sinh nhật đầu tiên từ sau khi cô khôi phục lại sự khỏe mạnh. Ông ta nhất định phải làm lễ sinh nhật cực kỳ long trọng, làm cho mỗi người ở Nam thành đều biết, đều phải nói về nó, chính là ngày hôm nay là sinh nhật con gái ông, cô là một người con gái bình thường, không phải là một con ma ồm.

Vài chục năm qua Đường Thiết Sơn vẫn luôn lo lắng cho thân thể của con gái diệp, nhưng từ sau khi Lâm Bắc Phàm xuất hiện, con gái mình đã khôi phục về bình thường, đây không thể nghi ngờ chính là việc hân hân lòng nhất. Trên mặt ông ta lúc này tràn ngập vẻ tươi cười.

“Ca ca, hôm nay em đẹp không?”

Ngày hôm nay Đường Quả Quả mặc một bộ váy công chúa trắng như tuyết, hơn nữa, gương mặt xinh đẹp tuyệt luân, chính là tựa như công chúa ở trong chuyện cổ tích vậy. Tuổi nàng không lớn, thành ra vẫn còn phần ngây thơ, nhưng cũng đã có đủ những đặc trưng cơ bản của một mỹ nhân. Mặt như thiên sứ, cùng với dáng vẻ hồn nhiên, vóc người nhỏ nhắn, khiến người ta có một loại cảm giác thương hoa tiếc ngọc, không nữ khinh nhờn.

Hôm nay Đường Phong cũng mặc một bộ âu phục trắng muốt, khiến cho vẻ cao quý và trang nhã của hắn lộ ra hết thảy. Khuôn mặt của hắn hơi chút vênh vênh, đôi mắt pha lẫn chút sắc đỏ có vẻ thiếu nghiêm túc. Hắn không để ai vào trong mắt, cũng không có vài người muốn đứng chung với hắn, nhưng khi hắn đối mặt với cô em gái duy nhất này, trong lòng ngoại trừ sự cưng chiều chỉ còn là cưng chiều. Hắn mỉm cười đùa giỡn nói: “Quả Quả bình thường cũng rất đẹp, hôm nay lại càng đẹp thêm, thật không biết thằng nhóc nào sẽ trở thành em rể của anh đây.”

Đường Quả Quả đỏ mặt, đi đến trước mặt Đường Phong, lôi tay hắn, nhẹ giọng nói: “Anh nói vậy, quả quả hôm nay mới mười sáu tuổi, sao có thể lập gia đình được?”

Trong đầu nàng chợt hiện ra một bóng hình, chính là người thanh niên đã cứu mình từ cõi chết trở về, nhưng nàng lại không thể quên được một cái tên, một cái tên từng mang đến cho nàng vô số vui vẻ... quét rác tình thánh, không biết đối phương lúc này đang ở đâu nhỉ?

Vừa mới hơn mười giờ sáng, bên trong biệt thự của Đường gia đã vô cùng náo nhiệt, đủ loại xe đắt tiền danh tiếng đậu đầy rẫy ở trong sân, trên mặt mỗi người ở đây đều là nụ cười xán lạn.

Bọn họ đều là những nhân vật cực kỳ có thể lực tại nam thành, nhưng so với Đường Thiết Sơn và Đường Phong, lại còn kém rất nhiều. Có một cơ hội ngàn năm khó gặp để lấy lòng người ta như thế này, sao có thể không khiến cho bọn họ vui mừng ra mặt cho được?

Lễ vật trong tay mỗi người cũng cực kỳ sang quý, cũng cực kỳ bắt mắt, nhưng họ biết lần này là sinh nhật con gái Đường Thiết Sơn, đương nhiên sẽ không ngốc đến mức mang đến những thứ mà cánh đàn ông thích, cho nên đều giống nhau, cùng lựa chọn các loại trang sức và các thứ đồ chơi vô cùng lạ mắt, hoặc là đủ loại xe thể thao hàng hiệu. Có điều này những người tặng xe thể thao này, quả thực là có chút ngu quá đi, dù sao họ cũng nên hỏi thăm một chút, Đường Quả Quả có phải là người thích xe thể thao hay không đây? Nếu như cô thực sự thích xe thể thao mà nói, sợ rằng Đường Thiết Sơn và Đường Phong đã sớm mua cho cô những xe thể thao mới nhất trên thế giới rồi.

Khi Lâm Bắc Phàm và Khổng Băng Nhi đi đến Đường gia, vẫn chưa thấy tên mập mập “bé nhỏ” Trương Minh Thắng, điều này làm cho hai người đặc biệt kỳ quái, theo lý thuyết, nếu như là sinh nhật của Đường Quả Quả, đâu có khả năng Trương Minh Thắng bỏ qua? Chẳng lẽ hẳn không sợ bị Đường Phong dần cho một trận hay sao?

“Tên mập kia chiều hôm qua đã nói là sẽ chuẩn bị lễ vật. Không phải là chưa kịp chuẩn bị, cho nên không dám vác mặt đến chứ?”

Trang phục của Khổng Băng Nhi hôm nay cũng đẹp vô cùng, quả thực giống như là một tiểu yêu tinh mê người muốn lấy mạng của người ta. Những tay đực rửa ở xung quanh đều liếc nhìn, hận không thể dán mắt lên thẳng người cô nàng. Cô chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi lên, có chút bất mãn nói thầm vài tiếng.

“Điều này sao có thể? A Thắng còn biết rõ thời gian hơn cả anh, làm gì có chuyện không chuẩn bị kịp lễ vật? Chỉ sợ hẳn muốn cho mọi người một cái kinh hỉ, cố ý tới muộn đó!”

Lâm Bắc Phàm tươi cười giải thích.

“Kinh hỉ? Đùng có vác tới một cái kinh khủng là được!”

Khổng Băng Nhi khịt khịt cái mũi nhỏ xin xắn nói. Đối với tên mập đó, thật sự là không thể ưa nổi, cảm thấy ngoại trừ sự hồ đồ ra, đối phương chẳng làm được cái gì hay ho.

Lâm Bắc Phàm nắm bàn tay nhỏ bé trắng muốt của cô kéo vào bên trong, đã thấy hai người có vẻ là bảo vệ cản trở lối đi của họ, vẻ mặt cung kính nói: “Mời hai vị đưa ra thiệp mời.”

Lâm Bắc Phàm gãi gãi đầu, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Còn phải đưa thiệp mời nữa ư?”

Hai gã bảo vệ này thấy họ không cầm thiệp mời, nhất thời sắc mặt khế biến, hừ lạnh nói: “Nơi này không phải là dành cho người thường, há có thể nói đến là đến được? Ngày hôm nay là sinh nhật của tiểu thư chúng tôi, bọn tạp vụ không được bước vào.” Sắc mặt Khổng Băng Nhi tức thì đại biến, nổi giận đùng đùng kêu lên: “Các người là cái loại gì thế? Chẳng qua cũng chỉ là hai con chó trông cửa của Đường gia, vậy mà cũng dám ở đây giáo huấn người khác sao? Tôi nói cho các người biết, chúng tôi đều là người do đích thân thiếu gia các người mời đến, nếu không để chúng tôi đi vào, cẩn thận các người bị thiếu gia chặt đứt chân đó đấy!”

Mọi người ở xung quanh chuẩn bị đi vào tham dự tiệc sinh nhật nhìn thấy chuyện này xảy ra, đều mang ánh mắt hứng thú tập trung lại. Tuy rằng bọn họ có khi nghe đến tên tuổi của Lâm Bắc Phàm, nhưng đáng tiếc là chưa từng gặp mặt, cho nên cũng không biết người thanh niên trước mắt này chính là người mạnh mẽ lúc trước đã đập chết Tổng Kiến Quốc và Tổng Nhân Hoa.

Hai người bảo vệ nghe Khổng Băng Nhi nói như vậy, không những không có chút tức giận nào, mà còn cười ha hả: “Các người mau vứt cái bộ dáng đó đi, từ sáng đến giờ, chúng tôi đã nghe qua năm sáu lần rồi, dù sao cũng chỉ là một câu nói đó, đưa ra thiệp mời, thì mời vào trong, còn nếu không có thiệp mời, mời trở ra ngoài cho!”

“Các người, các người...” Khổng Bằng Nhi chưa từng chịu ủy khuất như vậy. Đây là chuyện gì nhỉ? Ngay cả tiến vào cửa cũng bị người ta cản đường, đây không phải quá xấu hổ sao?

Lâm Bắc Phàm có phần hơi bất đắc dĩ mà lắc đầu, nhìn thoáng qua hai gã bảo vệ, vẻ mặt thương hại: “Hi vọng một lát nữa A Phong không thực sự chặt đứt hai cái chân cho của các anh...” Nếu như đổi lại là ở chỗ khác, chỉ sợ hắn đã xuất cước rồi, nhưng nơi này dù sao cũng là nhà của Đường Thiết Sơn, hơn nữa hôm nay là sinh nhật của Đường Quả Quả, hắn đương nhiên sẽ không làm ra hành động bạo lực như thế. Hắn lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho Đường Phong.

“Lão đại, khôn kiếp, sao hai người còn chờ ở chỗ này thế?”

Trong đám người chợt truyền đến một giọng nói quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, làm cho Lâm Bắc Phàm và Khổng Bằng Nhi đều sửng sốt.

Trương Minh Thắng đang thở hổn hển, chạy ra từ trong đám người, đến trước mặt hai người, nói: “Hai người sao còn chưa đi vào? A Phong và bác Đường đã chờ rất lâu ở trong rồi đấy.”

Hai gã bảo vệ vừa nghe thấy thế, nhất thời sắc mặt đại biến, thăm thiết kêu lên: “Trương thiếu gia, thế này, thế này là...”

Khổng Bằng Nhi tức giận liếc nhìn Trương Minh Thắng, khó chịu nói: “Tên mập, anh có ý tứ gì đấy? Lại không đưa cho chúng tôi thiệp mời. Bọn họ nói không có thiệp mời, sẽ không cho chúng tôi đi vào. Không phải là anh cố ý cho chúng tôi chịu khổ đấy chứ?”

Trương Minh Thắng xấu hổ sờ nắn cái chân nhỏ, ngừng ngừng cười nói: “Cái này, cái này, thật sự tôi không biết thiệp mời là cái gì cả. Lúc trước A Phong cũng không đưa cho tôi, dù sao đều là người nhà cả, còn đưa thiệp mời làm gì? Hả? Thiệp mời?”

Hắn nổi giận đùng đùng, nhìn hai tên bảo vệ, gào lên: “Con mẹ nó, chúng mày có ý tứ gì đấy? Lão đại tao đi vào còn cần thiệp mời hay sao? Tao thấy đầu chúng mày chắc chắn bị đập mạnh quá. Khốn nạn, tao hôm nay không cho chúng mày biết mùi một chút, chúng mày thực còn chưa biết nam thành là thiên hạ của ai?”

Hắn đưa chân phải lên, đá hai tên bảo vệ.

“Trương ca, chúng em, chúng em thực không biết mà...” Hai người bảo vệ gần như muốn khóc.

Bọn họ cũng không nghĩ lại, người có thể mang theo một cô nàng đẹp như thế đến đây, liệu là người mà họ có thể đắc tội hay sao? Hiện tại bọn họ cũng chỉ cầu Trương Minh Thắng có thể khoan dung một chút ít, thả cho họ một đường sống, bọn họ cũng không muốn đã mất đi công việc này, lại mất cả tính mạng.

Sau khi đá bọn họ vài cái, lúc này mới bớt tức giận gào to: “Chúng mày cút ngay cho tao. Hôm nay là sinh nhật của Đường Quả Quả, chứ không tao ném chúng mày vào miệng cá mập ngoài biển rồi.”

Hai người bảo vệ liên tục cảm ơn, vội vàng tránh qua một bên.

Lúc này Trương Minh Thắng mới cười xòa với Lâm Bắc Phàm và Khổng Bằng Nhi, nói: “Lão đại, chúng ta mau vào đi thôi, tránh để cho A Phong tức giận!”

Hắn vội vã dẫn hai người đi vào bên trong.

Đây là lần thứ hai Lâm Bắc Phàm đến Đường Gia, cảm giác so với lần đầu tiên hoàn toàn bất đồng.

Khi lần đầu tiên đi tới Đường gia, bên trong Đường gia thực sự lạnh lẽo, trong trong ngoài ngoài cũng chẳng có vài người, nhưng còn ngày hôm nay thì sao? Trong sân rộn ràng nhộn nháo, tựa như một cái chợ bán thức ăn, đủ loại người đứng ở trong, nhỏ giọng bàn luận những cái gì đó. Có điều là thanh âm của những người này cũng không lớn, không dám quấy nhiễu tiểu công chúa như thiên sứ ở bên trong kia.

“Lâm Bắc Phàm, cuối cùng thì anh cũng đã tới rồi, tôi còn nghĩ anh không nể mặt tôi nữa đó!”

Ba người bọn Lâm Bắc Phàm vừa bước vào đại sảnh, liền đã thấy Đường Phong và Đường Thiết Sơn đang trò chuyện với khách nhân. Sau khi Đường Phong nhìn thấy hắn, lập tức chạy đến đón, đối với những người

khác, chưa từng liếc mắt, nếu không phải hôm nay là sinh nhật của Đường Quả Quả, hẳn sẽ mặc kệ những người này rồi.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra một nụ cười nhạt: “Hôm nay là sinh nhật của Đường Quả Quả, sao có chuyện anh không đến chứ? Xem ra hình như là anh đến muộn một chút nhỉ?”

“Đâu có chuyện đó? Em còn vừa mới nghe Quả Quả nhắc đến anh đó. Cô nàng đối với ân cứu mạng của anh rất cảm kích nha!”

Trên mặt Đường Phong là một vẻ tươi cười xán lạn, nghĩ đến cô em gái hạnh phúc lớn lên, không thể nghĩ ngờ chính là cổ vũ lớn nhất dành cho hắn.

“Hả? Chẳng qua chỉ là cái nhắc tay, không có gì đáng kể đâu.”

Lâm Bắc Phàm rất tinh tường cười nói.

Những vị khách ở xung quanh nghe được cuộc nói chuyện của hai người, trong đầu đều trầm kinh hãi không thôi.

Bọn họ không nhận ra được Lâm Bắc Phàm, nhưng từ những lời nói của Đường Phong, bọn họ cũng biết được thân phận của đối phương.

Lẽ nào thanh niên này chính là Lâm Bắc Phàm, là nhân vật nổi tiếng trâu bò nhất ở nam thành trong khoảng thời gian vừa rồi?

“Anh, có phải là Lâm đại ca đến không đó?”

Đúng lúc này, từ trên lầu biệt thự truyền đến một thanh âm sợ hãi, cùng đó, một thân ảnh thướt tha chậm rãi đi từ trên lầu xuống, trên mặt là một nụ cười thanh thuần.

412. Chương 414: Quét Rác Tình Thính

Trong đại sảnh lúc trước còn có chút thanh âm, nhưng lúc này đã hoàn toàn yên tĩnh, trên mặt mỗi người đều là nụ cười kinh hãi, ngay cả hô hấp cũng chậm đi rất nhiều, chỉ sợ sẽ quấy nhiễu đến vị tiểu công chúa kia.

Đường Quả Quả quả thực làm cho người ta biết thế nào là vẻ mỹ lệ thanh thuần, là một loại mỹ lệ nhân thể nhân không thể so bì. So với những đại minh tinh cả ngày chỉ biết câu dẫn đàn ông, hay so với những người kẻ cả ngày chìm trong yêu khí, cô càng khiến cho biết bao gã đàn ông động tâm, đó là một loại triu mến thương yêu không thể tức giận. Đây mới là vẻ đẹp chân chính của một người con gái.

Đường Quả Quả đi vài bước đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, chăm chú nhìn hắn, trên mặt hiện ra một nụ cười mê người: “Lâm đại ca, vài ngày anh chưa đến thăm em, nghe anh trai em nói, mấy ngày nay anh rất bận, có phải vậy không?”

Lâm Bắc Phàm đối với cô nàng đơn thuần thế này, thực không quá hứng thú, lần trước gặp mặt nói chuyện khiến cho hắn thẹn thùng không thôi. Chính mình cũng không muốn có quan hệ nào với cô nàng này, chẳng qua bận lòng vì mối quan hệ với Đường Thiết Sơn và Đường Phong, hắn đành phải làm bộ, vội vã cười cười: “Trong thời gian này cũng bận bịu lắm, thật sự là không dứt ra được!”

Hắn móc ra lễ vật của mình, hai tay đưa đến trước mặt đối phương, cười nói: “Chúc mừng sinh nhật em!”

Đường Quả Quả nhận lấy hộp quà của hắn, nhẹ nhàng mở ra, ở bên trong chính là “Thiên Sứ Chi Lệ” sáng lấp lánh. Sợi dây chuyền này được tạo thành cùng với ánh sáng rực rỡ của những viên ngọc, làm cho những người ở xung quanh đều trầm giật mình. Ánh sáng rực rỡ thế này, chắc chắn là một sợi dây chuyền xa xỉ rất đắt tiền. Đường Quả Quả cười nhàn nhạt: “Cảm ơn Lâm đại ca, quà của anh quả thực rất không tệ!”

Lâm Bắc Phàm gãi gãi đầu, cười hì hì: “Bình thường thôi mà, chỉ cần em thích là được rồi!”

Khổng Băng Nhi cũng cười hớn hở nói: “Hóa ra em chính là Đường Quả Quả, quả thực là một tiểu cô nương xinh đẹp. Đây là quà của chị, cũng hi vọng em thích!”

Cô lập tức móc ra một cái hộp nhỏ, dùng hai tay đưa lên trước mặt đối phương.

“Chị là bạn gái của Lâm đại ca ạ?”

Đường Quả Quả liếc nhìn Khổng Băng Nhi, mỉm cười hỏi.

“Cái này, còn chưa phải đâu!”

Khuôn mặt xinh đẹp của Khổng Băng Nhi bừng lên vẻ ứng đảo.

Đường Quả Quả cầm lễ vật của Lâm Bắc Phàm đưa cho anh trai, lại nhận lấy hộp quả của Khổng Băng Nhi, nhìn thấy bên trong là một cây thánh giá màu bạc lấp lánh, hai mắt cô nàng cong lại thành hình trăng lưỡi liềm, cười dài nói: “ Đây là cây thánh giá trong truyền thuyết?”

“Đúng vậy, đây là chị cầu cho em cả đời bình an, cả đời sống trong hạnh phúc!”

Nụ cười của Khổng Băng Nhi chẳng khác gì tiểu hồ ly, đâu giống như lời nói của cô nàng? Chẳng qua chỉ là một vật nho nhỏ mất mấy trăm đồng để mua, ở chỗ này lừa gạt người khác, nhưng cô nàng lại nói thành như thế, ai có thể xác định chắc chắn? Dù sao chuyện này cũng là chuyện không thể nói rõ chỉ bằng một hai câu.

Đường Quả Quả vui mừng gật đầu: “Cảm ơn chị!”

Cô còn vội vàng đeo lên người mình, thoát nhìn càng thêm đẹp.

Những người khác thấy thế, cũng bắt đầu lấy ra lễ vật của mình, tặng cho Đường Quả Quả. Quả nhiên là đủ loại, lễ vật gì cũng có, nhưng bọn họ quá đông, Đường Quả Quả đâu thể nhận của từng người một? Cho nên toàn bộ đều được những người hầu trong Đường gia tiếp lấy. Sự chênh lệch trong đó đương nhiên chỉ cần nhìn qua cũng nhận ra được, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác.

Vào lúc mười một giờ, tiệc sinh nhật chín thức long trọng bắt đầu. Đường Thiết Sơn lần này quả thật là mạnh tay, đặc biệt mời tới những đầu bếp nổi tiếng nhất của thành phố, hơn hai trăm bàn tiệc trong biệt thự, đủ loại mỹ vị được bày đầy lên khắp các bàn. Mà món quà sinh nhật của Trương Minh Thắng cuối cùng cũng đúng lúc này bí mật xuất hiện, dĩ nhiên là những diễn viên hài kịch cực nổi danh của Trung Quốc, biểu diễn những tiết mục đặc sắc bên trong biệt thự, làm cho khuôn mặt xinh đẹp của Đường Quả Quả cũng lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Trong phòng Đường Thiết Sơn.

Chỉ có ba người là ông ta, Đường Phong cùng với Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm không biết vì sao vào đúng lúc này hai cha con họ lại mời mình đến đây, nhưng cũng từ trên hai người họ hẳn đã nhìn ra chút đầu mối, chỉ sợ gọi mình đến chẳng qua là có chuyện rất trọng yếu cần làm.

“Lâm Bắc Phàm, kỳ thực lần này, ta gọi cậu tới là có ý nhắc lại chuyện trước đây, hi vọng cậu suy nghĩ kỹ hơn một chút.”

Đường Thiết Sơn nghênh ngang ngồi trên ghế, nhắc chén trà nóng từ trên bàn xuống, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lúc này mới thành khẩn nói.

Đường Phong cũng mỉm cười nói: “Việc này tốt cho anh, tốt cho bọn em, tốt cho mọi người.”

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, liếc mắt quét qua mặt hai người, chợt nghĩ đến cái gì đó, không khỏi đổi sắc mặt.

Hắn nghĩ đến chuyện của Đường Thiết Sơn, đó chính là muốn mình cưới Đường Quả Quả, làm con rể ông ta. Khi đó hẳn còn tưởng rằng đối phương tùy tiện nói ra chứ không để trong lòng, hiện tại thấy biểu tình của hai người này, trong đầu tự nhiên nghĩ đến vấn đề đó.

Hắn liền cười nhạt nói: “Không biết là chuyện gì nhỉ? Chúng ta là bằng hữu, chỉ cần hai người có việc, nếu tôi có thể hỗ trợ được nhất định sẽ hỗ trợ.”

Những lời này của Lâm Bắc Phàm thoát nghe có vẻ cực kỳ phóng khoáng, nhưng trên thực tế lại cực kỳ giao hoạt. Có thể hỗ trợ ? Rốt cuộc là chuyện gì có thể hỗ trợ, và chuyện gì không thể hỗ trợ đây?

Đường Thiết Sơn đảo mắt khinh thường, sớm biết tiểu tử này chẳng tốt lành gì, sao có chuyện hắn dễ dàng để mình làm gì thì làm?

Sau khi ông ta xem lần đầu bài của Lâm Bắc Phàm với đồ thần Gamblers tại Lasvegas, thì đã nhìn ra được tiềm lực cực lớn của hắn. Mình có thể kiếm được một thằng con rể giỏi giang như vậy, đối với mình mà nói, không thể nghi ngờ chính là như hổ thêm cánh, làm cho mình thêm một lần nữa đạt tới đỉnh cao. Cho nên ông ta mới ra sức tác hợp Lâm Bắc Phàm và con gái mình. Ai ngờ thằng nhóc này lại sắp sẵn cả như thế, thật khiến cho người ta không thoải mái. Ông ta bất mãn nói: “Kỳ thực, chuyện này cũng không phải là cái gì có khó khăn. Hôm nay Quả Quả sinh nhật mười bảy tuổi. Nó cũng không còn nhỏ tuổi nữa, ta cảm thấy cần phải tìm cho nó một tấm chồng, tránh việc nó lên mạng hằng ngày, cùng với những người hoàn toàn xa lạ trò chuyện, sẽ làm hỏng nó mất. Mà ta cảm thấy trong những người trẻ tuổi, cậu rất không tệ, cho nên ta hi vọng cậu có thể thành đôi với Quả Quả, cùng sống một cuộc sống hạnh phúc!”

“Xi!”

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa thì phụt máu.

Chính là muốn cầu hôn, cũng không cần phải dùng thủ đoạn này chứ?

“Tựa như muốn biến mình thành cái dạng gì đó, đều là những người đáng ghét muốn thành thân cho con cái mình, cũng muốn lôi kéo làm quen với Đường gia chúng ta sao? Chẳng nhẽ không nghĩ lại xem, em gái của em là những người còn gái bình thường hay sao? Sao có khả năng ở chung với bọn họ? Phong thiếu gia em đây là người đầu tiên không đồng ý!”

Đường Thiết Sơn cũng vội vã phụ họa nói: “Đúng vậy, mấy tên tiểu tử khốn kiếp đó, quả thực là đám rác rưởi, Quả Quả mà ở cùng với bọn chúng, chắc chắn sẽ bị khi dễ chết mất, cho nên Quả Quả xác định là phải gả cho cậu rồi!”

Lâm Bắc Phàm ướm mồ hôi, cái gì gọi là xác định? Thế nào mà nghe như có phần giống cưỡng hôn nhỉ?

Hắn vội vã lắc đầu nói: “Điều này không thể được, tôi đã có vài bà vợ rồi, chăm sóc họ còn chưa xong nữa!”

“Không sao cả, ta tin tưởng năng lực của cậu, chắc chắn có thể làm được. Cùng lắm thì ta tặng cậu một ít thuốc, cam đoan cậu có thể chiếu cố tốt cho nó. Ở chỗ ta có hàng của Mỹ, sẽ không có bất kỳ phản ứng phụ nào với thân thể cả.”

Đường Thiết Sơn vì muốn lôi kéo Lâm Bắc Phàm, ngay cả thủ đoạn như vậy cũng dùng ra.

“Kỳ thực tâm địa Quả Quả thiện lương lắm, chỉ cần anh thật tình với nó, thì nhất định nó sẽ thích anh, những cái khác, để sau hãy nói đi.”

Đường Phong ở bên cạnh bắt đầu châm ngòi thổi gió, hận không thể ngay lập tức gả em gái mình cho Lâm Bắc Phàm.

Trán Lâm Bắc Phàm đã có vài vết nhăn, sợ rằng không đáp ứng mà nói, nhất định họ sẽ cho mình ăn thuốc, sau đó thì người lên xe trước, tiền trả sau. Loại chuyện này, cũng chỉ có hai người này là làm được. Đây là bố vợ với anh vợ hay sao? Sao lại giống như là bọn ma cô chuyên gia mỗi chài thế nhỉ?

“Ài, nếu không phải Quả Quả si mê một người trên mạng internet, thì nhà em cũng không cấp bách vậy đâu!”

Đường Phong có chút bất đắc dĩ nói, còn thở dài một hơi, “Thật không biết là quét rác tình thánh kia là cái thằng chim cò nào, dĩ nhiên khiến cho em ấy thần hồn điên đảo, chẳng khác nào bị trúng tà!”

“Người trên mạng internet?”

Lâm Bắc Phàm hơi sững sốt.

“Đúng vậy, gọi là cái gì nhỉ, cái gì mà quét rác tình thánh, vừa nghe tên, đã biết là cái loại vứt đi, còn không biết là nam hay là nữ nữa!”

Đường Phong rất không vui nói một câu, cảm giác như là mình vừa gọi tên người đó chính là tự vũ nhục bản thân mình vậy.

“Xi!”

Lâm Bắc Phàm trực tiếp phụt máu.

413. Chương 415: Số Đen? Số Đỏ?

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm tái mét, “Quét Rác Tình Thánh ” chẳng qua chỉ là cái tên trên Internet của mình, sao họ lại biết nhỉ? Chẳng lẽ Đường Quả Quả biết nick của mình ta? Không có khả năng này chứ? Miệng hắn cố mím lại, thiếu chút nữa thì sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

“Đúng vậy, thằng đó gọi là cái gì mà Quét Rác Tình Thánh vừa nghe đã biết chỉ là một thằng trai bao, chỉ sợ là thằng ảo lả, anh nói xem, sao em có thể để Quả Quả thích loại gay như thế chứ? Em cũng không muốn sau này ngay cả một thằng cháu cũng không có.”

Đường Phong rất không vui kêu lên, tựa như là cái tên chết tiệt kia đang ở trước mặt hắn.

Hai tay Lâm Bắc Phàm run lấy bầy, hai mắt trắng dã.

“Nếu như để em biết được nó là cái thằng chết tiệt nào, nhất định phải tìm người, chặt đứt hai chân nó, để nó câu dẫn em gái em, thật quá ghê tởm!”

Đường Phong vừa tức giận vừa bắt bình gào lên, giống như một con trâu đực lên cơn điên.

Tim Lâm Bắc Phàm tựa như không tìm được mà co quắp lại.

“Cũng không rõ là thằng nhãi đó chết ở đâu rồi, có người nói trong khoảng thời gian này không thấy nó nữa.” Đường Phong rất không khách khí kêu lên.

Trán Lâm Bắc Phàm đã toát vài giọt mồ hôi lạnh. Con bà nó, lúc mình online đâu có biết ai vào với ai? Sao họ lại có thể biết mình nhỉ? Chẳng lẽ là Tiểu Kim khốn nạn đã lợi dụng nick của mình để đi lừa đảo?

“Lão đại, oan uổng quá, trong khoảng thời gian qua em còn lo ăn nhậu chơi bời, thời gian lên mạng cực ít, sao có thể là em được? Em thấy họ chắc chắn là không biết từ đâu biết được nick của anh, cố ý làm loạn lên ấy mà.”

Tiểu Kim nghe thấy lời nói thâm của Lâm Bắc Phàm, nhin không được vì bản thân mình cãi lại.

Lâm Bắc Phàm không kiềm chế được, hỏi lại một câu: “Sao họ lại biết nick của tao nhỉ? Hơn nữa sao Đường Quả Quả lại biết tao? Chẳng lẽ là người quen của tao lúc online hay sao?”

Trong đầu hắn lúc này hỗn loạn, thực sự không biết mình làm thế nào mà quen Đường Quả Quả, loại chuyện này quả thực là có phần không thể tưởng tượng nổi.

“Chỉ sợ là người tình đầu tiên của lão đại rồi!”

Tiểu Kim cười xấu xa.

“Mày đi chết đi!”

Lâm Bắc Phàm rất không vui kêu lên.

Đường Thiết Sơn và Đường Phong thấy sắc mặt của Lâm Bắc Phàm không bình thường, vội vàng tiến lên hỏi thăm: “Lâm Bắc Phàm, anh sao vậy?”

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm quả thực khá xấu, tựa như người khác thiếu hẳn mấy trăm vạn nhân dân tệ, vô duyên vô cớ bị người ta mắng, trong lòng sao có thể thoải mái đây? Hắn gượng cười nói: “À, không biết nick của Quả Quả là cái gì nhỉ?”

“À, nick của Quả Quả thì em biết, gọi là Phân Vũ gì đó!”

Đường Phong gật đầu nói.

“Àm!”

Lần này, Lâm Bắc Phàm thực sự ngã lộn xuống đất, hai mắt trắng dã, đứt khoát chết ngất đi.

Làm sao hắn có thể nghĩ được rằng Đường Quả Quả chính là “Phân Vũ” đây? Hắn và Phân Vũ nói chuyện là nhiều nhất, quan hệ cũng tốt nhất, nhưng sau đó lại sợ mình mê mải vào, cho nên tự động kick ra khỏi list bằng hữu tốt nhất, ai ngờ lại được nghe lại cái tên này ở đây, làm cho đầu hắn mòng mị hoàn toàn.

“Phân Vũ” đã từng nói mình bị bệnh nan y, chẳng mấy chốc nữa sẽ rời xa nhân thế. Mà khi đó quả thực là Đường Quả Quả đang giãy dụa trước móng vuốt của tử thần. Hơn nữa, Phân Vũ cũng từng nói, nhà cô có rất nhiều tiền, nhiều đến mức có thể dọa chết người khác. Mà tại Nam thành quả thực Đường gia là nhà có tiền đại danh鼎鼎, tài sản của họ quả thực khiến cho người ta đạt đến mức kinh khủng.

Lúc này Lâm Bắc Phàm liên liên hệ giữa hai người này lại với nhau, cảm giác quả thực hai người có thể là cùng một người. Nhưng tỷ lệ cũng không quá cao. Sợ rằng so với việc đoạt giải thưởng một trăm vạn còn có phần may mắn hơn.

Hai người Đường Thiết Sơn và Đường Phong thấy Lâm Bắc Phàm nằm lộn trên đất, chẳng khác gì một con cá chết, vội vàng chạy lại kêu lên: “Lâm Bắc Phàm, Lâm Bắc Phàm, anh không sao chứ, mau tỉnh lại đi.”

Lâm Bắc Phàm chặt vật lằm mới tỉnh lại được, thiếu chút nữa thì khóc to.

Đây gọi là vận may, vận rủi của mình đây?

Đường Phong thở dài một hơi nói: “Lâm Bắc Phàm, em biết trong lòng anh không thoải mái. Mỗi người đàn ông, khi biết người trong lòng mình nghĩ đến một gã đàn ông khác, đều cảm thấy khó chịu. Nhưng anh cũng đừng nghĩ nhiều làm gì. Cái thằng chó chết Quét Rác Tình Thánh kia chẳng qua cũng chỉ nói chuyện online vài câu với Quả Quả, ngay cả mặt mũi cũng chẳng biết, làm gì có cơ sở để nảy sinh tình cảm? Chỉ cần anh thường giúp đỡ Quả Quả, nó sẽ mau chóng quên đi thằng chó chết kia, một mực ở cùng anh!”

Hóa ra Đường Phong tưởng rằng bởi vì Quả Quả nghĩ đến người đàn ông khác khiến cho Lâm Bắc Phàm tức giận, cho nên dùng lời lẽ thật tốt để khuyên bảo, dù sao trong cách nhìn nhận của hắn, mỗi người đàn ông đều không thích vợ mình ngoại tình, tuy bên cạnh Lâm Bắc Phàm có vô số mỹ nữ, thì chắc cũng không đến mức như thế.

Lâm Bắc Phàm cười khổ một tiếng. Mình còn biết làm thế nào nữa đây? Lẽ nào mình lại nói mình là thằng chó chết “Quét Rác Tình Thánh” hay sao? Chỉ sợ hai người bọn họ sẽ càng không bỏ qua mình, thậm chí sẽ càng bá đạo, tìm một tay mạnh mẽ nào đó đến, ép mình trở thành con rể của Đường gia.

“Tôi, tôi không sao, tôi chỉ hơi choáng đầu thôi. Lát nữa là ổn ấy mà.”

Lâm Bắc Phàm đứng lên, có chút bất đắc dĩ nói.

Đường Phong vỗ nhẹ vai hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười giả hoạt: “Từ giờ trở đi, mỗi ngày anh đều có thể đến Đường gia, tâm sự với Quả Quả nhiều hơn. Em tin rằng bằng vào bản lĩnh tán gái của anh, không mất quá nhiều thời gian, có thể cưới được Quả Quả. Đương nhiên, nhà em cũng sẽ nói thêm vào cho anh nữa.”

Đường Thiết Sơn còn xuất ra vương bài cuối cùng của mình, nói: “Lâm Bắc Phàm à, ta biết cậu rất không tệ, nhưng nếu cậu có thể cưới được Quả Quả, ta sẽ thưởng cho cậu một công ty, để cậu từ mình quản lý, được không nào? Cam đoan chỉ vài ngày cậu sẽ nổi tiếng, cả đời thư thả thoải mái, không cần phải vì chút tiền bạc mà sầu lo.”

Lâm Bắc Phàm nhìn vẻ mặt tha thiết của hai người kia, thật sự không biết nên nói gì mới tốt. Hắn khoát tay áo, xoay người rời khỏi phòng, đi xuống đại sảnh dưới lầu.

Bầu không khí trong đại sảnh không còn nhiệt liệt như lúc ban đầu, nhưng còn rất nhiều những chàng trai trẻ đang vây xung quanh Đường Quả Quả, muốn nói chuyện với đối phương vài câu, mong làm cho đối phương thích thú, như vậy mình sẽ có cơ hội đoạt lấy một phần tài sản của Đường gia, cũng đủ để mình tiêu sài. Huống hồ, Đường Quả Quả là một tiểu mỹ nữ cực phẩm như thế, quả thực là đối tượng ưa thích trong mắt họ, nhưng ai ngờ Đường Quả Quả đối với mấy kẻ chỉ thích ăn chơi trác táng này chẳng thêm liếc mắt, thậm chí với cả Khổng Băng Nhi bình thường hay nói chuyện phiếm với cô, hay là Trương Minh Thắng, cũng chẳng buồn nói một câu nào.

“Được rồi, chị Băng Nhi à, Lâm đại ca nói chuyện gì với bố và anh trai em thế? Sao bây giờ còn chưa xuống? Chẳng lẽ họ đang thương lượng đại sự hay sao?”

Đường Quả Quả ôn nhu cười, thấp giọng hỏi Khổng Băng Nhi.

Khổng Băng Nhi nhìn thấy vẻ tươi cười cổ quái trên mặt Đường Thiết Sơn và Đường Phong, làm gì có chuyện không biết ba người đó ở trên lầu đã phát sinh chuyện gì? Cô nàng có chút hờn giận nói: “Họ á? Ai biết được họ làm cái gì, nhưng xem bộ dạng lén lút của mấy người đó, sợ rằng chẳng có gì hay ho đâu. Được rồi, mỗi ngày em đều ở đây, không đi ra ngoài chơi hay sao?”

Đường Quả Quả có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi: “Bố với anh trai em nói bên ngoài có nhiều người xấu lắm, không muốn để em ra ngoài. Mà mỗi lần đi ra ngoài, có rất nhiều người đi theo, chẳng tự do tẹo nào. Những người khác đều nhìn em với ánh mắt rất không tự nhiên, thế thì thà ở nhà còn hơn.”

Khổng Băng Nhi từ lời của Lâm Bắc Phàm, cũng biết một ít chuyện tình của Đường Quả Quả, nếu như là trước đây, đâu có thể nghĩ rằng đối phương lại giống như Lộ Lộ, từng vật lộn với ma bệnh? Bây giờ tuy rằng đối phương đã khỏe lại, nhưng lại không có tự do. Cô nhẹ nhàng cầm lấy tay đối phương, ôn nhu nói: “Không sao đâu, sau này nếu em muốn ra ngoài chơi, cứ tìm chị, chị sẽ cùng đi với em, cho dù có người xấu, cũng không dám khi dễ em.”

“Thật vậy hả chị Băng Nhi?”

Trong đôi mắt Đường Quả Quả toát ra ánh mắt vui mừng. Xem cô rất chán ghét cảnh hằng ngày phải ở nhà, muốn ra thế giới bên ngoài.

Khổng Băng Nhi gật đầu chắc chắn: “Đương nhiên là thật rồi. Chị lừa em làm gì?”

“Đúng vậy, có anh với lão đại rồi, còn ai dám khi dễ em nào? Hê hê!”

Trương Minh Thắng ở bên cạnh chen vào.

“Nhà người có chắc không đó? Hình như mỗi lần có chuyện đều là Lâm Bắc Phàm xuất thủ mà nhỉ?”

Khổng Băng Nhi liếc mắt khinh bỉ nhìn hắn, hừ khẽ nói.

Trương Minh Thắng xấu hổ cười cười, đưa tay gỡ đầu, một chữ cũng không nói được nữa.

Knb nói quả không sai, tựa hồ mỗi lần gặp chuyện không may, đều là lão đại xông lên trước, còn mình thì trốn ở phía sau.

“Mấy người nói chuyện gì mà náo nhiệt thế?”

Đúng lúc này, Đường Thiết Sơn, Đường Phong và Lâm Bắc Phàm từ trên lầu đi xuống. Nhìn bầu không khí đặc biệt náo nhiệt ở chỗ mấy người kia, Đường Thiết Sơn cũng vui vẻ bước lên hỏi một câu.

“Bố, chị Băng Nhi nói, sau này chị ấy có thể dẫn con đi chơi, không cần phải mang nhiều vệ sĩ nữa.”

Về mặt vui vẻ, Đường Quả Quả chậm chậm chạy đến, ôm tay Đường Thiết Sơn tươi cười.

Đường Thiết Sơn liếc nhìn Khổng Băng Nhi. Tuy mình không biết thân phận của đối phương, nhưng thấy quan hệ thân mật của cô ta và Lâm Bắc Phàm, cách nói chuyện lại rất khéo léo, chỉ sợ không phải là người bình thường. Có điều mình không quá quen đối phương, sao có thể để Quả Quả ở chung với người ta đây? Ông ta đang định cự tuyệt, lập tức lại nghĩ đến một vấn đề là nếu như để Quả Quả ở chung với cô ta chẳng phải sẽ đi cùng Lâm Bắc Phàm hay sao? Như vậy chẳng phải có thể để cho hai người có thêm nhiều thời

gian ở chung với nhau ư? Nghĩ đến đây, ông ta liền cười rất hào sảng: “Đây là chuyện tốt, sao bố lại phản đối cho được? Nhưng mà thế sẽ làm phiền Khổng tiểu thư rồi!”

Đôi mắt ông ta như hữu ý như vô ý đảo qua Lâm Bắc Phàm vài lần, ánh mắt như vậy rõ ràng là, Quả Quả ta giao cho người, nếu như nó có xảy ra chuyện gì, lão tử không giết chết người không được. Nhưng nếu như người làm cho bụng Quả Quả to lên, ta đây không cảm tạ người cũng không được nha.

Đường Phong cũng hề hề cười: “Cách hành xử của Quả Quả rất đơn thuần, nó lại không có bạn bè gì cả. Lần này có thể ra ngoài chơi với mấy người, đích xác là có thể mang lại cho nó nhiều niềm vui hơn, cũng sẽ cho nó nhiều lợi ích hơn.”

Hắn lại cũng rất vô sỉ liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, ý tứ trong đó, không cần nói cũng biết.

Lâm Bắc Phàm có chút bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Khổng Băng Nhi và Đường Quả Quả đang rất mãn lòng mãn ý, lại nhìn Đường Thiết Sơn và Đường Phong đang không chút hảo ý, chẳng hiểu sao cảm thấy áp lực tăng gấp bội.

Bên cạnh mình hiện tại đã nhiều đàn bà như vậy, giờ tăng thêm một Đường Quả Quả nữa hay sao? Đây chẳng phải giỡn chết mình rồi?

“Lão đại, em thấy anh thực sự bắt đầu may mắn rồi đấy!”

Tiểu Kim có chút vô sỉ nói một câu.

“Mày muốn để tao đi tìm chết à!”

Lâm Bắc Phàm phì cười nói.

414. Chương 416: Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (1)

Hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều rơi vào kiếp lâu la tùy tùng, có một cảm giác bức bối khó diễn tả bằng lời, nhìn Khổng Băng Nhi và Đường Quả Quả đang nói cười rả rích ở phía trước, còn hai người họ trên tay xách nào là túi to túi nhỏ, nhìn thế nào cũng thấy giống nhân viên của công ty chuyển nhà.

“Tôi nói này lão đại, phụ nữ sao lại thích đi mua sắm đến vậy nhỉ? Họ đã đi 5 tiếng đồng hồ rồi, chẳng lẽ không cảm thấy chút gì mệt mỏi sao?”.

Trương Minh Thắng trừng mắt nhìn chằm chằm vào bờ lưng thon nhỏ của Khổng Băng Nhi, khẽ cắn nhằn một câu.

Lâm Bắc Phàm thấy hần sắc mặt bắt đầu đỏ lên, trên trán còn toát ra mấy giọt mồ hôi, biết là hắn đã mệt mỏi lắm rồi, bất giác mỉm cười, nói: “Nếu như phụ nữ không thích mua sắm, thì những công ty sản xuất chẳng phải là đều phải đóng cửa sao?”.

“Tôi chính là muốn những công ty đó phá sản, tôi thật sự không thích chịu tội kiểu như này”.

Trương Minh Thắng cắn nhằn một câu rất bất mãn.

Lâm Bắc Phàm hiện giờ hi vọng Đường Quả Quả sẽ không thèm để ý đến hắn nữa, chỉ cần mối quan hệ giữa cô ấy với Khổng Băng Nhi càng thân thiết một chút, là sẽ quên ngay một tên ‘tình thánh quét đường’ như hắn, kể cả là hắn đi mua sắm cùng với họ nhiều hơn, cũng chẳng có gì là ghê gớm cả.

“Đúng rồi, Lâm đại ca, nghe nói trung tâm thương mại Ortolan hôm nay có giảm giá, chúng ta nhanh đến đó xem đi”.

Khổng Băng Nhi đột nhiên quay đầu lại, cười híp mắt lại nói với họ một câu.

“Trung tâm thương mại Ortolan có giảm giá?”.

Trương Minh Thắng nháy nháy đôi mắt của hắn, hỏi lại một câu: “Em cũng để ý đến mấy đồng giảm giá đó sao? Hình như mấy trăm tệ, mấy nghìn tệ trong mắt em gần như không được xem là gì mà?”.

Khổng Băng Nhan hai má đỏ lên, đúng như những lời Trương Minh Thắng nói, bình thường lúc mua quần áo, hay là đồ mỹ phẩm gì đó, mấy trăm tệ đối với cô mà nói không là gì cả, mà trước giờ cô cũng chưa bao giờ mua những loại hàng giảm giá đó. Nhưng lúc này cô là đang muốn làm bộ dạng giản dị tiết kiệm trước mặt Lâm Bắc Phàm, sợ thói quen tiêu tiền như rác của cô dọa cho đối phương chạy mất, ai ngờ lại bị tên Trương Minh Thắng này vạch trần ngay tại trận. Cô xấu hổ trừng mắt lên với hắn, hai mắt như muốn tóe ra lửa, nói: “Không cần anh phải quan tâm”.

Trương Minh Thắng rụt rụt cổ lại, nhìn cô một cái, rồi lại quay sang nhìn Lâm Bắc Phàm, trong mắt hiện lên một nét rất là cổ quái.

Khổng Băng Nhi sao có thể không biết trong ánh mắt của hắn là đang muốn biểu đạt ý gì? Sắc đỏ trên mặt nhanh chóng tràn lan ra cả vành tai, làm cho cô nhìn càng đáng yêu dễ thương, làm người ta không kìm được cố nhìn thêm một cái.

Lâm Bắc Phàm sao có thể không nhìn ra suy nghĩ trong lòng của Khổng Băng Nhan, hắn mỉm cười nói: “Nếu như đã đến trung tâm thương mại Ortolan, vậy thì chúng ta cứ vào trong xem thế nào, bọn anh ở thành phố Nam Thành này đã lâu như vậy rồi, vẫn chưa từng đến những nơi như này đây”.

Khổng Băng Nhi cười khúc khích hai tiếng, kéo bàn tay nhỏ nhắn của Đường Quả Quả, bước vào phía bên trong.

Tòa nhà thương mại Ortolan là một trung tâm thương mại tổng hợp, diện tích rất lớn, quy mô khổng lồ, trang hoàng cũng rất xa hoa, tất cả trên dưới chia thành 5 tầng, bên trong đó có các loại y phục, đồ mỹ phẩm trong và ngoài nước đều có cả, trở thành nơi mà rất nhiều phụ nữ đến mà quên đường về, ngày nào ở đây cũng là tiếng nói cười ồn ào, ầm ĩ, công việc kinh doanh bên trong nó cũng là rất phát đạt, trở thành một địa điểm nổi tiếng của thành phố Nam Thành, cũng là nơi tốt nhất để mọi người đi dạo ngắm đồ.

Sau khi bốn người bọn họ bước vào trong, thấy trong đại sảnh của tầng 1 đầu đầu cũng là người, hình như ai ai cũng biết tòa nhà thương mại Ortolan có hoạt động khuyến mãi giảm giá vậy, cho nên thu hút đến rất nhiều phụ nữ, mà bên cạnh họ là rất nhiều những người đàn ông đi cùng, ai nấy như là cha mẹ vừa mới chết vậy, mặt mày ủ rũ, nhăn nhó, trên tay xách túi lớn túi nhỏ, trong lòng chửi đi chửi lại cái trung tâm thương mại này đến mấy trăm lần.

Các người tổ chức hoạt động giảm giá làm cái quái gì chứ? Há chẳng phải là gây phiền phức cho cánh đàn ông chúng tôi sao? Nhiều túi thế này, xách bằng lỗ mũi à?

Những lời nguyên rủa của họ hoàn toàn không thể chặn lại được lòng nhiệt tình háo hức mua sắm của các nữ đồng chí có mặt tại đây, bất luận là từng trông thấy hay chưa từng trông thấy, bất luận là của hãng nào, đều mua tất, dù gì thì trong tủ quần áo của phụ nữ vĩnh viễn luôn thiếu một vài thứ y phục gì đó, kể cả là có mua nhiều hơn đi chăng nữa, trong mắt họ vẫn là không bao giờ đủ.

“Í, Lâm đại ca, anh xem cái áo này thế nào? Em thấy anh mặc chắc sẽ hợp lắm đấy”. Khổng Băng Nhi và Đường Quả Quả nhìn vào một cái áo, cười híp mắt lại nói với Lâm Bắc Phàm.

“Anh? Hình như cũng không tồi”.

Lâm Bắc Phàm không hiểu biết lắm về quần áo, thế là hắn cứ gật đầu đại cho xong.

“Hai vị tiên sinh, hai vị tiểu thư, chúng tôi đến từ khoa thời trang của đại học Hán Nhã, hôm nay có chương trình giảm giá, mỗi một y phục đều giảm giá 30% , sau hôm nay, ngày mai sẽ không còn khuyến mãi thế này nữa”.

Người bán hàng đó vội vàng giới thiệu sản phẩm của mình, vóc dáng của anh ta không cao lắm, khoảng 1.63m, trên mặt nở một nụ cười có thể nói là rất thân thiện.

Lâm Bắc Phàm khẽ giật giật lông mày, hắn ngửi thấy một mùi rất cổ quái trên người tên bán hàng này, còn về là mùi gì, hắn nhất thời cũng không nghĩ ra được. Hắn lơ mơ cảm thấy bầu không khí ở trong này có chút gì đó không đúng lắm, những nhân viên bán hàng trong trung tâm thương mại này hình như có chút

quá nhiều, mà gần như là có rất ít nhân viên bán hàng là nữ, chẳng nhẽ bên trong này có chuyện gì đó mờ ám?

Sau khi trải qua thời gian phấn đấu gần đây, hần bắt đầu rất cẩn thận đối với tất cả sự việc xung quanh. Hần vội vàng truyền âm cho Tiểu Kim: “Cậu đừng ngủ, đầu tiên quan sát giúp tôi trung tâm thương mại, rồi xem xét người đàn ông trước mặt này, tôi cảm thấy có chút cổ quái”.

“Cổ quái?”.

Tiểu Kim giật mình, vội vàng tỉnh dậy, lập tức tập trung tinh thần nhìn quét qua một lượt xung quanh.

“Lão đại, không hay rồi, bên trong tòa nhà thương mại này có đến 3, 4 trăm người cầm súng đang mai phục ở đây, chỉ sợ họ không phải là người lương thiện, người đàn ông trước mặt anh, trên người cũng là có súng đấy!”.

Tiểu Kim rất nhanh truyền âm lại cho hần, nói.

Lâm Bắc Phàm kinh hãi trong lòng, bên trong một trung tâm thương mại sao lại có nhiều người cầm súng đến vậy? Đây là Trung Quốc ya, chứ không phải là những quốc gia hỗn loạn ở Châu Phi, cũng không phải là nước không quản lý nghiêm ngặt về súng đạn như Mỹ, xem ra ở đây chắc chắn sẽ xảy ra rất nhiều chuyện lớn. Lúc này hần mới hiểu ra, vừa nãy mùi mà hần ngửi được trên người của tên bán hàng này là mùi tanh của máu, mà đó còn là khí tức rất mạnh mà chỉ có sát thủ từng giết cả trăm người mới có. Hần nghĩ đến đây, lông mày hơi trau lại, vội vàng nắm lấy tay của Khổng Băng Nhi và Đường Quả Quả, trên mặt nở một nụ cười như tỏ ý xin lỗi: “Vừa nãy anh không mang theo tiền, chúng ta cứ ra ngoài rút tiền đã chốc nữa quay lại mua!”.

“Lão đại ca, em có mang tiền, không cần anh.....”. Khổng Băng Nhi vẫn cho rằng đối phương không mang theo tiền thật, vội vàng biện giải một câu. Nhưng cô chú ý thấy ánh mắt của hần có gì đó không đúng lắm, tuy không biết ánh mắt này của hần có nghĩa là gì, nhưng niềm tin của cô đối với hần là 100%, lập tức gạt gạt đầu, tiếp đó phụ họa thêm một câu: “Vậy cũng được, nhưng lần này anh phải rút nhiều tiền một chút, em còn muốn mua mấy chiếc áo nữa cơ”.

Cô để mặc cho hần kéo tay, bước ra phía bên ngoài.

Đường Quả Quả không có chủ kiến gì, tự nhiên là sẽ không nói gì, còn Trương Minh Thắng thì sắc mặt kinh ngạc, hần xoa xoa đầu mình, nói: “Lão đại từ lúc nào biến thành quyết đoán như vậy nhỉ? Từ đầu đã nên làm thế này rồi, hai chân tôi sắp gãy đến nơi rồi này, nhanh chóng tìm chỗ nào nghỉ ngơi thôi, tôi không muốn tiếp tục đi bộ nữa đâu”.

Lâm Bắc Phàm khẽ trau mày lại, trầm giọng xuống, nói: “Tòa nhà này rất không bình thường, nhanh chóng rời khỏi đây thôi”.

Cả ba người họ mặt đều hơi có chút biến sắc, thấy sắc mặt của Lâm Bắc Phàm là cực kì khác thường, không giống như là đang đùa, lúc này mới cảm thấy sự việc chắc chắn là có gì đó không đúng, họ cũng vội vàng tăng nhanh nhịp bước chân, bước ra phía bên ngoài.

Do họ chỉ là vừa mới bước vào tòa nhà thương mại, cách cửa chính hoàn toàn không xa lắm, trước sau cũng chỉ là hai phút đi bộ, họ cuối cùng cũng bước được ra ngoài đường, nhìn thấy ánh nắng mặt trời chói chang, ai nấy toàn thân toát hết mồ hôi lạnh.

“Lão đại, anh vừa nãy là sợ họ tiếp tục đi mua sắm, cho nên mới cố ý nói như vậy phải không?”.

Trương Minh Thắng quay đầu lại, nhìn tòa nhà thương mại Ortolan đang ở phía sau, sắc mặt có chút nhợt nhạt đi, đến giọng nói cũng có chút run run.

Lâm Bắc Phàm không nhìn hần ta, vội vàng lôi điện thoại ra gọi cho Long Yên Nguyệt.

Long Yên Nguyệt không ngờ hần lúc này lại gọi điện cho mình, trong lòng cảm thấy rất hiếu kì, nhưng nghĩ đến việc đã mấy ngày rồi hần không để ý đến mình, ngày nào cũng chỉ biết đi chơi bởi linh tinh, trong lòng liền cảm thấy có chút tức tối, hậm hực nói: “Lão đại thiếu gia, anh hôm nay sao lại rồi rã gọi điện cho một cảnh sát nhỏ bé như tôi vậy?”.

Lâm Bắc Phàm nghe xong suýt chút nữa ói máu, người đàn bà thích gây họa này sao đến giờ vẫn thích ghen như thế này chứ?

Có điều hần hiện giờ không có thời gian nói những lời thừa thãi với cô, hần thở dốc từng hơi, nói từng chữ một: “Long Yên Nguyệt, anh nói với em một chuyện rất quan trọng, em bây giờ hãy điều động tất cả cảnh sát của thành phố Nam Thành, tốt nhất là điều động cả đơn vị bộ đội đóng quân gần đó nữa, toàn bộ đến tòa nhà thương mại Ortolan, ở đây sắp xảy ra chuyện lớn rồi”.

“Cái gì? Tòa nhà thương mại Ortolan? Tại sao lại phải đến đó? Còn cần cả tất cả cảnh sát, đơn vị bộ đội đóng quân gần đây nữa? Anh, anh chắc không phải là đang đùa đấy chứ? Làm kinh động đến đơn vị bộ đội gần đây, vậy thì trách nhiệm lớn lắm đấy”.

Long Yên Nguyệt cảm giác thấy hần như là bị điên rồi, chưa nói một cục trưởng phân cục cảnh sát như cô không có quyền lực như vậy, kể cả là có quyền điều động, thì cũng không thể nào làm như vậy.

“Vậy tính mạng của mấy nghìn người đặt trong tay em, việc như vậy có lớn không?”.

Lâm Bắc Phàm lập tức nổi giận, hần quát lớn.

“Cái gì cơ? Mấy nghìn người? Anh rốt cuộc là đang nói gì vậy? Anh nhanh nói rõ cho em xem nào, anh, anh đừng dọa em đấy”.

Long Yên Nguyệt nghe thấy ngữ khí của đối phương rất không giống với ngày thường, cô cảm thấy có chút sợ hãi.

“Bên trong tòa nhà Ortolan có mấy trăm người có súng trong tay, hôm nay lại là ngày ở đó có tổ chức hoạt động giảm giá, ít nhất có hơn 1 nghìn người ở trong đó mua sắm, nếu như xảy ra bạo loạn, thì sẽ là tình hình như thế nào?”.

Lâm Bắc Phàm cũng cảm giác thấy trán hần đang toát mồ hôi, chỗ cổ họng như có vật gì đó chặn lại, toàn thân đang khẽ rung lên.

Chuyện như này nếu thật sự xảy ra, chỉ sợ hơn 1 nghìn người này sẽ bị nguy hiểm đến tính mạng.

“Cái gì?”.

Long Yên Nguyệt cũng là bị lời của hần dọa cho giật mình.

Mấy trăm người cầm súng và hơn 1 nghìn người bình thường?

“Anh đã nói với em rồi đấy, sự an toàn của hơn 1 nghìn người này giao cho em đấy”.

Lâm Bắc Phàm hít sâu một hơi, sau khi cúp máy liền nói với Trương Minh Thắng, Khổng Băng Nhi và Đường Quả Quả: “Ba người cứ rời khỏi đây trước đi, càng nhanh càng tốt”.

Ba người họ nghe thấy nội dung cuộc điện thoại vừa nãy của Lâm Bắc Phàm, biết là hần hoàn toàn không nói đùa, ai nấy sắc mặt nặng nề, vội vàng nói: “Nhưng, bên trong có nhiều người như vậy”.

“Anh không phải là thần thánh, cũng không phải là chúa cứu thế, hiện giờ chỉ có thể cứu được người nào hay người đó thôi”.

Lâm Bắc Phàm nói một cách chán nản.

Mặt của cả ba người đều là biến sắc, biết hần nói rất đúng, đối phương có 3, 4 trăm người, mà trong tay còn có súng, đó thực sự là một lực lượng không nhỏ, kể cả Lâm Bắc Phàm có lợi hại hơn nữa, chỉ sợ là giáo mác không chống lại được súng đạn.

“Pằng!”.

Chính ngay tại lúc này, từ bên trong tòa nhà thương mại vang lên một tiếng súng nổ.

415. Chương 417: Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (2)

Tòa nhà thương mại Ortolan vốn dĩ ồn ào huyền ảo, cùng với tiếng súng nổ vang lên, lập tức tắt cả chìm trong im lặng, nhưng sự yên lặng này chỉ duy trì được trong mấy giây, sau đó lập tức vang lên những tiếng kêu thất thanh và những tiếng gào thét, tiếng hét của phụ nữ, tiếng khóc của trẻ con, làm cho cả bầu không khí trong khoảnh khắc trở nên càng huyền ảo gấp bội, giống như là một con vịt còn sống nguyên bị vút vào trong nồi nước sôi vậy.

Những người này chỉ là người bình thường, đã bao giờ họ thấy cảnh tượng như thế này đâu? Một người vẫn đang sống sờ sờ đột nhiên biến thành một xác chết lạnh băng băng, cái bộ dạng mắt mũi trợn ngược, chết không nhắm được mắt đó, sự kích thích đối với họ quả thực còn hơn gấp mấy trăm lần so với xem phim kinh dị, có mấy cô gái trẻ tuổi hai mắt trợn ngược, ngất luôn tại chỗ. Nhưng sự ngất đi đó của họ, hoàn toàn không thể ngăn cản được sự hỗn loạn hiện giờ, thậm chí là còn làm cho những người khác càng thêm sợ hãi, càng thêm hoảng hốt, tất cả đều ào ào giẫm đạp lên nhau mà chạy ra phía cửa. Mà những cô gái mềm yếu đó, bị người ta giẫm đạp lên người, không thể làm gì được, chết rất thảm thiết.

Cảnh tượng lúc này là không gì có thể khống chế được, bởi vì nó quá điên cuồng.

Nhưng tòa nhà thương mại Ortolan lúc này có thể dễ dàng tháo chạy ra ngoài được như vậy? Chính tại lúc mười mấy người chạy ra đầu tiên đang sắp chạy tới cửa, liền không biết từ đâu chui ra mười mấy tên cầm súng AK, nâng khẩu súng trong tay lên, chỉ mũi súng về phía họ là bắt đầu nã đạn liên tục, vô số những viên đạn bắn mười mấy người này thành tổ ong, những người đó đến hết một câu cũng không kịp hét, nằm xuống vũng máu trên mặt đất, chỉ có hai người vẫn chưa chết hẳn, hai tay hơi hơi co giật, nhưng ngay sau đó là cũng không còn động tĩnh gì.

Những người ở phía sau đang xông lên thấy cảnh tượng máu me be bét này, cũng là sợ đến hồn bay phách lạc, lại vội vã lùi về sau, nhưng những người phía sau họ không biết phía trước xảy ra chuyện gì, vẫn đang ra sức chen về phía trước, dẫn đến việc hai đoàn người va chạm vào nhau ở bên trong đại sảnh, lại có mấy người ngã lăn ra đất, cùng với những tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, họ liền bị đoàn người điên cuồng giẫm chết.

Tâm lý hoảng sợ lan tràn trong những sợi dây thần kinh trong đầu của mỗi người, dường như chỉ cần hơi giãy lên một cái là sẽ đứt lìa vậy. Trong mắt của họ, chỉ cần mình có thể sống sót là được, sao còn có thể quan tâm đến sự sống chết của người khác? Nhưng họ thật sự có thể rời khỏi đây?.

“Pằng! Pằng!Pằng!”.

Trong đại sảnh lại vang lên ba tiếng súng giòn tan, lại có ba người đàn ông bị bắn vào giữa trán, đổ sầm xuống mặt đất.

“Không được cử động, nghe thấy chưa? Kẻ nào còn cử động, tao bắn chết kẻ đó”.

Một giọng nói đột nhiên vang lên trong đại sảnh, giọng nói không lớn lắm, nhưng tràn đầy sự hung hãn, trong giọng nói còn tràn đầy mùi máu tanh nồng, làm cho bầu không khí vốn đã kinh dị trong đại sảnh lại càng tăng thêm mấy phần kinh dị, người vừa lên tiếng đó không ngờ chính là người đàn ông thấp bé vừa nãy bán quần áo cho bọn Lâm Bắc Phàm, tay phải của hắn cầm một khẩu súng ngắn màu đen, nòng súng vẫn đang có những tia khói xanh đang bốc lên, trong mắt hắn toát lên sát cơ hừng hực, hắn nhìn những người đang ở trong đại sảnh, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nét mặt cực kì hiểm ác.

Vẫn còn có mấy cô gái sợ quá gào thét liên hồi không nghe thấy câu nói này của hắn, họ đang ra sức chạy về phía trước, nhưng bị người đàn ông này nhắc súng lên nã cho vài phát đạn, sau mấy tiếng súng là mấy xác người đổ rầm xuống đất, hai mắt trợn trừng, trên khuôn mặt đã nhợt nhạt đi là sự không cam tâm và hoảng sợ đến cực độ, nhưng sinh mạng của họ là đang lao vụt ra khỏi cơ thể, không được mấy giây, họ đều là không còn hô hấp nữa. Trong tay họ vẫn đang cầm chặt lấy những túi đựng quần áo vừa mới mua, nhưng đời này của họ không còn cơ hội để mặc nữa rồi.

Những người ở gần đấy thấy hắn nói giết người là giết ngay, không hề do dự gì, còn khủng khiếp hơn bọn ác ma dưới địa ngục, điều đó làm họ tràn đầy sự sợ hãi và kinh hoàng, giống như con dê con bị lạc vào đàn sói, đến sự giãy dụa cuối cùng cũng không có bất kì tác dụng gì, điều họ có thể làm lúc này là để mặc cho

chúng muốn làm gì thì làm. Họ liền rào rào hai tay ôm đầu, ngổ xổ lên đất, toàn thân không ngừng run rẩy, giống như là lá vàng trong gió thu, không biết những người này rốt cuộc là muốn làm gì.

Những người ở các phía khác hoàn toàn không chú ý đến tình hình bên này, vẫn đang điên cuồng tháo chạy về bốn phía, nhưng cùng với những tiếng súng vang lên, lại có 2 mươi mấy người ngã lăn ra đất, trên ngực họ có nhiều hơn một cái lỗ, máu tươi đang không ngừng từ đó phun ra, không ai có thể thoát được sự vây gọi của tử thần. Mà những người khác còn đang đứng, nhìn thấy cảnh tượng này, cũng là sợ đến tái xanh mặt, đều ào ào ngồi xổm trên mặt đất, nhìn những xác chết máu me toé toét xung quanh, rồi nhìn những túi quần áo và các loại mĩ phẩm lẫn lóc khắp nơi, họ cũng đến sắp khóc thành tiếng.

Vừa này họ vẫn là đang mua sắm một cách điên cuồng, nhưng hiện giờ thì sao?

Quần áo hàng hiệu gì đó, rồi mĩ phẩm hàng hiệu nữa, hiện giờ đều đã trở thành không quan trọng, cái mạng của mình mới là quan trọng nhất. Quần áo có thể không mặc, mĩ phẩm có thể không dùng, nhưng tính mạng thì không thể không cần.

Trong đại sảnh có tổng cộng hơn 30 tên côn đồ, chúng đều là nhìn những người này, cười một cách nham hiểm, giống như là nhìn một đàn cừu đang chờ chúng giết thịt, gần như là suýt cười vang thành tiếng. Người Trung Quốc chẳng phải là thích càn quấy làm bừa sao? Sự phát triển trong những năm gần đây, làm cho Trung Quốc gần như trở thành một nước mạnh trên thế giới, đến Mĩ và Nga cũng không thể không nể mặt họ, vậy thì lần này cần phải cho họ thấy một chút sự lợi hại.

Chúng lần này tổng cộng xuất động 300 người, mục đích là khống chế những người này làm con tin, gây sức ép cho chính phủ Trung Quốc, thậm chí là cho sức ảnh hưởng của Trung Quốc bị giảm sút trên trường quốc tế, tốt nhất là ép chính phủ Trung Quốc đáp ứng một số yêu cầu của họ.

Người đàn ông trung niên thấp lùn đó cầm trong tay một khẩu súng ngắn, hắn nhìn quét qua một lượt những người có mặt trong đại sảnh, thấy họ đã không còn có sự phản kháng gì, lúc này mới lôi điện thoại ra, gọi đến một số điện thoại khác, hạ giọng xuống, nói: “Yamamoto, phía các anh thế nào rồi?”.

“Inoue, tầng 2 và tầng 3 đã bị chúng tôi khống chế hoàn toàn”.

Trong điện thoại vang ra một giọng nói âm hiểm.

Người đàn ông trung niên thấp lùn này hơi hơi gật đầu, nói: “Vậy thì tốt”.

Sau khi hắn cúp máy, lại tiếp tục gọi đến một số khác, hỏi thăm tình hình tầng bốn và tầng năm, sau khi xác định cả tòa nhà đã bị chúng khống chế, lúc này mới gật đầu một cách hài lòng, hét lên với tất cả những người có mặt trong đại sảnh: “Bây giờ các người có thể gọi điện thoại, cầu cứu cũng được, tìm người cũng được, ta chính là để các người biết sự lợi hại của bọn ta, hahaha.....”. Hắn cười lớn một cách điên dại, giống như một thằng điên vừa mới chạy thoát ra khỏi bệnh viện tâm thần, nhưng mỗi người có mặt lúc này nghe sao mà chói tai, nghe sao mà đáng sợ đến vậy.

Những người đó khi nghe thấy hắn nói như vậy, ai nấy đều lộ ra nét vui mừng, vội vàng lôi điện thoại của mình ra, bắt đầu tiến hành gọi điện.

Lúc bọn Lâm Bắc Phàm nghe thấy tiếng súng nổ, trong lòng đều là kinh hãi, vội vàng nấp vào mép đường, nhưng lại là vừa khéo nhìn thấy mười mấy người đang nổ súng giết hại những người bình thường khác, mười mấy mạng người cứ như vậy mất đi ngay trước mắt họ, cảnh tượng này làm cho họ phần uất đến mức hai mắt muốn tóe ra lửa, quả thực là quá phần nộ.

Bọn người này rốt cuộc là ai? Tại sao lại có hỏa lực mạnh như thế này?

“CMN, bọn người này rốt cuộc từ đâu đến vậy? Chết tiệt, dám đến thành phố Nam Thành gây chuyện, tôi không giết chúng không được”.

Kể cả là cái loại nhị thế tổ (trong có giải thích qua: là con cháu nhà có tiền, chỉ thích ăn chơi quậy phá, không khác bọn lưu manh là bao, chỉ khác là ở chỗ có nhiều tiền) như Trương Minh Thắng cũng là cảm thấy cực kì phần nộ, hắn vùng nắm đấm lên, gầm lớn.

Khổng Băng Nhi và Đường Quả Quả hai người mặt trắng bệch như giấy, sợ đến máu chảy ngược, ôm chặt lấy nhau, run lên cầm cập.

Họ đã bao giờ nhìn thấy cảnh tượng khủng khiếp như thế này đâu? Điều này rõ ràng còn kinh khủng hơn cả ngày tận thế, nghĩ đến việc vừa nãy nếu không phải là Lâm Bắc Phàm kéo họ vội vàng rời khỏi đó, chỉ sợ hiện giờ cũng đang bị nhốt bên trong.

Lâm Bắc Phàm nhìn xung quanh một lượt, phát hiện ra bên cạnh cái thùng rác cách họ khoảng 100m có bốn người đàn ông đang đứng đó giống như là đang thưởng thức phong cảnh vậy, điều này làm hắn có chút không nói được gì, hắn vẫy vẫy tay với bốn người đó, nói: “Mấy anh qua đây đi, không cần ở đó diễn trò nữa”.

Bốn người đó hơi ngây người ra, không hiểu tại sao đối phương phát hiện ra sự nguy trang của mình, nhưng vẫn là bước đến phía đó, ra vẻ không hiểu gì, nói: “Vị tiên sinh này, anh đang tìm chúng tôi à? Chẳng nhẽ có chuyện gì?”.

Lâm Bắc Phàm thấy họ lúc này rồi mà vẫn còn diễn kịch, bất giác lắc đầu, nói: “Chẳng nhẽ không phải là Thiết Đầu và A Phong bảo các anh bám theo bảo vệ Quả Quả sao? Từ bước đi của các anh tôi đã có thể nhìn ra các anh là lính đã giải ngũ, các anh mang theo súng không? Nhanh đưa tôi một khẩu”.

Bốn người đó thấy đối phương đã biết thân phận của mình, cũng không giấu giếm nữa, vừa cười vừa nói: “Lâm tiên sinh, đúng vậy, là lão gia và thiếu gia bảo chúng tôi bám theo mọi người, nói là sợ mọi người gặp phải phiền phức gì đó...”.

“Tôi biết ý của họ, có súng không?”.

Lâm Bắc Phàm có chút mất kiên nhẫn, hỏi.

Một người đàn ông trong số đó vội lôi ra một khẩu súng ngắn màu đen, hai tay đưa cho Lâm Bắc Phàm, nói: “Lâm tiên sinh...”.

Do mấy ngày này là tương đối nhàn hạ, cho nên Lâm Bắc Phàm không mang súng theo trong người.

Hắn từng cầm khẩu súng này, cũng là tương đối thuận tay, hắn nhét súng vào trong người, nói với bốn người này: “Ba người bọn họ giao cho các anh đấy, tôi vào trong xem thế nào”.

Nói xong câu nói này, cũng không để ý đến mấy người bọn họ nữa, hắn quay người hướng về phía tòa nhà Ortolan liền chạy vụt đi.

“Lão đại, anh...”.

Trương Minh Thắng cũng muốn bám theo, nhưng nghĩ đến bản lĩnh của bản thân, cuối cùng vẫn là lắc đầu, dựa vào trình độ công phu mèo ba chân của hắn, có xông lên thì cũng chỉ là làm vướng chân vướng tay người khác. Hắn lôi điện thoại của mình ra, gọi điện thoại cho cha hắn, nói đại khái chuyện này với ông ấy một chút.

Thành phố Nam Thành triệt để trở nên sôi sục.

Hơn 300 tên côn đồ? Bắt cóc hơn 1000 con tin?

Chỉ sợ đặt ở cả Trung Quốc, thì cũng là vụ án lớn kinh thiên động địa, trên có trung ương, dưới có cục công an, đều bị thông tin này làm cho kinh hãi.

Long Yên Nguyệt gọi điện cho phụ thân mình, sau khi nói rõ chuyện này, làm cho Long Thiên Hựu suýt chút nữa ngã từ trên ghế xuống, hơn 300 tên côn đồ?

Số lượng này là quá lớn. Ông ta biết Lâm Bắc Phàm chắc chắn sẽ dám làm bừa, cho nên vội vàng gọi điện cho các phân cục của cục công an khắp thành phố Nam Thành, bảo họ lập tức điều động lực lượng cảnh sát, nhanh chóng đến tòa nhà Ortolan, còn gọi điện cầu cứu cho đơn vị bộ đội đóng quân gần đó.

Nếu như nói lần trước Lâm Bắc Phàm đánh chết Tổng Kiến Quốc và Tổng Nhân Hóa ở thành phố Nam Thành là một vụ án siêu cấp, vậy thì vụ bắt cóc lần này là một vụ án kinh thiên động địa, các đội phòng chống bạo lực, cảnh sát cơ động, cảnh sát hình sự đều được ào ào điều động đến, mục tiêu đến của họ chỉ có một, đó chính là tòa nhà Ortolan.

416. Chương 418: Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (3)

Lâm Bắc Phàm rất nhanh chạy ra phía sau tòa nhà Ortolan, dựa vào bản lĩnh hiện nay của hắn, kể cả là không không chế được những tên côn đồ đó, nhưng nếu là để chạy thoát ra thì là có thừa, vừa này nếu không phải là phải chú ý đến sự an toàn của ba người Trương Minh Thắng, Khổng Bằng Nhan và Đường Quả Quả, thì hắn đã ra tay ngay từ đầu, cứ khắc chế mấy tên côn đồ đó đã rồi nói.

Hắn bò lên tầng hai của tòa nhà theo đường ống nước trên tường, nhẹ nhàng đập vỡ một tấm kính, chui vào trong, nhưng lại nghe lấy bên trong tầng hai là rất yên tĩnh, thấp thoáng có tiếng mấy người đang nói chuyện, ngoài những lời uy hiếp như là: không được động đây, kẻ nào làm bừa sẽ bắn chết kẻ đó, xem ra tầng hai đã bị những tên côn đồ này khống chế hoàn toàn rồi, không biết số lượng của chúng có bao nhiêu người.

“Lão đại, số người của tầng hai hình như là không ít, tổng cộng có 53 người!”.

Tiểu Kim đột nhiên truyền âm vào tai hắn.

“53 người?”.

Lâm Bắc Phàm trợn ngược lòng trắng mắt lên, số lượng này hình như có hơi nhiều.

“Không hay rồi, lão đại, có 3 người đang bước đến từ phía bên phải anh”.

Tiểu Kim đột nhiên truyền âm đến.

Lâm Bắc Phàm mặt hơi biến sắc, vội vàng nhìn quét một lượt ra xung quanh, thấy chỗ này cũng là một quầy chuyên bán quần áo, hai bên cách tường đều treo rất nhiều quần áo của nam giới, hắn nhanh mắt nhanh tay, đồng thời giơ cả hai tay ra, cầm lấy mấy cái áo, ném ra phía hành lang.

“Kẻ nào?”.

Ba người đó giật mình, vội vàng quát lớn.

Lâm Bắc Phàm giậm mạnh hai chân, thân người đã bay vọt lên không trung, hai tay nắm chặt lấy một bóng đèn trên trần nhà, giống như là một con rơi, cứ như vậy treo trên không trung, hai mắt nhìn chăm chăm vào động hướng của ba người này.

“Lão đại, động thủ đi”.

Tiểu Kim đột nhiên truyền âm, nói.

Hai cánh tay Lâm Bắc Phàm đột ngột dùng lực giật mạnh một cái, cả thân người hắn liền giống như một con chim ưng đang săn mồi, bay vọt về phía hành lang, lúc này ba tên côn đồ vừa khéo bước đến trước mặt hắn, chân phải của hắn nhanh như chớp giật bỏ về hướng cái cổ của một tên trong số đó. Chỉ nghe thấy một tiếng rắc, cổ của đối phương lập tức bị đá gãy, hai người còn lại cũng là bị đè ở bên dưới.

Đối với những tên côn đồ kiểu này, Lâm Bắc Phàm đương nhiên là sẽ không hạ thủ lưu tình, mà hắn cũng đã nhìn ra những tên này không phải là người Trung Quốc. Bởi vì những lời người Trung Quốc nói, là không có sự cuồng ngạo như này, càng đừng nói là giết chết mấy chục người. Chỉ sợ là những thế lực đối địch với Trung Quốc, cố ý gây ra chuyện ở đây, muốn làm mất mặt Trung Quốc trên trường quốc tế.

Đối với những kẻ như này, còn cần phải bắn khoản gì nữa?

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên, thấy hai người đó đang muốn nổ súng vào người hắn, hắn liền vội vàng thuận theo thế luận một cái về trước, tránh được sự tấn công ngay chính diện của hai người họ. Sau đó là một cú đá quét được đánh ra, hai tên côn đồ này đều là kêu lên một tiếng thảm thiết, cùng ngã lăn ra đất. Trong khi chúng đang ra sức phản kháng, thì Lâm Bắc Phàm đã bóp chặt lấy cổ của hai người, cười lạnh lùng một tiếng, nói: “Các người rốt cuộc là ai vậy? Tại sao lại ở đây?”.

“Chúng tôi, chúng tôi....”. Tên côn đồ bên trái ấp a ấp úng kêu lên.

“Batasumi, thả bọn tao ra, tao....”. Tên côn đồ bên phải nộ khí bùng bùng kêu lên.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra một nét bình thản, nói: “Hóa ra lại là người Nhật Bản, các người quả thực vẫn là âm hồn không tan, muốn đến nước Trung Quốc chúng tôi làm chút việc gì đó phải không? Vậy thì thật sự rất xin lỗi”.

Hai tay bắn đồng thời dùng lực, chỉ nghe thấy hai âm thanh rắc, rắc giòn tan của tiếng xương gãy, hai tên côn đồ cổ nghiêng sang một bên, hai mắt trợn tròn, chết tại chỗ. Lâm Bắc Phàm hiện giờ cuối cùng cũng hiểu tại sao thân người của những nhân viên bán hàng đó đều không cao lắm, mà tên nào tên nấy mặt mũi gian manh, hiện giờ lại công thêm lời nói của tên này, hẳn càng thêm khẳng định đám lưu manh này chính là người Nhật Bản. Hắn cười thầm trong lòng, mối ân oán giữa mình với người Nhật Bản tuy là có một chút, nhưng hoàn toàn không phải là quá nhiều, cũng chỉ là có chút mâu thuẫn với hai tên Ito Kiyoko và Oda Cherokee. Hắn hoàn toàn chưa thật sự tiếp xúc với những người Nhật Bản khác, không ngờ lần này lại được đại khai sát giới thật sự.

Trong đầu hắn không ngừng hiện lên cảnh những người dân vô tội bị chúng tàn sát trong đại sảnh, nghĩ đến những người đó từng người một ngã xuống vũng máu, làm cho từng sinh mệnh biến mất, hai mắt hắn liền biến thành đỏ ngầu, nắm chặt hai nắm đấm lại, phát ra những tiếng crac crac.

Cùng với những tiếng khớp xương kêu răng rắc, cơ thể hắn dần dần lan tràn một khí thế kinh người.

“Lão đại, anh, anh làm sao vậy?”.

Tiểu Kim đột nhiên cảm thấy bầu không khí có chút gì đó ngột ngạt, làm cho nó cảm thấy khó thở, vội vàng sợ hãi hỏi.

“Giết người!”.

Lâm Bắc Phàm nói ra hai chữ này một cách rất đơn giản.

Hắn là một người Trung Quốc chuẩn 100%, trong lòng ít nhiều cũng là có khúc mắc với người Nhật Bản. Nhưng cách làm của chúng lần này thật sự là đã làm cho ngọn lửa phẫn nộ trong người hắn đang được đốt cháy lên bùng bùng.

Trước đây người Nhật Bản bọn chúng đến Trung Quốc tiến hành cuộc đại đồ sát ở Nam Kinh, vậy thì hôm nay hắn cũng muốn đích thân mình thực hiện một trận đồ sát, làm cho bọn người Nhật Bản này phải hối hận vì đã giẫm chân lên đất Trung Quốc này, khiến cho chúng phải hối hận tại sao mình lại là người Nhật Bản.

Tiểu Kim đã ở bên cạnh Lâm Bắc Phàm trong thời gian rất dài rồi, lần đầu tiên nó cảm nhận thấy sự phẫn nộ của anh ta, nó cũng gật gật đầu, nói: “Lão đại, chúng tuy nhân số là rất nhiều, nhưng chỉ cần chúng ta hợp tác với nhau, đảm bảo có thể cho chúng biết mùi lợi hại” .

Toàn thân nó lóe lên một tia sáng màu vàng rất chói mắt, bắn thẳng vào trong người của Lâm Bắc Phàm.

Toàn thân Lâm Bắc Phàm bị một vòng sáng màu vàng bao phủ lấy, giống như là phát nổ hiển linh vậy, tốc độ của hắn cũng nhanh lên hơn rất nhiều so với lúc bình thường, giống như một mũi tên nhọn đang được bắn ra, lao vun vút về phía 4 tên côn đồ đang đứng ở hành lang.

Bốn tên côn đồ đó sau khi nghe thấy tiếng đấm đá ở bên này, đều là vội vàng chạy đến xem xét, ai mà biết chúng vừa mới chạy đến, liền trông thấy một tia sáng rực rỡ đang lao về phía chúng, ai nấy đều là sắc mặt kinh hoàng, vội vã nâng súng lên là xả đạn luôn, nhưng phát súng này của chúng vừa bắt xong, liền cảm giác cổ như bị người khác tóm chặt lấy, rồi sau đó xách lên.

Hai tên côn đồ đó muốn mở miệng ra nói, nhưng cổ họng như có gì đó chặn lại, chỉ có thể phát ra những tiếng “gư gư gư...”. Chúng cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, sắc mặt trắng bệch, hai chân không ngừng giãy giụa, nhưng bất luận là giãy như thế nào cũng là giãy không ra, điều đó làm cho chúng có cảm giác như đang phải đối diện với tử thần, trên mặt bắt đầu lộ ra nét hốt hoảng.

Hai tên côn đồ khác thấy tình hình như vậy, vội vàng giơ súng lên nhắm đạn về phía Lâm Bắc Phàm.

Lúc hai tên này vừa nhắm súng lên thì Lâm Bắc Phàm đã phát giác ra, hắn vội vàng giơ hai tay trong tay hắn ra trước mặt, làm thành bia đỡ đạn.

“Pằng! Pằng!”.

Hai tiếng nổ vang lên, hai tên côn đồ đó đều là bị trúng đạn vào ngực, máu tươi phun ra nhiệt tình, không kịp kêu lên tiếng nào, chết luôn tại chỗ.

Lâm Bắc Phàm cười một tiếng lạnh lùng, nói: “Nếu các người muốn hai người bọn chúng chết, vậy ta cho các người được toại nguyện”.

Hắn vung mạnh hai cánh tay, thi thể của hai tên côn đồ đó bay thẳng về phía hai tên còn lại như là hai quả bom thịt người, còn kèm theo cả tiếng gió rít vù vù, nghe thôi cũng biết là uy lực cực lớn.

Hai tên côn đồ đó đều là mặt mày biến sắc, nhanh chóng né tránh sang hai bên, nhưng phản ứng của chúng vẫn là hơi có chút chậm chạp, mới chỉ vừa bước được một bước, thì đã thấy hai thi thể đó bay đến đập vào người mình, chúng kêu lên một tiếng hự, ói ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nhợt nhạt, lập tức đứng không vững, khụy gối ngã ra đất.

Cú ném này của Lâm Bắc Phàm nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng, nhưng lại là được dùng hết mười thành công lực, lại cộng thêm sức nặng của hai cái xác đó, trọng lượng chắc phải đạt đến vài trăm cân, hai tên côn đồ này sao có thể chịu đựng được?

Lâm Bắc Phàm nhìn cũng không thèm nhìn, nhấc chân phải lên, đá hai cước vào hai tên côn đồ này, cùng với tiếng kêu gào thảm thiết, hai tên này giống như là ván trượt vậy, trượt sát sàn sạt trên mặt đất, trượt về phía đại sảnh của tầng hai.

“Uỳnh! Uỳnh!”.

Hai tiếng va đập mạnh vang lên, tiếp đó là một âm thanh như có vật nặng gì đó rơi xuống đất, không biết hai tên này đâm phải vật gì, dù gì cũng là gây nên một sự hỗn loạn trong đại sảnh, những tiếng kêu thét vang lên khắp cả đại sảnh tầng hai.

“Kẻ nào? Bước ra đây, nếu không bọn ta sẽ giết chết những người này”.

Một tên to béo sắc mặt hung dữ nổi giận dùng dùi gào lên, hắn không ngừng lắc lư khẩu súng màu đen trong tay mình, chỉ nòng súng về phía những người bình thường đang ngồi xổm ở bên cạnh, làm cho những người này đều là không ngừng gào thét.

Khóe miệng của Lâm Bắc Phàm khẽ nhếch lên, sau đó lôi ra cái mặt nạ ở trong người, đeo lên mặt, rồi mới tự tin bước về phía đại sảnh, hai tay còn là đặt phía sau lưng, dường như là không xem sự uy hiếp của mấy người này ra gì.

“Anh, anh là ai?”.

Người đàn ông to béo đó sắc mặt ngơ ngác, không ngờ đối phương chỉ có một người.

Lâm Bắc Phàm nhìn lướt qua một lượt đại sảnh, thấy trong này đại khái cũng là có mấy trăm người, mà tuổi tác đều không lớn lắm, đều là đang dùng sắc mặt sợ hãi nhìn hắn. Hắn cũng nhìn thấy hai tên vừa bị hắn đá văng ra, ai ngờ đầu của chúng đều là đâm vào tường, có thể gọi là vỡ đầu toác sọ, chết ngay tại chỗ, không những thế, còn có hai tên côn đồ đang ngồi trên mặt đất, bằng bó hai cẳng chân của mình, xem ra chúng bị hai tên vừa nãy đâm vào làm bị thương ở cẳng chân.

Lâm Bắc Phàm cười một tiếng, hơi ngẩng đầu lên, nói một cách chậm rãi: “Tôi là siêu nhân mang nhãn hiệu Trung Quốc”.

“Siêu nhân mang nhãn hiệu Trung Quốc?”.

Tất cả mọi người đều là há mồm ra, rơi vào trạng thái đần độn tạm thời.

Trên thế giới này tại sao lại có siêu nhân? Mà cái kiểu ăn mặc của tên siêu nhân này cũng có chút gì đó kì quái? Quần áo rẻ tiền, từ trên xuống dưới không đáng 100 tệ, so với siêu nhân mặc quần đồ trong phim thì đúng là không thuộc cùng một khái niệm, chẳng nhẽ là bản sơn trại? (Bản nhái của Quảng Đông, đại loại là hàng nhái)?

Tên to béo đó cũng bị dọa cho ngớ người: “Siêu nhân?”.

Một cô gái trẻ tuổi đang ngồi xổm ở đó, hai tay ôm đầu, cô ngược mắt lên nhìn, hỏi một câu mang tính thăm dò: “Nhưng, nhưng mặt nạ của anh tại sao lại là Ultraman? Chẳng nhẽ là bản thể tổng hợp của Ultraman và siêu nhân?”.

Thân người của Lâm Bắc Phàm hơi nghiêng ngả, suýt chút nữa ngã ra đất.

Mình vừa nãy cũng chỉ là muốn che đi khuôn mặt, nên cũng quên mất mặt nạ là của Ultraman, đúng là mất mặt quá. Hắn có chút phiền muộn vung nắm đấm lên, nói: “Tôi chính là siêu nhân Trung Quốc đấy, không được sao? Các người còn lâu lâu là tôi không cứu các người nữa đâu”.

Sau khi nói xong câu nói này liền làm ra bộ như muốn rời khỏi đó.

“Đừng đừng đừng, ngài là siêu nhân, ngài là siêu nhân đệ nhất thế giới, vậy ngài nhanh đánh gục chúng đi”.

Cô gái đó vội vàng phụ họa theo một câu, còn không ngớt lời tăng tốc thúc hắn.

“Nói ít thôi, bọn tao ở đây là đang ăn cướp đấy”.

Tên to béo đó không kìm được sự tức giận, hét lên.

Bọn người của chúng vẫn còn đang ở đây, sao chúng lại có thể không sợ hãi như vậy được, đúng là không nể mặt nhau gì cả.

417. Chương 419: Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (4)

Những tên côn đồ trong đại sảnh lớn nhìn những cảnh sát và đội phòng chống bạo lực đang ở bên ngoài, trên mặt chúng là sự khinh nhờn, trong mắt chúng, sự phát triển nhanh chóng của nền kinh tế Trung Quốc, là có mối quan hệ cực lớn với vận mệnh của chúng. Nếu không phải là trong những năm này Nhật Bản xuất hiện một số những vấn đề nhỏ, thì làm sao Trung Quốc có thể vượt qua Nhật Bản được? Điều này làm cho chúng cảm thấy rất khó chịu trong lòng, nhớ năm đó, Nhật Bản đánh vào Trung Quốc, đánh cho cả đất nước Trung Quốc khói bụi mịt mù, nếu như không phải là Mĩ và Nga liên thủ đối phó với Nhật, thì chỉ sợ cả khu vực Đông Á đã bị chúng chiếm đóng.

Chúng trước giờ đều là rất ghét người Trung Quốc, cho rằng người Trung Quốc không chăm chỉ cần cù nỗ lực như người Nhật, cũng không có tố chất cao như người Nhật..., nói chung, trong mắt chúng, người Trung Quốc không bao giờ có thể sánh bằng được với chúng. Cả đám đều là hung hăng kêu lên: “Cảnh sát Trung Quốc các người chẳng phải là rất lợi hại sao? Có bản lĩnh thì vào đây, cứ vào đi rồi có thể giải cứu được chúng đấy”.

Tên thấp lùn đó giơ súng lên cái “bùm” nhả đạn về phía cảnh sát đang ở bên ngoài, một cảnh sát trẻ tuổi lập tức loạn xạ, đổ sầm xuống mặt đất, rất nhanh sau đó tắt thở.

Những cảnh sát ở bên ngoài đó đều là sắc mặt kinh hãi, không ngờ tên côn đồ này lại điên cuồng đến vậy, dám giết cả cảnh sát, tội danh này không phải là tội cướp của giết người bình thường ya, thế là cả đám cảnh sát vội vã tìm chỗ ẩn nấp, hi vọng có thể tiến hành bao vây toàn diện những tên côn đồ bên trong này, rồi tìm cách để chúng thả những con tin này ra.

Long Thiên Hựu đối diện với những tên côn đồ mất hết nhân tính này cũng là không có cách gì để đối phó, nếu như cưỡng chế lao vào, không chỉ bên mình sẽ tổn thất nghiêm trọng, chỉ sợ còn làm liên lụy đến những con tin ở bên trong, nếu như bên trên trách cứ, chỉ sợ cái mũ ô sa này của mình cũng sẽ bị kéo xuống, nhưng nếu như cứ đứng đợi ở bên ngoài, chỉ sợ mình sẽ bị dân chúng cả cái thành phố Nam Thành này chửi cho nhục quá mà chết. Trên trán ông ta không ngừng toát mồ hôi hột, liên tục kêu lên: “Cái này, phải làm thế nào bây giờ? Liên đội 1987 đóng gần đây đã đến chưa? Họ đều là xuất thân người lính, sao lại đến tốc độ cũng không có thế này?”.

Mấy người cảnh sát đứng bên cạnh ông ta nghe mà toát mồ hôi, liên đội 1987 đóng quân cách đây đến mười mấy km, sao có thể nói đến là đến ngay được? Trừ khi là ngồi hỏa tiễn, nhưng họ cũng nhìn ra cấp trên của mình lúc này đang bốc hỏa, cũng không dám nói lời gì khác, đều ào ào gật đầu hòa theo: “Mấy người

làm lính bộ họ, lúc bình thường thì nhìn oai phong lẫm liệt lắm, nhưng cứ đến thời khắc quan trọng, thì còn không là một đám vô tích sự?”.

Từ trước đến giờ bên quân đội với cảnh sát đều là không hợp nhau, điều này càng là được biểu hiện rõ ràng trong lời nói của họ.

Long Thiên Hựu không nén được tức giận chửi bậy một câu: “CMN, các cậu nhanh nghĩ cách cho tôi, làm thế nào mới không chế được lũ vô lại này, đúng là gặp ma, sao gần đây thành phố Nam Thành ngày nào cũng xảy ra chuyện vậy nhỉ? Liệu có phải là muốn làm cho tôi mất chức cục trưởng này không? Lát nữa nếu để mấy phóng viên thời sự biết được, vậy thì gay go lắm”.

Những cảnh sát đó cũng biết vấn đề này, nếu như để cho những phóng viên tin tức đó đưa tin, thì chỉ sợ tất cả cảnh sát của cái cục công an này đều phải che mặt vì xấu hổ, nhưng hiện giờ cũng là không có cách gì? Bọn vô lại đây có đến hơn 300 người, mà tất cả đám cảnh sát bộ họ được điều động đến cũng chỉ có hơn 100 người, đó đã là sự cực hạn của họ, nếu như tiếp tục điều động, thì cả hệ thống công an của thành phố sẽ ở vào trạng thái tê liệt, mà mấy tên vô lại này ngoài cầm súng ngắn ra, còn có một số loại vũ khí khá là vãi chưởng, như là khẩu SMG, AK47..., còn trong tay họ chỉ là những khẩu lục, điều này rõ ràng là đang lấy trứng chọi đá, sao có thể nhanh nhất nghĩ ra được biện pháp gì đây?

“Cục trưởng, tôi cảm thấy chúng ta cứ tìm người đàm phán với chúng đã, tốt nhất là kéo dài thêm một chút thời gian, đảm bảo sự an toàn cho con tin”.

Một cảnh sát vội nói vào, hi vọng có thể có chút tác dụng.

Long Thiên Hựu cũng biết trong tay ông ta cũng chỉ là có một nhóm người như này, đối địch với mấy trăm tên vô lại rõ ràng là tự đi tìm cái chết, ông ta dù thế nào thì cũng phải quan tâm đến tính mạng của những cảnh sát dưới quyền, không thể để họ chết một cách vô ích, ông ta chỉ có thể vung tay lên với họ, than thở một hơi, nói: “Vậy các anh nhanh chóng tìm người đi, khuyên giải chúng hạ vũ khí xuống, giờ tay đầu hàng, có điều phải chú ý an toàn, đừng để xảy ra sự cố”.

Ông ta nghĩ lại tên cảnh sát vừa nãy bị bắn chết, trong lòng lại cảm thấy có chút không nhẫn tâm.

Mấy người cảnh sát đó nghe xong đều vội vàng cho người đi tìm loa, núp sau xe ô tô, nói lớn: “Những người ở bên trong nghe đây, bỏ vũ khí xuống, giơ hai tay lên đầu, chính sách của chúng tôi là xử lý một cách khoan hồng...”.

“Pằng! Pằng! Pằng!”.

Câu nói này vẫn chưa kịp nói xong, liền nghe thấy mấy tiếng súng vang lên, sức xuyên thấu cực lớn của đạn AK47 bắn vào thân chiếc xe, làm cho cả chiếc xe rung lên mấy cái, cũng may mấy tên cảnh sát đó núp tít phía sau, cho nên mới không bị thương, có điều cũng là bị dọa cho sợ mất mật, suýt chút nữa đá ra quần.

“Nhanh nói đi, còn ngồi bệt ở đây làm gì? Chúng có bắn đến anh đâu”.

Một tên cảnh sát tức giận nói với một tên cảnh sát khác.

Tên cảnh sát vừa bị nói khế lẩm bẩm: “Đấy là AK47 đấy, chứ không phải là súng lục đâu, tôi có thể không sợ sao?”.

Nói vậy như hấn vẫn là vội vàng cầm loa phóng thanh lên, hét lớn: “Những người bên trong nghe đây, hi vọng các người hạ vũ khí xuống, thả những con tin ở bên trong ra, các người có điều kiện gì, đều có thể nói với chúng tôi, chúng tôi sẽ...”.

“Vụt!”.

Chưa nói hết câu liền thấy một vật gì đó bay ra từ trong tòa nhà Ortolan, hình thành nên một đường cong tuyệt mỹ trên không trung, vừa khéo rơi xuống phía chân trái của tên cảnh sát đó. Hấn quay đầu lại nhìn, lập tức sợ đến hồn bay phách lạc, kêu lên thảm thiết: “Cái này.... cái này....”. Hấn đã bị dọa cho sợ quá, quên cả việc né tránh.

Cái vật vừa bay ra đó rõ ràng là một quả lựu đạn, còn đang “xì xì” bốc ra những làn khói trắng, nếu như quả lựu đạn này phát nổ, chỉ sợ mấy chục tên cảnh sát ở xung quanh cũng khó tránh khỏi kiếp nạn.

Một tên cảnh sát ở bên cạnh thấy vậy, nhanh mắt nhanh tay, vội cầm lấy quả lựu đạn, ném về phía xa.

“Uỳnh!”.

Quả lựu đạn phát nổ ngay giữa đường, làm mặt đường xuất hiện một cái hố lớn, còn đang bốc khói đen ngùn ngụt, làm cho những người dân gần đó sợ quá hét lên liên hồi, ào ào chạy về phía xa xa.

“Tiểu Lưu, CMN, cậu muốn hại chết chúng tôi đấy à?”.

Tên cảnh sát vừa nãy vứt quả lựu đạn đi tức giận hét lớn.

Tên cảnh sát vừa nãy nói vào loa lúc này mới phản ứng trở lại, cảm thấy toàn thân lạnh lạnh, trên trán toát ra những hạt mồ hôi to bằng hạt đỗ, run rẩy nói: “Đó là lựu đạn? Trời ạ, đó là lựu đạn đấy”.

Sắc mặt hần trắng bệch, đùng quần bắt đầu tí tách chảy ra những giọt nước màu vàng, nhưng hần vẫn là không phát giác ra.

Long Thiên Hựu khê trau mày, khua tay về phía những người khác, nói: “Cảnh sát cái gì vậy? Gặp chuyện là biến thành thế này, sau này còn điều tra cái gì? Lôi hần đi cho tôi, đừng có ở đây làm mất mặt người khác”.

Lập tức có hai cảnh sát bước lên, lôi tên cảnh sát vừa tè ra quần đó đi.

“Cha, tình hình ở đây thế nào rồi? Chúng ta đã không chế được cục diện chưa?”.

Chính tại lúc này, Long Yên Nguyệt mang theo hơn 20 viên cảnh sát cũng đang vội vàng đến chi viện, hai má cô hơi hồng, toát ra một nét đẹp mê hồn, thở dốc từng hồi, hồi.

“Hỏa lực của địch quá mạnh, phía trước đã bị chúng phong tỏa rồi, chúng ta kể cả là có xông vào nhiều người hơn, thì cũng sẽ chỉ trở thành bia đỡ đạn của chúng, còn ở cửa phía sau, cũng có một số người đang thủ ở đó. Nếu như cường chế tấn công, chỉ sợ chúng ta sẽ gặp phải thương vong cực lớn, còn nữa, dựa vào số lượng mà Tiểu Lâm nói, chúng ít nhất cũng có 300 người, còn chúng ta chỉ có hơn 100 người, kể cả tất cả chúng ta đều xông vào, chỉ sợ cũng là không khống chế được chúng”.

Long Thiên Hựu sắc mặt nặng nề, nói.

“Điều này, sao lại như vậy chứ?”.

Long Yên Nguyệt cũng có chút ngớ người.

Cô tất nhiên cũng biết sự sai kém giữa hai bên hiện giờ, nhưng cứ ở đây mà đợi, vậy thì cũng không phải là cách. Cô tuy đảm nhiệm chức cục trưởng một phân cục, nhưng bình thường cũng chỉ là xử lý mấy vụ trộm cắp vặt, hoặc là tội phạm cướp giật, sao có thể ngờ được lại xảy ra một vụ án bắt cóc con tin lớn như thế này?

“Đại tẩu, mọi người cuối cùng cũng đến rồi”.

Trương Minh Thắng cùng với Khổng Băng Nhi và Đường Quả Quả thấy Long Yên Nguyệt đang chạy đến, lúc này mới chạy ra từ một quán ăn nhỏ, bước đến trước mặt cô.

“Lâm Bắc Phàm đâu? Anh ấy chẳng phải là ở với mọi người sao?”.

Long Yên Nguyệt biết vừa nãy bốn người ở cùng với nhau, nhưng hiện giờ lại không thấy hần đâu, bắt giác trên mặt lộ ra nét kinh ngạc, cũng không để ý đến lời chào của đối phương.

“Lão đại vừa nãy nói là muốn vào trong xem thế nào, đến giờ vẫn chưa ra ngoài”.

Trương Minh Thắng sắc mặt u sầu, nói.

“Cái gì? Lâm Bắc Phàm đang ở trong đó?”.

Long Yên Nguyệt kêu lên một cách kinh ngạc.

Long Thiên Hựu cũng là mặt mày biến sắc, run run nói: “Tên tiểu tử này đúng là điên rồi? Bên trong đó là hơn 300 nghìn người ya”.

Khổng Băng Nhi vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Lâm Bắc Phàm, cô vội vàng nói: “Lâm đại ca hiện giờ đang gặp nguy hiểm, mọi người, mọi người nhanh chóng đi tiếp ứng anh ấy đi, bên trong có nhiều người xấu lắm”.

Long Thiên Hựu cười khỏ một tiếng: “Chúng tôi hiện giờ cũng muốn giúp anh ta, nhưng hiện giờ anh ta đang ở vị trí nào cũng không ai biết, chúng tôi biết tiếp ứng cho anh ta thế nào? Càng đừng nói là cửa vào đã bị chúng phong tỏa rồi, chúng tôi căn bản là không xông vào được”.

Khổng Băng Nhi vừa nãy nhìn thấy cảnh tượng mấy người định lao ra khỏi cửa của tòa nhà Ortolan, liền bị bọn vô lại này bắn cho thành tổ ong mật, biết là cửa đã bị chúng phong tỏa chặt, phía bên này không thể xông vào được, nhưng nghĩ đến việc người đàn ông mà mình yêu thương đã ở bên trong đó chém giết với lũ vô lại đó, trong lòng cảm thấy ghen ngào đắng cay.

Long Yên Nguyệt thấy bộ dạng lo lắng của Khổng Băng Nhi, trong lòng cảm thấy chua cay.

Tên xấu xa đó sao lại có nhiều phụ nữ thích vậy nhỉ? Mà con tiểu yêu tinh này còn là xinh đẹp như vậy.

Đang trong lúc họ lo lắng vạn phần, liền nhìn thấy một đám phóng viên đến từ các nước, các vùng không biết từ đâu chạy đến, cả đám ào ào cầm micro, giơ đến trước mồm họ, hỏi: “Xin hỏi đồng chí cảnh sát, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả cho công tác giải cứu con tin chưa? Nghe nói những tên vô lại này đều là những tên không sợ chết, không biết thông tin này có phải là chính xác không?”.

“Xin hỏi đồng chí cảnh sát, các anh bố trí nhiều cảnh sát bên ngoài như thế này, tại sao lại không phát động tấn công?”.

“Xin hỏi đồng chí cảnh sát, các anh mỗi ngày đều là cầm tiền nộp thuế của nhân dân, chẳng nhẽ khi đối diện với bọn côn đồ là liền như rùa thụt cổ?”.

Những phóng viên này ngày thường đều là luyện môn công phu mồm mép, hiện giờ thấy sự việc xảy ra như vậy, đều là hận không đăng được tin tức gì, cho nên câu hỏi được đặt ra của mỗi người đều là vô cùng hỗn hào, rõ ràng là xem Long Thiên Hựu như một tên cảnh sát nhát gan sợ phiền phức.

Sắc mặt của Long Thiên Hựu trắng bệch đi, nhưng đối diện với những phóng viên này ông cũng không dám nổi điên lên, xét cho cùng thì thông tin như vậy khi được đưa lên, thì cái chức cục trưởng này của ông coi như là cũng kết thúc luôn, không những thế còn là làm mất mặt cả cái cục công an. Cuối cùng ông ta chỉ có thể lắc đầu nói: “Xin mọi người yên tâm, tôn chỉ của chúng tôi là cứu thoát tất cả con tin, không chể những tên côn đồ vô lại này, hi vọng mọi người tin tưởng vào chúng tôi”.

“Nhưng chúng tôi phải dựa vào điều gì để tin tưởng các anh? Cảnh sát Trung Quốc các anh bình thường đều nói mình là vô cùng dũng cảm, lúc nào cũng vì nhân dân mà phục vụ, nhưng lúc này chúng tôi thấy các anh chỉ bao vây bên ngoài, đến dũng khí để xông vào cũng không có, để cho nhiều người như vậy bị chúng bắt làm con tin, chẳng nhẽ đây chính là sự dũng cảm của các anh”.

Một phóng viên nữ người Mỹ hỏi một cách châm biếm, dường như có chút gì đó thừa nước đục thả câu.

418. Chương 420: Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (5)

Cùng với sự phát triển thần tốc của Trung Quốc trong những năm này, những người nước ngoài đến Trung Quốc để du lịch là ngày càng nhiều, họ đều là muốn cảm nhận xem cái đất nước phương đông này là như thế nào, muốn cảm nhận nền văn hóa được hun đúc trong mấy nghìn năm này là như thế nào, cũng là muốn xem xem sự phát triển những năm gần đây của Trung Quốc rốt cuộc là đem lại sự ảnh hưởng như thế nào đối với thế giới, mà những phóng viên nước ngoài có chút gì đó của sự kì thị chủng tộc này giống như là những con mèo ngửi thấy mùi máu tanh vậy, đều là cùng nhau đến đất nước Phương Đông huyền bí này, như thành phố Nam Thành nhỏ bé này, tuy người nước ngoài không nhiều lắm, nhưng cũng là có thể thường xuyên nhìn thấy.

Long Thiên Hựu trau mày, bình thường ông ta đã là rất ngứa mắt đối với những người Mĩ này, họ là chủ động thích thổi gió trước, bày ra cái bộ dạng lão tử mới là đệ nhất thiên hạ, nhìn là đã thấy ghét. Ông trả lời một cách lạnh tanh: “Xin hỏi vị tiểu thư này, cô biết bên trong có bao nhiêu tên côn đồ không?”

“Cái này, cái này hình như không thuộc vào phạm trù mà tôi phải biết”.

Phóng viên nữ người Mĩ đó lập tức trở nên lấp bắp, nói.

“Vậy cô có biết hỏa lực của chúng có những gì không?”

Long Thiên Hựu lại hỏi một câu nữa.

“Cái này, tôi cũng không rõ lắm”.

Khuôn mặt của cô phóng viên xinh đẹp liền hơi tái nhợt đi, lời nói cũng không sắc nhọn như trước nữa, mà ngược lại có chút gì đó giống như một con dê con đang bị dọa dẫm.

“Vậy cô biết tình hình phân bố của chúng ở bên trong không?”.

Long Thiên Hựu bồi thêm cho một câu nữa.

“Cái này, tôi vừa mới đến đây, sao có thể biết được những điều đó?”.

Cô phóng viên người Mĩ có chút không cam tâm, hỏi lại một câu.

Long Thiên Hựu cười nhạt một tiếng: “Nếu cô đã không biết gì, thì sao lại biết cục công an chúng tôi chưa có các bước chuẩn bị cụ thể? Nước Mĩ các cô chẳng phải nói mình là nước lớn mạnh nhất thế giới sao, ngày nào cũng chỗ này gây chuyện, chỗ kia gây chuyện, nhưng các người trước lúc đánh Irac, đánh Apganishtan, chẳng nhẽ cũng là lao bừa vào nước người ta một cách lỗ mãng sao? Chẳng nhẽ không có đến mấy tháng làm công tác chính sát?”.

Cô phóng viên người Mĩ bị câu nói của ông làm cho im như thóc, lấp bắp phản bác lại một câu: “Cái đó, cái đó, đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, đó là chiến tranh, còn đây là khống chế côn đồ và giải cứu con tin, hai chuyện này hoàn toàn không có liên quan gì đến nhau cả”.

Khổng Băng Nhi đột nhiên bước đến trước mặt cô phóng viên đó, trên mặt là nụ cười rất mê hoặc lòng người, nói: “Xin hỏi vị phóng viên này, nghe nói nước cô là một quốc gia nhân quyền, mạng sống của con người vĩnh viễn được đặt lên hàng đầu, có phải là như vậy không?”.

Cô phóng viên thấy có người chen vào, làm cô thoát được cục diện khó xử lúc nãy, lập tức có vài phần thiện cảm với đối phương, cho rằng đối phương đang sùng bái nước Mĩ của mình, trên mặt cô lộ ra nụ cười đắc ý, nói: “Đó là điều tất nhiên, nước Mĩ chúng tôi là quốc gia tôn trọng nhân quyền, tính mạng của mỗi con người đều rất được xem trọng ở nước chúng tôi, không giống như một số quốc gia, không hề quan tâm đến tính mạng của người dân gì cả, một chút nhân quyền cũng không có, còn thường xuyên xả ra những chuyện thể này thể nọ thể chai”.

Ý của câu nói này của cô ta là rất rõ ràng, chỉ gà chửi chó, sỉ nhục chính phủ Trung Quốc không quan tâm đến nhân dân.

“Nghe nói nước cô mỗi lần xảy ra những vụ việc lớn, đầu tiên đều là quan tâm đến sự an toàn của mọi người, lại còn tất cả đều nghĩ về nhân dân, không biết có phải như vậy không?”.

Khổng Băng Nhan lại cười híp mắt lại, nói.

“Đó là điều tất nhiên, đối với quốc gia tôi mà nói, mạng sống của một con người không thể nào dùng tiền bạc để đo đếm được, cho nên khi chúng tôi đối diện với việc nhân dân gặp phải nguy hiểm, kể cả là phải trả nhiều tiền hơn nữa, cũng cần phải đảm bảo được sự an toàn của mỗi một người, sẽ không làm những việc nguy hại đến tính mạng của mọi người”.

Cô phóng viên người Mĩ đó càng là trả lời một cách đắc ý khoái chí, cái bộ dạng đó, rõ ràng là đang nói, nước Mĩ chúng tôi chính là thiên đường, nước Mĩ chúng tôi là quốc gia tuyệt vời nhất trên thế giới, không phải là quốc gia khác có thể so sánh được.

“Vậy tính mạng của cảnh sát có được tính là mạng người không?”.

Khổng Băng Nhi đột nhiên hỏi lại một câu.

“Cảnh sát? Cảnh sát đương nhiên cũng là người, họ không phải là siêu nhân, đương là được xem là mạng người rồi, điều này....”.

Khổng Băng Nhi cười nhạt một tiếng: “Nếu đã là như vậy, vậy tại sao cô ra sức muốn cảnh sát của chúng tôi xông vào trong chứ? Cô rốt cuộc là muốn xem cảnh sát của chúng tôi có dũng cảm hay không, hay là muốn xem chúng tôi có phải là quốc gia xem trọng nhân quyền hay không? Chỉ sợ đến lúc cảnh sát của chúng tôi chết sạch rồi cô lại đưa tn là chính phủ Trung Quốc không quan tâm đến sự an toàn của các cảnh sát, dùng tính mạng của cảnh sát để liều chiến với những kẻ khủng bố? Người Mĩ các cô chỉ biết dùng cách này để đả kích quốc gia khác thôi sao, để can thiệp vào nội chính của quốc gia khác?”.

Cô phóng viên người Mĩ đỏ sắc mặt lập tức biến thành tái nhợt, lắp bắp không nói nên lời.

Những phóng viên khác thấy tình huống này, trong lòng thầm than phục thủ đoạn của Khổng Băng Nhi là rất nham hiểm, làm cho cô phóng viên người Mĩ này từng bước bị mắc lừa, họ cũng mượn đề tài này để tiếp tục phát huy sở trường, ào ào xông lên hỏi: “Xin hỏi người Mĩ các cô chẳng nhẽ đều là làm như vậy sao? Chỉ quan tâm đến tính mạng người dân nước mình, không quan tâm đến tính mạng người dân nước khác? Đây chẳng nhẽ chính là cái được gọi là tinh thần chủ nghĩa nhân đạo của các cô?”.

“Chẳng nhẽ cô muốn cảnh sát Trung Quốc chúng tôi chết sạch, thì mới đạt đến được sự mong muốn của cô?”.

“Chỗ chúng tôi xảy ra chuyện, các cô lại có thể đến đây ngay được, hay là cô có liên quan đến bọn cướp ở bên trong đó?”.

“Nếu như giả thiết cô có quan hệ với bọn cướp, vậy thì cô có phải là đang nói đỡ cho chúng không?”.

Những phóng viên của Trung Quốc cũng là không tầm thường, thấy một cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua?

“Các người, các người, nước Mĩ chúng tôi là quốc gia coi trọng nhân quyền, các người, các người đây là đang uy hiếp người khác... tôi sẽ kiện các người”. Cô phóng viên người Mĩ đỏ vị vậy chặt lại, đến nhịp hô hấp cũng gấp gấp hơn rất nhiều, cô vội vã lấy cái cớ mà mình hay sử dụng này để uy hiếp lại những người này.

“Ồ? Uy hiếp? Lãng mạ?”.

Một phóng viên nam của Trung Quốc hỏi một cách hiếu kì: “Chúng tôi chỉ là phỏng vấn cô, có uy hiếp hay lãng mạ gì đâu? Hình như chúng tôi chả ai chạm vào người cô thì phải?”.

“Cái này, là lời nói của các anh....”. Nữ phóng viên người Mĩ ấp úng phản bác lại.

“Lời nói? Hình như chúng tôi cách hỏi của chúng tôi có khác gì cách cô hỏi vị cảnh sát này đâu, sao lại có vấn đề vậy?”.

Một nữ phóng viên Trung Quốc nói, dường như là đang nói với cô ta, tôi là đang học cô đấy.

Nữ phóng viên người Mĩ triệt để không nói được lời nào.

Người ta nói không hề sai, vừa nãy lúc cô phỏng vấn Long Thiên Hựu, đích thực là đã có những lời lẽ mang ý phỉ báng, suy đoán để tiến hành, người ta phỏng vấn lại mình như vậy, đương nhiên là không thể phản bác lại được gì?

Cô đối mặt với nhiều câu hỏi như vậy, đến giải thích cũng không giải thích được, chỉ có thể cười khổ một tiếng, nói: “Xin lỗi mọi người, vừa nãy là ngữ khí của tôi không tốt, tôi xin lỗi mọi người, cũng xin lỗi cả các đồng chí cảnh sát, tôi có thể đảm bảo với nhân dân các nước, cảnh sát Trung Quốc là cảnh sát tốt nhất thế giới, họ cũng là những cảnh sát ưu tú nhất”.

“CMN!”.

Rất nhiều người đều đang chờ thầm trong bụng.

Long Thiên Hựu đang suy nghĩ làm cách nào để phát động tấn công đối với bọn vô lại này, nhưng lại nghe thấy từ xa vang đến những tiếng “bruwmm , bruwmm”. Ông vội vã quay đầu lại nhìn thì thấy một chiếc xe tải

quân dụng chở mấy trăm binh lính đang nhanh chóng lao về phía này, mỗi người lính đều là được vũ trang từ đầu đến chân, sắc mặt nghiêm trang.

Đây mới là khí thế thực sự của quân đội Trung Quốc.

Soạt soạt!

Mấy trăm binh lính dưới sự chỉ huy của một liên đội trưởng trẻ tuổi, ào ào nhảy xuống xe ngay khi vừa đến, toàn bộ bao vây lấy tòa nhà Ortolan, mà mấy chục tay súng ngắm cũng được phân bố ở các góc, chuẩn bị lúc nào cũng có thể tấn công.

419. Chương 421: Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (6)

Lâm Bắc Phàm bây giờ đang đứng ngoài sảnh lầu hai, mỉm cười nhìn hơn mười tên Nhật Bản, hít một hơi ưỡn cao ngực lên, nói : “Các người nghe đây, ta cho các người một cơ hội cuối cùng, buông vũ khí xuống, giơ hai tay lên, đi ra ngoài, ta bảo đảm các người sẽ không bị nghiêm phạt, nếu không thì, hừ... siêu nhân Trung Quốc ta không phải là người lương thiện, ta sẽ vặn nát đầu khớp xương của các người, sau đó mang đi hầm thuốc!”

Những người này nghe xong mà rùng mình.

Nếu người thường mà giả làm siêu nhân, sẽ làm những chuyện chính nghĩa, chứ không phải là nói những lời đầy máu tanh như vậy. Nhìn thế nào thì cũng giống như ác quỷ đến từ địa ngục hơn, toàn thân lộ ra một mùi máu tanh.

Cái tên Nhật Bản to con kia quát lên một tiếng : “Mẹ kiếp, ngày hôm nay tao sẽ giết chết mày, nhìn xem mày có bản lĩnh gì”

Hắn giơ tay phải lên, bắn bốn năm phát về hướng Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm vung hay tay lên, làm ra vẻ giống như phật tổ như lai, trên người nhất thời được bao phủ bởi tia sáng màu vàng, lắc đầu thở dài nói : “Ta đã nói với các người rồi, ta là siêu nhân Trung Quốc, không sợ những vật nhỏ này, các người sao lại không nghe? Nếu không các người cứ nhìn đi, coi những cây súng lục cũ nát này có giết chết ta hay không?”

Bốn năm viên đạn còn chưa đến gần thân thể của Lâm Bắc Phàm, đã bị tia sáng màu vàng kia ngăn lại, tự động rơi xuống đất, phát ra những tiếng leng keng.

Âm thanh này, trong đại sảnh lầu hai có vẻ đặc biệt vang dội.

Tất cả mọi người trừng to mắt, rơi vào trạng thái ngu ngốc.

Những người ở đây đều nhìn ra tiểu tử mang mặt nạ này có chút công phu, nhưng ai mà ngờ đối phương không sợ đạn? Cái này khiến cho bọn họ há to mồm ra, đủ để nhét một quả trứng gà vào trong, vẻ mặt sùng bái nhìn đối phương.

Lẽ nào đối phương thật sự là siêu nhân Trung Quốc?

“Siêu nhân Trung Quốc của chúng ta tựa hồ còn ghê hơn cả súp pờ men nữa. Nhưng mà tựa hồ hắn ta không biết bay, nếu mà biết bay thì sẽ càng mạnh hơn!”

Người thanh niên ngồi chồm hổm trong góc sùng bái nhìn Lâm Bắc Phàm, trong đôi mắt lóe ra ánh sao, thiếu chút nữa đã lao đến, cúi đầu quỳ xuống theo nghi thức bái sư rồi.

“Cái này tựa hồ là Cửu Dương Thần Công đấy, không thấy trên người hắn xuất hiện ánh sáng vàng sao? Không coi Ý Thiên Đồ Long Ký à, Trương Vô Kỵ cũng sử dụng chiêu thức như vậy đó, làm cho Diệt Tuyệt sư thái bị đánh méo mó, thiếu chút nữa đã học máu mà chết”

Một người thanh niên khác phản bác, xem ra bình thường người này cũng hay coi tiểu thuyết võ hiệp rồi, có vẻ như đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

“Cái gì mà Cửu Dương Thần Công, tôi thấy đây là thân Kim Cương Bất Phối thì có, người ta phát ánh sáng vàng, Trương Vô Kỵ lấy éo gì có?”

Một người khác lại cãi lại.

Bọn họ nhìn thấy phong cách của Lâm Bắc Phàm như vậy, cũng đã đảm bảo được sự an toàn của mình, đều bắt đầu nhỏ to nghị luận, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn đám người Nhật Bản này nữa.

Còn gã Nhật Bản kia, sắc mặt sợ hãi, trên trán đã chảy vài giọt mồ hôi lạnh, hắn làm sao mà ngờ đối phương không sợ đạn? Cả người hắn liên tục run lên, giống như một cọng cỏ giữa cơn bão vậy, hắn run giọng nói : “Mày... mày...” Hay hắn nắm chặt súng lục, nhưng khẩu súng bây giờ đã không mang lại cho hắn cảm giác an toàn nữa rồi. Hắn vội vàng ném khẩu súng xuống đất, hét to một tiếng, giơ chân phải lên, đá về hướng ngực của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm âm thầm cười nhạt không ngớt, nếu như đối phương tiếp tục nổ súng, sợ rằng hắn sẽ không đỡ được. Pháp lực của Tiểu Kim tuy đã khôi phục ít nhiều, nhưng mà làm sao chống lại súng đạn của nhiều tên Nhật Bản như vậy? Hắn vừa rồi biểu diễn một màn kinh người như vậy, mục đích là muốn làm cho đám người này vứt súng như, như vậy đối với hắn mới có lợi.

Đấu công phu với nhau?

Lâm Bắc Phàm sợ sao? Bây giờ hắn đã tu luyện Long Tu Bảo Điển đến tầng thứ năm rồi, các phương diện trên thân thể cũng đã phát triển đến một trình độ biến thái rồi, đừng nói là hơn mười tên Nhật Bản ở đây, cho dù là có thêm mười tên nữa, cũng không phải là đối thủ của hắn. Thân ảnh của hắn chợt lóe, tránh thoát một đá của tên Nhật Bản trước mặt, cánh tay trái thuận thế mà ra, chỉ nghe “bốp” một tiếng, tên Nhật Bản kia đã bay ra ngoài, đập mạnh xuống đất, miệng hộc ra máu tươi, hai mắt trợn trắng, ngay cả rên cũng không có, trực tiếp chết ngất.

Hơn mười tên Nhật Bản còn lại đều kinh hãi, vội vàng gào lên một tiếng, lao đến hướng của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cũng không thèm liếc bọn chúng một cái, chân phải giơ lên đá liên tục ra ngoài, cả người giống như một cánh quạt xoay tròn, không ngờ xuất ra những tàn ảnh cước, mà đám người Nhật Bản giống như là đụng phải tượng đá vậy, lao vào nhanh thì văng ra cũng nhanh, nhưng mà, lúc bọn chúng văng ra đều kêu thảm một tiếng, lúc té lăn trên mặt đất, cả đám đều ôm lấy bụng, thẳng em hoặc là tay chân mà kêu thảm liên tục, giống như đang ở trong một lò giết lợn vậy, tiếng kêu đặc biệt chói tai.

Những người khác đều mở to mắt ra nhìn cảnh tượng trước mắt, giống như bị ngu toàn tập vậy.

Siêu nhân này kinh điển quá!

Nhiều người như vậy mà cũng không đánh lại hắn.

Nhưng mà, bọn họ nghĩ lại liền cảm thấy bình thường, người ta là ai? Người ta là siêu nhân vô địch đó, ngay cả đạn còn không sợ, thì sao có thể sợ đám Nhật Bản này? Bọn họ không ngờ gào lên : “Siêu nhân cố lên, siêu nhân cố lên”

Có mấy người không biết đã lấy mấy cái chai nước ở đâu ra, vừa uống nước vừa đập chai, hò hét trợ uy, làm cho Lâm Bắc Phàm nhìn mà trợn trắng mắt. Thậm chí còn có mấy em xinh tươi không ngừng liếc mắt đưa tình nhìn về hướng Lâm Bắc Phàm, hân không thể cùng đối phương đứ đờ với nhau. Đối phương đánh nhau mạnh mẽ như vậy, thế chẳng phải trên giường cũng rất mạnh sao? Vậy mình chẳng phải là sướng muốn chết luôn à?

Lâm Bắc Phàm lần này ra tay hơi yếu, cũng không phải bởi vì hắn sợ, mà là do trong đầu của hắn đã có một kế hoạch hiểm ác. Hắn nhìn lướt qua đám người Nhật Bản, thấy cả bọn đang nằm trên mặt đất sợ chết khiếp, ngay cả động đậy cũng không được, lúc này mới dừng tay lại, đi về hướng những người con tin, vẫy tay : “Các người đến đây” Những người thanh niên này đều há to mồm, nhìn nhau vài lần, rồi hỏi : “Siêu nhân, tìm chúng tôi có chuyện gì?”

Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ phong cách chỉ vào đám người Nhật Bản đang nằm trên mặt đất : “Bây giờ tôi cần các người giúp tôi một chút”

“Siêu nhân muốn chúng tôi hỗ trợ?”

Mấy người này cũng thuộc về phần tử chỉ sợ thiên hạ không loạn, nói cách khác cũng không dư hơi hỏi như vậy, bọn họ nghe thấy siêu nhân cần hỗ trợ, cái này là một chuyện vui không thể nghi ngờ rồi, đều gật đầu nói : “Siêu nhân, anh có chuyện gì cần chúng tôi hỗ trợ vậy? Cứ việc mở miệng, chúng tôi nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ” Chẳng lẽ anh cần gái sao? Trong nhà của tôi còn có ba em gái trinh mới mười lăm tuổi, chưa ai chạm qua, không bằng đưa cho anh dùng? Ở Nam Thành tôi còn có một tòa biệt thự, diện tích hơn ba ngàn mét vuông, cũng có thể cho anh...”

Lâm Bắc Phàm nghe xong thiếu chút nữa bật ngửa, những người này sao lại có cùng một đức hạnh như thằng mập Trương Minh Thắng vậy? Há mồm ra là mỹ nữ và biệt thự, tựa hồ như ngoài mấy thứ này ra, không còn biết cái gì khác cả.

Hai mắt hấn sắc như dao, liếc nhìn những người này, nói : “Tôi muốn các người lột hết đồ trên người của đám người này, sau đó buộc bọn họ vào dây, treo ra ngoài cửa sổ, để cho bọn họ biết sự lợi hại của người Trung Quốc chúng ta”

Trong này có hơn một trăm thanh niên trẻ tuổi, con gái cũng có gần trăm người, cũng có vài người lớn tuổi, nhân số tuyệt đối chiếm ưu thế, nếu như là bình thường, bọn họ khẳng định sẽ không dám làm chuyện này, nhưng mà bây giờ những tên bất cóc này đã bị đánh gục trên mặt đất, cũng không còn bất kỳ năng lực phản kháng gì, bọn họ làm sao mà buông tha cho cơ hội trả thù này? Bọn họ đều nhìn thoáng qua nhau, trong ánh mắt của mỗi người đều lộ ra vẻ vô sỉ.

Đối phó với đám người Nhật Bản, còn cần chú ý đến tinh thần nhân đạo sao?

Bọn họ đều gật đầu, cười điên cuồng lên : “Siêu nhân cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ làm theo lời anh dặn, làm như cái này... ơ, bọn chúng là người Nhật Bản, mẹ kiếp, còn phải khách khí cái gì? Chúng tôi bảo đảm sẽ hầu hạ tốt cho chúng”

Lâm Bắc Phàm lại vung chân lên, đá bay những khẩu súng của mấy tên này ra khỏi cửa sổ, rồi động tay động chân một chút để cho thương thế của những tên này nghiêm trọng hơn một chút, rồi lúc này mới xoay người đi lên lầu ba.

Người thanh niên có lá gan lớn nhất, nhìn thấy đám Nhật Bản này đã không còn súng trong tay, hơn nữa đang trong tình trạng nửa sống nửa chết, làm gì mà còn khách khí? Cả đám bổ nhào lại, trực tiếp lột sạch quần áo trên người chúng xuống, còn có mấy tên muốn phản kháng, đã bị cả đám lấy thịt đè người, cuối cùng cũng trở nên an phận hơn, mấy cô nàng thấy thế, cũng bị lây nhiễm theo, và thế là cũng lao vào trong cuộc chiến này luôn.

Hơn ba mươi tên Nhật Bản, chỉ trong vòng chưa đến năm phút đồng hồ, mà đã bị lột trần truồng cả bọn, sau đó quần áo của chúng bị buộc thành một sợi dây, rồi dùng để trói vào chúng, sau khi trói thật chặt xong, liền đưa ra ngoài cửa sổ, không khác gì cái bánh quai chèo cả, thoạt nhìn có vẻ rất là đồ sộ, làm cho cảnh sát bên ngoài, binh lính, phóng viên, quần chúng nhìn thấy mà trợn tròn mắt.

Trước sau tổng cộng chỉ có một giờ.

Những tên cướp từ tầng hai đến tầng năm đều bị Lâm Bắc Phàm khống chế, sau đó để cho dân chúng lột trần truồng ra, cột vào trong sợi dây quần áo, treo ra bên ngoài cửa sổ, cả đám đều chửi ầm lên, cái gì mà chó chết, khốn nạn, mẹ kiếp gì đó, hơn nữa còn liều mạng giãy dụa, cho nên khó tránh khỏi chân người này đạp trúng đầu người kia, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, quả thật đúng là một buổi triển lãm treo người, làm cho quần chúng bên ngoài tụ tập ngày càng nhiều, chỉ chỉ trỏ trỏ không ngừng, không biết phía trên đã xảy ra chuyện gì.

Long Thiên Hữu không nhịn được lau mồ hôi trên trán, liên tục kêu lên : “Đây là những tên cướp sao? Tại sao lại chặt vật quá vậy?”

Trương Minh Thắng ngẩng đầu lên, đếm đếm số tên bị treo ra ngoài, cuối cùng sợ hãi than một tiếng : ”Sát, tổng cộng có hai trăm bảy mươi ba tên, người này cũng quá ghê rồi? Tôi thấy ngoại trừ lão đại ra thì chẳng còn ai có bản lĩnh lớn như vậy, nhưng mà cái chủ ý này cũng thật là vô sỉ, để cho những tên cướp này múa thoát y tại chỗ, quá lợi hại!

Tất cả phóng viên đều cầm máy ảnh chụp liên tục những kẻ cướp này, ghi lại hình ảnh huy hoàng lúc này.

420. Chương 422: Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (7)

Hơn ba mươi tên Nhật Bản đang kêu gào cái gì đó, không coi đám cảnh sát ra gì, đang kêu la cái gì đó, đơn giản là muốn chính phủ Trung Quốc thỏa hiệp với Nhật Bản, muốn Trung Quốc phải giảm thuế cho nhiều món hàng xuất khẩu, từ bỏ sự tranh giành quyền sở hữu ở Đài Loan, còn muốn bồi thường vài trăm triệu đô la cho tổn thất kinh tế gì đó. Bọn họ đương nhiên biết chỉ với mấy chục người bọn họ căn bản là không có khả năng yêu cầu chính phủ Trung Quốc thỏa hiệp cái gì cả, mục đích làm vậy rất đơn giản, chính là muốn làm cho chính phủ Trung Quốc mất mặt trên quốc tế, hạ thấp hình tượng của chính phủ Trung Quốc xuống, như vậy coi như đã đạt được mục đích.

Cảnh sát và quân đội của một nước không thể không chế được bọn cướp, còn khiếp cho nhiều người dân trong nước bị đồ sát, thì hình tượng của quốc gia ấy trên thế giới sẽ bị ảnh hưởng và tổn thất nghiêm trọng, thậm chí là sẽ bị những nước khác khinh bỉ hay trả thù, đối với một quốc gia vừa thành lập hình tượng như Trung Quốc mà nói, quả thật là một đả kích lớn.

Bọn chúng thật không ngờ rằng, tầng hai, tầng ba, tầng bốn và tầng năm đã xảy ra chuyện, còn tưởng rằng cả tòa nhà này đang bị bọn chúng khống chế, thấy cảnh sát và quân đội Trung Quốc bên ngoài không có biện pháp đối phó thế nào với bọn chúng, trong lòng đắc ý vô cùng, quả thật là còn vui vẻ hơn cả trúng giải độc đắc nữa.

Long Thiên Hữu tuy rằng không biết là ai đã hạ gục những tên Nhật Bản này, nhưng mà nhìn thấy tình hình ở tầng hai, ba, bốn, năm đã ổn định, chỉ còn lại một tầng lầu, trong lòng cũng yên tâm rất nhiều, vung tay với hơn mười mấy người cảnh sát trái phải, những cảnh sát này nhanh chóng biến mất trong đám người, không biết là đã đi đâu rồi. Còn ông ta thì cầm cái loa phóng thanh, lớn tiếng nói : “Kẻ cướp bên trong nghe đây, kẻ cướp bên trong nghe đây, các người đã bị bao vây, nếu các người nộp vũ khí đầu hàng, chúng tôi có thể cung cấp đồ ăn và nước uống cho các người, nếu không thì các người sẽ bị chết đói chết khát!”

“Mẹ kiếp, những thằng cảnh sát này quá ghê tởm, ngay cả những lời đe dọa này cũng nói ra được, bọn chúng... bọn chúng đang ngược đãi!”

Một tên lùn không khỏi tức giận kêu lên, bọn chúng đã vật vã trong tòa nhà này vài tiếng rồi, bao tử quả thật là đói bụng, rất tiếc đây là một trung tâm mua sắm, chỉ có bán quần áo và đồ trang điểm thôi, cũng không có đồ ăn gì cả, cho nên muốn đi ăn thì phải qua bên kia đường mà ăn, nếu như bên ngoài mà bị phong tỏa, quả thật là chết đói rồi.

Những tên Nhật Bản khác cũng kêu ầm cả lên, mắng đám cảnh sát Trung Quốc không phải là thứ tốt, ngay cả thủ đoạn đe dọa này cũng dùng được, còn nói là muốn kiện chính phủ Trung Quốc ra tòa án quốc tế gì đó, quả thật đúng là lũ điên rồi, những lời nói này đều bị các phóng viên bên ngoài thu được, để cho người đời biết được bộ mặt ghê tởm của đám Nhật Bản, làm cho những con người trẻ tuổi còn mơ tưởng Nhật Bản là thiên đường thấy rõ được bộ mặt thật của chúng, đừng để cho những người này mù quáng sùng bái. (Nói đúng quá rồi chứ còn gì nữa, Nhật là thiên đường của Hentai và AV-Idol mà, em cũng sùng bái chứ bộ (_._!))

Những người trong sảnh nghe thấy đám Nhật bản này kêu la, trong lòng âm thầm khinh bỉ đối phương vô sỉ. Bọn họ đã gặp đủ loại người vô sỉ, nhưng mà chưa gặp qua người nào vô sỉ nhất thế giới, lúc đầu nghe tin vớ vẩn, nói rằng người Nhật Bản vô sỉ thế nào, đáng khinh thế nào, ngay từ đầu bọn họ chưa tin, nhưng bây giờ thấy được tình huống như vậy, chỉ có thể dùng hai chữ tiện nhân để hình dung thôi, hệt đúng là “nhân nhất tiện tắc vô địch”, những lời này là đạo lý từ thiên cổ đến giờ.

Long Thiên Hữu bây giờ mặc kệ đám người Nhật Bản này, dù sao thì cũng đã có cao nhân trợ giúp, việc mình cần làm chỉ là kéo dài thời gian thôi, để cho bên trong có cơ hội hành động. Ông ta ngồi trong xe, uống nước, nói ra những lời gây chấn động : “Chúng tôi có thể cung cấp cho các người đồ ăn, cũng có thể cung cấp cho các người nước uống, nhưng mà, các người phải trả tiền...”

“Trả tiền?”

Cái tên lùn Nhật Bản kia nghe xong, trực tiếp hôn mê ngay.

Những cảnh sát Trung Quốc này có phải là đã bị liệt não rồi không? Trong tay mình còn có nhiều con tin như vậy, mà bọn họ lại còn có thể nói ra những lời kiêu ngạo như thế, chẳng lẽ không sợ mình nổ súng giết chết con tin sao?

Nhưng mà trên thực tế, tuy rằng bọn họ vừa giết nhiều người như vậy, nhưng bây giờ tỉnh táo lại, thật đúng là giết người nữa, lẽ như làm cho những cảnh sát và quân đội Trung Quốc này điên lên, bất chấp tất cả lao vào, bọn họ lại chỉ có mấy người, như vậy chẳng phải là sẽ chôn xác tại chỗ này sao? Bọn họ tuy rằng hơi biến thái, muốn làm ra chuyện vĩ đại, làm ra một hiệu ứng chấn động, nhưng mà dù sao cũng chỉ là người, bên ngoài tuy rằng cao ngạo tự đại, nhưng trong lòng cả đám cũng biết rằng đến lúc đó, không chỉ làm cho chính phủ Trung Quốc nổi giận, mà còn làm cho chính phủ nước nhà gặp nhiều phiền phức.

Bọn họ bây giờ đã có cảm giác đâm lao là phải theo lao rồi.

Lẽ nào cứ buông xuôi như vậy? Nhưng bây giờ, mặc dù có từ bỏ, sợ rằng chính phủ Trung Quốc cũng sẽ không cho họ rời đi, cho nên bọn họ bây giờ chỉ có thể tử thủ, mong rằng mượn những con tin này thoát khỏi Nam Thành.

Bọn họ đã tạo thành ảnh hưởng không nhỏ, hung hăng tát một cái bạt tai lên mặt của chính phủ Trung Quốc, cũng đã đến lúc nên trốn đi.

Đây là tâm lý phổ biến của đám Nhật Bản, trong lòng cao ngạo, nhưng lá gan lại rất nhỏ, cái này khiến cho bọn họ làm việc sợ đầu sợ đuôi, cho nên không thành được đại sự gì cả, cái này cũng chỉ là nguyên nhân khiến cho tốc độ phát triển của nước Nhật Bản trở nên chậm chạp.

“Bọn mày... bọn mày mau đem đồ ăn nước uống đến, nếu không, bọn tao sẽ giết chết những con tin này!”

Cái tên lùn đã quyết định ở đây tử thủ, nhưng mà giọng nói cũng không còn nghiêm trọng như lúc này, mà ngược lại còn tràn ngập một sự run sợ.

“Nhưng mà, các người không sợ chúng tôi bỏ thuốc độc vào trong đồ ăn nước uống sao?”

Long Thiên Hữu trêu chọc lại một câu.

“Cái này...” Tên lùn sững sốt, đúng vậy, người ta bỏ thuốc độc vào trong đồ ăn nước uống thì sao? Vậy chẳng phải là cả bọn sẽ chết queo sao? Hắn lập tức ấp úng nói : “Bọn tao chẳng lẽ không thể cho đám con tin thử trước sao, sau khi xác định thức ăn nước uống có độc, rồi mới dùng sao?”

Hắn đắc ý ngẩng đầu lên, thầm khen bản thân sao thông minh quá vậy, đối phương làm sao mà so sánh với mình?

“Ồ, anh nói cũng đúng, chúng tôi ở đây có bánh màn thầu, nước máy và dưa muối, được không?”

Long Thiên Hữu thiếu chút nữa đã bật cười.

“Ặc...”

Tên lùn thiếu chút nữa đã học máu mà chết.

Những tên cảnh sát Trung Quốc này đưa mấy món này sao mà dùng? Cái này và ngược đãi có khác gì nhau?

“Bọn tao... bọn tao muốn ăn vịt quay Bắc Kinh, còn muốn ăn tổ yến, vi ca...” Tên lùn bực bội kêu lên.

“A? Mấy món này? Chúng tôi là thành phố bình thường, không có mấy món này!”

Long Thiên Hữu vô sỉ nói.

“Mày... mày ... bọn mày nhanh lên, tao muốn trong hai mươi phút phải thấy mấy thứ này!”

Tên lùn gào lên, giống như là con heo đói sắp chết vậy, nước miếng chảy ròng ròng ra ngoài, ở Trung Quốc có rất nhiều đồ ăn, lần này nhất định phải ăn thật no mới được.

“Chỉ là ở chỗ chúng tôi không có máy bay, làm sao mà chuẩn bị trong hai mươi phút kịp? Nhanh nhất cũng là mười lăm tiếng đồng hồ!”

Long Thiên Hữu trả lời rất vô sỉ, cũng có chút hả hê.

“Mày... bọn mày...”

Tên lùn thiếu chút nữa đã ngất xỉu rồi.

Người ta ở đây không có máy bay, thì không thể dùng xe lửa để chở đồ ăn sao? Cái này cần bao lâu nhỉ? Sợ rằng khi đồ ăn đến đây, thì cũng đã bị ôi thiu hết rồi.

“Vậy bọn mày tùy tiện làm vài món đi!”

Tên lùn ủ rũ nói.

Cái gì đây trời? Muốn làm chuyện oanh động, lại chọn một thành phố nhỏ, sớm biết như vậy, không bằng đến thẳng kinh thành của Trung Quốc để làm, nơi đó có thể sẽ có nhiều đồ ăn ngon.

“Được rồi, cho chúng tôi một giờ!”

Long Thiên Hữu thẳng thắn nói.

”Cái gì? Một giờ?”

Tên lùn nghe xong muốn đập đầu chết ngay cho rồi.

Thái độ phục vụ của những tên cảnh sát Trung Quốc này không phải là quá kém sao? Bắt mình phải chờ một giờ, sợ rằng sau khi chờ một giờ xong, đều đói đến mức không đi được, chẳng phải là bó tay chờ bọn họ đến bắt sao?

Cả bọn đều kêu ầm lên : “Bọn tao chỉ cho bọn mày nửa tiếng thôi, nhanh mang đồ ăn nước uống tại đây, nế không thì, tao sẽ giết chết những con tin ở đây, cho Trung Quốc bọn mày mất mặt!”

Long Thiên Hữu đặt hai tay trước ngực, không thèm nhìn đám Nhật Bản này.

“Cục trưởng, chúng ta có thật sự chuẩn bị thức ăn nước uống cho bọn chúng không?” Một cảnh sát tò mò hỏi.

“Chuẩn bị? Chuẩn bị cái quái gì, bọn chúng đã làm cho chúng ta gặp phiền phức lớn như vậy, chúng ta còn chưa tính sổ với chúng, còn chuẩn bị đồ ăn nước uống cho chúng? Làm gì có chuyện tốt như vậy? Để bọn chúng chờ!”

Long Thiên Hữu trợn mắt nhìn về hướng đám cảnh sát, nói : “Các người cũng đừng có rảnh rỗi, đi nói chuyện với đám Nhật Bản đó đi, thu hút sự chú ý của chúng”

“Nói chuyện?”

Mấy người cảnh sát đều mang vẻ mặt đau khổ nhìn nhau, mấy người bên trong kia đều là đám liều mạng, có thể nói cái gì chứ?

“Vớ vẩn, tùy tiện nói vài lời với chúng, có thể kéo dài được một phút thì tốt một phút!”

Long Thiên Hữu rất là bất mãn với biểu hiện của bọn họ, bọn họ là cảnh sát sao? Ngay cả một chút năng lực ứng biến cũng không có?

“Ồ, tôi biết rồi, người bên trong nghe đây, tôi cho các người một câu đố, các người có thể đoán” Một cảnh sát cho rằng đây là cơ hội biểu hiện của mình, lập tức cầm lấy cái loa, gào lên.

“Ặ ặc!” Cảnh sát xung quanh đều trực tiếp té xuống đất.

“Mày còn ở đây chơi trò đố vui à, mày muốn bị ăn đòn hả? Tao có kêu mày làm cái trò này đâu? Làm tao mất mặt!”

Long Thiên Hữu thiếu chút nữa đã đá cho đối phương vài cái, thủ hạ của mình sao lại ngu ngốc như vậy?

Người cảnh sát đó nhất thời đứng một bên, không dám nói cái gì nữa.

Ai mà ngờ tên lùn kia lại kêu lên : “Đồ cái gì? Nói nghe thử xem”

Trên trán cả bọn Long Thiên Hữu đều toát mồ hôi lạnh ra, những tên lùn này thật là đặc biệt.

Đối phương rốt cục có phải là kẻ cướp hay không? Tại sao lại đi làm như vậy nổi bật như vậy?

Người cảnh sát kia nhất thời vui vẻ, liên tục cười nói : “Câu đầu tiên, nhà của Tiểu Minh có ba đứa con, lão đại gọi là Đại Minh, lão nhị là Nhị Minh, vậy lão tam gọi là gì?”

“Lão tam là Tiểu Minh, câu này còn cần phải hỏi sao? Đúng là ngu!”

Tên lùn bực bội kêu lên.

“Câu thứ hai...”

Những cảnh sát và phóng viên bên ngoài đều trừng to mắt, đây rốt cục là vụ án bắt cóc cướp của, hay là thi trắc nghiệm đồ vui có thưởng vậy trời? Những tên cướp này cũng quá chuyên nghiệp rồi sao? Ngay cả đạo đức cơ bản cũng không có...

421. Chương 423: Đại Kiếp Nạn Trong Khu Mua Sắm (8)

Lâm Bắc Phàm rốt cục đã đi đến cửa ra vào tầng một, thở hổn hển liên tục, vừa rồi thi triển pháp lực liên tục, đừng nói là Tiểu Kim, ngay cả bản thân hắn cũng cảm thấy mệt mỏi rã rời, cả người giống như là quả bóng hết hơi vậy, không chỗ nào là không đau, ngay cả ánh sáng vàng trên người Tiểu Kim cũng mờ dần, nằm một đồng bên trong túi quần, ngay cả cử động cũng lười.

“Này, mày còn được không?”

Lâm Bắc Phàm vỗ nhẹ túi quần, dò hỏi.

Tiểu Kim vô lực trả lời : “Lão đại, vừa rồi tôi đã thi triển pháp lực bốn lần, anh nghĩ còn đường không? Tôi bây giờ giống như là tên hết đà vậy, cả người đau đớn liên tục, trời đất thay đổi... tôi... tôi không được rồi...” Nó cố ý làm nhầm, giống như muốn chào tạm biệt cái thế giới này vậy.

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa hộc máu, Tiểu Kim này thật đúng là kẻ cơ hội.

Hắn biết vật nhỏ quả thật đã hao tổn rất nhiều pháp lực, mệt mỏi dĩ nhiên là có, tinh thần uể oải dĩ nhiên là có, nhưng mà cũng không nghiêm trọng như nó nói. Nó rõ ràng là đang lừa gạt mình, còn cần phải làm như vậy không? Quan hệ của mình và nó thân thiết như vậy, đừng nói cái khác, chỉ cần nó *** một cái thôi, cũng biết là nó *** ra được cái gì nữa, cho nên Lâm Bắc Phàm thẳng thắn nói : “Mười chai XO, hai mươi kết bùa, còn có ba mươi cánh gà, ba mươi đùi gà, sao?”

“A, ok bê dê!”

Tiểu Kim vội vã hai hắng, tinh thần phấn chấn gật đầu đáp.

Lâm Bắc Phàm liếc nó trắng mắt, đã sớm biết mày sẽ có quyết định này.

:Lão đại, nhanh chóng ra tay đi, đối phó trong vòng năm phút đồng hồ, chúng ta nhanh đi ăn một bữa no nê đi, bây giờ pháp lực của tôi tiêu hao quá độ rồi, cần phải tắm bổ lại một ít mới được!”

Tiểu Kim vội vàng giục, quả thật là còn gấp hơn cả việc đi cưới vợ nữa.

Lâm Bắc Phàm chỉnh chỉnh cái mặt nạ của mình, bảo đảm rằng không ai nhìn ra dung mạo của mình, lúc này mới rón rén đi đến đại sảnh lầu một, bởi vì vừa rồi hắn đã đến chỗ này một lần, cho nên cũng hiểu biết về vị trí ở đây. Hắn đi đến chỗ đám người đang ngồi chồm hổm, thấy mấy tên Nhật Bản đang luyện huyền nói cái gì đó, nhưng mà bởi vì cách quá xa, cho nên không nghe rõ ràng lắm. Hắn ngồi chồm hổm xuống chỗ đó, dùng tay huých nhẹ vào một người trẻ tuổi, dò hỏi : “È, bạn thân, ngồi xích qua một chút coi, bọn họ đang làm gì vậy? Những tên Nhật Bản này không phải vừa mới hung hăng sao?”

Người thanh niên kia không ngờ rằng đột nhiên có một người xuất hiện. Hắn ta kinh ngạc nhìn thoáng qua, nhìn Lâm Bắc Phàm nói : “Vừa rồi ở đây hình như không có anh, anh từ đâu đến? À, bọn họ tựa hồ đang chơi trò đồ vui có thưởng với cảnh sát bên ngoài, ai mà biết được, những tên cướp này vừa rồi còn tỏ vẻ hung hăng độc ác, nhưng bây giờ lại không có động tĩnh gì, không biết đang làm cái trò quỷ gì”

“Đồ vui có thưởng?”

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa đã xỉu mất.

Mình ở trên lầu chiến đấu kịch liệt, mà đám cướp ở dưới lại chơi đùa, cũng không coi mình ra gì sao? Xem ra mình nên cho những tên Nhật Bản này một khóa giáo dục chính trị quá, để cho bọn họ trở thành một đám cướp chính quy quá.

Nhưng mà, hắn bây giờ thật đúng là bó tay mấy tên Nhật Bản này, tuy rằng bọn họ có chỉ số thông minh không được cao, nhưng mà cũng không thể quang minh chính đại chơi đồ vui có thưởng với đám cảnh sát được, toàn bộ tòa nhà đã bị bọn họ khống chế, mặc dù những người cảnh sát có bản lĩnh, nhưng cũng không thể khống chế được nhiều tên tội phạm trong một thời gian ngắn được, cho nên cả đám Nhật Bản mới cười nói không kiêng nể gì.

“Ồ? Anh còn chưa nói, anh rốt cục là ai? Tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?”

Người thanh niên kia lại hỏi.

Lâm Bắc Phàm nhìn người thanh niên này, đối phương cũng chỉ mới hai mươi tuổi, so ra còn nhỏ hơn mình, nhưng mà quần áo trên người đều là hàng hiệu, khuôn mặt thanh tú, thoát nhìn giống như công tử nhà giàu. Hắn mỉm cười nói : “À, tôi là con tin lâu hai, thấy ở dưới có động tĩnh, cho nên đến xem!”

“A? Anh là con tin lâu hai, xuống lầu một để làm gì?”

Người thanh niên trợn mắt ra hỏi.

Lẽ nào con tin có thể tùy tiện đi lại? Cái gì thế này?

“Haizzz, nghe nói con tin lâu một được đối xử tốt, cho nên mới xuống giúp vui!”

Lâm Bắc Phàm cũng bắt đầu nói chuyện phiếm.

Những người xung quanh nghe vậy đều cảm thấy đầu óc choáng váng, cái gì mà con tin được đối xử tốt? Ai nói vậy? Ở giữa còn có hơn hai mươi cái xác đang chảy máu đầm đìa, đối xử tốt cái con mẹ gì?

Người thanh niên này nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, phát hiện ra đối phương đang mang mặt nạ, ngay cả tướng mạo cũng không nhìn rõ, hơn nữa bộ dáng của đối phương rất là thoải mái, tựa hồ không giống như là con tin, mà ngược lại giống như một khách du lịch vậy, không khỏi nghi hoặc hỏi : “Lẽ nào con tin lâu hai đều mang mặt nạ? Những tên cướp này cũng quá kỳ quái rồi sao?”

“À, đúng vậy, ai biết bọn họ bị cái gì chứ, làm cho tôi cũng nghi ngờ!” Lâm Bắc Phàm mở to mắt nói dối, cái này còn thật hơn cả diễn viên trong phim nữa, làm cho những người chung quanh đều trợn tròn mắt lên, anh nghĩ rằng chúng tôi ngu sao? Làm gì mà có kẻ cướp nào như vậy?

Một cô bé bên cạnh không nhịn được tò mò hỏi : “Anh rốt cục là ai? Nhanh nói một chút đi, ở đâu có kẻ cướp như vậy? Chẳng lẽ đều cho mọi người một cái mặt nạ? Anh nhanh mở ra đi, để cho mọi người nhìn thấy mặt của anh nữa!” Nói xong liền dùng tay nhỏ hươu về cái mặt nạ của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm vội vàng tránh né tay nhỏ của nàng, làm ra vẻ thua cuộc, nói : “Được rồi, được rồi, tôi đầu hàng, tôi nói cho các người biết, thật ra tôi là siêu nhân Trung Quốc do tinh cầu SS phái đến, nhìn thấy các người gặp nguy hiểm ở đây, cho nên đến đây để cứu các người, vừa rồi tôi đã khống chế tất cả bọn cướp trên lầu, chỉ còn lại những người ở đây thôi!”

Cả đám người đều choáng váng.

Người này có phải là điên rồi không, ngay cả lời này mà cũng nói ra, cho nên đều tặng cho hắn một cái nhìn khinh bỉ.

Còn người thanh niên kia thì bất đắc dĩ thở dài nói : “Tôi nói người anh em này, chúng tôi đều nhìn ra anh đang tỏ vẻ, nhưng mà, dưới tình huống như vậy, tỏ vẻ không dùng được đâu, trừ khi anh là siêu nhân thật, anh nhìn xem? Bên kia có hơn ba mươi người Nhật Bản, trong tay người ta đều là súng thật đạn thật, chỉ cần một viên thôi cũng có thể làm cho đầu anh nổ hoa”

Lâm Bắc Phàm hơi lắc đầu, nói : “Thật ra, tôi là siêu nhân mà, tôi quả thật là muốn cứu các người, bây giờ nếu các người muốn rời khỏi đây, thì nhanh chóng rời khỏi cửa sau đi, những tên bắt cóc ở đây cứ giao cho tôi, không động đến các người đâu”

Hắn thuận tiện chỉ ra một hướng phía sau, ý bảo chỗ đó là cửa sau đấy. Cả đám người đều ngơ ngác nhìn hắn, chẳng lẽ hắn là siêu nhân thật?

Người thanh niên kia lắp bắp nói : “Vị huynh đệ này, à không, siêu nhân, anh sẽ không lừa chúng tôi chứ? Đừng để chúng tôi vừa chạy đến chỗ kia, thì bọn họ đã chờ chúng tôi ở đó, chúng tôi chẳng phải sẽ chết hết sao?”

Hắn thấy thế cục bây giờ đã ổn định rồi, cũng không muốn mạo hiểm, cũng không muốn chết không rõ ràng.

“Haizzz!” Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu, thở dài nói : “Tôi chỉ có lòng tốt nhắc nhở mọi người thôi, một hồi cảnh sát ập vào, không chế những tên cướp này, lỡ như mà xuất hiện ngộ sát cái gì đó, hoặc là những tên này điên lên, làm ra những hành vi biến thái thì rất có thể...”

Người thanh niên này nghe xong sắc mặt liền trắng bệch, cả người run lên liên tục. Cả bọn vừa rồi đều được nghe đoạn nói chuyện giữa bọn cướp và cảnh sát ên ngoài, biết bọn họ đang thương lượng cái gì, lỡ như một hồi cảnh sát thật sự tấn công vào, vậy thì bọn họ thật sự sẽ bị kẹt bên trong, đây quả thật không phải là một nơi an toàn.

Bọn họ đều nhìn nhau vài lần, sau cùng âm thầm quyết định, dù không biết lời nói của người đeo mặt nạ này là thật hay giả, nhưng mà cũng phải đi thử một lần, dù sao thì thời gian cũng không đợi người, bọn họ cũng không muốn tốn thời gian ở đây.

Bọn họ sau khi đã nghĩ thông suốt, cũng bắt đầu thừa dịp đám Nhật Bản không chú ý, cúi đầu khom lưng lén lút đi về hướng cửa sau, lúc đầu chỉ có vài ba người, nhưng mà sau khi bọn họ phát hiện ra cửa sau không có ai ngăn cản, thì tiếp theo là mười mấy người đi ra, rồi lại tiếp tục mười mấy người, làm cho cả sảnh loạn lên, ai ai cũng rất sợ bị bỏ lại phía sau, sợ những tên cướp này giết chết, cho nên ai cũng muốn chạy thật nhanh.

“Mẹ kiếp, đứng lại, nghe không?”

Cái thằng lùn Nhật Bản kia nhìn thấy những người này bỏ trốn, vội vàng móc súng lục trong tay ra, định nổ súng về hướng người thanh niên gần nhất.

Đã thấy một bóng người chột lóe, một người đã cười tủm tỉm đứng trước mặt hắn, vẫy vẫy tay phải : “Hi!”

“Hi?”

Tên lùn hơi sững sốt, người này tại sao lại nhanh như vậy? Ngay cả hắn đến thế nào cũng không biết, lẽ nào người này là quý? Không biết thế nào mà hắn cũng vẫy tay về hướng đối phương và nói : “Hi!”

Nhưng mà, hắn ta lập tức nhớ ra người này là kẻ địch, chứ không phải là bạn, trên trán của hắn liền toát ra mồ hôi lạnh, vội vàng giơ súng lên bắn.

Nhưng mà, một cảnh tượng kinh người xuất hiện, viên đạn còn chưa đến gần, thì trên người Lâm Bắc Phàm đã xuất hiện tia sáng màu vàng, bắn ra bốn phía, ánh sáng chói lọi đặc biệt, giống như một ánh mặt trời tỏa sáng vậy.

“Mẹ kiếp, đây là thứ gì?”

Những tên Nhật Bản ở đây, ngay cả tên lùn cũng kinh ngạc kêu lên, cảm thấy con mắt của mình không mở được nữa, cả người bắt đầu run lên.

Lâm Bắc Phàm mạnh mẽ đón lấy viên đạn của tên lùn bắn đến, hai tay liên tục quơ lên, khi bọn họ còn đang kinh ngạc, thì tên lùn này và tên đứng bên cạnh hắn đã bị nắm cổ, và trực tiếp ném ra ngoài cửa.

“Mẹ kiếp, ôi...” Cái tên lùn này bị ném ra ngoài làm cho đầu óc choáng váng, trước mắt thành một màu đen, đang muốn đứng lên, thì đã bị mấy người cảnh binh nhanh tay lẹ mắt lao lên khống chế lại, mà tên còn lại cũng đã bị khống chế, nhưng lại muốn phản kháng, thế là trực tiếp bị cho ăn vài cái báng súng, làm cho bọn họ yên tĩnh lại.

Những tên còn lại trong tầng một đều kinh hãi không gì sánh được, thật không ngờ rằng lại được thấy một cảnh tượng kinh khủng như vậy, cái này còn lợi hại hơn âm dương sư bên nước của họ nữa, đây quả thật đã vượt qua phạm trù của nhân loại rồi. Bọn họ làm sao mà dám nổ súng về hướng đối phương? Cái này quả thật là một hành vi tự sát, bọn họ đều hét lớn một tiếng, nhào về hướng Lâm Bắc Phàm.

“Bốp bốp bốp...”

Mấy tiếng động vang lên, hơn ba mươi tên cướp đều bắt đầu phun máu, phun ra giữa trời, bọn họ bay lượn vài vòng trên không trung, rồi cuối cùng té cái rầm xuống đất.

Lâm Bắc Phàm vuốt cằm, hứng thú nói : ” Tốc độ của bọn họ tựa hồ không chậm!”

422. Chương 424: Hậu Quả Của Ghen

Từ phía sau Lâm Bắc Phàm chạy ào đến hơn mười cảnh sát, nhanh chóng khống chế những kẻ cướp còn chưa mất mạng, từ thân thủ và kỹ thuật bắn súng của họ, sợ rằng đều là những người nổi bật bên trong sổ cảnh sát của Long Thiên Hữu, xem ra bọn họ đã muốn đánh bắt ngờ từ cửa sau, một hơi bắt hết những tên cướp này, không ngờ Lâm Bắc Phàm lại đánh bậy đánh bạ, giúp cho bọn họ bớt được nhiều việc. Hắn thấy bây giờ đã không còn chuyện của mình, vì vậy nhún vai, xoay người rời đi.

“Này, vị tiên sinh này, anh chờ một chút!”

Một cảnh sát nhìn thấy hắn, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó bước nhanh lại bắt chuyện.

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại, trên mặt lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, đáng tiếc là bởi vì còn mang mặt nạ, căn bản là không nhìn thấy nụ cười bên trong được, hắn mở miệng hỏi : “Ồ? Các người tìm tôi có chuyện gì?”

“Xin hỏi các hạ xưng hô thế nào? Lần này nếu không có anh hỗ trợ, chúng tôi thật đúng là không thể khống chế những tên cướp này!”

Người cảnh sát kia cũng nhìn ra đây là một cao thủ rồi, hơn nữa cũng là người tốt, cho nên mới nói như vậy, nếu không đám người của mình cũng không thể nào thuận lợi xông vào đây được, xem ra con tin của mấy tầng trên đều là do người này cứu cả, người như vậy, nhất định phải mượn lực, và tránh phát sinh xung đột với đối phương, để giữ bình an cho Nam Thành.

“Tôi à? Tôi là siêu nhân Trung Quốc, số điện thoại là 090 ra bờ sông mới có sóng, sau này có chuyện gì, các người có thể gọi cho tôi, điện thoại của tôi mở 24/24 đó, nhưng mà con người của tôi cũng bận rộn nhiều chuyện, nếu chỉ là trộm cướp bình thường thì đừng có gọi tôi nha, trừ phi là gặp phải vụ nào kinh khủng cỡ của anh Bìn ấy!”

Lâm Bắc Phàm nói xong những lời này, hai chân nhẹ nhàng bắn đi, cả người hóa thành một tàn ảnh, nhẹ nhàng bay nhảy lên tầng hai, tìm một chỗ không người, lúc này mới tháo mặt nạ ra, chui đầu ra ngoài cửa sổ, cũng giống như những người kia, xen lẫn vào đám đông.

Người cảnh sát kia thì toát mồ hôi lạnh ra, siêu nhân Trung Quốc? Còn dùng cả điện thoại di động? Cái này có phải quá xì tin rồi không? Còn nói cái gì mà bận rộn lắm, lẽ nào lại có siêu nhân xì tin như vậy? Siêu nhân Trung Quốc quả nhiên là không giống với loại siêu nhân mặc quần lót ở ngoài quần bó rồi.

“Ồ, Lâm đại ca, anh ... anh rốt cục đã bình an đi ra? Hừ chết bọn em” Khổng Băng Nhi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đi về hướng bọn họ, vội vàng vui vẻ chạy đến đón.

”Lão đại, cái màn vừa rồi cũng quá xì tin rồi? Cả đám người Nhật Bản bị treo ngoài cửa sổ, không khác gì xác ướp, không phải là anh làm chứ?”

Đôi mắt nhỏ của Trương Minh Thắng không nhìn được híp lại, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Lão đại của mình là một cao thủ, đây là một chuyện đáng chân thật, nhưng mà khổng chế được ba trăm kẻ cướp có súng trong tay, cái này không phải quá khoa trương rồi sao?

“Cái này sao có thể là tao làm?”

Lâm Bắc Phàm đương nhiên biết, lần này gây ra chuyện lớn như vậy, nếu như mà thừa nhận, vậy chẳng phải cả thế giới sẽ biết mình rất ghê gớm sao? Sợ rằng đến lúc đó ngay cả một ngày bình an cũng không có, lại còn bị ác long theo dõi, cho nên hắn thẳng thắn lắc đầu : “Không phải tao”

“Không phải là anh? Vậy sao anh ở bên trong hơn cả tiếng đồng hồ vậy?”

Trương Minh Thắng kinh ngạc hỏi.

“Cái này...” Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng gãi đầu : “Tao vừa xông vào, đã bị hai thằng đánh ngất mất tiêu, lúc đó hôn mê bất tỉnh rồi, lúc tỉnh lại thì thấy mọi chuyện đã kết thúc”

“Trời ạ, xỉu mất thôi”

Trương Minh Thắng, Khổng Băng Nhi và Đường Quả Quả ba người đều há to mồm ra, kinh ngạc nói.

“Haizz, cái này là không cẩn thận đó mà, tao cho rằng mấy tên này chỉ là một bữa ăn sáng, ai dè chúng lại cảnh giác cao như vậy, được rồi, không nói nữa, rốt cục là ai cứu bọn họ ra thế? Tựa hồ rất là xì tin đó nha!”

Lâm Bắc Phàm vội vàng thay đổi đề tài câu chuyện, mong rằng bọn họ không hỏi thêm về đề tài này.

“À, nghe người ở trong nói, tựa hồ là do một người tên là siêu nhân Trung Quốc làm”

Đường Quả Quả vội vàng trả lời.

“Siêu nhân Trung Quốc? Ghê gớm quá vậy!”

Lâm Bắc Phàm nghe xong không khỏi than lên nói.

“Nghe nói cả người siêu nhân Trung Quốc có phát ra ánh sáng, có vẻ là đao thương bất nhập, ngay cả bom nguyên tử cũng không nổ chết được, hơn nữa còn là một đêm làm mười ba lần!”

Trương Minh Thắng không biết nghe tin hành lang ở đâu, cũng không biết câu nào là thật, câu nào là giả, nói như đúng rồi vậy : “Hix, còn có phải là đàn ông không vậy, một đêm làm mười ba lần? Tôi thật sự muốn học tập hắn... a... ai đá tôi?”

Khổng Băng Nhi đỏ mặt, hung hăng liếc đối phương một cái, kêu lên : “Anh... anh còn nói bây giờ đó? Anh mà còn nói bây giờ, tôi khau cái mồm thú của anh lại”

“Ồ? Của tôi là miệng thú, chẳng lẽ của lão đại là miệng thơm? Lẽ nào cô đã thử qua?”

Trương Minh Thắng cố ý cười nói.

Mặt của Khổng Băng Nhi “bùng” một cái, đỏ rực cả 3lên6, ngay cả lỗ tai và cái cổ cũng rực đỏ, trong phương diện đầu vô mồm, nàng ta làm sao mà so với tên vô sỉ như Trương Minh Thắng? Nàng giơ chân lên, đạp một cái lên chân của đối phương, gắt giọng nói : “Tên ác ôn này, tôi ... tôi... tôi...” Nàng cảm thấy tim của mình đập loạn lên, giống như một con nai hoang loạn vậy, cái bí mật nhỏ từ trong đáy lòng này, sao lại bị tên khốn này nói ra chứ? Hắn ta cũng không biết chừa mặt mũi cho mình sao? Sau này ngàn vạn lần không cùng với hắn một chỗ, nếu không thì bí mật nhỏ của mình sẽ không còn nữa.

“Ôi... ôi... giết người...”

Trương Minh Thắng vô sỉ kêu lên, làm cho người đi đường liếc nhìn, không biết là xảy ra chuyện gì, nhìn thấy bọn họ đùa giỡn ở đây, lắc đầu, không biết đầu năm nay bị cái gì nữa, vừa mới xảy ra chuyện kinh khủng như vậy, mà đám người này vẫn cười giỡn được, thật 9du1ng là người không biết không trách được.

“Hừ, nói bậy tiếp đi!”

Khổng Băng Nhi sau khi chà đạp bàn chân của Trương Minh Thắng vài cái, hừ nhẹ nói.

“Tôi... tôi không nói bậy nữa, nhưng mà, lão đại, tôi vẫn rất hâm mộ anh đó, chị dâu nhỏ đối với anh không tồi, vừa rồi lúc anh vào trong, bọn họ sốt ruột đến nỗi khóc luôn, còn nói cái gì mà nếu anh không sống đi ra, nàng ta sẽ liều mạng với bọn cướp này!”

Trương Minh Thắng bắt đầu đùa giỡn, nói bậy tiếp.

Mặt của Khổng Băng Nhi lại đỏ lên theo từng cây số, cả giận nói : “Trương Minh Thắng...”

“A.... tôi chưa nói gì hết, chị dâu nhỏ không có khóc, nàng cười, còn nói rằng nếu anh chết rồi, nàng ta sẽ tìm một người đẹp trai hơn anh, ku tè hơn anh, lên giường còn lợi hại hơn anh!”

Trương Minh Thắng nhìn thế nào cũng giống một thằng đê tiện, nói ra lời nào cũng gây chấn động.

Khổng Băng Nhi tức giận quá, nhưng mà cũng không thể nào phản bác tên ác ôn này được, nàng ta chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn, bỗng nhiên, nàng cảm thấy có một bàn tay to ôm nhẹ vòng eo của mình, đầu tiên là cả kinh, sau đó nàng ta ngửi thấy một mùi quen thuộc trên người của đối phương, mặt cười của nàng lập tức đỏ lên, trên mặt lộ ra vẻ e thẹn.

Sợ rằng từ khi mình đến Nam Thành đến giờ, thì tên xấu xa này chỉ ôm mình mới có một lần?

Nàng ta cảm thấy tim mình đập rất nhanh, như muốn lọt ra ngoài, giống như là, những bất mãn và lo lắng vừa rồi đã không còn, nàng ta bỗng nhiên cảm thấy mình là người con gái hạnh phúc nhất thế gian này, thì ra, hạnh phúc lại gần như vậy.

Từ trong đôi mắt ửng đỏ của đối phương, Lâm Bắc Phàm biết nàng đã khóc, trong lòng ngoại trừ cảm động ra còn có thích, hắn ôm chặt lấy đối phương, làm cho nàng ở trong lòng mình, phả một hơi vào cạnh lỗ tai của đối phương nói : “Nha đầu ngốc, chồng của em là siêu nhân, làm sao mà có khả năng gặp chuyện không may!”

“Em... em nào có!”

Giọng nói của Khổng Băng Nhi trở nên mềm nhũn, không còn hung dữ như vừa rồi, có sự ôn nhu mềm mại của con gái, mà nàng cũng hận rằng đối phương không thể ôm mình mãi được, cho đến thiên trường địa cửu.

“Không có lo cho anh?”

Lâm Bắc Phàm cố ý hỏi.

Khổng Băng Nhi đỏ mặt, trừng mắt nhìn hắn, nhưng mà trong mắt đều là tình ý yêu thương nồng đậm, cái này và cái liếc nhìn Trương Minh Thắng hoàn toàn khác nhau, gắt giọng nói : “Anh và tên mập này chỉ biết nói bậy!”

“Ồ, cái này sao lại liên quan đến tôi?”

Trương Minh Thắng ở một bên cười đều nói.

Lâm Bắc Phàm thừa dịp những người khác không chú ý, khẽ hôn lên vành tai của Khổng Băng Nhi, nhẹ giọng nói : “Băng Nhi, em thật là thơm, anh muốn cả đời này đều ôm em như vậy!”

“Anh đáng ghét muốn chết”!

Khổng Băng Nhi tuy rằng nói vậy, nhưng trong lòng vô cùng ấm áp, vô cùng hài lòng.

“Vậy anh cứ ôm nàng ta tiếp đi, có cần tôi chế cho hai người một cái lồng sắt không, nhốt hai người lại, thế là hai người có thể ôm nhau cùng một chỗ đấy!”

Một giọng nói lạnh lùng vang lên bên cạnh.

Lâm Bắc Phàm và Khổng Băng Nhi đều giật mình, mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng, vội vàng tách nhau ra.

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên nhìn bầu trời trong xanh, lẩm bẩm : “Ngày hôm nay quả thật là một ngày tốt, đúng là một ngày lành để du lịch, không bằng chúng ta đi leo núi nha?”

“Như vậy sẽ giúp cho thân thể khỏe mạnh, chống lại bệnh tật” Khổng Bằng Nhi cũng vội phụ họa theo : “Em đến Nam Thành lâu như vậy, vẫn còn chưa đi thắng non nước tại Nam Thành, không bằng chúng ta đi leo núi đi, hít thở khí trời, tăng cường sự trao đổi dưỡng chất!”

Long Yên Nguyệt đi đến trước mặt hai người bọn họ, đôi mắt đẹp liếc nhìn hai người, bên trong có một tia lạnh lùng hỗn loạn, làm cho cả hai có cảm giác lạnh từ đầu đến chân, không nhịn được run lên vài cái.

“Ồ, Tiểu Nguyệt, em đến khi nào vậy?”

Lâm Bắc Phàm làm ra vẻ ngạc nhiên kêu lớn : “Ồ đây rất nguy hiểm, em mau rời đi đi, coi chừng bọn cướp trả thù em đó!”

Hắn lộ ra một vẻ quan tâm nhiệt tình.

“Đúng vậy... những tên cướp này rất điên cuồng, làm em sợ muốn chết!”

Khổng Bằng Nhi cũng vỗ nhẹ ngực, làm ra vẻ sợ hãi, khuôn mặt nhỏ nhắn còn có chút tái nhợt.

”Kẻ cướp rất điên cuồng?”

Long Yên Nguyệt cười tủm tỉm hỏi lại một câu, nhưng mà trong mắt lại không có ý cười gì cả.

“Đúng vậy, rất điên cuồng!”

Lâm Bắc Phàm nuốt nước bọt, vất vả gật đầu. Long Yên Nguyệt nhìn nhìn Lâm Bắc Phàm gần hai phút, sau đó mới nói : “Thấy anh lần này cứu nhiều người như vậy, coi như là tôi không phát hiện ra cái gì cả, nếu như mà để lần sau tôi phát hiện ra có người lén lút làm gì đó, đừng trách tôi... hừ!”

Nàng ta gờn nắm đấm lên, nói một câu gì đó, rồi quay người rời đi.

“Ồ, siêu nhân Trung Quốc không phải là anh!”

Lâm Bắc Phàm vội vàng giải thích, đáng tiếc là đối phương không có nghe hắn giải thích.

Lâm Bắc Phàm sờ mũi, lẩm bẩm : “Vì sao nàng ta lại nói mình là siêu nhân Trung Quốc nhỉ?”

“Siêu nhân đại ca, tôi rất cực đã tìm được anh... hix hix... anh ký tên giúp tôi với, tôi muốn bá anh làm thầy!”

Bỗng nhiên trong đám người truyền ra một giọng nói rất là lớn, một bóng người chạy đến hướng bọn họ.

423. Chương 425: Bái Sư

Cả đám người Lâm Bắc Phàm run lên, thẳng khốn nào vậy? Tự nhiên là gọi như vậy? Bọn họ nhìn theo hướng giọng nói, đã thấy người thanh niên trong đại sảnh tầng một đang đi về hướng mình, chỉ nhìn cách ăn mặc của đối phương thôi cũng biết thân phận của đối phương không tầm thường rồi, đáng tiếc là không biết đối phương tên gì.

Lâm Bắc Phàm sờ sờ cái mũi của mình, nghi hoặc hỏi : “Anh tìm tôi à?”

Người thanh niên kia bước lại trước mặt Lâm Bắc Phàm, vui mừng vô cùng, giống như là một con khỉ vậy, nhảy nhót kêu la : “Siêu nhân đại ca, tôi rất cực đã tìm được anh rồi, tôi còn tưởng rằng không tìm được chứ, hix hix...” Hắn ta kích động đến nỗi muốn ôm lấy Lâm Bắc Phàm một cái, nhưng mà bị Lâm Bắc Phàm đá cho một cái té lăn ra đất, làm cho hắn ôm bụng cả nửa ngày.

Lâm Bắc Phàm cũng nhận ra xung quanh có nhiều người đang nhìn mình bằng cặp mắt khác thường, hơn nữa trong đó còn có vài phóng viên, điều này làm cho trên trán của hắn xuất hiện vài giọt mồ hôi, nếu như để cho những người này biết mình chính là siêu nhân Trung Quốc, chỉ sợ bọn họ không ăn tươi nuốt sống

mình là không được rồi. Hắn cố ý nổi giận lên, quát : “Anh nói bậy cái gì đó? Tôi là Lâm Siêu, không phải là siêu nhân, anh ăn nói cái kiểu gì kỳ cục vậy? Có tin tôi đã thêm một cái nữa không?”

Những người khác nghe như vậy, đều lộ ra vẻ thất vọng, còn tưởng rằng đã tìm được siêu nhân Trung Quốc rồi, thật không ngờ người ta lại tên là Lâm Siêu, chứ không phải là siêu nhân, âm thầm khinh bỉ người thanh niên kia, gọi lung tung cái gì đó, khiến cho bọn họ vui mừng hụt, nể không phải thấy người này ăn mặc không bình thường, sợ rằng đã đập cho hắn một trận rồi, cho hắn biết vì sao hoa nhài lại hồng.

Người thanh niên kia vất vả đứng dậy, đang muốn nói gì cái gì đó, thì Lâm Bắc Phàm đã túm lấy cái lỗ tai của hắn, nhỏ giọng nói : “Nếu như anh mà còn ở đây nói bậy, tôi sẽ cắt chym anh đấy, cho anh đi luyện Quỷ Hoa Bảo Điển luôn”

Người thanh niên kia nhất thời giật mình ôm lấy đùi quần của mình, cười làm lành : “Siêu ca, tôi... tôi sai rồi, thứ kia của tôi rất là quý giá, đầu của đàn ông có thể chặt, máu có thể chảy, nhưng mà tiểu JJ thì không thể mất được, hạnh phúc nửa đời sau của tôi còn phải nhờ nó, ngàn vạn lần đừng có chặt nó!”

Khổng Băng Nhi, Trương Minh Thắng và Đường Quả Quả nghe xong câu này, đều trừng to mắt, ngơ ngác nhìn hắn ta.

Tại sao tên này lại có tính cách y chang Trương Minh Thắng vậy? Quả thật là đi ra từ trong một cái khuôn rồi.

Lâm Bắc Phàm túm lấy tay hắn, rồi vẫy tay về hướng đám người, và nhanh chóng biến mất giữa đám đông.

Bốn người bọn họ đến một cái quán ăn gần đó, Lâm Bắc Phàm vừa ngồi xuống, người thanh niên liền làm ra vẻ kích động nói : “Siêu nhân đại ca, cầu xin anh nhận tôi là đồ đệ, tôi nhất định sẽ hầu hạ anh thật tốt, anh muốn tiền tôi trả thù lao, muốn xe tôi sẽ cho xe, muốn gái tôi sẽ cho gái, dù sao thì yêu cầu gì của anh cũng là yêu cầu của tôi.

“Kịch” một tiếng.

Hắn ta trực tiếp quỳ xuống đất, đập đầu liên tục, cứ như là muốn tự tử vậy, làm cho những người khách trong quán đều liếc nhìn, không biết bọn người này có lẽ nghĩ gì nữa, chẳng lẽ là quý tộc cổ đại của Trung Hoa?

Lâm Bắc Phàm nhíu mày, cầm lấy ly bia trước mặt, nhẹ nhàng nhấp môi, nhìn những người xung quanh một cái, sau đó mới hỏi : “Sao cậu biết tôi? Tôi không mang mặt nạ, quần áo cũng khác, không phải đoán mò chứ?”

“Siêu nhân đại ca, tôi...” Người thanh niên kia gấp gáp nói.

“Đứng lên mà nói, tôi không thích có người quỳ gối trước mặt tôi!”

Lâm Bắc Phàm nói.

“A, siêu nhân đại ca!”

Người thanh niên kia vội vàng đứng lên, cười lấy lòng đi đến gần, thấp giọng nói : “Vừa rồi lúc ở trong sảnh, tôi thừa dịp anh không để ý, đã điểm nhẹ lên cổ của anh một cái, dựa vào cái vết đỏ đó mà tôi tìm được anh!”

Hắn cũng cảm thấy rằng, biện pháp này hơi bị dễ tiện, có chút đáng thẹn, cho nên mới ngượng ngùng cười, cơ mặt thì méo xị.

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn hắn, rồi giơ tay sờ sờ lên cổ của mình, liền sờ thấy có một điểm ẩm ướt, rút tay về nhìn, trời ơi đó là máu người, điều này làm cho Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa đã nói điên lên, cái tên khốn any, dám bôi máu người lên trên cổ mình, không sợ mình bị nguyên rửa đến chết sao? Hắn tức giận đến đỏ mặt, mặt đỏ không khác gì Quan Công cả.

“Hắc hắc, siêu nhân đại ca, tôi làm vậy cũng chỉ vì muốn tìm được anh thôi, anh cũng biết mà, người Trung Quốc chúng ta có rất ít những nhân vật siêu cấp như anh, làm sao tôi có thể để cho anh trốn?”

Người thanh niên kia cười vô sỉ, xoa xoa hai bàn tay, cười gian không ngừng.

Trương Minh Thắng sợ hãi kêu lên : “Tôi đã nói lão đại là siêu nhân Gao mà, hồi nãy anh không còn chịu thừa nhận, bây giờ thì lộ ra đấy thôi?”

Vừa rồi hắn nghe Lâm Bắc Phàm phủ nhận việc mình là siêu nhân Trung Quốc, nhưng mà hắn nghĩ rằng người có thể làm ra một chuyện kinh thiên động địa như vậy, ngoại trừ lão đại ra thì chẳng còn ai cả, thật đúng là không còn người nào có khả năng làm được, bây giờ nghe người thanh niên nói vậy, càng thêm xác định chuyện đó.

Khổng Bằng Nhi và Đường Quả Quả hai người cười cười nhìn Lâm Bắc Phàm, giống như muốn nhìn thấu hắn vậy.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy thân phận của mình đã bại lộ rồi, muốn cãi cũng không được, chỉ có thể cười xấu hổ : “Tôi chỉ tùy tiện đùa với họ một chút thôi, chơi có chút, ai ngờ bọn họ thật sự coi tôi trở thành siêu nhân Trung Quốc gì đó, hắc hắc, tôi cũng không muốn trở thành chuột bạch cho đám phóng viên đâu, cho nên...”

“Siêu nhân đại ca, anh rốt cục đã thừa nhận, hix hix... nhận tôi làm đồ đệ đi!”

Người thanh niên kia lại kêu ầm lên.

Lâm Bắc Phàm rung mình, thằng nhóc này không phải có hứng thú với đàn ông chứ? Tại sao cứ dùng mãi một chiêu như vậy?”

“Ê, thằng nhóc, mày tên là gì? Muốn lão đại của tao làm sư phụ, sao có thể chỉ nói miệng là xong? Ít nhiều gì cũng phải có lễ vật? Dù sao thiếu lễ vật thì lão đại của tao cũng không nhận mày làm đồ đệ đâu!” Trương Minh Thắng vênh vao nói.

“A, sư phụ, con là Tư Đồ Lượng, là người của Tư Đồ gia, con đã chuẩn bị lễ gặp mặt cho sư phụ rồi, mong rằng sư phụ thích!” Người thanh niên kia vội cười nói : “Con chuẩn bị chuyển quyền sở hữu một căn biệt thự cho sư phụ, diện tích không quá lớn, chỉ khoảng năm ngàn mét vuông thôi, nhưng mà vẫn có thể ở thoải mái được, không ai quấy rầy, bên trong đã được chuẩn bị tốt, còn có ba chiếc xe thể thao mới tinh, còn có một phần lễ vật là mười tuyệt sắc mỹ nữ mà con thu nạp trên toàn bộ thế giới, mong rằng sư phụ có thể vui lòng thu nhận!”

“Mười mỹ nữ?”

Trương Minh Thắng há to miệng ra, nước miếng chảy ròng ròng, mắt thì hóa thành mắt lợn.

“Đúng vậy, hai người đến từ nước Anh, một người từ Tây Á, một người từ châu Đại Dương, một người từ Mỹ, còn một người đến từ Ấn Độ, một người ở Singapo, một người ở Nhật Bản, và một người Hàn Quốc, và có một người ở châu Phi nữa!”

Tư Đồ Lượng vội vàng giới thiệu, quả thật là không khác gì một thằng ma cô chần dốt gái cả.

“Mẹ kiếp, bản lĩnh của mày thật không nhỏ, có thể mời dự họp liên hiệp quốc luôn!” Trương Minh Thắng hâm mộ nói.

“Bình thường, bình thường thôi, tại vì tôi bình thường thích sưu tập mỹ nữ, cho nên trong nhà cũng có vài người, nhưng mười người này tôi đã lựa chọn rất cẩn thận, bảo đảm là cực phẩm trong cực phẩm, hơn nữa tuổi chỉ từ mười lăm đến hai mươi hai thôi, và toàn bộ đều là nữ, hơn nữa phương diện trong chuyện đó tuyệt đối là cao thủ, bảo đảm rằng anh có thể thoải mái đến chết đi sống lại, hơn nữa còn có một bạch hổ (tiếng anh gọi là No Hari In There =))), một người biến phun triều (Cái này không rõ, hình như là Gunwater =))), hai người là chị em sinh đôi, một Loli (mặt của baby, dáng baby, có thể sẽ là loại super flat, nhưng ở dưới lại không có baby đâu => It's Loli @_@) Đều là những mỹ nữ cực kì hiếm thấy, nếu lão đại thích loại mỹ nữ gì, có thể nói cho tôi biết, tôi nhất định sẽ dâng cho anh trong hai ngày!”

Tư Đồ Lượng nói lấy lòng Trương Minh Thắng.

“Tốt, tốt, lão đại, chuyện này lời rồi, sát!”

Khóe miệng của Trương Minh Thắng tràn ra đầy nước bọt, trong mắt đầy ánh sao nhỏ, những cô nàng trên toàn thế giới này, quá hấp dẫn người phải không? Có nhiều mỹ nữ như vậy, quả thật là... đột nhiên hắn cảm

thấy chân của mình đau quá, hơn nữa còn truyền cơn đau trực tiếp lên não, làm cho hắn kêu thảm thiết lên : “A, ai... ai đạp tao? Tao liều...”

Hai má của Khổng Băng Nhi đỏ ửng, trầm giọng nói : “Anh nói cái gì?”

Những người này bị cái gì vậy? Mở miệng ra là mỹ nữ và gái đẹp, quả thật là không coi mình ra gì, nếu như Lâm Bắc Phàm mà nhận mười mỹ nữ này, vậy chẳng phải là mình chẳng còn một chút địa vị gì sao? không cho hắn một bài học, chẳng phải là rất mất mặt của mỹ nữ không?

Trương Minh Thắng âm thầm tự trách mình quá đắc ý, quên mất ở đây còn hai cô gái nữa, hắn vội vàng cười ha hả nói : “Tôi? Tôi nói cái gì? Ý của tôi là, chuyến đi buôn này không tốt, sao có thể bắt con gái nhà người ta làm lẽ vật chứ? Tôi tuyệt đối phản đối trăm phần trăm, cho nên lẽ vật này chúng ta không thể nhận được!”

Câu cuối cùng này hắn nói dành cho Tư Đồ Lượng, nhưng mà trong đôi mắt nhỏ của hắn vẫn đầy ánh sao, bên trong có ý nghĩa gì thì ai mà biết.

“A? Tôi nói sai rồi, không có phần lẽ vật này đâu!”

Tư Đồ Lượng cũng cực kỳ thông minh, vội vàng phụ họa theo.

Lâm Bắc Phàm trợn trắng mắt nhìn, tên Tư Đồ Lượng và Trương Minh Thắng này quả thật đúng là ở chung chuồng heo mới ra, há mồm ra là mỹ nữ, chẳng lẽ không sợ bây giờ chơi điên cuồng quá, về sau không dùng được sao? Hắn hơi lắc đầu, mở miệng nói : “Tư Đồ Lượng sao? Vừa rồi cậu nói muốn bái tôi làm thầy, vậy cậu muốn học cái gì?”

“Con muốn học cái môn đao thương bất nhập của sư phụ!”

Tư Đồ Lượng hâm mộ nói.

“Đao thương bất nhập?”

Lâm Bắc Phàm sửng sốt.

“Đúng vậy, là cái thần công mà hồi nãy mấy tên Nhật Bản bắn súng mà không chết ấy, không phải là thần công đao thương bất nhập sao?”

Tư Đồ Lượng giải thích cho đối phương, để tránh bị hiểu lầm.

“À, cái đó hả, trên người của tôi có mặc áo chống đạn, cho nên không chết!”

Lâm Bắc Phàm vô sỉ nói.

“A? Áo chống đạn? Vậy vừa rồi sao anh có thể phát ra ánh sáng?”

“Ồ, cái này hả, là tôi có mang theo một cái đèn pin, cho nên mới phát sáng, cái đó chỉ để lừa mấy tên Nhật Bản thôi!!”

Lâm Bắc Phàm nhún vai, bắt đầu dĩ nhiên.

“không phải chứ? Lẽ nào anh thật sự không có thần công đao thương bất nhập gì đó?”

Tư Đồ Lượng thất vọng nói.

“Cái này, tôi tạm thời chưa có!”

Lâm Bắc Phàm ngượng ngập nói.

“Xong rồi, xong rồi... tôi còn tưởng có thể sẽ được học thần công đao thương bất nhập, sau đó có thể giành thắng lợi trong cuộc thi, lần này thì tiêu rồi, sau này tôi nên làm cái gì bây giờ.... hix hix... có cả một đồng gái, mà ngày hôm đó chết queo rồi thì sao đây? không bằng tôi chết đi cho rồi”

Tư Đồ Lượng nhất thời khóc lóc thảm thương, thoát nhìn vô cùng thương tâm.

424. Chương 426: Tứ Đại Gia Tộc Cường Hãn

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng hai người còn chưa thấy qua thăng đàn ông nào khóc thê thảm như vậy, tuy rằng đối phương có cảm giác giả bộ, nhưng mà thấy một thăng đàn ông khóc lóc như vậy, trong lòng cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Người ta đã liều mạng như vậy rồi, khóc khóc không biết xấu hổ, ít nhiều gì cũng có chút ý tứ chứ?

Lâm Bắc Phàm giả bộ ho khan vài tiếng, nói : “Cái gì Lượng ơi, cậu vừa nói cuộc đấu, là cái đấu gì vậy? Sao lại liên quan đến tương lai của cậu? Còn nói cái gì mà sau này không được tán gái, lẽ nào cái đó và võ công của cậu có liên quan gì? Chẳng lẽ gia tộc của cậu là một gia tộc vô thuật?”

Tư Đồ Lượng lúc này mới lau nước mắt, thấp giọng nói : “Lão đại, anh không biết tứ đại gia tộc của Trung Quốc xưa nay có một quy định bất thành văn, đó chính là võ giả đệ nhất, kẻ yếu sau cùng, cứ mỗi ba năm đều phải tiến hành một trận tỷ võ, Tư Đồ gia của tôi lần này có tổng cộng hơn ba mươi người tham gia cuộc đấu này, nếu như đoạt được giải nhất, được thưởng năm trăm triệu nhân dân tệ, hạng hai được một trăm triệu nhân dân tệ, cứ thế mà đi xuống, nhưng mà nếu đứng trong hàng năm người cuối cùng, thì tiền tiêu vặt mỗi năm sẽ bị trừ năm mươi triệu, anh nói cái này không có lấy mạng của tôi sao, sau này tôi làm sao mà tán gái? Hu hu hu...”

Hắn lại che mặt tiếng, tiếp tục lại khóc lóc, làm cho những người xung quanh đều hứng thú nhìn qua cái này, không biết là một thăng đàn ông như hắn tại sao lại khóc, lẽ nào bị vợ bỏ? Hoặc là bị một con khủng long nữ cưỡng hiếp?

“Cái này, tiền tiêu vặt mỗi năm của cậu là bao nhiêu?”

Trương Minh Thắng hứng thú hỏi một câu.

“À, chỉ có hai trăm triệu nhân dân tệ thôi!”

Tư Đồ Lượng thấp giọng trả lời.

“Sát, hai trăm triệu, Tư Đồ gia của cậu cũng có thừa tiền quá?”

Trương Minh Thắng trừng to mắt, tròn mắt thiếu chút nữa đã lộn ra ngoài, nhưng mà không riêng gì hắn, ngay cả Lâm Bắc Phàm, Khổng Băng Nhi và Đường Quả Quả cũng bị giật mình hoảng sợ.

Tiền tiêu vặt mỗi năm nhiều như vậy, nếu như không có những thứ tiêu dùng khác, vậy một năm hắn xài hết bao nhiêu?

Bọn họ dù sao cũng là người có tiền, nhưng so với người ta thì lại có cảm giác giống như ăn xin ở đầu đường vậy, mặt đỏ bừng bừng, hận không thể tìm một cái lỗ chui xuống, cái cảm giác này thật là khó chịu.

Trương Minh Thắng không nhịn được, tò mò hỏi : “Đúng rồi, Tư Đồ Lượng, gia tộc của cậu rốt cục làm cái gì vậy? Sao có khả năng cho cậu nhiều tiền tiêu vặt như vậy? Tiền tiêu vặt một năm của tôi, cũng không hơn được mười triệu nữa là, tôi còn tưởng rằng mình đã nhiều tiền lắm rồi, nhưng mà so với cậu, tôi phát hiện ra là cách một trời một vực, cái cảm giác này thật là khó chịu!”

“À, tôi cũng không biết làm ăn cái gì nữa, tựa hồ có quan hệ đến súng ống, tựa hồ có quan hệ đến thuốc phiện, dù sao thì cái gì kiếm ra nhiều tiền, cái gì có lợi lớn thì làm thôi!”

Tư Đồ Lượng cũng không để ý, trả lời.

Trên trán mỗi người đều xuất hiện mồ hôi lạnh.

Thì ra tứ đại gia tộc này là bốn gia tộc hắc đạo, làm những chuyện có tính phiêu lưu cực cao, và nguy hiểm đến tính mạng rất cao, bọn họ tuy rằng cũng đã gặp qua hắc đạo, nhưng bây giờ so sánh với Tư Đồ gia, quả thật giống như là đứng dưới chân núi ngó lên đỉnh nói vậy, đã có ai gặp qua người nào lẫn lộn trong hắc đạo mà một năm cho con cái hai trăm triệu tiền tiêu vặt? Ai thấy qua người nào lẫn lộn trong hắc đạo mà có phong cách như vậy? Cả bọn đều âm thầm sợ hãi, hắc đạo quả nhiên là một nghề nghiệp rất có tiền đồ.

Lâm Bắc Phàm dùng sức nuốt nước miếng, lúc trước cho rằng mấy trăm triệu đô la trong tài khoản của mình đã ghê lắm rồi, nhưng bây giờ so với người ta, mình quả thật là không tính cái gì cả. Hắn không khỏi

cười ngượng nói : “Được rồi, Tư Đồ Lượng, cậu vừa nói tứ đại gia tộc gì đó, trừ Tư Đồ gia của cậu ra, còn có tam đại gia tộc khác?”

“À, là Tây Môn gia, Đông Phương gia và Nam Cung gia!”

Tư Đồ Lượng trả lời.

“Lẽ nào bọn họ cũng giống như gia tộc của anh, buôn lậu súng đạn và thuốc phiện? Xem ra, tứ đại gia tộc này đúng là có tiền thật”

Trong mắt của Khổng Bằng Nhi cũng nổi sao lên, hắc đạo tốt như vậy sao, thế thì mình sau này cũng đi lẫn lộn trong hắc đạo thôi, một năm kiếm được hai trăm triệu tiền tiêu vặt, cái này cũng đủ cho mình mua bao nhiêu chiếc Ferrari nhỉ? Nhưng mà cái này tựa hồ rất nguy hiểm, lỡ như cảnh sát bắt được, sợ rằng cha của mình cũng không cứu được, nghĩ lại thấy thôi đi, bình an đầu tiên.

“A, cái đó cũng không phải, có người nói Tây Môn gia thành lập một quân đoàn đánh thuê tại châu Phi, có khoảng hơn ba mươi ngàn người, ai trả thù lại thì giúp nuog72i đó, ai không trả tiền thì giết, các người cũng biết rồi đó, châu Phi thiếu nhiều cái lắm, chỉ có chiến tranh là không thiếu thôi, cho nên không lo không có mồi làm ăn, cái này, có người nói hai tháng trước họ được trả tiền để tiêu diệt một quân đội chính quy ở một nước, đánh người đứng đầu nước đó thành thịt chó bằm vụn, để cho đảng đối lập của chính phủ hoan hô vui vẻ, nhanh chóng chiếm lấy chính quyền!”

Tư Đồ Lượng nói những sự khủng khiếp này cứ như là đang nói đùa vậy, trên mặt còn có cả nụ cười nữa.

Khóe miệng của bốn người Lâm Bắc Phàm đều run lên, Đường Quả Quả hồi nhỏ ở trong nhà cũng chưa từng nghe đến mấy cái này, chưa từng gặp loại chuyện này, nghe xong mắt trợn trắng, tim đập nhanh hơn, và thiếu chút nữa đã bất tỉnh.

Thế giới này thật kinh khủng, thật là đáng sợ.

“À, tiền thuê hình như cũng không ít, nghe nói là một mỏ vàng nhỏ, mỗi năm cũng khai thác được một ít, cũng chẳng biết là nhiều hay ít, không giống với Đông Phương gia, bọn họ thành lập một tổ chức sát thủ trên thế giới, hình như tên là gì Tu La Mộng Ma gì đó, bình thường chỉ nhận những nhiệm vụ siêu khủng, giống như hôm nay thì ám sát thủ tướng của một quốc gia, ngày mai thì đi giết người đứng đầu của một nước, người ra tay cũng không nhiều lắm, nhưng lợi nhuận thì không hề nhỏ chút nào, động vào là mấy trăm đến mấy tỷ đô la, làm cho bọn họ suốt ngày cứ cười đắc ý mãi, tức chết đi được, sớm biết sát thủ kiếm được nhiều tiền như vậy, Tư Đồ gia của chúng tôi hồi trước cũng thành lập một cái, cạnh tranh làm ăn với bọn họ”

Tư Đồ Lượng bắt mặn thì thảm một tiếng.

Bốn người không ai cười nổi nữa.

Người so với người, tức chết người đi được.

Trước kia cứ tưởng mình ghê gớm lắm rồi, thật không ngờ rằng thiên ngoại hữu thiên, cao thủ ngoại hữu cao thủ.

Cả bốn người Lâm Bắc Phàm đều đã có lòng muốn chết, cái này gọi là gì? Người ta mới thật sự gọi là trùm cuối, bọn họ ngay cả một câu nói cũng không ho ra được.

“Đúng rồi, sư phụ, hay là anh dạy cho tôi một ít công phu khác đi, không cần quá lợi hại, giống như hồi này anh khiêu chiến với ba trăm người đấy, tôi trả anh ba trăm triệu tiền thù lao, thế nào?”

Tư Đồ Lượng tuy rằng nghe đối phương nói không có cái gì gọi là thần công đao thương bất nhập, nhưng mà thấy đối phương có thể chiến đấu chống lại hơn ba trăm tên Nhật Bản bên trong và đánh cho đối phương la liệt, trong lòng cũng bội phục không ngớt, muốn đối phương truyền thụ cho mình vài chiêu võ như vậy, thật sự quá lợi hại.

Lâm Bắc Phàm gục đầu xuống, bất đắc dĩ nói : “Một đại gia tộc như cậu, lẽ nào không tìm được một cao thủ sao? Để cho bọn họ tùy tiện dạy cậu một hai chiêu, làm sao mà không qua cửa được? Cần gì phải tìm tôi?”

Lúc trước hắn còn có chút lòng tin, nhưng bây giờ xem ra, năng lực của hắn còn kém lắm.

“Cái này thì không chắc!” Tư Đồ Lượng dùng sức lắc đầu, nói : “Trong gia tộc của tôi tuy rằng cũng có cao thủ, nhưng mà hơn phân nửa đều là am hiểu về kỹ thuật bắn súng, còn chuyện đâm đá thì chẳng được cái gì đâu, căn bản là không thể so sánh với sư phụ, cho nên tôi mới cực khổ đến Nam Thành, tìm một sư phụ cao minh như vậy, bái sư học nghệ!”

“À, thì ra là vậy!”

Lâm Bắc Phàm hơi gật đầu.

“Cho nên, sư phụ, anh nhất định phải dạy tôi vài chiêu, để cho tôi thuận lợi qua cửa, nếu không thì, tôi sẽ bị bọn họ cười chết!”

Tư Đồ Lượng làm ra vẻ đau khổ vô cùng, quả thật là nhìn còn thê thảm như trong nhà có người chết nữa.

” Tư Đồ Lượng, tôi sớm biết anh sẽ đến Nam Thành, chẳng lẽ lo lắng cho trận đấu mấy tháng sau? Haizzz, người như anh, chỉ sợ rằng nỗ lực mười năm, thì phương diện võ công cũng không có thành tựu bao nhiêu”

Đúng lúc này, một giọng nói thanh thúy trong trẻo vang lên tại cửa quán, giống như một giọng ca vậy, du dương dễ nghe, làm cho những người bên trong quán rung động, cảm thấy nội tâm giống như là được dòng suối làm mát vậy, cả người thoải mái nói không nên lời.

Lâm Bắc Phàm nhìn theo hướng giọng nói, thấy một thiếu nữ khoảng hai mươi tuổi đứng tại cửa quán, mang vẻ cười nhạt nhìn chăm chú Tư Đồ Lượng, trong mắt lộ ra vẻ coi thường chẳng đáng.

Khuôn mặt đẹp của nàng so với Khổng Băng Nhi các nàng có vẻ khác nhau cực lớn, nàng ta giống như một gốc cây cao ngạo đứng giữa đồng cỏ mênh mông vậy, mặc cho gió táp mưa sa, cũng không làm cho nàng dao động. Cái vẻ đẹp tự nhiên của nàng, không có bất kỳ tạp chất gì trong đó, mặc một bộ đồ màu hồng , thoát nhìn giống như một con phượng hoàng đang tung cánh vậy, có thể thấy được tính cách của nàng hoạt bát vô cùng, là một người bướng bình và cứng đầu.

Nàng ta cùng Khổng Băng Nhi và Đường Quả Quả đều là tuyệt sắc mỹ nữ, sau khi nhìn thấy đối phương, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc vô cùng, trong lòng tự nhiên có vài phần dố kỵ.

Sắc mặt của Tư Đồ Lượng trong nháy mắt cũng trở nên trắng bệch, giống như một tờ giấy trắng vậy, cả người run nhẹ lên, hắn cãi lại : “Nam Cung Vi, cô nói như vậy là sao? Tôi nói cho cô biết, ăn có thể ăn vậy, nhưng nói không được nói lung tung!”

Trong lòng của hắn thầm hối hận, tại sao lại gặp đối phương ở đây vậy nhỉ? Xem ra hành trình đến Nam Thành của mình đã không còn được tốt đẹp rồi.

Cô gái xinh đẹp kia không khỏi cười rộ lên : “Nói không được nói lung tung? Tôi nhớ rõ trong cuộc đấu ba năm trước, anh là người đứng sau kẻ đứng cuối cùng, bị ông già của anh nhốt trong phòng ba tháng không cho đi ra, sợ rằng lần này anh sẽ bị nhốt nửa năm đấy!”

Tư Đồ Lượng làm sao mà nghĩ đối phương lại đem chuyện xấu của mình nói ra trước mặt nhiều người như vậy? Cái này làm cho hắn không còn mặt mũi gì hết, hắn xấu hổ đỏ mặt, kêu ầm lên : ” Lần đó là tại bao tử của tôi bị đau, cho nên mới đứng cuối cùng, lần này tôi nhất định sẽ giành lấy hạng nhất, cho cô nhìn, hừ!”

“Hạng nhất? Chỉ sợ là nằm mơ cũng không được” Nam Cung Vi nghe xong cười tiếp.

Tư Đồ Lượng cũng âm thầm hối hận trong lòng không ngớt, lần này bước chân ra cửa không xem hoàng lịch rồi, xui đến cực điểm. Người hắn sợ nhất không phải cha mẹ hắn, mà chính là con nhỏ trước mặt này, mỗi lần gặp cũng chỉ biết khi dễ hắn, đáng tiếc là công phu của hắn không khác gì mèo cào, ngay cả một chiêu của người ta mà cũng không tiếp được, quả thật rất mất mặt. Hắn quay đầu lại luôn, không thèm nhìn đến đối phương, mong rằng đối phương có thể rời đi, ít nhiều gì cũng chừa cho mình một chút mặt mũi.

Nhưng mà, ai ngờ rằng Nam Cung Vi làm như không biết gì cả, còn đi đến trước mặt của Tư Đồ Lượng, nhìn chăm chăm đối phương.

“Hạng nhất? Tự hào đâu có gì khó!”

Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên nói một câu như thế.

425. Chương 427: Chẳng Biết Đặt Tên Thế Nào

Lâm Bắc Phàm nói ra những lời này, làm cho những người ở đây đều trừng to mắt nhìn hắn.

Muốn tạo ra một cao thủ võ lâm chỉ trong mấy tháng, cái này sợ rằng còn khó hơn lên trời nữa, dù sao thì võ công cao cường cũng có liên quan ít nhiều đến tố chất thân thể của một người, có quan hệ mật thiết đến phương pháp tu luyện, nếu như trong mấy tháng mà có thể biến thành một tuyệt đỉnh cao thủ, vậy chẳng phải là mọi người đều có thể trở thành cao thủ sao?

Nam Cung Vi há to cái miệng nhỏ nhắn ra, giống như nhìn thấy quỷ vậy, mắt nhìn chăm chú Lâm Bắc Phàm không chớp lấy một cái : “Anh... anh... anh nói vậy? Mấy tháng làm sao có thể trở thành cao thủ? Trận đấu của chúng tôi là trận đấu chính quy, chứ không phải giống như thi đấu toàn quốc gì đó, cái đó thuần túy là một sự ngu ngốc!”

Lâm Bắc Phàm cười nhạt nói : “Nếu như đoạt hạng nhất của trận đấu này mà có thể gọi là cao thủ, vậy vài ngày là tôi có thể tạo ra một người, vị Nam Cung tiểu thư này, không nên xem một phút thất bại của người khác là trò cười suốt đời của họ, cười người hôm trước hôm sau người cười, cái này có liệu lắm, có thể những lời nói của cô ngày hôm nay, sẽ trở thành trò cười trong mắt của người khác ngày mai” Hắn ta căn bản là không là muốn nhúng tay vào những chuyện này, nhưng mà nhìn thấy Tư Đồ Lượng bây giờ, cũng giống như bản thân hắn cái hồi chưa nổi tiếng, điều này làm cho từ trong đáy lòng của hắn bị rung động nhẹ. Hắn mặc dù không thể làm cho Tư Đồ Lượng trở thành cao thủ, nhưng ít nhất cũng sẽ cho hắn một thân bản lĩnh, không phải bị châm chọc và chịu đựng những sự xỉ nhục từ người khác như vậy.

Con mắt của Tư Đồ Lượng mở to ra, trong mắt toàn là sao nhỏ, hắn túm lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm, nói mà cứ như đang khóc : “Sư phụ, anh quả thật quá lợi hại rồi, có những lời này của anh, Tư Đồ Lượng tôi cả đời sẽ làm trâu làm ngựa cho anh, hu hu hu...”

Trên trán của Lâm Bắc Phàm đã chảy ra vài giọt mồ hôi, thẳng nhãi này sao lại có cái đức tính như vậy nhỉ? Nếu đây không phải là chốn đông người, chắc chắn là đã bị ăn đạp rồi, cho hắn biết tại sao hoa nhĩ lại hồng. Nếu như người biết chuyện, thì nói Tư Đồ Lượng thật là tội nghiệp, nhưng người không biết chuyện, thì lại bảo Tư Đồ Lượng chơi gay với hắn.

“Buông ra!” mi mắt của Lâm Bắc Phàm co giật liên tục, trong lòng rất khó chịu.

“không buông, cả đời này tôi sẽ theo anh cùng một chỗ, chết cũng không rời!” Tư Đồ Lượng khóc lóc kêu la.

Nam Cung Vi cũng khó tin nhìn Lâm Bắc Phàm, mở miệng nói : “Tuy rằng tôi không biết anh là ai, nhưng mà Nam Cung Vi tôi có thể thề với trời, trong thời gian mấy tháng này, không có khả năng rèn luyện một người thành cao thủ, càng không cần phải nói người đó là Tư Đồ Lượng, hừ....”

Nửa câu sau nàng không nói hết, nhưng mà ý bên trong rất rõ ràng, Tư Đồ Lượng muốn trở thành cao thủ, so với người bình thường còn khó hơn gấp trăm lần, ít nhiều gì cũng có cảm giác heo nái đang leo cây vậy.

Tư Đồ Lượng đỏ mặt, ngượng ngùng cười nói : “Sư phụ, anh ... anh đừng nghe Vi nhi nói vậy, cơ thể của tôi vô cùng tốt, không có tệ như nàng ta nói đâu, anh cũng không cần phải làm cho tôi trở thành tuyệt đỉnh cao thủ đâu, chỉ cần có thể vào trong top hai mươi được rồi”

Hai mắt của Lâm Bắc Phàm nheo lại, chậm rãi nhìn Tư Đồ Lượng một hồi, trong lòng âm thầm tính toán, tố chất thân thể của đối phương quả thật là yếu hơn so với người bình thường, sợ rằng từ bé đã khỏe ít bệnh nhiều, bình thường không thể thiếu những loại thuốc tắm bổ, nếu không thì sợ rằng đã nằm liệt giường rồi, hắn chậm rãi gật đầu nói : ” Thân thể của cậu không có vấn đề!”

Hắn nói ra những lời này, làm cho Tư Đồ Lượng và Nam Cung Vi đều kinh đại.

Bọn họ không phải là không tin lời nói của Lâm Bắc Phàm, chỉ là những lời này làm cho bọn họ chấn động quá mức.

Còn có khả năng hơn heo nái leo cây được sao? Sợ rằng cái này không được rồi.

Một người ngay cả bước đi cũng có chút vấn đề, sao có thể trở thành tuyệt thế cao thủ?

Tư Đồ Lượng run giọng nói : ” Sư phụ, sư phụ.. anh không nói giỡn chứ? Tôi... tôi có thể trở thành tuyệt đỉnh cao thủ sao, cái này, cái này có khả năng sao? Ông già của tôi nói rằng đừng nói là cao thủ, ngay cả cục cứt mắc mưa cũng không bằng”

Hai mắt hắn bắn ra đầy ánh sao, trong mắt còn có vài giọt nước nữa, tin tức này đối với hắn, quả thật là một tin chấn động.

“Tôi nắm chắc tám phần!” Lâm Bắc Phàm vui vẻ nói.

“Rầm!” Tư Đồ Lượng ngã ngang ra đất ngay, khoe miệng trào bọt mép liên tục, tay chân thì co giật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nam Cung Vi cũng trở nên trắng bệch, kêu lên : “Cái này... cái này không có khả năng, anh... anh khẳng định là gạt tôi, cái này không có khả năng, anh đang gạt tôi...” Thân thể của nàng lui về sau mấy bước, hai tay run nhẹ lên, tay trái chống lên cái bàn, sắc mặt trở nên cực kỳ xấu xí, giống như là phải chịu đựng một nỗi đau kinh điển vậy.

Trương Minh Thắng cũng nghi hoặc hỏi : “A Lượng, cô nàng này làm sao vậy? Lẽ nào cậu trở thành cao thủ có quan hệ mật thiết với nàng? Tại sao nàng ta lại làm ra vẻ giống như cha mẹ chết thế?”

“À, cái này là do trong cuộc đấu lần trước, tôi là người đứng cuối cùng, nàng ta chê cười tôi, nói rằng nếu lần này tôi có thể đánh thắng nàng, thì nàng sẽ gả cho tôi, cho nên, hắc hắc...” Tư Đồ Lượng cười một cách vô sỉ.

Trên mặt của Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều lộ ra vẻ thì ra và thế, sau đó gơ ngón cái lên nói : “Xem như cậu lợi hại!”

“Hắc hắc, sư phụ, hay là như vậy, anh giúp tôi giành hạng nhất, tôi sẽ cho anh ba trăm triệu, và tặng nàng cho anh? Tôi bảo đảm cô nàng này vẫn còn là xử nữ đó, chưa từng bị đàn ông chạm qua”

Tư Đồ Lượng nhìn Lâm Bắc Phàm, nói một cách khẳng định và cười một cách nịnh nọt.

“A? Cậu nói cái gì? Tặng nàng cho tôi?” Lâm Bắc Phàm trừng to mắt, kinh ngạc nói.

Đầu của thằng nhóc này bị bò đá rồi à? Một cô nàng như vậy, mà đòi tặng cho người khác?

Nam Cung Vi nghe đến câu đó, giận đến đỏ bừng mặt, nàng là một cô gái, sao lại có thể trao qua tặng lại như hàng hóa? Tức giận nghiêng răng nói :” Tư Đồ Lượng, anh nhớ kỹ cho tôi, bây giờ anh vẫn chưa có bản lĩnh đánh bại tôi, có chuyện gì, cũng chờ đánh bại tôi đi! Nam Cung Vi tôi sẽ không thua anh đâu!”

Nàng ta tàn bạo liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó xoay người rời khỏi quán.

“Các người, các người thật quá đáng!”

Khổng Băng Nhi phẫn nộ nhìn bọn họ.

“Đúng vậy, thật, thật không ngờ, các người lại là loại người như vậy, tôi thật sự thất vọng về các người” Đường Quả Quả cũng la hét đầu.

Trương Minh Thắng gơ hai tay lên, hô lớn : “Oan ức quá, cái này không có liên quan đến tôi, tại sao lại lôi tôi vào trong chứ? Tôi là một người đàn ông tốt, chưa bao giờ làm loại chuyện này!”

Hắn làm ra vẻ vô cùng chính nghĩa, giống như là cực kỳ ưu tú vậy, đáng tiếc là nụ cười xấu xa trên mặt hắn đã bán đứng hắn rồi.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, vô tội nói : “Chuyện này tựa hồ không có liên quan đến tôi!”

Đáng tiếc là Khổng Băng Nhi và Đường Quả Quả đều không thèm nhìn hắn, xoay mặt qua một bên.

“Sư phụ, sư phụ, tôi biết anh đối với tôi tốt nhất, anh nói đi, tôi phải làm thế nào, mới có thể trở thành tuyệt đỉnh cao thủ?”

Tư Đồ Lượng mặc kệ những thứ này, chỉ cần có thể làm cho hắn thành võ lâm cao thủ là được.

Lâm Bắc Phàm sờ sờ mũi, cười khổ : “Cái này à... tạm thời chưa nghĩ ra”

“Cái gì? Chưa... chưa nghĩ ra?”

Giọng nói của Tư Đồ Lượng cao lên một cách đột ngột, chắc cũng hơn cả trăm đề xi ben, giống như một tiếng sấm vậy, làm cho tất cả khách bên trong quán đều giật mình, vài người thì nhú mào, nhìn về hướng bọn họ, chỉ đáng tiếc là thấy đám người này ăn mặc không tầm thường, cũng biết không phải là người bình thường, đặc tội với một người như vậy thì sẽ không có kết quả tốt, cho nên bọn họ chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

“Vị tiên sinh này, quán của chúng tôi, cần phải yên tĩnh, mong rằng ngài có thể chú ý một chút”

Ông chủ quán cũng nghe thấy tiếng gào của Tư Đồ Lượng, vội vàng đi qua khuyên bảo đối phương.

“Cái gì? Cần phải yên tĩnh? Tôi... tôi muốn đánh bại Nam Cung Vi, lẽ nào yên tĩnh là có thể thắng?”

Tư Đồ Lượng giống như là một con sư tử vậy, ôm chặt lấy ông chủ quán, hét ầm lên : “Ông nói cho tôi biết một biện pháp, nếu như tôi có thể thắng con nhỏ kia, tôi cho ông một trăm triệu, thế nào?”

Ông chủ quán làm sao mà gặp qua loại người này chứ, sắc mặt trắng bệch, liên tục xoa tay : “Cái này... tôi không biết!”

Tư Đồ Lượng ném đối phương qua một bên, cúi đầu ừ ừ nói : “Tiêu rồi, tiêu rồi, cuộc sống hạnh phúc sau này của sẽ chấm dứt, không bằng tôi chết đi cho rồi... hu hu...”

Về mặt hân u oán nhìn Lâm Bắc Phàm, thấp giọng nói : “Sư phụ, tôi sắp phải rời khỏi thế giới này rồi, ở Nam Thành tôi có một biệt thự, bên trong còn có hai mươi một người đẹp, và năm chiếc xe thể thao, toàn bộ đều tặng cho anh, cảm ơn anh đã cho tôi một chút hy vọng, tôi đã thỏa mãn rồi!”

Hắn nói xong những lời, đứng dậy lao đảo đi ra ngoài quán.

Trương Minh Thắng trợn tròn mắt ra mà nhìn, tốc độ thay đổi sắc mặt của thằng nhãi này cũng nhanh đấy chứ? Trước sau hoàn toàn giống như hai người khác nhau.

Khổng Băng Nhi và Đường Quả Quả cũng giật mình hoảng sợ, đối phương sẽ không làm ra loại chuyện ngốc nghếch gì chứ? Các nàng vội vàng kêu elon : “Tư Đồ Lượng, anh.. anh... đừng có nghĩ quẩn trong lòng, tất cả còn có thể thương lượng mà!”

“không có gì để thương lượng cả, loại người như tôi, ngay cả Nam Cung Vi cũng không đánh lại, tôi còn mặt mũi gì sống trên đời này?”

Tư Đồ Lượng làm ra vẻ thê lương, giống như một người đã nhìn thấy cái chết vậy, hai mắt trở nên vô thần.

Những người khác cũng giật mình, bắt đầu liếc nhìn đánh giá Tư Đồ Lượng.

“Nếu như vậy, cậu cứ đi cho mạnh giỏi, tiết thanh minh mỗi năm tôi sẽ đến viếng mộ mả cho cậu!”

Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên lên tiếng.

Những người trong quán đều ngơ ngác nhìn hắn, tất cả đều cứng cả lưỡi.

Tên khốn này cũng có tình cảm ghê? Ngay cả một câu an ủi cũng không nói được, huống chi người ta đã tặng cho hắn nhiều thứ như vậy, quả thật đúng là lòng trâu dạ chó.

Khuôn mặt của Tư Đồ Lượng hơi run run, và màu trắng này giờ cũng đổi thành màu hồng, hắn xoay người, bước nhanh đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, “kịch” một tiếng, quỳ xuống đất, kêu thảm lên : “Sư phụ, tôi cầu xin anh giúp tôi một lần này, cả đời tôi nguyện ý làm trâu làm ngựa cho anh, cùng lắm thì mỗi ngày tôi tặng cho anh một triệu, hai cô gái cực phẩm, làm cho anh sáng khoái đến cực điểm, tôi thật sự không muốn chết!”

Những người khác đều phun thẳng máu từ trong mũi ra, con mắt trợn trắng, cái tên khốn nạn này, nói trở mặt là liền trở mặt, đúng là...

426. Chương 428: Máu Rồng (long Huyết)

Lâm Bắc Phàm phát hiện ra mình đúng là rảnh rỗi không có gì làm, tự nhiên nhận một tên không biết trời cao đất rộng, hơn nữa thân thể cực kỳ kém cỏi làm đồ đệ, bây giờ còn phải suy nghĩ về chuyện tu luyện của hắn, không phải là ăn no rồi không có gì làm sao? Xem ra mình thật sự là một người tốt, không thể nhìn người khác chịu tội rồi.

“Lão đại, tôi đã kiểm tra thân thể của hắn, để cho hắn trở thành cao thủ, tựa hồ rất khó!” Tiểu Kim từ trong túi quần chui ra, nằm lên trên bàn, nghiêm túc nói, mong rằng đối phương có thể suy nghĩ rõ ràng, đừng làm ra những chuyện điên cuồng.

“Tôi đương nhiên biết hắn khó trở thành cao thủ rồi, nhưng mà nhìn thấy hắn bị Nam Cung Vi chửi như vậy trước mặt nhiều người, nói hắn là phế vật, trong lòng tôi cũng khó chịu vậy. Đàn ông đều cần mặt mũi cả, cái con Nam Cung Vi kia lớn lên xinh đẹp nhưng lại độc mồm như vậy, nói chuyện không chừa cho Tư Đồ Lượng một chút mặt mũi! Làm cho lòng tôi cực kỳ bất bình, muốn cho đối phương một chút tinh thần, để cho hắn kiểm lại mặt mũi, tăng cường khí thế của đàn ông, ai mà ngờ lại đụng đến phiền phức lớn như vậy, lần này thật đúng là ham hố là bị lột hố rồi!”

Lâm Bắc Phàm ủ rũ nói, hắn cũng cảm thấy rất áp lực. Ba bốn tháng, cao thủ? Cái này tựa hồ là hai từ ngữ cơ bản là không hề có liên quan đến nhau, trừ phi là giống như cái tên biến thái Trương Vô Kỵ kia, lột xuống núi rồi lột vào động vậy, đáng tiếc, mấy cái đó đều là hư cấu trong tiểu thuyết, trong hiện thực căn bản là không tồn tại.

“Vậy anh muốn huấn luyện hắn thế nào? Ở chỗ tôi có huấn luyện địa ngục, dựa theo phương pháp này mà huấn luyện, tuy rằng không thể làm cho hắn trở thành tuyệt đỉnh cao thủ trong thời gian ba bốn tháng, nhưng mà cũng có thể thông qua một chút chứ? Nói không chừng cũng có thể chiến thắng Nam Cung Vi kia!” Tiểu Kim không biết lấy ra một vật từ đâu, đặt trước mặt Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhìn vào trong các hạng mục huấn luyện, toàn bộ đều được in ra, nhưng nội dung bên trong lại khiến cho hắn xem hôn mê ngay.

“Buổi sáng bốn giờ rời giường, chạy bộ mười km, sáu giờ ăn điểm tâm, bảy giờ tập nhảy cóc ba trăm cái, chống đẩy ba trăm lần, chín giờ bơi một km, mười một giờ tập đánh nhau, buổi trưa mười hai giờ ăn trưa, buổi chiều một giờ tiếp tục chương trình huấn luyện, thực chiến với ba cao thủ...” Lâm Bắc Phàm cầm lấy tờ giấy, đọc nội dung bên trong mà mồ hôi lạnh chảy ướt cả lưng áo hắn.

Sáng sớm bốn giờ đã phải dậy, sau đó tập đến mười một giờ đêm, tổng cộng là mười chín giờ, cái này gọi là huấn luyện? Quả thật còn hơn cả hành xác nữa, đừng nói là một người có tố chất thân thể kém như Tư Đồ Lượng, cho dù đối lại là hắn, cũng sợ không kiên trì được.

“Mày, mày cho rằng huấn luyện như vậy, có hiệu quả sao?” Sắc mặt Lâm Bắc Phàm tái nhợt, run giọng hỏi.

“Bởi vậy mới gọi là huấn luyện địa ngục!”

Tiểu Kim giải thích : ” Loạn thế thì dùng trọng điểm, còn bệnh nặng thì dùng thuốc mạnh. Giống như Tư Đồ Lượng vậy, muốn có được hiệu quả tốt trong một thời gian ngắn, cũng chỉ có thể dùng phương pháp này thôi. Anh không thấy trong nhiều tiểu thuyết nói sao, nhân vật chính đều phải đối mặt với khảo nghiệm sinh tử, đột nhiên nhân phẩm bạo phát, và thế là trở thành cao thủ tuyệt đỉnh, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, tiêu điều tự tại, ý này nói đúng, càng khó khăn, càng nguy hiểm, càng không tốt, thì lại càng có thể kích thích tiềm năng trong cơ thể người, cái này giống như gọi là lột xác vậy!”

Tiểu Kim ngẩng đầu lên, làm ra vẻ học sâu hiểu rộng nói. Mẹ kiếp, thật ra cái này toàn là trong sách lậu hoặc là trên mạng nói thôi.

“Mày nói cũng có phần đạo lý!” Lâm Bắc Phàm vuốt cằm, gật đầu.

“Đừng mê luyện anh, anh chỉ là một truyền thuyết!” Tiểu Kim cười nói.

Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên nghĩ đến một cái gì đó, nhắm mắt lại nhìn chằm chằm Tiểu Kim, giống như một tên siêu cấp dâm côn nhìn thấy một mỹ nữ hở ngực vậy, trên mặt cũng dần xuất hiện một nụ cười không tốt đẹp gì.

“Anh... anh muốn gì?” Tiểu Kim cảnh giác hỏi.

Lâm Bắc Phàm cười rất là nhiệt tình, cũng rất ân cần, không khác gì nịnh nọt cả, hần phui phui đồng bụi vốn không nằm trên cơ thể của đối phương, cười nói :” Tiểu Kim, hôm qua tao mua cho mày cánh gà, đùi gà ăn có ngon không? Loại bia đó cũng không tệ chứ? Khi nào có thời gian, tao sẽ mua cho mày một công ty bia, để cho mày mỗi tối nằm ngủ trong bồn bia, tao cũng không muốn làm mày chịu khổ mãi, con người của tao rất dễ mềm lòng!”

“Mùi vị cũng không tệ, nhưng mà...”

Tiểu Kim ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn đối phương, đề phòng hỏi : “Vì sao anh lại đối xử tốt với tôi như vậy? Chẳng lẽ là có kế hoạch gì? Tôi nói cho anh biết, long tộc chúng tôi là những sinh vật siêu cấp, chỉ số thông minh cao hơn nhân loại các anh, một chút ơn huệ nhỏ ấy không có bất kỳ tác dụng gì với tôi đâu, cho nên anh không cần phải tốn nước miếng!”

Nó nói vậy mà nước miếng chảy ròng ròng, nhưng vẫn không có ý thỏa hiệp.

Nụ cười trên mặt của Lâm Bắc Phàm càng xán lạn hơn : “Sao có thể chứ? Mày theo tao lâu như vậy, tao đã từng bạc đãi mày chưa? Lúc đầu còn sống nghèo khổ, mỗi ngày tao đều mua bia cho mày uống, không phải sao? Bây giờ cuộc sống của chúng ta đã đề cao, tao càng không thể bạc đãi mày, đúng không?”

“Anh nói cũng đúng... nhưng mà...” Tiểu Kim dùng sức lắc đầu : “Anh rốt cục là có ý gì? Cứ việc nói thẳng!”

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu của Tiểu Kim, cười nói : “Tiểu Kim, tao xem trong mấy cái tiểu thuyết dị giới, bên trong nói rằng rồng phương tây là sinh vật siêu cấp, có sức phòng ngự biến thái, miễn dịch ma pháp, lại giỏi về bay lượn, giống như là chiến thần bách chiến bách thắng vậy, tùy tiện chọn một con, cũng có thể dễ dàng hủy diệt một thành phố, đừng nói là chiến sĩ, ma pháp sư, thánh kỵ sĩ, trước mặt long tộc bọn mày, cho dù có nhiều thế nào thì cũng không thể làm gì được bọn mày, có phải vậy không?”

“Ồ, cái tiểu thuyết dị giới mà anh nói, chi tiết miêu tả bên trong mặc dù hơi khoa trương, nhưng mà ít nhiều gì cũng có đạo lý, ví dụ như hỏa công, thủy công lôi điện gì đó, đối với chúng tôi không có bất kỳ tác dụng gì, phòng thủ vật lý là siêu cấp biến thái, vũ khí bình thường không thể giết chết chúng tôi, nhưng mà cái này cũng không phải là tuyệt đối, ví dụ như lực lượng của đối phương đã đạt đến một trình độ nhất định, thì cũng có thể gây thương tổn cho thần long chúng tôi, nhưng mà trong nhân loại các anh, tựa hồ rất ít, trừ phi là vũ khí biến thái cỡ bom nguyên tử thì còn có thể, nhưng mà nếu tôi trưởng thành rồi, thì cũng không tạo cho tôi tổn thương quá lớn!”

Tiểu Kim nói đúng thực tế, không một chút khoa trương, nhưng mà cũng đủ làm cho thần long như nó tự hào.

“Vậy mày là rồng trung quốc, so với đám rồng phương tây kia thì sao?”

Lâm Bắc Phàm lại hỏi một câu.

“Chúng tôi mạnh hơn bọn nó một ít, dù sao thì chúng tôi cũng thuộc về hệ ngũ trảo (năm vuốt), còn bọn nó chỉ là loại một vuốt, huyết thống không có thuần khiết như chúng tôi, hiệu quả cũng kém một ít, nếu như không phải là do tuổi của tôi còn nhỏ, lại còn bị Đồ Long đao phong ấn pháp lực của tôi, thì tôi làm sao mà thảm như vậy? haizzz!”

Tiểu Kim bất mãn nói, cũng thở dài vì số phận thê thảm của mình.

“Nhưng mà, tao cảm thấy rằng bây giờ mày đã rất ghê gớm rồi, tất cả nhân loại bây giờ, còn ai là đối thủ của Tiểu Kim chứ?”

Lâm Bắc Phàm không khỏi nịnh nọt đối phương vài câu.

“Thường thôi, thường thôi, đừng mê luyến anh, anh chỉ là một truyền thuyết trong thế giới này thôi!”

Tiểu Kim đắc ý lảng lảng, ngay cả nói cái gì cũng không biết.

“Tựa hồ tao nghe nói máu rồng là loại đại bổ phải không, chỉ cần một giọt nhỏ, cũng có thể thay đổi kết cấu cơ thể người, còn có nhiều hiệu quả thần kỳ...” Lâm Bắc Phàm thuận miệng nói.

“Đó là đương nhiên, máu rồng là tinh hoa của sinh mạng, đương nhiên là có hiệu quả thần kỳ, chỉ cần một giọt thôi, cũng đủ làm cho nhân loại các anh...” Tiểu Kim không ngờ mình đã lọt vào trong bẫy của đối phương, đặc ý giới thiệu, nhưng mà nó nhanh chóng cảm thấy tình hình không đúng, lập tức trừng mắt nhìn đối phương, không thêm nói nữa, chỉ là tự nhiên cảm thấy lạnh, sợ đối phương nổi khùng lên, cầm Đồ Long đao bằm mình ra, làm thành bánh bao đậu Tiểu Kim.

Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cười, không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Tiểu Kim.

“Anh... anh rốt cục là có ý gì? Tôi nói cho anh biết, nghĩ cũng đừng nghĩ, máu của chúng tôi vô cùng quý hiếm, không thể tùy tiện tặng cho anh”

Tiểu Kim bị cái nhìn của Lâm Bắc Phàm làm cho cả người lạnh run, giống như bị mấy ngàn con sâu bò lung tung trong người vậy, nghiêng răng nói, thân thể cũng dần nhích ra xa.

“Hai mươi chai XO, năm mươi kết bia, năm trăm cánh gà, năm trăm đùi gà, đổi lấy một giọt máu trong người mày, thế nào?”

Lâm Bắc Phàm thẳng thắn nói.

“Hừ”

Tiểu Kim quay đầu qua một bên, không thêm nhìn đối phương.

“Bốn mươi chai XO, một trăm kết bia, một ngàn cánh gà, một ngàn đùi gà!”

Lâm Bắc Phàm nói lần hai.

“Hừ!”

“Tao thêm vào mười con dê nướng, năm con heo quay!”

Lâm Bắc Phàm vô sỉ nói.

“Anh ... anh... anh...” Cả người Tiểu Kim run lên, giọng nói cũng cực kỳ suy yếu.

“Hai mươi con dê nướng, mười con heo quay!”

Nụ cười trên mặt Lâm Bắc Phàm càng xán lạn hơn.

“Ok... ok!”

Tiểu Kim thở phì phò, giọng nói cũng lấp bắp luôn.

Lâm Bắc Phàm cười tùm tùm vỗ vỗ đầu đối phương : “Mỗi ngày một giọt, mấy thứ này tao sẽ giao đúng hạn cho mày, đầu tiên thử trong một tháng, mong rằng thật sự hữu hiệu thần kỳ!”

“Một tháng? Đó là ba mươi giọt đó, anh... anh giết tôi luôn đi!”

Tiểu Kim trừng to mắt, kêu ầm lên.

Thân thể của mình nhỏ như vậy, cho nhiều máu quá, chẳng phải sẽ thành rỗng khô sao?

“Sau một tháng, cho mày thêm hai mươi cây thuốc Trung Hoa!”

Lâm Bắc Phàm cười rất là lương thiện.

“Ầm!”

Trước mắt của Tiểu Kim đã có nhiều ngôi sao lơ lửng, té cái rầm hôn mê tại chỗ.

Trong mắt của Lâm Bắc Phàm cũng đầy sao, dùng máu rồng để bồi dưỡng Tư Đồ Lượng, hơn nữa còn do mình huấn luyện, rốt cục sẽ thành dạng quái vật gì? Hẳn thật sự chờ mong đối phương biểu hiện như thế nào tại trận đấu.

Long Vương hình người?

Tư Đồ Lượng cũng không ngờ số phận của mình đã thay đổi, chỉ cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, làm cho hắn cảm thấy bầu trời có chút quỷ dị, khiến cho hắn không ngừng nhìn quanh bốn phía vài lần.

427. Chương 429: Huấn Luyện Địa Ngục

Tư Đồ Lượng nhìn thấy Lâm Bắc Phàm và hai mươi lăm người phía sau hắn, trong lòng có một chút bất ngờ, cả người run lên, giống như là một con dê đối mặt với hai mươi lăm con dê vậy, thoát nhìn có vẻ vô cùng thương cảm.

“Sư phụ, anh... anh muốn làm gì? Anh.. anh không phải muốn huấn luyện tôi thành một cao thủ sao? vậy sao không giao mấy cái sách như Cửu Âm Chân Kinh, Càn Khôn Đại Na Di, hay là Cửu Âm Bạch Cốt Trảo gì đó cho tôi, để tôi tự học tập”

Tư Đồ Lượng cảm thấy giọng nói của mình cũng đã thay đổi, giống như lá rụng mùa thu vậy.

Nụ cười trên mặt của Lâm Bắc Phàm cũng trở nên hiền lành và hòa ái hơn, vô cùng thân mật, giống như là một người cha hiền từ ái vậy, nói ra những lời thoải mái vô cùng : “A Lượng à, sư phụ vì muốn con trở thành cường giả chân chính, phải hao rất nhiều tâm tư, tốn rất nhiều tinh lực, cho nên con nhất định phải thông cảm cho sư phụ!”

“Rầm!”

Tư Đồ Lượng dùng sức nuốt nước miếng, đưa mắt nhìn về hai mươi lăm người đàn sau, những người này đều nghiêm nghị cả, giống như là những tảng băng đi từ trong tủ lạnh ra vậy, không nói không cười, nhưng lại có một khí thế làm cho hắn khó thở. Hắn cười gượng một tiếng, nói : “Sư phụ à, anh.. anh muốn truyền thụ võ công cho tôi, cũng không cần nhiều sư huynh vậy chứ?”

“Bọn họ không phải là sư huynh của cậu, mà là những người tôi tìm đến giúp đỡ!”

Lâm Bắc Phàm vô tội nói.

“Giúp đỡ? Giúp đỡ cái gì? Lẽ nào tôi học võ, cũng cần phải giúp đỡ sao? Sao không giống như trong tiểu thuyết ấy, tìm được một bí kíp, tùy tiện học vài giờ, là trở thành cao thủ siêu cấp sao? hoặc là được một ông già biến thái, truyền thụ cho mấy trăm năm công lực, và sau đó cũng trở thành biến thái?”

Tư Đồ Lượng trừng to mắt, khó tin nói.

Lâm Bắc Phàm đem phương pháp huấn luyện của Tiểu Kim để ra trước mặt hắn, cười hiền lành nói : “A Lượng à, võ công của chúng ta đương nhiên là khác võ công của họ rồi, đây là lịch huấn luyện của cậu, đầu tiên làm trong một tháng, nhìn xem hiệu quả thế nào”

“Lịch huấn luyện?”

Tư Đồ Lượng nhìn hoặc cầm lấy tờ giấy, đọc lướt qua vài lần, hai mắt nhanh chóng trở trắng, té cái rầm xuống, giống như một cái cá chết rồi vậy, cả người run lên liên tục.

Nếu như huấn luyện như vậy, chẳng phải mình cũng sẽ bị ép trở thành một con khô sao? Nội dung bên trong mà gọi là huấn luyện sao? Cái này giống tự sát hơn.

Lâm Bắc Phàm làm ra vẻ chân thành, ngồi xổm xuống, vỗ vỗ người hắn, thở dài nói : “A Lượng, cậu cũng phải cam chịu đi, tôi cũng không nói nhiều nữa, người đâu!”

“Vâng, lão đại!”

Hai mươi lăm người thiếu niên đồng thời trả lời.

“A, tôi không đồng ý!”

Tư Đồ Lượng vội vã kêu lên.

“Các người lột quần áo của a Lượng xuống cho tôi, về phần điện thoại di động và những thứ khác đều đoạt lại hết!”

Lâm Bắc Phàm chỉ vào Tư Đồ Lượng còn đang giả chết trước mặt họ, cười một tiếng, hạ lệnh.

“Vâng, lão đại!”

Hai mươi lăm người trả lời không chút do dự, đi về hướng Tư Đồ Lượng.

“A, các người làm gì vậy? Cứu mạng, heo mi... người đâu...” Tư Đồ Lượng làm sao mà là đối thủ của những tinh anh trong Hồ Điệp bang chứ? Chưa đến một phút đồng hồ, cả người hắn đã bị lột sạch sẽ, ngay cả một miếng vải cũng không có, hai tay hắn che lấy tiểu JJ của mình, u oán nhìn Lâm Bắc Phàm, thiếu chút nữa đã khóc luôn.

Khổng Bằng Nhi khẽ gắt một tiếng, sắc mặt đỏ ửng, vội vàng quay đầu qua một bên, âm thầm khinh bỉ Lâm Bắc Phàm.

Trương Minh Thắng không nhịn được lau vài giọt mồ hôi trên trán, nhỏ giọng nói : “Sát, lão đại không phải là có hứng thú với đàn ông sao, ở chỗ này thông ass A Lượng à? Lão đại đúng là lão đại, làm việc cũng dũng mãnh nữa!”

“Sư phụ... anh... anh không thật sự muốn tôi làm vậy chứ?” Tư Đồ Lượng cầu xin.

Lâm Bắc Phàm cầm lấy một cái máy kiểm tra kim loại dò xét trên người hắn, xác định toàn thân hắn không có một vật phẩm kim loại gì, lúc này mới liếc nhìn một tiểu đệ bên cạnh, người này vội vàng cầm lấy một bộ đồ sạch sẽ, bước đến trước mặt Tư Đồ Lượng, đưa cho đối phương.

“Sư phụ, đây là...”

Tư Đồ Lượng nhìn quần áo trước mặt, lại nhìn Lâm Bắc Phàm, cảm thấy đối phương đang làm thật, nghĩ đến nội dung huấn luyện bên trong, sắc mặt trắng bệch, hai chân run lên.

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nói : “Tôi muốn huấn luyện cậu thành một cao thủ, cho nên cần phải có chút thủ đoạn, về phần huấn luyện này, tôi gọi tên nó là huấn luyện địa ngục ma quỷ. Từ giờ trở đi, cậu sẽ biết như thế nào gọi là địa ngục!”

“A.... tôi không muốn làm cao thủ nữa, tôi muốn về nhà... người đâu, cứu mạng...”

Tư Đồ Lượng vội vàng dùng tay che ngực, ngay cả tiểu JJ cũng không thèm che, mặc cho ánh dương chiếu rọi vào nó: ” Đứng, đứng, anh cho tôi uống cái gì vậy?”

Hắn bỗng nhiên trừng to mắt, kinh ngạc nhìn Lâm Bắc Phàm.

Thì ra Lâm Bắc Phàm đã đổ một chén nước vào trong bụng hắn, đương nhiên là có giọt máu của Tiểu Kim bên trong rồi.

Cái này cũng không còn biện pháp nào, bởi vì máu của Tiểu Kim quá thần kỳ, lại cực kỳ bá đạo, đừng nói là người có thân thể yếu kém như Tư Đồ Lượng, ngay cả thân thể của Lâm Bắc Phàm, chỉ sợ rằng cũng không hấp thụ hết được, cho nên đành phải pha với nước loãng.

Lâm Bắc Phàm vô sỉ cười nói : ” À, không có gì, chỉ là một chút nước mà thôi!”

“Thật sự là nước?”

Tư Đồ Lượng nghi hoặc nhìn đối phương.

Đối phương làm sao mà rãnh rỗi cho mình uống nước không? Tuy rằng mình không thông minh, nhưng mà cũng không ngu, mơ hồ cảm thấy bên trong nước có cái gì đó kỳ quái.

Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cười : “À, tôi có bỏ thêm một chút gia vị bên trong!”

“Cái gì? Gia vị?”

Tư Đồ Lượng cảm thấy thân thể mình giống như là bị lửa thiêu đốt từ bên trong, giống như là muốn đun sôi hẳn vậy, làm cho mặt của hắn đỏ ửng lên, run giọng nói : “Sư phụ, anh không thể hại tôi được!”

“A Lượng, chỉ cần cậu nghe lời, tất cả đều bình yên. Một chút gia vị ấy cũng không có gì nhiều, tôi gọi nó là, Nhất Nguyệt Truy Cối Tấn! Nói cách khác, mạng của cậu chỉ còn lại một tháng!”

Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Chỉ còn một tháng? A, sư phụ... anh... anh bắt nạt tôi... hu hu...” Hai mắt Tư Đồ Lượng thất thần, khóc lóc thảm thiết lên, đặt nguyên cái mông trần trụi của hắn xuống đất, ngồi khóc giống như là một người đàn bà bị chồng bỏ vậy, ngũ chi (là năm bộ phận đó =))) lúc lắc liên tục. (Tứ chi bao gồm hai tay và hai chân, chi còn lại là... =)))

“Nhưng mà vẫn còn cứu được!” Lâm Bắc Phàm bỗng nhiên nói.

“A? Sư phụ, anh có biện pháp? Tôi biết anh đối với tôi tốt nhất, sư phụ, ai lớp du!”

Hai mắt của Tư Đồ Lượng bỗng nhiên rực sáng, giống như hai cái bóng đèn vậy, thiếu chút nữa đã nhào đến đè Lâm Bắc Phàm xuống mà hôn.

Lâm Bắc Phàm vội vã lui về sau, tách cái ôm thảm thiết của đối phương ra, bực bội kêu lên : “Chỉ cần dựa theo nội dung huấn luyện, sau một tháng, để tôi thấy cậu thế nào, nếu như cậu tiến bộ không ít, tôi sẽ cho cậu thuốc giải, bằng không thì... he he, cậu chậm rãi hưởng thụ một tháng cuối đời đi!”

Tư Đồ Lượng nhất thời trừng to mắt, kêu lên : “Sư phụ, anh coi rẻ nhân quyền!”

“Nhân quyền? Tôi không nói, người khác không nói, ai sẽ biết?”

Lâm Bắc Phàm vô tội nhún vai, tiện tay tắt luôn cái điện thoại di động của hắn, bổ sung thêm một câu : “Bây giờ cậu hoàn toàn mất liên lạc với bên ngoài, cho nên cậu đừng chống đối là tốt nhất!”

“A, trời ơi, không có thiên lý!”

Tư Đồ Lượng thương tâm khóc thảm lên.

Lâm Bắc Phàm vô sỉ nói : “À, đúng rồi, chi phí huấn luyện lần này là ba trăm triệu, đến lúc đó nhớ trả đầy đủ đấy, chúng tôi không phải là cơ quan làm từ thiện đâu”

“Ba trăm triệu? Tôi trả ba trăm triệu để chịu tội?”

Tư Đồ Lượng trợn trắng mắt, kêu ầm cả lên.

Lâm Bắc Phàm không thèm nhìn hắn nữa, quay sang nhìn hai mươi lăm người kia, nói : “Từ giờ trở đi, các người hai người một tổ, mỗi một tổ giám sát A Lượng ba giờ, thay phiên nhau tiến hành, nếu như ai thấy hắn không làm theo nội dung huấn luyện, có thể sử dụng bạo lực!”

Hắn tiện tay rút ra một cây gậy gỗ dài gần một mét hai, lạnh lùng bổ sung thêm một câu: “Nếu như các người là lơ là công việc, hừ, nội quy của Hồ Điệp bang tin rằng các người đều rõ ràng, đúng không? Cái này tôi không cần phải nói nữa, nhưng mà chỉ cần các người hoàn thành, tôi sẽ cho mỗi người tiền thưởng, mỗi ngày một trăm đồng, ăn uống hút thuốc gì đó, tôi trả hết!”

Hai mươi lăm người đồng thời kêu lên : “Vâng, lão đại, bọn em nhất định sẽ làm theo lời anh nói!”

Bọn họ thật không ngờ lại có chỗ tốt như vậy, không cần làm gì mà cũng có tiền?

Lâm Bắc Phàm lúc này mới thỏa mãn gật đầu, nhìn thoáng qua Tư Đồ Lượng đang “nhông như trợn”, đứng chết trân như Từ Hải, nhún vai nói : “Huấn luyện bắt đầu sau mười phút nữa, nếu như ngay cả quần áo cũng không mặc xong, thì cứ trần truồng như vậy mà luyện tập, dù sao thì ở Nam Thành cũng lâu rồi không có tin người trần truồng chạy ngoài đường!”

“A...” Tư Đồ Lượng giật mình, vội vàng cầm lấy quần áo mặc vào.

.....

“Cứu mạng... tôi không chạy nổi nữa!”

Mặt của Tư Đồ Lượng đỏ bừng, giống như là quan công vậy, cả người mệt mỏi, hai chân mềm nhũn, tốc độ cũng không còn nhanh như vừa rồi.

Hai người tiểu đệ ngồi xe máy, cầm lấy chai bia, quát lớn : “Chạy nhanh lên, mới chạy được hai cây số, còn tám cây nữa đấy!”

Người tiểu đệ ngồi phía sau cầm cây gậy gỗ đập cái chát vào mông của Tư Đồ Lượng.

“A? Còn tám cây số nữa à...”

Tư Đồ Lượng hét lên một tiếng kinh hãi, rồi giang rộng chân ra, chạy như điên về phía trước.

“Haizzz, tao là một người lương thiện, sao có thể làm ra những chuyện thô lỗ như vậy?” Tên ngồi sau này than thở một câu.

Người tiểu đệ ngồi cầm lái đằng trước run rẩy tay chân, thiếu chút nữa đã làm cho cả hai đo đường trên mặt đất rồi.

“không công bằng, người khác theo lão đại được ăn uống chơi bời, vì sao Tiểu Kim tôi theo lão đại, lại phải vất vả nhiều như vậy? Một giọt máu, là một giọt máu rồng đấy, tôi nhất định phải tắm bổ, hu hu... thật là đau khổ!”

Tiểu Kim nằm lăn lộn trên bàn, chung quanh là cánh gà, đùi gà, dê nướng và heo quay, còn có đủ loại bia nữa, nó vừa lăm bầm than vãn, vừa ném cái đùi gà vào miệng, cũng không biết là cái bụng nhỏ của nó có thể chứa được bao nhiêu nữa.

428. Chương 430: Em Họ?

Lâm Bắc Phàm ngồi trên ghế salon trong phòng an ninh, nhìn nhìn Tiểu Kim ăn liên tục, nghiêng răng liên tục, hai tay cũng sắp thành trảo rồi.

Hắn phát hiện ra mình đã cho Tiểu Kim quá nhiều ưu đãi, mới một ngày thôi đã phải tốn hơn hai trăm ngàn, nếu mà quy ra tiền, thì cũng là mười năm tiền lương của mình, ngay từ đầu hắn còn tưởng rằng Tiểu Kim ăn không nhiều như vậy, nhưng mà ai ngờ đối phương ăn liên tục mười lăm tiếng đồng hồ, ngay cả đi toilet cũng không đi.

Ai ngờ Tiểu Kim vừa ăn uống, vừa chửi Lâm Bắc Phàm : “Lão đại, cái thịt dê nướng này thật là không tồi, không hổ là năm ngàn đồng một con, mùi vị quả thật là ngon tê tái, sau này nên mua hết toàn bộ dê nướng của tiệm này, không bằng cái tiệm lần trước, hai ngàn đồng một con, ăn vào muốn uống bổ mẹ, thật đúng là muốn đến đập quán ghé!”

“Đúng, đúng!”

Lâm Bắc Phàm hung hăng gật đầu, thiếu chút nữa đã đập đầu xuống đất luôn, trong lòng yên lặng bổ sung một câu : Đây là tiền đấy!

“không tốt, việc lớn không tốt!”

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng an ninh bỗng nhiên truyền đến một giọng nữ.

“Rầm!”

Lâm Bắc Phàm giật mình, té cái rầm xuống ghế.

“Ai đó?”

Hắn vội vàng phủi bụi trên người, mở cửa ra, thấy một cô gái đứng bên ngoài cửa, vẻ mặt lo lắng, không biết là đã xảy ra chuyện gì. Nàng cao khoảng một mét tám, còn muốn cao hơn cả Lâm Bắc Phàm, dáng người đầy đặn, đứng ở đó, giống như một con rồng siêu cấp chặn cửa vậy, làm cho hắn ta có cảm giác bị áp đảo.

“Ồ, đã xảy ra chuyện gì vậy Tiểu Lệ?”

Lâm Bắc Phàm vô cùng kinh ngạc hỏi : “Chẳng lẽ là có người đến đập phá?”

Hắn cho rằng, ngoại trừ chuyện này ra, cũng không có chuyện khác khiến cho đối phương như vậy cả, nhưng mà Bờ Biển Vàng gần đây vẫn sóng yên gió lặng, cũng không ai đến gây chuyện cả.

“không phải, không phải, có một cô gái muốn vào chỗ chúng ta làm, nhưng chúng tôi nói, ở đây không có tuyển nhân viên, nhưng nàng ta không nghe, cứ đứng ở đó không đi!”

Tiểu Lệ vội vã nói.

“Ồ? Chuyện này liên quan gì đến tôi? Hẳn là nên báo cho tổng giám đốc biết mới đúng?”

Lâm Bắc Phàm nghi hoặc nói.

“Nhưng mà, cô gái đó nói là em họ của anh, cho nên tôi mới đến hỏi anh?”

Tiểu Lệ vô tội nói.

“Tôi... em họ?”

Lâm Bắc Phàm chấn động, thiếu chút nữa đã ngã lăn ra đất.

Ngay cả cha mẹ của mình là ai cũng không biết, từ nhỏ đến lớn đều sống cùng ông nội, làm sao có em họ? Chẳng lẽ là từ trong tảng đá chui ra?

Tiểu Lệ nhìn thấy biểu tình của đối phương, nghi hoặc hỏi : “Tiểu Lâm ca, lẽ nào, người kia không phải em họ của anh? Nhưng tại sao nàng ta lại nói tên của anh? Hơn nữa còn xinh đẹp nữa, không phải nhận biết lung tung chứ?”

“Em họ? Em họ cái eo, tôi làm gì có em họ?”

Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa đã nổi điên lên, ai vậy trời? Tự nhận người thân lung tung, chẳng lẽ là có chuyện, muốn tị nạn tại đây? Nhưng mình cũng đâu có nổi tiếng?

“Cái gì? không phải là em họ của anh?”

Tiểu Lệ nhất thời nổi giận kêu lên : “Vậy, vậy chẳng phải là lợi dụng tên của anh để lừa gạt sao? Tôi tìm người, đuổi nàng ta đi, vừa rồi chúng tôi còn tưởng rằng là em họ của anh, cho nên rất là khách khí đối với nàng, ai mà ngờ chỉ là một tiểu yêu tinh lừa gạt người!”

Nàng ta nói xong câu này, xắn tay áo lên, nổi giận đi ra ngoài.

“Haizzz, cô chờ một chút!”

Lâm Bắc Phàm vội kêu elôn.

“A? Còn có chuyện gì?”

Tiểu Lệ nghi hoặc hỏi.

Lâm Bắc Phàm trong lòng cũng có nhiều nghi hoặc, tuy rằng trong khoảng thời gian này hắn quây lung tung lên, người biết tên hắn không ít, nhưng mà lần đầu tiên có người giả mạo làm em họ của hắn, tìm đến Bờ Biển Vàng, lẽ nào thật sự là em họ của mình Hơn nữa theo lời nói của Tiểu Lệ, cô bé này cũng có chút nhan sắc. Hắn trầm tư một hồi, rồi mở miệng nói : “Mặc kệ nàng ta có phải là em họ của tôi hay không, tôi đi nhìn một chút!”

“Nhìn một chút?”

Tiểu Lệ nhìn đối phương một cách khó hiểu. Chẳng lẽ nghe nói người ta là gái đẹp liền giữ lại, không phải người đẹp thì đuổi đi? Đây quả nhiên là phong phạm của Tiểu Lâm ca.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy đối phương nghi ngờ, vội vàng làm ra vẻ chính nghĩa dưng dưng, xua tay nói : “Tôi chỉ muốn nhìn xem có quen biết đối phương hay không, dù sao thì hồi nhỏ cũng có nhiều hàng xóm, phỏng chừng là con gái nhà hàng xóm cũng tự xưng là em họ của tôi, tôi không thể vì cái này mà không nhận người ta chứ?”

Tuy rằng trong lòng còn nghi hoặc, nhưng mà Tiểu Lệ cũng không nói gì, dẫn hắn đi ra ngoài.

Bây giờ ở ngoài cửa Bờ Biển Vàng đã chật kín người, cả một đám người bu quanh đây, giống như một ổ bánh kem thịt người vậy, ai ai cũng tò mò nhìn cô gái xinh đẹp này, không biết vì sao đối phương lại đến

xin việc ở Bờ Biển Vàng? Tựa hồ với điều kiện của nàng, muốn tìm công việc gì cũng có thể, tại sao lại phải mua dây đi buột cổ?

Bọn họ chú ý đến cô gái này, thấy tuổi không lớn, chỉ khoảng mười bảy mười tám thôi, tóc lại màu vàng, thoạt nhìn lại cho người ta có cảm giác kỳ quái, nhưng mà dung mạo xinh đẹp, khuôn mặt như búp bê vậy, khi cười lộ ra hai lúm đồng tiền khá ái, mặc một bộ đồ màu hồng, làm cho người ta có cảm giác ngây thơ hoạt bát.

“Ồ? Cô nàng này là ai?”

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy cô bé này từ xa, không có một chút ấn tượng gì.

“Tiểu Lâm ca, lẽ nào anh không biết nàng?”

Tiểu Lệ nghi hoặc hỏi.

Lâm Bắc Phàm bất đắc dĩ nhún vai nói : ” Tuy rằng tôi có quen mấy người con gái, nhưng mà giống như cô bé này thì chưa gặp qua, làm sao mà nàng ta lại biết tôi?”

Hắn bỗng nhiên chuyển trông mắt, nhìn về hướng Lưu Cẩm đang nói chuyện, gọi : “Lưu ca, anh lại đây chút, tôi có chuyện tìm anh!”

Lưu Cẩm hơi sững sốt, vội vàng chạy đến, cười nói : “Tiểu Lâm ca, anh tìm tôi có chuyện gì?”

Lâm Bắc Phàm lập tức đem suy nghĩ của mình nói cho đối phương biết, hắn tay hơi suy nghĩ một chút, nghĩ rằng cũng không có gì, lập tức gật đầu : “Tiểu Lâm ca, anh yên tâm, chuyện này giao cho tôi!”

Hắn ta xoa người, đi đến hướng cô bé kia, cười một cách đắc ý, trong lòng cũng âm thầm tính toán : “Một cô gái xinh đẹp như vậy tìm đến Tiểu Lâm ca làm gì? Lẽ nào là Tiểu Lâm ca đá người ta? Tựa hồ cũng có khả năng, nhưng mà Lưu Cẩm mình lớn lên cũng đẹp trai, cũng có mùi đàn ông, nói không chừng mình vừa đi qua, sẽ khiến cho cô bé này thích mình, vậy cuộc sống hạnh phúc của mình sau này sẽ bắt đầu?”

Hắn nghĩ đến đây, trên mặt nhất thời rạng rỡ : “Em gái này, em tìm anh có chuyện gì?”

“Anh... là anh họ Lâm Bắc Phàm?”

Cô bé kia nghe được giọng nói, ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn hắn.

Lưu Cẩm ưỡn ngực lên, làm ra vẻ rất phong cách, cười nói : “Anh chính là Lâm Bắc Phàm!”

“Tên khốn nạn này, anh giam anh trai của tôi ở đâu? Dem anh trai tôi ra đây, có nghe hay không?”

Cô bé gờ chân lên, đá một phát ngay đũng quần của Lưu Cẩm.

Sắc mặt của Lưu Cẩm trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, kêu lên thảm thiết : “A, cứu mạng...” Hai tay hắn ôm cứng đũng quần, nhảy loạn lên như một con cóc.

Công phu của cô bé này thoạt nhìn không tồi, không thêm liếc Lưu Cẩm một cái, bước đến trước mặt hắn, túm lấy cổ áo, đá cho một cái nữa, làm cho Lưu Cẩm văng vài vòng trên mặt đất, khiến hắn hét âm cả lên, hai mắt trợn trắng giống mấy con cá mắc cạn vậy, miệng sùi bọt mép, tứ chi co rút liên tục.

Những người xung quanh thấy mà hết hồn, trên trán đổ mồ hôi lạnh. Cô bé này thoạt nhìn xinh đẹp hiền lành, có vẻ là cục cưng ngoan ngoãn, sao lại lợi hại như vậy?

Cô bé kia nhìn “Lâm Bắc Phàm” rên rĩ không dậy nổi, nghi hoặc hỏi : “Đây là Lâm Bắc Phàm? không phải rất lợi hại sao? Tại sao ngay cả hai chiêu của tôi cũng không tiếp được?”

Lưu Cẩm bây giờ đang mẩn Lâm Bắc Phàm là một con chó máu lạnh, em họ cái eo gì thế này? Tại sao lại tàn nhẫn như Mai Siêu Phong thế? Hắn nhìn thấy đối phương còn muốn chà đạp mình, vội vàng gờ hai tay lên, nói : “Bà nội của con ơi, con sai rồi, cầu xin bà tha cho con, con không phải Lâm Bắc Phàm, con là Lưu Cẩm, Lâm Bắc Phàm ở bên kia kia!”

Hắn vội vàng chỉ về hướng của Lâm Bắc Phàm, thấy vị trí mà Lâm Bắc Phàm vừa đứng đã không còn ai nữa, tức giận đến mức đi thăm hỏi mười tám đời tổ tông của đối phương.

“Anh... anh không phải Lâm Bắc Phàm?”

Cô bé kinh ngạc hỏi.

“Tôi thề với trời, tôi không phải là Lâm Bắc Phàm, tôi chỉ là một bảo vệ nhỏ ở đây!” Lưu Cẩm đau khổ nói.

“Vậy vì sao vừa rồi anh lại giả mạo làm Lâm Bắc Phàm?”

Cô bé vẫn không tin, hỏi.

“Là Lâm Bắc Phàm kêu tôi làm vậy, hắn trả tôi hai mươi đồng tiền, nói đây là tiền trà nước!”

Lưu Cẩm cũng không dám nói nữa, chỉ có thể đổ hết mọi tội lỗi lên đầu của Lâm Bắc Phàm, dù sao thì đối phương bây giờ cũng không nghe thấy.

“Anh... anh chỉ vì hai mươi đồng mà làm chậm trễ thời gian của tôi? Tôi đã chết anh, thật là ghê tởm!”

Cô bé nổi giận đùng đùng, hung hăng đập cho Lưu Cẩm thêm hai cá, lúc này mới mang về mặt đàng đàng sát khí của mình nhìn hướng về xung quanh, hỏi : “Ai không phải là Lâm Bắc Phàm, thì tránh ra cho tôi, nếu như bị thương, thì cũng đừng trách tôi!”

Tất cả mọi người đều cảm thấy một cơn gió lạnh thổi qua người, cả đám rùng mình một cái, đều lui qua một bên, trực tiếp mở ra một con đường, để lộ Lâm Bắc Phàm còn đang trốn trong đám người.

“Anh là Lâm Bắc Phàm?” Cô gái kia nghi hoặc nhìn Lâm Bắc Phàm, khoe miệng lộ ra một nụ cười hấp dẫn.

“Tôi... tôi là Lâm Bắc Phàm, em họ...xin chào!”

Lâm Bắc Phàm thật sự hối hận là tại sao vừa rồi mình không trốn, xem ra cô gái này không có ý tốt rồi, không chà đạp mình là không bỏ qua.

429. Chương 431: Anh Trai Biển Mất.

Lâm Bắc Phàm và cô bé này chỉ còn cách khoảng ba mét, nhưng mà hắn lại có cảm giác rằng mình rất có khả năng không tránh khỏi một kiếp này, bị nàng túm lại chặt ra thành mười tám mảnh, sau đó ném ra cho chó ăn, khoe miệng hắn run lên, trông mắt đảo liên tục, nghĩ biện pháp giải quyết phiền toái lớn này.

Trên mặt của cô bé lập tức xuất hiện ra một nụ cười mê hồn : “Thì ra là anh họ Lâm Bắc Phàm, anh rốt cục đã đi ra, làm cho người ta đợi lâu như vậy, đáng ghét quá đi!” (Ghi sao thì đọc vậy chứ không sai chính tả =))) Bốn chữ cuối cùng của nàng được nhấn mạnh lên, làm cho người xung quanh đều run lên, đầu khớp xương thiếu chút nữa rời khỏi cơ thể, xém tí đều ngã lặn ra đất.

Cái cô nàng này cũng thay đổi nhanh quá sao? Vừa rồi còn là hung thần ác sát mua ăn tươi nuốt sống người khác, bây giờ lại làm ra vẻ hiền lành khả ái, lẽ nào là thiếu nữ hai mặt? Chỉ sợ rằng mấy con mề đống biểu diễn trên sân khấu cũng không thay đổi nhanh như vậy.

Lưu Cẩm nằm một đống trên mặt đất, hai tay đập xuống đất, khóc lóc : “không công bằng, vì sao vừa rồi đánh tôi, bây giờ gặp phải Lâm Bắc Phàm chân chính thì lại biến thành như vậy? Tôi... hu hu ... tôi đau khổ quá!”

Lâm Bắc Phàm cũng mơ hồ cảm thấy trong nụ cười của đối phương có ẩn chứa tia sát khí, làm cho hắn có cảm giác ngâm mình trong nước lạnh vậy, toàn thân đều không được tự nhiên, hắn miễn cưỡng cười một cái : “Em họ, em... em tìm anh làm gì?”

Hai chân hắn khẽ lui về sau, có biến là phăng ngay lập tức.

“A, anh họ, em rốt cục đã tìm được anh!”

Cô bé trực tiếp chạy tới ôm một cái thật to, dính chặt lên người hần, mở miệng làm nũng nói, giống như là gặp phải người thân vậy, làm cho những người xung quanh đều trừng to mắt, trông mắt thiếu chút nữa là lọt ra ngoài.

Lâm Bắc Phàm ngửi thấy một mùi thơm thoang thoảng trên người đối phương, nhưng cảm thấy cả người như đang đứng trên đồng lửa, đặc biệt không được tự nhiên, hần cảm thấy cô bé xinh đẹp trong lòng giống như một quả bom hẹn giờ, sẵn sàng nổ bất cứ lúc nào! Hần vội vã cười nói : “Em họ, em... em có chuyện gì, cứ việc nói đi, anh họ nhất định sẽ giúp em!”

Em họ? Lừa quỷ hả? Dui cũng thấy rằng đối phương không phải là em họ của mình, chỉ sợ là đến báo thù, nhưng mà, mình biết cô bé này sao? Tựa hồ là một người xa lạ, tại sao lại liên lụy đến người mình?

“Huhu.... em biết anh họ đối với em là tốt nhất mà!”

Cô bé vui vẻ khóc lên.

“Em gái, không bằng vào trong lòng xuống, có chuyện gì từ từ nói!”

Đúng lúc này, một giọng nói hiền lành dễ nghe vang lên phía sau hai người bọn họ.

Ngoại trừ Liễu Vi ra thì còn ai?

Lâm Bắc Phàm nhất thời cảm thấy mình lọt vào hố sâu địa ngục vậy, giống như là bị người ta bắt dâm tại giường, hần vội vàng quay đầu lại, xấu hổ cười nói với Liễu Vi : “Vi nhi, à không, tổng giám đốc, cái này... cái này...” Liễu Vi xem ra cũng đã nghe tin rồi, cho nên mới chạy đến đây nhìn, ai mà ngờ lại là gặp ngay cái cảnh này. Nàng thấy vẻ cười khổ liên tục của Lâm Bắc Phàm, cũng biết rằng bên trong khẳng định có hiểu lầm, nàng vội vàng kéo cô bé đang ôm chặt lấy Lâm Bắc Phàm, cười nói : “Chị là tổng giám đốc của chỗ này, có thể em đã nghe nói đến tên chị? không bằng chúng ta cứ nói chuyện với nhau!”

Cô bé kia cũng ngẩng đầu lên nhìn Liễu Vi, đã bí khí chất và vẻ đẹp của đối phương thuyết phục, nàng ta lập tức lộ ra một nụ cười ngọt ngào : “A, thì ra là chị Liễu, em có nghe qua tên của chị, thật không ngờ chị còn đẹp hơn trong truyền thuyết!”

Nàng vội vàng chạy đến, kéo tay đối phương, làm ra vẻ hòa ái dễ gần.

Liễu Vi nhìn lướt qua những người khác : “Ở đây không có chuyện gì, tất cả mọi người về làm việc đi!”

Nàng ta nhìn về hướng đám người Lưu Cẩm vài lần, lúc này mới kéo tay cô bé, đi lên lầu.

Lâm Bắc Phàm cũng nhún vai, cảm thấy cái não của mình như bị teo lại, lắc mông đi theo.

Trong phòng làm việc của Liễu Vi.

Liễu Vi ngồi trên ghế của mình, đôi mắt đẹp nhìn hai người, hai tay chống cằm, cười nói : “Các người bây giờ có thể nói chưa? Rất cục là chuyện gì? Bắc Phàm, anh có em họ khi nào vậy? Sao em lại không biết?”

Lâm Bắc Phàm nhún vai, thản nhiên nói : “Chỉ sợ là chui ra từ tảng đá!”

“Anh họ... anh, lẽ nào anh đã quên em?”

Hai mắt cô bé kia nhất thời ngập nước, giống như một chú cún con bị vứt bỏ vậy, đang dùng nước mắt để làm chủ nhân động lòng.

“Em gái... người đẹp, em họ gì? Xưng hô thế nào?”

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại, kinh ngạc hỏi.

“Em là Tư Đồ Thụy Tuyết!”

Cô bé này mở to mắt ra, làm ra vẻ như không có gì.

” Tư Đồ Thụy Tuyết? Tựa hồ tôi không có quan hệ gì với người của Tư Đồ gia?”

Trên mặt của Lâm Bắc Phàm cũng lộ ra vẻ không quen biết.

“Anh gạt anh trai của tôi đi, còn nói là không quen biết người của Tư Đồ gia? Anh... anh quả thật đáng ghét, ghê tởm muốn chết!”

Tư Đồ Thụy Tuyết nổi giận đùng đùng, giơ nắm tay lên, làm ra vẻ thị uy với đối phương.

“Anh trai của em? Tư Đồ gia?” Lâm Bắc Phàm ngoài mặt thì làm ra vẻ ngu ngốc, nhưng trong lòng lại âm thầm than, thật không ngờ thằng nhãi Tư Đồ Lượng lại có con em tươi và ngon như vậy, chẳng lẽ là gen di truyền? Nhưng mà vô luận thế nào thì mình cũng không thể đem chuyện của Tư Đồ Lượng nói cho nàng nghe được, nếu không thì mình vất vả xin mấy giọt máu rồng lấy từ Tiểu Kim ra sẽ ủy phí hết.

” Tư Đồ Lượng! Bây giờ anh rốt cục đã biết chưa?”

Tư Đồ Thụy Tuyết nổi giận đến nổi muốn học máu, cái người này rốt cục là bị ngu à? Mình đã nói rõ ràng như vậy rồi, mà hắn vẫn còn giả bộ hồ đồ? Quá thật ghê tởm, ấn tượng của nàng về người đàn ông đối diện này đã rớt thê thảm, xếp vào loại không được hoan nghênh.

” Tư Đồ Lượng? Em nói thằng nhãi kia à? À, anh nhớ rồi, anh và hắn có gặp mặt một lần, chỉ là sau đó không có gặp lại, nhưng mà cái này có quan hệ gì đến anh? Lẽ nào hắn biết mất? Cái này chỉ có thể trách hắn, hắn lớn như vậy rồi, sao có thể biến mất? Lẽ nào là gặp phải một người đẹp, mê hoặc hắn đi?”

Lâm Bắc Phàm cũng làm ra vẻ “à hiểu rồi, ra là thế”, liên tục vỗ đầu, cười cười như không có gì.

“Cái gì? Anh không biết?”

Tư Đồ Thụy Tuyết tức giận trừng mắt, lần này là giận đến trắng mặt.

“Cái này thì... hắn là anh của em, mà anh của em lại là nam, cũng không phải nữ, anh cũng không phải là tình nhân của hắn, sao anh biết hắn ở đâu được? Em nên hỏi những người khác mới đúng, ví dụ như vị hôn thê Nam Cung Vi của hắn ấy, cha mẹ của em, không chừng bọn họ sẽ biết chỗ của hắn!”

Lâm Bắc Phàm làm ra vẻ thành thật đáp, giống như là mình thật sự không biết gì cả.

“Nhưng mà, tôi nghe chị VI Vi nói, ngày đó anh trai tôi và anh đi cùng nhau!”

Tư Đồ Thụy Tuyết nổi giận quát.

“Lẽ nào bởi vì anh gặp mặt anh trai của em một lần, là anh phải chịu trách nhiệm cho hắn? Anh cũng đâu phải là người giám sát hắn đâu, hơn nữa, mỗi ngày hắn gặp cả trăm ngàn người, vì sao em lại đến tìm anh chứ, mà không tìm những người khác?”

Lâm Bắc Phàm vô tội nói.

“Cái này... cái này...” Tư Đồ Thụy Tuyết bị hắn nói lại một câu, nhất thời không biết nên nói sao.

Nàng quả thật đã nghe Nam Cung Vi kể lại như vậy, sau đó liền nổi giận chạy đến đây, không có một chút chứng cứ.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi thật sâu, nói : “Đúng vậy, Thụy Tuyết à, em cũng có thể suy nghĩ một chút, anh trai của em là một thằng đàn ông, anh cũng không thể nào bắt ép hắn ở lại, hạn chế tự do của hắn, đúng không? Cái này không có một chút lợi ích cho anh, nếu như anh muốn bắt cóc Tư Đồ Lượng để đòi tiền chuộc, thì sợ rằng đã gọi điện cho nhà em, có lẽ là gửi thư đến cũng được, để cho nhà của em biết tiền chuộc là bao nhiêu, nhưng mà, cái này tựa hồ không có gọi điện, cũng không có gửi thư mà?”

“Cái này... anh nói đúng, nhà của tôi quả thật không nhận được thư, cũng không nhận được điện thoại!” Tư Đồ Thụy Tuyết bắt đầu dĩ nhiên, nhưng mà, nàng nhanh chóng phản ứng, ngạc nhiên kêu lên : “Anh... anh làm sao mà biết nhà của tôi không nhận được thư và điện thoại? Anh trai tôi khẳng định là đang nằm trong tay anh, anh nói có thể khẳng định như vậy, anh mau thả anh trai tôi ra” Nàng ta giống như nắm được nhược điểm của đối phương, trên mặt lộ ra một nụ cười xán lạn, hai tay nắm lại với nhau, muốn vận dụng cực hình gì đó, làm cho đối phương phải thành thật khai báo.

“Cái này còn không phải đơn giản sao, nếu như nhà em nhận được điện thoại hoặc có thư, thì còn tìm anh làm gì?”

Lâm Bắc Phàm bắt đầu dĩ nhiên.

“A...” Tư Đồ Thụy Tuyết nhất thời á khẩu nói không nên lời.

Nàng ta bình thường đều ở trong Tư Đồ gia, tuy rằng võ công trên người không kém, nhưng mà kinh nghiệm sống trong xã hội lại quá ít, làm sao mà là đối thủ của một kẻ bốn ba giang hồ quanh năm suốt tháng như Lâm Bắc Phàm? Nàng ta có cảm giác rằng, cho dù mình có mọc thêm một cái đầu lưỡi, cũng không thể cãi lại đối phương.

“Nhưng mà, bây giờ tôi có chứng cứ vô cùng chính xác, chứng minh rằng Tư Đồ Lượng đang nằm trong tay anh, không biết Lâm tiên sinh bây giờ còn gì để nói không?”

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một giọng nữ dễ nghe.

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm hơi đổi, trong lòng không nhịn được hét âm lên.

Nam Cung Vi, Tư Đồ Lượng chuẩn bị tặng cô cho tôi, cũng không phải là tôi muốn lấy cô đâu, tại sao hết lần này đến lần khác đều chống đối tôi? Tôi cũng không muốn sau này hậu cung xuất hiện đại loạn đâu.

Người bên ngoài đương nhiên là Nam Cung Vi, nàng ta mỉm cười đẩy cửa đi vào, mặc một bộ đồ màu hồng trên người, thoát nhìn rất là hiên ngang oai hùng, lại còn có vài phần xinh đẹp. Nàng ta nhìn lướt qua mỗi người trong phòng, sau đó mới mỉm cười nhìn Lâm Bắc Phàm : “Từ nay các người rời khỏi quán ăn, tôi vẫn lên theo dõi các người, bây giờ Tư Đồ Lượng đang ở đâu, tôi cũng biết rõ ràng!”

“Chị Vi Vi, rốt cục đã tới!” Tư Đồ Thụy Tuyết lúc này nhìn thấy Nam Cung Vi, mừng rỡ kêu lên.

Lâm Bắc Phàm cũng móc điện thoại của mình ra, bấm số gọi : “Alo, 110 à? Có bà điên xông vào phòng tôi, còn muốn hành hung, các người mau đến cứu chúng tôi với, đúng rồi, trong tay còn có hung khí nữa, giết người như ma, nhìn thấy nam thì hiếp xong rồi giết, nhìn thấy nữ thì giết xong rồi hiếp...”

” Lâm Bắc Phàm, anh quậy đủ chưa?”

Nam Cung Vi tức giận đến nổi hộc máu, chưa từng thấy thẳng nào dễ tiện như vậy, nàng tung một cước lên cái điện thoại trong tay của Lâm Bắc Phàm, làm cho điện thoại của đối phương rơi xuống đất, vỡ vụn ra.

430. Chương 432: Ta Là Đại Siêu Nhân.

Lâm Bắc Phàm nhìn cái điện thoại vỡ nát trên mặt đất, hai mắt bỗng nhiên trở nên đỏ bừng, hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm Nam Cung Vi, nói từng chữ : “Cô-làm-hư-điện-thoại-của-tôi!”

“Anh... anh muốn gì? không phải chỉ là một cái điện thoại dỏm thôi sao? Đừng có dối dè tài, mau giao Tư Đồ Lượng ra đây!” Nam Cung Vi cảm thấy trên người đối phương có một luồng sát khí cực lạnh, làm cho lòng nàng không khỏi run lên, nhưng mà nghĩ rằng đây cùng lắm chỉ là một cái điện thoại cũ nát, cũng đâu có gì cần phải lo lắng? Cho nên mới cả gan kêu lên như thế.

“Đây là điện thoại Vi nhi mua cho tôi... cô... cái con đàn bà ghê tởm này, dám làm hư điện thoại của tôi... tôi... tôi...” Lâm Bắc Phàm nghiến răng nói.

Bây giờ hắn đã có tiền, nhưng mà vẫn không đổi điện thoại mới, vẫn dùng cái điện thoại lúc đầu mà Liễu Vi mua cho hắn, tuy rằng chỉ có hai ngàn đồng, nhưng mà nó thể hiện được tình cảm yêu thương chân thành của đối phương dành cho hắn.

“Anh, anh muốn làm gì?”

Nam Cung Vi lần đầu tiên cảm nhận thấy một nguồn sát khí mạnh mẽ như vậy, giống như là một cuồng long nổi giận, làm cho trong lòng nàng run sợ, nàng muốn la lên, nhưng mà trong giây phút đó, cổ họng giống như bị đông cứng lại, một chữ cũng không nói được, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh, sức lực cả người toàn bộ đều bị mất sạch.

Lâm Bắc Phàm túm lấy cổ áo Nam Cung Vi, dùng sức vung lên, thân hình mảnh mai của đối phương bị ném cái vèo bay qua một bên, đập mạnh vào cái ghế gần đó, khiến cho đối phương kêu thảm một tiếng.

Liều Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết đồng thời biến sắc, không ngờ hẳn ta lại làm ra một chuyện bạo lực như vậy.

“Anh... anh... cái tên khốn nạn này”

Nam Cung Vi cảm thấy đầu khớp xương của mình như muốn gãy rụng, đau đớn kịch liệt lan tỏa toàn thân nàng, làm cho nàng cảm thấy khuất nhục vô cùng, nước mắt mạnh mẽ tràn ra ngoài, nghiến răng kêu lên.

“Cô dám làm hư điện thoại của Vi nhi đưa cho tôi, tôi sẽ lấy mạng cô!”

Cả người Lâm Bắc Phàm tràn ra sát khí mãnh liệt, nói từng chữ từng câu, hai tay của hắn nắm lại thành nắm đấm, phát ra những tiếng “răng rắc” nghe rợn người.

Nam Cung Vi có thể cảm thấy đối phương là một người nói được làm được, đối phương thật sự có thể chỉ vì một cái điện thoại dỏm mà lấy mạng mình. Từ nhỏ đến giờ nàng sống trong Nam Cung gia, sống trong những thứ đồ đắt tiền đã quen, làm sao mà coi cái điện thoại dỏm hai ngàn đồng này ra gì? Nàng ta càng không tin rằng cái điện thoại di động đối với một người, ngoại trừ tính năng là dùng để liên lạc ra, còn có tác dụng gì khác. Nàng ta cảm thấy trái tim của mình như co rút lại, cả người run lên liên tục.

Liều Vi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm quý trọng vật mà mình đưa cho hắn, trong lòng ngoại trừ cảm động cũng chỉ còn lại cảm động.

Có một người đàn ông yêu thương mình như vậy bên cạnh mình, mình còn cần cái gì nữa?

Tư Đồ Thụy Tuyết nhìn thấy Nam Cung Vi bị bắt nạt, cũng kêu lên một tiếng : “Cái tên bại hoại này, dám bắt nạt chị Vi Vi, tôi liều mạng với anh!”

Nàng giơ chân phải lên, giống như một tia chớp, mang theo một cơn gió, đá về hướng của Lâm Bắc Phàm một cái.

“Chút tài mọn, cũng dám thể hiện uy phong ở đây?”

Lâm Bắc Phàm cười cười, cũng không thèm liếc nhìn nàng.

Tư Đồ Thụy Tuyết cảm thấy chân phải sắp đá trúng đối phương, trong lòng nhất thời đắc ý, tên Lâm Bắc Phàm cũng không có gì đặc biệt, ngay cả một đòn như vậy mà cũng không đỡ được, còn nói là rất lợi hại sao? Nhưng mà nàng ta nhanh chóng cảm thấy không đúng, chân phải của nàng giống như đã chạm vào một tấm thép vậy, đau đớn từ dưới chân truyền lên toàn thân, làm cho nàng nhảy dựng lên, ôm lấy chân mình, nước mắt nhanh chóng chảy ra, đau đớn đến khóc lên.

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn bọn họ, nói từng chữ : “Đừng tưởng rằng hai người là người của Tư Đồ gia và Nam Cung gia là tôi sợ các người. Người khác nhường nhịn các người, cam chịu làm con cháu của các người, nhưng Lâm Bắc Phàm tôi không phải loại người biết cúi đầu, sau này ít làm ra vẻ tiểu thư trước mặt!”

“Anh... anh... anh...”

Tư Đồ Thụy Tuyết vốn đang đau gần chết rồi, lại nghe thêm câu này, ủy khuất nói không nên lời, chỉ có thể lén lau nước mắt, trong lòng thầm chửi đối phương trăm ngàn lần.

Lâm Bắc Phàm ngồi xổm xuống, cẩn thận nhặt lại từng bộ phận của các điện thoại, đi đến trước mặt Liều Vi, ôn nhu nói : “Vi nhi, xin lỗi, anh không thể giữ được điện thoại do em tặng cho anh, anh thật sự rất vô dụng!”

Liều Vi hơi lắc đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười hiền hòa : “không sao đâu, chỉ là một cái điện thoại thôi, không có gì cả, ngày mai em mua cho cái điện thoại khác, còn tốt hơn cái này nhiều!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu, thở dài nói : “Đồ mới vĩnh viễn không tốt bằng đồ cũ!”

Trong lòng Liều Vi khẽ run lên, cảm thấy đối phương thật ra đang nói mình, mình là người phụ nữ đầu tiên của hắn, những lời này của hắn, không phải đại biểu rằng địa vị của mình không thể so sánh với người khác sao? Tuy rằng trước đó mình đã nói chuyện với Long Yên Nguyệt, chấp nhận việc nàng ta thích Lâm Bắc Phàm, nhưng mà trong lòng vẫn có một chút lo sợ nhỏ nhỏ, sợ rằng Lâm Bắc Phàm sẽ không còn thích mình, không muốn mình nữa, nhưng mà, nghe được những lời này của hắn, nước mắt không nhịn được, tự

động chảy ra, ôm lấy đối phương, dùng đôi môi thơm của mình che lấy miệng của đối phương, biểu đạt cho tình yêu thương của mình dành cho đối phương.

Lâm Bắc Phàm khẽ ôm lấy Liễu Vi, hưởng thụ nụ hôn này của nàng, cũng không thềm để ý đến hai người kia.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết đều nhìn thấy hai người như vậy, trong lòng có một chút xúc động, giống như là đã làm ra một chuyện mà bị người người oán trách vậy, khiến cho hai nàng lần đầu tiên cảm thấy bản thân thật nhỏ bé, những chuyện trước đây đều là sai lầm. Hai nàng cúi đầu, ngay cả một câu cũng không thể nói ra được.

không biết qua bao lâu, Lâm Bắc Phàm mới buông Liễu Vi ra, vẻ mặt của hắn hình như đã động tình, nói :
“Vi nhi, có những lời này của em, mặc dù phải đi qua núi đao chảo lửa, anh cũng sẽ không nhú mày!”

Khuôn mặt của Liễu Vi khẽ lộ ra một nụ cười ngọt ngào, ôn nhu nói : “Mặc kệ anh làm chuyện gì, em cũng đều ủng hộ anh!”

Nàng ta cầm lấy những mảnh vụn của các điện thoại trong tay đối phương, nhẹ nhàng bỏ vào trong thùng ra, lúc này mới quay lại ách nói với Tư Đồ Thụy Tuyết và Nam Cung Vi : “Thật xin lỗi, tính tình của Bắc Phàm không được tốt, cho nên làm việc có chút lỗ mãng, xin hai người tha thứ, nhưng mà tôi cũng muốn nói một câu, nếu như các người chỉ trích Bắc Phàm làm cái gì đó, thì đầu tiên xin mời đưa ra chứng cứ, nếu không thì, Liễu Vi tôi sẽ không đơn giản đáp ứng hai người.”

Tuy rằng giọng nói của nàng rất dịu dàng, nhưng mà được bao phủ bởi một khí thế khiến người ta phải cúi đầu.

“Tôi... tôi đã nhìn thấy Tư Đồ Lượng bị Lâm Bắc Phàm hấn... hấn...”

Giọng nói của Nam Cung Vi run lên.

“Cô có chứng cứ không? Nếu có thì có thể lấy ra”

Liễu Vi liền nói lại một câu.

“Cái này...” Nam Cung Vi nhất thời bị á khẩu, không trả lời được.

Mình chỉ nhìn thấy thôi, cũng không có bất kỳ chứng cứ gì, còn nói gì được nữa?

Lẽ nào phải chụp ảnh lại?

Đôi mi thanh tú của Liễu Vi khẽ cau lại, nói : “Lâm Bắc Phàm là nhân viên của Bờ Biển Vàng, chuyện của anh ấy chúng tôi cũng sẽ bảo vệ, bây giờ các người không đưa ra bất kỳ chứng cứ nào, tôi có thể thay hắn làm chủ, từ chối bất kỳ yêu cầu gì của hai người, mời các người ra ngoài, nếu không thì, tôi sẽ gọi 110 mời cảnh sát đến xử lý chuyện này, phỏng chừng khi đó các người phải nghỉ ngơi trong cục cảnh sát vài ngày, không được sự cho phép của người khác mà tự tiện xông vào chỗ của người ta, đây là hình phạt thích đáng!”

“Chị... các người...”

Tư Đồ Thụy Tuyết làm sao mà chịu qua xỉ nhục như vậy? Tức giận chỉ vào bọn họ kêu lên.

Trên mặt của Nam Cung Vi xuất hiện một nụ cười xán lạn, gật đầu nói : “Thì ra là vậy, vừa rồi thật xin lỗi, làm chậm trễ thời gian của hai người, chúng tôi rời đi!”

Nàng nhẹ nhàng cúi đầu chào Liễu Vi, kéo tay của Tư Đồ Thụy Tuyết đi, xoay người ra ngoài.

“Chị Vi Vi, chẳng lẽ chị lại buông tha cho bọn họ? Bọn họ giấu anh của em đi, em nhất định phải giết chết bọn họ, cứu anh trai của em ra!”

Tư Đồ Thụy Tuyết đứng giận kêu lên, muốn tiếp tục ở lại lý luận với Lâm Bắc Phàm.

“Thụy Tuyết, em...”

Nam Cung Vi nhú mày, trừng mắt nhìn đối phương.

“Được rồi, em nghe lời chị, chị Vi Vi!”

Tư Đồ Thụy Tuyết cũng có chút sợ đối phương, nhỏ giọng nói, nhưng mà vẫn hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm và Liễu Vi, mặc cho Nam Cung Vi kéo ra khỏi phòng làm việc của đối phương.

Lâm Bắc Phàm đợi hai người này rời đi, mới thở phào nhẹ nhõm một cái, nhìn Liễu Vi, cười nói : “Vi nhi, lần này thật đúng là phải cảm ơn em, nếu không có em, thì hai tiểu nha đầu này thật sự sẽ không chịu rời đi!”

“Bác Phàm, anh nói cho em biết, anh có phải là đã bắt cóc người tên Tư Đồ Lượng không? Anh bắt một người đàn ông để làm gì? Loại chuyện này là phạm pháp, nếu như anh thật sự đang giữ người kia, thì mau thả hắn ra đi!”

Liễu Vi cũng lo lắng hỏi, dù sao thì lừa người bán đi cũng là một chuyện phạm pháp.

Lâm Bắc Phàm nghiêng tai ra ngoài phòng làm việc, xác định không ai nghe trộm, mới ôm lấy cái eo nhỏ của đối phương, cười nói : “Anh bắt đàn ông làm gì? Anh đâu phải gay đâu, anh chẳng có hứng thú với đàn ông, con gái xinh đẹp như Vi nhi thế này, mới thích nhất!”

Hắn nhẹ nhàng nâng cằm của đối phương lên, hôn một chút.

“Vậy rốt cục là chuyện gì?” Liễu Vi nghi hoặc hỏi, không để ý đến nụ hôn của đối phương.

Lâm Bắc Phàm đem chuyện của mình và Tư Đồ Lượng kể ra một chút, bên trong đương nhiên là không thiếu phần thêm mắm thêm muối rồi, nói Tư Đồ Lượng thê thảm cỡ nào, không học được võ, còn lại bị người khác khinh bỉ, về phần Nam Cung Vi kia, tính tình nóng nảy, mỗi ngày chỉ biết khi dễ Tư Đồ Lượng, còn không cho hắn ăn cơm gì này nọ, còn bản thân hắn thì giống như là đại siêu nhân cứu thế vậy, cả người toát ra ánh sáng. Cuối cùng, hắn nói rằng : “Cho dù chết, anh cũng sẽ không giao Tư Đồ Lượng cho bọn họ, chừng nào võ công của hắn không tồi, có thể bảo vệ được chính mình, cho nên trong khoảng thời gian này, anh khó tránh khỏi bị hai con nhỏ đó làm phiền, nhưng anh mặc kệ, Vi nhi, em phải bảo vệ mình thật tốt, tránh xung đột với các nàng!”

Liễu Vi nghe hắn kể xong, nhất thời lộ ra một vẻ giận dữ : “Bọn họ làm gì thế này? Đây là coi rẻ nhân quyền, Bác Phàm, anh yên tâm, em nhất định sẽ không nói cho bọn họ biết!”

Lâm Bắc Phàm làm ra vẻ nghiêm trọng nói : “Cho dù có liều mạng, anh cũng sẽ không để cho bọn họ làm ra loại chuyện như vậy!”

431. Chương 433: Mỹ Nữ Và Lưu Manh.

Liên tục ba ngày, Lâm Bắc Phàm liên tục “lơ đãng” nhìn thấy hai người Tư Đồ Thụy Tuyết và Nam Cung Vi theo dõi mình, làm ra vẻ không tìm thấy Tư Đồ Lượng là không bỏ cuộc, điều này khiến cho hắn rất phiền lòng, nếu như đối lại là bình thường, thì cũng không có gì cả, nhưng mà đến tối về đến nhà, làm chuyện đó với Liễu Vi, cũng cảm thấy có hai cặp mắt đang theo dõi ngoài cửa sổ, khiến cho hắn vừa nổi tình thú lên cũng bị dập tắt.

“Hai bà kia, hai bà muốn theo dõi tôi, có thể dùng kỹ thuật cao hơn một chút không? Như vậy rất dễ bị phát hiện!”

Lâm Bắc Phàm bất đắc dĩ mở cửa phòng, liếc nhìn hai cô gái đang trốn ngoài cửa nghe lén, giận đến nổi thiếu chút nữa đã nhào ra chỉ dạy cho hai người phải theo dõi như thế nào rồi.

“A... anh... phát hiện ra chúng tôi?”

Tư Đồ Thụy Tuyết nghe thấy giật mình, thì thào nói.

“Vớ vẩn, ngay từ lúc đầu các người theo dõi tôi, tôi đã biết rồi, các người không thể dùng các thứ công nghệ cao sao? Ví dụ như máy theo dõi, máy nghe lén chẳng hạn... bắt chước người tiền sử làm gì vậy, hử một chút là đi theo mộng tôi, để cho người khác còn tưởng rằng tôi đã làm gì hai người nữa!”

Lâm Bắc Phàm chán nản nói, những tiểu thư thiếu gia trong các đại gia tộc này sao lại có chỉ số thông minh thấp như vậy? Ai ai cũng có đầu óc kém cỏi cả, xem ra phương diện giáo dục của các đại gia tộc này có vấn đề hoặc là thiếu hụt nghiêm trọng rồi.

“Ai... ai nói chúng tôi theo dõi anh? Đường ở dưới đất, ai quy định là chúng tôi không thể đến đây? Lẽ nào đây là nhà anh? Nếu như không phải nhà anh, anh cũng không có quyền quản chúng tôi”

Tư Đồ Thụy Tuyết thật không ngờ rằng kế hoạch bố trí theo dõi của mình và Nam Cung Vi đã bị đối phương phát hiện, trong lòng mặc dù kinh ngạc, nhưng vẫn cãi lại, giọng nắm đấm lên, biểu thị lập trường của mình.

“Ồ? Đường ở dưới đất mà đi theo nửa ngày?”

Lâm Bắc Phàm cười hỏi.

“Đúng vậy, thì sao? Lẽ nào chúng tôi không thể đến đây?”

Tư Đồ Thụy Tuyết cãi lại.

Trên mặt của Lâm Bắc Phàm chậm rãi xuất hiện một nụ cười xán lạn, tay phải nhẹ nhàng vuốt cằm, không thèm nhìn Nam Cung Vi, nói : “Ồ đây tựa hồ là phòng karaoke Bờ Biển vàng, hai vị tiểu thư đến đây khẳng định là đến chơi?”

“Đó là đương nhiên, đây là chỗ vui chơi, anh cho rằng ở đây chỉ có anh thôi sao? Bớt lộn xộn đi!”

Tư Đồ Thụy Tuyết nhìn thấy có cơ hội đâm chọc đối phương, đương nhiên là không bỏ qua rồi.

Lâm Bắc Phàm nhìn về hướng bên trái, có hai cô nhân viên phục vụ, liền cười nói : “Tiểu Lệ, Tiểu Huệ, mau dẫn hai vị tiểu thư này đi vào đi, có cái gì ăn ngon uống được, cứ việc lấy ra, đừng có khách khí, người ta là kẻ có tiền, không quan tâm đến chút tiền này đâu” Hắn quay sang cười một cách ác ý với Tư Đồ Thụy Tuyết và Nam Cung Vi : “Nơi này là phòng an ninh, là chỗ tư nhân, hai vị tiểu thư nếu đến đây chơi, cũng không có quyền vào trong!”

“Anh...anh...anh” Tư Đồ Thụy Tuyết làm sao mà ngờ sẽ bị đối phương lừa như vậy, tức giận đến nổi trắng mặt.

Tiểu Lệ và Tiểu Huệ chạy lại, mang theo một nụ cười chuyên nghiệp : “Hai vị tiểu thư, Bờ Biển Vàng của chúng tôi là một chỗ giải trí không tồi ở Nam Thành, mong rằng hai vị có thể hài lòng, mời đi bên này!”

“Chúng tôi muốn hắn cùng đi!” Tư Đồ Thụy Tuyết chỉ vào Lâm Bắc Phàm, lớn tiếng kêu lên.

“Xin lỗi, tôi là bảo vệ, chứ không phải là bảo mẫu, tôi không có nghĩa vụ đi cùng các cô!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Chúng tôi có thể trả tiền!”

Tư Đồ Thụy Tuyết sợ rằng đối phương sẽ nhân cơ hội chạy trốn, cho nên mới dùng đến thủ đoạn này.

“Trả tiền?”

Hai mắt của Lâm Bắc Phàm phát ra ánh sao, giọng nắm ngón tay phải lên : ” Một giờ, là con số này!”

“Năm mươi đồng? Chuyện nhỏ, ok!”

Tư Đồ Thụy Tuyết hơi hở gật đầu, một chút tiền này, nàng không coi ra gì cả, đồng thời có thể thuê hắn vài chục ngày, đỡ phải chạy loạn theo hắn.

“Chị hai, của tôi là năm ngàn đó!”

Lâm Bắc Phàm làm ra vẻ nhìn thấy một người ngu vậy.

“Ặc!” Tư Đồ Thụy Tuyết thiếu chút nữa đã hộc máu.

Trong nhà của Tư Đồ Thụy Tuyết đúng là có tiền, nàng cũng có rất nhiều tiền, nhưng mà cái này không có nghĩa là nàng không biết giá thị trường bên ngoài, một giờ năm ngàn? Sợ rằng người thường một tháng làm cực khổ cũng khó kiếm được năm ngàn, cái tên này có phải bị điên rồi không? Muốn hung hăng bóc lột mình? Lẽ nào hắn cho rằng hắn là nhân vật siêu cấp?

“Anh... có phải là bị hồ đồ rồi không? Lời như vậy cũng nói ra được!” Tư Đồ Thụy Tuyết liếc mắt khinh bỉ hần.

“Đây là chuyện hai bên, một người tình nguyện trả, thì người kia tình nguyện đi, nếu cô không đồng ý, thì tôi cũng không có biện pháp!”

Lâm Bắc Phàm nhún vai, sau đó nói với Tiểu Lệ và Tiểu Hệ : “Hai cô chứ chiêu đãi hai vị tiểu thư này cho tốt, tôi ra ngoài chơi một chút, nếu như tổng giám đốc có tìm tôi, thì nói gọi điện thoại cho tôi”

“Tốt!”

Tiểu Lệ và Tiểu Huệ đương nhiên biết hần có đặc quyền tại Bờ Biển Vàng này, cho nên cười cười trả lời một tiếng.

“Anh... anh đứng lại đó cho tôi!”

Tư Đồ Thụy Tuyết nhìn thấy Lâm Bắc Phàm phải đi, vội vàng kêu lên một tiếng.

“Để làm gì? Chị hai, chị có thấy chị rất phiền không? Tôi là một người bạn rộng, không có rãnh làm chuyện tào lao với chị đâu!”

Lâm Bắc Phàm cũng không thềm nhìn hai nàng, trong lòng âm thầm vui vẻ, ngày hôm nay không cho hai cô một bài học, thì cái tên Tiểu Lâm ca này sẽ bị người ta cười mất!

“Được rồi, tôi đáp ứng anh, anh đi theo tôi ba giờ, mỗi giờ năm ngàn đồng!”

Tư Đồ Thụy Tuyết vội nói.

“Đáng tiếc, bây giờ xăng đã lên giá, cho nên tôi cũng phải lên theo, mỗi giờ bảy ngàn!”

Lâm Bắc Phàm cười vô sỉ nói.

“Anh... anh lừa gạt!”

Tư Đồ Thụy Tuyết tức giận đến nỗi thân thể run lên.

“Tôi không phải là lừa gạt, mà là lên giá cố định, bây giờ nếu cô đồng ý, thì một giờ bảy ngàn, nếu như để một lát nữa thì sợ rằng sẽ là một giờ mười ngàn đấy!”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên, hai mắt mang theo sự khiêu khích nhìn đối phương.

“Anh... anh...” Hai bàn tay của Tư Đồ Thụy Tuyết nắm chặt lên, trừng mắt nhìn đối phương, nếu như mình đánh đối phương được, nhất định sẽ cho đối phương mấy đấm, cho nên mấy đá nữa, để cho đối phương biết sự lợi hại của mình.

“Được rồi, chúng tôi đáp ứng anh, một giờ bảy ngàn, anh đi theo chúng tôi ba giờ trước!” Nam Cung Vi này giờ không nói gì đã lên tiếng, nhưng mà trên mặt vô cùng bình tĩnh, khiến cho Lâm Bắc Phàm đang tự hỏi đầu của cô nàng này có phải bị bò đá rồi không?

“Chị Vi Vi, tên khốn nạn này rõ ràng là đang lừa gạt mình, chị... chị...” Tư Đồ Thụy Tuyết thở hổn hển nói.

“Chúng ta bây giờ còn biện pháp khác sao?”

Nam Cung Vi hỏi lại một câu.

Tư Đồ Thụy Tuyết nghe như vậy, nhất thời cúi đầu, không nói gì nữa.

Lúc đầu chị Vi Vi biết chỗ của anh trai, nhưng mà ai ngờ chỉ qua mười phút sau, anh trai của mình đã bị tên khốn nạn này đưa đến chỗ khác, làm cho mình bây giờ giống như đang mò kim đáy biển vậy, khó khăn vô cùng.

Lâm Bắc Phàm thọt hai tay vào túi quần, cười nói : “Có em Vi nhi là hiểu chuyện, không giống như tiểu nha đầu, chỉ biết hồ đồ, không hiểu một chút quy tắc gì cả!”

“Anh.. anh nói tôi sao?”

Tư Đồ Thụy Tuyết trừng mắt nhìn đối phương.

“Tôi nói ai thì người đó ngứa thôi!”

Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Được rồi, hai người đừng có ồn nữa, chúng ta tìm một chỗ ngồi trước đi. Để cho người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng chúng ta đã xảy ra chuyện rồi”

Nam Cung Vi nhìn thấy hai người đã bốc mùi thuốc súng, vội vàng nói.

“Tốt, tôi tùy tiện, nhưng mà, tiền phòng, tiền ăn uống là do các người trả tiền, tôi không trả một đồng nào đâu!”

Lâm Bắc Phàm cười nói, giống như là con sói nhìn thấy chú cừ non vậy.

“Chưa từng thấy qua loại đàn ông nào như anh!”

Tư Đồ Thụy Tuyết tức giận kêu lên.

“Quá khen, quá khen!” Lâm Bắc Phàm cười đáp.

Nam Cung Vi mượn một phòng bên trong Bờ Biển Vàng, ba người lần lượt đi vào.

Lâm Bắc Phàm không có một chút gì gọi là khách khí cả, trực tiếp gọi một chai Louis mười tám, khiến cho Tư Đồ Thụy Tuyết thiếu chút nữa đã chụp lấy cái ghế bên cạnh, đập thẳng lên đầu của đối phương rồi, khiến cho đối phương trả giá.

“Các người cũng quá khách khí rồi, không cần gọi loại rượu tốt như vậy, haizzz, tôi ibe61t các người đến để chiếu cố cho sinh ý của Bờ Biển Vàng, cho nên mới cố ý làm vậy!”

Nói xong hắn trực tiếp mở nắp chai ra, kê vào miệng uống.

Khóe miệng của Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết đều co giật mạnh.

Mình có gọi rượu sao? Hình như là hắn gọi mà?

Hia người bọn họ rốt cục đã cảm giác được cái gì gọi là vô sỉ rồi, thật sự làm cho các nàng thẹn thùng.

Tính tình của Nam Cung Vi không tốt, dễ xúc động, nhưng mà nàng biết, khi giao tiếp với một người có tính cách lưu manh như Tiểu Kim, cần phải bình tĩnh mới giải quyết được, cho nên để hắn tùy tiện ngồi đó uống rượu, chọn một vài bài nhạc, lúc này mới tươi cười nói : “Lâm tiên sinh, tôi biết anh rất tốt với Tư Đồ Lượng, mong rằng anh có thể đạt được thành tựu, nhưng mà bây giờ Tư Đồ gia tộc đang nổi giận lên vì sự biến mất của hắn, còn chuẩn bị mang người đến Nam Thành tìm kiếm Tư Đồ Lượng, đến lúc đó nếu hai bên xảy ra mâu thuẫn gì, cái này chẳng phải là không tốt sao? Hơn nữa Tư Đồ Lượng mà biết người nhà xảy ra mâu thuẫn với anh, sợ rằng trong lòng sẽ bị ám ảnh”

Trong lòng Lâm Bắc Phàm âm thầm cười lạnh không ngớt, xem ra các nàng dự đoán mình không được, muốn dùng loại phương pháp uy hiếp này để mình giao Tư Đồ Lượng ra, mình sao có khả năng rút lui như vậy? Trong miệng hắn đầy mùi rượu, phả ra toàn là mùi của Louis mười tám thôi, uống hết toàn bộ cả chai rượu vào bụng xong, lúc này mới mơ hồ nói : “Tư Đồ Lượng? Tư Đồ Lượng là ai? Tôi chỉ biết Gia Cát Lượng thôi, rất là ghê gớm, tôi muốn được bái sư...” Hắn nằm gục xuống ghế salon, bắt đầu ngáy khò khò.

“Anh...anh...anh...” Tư Đồ Thụy Tuyết tức giận, đứng lên đá cho Lâm Bắc Phàm một cái.

Nam Cung Vi cũng nổi giận, nhìn Lâm Bắc Phàm nằm trên ghế đang diễn trò kia.

432. Chương 434: Một Nụ Hôn Phong Tình.

Lâm Bắc Phàm cô ý làm ra vẻ say ngất ngưỡng, nằm một đống trên ghế, còn ngáy ầm cả lên, nghe giống như là tiếng sét vậy, làm Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết đều giận đến nổi hộc máu.

Các nàng làm sao mà gặp qua loại người nào vô sỉ như vậy? Ăn chùa uống chùa, còn ở đây ngủ và ngáy ầm cả lên.

“Chị Vi Vi, bây giờ làm sao đây? Cái tên khốn này tiêu nhiều tiền của chúng ta như thế, mà hắn lại ngủ ở đây, cái này... cái này không công bằng!” Tư Đồ Thụy Tuyết cắn chặt ra, hận không thể cắn nát thịt của Lâm Bắc Phàm.

Nam Cung Vi cũng cảm thấy bó tay rồi, đối phương mặc dù đang giả bộ, nhưng mà nàng không có biện pháp gì cả, cũng không thể trối đối phương lại mà tra khảo. Đừng nói là các nàng không dám, cho dù các nàng dám, thì cũng không có bản lĩnh làm điều đó.

Đối với bản lĩnh của Lâm Bắc Phàm, trong lòng nàng cũng có chút e sợ.

“chúng ta bây giờ chỉ biết một điều, anh trai của em khẳng định đang nằm trong tay hắn, nhưng mà làm sao có thể bắt hắn nói ra chỗ của anh trai em đây? Đây mới là điều quan trọng nhất, nhưng mà căn cứ từ sự theo dõi và lý giải của chúng ta trong mấy ngày nay, mỗi ngày hắn chỉ đi làm và về nhà, cũng không có đến chỗ khác, cũng không đi gặp anh trai của em, cho nên theo suy đoán của chị, hắn đã phái người khác làm thuê rồi, để cho bọn họ trông coi anh trai của em, đồng thời hạn chế tự do nữa!”

Nam Cung Vi trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói ra suy nghĩ của bản thân.

“A? Vậy bọn họ chẳng phải là có một đám người sao? Chúng ta chỉ có hai người, sao có thể chống lại bọn họ được?”

Tư Đồ Thụy Tuyết vốn chưa từng trải qua những chuyện kinh dị, bây giờ nghe như vậy, trong lòng liền luống cuống.

“Nhưng mà, chúng ta có thể lợi dụng biện pháp, để bọn họ giao anh trai của em ra!” Nam Cung Vi nói.

“A? Biện pháp gì?” Tư Đồ Thụy Tuyết nhất thời vui vẻ nói.

“Chúng ta có thể dùng điện thoại của hắn để gửi tin nhắn qua, để cho bọn họ đưa anh trai của em đến một chỗ, sau đó chúng ta nhân cơ hội này mà đánh bại bọn họ, cứu anh trai của em ra, cái này có thể sẽ dùng được”

Nam Cung Vi gật đầu nói.

“Tốt, cái chủ ý này không tồi, nhưng lỡ như đối phương gọi điện đến thì sao bây giờ?”

Tư Đồ Thụy Tuyết lo lắng không sau, dù sao loại chuyện này cũng có thể sẽ xảy ra.

“cái này...” Nam Cung Vi cũng có chút khó xử, đối phương gọi điện thoại đến xác nhận, thì kế hoạch của mình liền tiêu tan. Hai mắt của nàng xoay tròn, nhưng mà cũng không nghĩ ra biện pháp gì, cuối cùng gật đầu nói : “Vấn đề này, một lát nghĩ sau, dù sao thì kế hoạch này cũng là biện pháp tốt nhất đối với chúng ta bây giờ, tin rằng tên khốn này cũng sẽ không làm gì chúng ta đâu!”

Tư Đồ Thụy Tuyết cũng không có chủ ý gì, bảo sao nghe vậy, nhìn thấy đối phương khẳng định như thế, cũng gật đầu.

Hai nàng sau khi thương lượng xong, liền rón rén bước về hướng Lâm Bắc Phàm, Tư Đồ Thụy Tuyết nhẹ giọng kêu lên : “Lâm tiên sinh? Mau dậy đi ,tôi mời uống rượu này!”

“Uống rượu? Tôi muốn uống rượu, tôi muốn uống XO” Lâm Bắc Phàm lật mình một cái, mơ màng nói, vẻ mặt vẫn còn chưa tỉnh.

Tư Đồ Thụy Tuyết và Nam Cung Vi đều hơi yên tâm lại, đối phương đã say như vậy rồi, còn có bản lĩnh phòng bị cái gì nữa? Hai nàng vội vàng mò mẫm trong túi áo và túi quần của Lâm Bắc Phàm, mong rằng có thể nhanh chóng tìm thấy điện thoại của đối phương.

“A, Vi nhi, em không được rời đi, anh không thể mất em...”

Lâm Bắc Phàm ”bỗng nhiên’ mơ màng kêu lên một tiếng, hai tay quơ lung tung, tựa hồ giống cái chiêu Long Trảo Thủ, lập tức nghe thấy hai tiếng hô lên, hai má của Tư Đồ Thụy Tuyết và Nam Cung Vi đều đỏ ửng, đưa tay che ngực của mình, cảm hận nhìn đối phương.

Thật không ngờ ngực của hai cô gái này không nhỏ, hơn nữa cảm xúc cũng không tồi, quả nhiên là con nhà có tiền, bảo dưỡng thật tốt.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm âm thầm suy nghĩ về vấn đề này, sau đó lại mơ màng nhỏ giọng kêu lên vài tiếng, rồi lại tiếp tục ngủ.

“Hắn... hắn đang ngủ sao? Chị Vi Vi?” Tư Đồ Thụy Tuyết mắc cỡ, hận không có một cái lỗ để chui xuống, cặp ngực thiếu nữ mình nuôi dưỡng mấy chục năm nay, lần đầu tiên bị đàn ông đụng vào, mà lại chính là một tên đàn ông ghê tởm, làm sao mà nàng cam tâm? Nếu không phải anh trai đang trong tay của đối phương, khẳng định là sẽ bắt đối phương trả giá ngay.

“Cái này... phỏng chừng là vậy!”

Nam Cung Vi cười khở một tiếng, vừa nãy, lúc đối phương chạm vào ngực của nàng, đột nhiên xảy ra một cảm giác điện giật, khiến cho nàng tâm loạn như ma, không biết nên làm thế nào.

Mấy năm nay nàng luôn giữ mình trong sạch, chưa từng nói nhiều lời với bất kỳ người đàn ông nào cả, nhưng mà, tuổi càng lúc càng lớn, thì tò mò về việc nam nữ cũng càng lúc càng nhiều, nhưng mà nghĩ đến vị hôn phu Tư Đồ Lượng của mình, trong lòng nàng đột nhiên cảm thấy căm phẫn, hận không thể giết chết tên vô liêm sỉ kia, nhớ lại những lời ngày đó mà hắn nói, muốn tặng mình cho Lâm Bắc Phàm, điều này làm cho nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã và ủy khuất.

Nam Cung Vi xinh đẹp như vậy, cũng không phải là một bình hoa vô dụng, vì sao lại phải chịu tội lớn như vậy?

Tư Đồ Lượng không chỉ bị gầy yếu đơn giản như vậy, hơn nữa hồi bé hắn mắc bệnh nặng, làm cho cái cần gạt tăng dân số của hắn đã không xài được, bình thường cũng uống nhiều thuốc bổ, nhưng mà cũng không có bất kỳ tác dụng gì. Mỗi ngày hắn thu thập đủ loại mỹ nữ, nhưng mà cũng chỉ nhìn cho đã ghiền mà thôi, căn bản là không xài được gì.

Lâm Bắc Phàm vừa rồi chạm vào ngực nàng, làm cho nàng lần đầu tiên xuất hiện một cảm giác khác thường.

Tim của nàng giống như là được tiêm thuốc kích thích vậy, và tựa hồ rất là hoài niệm cái cảm giác điện giật ấy.

“Chị Vi Vi, chị sao vậy?”

Tư Đồ Thụy Tuyết nhìn thấy hai má nàng đỏ ửng, không nhịn được hỏi một câu.

“A, không có gì, chúng ta nhanh lấy điện thoại của hắn đi, cứu anh trai của em ra, một lát hắn tỉnh lại, chuyện này sẽ không dễ làm đâu!”

Nam Cung Vi vội vàng thu hồi tâm tình lại, thấp giọng nói.

“À!”

Tư Đồ Thụy Tuyết gật đầu.

Hai nàng lại một lần nữa sờ soạng vào trong túi quần của Lâm Bắc Phàm, ai mà ngờ vừa sờ tới, đối phương liền trở mình một cái, ôm lấy cái eo nhỏ của Nam Cung Vi, miệng thì thào : “Vi nhi, anh xem em chạy đi đâu, lại đây cho chồng ôm một cái!”

Hai tay hắn kéo mạnh, Nam Cung Vi hô một tiếng, thân thể mất cân đối, ngã vào trong lòng đối phương.

Tư Đồ Thụy Tuyết cũng kinh ngạc ngây người.

Chị dâu của mình bị một người đàn ông khác ôm ngay trước mặt mình, cái này sao không nổi điên lên cho được?

Hai tay nàng che lấy miệng, nhìn hai người bọn họ lăn lộn trên ghế salon, đôi mắt đẹp mở to ra.

“Anh... anh buông... cái tên khốn nạn này!”

Hai má của Nam Cung Vi đã đỏ ửng, muốn giãy dụa thoát khỏi ngực của đối phương, nhưng mà một chút sức lực của nàng làm sao có thể thoát khỏi cái ôm của đối phương chứ? Ngược lại, bởi vì vận động kịch liệt, làm cho hai người không ngừng ma sát với nhau, hơn nữa, do hai cái núm cạ qua cạ lại, càng làm cho Lâm Bắc Phàm thoải mái, thiếu chút nữa đã rên thành tiếng!

“Vi nhi, em đừng chạy, em không chạy thoát lòng bàn tay của anh đâu!”

Lâm Bắc Phàm giả bộ kêu lên.

“Tôi không phải là Vi nhi của anh, cái tên khốn nạn này!”

Nam Cung Vi thở phì phò kêu lên, nhưng mà nàng không còn kêu được gì nữa, bởi vì miệng của Lâm Bắc Phàm đã che kín đôi môi của nàng.

Đây là hôn môi sao? Nụ hôn đầu tiên của mình bị tên khốn nạn này cướp đi sao?

Nam Cung Vi cảm thấy mình như bay vậy, giống như là lạc vào một thế giới khác, cảm giác hôn môi tuyệt vời này đã lan tỏa khắp toàn thân, khiến cho nàng hầu như muốn rên thành tiếng. Tuy rằng nàng coi trong sách và xem trên TV, cũng có thấy hôn môi, nhưng mà tự thân thử nghiệm thì lại có cảm giác hoàn toàn khác. Nàng phát hiện ra mình hầu như rất thích cái cảm giác này, cũng là lần đầu tiên nàng phát hiện ra “làm con gái thật tuyệt”, nhưng mà nhanh chóng cảm thấy không thích hợp, cái lưỡi của đối phương đột nhiên tiến vào trong miệng của mình, còn khiêu khích cái lưỡi của mình, điều này làm cho đầu của nàng xuất hiện hai chữ - cháo lưỡi.

Cái từ ngữ này chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết thôi, cũng không biết nên diễn tả thế nào.

Nam Cung Vi phát hiện ra hô hấp của mình ngày càng gấp, mặt thì đỏ ửng, cảm thấy lý trí của mình dần biết mất, hầu như sắp rơi vào trong trạng thái mê say này, quên cả phản kháng, tùy ý để cho đối phương hôn môi mình.

Hai bàn tay to của Lâm Bắc Phàm cũng không biết đã mò lên ngực của đối phương lúc này, nhẹ nhàng bóp nhẹ một cái, kích thích như vậy, càng làm cho Nam Cung Vi bộc phát giống như thủy triều ập đến vậy, cả người run rẩy, hai tay chẳng biết đã ôm lấy vòng eo của đối phương từ lúc nào, để tiện cho đối phương làm việc.

“Chị Vi Vi... các người... các người...” Tư Đồ Thụy Tuyết nhìn thấy hai người bọn họ làm chuyện này trắng trợn như vậy, vừa thẹn vừa giận, thở hổn hển kêu lên.

“A...”

Nam Cung Vi bị tiếng kêu sợ hãi của Tư Đồ Thụy Tuyết làm cho giật mình, thấy Lâm Bắc Phàm đang ôm mình, vừa hôn mình, vừa sờ ngực mình, hơn nữa ở dưới còn có cái gì đó cứng cứng, thiếu chút nữa đã đâm rách mình, mặc dù là chưa ăn thịt heo, nhưng mà cũng thấy heo chạy rồi, nàng làm sao không biết thứ đó là gì? Nàng cực kỳ ngượng ngùng, vội vàng đẩy đối phương ra một bên, đứng dậy, chỉnh sửa lại quần áo của mình, nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của Tư Đồ Thụy Tuyết, mới thấp giọng nói : “Hắn... hắn mạnh quá... chị...”

“Em thấy chị hình như rất hưởng thụ thì có!”

Tư Đồ Thụy Tuyết cũng nói.

“Thụy Tuyết, em nói bây giờ đó, ai hưởng thụ!”

Nam Cung Vi đỏ mặt, vội vàng nói dối.

“Tiêu rồi, tiêu rồi, xem ra anh trai của em hết hy vọng rồi, chị dâu thông đồng với kẻ địch... hu hu...” Tư Đồ Thụy Tuyết thương tâm nói.

“Thụy Tuyết, em không được nói vậy... chị... chị và anh trai của em không có gì...”

Nam Cung Vi hận không có một cái lỗ dưới đất để chui xuống, vội vàng đổi đề tài : “Chúng ta nhanh lấy điện thoại của hắn đi, cứu anh trai của em ra thì tốt hơn!”

Hai nàng lại một lần nữa mò đến người của Lâm Bắc Phàm, mà lần này Lâm Bắc Phàm cũng không dám làm loạn nữa, sợ các nàng phát hiện ra, cho nên túy ý để cho tay của các nàng sờ sờ, mò lấy điện thoại của mình.

“A... chúng ta rốt cục đã tìm được điện thoại của hắn rồi!”

Tư Đồ Thụy Tuyết vui vẻ thấp giọng cười nói.

“Chúng ta nhanh tìm xem, coi có ai có liên quan đến anh trai của em không?” Nam Cung Vi vội vàng nói.

433. Chương 435: Chẳng Biết Tên Là Gì.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết lén lút mở danh bạ điện thoại của Lâm Bắc Phàm ra, nhưng mà, Tư Đồ Thụy Tuyết nhanh chóng kêu lên một tiếng : A, chị Vi Vi, trong danh bạ của tên khốn này có nhiều số điện thoại của con gái quá, chị xem, Nhạc Huyện? Đây là tiểu yêu tinh nào vậy? Còn Lộ Lộ nữa, Quả Quả, Tinh Vi, Nghiên Kỳ, Tình Nhi, Tình Hàm, Vi nhi, Tiểu Yêu, Băng Nhi, trời đất ơi, hắn có phải đàn ông không vậy? Lợi hại quá đi? không sợ bị làm đến chết hả? Em nghe nói chỗ đó của đàn ông yếu lắm mà?

“Ặc... em đang tìm manh mối về anh trai của em đó, chứ không phải điều tra người ta có bao nhiêu người phụ nữ!” Nam Cung Vi tức giận nói.

“À... em chỉ tò mò mà thôi, không biết những người này vì sao lại thích hắn, mà lại còn cùng hắn một chỗ, xem ra tên này rất là đặc biệt, chúng ta cũng cần nghiên cứu một chút!”

Tư Đồ Thụy Tuyết ngượng ngùng thè lưỡi ra, thấp giọng nói.

Trong lòng của Nam Cung Vi cũng có chút khó chịu, cái tên khốn nạn này quả thật cũng là một tên hoa tâm vô độ rồi, đi đến đâu lưu tình đến đó, không biết nhịn một chút sao? Nàng cũng không biết tại sao mình lại có ý nghĩ này, chỉ là trong lòng có chút chua xót. Nàng cố ý nói với Tư Đồ Thụy Tuyết : “Chị thấy em hình như là có ý với hắn!”

“Nào có, em mới không thích loại đàn ông như vậy”

Tư Đồ Thụy Tuyết đỏ mặt nói.

Hai người tìm một hồi, liền thấy có một số điện thoại lạ, được đánh dấu là “tiểu mập mập”, cả hai đều sửng sốt, ai vậy ta? Chẳng lẽ có quan hệ với Tư Đồ Lượng?

”Tiểu mập mập? Là nam sao?”

Tư Đồ Thụy Tuyết chần chờ một hồi rồi hỏi.

“Tiểu mập mập?”

Nam Cung Vi cau mày, trầm tư suy nghĩ, bỗng nhiên hai mắt sáng lên, giống như nghĩ đến cái gì đó, vội vàng nói : “Chị biết rồi, ngày đó lúc chị thấy anh trai của em đi với Lâm Bắc Phàm, bên cạnh còn có một tiểu mập mập nữa, nói không chừng tên tiểu mập mập này là kẻ trông coi anh trai của em!”

“A? Thật sao? Vậy chúng ta nhanh nhắn tin cho hắn đi, kêu hắn mang anh trai của em đến” Tư Đồ Thụy Tuyết vui vẻ nói.

“Được rồi, chúng ta thử xem!”

Nam Cung Vi cũng gật đầu.

Hai nàng nhanh chóng gửi tin đi, nội dung cũng rất đơn giản, kêu Trương Minh Thắng mang Tư Đồ Lượng đến một nơi tên là “Tư Nguyên”, “hắn” muốn gặp Tư Đồ Lượng!

Trương Minh Thắng nhận được tin nhắn này, cả người sửng sốt.

Tuy rằng hắn biết chỗ của Tư Đồ Lượng, nhưng mà chuyện này, tựa hồ còn không đến lượt hắn quản? Nhưng mà, hắn cũng có chút thông minh, hơn nữa cũng nghe Lâm Bắc Phàm kể về chuyện của Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết muốn giải cứu cho Tư Đồ Lượng. Hắn nhanh chóng đoán ra người gửi tin nhắn này chính là hai nàng, chứ không phải Lâm Bắc Phàm. Hắn cười một cách âm hiểm, lập tức nhắn tin trả lời rằng : Đã biết rồi lão đại, khi nào tôi dẫn Tư Đồ Lượng qua?

Tư Đồ Thụy Tuyết và Nam Cung Vi nhận được tin nhắn này, hài lòng đến mức xém tí đã nhảy múa um sùm lên.

Cái tên mập mạp này quả nhiên là nhân vật trông coi Tư Đồ Lượng, hơn nữa chỉ số thông minh của đối phương tựa hồ không được cao lắm, dễ dàng mắc mưu như vậy, xem ra hành động giải cứu Tư Đồ Lượng sẽ nhanh chóng có kết quả.

Bọn họ vội vàng gửi qua một tin, nói rằng nửa giờ sau gặp mặt tại quán “Tư Nguyên”.

Nửa giờ sau, Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết đến cái quán Tư Nguyên, thấy tên tiểu mập mạp này, nhưng mà không nhìn thấy Tư Đồ Lượng đâu cả, điều này làm cho cả hai sửng sốt, nhìn nhau vài lần, trong mắt đều lộ ra vẻ không hiểu. Tin nhắn của mình tựa hồ không có sơ hở gì, vì sao lại không thấy Tư Đồ Lượng đâu?

“Này, anh có phải là tiểu mập mạp không?” Tính tình của Tư Đồ Thụy Tuyết hơi gấp gáp, hơn nữa cũng không giấu được, trực tiếp đi đến bàn của đối phương, lớn tiếng chất vấn.

Trương Minh Thắng ngẩng đầu lên, con mắt nhất thời trở thành cái nhìn của sói đói, lóe ra một màu xanh kỳ quái, nước miếng cũng chậm rãi chảy xuống, thiếu chút nữa đã thành một con cọp nhào đến đối phương đè xuống mặt đất và....

Cô nàng này cũng có tư vị quá sao?

Trương Minh Thắng âm thầm đổ kị không ngờ, vì sao lão đại gặp phải cô nàng nào cũng đều xinh đẹp như vậy, còn mình sao lại xui xẻo như thế? Hắn nghĩ đến đây, vội vàng lau lau nước miếng trên miệng, chậm rãi đứng lên, cười nói : “À, vị tiểu thử này, cô đang nói chuyện với tôi sao? không biết cô tìm tiểu mập mạp nào, dù sao thì cũng có người gọi tôi là tiểu mập mạp”

Tư Đồ Thụy Tuyết không biết tên thật của đối phương, cũng không gặp qua đối phương lần nào, làm sao mà xác định được? Trong tình thế cấp bách, nàng lấy điện thoại của Lâm Bắc Phàm ra, giơ lên trước mặt của đối phương, đắc ý cười nói : “Đây là điện thoại của Lâm Bắc Phàm, bên trong có số điện thoại của anh đúng không?”

“À, thì ra là điện thoại của lão đại, vậy chính là tôi”

Trương Minh Thắng gật đầu.

“Vậy Tư Đồ Lượng đâu?”

Nam Cung Vi vội vàng vọt đến trước mặt hắn, hỏi.

” Tư Đồ Lượng? Các người nói thẳng nhai đó sao? Tôi cũng đâu có giữ hắn, hơn nữa hắn...” Nói đến đây, hắn cố ý dừng lại, còn tỏ ra vẻ bối rối.

”Anh ấy... anh ấy làm sao?”

Sắc mặt của Tư Đồ Thụy Tuyết nhất thời trở thành màu trắng, cả người run nhẹ lên.

“Anh nói mau, Tư Đồ Lượng làm sao?”

Nam Cung Vi túm lấy Trương Minh Thắng, lạnh lùng hỏi.

Hai mắt của Trương Minh Thắng lại bắn ra tia sáng, cô nàng này thích bạo lực, ta thích. Trên mặt hắn làm ra vẻ hơi sợ, nói: “Hắn... hắn không sao cả, bây giờ không nói được, cho nên... cho nên...” Trong lòng hắn thiếu chút nữa đã cười thành tiếng rồi, hai cô gái này sao có thể đã lừa được lão đại chứ? Cái này cũng có ý nghĩa đây, lần này mình nhất định phải từ từ mà chơi với các nàng, để cho các nàng biết cái xã hội này nó đen thế nào, nhưng mà, hai cô gái này quả thật là điện nước đầy đủ, nhưng mà cũng nên đùa đúng mức, nếu không lão đại sẽ tức giận.

Tư Đồ Thụy Tuyết và Nam Cung Vi nghe thấy như vậy, sắc mặt liền trắng bệch, kêu lên : “Nói mau!”

“Hai chân của hắn bị thương, cho nên...” Trương Minh Thắng xoa xoa tay, nói.

Trong đầu của Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết đã xuất hiện hình ảnh máu me đầm đìa, Tư Đồ Lượng bị nhốt trong một căn phòng tối đen, bị mười mấy người thay phiên nhau hành hạ, còn hấn thì bị thương khắp người, toàn thân đều là máu, đã bất tỉnh hôn mê, chờ hai nàng đến cứu.

“Cái tên khốn nạn này, dám hành hạ anh trai của tôi, tôi liều mạng với anh” Tư Đồ Thụy Tuyết nhất thời nổi giận, đá một cái lên cái bụng phệ của Trương Minh Thắng.

“Ôi trời ơi!”

Trương Minh Thắng kêu thảm một tiếng, trực tiếp té lăn ra đất, ôm bụng lăn qua lăn lại, kêu thảm không ngừng, đồng thời cũng âm thầm nguyện rửa con gái nhà Tư Đồ.

“Mau đứng lên, dẫn chúng tôi đi tìm anh trai tôi!”

Tư Đồ Thụy Tuyết càng nghĩ càng lo lắng, néo lấy lỗ tai của đối phương, trực tiếp lôi Trương Minh Thắng từ mặt đất lên.

“Ôi, cô nhẹ tay một chút, lỗ tai của tôi sắp đứt rồi!”

Trương Minh Thắng kêu khóc um sùm.

“Vậy lúc anh hành hạ anh trai tôi, sao lại không biết nhẹ một chút?”

Tư Đồ Thụy Tuyết thiếu chút nữa đã khóc rồi.

“Hành hạ anh trai của cô? Ai hành hạ anh trai cô?”

Trương Minh Thắng trừng to mắt, kinh ngạc hỏi.

“Nếu không phải các người hành hạ anh trai của tôi, thì làm sao anh trai của tôi bị thương?” Tư Đồ Thụy Tuyết đau xót nói.

“Khụ khụ... các người hiểu lầm ý của tôi rồi” Bộ dáng của Trương Minh Thắng bây giờ vô cùng bi thảm, vội vàng nói : “Anh trai của cô không biết đã được lão đại của tôi cho uống cái thuốc gì, mà bữa giờ cày hừng hực như trâu, mỗi ngày lên giường cùng mấy cô nàng làm... làm cái đó đó... nhưng mà, do hôm qua hấn chơi dữ quá, làm cho bị bông gân chân, cho nên mới...”

Tư Đồ Thụy Tuyết và Nam Cung Vi mở to mắt ra nhìn, kinh ngạc nói : “Ý của anh là...”

“Ý của tôi là, Tư Đồ Lượng bây giờ đang sướng gần chết, hình như là đang chơi 3P, công phu của hấn thật giỏi, tôi hâm mộ muốn chết!”

Trương Minh Thắng giải cứu cái lỗ tai của mình từ tay của đối phương ra, cái lỗ tai không khác gì miếng thịt kho tàu cả, bầm đỏ cả lên, đau muốn chết.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết làm sao mà nghe qua những lời nói như vậy? Hai má đều đỏ ửng, hung hăng liếc nhìn hấn một cái.

Tư Đồ Lượng thật sự đã khôi phục bình thường, và đang tiến hành 3P 4P sao?

Cái ý nghĩa này nhanh chóng xẹt qua trong đầu của hai nàng, nhưng mà các nàng nhanh chóng túm lấy tay của Trương Minh Thắng, kéo ra bên ngoài, quát : “Chúng tôi không tin lời anh nói, bây giờ anh dẫn chúng tôi đi gặp anh trai của tôi!”

“A, các cô đừng động vào tôi, nam nữ thụ thụ bất thân, tôi lại không phải là loại người tùy tiện, các cô không cần lôi kéo tôi, để cho người khác thấy là không được”!

Trương Minh Thắng hô lên.

“Đi chết đi!” Tư Đồ Thụy Tuyết đá cho hấn một cái, khiến cho hấn nhanh chóng ngậm mồm lại.

Cứ như vậy, Trương Minh Thắng dẫn theo hai mỹ nữ, dưới con mắt của thiên hạ, chạy loạn khắp Nam Thành, chạy gần ba bốn tiếng luôn, khiến cho những tên côn đồ có quan hệ không tồi với hấn nhìn thấy cảnh này đều huyết sáo âm lên, còn tưởng rằng hấn ta mò được hai cô nàng xinh đẹp này chứ, nếu không phải là Trương Minh Thắng, thì bọn họ đã quay sang khiêu khích hai cô nàng này rồi.

“Sao còn chưa đến chỗ nữa?”

Sắc mặt của Nam Cung Vi trong nháy mắt liền lạnh xuống.

“À, còn vài phút nữa thôi!”

Trương Minh Thắng trả lời một cách mơ hồ.

“Tựa hồ câu này này giờ anh nói không dưới hai mươi lần!”

Tay phải của Nam Cung Vi nhẹ nhàng vung lên, đánh vào phía sau lưng của đối phương, làm cho Trương Minh Thắng kêu lên còn hơn là heo bị thọt huyết nữa : “Hơn nữa con đường này anh đi không dưới bốn lần rồi!”

“A, cô nhớ lắm rồi, con đường này chỉ mới ba lần thôi!”

Trương Minh Thắng cãi lại.

“À, thì ra là ba, là tôi nhớ lắm!”

Trên mặt của Nam Cung Vi lộ ra một nụ cười mê người.

“Haha, là tôi nhớ lắm, một lần, chỉ đi qua một lần thôi!”

Trương Minh Thắng vội vàng cười nói : “Tôi xin thề với hai người, cho tôi năm phút nữa thôi, tôi bảo đảm sẽ mang hai người đến chỗ đó!”

“Năm phút?”

“Tôi có thể bảo đảm với hai người!” Trương Minh Thắng vỗ ngực nói.

Lần này thì Trương Minh Thắng không có nuốt lời, năm phút sau, hắc quả thật đã dẫn hai nàng đến một chỗ, chỉ là chỗ này hơi bị nổi tiếng ở Nam Thành, chính là Kim Ngọc Thiên Đường.

434. Chương 436: Trêu Đùa.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết nhìn nhìn tòa nhà rực rỡ trước mắt, sao cũng không có cảm giác Tư Đồ Lượng đang ở đây cả. Ánh mắt của hai nàng đều nhìn về hướng Trương Minh Thắng, nghi hoặc hỏi : “Tư Đồ Lượng ở đây?”

“Đúng vậy, cái này là lão đại nói cho tôi biết, chỗ càng không có khả năng giấu người, thì lại càng có thể giấu người, cái này gọi là chuyện càng không có khả năng thì càng có thể phát sinh!”

Trương Minh Thắng vỗ ngực, làm ra vẻ hiểu biết sâu rộng nói, trên mặt còn có một sự đắc ý nho nhỏ, tựa hồ như đã làm ra một chuyện vĩ đại gì đó.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết nhìn nhau một hồi, trong lòng âm thầm kinh ngạc, không ngờ Lâm Bắc Phàm lại có bản lĩnh như vậy, giam giữ Tư Đồ Lượng ở đây, các nàng thật đúng là không ngờ. Cuối cùng nói : “Nếu như vậy, anh mau dẫn chúng tôi đi gặp Tư Đồ Lượng đi!”

“A, không được...”

Trương Minh Thắng bỗng nhiên kêu lên một tiếng thảm thiết, giống như là bị giạt mình quá độ vậy, sắc mặt trở nên tái nhợt, không khác gì một tờ giấy trắng.

Tư Đồ Thụy Tuyết quay đầu lại, không hiểu gì hết, nói : “Anh làm sao vậy? Lẽ nào anh trai của tôi không có ở đây? Anh quả nhiên là đang gạt chúng tôi, hôm nay không cho anh một bài học là không được!”

Nàng tức giận giơ chân lên, chuẩn bị đá đối phương.

“không phải, không phải...” Trên trán của Trương Minh Thắng đã toát mồ hôi lạnh, xua tay liên tục, nói : “Tôi có thể bảo đảm với hai người rằng Tư Đồ Lượng ở bên trong, nhưng mà tôi không thể mang hai người

vào. Lỡ như để lão đại biết, anh ấy không giết tôi là không được, cho nên hai người tự đi vào tìm Tư Đồ Lượng đi!”

“Anh không mang chúng tôi đi vào, làm sao chúng tôi tìm được anh trai của tôi?”

Tư Đồ Thụy Tuyết tức giận kêu lên.

“Tôi có thể nói cho hai người biết số phòng, hai người tự đi vào là được!” Trên mặt của Trương Minh Thắng lộ ra vẻ thương cảm, giống như một con chó nhỏ bị chủ vứt bỏ vậy, hai mắt lộ ra vẻ cầu xin, nói : “Hơn nữa bên trong còn có vài người, công phu của bọn họ rất cao, lúc hai người đi vào, nhất định phải cẩn thận!”

Tư Đồ Thụy Tuyết và Nam Cung Vi lần đầu tiên tiếp xúc với Trương Minh Thắng, không biết lời bảo đảm của đối phương không khác gì giấy vệ sinh trong toilet cả, hơn nữa công phu nói bậy của hắn còn kinh khủng hơn cả diễn viên đóng phim nữa, nhìn thấy bộ dáng của đối phương như vậy, còn biết nói gì bây giờ? Cuối cùng, Nam Cung Vi đành phải gật đầu : “Được rồi, anh nói số phòng cho chúng tôi, chúng tôi tự đi vào, nhưng mà, anh nhớ rõ một điều, nếu như anh dám gạt chúng tôi, cho dù anh có chạy đến chân trời góc biển, chúng tôi cũng có thể lôi anh ra!”

“Tôi làm gì dám gạt hai người? Tôi có thể nhìn ra hai người biết võ công, còn tôi lại là một kẻ trói gà không chặt, mặc dù có hơn trăm ký, nhưng mà cũng không phải là đối thủ hai người!”

Trương Minh Thắng tội nghiệp nói, trong lòng thiếu chút nữa cũng bật cười, Nam Thành lớn như vậy, hai người có thể tìm được tôi sao? Cùng lắm thì tôi chạy vào trong cục cảnh sát, hai người cũng không tìm được tôi.

“Vậy được rồi, phòng của Tư Đồ Lượng là bao nhiêu?”

Nam Cung Vi hỏi.

“Phòng 409 lầu bốn!” Trương Minh Thắng khẳng định.

Nam Cung Vi nhìn chằm chằm vào đối phương suốt mười giây, muốn từ trong ánh mắt của đối phương mà nhìn xem đối phương đang nói thật hay giả, nhưng nhìn nửa ngày, vẫn thấy hai mắt đối phương như cũ, cũng không có bất kỳ biến hóa gì, lúc này nàng mới gật đầu : “Nếu như vậy, anh chờ chúng tôi ở đây, một lát chúng tôi sẽ đi ra!”

“Lỡ như để lão đại biết thì tôi...” Trương Minh Thắng hoảng sợ nói.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết nhìn thấy hắn như vậy, càng thêm xác định lời nói của đối phương không giả, cũng không lộ ra biểu tình gì cả. Các nàng cùng nhau kêu lên : “Chúng tôi sẽ không nói cho hắn biết!”

Trương Minh Thắng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm : “Vậy tôi an tâm!”

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết nhìn nhau, gật đầu, sau đó cùng nhau đi vào trong.

Đối với việc hai nàng là con gái mà lại vào những chỗ ăn chơi như vậy, cũng không phải là không có, nhưng mà đối với Kim Ngọc Thiên Đường mà nói, đây tương đối hiếm lạ, cho nên khi mấy người phục vụ đến tiếp hai nàng, phát hiện ra hai mỹ nữ này đến tìm người, trong lòng càng thêm kinh ngạc không hiểu được, chẳng lẽ là các bà vợ kéo nhau đến bắt gian chồng mình? Loại chuyện này bọn họ cũng không dám tùy tiện làm chủ, liền nhanh chân tìm chủ nhân của Kim Ngọc Thiên Đường, còn Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết thì lại sợ bọn họ bắt người đi, cho nên nhanh chóng đánh gục bốn người phục vụ, bay thẳng lên lầu bốn.

“Các cô là ai thế? Sao lại xông thẳng vào trong Kim Ngọc Thiên Đường như vậy?” Sắc mặt của mấy người áo đen nhanh chóng thay đổi, nhanh chóng ngăn cản đường đi của hai nàng. Bọn họ là những người do một tay của Đường Phong bồi dưỡng ra, công phu thuộc loại nhất, ở đây để giữ gìn trật tự của Kim Ngọc Thiên Đường.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết nhanh chóng biến mất, lao đến hướng mấy người bọn họ, mấy người áo đen này cũng nhìn thấy hai cô bé trước mắt này có công phu không tồi, cũng không dám khinh thường, vội vàng giơ tay lên, đâm về hướng hai nàng. Chỉ là, khi tay của bọn họ gần chạm đến Nam Cung Vi và Tư

Đồ Thụy Tuyết, thì hai nàng nhẹ nhàng tránh thoát, đồng thời hai tay đánh ra liên tục, hướng về ngực của bọn họ, khiến cho những người áo đen này kêu thảm một tiếng, rồi văng thẳng ra ngoài.

Tư Đồ Thụy Tuyết nhún mui, không thèm liếc nhìn những người áo đen này : “Chỉ bằng công phu mèo ba chân của các người, mà cũng dám ngăn cản chúng tôi? Quả thật là điên khùng!”

Những người này đều cười khổ không ngớt, con gái nhà ai chạy đến đây vậy trời? Sao mà lợi hại quá vậy?

Nam Cung Vi vội vàng kéo tay của Tư Đồ Thụy Tuyết, thấp giọng nói : “Đừng để ý đến bọn họ, cứu anh trai của em ra trước đi!”

Nàng cũng không để ý đến đối phương nữa, chạy nhanh lên lầu bốn.

Mấy người này vất vả đứng lên, ôm lấy vết thương trên ngực, quay sang hỏi Trương Minh Thắng phía sau : “Trương ca, các nàng là ai vậy? Tại sao lại lợi hại như thế? Chỉ sợ đám người bọn em có dùng toàn lực cũng không phải là đối thủ của hai nàng!”

“À, các nàng? Phụ nữ của lão đại, biết chưa?” Trương Minh Thắng trực tiếp đổ tội lên đầu của Lâm Bắc Phàm.

“Phụ nữ của lão đại?” Những người này đều âm thầm sợ hãi.

Lão đại đúng là lão đại, có cả những người phụ nữ lợi hại như vậy, cũng chỉ có lão đại mới đối phó được thôi.

Trương Minh Thắng lập tức vẫy tay với bọn họ, đem mưu kế âm hiểm của mình nói cho bọn họ nghe.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết nhanh chóng đi lên lầu bốn, tìm theo số phòng do Trương Minh Thắng nói, nhanh chóng tìm được căn phòng này. Hai người bọn họ đưa lỗ tai kề sát vào cửa, mơ hồ nghe thấy bên trong có tiếng nhạc, tuy rằng không biết bên trong có bao nhiêu người, nhưng mà, các nàng tin tưởng lời nói của Trương Minh Thắng, Tư Đồ Lượng ở bên trong, và còn những người khác mai phục ở trong.

“Rầm!”

Hai nàng đột nhiên giơ chân phải lên, đập cái rầm vào cửa.

Cửa phòng làm sao mà chịu nổi hai đá của hai nàng? Một tiếng rầm phát ra, cái cửa ngã ụp xuống đất, những người bên trong cũng giật mình hoảng sợ, vội vàng đứng lên.

“Các người là ai?” Một người có vẻ là vệ sĩ lên tiếng hỏi.

Trong phòng có tổng cộng sáu người, nhưng ngoại trừ một người trung niên thì năm người còn lại đều có vẻ là vệ sĩ, xem ra, cũng có chút công phu, đứng ở hai bên trái phải người trung niên kia.

Người đàn ông trung niên ngồi trên ghế sofa kia dùng đôi mắt mê đắm của mình đánh giá Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết từ trên xuống dưới, không khỏi khen ngợi : “Kim Ngọc Thiên Đường đúng là Kim Ngọc Thiên Đường, ngay cả cô nàng tuyệt sắc như vậy cũng có, bạo lực à? Ta thích, chỉ cần hai cô có thể làm cho tôi san3gkhoa1, tôi nhất định sẽ cho hai cô nhiều tiền boa!”

Ông ta còn tưởng rằng đây là hai cô gái do Kim Ngọc Thiên Đường gửi đến, rất là kích động, bắt đầu cởi đồ trên người ra, cái tâm lý muốn chinh phục hai nữ bạo lực này khiến cho ông ta như muốn điên lên. Ông ta cảm thấy rằng mình giống như là bá chủ thế giới vậy, nhanh chóng cởi quần dài ra, để lộ cái quần lót bên trong, và “vật thể lạ” ấy cũng lộ ra rõ ràng, càng nhìn càng dữ tợn, và càng có vẻ rất lớn, giống như muốn xé rách quần lót chui ra vậy.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết đều tròn mắt.

Đây là chỗ giam giữ Tư Đồ Lượng sao? Rõ ràng là một căn phòng bình thường.

Hai nàng liếc nhìn cái cục u lên giữa quần lót của người trung niên kia, mắc cổ đến đỏ bừng mặt, khẽ gất một tiếng, liền giơ chân ra, đồng thời đá vào đũng quần của ông ta.

“A...” Người trung niên kia kêu thảm một tiếng, hai tay ôm lấy đũng quần, lui về sau vài bước, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, vẻ mặt khó tin nhìn hai người, không biết các nàng vì sao lại đánh mình.

“Ông chủ... ông chủ... ngài sao thế?”

Những người vệ sĩ xung quanh đều biến sắc, nhanh chóng bước lại đỡ ông ta.

“Sao là sao? Con mẹ nó, hai con nhỏ này muốn lấy mạng của lão tử, tao muốn chơi chết mẹ hai con nhỏ này, bắt lấy chúng cho tao!”

Cơ mặt của người trung niên kia hầu như đã biến hình, nghiêng răng kêu lên.

Những người vệ sĩ này đều đáp một tiếng, xoay người lại, lao thẳng đến hướng của Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết.

Bọn họ đều là vệ sĩ thông thường, đối phó với người thường thì còn dư dả, nhưng mà là sao mà là đối thủ của Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết? Chưa đến một phút đồng hồ, cả đám người đã nằm một đồng trên mặt đất, giống như cá chết vậy.

Tư Đồ Thụy Tuyết cắn chặt răng, tàn bạo kêu lên : “Cái tên mập chết tiệt này, dám gạt em, em nhất định phải giết chết hắn!”

“Hắn quả thật rất ghê tởm, nhưng chúng ta phải rời khỏi đây trước đã, cẩn thận coi chừng bị bao vây!”

Nam Cung Vi cũng không bị lửa giận che hết lý trí, biết đây là chốn thị phi, vội vàng kéo đối phương chạy xuống lầu.

Nhưng mà, khi các nàng chạy đến lầu một, thì đã thấy hơn năm mươi người trung niên, đang đứng nhỏ to nghị luận cái gì đó, lúc nhìn thấy hai nàng, mắt của họ đều sáng lên, tấm tắc khen ngợi.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết mơ hồ cảm thấy chuyện này có vẻ không thích hợp.

435. Chương 437: Cạnh Tranh Mỹ Nữ.

Tư Đồ Thụy Tuyết nhìn những người đàn ông trung niên này, giận dữ nói : “Các ông làm gì vậy? Tránh ra cho tôi!”

Một người trung niên sắc mặt hồng hào, mặc đồ tây giày da dùng ánh mắt mê đắm đánh giá vẻ đẹp của nàng, khen không dứt miệng : “Cô nàng này quả thật không tồi, tôi nguyện ý bỏ ra ba mươi ngàn, bao nàng trong tối nay!”

Một người mặt chữ quốc (là chữ này nè) nhất thời cười lên : “Giám đốc Hồ, ông có phải là đang giỡn không? Ba mươi ngàn mà muốn bao cô gái này? Tôi ra một trăm ngàn, bao hai nàng này một buổi tối, tôi muốn thử mùi 3P thế nào!”

Những người khác đều cười ầm lên, mắng thẳng cha mặt chữ quốc này không ngớt, một người mà muốn giành cả hai ẻm, quả thật là không coi bọn họ ra gì, còn có mấy người muốn ra tay, cho ông ta một bài học nhớ đời.

“Tôi ra một trăm năm mươi ngàn, bao hai nàng tối nay!”

“Một trăm năm mươi ngàn mà đòi 3P? Cô nàng cực phẩm như vậy, tôi nguyện ý ra một trăm tám mươi ngàn!”

“Các người tranh cái gì? Các người mặc dù tranh hai con nhỏ này, nhưng các người đủ bản lĩnh sao? Tặng cho tôi thì hơn, tôi ra hai trăm ngàn!”

Một người trung niên thoát nhìn có vẻ đạo mạo, nhìn thấy vẻ đẹp của Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết xong rồi, đã nổi sắc tâm lên, nếu xung quanh không phải có nhiều người đang nói, thì sợ rằng mấy người này đã không kiềm chế nổi rồi.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết làm sao mà không hiểu những người này đang nói gì chứ? Cái gì mà 3P, bao một buổi tối, những chữ như vậy các nàng nghe thật chói tai, làm cho các nàng xấu hổ, làm cho các

nàng tức giận. Những ông già này coi mình là gì? Lẽ nào là loại con gái chỉ cần trả tiền là có thể tùy tiện đề lên sao?

Nam Cung Vi lạnh lùng nói : “Bao chúng tôi? Chỉ bằng đám người ngu ngốc các ông? Tôi thấy các ông chán sống rồi!”

Nàng bước đến trước mặt người đàn ông mặt chữ quốc, cái tay mảnh khảnh túm lấy cổ của đối phương, chậm rãi giơ lên, người này bị kéo cổ đến nghẹt thở, mặt đỏ bừng lên, hai mắt dã trắng, giống như là cá đã bị sa lưới vậy, hai chân đá loạn lên.

“Cô... cô mau buông tôi ra!” Giọng nói của người trung niên mặt chữ quốc này trở nên vô cùng khó nghe.

“không phải ông muốn 3P sao? Bây giờ tại sao lại không muốn?” Nam Cung Vi cau mày lại, cười lạnh hỏi.

“Các người... các người không phải là xuất hiện để chúng tôi cạnh tranh sao? Chúng tôi đâu có làm sai gì đâu?” Người trung niên mặt chữ quốc này làm sao mà biết hai cô nàng này là sát tinh chứ? Lo lắng giải thích cho mình.

“Cái gì? Cạnh tranh?”

Nam Cung Vi nhú mày, lập tức hiểu được, đây là trò quây phá của tiểu mập mạp kia. Nàng nhất thời tức giận, sắc mặt trắng bệch, ném người này qua một bên, thở phì phì kêu lên : “Tốt, thằng mập chết tiệt này, dám chơi chiêu này với bọn tao, ngày hôm nay không cho mày biết lợi hại của bọn tao, Nam Cung Vi tao thề không làm người!”

Người đàn ông mặt chữ quốc kia được vệ sĩ của mình đỡ dậy, còn chưa đứng vững mà đã nổi giận kêu lên : “Mẹ nó, con tiện nhân này, dám giỡn mặt với tao, ngày hôm nay không cho mày nếm thử lợi hại của tao, cái tên Tôn Vạn Phong tao chẳng phải là để người khác kêu đùa? Lên cho tao, bắt hai con nhỏ này lại”

Ông bị Nam Cung Vi làm trò trước mặt nhiều người như vậy, mặt mũi còn để ở đâu được? Lập tức ra lệnh cho ba vệ sĩ lao lên.

“Này này, lão Tôn, ông ra tay nhẹ chút, đây là cô gái tôi nhìn trúng, đừng có mạnh tay, tối nay tôi còn muốn sướng khoái!”

Một ông đầu hói kêu lên, cũng vội vàng nói với hai vệ sĩ của mình : “Các người cũng chú ý một chút, nếu như hai cô gái kia mà bị thương thì nhanh cứu ra, tôi không hy vọng trước khi theo tôi mà hai nàng lại bị thương quá nặng!”

Những người khác đều kêu la lên : “Cái gì gọi là cô gái ông nhìn trúng? Cạnh tranh các nàng còn chưa kết thúc, ai quy định các nàng là của ông? Ông ít nói lại đi!”

Ông đầu hói này nhất thời đắc ý, ngẩng đầu lên nhìn bọn họ nói : “Tôi ra năm trăm ngàn, bao hai cô gái này tối nay, còn ai ra giá cao hơn tôi? Cứ việc hô lên đi, lão Phùng tôi không có cái gì nhiều, chỉ có tiền là không thiếu, muốn chơi với tôi à, ai ra giá đi? Nhanh lên một chút, tôi đang đợi tăng giá đây!”

Những người trung niên xung quanh nghe ông ta nói những lời này, đều cúi đầu xuống, không dám phát biểu nữa.

Hai cô nàng này được giá năm trăm ngàn, ở Nam Thành quả thật tương đối cao.

Dù sao cũng là tiền mà, hơn nữa hai cô nàng này cũng không phải là chị em song sinh, đương nhiên là không có hiệu quả bằng rồi.

Những người trung niên này mặc dù là người có tiền và uy tín tại Nam Thành, nhưng mà cũng chưa dám bỏ ra năm trăm ngàn để được chơi 3P với hai cô gái bao giờ cả, ngay cả người mặt chữ quốc kia cũng trở nên xám xịt khó coi vô cùng.

Lúc đầu ông ta muốn khống chế hai cô gái này, để cho mình lên giường chinh phục hai nàng, mang đến cho mình sự sung sướng và khoái cảm tuyệt vời, nhưng lại bị ông đầu hói kia phá vỡ giấc mộng đẹp, ông ta liền có cảm giác không biết nên xử lý thế nào cả. Lẽ nào nhất định phải vượt qua đối phương trong phương diện giá cả? Nhưng mà năm trăm ngàn không phải là một con số nhỏ.

Ngay trong lúc ông ta do dự, ba người vệ sĩ của ông ta đã đánh tới Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết, trong lúc mọi người đang ủ rũ, thì đã thấy ba người vệ sĩ này bay ngược về hướng của người mặt chữ quốc, làm cho ông ta giật mình, vội vàng tránh né.

“A...” Ba vệ sĩ của ông ta đều lăn trên mặt đất, kêu thảm không ngg72ng.

”Bọn mày... bọn mày... quả thật là phế vật!”

Người mặt chữ quốc làm sao mà ngờ vệ sĩ của mình lại kém như vậy? Ngay cả mười giây đồng hồ cũng không kiên trì được, tức giận gờ nắm tay lên, nghiêng răng kêu gào.

“A, hai em gái bạo lực, ta thích!”

Ông đầu hói sợ hãi kêu lên.

Theo ông ta nghĩ, có thể chinh phục hai cô gái thích bạo lực trên giường, chính là mang lại tôn nghiêm đàn ông cho ông ta, tuy rằng ông ta không thể kiên trì trên giường được hai phút, nhưng mà có cái phần tâm lý biến thái này, cũng làm cho phần đàn ông trống rỗng của ông ta tự hào. Ông ta liên tục kêu lên : “Hai con nhỏ này bảy trăm ngàn, tôi muốn, tôi muốn, ôi trời ơi, ai đá tôi...” Ông ta còn nói chưa xong, đã bị Tư Đồ Thụy Tuyết đá thẳng vào giữa háng, làm ông ta dùng hai tay ôm lấy đũng quần của mình, cảm thấy bảo bối của mình truyền đến từng cơn đau đớn, khiến cho ông ta kêu thảm thiết leie6nt ục.

“Ông chủ, ông chủ, ngài thế nào?”

Hai người vệ sĩ đi theo ông ta đều biến sắc, vội vàng hỏi.

“Còn thế nào mẹ mày? Hai con nhỏ này dám đá vào chỗ này của tao, bắt bọn nó lại, để cho bọn họ biết được sự lợi hại của tao!”

Sắc mặt của ông đầu hói đỏ lên, thở phì phò kêu lên.

Hai người vệ sĩ vội vàng đáp một tiếng, nắm tay lại, lao về hướng Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết lúc này cũng nhìn thấy sắc mặt của những người đàn ông ghê tởm này, trong lòng ghen ghét nói không nên lời, ra tay cực kỳ tàn nhẫn, không có một chút khách khí gì cả. Các nàng quơ hai tay ra, giống như là bướm bướm bay lượn bên trong hoa viên, động tác nhẹ nhàng thanh thoát, ra tay như điện, làm cho hai gã vệ sĩ kia bầm dập mặt mũi.

Những người trung niên khác đều trừng to mắt, lú cả lưỡi luôn.

Hai cô gái này cũng quá lợi hại sao? Năm vệ sĩ mà không khống chế được? Lẽ nào biết võ?

Bọn họ nhìn thoáng qua nhau, trong mắt đều toát ra vẻ kỳ quái, đều cùng kêu lên : “Lên cho tao, nếu ai có thể khống chế được hai con nhỏ này, bọn tao thưởng cho ba mươi ngàn!”

Bọn họ bên này không ít người, vệ sĩ mang theo cũng rất nhiều, hơn cả trăm người, đều lao về hướng Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết, vây hai nàng lại giữa một rừng người, ngay cả một con rười cũng không lọt vào được.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết mặc dù có công phu rất giỏi, nhưng mà dù sao cũng là con gái, thể lực thua xa đàn ông, lại bị nhiều người liều mạng tấn công như vậy, hai nàng nhanh chóng kiệt sức, mặt đỏ ửng, thở hồng hộc.

“Nhanh lên một chút, hai nàng sắp không được rồi!”

Ông đầu hói kêu ầm cả lên.

“Cái ông mập chết tiệt này, ngày hôm nay tôi không giết ông, tôi thề sẽ không làm người!”

Tư Đồ Thụy Tuyết tức giận chửi ầm lên theo.

“Cái con quỷ cái này, lão tử một lát nữa sẽ thông lỗ trước và lỗ sau của mày...”

“Ông... ông... ông... đồ vô sỉ!”

Tư Đồ Thụy Tuyết làm sao mà nghe qua những lời này bao giờ? Nhất thời xấu hổ đỏ bừng cả mặt, kêu ầm lên.

Trương Minh Thắng đã xuất hiện trong đại sảnh không biết lúc nào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không khỏi thảm thán sợ hãi : “Sát, công phu của hai con nhỏ này đúng là không tồi, kiên trì được cả năm phút!”

Trong tay của hắn là một ly rượu và một chai rượu vang, chậm rãi hưởng thức cảnh tượng hỗn chiến bên trong đại sảnh.

Tình huống của Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết càng lúc càng không tốt, và bên đám vệ sĩ cũng không tốt luôn. Bọn họ nhiều người như vậy, mà lại không làm gì được hai cô gái này, ngược lại còn bị người ta đánh bị thương vô số, ít nhiều gì cũng có chút khó xử, nếu như không phải là do ông chủ hạ lệnh, bọn họ chắc chắn sẽ không đi làm như vậy.

Một trăm người đàn ông tấn công hai cô gái? cho dù là một người đàn ông cũng không chịu nổi cảnh này.

“Ồi!” “Ồi!” “Ồi!” “Ồi!”

Lại có bốn người vệ sĩ ôm lấy thăng em của mình, nhảy dựng cả lên, sắc mặt trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ra.

không biết lúc nào Lâm Bắc Phàm đã xuất hiện ở phía sau Trương Minh Thắng rồi, vỗ nhẹ vai hắn, thở dài nói : “Kêu bọn họ dừng tay lại, mặc kệ là nói thế nào, hai cô gái này cũng là khách của Nam Thành, lại bị cậu gây chuyện như vậy, không ra chuyện mới là lạ, đến lúc đó lại dây vào phiền phức không rõ!”

“A, lão đại, anh đến rồi à, để tôi kêu bọn họ dừng tay!”

Lúc đầu bị người ta vỗ vai, Trương Minh Thắng giật mình, sắc mặt đại biến, nhưng sau khi nghe được giọng nói, nhất thời bình tĩnh lại, vội vàng quay đầu, ngượng ngùng cười nói.

436. Chương 438: Kiêu Ngạo Thật Sự.

Trương Minh Thắng cũng biết mình đùa hơi quá, vội vàng hô to về hướng của đám người trung niên : “Các người đừng đánh nữa, dừng tay lại cho tôi, có nghe hay không? Sát, các người bị điếc hết rồi à? Ngay cả lời nói của tôi cũng không nghe sao?”

Những người trung niên ở đây đang cùng với vệ sĩ của mình tiến hành chém giết hai cô gái, làm gì rảnh rỗi để ý đến lời nói của Trương Minh Thắng chứ? Ngay cả liếc cũng không ai thèm liếc hắn, ông đầu hói kia kêu lên : “Thằng mập kia, mày ít lộn xộn lại đi, có nghe hay không? Hai con nhỏ này là tao bao, thân thể của mày như vậy mà đòi tranh? Khăng định là không được, râu mép còn chưa mọc nữa, cũng bày đặt tán gái với người khác? Về nhà bú sữa mẹ đi... lên cho tao, đứng ở đó làm gì, đánh lén, đánh lén, bọn mày có nghe rõ không?” Ông ta quay đầu lại quát những người vệ sĩ, hai tay nắm chặt lại, làm ra vẻ tức giận vô cùng, thiếu chút nữa đã lao đến đánh lén Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết rồi.

Trương Minh Thắng nhìn thấy không ai nghe mình, nhất thời giận đến đỏ mặt, lớn tiếng kêu lên : “Sát, bọn mày bị ngu hay là điếc vậy? Lão tử nói mà không nghe sao? Hôm nay tao sẽ phế hết bọn mày!”

Một người trung niên không ngờ lại có một thằng mập muốn đá mình, cái này không phải là bôi tro lên mặt mình sao? Nhất thời nổi giận gơ tay lên tát một cái, kêu lên : “Thằng chó này ở đâu ra? Cũng dám đá lão tử? Ngày hôm nay không đánh gãy xương mày, tao không phải là người, người đâu, đánh thằng mập này thành đầu heo cho tao, có nghe hay không?” Những người vệ sĩ đi theo ông ta nghe thấy những lời này, vội vàng lao về hướng Trương Minh Thắng.

Trương Minh Thắng tránh né một tát của ông ta, nghiêng răng quát : “Sát, thật không ngờ bọn mày cả gan như vậy, ngay cả tao cũng dám đánh, ngày hôm nay không cho bọn mày một bài học, bọn mày còn không biết Nam Thành là thiên hạ của ai!”

Những người vệ sĩ vừa vọt đến trước mặt Trương Minh Thắng, còn chưa kịp ra tay, thì đã bị Lâm Bắc Phàm nắm lấy một người, ném ngược về sau, đè lên những người ở phía sau, làm cho những người vệ sĩ kêu ầm cả lên.

Người trung niên kia kinh hãi nói : “Các người... các người...”

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên, nhìn thấy Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết đã không kiên trì được nữa rồi, hần vội vàng bước lại, hai tay quơ liên tục, túm lấy cổ áo của những người vệ sĩ này, không ngừng ném ra phía sau, những người này cũng nặng gần cả trăm ký, có hai người cộng lại cũng gần ba trăm ký, mà lại bị hần ném như là ném đồ chơi vậy, té lăn tròn trên mặt đất, kêu thảm không ngừng.

“Hai người không sao chứ?”

Lâm Bắc Phàm sau khi tốn gần hai phút, đã vọt đến trước mặt của Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết, tiện tay đánh gục mười mấy tên còn lại xuống đất.

Tư Đồ Thụy Tuyết nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán, hít một hơi thật sâu, thuận miệng nói : “Chúng tôi đương nhiên là không sao rồi, vài người bọn họ làm sao mà là đối thủ của chúng tôi? Nhưng mà, cũng cảm ơn sự trợ giúp của anh, a... là anh... sao anh lại đến đây?”

Nàng nhìn thấy người trước mặt chính là Lâm Bắc Phàm, nhất thời xấu hổ, hận không có một cái lỗ dưới chân để nhảy xuống, tại sao mình lại nói vậy với tên khốn nạn này? Hơn nữa còn khách khí với hần nữa chứ.

Nam Cung Vi cũng ngạc nhiên nói : ” Anh không phải là...”

“À... tôi tỉnh lại, thấy hai người không có ở trong phòng, hơn nữa điện thoại cũng không tìm được, nghĩ rằng hai người đã xảy ra chuyện, cho nên đi tìm hai người, ai biết hai người đang ở đây, báo hại tôi lo lắng muốn chết”! Lâm Bắc Phàm mượn cơ nói.

“À, chúng tôi thấy anh đang ngủ, cho nên cũng không muốn quấy rầy, đi lung tung một chút, ai mà ngờ...”

Nam Cung Vi lúc này mới nhớ ra, hồi nãy mình và Tư Đồ Thụy Tuyết đã đi lung tung gần mấy tiếng, đối phương tỉnh rượu cũng phải, nàng cũng tìm đại một cái cớ để nói, vì không thể nói tình hình thực tế cho đối phương nghe đúng không? Như vậy sẽ khiến cho đối phương càng thêm cảnh giác.

“Thì ra là vậy, điện thoại tôi tại sao không thấy? không bị trộm đi chứ?” Lâm Bắc Phàm cố ý hỏi.

“A, điện thoại của nah? Điện thoại của tôi hết pin, cho nên mượn của anh dùng một lát” Nam Cung Vi đỏ bừng mặt, xấu hổ bởi vì thấy mình nói dối dễ ẹc. Nàng không phải là một người hay nói dối, vì sao trước mặt người đàn ông này lại phải nói dối gạt người nhiều lần? Nhưng mà nếu không nói dối thì lại không được.

“Quả nhiên là thế, tôi còn tưởng rằng các người lợi dụng điện thoại của tôi tìm Tư Đồ Lượng chứ!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết nghe xong đều nghiêng rằng tức giận, thậm chí tên này quá ghê tởm.

“Đúng rồi, trong lúc tôi ngủ, có làm ra chuyện gì không?”

Trong lòng Lâm Bắc Phàm đã sớm cười vô sỉ rồi, nhưng trên mặt vẫn là ra vẻ vô tội nói : “Con người của tôi có vài thói quen không tốt, thích nằm mơ, khi ngủ lại thích lộn xộn, tựa hồ tôi mơ thấy tôi ôm vợ tôi, còn hôn vài cái, kết quả tỉnh lại là xung quanh không có ai!”

Nam Cung Vi xấu hổ đỏ mặt, giống như một trái đào chín vậy, cúi gục đầu xuống, dùng sức lắc đầu : “Anh không làm gì cả, ngủ rất yên ổn!”

Trong đầu nàng ta không ngừng hiện ra hình ảnh đối phương ôm mình, hôn mình, chỉ cảm thấy tim đập loạn lên, giống như là muốn bay ra ngoài, cái cảm giác điện giật lại truyền toàn thân, khiến cho dưới bụng của nàng cảm thấy nó nóng nóng, cảm thấy ngứa ngứa.

Tư Đồ Thụy Tuyết bốn cợt nhìn hai người, nói : “Trên cơ bản thì anh không có làm gì, nhưng mà một chút mờ ám... hắc hắc...” Đôi mắt đẹp của nàng nhìn chằm chằm Nam Cung Vi, bên trong đầy các ý nghĩa.

“Mờ ám? Mờ ám cái gì?”

Lâm Bắc Phàm giả vờ như không hiểu, hỏi.

Nam Cung Vi trừng mắt nhìn Tư Đồ Thụy Tuyết một cái, vội vàng nói tránh : “Anh đừng nghe nàng ta nói bậy bạ, những người này xử lý thế nào? Bọn họ tại sao lại ở đây? Còn nói là ra giá cạnh tranh chúng tôi, thật ghê tởm!”

Lâm Bắc Phàm nhún vai, xoay người lại, nhìn lướt qua những người trung niên trước mặt mình, lại nhìn thoáng qua đám vệ sĩ đang nằm một đồng dưới đất, trên mặt xuất hiện một nụ cười xán lạn : “Các người còn ai muốn đánh? Tôi tiếp hết!”

Những người trung niên này đều sợ hãi nhìn Lâm Bắc Phàm, giống như nhìn thấy ác ma vậy, cả người run lên không ngừng.

Bọn họ thích hai cô nàng này, là đàn ông thì phải thích gái đẹp rồi, nhưng cái này cũng phải nhìn xem có đủ tư cách hay không, bọn họ tận mắt nhìn thấy người thanh niên này đánh ngã bốn năm chục vệ sĩ té lăn ra đất, làm gì còn can đảm đấu với đối phương?

“Mày... mày... mày...” Ông đầu hói nghiêng chặt răng, tàn bạo bỏ lại một câu : “Mày lợi hại, chúng ta đi!” Ông ta xoay người, mang theo vệ sĩ của mình chuẩn bị rời đi. Những người khác cũng xoay người, muốn rời khỏi đây.

Trương Minh Thắng cười tùm tùm giơ tay ra, căn lối đi bọn họ, cười lạnh nói : “Kim Ngọc Thiên Đường là nơi bọn mày muốn đến là đến muốn đi là đi sao? Vừa rồi tao kêu bọn mày dừng tay là không ai dừng, cần lão đại ra tay, bây giờ lại muốn rời đi dễ dàng vậy sao? Đầu của bọn mày bị bò đá hết rồi à?”

Cả đám người trung niên phần nộ nhìn hắn: “Mày muốn làm gì? Lẽ nào một mình mày muốn ngăn cản nhiều người bọn tao? Đừng tưởng mình ngon lắm!”

Người trung niên bị Trương Minh Thắng đá vào mông cười lạnh nói : “Thằng mập, mày đừng qua kieu6u ngạo, những người bọn tao không phải là người mà mày có thể đắc tội, mau tránh ra thì tốt hơn, đừng có trên chọc vào những phiền phức không cần thiết!”

Trương Minh Thắng uốn ngược ra, vẫy tay một cái, đã có hơn hai mươi người mặc đồ đen tụ tập sau lưng hắn, sắc mặt nghiêm nghị nhìn những người trung niên này, hắn ta ngẩng cao đầu lên, cười lạnh nói : “không phải người ta có thể đắc tội được sao? Nếu như vậy, để tao nhìn xem, rốt cục là ai mà Trương Minh Thắng tao không dám đắc tội!”

“Cái gì? Là Trương Minh Thắng sao?” Người trung niên này liền hít một hơi lạnh vào.

Bọn họ tuy rằng chưa gặp qua Trương Minh Thắng, nhưng bình thường qua lại cũng có nghe tiếng của đối phương, biết ngoại trừ Phong thiếu gia ra, ở Nam Thành đối phương là nhân vật thứ hai, có thể hô mưa gọi gió ở Nam Thành, không gì không làm được.

Bọn họ liền cảm thấy gió lạnh thổi qua sau lưng, giống như cuồng phong thổi vào mùa thu vậy, lá rụng xào xạc.

Tại sao mình xui thế này, chọc vào tiểu tổ tông này chị?

Bọn họ mặc dù có chút lai lịch tại Nam Thành, nhưng mà so với Trương Minh Thắng thì vẫn còn kém rất nhiều.

“Thì ra là Trương thiếu gia, vừa rồi không biết là cậu, đã đắc tội rồi, xin cậu đừng phiền lòng!” Cái người trung niên bị Trương Minh Thắng đá vào mông ấy nhìn nhìn đối phương, cười lấy lòng nói.

“Đừng phiền lòng?”

Trương Minh Thắng ngẩng đầu, cười tùm tùm nói.

Người trung niên này nhìn thấy đối phương cười như vậy, trên trán chảy ra mồ hôi lạnh, ngấm lại những hành động của mình, nếu đối lại là người khác, cũng sẽ không buông tha cho mình dễ dàng như vậy, bọn họ đều lo lắng nhìn đối phương, không biết đối phương sẽ làm gì mình.

“Người đâu, lôi bọn họ ra ngoài, đập một trận cho tao, sát, ngay cả tao cũng không coi ra gì, bọn mày đúng là trùm cuối rồi!” Trương Minh Thắng nói.

Hai mươi người áo đen phía sau hắn liền đáp một tiếng, bắt đầu hướng về những người trung niên này, vệ sĩ của những người này còn định cản lại, thì đã bị túm lấy và đập cho một trận, kết quả là không còn thằng nào dám ho cả. Những người trung niên này cảm thấy ác mộng đang tiến về hướng mình, không ngừng cầu xin tha thứ, thậm chí còn có người quỳ xuống đất, mong rằng Trương Minh Thắng có thể tha cho họ một con đường, nhưng mà cuối cùng vẫn bị lôi ra ngoài, và những tiếng hét thảm vang vào bên trong.

“Lão đại, anh đã đến”! Trương Minh Thắng nhìn nọt chạy đến trước mắt Lâm Bắc Phàm, ngượng ngùng cười nói.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết nhìn thấy tiểu mập mạp có bối cảnh lớn như vậy tại Nam Thành, cũng âm thầm giật mình, nhưng mà thấy đối phương không nói ra mục đích đến đây của mình, cũng âm thầm giữ im lặng.

Lâm Bắc Phàm đột nhiên hỏi một câu : “Tư Đồ Lượng hiện nay thế nào?”

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết đều dựng thẳng lông tai lên, cẩn thận nghe đối phương nói chuyện.

437. Chương 439: Sự Cố Đảo Quốc.

Trương Minh Thắng nghe thấy hắn hỏi như vậy, lập tức cười đáp : “Tư Đồ Lượng à? Hắn bây giờ đang rất tốt, mỗi bữa đều ăn hai chén cơm lớn, thân thể vô cùng cường tráng, quả thật là giống như đã lột xác vậy, thoải mái đến nỗi ngày nào cũng nói nhảm!”

(Thật ra thì... Tư Đồ Lượng bây giờ đang bị hai tiểu đệ của Hồ Điệp bang giám sát, tiến hành bồi luyện điên cuồng, trong lòng âm thầm chửi bới Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng không ngừng)

”Ồ? Thay đổi lớn như vậy sao?”

Lâm Bắc Phàm không nhịn được cười nói.

“Đúng vậy, nếu như bây giờ hắn đứng trước mặt anh, anh khẳng định là không nhận ra hắn đâu!” Trương Minh Thắng ười nói.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết nghe mà như lọt vào sương mù, đây là ý gì? Lẽ nào Tư Đồ Lượng ở đây đã xảy ra thay đổi lớn? Cái này quả thật rất kinh ngạc, nhưng mà trong đầu các nàng liền xuất hiện cảnh tượng hồi nãy do Trương Minh Thắng miêu tả, mỗi ngày đều cùng đàn bà làm cái chuyện đó, vui đến quên cả trời đất, vì thế các nàng liền nảy sinh một suy nghĩ kỳ quái.

Tư Đồ Lượng mỗi ngày đều chỉ ở trong phòng làm cái chuyện đó, kết quả là thân thể suy nhược vô cùng, bây giờ đang đau khổ chờ các nàng đến giải cứu hắn ra.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng càng nói với nhau, càng khiến cho hai người bọn họ run sợ, giống như nhìn thấy hình dạng hấp hối của Tư Đồ Lượng vậy, âm thầm lo lắng cho kế hoạch cứu việc Tư Đồ Lượng, muốn mang Tư Đồ Lượng nhanh chóng rời khỏi đây.

“Lâm đại ca, anh nhanh nói cho em biết đi, anh trai em đang ở đâu?” Tư Đồ Lượng dùng tay ôm lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm, nhẹ nhàng cạ sát lên ngực của mình, bắt đầu làm nũng, giọng nói ngọt như đường như mật vậy, đủ khiến cho đầu khớp xương của đàn ông rùng rợn. Đây là cái phương pháp nàng vừa mới học được, dùng điều kiện của lợi của mình để mê hoặc đối phương, và đã đạt được hiệu quả không nhỏ.

Lâm Bắc Phàm có thể cảm nhận rõ sự co dãn và căng tròn từ bộ ngực của đối phương, trong lòng thầm than sợ hãi, thân thể đối phương phát triển quá đầy đặn, vừa hưởng thụ sự ma sát này, hận không thể ôm nàng vào lòng, vừa mơ hồ nói : “Anh trai của em? Cái này thì không được rồi, hắn ta đã nói rồi, bây giờ hắn muốn bế quan tu luyện, không muốn gặp bất kỳ ai khác, hai người cũng thấy rồi đó, anh cũng đâu có cơ hội gặp hắn, nếu như hắn biết anh đem em đến gặp hắn, chỉ sợ là hắn sẽ giết anh chết mất!”

“Nhưng mà tại sao tiểu mập mập lại có thể nhìn thấy anh trai của em? Lẽ nào hắn không sợ quấy rối anh trai em luyện công sao?” Tư Đồ Thụy Tuyết chu cái miệng nhỏ ra, bất mãn nói, nàng cũng không bị cái lý do anh trai luyện công này lừa được.

“Hắn à? Hắn là vệ sĩ kiêm cố vấn cho anh trai của em, đương nhiên là có quyền gặp anh trai của em rồi, nhưng mà mỗi lần đến hắn cũng chỉ được nhìn anh trai của em thôi, căn bản là không có cơ hội nói chuyện!” Những câu chuyện phiếm của Lâm Bắc Phàm, thiếu chút nữa đã được biên soạn thành một cuốn tiểu thuyết.

“Đúng vậy, nếu em tốt với anh một chút, không chừng anh sẽ nói cho em biết chỗ mà anh trai của em tu luyện Cửu Âm Chân Kinh!” Trương Minh Thắng thấy Tư Đồ Thụy Tuyết dùng phương pháp làm nũng để mê hoặc lão đại, trong lòng cũng ngứa ngáy, âm thầm than bộ ngực của đối phương quá đồ sộ, cũng mong rằng đối phương sẽ đến dụ dỗ mình, cho mình chiếm ít tiện nghi, nghĩ như vậy thôi mà nước bọt đã chảy ròng ròng ra rồi.

“Đi chết đi, tên mập chết bầm!” Tư Đồ Thụy Tuyết làm sao mà không nhìn thấu được cái suy nghĩ xấu xa của đối phương? Hai mắt ửng đỏ lên, hung hăng khinh bỉ hắn, thuận tiện đá cho một cái.

“A... vì sao cho lão đại ngực lớn, còn cho anh là đá?” Trương Minh Thắng ôm lấy chân nhỏ, đau khổ kêu lên.

“Anh... anh... cái tên mập chết bầm này, anh nói bậy bạ gì đó?” Tư Đồ Thụy Tuyết nghe thấy đối phương nói như vậy, xấu hổ đỏ mặt, cái tên khốn này sao ăn nói hạ lưu như vậy? Cái gì mà ngực lớn, mặc dù biết là lớn thật, nhưng cũng đâu cần phải nói thẳng ra như thế? Làm cho người ta giống như là cái gì vậy.

“A... anh biết sai rồi, là nhỏ!” Trương Minh Thắng cười vô sỉ nói.

“Cái tên khốn nạn này!” Tư Đồ Thụy Tuyết lại đá cho đối phương thêm một cái.

.....

“Lâm đại ca, em cầu xin anh, anh nói cho em biết chỗ của anh trai em đi, lẽ nào anh nhẫn tâm để em không được gặp anh trai sao? Anh thật sự ác quá! Hu hu hu...”

Liên tục ba ngày nay, da thịt và tinh thần của Lâm Bắc Phàm hầu như đã bị Tư Đồ Thụy Tuyết tra hỏi và mê hoặc, hắn cảm thấy tinh thần của mình hầu như tan vỡ rồi. Hắn rốt cục đã biết ý chí của phụ nữ là mạnh mẽ, là kiên cường, là bất khuất thế nào rồi.

“Thụy Tuyết à, em có thể đi hỏi tiểu mập mập Trương Minh Thắng kia, đừng đến tìm anh, anh thật sự không biết anh trai của em đang ở đâu!” Lâm Bắc Phàm ngồi trong phòng an ninh, nhìn hai mỹ nữ trước mặt này, trong lòng có một nỗi bất đắc dĩ nói không nên lời.

“Hắn ta không phải là nghe lời anh sao, anh nhanh nói cho em biết đi!”

Tư Đồ Thụy Tuyết lúc này ôm chặt cổ hắn, giống như một con Koola vậy, tựa hồ không muốn xuống, có tư thế muốn ôm đối phương đến chết.

“Anh không biết thiệt mà, vì để phòng ngừa các em tìm được Tư Đồ Lượng, cho nên đã kêu hắn dời vị trí của anh trai em ba lần rồi, cho nên bây giờ anh trai em đang ở đây, sống ra sao, cũng đều là do hắn quyết định, anh không biết gì cả!” Lâm Bắc Phàm làm ra vẻ không chút cảm kích nói.

“Cái gì? Anh... anh cũng không biết?” Tư Đồ Thụy Tuyết nói.

“Ai kêu các người cứ quần quít ở đây làm gì? Nói cách khác, có lẽ một hai ngày trước anh cũng đã đi thăm anh trai của em, xem hắn ta trưởng thành thế nào rồi, nhưng giờ thì sao, ngay cả một cái lễ bái sư cũng không có, cũng không biết anh trai của em thế nào!” Lâm Bắc Phàm vô sỉ đổ hết mọi trách nhiệm lên trên đầu của đối phương.

“Anh... anh... anh vô sỉ quá, anh bắt cóc anh trai của em, bây giờ lại trách bọn em, ai kêu anh giấu anh trai của em làm chi? Cái tên xấu xa ác ôn này, em hận anh!” Tư Đồ Thụy Tuyết buông đối phương ra, nhảy ra ngoài, trừng mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông này, không biết tại sao hắn lại có thể vô sỉ như vậy.

“Chẳng lẽ không đúng? Nếu như các người an ổn đợi ở nhà, vậy thì không phải là không có chuyện gì sao? Ai kêu các người chạy đến Nam Thành làm gì? Bây giờ thì tốt rồi, mỗi ngày ăn của tôi, uống của tôi, ở chỗ

tôi, lại gây thêm phiền cho tôi, thiếu chút nữa là khiến tôi khỏi làm việc rồi” Lâm Bắc Phàm vô sỉ ngẩng đầu lên, hỏi lại một câu.

Nam Cung Vi cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi, đối mặt với một người đàn ông như vậy, nàng ta còn biện pháp gì? Chỉ sợ là các biện pháp của mình, Tư Đồ Thụy Tuyết đã dùng hết rồi, mặc kệ là uy hiếp hay dụ dỗ, dùng mỹ sắc mê hoặc, thậm chí là tối qua Tư Đồ Thụy Tuyết đã mặc đồ ngủ mê hoặc Lâm Bắc Phàm, cũng không thể khiến cho Lâm Bắc Phàm nói ra chỗ của Tư Đồ Lượng, còn có biện pháp gì sao? Xem ra mình chỉ có thể yên lặng, chờ hần chủ động nói ra thôi, chỉ là cái cơ hội này vô cùng nhỏ.

“Thật ra thì, anh của em là một thằng đàn ông, anh có thể làm cái gì đây? Làm với một cô nàng mới sướng, còn làm với đàn ông, chẳng ai sướng cả, các người cứ yên tâm đi, tôi có thể bảo đảm rằng, Tư Đồ Lượng bây giờ đang sống tốt, và sống rất hạnh phúc!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Xi!” Tư Đồ Thụy Tuyết thiếu chút nữa đã hộc máu.

Cái tên khốn này nói cái gì vậy? Cái gì mà còn sống? Nếu như anh trai của mình mà chết, mình nhất định phải chặt cái tên này ra thành tám miếng, để cho hần chôn chung với anh trai.

“Ầm!”

Cửa phòng an ninh bị đẩy cái rầm ra, một bóng người lao vào, thiếu chút nữa đã đụng phải Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết, điều này làm cho sắc mặt của ba người khế biến, khó chịu kêu lên : “Người nào vậy trời? Tại sao lại không gõ cửa mà đã vào? Một chút lễ phép cũng không có!”

“Tiểu Lâm ca, việc lớn không tốt, có sát thủ!”

Người kia dùng sức kêu lên.

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm biến đổi lớn, vội vàng đứng lên, vọt đến trước mặt hần, nhìn thấy đối phương là Lưu Cẩm, vội vàng hỏi : “Anh nói cái gì? Sát thủ? Anh có phải là thủ phạm nhiều quá nên bị hỏng não rồi không? Ban ngày ban mặt mà sát thủ cái gì? Anh có phải là coi phim nhiều quá rồi không? Ra ngoài cho tôi, tôi đang bận, không có thời gian nghe anh nói nhảm!”

Hần nói đến đây, chuẩn bị đẩy đối phương ra ngoài.

“Tiểu Lâm ca, thật sự có sát thủ, tôi có thể thề với trời, bọn họ, bọn họ tựa hồ đang truy sát hai cô gái, tình huống vô cùng nguy hiểm, nếu anh không ra tay, đại sự sẽ hỏng hết!”

Lưu Cẩm thấy đối phương không tin, vội vàng thề thốt.

“A? Truy sát hai cô gái? Có liên quan gì đến tôi? Hần là nên báo cảnh sát mới đúng. Tôi không phải là đáng cứu thế”

Lâm Bắc Phàm khó chịu nói.

Tại sao chuyện gì cũng tìm mình hết vậy? Chẳng lẽ mình đã thành súp pờ men chuyên cứu người sao?

“Nhưng mà hai cô gái kia biết anh!”

Lưu Cẩm rốt cục đã nói ra một câu then chốt.

“Khục khục... đồng chí Lưu Cẩm, ăn có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói lung tung, tuy rằng tiểu Lâm ca tôi đẹp trai anh tuấn, ngọc thụ lâm phong, nhưng tôi cũng không phải là đại minh tinh, sao một cô gái tùy tiện có thể biết tôi? Tôi thấy anh là vì muốn nhìn hai cô nàng xinh đẹp này, cho nên cố ý mượn cớ xông vào rồi” Lâm Bắc Phàm nói đến đây, không nhịn được khoe mẽ một chút, làm ra vẻ đẹp trai vô đối.

“Các nàng... các nàng là con gái Nhật Bản!”

Lưu Cẩm lớn tiếng kêu lên.

“Cái gì? Gái Nhật?” Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm đột biến.

Nếu như là người khác, có lẽ hần không nhận ra, nhưng mà nói về con gái Nhật Bản thì hần lại biết hai người, đó chính là Y Đăng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử, nhưng các nàng không phải đã trở về Nhật rồi sao? Tại sao lại chạy đến Trung Quốc?

Tư Đồ Thụy Tuyết và Nam Cung Vi đều lộ ra vẻ kỳ quái, hai mắt nhìn Lâm Bắc Phàm không chớp, giống như muốn nhìn ra cái gì đó.

Người đàn ông này cũng quá ghê tởm rồi, ngay cả gái Nhật cũng kua, chẳng lẽ không sợ mình bị hao tinh mà chết sao? Thật không biết công phu của hắn ở phương diện đó lợi hại thế nào.

Lâm Bắc Phàm trầm tư một lát, hai cô gái này tuy rằng không quen cũng chẳng thân, nhưng mà nói thế nào thì cũng rất xinh đẹp, không đành lòng nhìn thấy các nàng xảy ra chuyện, hắn nghĩ đến đây, vội nói :
“Các nàng ở đâu? Mang tôi đi coi!”

“Các nàng đang ở ngoài cửa Bờ Biển Vàng!” Lưu Cẩm vội nói.

Lâm Bắc Phàm không nói hai lời, vội vàng chạy ra ngoài, Tư Đồ Thụy Tuyết và Nam Cung Vi thấy thế, vội vàng đuổi theo.

438. Chương 440: Nguyệt Chi Lưu.

Bên ngoài Bờ Biển Vàng đã loạn thành một đồng rôi, Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử đã không còn vẻ đoan trang ưu nhã bình thường, ngược lại còn có vài phần chật vật không chịu nổi, quần áo trên người cũng có nhiều chỗ rách, khuôn mặt thì tiêu tụy, thở hồng hộc liên tục, bây giờ đang bị mấy người mặc đồ đen bịt mặt bao vây, tình thế vô cùng nguy cấp.

Những người đi đường xung quanh thấy cảnh quỷ dị này, vội vàng tránh xa qua một bên, rất sợ đám người mặc đồ đen kia xả bậy trúng mình, nhưng mà bọn họ cũng đã bắt đầu gọi cảnh sát. Long Yên Nguyệt và Long Thiên Hữu sau khi nhận được tin này, thiếu chút nữa đã học máu.

Trong khoảng thời gian này bị cái gì vậy? Tại sao Nam Thành luôn xảy ra chuyện? Đầu tiên là xuất hiện sát thủ, lại xuất hiện cướp, bây giờ sát thủ lại xuất hiện, lẽ nào một thành phố nhỏ nhỏ như Nam Thành lại có nhiều sức hút? Tại sao luôn luôn gặp chuyện không may? Có phải là muốn tất cả cảnh sát nghỉ việc hết không? Cái này là một tin tức đủ gây chấn động toàn quốc.

Bọn họ biết bây giờ không phải là lúc suy nghĩ về vấn đề này, chuyện này cần phải xử lý trước, mặc kệ đối phương là sát thủ, hay là quái vật nguy hiểm của xã hội, bọn họ đều phải xông lên.

Lúc Lâm Bắc Phàm đi tới, nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng âm thầm kinh ngạc vạn phần, thật không ngờ hai cô gái này cũng biết võ, tuy rằng hơi kém một chút, nhưng mà cũng khiến cho mình mở rộng tầm mắt, thần bài không chỉ biết cờ bạc, còn biết đánh nhau nữa, xem ra những cô gái Nhật Bản này không đơn giản. Nhưng mà, nói đi thì phải nói lại, người ta đang bị mấy người mặc đồ đen vây kín, nếu như mình không ra tay trợ giúp, chỉ sợ rằng các nàng sẽ không kiên trì thêm được vài phút.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm không nhịn được thở dài một hơi, tại sao mỗi cô gái gặp phiền phức lại tìm đến mình? Cái này rốt cục là do nhân phẩm của mình tốt, hay là nhân phẩm của mình kém? Hắn không khỏi vẫy tay với hai nàng, cười nói : “Hai vị, đã lâu không gặp, không ngờ chúng ta lại gặp mặt ở đây, thấy bây giờ hai vị tựa hồ hơi bận!”

“Gặp mặt?”

Y Đằng Thanh Tử bởi vì chạy trốn và chém giết kịch liệt, làm cho mặt mũi đỏ mặt, toàn thân ướt đầm mồ hôi, bây giờ nghe thấy đối phương lại nói như vậy, thân thể chấn động, thiếu chút nữa đã té lăn ra đất.

Người đàn ông này từ hành tinh nào đến vậy? Ngay cả những lời này cũng nói ra được.

Y Đằng Thanh Tử tức giận kêu lên : “Chúng tôi... chúng tôi đặc biệt đến tìm anh, anh nói nhầm cái gì vậy?”

Bởi vì nói chuyện, nên nàng ta không tập trung, thế là bị ăn một đấm, đau đớn kịch liệt khiến cho nàng ta kêu thảm một tiếng, tay ôm lấy ngực, thiếu chút nữa đã ngã lăn xuống đất.

Lâm Bắc Phàm cố ý vỗ đầu, làm ra vẻ đau khổ nói : “Này này, mấy người ra tay cũng phải nhẹ một chút, đánh con gái sao lại đánh vào ngực của người ta, cái này đối với con gái là một chuyện rất quan trọng, lỡ như người ta biến thành thái bình công chúa thì sao? Chẳng phải là làm lỡ hạnh phúc cả đời của người ta?”

Sắc mặt của Y Đằng Thanh Tử từ đỏ hồng qua xanh, muốn xỉu ngay tại chỗ.

Cái tên này cũng quá ghê tởm rồi, biến thái vừa phải nói, ngay cả lời này cũng nói ra được sao? Thật không biết lần này đến tìm hắn là có chính xác không nữa. Nàng nổi giận quát : “Chuyện của chúng tôi, không cần anh quản!”

“Tốt, tôi cũng đang không muốn quản, người đâu, cho tôi một cái bàn, một cái ghế, cho ly cafe luôn, để tôi chậm rãi hưởng thức màn đánh nhau hiện đại này, chứ vị nếu ai muốn đặt cược, thì tôi cá là hai cô gái này không kiên trì được năm phút, sẽ bị sáu người kia đánh ngã xuống đất, một ăn một trăm, nhào vô nhào vô!”

Lâm Bắc Phàm vô sỉ quay đầu lại nói với Lưu Cẩm, có bộ dáng như không để ý đến.

Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử nhìn thấy hắn như vậy, trong lòng cũng hơi sợ, nếu như đối phương không giúp đỡ, chỉ sợ bọn họ sẽ bị đám người này giết chết, vậy thì hy vọng đến Trung Quốc cầu cứu của hai nàng cũng tan thành mây khói.

“Lâm tiên sinh, bọn em lần này đến Trung Quốc, là muốn mời anh trợ giúp bọn em!”

Tiểu Điền Anh Tử thành khẩn nói.

“À, thì ra là vậy, chỉ có em Anh Tử là nói nghe êm tai thôi, có mấy người con gái, nói chuyện lúc nào cũng lớn tiếng, không khác gì một người đàn ông, quả thật là không giống con gái chúng ta, còn tưởng rằng con gái Nhật Bản phải ôn nhu như nước chứ!”

Lâm Bắc Phàm tấm tắc khen.

“Anh... anh...” Y Đằng Thanh Tử làm sao mà không nghe ra người mà Lâm Bắc Phàm cố ý đâm chọc là mình? Tức giận đến hai mắt trợn trắng, thiếu chút nữa đã lên cơn nhồi máu.

“Bây giờ, bây giờ xin Lâm tiên sinh giúp bọn em đánh đuổi những người này, bọn em còn có nhiều lời cần phải nói với anh, những chuyện mà bọn em sắp nói, đều cực kỳ quan trọng!”

Tuy rằng hình dạng của Tiểu Điền Anh Tử bây giờ khá là chật vật, nhưng mà về mặt khi nói chuyện vẫn rất bình tĩnh, ôn hòa, không lộ ra bất kỳ lo nghĩ gì.

Lâm Bắc Phàm vỗ nhẹ bụi trên người, cười nói : “Nếu như vậy, chúng ta cùng nhau đuổi bọn họ đi!”

Thân ảnh của hắn chợt lóe, như một tia điện lao đến, chạy ào vào bên trong đám người mặc đồ đen này, hai tay xuất hiện, giống như là hai cái kim thép vậy, túm lấy cổ của hai người.

Sắc mặt của hai tên mặc đồ đen liền cả kinh, không ngờ tốc độ của đối phương lại nhanh như vậy. Dưới tình huống cấp bách, bọn họ liền thò tay vào trong lưng áo, lấy ra một thanh đao ngắn, đâm về hướng bên hông của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười : “Công phu của các người cũng không có gì!”

Hắn lắc một cái, né hai cây đao ngắn này, hai tay thuận thể nắm lấy cổ của họ, ném mạnh một cái, hai gã này liền bay thẳng và đập mạnh vào vách tường, trực tiếp chết ngất.

Những người khác nhìn thấy hắn đánh bị thương hai người của mình chỉ trong vài giây, trong lòng kinh hãi không gì sánh được, liền giơ đao trong tay, buông tha cho Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử, chém về hướng của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm đối mặt với bốn gã mặc đồ đen, trên mặt không chút kinh hoảng, hắn đen uy lực của Long Tu Bảo Điện tăng năm toàn bộ thi triển ra, giống như nộ long xuất thế vậy, giống như ngàn xà cuồng vũ, giống như tà thần phủ xuống vậy, thân ảnh chợt lóe liên tục, khi bọn họ còn đang giơ đao lên, thì tốc độ nhanh đến mức làm cho bọn họ không thấy kịp, căn bản là không chạm vào được đối phương. Mà hắn vừa tránh né vừa đánh trả, chỉ trong vài giây đồng hồ, đã làm cho hai trong bốn tên ăn đập, kêu thảm một tiếng, té lăn xuống đất, cả nửa ngày không dậy được.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết nhìn mà ngơ ngác, lú lút cả lưỡi lại.

Các nàng đã nhìn thấy Lâm Bắc Phàm ra tay, nhưng mà dù sao cũng chỉ thấy một hai chiêu, đây rốt cục là lần đầu tiên nhìn thấy đối phương đánh toàn diện, ra tay quy mô lớn, khiến cho các nàng đều có cảm giác giật mình, cái này là người sao?

Các nàng đã gặp qua nhiều cao thủ, nhưng mà chưa ai có thể đạt được cái tốc độ không tưởng tượng nổi này, cái nhìn thấy chỉ là những bóng mờ mà thôi, trên trán các nàng liền chảy ra mồ hôi lạnh, thậm chí may mắn, mình không có gây sự với đối phương, nếu không dựa vào năng lực của đối phương, đừng nói là hai người, cho dù là nhiều hơn thì cũng không phải là đối thủ của hắn.

Long Tu Bảo Điển mà Lâm Bắc Phàm tu luyện chủ yếu nâng cao tố chất của bản thân, vô luận là lực tấn công, lực phòng ngự, tốc độ đều thay đổi theo sự tu luyện của bản thân, nhưng mà, kỹ xảo chiến đấu của bản thân cũng không còn rối loạn như trước đây nữa. Có câu : Vô công trong thiên hạ, chỉ có tốc độ là không thể phá, cho nên chỉ cần nhanh và mạnh, hai ưu điểm này thôi cũng đủ để cho bản thân coi thường thiên hạ.

“Ai, lần sau nếu các người có đến Trung Quốc, nhớ mang nhiều người một chút, chỉ với sáu người các người, cũng dám can đảm bước chân lên lãnh thổ Trung Quốc sao?”

Lâm Bắc Phàm tung chân đá bay tên áo đen cuối cùng đi, cười khinh thường nói.

Sáu tên này đều lộ ra vẻ phần nộ nhìn chằm chằm Lâm Bắc Phàm, nhưng mà cũng không dám làm gì.

Sáu người bọn họ có thể coi là sát thủ không tồi tại Nhật Bản, nhưng mà ai kêu bọn họ lại gặp phải một tên biến thái như Lâm Bắc Phàm? Cả sáu người cũng không đụng được vào áo của đối phương, lại bị đối phương đánh cho gục xuống đất, đối với bọn họ mà nói, đây là một sự nhục nhã vô cùng, hận không có một khối đầu hũ trước mặt mà đập đầu chết đi cho rồi.

Tiểu Điền Anh Tử bước nhanh đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, cúi người chào : “Lâm tiên sinh, lần này nhờ có anh ra tay, mới giúp cho bọn em thoát khỏi nguy hiểm, Anh Tử cảm ơn anh đã ra tay tương trợ!”

“Anh Tử, không cần phải cảm ơn tên khốn này, khẳng định vì là nguyên nhân khác nên mới giúp chúng ta!”

Y Đằng Thanh Tử còn đang tức giận vì lời nói vừa rồi của đối phương, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, không thèm nhìn đối phương, bực bội kêu lên.

“À, thì ra là vậy, vậy tôi có thể mặc kệ rồi, sáu người bọn họ bây giờ bị thương, nhưng mà muốn khống chế hai cô tỳ nữ có chút dư dả? Chỉ cần tôi mặc kệ, các cô sẽ nhanh chóng rơi vào tay bọn chúng, nói không chừng sẽ có một màn hai nàng khiêu chiến sáu chàng rất đặc sắc đây!” Lâm Bắc Phàm cười tà ác.

“Anh...anh...” Y Đằng Thanh Tử giận đến đỏ mặt, nhưng mà cũng không có bất kỳ lý do gì để cãi lại đối phương.

Đối phương nói không sai, mặc dù sáu tên sát thủ này đã bị thương, nhưng muốn bắt mình và sư muội trở về Nhật Bản là rất dễ dàng. Nhưng mà nàng nghĩ đến những loại khuất nhục đã chịu trong tay của người đàn ông này, cũng chẳng thể làm gì, hừ một tiếng, quay đầu qua một bên.

Lâm Bắc Phàm cũng không muốn làm cho tình hình thêm căng thẳng, hắn khoát tay với sáu tên áo đen kia : “Các người nhanh rời đi đi, một lát nữa cảnh sát đến đó, sau này muốn ra tay, thì động tác phải nhanh một chút, ra tay phải tàn nhẫn một chút, tốt nhất là vừa dùng tay vừa dùng đao, như vậy thì phần thắng mới nhiều!”

Sáu tên này đưa mắt nhìn nhau, còn tưởng rằng đối phương sẽ hành hạ mình, ai ngờ đối phương lại thả mình đi như vậy. Bọn họ đều mang vẻ mặt khó tin nhìn đối phương, nhìn thấy bản thân không phải đang nói giỡn, lúc này mới vội vàng đứng dậy, chạy trốn về phía xa xa.

“Chẳng lẽ bọn họ là người của Nguyệt chi lưu?” Lâm Bắc Phàm nhìn thấy sáu người bọn họ đi rồi, mới chậm rãi hỏi.

“Một chút cũng không sai, bọn họ đúng là sát thủ của Nguyệt chi lưu!” Tiểu Điền Anh Tử gật đầu trả lời.

“Nguyệt chi lưu? Thật sự là càng lúc càng thú vị!” Khóe miệng của Lâm Bắc Phàm lộ ra một nụ cười hấp dẫn.

439. Chương 441: Phân Tranh.

Kỳ thực Lâm Bắc Phàm cũng không muốn giúp hai cô gái là Tiểu Điền Anh Từ và Y Đăng Thanh Từ. vì nói cho cùng thì mình cũng chẳng có dây dưa rể má gì nhiều với họ cả. nhờ chẳng may vì họ đắc tội với Nguyệt Chi Lưu. rồi vì nó mà chuốc bao nhiêu phiền phức vào mình thì thật không đáng chút nào cả.

Hai cô ả đúng là rất đẹp. nhưng Lâm Bắc Phàm cũng đã gặp qua quá nhiều người đẹp rồi, làm gì có chuyện vì hai người bọn họ mà lại đi đắc tội với một tổ chức lớn như thế chứ? Hơn nữa bọn họ lại còn là người của đảo quốc (Nhật Bản) nữa. mà Lâm Bắc Phàm lại chứa ghét những con người của đảo quốc này.

Nhưng Lâm Bắc Phàm lúc này lại nghĩ tới một chuyện khác nữa.

Đó là một sức mạnh siêu phàm trên người của Tiểu Điền Anh Từ. một sức mạnh có thể chiến đấu được với Tiểu Kim. nếu đối phương đúng là có ác long Barker nhập vào người. Thì mình cũng cần phải hiểu thêm về cô ta. biết mình biết người, trăm trận trăm thắng mà.

Lâm Bắc Phàm đưa hai người quay lại phòng bảo an. Khiến cho những người vây xem ở bên ngoài đều than lên kinh hãi.

“Chàng trai trẻ tuổi này là ai vậy nhỉ? Sao có thể khùng đến thế chứ? Cùng lúc đem theo cả bốn người đẹp thế này!”

“Dem theo bốn người đẹp thì cũng không có gì đáng nói mà đáng nói đó là hai trong số đó là hai cô ả người Nhật!”

“Pháp luật không phải quy định. một người đàn ông chỉ có thể được lấy một người phụ nữ thôi sao? Vậy mà anh ta một lúc lấy bốn cô thế này không phải là trùng hôn à?”

“Mày ngu thế. đây là pháp luật chỉ nhằm vào người dân thường như chúng ta thôi chứ người ta là nhân vật khùng thế. đừng nói là lấy bốn bà vợ mà cho dù có lấy cả bốn mươi bà thì cũng chẳng ai dám quản đâu”

Một đám thanh niên không khỏi thì thầm với nhau bàn luận. sự ghen ghét và ngưỡng mộ đều được bộc lộ trong lời nói của họ. nhất là sau khi bọn họ biết được Lâm Bắc Phàm chỉ là một tên bảo vệ nhỏ bé thì ai nấy đều ghen tức muốn phát điên lên.

Cái thế giới này rất cuộc là làm sao thế không biết? Một tên bảo vệ mà cũng có thể lấy được cả bốn vợ? Đã thế lại còn có hai cô ả nước ngoài nữa chứ, còn mình thì sao chứ? Mình đã từng này tuổi đầu rồi mà đến cô vợ cũng không có, có lẽ mình nên tìm một chỗ nào đó tự thắt cổ tự tử cho nó khỏi phải xấu hổ mất.

”Nơi này có chuyện gì xảy ra vậy? Vừa rồi ai đã báo cảnh sát thế? Ai vừa nói là thấy có sát thủ xuất hiện ở đây?”

”Sát Thủ ư? Đã bị người ta đánh cho chạy mất dép rồi tốc độ của mấy người cảnh sát các người cũng hơi chậm thì phải?”

Hai cha con Long Thiên Hưu và Long Yên Nguyệt đem theo hơn ba mươi viên cảnh sát nữa vội vàng chạy tới đây. nhưng lại thấy khu phố này quá dỗi yên tĩnh, làm gì có sát thủ gì chứ? Đến cả tên giết gà cũng không có, Long Yên Nguyệt tức quá quay ra hỏi mấy người đi đường ở đây.

Người thanh niên nọ khó chịu nói.

“Chậm? Trước sau không quá mười phút. Thế mà cũng gọi là chậm được sao? Anh nghĩ chúng tôi đáp tên lửa đến đây à?”

Long Yên Nguyệt thiếu chút nữa thì hộc máu mồm. người này nói chuyện gì mà sốc thế chứ? Mình Thì ngày nào cũng bận tới mất tới mũi. vậy mà bọn họ đến một câu nói lọt tai cũng không có. lại còn ở đây trách mình nữa chứ, cứ như mình ngày thường ngoài việc ngồi uống trà nói chuyện phiếm ra thì chẳng làm gì hết ấy.

“Nhưng cũng đúng là chậm mà. Lẽ nào cô muốn chúng tôi bị sát thủ giết chết rồi, mấy người mới chạy đến thì mới gọi là nhanh à? Vừa rồi có một người trẻ tuổi mới gọi là hàng khùng, người ta có một mình mà

khieu chiến với sáu sát thủ. không đến bốn mươi phút mà đã giải quyết xong rồi thế mới gọi là đàn ông chứ. nếu mà cảnh sát của cái Nam Thành này mà cũng có bản lĩnh như người ta thì đúng là thiên hạ thái bình!”

Người thanh niên đó vừa rồi đã chứng kiến tận mắt màn diễn đặc sắc của Lâm Bắc Phàm. làm anh ta lóa hết cả mắt.

Long Thiên Hưu tiến đến trước mặt bọn họ, hỏi với vẻ nghi hoặc: “Cái gì? Một thanh niên trẻ tuổi khiêu chiến với sáu sát thủ?”

Trong đầu ông đã hiện ra hình bóng một người, sau đó ông lại nhìn lên tấm biển Bờ Biển Vàng thì lại càng khẳng định chắc chắn hơn. việc như thế này. chắc là ngoài tên ranh đó thì chẳng có ai dám ngông cuồng như vậy cả.

Long Yên Nguyệt cũng thuận miệng nói: “Người thanh niên đó có phải tên là Lâm Bắc Phàm không?”

Đừng nói là sáu tên sát thủ. mà cho dù đó có là sáu ông Diêm Vương đi chẳng nữa thì hần cũng chẳng thêm để mất tới.

Người thanh niên kia lập tức lác đầu nói: “Cái này thì tôi không rò. nghe nói anh ta là bảo vệ của Bờ Biển Vàng, người ta vẫn thường gọi anh ta là Tiểu Lâm Ca. chắc anh ta đúng là họ Lâm đấy, không ngờ KTV Bờ Biển Vàng lại trâu bò đến vậy. đến cả một tên bảo vệ mà cũng ghê ghớm thế này, ngày sau vào đây chơi chắc chắn là rất an toàn!”

Hai người Long Thiên Hưu và Long Yên Nguyệt đều cảm thấy hoa mày chóng mặt.

Qua nhiên là tên khốn này. hần không vén ổn một chỗ được vài ngày hay sao? Mới có mấy ngày không có chuyện gì xảy ra mà hần đã lại gây chuyện rồi

Long Thiên Hưu vẫy vẫy tay với mấy viên cảnh sát, tức giận nói: “Về thôi không có việc gì nữa cả!”

Ông ta quay ra thở dài với cô con gái cưng của mình nói: “Xem ra hôm nay cha phải đến thăm tên khốn này một chuyến mới được. ngày nào cũng chỉ biết gây chuyện cho ta thôi nó lại cứ nghĩ đồn công an là nhà nó chắc. thật là...!”

Ông vừa dứt lời liền tiến về phía bên trong của KTV Bờ Biển Vàng.

“Cha. hay là cha để đó con vào nói với anh ấy một tiếng rồi đi!”

Long Yên Nguyệt vội vàng ngăn cha mình lại. Nếu để cha mình biết bên cạnh tên khốn đó có không biết bao nhiêu là phụ nữ thì không chừng sẽ tóm cổ hần ra ngoài bán cho một phát toi đời luôn.

“ơ ? Từ khi nào mà con lại nói giúp anh ta thế?”

Long Thiên Hưu nghiêng nghiêng đầu. trên mặt lộ rõ vẻ cổ quái.

”Cái gì chứ. con chỉ sợ cha vào những nơi như thế này thì sẽ bị người ta đâm tếu thôi mà. Hai gò má của Long Yên Nguyệt đỏ ửng. gắt từng tiếng.

Long Thiên Hưu cũng hiểu được tâm tình của cô con gái cưng lúc này. nếu nó và Lâm Bắc Phàm có thể đến với nhau thì mình cũng bớt lo. không ngày nào nó cũng bận rộn công việc. chẳng có thời gian tìm hiểu ai. Nghĩ vậy. ông liền cười cười nói: “Nếu thế thì con hãy nói cho cậu ta rõ. Để cậu ấy về sau đừng có gây ra phiền phức gì nữa, cũng để cho chúng ta được an nhàn đôi chút. đừng có ngày nào cũng hăm hăm điên điên như thế. đừng có mà giống với Iraq, cứ động cái lại có chuyện này chuyện nọ xảy ra!”

“Con biết rồi!” Long Yên Nguyệt ngọt ngào đáp lại.

Long Thiên Hưu thấy bộ dạng như vậy của cô con gái cưng thì khẽ lắc đầu rồi quay người ngồi vào xe rồi đi.

Trên gương mặt nhỏ nhắn của Long Yên Nguyệt cũng thấp thoáng một nụ cười hung ác: “Lâm Bắc Phàm, tên khốn này dám gây ra phiền phức cho ta à? Hôm nay không cho anh biết thế nào là lễ độ. thì Long Yên Nguyệt ta đây còn mặt mũi nào sống ở cái Nam Thành này nữa?”

Cô bước nhanh vào bên trong của KTV Bờ Biển Vàng- Nhưng cô tiếp tân ở đây đều biết cô là ai, và đều biết đến quan hệ giữa cô và Liễu Vi. vì vậy mà chẳng có ai dám dây vào cô ả cả.

“Nửa tháng nữa ở Tokyo Nhật Bản sẽ tổ chức một cuộc thi đánh bạc, người của Nguyệt Chi Lưu vì muốn phòng trừ tôi và sư tỷ sẽ đoạt được quán quân trong cuộc thi đó, vì vậy đã ngầm phái sát thủ đến truy sát chúng tôi cũng may mà có sư phụ Tùng Tinh Vũ của chúng Tôi bảo vệ. nên chúng tôi mới thoát khỏi kiếp nạn. nhưng Nguyệt Chi Lưu lần này có thể nói là đã dốc hết toàn lực. Tổng cộng đã phái đến ba trăm sáu mươi ba tên sát thủ. trong đó có khoảng hơn hai trăm tên đã bị thủ hạ của sư phụ Tùng Tinh Vũ giết chết. Những tên còn lại thì vẫn mai phục ở đâu đó quanh đây. Người của chúng tôi cũng bị thương vong thảm hại tổng cộng hy sinh mười bảy sư huynh, không những chỉ có thế. ba căn cứ của chúng tôi bị cho nổ tung, giờ đã biến thành bình địa. mặc dù không biết là ai làm, nhưng theo ân oán giữa chúng tôi và Nguyệt Chi Lưu thì ngoài bọn chúng ra cũng chẳng có ai dám làm việc này cả!”

Tiểu Điền Anh Tử liền nói qua một lượt về sự việc này cho Lâm Bắc Phàm biết.

Lâm Bắc Phàm khẽ cau mày lại. việc này hình như chẳng có gì liên quan đến mình thì phải?

Sao ban nãy bọn họ lại nói là có liên quan mật thiết đến mình nhỉ? Bản thân mình vừa không phải là người Nhật. cũng không liên quan gì đến việc giữa Nhật Chi Lưu và Nguyệt Chi Lưu cả. vậy thì mình được coi là cái gì đây?

Hắn nghiêng đầu sang một bên. vẻ mặt nghi ngờ hỏi: “Anh Tử này. nghe cô nói thì có vẻ như rất là nghiêm trọng, nhưng tựa hồ việc này chẳng liên quan gì đến tôi hết phải không nhỉ? Tôi Tin là chỉ cần dựa vào bản lĩnh của Nhật Chi Lưu bọn cô, thì việc diệt trừ cái gì mà Nguyệt Chi Lưu cũng sẽ dễ như trở bàn tay mà thôi. Tôi ủng hộ các cô bằng tinh thần. chúc các cô mau chóng thành công. giành được quán quân trong cuộc thi đánh bạc của Nhật lần này!”

“Hả?” Y Đăng Thanh Tử thiếu chút nữa thì ngất.

Người đàn ông này nói cái gì vậy? Rõ là anh ta không muốn quản việc này.

“Anh...anh...anh thế này là ý gì? Chúng tôi đang cầu xin sự trợ giúp của anh đấy .” Y Đăng Thanh Tử khó chịu nói.

“Đây là khẩu khí của người cầu xin sự giúp đỡ?” Lâm Bắc Phàm hỏi lại.

“Cái này... ờ...” Y Đăng Thanh Tử đột nhiên không biết phải nói thế nào cho phải. Cô từ trước đến giờ chưa bao giờ đi cầu xin người khác giúp đỡ mình. vì vậy mà khẩu khí có phần hơi cứng. cộng thêm việc cô có ấn tượng không tốt đẹp gì về Lâm Bắc Phàm. nên trong lời lẽ của cô có chút uy hiếp đối phương.

Tiểu Điền Anh Tử vội vàng cầu khẩn: “Lâm tiên sinh, lần này chúng tôi đến Trung Quốc chính là để mời anh đến Nhật một chuyến, tham gia cuộc thi đánh bạc lần này thay cho Nhật Chi Lưu chúng tôi chiến thắng Nguyệt Chi Lưu!”

“Cái này thì liên quan gì đến tôi?”

Lâm Bắc Phàm cố ý nói: “Hơn nữa. không phải hai người bọn cô đều rất lợi hại hay sao? Bọn cô tham gia cuộc thi này, chưa chắc đã thua Nguyệt Chi Lưu đâu!”

“Nhưng chúng tôi nghe nói tên Đăng Điền Không Tam của Nguyệt Chi Lưu lần này không biết học ở đâu cách đánh bạc cao minh lắm, năng lực cao cường, tôi và sư tỷ của tôi đều không phải là đối thủ của hắn ta, cũng chỉ có có Lâm tiên sinh anh mới có bản lĩnh như vậy thôi!”

Tiểu Điền Anh Tử vội vàng nói tiếp: “Vừa rồi chúng tôi nói thế, đúng là đã lừa dối các hạ, nhưng nếu Lâm tiên sinh đồng ý với chúng tôi chuyện này thì Nhật Chi Lưu cũng có thể đáp ứng bất kỳ yêu cầu hay điều kiện gì mà Lâm tiên sinh đề ra!”

“Sư muội em đừng có nói thế chứ. tên khốn này sẽ nhân cơ hội lừa chúng ta đấy!” Y Đăng Thanh Tử vội vàng nói.

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại lườm Y Đăng Thanh Tử một cách không khách khí: “Tôi nói cho cô em biết nhé. cô bớt nói một câu, người ta cũng không bảo cô là câm đâu. tôi thực sự là chưa gặp cô em nào như

cô đây. rõ ràng là đánh cuộc thua tôi, ngày nào cũng ở chỗ tôi ăn ở miễn phí đã thế còn lúc nào cũng lì lợm với tôi. Khó khăn lắm mới tôi mới đại từ đại bi bỏ qua cho cô một lần, vậy mà cô còn ở đây nói nhăng nói cuội cái gì thế? Đây có vẻ như là lấy oán trả ơn phải không? Lẽ nào đây chính là phong cách làm việc của người Nhật các người?”

“Vậy thì tôi nên nói thế nào đây? Chẳng lẽ việc tôi nuôi cô ăn ở là sai sao? Hay là tôi thắng là sai rồi? Đáng lẽ phải thua cô mới đúng? Hóa ra người Nhật các người chỉ thích thắng người khác, không hy vọng người khác thắng mình à? Phong cách làm việc của các người hay thật đấy!” Lâm Bắc Phàm bước đến trước mặt đối phương, nhìn thẳng vào mắt đối phương, tủm tỉm cười nói.

Anh. ..anh nói vậy!” Y Đằng Thanh Tử mặt mũi thất sắc. tức giận kêu lên.

Y Đằng Thanh Tử bị hấn nhìn chằm chằm làm cho tâm trí hoảng loạn hết cả lên, theo lý mà nói thì đối phương thắng mình thì mình phải ở cạnh đối phương vĩnh viễn. cho dù đối phương có muốn chiếm đoạt lấy thân thể của mình đi chăng nữa. thì mình cũng không được có bất kỳ nỗi oán hận nào. Nhưng đối phương đã không chiếm đoạt lấy thân thể mình thì thôi lại còn ngày nào cũng phỉ nhổ người đến chăm sóc mình, đối đãi với mình rất tốt, nhưng cứ nghĩ đến chuyện đối phương làm những chuyện đó với mình. thì trong lòng vẫn cảm thấy tức tối vô cùng. Nghĩ vậy cô liền thấp giọng cãi lại: “Anh là một người xấu. không cần phải giả bộ thế làm gì!”

“Vậy thì việc này của các cô. tôi cũng không cần phải giả bộ giúp đỡ làm gì. người đâu. Tiễn khách!” Lâm Bắc Phàm cười lên đầy vô sỉ.

440. Chương 442: Mỹ Nữ Tự Hối Lại Với Nhau!

Hai người Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử nghe xong câu nói này, thì sắc mặt đều trắng bệch ra. không nói được câu gì nữa.

Nếu lần này Lâm Bắc Phàm mà không giúp bọn họ. thì Nhật Chi Lưu lần này chắc chắn sẽ thua Nguyệt Chi Lưu mất. Nếu thế thì Nhật Chi Lưu của bọn họ chỉ còn nước bị Nguyệt Chi Lưu đè bẹp dưới chân mà thôi còn những ảnh hưởng khác thì không thể dùng một hai câu nói có thể miêu tả hết được.

Tiểu Điền Anh Tử giọng run run nói: “Lâm tiên sinh. lần này....lần này. bất luận thế nào, anh cũng...”.

Tiểu Điền Anh Tử chưa kịp nói hết, thì Lâm Bắc Phàm đã lạnh lùng đưa tay phải lên chỉ thẳng ra cửa nói: “Tôi phải làm việc đây, mời hai cô ra ngoài cho!”

Hắn vốn định nghe xem hai cô gái này xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với họ. nhưng sau khi thấy cô ả Y Đằng Thanh Tử suốt ngày sỉ nhục ra với hắn. cứ như hắn nợ nần gì bọn họ vậy. nên rất lấy làm khó chịu. Lâm Bắc Phàm tự thấy bản thân mình mà quá dễ dãi, khách khí với hai cô ả này thì chẳng khác nào nhõn nhõn chó chó liếm mặt. như thế thì chẳng khác nào tự mình tự đi ngược đãi bản thân mình cả.

Cuối cùng thì Y Đằng Thanh Tử cũng nhận ra được sự chênh lệch giữa mình và Lâm Bắc Phàm.

Đối phương không những thắng mình ở khả năng đánh bạc, mà ở những phương diện khác cũng làm cho mình cảm thấy khó thở.

Cô biết tính quan trọng của việc mời Lâm Bắc Phàm thay mặt Nhật Chi Lưu của bọn họ đến Nhật tham gia cuộc so tài thần bài lần này, trước khi đến Trung Quốc cô còn thầm nói với lòng mình là không được làm gì để đối phương phải tức giận. nhưng khi cô vừa mới nhìn thấy đối phương thì lửa giận trong lòng không khỏi bốc lên. giọng điệu khi nói chuyện với đối phương cũng theo đó mà không một chút khách khí. Giờ đây cô mới thấy được tính nghiêm trọng của sự việc. vì vậy mà cũng vội vàng khẽ nói: “Lâm tiên sinh. vừa rồi tôi nói với anh có phần....”

Lâm Bắc Phàm ngồi vắt chân vào nhau. Cầm lấy cuốn sách vút ở bên cạnh lên. đã thế nó

Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết cũng phần nào cảm nhận được sức mạnh của hai người phụ nữ này từ trong câu chuyện của bọn họ. Bọn họ cũng nghe nói nước Nhật có ba phái đó là Nhật Chi Lưu, Nguyệt Chi Lưu và Tinh Chi Lưu. bên trong đều có vô số sát thủ thuộc vào hàng cao thủ, không những thế họ còn khống chế đại đa số các đường kinh tế quan trọng nhất của Nhật. Trở thành ba môn phái hàng đầu. vậy

mà không ngờ là người của Nhật Chi Lưu lại đến cầu cứu Lâm Bắc Phàm, thì có vẻ như hắn có khả năng trời cho trong phương diện bài bạc đây.

Tư Đồ Thụy Tuyết không nhịn nổi nữa. liền nói: “Chị Nam Cung. xem ra tên Lâm Bắc Phàm này đúng là có bản lĩnh Thật sao ngày trước chúng ta chưa từng nghe nói đến tên hắn nhỉ?”

Nam Cung Vi cũng khẽ gật đầu. cô phát hiện ra quãng thời gian vừa rồi mình hiểu về anh ta quá ít. Đẳng sau đối phương còn vô số việc mà mình không biết, lẽ nào Tư Đồ Lượng đúng là đã biến thành một cao thủ trong tay của anh ta sao?

Trong lòng cô bỗng nhiên trào dâng lên một niềm sợ hãi khó tả.

Không phải cô sợ hãi vì không tìm ra được Tư Đồ Lượng, mà cô sợ hãi khi nghĩ đến việc gặp lại Tư Đồ Lượng. Cô tự cảm thấy là trong lòng mình dường như đã không còn hình bóng của Tư Đồ Lượng nữa. cô thực sự sợ là sau khi đối phương chiến thắng mình thì mình sẽ quyết định ra sao đây?

Ngày trước trong lòng mình không hề có chỗ cho tên Tư Đồ Lượng ăn chơi trác táng này, vì vậy mà mới cố ý nói là nếu đối phương chiến thắng mình thì mình sẽ lấy hắn. lúc đó cũng chỉ là muốn châm chọc đối phương một chút thôi nhưng ai ngờ là sau khi gặp được Lâm Bắc Phàm thì tất cả mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi.

Một người đàn ông đã lấy đi nụ hôn đầu đời của cô. Một người đàn ông dám nói là trong vòng mấy tháng thôi anh ta sẽ đào tạo ra được một cao thủ- Một người đàn ông khiến cô lần đầu tiên có cảm giác rung động. Một người đàn ông khiến cho cô lần đầu tiên thấy được mình cũng là một phụ nữ.

Nam Cung Vi trong lòng rối bời hết cả lên. khó chịu vô cùng- Cô nhẹ nhàng cắn chặt hàm răng lại. hai mắt không ngừng nhìn chăm chú vào Lâm Bắc Phàm. ánh mắt dịu dàng hơn khi trước rất nhiều.

“Rầm!”

”Lâm Bắc Phàm. anh mở cửa ra cho tôi hôm nay Long Yên Nguyệt tôi không cho anh biết sự lợi hại của tôi thì anh cứ tưởng tôi dễ bắt nạt hay sao

Long Yên Nguyệt lớn tiếng quát. như thể có một luồng sức mạnh đang trực bộc phát ra ngoài vậy, chẳng khác gì tiếng bom nguyên tử khi nổ

Khóe miệng của Lâm Bắc Phàm khẽ run lên mấy cái. như có cảm giác sắp ngất đi vậy.

Cái cô chuyên gây rắc rối này sao đột nhiên lại đến đây nhỉ? Chẳng lẽ lại thấy chỗ mình hiện giờ chưa đủ loạn hay sao?

Hai tay hắn ôm lấy đầu. suýt chút nữa thì lảo đảo thành tiếng: “Mẹ kiếp. quen nhiều em cũng không phải là việc tốt đẹp gì, nơi này sắp trở thành liên hiệp quốc rồi đấy, nếu những người khác cũng đến đây. thì e rằng có thể tổ chức cả ba bàn đánh mặt trượt cũng không thành vấn đề!”

Đang trong lúc phòng bảo vệ im lặng đến chết chóc thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng nổ vang trời, làm cho mọi người ai nấy đều giật mình đánh thót một cái, rồi bước ra bên ngoài cửa nhìn ra ngoài.

Tư Đồ Thụy Tuyết không nhịn nổi cười lên khúc khích, giễu cợt nói: ”Ai bảo đi đâu cũng lảng nhảng, bây giờ thì biết thế nào là lợi hại chưa?”

“Đi đâu cũng lảng nhảng? Chẳng lẽ tôi cũng lảng nhảng gì ở chỗ cô rồi?” Lâm Bắc Phàm cố ý hỏi lại một câu.

Tư Đồ Thụy Tuyết không ngờ là lại tự mình nhảy vào cái hố mà mình vừa đào ra. hai má cô đỏ ửng lên, lườm đối phương một cái rồi nói: “Anh đừng có nói tầm bậy đi, quỷ mới thích anh!”

Lâm Bắc Phàm nhún nhún vai, lảo đảo một câu kiểu như. cô căn bản là một con quỷ đó. nhưng Tư Đồ Thụy Tuyết không nghe thấy. Hắn thấy Long Yên Nguyệt vẫn đứng bên ngoài không ngừng dùng chân đạp cửa, xem ra cô ả chuyên gây rắc rối này đã phần nộ đến đỉnh điểm rồi không biết mình đã lại đắc tội với đối phương khi nào. nhưng hắn vẫn vội vàng đứng lên mở cửa ra.

“Anh sao mà lè mề thế hả? Lâm Bắc Phàm. tôi nói cho anh biết, đừng có mà ỷ vào việc chị Vi Vi thích anh mà anh có thể thích làm gì thì làm đầu nhè. ngày nào cũng nhăng nhít. ân ái với mấy con hồ ly tinh. Đây là tôi chưa nói với chị Vi Vi đó. nếu không thì cho dù anh có một trăm cái đầu đi chẳng nữa thì cũng không đủ rơi đâu!”

Long Yên Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn hần một cái rồi bất bình la lên.

“ồ, hôm nay lại là ai đắc tội với em thế?” Lâm Bắc Phàm kinh ngạc hỏi.

“Ngoài anh ra thì còn ai vào đây nữa?” Long Yên Nguyệt trừng mắt lên nhìn hần nói

“Anh á?” Lâm Bắc Phàm chỉ vào mặt mình, khó hiểu nói: “Hôm nay anh có gặp em đâu mà đắc tội với em được? Em đừng có mà vu oan cho người tốt nhè!”

“Anh nói nhầm vừa thôi không phải anh thì còn là ai chứ? Sao anh lại dẫn bọn sát thủ đó đến Nam Thành rồi hả? Thế không phải là làm cho cảnh sát chúng tôi rất khó xử hay sao? Lâm Bắc Phàm. nếu ngày sau anh còn muốn dây dưa với bọn sát thủ hay ác ôn gì thì anh hãy đưa họ đến thành phố khác được không? Hàng ngày tôi tối mắt tối mũi với bao nhiêu là việc đã đau đầu lắm rồi. sao anh không để cho tôi được yên ổn một chút chứ? Lúc nào cũng chỉ biết gây chuyện thị phi.” Long Yên Nguyệt bất mãn nói

“Khụ khụ nếu dám sát thủ đó mà nghe theo lời anh. thì e rằng bọn chúng đã sớm chui vào trong nhà giam rồi!” Lâm Bắc Phàm có phần bất đắc dĩ nói.

Long Yên Nguyệt nghĩ thấy cũng đúng, tên khốn này mặc dù ngày thường chẳng làm việc gì đàng hoàng cả. nhưng cũng không phải hạng người ăn không ngồi rồi. dây dưa đến đám sát thủ; như thế không phải là tự tìm phiền phức đến cho mình hay sao? Cô bất mãn lắm bầm một tiếng, đẩy đối phương sang một bên rồi xông vào bên trong, vừa đi vừa nói: “Anh có biết bây giờ người ta truyền miệng nhau về anh thế nào không? Họ đều nói bảo vệ nơi này rất lợi hại một người khiêu chiến với cả sáu sát thủ. mà chỉ dùng chưa đến bốn mươi phút, mà tính từ lúc nhận được điện báo đến lúc tới hiện trường thì cảnh sát chúng tôi phải dùng đến bốn mươi phút. như thế đủ để nói cảnh sát chúng tôi làm việc hiệu suất thấp. đều là một đám người bất tài vô dụng. anh nói đi, cứ như thế này thì cảnh sát chúng tôi còn có tác dụng gì nữa chứ?”

“Thế thì anh bỏ tiền ra mua cho cục công an bọn em hai mươi chiếc xe đua Ferrari nhè. như thế thì tốc độ của bọn em sẽ tăng tốc hơn rất nhiều, trong lúc đuổi bắt tội phạm cũng nắm chắc phần thắng hơn!” Lâm Bắc Phàm vô sỉ nói, hần đi sát theo sau đối phương, sau đó tiện tay đóng cửa lại.

“Xe đua Ferrari?” Long Yên Nguyệt tưởng như ngất lịm đi rồi.

Tên này có phải là chẳng có đầu óc gì nữa không? Đến cả những lời này mà cũng nói ra được. Cảnh sát mà lại lái xe đua Ferrari ư? Chi e là đến ngày thứ hai thôi là sẽ bị mọi người chỉ trích là tham ô hối lộ rồi.

“Không thích sao? Thế thì Porsche nhè? Hay Rolis-Rovce. BMW hoặc Lambroghini đều được. tùy em chọn đấy. vài ngày nữa anh sẽ bảo người đi mua về cho em!” Lâm Bắc Phàm hào phóng nói

“Anh chết đi. anh hy vọng cục công an bọn em bị người ta điều tra sao? Anh...” Long Yên Nguyệt ngăn người trong giây lát phòng bảo vệ làm gì mà có nhiều phụ nữ đến vậy? Có tận bốn người, đã thế người nào người nấy đều đẹp như tiên nữ giáng trần vậy, mình có phải là đã đi nhầm chỗ rồi không? Cô liền quay đầu lại đằng sau nhìn thẳng vào Lâm Bắc Phàm. khuôn mặt trắng nõn hiện rõ vẻ giận dữ: “Lâm Bắc Phàm. anh thật là ghê tởm. có đến cả bốn người phụ nữ ở trong phòng bảo vệ của anh, anh...anh...”

“Anh làm sao nào? Anh vốn định là làm tốp 5P cơ. nhưng nếu mà em đến rồi thì anh tuyên bố là em có thể tham gia chiến đoàn của bọn anh. coi là tốp 6P cũng được. cùng lắm thì ưu tiên em lên đầu chứ gì.” Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cười nói. giọng nói vô cùng dâm dăng. nghe như thể một con sói già chui được vào trong chuồng cừu non vậy.

“Anh chết đi!” Long Yên Nguyệt mặt đỏ tía tai đập cho hần một phát.

Hai người Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết cũng đỏ hết cả mặt lên. không ngờ Lâm Bắc Phàm đến cả những lời thô bỉ như vậy cũng thốt ra được. 6P? Hần không sợ người hần sẽ khô cạn ra sao? Thế mà hần cũng thốt ra được.

Lâm Bắc Phàm vội vàng giới thiệu năm người bạn họ với nhau. cũng là để bạn họ biết lẫn nhau. Hắn còn cố tình ôm lấy bờ vai của Long Yên Nguyệt cười với bốn cô gái: “Tiểu Nguyệt là vợ bé của tôi- ngày sau có việc gì thì các cô cứ việc tìm đến cô ấy!”

“Anh đừng có mà ăn nói bậy bạ đi!” Long Yên Nguyệt đỏ ửng cả mặt lên. trừng mắt nhìn hắn một cái. mặc dù vậy nhưng trong lòng lại rất vui, tim đập thình thịch không ngớt. muốn cho đối phương một phát đập. nhưng lại mủi lòng nên thôi

“Chị Long. chị là cảnh sát à?” Tư Đồ Thụy Tuyết bỗng ngạc nhiên hỏi.

Long Yên Nguyệt khẽ cười nói: “Tôi đúng là cảnh sát, nhưng chỉ là một viên cảnh sát nhỏ mà thôi chẳng có gì là to tát cả!”

“Hu hu hu... .Chị Long. chị mau giúp em đi, tên khốn Lâm Bắc Phàm này bắt anh của em đi rồi bây giờ sống không thấy mặt, chết không thấy xác, em phải làm thế nào đây, hu hu hu...” Tư Đồ Thụy Tuyết nước mắt lưng tròng vô về phía Long Yên Nguyệt gào khóc.

Lâm Bắc Phàm mặt mũi tối sầm. Thiếu chút nữa thì ngất lịm đi.

Cái cô Tư Đồ Thụy Tuyết này diễn kịch giỏi quá thì phải? Nước mắt nói đến là đến. bảo chảy là chảy, còn thuận tiện hơn cả nước uống.

Long Yên Nguyệt sắc mặt khẽ thay đổi vội vàng vỗ nhẹ vào lưng cô gái tên Tư Đồ Thụy Tuyết vài cái rồi thấp giọng nói: “Tư Đồ này, em nói cái gì thế? Anh trai của em mất tích rồi sao? Cái này thì có gì liên quan đến Lâm Bắc Phàm chứ? Anh ấy làm gì mà bắt anh trai của em đi? Em mau nói rõ ra cho chị biết đi. chị nhất định sẽ làm chủ việc này cho em!”

Cô quay ra nhìn Lâm Bắc Phàm, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng khả nghi, tên khốn này ngày thường đều thích đi tán tỉnh. ve vãn phụ nữ, thế mà từ lúc nào lại thích đi ve vãn đàn ông rồi? Nghĩ đến đây. trong đầu cô bỗng nhiên hiện ra cảnh tượng hai gã đàn ông đang hì hục thụt si lanh với nhau một cách dẽ tiện và tởm lợn. làm cho cô không khỏi rùng mình kinh hãi.

441. Chương 443: Đại Hội Hắc Đạo!

Lâm Bắc Phàm nhìn vào Tư Đồ Thụy Tuyết đang diễn kịch ngay trước mặt mình thì ngáp dài chán nản nói: “Mấy người cứ nói chuyện nhé. tôi đi tuần tra cái đà. tôi là một bảo vệ xuất sắc trong cái Bờ Biển Vàng này đây. không thể ngày nào cũng không làm gì được!”

Hắn nhún nhún vai, không thèm nhìn bạn họ lấy một cái, cứ thế là đi Thẳng ra bên ngoài.

“Lâm tiên sinh!” Tiểu Điền Anh Tử thấy đối phương định đi liền vội vàng gọi với theo.

Y Đẳng Thanh Tử cũng thấy được tâm tình lúc này của Lâm Bắc Phàm không tốt. vì vậy mà cô biết, bây giờ có cầu xin đối phương thì cũng sẽ chẳng nhận được một kết quả tốt đẹp gì- Nghĩ vậy, cô liền vỗ vỗ vào vai Tiểu Điền Anh Tử, ám chỉ với đối phương rằng đợi một thời gian nữa rồi lại tiếp tục đi cầu xin anh ta, chưa biết chừng lại có được kết quả không tồi

“Lâm Bắc Phàm. anh đứng có đi. em còn có việc muốn nói với anh đây!” Long Yên Nguyệt gọi với theo.

Nhưng đáng tiếc là Lâm Bắc Phàm chẳng thèm ngoái đầu lại lấy một cái. Cứ thế mà tiến thẳng ra khỏi phòng bảo vệ. để lại cho năm người bạn họ mặt đối mặt với nhau.

“Chị Long, chuyện là thế này ạ...”

Tư Đồ Thụy Tuyết thấy Lâm Bắc Phàm không có ở đây thì vui sướng hết mức. đây không phải là để cho cô có cơ hội tự biên tự diễn hay sao? Thế là nước mắt nước mũi của cô cứ thế mà dàn dụa ra, vừa khóc vừa kể lại câu chuyện đau thương của bản thân mình.

“Ơ. tiểu Lâm ca. sao anh lại ra đây? Mấy cô em đó đâu rồi?” Lưu cảm thấy Lâm Bắc Phàm đột nhiên bước ra ngoài này thì vội tiến lên trước xum xoe cười hỏi.

Lâm Bắc Phàm liếc mắt lườm hắt ta một cái rồi nói: " Một người phụ nữ ở trong đó với cậu thì đó gọi là hưởng thụ. còn hai người phụ nữ ở trong đó với cậu thì gọi là kích thích, ba người phụ nữ ở trong đó với cậu thì gọi là kích động, thế nhưng năm người phụ nữ cùng ở trong đó với cậu thì gọi là gì chứ?"

"Là gì ạ?" Lưu Cẩm chớp chớp mắt. hiểu kỳ hỏi.

"Là nghiệp chương đó!"

Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu. Rồi bước ra bên ngoài đồng thời vút lại một câu: "Tôi đi tuần tra một chút, có chuyện gì thì gọi vào di động cho tôi!"

'Tuần tra? Bờ Biển Vàng của chúng ta không phải là ở đây rồi sao? Anh đi ra ngoài tuần tra cái gì vậy? Đó hình như là nơi cảnh sát giao thông tuần tra thì phải.'

Lưu Cẩm gãi đầu khó hiểu. nhưng sau đó hắt ta cũng lắc lắc đầu, không để ý gì đến chuyện này nữa.

Lâm Bắc Phàm một thân một mình rời khỏi Bờ Biển Vàng. lang thang dọc con đường gần đó.

"Reng reng reng..."

Lâm Bắc Phàm đang trong lúc thưởng thức cảnh đẹp của Nam Thành thì tiếng chuông điện thoại trong túi hắt vang lên, làm cho hắt hơi sững người lại, mới đầu hắt tưởng là năm người đẹp ở trong phòng bảo vệ muốn tìm hắt. nhưng khi móc điện thoại ra nhìn mới biết đó là Mộc Tiểu Yêu gọi cho mình. hắt hơi nhếch mép cười tủm tỉm. trong đầu ẩn hiện lên bóng hình cô gái mang một cái đẹp lạnh lùng và tuổi thanh xuân tươi trẻ này, thực không biết Hồ Điệp bang đã phát triển đến mức độ nào rồi

Nghĩ đến đây. hắt vội vàng bấm nút nghe rồi tủm tỉm cười nói: "Alô. Tiểu Yêu đó hả?"

Mộc Tiểu Yêu cũng tươi cười đáp lại, nhưng âm thanh có phần gấp gáp: "Lão đại giờ anh đang ở đâu? Bây giờ em muốn nói cho anh biết một tin cực kỳ tốt lành. anh có muốn nghe không?"

Lâm Bắc Phàm không ngờ là Mộc Tiểu Yêu còn ăn nói lấp la lấp lửng với mình. liền cười nói: " Chắc đó là chuyện của Hồ Điệp bang hả? có em ở đó thì Hồ Điệp bang chắc chắn sẽ phát triển toàn diện. nếu em không muốn nói thì không cần phải nói với anh đâu!"

Mộc Tiểu Yêu thấy hắt nói vậy thì ngẩn người ra một lúc. nhưng rất nhanh lại tiếp tục cười nói: "Em biết là lão đại có rất nhiều ý nghĩ quỷ quái mà. vốn định ra về một chút vậy mà lại bị anh đoán ra. Thế thì em nói cho anh biết vậy, Hồ Điệp bang bọn em tìm được một cơ hội phát triển toàn diện. Chỉ cần bọn em đi tốt bước này thì có thể bước ra khỏi thành phố Nam Thành này. phát triển với quy mô lớn ở những thành phố lân cận!"

Lâm Bắc Phàm nghe thấy cô nói vậy thì cũng thầm thấy mừng thay cho cô.

"Được rồi đây là một tin tốt lành, cụ thể là việc gì thế?"1 Lâm Bắc Phàm cười cười ủng hộ hỏi.

Hắt không biết trên người Mộc Tiểu Yêu còn cất giấu bao nhiêu bí mật. không biết là đối phương lại muốn tìm được chỗ đứng riêng cho mình trong giới hắc đạo. Dưới sự giúp đỡ của mình và lòng quyết tâm, nỗ lực của cô, thì Hồ Điệp bang đã phát triển từ một bang nhỏ nhoi chỉ có khoảng hai mươi người, vậy mà giờ đây đã trở thành bang lớn nhất của Nam Thành rồi, sự khó khăn và vất vả ở bên trong đó thì khó có thể dùng một hai lời nói mà có thể nói rõ ra được. Hắt nhớ lại cảnh tượng khi xưa cô ả đem theo hơn hai mươi tên đàn em đến trước mặt mình bảo là muốn thành lập Hồ Điệp bang, rồi lại nghĩ đến thanh thế của Hồ Điệp bang hiện giờ thì thật làm cho người ta vô cùng cảm khái.

Lâm Bắc Phàm có phần kinh ngạc hỏi- Vì hắt không liên quan gì đến hắc đạo cả, nên cũng không hiểu nhiều lắm về phương diện này. vì thế mà hắt không hề biết đến việc này.

"Đúng vậy, là tập tục từ xưa của mười thành phố xung quanh đây của chúng ta, mục đích là để đoàn kết mọi người lại. cùng chống lại việc chen chân vào của những băng đảng xã hội đen của các thành phố khác. cái này đã có được mười hai năm lịch sử rồi đấy. nhưng lần nào cũng là những bang lớn nhất nhì của mỗi thành phố làm đại biểu. nhưng bang phải trung bình hoặc nhỏ hơn căn bản là không có tư cách để tham gia đại hội lớn như thế này!"

Trong câu nói của Mộc Tiểu Yêu cũng tràn đầy niềm hy vọng và những ước mơ. cảm giác cuối cùng thì Hồ Điệp bang của mình cũng có đủ tư cách để đối mặt với những bang phái khác rồi, cái cảm giác này đúng là không tầm thường chút nào.

Lâm Bắc Phàm hơi sững người lại. sau đó liền hiểu ra được cái hàm ý của cái mà gọi là đại hội hắc đạo này. có điều rất nhanh hắn đã bình tĩnh trở lại. nói: "Tiểu Yêu. bây giờ anh muốn nói với em một câu này. hy vọng em có thể bình tĩnh mà xử lý việc này!"

"ồ. lão đại chẳng lẽ anh lại nghe được tin tức gì rồi sao?" Mộc Tiểu Yêu vẫn rất mực tin tưởng Lâm Bắc Phàm, vội vàng hỏi

"Cái này thì không có, anh chỉ nghe được những tin tức này từ em thôi nhưng cảm giác cái đại hội hắc đạo này không ý nghĩa được như em nói vì thế mà em cũng đừng có kỳ vọng nhiều quá!" Lâm Bắc Phàm nói từng chữ một.

"Lão đại ý của anh là...." Mộc Tiểu Yêu cũng ít nhiều nghe ra được ý tứ trong câu nói của Lâm Bắc Phàm.

"Nếu cái đại hội hắc đạo này đúng là tốt thế thì sao Hồ Điệp bang của em lại có thể dễ dàng đánh bại được Liêu Thiên Cừ thế chứ? Hình như chúng ta chẳng hề nghe thấy đại hội hắc đạo có hình thức xử phạt gì với bọn em cả. mà ngược lại còn mời bọn em tham gia đại hội hắc đạo nữa!" Lâm Bắc Phàm hỏi lại một câu.

Mộc Tiểu Yêu nghe vậy thì giật mình đánh thót một cái.

ừ nhỉ. nếu mục đích của đại hội hắc đạo đúng là để mọi người đoàn kết lại với nhau. vậy thì sao khi Hồ Điệp bang của mình tấn công Liêu Thiên Cừ mà đại hội hắc đạo bọn họ lại không phải bất kỳ một người nào đến chứ? Lẽ nào bọn họ lại e sợ Hồ Điệp bang của mình? Nếu thế thì đây quả là một tin nực cười nhất quả đất, các bang phái của chín thành phố người ta làm sao có thể sợ cái bang vừa mới nổi lên thế này được chứ? Nói cho cùng thì cái đại hội hắc đạo này cũng chỉ là kết quả của việc kết hợp lợi ích mọi người lại. không có quan hệ gì quá lớn ở đây.

Mộc Tiểu Yêu sau khi nghĩ đến những vấn đề này thì sự đắc ý và xúc động trong con người cô cũng dần nguội lạnh trở lại. phát giác ra là mình biết quá ít về cái con đường hắc đạo này, không thể nghĩ một cách sâu sắc và triệt để như Lâm Bắc Phàm được. Cô gạt mạnh đầu một cái rồi nói: "Lão đại anh nói đúng lắm. xem ra dựa vào cái đại hội hắc đạo này thì dường như chẳng có ưu thế gì cho lắm. Chỉ khi nào mình thật mạnh rồi thì lúc đó mọi việc mới là chân lý!"

"Tiểu Yêu lần này nói ra sự thật này. Chân lý chỉ Thuộc về chúng ta khi chúng ta là một lực lượng mạnh nhất!" Lâm Bắc Phàm cười lớn nói

"Thế lão đại. bây giờ anh có thời gian không? Em muốn nói rõ cho anh biết về những việc của đại hội hắc đạo lần này, anh cũng giúp em cân nhắc một chút. xem em phải xử lý thế nào mới được!" Mộc Tiểu Yêu cũng biết là đối phương không muốn can thiệp quá nhiều vào những việc trong hắc đạo. vì vậy mà khi nói những lời này, cô nói bằng giọng điệu dò xét đối phương.

"ồ. cũng được. bây giờ anh sẽ đến tổng bộ của em. xem xem cái đại hội hắc đạo này rốt cuộc là cái gì?" Lâm Bắc Phàm thấy mình bây giờ cũng chẳng làm gì, liền đồng ý đối phương.

"Được. được. lão đại em sẽ cho người đi đón anh ngay!" Mộc Tiểu Yêu vui mừng kêu lên.

"Không cần đâu. anh tự đi một mình đến đó được rồi!"

Rất nhanh, Lâm Bắc Phàm đã đi tới hộp đêm Xà Mỹ Nhân. vì có chỉ thị của Mộc Tiểu Yêu. nên có mấy tên đàn em đã đứng ra cung kính dẫn hắn vào bên trong phòng họp của các lãnh đạo cao cấp trong Hồ Điệp bang. ở đây hiện giờ ngoài Mộc Tiểu Yêu ra còn có mười hai người đường chủ và phó đường chủ nữa, xem ra bọn họ đều tranh luận không ngừng về việc này đây.

"Lão đại!" Mười hai đường chủ và phó đường chủ thấy hắn bước vào thì vội vàng đứng thẳng người dậy. lớn tiếng nói

Lâm Bắc Phàm nhìn mười hai người bọn họ rồi chào lại một câu. sau đó mới quay ra Mộc Tiểu Yêu gật gật đầu.

Không ngờ chỉ trong một thời gian không gặp mà Mộc Tiểu Yêu càng ngày càng đẹp ra, nếu cô khoác trên mình một bộ đồ màu xanh lam nữa thì chẳng khác nào một cô công nhân viên chức cả. làm cho người ta có một cảm giác cao quý, lạnh lùng. Diễm lệ. không những thế trông cô còn chín chắn hơn, giống một người phụ nữ hơn, đến cả bộ ngực của cô cũng phồng phao hơn. mông cũng cong hơn trước rất nhiều, làm cho người đàn ông nào nhìn vào rồi thì không tài nào dứt mắt mình ra được.

“Lão đại anh nhìn cái gì vậy?” Mộc Tiểu Yêu thấy đối phương cứ dán chặt mắt vào mình thì hai má hơi ửng đỏ. gắt lên nói. Có lẽ chỉ ở trước mặt Lâm Bắc Phàm. Mộc Tiểu Yêu mới biểu hiện ra nét ngượng ngùng, e thẹn của một người thiếu nữ vốn có. còn ở trước mặt những người khác thì chỉ có phong cách làm việc mạnh mẽ vang dội mà thôi. Vì nói gì thì nói, cô phải quản cả một bang phái- nên không thể chỉ dùng những thủ đoạn dịu dàng, nhẹ nhàng được. Mười hai người đường chủ và phó đường chủ trông thấy vậy thì bầm bụng cười thầm. họ cũng sớm nghe nói ít nhiều về quan hệ giữa hai người bọn họ. vì vậy mà chẳng có ai cảm thấy gì là kỳ lạ cả, ngược lại ai nấy đều tỏ ra ngưỡng mộ hai người.

Lâm Bắc Phàm gãi gãi đầu. ngượng ngùng nói: “Ờ, không có gì. Chỉ là anh thấy em đẹp hơn ngày thường rất nhiều!”

Mộc Tiểu Yêu hơi đỏ mặt. khẽ cúi đầu. thẹn thùng nói: ” Ai bảo anh không thường xuyên đến thăm em. ngày nào em cũng chú ý bảo trì dáng vóc, hơn nữa em cũng lớn nhiều rồi thì thân hình em tất yếu là sẽ đẹp hơn rồi!”

“Thế ngày sau ngày nào anh cũng đến Thăm em nhé!” Lâm Bắc Phàm thuận miệng nói.

“Vâng. vậy thì tốt quá!” Mộc Tiểu Yêu lộ rõ vẻ vui mừng trên nét mặt.

Đoạn Thắng thấy hai người bọn họ càng nói càng mập mờ khó hiểu. nếu cứ nói tiếp thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. liền vội vàng chen ngang câu chuyện: “Chị Tiểu Yêu. bây giờ chúng ta có nên bàn bạc một chút về vấn đề đại hội hắc đạo không nhỉ? Vừa rồi nghe chị nói lại ý của lão đại thì bọn em cũng thấy đại hội hắc đạo này không hề lợi hại như bên ngoài vẫn lan truyền đâu. có thể chỉ được cái vỏ bọc bên ngoài mà thôi!”

Mộc Tiểu Yêu vội ngẩng đầu lên, khuôn mặt lại khôi phục lại vẻ lạnh lùng, băng giá của mình. gật đầu nói: “Đại hội hắc đạo lần này đối với Hồ Điệp bang của chúng ta mà nói thì là một khiêu chiến và cũng là một cơ hội vì vậy mà chúng ta nhất định phải xử lý cho tốt mới được!”

442. Chương 444: Kế Hoạch Chặt Chẽ!

Mộc Tiểu Yêu để cho Lâm Bắc Phàm ngồi cạnh mình. vị trí này vốn là chuẩn bị cho một mình hắn. Những đường chủ khác cũng biết được ý nghĩa của cái vị trí này. vì vậy mà không có ai phản đối cả.

Lâm Bắc Phàm, một nhân vật truyền kỳ, nếu không có hắn thì e rằng Hồ Điệp bang cũng không thể phát triển nhanh như vậy ở cái Nam Thành này được. vì vậy trong mắt bọn họ. thì bất kể Lâm Bắc Phàm có làm gì thì cũng là chính đáng.

Mộc Tiểu Yêu lại thuật lại sự việc một lần nữa.

Thực ra cái gọi là đại hội hắc đạo này là do đại ca Mã Phong của Mãnh Hồ bang của Bắc Thành ở phía sau Nam Thành vào mười lăm năm trước khởi xướng ra, vốn định là để cho tất cả các bang phái xã hội đen của bốn. năm mươi thành phố ở khu vực phía đông nam Trung Quốc tham gia. Trở thành một liên minh mạnh mẽ, dùng nó để chống lại sự xâm chiếm của các bang phái khác, đồng thời có thể mượn thanh thế của liên minh để khuếch đại thế lực ở những thành phố khác. dần hình thành một liên minh hắc đạo với quy mô toàn quốc. Những việc này nói ra thì dễ. khi làm thì khó hơn rất nhiều, vì vậy mà ông ta kêu gọi ba năm mà cuối cùng cũng chỉ có bang phái hắc đạo của mười thành phố đồng ý thành lập cái liên minh hắc đạo này, rồi để một số hắc đạo tiền bối có tư cách chủ trì đại cục, mặc dù quy mô này nhỏ hơn kế hoạch ban đầu rất nhiều, nhưng dù sao cũng có bước đầu tiên của liên minh hắc đạo. trở thành một thế lực mạnh có tiếng ở khu vực đông nam Trung Quốc. làm cho các băng đảng xã hội đen của những thành phố khác ngày nào cũng nơm nớp lo sợ, lúc nào cũng sợ mình sẽ gặp phải tai họa ngập đầu.

Có Thể nói thời gian vài năm khi mới bắt đầu thành lập liên minh hắc bang. cả cái liên minh phát triển một cách nhanh chóng, gần như đã tạo ra một khí thế vô cùng lớn. gây ra một áp lực không nhỏ cho những bang phái xa gần, không những thế còn liên tục càng quét sáu mươi trung tiểu bang phái- làm cho danh tiếng của liên minh vang dội ra khắp khu vực đông nam. nhưng sau khi Hách Thiên Văn. lão đại của liên minh hạ bộ, thì tất cả lão đại của các bang phái đều vì cái vị trí lão đại liên minh này mà tranh cướp nhau không ngớt, không ngừng gặm ghè. đấu đá lẫn nhau, thậm chí còn dùng đến cả những hành động ti tiện như ám sát, đến cả người khởi xướng ra việc thành lập liên minh là đại ca Mã Phong của Mành Hồ bang còn bị ám sát cả ba lần liền. may mà bên cạnh ông ta có vô số vệ sĩ. vì vậy mà ông ta mới tránh được cái chết thảm khốc.

Giờ đây liên minh hắc đạo chỉ còn cái vỏ bọc bên ngoài mà thôi. không còn uy danh như ngày xưa nữa. nhưng đại ca của liên minh cũng chỉ có quyền nói nhưng không hề có thêm bất kỳ đặc quyền nào khác. hơn nữa trong liên minh cũng quy định về việc tranh chấp giữa các bang phái trong cùng một thành phố. nếu không có những bang phái trong liên minh chủ động mời thì những bang phái khác không được tự ý can thiệp, đây cũng là để bảo hộ lợi ích của các bang phái. nhưng cũng vì nguyên nhân này và cũng vì Liêu Thiên Cửu tự cho rằng vấn đề bọn họ thu dọn Hồ Điệp bang chỉ là vấn đề thời gian. vì vậy mà không vội vàng gì mà phát ra cầu cứu. làm cho thế lực của Liên Thiên Cửu bị tan rã hoàn toàn. còn những thủ hạ của anh ta người thì bị bắt. người thì bị giết. kẻ thì đầu hàng. Số lượng nhiều vô kể.

Nhưng cho dù là như thế, thì danh tiếng của liên minh hắc đạo ở khu vực đông nam Trung Quốc vẫn có một tầm ảnh hưởng nhất định. Những bang phái bên trong ít nhiều đều nhận được sự bảo vệ và ủng hộ từ liên minh. Điều này đối với một bang phái vừa mới đi lên như Hồ Điệp bang mà nói, Thì đó quả thực là một sự mê hoặc chết người.

Lâm Bắc Phàm sau khi nghe thấy Mộc Tiểu Yêu tường thuật lại câu chuyện thì cũng thầm cảm thấy cái liên minh hắc đạo này không đáng tin chút nào. mặc dù bên trong đó có mười sáu bang phái- nhưng nếu mọi người không đồng lòng, không có một người mạnh thực sự đứng ra chủ trì. thì e rằng khó có thể đứng vững được. có điều nói đi nói lại thì nếu Hồ Điệp bang có thể mượn được thanh thế của liên minh hắc đạo mà có thêm được một bước phát triển mới. thì cũng là một biện pháp không tồi chút nào. vì vậy mà lần này đại hội hắc đạo đúng là có lợi mà cũng có hại cần phải thương thảo hăn hoi mới được.

”Nghe nói đại hội hắc đạo lần này là do đại ca Ấu Dương Tự của liên minh hắc đạo khởi xướng ra, tôn chỉ hình như là muốn tiến hành áp chế với quy mô lớn với Ngân Lang bang ở Tây Thành, có vẻ như là Ngạ Lang bang có uy hiếp với một bang tên là Tứ Hải bang trong liên minh!”

Hiện giờ đang nói đó là đường chủ của Bạch Hồ Đường, có tên là Thường Chí Đào, được xưng là “Quý Tài”.

“Tứ Hải bang? E rằng đó lại chỉ là một tiểu bang phải chăng ra làm sao!”

Đường chủ Đoạn Thắng của Thanh Long Đường khinh thường nói: “Bọn họ thân là đại biểu của Tây Thành, vậy mà không giải quyết được cái tiểu bang thuộc vào hạng tôm tép như thế. thật là mất mặt hết chỗ nói xem ra cái gọi là hắc đạo liên minh này cũng chỉ là danh hiệu treo trên miệng không mà thôi chẳng là cái gì hết!”

Thường Chí Đào lại khê lắc đầu nói: “Tứ Hải bang của Tây Thành thành lập cũng đã được cả hai mươi năm rồi có thể được coi là bang phái của thế hệ trước ở Tây Thành, bất kể là quy mô hay là danh hiệu thì đều mạnh hơn trước nhiều, có thể so sánh ngang với Liêu Thiên Cửu của Nam Thành đó. còn Ngân Lang bang thì không kém gì Hồ Điệp bang của chúng ta. cũng là một bang phái mới được tạo dựng lên. thế lớn. bốc đồng. háu chiến, có điều là đại ca của Tứ Hải bang mạnh hơn của Liêu Thiên Cửu một chút. hần ta không tự cao tự đại cuồng vọng mà một mình đánh với Ngân Lang bang, mà muốn mượn sức mạnh của liên minh để giúp hần giải quyết vấn đề trước mắt!”

Những đường chủ khác cũng đều phát biểu ý kiến. nhưng rõ ràng là đã chia thành hai phe, một bên thì cho rằng đây là việc của hắc đạo bên Tây Thành, chẳng dây dưa rề má gì với Hồ Điệp bang của bọn họ cả. vì vậy mà bọn họ chẳng cần phải giúp đỡ Tứ Hải bang. đại biểu của phe này là Đoàn Thắng, còn một bên thì cho rằng đây là một cơ hội để thể hiện thực lực của Hồ Điệp bang bọn họ. vì thế mà có thể tham gia vào bên trong, để cho những bang phái khác cũng thấy được thế lực của Hồ Điệp bang, đại biểu của phe này là Thường Chí Đào.

Mộc Tiểu Yêu ngồi chăm chú nghe ý kiến của tất cả mọi người, không những thế cô còn ghi chép lại đại ý ý kiến mọi người vào một quyển sổ, cuối cùng đưa mắt sang nhìn Lâm Bắc Phàm. chậm rãi nói: “Lão đại ý của anh thế nào?”

Lâm Bắc Phàm chống tay lên bàn ngẫm nghĩ một lát. sau đó liếc nhìn một lượt những đường chủ và phó đường chủ ở đây. rồi đột nhiên hỏi: “Đại ca Âu Dương Tự của liên minh hắc đạo lần này là người ở đâu vậy?”

Cả đám người bọn họ đều có phần sững sờ, không hiểu ý tứ trong lời nói của hắn là gì. nhưng tất cả đều đáp lại: “Là người Đông Hưng!”

Lâm Bắc Phàm xem kỹ lại một lượt mười sáu bang phái của liên minh hắc đạo trong danh sách. thì thấy Đông Hưng cũng là một trong mười thành phố có trong đô. quy mô không quá lớn nhưng cũng không quá nhỏ. ngang với Nam Thành, đều là những thành phố bình thường như bao thành phố khác. không quá thu hút. nhưng có một đại biểu của thành phố đó là một bang phái có tên Thất Tinh bang. Thế lực không nhỏ. bao gồm hơn tám nghìn người, chuyên dựa vào việc buôn lậu súng ống đạn dược. thuốc phiện và tiền bảo kê để lập nghiệp, đại ca tên là Tào Mặc, là một người đàn ông trung niên trờng hơn bốn mươi tuổi, cũng thuộc vào hàng có bản lãnh

Lâm Bắc Phàm xem thoáng qua tư liệu về người có tên Tào Mặc này, rồi từ từ nói: “Lai lịch của cái Thất Tinh bang này không nhỏ chút nào í”

“ơ? Lão đại lần này chúng ta nói về việc ở Tây Thành mà. sao anh lại nói sang việc ở Đông Hưng là sao?” Diệp Vân kinh ngạc hỏi lại một câu, nhưng ngay lập tức đã bị những đường chủ khác trừng mắt cho một cái, ai nấy đều âm thầm khinh bỉ hắn ta lắm điều.

Lâm Bắc Phàm cười tươi nói: “Bởi vì sự việc rất đơn giản, lão đại Âu Dương Tự của liên minh hắc đạo là người Đông Hưng. vì vậy mà ông ta sẽ đứng về phía đại ca Tào Mặc của Thất Tinh bang. còn về kế hoạch việc Tây Thành đối phó với Ngán Lang bang lần này, thì e rằng bên trong lại xen lẫn với những thứ khác nữa!”

”Chẳng lẽ ý của lão đại là Tào Mặc muốn can thiệp vào hắc đạo của Tây Thành?” Thường Chí Đào hơi nhíu lông mày lại. lập tức nghĩ ra câu hỏi này. xem ra cái biệt hiệu ‘Quý Tài’ của anh ta cũng có phần chính xác.

“Không sai chút nào. mặc dù đây chỉ là suy đoán của tôi thôi nhưng đây cũng là vấn đề mà chúng ta cần phải nghĩ tới!”

Lâm Bắc Phàm búng tay đánh tách một cái. Rồi tùm tùm cười nói: “Chúng ta giả thuyết nhé. nếu Ngán Lang bang là lực lượng mà Tào Mặc ngầm gây dựng lên. đợi đến khi Ngán Lang bang phát triển đến một mức nhất định nào đó. thì nhất định sẽ tạo ra uy hiếp cho Tứ Hải bang, còn Nhạc Gia Cường lại là một người cẩn thận. nhất chết. không thể không xin sự giúp đỡ của liên minh để đối phó với Ngán Lang bang, đây không phải là đã cho Thất Tinh bang một cơ hội rồi sao? Có điều đây đều là những phỏng đoán sơ bộ của tôi, rốt cuộc có phải như thế không thì chẳng ai có thể nói chắc được cả. nhưng chúng ta ít nhiều cũng nên chuẩn bị tâm lý từ trước thì tốt hơn, đỡ phải đến lúc đó bị người ta đả thương rồi mà vẫn không hiểu sự tình ra làm sao.”

“Nhưng nếu như vậy thì không phải đã làm trái với quy định của liên minh rồi sao?” Đoạn Thắng lấp ba lấp bắp nói

”Quy định của Liên

Lâm Bắc Phàm lập tức cười nói: “Đoạn đường chủ, chú đừng quên rằng, đại ca của Liên Minh là Âu Dương Tự. nếu ông ta đứng về phía Tào Mặc thì ai có thể nói gì được nữa đây? Đại ca Liên Minh tuy chỉ là một biểu tượng của thân phận. nhưng ý kiến của ông ta ở trong Liên Minh là không nhỏ chút nào. đó là còn chưa kể đến ở đằng sau còn có một bang phái lớn như Thất Tinh bang ủng hộ nữa, có những thứ này rồi thì đúng cũng biến thành sai mà sai thì cũng thành đúng. còn chưa kể đến việc những bang phái khác đều có mục đích riêng của mình. vì vậy mà họ sẽ im lặng trước những việc này. ít người sẽ phản đối!”

Hắn vừa nói xong. thì tất cả mọi người ngồi đây đều cảm thấy lạnh toát sống lưng.

Nhưng tưởng việc này dễ dàng thôi ai ngờ sau một hồi nghe Lâm Bắc Phàm chỉ điểm thì sự việc trở nên rối rắm khó lường. Rốt cuộc thì huyền cơ bên trong sự việc này là gì đây?

“Lão đại vậy ý của anh là. chúng ta cứ tham gia lần hành động này?” Mộc Tiểu Yêu nghiêng nghiêng đầu hỏi.

“Không tham gia ư?”

Lâm Bắc Phàm nở một nụ cười nói: “Hiện giờ Hồ Điệp bang mới vừa thành lập được căn cơ ở Nam Thành, là lúc để cho những bang phái trong Liên Minh không được xem thường bọn em. thì làm sao lại không ra tay chứ? Bọn em không những phải bỏ sức ra mà phải bỏ ra hết sức mình để cho bọn chúng nhìn thấy thực lực thực sự của Hồ Điệp bang, cho bọn chúng vứt bỏ sự khinh thường với bọn em. nhưng bọn em đồng thời phải nhân cơ hội này, dùng võ công và tiền để mua chuộc một số trung tiểu bang khác. để bọn chúng làm cho mình. và còn phải lập ra nhiều nơi liên lạc ở Tây Thành nữa. đợi đến khi Thất Tinh bang và Tứ Hải bang trở mặt với nhau, thì chúng ta sẽ nhân cơ hội này mà đục nước béo cò, chưa biết chừng sẽ thay thế luôn cho Tứ Hải bang, như thế thì việc Hồ Điệp bang của chúng ta bước ra khỏi Nam Thành không phải là đã có thể thực hiện được rồi hay sao?”

Mọi người sau khi nghe được kế hoạch này của hắn thì mắt người nào người nấy sáng như sao. không ngừng tán dương: “Lão đại chủ ý này quả nhiên không tồi chút nào, như thế này thì nếu chúng ta tiến, thì sẽ làm cho thực lực của chúng ta phát triển đến cả Tây Thành, còn nếu chúng ta lùi thì vẫn có thể thành lập mấy phân đã. điều này đối với Hồ Điệp bang của chúng ta mà nói thì sẽ là trăm lợi mà không có lấy một cái hại nào ”

Lâm Bắc Phàm khẽ mỉm cười nói: “Tôi chỉ nói một cái dàn đại khái thế thôi còn cụ thể làm thế nào thì vẫn phải cần đến mấy người đưa ra Ý kiến, bày mưu tính kế. như thế thì mới có thể làm cho cả cái kế hoạch trở nên toàn vẹn, hoàn chỉnh, chu đáo. chặt chẽ hơn, làm cho những bang phái khác không thể phòng ngừa được. đến lúc đó chúng mới trở tay không kịp!”

Mấy người bọn họ sau khi nghe được thì cảm động vô cùng, lão đại quả không hổ danh là lão đại rõ ràng là có bản lĩnh, vậy mà lại không kể công, đã thế còn để lại thể diện cho bọn họ nữa chứ. vì vậy mà mọi người đều nói: “Lão đại khách khí quá rồi!”

443. Chương 445: Bị Bỏ Thuộc!

Hội nghị nội bộ lần này của Hồ Điệp bang mặc dù chỉ dùng trên dưới một giờ đồng hồ, nhưng đã nói rõ được hết ý tưởng và vạch ra được kế hoạch rồi Sau mỗi hồi thương thảo và chỉnh đốn. cuối cùng tất cả bọn cũng đưa ra một tông chỉ cuối cùng đó là lợi dụng tầm ảnh hưởng của đại hội Hắc Đạo mà phát triển toàn diện Hồ Điệp bang. như vậy sẽ làm cho tiểu bang vừa mới thành lập không bao lâu này có thể bước ra ngoài Nam Thành được, trở thành một bang phái lớn tiếng tăm lừng lẫy của Hắc Đạo trên toàn quốc.

”Lão đại ngày kia em sẽ đem theo người tham gia đại hội Hắc Đạo này. xem xem bọn họ còn gì muốn nói nữa không!”¹

Mộc Tiểu Yêu sau khi kết thúc cuộc họp thì chủ động ngoắc lấy cánh tay Lâm Bắc Phàm. cười nói.

“Em đem theo người đi?” Lâm Bắc Phàm hơi sững người lại hỏi.

“Vâng. bất luận thế nào thì đại hội Hắc Đạo diễn ra vào ngày kia em đều phải có mặt, cho bọn họ thấy sự lợi hại của Hồ Điệp bang!” Sau khi bố trí phương án tác chiến, thì Mộc Tiểu Yêu lại càng thấy tự tin hơn rất nhiều vào đợt tham gia đại hội Hắc Đạo lần này.

Lâm Bắc Phàm hơi cau mày lại, Hồ Điệp bang hiện giờ mặc dù liên tục phải trải qua các cuộc chỉnh đốn và phát triển, thực lực tăng lên rất nhiều, nhưng nếu so với những bang phái khác thì vẫn còn một chênh lệch rất lớn. hơn nữa những bang phái kia liệu có thực sự coi cái bang phái nhỏ nhoi mới nổi này ra gì không?

Hắn vẫn còn vô cùng nghi kỵ đối với đại hội Hắc Đạo lần này. Hắn trầm tư hồi lâu rồi gật đầu nói: “Đại hội Hắc Đạo lần này. anh đi với em!”

“Hả? Anh đi với em?” Mộc Tiểu Yêu sững người kinh ngạc. khó hiểu hỏi.

“Cũng giống như bọn họ nói đó, đại hội Hắc Đạo lần này đối với Hồ Điệp bang mà nói thì là cơ hội mà cũng là một sự khiêu chiến, anh sợ nhưng bang phái này sẽ mượn cơ này mà làm khó bọn em. Nếu anh đi cùng thì ít nhiều cũng thấy yên tâm hơn!” Lâm Bắc Phàm gật đầu khẳng định nói.

“Em không sợ bọn họ đâu!” Mộc Tiểu Yêu không muốn bản thân trở thành bình hoa di động. lúc nào cũng được người khác che chở. bảo vệ. vì vậy mà cô giờ nắm đầm lên. ý nói mình dù gì Thì cũng là một đại tỷ của một bang phái lớn mạnh

“Nhưng anh sợ bọn họ.... làm gì em thôi!” Lâm Bắc Phàm chỉ nói một câu này thôi mà đã ngăn lại vô số lời mà đối phương đang định nói

Hai mắt Mộc Tiểu Yêu đỏ hết cả lên, cô có thể cảm nhận rõ được sự quan tâm. săn sóc của Lâm Bắc Phàm đối với mình. phút chốc đã làm cho trái tim kiên cường, băng giá của cô tan chảy hết ra. Cô ôm chặt lấy eo của đối phương, rúc đầu vào ngực đối phương khóc rầm rức

Cuộc quen biết của Lâm Bắc Phàm và Mộc Tiểu Yêu cũng rất kịch. nếu không có sự kiện mất sủng của Long Yên Nguyệt thì e rằng hai người bọn họ cũng không quen nhau, nhưng chỉ một lần gặp đó thôi, mà tình cảm của hai người bọn họ đã tiến thêm được một bước rồi.

Lâm Bắc Phàm có thể khẳng định rằng. vị trí của Mộc Tiểu Yêu trong tim hắn không thể bằng với Liễu Vi được, cũng không bằng Long Yên Nguyệt, nhưng cứ nghĩ đến chuyện đối phương sắp phải đối mặt với biết bao nhiêu là thách thức thì hắn vẫn muốn giúp đỡ đối phương, để đối phương được nhẹ nhõm hơn một chút. Còn về phần bí mật của đối phương, thì hắn cũng không muốn biết. Mỗi một con người đều có vô số bí mật. không cần phải đi tìm tới làm gì. bản thân mình không phải cũng có những bí mật động trời đó sao? Một cái là Tiểu Kim. còn một cái là người kế thừa của Đồ Long Đại Hiệp.

”Lão đại, em mời anh một ly, cảm ơn anh đã chiếu cố đến em trong suốt thời gian qua!” Mộc Tiểu Yêu vì muốn ăn mừng ngày kia được cùng Lâm Bắc Phàm tham gia đại hội Hắc Đạo. nên đã chọn một phòng nhỏ. tình xảo của hộp đêm Xà Mỹ Nhân. hai người ôm nhau ngồi trên ghế salon. Uống rượu trắng một cách hết mình. Cô vừa uống được vài chén thì mặt mũi đã đỏ ửng lên, như say đến nơi rồi vậy, hai mắt lơ lơ không rõ.

“Tiểu Yêu. em uống nhiều quá rồi đấy, cẩn thận không lát nữa lại làm chậm trễ hết mọi việc trong bang phái đó!” Lâm Bắc Phàm cảm giác thấy Mộc Tiểu Yêu của ngày hôm nay không giống ngày thường chút nào, như thể không khống chế được bản thân mình vậy, liền vội vàng giơ tay ra tóm lấy bàn tay nhỏ bé đang chuẩn bị rót rượu vào miệng kia lại.

“Lão đại tửu lượng của em rất tốt. anh đừng có mà khinh thường em!” Mộc Tiểu Yêu mơ mơ màng màng nói.

”Anh biết là tửu lượng của em tốt, nhưng tửu lượng của anh không tốt. thế đã được chưa?” Lâm Bắc Phàm trợn trừng mắt lên, giảng đạo lý với người say thì chẳng có tác dụng gì. hắn lùi một bước để tiến hai bước còn hơn, vì vậy mà đã dùng biện pháp này để khuyên giải đối phương.

“Tửu lượng của anh không tốt? Thế...thế thì anh uống cho em ly này đi!” Mộc Tiểu Yêu đưa chén rượu trên tay mình đến thẳng miệng của đối phương nói.

Tửu lượng của mình không tốt thì lại bắt mình phải uống thay chén này? Đây là cái logic gì thế này?

Lâm Bắc Phàm cảm thấy mình cũng hơi ngà ngà rồi nhưng cũng biết đối phương hiện đang trong trạng thái say, nói gì thì cũng là vô ích. vì vậy mà hắn chỉ còn nước là uống cạn ly rượu trong tay cô, sau đó thì để mặc cho đối phương ôm ấp mình. Uống xong đầu đầy rồi mới cười nói: “Bây giờ đã được chưa?”

Ai ngờ Mộc Tiểu Yêu lại chủ động ngồi lên đùi hắn, hai tay ôm ghì lấy cổ hắn không rời. thân thể nhỏ nhắn của đối phương dính chặt vào người hắn. cọ sát vài cái, sau đó cô hơi ngẩng đầu lên. khuôn mặt đầy vẻ thẹn thùng, e lệ của một người thiếu nữ, thì thâm vào tai của đối phương: “Lão đại anh thấy em có đẹp không?”

Lâm Bắc Phàm nhìn vào khuôn mặt gần trong gang tấc của Mộc Tiểu Yêu, không nhịn được liền nuốt nước bọt đánh ực một cái. Người ta thường nói rượu là bà mối của sắc. mẹ kiếp. câu này không sai chút nào. nếu không uống rượu thì bất luận thế nào đi nữa thì hắn cũng không để cho đối phương có những động tác

làm càn như thế. nhưng giờ lại chẳng thấy gì hết. hơn nữa trong lòng ít nhiều cũng có phần kỳ vọng. hy vọng có những hành động tiếp nữa. không những thế có một cơn dục vọng được dồn lên từ bụng dưới của hắn. làm cho hắn khó mà có thể tiếp tục khắc chế được. Hắn hít một hơi thật sâu rồi cười nói: “Tiểu Yêu tất nhiên là đẹp rồi!”

“Thế sao lão đại lại không có ý gì với em vậy?” Mộc Tiểu Yêu khê hôn lên đôi môi của đối phương.

“Tiểu Yêu. tuổi em còn nhỏ. Những việc như thế này....” Lâm Bắc Phàm nói đến đây thì lạnh hết sống lưng, mồ hôi chảy ròng ròng. Đối phương quả nhiên là không phải chỉ đơn giản là mời mình uống rượu như vậy, mà còn có ý khác nữa.

“Tuổi em còn nhỏ sao?”

Giọng điệu của Mộc Tiểu Yêu nghe đầy ma lực. không khác gì những nữ quỷ chuyên mê hoặc đàn ông trong truyện Liêu Trai vậy. cô cầm lấy bàn tay to bản của đối phương lên rồi đặt nó vào ngực mình. thấp giọng nói: “Hay là anh thử đi, chỗ này không nhỏ đâu, ngày thường em vẫn mặc áo ngực cỡ B đó!”

“ực ực!”

Lâm Bắc Phàm nuốt một ngụm nước bọt nghĩ thầm. cô ả này hôm nay điên rồi sao? Lại còn dám dùng cách này để sàm sỡ mình nữa.

Có điều. bộ ngực của đối phương đúng là có quy mô thật. lại còn mềm mại. tính đàn hồi rất tốt nữa chứ. chắc là khi vuốt ve thì cũng không tồi chút nào đâu.

Lâm Bắc Phàm nhìn Mộc Tiểu Yêu đang nằm gọn trong lồng ngực mình. thì trong đầu bỗng nhiên có một ý nghĩ điên cuồng, đó là nếu bây giờ mà mình đoạt được cô ả, thì cái cảm giác đó sẽ rất kích thích đây.

Một làn da mềm mại. một thân hình gợi cảm. một âm thanh rên rỉ như mèo kêu. Hắn cảm giác thấy mình bắt đầu lâng lâng lên rồi, phần bên dưới đã có phần trở nên bành trướng.

“Lão đại cái vật gì đẩy em lên thế? Khó chịu quá!” Mộc Tiểu Yêu chớp chớp đôi mắt To tròn mỹ lệ của mình hỏi lại.

“Ờ, không, không có gì đâu!” Lâm Bắc Phàm hơi đỏ mặt. như là bị người ta bắt quả tang làm bậy vậy.

Mộc Tiểu Yêu hơi chu cái miệng duyên dáng của mình lên. tùm tùm nhìn đối phương cười nói: “Không có gì? Anh cứ tưởng là em không hiểu gì sao? có phải là anh đang muốn cưỡi lên người em không? Tiểu Yêu đã nói rồi cả đời này, sống là người của anh. chết làm ma nhà họ Lâm. đã vậy rồi sao anh còn phải đề ý đến các thứ khác làm gì chứ?”

Cô nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của đối phương, còn chủ động đưa lưỡi mình ra nữa.

Lâm Bắc Phàm nhất thời cảm thấy ngọn lửa dục vọng của mình dâng lên ngùn ngụt. không thể khống chế được nữa rồi. mặt hắn đỏ bừng hết cả lên. hai mắt rừng rực như lửa cháy, hắn cảm thấy lý trí của mình đang dần dần biến mất. Hắn nghiêng chặt răng lại, cố gắng khắc chế lại bản thân mình.

“Lão đại em quên không nói cho anh một việc!” Tiêu Kim đột nhiên truyền âm nói

“Có việc gì thế? Lát nữa hẵng nói bây giờ tao đang bận lắm!” Lâm Bắc Phàm khó chịu truyền âm lại.

”Nhưng việc em sắp nói đây là một việc vô cùng trọng đại việc đó có liên quan đến hạnh phúc cả đời của anh!” Tiêu Kim bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Việc gì thế? Nói mau đi!” Lâm Bắc Phàm cau có khó chịu nói.

.

”Anh đã dừng quá lâu ở cảnh giới thứ năm. Nếu trong vòng mười lăm phút mà anh không đề ngửa được một người phụ nữ ra, thì cả đời này anh sẽ không còn tính năng sex nữa!” Tiêu Kim lên nỏ một nụ cười xấu xa. đề tiện.

“Cái gì?” Lâm Bắc Phàm kinh hãi thiếu chút nữa thì nhảy cẫng ra khỏi chiếc ghế salon.

Mười lăm phút? Cho dù giờ mình có kiếm cô ả nào đi chẳng nữa thì cũng không thể nhanh như thế được chứ? Chẳng lẽ lại ra đường kéo em nào rồi tụt quần xuống làm việc đó hay sao? Như thế có phần hơi biến thái quá thì phải- nhưng không phải hiện giờ trong lòng mình đang có một cô ả đây sao, không nhưng thế cô ả này còn có ý với mình nữa. Lẽ nào đây lại là ý trời?

“Lão đại chỉ còn mười ba phút nữa thôi!” Tiểu Kim vô sỉ nhắc nhở một câu.

“Mày... đồ nhài ranh này. sao mày không nói sớm ra hử?” Lâm Bắc Phàm suýt nữa thì làm nó thành Tiểu Kim bánh bao nhân thịt.

“Cái này...thời gian trước em bận ăn uống no say nên quên mất!” Tiểu Kim nói mà không một chút xấu hổ.

“Mày...màv...mày ” Lâm Bắc Phàm trợn trừng mắt lên, như thể hai tròng mắt sắp rơi ra ngoài đến nơi vậy.

“À, đúng rồi, lão đại em nói thêm cho anh biết việc này. việc này đối với anh mà nói thì là một việc tốt đấy!” Tiểu Kim lại lên tiếng.

“Việc gì?” Lâm Bắc Phàm đang phải chịu đựng sự hành hạ cả về tinh thần lẫn thể chất. không thèm nói thêm một lời thừa thãi nào nữa.

”Cô ả này khi nãy đã bỏ vào chén rượu của anh một chút***đó; vì vậy mà lát nữa chắc chắn là anh sẽ không khống chế nổi bản thân mình đâu!*” Tiểu Kim cảm thấy mình đúng là một thiên tài sao lại gặp cả nhưng việc như thế này cơ chứ?

Lâm Bắc Phàm cuối cùng cũng đã hiểu vì sao mà ngọn lửa dục vọng của mình lại tràn trề như vậy. Lẽ nào Tiểu Yêu đúng là muốn chiếm đoạt mình? Hắn khẽ cúi đầu nhìn vào Mộc Tiểu Yêu đang nằm trong lòng mình. hỏi: “Sao em lại làm như vậy?”

”Cái gì?1

“Cái gì mà làm như vậy ạ?” Mộc Tiểu Yêu giả bộ không biết gì, ngửa đầu lên nhìn đối phương nói.

”Em bỏ thuốc vào trong

Mộc Tiểu Yêu thấy âm mưu của mình bị phát hiện thì hai má ửng đỏ. vụn vụn thân hình uyển chuyển của mình. khẽ nói: “Chỉ là em muốn trở thành người của anh. nhưng anh lại không cần em nên em chỉ còn có mỗi cách đó thôi!”

Cô khẽ cắn vào tai đối phương, nói: ”Căn phòng này là phòng cách âm. vì vậy mà trong này có xảy ra chuyện gì thì bên ngoài cũng không nghe được đâu

Lâm Bắc Phàm nghe thấy câu nói đầy mê hoặc lại kích thích tính dục vọng này của cô thì trong người lại bùng bùng như lửa đốt. lý trí dần bị dục vọng khống chế. hai mắt hắn hừng hực, khẽ gầm lên một tiếng rồi dí người đối phương xuống ghế salon...

444. Chương 446: Hắc Đạo Tranh Phong.

Mặc dù mấy ngày này , Lâm Bắc Phàm lúc nào cũng có người đẹp ở kề bên , khiến cho bất kỳ người đàn ông nào trông thấy cũng phải ngưỡng mộ , ao ước không thôi , tuy vậy nhưng những người đẹp có thể động được vào người thì đếm trong lòng bàn tay , ngoài Liễu Vi ra , thì cũng chỉ có Chu Tĩnh Hàm , nhưng Chu Tĩnh Hàm mấy ngày nay công việc bận rộn , vì vậy mà chỉ gọi cho mình có hai cuộc điện thoại hỏi thăm an ủi mấy câu rồi thôi , gặp cũng không gặp một lần , vì vậy mà hắn chỉ có thể phát tác dục vọng lên người của Liễu Vi , nhưng mình Liễu Vi làm sao có thể đủ sức đỡ lại được sự tấn công hung hãn của hắn chứ ? Vì thế cho nên sau ba đêm đánh trận mệt nhọc , Liễu Vi cũng tuyên bố đầu hàng , hy vọng cuộc chiến có thể tạm thời dừng lại , để cô nghỉ ngơi một thời gian , điều này khiến cho Tiểu Lâm Ca thời gian gần đây chỉ có thể giương mắt ếch lên nhìn những người đẹp lướt qua lướt lại ở ngay trước mắt mình , còn lần này , dưới tác dụng của thuốc và sự khiêu khích không ngừng của Mộc Tiểu Yêu , làm cho ngọn lửa dục vọng của hắn tích tụ mấy ngày nay đều được giải phóng ra ngoài , bốn lần liên tục làm cho đối phương điên

cường thỏa mãn , tiếp tục làm cho đối phương chết đi sống lại , cuối cùng đối phương không thể không đau khổ cầu xin hẳn buông tha cho .

Căn phòng cuối cùng cũng trở nên yên tĩnh Khuôn mặt của Mộc Tiểu Yêu thì vẫn đỏ lựng lên. giờ đây trông cô giống một người phụ nữ hơn là một thiếu nữ rất nhiều da thịt toàn thân cô trắng như tuyết , óng ánh không ngừng như một viên kim cương lấp lánh đến chói mắt , khiến cho người ta có một cảm giác mộng ảo , đẹp đến mê hồn . Giờ đây cô đang nằm nép vào lồng ngực của đối phương , bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nà cứ vuốt ve liên hồi ngực của đối phương , vẻ mặt lộ rõ vẻ thỏa mãn .

Cuối cùng thì cô cũng trở thành người phụ nữ của đối phương như mong ước , điều này làm cho tảng đá trong lòng cô lâu nay rốt cuộc là có thể đặt xuống , những nghĩ đến việc tấn công liên hồi vừa rồi của đối phương , thì cô lại có phần kinh hãi , liệu thân thể yếu ớt , mềm mại của cô có chịu đựng được sự tàn phá đến tột độ này của đối phương không đây ? Đây là lần đầu tiên của mình , vậy mà đối phương đã cưỡng bạo với mình như vậy , cứ thế này thì về sau không phải sẽ càng ghê ghớm hơn sao ? Nếu mà như vậy thì chắc chỉ một thời gian ngắn thôi , mình đã bị đối phương hành hạ đến chết mất .

Lâm Bắc Phàm nghiêng nghiêng đầu nhìn về mặt có phần lo sợ của Mộc Tiểu Yêu. thì không khỏi nở một nụ cười nói : “Tiểu Yêu , em làm sao thế”

Hai gò má Mộc Tiểu Yêu lại càng đỏ ửng hơn làm sao dám nói rằng mình sợ không chống đỡ nổi sự tàn phá của đối phương chứ ?

Cô khẽ lắc đầu , thấp giọng nói : ” Không có gì , không ngờ anh lợi hại như vậy , người ta là lần đầu tiên mà anh lại làm vậy với người ta , thiếu chút nữa thì người ta chết rồi !”

” Ai bảo em bỏ nhiều thuốc cho anh thế , anh sắp không khống chế nổi bản thân mình rồi !” Lâm Bắc Phàm hôn lên môi của đối phương cười nói .

“À , ừ nhỉ , em quên là đã bỏ thuốc cho anh rồi !” Mộc Tiểu Yêu là lưỡi nói .

Nếu mình không bỏ thuốc cho anh ấy chắc anh ấy cũng không lợi hại như vừa rồi đâu .

Mộc Tiểu Yêu sau khi nghĩ thông suốt vấn đề này rồi thì những vấn đề cô lo lắng khi trước cũng tiêu tan dần mất , hai cánh tay nhỏ nhắn lại ôm lấy người đối phương , khẽ nói “Lão đại , sao anh lại đối xử tốt với em như vậy ?”

“Thì không phải vì Mộc Tiểu Yêu đẹp như vậy sao ?” Lâm Bắc Phàm cố ý nói với giọng dâm dăng .

” Anh thật đang ghét , làm gì có ai nói thế bao giờ chứ ? Lúc đầu người ta không phải là tình nguyện hiến dâng thân thể cho anh thì anh không chịu còn gì , em lại cứ tưởng anh coi thường em cơ !”

Mộc Tiểu Yêu nói xong mà mặt đỏ bừng , hờn dỗi nói . Mặc dù nói vậy nhưng cô vẫn đồng ý với câu nói của đối phương , vì nếu đối phương không có một chút hứng thú gì với thân thể mình thì e rằng mình có muốn cũng chẳng được .

“Cái này gọi là lạc mềm buộc chặt !” Lâm Bắc Phàm xấu xa nói .

“Thế bây giờ không phải là đã được như ý muốn rồi hay sao ?” Mộc Tiểu Yêu làm nũng nói ,

“Vẫn còn thiếu một chút nữa , thực ra anh vẫn còn muốn thêm lần nữa cơ , hay là để cũng a cùng nhau cảm thụ thêm lần nữa , em thấy thế nào ?” Lâm Bắc Phàm cố ý dí sát vào mặt đối phương nói .

“Hả . chỗ đó của người ta còn đau lắm , anh đừng có làm nữa đi !”

Mộc Tiểu Yêu sợ hết hồn . Lại thêm lần nữa ư ? Thế thì mình sẽ chết mất , mình còn nhỏ tuổi thế này . vẫn còn bao nhiêu việc tốt đẹp còn đang chờ đợi mình làm , chẳng may làm cho chỗ đó lỏng lẻo , rồi rồi thì ngày sau làm sao có thể hưởng thụ được cái khoái cảm khi làm chuyện đó nữa chứ ?

Lâm Bắc Phàm phì cười , nhẹ nhàng nhéo vào mũi đối phương một cái , nói ” Anh đùa em thôi , em nghĩ là anh mạnh về mặt này lắm hay sao ? Vừa rồi thiếu chút nữa thì em ép khô anh luôn rồi , nếu thêm lần nữa thì chắc anh phải nằm bẹp luôn trên sàn mất .

“Ai ép khô anh chứ ? ” Mộc Tiểu Yêu thấy mặt mình nóng bừng , thẹn thùng nói .

“Thế không biết vừa rồi , ai kêu lên bảo anh ”mạnh lên ” đâu , hay là do anh nghe nhầm ? Xem ra anh đúng là già rồi , đến nghe cũng nghe lầm nữa !” Lâm Bắc Phàm vô sỉ nói .

” Anh đang ghét quá , ai bảo anh làm cho người ta sướng thế chứ , làm cho người ta cuối cùng cũng cảm nhận được niềm thích thú khi làm một người phụ nữ !” Mộc Tiểu Yêu mắc cỡ quá giúc đầu vào ngực đối phương không chịu lộ ra.

Hai người họ lại tiếp tục nói chuyện phiếm , cũng đều là những chuyện tình tự nọ kia , tất nhiên là cũng nói nhiều hơn về vấn đề sex , hay là những từ ngữ khiêu khích khác , nhưng điều này cũng làm cho khoảng cách giữa hai người được xích lại gần nhau hơn . Cho đến khi Mộc Tiểu Yêu muốn nói đến câu chuyện của mình , thì cô lại cứ ngập ngừng , muốn nói rồi lại thôi , cuối cùng cũng không nói ra nữa , vì cô không muốn đối phương phải lo lắng cho mình !

Nửa giờ đồng hồ sau , hai người bọn họ cuối cùng cũng không quán lấy nhau nữa , ăn mặc chỉnh tề đầu vào đó , nhưng khi ánh mắt hai người dừng lại ở vệt máu tươi còn dính trên salon thì mặt của Mộc Tiểu Yêu lại đỏ lên , cô vội vàng dẫn Lâm Bắc Phàm ra ngoài để cô một mình trong đó .

Hai ngày sau , đã đến thời gian đại hội Hắc Đạo mở ra . Lâm Bắc Phàm và Mộc Tiểu Yêu không đem theo quá nhiều người , nhưng ai nấy đều là tinh anh , ngoài đường chủ Tiểu Tân của Liệp Ưng Đường và đường chủ Thường Chí Đào của Bạch Hổ Đường ra , thì còn có hai mươi người được chọn lựa tỉ mỉ từ trong Liệp Ưng Đường nữa , bọn chúng đều là những người tinh nhuệ nhất , có thể một mình đánh lại mười người , hơn nữa khí thế bừng bừng , ý chí sục sôi , thể hiện một Hồ Điệp bang đầy sức sống và đồng tâm hiệp lực .

“Lão đại , anh có ý kiến gì về liên minh Hắc Đạo hiện nay không ?”

Ngồi trong xe , Mộc Tiểu Yêu lại lật giở xem xấp tài liệu về mười sáu bang phái , rồi quay ra hỏi đối phương . Vì trong xe còn có Tiểu Tân và Thường Chí Đào nên hai người bọn họ không có những cử chỉ quá thân mật , nhưng những đường chủ và phó đường chủ này đều là những người trẻ tuổi , ước chừng từ hai mươi đến ba mươi , nên họ đã sớm nhìn ra được chuyện gì xảy ra từ dáng đi của Mộc Tiểu Yêu , vì vậy mà trong lòng bọn họ cũng không có gì gọi là quá đổi kinh ngạc , mà ngược lại bọn họ lại cười trộm trước phương pháp bảo mật của hai người bọn họ .

Lâm Bắc Phàm khoanh hai tay ra trước ngực , dựa lưng ra đằng sau , hai mắt nhắm nghiền , nở nụ cười lười biếng nói ” Ý kiến của bề trên ? Thì cũng chỉ vì hai chữ lợi ích mà thôi , đều là những đối tượng lợi dụng và bị lợi dụng , cũng giống như sự việc ở Đông Thành một năm về trước được giới thiệu ở bên trên , thì cũng là đại ca Lỗ Dũng Vệ của Tam Anh bang ở Đông Thành muốn xâm chiếm Hắc Lang bang nên mới có cái cớ Hắc Lang bang tấn công Tam Anh bang . Trong đồng tài liệu này không phải còn viết là , Lỗ Dũng Vệ đã lên lút đem tặng Âu Dương Tự hai trăm vạn nhân dân tệ và những lợi ích khác nữa !”

“Không sai , nghe nói Lỗ Dũng Vệ còn tặng Âu Dương Tự bốn người đẹp có tiếng vào một ngôi biệt thự trị giá hơn ba trăm vạn nhân dân tệ nữa , nhưng hai tin này đều là nghe nói , không biết là có thật không ?” Lần này mở miệng lại là Thường Chí Đào .

Xem ra cái gọi là đại hội Hắc Đạo này cũng chỉ là một dụng cụ lợi dụng lẫn nhau mà thôi , ai có tiền thì người đó có quyền và cũng đồng nghĩ với việc thích làm gì thì làm , điều này đối với chúng ta mà nói thì dường như không tồi chút nào ! ” Tiểu Tân cười lớn nói .

“Cái này thì đúng rồi , cái gì mà đại hội Hắc Đạo chứ ? Cái gì mà liên minh Hắc Đạo chứ ? Nói trắng ra thì cũng là ai có tiền thì người đó có quyền , người nào có quyền cao hơn thì phải nghe theo người đó , vậy thì việc mà Hồ Điệp bang của chúng ta phải làm lại càng đơn giản hơn , đó chính là mua chuộc những bang phái khác , đồng thời dùng vũ lực của mình tạo cho chúng một áp lực nhất định nào đó , cho bọn chúng biết Hồ Điệp bang của chúng ta cũng không phải dễ gì mà dây vào được , dưới hai thủ đoạn song song này thì Hồ Điệp bang của chúng ta mới có thể đứng vững trong liên minh Hắc Đạo được !”

“Thực sự là có thể đứng vững được sao ?” Mộc Tiểu Yêu nở ra một nụ cười tự tin

“Đến lúc đó chúng ta có thể lợi dụng danh hiệu của liên minh Hắc Đạo để phát triển thêm về thực lực của mình , để bọn họ phục vụ cho chúng ta , như thế không phải tốt hơn sao ?” Lâm Bắc Phàm hiểm ác nói .

Thường Chí Đào và Tiểu Tân nhìn nhau , thầm tán dương thủ đoạn mượn đao giết người của Lâm Bắc

Phàm . Lần này đại hội Hắc Đạo được tổ chức ở Đông Thành và Bắc Thành , cũng không xa Nam thành của bọn họ cho lắm , đi đường cao tốc thì cũng chỉ hết khoảng hai giờ đồng hồ mà thôi , vì vậy mà rất nhanh, bọn họ đã bước vào phạm vi của Bắc thành . Lướt mắt nhìn ra thì cả cái Bắc Thành này trông cũng không khác gì Nam Thành cho lắm , đều là những thành phố bình thường như bao thành phố khác , không được phồn hoa và náo nhiệt , không huy hoàng và khí phái , cũng không hiện đại hóa như những thành phố lớn , nó mang đậm phong cách của các thành phố trung nhỏ nhiều hơn .

” Xem ra sự phát triển của Bắc Thành cũng chỉ có thế mà thôi , cũng chẳng khác gì Nam Thành lắm , vậy mà mình lại cứ tưởng ghê ghớm lắm cơ!”

Thường Chí Đào nhìn ra cảnh vật bên ngoài qua ô cửa sổ xe , kinh thường nói . Nhưng hẳn ta cũng biết thân phận trong chuyến đi lần này của mình , vì vậy mà hai mắt không ngừng liếc qua liếc lại ở hai bên đường xem có ai khả nghi không .

Tiểu Tân thì cảnh giác với tất cả mọi thứ bên ngoài , lúc nào cũng chỉ sợ gặp phải nguy hiểm gì đó .

Là một đường chủ của Liệp Ưng đường , hẳn tự khắc biết sứ mệnh của mình là bảo vệ an toàn cho cả cái Hồ Điệp bang này , còn an toàn của Mộc Tiểu Yêu thì lại là trọng yếu hơn cả .

Mộc Tiểu Yêu lần đầu tiên tham gia đại hội Hắc Bang có quy mô lớn như thế này , ban đầu có chút dương dương tự đắc , nhưng giờ đây khi ở trong thời điểm mấu chốt thì trong lòng lại thấp thỏm không yên , khẽ nắm lấy tay Lâm Bắc Phàm , run lên nhẹ nhẹ.

Lâm Bắc Phàm thấy sắc mặt đối phương có phần tái nhợt thì thấp giọng nói ” Em chỉ cần nhớ lấy một điều , đó là em là bang chủ của Hồ Điệp bang là được rồi !”

Mộc Tiểu Yêu nhìn ra được sự tín nhiệm và ủng hộ của đối phương qua ánh mắt , cô cũng biết mình lần này địa biểu cho cả Hồ Điệp bang , mình thất thủ thì sẽ làm cho Hồ Điệp Bang mất mặt trước những bang phái khác . Cô thầm hít một hơi dài , thấp giọng nói ” Em biết rồi , lão đại , em biết mình phải làm gì mà !”

Khách sạn Tinh Nguyệt.

Đây là khách sạn vào hạng cực nổi tiếng của Bắc Thành , trang hoàng hoe lệ phú quý , khí phái thì vô cùng hùng vĩ , diện tích phải lên đến mười mấy mẫu , trở thành niềm tự hào của Bắc Thành , và đây cũng là nơi tổ chức đại hội Hắc Đạo ngày hôm nay. Bên ngoài khách sạn có bốn tên đàn em mặc vest đen đứng tiếp đãi .

Bang chủ Mộc Tiểu Yêu của Hồ Điệp bang ở Nam Thành đến !”

Sau âm thành vang dội đó thì đoàn người Mộc Tiểu Yêu cũng bước chân vào bên trong đại hội Hắc Đạo .

445. Chương 447: Đòn Phủ Đầu Ra Oai.

Nơi tổ chức đại hội Hắc Đạo lần này tuy rằng không huy hoàng được bằng năm xưa tuy vậy nhưng nơi đây vẫn là đại biểu trung tâm của Nam Thanh xung quanh đây toàn là các thế lực đầu xỏ của giới Hắc Đạo, nếu như không có một chút thực lực nào. thì không bao giờ có đủ tư cách vào trong này cả.

Đại ca Nhạc Gia Cường của Tư Hải bang của Tây Thành đã từng trong vòng một năm nhất cả năm sáu bang phái vừa và nhỏ, địa bàn ở trong tay từ hai mươi nơi hồng chốc phát triển lên đến tám mươi. bùng một phát trở thành người cầm đầu trong nhóm Hắc Đạo ở Tây Thành đàn em trong tay cũng từ một ngàn người gia tăng lên tám ngàn người, thế lực vô song dọc ngang trời đất chẳng sợ ai.

Bang Tam Anh ở Đông Thành thì ban đầu mới chỉ là một cái bang nhỏ với tầm hơn hai trăm thằng đàn em. nhưng dưới sự dẫn dắt của Lỗ Dũng Vệ thì chỉ trong vòng có ba năm thôi địa bàn đã khuếch đại lên to gấp bảy lần ban đầu , đàn em thì cũng gia tăng gấp mười lần trở thành nhân vật có tầm ảnh hưởng khá lớn ở Đông Thanh hơn nữa còn dựa vào tay của hội minh Hắc Đạo diệt trừ luôn cả nhóm đối địch Hắc Lang bang làm cả cái Hắc Đạo ở Đông Thanh xôn xao bàn tán không ngớt. có rất nhiều bang phái nhỏ vì thế mà rất kiêng dè. không dám động vào.

Đại ca Ma Phong của bang Mãnh Hổ tại Bắc Thành thì chỉ dựa vào võ Công phi phạm của hãn thân mình. đơn thương độc mã xông thẳng vào Huyết Ưng bang chém chết mấy trăm người của bang đối phương sau đó giết chết đại ca Âu Dương Hải của bang này, từ đó sáng lập nên sự nghiệp của mình.

Mười sáu bang phái trong liên minh Hắc Đạo đều đi lên từ điểm xuất phát ban đầu dần dần tích lũy mà thành. mỗi một đại ca của một bang phái đều không phải là những nhân vật tầm thường và Hồ Điệp bang lần này đối đầu với thách thức đều là những thử thách vô cùng tàn khốc và cam go.

Hồ Điệp bang dù sao cũng là một bang phái mới phát triển. liệu nó thực sự có thể chống chọi lại với những thế lực bang phái hùng mạnh hơn bản thân mình như thế này không ?

Mộc Tiểu Yêu khi trước đã tự cho rằng chỉ cần bản thân mình có thể khống chế được các cái Hắc Đạo của Nam Thành thì cũng đồng nghĩa với thế lực của mình có thêm một bước phát triển mới, vậy nhưng bây giờ thực lực của Hồ Điệp bang so với các bang phái khác vẫn còn một khoảng cách khá xa đó chính là những cuộc khảo nghiệm về máu và lửa. những sự từng trải của sống và chết. cùng với sự phấn đấu của chém và giết nữa .

Hồ Điệp bang bây giờ cũng là khá mạnh. đã khống chế được toàn bộ giới Hắc Đạo tại Nam Thành quân số đàn em cũng đã lên đến năm sáu nghìn. vậy nhưng bọn chúng cũng mới chỉ trải qua một cuộc chém giết nhỏ nhoi với Liêu Thiên Cừ mà thôi chứ bọn chúng vẫn chưa hề giao phong thực sự với các thế lực Hắc Đạo khác, chính vì vậy mà bọn đàn em này vẫn còn thiếu rất nhiều thứ để trở thành những thằng côn đồ hung hãn thực sự. Bây giờ nhân cơ hội Hắc Đạo liên minh lần này, có thể đem bọn đàn em huấn luyện thành những tên côn đồ sắc lẹm nhất trong thế giới Hắc Đạo.

Mộc Tiểu Yêu ngược đầu lên. rồi quay ngược lại nhìn Lâm Bắc Phàm đứng ở sau lưng mình. trong lòng bỗng nhiên cảm thấy ảm áp lạ thường cảm giác như mình gặp bất kể những mối hiểm nguy hay khó khăn gì thì Lâm Bắc Phàm luôn luôn đứng ở bên cạnh mình. ủng hộ mình. giúp đỡ mình. có một hậu thuẫn “Vững chãi như vậy rồi thì mình còn có lý do gì để sợ hãi nữa cơ chứ?

“Hãy xuất trình giấy mời!”.

Khi cả đám người bước vào trong căn phòng sang trọng hào hoa của khách sạn Tinh Nguyệt thì hai thằng đàn em trẻ tuổi đứng canh gác ở cửa há hốc mồm kinh ngạc, vì cả hai thằng ắt ơ này không thể ngờ được rằng đại ca của một bang phái to lớn như vậy lại là một cô em xinh đẹp, ngọt như mía lùi. Vậy nhưng cả hai thằng ôn con này cũng hiểu rằng những người có thể tham gia đại hội Hắc Đạo lần này đều là những nhân vật danh tiếng lẫy lừng. người ta chỉ cần buông một câu thôi là có thể làm cho vô số người đầu rơi máu chảy rồi chính vì vậy mà không dám có thái độ khinh nhờn. mà chỉ cúi người lịch sự lên tiếng hỏi thiệp mời mà thôi.

Mộc Tiểu Yêu khẽ gật đầu rồi quay sang phía Tiểu Tân đứng ở bên trái ra hiệu. Tiểu Tân hiểu ý liền móc giấy mời ra đưa cho hai thằng đàn em đứng canh ở cửa xem

Hai thằng đàn em kiểm tra thiệp mới vô cùng cẩn thận. sau khi xác nhận không có bất kỳ vấn đề nào liền đưa tay lên mời đoàn người vào trong sau đó cao giọng nói: “Đại tỷ Mộc Tiểu Yêu của Hồ Điệp bang ở Nam Thành đã đến!”

Trong phòng của khách sạn lúc này ai nấy cũng xôn xao, tất cả đều đứng hết cả dậy. đổ dồn cặp mắt về phía cửa. ai cũng mún nhìn xem cô gái đã tung hoành khắp giới Hắc Đạo tại Nam Thành rốt cuộc là thần thánh nơi nào.

Và tiếp ngay sau đó tất cả mọi người ở trong phòng này đều lộ rõ vẻ kinh ngạc của mình.

Lẽ nào một cô nàng xinh đẹp, tuổi đời chưa đầy hai mươi này lại là thần thánh tại đất Nam Thành hay sao?

Không phải trò đùa đấy chứ !

Nếu như con nhóc này mà cũng có bản lĩnh chỉ một đêm thôi mà đã hạ bệ được cả Liêu Thiên Cừ thì mấy gã đàn ông kia có lẽ cũng nên về hưu sớm đi cho rồi thế giới này có phải đã trở nên quá đổi điên cuồng rồi không?

Một gã đàn ông tuổi trạc hơn ba mươi, điệu bộ thô lỗ ăn nói tục tĩu gào lên : ” À con mẹ nó! Đây là cái chó gì vậy ? Người trong Hồ Điệp bang chết mẹ nó hết rồi hay sao? Sao lại để một con nhóc như thế này lại mạo nhận làm đại ca hả ? Thật là nực cười ... ”

Gã đàn ông này dáng vẻ cũng không cao. mặt vuông chữ điền. toàn bộ thân hình của gã làm cho người ta có cảm giác như là một khúc gỗ mục vuông vắn góc cạnh gã mặc một bộ áo vest cách điệu trông cũng khá là khí phái.

Các đại ca của băng nhóm khác nghe gã nói vậy cũng bật cười hô hô sau đó tất cả đều đưa ánh mắt cột nhả lên nhìn đám người của Mộc Tiểu Yêu.

Mộc Tiểu Yêu thấy vậy khẽ cau đôi lông mày lá liễu của mình lại. cô làm sao mà không biết mấy tên này đang chơi mình? Cô chỉ khẽ gằn lời một tiếng. thế là một tiếng á ghê rợn vang lên. Gã đàn ông hơn bốn mươi tuổi kia đột nhiên kêu lên thảm thiết. tay phải của gã ômlảy cánh tay trái của mình. từ trong khe ngón tay của gã từng dòng máu tươi chảy ra xối xả sự đau đớn khôn cùng làm cho sắc mặt của gã trở nên trắng bệch như một tờ giấy trắng .

Mấy tên đại ca của băng nhóm khác trông thấy cảnh tượng như vậy thì giạt mình kinh hãi tất cả đều đổ dồn con mắt về gã đàn ông kia không biết là đã xảy ra chuyện gì nữa.

Mộc Tiểu Yêu cũng hơi sững người lại. nhưng tiếp sau đó ánh mắt của cô liếc liếc sang Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm lúc này đang khoanh hai tay trước ngực. cười nhạt nói: “Chúng tôi bây giờ đã có đủ tư cách đại biểu Hồ Điệp bang chưa vậy nhỉ ? ”Mắt của Lâm Bắc Phàm lúc này lại nở một nụ cười tươi roi rói vậy nhưng mỗi câu nói của hắn lại gằn lên như thể ai mà động vào người bên hắn là sẽ lĩnh đủ vậy.

Gã đàn Ông trung niên kia khó khăn lắm mới nhấc được cánh tay phải của mình ra. đưa mắt lên nhìn cánh tay trái của mình, gã kinh hãi trông thấy trong khe tay của mình lúc này đã găm một chiếc kim băng dùng để đính hoa, chiếc kim cắm ngập từ bên này xuyên sang bên kia. máu tươi cứ thế tuôn ra như vòi phun nước.

Không một ai trông thấy Lâm Bắc Phàm xuất thủ như thế nào, nhưng đúng là cây kim này đã được hắn phóng ra.

Hai tên vệ sĩ đứng cạnh gã đàn ông trung niên kia thấy vậy tức giận quát lên: “Con mẹ mày! Mày dám đánh lén đại ca của bọn tao hả? Hôm nay tao sẽ băm chúng mày ra làm trăm mảnh!”

Hai tên vệ sĩ vừa mới dứt lời xong thì bọn chúng đã nhảy bổ tới đám người bên Mộc Tiểu Yêu.

Lâm Bắc Phàm thấy vậy thì vẫn tỏ thái độ khinh khinh, coi như chẳng có gì xảy ra. hắn mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Lúc này tao ngắm là vào bàn tay của chúng mày. nếu như tao ngắm vào yết hầu của chúng mày, thì chúng mày nói xem hậu quả nó sẽ ra sao nhỉ?”

“Con mẹ mày. đừng có mà làm hàng với tao! ông mày *** con mẹ nhà mày!” MỘT tên vệ sĩ cảm thấy không phục, vẫn cứng họng gào lên.

Lâm Bắc Phàm không nói không rằng tay phải khẽ phát lên một cái. một luồng bạch quang bắn đi như kẻ chỉ. tên vệ sĩ kia chẳng trông thấy cái gì mà chỉ thấy yết hầu của mình rát lên đau đớn. cây kim lúc này đã cắm xuyên qua yết hầu của hắn rồi Máu cứ thế phun ra từ cổ họng và sau gáy của hắn như những chiếc vòi hoa sen phun khắp trong phòng. Gương mặt của tên vệ sĩ lúc này trắng bệch ra trông ghê rợn vô cùng. hắn cố đưa tay lên bịt lấy lỗ thủng nơi cổ họng của mình. nhưng máu càng lúc càng ra nhiều, nhiều đến nỗi hắn không thể nào dùng tay che nổi nữa! Cả thân hình của tên vệ sĩ giật giật lên như lên cơn động kinh đầu ngửa lên trời ngả nhào xuống sàn.

“Uych. ..ĩ” Thân hình của tên vệ sĩ đổ ập xuống sàn kêu lên một tiếng khô khốc. làm cho cả căn phòng lúc nầy rơi vào trạng thái im lặng đến lạ thường, im lặng một cách chết chóc, tất cả mọi người ở trong này đều cảm thấy vô cùng kinh hãi. Vừa rồi tên vệ sĩ này còn nhảy chồm chồm lên như một thẳng diên. vậy mà bây giờ đã biến thành một bộ thi thể rồi, sự biến đổi đột ngột như vậy làm cho tất cả mọi người đều cảm giác được sống lưng của mình lạnh ngắt

Tên vệ sĩ khác đứng cách Mộc Tiểu Yêu chưa đầy bốn mét. nhưng hắn đều cảm nhận thấy được khoảng cách đó hiện giờ chẳng khác nào từ thiên đàng xuống địa ngục. hắn dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào vượt qua nổi. Tên vệ sĩ chỉ biết trơ mắt ếch đứng đực ở chỗ đó. hai tay giơ cao lên trên đầu như là đầu hàng, sống chết thế nào cũng không buông xuống được.

Nếu như ban nãy hắn cũng giống với tên vệ sĩ vừa mới gục xuống kia thì e rằng lúc này cổ họng của hắn cũng đã có thêm một lỗ thủng ở cổ, gãy đành đập như con lợn bị chọc tiết rồi.

“Ừ ! ”

Gã đàn ông trung niên hung hăng lúc này khê nuốt nước bọt kêu ực lên một tiếng, gã cố dụi dụi con mắt của mình; gã không thể nào tin được chuyện vừa xảy ra trước mắt. tên vệ sĩ của gã lúc nãy vẫn còn cứng họng vậy mà bây giờ đã tử ọ rồi máu của nó còn nhuộm đỏ cả sàn. mùi tanh hôi của máu tươi phảng phất khắp phòng làm cho người khác cảm thấy chóng mặt, buồn nôn.

Lâm Bắc Phàm lúc này lại mỉm cười lên vô si quay sang mấy vị đại ca trong bang phái khác giải thích: “Thực là xin lỗi! Tôi không thể nào cho phép mình để người khác động vào đại tỷ của tôi được. nếu không thì tôi đã không thuận tay vứt cây kim trong tay mình ra để thành hậu quả như thế này.. .Chắc...!”

Lâm Bắc Phàm nói rất nhẹ nhàng như chẳng có gì xảy ra, không hề có chút gì gọi là ngại ngùng cả, mặt hắn dày hết mức có thể, trong bụng của hắn còn cười thầm. xem ra đòn phủ đầu này khá là có tác dụng.

Tất cả mọi người đều cảm thấy lạnh sống lưng. trong bụng không ngừng a di đà phật may mà mình chưa kịp làm bừa, nếu không thì lại bị nó quăng cây kim bé tí tẹo kia xuyên qua cổ thì đau lắm. Tất cả lúc này đều có vẻ cười trên nỗi khổ của gã đàn ông trung niên kia. chứ không hề có ý gì gọi là giúp đỡ hay an ủi cả.

Gã đàn ông trung niên bây giờ chỉ còn biết nghiêng răng gằn giọng nói: “Mộc lão đại! Người của cô cũng được lắm. dám giết người của tôi trước mặt bao nhiêu là đại ca thế này, thật chẳng coi tôi ra gì cả!”

“ó? Vị này có phải là Trương Chí Thanh. Trương lão đại không nhỉ?”

Gương mặt xinh đẹp của Mộc Tiểu Yêu tươi như hoa cười nói: “Người của tôi đúng là đã sai, vậy nhưng lúc này là do người của ông muốn động thủ với tôi trước đây chứ? Ngay cả đại tỷ của bang Hồ Diệp bang mà nó cũng dám dọa giết. tôi làm sao có thể để cho nó sống ở trên cõi đời này được cơ chứ?”

Hai mắt của Mộc Tiểu Yêu cùng với hàm răng trắng bóc của mình ánh lên một vầng sáng của sự chết chóc.

“Cô...!” Gã đàn ông tên Trương Chí Thanh kia nhất thời nghẹn họng không nói ra câu.

”Lúc này ông có nói là Hồ Diệp bang có còn người nữa hay không mà lại để một đứa con gái ra mạo nhận là đại ca đúng không? Bây giờ tại sao ông lại thừa nhận tôi là đại tỷ của bang Hồ Diệp vậy hả? Lẽ nào lúc đây ông muốn thử xem thực lực của Hồ Diệp bang chúng tôi ra sao hả?”

Khẩu khí của Mộc Tiểu Yêu càng lúc càng cứng, lời nói của cô tràn đầy sát khí.

Trương Chí Thanh nghe mà trợn tròn hai mắt lên không biết phải nói như thế nào cho phải phép.

Trương Chí Thanh đúng là đã có ý xem thường đối phương, chính vì vậy mà muốn ra đòn đánh phủ đầu ra uy với đối phương trước, như vậy sẽ tôn thêm vị trí của mình lên. nhưng ai ngờ đòn ra oai này không những bị phá sản. vị trí lại chẳng được tôn lên. mà còn phải để tên đàn em của mình chết oan uổng, để đối phương được thể ra oai, Trương Chí Thanh càng nghĩ càng ức, mà ức không nói ra được thành lời- Nếu như là ngày thường thì có lẽ gã sẽ nhẫn nhịn chịu đựng. vậy nhưng hôm nay là đại hội Hắc Đạo. các đại ca của bang phái khác cũng có mặt, nếu như bỏ qua để dàng thì về sau gã còn mặt mũi nào để răn đe đàn em và hành tẩu giang hồ nữa? Cứ bỏ qua như vậy thì cũng sẽ bị mấy tên đại ca khác đem ra làm trò cười. chính vì vậy mà gã cứ đứng một chỗ mà tự đấu tranh tư tưởng.

Đúng lúc này thì một người tóc bạc trạc tầm sáu mươi tuổi bước ra, nét mặt vô cùng hiền hậu. ôn hòa nói: “Thôi được rồi, hôm nay là ngày đại hội Hắc Đạo của chúng ta! Chúng ta không nên vì chuyện nhỏ nhặt này mà làm hỏng chuyện lớn. lúc này Trương lão đại đúng là đã hành động không phải phép. vậy nhưng Mộc lão đại cũng không nên vì thế mà giết người đúng không? Thế nhưng, nói cho cùng thì cũng tại cái tên vệ

sĩ này nó định giờ trò đánh lén Mộc lão đại hành động của nó đúng là quá đáng, chết là cũng đáng! Theo như ý kiến của tôi hai bên đều có lỗi cả. tôi thấy thôi thì nên dĩ hòa vi quý, mọi người đều là anh em một nhà. Bỏ quá cho nhau là xong!”

446. Chương 448: Nghị Quyết Liên Minh.

Người tóc bạc vừa mới lên tiếng này chính là đại ca của Liên minh Hắc Đạo Âu Dương Tự. là một người có tật gió chiều nào lượn theo chiều đó.

Âu Dương Tự làm đại ca của Liên Minh Hắc Đạo cũng mới chỉ được có hai năm. nhưng tuyệt chiêu gấp mồm chọn cơm. lựa theo thời thế của ông ta sử dụng xuất quỷ nhập thần, đạt đến đỉnh cao cảnh giới. ông ta không ngừng trục lợi của mười sáu bang phái trong Hắc Đạo. hơn nữa lại chẳng đắc tội với bất kỳ vị đại ca trong phái nào cả.

Chính vì vậy mà khi Âu Dương Tự đứng ra nói thực chất là đã mở đường lui cho Trương Chí Thanh, không những vậy lại còn khẳng định vị thế của Hồ Điệp bang, ông ta diễn thuyết không thừa một câu, cũng chẳng thiếu câu nào. thật là cao thủ trong làng diễn thuyết làm cho người ta khâm phục vô cùng.

Trương Chí Thanh nghe Âu Dương Tự nói vậy thì thiết nghĩ cũng không muốn giây dưa nhiều với lũ Hồ Điệp bang này, thế nên cũng nhân tiện có Âu Dương Tự đứng ra mở đường cho mình, liền lên tiếng nói: “Thế thì bỏ đi vậy! Thằng khốn này chưa nghe mệnh lệnh của tao mà đã định làm càn rồi chết cũng đáng kiếp!”

Trương Chí Thanh vừa mới dứt lời. thì tên vệ sĩ đứng cạnh ông ta sừng người sừng sốt. Bởi người nằm trong vũng máu kia không phải ai khác mà chính là đồng đội của hắn. hắn thậm cảm thấy thương xót cho vị đồng đội của mình. cậu ta trung thành như vậy. Thế mà lòng trung thành của cậu ta đối với đại ca chẳng khác nào là đồ rác rưởi cặn bã và thối nát. cậu ta đã chết một cách oan uổng hết chỗ nói câu thành ngữ mất tốt bảo vệ xe dùng trên người của cậu ta thật là hợp lẽ.

Mộc Tiểu Yêu nghe Trương Chí Thanh và Âu Dương Tự nói vậy cũng chỉ nhún vai nói: “Chúng tôi cũng chẳng so đo tính toán gì nữa, dù sao thì đây cũng là việc không quan trọng...!”

Âu Dương Tự rất hài lòng với thái độ của đôi bên. ông ta liền giơ tay lên vỗ vỗ nói: “Nếu mà đã như vậy, chúng ta còn đứng đây làm gì nữa? Người đâu, đến dọn xác tên đàn em này ra ngoài chúng ta còn phải mở cuộc họp!”

Âu Dương Tự vừa dứt lời thì có hai thằng đàn em chạy tới vội vã lau dọn đám bầy nhầy trên sàn. rồi mang xác ra ngoài. mấy tên đàn em khác cũng không chậm trễ dọn dẹp mọi thứ khác lại cho Sạch sẽ thơm tho. Chưa đầy năm phút sau trong phòng đã lại bốc lên một mùi thơm phức làm bạt đi cả mùi máu tươi tanh nồng ban nãy.

Mấy vị đại ca trong bang phái khác lúc này đã nhận thức được Hồ Điệp bang không phải hạng xoàng nên không một ai dám khinh mạn đối phương nữa tất cả đều bước tới bắt tay chào mừng, thân thiết như những người bạn nói khổ hơn chục năm rồi chưa gặp lại vậy.

Âu Dương Tự xong đâu đấy liền nhanh chóng mời các vị đại ca ngồi vào chỗ ngồi. sau đó kêu mấy tên phục vụ trong khách sạn bày đồ ăn lên.

Khách sạn Tinh Nguyệt dĩ nhiên cũng biết hôm nay là ngày lễ gì và cũng biết nhưng người ngồi trong căn phòng này là những nhân vật như thế nào, chính vì vậy mà bọn họ không dám chậm trễ. trong phòng bếp khách sạn có đến mười sáu người đầu bếp chuẩn bị món ăn cho những nhân vật này. vì thế mà chưa đến mười phút sau. Những món ăn ngon miệng cùng với rượu ngon đã được bưng lên thơm phức.

Âu Dương Tự đích thân đứng dậy rót đầy cốc rượu cho mười sáu vị đại ca. sau đó mới lật đặt đi về chỗ của mình rồi tự rót cho mình một cốc. Xong đâu đấy. ông ta đứng dậy nâng cốc trước mặt các vị đại ca mỉm cười nói: “Hôm nay được các vị đại ca giành chút thời gian vàng ngọc đến với Đông Thành, thật vinh hạnh cho tôi quá! Tôi. Âu Dương Tự cảm ơn các vị đại ca rất nhiều!”

Mười sáu vị đại ca thấy vậy cũng lần lượt nâng cốc lên đồng thanh nói: “Đại ca khách khí quá!”

Âu Dương Tự cũng biết mười sáu vị đại ca này gọi mình là đại ca chẳng qua chỉ là gọi chơi vậy thôi chứ ông ta biết ông ta chẳng có quyền hành gì cả, nhưng ở trong vị trí của ông ta lúc này, Âu Dương Tự cũng cảm nhận thấy mặt mình như được dát vàng lên đó vậy, bởi ai cũng có vẻ tôn kính ông, điều này khiến cho ông sung sướng khôn tả. Âu Dương Tự sau đó uống với từng vị đại ca mỗi người một chén sau đó mới lại lục đục về chỗ ngồi của mình. ông đưa mắt ra nhìn vị đại ca ngồi ngay hàng đầu tiên phía bên trái một cái. thì nhận thấy đối phương cũng khẽ gật đầu lại với mình. ông liền mở miệng nói: “Các vị đại ca cũng biết tông chỉ của liên minh Hắc Đạo của chúng ta. đó là làm cho mọi người chúng ta đoàn kết lại với nhau, cùng phát triển, cùng kiếm lời! Theo như tông chỉ này, liên minh của chúng ta hôm nay có thêm một vị đại ca mới. Tuổi còn trẻ nhưng bản lĩnh hơn người, đó là đại tỷ của Hồ Điệp bang Mộc Tiểu Yêu. chúng ta cùng hoan nghênh Mộc đại tỷ gia nhập liên minh với chúng ta!”

Nói xong Âu Dương Tự tự mình vỗ tay đóm đáp.

Các đại ca trong bang phải khác cũng vỗ tay tán đồng theo.

Mộc Tiểu Yêu cũng đứng dậy quay sang các vị đại ca khác cúi đầu nói: “Tiểu Yêu lần này có thể gia nhập Liên minh Hắc Đạo! Đối với Hồ Điệp bang mà nói thì thật là vô cùng vinh hạnh. Hồ Điệp bang của chúng tôi sau này sẽ nghe theo sự điều khiển của các vị đại ca cùng với Âu Dương đại ca! Các anh chỉ đâu thì chúng tôi sẽ đánh đó .

Mộc Tiểu Yêu nói với giọng vô cùng khẩn thiết. nên các đại ca ngồi ở đây đều có ấn tượng khá tốt với cô. Nhưng nói là một chuyện còn làm hay không thì chỉ có mỗi Mộc Tiểu Yêu biết mà thôi.

Nghe theo sự sai bảo của bọn họ ư ? Bọn họ bảo mình đánh đâu là mình đánh đó ư ? Cái này phải xem mình có thích hay không đã chứ.

Âu Dương Tự nghe Mộc Tiểu Yêu nói vậy liền nở một nụ cười mãn nguyện ông ta đưa tay lên vẫy vẫy ra ý bảo Mộc Tiểu Yêu ngồi xuống sau đó tự ông nâng một chén rượu lên quay sang các vị đại ca cười nói: “Hôm nay, vì hoan nghênh Hồ Điệp bang gia nhập với chúng ta chúng ta hãy cạn một ly để bày tỏ lòng kính trọng với Tiểu Yêu!”.

Tất cả các đại ca của các bang phải nghe vậy lại lũ lượt cùng nhau nâng cốc lại kính chúc Mộc Tiểu Yêu một cái.

Mộc Tiểu Yêu đưa mắt lên nhìn những vị đại ca đang ân cần chúc rượu mình ở đây. thì hai mắt hơi đỏ lên một chút. có lẽ là vì Hồ Điệp bang phát triển nhanh quá nên mới có được sự tôn trọng của ngày hôm nay. Mộc Tiểu Yêu bỗng nhiên cảm thấy trong lòng có một cái gì đó hồi hộp khi nhớ lại nhưng quãng đường mình đã đi qua để có được thành tích như ngày hôm nay.

Mình bây giờ đã có một bước đi vô cùng quan trọng rồi tuy là cách thành công vẫn còn khá dài nhưng mình không cảm thấy sợ hãi nữa .

Âu Dương Tự lại trầm ngâm giây lát rồi đứng dậy nói tiếp: “Lần đại hội liên minh Hắc Đạo lần này mời mọi người tới đây. thực ra là có một việc vô cùng khẩn cấp muốn bàn bạc với mọi người, tôi cũng muốn nghe xem ý kiến của các vị ra sao?”

Lần này Trương Chí Thanh đã lên tiếng trước mọi người: “ồ? Âu Dương đại ca. anh nói chuyện gấp là chuyện gì vậy?”

Âu Dương Tự nghe vậy liền đưa mắt sang nhìn đại ca Nhạc Gia Cường của Tứ Hải bang ở Tây Thành một cái rồi chậm chậm nói: “Đó chính là đại ca Nhạc Gia Cường phải đối mặt với vấn đề của Ngân Lang bang- Tình trạng của Nhạc đại ca thì mọi người cũng đã biết rõ rồi đấy. Nhạc đại ca là người vô cùng chính trực. từ trước đến giờ không hề làm trái với các quy định trong Hắc Đạo. vậy nhưng đại ca Tư Thiên Phong của Ngân Lang bang thì sao? Tư Thiên Phong suốt ngày làm khó Nhạc đại ca. hôm nay đánh trộm chỗ này, mai đánh úp chỗ khác, làm thương đàn em của Nhạc đại ca rất nhiều! Nếu như liên minh Hắc Đạo chúng ta không ra mặt thì có lẽ các băng đảng khác sẽ cười chúng ta nhát gan mất!”

Ta cả các đại ca của bang phải khác nghe Âu Dương Tự nói vậy thì đều cười thầm trong bụng. Nhạc Gia Cường mà là một người chính trực. chưa bao giờ làm trái lại với quy định của Hắc Đạo ư?

Câu này có lẽ lẽ được đưa trẻ lên ba. chứ đem ra nói với người khác chắc là người ta cười cho vỡ bụng mất. Nhớ khi xưa Nhạc Gia Cường đến tập kích gia đình của hai vị đại ca của bang phái khác. giết sạch toàn bộ người nhà của người ta. còn đem vợ và con gái của người ta ra hiếp xong rồi giết, cái này lẽ nào là chính trực hay sao? Nhưng những việc như thế này ai cũng biết vậy thôi chứ chẳng có ai đem ra nói cả. hơn nữa nói rồi cũng có tác dụng gì đâu. vì người chết cũng đã chết rồi. lẽ nào nói ra họ lại sống dậy được hay sao? Dù sao thì không nói ra cũng đỡ gặp những phiền phức không đáng có, rốt cuộc là việc gì có lợi cho mình thì làm, còn những việc vô vớ thì không nên nhúng mũi vào làm gì cho rách việc.

Trương Chí Thanh nghe xong thì đầu nghiêng nghiêng sang một bên. đưa đũa gấp một miếng cá trong đĩa lên. sau khi nhặt hết xương ra ngoài rồi liền bỏ luôn vào miệng ngấu nghiến, vừa nhai vừa nói: "Bắc Quảng chỗ tôi cách Tây Thành khá xa, tiền đi lại cao lắm, xem ra tôi không cần đứng ra lo liệu rồi đúng không ?

Trương Chí Thanh nói xong hai mắt chớp chớp đầy ranh mãnh , cái gì mà không cần đứng ra lo liệu , nói trắng ra là chỉ cần có tiền thì tôi sẽ đứng ra lo liệu ngay hộ anh thôi .

Nhạc Gia Cường tuổi cũng không cao lắm. nhưng là đại ca của một bang phái thì cũng không còn trẻ trung gì. hắn ta mặc một bộ vest màu trắng. Trông vô cùng lịch sự, cứ như một nhà học thức vậy. Nhưng, những người thấu hiểu mọi chuyện thì cũng biết Nhạc Gia Cường thực chất là một con sói đội lốt cừu. một tên bất chấp thủ đoạn. rất không được lòng những đại ca khác trong Hắc Đạo. có rất nhiều người đứng ra phản đối hắn ta và bang Ngân Lang là đối thủ bất mãn, và cũng là bang phái đang có sức ép nặng nề nhất với Nhạc Gia Cường. Chính vì vậy mà Nhạc Gia Cường muốn nhân cơ hội này giải quyết Ngân Lang bang để làm gương răn đe cho các bang phái khác. chính vì vậy mà hắn ta nghe Trương Chí Thanh nói vậy liền mỉm cười nói: "Tôi làm sao có thể để Trương lão đại tổn kém như thế được? Lần này mọi người đứng ra giúp tôi tôi sẽ không tiếc gì mọi người đâu. mỗi người năm trăm vạn nhân dân tệ, ngoài ra các tiêu phí của hội đàn em của các vị sẽ do tôi bao hết.

tất cả đều do Tứ Hải bang lo liệu. Thế nào?"

“ Năm trăm vạn nhân dân tệ ? ”

Tất cả các vị đại ca ngồi đây đều hít một hơi thật sâu.

Tất cả bọn họ đều được coi là những bang phái lừng lẫy có tiếng ở thành phố của mình. nên năm trăm vạn đối với bọn họ cũng chẳng phải là con số to tát gì. nhưng nó cũng không phải là con số nhỏ. chính vì vậy mà với năm trăm vạn đủ để các vị đại ca trở nên hào hứng với công việc hơn.

Thực ra trong số này thực chất có tới mười sáu bang phái- mỗi bang phái chỉ cần đưa bốn năm trăm thẳng đàn em ra. cộng tất cả lại cũng có tới sáu bảy ngàn thẳng rồi, từng đấy người đủ để giải quyết hội Ngân Lang bang chỉ có vốn vẹn ba ngàn người. Vậy nhưng , mục đích của Nhạc Gia Cường không chỉ muốn tiêu diệt hoàn toàn Ngân Lang bang mà còn muốn cho các bang phái khác trông thấy thế lực hùng mạnh thực sự của liên minh Hắc Đạo.

“Việc này đối với chúng tôi mà nói thì đúng là quá muỗi không có gì to tát cả, vậy nhưng Nhạc lão đại! Nếu như chúng tôi làm như vậy không làm ảnh hưởng gì đến Tây Thành của anh đấy chứ? Nói cho cùng thì vụ tấn công xuyên thành phố này là điều vô cùng kiêng kỵ trong Hắc Đạo đó!” Người vừa lên tiếng là Đại ca Lỗ Dũng Vệ của Tam Anh bang tại Đông Thành.

Nhạc Gia Cường nghe vậy trong bụng thầm chửi nói cái gì ra vẻ đạo mạo hơn người này, ăn nói gì mà như đánh rắm thối không ngửi nổi ngày xưa mày đối phó với cái bang Hắc Lang sao không nói đến những ảnh hưởng không tốt đi? Mẹ kiếp..! Tuy trong bụng chửi rửa như vậy. Nhưng Nhạc Gia Cường vẫn mỉm cười hòa nhã đáp lại: “Cái này dĩ nhiên là không có vấn đề gì rồi bởi vì thế lực của bọn Ngân Lang bang lúc này là khá mạnh. cứ như là muốn nuốt chửng Tứ Hải bang của chúng tôi, chúng tôi chẳng qua là muốn bảo vệ lợi ích của bản thân mình mà thôi người ngoài dám nói gì cơ chứ? Hơn nữa . bọn chúng đều biết rằng tôi là người trong liên minh Hắc Đạo, nên bây giờ tôi mượn sức mạnh của liên minh đến để bảo vệ quyền lợi của tôi cái này thì có gì là bất hợp lý chứ?”

Các đại ca của bang phái khác nghe Nhạc Gia Cường nói vậy đều khẽ gật đầu tán đồng

Nhưng cả lũ bọn họ đâu phải là đồng ý cái quan điểm là người trong cùng liên minh là phải giúp nhau đâu tất cả đều là vì tiền mà thôi.Nếu như Nhạc Gia Cường không nói ra năm trăm vạn đó thì có quỷ mới chịu

gật đầu đồng ý giúp hân ta .

Nhạc Gia Cường lúc này bỗng nhiên quay đầu sang Mộc Tiểu Yêu cười nịnh nọt nói: “Không biết ý của Mộc đại tỷ ra sao ”

Mộc Tiểu Yêu nghe vậy hơi sững người lại một lúc , sau đó cô lại nhoẻn miệng cười đáp: “Tất cả những người ngồi đây đều là tiền bối cả. tôi làm sao mà dám làm khác ý được cơ chứ ? Tôi nghe theo ý của mọi người là được rồi tôi tin ý kiến của mọi người đều là những ý kiến đúng đắn nhất”

Nhạc Gia Cường nghe vậy thì bật cười ha hả nói: “Mộc đại tỷ thật là sáng suốt ”

Cuối cùng mọi người cùng nhất trí thương lượng, ngoại trừ đại ca Chung Khánh của bang QUỲ Đao tại thành phố Tân Dân và đại ca Lâm Bằng của hội Tiểu Đao của thành phố Phúc Duyên không đồng ý ra. thì tất cả các đại ca khác đều nhất trí đồng ý giúp đỡ Nhạc Gia Cường. Nhưng cả hai người Chung Khánh và Lâm Bằng đều có những lý do vô cùng xác đáng khi từ chối tham gia, đó là bang QUỲ Đao của Chung Khánh vừa mới chiến đấu với một bang tên là Tam KỶ một trận thừa sống thiếu chết. nguyên khí hao tổn nghiêm trọng cần phải tĩnh dưỡng hồi phục, còn bang Tiểu Đao của Lâm Bằng thì mấy ngày trước mắc mớ với cảnh sát. nên mấy trăm thằng đàn em vừa bị bắt, tình thế vô cùng bất ổn nên không tiện xuất hiện. Đối với Nhạc Gia Cường mà nói thì mặc dù không được đủ cả mười sáu vị đại ca tham chiến, nhưng đây vẫn là kết quả có thể miễn cưỡng chấp nhận được. Vì nói cho cùng thì mười bốn bang phải liên minh với nhau cũng đã là một thế lực vô cùng khủng khiếp rồi.

447. Chương 449: Giúp Đỡ.

Đại hội liên minh Hắc Đạo lần này chủ yếu là vì hai mục đích. thứ nhất là chính thức kết nạp Hồ Điệp bang gia nhập liên minh Hắc Đạo. và thông báo việc này cho các đại ca của các bang hội khác biết, mục đích thứ hai đó chính là giúp đỡ Tứ Hải bang diệt trừ tận gốc Ngân Lang bang để duy trì về uy nghiêm của liên minh Hắc Đạo với các bang phái khác. Bây giờ cả hai việc cũng đã giải quyết ổn thỏa. vì vậy mà đại ca nào trông cũng vui vẻ, và chuyện ăn nhậu sau đó là điều không thể tránh khỏi.

Sau khi bữa tiệc kết thúc. theo lý mà nói thì cũng chẳng còn việc gì khác nữa. vậy nhưng đại ca Mã Phong của bang Mãnh Hổ tại Bắc Thành lấy tiếng là chủ nhà mời mười lăm vị đại ca còn lại ở lại Bắc Thành chơi thêm vài ngày nữa để du ngoạn phong cảnh nơi đây. việc ăn uống chơi bởi tất cả đều do Mãnh Hổ bang lo liệu hết. Các vị đại ca khác thấy thái độ của Mã Phong mời mọc nhiệt tình quá, nên cũng ngại không dám từ chối. và lại ở đây chơi bởi trách tắng thỏa thích, nên cũng chẳng ai muốn từ chối cả. Thế là tất cả bọn họ đều ở lại khách sạn Tinh Nguyệt xem xem đại ca Mã Phong chuẩn bị trò gì hay nữa.

Mộc Tiểu Yêu lúc này liền quay về phòng của mình, cô cảm thấy cả thân hình của mình như sắp vỡ vụn ra vì mệt. cô nằm lả trên giường mỉm cười với Lâm Bắc Phàm nói: “Lão đại! Không ngờ cái đại hội liên minh Hắc Đạo này chẳng khác gì với mấy cái đại hội tầm thường của bọn Hắc Đạo vớ vẩn khác! Nói đi nói lại vẫn cứ là lợi dụng lẫn nhau. trông cái lũ này làm trò mà em thấy buồn nôn quá đi mất!”

Lâm Bắc Phàm nghe vậy liền mỉm cười nằm xuống bên cạnh Mộc Tiểu Yêu thuận tay ôm lấy cô vào trong lòng rồi nói: “Không chỉ có Hắc Đạo mới như vậy đâu mà toàn bộ cái thế giới này nó đều như vậy! Khi bọn họ có cơ hội lợi dụng em thì bọn họ vô cùng tỏ ra ân cần với em. cứ như là con chó sẵn sàng liếm gót em bất kể lúc nào cũng được vậy! Thế nhưng khi chúng phát hiện ra em không còn cái gì để lợi dụng nữa thì bọn chúng sẵn sàng co chân lên đá em không thương tiếc, thậm chí còn muốn nuốt chửng em nữa! Nói đi nói lại thì vẫn cứ là lợi ích mà thôi, nếu như chúng ta không muốn bị người khác lợi dụng, không muốn bị người khác nuốt chửng, thì chúng ta phải mạnh lên. chúng ta phải phát triển to lớn hơn nữa!”

Mộc Tiểu Yêu liền chui vào trong lòng của Lâm Bắc Phàm. dựa sát vào lồng ngực của hân. cảm thụ mùi vị say đắm lòng người và vô cùng quen thuộc của hân. có lẽ chỉ có nằm ở trong lòng của hân Mộc Tiểu Yêu mới cảm thấy thế giới này trở nên bình yên, không có đấu đá tranh chấp. không có lừa lọc hãm hại . Mộc Tiểu Yêu cong môi lên nói: “Em nhất định sẽ cho mấy thằng khốn xem thường em biết em lợi hại như thế nào! Hồ Điệp bang của chúng ta là mạnh nhất thiên hạ!”

Lâm Bắc Phàm nghe vậy mỉm cười hôn luôn lên môi của Mộc Tiểu Yêu. trông cô bây giờ sexy, gợi cảm hơn xưa rất nhiều, nhất là thân hình của cô. hân hít một hơi thật sâu rồi nói: “Bây giờ Hồ Điệp bang mới gia

nhập vào liên minh Hắc Đạo. chúng ta phải nhẫn nhịn trước một thời gian cái đã, chờ cho chúng ta nắm bắt được hết thông tin trong này rồi thì đến lúc đó chúng ta có thể dùng tiền và vũ lực khống chế cả cái liên minh Hắc Đạo này, để nó phải phục vụ lại cho chúng ta. khi đó chúng ta sẽ khống chế được cả giới Hắc Đạo trong mười thành phố lận, thực lực của chúng ta tới khi đó mới gọi là mạnh nhất!”

Mộc Tiểu Yêu nghe Lâm Bắc Phàm nói vậy thì vui mừng nói: “Lão đại! Em thực sự có khả năng làm được chuyện đó hay sao?”

“ Em đừng có quên em là Tiểu Yêu đại tỷ danh tiếng lẫy lừng, còn chuyện gì có thể làm khó được em cơ chứ ? ”

Lâm Bắc Phàm nói xong lại hôn lên đôi môi của Mộc Tiểu Yêu, ánh mắt của hắn hiện lên càng lúc càng đậm đặc.

Mộc Tiểu Yêu thấy vậy thì đỏ hết cả mặt ngại ngùng nói: ” Nếu như không có anh thì em làm gì có được như ngày hôm nay cơ chứ? Tất cả những thứ mà Tiểu Yêu có được đều là của anh mà!”

Không có Lâm Bắc Phàm ở bên cạnh. Mộc Tiểu Yêu vẫn giải quyết được rất nhiều việc. nhưng một khi có hắn ở bên cạnh mình thì cô lại có tính ỷ lại vào hắn. việc gì cũng phải hỏi hắn xem nên làm thế nào. cứ như một người vợ hiền thực ngoan ngoan nghe lời chồng mình vậy.

“Tất cả đều là của anh? Kể cả thân thể của em nữa hả?”

Lâm Bắc Phàm và Mộc Tiểu Yêu hai ngày trước mới phát sinh quan hệ với nhau. Đối với chuyện ấy cả hai cũng vô cùng khao khát. bây giờ có người đẹp ôm ở trong lòng như vậy, Lâm Bắc Phàm làm sao không động lòng cho được. nghĩ tới cảnh mình và Mộc Tiểu Yêu cùng làm cái chuyện đó. Lâm Bắc Phàm đã không kìm nổi, hắn liền nhướn người lên hôn vào mái tóc của Mộc Tiểu Yêu.

Mộc Tiểu Yêu vừa mới từ một thiếu nữ biến thành một phụ nữ. nên đối với chuyện tình yêu nam nữ vẫn vô cùng ngỡ ngàng . bị Lâm Bắc Phàm hôn hít như vậy, toàn thân cô mềm nhũn hết cả ra. cộng thêm những câu nói khiêu khích của đối phương làm cho lửa dục trong người bốc lên ngùn ngụt suýt chút nữa thì mở miệng rên rỉ. Cô ngượng đỏ mặt mở mắt ra nhìn Lâm Bắc Phàm. thì thấy hắn đang cười híp hết cả mắt lại. tim cô đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. ngọn lửa dục vọng lúc này không thể nào dập tắt được nữa. cô bất giác kêu lên: “Thân hình của Tiểu Yêu là của lão đại Tiểu Yêu cũng sẽ không thích người đàn ông nào khác nữa cả!”

Mộc Tiểu Yêu có phần ngại ngùng khi chủ động ôm hôn Lâm Bắc Phàm. sau đó hai tay nàng tự động cởi áo của đối phương ra nhẹ nhàng như vợ cởi áo cho chồng vậy. Tuy Mộc Tiểu Yêu có phần ngượng ngùng nhưng hành động lại vô cùng dứt khoát.

Lâm Bắc Phàm bị hành động này của cô làm cho có phần kinh ngạc. nhưng rất nhanh hắn lại cười lên đậm đặc.

Mộc Tiểu Yêu mỗi lần bắt đầu làm chuyện này đều có một cái gì đó có phần gò bó. nhưng về sau thì cô lấy thủ làm công, thể hiện vô cùng chủ động, suýt chút nữa làm cho Lâm Bắc Phàm không thể kìm hãm lại nổi. Lâm Bắc Phàm rất thích tính dâm yêu dâm hận của Mộc Tiểu Yêu. hắn chỉ mong cứ như vậy với Mộc Tiểu Yêu suốt cả đời, mãi cho đến lúc đầu bạc răng long.

Đối phương đã chủ động như vậy rồi mà mình vẫn còn úp úp mở mở. khách khí cái gì nữa? Rất nhanh trong phòng đã phát ra những tiếng rên rỉ chết người, nó cứ như bản nhạc giao hưởng êm ái, nhưng đủ để làm cho thú tính của những gã đàn ông khác phải nổi lên.

Trán của Mộc Tiểu Yêu đã có những giọt mồ hôi chảy ra. ngọc thể của cô đỏ ửng cả lên trông vô cùng khêu gợi. cô bây giờ một mỗi nằm gọn trong lòng của Lâm Bắc Phàm thấp giọng nói: “Lão đại! Anh lợi hại thật đấy. không ngờ có thể một lần cầm cự được đến bốn mươi phút liền. em bị anh hành hạ mệt đến chết mất!”

Tuy ngoài miệng Mộc Tiểu Yêu nói vậy. nhưng trong bụng thì lại thỏa mãn vô cùng. cái cảm giác sướng như lên tiên đó chẳng khác gì như hút thuốc phiện cả, suýt chút nữa thì cô bị nghiện nặng, suốt ngày bắt Lâm Bắc Phàm làm chuyện đó với mình, để cho mình lúc nào cũng cảm giác được cái giây phút thần tiên đó.

“Vậy thì cùng lắm về sau anh không động đến em nữa là cùng chứ gì?” Lâm Bắc Phàm cố ý nói .

“Anh dám...!”

Sắc mặt của Mộc Tiểu Yêu hơi biến sắc đi đôi chút, cô nghiêng rằng lên nói cô lúc này vô cùng mê mê với cái cảm giác ở chốn bồng lai tiên cảnh đó. làm sao có chuyện để cho Lâm Bắc Phàm rũ bỏ dễ dàng như vậy được cơ chứ? Vậy nhưng, khi trông thấy nụ cười ma mãnh của đối phương thì cô mới biết là mình đã bị hấn lừa. Mộc Tiểu Yêu tức quá đấm như mưa lên người Lâm Bắc Phàm, nhưng miệng của cô lại bị đôi môi của hắn dễ dàng khóa lại, toàn bộ sức nặng cơ thể của cô đã bị hắn áp chế. Thế là cuộc chiến lần thứ hai lại bắt đầu. căn phòng lại vang lên những tiếng rên rỉ của Mộc Tiểu Yêu.

“Lão đại...anh ...anh muốn em chết hay sao? Em chịu hết nổi rồi....!”

Mộc Tiểu Yêu mồ hôi vã ra như tắm. mắt trợn ngược lên. đến cả ngón tay của cô cũng không tài nào động đậy nổi nữa, cả thân hình cô mềm nhũn như con bạch tuộc nằm vắt vẻo trên người của Lâm Bắc Phàm không thể nào tự mình bò xuống khỏi thân hình của hắn được.

“Có phải là sướng như lên tiên không em?” Lâm Bắc Phàm nở một nụ cười thâm tiện nói. “Anh thật đáng ghét!” Mộc Tiểu Yêu đỏ mặt nũng nịu nói.

Hai người bọn họ tuy rằng biết là chiều hôm nay không có việc gì trọng đại ngoại trừ mấy cái việc ăn chơi trác táng nhưng lại sợ các đại ca của bang phái khác tìm Mộc Tiểu Yêu để thương lượng, nên không dám nằm lỳ ở trên giường, chính vì vậy mà sau khi nghỉ ngơi nửa giờ đồng hồ, cả hai cùng nhau đi tắm cho sáng khoái trong lúc tắm dĩ nhiên là cũng có những hành động này nọ, làm cho Mộc Tiểu Yêu suýt chút nữa không kìm nổi lòng mình lại định làm tiếp chuyện đó với Lâm Bắc Phàm.

“Tính toong. . .!”

Cả hai người vừa mới mặc quần áo lại cho chỉnh tề, thì bỗng nhiên có tiếng chuông vang lên, điều này làm cho cả hai người cùng nhìn nhau cười không ra tiếng. May mà hai người động tác nhanh gọn. chứ nếu không thì sẽ bị người khác trông thấy cảnh hai người tẩn tịu với nhau mất.

“Ai vậy?” Mộc Tiểu Yêu cố gắng lấy lại phong thái lạnh lùng nói

“Chị Tiểu Yêu, là em đây !” Tiếng của Tiểu Tân từ bên ngoài vọng vào.

Mộc Tiểu Yêu nghe vậy liền chỉnh sửa lại quần áo, thấy đã ổn ổn rồi cô liền đi ra mở cửa , trông thấy Tiểu Tân đứng đó liền cau mày lại hỏi : “Có chuyện gì vậy?”

”Ồ ! Chị Tiểu Yêu, có Trương Chí Thanh muốn vào ra mắt chị đó!”

Tiểu Tân nhân tiện liếc nhìn tình hình bên trong căn phòng, gã trông thấy Lâm Bắc Phàm ngồi trong đó, nên gã cũng đoán ra được trong này vừa xảy ra chuyện gì. nhưng Tiểu Tân lại chẳng thấy có gì là lạ cả, vì theo như gã nghĩ thì chỉ có những nhân vật trâu bò như Lâm Bắc Phàm mới xứng đáng với Mộc Tiểu Yêu mà thôi. còn những anh chàng khác ư? Cút sang một bên hết.

“Trương Chí Thanh?” Mộc Tiểu Yêu ngoảnh sang Lâm Bắc Phàm cau mày lại nói : “Theo lý mà nói thì chúng ta vừa giết người của ông ta! Thế thì tại sao ông ta lại muốn đến ra mắt chúng ta nhỉ?”

“E rằng ông ta đến để giờ trò hoặc là có âm mưu gì đó!” Tiểu Tân thấp giọng nói.

Mộc Tiểu Yêu quay sang nhìn Lâm Bắc Phàm hỏi: “Ý của anh là sao hả lão đại?”

Lâm Bắc Phàm cười híp mắt lại gật đầu nói: “Người ta đã nói là đến ra mắt chúng ta rồi mà chúng ta không gặp thì thật là bất lịch sự quá. đúng không? Hơn nữa chúng ta cũng nên xem xem ông ta định giờ trò gì mới được chứ?”

Mộc Tiểu Yêu nghe vậy nghiêng rằng lại gật đầu nói: “Tiểu Tân. đi mời Trương lão đại vào đi!”

Tiểu Tân nghe vậy liền quay người nhanh chóng chạy ra ngoài.

Chưa đầy năm phút sau thì một mình Trương Chí Thanh không hề đem theo bất kỳ đứa vệ sĩ nào đi theo sau Tiểu Tân. ông ta bước tới cổng phòng của Mộc Tiểu Yêu. nét mặt vô cùng giả tạo mỉm cười nói: “Chí Thanh đến làm phiền Mộc đại tỷ nghỉ ngơi rồi thật là ngại quá! Nhưng tôi có chuyện muốn nói với Mộc lão

đại không biết có thể không !” Ông ta nói xong liền liếc mắt sang Lâm Bắc Phàm ngồi ở bên cạnh, trong bụng thầm kinh hãi vì ông ta biết bản lĩnh của đối phương khủng tới mức độ nào rồi .

Mộc Tiểu Yêu liền đưa tay mời Trương Chí Thanh ngồi xuống rồi nói:”Có việc gì xin Trương lão đại cứ việc nói ra !”

Mộc Tiểu Yêu không hề có ý bao Lâm Bắc Phàm rời khỏi đây , vì trong mắt cô thì bản thân cô đã là người của hắn rồi thì những chuyện như thế này việc gì phải giấu diếm nhau làm gì cho mệt nữa

Trương Chí Thành hơi sửng người lại kinh ngạc , ông đưa ánh mắt kì quái của mình lên nhìn Lâm Bắc Phàm, lẽ nào thằng ranh này bằng vai phải lứa với Mộc Tiểu Yêu hay sao? Xem ra trông nó khá có nghề đấy. đến cả một thằng Đường Chủ như Tiểu Tân mà còn phải đứng ngoài thế mà thằng ranh này lại vẫn ngồi lý ở đây. có lẽ khả năng trên giường của nó kinh lắm đây. như vậy mới đủ tư cách chinh phục con Mộc Tiểu Yêu này chứ! Đầu óc ông ta lúc này nghĩ vẩn vơ lung tung, sau đó ngồi xuống dưới ghế chậm chậm nói: “Tôi lần này đến tìm Mộc lão đại là muốn nhờ cô giúp tôi một việc. dĩ nhiên tôi chắc chắn sẽ không tiếc gì của cải để có được sự giúp đỡ của Mộc lão đại cả !”

“Ồ ! Chuyện gì vậy ?” Mộc Tiểu Yêu kinh ngạc đáp , Lâm Bắc Phàm cũng ngạc nhiên đưa mắt lên nhìn Trương Chí Thanh

“Hy vọng rằng trong đại hội liên minh Hắc Đạo tổ chức vào lần tiếp theo mong đại tỷ bầu cử cho Hoàng Bạch Thành của Bắc Thành của tôi được không, ngoài ra tôi còn có hai trăm vạn nhân dân tệ muốn tặng cho Mộc đại tỷ!” Trương Chí Thanh nói.

448. Chương 450: Hắc Đạo.

Mộc Tiểu Yêu và Lâm Bắc Phàm vừa mới gia nhập liên minh Hắc Đạo, nên có rất nhiều việc mà cả hai đều không hiểu được. bây giờ nghe Trương Chí Thanh nói vậy, cả hai đều thầm kinh hãi trong lòng. Mộc Tiểu Yêu bỗng nhiên nhớ ra một điều gì đó liền lên tiếng hỏi: “Trương lão đại! Ý của anh là trong thời gian này, Âu Dương Tự đại ca....!”

“Không sai chút nào. khi mới thành lập cái liên minh Hắc Đạo này. tất cả mọi người đều thông qua một nghị quyết. đó chính là mỗi một nhiệm kỳ thì đại ca chỉ được làm ba năm. ba năm sau thì sẽ tổng tuyển cử lại, Âu Dương Tự đã làm đại ca được ba năm nay rồi, chỉ còn hai tháng nữa thôi là bắt đầu mở lại cuộc bầu cử rồi...!” Trương Chí Thanh nói.

Cả Mộc Tiểu Yêu và Lâm Bắc Phàm đều đưa mắt nhìn nhau rồi mỉm cười hiểu ý.

Thì ra mỗi một kỳ liên minh Hắc Đạo. thì đại ca chỉ có nhiệm kỳ là ba năm. điều này đối với bọn họ mà nói thì đúng là cơ hội ngàn năm có một. nếu như hai tháng tới mà bọn họ dụ dỗ người khác lên ngôi được vào chiếc ghế đại ca này thì đối với Hồ Điệp bang mà nói chẳng khác gì là hổ thêm cánh. có thể giúp Hồ Điệp bang có một thế đứng vững vàng trong liên minh Hắc Đạo. cho dù làm việc gì thì đều có tiếng nói riêng của mình. đây mới chính là điều quan trọng nhất.

Trương Chí Thanh thấy Mộc Tiểu Yêu không nói câu gì. thì lại tưởng rằng mình đưa tiền ít quá. nên vội vàng mở miệng cười nịnh nói: “Chỉ cần Mộc lão đại đồng ý bầu cử cho Hoàng Bạch Thành làm đại ca liên minh Hắc Đạo. thì Mộc lão đại cần bao nhiêu tiền cứ việc nói, tất cả đều có thể thương lượng được hết!”

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong bụng thì thầm chửi rủa đối phương, mày đừng tưởng gia nhập được vào trong liên minh Hắc Đạo rồi là có thể làm hàng được với tao. Bọn mày chẳng qua cũng chỉ là băng phái mới nổi mà thôi thực lực còn kém nhiều so với Nộ Long bang của tao, nếu như không phải tấm vé biểu quyết của mày có tầm quan trọng thì tao còn lâu mới để ý đến mày. Mặt khác Trương Chí Thanh cũng là một người lòng dạ hẹp hòi vệ sĩ của gã vừa chết dưới tay của Lâm Bắc Phàm. làm sao gã không trả thù cho bằng được? Nhưng phải chờ đến khi băng đảng của gã lên làm đại ca của liên minh Hắc Đạo cái đã. bây giờ có lẽ còn quá sớm.

Mộc Tiểu Yêu đưa mắt lên nhìn Lâm Bắc Phàm thì thấy hắn đang nở một nụ cười kỳ quái cô liền hiểu ngay ý của hắn. bất kể tất cả cứ đồng ý trước rồi tính sau. Nghĩ tới đây. gương mặt của Mộc Tiểu Yêu lại tươi

như hoa nói: “Ồ! Trương lão đại Tôi sao lại không đồng ý cơ chứ? Hồ Điệp bang mới vào trong liên minh Hắc Đạo. còn có nhiều chỗ phải nhờ vả đến Trương lão đại, người mà Trương lão đại cần tiền cử đó chắc chắn phải là người vô cùng ưu tú đúng không?”

Lời nói này của Mộc Tiểu Yêu làm cho Trương Chí Thanh sướng mê mê.

Con nhóc này tuy tuổi tác còn trẻ mà biết ăn nói ghê cơ. xem ra ý của nó là muốn lấy Nộ Long bang của mình làm Thiên Lô, chỉ đâu đánh đó rồi Nếu mà đã như vậy thì chờ Hoàng Bạch Thành trở thành đại ca của liên minh Hắc Đạo xong thì cũng không vội vàng gì mà phải dọn dẹp cái Hồ Điệp bang này; nói cho cùng thì một bang phái và hai bang phái là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. thêm một trợ thủ là thêm một nguồn sức mạnh.

Nộ Long bang chủ Trương Chí Thanh thuộc thành phố Bắc Quảng, nơi đó cũng được coi là một thành phố lớn. Thế lực Hắc Đạo cũng khá phức tạp, ông ta có thể dựa vào bản lĩnh của mình làm cho Nộ Long bang phát triển lên sáu ngàn người cũng có thể thấy được năng lực phi thường của ông ta. nhưng cái thành Bắc Quảng đó. các bang phái khác có thể lực to lớn như Nộ Long bang vẫn còn rất nhiều, ví dụ như Tam Thanh bang, Ngũ Phúc bang và Thiên Lang bang- Tuy thực lực không thể so sánh được với Nộ Long bang. nhưng cũng không được phép xem thường, thậm chí nơi đó còn có rất nhiều bang phái nhỏ khác nữa. Có thể nói như thế này, thành Bắc Quảng cũng không thể coi là thiên hạ của Nộ Long bang. vậy nhưng Nộ Long bang vẫn có ưu thế của nó, nên các đại ca nơi đó vô cùng kính trọng Trương Chí Thanh, làm gì cũng phải nể mặt ông ta. làm cho Trương Chí Thanh có phần tự mãn. không coi ai ra gì. vậy nên ông ta có lẽ sau này cũng vì khinh thường người khác mà phải trả giá.

Mộc Tiểu Yêu đưa mắt nhìn Trương Chí Thanh, thấy ông ta cứ căng cứng ngược đầu lên trời vô cùng kiêu ngạo. thì trong bụng không khỏi cười thầm. người như thế này mà cũng đòi tiền cử người lên làm đại ca của liên minh Hắc Đạo hay sao? E rằng đến lúc đó các bang phái khác cũng phải tiêu tùng theo mất, nhưng Mộc Tiểu Yêu bây giờ đã học được tính che dấu bản thân, những suy nghĩ trong lòng không bao giờ Thể hiện ra ngoài mặt. mà ngược lại cô cười vui vẻ khen ngợi đối phương hết lời. làm cho Trương Chí Thanh sướng đến phồng hết cả mũi.

Trong cái thiên hạ này thì có người đàn ông nào chịu nổi một người phụ nữ xinh đẹp cứ luôn miệng khen mình như vậy cơ chứ? Không những thế Mộc Tiểu Yêu đã cố gắng kìm nén sự ghê tởm của mình với ông ta lại, mà đem những lời vô cùng có cánh ra để tặng ông ta lên tận mây xanh; làm cho ông ta cảm giác như mình là siêu nhân mặc cái quần sịp đỏ bay lượn ở trên trời như một thằng điên vậy.

Mộc Tiểu Yêu lại lên tiếng đồng ý giúp đỡ Trương Chí Thanh một lần nữa xong rồi Trương Chí Thanh mới yên tâm đứng dậy ra về.

“Thằng cha này đúng là kinh tởm thật! Nó cứ tưởng nó là ai cơ chứ? Đúng là một thằng đàn, muốn dùng hai trăm vạn nhân dân tệ để mua chuộc chúng ta, em thấy nó đúng là nằm mơ giữa ban ngày!”

Mộc Tiểu Yêu nhìn theo bóng hình dần khuất của Trương Chí Thanh tức giận nói nhưng trong giọng nói của cô pha lẫn một chút giận hờn nũng nịu của con gái. có lẽ cô cố tình nói vậy chủ yếu là để cho Lâm Bắc Phàm ngồi nghe.

“Ha ha ha.... Người ta nói thế nào cũng là đại biểu của Hắc Đạo ở Bắc Quảng, dĩ nhiên là có đủ tư cách để lên mặt rồi, tiếc là người như vậy không sống lâu được!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Đại biểu của Hắc Đạo ở Bắc Quảng ư? Em thấy ông ta là đại biểu chỉ là trong quá khứ mà thôi còn bây giờ ba bang phái khác đang âm thầm phát triển rồi! Hình như chúng muốn cướp lấy cái chức đại biểu Hắc Đạo của Bắc Quảng thì phải. ha ha đến lúc đó chúng ta có phim hay để xem rồi đây! Cứ để cho thằng cha đó tưởng bỏ đi cái đã. về sau chúng ta dọn dẹp hẳn vẫn chưa muộn mà!” Mộc Tiểu Yêu cười lạnh nói.

“Bắc Quảng? Nơi đó hình như cách khá xa với Nam Thành của chúng ta...!” Lâm Bắc Phàm vuốt vuốt cằm mỉm cười nói

“Lão đại! Vậy ý của anh là...!” Mộc Tiểu Yêu chớp chớp hai con mắt xinh đẹp của mình ngập ngừng nói. ánh mắt của cô còn lộ rõ một nụ cười tà ác.

Mộc Tiểu Yêu mới đầu định dành cả buổi chiều cho Lâm Bắc Phàm. rồi hai người cứ thế bình lặng mà sống

cuộc sống riêng của hai người, nhưng ai ngờ mấy vị đại ca khác cứ liên tục đến thăm hỏi- có người thì mượn cơ bắt thân. làm quen. có người thì cũng giống với Trương Chí Thanh cũng hy vọng cô ủng hộ người mà họ tiến cử, còn có người thậm chí bày tỏ tình yêu với Mộc Tiểu Yêu, hòng hy vọng lấy được trái tim của cô rồi khống chế Hồ Điệp bang, thế là bao nhiêu từ chuỗi không tả nổi được thốt ra để cưa cẩm cô, nào là sông có thể cạn núi có thể mòn. nhưng anh vẫn mãi yêu em, nào là trời đất chứng giám cho tình yêu của anh.. .V.. .V... Mộc Tiểu Yêu nghe mà suýt hộc máu mồm. nếu không vì bọn họ đều là đại ca thì chắc cô đã cho đàn em ra băm mấy tên này làm chả ăn rồi. Mộc Tiểu Yêu đã gặp bao nhiêu thằng vô sĩ rồi, nhưng chưa bao giờ gặp phải bọn nào vô sĩ như bọn này.

Bọn họ đều là những người tuổi trạc tứ tuần, đáng tuổi cha chú của Mộc Tiểu Yêu rồi vậy mà vẫn còn nôn ra được những câu ngu xuẩn như vậy, lẽ nào mấy thằng cha đó nghĩ mình là đứa ngu hay sao mà lại nói những câu như thế được nhỉ? Thật là tởm lợm.

“Trời ơi! Lão đại mấy thằng cha này ghê tởm quá! Đến cả những câu chuỗi như thế mà bọn nó cũng nôn ra được thì tài thật đấy! Bọn nó tưởng bọn nó mới hai mươi tuổi sao? Thằng nào thằng nấy đều rau sắp bạc trắng ra rồi mà vẫn còn lảm chuyện, em suýt thì nôn rồi!” Mộc Tiểu Yêu chờ mấy vị đại ca ra về hết rồi mới để ý đồng hồ, bây giờ đã là năm giờ chiều, làm cho cô mất cả ba tiếng đồng hồ, điều này khiến cho cô như muốn phát điên lên.

Lâm Bắc Phàm nghe vậy liền mỉm cười nói: “Vì khuếch trương thế lực của bản thân thì bọn họ chuyện gì cũng có thể làm được hết!”

“Vậy thì chúng ta bây giờ phải làm gì đây hả lão đại !” Mộc Tiểu Yêu ôm lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm nũng nịu nói .

“Tiểu dame nữ! Em không phải là lại muốn làm lần nữa đấy chứ hả ? Từ này đến giờ mới chỉ qua được có ba giờ đồng hồ , lẽ nào em muốn vắt kiệt sức anh như vắt quả chanh sao ?” Lâm Bắc Phàm kinh ngạc nói

“Anh nói gì thế ?Người ta nói muốn bao giờ hả ? Em chỉ muốn anh đưa em ra ngoài đi dạo một chút thôi , xem phong cảnh bên ngoài ra sao !”

Mộc Tiểu Yêu đỏ mặt thầm trách Lâm Bắc Phàm sao lại nghĩ mình có ý nghĩ bấy bọ đến mức đó. Vậy nhưng, điều này cũng có thể nói lên rằng mình rất có sức hút, nếu không thì anh ấy làm sao cứ phải nghĩ lảm chuyện đó với mình cơ chứ? Mộc Tiểu Yêu nghĩ tới đây thì hai má đỏ hồng lên. tim lại đập loạn xạ.

Lâm Bắc Phàm thấy bộ dạng của Mộc Tiểu Yêu như vậy thì cũng cười thầm trong bụng, nhưng lại không thể hiện ra bên ngoài cho Mộc Tiểu Yêu trông thấy.

Cả hai người vốn định lén lút bỏ ra ngoài để thưởng thức phong cảnh của Bắc Thành, nhưng ai ngờ Tiểu Tân và Thường Chí Đào hai tên kỳ đà cản mũi lại đòi theo sau. cứ nằng nặc nói là vì an toàn của hai người. Mộc Tiểu Yêu thì tức điên người lên. có Lâm Bắc Phàm bên cạnh rồi thì cần gì đến sự bảo vệ của người khác cơ chứ?

Nhưng vì cả hai xuất phát từ lòng tốt nên cô không tiện nói họ. đành phải để hai tên này lèo đèo theo sau.

Bắc Thành tuy không phải là một thành phố lớn phồn hoa đô thị, nhưng nó cũng có những nét đặc sắc riêng, đi trên đường phố cũng có thể cảm nhận được sự đặc biệt của nó.

Mộc Tiểu Yêu nói cho cùng thì vẫn chỉ là cô gái tuổi đôi mươi, nên cũng rất hiếu kỳ với những nơi mới mẻ. bắt mắt. Cô ôm chặt lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm đưa mắt ra nhìn tứ phía xúc động vô cùng.

Bắc Thành nổi tiếng với những quán cóc ven đường, đi trên đường lúc nào cũng có thể bắt gặp một nhóm người tụ tập nhau lại ngồi ở quán cóc ăn uống vui vẻ , trông khá là tấp nập. Có lẽ tại các thành phố lớn thì không thấy nó hay, vì họ cảm thấy nó không được văn minh. không vệ sinh cho lắm. nhưng cũng chính vì những quán cóc nhỏ nhoi thế này lại làm tăng thêm vẻ đẹp của thành phố, thu hút bao nhiêu con mắt của những khách du lịch.

“Hả! Lão đại chỗ này cũng không tồi đâu hay là chúng ta tới đây ngồi ăn một chút đi! ”Trông mấy món này ngon quá !” Mộc Tiểu Yêu đi dọc trên con đường bày la liệt là đồ ăn mùi vị các món ăn bay lên ngào ngạt. trông cô thèm thuồng nuốt nước bọt ừng ực.

Lâm Bắc Phàm nghe vậy chỉ bật cười nói: “Được rồi em muốn ăn thì chúng ta vào ăn một bữa chơi ! ”

Tiểu Tân và Thường Chí Đào hai người lần đầu tiên trông thấy điệu bộ của Mộc Tiểu Yêu như vậy, thì cũng chỉ cười nhạt lên một cái

Bốn người sau đó chọn một chiếc bàn ngồi xuống, rồi gọi thêm ít thịt xiên nướng và những món ăn khác. Thịt xiên nướng đúng là khá ngon miệng.

“Mẹ kiếp không ăn nữa. tất cả đứng hết dậy cho tao. nghe thấy chưa hả? Mẹ mày. Ông đánh chết hết chúng mày bây giờ bọn khốn!”

Đang trong lúc bốn người ngồi thưởng thức thịt xiên nướng thì có mấy thằng ất ơ cầm gậy sắt xông đến gào thét luôn mồm .

449. Chương 451: Lại Là Một Đại Tỷ.

Những người bình thường này đang ngồi ăn nhìn thấy đám người bộ dáng hung thần ác sát như vậy, cũng vô cùng kinh hãi, nào còn dám ở lại chỗ này ăn uống? Tất cả đều đứng dậy, ngay cả thức ăn trên bàn cũng không thèm nhìn một cái, đều hướng bốn phía chạy đi, chỉ có bọn bốn người Lâm Bắc Phàm là vẫn không động đậy, vẫn ngồi ở chỗ đó, tiếp tục ăn uống.

“Mẹ kiếp, lỗi tai bọn mày bị điếc hả? Nhanh rút đi cho lão tử, nếu không, đánh chết bọn chó chúng mày!”

Mấy tên lưu manh nhìn thấy bọn người Lâm Bắc Phàm một chút cũng không có động đậy, liền cảm thấy tự tôn của bản thân đang bị khiêu khích, cả bọn vung ống tít trong tay, hướng về phía bọn người Lâm Bắc Phàm lao tới.

“Lão đại, em hình như nghe thấy có vài tiếng chó sủa thì phải?”

Mộc Tiểu Yêu tính tình cũng rất cực kỳ nóng nảy, hơn nữa nàng cũng xuất thân từ hắc đạo, hiển nhiên cũng có được khí thế mà người khác không có, trong mắt nàng mấy tên lưu manh này, quả thực chỉ là hạt bụi trong hạt bụi, nào xứng để nàng nói một câu? Ôn nhu đáng yêu? Đó chỉ là đối với Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm lập tức cười ha ha, xem ra công phu hại người của Mộc Tiểu Yêu đúng là nhất lưu, có thể so sánh với bản thân. Hắc khê gật đầu:” Em nói một chút cũng không sai, anh cũng nghe thấy có vài tiếng cho sủa, xem ra Bắc thành cũng cần phải quản lý lại, tại sao lại để chó thả rông như vậy, chạy loạn khắp nơi? Còn quấy rầy người khác ăn uống, thật sự là một chút lễ phép cũng không có!”

Tiểu Tân cùng Thường Chí Đào hai người cũng đều ôm bụng cười ha ha, không một chút nào để ý đến mấy tên lưu manh đó.

Mấy tên lưu manh này thiếu chút nữa hộc máu, bọn họ chưa từng nhìn thấy người nào kiêu ngạo như vậy? Dĩ nhiên không để bọn họ vào trong mắt, tên lưu manh tóc hồng cầm đầu giờ thiết côn trong tay lên, hướng về cái trán của Lâm Bắc Phàm hung hăng đánh tới, đồng thời nổi giận nói:” Tao cho mày ở đó mà ra về, lão tử muốn mạng của mày!”

Lâm Bắc Phàm cũng làm như không có nhìn thấy đối phương, tay phải duỗi ra, chụp lấy cái thiết côn mà đối phương hướng đầu mình đập xuống, tay trái hóa thành trọng quyền, hướng về phía tiểu phúc của đối phương đánh một quyền, tên tiểu tử tóc hồng kia lập tức ôm lấy tiểu phúc, kêu ngao ngao! Mấy tên lưu manh khác đều kinh hãi, vẻ mặt đều như nhìn thấy quỷ vậy, nhìn Lâm Bắc Phàm.

Tiểu Tân cũng bị Lâm Bắc Phàm kích phát chiến ý, lập tức cười ha ha đứng lên, cả người lắc lư, mở miệng nói:” Lão đại, đối phó với mấy tên thái diễn này, cần gì ngài phải ra tay? Để cho em xử lý bọn nó!”

Hắn hướng về phía mấy tên lưu manh ngoắc ngoắc ngón tay, chỉ xuống dưới đất kêu lên:” Các cháu, đến đây, để ông nội mày cùng bọn mày chơi đùa một chút, tao muốn nhìn xem bọn mày rốt cuộc có mấy phần cân lượng, đừng nói với tao là bên trong quần bọn mày đề là xài hàng giả!”

Mấy tên lưu manh đó làm sao chịu được lời nói có tính chất sỉ nhục vô cùng như vậy của Tiểu Tân? Cả đám lập tức nổi trận lôi đình, giờ thiết côn trong tay, hướng về phía Tiểu Tân hung hăng đánh tới, nhưng Tiểu Tân là ai? Hắn là đường chủ Liên Ưng đường, bằng vào công phu quyền cước mới có thể hỗn cho đến ngày

hôm nay, nếu như không xử lý được mấy tên lưu manh này, vậy làm sao còn có thể quản lý tiểu đệ phía dưới? Cả người hắn liên tục chớp động, tránh thoát một kích vào đầu của mấy tên lưu manh, hai quyền đánh ra, lập tức có hai tên lưu manh ôm bụng, sắc mặt trắng bệch, kêu lên thảm thiết.

Rất nhiều người dân còn không đi xa nhìn thấy Tiểu Tân một mình đối phó với 5-6 tên côn đồ, dĩ nhiên ngay cả một chút biểu hiện thất bại cũng không có, đều nhin không được mà sợ hãi than một tiếng, đều từ xa chạy tới, muốn nhìn xem bốn người này rốt cuộc có lai lịch gì, tại sao dám cùng mấy tên lưu manh này đối đầu, chẳng lẽ không biết mấy tên lưu manh này rất có lai lịch?

Một Tiểu Yêu bọn họ cũng không nhận ra mấy tên lưu manh này, cũng chẳng muốn biết bọn chúng. Trong mắt của bọn họ, hắc đạo Bắc thành mặc dù cũng rất phức tạp, chỉ là không có một bang phái nào có thể chống lại Mã Phong Mãnh Hổ bang, đến lúc đó cùng lắm thì đánh cho hắn một trận, cho nên mới không kiêng nể gì như vậy.

Mấy tên lưu manh này rõ ràng không phải là đối thủ của Tiểu Tân, không kiên trì nổi ba phút, cả đám phảng phất như cá chết vậy, nằm trên mặt đất, không nhúc nhích được, mà Tiểu Tân giẫm lên đầu tên lưu manh tóc hồng, cười ác độc nói:” Bọn mày không phải mới vừa rồi rất kiêu ngạo sao? Mau mau đứng lên, cùng tao đánh mấy chiêu, ông nội mày mới vừa rồi còn chưa đánh đủ!”

Mấy tên lưu manh này bình thường cũng chỉ có khi dễ người khác, ai biết được hiện tại dĩ nhiên lại bị người khác giẫm trên mặt đất, loại sỉ nhục này làm cho bọn họ hận không thể tìm một khối đậu hủ đập đầu mà chết, nhưng lại không có biện pháp này, lực đạo của người ta quả thật là mạnh mẽ, đừng nói là đánh lại một lần nữa, cho dù là đánh lại mười lần, chỉ sợ bọn họ cũng không phải đối thủ của người ta, bọn họ cũng chỉ có thể ở nơi này không ngừng cầu xin tha thứ.

Bộ dáng của tên lưu manh tóc hồng kia hình như là tiểu đầu mục của đám người này, hắn không có cầu xin tha thứ, còn nghiêng răng nghiêng lợi nói:” Bọn mày...bọn mày chờ đó, chờ lão đại của bọn tao tới, chúng tao chắc chắn đem bọn mày chém thành tám khúc! Ai yêu...”

Những lời này của hắn còn chưa nói xong, Tiểu Tân đã giơ chân phải lên hơi dùng sức một chút, làm cho hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết.

“Lão đại của bọn mày? Rất lợi hại sao? Kêu lão đại của bọn mày lại đây, tao muốn nhìn xem là cao nhân phương nào, có thể ở trong tay tao kiên trì hai mươi phút, thì coi như hắn lợi hại.”

Tiểu Tân rất khinh thường nói.

“Mày...mày...” Cái tên tóc hồng này nhìn thấy bọn Lâm Bắc Phàm ngay cả lão đại của mình cũng không để vào mắt, tức giận kêu to.

“Tao làm sao?”

Tiểu Tân cười khê một tiếng, hung tợn kêu lên:” Chẳng lẽ lão đại bọn mày cũng không được sao?”

Tên lưu manh tóc hồng tức giận kêu lên:” Không cho phép mày sỉ nhục lão đại bọn tao!”

“Ta cứ sỉ nhục đó, mày có thể làm gì tao?” Tiểu Tân hỏi ngược lại một câu.

Cái tên lưu manh tóc hồng này chỉ có thể im lặng, người ta thực lực vô cùng mạnh mẽ, bản thân đích xác không có bất cứ biện pháp gì.

Lâm Bắc Phàm quả thật không ngờ mấy tên lưu manh này lại trung tâm đến như vậy, đã tới lúc này rồi, dĩ nhiên còn có thể nói ra lời như vậy, xem ra cái tên lão đại phía sau lời của bọn họ khẳng định cũng không phải là người bình thường, hắn cũng muốn kiến thức một chút, lập tức hướng về phía Tiểu Tân khoát tay áo:” Tiểu Tân, cậu thả bọn họ ra đi!”

Tiểu Tân đối với ý tứ của Lâm Bắc Phàm không dám làm trái, vội vàng nhấc chân lên khỏi mặt của tên lưu manh tóc hồng, hung ác kêu lên:” Hôm nay nể mặt lão đại của bọn tao, tao bỏ qua cho bọn mày, nếu như còn lần sau, tao liền phế bọn mày!”

Cái tên lưu manh tóc hồng kia cùng mấy tên lưu manh khác thật vất vả lắm mới đứng lên được, hắn xoa xoa đầu chân trên mặt, tức giận kêu lên:” Bọn mày đắc tội với Ngân Hồ bang chúng tao, tao muốn cho bọn

mày chịu đau khổ!”

“Ngân Hồ bang?”

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu qua, vẻ mặt ngạc nhiên nói: “Đây là bang phái gì?”

Mộc Tiểu Yêu cũng khẽ lắc đầu, tỏ vẻ bản thân cũng chưa từng nghe nói qua.

Thường Chí Đào cười tủm tỉm nhìn mấy tên lưu manh: “Ngân Hồ bang của bọn mày là bang phái gì? Chúng tao tại sao một chút cũng chưa từng nghe nói qua? Chẳng lẽ là bang phái mới vừa thành lập?”

“Ai nói, Ngân Hồ bang chúng ta đã thành lập được hai tháng!”

Một tên lưu manh bắt mồm cãi lại.

“Hai tháng?” Bốn người Lâm Bắc Phàm đều ôm bụng cười lớn ha ha.

Bang phái vừa mới thành lập hai tháng đích xác là một bang phái mới phát, bang phái như vậy không riêng gì tại Bắc thành, mà khắp nơi trong cả nước cũng có rất nhiều, bất quá những bang phái này tranh đấu càng thêm kịch liệt, nói không chừng hôm nay vừa mới thành lập, ngày mai đã bị bang phái khác san bằng, tựa như phù dung sớm nở tối tàn vậy, căn bản không đánh coi trọng.

Mấy tên lưu manh nhìn thấy bốn người bọn họ vẻ mặt cười nhạo, sắc mặt của cả đám đều trắng bệch, lớn tiếng kêu lên: “Bọn mày...” “Dừng, bọn mày không có tư cách nói chuyện với chúng tao, bọn mày nếu không nhanh chóng rời khỏi nơi này, thì mời lão đại của bọn mày lại đây, mọi người cùng tâm sự một phen!”

Lâm Bắc Phàm hướng về phía bọn họ phát phát tay, phảng phất như đuổi ruồi vậy.

Mấy tên lưu manh khác cơ hồ đều rất tức giận, lại bị tên lưu manh tóc hồng kiềm chế lại.

Hắn nhìn ra bốn người trước mặt này cũng không phải là người thường, nói không chừng cũng là dân hỗn trên đường, hơn nữa người ta chỉ tùy tiện xuất ra một người cũng có thể làm cho hoa rơi nước chảy, nếu như tiếp tục tranh cãi, sợ rằng có hại là bản thân mình. Hắn nghĩ tới đây, cười lạnh một tiếng: “Nếu đã như vậy, chúng tao liền chờ xem!”

Hắn hướng về phía mấy tên lưu manh khác liếc mắt một cái, xoay người hướng về phía ngã tư đường bên cạnh mà đi.

Mấy người bình thường xung quanh nhìn thấy mấy tên lưu manh này ăn phải ủy khuất như vậy, trong lòng đều vô cùng kinh ngạc, ánh mắt nhìn bốn người bọn Lâm Bắc Phàm đều có thêm vài phần kính nể.

Mộc Tiểu Yêu cũng nhin không được cười khanh khách nói: “Xem ra chúng ta đều sẽ rất nhanh mà nổi danh tại Bắc thành này.”

“Chỉ là tôi đối với lão đại Ngân Hồ bang này thật ra cũng có vài phần thưởng thức!” Thường Chí Đào cười tủm tỉm nói.

“Oh? Chẳng lẽ cậu là muốn...” Lâm Bắc Phàm nở nụ cười.

“Nguyên lai lão đại cũng có ý này!” Thường Chí Đào gật đầu nở nụ cười.

Mộc Tiểu Yêu cùng Tiểu Tân hai người đều sững sốt, lập tức cũng hiểu ra, bọn họ là muốn tìm một liên minh tại Bắc thành, vì sau này đối phó với Mã Phong Mạnh Hồ bang mà làm một tấm đệm.

Ban đầu tưởng rằng có thể cảm thụ một chút hào khí tại Bắc thành, nhưng bởi vì mấy tên lưu manh này quấy rầy, quán ăn vặt ngoại trừ bốn người bọn họ ra, không còn người nào khác, ngược lại có chút lạnh lùng, chỉ là bọn họ cũng không quan tâm giàu như vậy, buông thả cái bụng, tận tình ăn uống, cho đến sau khi bốn người cơm no rượu đủ, mới nhìn thấy ở đầu ngã tư đường xa xa có một đám người đi tới, số lượng cũng không ít, cũng gần sáu bảy mươi người, khí thế rất lớn, làm cho rất nhiều người đi đường cùng xe cộ hai bên đường đều tránh ra, dẫn đầu dĩ nhiên là một người con gái, tay phải cầm một thanh đao sáng loáng.

“Di, là một người con gái, chẳng lẽ hiện tại đang thịnh hành nữ nhân làm xã hội đen sao?”

Lâm Bắc Phàm cũng không thấy rõ dung mạo cũng như tuổi của người con gái kia, bất quá đối với loại nữ nhân như vậy, vẫn phải kính hô một tiếng.

Mộc Tiểu Yêu hai má đỏ lên, tròng mắt nhìn mặt một cái, nói:” Ngân Hồ bang? Khó trách lại có cái tên này!”

Người con gái kia dẫn theo người của mình rất nhanh liền đi về phía trước bọn họ. Tuổi của nàng cũng chỉ mới 20, mặt trái xoan, dung mạo tú lệ đoan trang, vóc người cao gầy, làm cho người ta có một loại cảm giác rất đẹp. Nàng mặc một thân tây phục màu đen, làm cho người ta có một loại cảm giác lãnh khốc. Nàng nhìn lướt qua bốn người Lâm Bắc Phàm, ánh mắt thoáng dừng qua trên người Mộc Tiểu Yêu một lát, âm thầm sợ hãi than đối phương mỹ lệ cùng tuổi còn trẻ, chỉ là âm thanh của nàng vẫn lạnh lùng vang lên:” Là các vị vừa mới đánh người của tôi sao?”

450. Chương 452: Ngân Hồ.

Bốn người bọn Lâm Bắc Phàm nghe thấy nàng ta nói những lời này, đều lắc đầu cười.

Xem ra bang phái đối phương vừa mới thành lập thời gian còn thiếu, cũng không có kinh nghiệm hắc đạo, nên mới bày ra bộ dáng như vậy, hơn nữa tốc độ lại chậm, nếu như gặp phải lão hồ ly trong hắc đạo, sợ rằng người ta đã sớm chuẩn mất rồi, đâu có ở chỗ này mà chờ bọn họ tập hợp nhân mã?

Mộc Tiểu Yêu cười khanh khách nói:” Chị gái, không bằng lại đây ngồi, đứng làm gì cho mệt!” Bản thân nàng vốn là thân con gái, nhưng lại quản lý một bang phái to như vậy, cũng có một chút cảm giác lẻ loi, chỉ là nhìn thấy người con gái trước mặt này đồng dạng cũng đảm đương trách nhiệm quản lý một bang phái, trong lòng dĩ nhiên xuất hiện cảm giác đồng bệnh tương liên, ngay cả một chút địch ý cũng không có, ngược lại muốn cùng đối phương trở thành đôi bạn tốt.

Người con gái kia có chút ngẩn ra, nàng nhìn ra tiểu cô nương so với bản thân còn nhỏ hơn vài tuổi này dường như có chút lai lịch, chẳng lẽ nàng chính là lão đại trong bốn người bọn họ? Điều này làm sao có thể? Chẳng lẽ trên thế giới này thật sự có tiểu cô nương lợi hại như vậy? Nàng suy nghĩ một chút, nhưng làm thế nào cũng không hiểu rõ. Nàng cau mày nói:” Các vị vừa rồi vì sao đánh người của tôi?”

“Bọn họ? Bọn họ bảo chúng tôi rút, chúng tôi không muốn đi, nên đánh lại!”

Mộc Tiểu Yêu nhún vai, rất bất đắc dĩ nói, bất quá vẫn nghịch ngợm hướng về đối phương làm mặt quỷ.

Người con gái kia nghe vậy, lại nhìn một chút cái quán ăn vặt ngay ngã tư đường này ngay cả một người khách nhân cũng không có, làm sao biết được thủ hạ của mình mới vừa rồi làm chuyện gì? Nàng khẽ nhíu mày lại, quát lên:” A Long, bọn mày mới vừa rồi làm chuyện gì ở đây?”

Cái tên lưu manh tóc hồng kia từ bên trong đám người đi ra, vội vàng thấp giọng nói:” Đại tỷ, chúng tôi, chúng tôi mới vừa rồi...”

Người con gái kia giơ tay phải lên, hướng về tên lưu manh tóc hồng tát một cái bạt tai, tức giận nói:” Mày đúng là không tề, ngay cả lời tao nói cũng không nghe, mày có phải là muốn tạo phản không? Xem ra Ngân Hồ bang chúng tao không lưu được mấy người như mày.”

Sắc mặt A Long đột nhiên đại biến, cả người có chút run rẩy, phảng phất như ở trong hầm băng vậy, vội vàng cầu khẩn nói:” Đại tỷ, em sai rồi, cầu chị cho em một cơ hội!”

Phù một tiếng, hần trực tiếp quỳ rạp xuống đất, hướng về phía đối phương liên tục dập đầu.

“Tao đã cảnh báo với bọn mày, không nên khi dễ dân chúng bình thường, nhưng mà bọn mày? Bọn mày hết lần này tới lần khác không nghe, hôm nay tao không cho bọn mày biết tay, thì Ngân Hồ tao sao còn có thể đặt chân ở Bắc thành này?” Người con gái kia lạnh lùng nói.

Lâm Bắc Phàm nhìn không được kinh ngạc nói:” Ngân Hồ? Cái tên không tề, có hương vị nữ nhân!”

Đám bang chúng trong Ngân Hồ bang đều biến sắc, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh. Tiểu tử này có phải là ngu ngốc hay không? Không nhìn thấy lão đại của mình hiện tại đang rất tức giận sao? Vậy mà dám nói ra những lời này, nhớ kỹ lần trước có một tiểu tử rất ra vẻ khen ngợi cái tên này rất có hương vị nữ nhân,

kết quả tiểu JJ của đối phương bị một cước đá nát, hoàn toàn biến thành một tên thái giám mới trên thế giới này, thật không ngờ còn có nhiều người không sợ chết như vậy.

Người con gái kia khẽ cau mày, ánh mắt chậm rãi dừng lại trên người Lâm Bắc Phàm:” Là anh?”

“Là tôi!” Lâm Bắc Phàm rất hữu hảo hướng đối phương bắt chuyện một tiếng.

“Cái tên Ngân Hồ này thật sự rất có hương vị nữ nhân sao?” Trên mặt Ngân Hồ xuất hiện một nụ cười mê người, phảng phất như hoa bách hợp nở rộ vậy, làm cho nam nhân trên đường thiếu chút nữa hóa đá.

“Uh, cũng không tệ, rất thích hợp với cô!” Lâm Bắc Phàm không biết sống chết nói.

Tay trái Ngân Hồ giơ lên, ba thanh phi đao từ trong tay nàng bắn đi, hướng về gương mặt của Lâm Bắc Phàm bay đi.

Ba người Mộc Tiểu Yêu, Tiểu Tân cùng Thường Chi Đào đều kinh hô:” Lão đại, cẩn thận!”

Lâm Bắc Phàm từ lúc đối phương nói chuyện với mình, đã lưu ý, cho nên hai tay hắn cũng đồng thời giơ lên, kẹp lấy chuôi ba thanh phi đao đó, liên tục than:” Tôi còn tưởng rằng Tiểu Lý Phi Đao trong tiểu thuyết của Cổ Long là hư cấu, xem ra thật sự là có người như vậy, bất quá tôi không biết có cần phải gọi cô một tiếng là Tiểu Ngân Phi Đao không? Công phu không tệ, may mắn là tôi, nếu đổi lại là người khác, sợ rằng trên mặt đã sớm xuất hiện ba cái lỗ thủng rồi.”

Ngân Hồ sắc mặt cả kinh, nàng thật không ngờ đối phương trong khoảng cách ngắn như vậy, dĩ nhiên còn có thể tiếp được phi đao của mình, xem ra công phu của đối phương mạnh hơn bản thân rất nhiều, nàng hướng Lâm Bắc Phàm ôm quyền, cười nói:” Không biết các hạ xưng hô thế nào?”

“Tôi? Là một tiểu nhân vật thôi, không có gì hay ho cả, không nói cũng được!”

Lâm Bắc Phàm đem ba thanh phi đao của nàng chơi đùa trong tay, không mặn không nhạt cười nói:” Ba thanh phi đao này chế tạo rất tinh xảo, xem ra cái này cũng tốn không ít công phu, hơn nữa một hơi ném ba cái, chẳng lẽ là đưa cho tôi vật định ước sao?”

Tất cả bang chúng của Ngân Hồ bang cơ hồ muốn ngất đi.

Tiểu tử này khẳng định là đầu bị đập vào đá, ngay cả lời như vậy cũng dám nói, bọn họ cũng chờ Ngân Hồ tức giận, sau đó xông lên, đem bốn tên này băm thành thịt vụn.

Ai biết được Ngân Hồ lại thần nhiên cười:” Chỉ là ba thanh tiểu đao, nếu như anh muốn, tôi liền tặng cho anh!”

Àm!

Tất cả bang chúng Ngân Hồ bang cả người đều lung lay, thiếu chút nữa té trên mặt đất.

Cả đám người bọn họ đều trợn mắt há hốc mồm, vẻ mặt khó tin nhìn Ngân Hồ, đầu của đối phương có phải cũng bị hỏng rồi hay không? Dĩ nhiên có thể nói ra lời này, chẳng lẽ nàng cùng tên mặt trắng này có quan hệ mập mờ? Trong đầu bọn họ đều xuất hiện ra một hình ảnh không chịu nổi, có thể nói là vô cùng hương diễm.

Ngân Hồ hiển nhiên không có biết những người này đang có ý niệm xấu xa trong đầu, nàng chỉ cảm giác được bốn người bọn Lâm Bắc Phàm có thực lực rất cường đại, mà ở Bắc Thành một bang phái muốn tung hoành trong thành thị cần phải có lực lượng cường đại, bản thân một mình rất khó có thể làm cho Ngân Hồ bang từng từng không ngã, cho nên nàng cũng hy vọng có thể mượn tay những người này, làm cho Ngân Hồ bang phát triển nhanh chóng. Nàng bước vài bước tới trước đám người Lâm Bắc Phàm, lấy một cái ghế ngồi xuống, lúc này mới hướng về phía bọn họ vươn tay phải ra, cười nói:” Ngân Hồ bang Ngân Hồ, mới vừa rồi có chỗ nào đắc tội, xin thông cảm, với vừa rồi thủ hạ của tôi không hiểu chuyện, quấy rầy các vị ăn cơm, thật sự xin lỗi.”

Mộc Tiểu Yêu cũng vươn tay phải ra, cùng nàng bắt tay, cười nói:” Chị Ngân Hồ, không có gì đâu!”

Ngân Hồ có chút sững sốt, nàng vốn tưởng rằng trong bốn người này người thanh niên ngăn cản được bốn thanh phi đao của mình là lão đại của bốn người, ai biết được lại là tiểu cô nương mỹ lệ này, điều này làm

cho nàng có chút kinh ngạc, hơn nữa nàng nghe khẩu âm nói chuyện của đối phương, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, vào lúc này, trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện một cái tên, làm cho nàng thoáng cái liên sáng tỏ, nhất thời cười lớn nói:” Vị em gái này chẳng lẽ chính là Mộc Tiểu Yêu lão đại Hồ Điệp Bang Nam thành?”

“Đi? Chị nghe qua tên của em rồi sao?”

Mộc Tiểu Yêu có chút ngẩn ra.

Ngân Hồ lập tức vui vẻ, nàng đoán đối phương là Mộc Tiểu Yêu cũng không phải là đoán không, cũng là có phán đoán nhất định, đầu tiên là nữ nhân trong hắc đạo, nổi tiếng đích xác không có mấy người, mà Mộc Tiểu Yêu trong khoảng thời gian này danh tiếng như mặt trời giữa trưa, tiếp theo khẩu âm nói chuyện của bốn người không phải là người Bắc thành, hơn nữa hôm nay là ngày đại hội tập hợp hắc đạo, người từ ba phương đều tập trung về đây, lúc này mới làm cho nàng có bảy thành nắm chắc, khẳng định đối phương chính là Mộc Tiểu Yêu đỉnh đỉnh đại danh của Hồ Điệp Bang.

Ngân Hồ không khỏi mỉm cười nói:” Hiện tại trong hắc đạo, có ai mà không biết tên của em? Mặc dù chị không có cơ hội gặp em, bất quá tên của em tại Bắc thành cũng rất là nổi tiếng.”

“Hi hi, chị Ngân Hồ quá khen!”

Mộc Tiểu Yêu cũng không ngờ bản thân lại có danh tiếng như vậy, không nhịn được cười rộ lên.

Bang chúng Ngân Hồ bang nghe vậy, cả đám đều cả kinh mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đúng là rất nghiêm trọng, tiểu cô nương này dĩ nhiên là đại tỷ Mộc Tiểu Yêu của Hồ Điệp Bang tại Nam thành? Bọn họ dĩ nhiên muốn cùng đối phương đánh nhau, cái này cũng quá may mắn rồi? Ngân Hồ bang bọn họ phát triển chậm hơn rất nhiều so với Hồ Điệp Bang, thực lực cũng rất kém, căn bản không có cách nào so sánh với người ta, nếu như như người ta muốn, chỉ cần trong đại hội hắc đạo nói hai câu, Ngân Hồ bang liền biến mất tại Bắc thành.

Ngân Hồ liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, Tiểu Tân cùng Thường Chí Đào một cái, cười nói:” Không biết ba vị này xưng hô như thế nào? Tiểu Yêu, em chẳng lẽ không giới thiệu một chút sao?”

Nàng sau khi biết Mộc Tiểu Yêu, cũng muốn mượn sức đối phương một chút, cho nên nói chuyện hiển nhiên rất là thân mật.

“Oh, hắc là Thường Chí Đào đường chủ Bạch Hồ đường của Hồ Điệp Bang em, hắc là Tiểu Tân đường chủ Liệp Ưng đường, đây là lão đại của em Lâm Bắc Phàm!”

Mộc Tiểu Yêu vội vàng giới thiệu bọn họ.

Ngân Hồ nghe được giới thiệu của nàng, trong lòng âm thầm kinh hãi.

Lâm Bắc Phàm? Cái tên ngay cả thị trưởng Nam thành cùng con trai cũng dám đánh chết, lại không có một người nào dám quần là người thanh niên này? Đường như Hồ Điệp Bang phát triển cũng có quan hệ mật thiết với hắc, hoặc nói cách khác, hắc mới chính là người cầm đầu chính thức của Hồ Điệp Bang, Mộc Tiểu Yêu bất quá chỉ là một cái tên mà thôi.

“Nguyên lai là Lâm lão đại, Thường đường chủ, Tiễn đường chủ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!”

Ngân Hồ rất khách khí nói. Thường Chí Đào cùng Tiểu Tân hai người vội vàng khách sáo một phen, mà Lâm Bắc Phàm lại nghiêng đầu qua, cười tủm tỉm hỏi:” Ngưỡng mộ đại danh đã lâu? Chẳng lẽ cái tên Lâm Bắc Phàm của tôi tại Bắc thành cũng rất nổi danh sao?”

Ngân Hồ lập tức nở nụ cười:” Lâm lão đại đương nhiên nổi danh, như chuyện anh đánh chết Tổng Kiến Quốc cùng Tổng Nhân Hóa, có thể nói là tạo ra oanh động không nhỏ tại Bắc thành chúng tôi, rất nhiều người đều gọi anh là anh hùng trong anh hùng, trong bang phái chúng tôi cũng có rất nhiều tiểu đệ đều đem anh làm thần tượng để học tập.”

“Thật sao? Tôi nổi tiếng như vậy sao!” Lâm Bắc Phàm rất tự kỷ sờ sờ mặt mình, nở nụ cười.

“Đương nhiên là thật!” Ngân Hồ cũng mỉm cười, thật không ngờ người trong truyền thuyết dĩ nhiên lại có bộ dạng này.

“Kỳ thật tôi lúc đầu cũng chỉ là ra tay hơi nặng một chút, mới có thể đem hai người bọn họ đưa cho Diêm Vương, không thể tính là anh hùng gì, mọi người cũng không cần đem tôi trở thành thần tượng!” Lâm Bắc Phàm rất ra vẻ cười nói.

Mấy tên bang chúng Ngân Hồ bang xung quanh mồ hôi đều chảy ròng ròng, thật không ngờ người nói cười tự nhiên trước mắt, tính cách cởi mở, dĩ nhiên chính là Lâm Bắc Phàm người được xưng là “sát nhân cuồng ma”, xem ra rất nhiều chuyện lưu truyền không đúng với sự thật rồi, bất quá bọn người A Long vẫn bị dọa cho mồ hôi chảy ròng ròng. Bản thân dám la hét với người ta, đúng là muốn chết mà.

Ngân Hồ đột nhiên cười tùm tùm hướng bốn người bọn họ phát ra lời mời:” Nếu như bốn vị có thời gian, không bằng chỉ tới Ngân Hồ bang chúng tôi ngồi xuống một chút, không biết ý mọi người thế nào?”

451. Chương 453: Bang Phái Liên Minh.

Bốn người bọn Lâm Bắc Phàm làm sao không biết được ý tứ trong lời nói của Ngân Hồ? Cũng không phải là muốn liên hợp với Hồ Điệp Bang, muốn tìm một chỗ dựa cường đại, hiệp trợ Ngân Hồ bang phát triển nhanh chóng sao, bất quá bọn họ lần này đến chỗ này, mục đích cũng là muốn an bài một cái đình tại bắc thành, để sau này chuẩn bị đối phó với Mãnh hổ bang.

Bốn người bọn họ theo Ngân Hồ ngồi lên xe đi tới địa bàn Ngân Hồ bang, hơn nữa dọc đường cũng biết được không ít tình huống cụ thể về Ngân Hồ bang từ trong miệng của đối phương, coi như đại khái hiểu rõ một chút.

Người sáng lập Ngân Hồ bang chính là bản thân Ngân Hồ, nàng hiện tại chỉ mới 21 tuổi, mới thành lập Ngân Hồ bang chỉ có 2 tháng, nhưng lại làm cho cả bang phái có hơn 300 bang chúng, phía dưới có ba bãi không tính là lớn, coi như là công trạng hiển hách, hơn nữa nàng đối với bang chúng phía dưới đều cực kỳ thân mật, chưa bao giờ hy vọng để cho người của mình chịu thiệt, cho nên được hơn 300 bang chúng phía dưới rất yêu quý và ủng hộ, đáng tiếc là tại Bắc thành cái địa phương mà hắc đạo tung hoành này, có rất nhiều bang phái so với Ngân Hồ bang cường đại hơn rất nhiều, hơn nữa rất nhiều đại ca bang phái đều tham lam sắc đẹp của nàng, thậm chí đưa ra giá 1000 vạn để bao dưỡng nàng, cũng may bang chúng phía dưới rất đoàn kết, mới đánh lui được những bang phái đó luân phiên tiến công, bất quá mặc dù như vậy, cũng làm cho nàng đau đầu không thôi.

Bang phái của mình mặc dù đoàn kết, nhưng người quá ít, có thể kháng cự địch nhân một lần hai lần tiến công, nhưng lại không thể ngăn cản được hai ba lần tấn công liên tiếp. Nàng cũng nghĩ ra rất nhiều cách, nhưng không có phương pháp nào dùng được.

Mộc Tiểu Yêu sau khi nghe được tự thuật của nàng, liền nắm chặt tay đối phương nói ra từng chữ:” Chị Ngân Hồ yên tâm, có Hồ Điệp Bang em, khẳng định sẽ không có ai dám hại chị, em lát nữa sẽ gọi điện thoại, để cho Hồ Điệp Bang chúng em điều đến đây một 1000 người trợ giúp chị, em không tin còn có người dám khi dễ Ngân Hồ bang của chị!”

Ba người Lâm Bắc Phàm, Thường Chí Đào cùng Tiểu Tân cả người đều lung lay, thiếu chút nữa ngã xuống ở trong xe.

Mộc Tiểu Yêu bình thường là một tiểu cô nương thông minh, tại sao hiện tại đột nhiên phạm phải sai lầm như vậy? Loại chuyện này há có thể nói phải là phải tới được sao? Hồ Điệp Bang là hắc bang tại Nam thành, Ngân Hồ bang là hắc bang tại Bắc thành, nếu như người tiến vào thành thị người ta, vậy sẽ làm cho hắc đạo Bắc thành hỗn loạn, thậm chí còn làm cho đại ca Mã Phong của Mãnh Hổ bang cảnh giác cùng không hài lòng, chỉ sợ Hồ Điệp Bang cũng bởi vì vậy là bị người ta lấy lý do chèn ép.

Ngân Hồ cũng từ trong mắt của ba người bọn Lâm Bắc Phàm nhìn ra sự băn khoăn của bọn họ, nàng lập tức lắc đầu nói:” Phương pháp này căn bản không thể thực hiện được, nếu như Hồ Điệp Bang các em tiến vào với quy mô lớn, tất sẽ khiến cho hắc đạo Bắc thành đại loạn, bọn họ khẳng định sẽ nghĩ bọn em muốn chinh phục hắc đạo Bắc thành, sợ rằng sẽ làm cho các bang phái liên hợp lại tấn công bọn em, vậy sẽ làm cho Hồ Điệp Bang bọn em hai mặt thụ địch!”

“Em không sợ!” Mộc Tiểu Yêu thở hổn hển kêu lên.

“Nhưng chị sợ!” Ngân Hồ nói ra từng chữ.

“A?” Mộc Tiểu Yêu trừng mắt lên, vẻ mặt kinh ngạc.

Ngân Hồ vỗ nhẹ lên vai của nàng, ôn nhu cười nói: “Chị thật vất vả lắm mới gặp một người em gái tốt như em, làm sao có thể nhẫn tâm để cho em gặp chuyện không may? Chuyện của Ngân Hồ bang, em không cần lo em chỉ cần phát triển tốt Hồ Điệp Bang của em là được!”

“Chị Ngân Hồ, chị không cần lo lắng, có lão đại ở đây, cho dù trời có sập xuống, em cũng không sợ!” Mộc Tiểu Yêu vẻ mặt khẳng định nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, trong ánh mắt lóe lên vẻ hạnh phúc.

“Oh?” Ngân Hồ không khỏi liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, cảm giác được dường như trên người đối phương có rất nhiều bí mật.

Sự cường đại của Hồ Điệp Bang, thị trưởng Nam thành cùng con trai thị trưởng chết thảm, cái đó có quan hệ mật thiết đến người này. Nếu như Ngân Hồ bang có bọn họ trợ giúp, thì có thể phát triển rất nhanh.

“Đúng vậy!” Mộc Tiểu Yêu còn tưởng rằng nàng không tin, gật đầu nói: “Đoạn thời gian trước bọn em đối phó với Liêu Thiên Cửu, nếu như không phải là lão đại xuất chủ ý, chỉ sợ Hồ Điệp Bang bọn em đã bị Liêu Thiên Cửu tiêu diệt rồi!”

Nàng sợ đối phương không tin năng lực của Lâm Bắc Phàm. Vì vậy liền tự thuật lại chi tiết rõ ràng kế hoạch lần đó.

Ngân Hồ sau khi nghe được Mộc Tiểu Yêu thuật lại, kinh hãi một hồi lâu không nói nên lời. Kế hoạch này đích xác rất lợi hại, cũng rất kinh hãi, nếu như chính mình gặp phải địch nhân như vậy, sợ rằng Ngân Hồ bang của mình trong nháy mắt liền bị tiêu diệt, trở thành bọt nước. Một bang phái cường đại nằm ở chỗ nhân số nhiều hay ít, lực chiến đấu của bang chúng mạnh hay yếu, nhưng quan trọng là phải có một người có mưu trí cùng kế hoạch, chiến dịch lấy ít thắng nhiều tại lịch sử Trung Quốc có rất nhiều, nhưng trong hắc đạo lại gần như không có, đây là tác dụng quan trọng mấu chốt của người có mưu trí.

Ngân Hồ bang hiện tại thực lực rất là yếu kém, trong rất nhiều bang phái loại trung trước mắt cũng không chịu nổi một kích, nhưng nếu có một người như đối phương, không thể nghi ngờ là có thể làm cho bang phái phát triển một cách nhanh chóng. Đáng tiếc nàng biết đối phương sẽ không gia nhập Ngân Hồ bang của mình, cho nên chỉ có thể lấy lùi mà tiến thôi, để cho đối phương có thể giúp mình một số chuyện, cấp cho bản thân một chút chủ ý, trợ giúp Ngân Hồ bang của mình một chút, nếu được như vậy, có thể tránh cho bản thân phạm phải nhiều sai lầm.

Tổng bộ của Ngân Hồ bang đặt tại một câu lạc bộ tương đối hẻo lánh tại Bắc thành, tên gọi cũng là câu lạc bộ đêm Ngân Hồ, quy mô không lớn, nhưng lại rất đẹp, là một câu lạc bộ đêm rất có phong cách, trên vách tường câu lạc bộ treo đủ loại đèn, hơn nữa hình dáng khác nhau, mặc dù hiện tại mới có 6h tối, nhưng đã là ngọn đèn dầu huy hoàng, làm cho người ta có một loại cảm giác bước về lễ nguyên tiêu, làm cho người ta lơ đãng đã thích câu lạc bộ này.

“Câu lạc bộ này thật xinh đẹp!” Mộc Tiểu Yêu nhìn thấy câu lạc bộ này, không khỏi than lên một tiếng sợ hãi.

Ngân Hồ mỉm cười: “Ông của câu lạc bộ này trước kia là bạn học của chị, nhờ có hắn hỗ trợ, Ngân Hồ bang bọn chị mới có thể đứng vững tại Bắc thành, nếu không, bọn chị ngay cả tổng bộ cũng không có chỗ mà thành lập!”

Bọn họ một đám người dưới sự dẫn dắt của Ngân Hồ, hướng phía bên trong đi vào, nhìn thấy mọi người đến nơi này chơi đùa cũng không ít, chỉ là độ tuổi cũng hơi lớn một chút, ước chừng cũng khoảng 30 tuổi, bởi vì bọn họ thích phong cách cổ điển như thế này, ngược lại thanh niên lại rất ít đi đến chỗ này, âm nhạc cũng không phải là loại nhạc nặng, mà là những ca khúc ưu nhã.

“Ngân Hồ, cô đã trở về?” Một người thanh niên 24-25 tuổi vội vàng ra đón, vẻ mặt ân cần hỏi.

“Uh, mới vừa gặp mấy người bằng hữu, không có chuyện gì phát sinh!” Ngân Hồ mỉm cười gật đầu.

Người thanh niên kia rất là nhỏ nhẽ, thoát nhìn như một sinh viên, không có chút dáng vẻ kiêu ngạo nào, liếc mắt nhìn bốn người Lâm Bắc Phàm một cái, đã nhìn ra bọn họ chính là đối tượng mà vừa rồi Ngân Hồ đi báo thù. Hắn vội vàng nói: "Oh, như vậy thì tốt!"

"Anh chuẩn bị cho chúng tôi một gian phòng, tôi có chuyện muốn cùng mấy vị này thương lượng!" Ngân Hồ lại bổ sung một câu.

"Cái này dễ thôi, lầu ba phòng 307, nơi đó không có người nào!" Người thanh niên kia vội vàng nói.

Ngân Hồ khẽ gật đầu, sau khi nói tiếng cảm ơn, liền dẫn mấy người Lâm Bắc Phàm xuyên qua một đại sảnh, hướng lầu ba đi lên, đi vào trong cái phòng 307 kia.

"Lâm lão đại, Tiểu Yên muội muội, trước tiên xin giới thiệu cho mọi người một chút, người này chính là A Long, mọi người mới vừa gặp, hắn đối với tôi trung thành và tận tâm, là người không tệ, chỉ có chuyện là làm ra nhiều chuyện cho người ta chịu không được"

Ngân Hồ cười giới thiệu vài nhân vật chủ yếu với bọn họ.

A Long vuốt vuốt đầu, ngượng ngùng cười: "Tôi...tôi là A Long, mới vừa rồi đã đắc tội, xin thông cảm!"

Mộc Tiểu Yêu hiển nhiên cũng sẽ không vì chuyện này là tính toán chi li, nàng thản nhiên cười: "Chị Ngân Hồ, không sao cả!"

Ngân Hồ lại phân biệt giới thiệu hai người thanh niên khác: "Người này là A Cường, người này là A Bư, bọn họ cũng đều là người đi theo tôi sớm nhất, cũng đều là người rất đáng tin cậy!"

Cái tên A Cường kia 27-28 tuổi, hình cao lớn, phải hơn một thước tám, mặc một thân quần áo màu đen, có vẻ vô cùng uy mãnh cao lớn, mà cái tên A Bư kia lại chỉ có một thước bảy, vóc người mập mạp, khuôn mặt ngăm đen, trên mặt thường xuyên nở nụ cười ôn hậu, làm cho người ta có một loại cảm giác thành thật chất phác. Hai người bọn họ cũng hướng bọn Lâm Bắc Phàm bắt chuyện vài câu.

Sau khi bốn người bọn Lâm Bắc Phàm ngồi xuống ghế salon, tiếp nhận hồng tửu mà Ngân Hồ đưa tới, lúc này mới mở miệng nói: "Ngân Hồ, cô lần này tìm chúng tôi tới đây, không phải chỉ vì giới thiệu ba người bọn họ chứ?"

"Đó là đương nhiên!"

Ngân Hồ thản nhiên cười: "Một tiểu bang phái như Ngân Hồ bang chúng tôi, làm sao có khả năng lọt vào trong pháp nhãn của các vị? Bất quá lần này chúng tôi đích xác là có một yêu cầu quá đáng, muốn thương lượng với mấy vị!"

"Oh? Yêu cầu quá đáng? Chuyện gì?"

Mộc Tiểu Yêu hỏi ngược lại.

"Ngân Hồ bang chúng tôi muốn cùng Hồ Điệp Bang của các vị kết minh, vĩnh viễn không phản bội trở thành hai bang phái hảo hữu!"

Ngân Hồ nói ra từng chữ một. Nàng mặc dù nói với Mộc Tiểu Yêu, nhưng lại nhìn Lâm Bắc Phàm, bởi vì nàng biết hắn mới là người nắm quyền lực chính thức tại Hồ Điệp Bang, chỉ cần hắn đồng ý, tất cả đều không có vấn đề.

Mộc Tiểu Yêu lập tức cười duyên khanh khách nói: "Chị Ngân Hồ, em còn tưởng rằng chuyện gì, em mới vừa rồi đã nói qua chuyện này rồi, chị có chuyện gì, Hồ Điệp Bang bọn em cũng có thể giúp chị, chứ đừng nói đến chuyện nhỏ như chuyện kết minh này, em khẳng định đồng ý!"

"Vậy ý của Lâm lão đại thì sao?" Ngân Hồ hỏi Lâm Bắc Phàm.

"Cái này đối với tất cả mọi người đều tốt, chúng tôi làm sao có thể phản đối?" Lâm Bắc Phàm cũng nở nụ cười

Ngân Hồ có chút sững sốt, không rõ ý tứ trong câu nói tất cả mọi người đều tốt là như thế nào, bất quá nàng có thể thành lập Ngân Hồ bang, hiển nhiên cũng không phải là người bình thường, lập tức suy nghĩ một chút, liền hiểu ra toàn bộ, xem ra Hồ Điệp Bang là muốn thông qua Ngân Hồ bang của mình không

ché cục diện Bắc thành, muốn đối phó với Mã Phong Mãnh Hổ bang. Chỉ là nàng cũng có kế hoạch của mình, nếu như bằng vào bản thân, sợ rằng không có thời gian 10 năm, Ngân Hồ bang căn bản không thể phát triển, về phần Mã Phong Mãnh Hổ bang? Hắn sớm muộn cũng sẽ trở thành vật cản đường trên con đường phát triển của mình, diệt trừ hắn, là chuyện sớm muộn, bản thân không cần phải quan tâm tới hắn. Nàng cười nói:” Nếu như vậy, tôi sẽ cho người đánh ra hai phần hiệp nghị kết minh, cũng xem như có một văn bản tài liệu, như thế nào?”

“Đương nhiên là được!” Mộc Tiểu Yêu cười tủm tỉm gật đầu.

Hiệu suất làm việc của Ngân Hồ bang đích xác là không tệ, chỉ trong vài phút, một phần hiệp nghị đã in thành hai bản, phân biệt nằm ở trong tay Mộc Tiểu Yêu cùng Ngân Hồ, nội dung hiệp nghị rất đơn giản, cũng rất sáng tỏ, chính là Hồ Điệp Bang cùng Ngân Hồ bang là bang phái hảo hữu trọn đời, không thể phản bội, hơn nữa bất cứ nhà nào xuất hiện nguy cơ gì, nhà khác đều phải ủng hộ vô điều kiện, trên cơ bản xem như một hiệp nghị công bằng.

452. Chương 454: Bày Mưu Tính Kế.

Ngân Hồ cùng Mộc Tiểu Yêu phân biệt cùng in dấu tay lên trên hai phần hiệp nghị, xem như hai bang phái các nàng chính thức xác lập liên minh, cái này cũng có nghĩa là Hồ Điệp Bang đã tìm được một minh hữu tại Bắc thành, vì tiêu diệt Mã Phong Mãnh Hổ bang mà mai phục.

Ngân Hồ hồ đem một phần hiệp nghị giao cho A Long, để cho hắn giữ, lúc này hai tay mới đặt trên đầu gối, trên mặt lộ ra nụ cười ưu nhã:” Lâm tiên sinh, hiện tại chúng ta là minh hữu, Ngân Hồ bang chúng tôi có một phiền toái nhỏ, hy vọng Lâm tiên sinh có thể bày mưu tính kế, giúp Ngân Hồ bang chúng tôi hóa giải nguy cơ trước mặt!”

Lâm Bắc Phàm lập tức cười:” Ngân Hồ muội muội, có gì cần nhờ tôi, cứ việc nói.”

Ngân Hồ đối với xưng hô này của hắn không có bất cứ phản phản cảm gì, ngược lại có vài phần thích thú, dù sao quan hệ giữa hai bang phái có thể tiến thêm một bước, nàng gật đầu:” Kỳ thật chuyện là như thế này, bên cạnh Ngân Hồ bang chúng tôi có đại ca Thất Long bang ngày hôm trước đánh lén chúng tôi một trận, làm cho ba tiểu đệ tử vong, mười tiểu đệ thương nặng, cái này đối với Ngân Hồ bang chúng tôi mà nói, không thể nghi ngờ chính là đại sỉ nhục, cho nên tôi quyết định ngày hôm qua đánh lén Thất Long bang bọn họ, cho bọn họ một chút mặt mũi, không biết ai truyền tin này ra ngoài, làm cho bọn họ toàn diện phòng bị, hai bên giao chiến nhiều giờ, không có phân thắng bại, cuối cùng Ngân Hồ bang chúng tôi không thể không thối lui, nhưng nghe nói Thất Long bang bọn họ tối nay muốn tấn công Ngân Hồ bang chúng tôi, tôi sợ đã thương đến người vô tội, cho nên mới để cho A Long mang người đi xua ta người ở ngã tư đường, ai biết được hắn lại làm loạn như vậy!”

Nàng nói tới đây, không khỏi nhìn thoáng qua A Long bên cạnh, A Long sắc mặt đỏ lên, có chút xấu hổ cúi đầu.

“Nguyên lai là như thế, chúng tôi còn tưởng rằng hắn là đi nhận phí bảo kê!”

Mộc Tiểu Yêu cũng xấu hổ cười nói.

“Chúng tôi đúng là có nhận phí bảo kê, chỉ là giá cả cũng rất thấp, cho nên chủ quán cũng rất yêu quý chúng tôi!”

A Long gật đầu cười nói.

Lâm Bắc Phàm khẽ trầm tư một lát:” Thất Long bang này thực lực như thế nào?”

“Thất Long Bang cũng là vừa mới thành lập thời gian không lâu, thực lực so với Ngân Hồ bang chúng tôi mạnh hơn một chút, bọn họ có khoảng 500 người, địa bàn của chúng ở bên trái Ngân Hồ bang chúng tôi!”

Ngân Hồ trả lời, đồng thời để cho A Cường cầm bản đồ Bắc thành lại giới thiệu chi tiết, sau đó cũng đem địa bàn hai bang phái tả chi tiết trên bản đồ, để cho đối phương xem.

Lâm Bắc Phàm nhíu mày:” Lấy 300 người đối kháng 500 người, phần thắng của các cô dường như không nhiều!”

“Đích xác không phải nhiều lắm, chích sợ chúng tôi cho dù thắng, cũng sẽ thương vong thảm trọng, ngược lại sẽ bị bang phái khác nuốt!”

Ngân Hồ không có chút do dự nói, phảng phất như đang nói chuyện bình thường vậy, trên mặt không có một chút ba động.

“Đại tỷ!”

A Long, A Cường cùng A Bưu ba người cùng kêu lên.

Bọn họ đều âm thầm sốt ruột, Đại tỷ tại sao lại thiện lượng như vậy? Cái này không phải là nói rõ ràng với người ta, thực lực của Ngân Hồ bang chúng ta không mạnh sao? Người ta làm sao còn có thể trợ giúp nếu đã biết?

“Lão Đại, không bằng chúng ta đem hai mươi tên bang chúng của Liệp Ưng đường triệu tập lại đây, trợ giúp chị Ngân Hồ!”

Mộc Tiểu Yêu lúc này mới cảm thấy bản thân mang tới quá ít người, dĩ nhiên chỉ có 20 người, dường như không có tác dụng gì lớn.

“Nhân số quá ít, không có tác dụng gì lớn, hơn nữa sẽ khiến cho bang phái Bắc thành khủng hoảng, chuyện này đối với Ngân Hồ bang cũng như chúng ta đều cực kỳ bất lợi!”

Lâm Bắc Phàm trực tiếp bác bỏ ý kiến của đối phương.

“Vậy anh nói phải làm sao?” Mộc Tiểu Yêu nghiêng đầu hỏi.

Lâm Bắc Phàm cúi đầu, nhìn bản đồ trên bàn, đột nhiên nhãn tình sáng lên:” Tôi có chủ ý này!”

Sắc mặt Ngân Hồ lập tức vui vẻ:” Oh? Chủ ý gì?”

Trên mặt Lâm Bắc Phàm xuất hiện nụ cười sáng lạn:” Nếu thực lực không bằng Thất Long bang, như vậy dứt khoát nhượng bộ một chút, ngoại trừ tổng bộ này ra, hai bãi khác cũng có thể xuất ra.” A Long, A Cường cùng A Bưu sắc mặt ba người đều đại biến, lớn tiếng kêu lên:” Mẹ kiếp, những lời này của mày là có ý gì? Địa bàn của Ngân Hồ bang chúng tao, làm sao có thể cho bọn nó, mày có tin chúng tao đập mày một trận không?”

Trên mặt Mộc Tiểu Yêu cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc, nói:” Lão đại, chúng ta hiện tại thương lượng làm như thế nào ngăn cản Thất Long bang tiến công, anh tại sao đột nhiên lại muốn đầu hàng? Cái này...cái này...”

Nhưng mà Ngân Hồ lại nghe ra ý tứ bên trong những lời này của Lâm Bắc Phàm, hai mắt nàng vừa chuyện, lập tức tỉnh ngộ, dò hỏi:” Ý tứ của Lâm lão đại chẳng lẽ là, trước tiên yếu thế, sau phản công?”

Lâm Bắc Phàm tiêu sái giơ ngón trỏ lên, tán thưởng:” Ngân Hồ muội muội quả nhiên lợi hại, nghĩ một lát liền ra!”

Tất cả mấy người khác ở đây đều mang vẻ mặt ngạc nhiên, từ trong lời nói chuyện của hai người bọn họ nghe ra dường như còn có hàm nghĩa khác, mà A Long gãi gãi đầu, ngượng ngùng ngừng cười nói:” Lâm lão đại, những lời này của anh là có ý gì? Có thể giải thích cho chúng tôi một chút hay không? Tôi tại sao nghe có chút hồ đồ không hiểu gì cả?”

Lâm Bắc Phàm đứng lên, cười đi tới trước mặt A Long nói:” Kỳ thật phương pháp của tôi rất đơn giản, phân hóa lực lượng của Thất Long bang, đồng thời để cho bọn họ nếm một chút ích lợi, để cho bọn họ kiêu ngạo tự mãn, quên hết tất cả, đối với chúng ta không thêm chú ý, như vậy chúng ta có thể nhân cơ hội này mà nhất cử tiêu diệt bọn họ!”

A Long, A Cường cùng A Bưu sắc mặt ba người đều đại biến, bọn họ nghĩ chính là làm thế nào để ngăn cản sự tấn công của Thất Long Bang, nhưng người ta nghĩ chính là làm như thế nào để một hơi nuốt trọn

Thất Long bang, hai cái này đích xác là có chênh lệch không ít, làm cho bọn họ kinh ngạc hồi lâu không nói nên lời, nội tâm cũng âm thầm bội phục mưu trí của đối phương.

“Được rồi, Ngân Hồ muội muội, Thất Long bang lúc này tấn công?”

Lâm Bắc Phàm đột nhiên hỏi.

“Oh, bọn họ ước chừng buổi tối trong khoảng thời gian 8-9h!”

Ngân Hồ vội vàng nói.

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu:” Hiện tại Ngân Hồ bang các cô tổng tổng là 300 người, như vậy, A Long, cậu mang 50 người trợ giúp một bãi, A Cường dẫn 50 người trợ giúp một bãi khác, mục đích của các cậu không phải là tranh cao thấp với đối phương, chỉ là hư trương thanh thế, làm cho bọn họ có cảm giác rằng Ngân Hồ bang không chịu nổi một kích, rất dễ dàng bị đánh bại. Các cậu chỉ cần kiên trì vài phút, liền có thể lui về tổng bộ, như vậy có thể tận lực tránh cho nhân viên thương vong, chỉ là...” Hắn nói tới đây, liền dừng lại một chút.

“Lâm lão đại, chỉ là cái gì?”

A Long ngạc nhiên hỏi.

“Cậu sợ chảy máu không?”

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhìn đối phương.

“Chảy máu? Người nào đã đi vào hắc đạo làm sao không có chảy máu qua? Tôi bị thương ba lần, hai lần vào bệnh viện, chảy một chút máu, đối với tôi mà nói, căn bản tính không là gì!”

A Long không biết trong hồ lô của đối phương có cái gì, chỉ là vẫn khẳng định nói.

“Tốt lắm, lúc hai người các cậu ngăn cản Thất Long bang, có thể chịu một chút vết thương, như vậy có thể mê hoặc đối phương, làm cho bọn họ cảm giác rằng Ngân Hồ bang các cậu chính là một đám ô hợp, như vậy chúng ta đã thành công được bước đầu tiên!”

Lâm Bắc Phàm cười.

“Như vậy chúng tôi chẳng phải là rất bị động sao?”

A Long đem nghi vấn của mình ra.

“Không phải là bị động, là hoàn toàn chủ động, nếu như 300 người Ngân Hồ bang đến thủ ba bãi, như vậy nhân số tương đối nhiều, càng dễ dàng bị địch nhân kích phá, nhưng nếu hoàn toàn tập trung tại tổng bộ? Đó chính là một lực lượng lớn, cho dù đối phương có mang thiên quân vạn mã đến, cũng không có khả năng dễ dàng tấn công vào, cần không cần phải nói bọn họ chỉ có 500 người, lại là vây công, mà chúng ta có 300 người ở trong trạng thái phòng thủ, bọn họ vô luận tấn công như thế nào cũng không phá được!” Lâm Bắc Phàm tự tin nói.

“Phương pháp hay!”

A Cường cùng A Bưu hai người đều khẳng định gật đầu.

“Tốt lắm, chúng tôi liền làm theo ý như lời của anh!”

A Long cũng mơ hồ cảm thấy chủ ý của đối phương không tệ, cũng gật đầu nói.

Lâm Bắc Phàm, Mộc Tiểu Yêu, Tiểu Tân cùng Thường Chí Đào bốn người bởi vì có liên quan đến, cho nên bọn họ lại kể lại chi tiết rõ ràng đại khái kế hoạch một chút, liền trở về khách sạn Tinh Nguyệt, không tiện nhúng tay trực tiếp vào chuyện này, mà bên Ngân Hồ bang cũng bắt đầu triển khai hành động.

Tất cả đều giống như suy đoán của Lâm Bắc Phàm, lộ tuyến tấn công lần này của đại ca Thất Long bang trước tiên là đem hai cái bãi của Ngân Hồ bang nuốt gọn, sau đó tấn công tổng bộ của bọn họ, như vậy từng chút từng chút xâm chiếm bọn họ, mặc dù phương pháp rất đơn giản, cũng rất hữu hiệu.

“Đại ca, em đi tấn công hai bãi nhỏ của bọn họ!”

Người nói chính là một người trung niên, vóc người khô ngô, tướng tá rất là bưi hãn, làm cho người ta có một loại cảm giác thô kệch. Hắn gọi là Nhạc Bình, là đệ nhất đại tướng thủ hạ Quan Trữ.

Quan Trữ thoáng trầm tư một lát, gật đầu nói:” Hai bãi này của Ngân Hồ bang quy mô mặc dù nhỏ, nhưng đây là hai trong ba bãi của Ngân Hồ bang, cũng là nguồn kinh tế của bọn họ, nơi này khẳng định đóng rất nhiều người, cho nên cậu nhất định phải cẩn thận!”

Nhạc Bình làm sao có thể để một tiểu bang phái mới thành lập vào trong mắt? Hắn vỗ ngực kêu lên:” Đại ca yên tâm, buổi tối hôm nay không đánh được Ngân Hồ bang, em liền cắt đầu của mình dâng cho anh.” “Được! Tôi cho cậu 300 người, cậu nhanh chóng chiếm lĩnh hai bãi này!”

Quan Trữ gật đầu nói.

Nhạc Bình dẫn theo 300 tiểu đệ, ngồi trên mười mấy cái xe du lịch, trùng trùng điệp điệp lao về phía một cái sân nhảy của Ngân Hồ bang tên là “Nhạc Thiên”, ngắn ngủi trong 10’ đồng hồ, bọn họ đã đi tới trước cửa sân nhảy, hắn từ trong tay tên tiểu đệ bên cạnh tiếp nhận một thanh đao, ngay cả một lời cũng không nói, trực tiếp hô lên:” Xông lên cho tao, đem toàn bộ người ở bên trong giết sạch!”

Hơn 300 tiểu đệ dưới sự dẫn dắt của hắn khí thế hùng hổ, hướng bên trong lao đến.

Bảo vệ sân nhảy này chính là A Long, hắn nhìn thấy những người này quả nhiên tấn công sân nhảy, trong lòng âm thầm sợ hãi thân mưu trí cao cường của Lâm Bắc Phàm, hắn lớn tiếng kêu:” Các huynh đệ, ngăn cản bọn họ cho ta. Sát!”

Hai bên nhân mã lao vào nhau ở trước cửa sân nhảy, từng tiếng binh khí chạm vào nhau cùng từng tiếng kêu thảm thiết nhanh chóng lan ra bốn phía. Khiến cho chém giết ngay từ đầu đã vào trạng thái nóng bỏng.

Nhân số bên Nhạc Bình nhiều hơn, nhưng lại không xông vào được, ngược lại có chút cảm giác có sức là không dùng được, hắn tức giận hét lớn một tiếng:” Tất cả rút ngay cho tao!”

Hắn từ một tên tiểu đệ bên cạnh lao vào, hướng về phía Ngân Hồ bang bên kia điên cuồng chém tới.

A Long lớn tiếng kêu lên:” Mẹ kiếp, mày là cái thá gì? Dám ở trước Ngân Hồ bang chúng ta giương oai, giết hắn cho tao!”

“Di, người là ai? Mau xưng tên ra!”

Nhạc Bình có chút sững sốt, cảm giác được tên tiểu tử tóc hồng này có chút lai lịch.

“Tao là A Long!”

A Long lớn tiếng kêu lên.

“A Long? Một trong ba tướng tài của Ngân Hồ bang? Ha ha, lão tử tìm chính là mày, mau mau rút lại đây cho lão tử!”

Nhạc Bình giơ đao lên, hướng về phía A Long xông lên.

453. Chương 455: Binh Bại Như Núi Đổ.

Nhạc Bình có thể trở thành cao thủ đệ nhất tại Thất Long bang, hiển nhiên là có bản lĩnh phi phàm, hai tay hắn vung đao lên, ánh đao vu vu, giống như một sát thần đánh đầu trắng đó vậy, một đao hướng đầu A Long bổ xuống, làm cho bang chúng Thất Long bang cùng Ngân Hồ bang xung quan cũng cảm giác được luồng khí tức cấp bách.

A Long bản lĩnh không cao, hơn nữa khí lực cũng không bằng Nhạc Bình, hắn nhìn thấy một đao của Nhạc Bình bổ tới, vội vàng nghiêng người tránh ra, trở tay chém ra một đao, nhưng hai người đang ở tại cánh cửa sân nhảy chật chội, xung quanh đều là người của mình cùng địch nhân, muốn tránh cũng không dễ dàng như vậy, hắn mới vừa tránh được một phần, đao của đối phương đã theo sát chém vào cánh tay phải của hắn.

“A...” Cánh tay phải của A Long bị cắt mất một miếng thịt lớn, nhất thời máu tươi điên cuồng chảy ra, nhuộm đỏ cả quần áo. Hắn bi thảm kêu lên một tiếng, vội vàng hét lớn:” Nhanh rời khỏi nơi này!”

Năm mươi tên bang chúng hắn mang tới nơi này, bọn họ đều biết nhiệm vụ của mình là dụ địch, không phải cường công, cho nên sau khi nghe thấy mệnh lệnh của hắn, tất cả đều xoay người hướng về phía cửa sau chạy trốn.

Nhạc Bình có chút sững sốt, giơ tay trái lên, sờ sờ cái mũi, nghi hoặc nói:” Không phải chứ? Đây là thực lực của Ngân Hồ bang? Con mẹ nó, ngay cả một chiêu của lão tử cũng không tiếp được, cũng dám hỗn tại hắc đạo Bắc thành? Mẹ kiếp, cái này không phải là làm bẽ mặt lão tử sao? Các huynh đệ, xông lên cho ta, giết sạch bọn họ!”

Hắn lao lên dẫn đầu, dẫn theo 300 tên tiểu đệ, hô lên một tiếng, toàn bộ vọt theo.

Bên A Long bởi vì chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa vừa rồi đột nhiên lui lại, cho nên cả đám người đều chạy trốn hết sức, ngay cả một câu nói nhảm cũng không có, từ cánh cửa sau rời khỏi sàn nhảy, hướng về phía tổng bộ chạy đi, làm cho đám Nhạc Bình ngay cả một người cũng không có đuổi theo, hơn nữa thương vong cực nhỏ, chỉ có sáu vị tiểu đệ bị thương, không có bỏ mình, có thể nói là bảo toàn thực lực của Ngân Hồ bang.

Đám người 300 người bọn Nhạc Bình trước sau chỉ mất không tới 10’, liền nhanh chóng chiếm lĩnh sàn nhảy “Nhạc Thiên”, cái này làm cho bọn họ tin tưởng thêm vạn phần, hắn lưu lại 50 tên tiểu đệ bảo vệ sàn nhảy này, lại dẫn theo 250 người còn lại hướng về một bãi khác, KTV Trời Chiều Màu Đỏ lao đi.

“Mẹ kiếp, đám cẩu tạp chủng Thất Long bang tới, các huynh đệ, xông lên cho ta, người no lui về sau, lão tử liền cho một đao!”

A Cường dáng người cao lớn như ngựa, đứng ở nơi có, có vài phần uy phong, giống như một toà thiết tháp vậy, tiếng nói cực kỳ vang dội, giống như bôn lôi vậy, làm cho đám bang chúng phải cúi đầu cảm thấy được nhiệt huyết sôi trào, chiến ý cả người không ngừng phóng xuất ra, đều giơ đao trong tay lên, cầm tức nhìn bọn Nhạc Bình.

“Mày là ai? Mau xưng tên ra!” Nhạc Bình nghiêng đầu qua, vẻ mặt khinh thường kêu lên.

“Nhạc ca, hắn chính là A Cường một trong tam tướng của Ngân Hồ bang, có chút bản lãnh, so với cái tên A Long kia mạnh mẽ hơn nhiều!” Một tên tiểu đệ bên cạnh vội vàng trả lời.

“Cái gì? A Cường? Tao đã chiến thắng một người các ngươi, còn có thể quan tâm đến người thứ hai sao?”

Nhạc Bình hiện tại rất là hăng máu, làm sao có thể để đối phương vào trong mắt? Hắn nắm chặt thanh đao trong tay, hướng về phía A Cường trực tiếp hoành tảo thiên quân, điên cuồng xông lên tấn công. A Cường cũng không chút yếu thế nào, nắm chặt thanh đao, cùng đối phương chém giết một chỗ.

Khi hai người bọn họ giao thủ, bang chúng hai bên cũng bắt đầu chém giết đại quy mô, làm cho bên ngoài KTV lâm vào hỗn loạn, làm cho mọi người đi đường cũng đều tránh sang một bên, sợ bị vạ lây.

Công phu của A Cường đích xác là so với A Long cao hơn rất nhiều, trong tay Nhạc Bình liên tục kiên trì trong mười lăm hiệp, cuối cùng cũng “không cẩn thận” bị đối phương đá một cước vào bụng bị tiểu thương, làm cho hắn cả người lảo đảo trên mặt đất, nếu không có hai tên tiểu đệ bên cạnh dưới tình thế cấp bách, vội vàng túm hắn lên, sợ rằng đã bị Nhạc Bình bổ một đao làm hai nữa.

“Chạy mau!” A Cường sắc mặt tái nhợt, thanh âm cũng tràn ngập sợ hãi vô cùng kêu lớn lên.

Dưới sự giúp đỡ của hai tên tiểu đệ, vội vàng hướng về phía tổng bộ lùi lại, các bang chúng khác đều vừa đánh vừa lui, không ngừng hướng về phía tổng bộ chạy đi.

Nhạc Bình nhìn thấy bản thân dễ dàng chiến thắng hai đại tướng của Ngân Hồ bang như vậy, trong lòng cũng rất đắc ý, hắn giơ đao trong tay lên, ngửa mặt lên trời cười lớn nói:” Ngân Hồ bang? Hôm nay ta phải san bằng bang phái các ngươi, để cho các ngươi hoàn toàn biến mất tại Bắc thành!”

“Nhạc ca quả nhiên lợi hại, chiến thắng Ngân Hồ bang nhanh gọn!” Các bang chúng đều lớn tiếng khen ngợi.

Nhạc Bình nghe thấy đám tiểu đệ phía dưới thổi phồng, cũng thản nhiên tiếp nhận. Trong mắt của hắn, cũng đúng là bởi vì bản thân đã lĩnh, mới có thể làm cho Thất Long bang dễ dàng chiếm lĩnh hai bãi như

vậy, đây chính là một phần công lao thật lớn, chỉ sợ đại ca của mình Quan Trữ sau này cũng sẽ coi trọng mình. Hắn cực kỳ cuồng vọng kêu lên:” Tất cả mọi người theo tao diệt tổng bộ Ngân Hồ bang, tao sẽ mời mọi người ăn cơm uống rượu!”

“Nhạc ca vạn tuế, Nhạc ca vạn tuế!” Tất cả bang chúng đều lớn tiếng hét lên.

Tất cả đều như suy đoán của Lâm Bắc Phàm, bọn Nhạc Bình vừa cướp được hai bãi, lại không thể không chia ra nhân thủ bảo vệ hai bãi này, sợ bị Ngân Hồ bang cướp lại, đến cuối cùng hắn mang theo 200 tên bang chúng giết tới câu lạc bộ đêm Ngân Hồ.

“Mày là ai? Vì sao tới tổng bộ Ngân Hồ bang chúng tao?” A Bư mang theo một thanh cương đao, dẫn theo 100 tên bang chúng, ngăn cản trước cửa tổng bộ Ngân Hồ bang, nổi giận nhìn trừng trừng vào Nhạc Bình.

Nhạc Bình lập tức ngửa mặt lên trời cười ha ha:” Các huynh đệ, tên ngu ngốc này dĩ nhiên hỏi chúng ta tới nơi này để làm gì? Chúng ta có nên nói cho bọn chúng biết, chúng ta lần này tới là để chiếm lĩnh câu lạc bộ đêm của bọn họ không?” Tất cả bang chúng đều cười lớn:” Ngân Hồ bang đúng là một lũ ngu ngốc, quả nhiên một chút cũng không sai, chẳng lẽ đây là do nữ nhân đái lĩnh bang chúng sao? Quả nhiên là đều ẻo lả giống nhau!”

Bọn họ mới vừa rồi mới trải qua hai lần đại chiến, trong lòng cũng xuất hiện tâm lý khinh thường, không chút nào để Ngân Hồ bang do một người con gái thành lập vào trong mắt. Sắc mặt A Bư nhất thời đại biến, cả mặt đỏ lên, lớn tiếng kêu lên:” Các huynh đệ, giết cho ta!”

Vóc người A Bư không có cao lớn như A Cường, nhưng lại có một cổ khí thế không sợ chết, 100 tên bang chúng dưới sự đái lĩnh của hắn, giống như cuồng lang hổ đói vậy, hướng về phía đám người Nhạc Bình điên cuồng chém giết, ngay trong nháy mắt xong phương tiếp xúc, từng tiếng kêu thảm thiết từ bên đám Nhạc Bình vang lên, trên ngực hơn 10 tên bang chúng đề có một vết đao ngân, ngã xuống mặt đất, trong nháy mắt bị mất mạng.

Nhạc Bình nhìn thấy một màn này, nhất thời cả kinh mồ hôi lạnh chảy ròng, mới vừa rồi Ngân Hồ bang cực kỳ yếu ớt, phẳng phất như người không có ăn cơm vậy, nhưng tại sao những người này đột nhiên lại lợi hại như vậy? Hắn vội vàng kêu lớn:” Tất cả không được loạn, có nghe hay không? Bọn họ chỉ có vài người, sợ cái gì? Nhanh lao lên cho tao, giết chết bọn họ, xông lên!”

Những lời này cũng hẳn đích xác là có không ít tác dụng, nhanh chóng ổn định lại lòng người, bất quá ngay sau đó bọn họ lại có hai mươi mấy người chết, tất cả chuyện này đều làm cho Nhạc Bình bất ngờ. Nhạc Bình đích xác đã đánh giá cao bản thân, đánh giá thấp thực lực của Ngân Hồ bang.

Chiêu liên hoàn kế của này Lâm Bắc Phàm có thể nói là hoàn toàn hỗ trợ lẫn nhau, mỗi một bước đều có tác dụng mấu chốt, tặc ngữ nói rất đúng, kiêu binh tất bại. Nhạc Bình liên tục dẫn người chiếm hai bãi, làm cho hắn ngạo mạn không tự chủ được ảnh hưởng đến 300 người hắn đái lĩnh phía dưới, khó tránh khỏi tâm lý khinh địch, hơn nữa bọn họ liên tục chạy khắp ba nơi, thể lực tương đối đã suy kiệt không ít, gặp phải sự phản công kịch liệt của 100 người bọn A Bư, hiển nhiên gặp phải tràng diện mất không chế này.

“Nhạc Bình, mày hôm nay đừng mơ rời khỏi nơi này!” Lúc Nhạc Bình đang chuẩn bị tiến lên, đem A Bư giết chết, nhưng lại nghe thấy một âm thanh vang dội truyền ra từ phía sau người, hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, không khỏi bị dọa cho hồn bay phách tán, nguyên lai A Cường đái lĩnh 50 người từ phía sau, hướng về phía bọn họ lao tới. Hắn vội vàng lớn tiếng kêu lên:” Người đâu, người đâu nhanh, ngăn cản bọn họ!”

“Nhạc Bình, mày mới vừa rồi cho tao một đao, hôm nay tao phải cho mày 300 đao, để cho mày biết sự lợi hại của Ngân Hồ bang chúng tao!”

Lúc này phía bên phải của Nhạc Bình cũng truyền đến một âm thanh hùng hậu, hắn không khỏi quay đầu nhìn lại, nhưng lại nhìn thấy A Long cũng dẫn theo người từ phía bên phải của mình xông tới, điều này làm cho tâm lý của hắn không khỏi chần động, sắc mặt trắng bệch, hai chân cũng run nhè nhẹ.

Bị bao vây ba phía, mặc dù nhân số không sai biệt lắm, nhưng bên phía bang chúng Nhạc Bình lại chịu phải áp lực vô cùng. Đám bang chúng này nhìn thấy bốn phía đều là địch nhân, nào còn dám tự tin tiếp tục chém giết ở chỗ này? Tận sâu trong nội tâm truyền đến từng đợt rét lạnh, tất cả đều bắt đầu tìm kiếm

đường chạy trốn, hy vọng có thể rời khỏi địa phương quỷ quái này, nhưng tất cả bang chúng Ngân Hồ bang đều tỏa ra khí thế kinh người, ra tay vô cùng tàn nhẫn, làm cho bọn họ liên tục la hét thảm thiết.

A Long, A Cường cùng A Bưu ba người rất nhanh tụ tập cùng một chỗ, bắt đầu triển khai điên cuồng chém giết Nhạc Bình, hiện tại chém giết đã không có tính chất công bình, quả thực chính là tình thế nghiêng về một phía, mặc dù Nhạc Bình bản lĩnh cao cường, cũng không khổng chế được thế cục như vậy. Hắn cuối cùng không thể không vùng tay lên, lớn tiếng kêu lên:” Tất cả mọi người theo tao từ bên trái lao ra ngoài, trước tiên rời khỏi nơi này!”

Hắn hiện tại cũng không biết còn có bao nhiêu người có thể nghe mình, bất quá ba phương hướng khác đều bị địch nhân không chế, chỉ còn bên trái là còn có một đường sinh cơ.

Hắn còn muốn chạy, nhưng các bang chúng khác đều đã bị hơn 200 tên bang chúng cuốn lấy, ngay cả lao ra cũng không lao ra được vòng vây của bọn họ, làm sao có đủ khả năng theo hắn rời khỏi nơi này? Mà khi hắn dẫn theo mười mấy người chạy trốn, đám bang chúng còn lại lòng người tan rã, đã không còn lực chiến đầu nào, đều buông vũ khí đầu hàng.

Nhạc Bình nhìn thấy 200 người bản thân vừa mới mang tới chỉ còn lại ba bốn mươi người, tâm lý hối hận không thôi. Nếu như không phải chính mình quá mức kiêu ngạo, làm sao có thể trở thành như thế này? Bất quá nói như thế nào thì bản thân cũng đánh được hai bãi, lần này nói như thế nào cũng coi như là có công, nói vậy chắc Quan Trữ cũng sẽ không trách mình? Hắn nghĩ tới đây, cơ hồ muốn khóc.

“Nhạc Bình, tao nhìn thấy hôm nay mày nên ở lại chỗ này là tốt nhất!”

Nhạc Bình vừa mới lao ra được 200 thước, thì nghe thấy phía trước có một âm thanh thanh thúy dễ nghe vang lên, điều này làm cho sắc mặt hắn đột biến, lớn tiếng kêu lên:” Mày là ai? Lăn ra đây cho tao, đừng ở đó mà giả thần giả quỷ!”

P phía trước hắn 30 mét, một người con gái mỹ lệ chậm rãi đi ra, vóc người thướt tha, dung mạo tú lệ đoan trang, dưới bóng đêm mặc một bộ đồ đen, càng làm tăng thêm vài phần mỹ hoặc, ngoại trừ Ngân Hồ ra thì còn ai vào đây?

454. Chương 456: Đánh Một Trận Giành Thắng Lợi.

Nhạc Bình nhìn thấy trước mặt mình đột nhiên xuất hiện một người con gái, hắn có chút sửng sốt, mang vẻ mặt kinh ngạc nói:” Cô là ai?”

“Nhạc ca, cô...cô ta chính là Ngân Hồ đại tỷ Ngân Hồ bang!” Một gã bang chúng bên cạnh hắn thở hổn hển giới thiệu, sắc mặt hắn tái nhợt, phảng phất như tờ giấy trắng vậy.

“Cái gì? Cô ta chính là Ngân Hồ?” Nhạc Bình trong lòng vô cùng kinh hãi.

Tục ngữ nói rất đúng, người có tên cây có bóng, mặc dù Ngân Hồ chỉ là một người con gái bình thường, nhưng vô luận như thế nào cũng là đại tỷ của Ngân Hồ bang, trong tay cũng có hơn 300 bang chúng, thể lực không thể coi thường, điều này làm cho nội tâm của hắn dậy sóng.

Đối phương nếu có dũng khí ngăn cản bản thân ở chỗ này, như vậy có thể thấy bên cạnh còn có bang chúng Ngân Hồ bang, vậy bản thân chẳng phải là có cánh cũng khó bay sao? Hắn hiện tại bên cạnh chỉ có 30-40 tên bang chúng, hơn nữa trải qua một hồi đại chiến vừa rồi, thể lực cùng tinh lực đều tiêu hao nghiêm trọng. Làm sao còn có thể là đối thủ của đối phương? Chẳng lẽ lần này thật sự bỏ mạng tại nơi này? Hắn nghĩ tới đây, trong lòng liền cảm thấy nghẹn khuất, vốn là một việc dễ dàng, ai biết được lại biến thành thế này, chẳng lẽ đây là thiên ý?

“Nhạc ca, xung quanh có phải là còn có người của Ngân Hồ bang mai phục hay không? Chúng ta...chúng ta chỉ có vài người thế này, làm sao...làm sao có thể là đối thủ của bọn họ?”

Một gã bang chúng bên cạnh trong lòng run sợ nhỏ giọng hỏi. Bang chúng khác mặc dù không có nói ra, nhưng là trên mặt lại hiển ra vẻ sợ hãi, chúng tỏ bọn họ hiện tại cũng đang vô cùng sợ hãi.

“Ba!”

Nhạc Bình tát một cái bạt tai, làm cho đầu của tên bang chúng kia nghiêng sang một bên, thiếu chút nữa té trên mặt đất, trên mặt còn có năm ngón tay đỏ tươi. Hắn lớn tiếng kêu lên: “Mẹ kiếp, sợ cái đéo gì? Nó không phải là một xú nữ nhân sao? Cũng không phải là cạp, chúng ta nhiều người như vậy, chẳng lẽ còn không đối phó được với nàng ta? Tất cả lên cho tao, trước tiên bắt nó lại.”

Nội tâm hắn cũng vô cùng sợ hãi, nhưng hắn cũng biết thế cục hiện tại đã bất lợi, chỉ có trước tiên bắt lấy người con gái này, mới có thể chuyển bại thành thắng. Nhạc Bình giơ tay phải lên, vung thanh đao trong tay, hướng về phía Ngân Hồ lao tới.

Trên mặt Ngân Hồ vẫn nở nụ cười sáng lạn như trước, thật không ngờ kế hoạch của Lâm Bắc Phàm thật sự có hiệu quả không tệ, làm cho Thất Long Bang lần này tổn thất thảm trọng, sợ rằng sau này khó có thể so sánh với Ngân Hồ bang, hơn nữa trải qua lần đại chiến này, Ngân Hồ bang của mình khẳng định sẽ vang vọng khắp Bắc thành.

“Cô cho ta qua đó sao!” Nhạc Bình chỉ còn cách Ngân Hồ bốn năm thước, trên mặt hắn vẻ tươi cười càng sáng lạn.

“Đáng tiếc mày phải vĩnh viễn ở lại chỗ này, hy vọng mày nhớ kỹ một điểm, Ngân Hồ bang chúng ta không phải dễ dàng đối phó như vậy!”

Cả người Ngân Hồ hướng về phía bên cạnh né qua, đồng thời lạnh lùng nói: “Bắt toàn bộ bọn họ lại cho ta, đừng để cho bọn họ một người chạy thoát!”

Hô một tiếng, từ ngã tư đường hai bên xuất hiện 50-60 tên bang chúng Ngân Hồ bang, tay phải nắm chặt đao quang sắc bén vô cùng, sắc mặt nghiêm nghị, không một chút biểu tình, nhưng động tác lại nhanh như điện, hướng về phía thủ hạ của Nhạc Bình lao thẳng tới.

Tay phải Nhạc Bình liên tục vung lên, đem thanh đao vung lên như gió vậy, thay đổi góc độ quỹ đạo, đem sáu tên tiểu đệ Ngân Hồ bang chém cho liên tục lùi về phía sau, không có bất cứ khả năng chống đỡ gì, nhưng thể lực của hắn chỉ còn ba thành, một lúc sau, chỉ sợ khó có thể tiếp tục kiên trì, điều này làm cho trong lòng hắn lo lắng như lửa đốt, không biết nên lao ra khỏi nơi này như thế nào.

Nhưng ba bốn mươi tên bang chúng đi theo hắn đã không thể chịu nổi, cả đám người mệt mỏi dừng lại ngay cả đao cũng giơ lên không nổi, làm sao còn đủ khả năng ngăn cản công kích mạnh mẽ của đối phương? Chỉ kiên trì được không tới 3', bọn họ đều không thể không vứt bỏ thanh đao trong tay, giơ tay đầu hàng.

“Nhạc Bình, mày hiện tại còn không đầu hàng sao? Mày hiện tại đã không còn bất cứ đường lui nào, nếu còn tiếp tục, cũng chỉ có con đường chết.” Ngân Hồ nhìn Nhạc Bình bị hơn 20 tên tiểu đệ vây quanh, đối phương cho dù có ba đầu sáu tay, chỉ sợ cũng khó có thể rời khỏi đây, mang vẻ mặt cười lạnh, hy vọng có thể đã kích thích thần của đối phương.

“Biến con mẹ mày đi, lão tử chính là không đầu hàng, nếu như không là bọn mày dùng kế, tao làm sao có thể thất bại trong tay bọn mày?”

Nhạc Bình không phục lớn tiếng kêu lên, nhưng hắn vừa phân tâm, đã bị một tên tiểu đệ từ phía sau bổ lên lưng một đao, nhất thời da tróc thịt bong, máu tươi chảy ra, nhiễm đỏ cả quần áo, đau đớn làm cho hắn kêu la thảm thiết.

Một gã tiểu đệ lớn tiếng kêu lên: “Mọi người gia tăng lực lượng, hắn sắp không trụ được rồi! Ai yêu...”

Hắn vừa nói xong những lời này, đã bị Nhạc Bình đá một cước vào tiểu phúc, làm cho hắn té ngã trên mặt đất một hồi lâu không bò dậy nổi.

“Mẹ kiếp, chỉ bằng bọn hỗn tạp chúng mày? Cũng muốn giết tao? Nằm mơ sao, lão tử hôm nay muốn giết chết toàn bộ chúng mày tại đây!” Nhạc Bình nổi giận dùng dùi nhọn kêu lên.

Hai mươi tên tiểu đệ đều không thêm quan tâm hướng về phía Nhạc Bình lao lên, mặc dù Nhạc Bình vốn có bản lĩnh cao cường, nhưng làm sao có thể ngăn cản hơn 20 người đồng thời tấn công? Ngán ngùi mấy hiệp, hắn chém thương bốn tiểu đệ của đối phương, nhưng trên người cũng có 7-8 vết đao, đau đớn làm cho hắn liên tục kêu la thảm thiết, thiếu chút nữa liền hôn mê.

“Nhạc Bình, mày không kiên trì được bao lâu nữa đâu, nhanh đầu hàng đi, nói không chừng tao còn cho mày một cơ hội, tục ngữ nói rất đúng, binh bất yếm trá, mày trúng phải mưu kế của Ngân Hồ bang chúng tao, cái này không trách được người khác, nếu như mày muốn oán giận, chỉ có thể trách bản thân tại sao nhu nhược như vậy, ngu nhược hướng về phía bầy rập của chúng tao mà lao vào!” Ngân Hồ hai tay ôm trước ngực, mang vẻ mặt cười lạnh nhìn chăm chú vào đối phương.

Nhạc Bình tức giận thiếu chút nữa hộc máu, đây là lần đầu tiên có người bảo hắn là ngu nhược, nhưng hắn hiện tại ngay cả khí lực để phản bác cũng không có, cảm giác được lực lượng của mình đang không ngừng biến mất, sợ rằng không thể kiên trì được vài phút, chẳng lẽ bản thân cứ như vậy mà chết sao? Bản thân còn nhiều chuyện chưa làm, bản thân chỉ mới gia nhập Thất Long bang không được bao lâu, ngay cả một chút hưởng thụ trong cuộc sống cũng chưa được thử qua, điều này làm cho bản thân có chút không cam lòng, nhưng nếu như mình đầu hàng? Chỉ sợ sẽ bị những bằng hữu trên đường nhạo báng, cả đời ngẩng đầu lên không nổi. Trong đầu hắn không ngừng xuất hiện ý niệm, bất quá rất nhanh hắn liền có một kế hoạch, hắn đột nhiên kêu lớn:” Tôi, tôi đầu hàng, đừng đánh tôi, tôi nguyện ý gia nhập Ngân Hồ bang, vì đại tỷ Ngân Hồ mà vào sinh ra tử, vĩnh viễn không phản bội, hy vọng, hy vọng các người tha cho tôi một con đường!”

Hai tay hắn nắm chắc thanh đao, chống đỡ thân thể, sắc mặt ửng hồng, thở hồng hộc.

20 mấy tên tiểu đệ kia thật không ngờ hắn đột nhiên đầu hàng, tất cả đều vội vàng đem ánh mắt nhìn về phía Ngân Hồ, xem ý tứ của đối phương.

Khóe miệng Ngân Hồ nhếch lên, trên mặt xuất hiện nụ cười mê người:” Xe ra Nhạc Bình mày đúng là người thức thời, tốt lắm, tao đại biểu cho Ngân Hồ bang, cảm tạ mày gia nhập!”

Nàng hướng về phía đối phương chậm rãi tiêu sái đi tới.

Nhạc Bình cúi đầu xuống, nghe thấy tiếng bước chân của đối phương, biết đối phương đã mắc bẫy mình, hắn thầm hít sau một hơi, chuẩn bị tập trung lực lượng toàn thân, cho đối phương một kích trí mạng. Chỉ cần giết chết Ngân Hồ, cả Ngân Hồ bang sẽ gặp đại loạn, vậy bản thân sẽ trở thành công thần của Thất Long bang, được Quan Trữ trọng dụng, đây là hy vọng duy nhất của mình.

Khoảng cách giữa Ngân Hồ cùng Nhạc Bình chỉ còn hơn ba thước, nàng dừng lại, cười nói:” Người đâu, đỡ Nhạc Bình đi xuống, bằng bó lại một chút, có chuyện gì, chúng ta lát nữa hãy nói!”

“Ngân Hồ đại tỷ, tôi, tôi còn có chuyện muốn nói với người, là...là về Quan Trữ!”

Nhạc Bình sắc mặt đột biến, nếu như bản thân cứ như vậy rời đi, không lập được bất cứ công lao gì, ngược lại sẽ bị Quan Trữ giết chết, nhất định phải làm cho Ngân Hồ đến gần một chút nữa, như vậy mới có thể làm cho đối phương một kích trí mạng được, giết chết đối phương, hắn không thể không thi triển ra thủ đoạn này.

“Oh? Chuyện gì?”

Ngân Hồ nhíu mày, nghi hoặc nói.

“Chuyện này không nhỏ, tôi...tôi muốn nói riêng với Ngân Hồ đại tỷ!”

Nhạc Bình khẳng định nói.

Ngân Hồ có chút sửng sốt một chút, bất quá lập tức đi lại gần về phía đối phương, dò hỏi:” Hiện tại có thể nói được chưa?”

“Tôi muốn nói chính là, mày có thể chết đi được rồi!”

Nhạc Bình nhìn thấy khoảng cách giữa đối phương với mình chỉ còn có một thước, trong lòng mừng rỡ, mạnh bạo lên, tay phải giơ đao lên hướng về phía cổ Ngân Hồ chém tới.

Nhưng trên mặt Ngân Hồ lại xuất hiện một nụ cười quỷ dị, cười lạnh nói:” Thì ra là thế!

“Mày có ý gì?”

Nhạc Bình mơ hồ cảm giác được chuyện có chút không đúng, nhưng lập tức hấn cảm giác được từ tiểu phúc truyền đến từng cơn đau nhức, khí lực toàn thân phảng phất như trong nháy mắt trào ra ngoài hết vậy, ngay ắc một chút khí lực cũng không thi triển được. Hấn kinh hãi nhìn đối phương, lớn tiếng kêu lên: "Mày...mày...mày..." Hấn cúi đầu nhìn lại, tay phải đối phương cầm một thanh chủ thủ, đã đâm vào tiểu phúc của mình.

Ngân Hồ mỉm cười nói: "Bởi vì có một người nói cho tao biết, nếu như dưới loại tình huống này, có người nói đầu hàng, nhất định phải ngàn vạn lần cẩn thận, bởi vì loại chuyện trá hành này thường hay phát sinh, không nên để mình lật thuyền trong mương, hơn nữa nếu như đối phương nói cái gì để dụ mình đi tới, vậy khẳng định 100% đối phương là muốn giết chết mình, đáng tiếc, kế hoạch của mày đã thất bại!"

"Ầm!"

Thanh đao trên tay phải của Nhạc Bình rơi xuống trên mặt đất, hấn muốn nói cái gì đó, nhưng một chữ cũng không nói ra được, chỉ có âm thanh cô cô vang lên.

Sắc mặt trắng bệch như tro tàn, hai tay muốn nắm lấy cái gì đó, nhưng lại bắt không được, cuối cùng mềm nhũn té trên mặt đất, rất nhanh liền đình chỉ hô hấp.

Mười mấy tên Ngân Hồ bang lúc này mới từ trong kinh hãi hồi phục tinh thần lại, đều mang vẻ mặt vui mừng lẫn sợ hãi cùng kêu lên: "Bang chủ thần dũng, bang chủ thần dũng!"

Trên mặt Ngân Hồ xuất hiện nụ cười mê người, trong đầu xuất hiện thân ảnh của một người nam nhân, đúng là bởi vì câu nói của đối phương, mới làm cho bản thân có thể giết chết Nhạc Bình, sợ bị đối phương giết chết.

"Lâm lão đại, kế hoạch của anh quả nhiên rất cao, hiện tại chủ lực của Thất Long bang đã bị chúng tôi đánh bại, chết vô số, chỉ sợ bọn họ trong thời gian ngắn khó có thể chống lại Ngân Hồ bang chúng tôi!"

Ngân Hồ gọi điện thoại di động, cười tủm tỉm nói.

Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa nói: "Tôi đây phải chúc mừng Ngân Hồ muội muội rồi, bất quá kế hoạch ngày mai của các cô vẫn phải tiến hành như cũ!"

"Tôi biết rồi!"

Ngân Hồ gật đầu.

Trận đánh lần này, có thể nói là tạo ra oanh động không nhỏ tại Bắc thành này, Thất Long bang muốn một hơi tiêu diệt Ngân Hồ bang, ngược lại hơn 300 người có hơn 100 người chết, 56 người đầu hàng, ngay cả chủ soái của bọn họ Nhạc Bình cũng bị Ngân Hồ một đao giết chết, trực tiếp làm cho Thất Long bang chỉ còn 200 người, trong thời gian ngắn khó có thể khôi phục lại, điều này làm cho đại ca Thất Long bang Quan Trữ tức giận đến hộc máu, thế phải đi báo thù Ngân Hồ bang, đem đối phương tiêu diệt toàn bộ.

Nhưng ngay khi Quan Trữ đang chuẩn bị cho kế hoạch tiếp theo, Ngân Hồ bang đột nhiên lại bắt đầu tấn công.

455. Chương 457: Rơi Vào Nguy Cơ.

Quan Trữ đang tự hỏi làm như thế nào để triệu tập 200 người còn lại của mình, làm cho Ngân Hồ bang một kích trí mạng, nhưng lại không biết Ngân Hồ bang chỉ nghỉ ngơi một tiếng đồng hồ, liền triển khai phản kích điên cuồng với hai bãi mà bọn họ vừa mới mất đi sành Nhạc Thiên cùng KTY Trời Chiều Màu Đỏ, làm cho hơn 100 người đóng tại đó không kịp ứng phó, chết thảm trọng, mà cuộc chiến chỉ diễn ra trong 20', liền tuyên cáo chấm dứt, khiến cho Thất Long bang vốn chỉ còn 200 bang chúng, lại tổn thất năm sáu mươi người, số nhân viên trốn ra được có rất ít, làm cho Quan Trữ phun huyết tại chỗ, thiếu chút nữa phát điên.

Đã biết vừa mới tổn thất 300 người, cuối cùng dĩ nhiên cũng không đoạt được cái gì? Ngay cả hai bãi vừa mới chiếm được cũng không có giữ được hơn một giờ, liền bị người ta cướp lại, cái này gọi là gì?

“Đại ca, có chuyện...có chuyện...” Một gã tiểu đệ gõ cửa đi vào, nhìn thấy bộ dạng nổi giận đùng đùng của Quan Trữ, bị dọa làm cho ngay cả lời chuẩn bị nói cũng không dám nói ra.

“Mẹ kiếp, mày bị cầm ah? Có cái gì thì mau phóng ra đi!” Quan Trữ rất không thoải mái kêu lên.

“Mới vừa rồi, mới vừa rồi Ngân Hồ bang phái người đưa tới một bức thư, kêu chúng tôi tận tay giao cho anh!”

Tên tiểu đệ kia hai tay dâng bức thư lên, nom nớp lo sợ đứng trước mặt Quan Trữ.

“Bọn chúng đâu?” Quan Trữ nhận lấy bức thư, tức giận hỏi.

“Bọn họ đi rồi!” Tên tiểu đệ vội trả lời.

“Cái gì? Đi? Mẹ kiếp, bọn mày ngu ngốc hả? Chẳng lẽ không biết hiện tại Ngân Hồ bang là bang phái đối đầu với chúng ta sao? Sau này gặp phải chuyện như vậy, trực tiếp bắt bọn nó lại, trước tiên đánh cho một trận tơi bời có biết không?”

Quan Trữ thiếu chút nữa ngắt đi, tại sao tiểu đệ của mình cũng ngu ngốc như vậy? Ngay cả chuyện này cũng phải cần mình nói ra.

“Vâng, đại ca!”

Tên tiểu đệ kia liên tục gật đầu đáp.

Quan Trữ lúc này mới mở bức thư ra, ai biết vừa mới hình hai hàng, lập tức hấn nổi giận lôi đình, cầm chén trà trên bàn hung hăng đập xuống trên mặt đất, các mảnh nhỏ bay khắp phòng, hấn tức giận kêu lên:” Mẹ kiếp, một Ngân Hồ bang nhỏ bé đó cũng dám nói với tao như vậy, đúng là to gan, Quan Trữ tao không thể không cho chúng mày biết tay được, thì Thất Long ban tao làm sao còn có thể đặt chân ở Bắc thành? Người đâu, triệu tập nhân mã cho tap, tao muốn diệt bọn nó!”

Hai tay hấn nắm chặt lại.

“Đại ca, bọn họ, bọn họ viết cái gì vậy?”

Tên tiểu đệ kia hiểu kỳ hỏi.

“Cái gì? Bọn họ viết gì? Cũng không phải là muốn chúng ta sáng ngày mai chín giờ, tại nhà hàng Hải Loan, bảo chúng tao giao ra hai bãi, còn nói cái gì, nếu chúng ta không giao ra, liền tiêu diệt Thất Long bang chúng ta!”

Quan Trữ tức giận đến đỏ cả mặt, âm thanh có chút khàn khàn, phảng phất như nường nường khang vậy.

Tên tiểu đệ kia tiếp nhận bức thư trong tay hấn nhìn kỹ lại vài lần, quả nhiên đúng như lời Quan Trữ nói, khẩu khí nói chuyện của đối phương vô cùng cường ngạnh, không chừa một chút mặt mũi này, còn bày ra bộ dáng khí thế của bề trên, làm cho hấn nhìn thấy mà tức giận.

“Đáng chết, tên hỗn đản Nhạc Bình, nếu như không phải tại hấn, Thất Long bang chúng ta sao có thể bị vây trong thế bị động này? Thất đúng là một tên hỗn đản thành sự thì không đủ bại sự thì có thừa, tao...tao...”

Quan Trữ nghĩ đến cái tai họa mà Nhạc Bình tạo ra cho mình, hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng đối phương đã bị Ngân Hồ giết chết, bản thân có tức giận cũng không làm được gì.

”Đại ca, hiện tại trong tay chúng ta chỉ có hơn 200 người! Mà Ngân Hồ bang mới vừa giành được thắng lợi, tinh thần đang mạnh, hiện tại cùng Ngân Hồ bang liều mạng, đối với chúng ta mà nói là bất lợi.

Tên tiểu đệ kia rất thành khẩn nói.

“Vậy mày bảo phải làm sao bây giờ?”

Quan Trữ trực tiếp vứt cho hấn một cái ánh mắt khinh thường.

“Đại ca, em cảm thấy chúng ta có thể dùng gậy ông đập lưng ông!”

Tên tiểu đệ kia có chút đắc ý cười nói.

“Mẹ kiếp!”

Quan Trữ trực tiếp cho hấn một cái bạt tai, rất không thoải mái kêu lên:” Đừng tưởng rằng bản thân biết được vài câu cổ thi, là có thể ở chỗ này giả bộ với lão tử, nhanh đem kế hoạch của mày nói ra, nếu như đối với chúng ta hữu dụng, tao chắc chắn sẽ thưởng cho mày, nếu như vô dụng, tao cho mày một đao!”

Tên tiểu đệ kia bị dọa cho rụt cổ lại, thiếu chút nữa giấu mặt ở trong áo, hấn âm thầm le lưỡi, cười nói:” Đại ca, phương pháp rất đơn giản, hiện tại Ngân Hồ bang vừa mới giành được thắng lợi, chắc chắn rất kiêu ngạo, không để chúng ta vào mắt, chúng ta liền thừa dịp ngày mai lúc thương thảo ở nhà hàng Hải Loan, đem Ngân Hồ bang cùng toàn bộ thủ hạ giết chết, như vậy bọn Ngân Hồ bang tất bại!”

“Giết chết bọn họ? Mày ngu ngốc hả, bọn họ nhiều người như vậy, làm sao có thể dễ dàng giết được?”

Quan Trữ rất không thoải mái trừng mắt nhìn hấn một cái, thiếu chút nữa cả hai mắt cũng lòi ra ngoài. Đây là tiểu đệ của mình sao? Dĩ nhiên đưa ra chủ ý ngu như vậy.

“Đại ca, lần này Ngân Hồ bang bọn chúng mang theo người khẳng định sẽ không nhiều, chúng ta nếu như điều động một trăm tên huynh đệ bí mật bao vây nơi đó lại, bọn họ còn có thể chạy thoát sao? Hơn nữa, bọn họ vừa mới chiến thắng chúng ta, nhất định cho rằng bản thân rất mạnh, rất kiêu ngạo, tâm lý nhất định sẽ xem thường chúng ta, nhất định sẽ chỉ mang theo vài người bên cạnh, chuyện này đối với chúng ta mà nói, chính là một cái cơ hội ngàn năm có một!”

Tên tiểu đệ kia vội vàng đem kế hoạch của mình ra kể lại rõ ràng chi tiết.

Quan Trữ nghe thấy hấn nói như vậy tâm lý cũng có chút lay động, đây đích xác là cơ hội không tệ. Có thể nhân cơ hội này đem con điểm Ngân Hồ kia cùng thủ hạ của nó bắt hết một lưới, nếu như vậy, Thất Long bang của mình có thể chuyển bại thành thắng, hoàn toàn chiếm lĩnh địa bàn của Ngân Hồ bang, làm cho Thất Long bang của mình chính thức trở thành một bang phái cường đại thật sự, làm như vậy mặc dù có điểm mạo hiểm, nhưng đáng giá thử một lần, dù sao hiện tại Thất Long bang của mình tổn thất thảm trọng, không thể cùng Ngân Hồ bang đối cứng.

“Uh, chủ ý này của tiểu tư người mặc dù có chút ngu ngốc, bắt quá cũng là một biện pháp tốt!”

Quan Trữ vuốt ve cằm của mình, khẽ gật đầu.

Tên tiểu đệ kia thiếu chút nữa hộc máu, nếu như ngài nói chủ ý này ngu ngốc, có thể không cần, chỉ là lời này khẳng định không dám nói.

“Tốt lắm, mày dẫn người của chúng ta, bao vây xung quanh nhà hàng Hải Loan xem xét tình huống một chút, sau đó buổi sáng ngày mai trước nhà hàng, an bài qua đó 100 huynh đệ, mai phục xung quanh, chỉ cần con nhỏ Ngân Hồ kia dám tiến vào, chúng ta liền cho bọn nó hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, hắc hắc, bọn chúng không rất đắc ý, rất kiêu ngạo sao? Tao lần này sẽ cho bọn nó biết sự lợi hại của Thất Long bang tao!”

Quan Trữ tàn nhẫn nói”

“Vâng! Đại ca!” Tên tiểu đệ kia vội vàng lên tiếng. Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm ngày thứ hai, Quan Trữ sau khi dùng qua bữa ăn sáng, liền từ trong Thất Long bang chọn ra 20 tên tiểu đệ khôn khéo, đi theo mình, ngồi lên xe, chạy đến nhà hàng Hải Loan, mà buổi tối hôm qua hấn đã cho tên tiểu đệ đưa ra chủ ý này, âm thầm phái ra 100 tên bang chúng, mai phục bốn phía xung quanh nhà hàng, chờ bọn Ngân Hồ đến.

Nhưng ai biết được đám người Quan Trữ cứ như vậy ngồi chờ hơn nhiều giờ, từ 8h30-10h, nhưng không thấy người của Ngân Hồ bang xuất hiện, điều này làm cho hấn kinh ngạc không thôi, ngồi ở chỗ này, phẫn phất như nổi điên vậy, vỗ bàn một cái, tức giận kêu lên:” Đám Ngân Hồ bang này đúng là không nói đạo nghĩa? Nếu mời chúng ta đến đây, tại sao còn không tới gặp mặt? Đáng chết, nếu bọn chúng đến, tao nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình.”

“Đại ca, chẳng lẽ bọn họ biết kế hoạch của chúng ta, nên không dám tới?”

Một tên tiểu đệ thử dò hỏi.

Quan Trữ khề nhú mày, lạnh lùng nói:” Buổi tối ngày hôm qua chúng ta mới nghĩ ra kế hoạch, bọn chúng làm sao có thể biết được? Bất qua nói thế nào đi nữa, con tiện nữ Ngân Hồ kia nếu đã dám mời chúng ta tới nơi này, khẳng định có 100% nắm chắc, nhưng nàng tại sao lại lật lòng? Mặc kệ, chúng ta đi về trước, lần này Thất Long bang chúng ta nhất định phải nghĩ ra biện pháp thập toàn thập mỹ, hoàn toàn tiêu diệt Ngân Hồ bang!”

Hắn nhìn thấy cạm bẫy mà bản thân sắp xếp thất bại, trong lòng buồn bực không nói nên lời! Không thể không đứng dậy, mang theo những người này chuẩn bị rời khỏi nhà hàng này.

“Quan ca, ngài không ăn một chút gì sao? Nhà hàng chúng tôi có rất nhiều món ăn đặc sắc.”

Ông chủ nhà hàng ân cần dò hỏi.

“Để khi khác, lão tử không có nhiều thời gian lãng phí như vậy!”

Quan Trữ rất không thoải mái quát lên.

Hắn vừa mới đi ra khỏi nhà hàng, đang chuẩn bị ngồi vào trong xe, lại nghe thấy điện thoại của mình vang lên, hắn vội vàng móc điện thoại ra, ai biết được bên kia lại truyền đến từng đợt âm thanh dồn dập:” Đại ca, việc lớn không tốt, Ngân Hồ bang đánh vào bên trong bãi của chúng ta, bọn em...bọn em không ngăn cản được!”

Quan Trữ nghe được những lời này, cảm giác cả đầu nổ ầm ầm một tiếng, hoàn toàn nổ tung.

Ngân Hồ bang dĩ nhiên nhân cơ hội này đánh lên bãi của mình? Chuyện này quả thực làm cho hắn bất ngờ, khinh hĩ hồi lâu không nói nên câu nào.

“Bọn em...bọn em là bán bar Lam Thiên, bọn họ...bọn họ có sáu bảy mươi người, nhân số của chúng ta quá ít, căn bản không phải đối thủ của bọn họ, cứu mạng, a...”

Từ bên kia điện thoại truyền đến những âm thanh thảm thiết của đám tiểu đệ, ngay sau đó không còn âm thanh gì.

“Đại ca, phát sinh chuyện gì sao?” Mấy tên tiểu đệ bên cạnh Quan Trữ nhìn thấy chuyện không ổn, vội vàng dò hỏi.

“Mẹ kiếp, chó chết, Ngân Hồ bang dĩ nhiên đánh lên bãi của chúng ta, thật sự là đáng chết, nhanh tập hợp mọi người, chạy tới quán bar Lam Thiên, nếu ai chậm trễ xử theo bang quy!”

Quan Trữ điên cuồng gào thét lên. Dưới sự đốc lĩnh của hắn, 100 tên bang chúng đang mai phục xung quanh nhà hàng Hải Loan còn không biết chuyện gì phát sinh, mơ mơ màng màng trở lại trong xe, trùng trùng điệp điệp chạy về phía quán bar Lam Thiên.

“Đám cẩu tạp chủng Ngân Hồ bang, nhanh lăn ra đây cho tao, hôm nay tao phải quyết thắng bại mới chúng mày!”

Quan Trữ tay nắm đao, dẫn theo hơn 100 bang chúng, đặng đặng sát khí lao vào bên trong quán bar Lam Thiên, lớn tiếng hét lên.

Nhưng cả quán bar Lam Thiên chỉ có mấy người nhân viên quét dọn vệ sinh, những người khác lại không có một người nào, hơn nữa bọn họ nhìn thấy những người này lao vào, vội vàng kêu lên:” Quan ca, mới vừa rồi Ngân Hồ bang giết vào nơi này, đem mọi người của anh giết sạch, sau đó chạy đi!”

“Gi? Chạy? Đáng chết!”

Quan Trữ thiếu chút nữa hộc máu.

Vào lúc này điện thoại của hắn một lần nữa vang lên, hắn vội vàng nghe, bên kia lại truyền đến một âm thanh vội vàng:” Đại ca, chuyện không hay, người của Ngân Hồ bang giết tới đây, người của bọn chúng nhiều lắm, chúng em không thể ngăn cản được, bọn em là câu lạc bộ Tứ Hải Thiên, thỉnh cầu trợ giúp.” Bên kia không ngừng vang lên từng tiếng chém giết cùng tiếng kêu thảm thiết, tràng diện có vẻ vô cùng thảm thiết.

“Gi? Mẹ kiếp, người đâu, theo tao đi!” Quan Trữ lớn tiếng kêu lên.

456. Chương 458: Sức Mạnh Của Tiền Tài.

Quan Trữ dẫn theo hơn 100 tên bang chúng bên cạnh mình lần nữa chạy tới bãi kia, ai biết được tình huống lại giống như đúc với quán bar Lam Thiên, chờ khi bọn họ chạy tới, đám người Ngân Hồ bang đã chạy sạch sẽ, hơn nữa hơn 20 tên bang chúng của mình toàn bộ bị chém trọng thương, nằm trong vũng máu, đang hấp hối, làm cho hắn nổi trận lôi đình, đem trên dưới Ngân Hồ bang chửi mắng mấy vạn lần. Nhưng ngay lúc hắn vừa mới mắng được mấy câu, điện thoại lại một lần nữa vang lên, lại có một bãi khác gọi điện thoại cầu cứu, làm cho hắn lại không thể không vội vàng chạy qua đó.

Cả một buổi sáng, có thể nói là Quan Trữ dẫn theo hơn 100 tên bang chúng chạy bốn ba xung quanh, liên tục chạy tới ba bốn cái bãi, nhưng mà bản thân đều vừa mới chạy tới, Ngân Hồ bang đã vừa vặn rút lui, làm cho hắn ngay cả một bóng người cũng không có nhìn thấy, làm cho hắn nổi trận lôi đình, nhưng mà không có ai để mà phát tiết, nội tâm ghen ghét không thôi.

Thời gian một buổi sáng này, Thất Long bang lại tổn thất 40-50 tên bang chúng, đối với tình cảnh không mấy lạc quan của Thất Long bang lúc này mà nói, không thể nghi ngờ chính là tuyết trong đêm sương, mà hắn đến nay cũng không rõ, bản thân rõ ràng đối mặt với Ngân Hồ bang là chiếm ưu thế tuyệt đối, nhưng tại sao chỉ trong một đêm liền phát sinh tình huống tương phản? Hơn nữa nghe nói đại tỷ Ngân Hồ bang Ngân Hồ bản lãnh cũng không phải rất xuất chúng, tại sao có thể tính kế mình khắp nơi như vậy?

Quan Trữ vừa mới mang theo người của mình trở lại tổng bộ của mình, còn chưa kịp ngồi yên, thì lại nghe được một tin tức làm cho người ta sợ hãi không thôi, chính là ba cái bãi của Thất Long bang, toàn bộ đều nằm trong tay Ngân Hồ bang, điều này làm cho hắn thiếu chút nữa đập đầu xuống đất.

Thất Long bang của mình cũng chỉ có bốn cái bãi, hiện tại bị người ta cướp mất ba bãi, vậy chẳng phải nói Thất Long bang mình đã đại họa lâm đầu sao? Hắn cắn chặt hàm răng, hung tợn kêu lên:” Người đâu, hiện tại chúng ta phải cùng Ngân Hồ bang giải quyết mọi chuyện, cho dù toàn quân bị diệt, tao cũng muốn cho Ngân Hồ bang biết, Thất Long bang chúng ta không phải dễ bị khi dễ như vậy!”

Đám tiểu đệ phía dưới cũng bị Ngân Hồ bang làm cho lấn qua lấn lại, nên cũng tức giận không thôi, đều lớn tiếng hét lên:” Đại ca, chúng tôi tình nguyện đi theo người, cùng Ngân Hồ bang quyết chiến sinh tử, để cho bọn chúng biết sự lợi hại của Thất Long bang chúng ta!”

Theo lý mà nói, Quan Trữ bình thường sẽ không làm ra chuyện liều lĩnh như vậy, dù sao thời gian hắn thành lập ra Thất Long bang so với Ngân Hồ thành lập Ngân Hồ bang sớm hơn rất nhiều, hiển nhiên là phải già dặn hơn nhiều, nhưng hiện tại bị Ngân Hồ bang lấn qua lấn lại mấy lần, lại nhìn bang phái người ta không ngừng lớn mạnh, mà Thất Long bang của mình lại kịch liệt thiệt hại, bãi cũng bị người ta cướp mất ba cái, nếu như không biểu hiện ra một chút, sợ rằng 100 tên tiểu đệ phía dưới sẽ không cam lòng, là có biến sự.

Quan Trữ ra lệnh chính là lệnh cao nhất của Thất Long bang, cho nên sau khi hắn phát ra lệnh này, sau đó 123 người Thất Long bang cùng tập hợp một chỗ, mỗi một người tiểu đệ tinh thần đều đầy đủ.

Tin tưởng mười phần, trong tay đều nắm chặt một thanh đao sáng loáng, đao quang sắc bén vô cùng, đằng đằng sát khí tràn ngập cả đại sảnh.

Quan Trữ nhìn những tiểu đệ này, trong lòng cũng có chút hài lòng, dù sao lòng người chính là lực lượng quyết định thắng lợi của mỗi trận chiến, nếu như lòng người rung chuyển bất an, vậy cho dù có nhiều người hơn nữa, cũng không làm ra được cái gì. Hắn rất rõ ràng chuyện này, cất cao giọng nói:” Mọi người cũng biết ta triệu tập mọi người tới là có ý gì, đó chính là Thất Long bang chúng ta muốn tấn công Ngân Hồ bang, để cho bọn Ngân Hồ bang trong vòng một ngày, hoàn toàn biến mất tại Bắc thành!”

“Tiêu diệt Ngân Hồ bang, tiêu diệt Ngân Hồ bang!”

Tất cả đám tiểu đệ đều giơ đao lên, cùng hét lên một tiếng.

Quan Trữ hài lòng gật đầu, giơ hai tay lên, khẽ dè xuống:” Kỳ thật mọi người cũng không cần lo lắng, tổng bộ Ngân Hồ bang chỉ có 300 người, trải qua buổi tối hôm qua cùng sáng nay liên tục chém giết, nhân số

khẳng định tổn thất rất nhiều, cho dù bang chúng không bị thương, cũng khẳng định thể lực tiêu hao quá độ, mà chúng ta tinh thần đều đang dư thừa, tinh lực tràn đầy, cho nên Thất Long bang chúng ta lần này chắc chắn toàn thắng!”

“Đại ca anh minh, đại ca anh minh!”

Tất cả tiểu đệ ở đây hoan hô hò hét.

Quan Trữ lại chuẩn bị nói ra một ít lời cổ vũ lòng người, nhưng lại nhìn thấy một tiểu đệ bên cạnh sau khi điện thoại vang lên, người này sau khi nghe điện, sắc mặt đột nhiên vô cùng khó coi, điều này làm cho nội tâm hắn rất khó chịu, tao đang ở chỗ này cố động nhân tâm, mà lại ở đó mà nghe điện thoại, còn bày ra bộ mặt chết người, chẳng lẽ cho rằng Thất Long bang tao sẽ bị bại bởi Ngân Hồ bang nhỏ bé đó sao? Sắc mặt hắn trầm xuống.” A Anh, chuyện gì phát sinh? Sắc mặt của mày rất khó coi!”

Tên tiểu đệ kia sắc mặt trắng bệch, khẽ ngẩng đầu lên, nhìn Quan Trữ một cái, thấp giọng nói:” Đại ca, việc lớn không tốt!”

“Cái gì gọi là việc lớn không tốt? Chúng ta hiện tại đã chuẩn bị cấp cho Ngân Hồ bang một kích trí mạng, mà nếu ở chỗ này đầu độc nhân tâm, cẩn thận tao dùng bang quy xử lý!”

Quan Trữ thiếu chút nữa tức hộc máu, cái gì gọi là đã xảy ra chuyện? Chẳng lẽ đã biết thật sự cứ như vậy không chịu nổi một kích sao? Nếu không hiện tại cứ dương mắt ra mà chờ, sợ rằng sớm đã cho hắn một cái tát.

“Không phải, đại ca, là...là Ngân Hồ bang hướng tới toàn bộ tất cả hắc đạo phát ra một lệnh.”

Cả người A Anh đều run lên, phảng phất như lá trong gió vậy.

“Cái gì? Có liên quan tới Ngân Hồ bang? Con điểm kia nói cái gì?” Quan Trữ mơ hồ cảm giác chuyện này không tốt.

“Nó nói, nếu như ai có thể lấy được mạng của đại ca, nàng sẽ thưởng 100 vạn nhân dân tệ, nếu như là người bên trong Thất Long bang chúng ta thì sẽ thưởng thêm 50 vạn nhân dân tệ, cũng chính là 150 vạn nhân dân tệ!”

A Anh gian nan nuốt một ngụm nước miếng, khó khăn nói ra những lời này, hắn vừa nói ra những lời này, toàn trường đột nhiên xôn xoa lên. Tất cả tiểu đệ đều cảm giác được trước mặt toàn là ao, nước miếng cũng thiếu chút nữa chảy ra, 150 vạn nhân dân tệ? Nếu như bản thân cố gắng buôn bán, sợ rằng cả đời cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy. Tục ngữ nói rất đúng, có trọng thưởng, tất có dũng phu.

Lâm Bắc Phàm nói cho Ngân Hồ biện pháp này chính là hoàn toàn làm tan rã thể lực bên trong Thất Long bang, để cho bọn họ phát sinh nội loạn, đối với việc Ngân Hồ bang tiến thêm một bước cướp lấy địa bàn của Thất Long bang có tác dụng rất trọng yếu, hơn nữa tất cả đều như lời Quan Trữ nói, từ buổi tối hôm qua đến bây giờ, Ngân Hồ bang mặc dù dưới kế hoạch của Lâm Bắc Phàm không ngừng giành thắng lợi, đem Thất Long bang giết cho hôn thiên địa ám, tổn thất thảm trọng, nhưng mà bọn họ cũng có tổn thất không nhỏ, con số tử vong vượt qua ba bốn mươi người, hơn năm sáu mươi người bị thương, hiện tại cũng chỉ còn hơn 200 người, đồng thời bọn họ đều rất bận rộn, trên phương diện thể lực cùng tinh thần đề tiêu hao nghiêm trọng, nếu như hiện tại Thất Long bang liều mạng, đích xác gặp phải kết cục lưỡng bại câu thương.

Bên trong điện thoại Lâm Bắc Phàm nói cho Ngân Hồ chính là, đừng sợ tổn nhiều tiền, chỉ cần bên trong Thất Long bang phát sinh phản loạn, nội loạn, cho dù tổn 100 vạn, cũng phải làm. Hắn tin tưởng dưới tiền thưởng nhiều như vậy, cho dù Quan Trữ không bị giết chết, cũng sẽ làm cho mỗi người trong Thất Long bang cảm thấy bất an, ai cũng không tin người nào.

Quan Trữ sắc mặt giận đến đỏ lên, tức giận kêu lên:” Mẹ kiếp, con điểm Ngân Hồ dám sử dụng thủ đoạn này, tao...tao không thể không cho nàng một đao, bọn mày nhìn cái gì đó? Thằng nào dùng ánh mắt đó nhìn tao, lão tử liền phê nó!”

Hắn mơ hồ cảm giác được đám tiểu đệ xung quanh nhìn mình bằng ánh mắt rất mập mờ, phảng phất như nhìn thấy một mỹ nữ trần truồng vậy, cả người không nhịn được run lên, cả người đều là nổi da gà, nội tâm

cũng âm thầm lưu ý xung quanh.

“Đại ca, chúng tôi sẽ không bị con đàn bà Ngân Hồ kia đầu độc đâu, chúng tôi đối với người tuyệt đối trung tâm!”

A Anh nói ra lời thề sắt son, còn vỗ mạnh vào ngực của mình, tỏ vẻ bản thân rất trung thành.

Nhưng ánh mắt của Quan Trữ vừa chuyển, đối với lời nói của đối phương, từ chối cho ý kiến, nếu như lời hứa có thể thực hiện, vậy trên thế giới sẽ không có người xấu. Hắn cảm, giác được phía sau lưng lạnh vù vù, dường như có một cổ sát khí phóng về phía mình, hắn vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng lại nhìn thấy là vài người đi theo mình thời gian dài nhất, mà vài người bọn họ cũng kinh ngạc nhìn hắn, không biết hắn tại sao đột nhiên quay lại nhìn mình, tất cả đều sờ sờ đầu, về mặt mơ hồ.

150 vạn, đủ để làm cho một cái bang phái trong nháy mắt sụp đổ.

Quan Trữ cảm thấy được những người xung quanh này đều muốn giết mình, để đổi lấy 150 vạn tiền thường kia, trong lòng không có lúc nào không duy trì 200% cẩn thận, ngay cả A Anh thân tín bên cạnh, cũng đều ở cách xa ngoài bốn thước, sợ bọn họ đột nhiên bạo động, một đao kết liễu mình.

“Đại ca, anh yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không vì mấy đồng tiền này mà ám hại anh!” Mấy tên thân tín kia làm sao không nhìn ra Quan Trữ đang cảnh giác đối với bọn họ, đều cuống quýt hô to.

“Hắc hắc, tao biết bọn mày đối với tao rất tốt!” Trên mặt Quan Trữ lộ ra nụ cười sáng lạn, nhưng vẫn lùi về sau vài bước.

Ngay vào lúc này, điện thoại di động của A Anh lại đột nhiên vang lên, hắn tức giận móc ra nghe, kêu lên:” Alo!”

Ai biết được bên kia nói câu gì, làm cho sắc mặt hắn trong nháy mắt trắng bệch, phảng phất như tờ giấy vậy, cả người không ngừng run rẩy, phảng phất như là thu trong gió vậy, thiếu chút nữa té trên mặt đất.

“A Anh, mày làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì?” Một gã thân tín có quan hệ không tệ với hắn vội vàng đỡ hắn, về mặt kinh ngạc hỏi.

A Anh run giọng kêu lên:” Ngân Hồ...Ngân Hồ...cô ta...cô ta điên rồi!”

“Cái gì? Chẳng lẽ cô ta lại làm ra chuyện gì?” Tên tiểu đệ kia về mặt ngạc nhiên nói.

“Nó...nó cũng ra ám sát lệnh với vài người chúng ta, nói nếu như ai có thể giết được một trong mấy người thân tín chúng ta, thưởng 50 vạn, nếu như...” A Anh vừa mới nói tới đây, vội vàng ngậm miệng nói, về mặt cảnh giác nhìn tiểu đệ khác, phảng phất như cảm giác được tử thần đang đi từng bước tới bên cạnh mình vậy.

Những tên thân tín đi theo Quan Trữ trong thời gian dài nhất sắc mặt đều đột biến, làm sao không biết được ý tứ trong lời nói của hắn? Nếu như là người ngoài giết bọn họ thưởng 50 vạn, nếu như là người trong bang, tiền thưởng có thể sẽ tăng, bọn họ cũng cảm giác được sống lưng lạnh lạnh, phảng phất như rơi vào trong hầm băng vậy, khí lạnh truyền từ dưới bàn chân lên đến trên đỉnh đầu, ánh mắt nhìn tiểu đệ khác đều có vài phần sợ hãi cùng đề phòng.

Quan Trữ rốt cuộc cũng cảm nhận được kế hoạch âm hiểm này của Ngân Hồ, cái này không thể nghi ngờ chính là làm cho cả Thất Long bang đều khủng hoảng, cùng hoài nghi lẫn nhau, khó có thể chống lại Ngân Hồ bang. Quan Trữ liền lớn tiếng nói với bang chúng:” Mọi người không nên nghe những lời đồn này, Ngân Hồ bang chỉ là một bang phái có 300 người, làm sao có thể có nhiều tiền như vậy? Mục đích của bọn họ rất đơn giản, chính là muốn phân hóa chúng ta, lần này ta cho mọi người mỗi người một vạn, chỉ cần chúng ta đánh hạ Ngân Hồ bang, mỗi người có tiền thưởng gấp bội!”

Hắn bình thường không nỡ dùng nhiều tiền như vậy, nhưng hiện tại tình thế nguy cấp, không thể không dùng tiền đến thu mua lòng người, nhưng mà một người một vạn, hơn 100 người chính là hơn 100 vạn, cũng làm cho hắn đau lòng chết đi được.

Tất cả bang chúng đều kêu lên:” Đại ca vạn tuế, đại ca vạn tuế!” Khóe miệng Quan Trữ có chút co quắp, vạn tuế? Ta chỉ cần có thể sống tới 60-70 tuổi, là đã thỏa mãn, hy vọng các người không nên tham tiền, lên

lút cho tao một đao.

457. Chương 459: Diên Cuồng Chém Giết.

Số tiền này của Quan Trữ hiệu quả đích xác không tệ, tạm thời có thể hóa giả một chút nguy cơ cho Thất Long bang, nhưng đây chỉ là tạm thời, dù sao một vạn cùng 150 vạn so sánh với nhau, quả thật là chênh lệch cách biệt một trời một vực, nếu như có thể có cơ hội giết chết hắn, vậy thì sẽ có được 150 vạn, cho dù mỗi này ăn chơi, sợ rằng cả đời cũng tiêu không hết, hơn nữa cho dù khôn có cơ hội giết chết Quan Trữ, vậy mấy người bọn A Anh? Bọn họ công phu cho dù cao tới đâu, có thể chống đỡ được 6-7 tiểu đệ đồng thời tấn công sao? Chỉ cần muốn giết chết một người bọn họ, chính là 50 vạn nhân dân tệ, cho dù sáu bảy tiểu đệ chia ra bình quân mỗi người cũng có thể kiếm được 6-7 vạn, cái này đối với tiểu đệ bình thường mà nói, là một số tiền khá lớn.

Quan Trữ thật vất vả lắm mới trấn an được hơn 100 tên tiểu đệ, ai biết được câu sau mà A Anh vừa rồi không có nói ra đã lấy tốc độ nhanh nhất truyền khắp cả Bắc thành, điều này làm cho bảy người bọn A Anh mặt mày đều xám trắng, thiếu chút nữa đập đầu chết.

Nếu như người bên ngoài giết chết một trong bảy người bọn A Anh, tiền thưởng là 50 vạn, nếu như là tiểu đệ trong Thất Long bang thì thưởng thêm 30 vạn, cũng chính là 80 vạn nhân dân tệ.

Ánh mắt 100 tên tiểu đệ này nhìn bảy người bọn A Anh đều đầy ám muội, phảng phất như sói đói gặp cừ non vậy.

Nếu như trước mặt có một người, chỉ cần giết chết hắn, có thể kiếm được 10 vạn, người còn có thể đi liều mạng đối phó khác bang phái sao? Càng không cần phải nói giết chết người trước mặt này tỷ lệ là 80%, mà đối phó với bang phái khác tỷ lệ thủ thắng chỉ có 20%, dưới tình huống như vậy, cũng đủ làm cho mỗi người đều trở nên điên cuồng.

“Bọn mày, bọn mày...” Quan Trữ cảm nhận được đám bang chúng này đều mặt đỏ tới mang tai, thở hổn hển, ánh mắt đỏ hồng lên, làm sao không biết được bọn chúng nghĩ gì, hắn tức giận kêu lên:” Chẳng lẽ chúng mày muốn làm phản sao? Không nên quên, bọn mày là người của Thất Long bang.”

“Đại ca, chúng tôi vĩnh viễn sẽ không phản bội Thất Long bang!”

Một gã tiểu đệ gần 20 tuổi giơ thanh đao trong tay, lớn tiếng kêu lên:” Ngân Hồ bang đúng là coi thường chúng ta, chúng ta sinh là người của Thất Long bang, chết là quỷ Thất Long bang, loại kẻ sách ly gián này của bọn họ đối với chúng ta không có tác dụng gì, lần này chúng ta sẽ cho bọn họ biết trước mặt Thất Long bang chúng ta, bất cứ tiền tài gì đều không có bất cứ tác dụng gì!”

Quan Trữ nghe thấy những lời này rất là cảm động, đây là tiểu đệ tốt cỡ nào chứ, đối mặt với sự mê hoặc của 150 vạn, cũng có thể nói ra những lời như thế này, xem ra bên trong Thất Long bang của mình đúng là nhân tài đông đúc, không thể coi thường. Hắn bước đi tới trước mặt tên tiểu đệ kia, vẻ mặt hòa ái cười nói:” Mày tên gì? Tập nhất định phải thưởng cho mày!”

“Đại ca, em gọi là Đặng Thụy!”

Tên tiểu đệ kia vội vàng gật đầu nói.

“Tốt, Đặng Thụy, tao nhờ kỹ mày, chờ khi chúng ta tiêu diệt Ngân Hồ bang, tao chắc chắn sẽ thưởng cho mày thật lớn!” Quan Trữ cười nói.

“Đại ca, tôi cảm thấy anh hiện tại thưởng cho tôi mới là tốt nhất!” Trên mặt Đặng Thụy lộ ra một ánh mắt cổ quái.

“Mày nói cái gì? Mày có ý gì?” Quan Trữ sắc mặt đột nhiên, cau mày nói.

“Tôi nói là, anh có thể chết đi được rồi!” Mỉm cười rồi vẻ mặt Đặng Thụy còn đang ôn hòa đột nhiên biến đổi, dùng hết sức lực toàn thân, tay phải giơ đao hướng về phía trước ngực Quan Trữ hung hăng bổ tới.

Quan Trữ sắc mặt đại biến, thất thanh kêu lên:” Đặng Thụy, mày...mày...mày...” Hắn dù sao cũng là xuất thân từ đả thủ, vội vàng nghiêng người tránh, nhưng giữa hai người chỉ cách nhau có hai thước, hắn không có khả năng tránh được hoàn toàn, chỉ cảm thấy phía bên nách trái của mình truyền đến từng cơn đau kịch liệt, dưới nách trái bị đôi phương hung hăng bổ một đao dài hơn một thước, máu tươi chảy ra như suối, vùng vẫy khắp nơi, thiếu chút nữa chặt đứt cánh tay trái của hắn xuống.

“Mẹ kiếp, mày muốn phản bội Thất Long bang?” Tay phải Quan Trữ ôm lấy vết thương, liên tục lui về phía sau hai bước, lớn tiếng kêu lên.

“Chúng tôi không muốn phản bội Thất Long bang, nhưng tôi chỉ muốn có một cuộc sống tốt hơn, 150 vạn, đủ để lão tử tiêu diêu cả đời!”

Hai mắt Đặng Thụy đỏ bừng lên, hướng về phía mấy tên bang chúng khác lớn tiếng kêu lên:” Các huynh đệ, đây chính là cơ hội tốt, nếu ai cũng cho hắn một đao, tao chia cho nó 10 vạn!” Lời của hắn vừa ra khỏi miệng, toàn trường một mảnh xôn xao.

Tất cả bang chúng vốn cũng không có can đảm như vậy, nhưng một khi có người dẫn đầu, mỗi người đều cảm giác được như huyết mạch trong cơ thể mình trong nháy mắt sôi trào lên vậy, hô hấp cũng trở nên dồn dập, không biết người nào dẫn đầu hô lên một tiếng, tất cả mọi người đều hô theo, hướng về tám người Quan Trữ, A Anh lao tới, đao quang sáng loáng giờ lên cao.

Quan Trữ nhìn thấy một màn này, bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, run giọng kêu lên:” Bọn mày...bọn mày...”

Những lời này của hắn còn chưa nói xong, đã có hai tên tiểu đệ lao tới, hai thanh đao sáng loáng hướng về phía ngực cùng tiểu phúc của hắn hung hăng đâm một cái, làm hắn sợ phải xoay người hướng phía sau chạy đi.

100 tên bang chúng này bình thường đối với Quan Trữ cũng không có nhiều trung tâm lắm, dù sao gia nhập Thất Long bang cũng chỉ là vì miếng cơm manh áo, nếu như lúc bình thường, bọn họ cũng không dám làm chuyện này với Quan Trữ, nhưng Thất Long bang liên tục thảm bại, Nhạc Bình bị giết, 500 người ban đầu chỉ còn lại có 120 người, khiến cho tinh thần mỗi người suy sụp, phát sinh chuyện như vậy cũng có thể lý giải, dù sao mỗi người cũng không muốn vì cái bang phái đã rách nát không chịu nổi này bán mạng, ngược lại muốn kiếm tiền từ trên mấy người này.

Tám người bọn Quan Trữ cùng A Anh có công phu không kém, bình thường cũng dám đánh dám giết, nhưng hiện tại bọn họ có thể đánh có thể giết sao, làm sao có thể là đối thủ của hơn 100 người? Hơn nữa những bang chúng bình thường này cũng giết đỏ cả mắt rồi, phảng phất như liều mạng vậy, hận không thể một hơi giết chết tám người bọn họ, tám người bọn họ chưa kiên trì được 10’ đã có bốn người bị mười mấy tên bang chúng chém nát thành thịt, ngã vào trong vũng máu, mà Quan Trữ cùng ba người khác mặc dù không có mất mạng ngay tại chỗ, nhưng cũng đầy vết thương, tình huống vô cùng nguy hiểm.

“Bọn mày, bọn mày đây là phản loạn, Quan Trữ tao không phục!”

Quan Trữ lớn tiếng hét lên, nhưng trên đầu đã có sáu tiểu đệ giơ đao chém xuống, làm cho hắn không thể giơ đao trong tay lên đỡ, ra sức ngăn cản, nhưng hắn một người làm sao có khí lực lớn hơn sáu người? Hắn chỉ cảm thấy được hồ khẩu từng đợt tê dại, đao trong tay thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, mà hắn cũng bị chấn cho liên tục lùi về phía sau vài bước, thiếu chút nữa ngã trên mặt đất, vô cùng mệt mỏi.

“Đi chết đi!”

Một gã tiểu đệ thừa dịp cho hắn một cước, Quan Trữ rốt cuộc cũng kiên trì không được, cả người văng lên tiếng cô cô lao về phía sau, tiếng chút nữa đập đầu vào tường, nhưng hắn còn chưa kịp đứng dậy, lại có hơn 10 tên bang chúng hướng về phía đầu hắn đánh tới, dọa cho hắn co người lại, phảng phất như trái bóng thịt vậy, hướng về phía trước lao lên.

Cả đại sảnh lâm vào một mảnh hỗn loạn, chém giết cùng tiếng kêu thảm thiết không ngừng lan tràn ra, vang vọng cả tận trời.

Lúc Ngân Hồ đại lĩnh hơn 100 tên bang chúng Ngân Hồ bang trùng trùng điệp điệp giết tới, đã nhìn thấy một màn như thế này, nàng cùng A Cường, A Long, A Bưu cả đám người đều âm thầm lấy làm kinh hãi.

Chẳng lẽ đây là sức mạnh của tiền tài?

Lúc nàng nhận được lệnh của Lâm Bắc Phàm, cho rằng có thể mang đến cho Thất Long bang một ít thương tổn, trợ giúp cho Ngân Hồ bang của mình, nhưng ai biết được dĩ nhiên lại làm cho cả Thất Long bang rơi vào tình trạng hỗn chiến, cái này không thể nghi ngờ làm một chuyện tốt giúp cho Ngân Hồ bang dễ dàng tiêu diệt bọn họ.

Nàng nhìn thấy trong ánh mắt của ba người kia cũng toát ra vẻ sợ hãi.

Lâm Bắc Phàm quả nhiên là một kỳ nhân, đối phương không có tham dự vào chuyện này, nhưng đem từng bước bố trí gọn gàng ngăn nắp, còn làm cho Ngân Hồ bang bị vây trong tình thế xấu trong nháy mắt liền thay đổi tình thế, nhất cử có thể phá hoại Thất Long bang thành như thế này, quả thực là một nhân vật thần thông quảng đại.

Trong Tam Quốc Diễn Nghĩa có Chư Cát Lượng có thể trừ tính thiên lý, trong khi phát tay có thể làm cho địch nhân phi yến hội diệt, nhưng đây chỉ là nhân vật trong tiểu thuyết, nhưng Lâm Bắc Phàm lại là một người trong đời thực, nhưng lại có thể làm được chuyện này, làm cho nội tâm bọn họ bội phục không thôi, vừa là kính sợ, trong lòng âm thầm thề, sau này tuyệt đối không cùng Hồ Điệp Bang phát sinh tranh chấp gì.

A Long liên tục lau mồ hôi lạnh trên trán, lẩm bẩm nói:” Đúng là độc, Lâm lão đại quả nhiên rất cao, xem ra chúng ta cơ hồ không cần phí người nào, có thể làm cho Thất Long bang tự giết lẫn nhau, cái này quả thật là độc.

“Vô độc bất tượng phu, Lâm lão đại, tôi bội phục anh!”

A Bưu đôn hậu nở nụ cười.

Ngân Hồ nhìn thấy trong đại sảnh hỗn loạn không chịu nổi, nhưng bởi vì bốn người bọn Quan Trữ cùng A Anh võ công không kém, cho nên trong khoảng thời gian ngắn những bang chúng này khó có thể giết được bọn họ, cho nên khoe miệng của nàng nhếch lên, lộ ra một hình cong mé người:” Mọi người Thất Long bang nghe đây, hiện tại gia tăng tiền thưởng, nếu ai giết chết Quan Trữ, tiền thưởng biến thành 200 vạn, còn bọn người A Anh, tiền thưởng tăng 100 vạn, Ngân Hồ ta nói ra, như bát nước đổ đi, tuyệt đối sẽ không đổi ý!”

Nàng từ trong túi lấy ra bảy tám tờ chi phiếu, hướng về phía bọn họ lo vẫy vẫy hai cái:” Số tiền lớn như thế này, cũng không biết ai có thể có được nó!”

“Gi? Ngân Hồ, bọn mày vào lúc nào?”

Quan Trữ nhìn thấy bọn người Ngân Hồ đã bao vây nơi này bị dọa cho hồn phi phách tán, âm thanh cũng trở nên run rẩy.

“Chúng ta? Vừa mới tới!”

Trên mặt Ngân Hồ xuất hiện một nụ cười sáng lạn.

“Ngân Hồ, mày...mày điên rồi, Quan Trữ tao có thành quỷ cũng không bỏ qua cho mày!”

Quan Trữ lớn tiếng kêu lên.

Nụ cười trên mặt Ngân Hồ dần dần thu liễm lại, cười lạnh nói:” Mày hiện tại còn sống, tao cũng không sợ mày, mày chết đi rồi, tao sẽ sợ mày sao? Ai muốn số tiền này, thì mau giết bọn họ cho tao!”

Những bang chúng Thất Long bang bình thường nghe được tiền thưởng gia tăng, cả đám người này hai mắt đều đỏ như máu, nhìn đám người Quan Trữ, phảng phất như thấy thịt dê nướng vậy, tất cả đều điên cuồng lao lên, ánh đao chói mắt lóe lên, làm cho cảm đại sảnh chém giết càng thêm thảm thiết.

10’ sau, bốn người Quan Trữ cùng A Anh đều bị trúng đao, bỏ mình ngã xuống đất.

Trên người mỗi người bọn họ đều có ít nhất mười mấy vết đao, thoạt nhìn vô cùng kinh khủng, mà Quan Trữ lại càng đáng sợ, trên người đã trúng 40 vết đao, cơ hồ muốn đem hán băm thành tương, mà 100 tên bang chúng này cũng tổn thất rất lớn, 15 người chết, hơn 30 người bị thương, chỉ còn lại 50 mấy người.

Ngân Hồ ném chi phiếu trong tay về phía bọn họ, cười nói:” Tất cả điền đều ở trong, mật mã mỗi tờ đều là 123456, tiền người nào, thì mau mau đi lĩnh đi!”

Nàng dẫn theo người của mình, xoay người hướng phái sau rời đi.

“Chi phiếu này là của tao!” “Chi phiếu này là của tao!” “Chi phiếu này là của tao!” Cả đám bang chúng nhìn thấy những tờ chi phiếu này, dường như cũng nổi điên lên lao tới, nhưng tổng cộng chỉ có 8 tờ chi phiếu, mà bọn họ có tới hơn 80 người, làm sao có thể chia đây? Một lần nữa lại phát sinh một lần đại chiến tranh đoạt kịch liệt, trong nháy mắt, mọi người một lần nữa vung đao lên, chém giết những đồng bọn bên cạnh, ngán ngùi trong ba phút đồng hồ, đã có hơn 10 bang chúng ngã xuống, còn có một bang chúng sắp chết cũng gắt gao cầm lấy tờ chi phiếu, nhưng lại bị một tiểu đệ khác trực tiếp chặt đứt bàn tay cầm lấy tờ chi phiếu của hắn.

“Xem ra chúng ta thật sự không cần động thủ!” Ngân Hồ đứng ở bên ngoài, nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bên trong, thở dài một hơi thật sâu.

A Long, A Bưu cùng A Cường đều im lặng.

458. Chương 460: Tai Họa Tinh Đã Xảy Ra Chuyện.

Lúc bọn người Mộc Tiểu Yêu nghe được tin tức này, cũng hoàn toàn khiếp sợ.

Bọn họ thật không ngờ liên hoàn kế này của Lâm Bắc Phàm thiết kế ra quả thật rất cao, trước sau không tới một ngày, làm cho Thất Long bang cường đại trong nháy mắt phi yểm hội diệt, mà Ngân Hồ bang tổn thất có thể nói là không đáng kể, bọn họ lại liên tưởng đến Lâm Bắc Phàm lần trước xuất ra mưu kế đối phó với Liêu Thiên Cửu, liền cảm giác được đối phương đúng là vô cùng đáng sợ.

Chỉ một mưu kế, dĩ nhiên có thể thay đổi số mệnh một bang phái.

Hiện tại trong tay Ngân Hồ bang nắm giữ bảy bãi, bang chúng mặc dù chỉ có hơn 200 người, nhưng có một nửa số bang chúng Thất Long bang đầu hàng, nên có thể đạt tới 350 người, cái này cũng không quan trọng, quan trọng chính là Ngân Hồ bang sau một trận chiến này đã đánh bóng tên tuổi của bọn họ, bọn họ ngay cả Thất Long Bang cường đại cũng có thể tiêu diệt trong nháy mắt, càng không cần phải nói tới bang phái khác. Điều này làm cho các bang phái khác đều kiêng kỵ Ngân Hồ bang, hy vọng có thể kết giao hảo hữu, không hy vọng phát sinh tranh chấp gì.

Thực lực chậm rãi phát triển lên, nhưng thực lực ẩn dấu lại quyết định sự tiến cảnh của một bang phái.

Có thể nói một trận chiến này đối với Ngân Hồ bang có tính chất quyết định, mặc dù trước kia bọn họ cùng các bang phái khác cũng phát sinh qua vô số lần chém giết cùng tranh chấp lớn nhỏ, nhưng mỗi lần đều có thắng bại, thất không ít cũng không nhiều, cái này làm cho các bang phái khác rung động không ít rồi, nhưng mà lúc này đây lại không giống như vậy, bọn họ chiến thắng Thất Long bang, chứng tỏ bọn họ có thực lực như vậy, cũng đủ để làm cho những bang phái vốn có ảo tưởng tới Ngân Hồ bang cũng phải thu liễm lại một chút tâm tư khinh thường này, bắt đầu cẩn thận đối phó.

Lâm Bắc Phàm sau khi biết tất cả, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười thản nhiên, hẳn trước khi làm ra cái kế hoạch này, đã nghiên cứu và kiểm tra rất kỹ lưỡng, biết đối phương gặp phải chuyện này phải xử lý như thế nào, cho nên kết cục như vậy, cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn cười với Mộc Tiểu Yêu nói:” Hiện tại em có thể trợ giúp Ngân Hồ muội muội rồi!”

“Oh! Lão đại, chúng ta trợ giúp chị Ngân Hồ như thế nào?”

Mộc Tiểu Yêu nghiêng đầu qua, dò hỏi.

“Hiện tại Ngân Hồ bang thực lực gia tăng, khẳng định muốn thu nhận bang chúng với quy mô lớn, việc cấp bách chính là tiền, chúng ta có thể đầu tư cho cô ấy một chút, làm cho nhân số của Ngân Hồ bang của nàng ta tăng lên, đồng thời về phương diện kinh tế cũng không thể không thay đổi!”

Lâm Bắc Phàm cười.

“Uh, em biết rồi, lão đại, em sẽ đưa cho chị Ngân Hồ 1000 vạn nhân dân tệ!”

Mộc Tiểu Yêu gật đầu cười.

Hiện tại Hồ Diệp Bang đã từ từ đi lên, khống chế 80% số bãi tại Nam thành, số tiền từng tháng thu vào có thể dùng con số thiên văn để hình dung, 1000 vạn đối với bọn họ mà nói, không tính là gì, nhưng đối với tiểu bang phái như Ngân Hồ bang mà nói, lại không thể nghĩ ngờ chính là một con số thiên văn, quyết định tài chính của bang phái bọn họ trong thời gian ngắn sẽ không có gì phải lo lắng.

Mộc Tiểu Yêu lần này rót vào 1000 vạn tài chính, làm cho Ngân Hồ vốn đang lo lắng về vấn đề tài chính đã được giải quyết, làm cho nàng thở phào nhẹ nhõm, đối với việc liên minh với Hồ Diệp Bang càng thêm tin tưởng mười phần, cũng có thể cảm nhận được Ngân Hồ bang đã bắt đầu đi lên con đường cao tốc.

.....

“Mộc lão đại, mấy ngày hôm nay công việc có chút bề bộn, không có thời gian bái phỏng ngài, thật sự là thất lễ!”

Đại ca Mã Phong Mạnh Hổ bang một mình tới trong phòng của Mộc Tiểu Yêu, mang vẻ mặt mỉm cười nói.

Mộc Tiểu Yêu nhìn vị đại ca Mạnh Hổ này, trong lòng cũng âm thầm đoán mục đích của đối phương tới tìm mình. Nàng cũng biết lúc đầu tin tức Mạnh Hổ bang cùng Huyết Ứng Bang phát sinh hỗn loạn, cũng không phải Mã Phong nhìn trúng hoàn cảnh địa lý của mấy cái bãi của Huyết Ứng bang, mà muốn mua lại với giá cao, nhưng ai biết được đối phương cự tuyệt ngay tại chỗ, lập tức hấn liên sinh ra tâm lý muốn diệt Huyết Ứng bang, sau đó đặt ra âm mưu tiếp theo, làm cho cả hắc đạo liên minh đồng thời xuất hiện, đem một cái Huyết Ứng bang to lớn như vậy hoàn toàn tiêu diệt, cái này làm cho Mã Phong Mạnh Hổ bang thực lực tăng lên gấp đôi, chính thức trở thành bá chủ hắc đạo Bắc thành, có thể thấy được Mã Phong cũng không phải là hạng người thiện lương gì, chỉ sợ đối với mỗi bang phái tại Bắc thành đều có tâm tư.

“Mã lão đại quản lý cả trật tự hắc đạo Bắc thành, mỗi ngày công việc bận rộn, không cần để ý tới tôi!”

Mộc Tiểu Yêu cũng làm vẻ mặt ôn hòa nói nhảm với đối phương.

“Mộc lão đại khách khí rồi, Mộc lão đại tuổi còn trẻ như vậy thật sự làm cho Mã mã đại khai nhãn giới, đúng là anh hùng xuất thiếu niên, những lời này đặt trên người Mộc lão đại quả nhiên một chút cũng không sai!”

Mã Phong cười ha ha vỗ mông ngựa đối phương.

“Mã lão đại quá khen!”

Mộc Tiểu Yêu khiêm tốn nói.

Mã Phong hai mắt vừa chuyển, đột nhiên hạ giọng nói: “Không biết Mộc lão đại có nghe nói tới một việc không?”

“Oh? Việc gì?”

Mộc Tiểu Yêu nhìn thoáng qua Lâm Bắc Phàm ngồi bên cạnh, kinh ngạc hỏi.

“Tại Bắc thành chúng ta có một bang phái, từ buổi tối ngày hôm qua tới xế chiều hôm nay trong thời gian không tới một ngày, đem một bang phái còn cường đại hơn bọn họ hoàn toàn tiêu diệt!”

Mã Phong vừa nói những lời này đồng thời khẽ ngẩng đầu lên, hai mắt không ngừng nhìn chăm chú vào khuôn mặt của Mộc Tiểu Yêu, muốn xem phản ứng của nàng.

“Oh, nguyên lai là chuyện này, chúng tôi mấy ngày nay cũng ở Bắc thành, hiển nhiên cũng nghe nói qua tin tức này, nghe nói bang phái này gọi là Ngân Hồ bang, quần sự bên trong cũng là một người con gái, gọi là Ngân Hồ, thật không ngờ nàng ta lại có bản lĩnh như vậy!”

Trên khuôn mặt của Mộc Tiểu Yêu lộ ra biểu tình bội phục, liên tục gật đầu.

“Nguyên lai Mộc lão đại cũng biết được tin tức này!”

Mã Phong rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như Mộc Tiểu Yêu nói không biết chuyện này nói, hẳn ngược lại sẽ hoài nghi chuyện này có quan hệ mật thiết tới nàng, dù sao chuyện này đã làm xôn xao cả Bắc thành, cơ hồ người người đều biết, nếu như ngược lại không biết có chút tự lừa dối mình, mà ngược lại nàng nếu thừa nhận có nghe nói chuyện này, có chút ý tứ phải sạch quan hệ.

“Chúng tôi còn nghe nói bang phái mà Ngân Hồ bang đối phó là Thất Long bang, có 500 bang chúng, nhưng lại bị Ngân Hồ bang chỉ có 300 người tiêu diệt, thật sự là một kỳ tích!”

Lâm Bắc Phàm ở bên cạnh cũng không thể không nói một câu.

“Đích thật là một cái kỳ tích!” Mã Phong đột nhiên thở dài một hơi.

“Oh, không biết Mã lão đại tại sao lại thở dài?”

Mộc Tiểu Yêu vẻ mặt khó hiểu dò hỏi, Mã Phong cũng từ trong miệng một đại ca bang phái khác biết được người thanh niên trước mặt người tại Hồ Điệp Bang có địa vị không nhỏ, có thể là cùng cấp với Mộc Tiểu Yêu, cho nên cũng không dám khinh thị. Hắn lắc đầu thở dài nói: “Mã mã có một ví dụ thích đáng, chỉ sợ sau này Ngân Hồ bang cùng với Hồ Điệp Bang của Mộc lão đại giống nhau, đều không phải là vật trong ao, sớm muộn gì cũng ngộ mưa mà biến thành long, sau này sẽ trở thành đại địch của Mãnh Hồ bang chúng tôi!”

“Oh, nguyên lai Mã lão đại lo lắng chính là vấn đề này!” Mộc Tiểu Yêu gật đầu nói.

“Không biết Mộc lão đại có kế sách gì không, trợ giúp Mã mã một chút, Mã mã cảm kích vô cùng!” Mã Phong rất chân thành nói.

”Chuyện này dường như thuộc về chuyện của Bắc thành các ngài, dường như chúng tôi không nên cho ý kiến? Mộc Tiểu Yêu trong lòng âm thầm cười lạnh không thôi, Mã Phong này nói tới nói lui, cũng không phải là muốn thử dò xét một chút quan hệ của nàng cùng Ngân Hồ bang sao? Cần gì ở chỗ này giả bộ này nọ? Thật sự là dối trá, nhưng trên mặt nàng lại lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

“Tôi chỉ là tùy tiện tán dóc một chút mà thôi, không thể coi là can thiệp vào chuyện của hắc đạo Bắc thành, hơn nữa, tôi chỉ là muốn nghe một chút ý kiến của Mộc lão đại mà thôi, cũng không có ý tứ gì khác!”

Mã Phong vội vàng nói.

“Nếu như đổi lại là tôi, tôi chắc chắn trước tiên sẽ tiêu diệt Ngân Hồ bang này, đem loại nguy hiểm này giết từ trong nôi, không cho bọn chúng có thời gian phát triển!”

Mộc Tiểu Yêu nhún mày một chút, rất khẳng định nói.

Mã Phong nhất thời cười ha hả: “Đa tạ lời hay của Mộc lão đại, Mã mã ở chỗ này cảm tạ rất nhiều!”

Hắn đứng dậy, hướng về phía Mộc Tiểu Yêu ôm quyền, sau đó xoay người rời khỏi phòng.

“Lão đại, em...em nói như vậy, chẳng phải là hại chết chị Ngân Hồ sao?”

Mộc Tiểu Yêu nhìn bóng lưng rời đi của Mã Phong, liền lập tức đứng dậy, vẻ mặt lo lắng nhìn Lâm Bắc Phàm.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra vẻ tươi cười tự tin nói: “Em yên tâm đi, bởi vì em mới vừa rồi nói câu kia, Ngân Hồ bang mới không có bất cứ nguy hiểm gì, nếu như em không nói gì, sợ rằng Ngân Hồ bang mới chính thức gặp phải tai ương diệt vong!”

“Oh? Tại sao nói như vậy?”

Mộc Tiểu Yêu vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

“Bởi vì cho dù Ngân Hồ bang có lặn qua lặn lại như thế nào, cũng chỉ là vừa mới phát triển, nhân số chỉ có hai ba trăm người, làm sao có thể chống lại Mãnh Hồ bang với hơn sáu bảy ngàn bang chúng? Dưới lực lượng tuyệt đối, bất cứ âm mưu quỷ kế gì cũng mất đi hiệu lực, cho nên Ngân Hồ bang có lặn qua lặn lại như thế nào, thì cũng không ảnh hưởng đến sự cường đại của Mãnh Hồ bang, cho nên Mã Phong lo lắng không phải cái này.”

Lâm Bắc Phàm nói tới đây, liền dừng lại một chút rồi đột nhiên nói:” Hẳn lo lắng chính là, Ngân Hồ bang có phải là có ngoại viện hay không!”

“Nguyên lai là như thế, nếu có ngoại viện, vậy Ngân Hồ bang sẽ phát triển rất nhanh chóng, siêu việt Mãnh Hồ bang, thậm chí làm cho hắc hai mặt thù địch, vậy hẳn sẽ thừa cơ hội này, hoàn toàn tiêu diệt Ngân Hồ bang!”

Mộc Tiểu Yêu chỉ thông suốt một điểm, lập tức nghĩ ra điểm mấu chốt trong đó.

“Em nói một chút cũng không sai, em nói ra tiêu diệt Ngân Hồ bang, vậy hẳn sẽ nhận định chúng ta cùng Ngân Hồ bang không có quan hệ nào, vậy hẳn ngược lại sẽ liều mạng mượn sức Ngân Hồ bang, làm cho đối phương trở thành chư hầu của hẳn, nhưng vậy hẳn đối với việc quản lý cả hắc đạo Bắc thành càng có tác dụng lớn, nếu như không ngoài sở liệu, Mã Phong có thể hỏi các đại ca bang phái khác, thử xem phản ứng của bọn họ!”

Lâm Bắc Phàm cười cười vỗ vai Mộc Tiểu Yêu.

Mộc Tiểu Yêu hai mắt vừa chuyển, lè cái lưỡi thơm tho ra, rón rén nhìn ra ngoài cửa, quả nhiên nhìn thấy Mã Phong vừa từ phòng Nhạc Gia Cường đại ca Tứ Hải bang đi ra, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười sung sướng, phảng phất như trúng thưởng 100 vạn vậy. Nàng lúc này mới dám khẳng định 100% Lâm Bắc Phàm nói một chút cũng không sai, trên mặt lộ ra tươi cười vui vẻ, xem ra cái nguy cơ trọng đại này của Ngân Hồ bang rốt cuộc cũng đã được hóa giải.

Đúng vào lúc này, điện thoại di động của Lâm Bắc Phàm đột nhiên vang lên, hẳn có chút sững sốt, vội vàng móc ra xem thì là số của Liễu Vi, hẳn vội vàng nghe, dò hỏi:” Vi nhi, có chuyện gì phát sinh sao?”

“Bắc Phàm, anh đang ở đâu? Tiểu Nguyệt đã xảy ra chuyện, nàng đấu súng với người ta, hiện tại đang ở trong bệnh viện, bác sĩ nói thương thế của nàng rất nghiêm trọng, chỉ sợ...chỉ sợ là...” Ở bên kia âm thanh của Liễu Vi vô cùng lo lắng kêu lên.

459. Chương 461: Phẫu Thuật Cắt Bao Quy Đầu.

Lâm Bắc Phàm cũng không ngờ trong hai ngày mình rời khỏi thành phố Nam Thành lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Cũng may mục đích của đại hội liên minh hắc đạo cùng và tất cả chuyện quan trọng đều cơ bản đã đạt được, những việc còn lại đều không quá quan trọng, cho nên hẳn và Mộc Tiểu Yêu chỉ kịp chào hỏi quýt mấy câu rồi, rồi leo lên xe ô tô, dùng tốc độ nhanh nhất trở lại thành phố Nam Thành.

Thật ra Lâm Bắc Phàm cũng không ngờ tới chuyện, sau khi hẳn rời đi ngày đó, Tư Đồ Thụy Tuyết lại tìm tới Long Yên Nguyệt, trắng trợn thổi phồng lên, nói rằng anh trai mình đang gặp phải đủ loại nguy hiểm, khiến cho Long Yên Nguyệt dưới tình huống cấp bách, phải dẫn theo hơn mười nhân viên cảnh sát bắt đầu tổ chức tìm kiếm tung tích của Tư Đồ Lượng toàn thành phố. Nào ngờ chẳng những không tìm được Tư Đồ Lượng mà ngược lại còn phát hiện ra một tập đoàn buôn thuốc phiện của thể giới ngầm. Nếu như đổi lại là những nhân viên cảnh sát khác thì bọn họ nhất định sẽ liên lạc với những cảnh sát khác trước tiên, sau đó mới một mẻ hốt gọn cả đội buôn lậu thuốc phiện này. Nhưng còn sao tai họa sao (Long Yên Nguyệt)? Tự cho rằng, mình bây giờ đang dẫn theo hơn mười nhân viên cảnh sát, trang bị vũ khí hàng hoàng, đối phó với mấy tên buôn thuốc phiện này là quá đủ rồi. Nghĩ xong, cô nàng lập tức dẫn theo người của mình xông vào, ai ngờ những tay buôn thuốc phiện kia lại quá đông và hung hãn, hơn nữa còn được trang bị hỏa lực mạnh mẽ. Mười mấy người bọn họ vừa xông vào, lập tức bị bắn chết sáu người, ngay cả Long Yên Nguyệt cũng bị dính đạn trọng thương. Nếu như không phải được những viên cảnh sát còn lại liều mạng bảo vệ thì chỉ sợ cô nàng đến cả bệnh viện cũng không tới được. Bất quá, sau đó đội buôn thuốc phiện này đã bị Long Thiên Hữu dẫn theo hơn mười viên cảnh sát bao vây toàn diện, ngoại trừ tên đầu sỏ chạy thoát ra, toàn bộ những kẻ buôn lậu đều bị bắt. Sau khi lục soát, còn phát hiện ra năm trăm cân ma túy tinh khiết, trở thành vụ án lớn nhất, gây chấn động toàn thành phố Nam Thành.

Lâm Bắc Phàm sau khi nghe xong tin này, lập tức tức giận tới mặt đỏ tía tai, tức giận Long Yên Nguyệt làm việc lỗ mãng, cũng tức giận Tư Đồ Thụy Tuyết không có việc gì làm, lại đi làm xằng làm bậy, thổi

phòng chân tướng sự thật, làm cho Long Yên Nguyệt làm ra chuyện thiếu suy nghĩ như vậy.

“Bác Phàm, anh tới rồi!”

Lâm Bắc Phàm vừa về tới thành phố Nam Thành liền lập tức chạy tới bệnh viện, nhìn thấy Liễu Vi cùng Tư Đồ Thụy Tuyết, Nam Cung Vi, Y Đằng Thanh Tử, Tiểu Điền Anh Tử đều đang đứng đợi bên ngoài phòng mổ. Còn có Long Thiên Hữu mặt mày âm trầm cùng vợ của mình đứng một bên, bộ dáng như muốn giết người đến nơi, biết Lâm Bắc Phàm hẳn tới cũng chẳng thêm liếc hẳn một cái.

“Tình hình Tiểu Nguyệt thế nào rồi?”

Lâm Bắc Phàm vội vàng hỏi thăm

“Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt đang được phẫu thuật, còn chưa biết thế nào. Nhưng, nhưng bác sĩ trưởng bên trong đó nói, Tiểu Nguyệt bị một viên đạn bắn trúng cột sống, chỉ sợ nếu phẫu thuật thành công, vẫn lưu lại di chứng!”

Hai mắt Liễu Vi đã đỏ ửng, tựa như đã khóc rất nhiều. Nàng nghĩ tới Tiểu Nguyệt đang sống chết chưa biết, nước mắt lại tuôn ra, nhào vào lồng ngực đối phương, nhẹ nhàng khóc rầm rức, hai bờ vai khẽ run rẩy.

Lâm Bắc Phàm đưa hai tay ôm chặt lấy Liễu Vi, nhìn về phía Tư Đồ Thụy Tuyết bên cạnh, cười lạnh nói: “Cô làm được lắm...”

Tư Đồ Thụy Tuyết cảm nhận được trên người đối phương đang toát ra một cỗ sát khí cường đại, phảng phất như muốn ăn tươi nuốt sống mình, trong lòng không khỏi hoảng sợ. Nàng run run giọng kêu lên: “Cái này, cái này cũng không thể tránh tôi. Tôi chỉ bảo cô ấy đi tìm anh trai giúp tôi, ai biết được lại xảy ra chuyện như vậy. Anh, anh nói linh tinh gì vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sợ đến trắng bệch, vội vàng lùi đến bên cạnh Nam Cung Vi, đôi tay nhỏ nhắn vội vàng nắm chặt lấy bàn tay của đối phương, hy vọng có thể làm mình có thêm cảm giác an toàn.

“Không liên quan tới cô?”

Lâm Bắc Phàm ngửa đầu cười lớn một tiếng, nhưng sau khi ngừng lại, đôi mắt hắn đã trở nên đỏ ngầu, tựa như muốn xuất huyết ra vậy, tay phải hắn duỗi ra đã nắm lấy cổ đối phương, lạnh lẽo nói: “Tôi nói cho cô biết, nếu như Tiểu Nguyệt không sao cả, thì mọi chuyện coi như không có, nhưng nếu như cô ấy xảy ra chuyện gì không may, tôi bắt cô đền mạng, nếu như sau này cô ấy không thể đi lại, tôi cũng phải đánh nát hai chân cô.”

“A, anh, anh thả tôi ra, anh là tên hỗn đản, anh, anh làm ngạt thở!”

Tư Đồ Thụy Tuyết cảm giác được hô hấp của mình càng lúc càng khó khăn, đến một hơi cũng không được, thanh âm cũng trở nên hơi khàn đi, sắc mặt trắng bệch như tuyết, trong giọng nói còn mang theo cả sự run rẩy.

Tay phải Lâm Bắc Phàm chậm rãi giơ lên, làm cho hai chân đối phương cũng dần dần rời khỏi mặt đất, thanh âm của hắn đã trở nên lạnh lẽo đến cực điểm: “Tao mặc kệ bọn mày là Tư Đồ gia hay là Nam Cung gia chó má gì, nếu đắc tội người của tao, cho dù là đại la thần tiên, tao cũng phải giết sạch bọn mày, nếu có bản lĩnh ấy, thì bọn mày cứ đem hết sát thủ hay linh đánh thuê tới đây, tao đang muốn nhìn xem bọn mày còn có cái thủ đoạn gì nữa. Kim Bưu của Hồng Kông đã bị bọn tao biến thành một thằng vút đi, hẳn sẽ chính là kết cục của bọn mày!”

“Cái gì? Kim Bưu? Có liên quan tới các anh?” Nam Cung Vi sắc biến đột biến, thất thanh kêu lên.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra một nụ cười dữ tợn: “Một điểm cũng không sai, là bọn tao làm đó, nó bây giờ còn đang phải nằm trong bệnh viện, còn bọn tao lại thoải mái đứng ở đây? Tứ đại gia tộc? Trong mắt tao từ trước tới giờ, vẫn không đáng một xu!”

Tư Đồ Thụy Tuyết cảm giác được tính mạng của mình đã bắt đầu biến mất, hai gò má trở nên đỏ rực, đến một chữ nàng cũng không thốt ra nổi, hai chân không ngừng giãy dụa đấu tranh, muốn khiến đối phương thả mình ra, nhưng lại cảm giác được sức lực của mình đang không ngừng biến mất.

Lâm Bắc Phàm vùng tay phải lên, ném Tư Đồ Thụy Tuyết sang một bên, đến liếc mắt nhìn một cái cũng không thèm liếc, hừ lạnh một tiếng nói: “Mạng của mày tạm thời vẫn giữ lại cho mày, tao muốn chờ Tiểu Nguyệt ra khỏi phòng mổ rồi mới quyết định sẽ xử lý mày thế nào!”

Tư Đồ Thụy Tuyết ngồi bệt dưới đất, hai tay ôm lấy cổ của mình, liên tục ho khan không ngừng. Cô nàng mặt mày sợ hãi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào đối phương, cảm giác đối phương phảng phất như đã biến một ác ma, bất cứ lúc nào cũng có thể ăn tươi nuốt sống mình.

Một người đàn ông dám không để tứ đại gia tộc vào mắt, đây là một người đàn ông cường đại cỡ nào?

Nàng cảm giác được, tất cả mọi ưu thế của mình trước kia, ở trước mặt đối phương đều không chịu nổi một kích, gia tộc cường đại, võ công siêu phàm, dung mạo mỹ lệ, nhưng tất cả những thứ đó đều biến thành hư vô. Người ta chỉ cần phất tay một cái cũng có thể giết chết mình.

“Bác Phàm, anh đừng quá lo lắng, cát nhân thiên tương, Tiểu Nguyệt là người tốt như vậy, lão thiên gia làm sao có thể làm khó cô ấy được?”

Liễu Vi lúc này mới đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của đối phương, khẽ nói.

Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu, đôi mắt lạnh lẽo quét về phía Tư Đồ Thụy Tuyết cùng Nam Cung Vi, sau đó mới ngồi xuống băng ghế bên cạnh. Hắn nhắm hai mắt lại, cảm giác được tim của mình đang đập với tốc độ nhanh hơn bình thường rất nhiều, từng đợt cảm giác bất an dâng lên trong lòng.

Không biết bao lâu đã qua, ánh đèn trong phòng phẫu thuật rốt cuộc cũng tắt.

Lâm Bắc Phàm đang ngồi trên băng ghế lập tức đứng bật dậy, vội vàng bước về phía cửa ra vào của phòng giải phẫu, vừa vặn thấy hai người y tá đẩy Long Yên Nguyệt từ bên trong đi ra ngoài, mà Long Yên Nguyệt vừa mới làm phẫu thuật xong, vẫn đang còn trong hôn mê, sắc mặt vẫn trắng bệch như trước, làm cho người ta cực kỳ đau lòng.

“Bác sĩ, cô ấy sao rồi?”

Lâm Bắc Phàm vội vàng hỏi thăm.

Vị bác sĩ trưởng hơn bốn mươi tuổi vừa từ trong phòng bước ra ngoài, nghe Lâm Bắc Phàm hỏi như vậy, hắn lắc đầu thở dài một hơi rồi nói: “Giải phẫu rất thành công, viên đạn cũng đã được lấy ra, nhưng mà viên đạn lại không may đi sâu vào cột sống, chỉ sợ sẽ khiến cô ấy sau này không thể đi lại được nữa. Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi!”

Toàn bộ mọi người sau khi nghe được câu này, đều trở nên xôn xao. Tuy trong lòng mỗi người đều đã chuẩn bị sẵn tâm lý cho tình huống xấu nhất, nhưng vẫn khó có thể tiếp nhận được sự thật này.

Long Thiên Hữu cùng vợ của mình chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, trực tiếp choáng váng ngã ra mặt đất.

Lâm Bắc Phàm hai mắt vô thần, phảng phất như trúng tà, liên tục lầm bầm: “Không, không thể nào, đây không phải sự thật.... Phụt!” hắn không ngờ lại phun ra một ngụm máu, thân thể lão đảo rồi cũng ngã xuống đất.

“Bác Phàm, Bác Phàm...” Liễu Vi sợ hãi tới mức mặt mũi trắng bệch, liên tục gọi tên đối phương.

Lâm Bắc Phàm rất may mắn đã trở thành người chung phòng bệnh với Long Yên Nguyệt, giường bệnh của hai người cũng chỉ cách nhau có hơn một mét, ngay cả nói chuyện cũng rất dễ dàng.

Thật ra thân thể hắn cũng chẳng có bệnh gì, chỉ là vừa rồi đã bị đả kích quá lớn, trong lúc nhất thời, huyết khí dâng lên mới dẫn tới hôn mê. Chỉ cần truyền nước dinh dưỡng một chút là có thể xuất viện. Sau khi hắn tỉnh lại, thấy mình không ngờ lại nằm trong phòng bệnh, còn đang cảm thấy kinh ngạc vạn phần, thật không ngờ vừa mới nghiêng đầu thì thấy Long Yên Nguyệt cũng tỉnh lại, đôi mắt đen nháy, to tròn cũng mang theo một chút ngạc nhiên nhìn hắn, phảng phất như vừa nhìn thấy người ngoài hành tinh vậy. Hắn gãi gãi đầu, quơ quơ tay phải về phía đối phương, ngượng ngùng cười nói: “Này, em đã tỉnh rồi à?”

“Anh về Nam Thành từ khi nào vậy? Không phải anh đi thành phố Bắc Thành du lịch sao?”

Sắc mặt Long Yên Nguyệt vẫn có phần trắng nhợt, còn chưa khôi phục hoàn toàn, bất quá được nghỉ ngơi một lúc, khí lực bắt đầu khôi phục, nói chuyện cũng dễ dàng hơn.

“Anh vừa mới trở về thôi!”

Lâm Bắc Phàm có chút ngượng ngùng nói. Hắn đúng là đang xấu hổ, chẳng lẽ lại nói với cô nàng là vì cô nàng mà mình thổ huyết, sau đó bị ném vào trong bệnh viện.

”Anh làm sao lại nằm viện? Chẳng lẽ anh mắc bệnh gì sao?”

Long Yên Nguyệt đối với hắn vẫn cực kỳ quan tâm.

“Cũng không có gì đáng ngại, chỉ là bệnh lật vật thôi!”

Lâm Bắc Phàm hai tay kê xuống đầu, thoải mái nhàn nhã nằm trên giường bệnh, lại nghĩ tới cảnh đối phương nửa đời còn lại phải ngồi trên xe lăn, trong lòng cũng cảm thấy từng đợt đau lòng, trong nội tâm thầm chửi bới lũ buôn thuốc phiện kia cả vạn lần.

“Bệnh lật vật?”

Long Yên Nguyệt còn chưa biết thương thế của mình, mặt mày hiếu kỳ nhìn đối phương, hình như từ khi mình gặp hắn tới giờ, hắn hình như chưa bao giờ mắc bệnh gì, ngày nào cũng là sinh long hoạt hổ, phảng phất như Tiểu Cường vậy, vậy mà bây giờ hắn lại nằm trên giường bệnh, chẳng lẽ hắn xảy ra chuyện gì?

“Uhm, chỉ là chút bệnh lật vật thôi!”

Lâm Bắc Phàm nhẹ gật đầu, ra vẻ rất chắc chắn.

“Bệnh lật vật là bệnh gì thế?”

Long Yên Nguyệt truy hỏi một câu.

“Cái này, cái này.”.... Lâm Bắc Phàm làm gì có cái bệnh tật nào? Vừa rồi bất quá chỉ là thuận miệng nói đùa một cái lí do thể thôi. Nào ngờ đối phương lại truy hỏi không tha như vậy. Hắn im lặng cả nửa ngày, cuối cùng mới khó khăn phun ra mấy chữ: “Phẫu thuật cắt bao quy đầu!”

“Hả?”

Long Yên Nguyệt há cái miệng nhỏ nhắn ra, lâm vào trạng thái ngây ngốc, nhưng chỉ qua mấy giây đồng hồ, hai gò má cô nàng lập tức đỏ ửng như bôi phấn. Từ ngữ rõ ràng như vậy, làm cho cô nàng cảm giác được trái tim nhỏ của mình đang liên tục đập loạn nhịp, trong đầu không ngừng hiện lên từ ngữ cùng cái bộ phận đại biểu cho nó, làm cho một thiếu nữ chưa trải qua chuyện đó như cô nàng, làm sao có thể không ngượng ngùng? Cô nàng gắt giọng: “Lưu manh vẫn là lưu manh, ngay cả mấy từ ngữ như vậy mà anh cũng nói ra được. Cứ nói giải phẫu là xong, nói rõ ràng ra làm gì?”

“Anh làm sao lại là lưu manh? Hình như là em truy hỏi anh mà!”

Lâm Bắc Phàm ra vẻ ta đây vô tội nói.

“Anh đúng là lưu manh!”

Long Yên Nguyệt cường từ đoạt lý nói. Mình chỉ là lo lắng cho đối phương, mới hỏi thăm một chút, nào ngờ đối phương lại phun ra một câu như vậy? Lúc này cô nàng chỉ hận không thể đánh cho mặt đất nứt ra một cái khe, để mình chui vào. Lần này đúng là mất hết cả mặt mũi.

Lâm Bắc Phàm vắt chéo hai chân, nằm trên giường bệnh, bày ra một cái tư thế cực kỳ thoải mái, bắt đầu chém gió, ba hoa khoác lác với Long Yên Nguyệt, còn đem rất nhiều chuyện của hắc đạo xào nấu lại, thêm mắm thêm muối, kể cho đối phương nghe, quả thật nghe chẳng khác nào một tiểu thuyết võ hiệp hiện đại, khiến đối phương nghe mà đầu óc mù mịt, mơ hồ, chẳng hiểu đầu vào đâu.

Mình chủ vô lâm? Xã hội hiện đại bây giờ làm sao còn có mình chủ vô lâm? Còn có cái gì mà ba mươi sáu môn phái, bảy mươi hai bang hội, thỉnh thoảng lại còn xuất hiện cái gì mà Cửu Âm chân kinh, Càn Khôn Đại Na Di thần công, đây đều là những thứ linh tinh gì vậy? Bất quá nhìn thấy đối phương đang ba hoa nhiệt tình, cũng không tiện quấy rầy đối phương, chỉ có thể cố gắng nghe tiếp, chỉ là đôi mắt to của cô

nàng lại không ngừng ngấm tới ngấm lui về phía hông của đối phương, phẳng phất như trẻ con nhìn thấy một món đồ chơi mới vậy.

Phẫu thuật cắt bao quy đầu? Không phải nói, nếu cái thứ đó quá dài sẽ ảnh hưởng tới chuyện đó sao? Như vậy làm sao hẳn lại có thể có nhiều nữ nhân bên cạnh như vậy? Hơn nữa đều có quan hệ cực kỳ mập mờ với hẳn, chẳng lẽ hẳn là loại ngân thương mũi bọc sáp? Nhìn thì tốt mà không xài được? Cái này hình như không có khả năng? Những cô nàng kia làm sao có thể ở cùng một chỗ với một tên đàn ông như vậy được? Đây chẳng phải là thủ hoạt quả sao? (thủ hoạt quả là quả phụ thờ sống chồng, có chồng mà không được ấy ấy, he he). Vừa nghĩ đến cái từ “thủ hoạt quả”, hai gò má của cô nàng không nhịn được lại đỏ ửng lên, trong nội tâm thầm khê phì một tiếng, cảm giác hình như thời gian mình cùng đối phương một chỗ càng dài thì mình càng trở nên hạ lưu.

Lâm Bắc Phàm nào biết trong đầu sao tai họa này đang nghĩ những thứ cổ quái gì? Hắn vẫn đang lăm nhăm, thao thao bất tuyệt những thứ linh ta linh tinh, chợt nhìn thấy Liễu Vi đẩy cửa phòng đi vào, vội vàng nở một nụ cười sáng lạn trên mặt: “Vi nhi, em đến rồi à!”

Đồng thời hướng về phía Liễu Vi liên tục nháy mắt ra hiệu, ý bảo đối phương đừng đem chuyện kia nói cho Long Yên Nguyệt, tránh khiến cho Long Yên Nguyệt thương tâm quá độ, phát sinh chuyện gì không hay.

Liễu Vi cũng từ trong ánh mắt của hắn, đọc được ý tứ đối phương, cho dù đối phương không nói, cô cũng sẽ cố gắng giấu diếm. Cô khê gật đầu: “Em vừa tới căn tin của bệnh viện dùng cơm trưa, tiện thể cũng muốn chuẩn bị thứ gì đó cho mọi người ăn trưa!”

Cô bước mấy bước tới trước mặt Long Yên Nguyệt, ôn nhu nói: “Tiểu Nguyệt, cuối cùng em cũng tỉnh lại, em cảm giác thân thể bây giờ thế nào? Sau này đừng có làm chuyện lỗ mãng như vậy nữa biết chưa? Em đúng là dọa chết bọn chị rồi!”

Long Yên Nguyệt nhún nhún vai, đang muốn cãi lại đối phương mấy câu, chợt trông thấy hai mắt đối phương đã đỏ ửng, rõ ràng là vừa khóc không lâu, tiếp đó xấu hổ lè lưỡi tinh nghịch nói: “Em cũng không ngờ cái bọn buôn thuốc phiện đó lại đông như vậy, lại còn tàng trữ nhiều súng như vậy. Nhưng mà chị Vi Vi, em cam đoan với chị, lần sau em tuyệt đối sẽ không làm như vậy nữa!”

Nàng bỗng nhiên khê nhúc nhích thân thể rồi lắc đầu nói: “Em cảm giác được, hai chân của mình phẳng phất như không còn tồn tại nữa, một chút cảm giác cũng không có, chỉ sợ là hiệu quả của thuốc mê còn chưa hết!”

Lâm Bắc Phàm cùng Liễu Vi nghe Long Yên Nguyệt nói những lời này, trong lòng đều khê nhói đau, sắc mặt trong nháy mắt ảm đạm đi rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm muốn không để đối phương nghi ngờ, vội cười nói: “Cái này cũng tốt mà, sau này nếu như em thích, anh có thể bế em đi toilet.”

“Anh đi chết đi, anh đúng là đồ hạ lưu đáng chết!”

Hai gò má của Long Yên Nguyệt đỏ bừng, hung hăng trừng mắt nhìn hẳn một cái, hận thể véo đối phương hai cái. Cái tên hỗn đản này cũng quá ghê tởm đi, ngay cả câu như vậy cũng nói ra được, cái gì mà ôm mình đi tiểu tiện? Đây chẳng phải là đến bộ vị bí mật nhất của mình cũng bị hẳn nhìn hết sao? Cái này làm sao có thể chú? Mặc dù trong lòng mình đã có hảo cảm với hẳn hơn rất nhiều, nhưng bộ vị bí ẩn của của thiếu nữ, há lại có thể tùy tiện để người khác nhìn thấy? Cô nàng lại nghĩ tới đối phương khi dễ mình mấy lần, loại cảm giác mê ảo không tự chủ được lại dâng lên trong lòng, cảm giác thấy trong bụng có một ngọn lửa thiêu đốt, nơi đó tựa hồ cũng trở nên ẩm ướt, rất là khó chịu.

“Anh làm sao lại hạ lưu chứ? Anh hạ lưu nhưng cũng không bằng em phong lưu!” Lâm Bắc Phàm cố ý kêu lên

“Em làm sao lại phong lưu? Anh, anh nói rõ ràng cho em!” Long Yên Nguyệt tức tới thiếu chút nữa hộc máu. Mình là người nghiêm chỉnh như vậy, làm sao lại phong lưu được? Chẳng lẽ mình đã câu dẫn đàn ông khắp nơi sao? Vì đây là chuyện liên quan đến nguyên tắc cùng tôn nghiêm nên cô nàng tất nhiên muốn cãi cò một phen.

“Em chỉ cần cơ thể trần truồng, xông vào tắm nước lạnh, là phong lưu!” Lâm Bắc Phàm bật cười. (chả hiểu gì luôn, nhưng tác giả viết vậy mình xin giữ nguyên),

“Anh, anh....” Long Yên Nguyệt tức tối gần như phát điên, thì ra đối ý tứ đối phương lại là như vậy, thật đúng là quá vô sỉ.

“Hai người đều nằm nghỉ ngơi đi. Hai người cũng thật là, lúc nào cũng như vậy, còn cãi qua cãi lại, không sợ người ta nhìn thấy chê cười à?”

Liễu Vi thấy hai người lúc này mà vẫn cãi cọ ầm ĩ, cũng nhin không được đành mỉm cười can ngăn.

“Vi nhi, thân thể của anh không sao chứ?” Lâm Bắc Phàm cười hỏi.

“À, bác sĩ nói, thân thể của anh cũng không sao đâu, chỉ cần truyền dịch dinh dưỡng là được, chiều nay là có thể xuất viện!”

Liễu Vi nói lại nghĩ tới khoảng khắc khi đối phương hôn mê, ngã ra đất, cảm giác thấy thế giới của mình như trời đất quay cuồng, thiếu chút nữa cũng muốn ngất xỉu, cho tận đến khi nghe thấy bác sĩ nói Lâm Bắc Phàm không có vấn đề gì cả, sự lo lắng trong lòng mới giảm bớt.

“Không phải chứ, anh còn tưởng có thể nằm thêm vài ngày!” Lâm Bắc Phàm mặt mày thất vọng nói.

“Đầu anh có phải có vấn đề không vậy? Chẳng lẽ anh lại thích ngửi cái mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện hay sao? Em đến một ngày còn không muốn ở lại đây!”

Long Yên Nguyệt thấy có cơ hội đả kích đối phương liền lập tức chụp lấy, không bao giờ bỏ qua, hơn nữa còn dẫn giải đạo lý rất rõ ràng.

“Còn không phải là anh muốn ở chung phòng bệnh với em sao?”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ, thản nhiên giải thích: “Chẳng lẽ em không biết bây giờ phòng bệnh rất khan hiếm hả? Vạn nhất anh đi rồi, đối là một thằng cha nào đó xấu trai, hơn nữa còn không biết xấu hổ, đi tiểu tiện ngay trước mặt em, hoặc là một số chuyện nào đó, em mới cảm thấy thoải mái sao?”

Long Yên Nguyệt sắc mặt khê trắng nhợt, liên tục xua tay nói: “Anh, anh đừng nói nữa, anh có ác tâm không vậy? Ngay cả chuyện như vậy mà cũng dám nói. Còn cái chuyện đi tiểu trước mặt phụ nữ, em xem cũng chỉ có nhân tài như anh mới có thể làm chuyện như vậy.”

“Anh làm sao có thể làm chuyện như vậy chứ?”

Lâm Bắc Phàm lại bắt đầu ba hoa: “Bây giờ bệnh viện không còn phân chia làm phòng bệnh nam, nữ nữa rồi, cho nên tất cả đều là dùng chung. Anh nghe người ta nói, trong một phòng bệnh, một thằng cha nào đó còn cởi sạch quần áo ngay trước mặt mấy nữ bệnh nhân, còn nói ngủ như vậy mới thoải mái, ngay cả chăn cũng không đắp!”

“Anh đừng nói nữa, anh muốn ở bao lâu thì ở, như thế đã được chưa?” Sắc mặt Long Yên Nguyệt đã xám ngắt.

“Thế mới đúng chứ!” Lâm Bắc Phàm hài lòng gật gật đầu rồi mới mỉm cười nói với Liễu Vi: “Vi nhi, anh muốn một cân thịt heo sủi cải hành tây, còn muốn một con gà quay, thêm một xuất cơm hồi oa nhục nữa, à, tốt nhất là cho thêm một chút giấm!”

“Thùng nước gạo!” Long Yên Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn đối phương.

Lâm Bắc Phàm trợn trừng mắt, lại tiếp tục nói: “Tiểu Nguyệt vừa mới phẫu thuật xong, bây giờ vẫn còn đang trong thời kỳ dưỡng bệnh, không thể ăn quá nhiều được, em cứ mang cho cô ấy một cốc nước trắng là được!”

“Hả? Anh nói cái gì? Em đang đói đây!”

Long Yên Nguyệt thiếu chút nữa nhào tới, đánh cho Lâm Bắc Phàm một trận. Mấy ngày trước, vì giúp Tư Đồ Thụy Tuyết tìm anh trai của cô ta mà có thể nói là mình đi sớm về tối, ngay cả cơm cũng chỉ kịp ăn được một chút, bây giờ vừa mới phẫu thuật tối qua, bụng đã sớm trống rỗng, đừng nói là một chút cơm cho

dù là cơm khê cũng ăn được hết. Nhưng cái tên hỗn đản này lại cho mình uống nước trắng? Đây không phải là muốn mình chết đói sao?

Liễu Vi vội vàng nói: “Tiểu Nguyệt, Bắc Phàm nói đúng đó. Em vừa mới được phẫu thuật xong, không thể ăn quá nhiều cơm, cũng không thể ăn thứ gì quá nhiều dầu mỡ. Để chị đi tìm cho em một ít cháo, như vậy mới dễ tiêu hóa!”

“Sặc, chị Vi Vi, cháo á? Em muốn ăn mộc tu nhục, còn muốn ăn thịt dê xủi cỏ, em không muốn húp cháo đâu. Cái thứ đó một chút mùi vị cũng không có, chỉ nghĩ thôi cũng muốn ói ra hết rồi!”

Long Yên Nguyệt chu cái miệng nhỏ nhắn, đỏ thắm lên, có chút bất mãn nói.

“Cái này không thể được, những thứ đó quá nhiều dầu mỡ, không tốt cho thân thể em, chờ sau khi em xuất viện, em muốn ăn cái gì, chị sẽ đi mua cho em cái đó, như thế đã được chưa?”

Liễu Vi vội vàng an ủi đối phương.

“Cái này...” Long Yên Nguyệt nhìn bộ dáng cười đùa tí tưng của Lâm Bắc Phàm bên cạnh, trong lòng âm thầm tức mình, nhưng cũng chẳng có cách nào, ai bảo mình vừa mới phẫu thuật xong chứ? Nàng biết rõ tình trạng của mình, chỉ có thể ỷ khuất nhẹ gật đầu.

Liễu Vi gật gật đầu, lại nhắc nhở hai người bọn Lâm Bắc Phàm mấy câu, đơn giản là bảo bọn họ đừng cãi nhau nữa, cuối cùng mới xoay người rời khỏi phòng bệnh, đi chuẩn bị bữa trưa cho hai người bọn họ.

Hai ngày này tuy Lâm Bắc Phàm đều ở thành phố Bắc Thành, nhưng vì dây dưa đến chuyện của Ngân Hồ bang nên cả ngày bận rộn, bây giờ được yên tĩnh trở lại, từng cơn buồn ngủ cứ thế kéo tới, rất nhanh chóng hắn đã tiến vào mộng đẹp. Trong giấc mơ, hắn nhìn thấy Liễu Vi, Long Yên Nguyệt, Mộc Tiểu Yêu, Chu Tĩnh Hàm, còn có cả Bạch Nhạc Huyền và Mục Nghiên Kỳ, sáu người ai cũng mặc áo tắm ba mảnh đi về phía mình. Dáng người gợi cảm tuyệt mỹ cùng bộ ngực căng tròn ngạo nghễ, còn có cặp mông cao ngất, tràn đầy tính đàn hồi, mềm mại. Cả sáu người đều đi tới xung quanh hắn, mùi hương thơm ngào ngạt không ngừng chui vào lỗ mũi của hắn, làm hắn thoải mái đến nỗi thiếu chút nữa muốn tan ra.

Bà nội nói, 7p (7 play , cuộc chơi bảy người, hehe)? Hình như có chút khó khăn, bắt quá đàn ông phải đối diện với khó khăn, không thể lùi bước, không phải sao?

Đang lúc Lâm Bắc Phàm chuẩn bị tiến công về phía các nàng thì bên cạnh truyền đến từng đợt tiếng gọi dồn dập, mạnh mẽ phá tan giấc mộng đẹp dễ của hắn. Hắn mở bừng mắt, quay phắt về phía tiếng gọi phát ra, rất khó chịu kêu lên: “Làm gì vậy?”

Hai gò má Long Yên Nguyệt có chút đỏ ửng, mặt mày nhăn nhó mở miệng nói: “Lâm Bắc Phàm, anh, anh giúp em một chuyện được không?”

“Hả? Chuyện gì?”

Lâm Bắc Phàm lúc này mới nhớ tới bên cạnh mình chính là Long Yên Nguyệt, ngữ khí trong nháy mắt ôn hòa hơn rất nhiều.

“Em, em muốn đi tiểu!”

Long Yên Nguyệt nói xong câu này, mặc cỡ đến nỗi muốn đập đầu vô gối chết luôn tức khắc.

Vừa rồi cái tên đại hỗn đản này còn nói bẽ mình đi tiểu tiện, ai ngờ chỉ mới có mười phút đồng hồ mà toàn bộ lời của hắn đã ứng nghiệm. Nhưng cũng chẳng còn cách nào cả, Liễu Vi vẫn chưa về, mà bây giờ lại đang là lúc y tá thay ca, không ai có thể giúp mình cả, chỉ có thể đem hi vọng cuối cùng cầu cứu đối phương.

“Em muốn đi tiểu?”

Lâm Bắc Phàm trừng to mắt, nhìn đối phương, miệng há hốc đến nỗi cái cằm suýt chút nữa rụng luôn xuống đất. Trong đầu hắn lập tức hiện lên hình ảnh một cảnh tượng rất mê hoặc, trong đó, hắn đang từng chút từng chút cởi quần lót của đối phương, sau đó nhìn thấy một cảnh tượng vô hạn.....

460. Chương 462: Xuân Quang.

Long Yên Nguyệt trông thấy Lâm Bắc Phàm đến nước miếng cũng thiếu chút nữa chảy cả ra, bộ dáng chẳng khác nào trư bát giới, sắc mặt không khỏi đỏ lên, làm sao mà không biết trong đầu đối phương đang nghĩ đến cái ý niệm xấu xa gì chứ?

Long Yên Nguyệt lập tức trừng mắt nhìn hắn: “Anh, anh nghĩ gì thế? Em, em chỉ cần anh bế em đi tới đó thôi, anh, anh không được nhân cơ hội nhìn lên thứ gì không nên nhìn đâu đấy, biết chưa? Nếu không, em, em...”

“Anh, anh có nghĩ cái gì đâu!” Lâm Bắc Phàm vội lau lau nước miếng đang dính trên khóe miệng, nghiêm mặt nói.

Không nghĩ mới là lạ, Long Yên Nguyệt trong lòng thầm mắng hắn một tiếng, nhìn bộ dạng của hắn, phảng phất như muốn ăn tươi nuốt sống mình không bằng, nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu như không phải mình thật sự không nhịn được, mình cũng chẳng nhờ đối phương giúp. Mình cũng không phải loại nữ nhân quá tùy tiện, đây cũng là do chẳng còn cách nào. Cô nàng hung hăng trừng mắt nhìn đối phương, thấp giọng nói: “Vậy anh còn nằm đó làm gì? Nhanh lên, em, em...”

Cô nàng xấu hổ vạn phần, nửa câu sau vô luận thế nào cũng không thể nói lên lời.

Lâm Bắc Phàm vội vàng nhảy xuống giường, đi tới bên cạnh Long Yên Nguyệt, vươn hai tay ra, quàng qua dưới nách cùng chỗ đầu gối, nhẹ nhàng nhàng nhấc thân thể cô nàng lên. bởi vì đối phương cũng chưa được một trăm cân, cho nên cũng không quá nặng, phảng phất như ôm một con búp bê vải vậy, một chút cảm giác nặng nề cũng không có. Hắn chậm rãi đi về phía toilet gần đó, ngửi ngửi mùi thơm đàn bà nhàn nhàn toát ra từ người cô nàng, thật sự là có chút tâm hươu ý vượn, liên tục mơ màng, hồn phất thiếu chút nữa là bay luôn lên trời, chỉ hận không thể rên rỉ một tiếng tiếu khúc.

“Anh đang nghĩ gì thế?”

Long Yên Nguyệt nhìn vẻ mặt mê đắm của đối phương không khỏi kêu lên.

“Anh có nghĩ cái gì đâu, suy nghĩ của anh rất thuần khiết mà!”

Lâm Bắc Phàm rất vô tội nói.

“Thuần khiết?”

Long Yên Nguyệt trợn trừng mắt. Nếu như đối phương mà là người thuần khiết thì chỉ sợ cả thế giới này không còn ai xấu xa nữa. Bất quá cô nàng cũng biết, cãi nhau với đối phương về vấn đề này chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, nên dứt khoát ngậm miệng lại luôn, không nói gì nữa.

Lâm Bắc Phàm ôm cô nàng vào trong toilet, nhìn cái bồn cầu rồi lại tủm tỉm cười nói: “Tiểu Nguyệt, em bảo anh kể tiếp nên làm thế nào? Nếu không anh giúp em...”

“Không cần, anh đặt em trên đó là được!”

Hai gò má Long Yên Nguyệt đỏ bừng, vội vàng khoát tay nói.

“Nhưng không cởi quần thì làm sao ngồi trên đó được? Đây không phải thói quen tốt đâu nha, lại còn làm bẩn quần. Anh thật ra là một người rất, rất tốt bụng, nên đã giúp là phải giúp tới cùng!”

Lâm Bắc Phàm mặt mày nghiêm túc nói, đồng thời vươn hai tay ra, muốn giúp đối phương cởi quần.

“Em tự mình làm được!”

Long Yên Nguyệt mắt cứ cúi gầm đầu xuống, ngay cả một câu cũng không nói thêm.

“Ài, anh là người tốt mà, sao em lại không tin anh chứ?”

Lâm Bắc Phàm thở dài thật sâu một hơi, làm ra vẻ đau lòng gần chết, chỉ có thể đặt đối phương lên bồn cầu, sau đó mới xoay người trở lại phòng rửa tay, thuận tay đóng luôn cửa lại.

“Lão đại, anh thật quá xấu xa, vậy mà muốn...” Tiểu Kim không biết từ đâu nhảy ra, phun ngay ra một câu như vậy.

“Đi chết đi, lão đại của chú là chính nhân quân tử, chú không nhận ra anh đang cố gắng làm viện thiện hử. Giúp người là niềm vui, đây chính là tôn chỉ của anh.” Lâm Bắc Phàm rất kinh thường nói, nhưng hần đột nhiên như nhớ ra cái gì đó, vội vàng truyền âm nói: “Tiểu Kim, không phải chú nói chú có thể chữa khỏi bách bệnh sao? Thân thể của Tiểu Nguyệt có phải cũng có thể...”

“Ài, lão đại à, đúng là em đã từng nói em có thể chữa khỏi bách bệnh, nhưng đó chỉ là nội thương, ví dụ như cái gì mà cảm mạo phong hàn, AIDS, rồi thì những thứ bệnh nan y khác. Nhưng cốt sống của sao tai họa này là do đạn bắn thương, khiến cho cốt sống xuất hiện vấn đề, đây không phải là nội thương nữa, mà là ngoại thương, em thật sự không có cách nào!”

Tiểu Kim trên trán toát mồ hôi lạnh, mình đã bị nấu liên tục hai lần rồi, thật sự không muốn bị nấu thêm lần nữa.

“Ngoại thương, nội thương? Đây là mấy cái thứ quái quỷ gì thế? Mặc kệ, dù sao vì Tiểu Nguyệt, chúng ta cứ phải thử xem!”

Lâm Bắc Phàm rất bá đạo nói, ngay cả cơ hội cho đối phương phản đối cũng không có. “Lão đại, cái này, cái này vô ích thôi!”

Tiểu Kim nghĩ đến cái cảm giác đau đến không muốn sống, sợ đến run bần bật.

“Vô ích cũng phải thử một lần!” Lâm Bắc Phàm quyết ý nói.

“Lão đại, anh làm thế là lãng phí, em phải phản đối!” Tiểu Kim rú lên thảm thiết.

Hai mắt Lâm Bắc Phàm tỏa ra quang mang nóng rực, quyết chí nói: “Vì Tiểu Nguyệt, ngựa chết chúng ta cũng phải chữa thành ngựa sống, nói không chừng lại có thể có 10% cơ hội. Như vậy chúng ta chỉ cần làm mười lần, không phải sao? Vì Tiểu Nguyệt, chú chịu khó hi sinh một chút, dù sao chú cũng không chết được.”

Tiểu Kim nghe xong câu này, trời đất như biến thành màu đen, ngất xỉu ngay lập tức.

Nấu mình liên tục mười lần? Mình còn sống được nữa sao? Chỉ sợ đến cả xương cốt cũng bị ninh cho nát bét luôn.

Lâm Bắc Phàm tuy không biết “Tiểu Kim hằm” có thể có tác dụng gì hay không, nhưng dù sao cũng đã từng cứu được Đường Quả Quả và Lộ Lộ, nói không chừng lại phát huy hiệu quả nào đó, cho nên trong lòng hần tràn đầy tin tưởng, hy vọng có thể sớm ngày thoát sao tai họa một lần nước vui vẻ xuất hiện trước mặt mày, cùng mình đấu vô mồm, thậm chí xuất ra những thủ đoạn bạo lực xử lý mình.

“Rầm!”

“A!”

Lâm Bắc Phàm còn đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên nghe thấy tiếng vật nặng rơi xuống đất cùng với tiếng kêu đau đớn của Long Yên Nguyệt truyền đến. Sắc mặt hần khê biến, vội vàng đẩy cửa đi vào. Vừa mở cửa ra, hần đã thấy Long Yên Nguyệt đang ngồi dưới đất, hai bàn tay nhỏ bé đang ôm lấy quần, quần cô nàng còn chưa được mặc xong, chỉ mới kéo lên tới đầu gối, làm lộ ra một cặp đùi trắng như tuyết, còn ẩn ước có thể thấy được một mảnh rừng rậm màu đen của khu vực tam giác thần bí, trần đầy mị lực vô cùng, hơn nữa không ngờ quần lót của đối phương lại là loại chữ T, màu hồng phấn, cấu tạo bởi một chiếc dây mảnh mai cùng với một tấm vải lớn bằng lòng bàn tay ghép lại. Thật không ngờ bên trong đối phương lại diễm lệ như vậy. Hần nhìn đến nỗi tròng mắt thiếu chút nữa rớt luôn ra ngoài, bất quá hần vẫn nhanh chóng tỉnh lại, vội vàng ra về ân cần, thăm hỏi: “Tiểu Nguyệt, em bị sao vậy?”

“Ai ui, em bị ngã, đại sắc lang, anh nhìn cái gì?”

Long Yên Nguyệt nhìn thấy hai con mắt mê đắm của đối phương không ngừng quét tới quét lui trên người mình, mắc cỡ thiếu chút nữa vợ luôn cuộn dây vệ sinh đằng sau ném về phía đối phương. Thật không ngờ mình muốn nhanh giải quyết vấn đề, nào ngờ lại càng rối loạn tay chân.

“À, anh không nhìn nhìn thấy gì cả, sao em không mặc hần quần vào? Coi chừng bị cảm lạnh, để anh giúp em!”

Lâm Bắc Phàm ra vẻ ta đây rất quân tử, nhưng vừa nói xong hai tay đã đưa tới quần đối phương, kéo lên.

“Anh, anh đi ra ngoài cho em, em không cần anh quan tâm, ô ô...” Long Yên Nguyệt vừa xấu hổ vừa tức giận, ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn khóc lóc.

Lâm Bắc Phàm vội vàng ôm lấy cô nàng, không để ý đến phản ứng của nàng, lập tức chạy về phòng bệnh, đặt cô nàng lên giường, lúc này mới giúp cô nàng mặc lại quần, vội vàng an ủi: “Tiểu Nguyệt, em yên tâm đi, anh không nhìn thấy gì cả, anh cam đoan với em đó!”

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng hần lại thầm nói, thật không ngờ cặp mông của sao tai họa thật quá gọi cảm, rất tròn trịa, cực kỳ co dãn đàn hồi, cảm giác đúng không là tệ, đáng tiếc là chỉ có mười mấy giây thời gian, nếu như có thể sờ thêm vài cái thì tốt quá.

“Anh không nhìn thấy? Hai tròng mắt của anh còn muốn rớt luôn ra ngoài thế kia, còn nói không nhìn thấy?”

Long Yên Nguyệt buông hay tay, thở phì phì kêu lên.

“Ách, anh chỉ nhìn thoáng qua thôi, anh cam đoan, anh thề đó!”

Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cười nói.

“Vừa rồi anh còn dám sờ của em, cái này tính sao đây?”

Long Yên Nguyệt làm sao lại nghĩ tới mình cùng một tên đàn ông thảo luận vấn đề này trong phòng bệnh chứ? Cô nàng chỉ hận không thể một cước đá chết cái tên hỗn đản chiếm hết tiện nghi của mình này.

“Tính thế nào? Nếu không em cũng sợ lại mông anh hai cái đi!”

Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ nói.

“Anh đi chết đi!”

Long Yên Nguyệt quay ngoắt mặt đi, mặc kệ đối phương, không nói gì nữa.

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc, cũng biết đối phương rất xấu hổ, mà bản thân hần cũng chẳng dám nói gì nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn trở lại giường bệnh của mình, ai ngờ hần vừa mới nằm xuống thì Long Yên Nguyệt đột nhiên quay đầu lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nói với hần: “Lâm Bắc Phàm, anh, anh giúp em một chuyện được không?”

“Hả? Không phải em muốn đi tiểu nữa chứ?”

Lâm Bắc Phàm mặt mày mừng rỡ kêu lên.

“anh đi chết đi, anh mới muốn đi tiểu đấy!”

Long Yên Nguyệt đỏ bừng cả mặt, gắt lỏng một câu, cuối cùng lại thấp giọng, lí nhí nói: “Anh, anh cso thể cầm cho em một ít giấy vệ sinh không? Em, em...”

“Giấy vệ sinh? Em bị thương à? Em bị thương chỗ nào? Để anh xem nào, em cũng thật là, bị thương mà không nói sớm!” Lâm Bắc Phàm mặt mày lo lắng vọt tới bên giường cô nàng, đồng thời nhìn cô nàng từ trên xuống dưới một lượt, còn tưởng vừa rồi cô nàng ngã nên bị thương chỗ nào đó.

“Em, em không bị thương, chỉ là...” trái tim nhỏ của Long Yên Nguyệt nhảy loạn cả lên, thậm hận đối phương ngu ngốc, ngay cả chuyện này cũng không biết, chẳng lẽ hần không biết đàn bà mỗi khi đi tiểu xong phải lau qua hay sao? (cái này mới biết, he he) Nhưng lời như thế, cô nàng sao dám nói ra? Cô nàng chỉ có thể lớn tiếng gắt lỏng: “bảo anh đi lấy thì anh cứ đi lấy, anh có đi hay không? Nếu không em mách chị Vi Vi, nói anh bắt nạt em!”

“Ặc, được rồi, anh đi lấy cho em!”

Lâm Bắc Phàm bắt đắc dĩ, đành phải nhún nhún vai, chạy vào trong toilet, lấy một cuộn giấy vệ sinh, sau đó đưa cho đối phương.

Long Yên Nguyệt thấy đối phương cứ đứng bên cạnh mình không chịu đi, đôi mắt nhìn chăm chăm phảng phất như muốn tìm cái gì đó, làm cho khuôn mặt cô nàng đỏ ửng, gắt giọng nói: “Bây giờ không còn chuyện gì nữa, anh về giường của anh đi!”

“Em thật sự không có việc gì?” Lâm Bắc Phàm mặt mày hồ nghi nói

“Em thật sự không có việc gì?” Long Yên Nguyệt nhẹ gật đầu khẳng định.

Lâm Bắc Phàm chỉ có thể trở lại giường của mình, vừa mới nằm xuống thì thấy Long Yên Nguyệt cầm lấy cái chăn, trùm kín người, sau đó thì thụt làm cái gì đó rất mờ ám. Hắn đầu tiên là khẽ ngẩn ra, tiếp đó liền bật cười, chưa từng ăn thịt heo chẳng lẽ cũng không biết heo chạy thế nào sao? Hắn cười nói: “Thì là là thế.... Nói thẳng ra nó gọn, làm người ta sợ chết khiếp!”

“Anh, anh, anh nhìn cái gì? Cẩn thận em móc mắt anh ra bây giờ!”

Long Yên Nguyệt thật không ngờ đối phương lại nhìn lên mình, vừa xấu hổ vừa tức giận, trừng mắt nhìn đối phương.

“Anh cái gì cũng không nhìn thấy, em cứ tự nhiên!”

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc.

“Đại sắc lang!” Long Yên Nguyệt cả giận nói

“Hai người làm sao vậy?”

Đúng lúc đó Liễu Vi liền cầm theo cái túi nhựa từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy bộ dáng hai người đang giương cung bạt kiếm, mặt mày tò mò hỏi.

461. Chương 463: Mỹ Nữ Nổi Giận.

“Sao tai họa, thật không ngờ em lại có thể yên lặng ba giờ trên giường bệnh, thật là hiếm có nha!”

“Sao tai họa, cười một cái đi xem nào, người ta thường nói, phụ nữ cười một cái, trẻ ra hai mươi tuổi, nếu như mặt mày lúc nào cũng nhăn nhó, ngược càng già nhanh hơn đó!”

“Sao tai họa, anh xem khí sắc hôm nay của em thật không tệ, phỏng chừng mấy ngày nữa là được xuất viện rồi đó!”

“Sao tai họa....” Nụ cười trên mặt Lâm Bắc Phàm gần như đã biến hóa ra đủ mọi thể loại, cười nịnh hót cũng thế, cười chân thành cũng vậy, Long Yên Nguyệt vẫn không hoàn toàn không chút biểu hiện động dung nào, hơn nữa sắc mặt càng lúc càng khó coi.

“Ô ô ô. Đây không phải sự thật, hai người đang lừa em phải không, hai chân của em không có việc gì, em vẫn có thể đi được đúng không?”

Long Yên Nguyệt hai tay ôm mặt, khóc nức nở, làm người ta nhìn mà đau lòng gần chết.

Giấy vớ vĩnh viễn không thể gói được lửa, tuy Lâm Bắc Phàm cùng Liễu Vi hai người đều tận lực che dấu Long Yên Nguyệt chuyện này, nhưng liên tục hai ngày qua, hai chân của Long Yên Nguyệt vẫn không có một chút cảm giác nào như trước. Cho dù là ngu ngốc đi nữa cũng phải nhận ra trong chuyện này tồn tại một vấn đề rất lớn. Ngay khi Long Yên Nguyệt từ chính miệng bác sĩ trưởng, biết được sau này mình vĩnh viễn phải ngồi trên xe lăn, toàn bộ tâm trí triệt để sụp đổ.

Nàng là một cảnh sát, là cục trưởng một phân cục, nhưng bây giờ hai chân bị liệt, sau này làm sao có thể làm cảnh sát được nữa? Làm sao có thể đi xử lý những vụ án được nữa? Làm sao có thể đi bắt tội phạm được nữa?

Long Yên Nguyệt cảm giác trong nháy mắt, toàn bộ thế giới này dường như đã sụp đổ, đả kích quá lớn này đã khiến cho nàng không ăn không uống một ngày liền, ngay cả nghỉ ngơi cũng không nghỉ ngơi, hai mắt ảm đạm vô thần, ngồi yên trên giường, ngơ ngác ngác nhìn hay chân của mình, phẳng phất như một bức tượng gỗ vậy.

“Tiểu Nguyệt, kỳ thật như vậy cũng chẳng sao cả, sau này nếu em muốn đi tiểu, anh sẽ bế em đi, nếu em muốn, anh có thể lau cho em cũng được. Chuyện này chẳng ảnh hưởng tới việc em sẽ sinh cho anh những đứa con mập mập, chúng ta cứ hai năm lại sinh một đứa, tối thiểu cũng phải sinh được mười tám đứa.” Lâm Bắc Phàm ôm lấy bà vai đối phương, bắt đầu hồ ngôn loạn ngữ.

“Anh, anh cút đi, em đã như vậy mà anh còn muốn khi dễ em, ô ô....”

Long Yên Nguyệt tức tới nước mắt lưng tròng, hung hăng đẩy tay hắn ra,

“Ai ui, trời đất ơi!”

Lâm Bắc Phàm lão đảo hai bước rồi ngã đập đầu vào cái giường bệnh của mình, phát ra một tiếng vang trầm thấp, khiến hắn ôm đầu kêu thảm.

“Anh, anh không sao chứ? không phải em cố ý!”

Long Yên Nguyệt giật nảy mình, nhẹ giọng hỏi.

“A, không hay, đầu anh nở hoa rồi, chảy máu rồi!”

Lâm Bắc Phàm cố ý thất thanh kêu lên.

“Đầu anh chảy máu? Mau, mau gọi bác sĩ tới!” Long Yên Nguyệt vội vàng kêu lên, khi nàng nói đến đây liền muốn vươn người ra xem tình hình đối phương thế nào.

Nào ngờ Lâm Bắc Phàm đột nhiên đứng bật dậy, hai tay mở rộng, ông chăm lấy Long Yên Nguyệt, cúi đầu xuống, nhìn thẳng vào mắt đối phương, cười tủm tỉm nói: “Gọi bác sĩ làm gì? Anh đâu có yếu ớt như vậy chứ.”

Long Yên Nguyệt hé cái miệng nhỏ nhắn ra, nhìn bộ dáng đối phương bình yên vô sự, làm sao không biết đối phương đã lừa mình một vỏ? Nàng lập tức tức giận nói: “Anh, anh....”

Nàng còn chưa kịp nói hết câu thì đôi môi thơm đã bị miệng của đối phương áp lấy, nàng cực kỳ kinh ngạc, đang muốn chống cự thì cảm thấy một cái đầu lưỡi mềm mại vô cùng đã tiến vào trong miệng của mình, phẳng phất như một con rắn vậy, cuốn lấy lưỡi của mình, loại cảm giác kích thích tiêu hồn lại dâng lên trong lòng, làm cho nàng như muốn tan ra.

Lâm Bắc Phàm không hề dừng lại, thỏa mãn với những gì đã có, hai bàn tay của hắn từ từ luồn qua quần áo của đối phương, cảm nhận được làn da mềm mại nhẵn nhụi của đối phương, phẳng phất như da trẻ con vậy, tràn đầy tính co giãn, hơn nữa hai trái đào tiên trước ngực lại đầy đặn, mềm mại, so với Liễu Vi còn lớn hơn một vòng, làm cho hắn thoải mái thiếu chút nữa muốn tan ra.

Long Yên Nguyệt nào chống đỡ được chiêu song trọng đánh lén của hắn? Nàng lập tức thở hổn hển, trong họng chỉ có thể phát ra những tiếng ư ư như muỗi kêu, nhưng đôi tay ngọc lại gắt gao ôm chặt lấy cổ đối phương, không hề có chút ý định buông ra, ngược lại còn như đang hưởng thụ đòn đánh lén của đối phương.

“A, ngạt chết anh mất, nghỉ một lát đã!”

Lâm Bắc Phàm rời khỏi đôi môi thơm của đối phương, thở hổn hển nói.

“Dừng!”

Long Yên Nguyệt hờn dỗi nói, không ngờ lại tiếp tục dùng đôi môi thơm của mình, áp chặt lấy miệng đối phương.

Lâm Bắc Phàm ngây ngẩn không biết nói gì. Phụ nữ đúng là một loại động vật không theo đạo lý thông thường. Hình như trước kia mình còn chưa bao giờ thấy đối phương chủ động như thế mà? Bất quá người ta đã chủ động như vậy, nếu như mình còn không phối hợp được nữa thì không phải là đàn ông. Thế là hắn vừa hôn trả đối phương vừa đưa đôi tay luồn vào trong áo đối phương, tấn công về phía hai trái đào tiên.

“A...” Long Yên Nguyệt đột nhiên kêu lên một tiếng, vội vàng buông Lâm Bắc Phàm ra, khuôn mặt yêu kiều lập tức đỏ ửng, tức giận trừng mắt nhìn hắn: “Anh không thể nhẹ một chút sao? Sao lại dụng lực mạnh như vậy?”

“Anh còn chưa bắt đầu mà, làm sao lại dùng lực mạnh được.” Lâm Bắc Phàm mặt mày ngạc nhiên hỏi,.

“Anh đúng là đại sắc lang!”

Hai gò má Long Yên Nguyệt liền đỏ bừng, tên đại sắc lang này đúng là quá hạ lưu, cái gì mà còn chưa bắt đầu? Chẳng lẽ hắn muốn làm chuyện đó luôn ở đây à? Chẳng may có người khác đi vào, chẳng phải là xấu hổ muốn chết sao? Sau này mình làm sao còn dám đi gặp người khác chứ?

“Cái này hình như là em chủ động mà?”

Lâm Bắc Phàm rất ủy khuất nói.

“Dù sao anh cũng chính là đại sắc lang!”

Long Yên Nguyệt bất chấp lý lẽ nói.

Lâm Bắc Phàm trợn trừng mắt, vừa rồi mình quả thật đã chiếm không ít tiện nghi của đối phương, vậy cứ để đối phương thắng một hai câu đi.

“Sau này anh phải nuôi em!”

Long Yên Nguyệt đột nhiên xỏ ra một câu.

“Uhm, hả? Em nói gì cơ?”

Lâm Bắc Phàm đầu tiên là thuận miệng đáp ứng, tiếp đó như tỉnh ra, lập tức há hốc miệng kinh ngạc nhìn Long Yên Nguyệt. Cô nàng vừa nói cái gì?

bắt mình nuôi cô ấy? Chẳng lẽ cô ấy đồng ý gả cho mình? Cái này mặc dù là chuyện tốt, nhưng đối phương có thể chính miệng nói ra làm hắn kinh ngạc vạn phần, chẳng lẽ đầu cô nàng này bị chập mạch rồi?

“Làm sao vậy? Anh có ý kiến gì hả?”

Long Yên Nguyệt rất không vui hỏi ngược lại.

Lâm Bắc Phàm giơ tay phải lên, đặt lên cái trán trắng trẻo của đối phương, mặt mày nghi hoặc nói: “Ủa, không có phát sốt, nhưng sao tự nhiên lại nói mê? Chẳng lẽ nằm viện lâu nên vắng đầu?”

“Lâm Bắc Phàm, anh là tên hỗn đản, anh, anh, anh... anh cút đi!”

Long Yên Nguyệt chỉ hận không thể tặng cho đối phương một cước, nhưng nghĩ đến hai chân của mình đã hoàn toàn không còn cảm giác, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn đối phương.

Lâm Bắc Phàm vội vàng giơ hai tay lên, cầu xin tha thứ nói: “Được rồi, được rồi, anh đáp ứng em, sau này anh sẽ nuôi em, nhất định sẽ vỗ béo em như con heo may mắn, thế đã được chưa?”

“Anh đi chết đi, anh mới là heo may mắn ấy!” Long Yên Nguyệt tức giận trừng mắt nhìn hắn, bất quá trên khuôn mặt yêu kiều vẫn ẩn ước lộ ra một nụ cười ngọt ngào, đã không còn thần sắc đau lòng muốn chết vì hai chân mất đi chỉ giác nữa.

“Anh là heo may mắn? Thế thì em là heo gì?”

Lâm Bắc Phàm có chút vô sỉ hỏi.

Long Yên Nguyệt hai gò má đỏ ửng, ngoảnh mắt đi chỗ khác, cố ý không thèm nhìn mặt hắn nữa.

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc không ngừng, thật không ngờ quan hệ của mình và sao tai họa lại phát triển nhanh như vậy, xem ra vận may của mình thật sự đã tới rồi. Hắn cũng không dám làm chuyện gì quá phận với nàng, tránh người ta lại chụp cho hắn cái tội sàm sỡ bệnh nhân, đến lúc đó có khi lại bị cái bà vợ già của lão Long Thiên Hữu chặt làm tám khúc cũng nên. Hắn gãi gãi đầu, trở lại giường bệnh của mình, nằm xuống giường, nghiêng đầu nhìn lưng đối phương. Bởi vì hai chân đối phương không còn cảm giác nên khi ngồi, những đường cong của đối phương lại càng rõ nét hơn, chính là cái đường cong hình chữ S mà quý

thường xuyên xuất hiện trong những cuốn tiểu thuyết. Cái eo thon nhỏ mảnh khảnh, cặp mông đầy đặn, còn có cặp đùi thon dài đẹp đẽ, chỗ nào chỗ nấy đều toát ra một sức hấp dẫn mê người, khiến người ta chỉ hận không thể cắn cho một cái.

“Anh nhìn cái gì?”

Long Yên Nguyệt thấy đối phương cứ im lặng mãi, trong lòng kinh ngạc vạn phần, quay đầu nhìn lại thì đã thấy đối phương đang nhìn mình chăm chăm, sắc mặt cô nàng không khỏi ửng đỏ, hờn dỗi nói một câu.

“À, cái mông!”

Lâm Bắc Phàm thuận miệng đáp.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Long Yên Nguyệt càng tăng thêm vẻ ngượng ngùng, đỏ rực, tựa như có thể miết ra nước vậy. Cô nàng then thùng nói: “Đại sắc lang!”

Lâm Bắc Phàm lập tức tỉnh ngộ, xấu hổ, vội vàng cái lại: “Ý anh là mông của em, khái khái, ý anh là em không có mông, không, em có mông, không phải...”

Lúc này hẳn thật sự không biết nên chống chế thế nào.

Long Yên Nguyệt vội vàng úp mặt xuống gối, xấu hổ không muốn gặp người khác nữa. Cái tên hỗn đản này đúng là quá ghê tởm đi, tự dưng miệng nói mông của em làm gì? Còn nói một hơi mấy lần liền....

Lâm Bắc Phàm đột nhiên cảm giác được sau lưng lạnh lẽo, có một cỗ sát khí đang tràn về phía mình, hẳn vội vàng quay đầu lại thì đã thấy Tô Tình Nhi hai tay đang bưng một cái khay, đứng ở cửa ra vào, đôi mắt đẹp như có như không bắn ra một tia hàn quang, thỉnh thoảng lướt qua lướt lại về phía hông của mình, phảng phất như đang nghiên cứu một cái gì đó, làm cho hắn toàn thân nổi da gà, vội vàng lấy hai tay, che chỗ đũng quần của mình lại, ngượng ngùng cười nói: “Tình nhi, thì ra là em, anh quên mất là em đang làm việc ở bệnh viện này, ngại quá! Hắc hắc”

Tô Tình nhi dạo này quả thật rất thiết thòi, rất đáng thương. Nói là có bạn trai sao? nhưng cái tên Lâm Bắc Phàm này chẳng bao h thấy mặt mũi đâu, có khi còn mấy ngày liên tiếp không gọi điện cho mình, Nói mình không có bạn trai? Nhưng cái tên Lâm Bắc Phàm này lại cứu mình khỏi tay tên hỗn đản kia, còn để cho cha mẹ mình biết, cái này thì giải thích thế nào đây?

Thật không ngờ có mấy ngày không gặp, cái tên hỗn đản Lâm Bắc Phàm này lại nằm ở bệnh viện, hơn nữa còn ở chung phòng với một nữ cảnh sát xinh đẹp nữa chứ. Chuyện này khiến cô nàng ghen tức muốn chết, thiếu cầm cái ông tiêm cỡ lớn trong khay lên, táng luôn vào tiểu JJ của đối phương, cho hắn biết cái gì gọi là cơn giận của mỹ nữ.

Trên khuôn mặt kiêu diễm như hoa của Tô Tình như lộ ra một nụ cười mê người: “Bắc Phàm, lần này anh bị làm sao vậy? Làm sao lại nằm viện? Để em kiểm tra cho anh một chút!”

Nàng vừa nói vừa tiến từng bước một về phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm nhận ra trong nụ cười của đối phương có xen lẫn một tia hàn khí, để cho đối phương kiểm tra? Không có bệnh thì kiểm tra cái gì? Hắn vội vàng ngượng ngùng cười nói: “Tình nhi, em yên tâm đi, anh không có gì đáng ngại cả, chỉ cần truyền dịch một chút, mấy ngày nữa là bình phục ngay. Hay là em đi kiểm tra cho bệnh nhân khác đi!”

“Không sao, chức trách của bọn em chính là chiếu cố cho mỗi bệnh nhân, anh cũng không cần khách khí với em!”

Tô Tình nhi lộ một nụ cười đáng yêu.

“Nhưng kiểm tra hình như là trách nhiệm của bác sĩ, còn em chỉ là y tá....” Trên trán Lâm Bắc Phàm đã toát ra mấy giọt mồ hôi lạnh.

“Không sao đâu, em cũng đã được học qua một chút rồi!”

Tô Tình nhi cố ý nhận mạnh hai chữ một chút.

Long Yên Nguyệt từ trong ngữ khí của hai người cũng nhận ra điều gì đó khác thường, trong lòng tức giận hỏi: “Hai người quen nhau? Rốt cuộc quan hệ của hai người là thế nào?”

462. Chương 464: Kiểm Tra Toàn Diện.

Lâm Bắc Phàm chỉ cảm thấy da đầu mình tê dại từng đợt, thiếu chút nữa muốn đập đầu vào tường chết luôn, đỡ bị hai nữ nhân này tra tấn, bức cung, cái này quả thật là sống một ngày mà dài như cả năm, hắn chỉ có thể cười khổ một tiếng: “Cô ấy, cô ấy là Tình nhi, anh biết cô ấy trong mấy lần đến bệnh viện....”

“Thì ra chỉ là biết!” Long Yên Nguyệt rồi việc liền đi gây chuyện.

Tô Tình Nhi tức trợn trừng mắt, hừ hừ nói: “Tôi đã gặp Bắc Phàm rất nhiều lần, hơn nữa chúng tôi....”

Cô nàng còn chưa kịp nói hết câu, cả miệng đã bị Lâm Bắc Phàm dùng tay ngăn lại, nửa câu phía sau không thể nào nói ra được.

Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cười nói: “Hơn nữa bọn anh còn có quan hệ là bạn bè, rất trong sáng, hắc hắc....”

Tô Tình Nhi tức giận, đẩy phẳng bàn tay Lâm Bắc Phàm đang chặn trên miệng mình ra, âm trầm nói: “Đúng vậy, là bạn bè!”

Năm chữ này cô nàng gần như là nói rít qua kẽ răng, phẳng phất như đang từng miếng từng miếng cắn mạnh vào não Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm bị hù tới xanh cả mặt, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, trái tim nhỏ không ngừng đập loạn.

Long Yên Nguyệt cũng chẳng tin đó là bạn bè như lời của Lâm Bắc Phàm, có quỷ mới tin lời hắn. Nhìn ánh mắt hai người bọn họ mập mập mờ mờ như vậy, có cái gì giống bạn bè chứ? Nếu như bảo đó là tình nhân thì mình còn tin tưởng một chút. Cô nàng cũng khề hừ một tiếng: “Bạn bè, đúng vậy, bạn bè!”

Lâm Bắc Phàm trong lòng khóe không ra nước mắt, mình đã làm cái tội nghiệt gì chứ? Sao tự nhiên lại gặp phải hai cô nàng tính tình đều nóng nảy như lửa thế này, đây chẳng phải là kế hoạch xây dựng hậu cung của mình đã gặp phiền phức lớn sao? Hắn nhìn hai đôi mắt của hai cô nàng đều lấp lóe hàn quang lờm lờm nhau, rất là sáng suốt quyết định bảo trì im lặng, ngay cả cổ họng cũng không dám phát ra một âm thanh nào.

“Đừng lằng nhằng, em muốn kiểm tra thân thể của anh!” Tô Tình Nhi đột nhiên phun ra một câu.

Lâm Bắc Phàm sợ hãi tới nỗi thiếu chút nữa nhảy dựng lên, kiểm tra? Chỉ sợ là chính mình á? Hai tay hắn vội vàng giữ chặt lấy quần mình, lắc đầu liên tục, cười nịnh nọt nói: “Tình Nhi, công việc của em dạo này bận rộn như vậy, anh thấy hay là bỏ đi, anh không có gì đáng ngại cả, anh....”

“Xoạt!”

Lâm Bắc Phàm trợn mắt há hốc miệng, vẫn còn đang thất kinh thì bộ quần áo bệnh nhân hắn đang mặc trên người đã bị Tô Tình Nhi một phát xé tan tành, trực tiếp lộ ra cái quần cuối bên trong. Hắn vội vàng dùng hai tay che đi tiểu JJ của mình, run run kêu lên: “Em muốn làm gì?”

“Đương nhiên là kiểm tra toàn diện cho anh rồi!”

Trên miệng Tô Tình Nhi nở một nụ cười của ác ma.

“Làm kiểm tra cũng không cần phải xé tan quần áo anh ra thế chứ?” Lâm Bắc Phàm trợn trừng mắt

Tô Tình Nhi để cái khay lên cái bàn bên cạnh, cười âm hiểm, tiếp đó túm lấy cái quần nhỏ của Lâm Bắc Phàm, dùng sức kéo mạnh một cái, xé tan luôn chút che dây cuối cùng trên người Lâm Bắc Phàm, ngay sau đó hai tiếng thét chói tai vang lên khắp cả khu bệnh viện.

Một tiếng thét là của Lâm Bắc Phàm. Lần đầu tiên khi gặp Tô Tình Nhi, đối phương đúng là hơi mạnh mẽ, nhưng nếu so sánh với hôm thì đúng là như đệ tử với sư phụ. Hắn vội vàng lấy hai tay che thẳng nhỏ của

minh lại, mặt mày hoảng sợ nhìn đối phương. Tiếng thét còn lại chính là của Long Yên Nguyệt, đây là lần đầu tiên cô nàng nhìn thấy một nữ nhân như vậy, lại càng là lần đầu tiên nhìn thấy thằng nhỏ của nam nhân. Tuy chỉ là một chớp mắt nhưng cô nàng cũng đã có thể nhìn đại khái hình dáng của nó. Cái đó cũng không nhỏ, bất quá bộ dáng hình như rất xấu xí, thực là dọa người, phẳng phất như một cây gậy, làm cho cô nàng trợn trừng hai mắt, nhưng khi tỉnh táo trở lại, sự ngượng ngùng cùng rút rè của thiếu nữ đã khiến cô nàng hét âm lên, vội vàng dùng hai tay che mắt lại, cảm giác thấy hai má của mình đã nóng bừng lên.

Đôi mắt đen huyền, to tròn của Tô Tình Nhi không ngừng nhìn chăm chăm vào phương vị thằng nhỏ của Lâm Bắc Phàm, chớp chớp mắt hai cái, cười đùa nói: “Thật không ngờ thằng nhỏ của anh cũng không nhỏ nha, có chút vốn, chẳng trách lại trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi, sợ đàn bà bên cạnh mình ít quá hả? Em còn vốn lo lắng anh không đối phó nổi các cô ấy đó!”

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi hột, Tô Tình Nhi này không hổ là y tá chuyên nghiệp, làm việc đúng là quá mạnh mẽ, đến một chút ngại ngùng cũng không có.

Hắn chỉ có thể liên tục cười khổ nói: “Tình Nhi này, em đừng làm như vậy? Dù sao nam nữ....”

“Bây giờ anh là bệnh nhân, em là y tá, đây chính là quan hệ hiện giờ của chúng ta. Anh bây giờ nằm xuống giường cho em, em phải kiểm tra toàn diện lại cho anh, cho nên anh đừng cố gắng chống cự, rõ chưa? Nếu không, cẩn thận..... Hừ hừ!” Tô Tình Nhi trực tiếp cắt ngang, không cho hắn nói nốt nửa câu còn lại, trên khuôn mặt trắng ngần còn lộ ra vẻ mặt rất là nghiêm túc, phẳng phất như mình đang làm chuyện chính sự vậy. Long Yên Nguyệt tức tới hộc máu, đôi cẩu nam cẩu nữ này cũng quá vô sỉ đi? Không ngờ lại coi mình như không khí. Ở giữa ban ngày ban mặt mà cũng dám làm chuyện này, cô nàng chỉ thẳng tay về phía đối phương, kêu lên: “Các người, các người....”

“Cái này không liên quan tới anh, Tiểu Nguyệt, cứu mạng....” Lâm Bắc Phàm hét lên một tiếng thê lương, thảm thiết.

Long Yên Nguyệt chụp lấy cái gối bên cạnh, hung hăng ném thẳng vào mặt Lâm Bắc Phàm: “Các người được lắm. Lâm Bắc Phàm, xem như em không nhìn rõ anh, anh là đồ vô sỉ, đồ hạ lưu....”

“Á, cái này không liên quan tới anh!” Vừa gào rú thảm thiết vừa cố thanh minh.

“Mọi người đang làm gì vậy? Ủa, cô là ai? Cô đang làm gì Bắc Phàm vậy? A, các người, các người....”

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm co giật liên tục, hai người đã náo loạn âm ỉ cả lên rồi, bây giờ thêm một người nữa chẳng phải là muốn hành hạ chết mình sao? Hắn lập tức trợn trừng hai mắt, lặn xuống ra ngất xỉu.

Tô Tình Nhi thật không ngờ Liễu Vi lại tới đúng lúc này, làm cho cô nàng xấu hổ vô cùng.

Mặc dù cô nàng chưa từng gặp Liễu Vi bao giờ, nhưng vẫn biết Lâm Bắc Phàm đang điều dưỡng trong bệnh viện hai ngày hôm nay, đồng thời cô nàng cũng biết đối phương chính là bạn gái trên danh nghĩa của Lâm Bắc Phàm. Bạn gái trên danh nghĩa tuy chỉ là một cách gọi, nhưng lại có ý nghĩa rất lớn, không phải một tiểu yêu tinh như Long Yên Nguyệt có thể so sánh được. Bây giờ mình bị bạn gái của đối phương bắt ngay tại trận, làm cho cô nàng chỉ hận không thể đập đầu vào gối chết luôn cho rồi. Cô nàng lúc này chỉ có thể ngượng ngùng cố gắng giải thích: “À, tôi nghe nói bệnh nhân này cảm thấy khó chịu, cho nên tôi mới tới kiểm tra cho anh ta!”

“Kiểm tra?”

Liễu Vi bước vào xem xét, Lâm Bắc Phàm toàn thân trần trụi, đến một mảnh vải che thân cũng không có, ngay cả thằng nhỏ cũng bị phơi ra ánh sáng. Cho dù nàng là người từng trải, cũng quan hệ nhiều lần với Lâm Bắc Phàm, nhưng bây giờ đột nhiên nhìn thấy thứ đó, trong lòng vẫn giật mình, tim đập loạn lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt đỏ bừng, nói khê: “Kiểm tra cần cởi sạch quần áo?”

“Ách, cái này là để kiểm tra kỹ hơn một chút!”

Nói xong, Tô Tình Nhi mới cảm thấy cái cố của mình đưa ra thật quá ngu ngốc....

Long Yên Nguyệt phì một tiếng, thiếu chút nữa bật cười thành tiếng, trong lòng thầm đắc ý. Cái con tiểu yêu tinh nhà người không phải vừa rồi rất đắc ý sao, bây giờ thì đắc ý tiếp đi? Xem ra bốn sự chị Vi Vi quả nhiên không phải nhỏ, chỉ liếc mắt một cái đã đè bẹp được cái con tiểu yêu tinh này.

Liều Vi tuy trong lòng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng cô cũng không hiểu về cái gọi là kiểm tra toàn diện lắm, chỉ cho rằng điều kiện đầu tiên của kiểm tra toàn diện chính là cởi hết quần áo ra, bây giờ nhìn thấy người ta mặt mày nghiêm túc như vậy, mà mình cũng đang lo lắng cho sức khỏe Lâm Bắc Phàm, cuối cùng cũng chỉ có thể khẽ gật đầu: “À, thì ra là như vậy!”

Cô đi đến trước giường Long Yên Nguyệt, hơi cúi người xuống, nhìn thân thể của đối phương, ôn nhu hỏi: “Tiểu Nguyệt, em cảm thấy thế nào? Có cảm thấy khó chịu gì không?”

“Còn có thể thế nào? Vẫn đến một chút cảm giác cũng không có!”

Ánh mắt Long Yên Nguyệt lập tức ảm đạm đi rất nhiều. Cái này cũng chẳng trách được, nếu đổi lại là bất cứ ai, khi người đó biết mình phải ngồi xe lăn suốt phần đời còn lại, chỉ sợ tâm tình cũng chẳng tốt được.

Liều Vi vội vàng an ủi: “Tiểu Nguyệt, em đừng nói như vậy. Bây giờ y học phát triển như vậy, chị tin tưởng chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được cách giải quyết, em đừng tự trách mình nữa!”

“Chị Vi Vi, nếu như bệnh viện có thể chữa trị được, em cũng chẳng cần nằm ở đây nữa rồi!”

Long Yên Nguyệt có chút tức giận nói.

Tô Tình Nhi nghe xong câu này, tức tối hộc máu, bệnh viện của mình tuy có thể cứu người, nhưng cũng không phải là có thể chữa khỏi tất cả bệnh tật, thương tổn. Nếu được như vậy, trên thế giới này há có người chết nữa? Cô nàng bất mãn quay đầu lại, trừng mắt nhìn Long Yên Nguyệt nói: “Bệnh viện chúng tôi chỉ là thầy thuốc chứ không phải thần tiên!”

“Hừ!”

Long Yên Nguyệt quay phắt mặt đi, chẳng thèm nhìn Tô Tình Nhi nữa.

Cái con tiểu yêu tinh này quá đáng ghét đi, ở ngay trước mặt mình mà cũng dám lột sạch quần áo tên đại sắc lang Lâm Bắc Phàm, đúng là đồ điên, bất quá vì chị Vi Vi, bất kể thế nào cũng không thể để chị ấy biết được chuyện này.

Tô Tình Nhi nhún nhún vai, cũng biết tâm tình đối phương đang không vui, nên biết điều, không thêm tính toán với đối phương nữa. Cô nàng xoay người lại đi tới trước giường bệnh của Lâm Bắc Phàm, hơi cúi người xuống, cẩn thận kiểm tra thân thể đối phương.

Kiểm tra? Tuy cô nàng cũng biết một chút y thuật cơ bản, nhưng dù sao cũng không phải là chuyện nghiệp, hơn nữa bây giờ ở đây chẳng có một cái dụng cụ nào, như vậy thì kiểm tra làm sao? Vừa rồi bất quá chỉ là xúc động nhất thời, cố ý muốn xử lý đối phương nên mới lấy cớ là kiểm tra. Nhưng nào ngờ bây giờ lại có Liều Vi ở đây, nên cô nàng cũng không dám là chuyện quá bạo lực, chỉ có thể dùng hai bàn tay xoa xoa bóp bóp khắp người Lâm Bắc Phàm, phảng phất như đang mát xa cho đối phương vậy.

Lâm Bắc Phàm khẽ hé mắt ra, nhìn thấy cô nàng đang “chà đạp” thân thể mình, thiếu chút nữa bật cười thành tiếng.

Xem ra Vi Nhi tới thật đúng lúc, có thể ép cho cô nàng này không còn dám hung hăng ngang ngược nữa, nếu như có thể đuổi luôn ra ngoài thì càng tuyệt diệu hơn, đáng tiếc nguyện vọng này của hắn phỏng chừng là không thể thực hiện được.

Trong khi Lâm Bắc Phàm còn đang suy nghĩ vấn đề thì hắn đột nhiên cảm giác tiểu JJ của mình bị một bàn tay mềm mại cầm lấy. Lập tức hắn vội hít một hơi lạnh, trở nên cực kỳ ngoan ngoãn. Nữ bạo lực này không phải muốn cắt của mình chứ? Hắn vừa nghĩ đến trong cái khay kia hắn là có dao giải phẫu cũng với những được phẩm và dụng cụ khác, cả lưng không nhịn được túa là mồ hôi lạnh.

Người ta thường nói, thà đắc tội với tiểu nhân chứ đừng đắc tội với nữ nhân, xem ra không sai chút nào.

Hai bàn tay Lâm Bắc Phàm khẽ nắm chặt lại, vì cuộc sống tươi đẹp sau này, mình không thể mặc kệ cho cô ta làm xằng làm bậy được. Nếu như cô ta dám cắt, mình sẽ cho cô ta biết vì sao hoa lại có màu hồng, cho cô ta biết cái gì gọi là quyền uy của đàn ông.

Nhưng hắn rất nhanh đã cảm thấy tình huống hình như có chút khác thường. Đối phương không hề dụng tới dao mổ, mà cứ nhẹ nhàng vuốt ve (ặc ặc). Cái này làm cho hắn mồ hôi vã ra như tắm. Nữ bạo lực này

cũng quá điên cuồng đi. Dám làm loại chuyện này ngay trước mặt Vi nhi, chẳng lẽ không sợ bị phát hiện sao? Bất quá cái loại kích thích của tình huống yêu đương vụng trộm này làm máu nóng toàn thân hắn như muốn sôi trào, cái cảm giác sung sướng này nhanh chóng như muốn hòa tan hắn, đến cả hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

463. Chương 465: Thổ Lộ.

Lúc này Lâm Bắc Phàm có thể nói đang bị kích thích đến cực độ, vừa nằm hưởng thụ sự “phục vụ” của Tô Tình Nhi, vừa lo lắng, sợ Liễu Vi cùng Long Yên Nguyệt phát hiện, loại cảm giác băng hoa lưỡng trọng thiên này làm cho máu nóng toàn thân hắn không ngừng sôi trào. Cái cảm giác khoái cảm giống như thủy triều, từng bước từng bước chiếm cứ toàn bộ đầu óc hắn, làm cho sắc mặt hắn đỏ bừng, hô hấp cũng dồn dập hơn rất nhiều.

Tô Tình Nhi dùng thân thể của mình cản trở tầm mắt mặt Liễu Vi cùng Long Yên Nguyệt, để hai người không thể nhìn thấy mình đang làm cái gì, hai bàn tay trắng như tuyết linh hoạt mà hữu lực, kết hợp với tốc độ, mười ngón tay ngọc phối hợp với nhau như thiên y vô phòng (áo trời không vết rách), nụ cười trên mặt càng lúc càng sáng lạn, phát phát như một tiểu hồ ly đang thực hiện thành công kế hoạch vậy.

Tên đại lưu manh nhà người chuyện đi câu dẫn gái mướn, lần này ta phải cho người thoát dương mà chết, sau này cho dù có gặp được gái đẹp hơn nữa cũng chẳng có sức mà đú (mô phật, thiện tai thiện tai), hắc hắc, Tô Tình Nhi, mày thật sự quá xấu xa rồi, ngay cả chuyện như vậy cũng làm được.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, không khí trong phòng bệnh nhanh chóng trở nên quái dị.

Liễu Vi cùng Long Yên Nguyệt đang thấp giọng tán gẫu chợt nghe trong phòng có một âm thanh rất quái dị, hình như còn là phát ra từ phía Lâm Bắc Phàm, loại âm thanh này nghe cực kỳ quen tai, phẳng phát như đã nghe ở đâu rồi. Liễu Vi đầu tiên là khê giật mình, nhưng rất nhanh sau đó, nàng đã nhớ ra mình gặp âm thanh đó ở đâu. Khi Lâm Bắc Phàm làm chuyện đó với mình, chẳng phải hắn cũng phát ra thứ âm thanh khiến mình phát cuồng này sao? Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nàng lập tức đỏ bừng, còn tưởng hắn đang mơ làm chuyện đó với mình, chỉ hận không thể tìm một cái lỗ chui vào. Cho dù đã mấy ngày mình không làm chuyện đó với hắn, hắn cũng không cần phải như vậy chứ? Khiến người ta lại tưởng mình khắt khe với hắn....

Nam nhân sao lại thích mộng xuân thế nhỉ? Nếu như hắn cần, cứ nói với mình một tiếng là được mà.

Long Yên Nguyệt tuy chưa trải qua chuyện đời, nhưng cô nàng cũng từng bị Lâm Bắc Phàm khi dễ nhiều lần, cũng ẩn ước biết rõ âm thanh này đại biểu cho cái gì, cũng mắc cỡ tới mặt mày đỏ bừng, quay đầu nhìn lại, đã thấy bóng lưng Tô Tình Nhi vừa vịn che khuất tầm nhìn của mình, làm cho mình không thể nhìn thấy cái gì, nhưng nhìn bộ mặt đang mê mẩn của Lâm Bắc Phàm, làm sao mà không biết chuyện gì đang xảy ra, trong lòng thầm “Phi” một tiếng.

Cái đôi nam nữ này thật quá ghê tởm, không ngờ lại dám làm chuyện đó ngay trước mặt mình, thật quá hạ lưu. Chẳng lẽ không biết chú ý đến âm thanh một chút sao? Lại còn quấy nhiễu mình đang nói chuyện với chị Vi Vi. Xem ra nếu có cơ hội, phải xử lý cho bọn họ biết mặt, cho bọn họ biết mình cũng không phải kẻ dễ bị khi dễ.

Lâm Bắc Phàm đột nhiên vươn hai tay ra, nắm chặt lấy hai bàn tay nhỏ bé của Tô Tình Nhi, đẩy tốc độ lên cao nhất có thể, chưa được mấy giây đồng hồ thì hắn gầm nhẹ một tiếng, phóng ra tinh hoa của mình, mà chính hai mắt của hắn cũng trợn trừng mắt, nằm thẳng cứng trên giường như cá chết, toàn thân mềm nhũn ra như thoát lực đến cực điểm, một điểm khí lực cũng không dậy lên nổi.

“A....” Tô Tình Nhi thấp giọng kêu lên, hết nhìn đôi bàn tay của mình đã tràn ngập một thứ chất nhầy dính dính, rồi lại nhìn Lâm Bắc Phàm, hai gò má không nhịn được cũng đỏ bừng lên, hung hăng trừng mắt nhìn hắn một cái, sau đó vội vàng bỏ chạy ra ngoài.

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc, nữ bạo lực này thật đúng là quá bạo lực, không ngờ lại dám làm chuyện điên cuồng như vậy, bất quá cảm giác cũng thật là kích thích, bất quá sau vẫn làm ít một chút thì tốt hơn, tìm mình đúng là không chịu nổi kích thích nhiều lần như vậy....

“Bắc Phàm, anh không sao chứ?”

Liều Vi đột nhiên kinh ngạc hỏi.

“À, anh không sao, vừa rồi, anh....” Lâm Bắc Phàm chợt dạ nói.

“Anh đừng nói nữa, anh cũng thật là, ở trong bệnh viện mà cũng ngủ mơ như vậy, sợ người khác không biết, không khéo lại để người ta hiểu lầm!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liều Vi đỏ ửng, thấp giọng nói, bất quá trong giọng nói lại không hề có ý tứ trách móc đối phương.

“Hả?”

Lâm Bắc Phàm thật không ngờ đối phương lại nghĩ như vậy, trong lòng thầm áy náy vạn phần. Đối phương đúng là một người phụ nữ tốt, nhưng mình lại cùng một nữ nhân khác làm chuyện đó ngay trước mặt nàng, thật sự là có lỗi với nàng.

Liều Vi nhìn thẳng nhỏ của hắn vẫn phơi ra ngoài, xấu hổ vội vàng kéo cái chăn bên cạnh che lên người hắn, lúc này mới nói khẽ: “Đạo này anh phải đi khắp nơi, nhưng cũng phải chú ý đến thân thể, đừng cố gắng rồi mệt mỏi. Nếu như anh hồi phục sức khỏe, đợi buổi tối chúng ta về đến nhà, đến lúc đó em....!” Nói đến đây, ha gò má cô nàng lập tức đỏ bừng, nửa câu sau tuy chưa nói ra nhưng ý tứ đã biểu lộ rất rõ ràng.

“Anh biết, Vi nhi, em đối với anh thật tốt!” Lâm Bắc Phàm vẻ mặt đầy yêu thương nói.

“e hèm... Hai người hơi ngả ngón rồi đó, em vẫn còn ở đây đấy nhé!” Long Yên Nguyệt nằm bên cạnh cố ý ho khan

“Em mà không ngả ngón hả?” Liều Vi đứng thẳng dậy, quay người lại, tủm tủm cười nhìn Long Yên Nguyệt.

Hai gò má của Long Yên Nguyệt chợt ửng hồng, vội vàng gắt giọng: “Chị Vi Vi, chị nói linh tinh gì thế? Ai ngả ngón với hắn chứ?”

Cô nàng làm sao không biết ý tứ trong lời nói đối phương? Nghĩ tới chuyện vừa rồi của mình với Lâm Bắc Phàm, cô nàng lập tức càng cúi gằm mặt xuống, tựa như một tiểu hài tử làm sai chuyện gì đó bị người lớn bắt được vậy.

Liều Vi thông minh thế nào chứ? Hơn nữa cô có thể trở thành giám đốc Bờ Biển Vàng, khả năng quan sát cũng không thể nói là tầm thường, thấy thần sắc đối phương có chút khác thường, trên mặt lập tức lộ vẻ nghi ngờ, nhìn nhìn Long Yên Nguyệt một lúc rồi lại nhìn nhìn Lâm Bắc Phàm, nói: “Hai người....” “Bọn em cái gì cũng không có!”

Long Yên Nguyệt vội vàng xua xua tay phủ định.

Nhưng cô nàng nói như vậy càng là giấu đầu hử đuôi, ngược lại còn khiến Liều Vi nghiêng nghiêng đầu, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt, cũng không nói thêm gì, chỉ một mực đứng yên nhìn Long Yên Nguyệt đang chợt dạ.

“Chị Vi Vi, chị nhìn cứ nhìn em là sao? Em với anh ta không có quan hệ gì đâu!” Long Yên Nguyệt mặt mũi đỏ bừng nói.

“THật sự là không có quan hệ gì? Tiểu Nguyệt, từ trước tới nay, em chưa bao giờ nói dối trước mặt chị, hơn nữa nếu như em nói dối thì mỗi khi nói dối, mặt em sẽ đỏ.”

Trên mặt Liều Vi lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Chị Vi Vi, chị nói thế là có ý gì? Em, em, em...” Khuôn mặt Long Yên Nguyệt càng lúc càng đỏ, vội vàng gắt giọng.

Liễu Vi mỉm cười, ngồi lên giường Long Yên Nguyệt, ôn nhu nói với Lâm Bắc Phàm: "Bắc Phàm, thật ra em vẫn muốn nói với anh một chuyện, hy vọng anh có thể lắng nghe ý kiến của em, nghĩ thoáng hơn một chút!"

Long Yên Nguyệt lập tức biết đối phương đang muốn nói chuyện của mình với Lâm Bắc Phàm ra, lập tức vội vàng vươn hai tay ra nắm lấy cánh tay Liễu Vi, lắc đầu thật mạnh: "Chị Vi Vi, chị đừng nói nữa, em, em, em bây giờ...."

Nàng nghĩ đến tình hình hiện tại của mình, lại nghĩ tới bộ dáng khỏe khỏe mạnh mạnh của Liễu Vi, trong lòng cũng có một cảm giác chua chát, phảng phất như một cô vợ bé sắp bị vứt bỏ vậy.

Mình dù sao cũng đã trở thành một người tàn phế, còn có thể ở cùng một chỗ với đối phương sao? Trước kia nàng còn có vào phần tự tin, nhưng cuối cùng ba chữ 'người tàn tật' này đã đánh nát chút tự tôn cuối cùng của nàng.

Tuy Long Yên Nguyệt nói như vậy nhưng Liễu Vi vẫn quyết ý nói: "Nhưng hôm nay chị nhất định phải nói, Bắc Phàm, thật ra Tiểu Nguyệt từ trước tới giờ đều rất thích anh, chỉ là vì tính cách nhút nhát mà không dám nói với anh. Tuy bây giờ thân thể cô ấy không được hoàn mỹ, nhưng cô ấy vẫn là một cô gái tốt, em hy vọng anh có thể tiếp nhận cô ấy, cùng với cô ấy chung sống hòa thuận, hơn nữa em cũng nguyện ý chia sẻ một nửa anh cho cô ấy, thậm chí em có thể để hai người kết hôn, còn em sẽ làm tình nhân của anh!"

Tuy Lâm Bắc Phàm đã có chút chuẩn bị sẵn trong lòng, nhưng khi Liễu Vi nói ra câu cuối cùng trong lòng, hắn vẫn kinh ngạc đến ngây người, nói: "Hả, Vi nhi, cái này...." Lúc này hắn có thể cảm nhận được trí tuệ vĩ đại cùng phóng khoáng của Liễu Vi. Đối phương có thể vì Long Yên Nguyệt mà bỏ qua một cái danh phận quan trọng nhất, cái ý chí này, không phải mình có thể so sánh được.

Long Yên Nguyệt cực kỳ ngưỡng mộ: "Chị Vi Vi, chị, chị làm sao lại nói ra? Mắc cỡ chết đi được, em, em,...." Hai con người của Liễu Vi chăm chú nhìn Lâm Bắc Phàm, nói ra từng chữ một: "Bắc Phàm, ý của anh thế nào?"

Lâm Bắc Phàm trong lòng tất nhiên là vui muốn chết, đâu còn muốn cân nhắc gì nữa? Nhưng hắn vẫn cố làm ra vẻ nghiêm trang nói: "Vi nhi, tình yêu của anh đối với em có nhật nguyệt chứng giám, không ai có thể thay thế em trong trái tim em, bất quá Tiểu Nguyệt quan hệ với chúng ta cũng không tệ, để có thể chiếu cố cho cô ấy tốt hơn, anh nguyện ý thân thiết với cô ấy hơn một chút!"

Long Yên Nguyệt nghe xong nửa câu đầu của hắn còn thoáng cảm động một chút, nhưng khi cô nàng nghe hết nửa câu sau, cả người thiếu chút nữa ngã lăn từ trên giường xuống, tên này cũng quá là vô sỉ đi.

Đáp ứng thì nói là đáp ứng, lại còn ra vẻ nghiêm chỉnh như vậy, phảng phất như đang làm từ thiện vậy, là cô nàng tức tới hai mắt trắng dã, hung hăng trừng mắt nhìn đối phương mấy cái, đáng tiếc là bị Lâm Bắc Phàm trực tiếp coi như không nhìn thấy.

Liễu Vi nghe xong mấy lời này của Lâm Bắc Phàm, một chút lo lắng trong lòng cuối cùng cũng biến mất, nàng mỉm cười cười: "Bắc Phàm, em chỉ biết anh là người rất tốt, cho nên em mới hy vọng anh có thể cùng Tiểu Nguyệt ở chung thật tốt, không nên động một chút là đầu khẩu, để cho người ta nhìn thấy rồi chê cười. Hai người cứ nằm nghỉ đi nhe, em đi xem buổi trưa nay có gì ăn không!" (kỳ quái, vừa rồi bảo ra ngoài chuẩn bị thức ăn, sao bây giờ lại ra ngoài kiếm tiếp????)

Liễu Vi cười cười với hai người rồi xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Liễu Vi vừa ra khỏi phòng, Long Yên Nguyệt lập tức vùng cánh tay trắng ngần của mình lên, chỉ thẳng vào mắt Lâm Bắc Phàm, kêu lên: "Lâm Bắc Phàm anh đúng là quá vô sỉ, ngay cả như vậy cũng nói ra được, chỉ thiệt thòi cho chị Vi Vi quá thiện lương, bị anh lừa gạt."

"Vậy em muốn anh nói thế nào? Chẳng lẽ anh lại đi nói với Vi nhi, bảo rằng hai người chúng ta đã hôn nhau, lại còn từng sờ.... sao?"

Lâm Bắc Phàm có chút vô sỉ, ngả người nằm xuống, vắt chân chữ ngũ, hỏi ngược lại đối phương.

"Anh, anh là đồ hạ lưu!"

Long Yên Nguyệt mắc cỡ, lập tức chụp lấy cái chén ở trên bàn, ném thẳng về phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm đã cảnh giác từ trước, lập tức dễ dàng bắt được cái chén, nghiêng đầu qua, cười nói: “Anh làm sao lại có thể hạ lưu chứ? Vừa rồi hình như là có người chủ động, thiếu chút nữa là nuốt sống anh cơ mà!”

“Anh, anh là đồ vô sỉ!”

Long Yên Nguyệt nghĩ lại những chuyện mà mình là Lâm Bắc Phàm đã làm, quả thật là có rất nhiều chuyện xấu hổ, còn kém chút nữa là bị đối phương thực hiện bước cuối cùng rồi. Bây giờ nhìn bộ dáng dương dương đắc ý của đối phương, vừa xấu hổ, vừa không biết nói gì cho phải, chỉ có thể đem toàn bộ những thứ có trên mặt bàn ném sạch tới.

“Ồi, ối, em làm cái gì vậy? Cứu tôi với, giết người!”

Lâm Bắc Phàm nhìn mà cả người túa ra mồ hôi lạnh, con bé này có phải phát điên rồi không? Ngay cả cái hộp đựng cơm giữ nhiệt cùng dao gọt hoa quả cũng ném tới, đây không phải là muốn mưu sát người ta hay sao?

“Em đang muốn giết luôn cái tên hỗn đản nhà anh đây, này thì nói vậy này, này thì nói vậy này..!”

Long Yên Nguyệt chụp luôn một quả táo to bằng nắm tay, hung hăng ném thẳng vào đầu đối phương.

“Chát!”

Lâm Bắc Phàm hay tay ôm lấy chán, kêu lên thảm thiết: “Ồi, trời đất ơi!”

“Các người đang làm gì thế?” Tô Tình Nhi đi rửa sạch hai tay mình rồi quay trở lại chỗ Lâm Bắc Phàm, nhìn thấy hai người đang triển khai lưu đạn đại chiến, lập tức ngạc nhiên hỏi.

“Không liên quan tới cô!” Long Yên Nguyệt thở phò kêu lên.

“Cô ấy muốn mưu sát lão công!” Lâm Bắc Phàm rất là vô sỉ nói.

464. Chương 466: Lão Trung Y Vs Côn Đồ.

Lâm Bắc Phàm cùng Long Yên Nguyệt hai người ngày nào cũng ở trong phòng bệnh cãi nhau âm ỉ, nhưng trong lúc cãi nhau, cảm tình vô hình trung lại tăng lên rất nhiều. Nhưng mà bởi vì hai chân Long Yên Nguyệt liên tục đã mấy ngày qua vẫn không hề có một chút cảm giác nào, điều này làm cho trong lòng mọi người lúc nào cũng có một tảng đá lớn, vô luận thế nào cũng không thể vui vẻ nổi.

“Lâm Bắc Phàm, không phải anh được xưng tụng là không gì không làm được sao? Chẳng lẽ lại không thể chữa trị cho hai chân của em sao? Có phải anh không thành tâm không? Muốn em cả đời này phải ngồi xe lăn?”

Long Yên Nguyệt có chút tức giận, nhìn hai chân của mình đã không còn bất cứ cảm giác nào, đôi mắt lại trở nên ửng hồng, long lanh đầy nước, tựa như muốn khóc đến nơi

Lâm Bắc Phàm cũng muốn giúp Long Yên Nguyệt, để đối phương có thể một lần nữa đi trên đôi chân của mình, nhưng mình đã cùng tiểu Kim thương lượng qua nhiều lần, hy vọng đối phương có thể vì tương lai của Long Yên Nguyệt mà hi sinh một chút, nhưng tiểu Kim lập tức đem cái đầu lắc đến độ thiếu chút nữa là rơi luôn xuống đất, nói thế nào cũng không chịu chấp nhận lao vào nguy hiểm lớn như vậy, làm chuyện không hề có ý nghĩa, điều này khiến hắn cũng chẳng biết làm sao, mình cũng không thể bắt nó rồi ném vào trong nồi nấu. Cái này ít nhiều gì cũng đụng chạm đến luật bảo hộ động vật.

“Tiểu Nguyệt, em yên tâm đi, cho dù là đi khắp thiên sơn vạn thủy, anh cũng sẽ phải tìm cho ra người có thể chữa trị hai chân cho em, tục ngữ thường nói, hoàng thiên không phụ người khổ tâm. Anh tin tưởng ông trời sẽ không vĩnh viễn bắt em ngồi trên xe lăn!”

Để an ủi, khiến đối phương bớt suy nghĩ, Lâm Bắc Phàm chỉ có thể vỗ vỗ ngực, thề thốt, lớn tiếng nói.

“Nhưng không phải anh nói, đến cả bệnh viện tốt nhất kinh thành cũng không có cách nào chữa trị hai chân của em sao?” Long Yên Nguyệt hỏi ngược lại một câu.

“Ách, bệnh viện thì đúng là không trị được, nhưng cái đó cũng không có nghĩa là người khác không trị được. TQ có rất nhiều lão trung y, chúng ta có dùng phương pháp trung y để trị liệu, nói không chừng lại có hiệu quả tốt đó!”

Lâm Bắc Phàm đành phải nói liều, tuy TQ đúng là có rất nhiều lão trung y, nhưng cũng không phải nói là muốn tìm là tìm được, cái này chẳng phải là chỉ vì muốn đổi phương an tâm hơn sao.

“Nhưng anh có quen biết lão trung y sao?”

Long Yên Nguyệt ngả người, thoải mái nằm xuống giường, hỏi.

“Ách, anh nhất định sẽ tìm được!”

Trên trán Lâm Bắc Phàm đã toát ra mấy hạt mồ hôi.

Lão trung y? Mình nào có quen được lão trung y? Hình như trong số những người mình quen biết, lợi hại nhất chính là Lộ Lộ, còn có Đường Phong, Khổng Băng Nhi, cùng Trương Minh Thắng, những người khác hình như chẳng ai có bốn sự gì đặc biệt cả?”

“Rầm!”

“Lão đại, em dẫn người đến rồi, một chết em mất!”

Cửa phòng bệnh bị đột nhiên bị người ta một cước đá tung ra, Trương Minh Thắng nghênh đi vào phòng, cứ như như là Hồ Hán Tam trở lại thôn, tràn đầy khí phách. Đằng sau hắn còn có bốn lão giả mặt mày ủ dột, cứ như là vừa bị người ta cướp mất vợ vậy. Đằng sau nữa còn có bốn năm gã vệ sĩ to con, mặt mày đằng đằng sát khí, nhìn thấy nào cũng thấy chắc chắn không phải kẻ thiện lương gì.

Lâm Bắc Phàm cùng Long Yên Nguyệt đang nói chuyện thì nghe cái rầm một tiếng, đều cùng vội vàng quay đầu nhìn lại, thấy bọn Trương Minh Thắng tiến vào liền hỏi: “Đây là...”

Trương Minh Thắng vội vàng đi tới trước mặt hai người Lâm Bắc Phàm, mặt tràn đầy vẻ đắc ý, chỉ vào bốn lão giả đang đi phía sau lưng nói: “Lão đại, đại tẩu, bọn họ chính là bốn thầy thuốc giỏi nhất, phong cách nhất trong toàn bộ Nam Thành và vùng phụ cận Nam Thành mà bọn em vừa mới tìm được. Em nghe người ta nói, cho dù là chỉ còn một hơi thở, bọn họ cũng có thể cứu được, thế nên em mới mời hết bọn tới.”

“Mời tới?”

Lâm Bắc Phàm trên mặt hiện rõ ba chữ “anh dẻo tin”, nhìn Trương Minh Thắng hỏi.

Bốn lão giả này mặt mày ai nấy đều ủ dột, buồn rầu cứ như bố chết, nào có giống cam tâm tình nguyện tới, chỉ sợ là bị cái thằng mập Trương Minh Thắng này sử dụng một số thủ đoạn bạo lực rồi.

Trương Minh Thắng gãi gãi đầu, rồi cười cười nói: “Ặc, lão đại, cái này cũng không thể trách em. Em gần như đã phải quỳ xuống cầu xin bọn họ, mong bọn họ bớt chút thời gian tới xem bệnh cho đại tẩu. Nào ngờ bọn họ lão nào lão nấy đều quá kên kiệu, nói cái gì mà từ trước đến giờ chỉ khám ở phòng bệnh, không ra khỏi cửa. Mềm không xong, thế là em dẫn mấy người tới, giống như điều hâu vồ gà con, bắt bọn họ tới đây!”

“Chỉ thế thôi hả?”

Lâm Bắc Phàm trên mặt tràn đầy vẻ không tin, hỏi tiếp.

“E hem...” Trương Minh Thắng xấu hổ cười nói: “Lão đại đúng là thần toán, em chỉ thuận tay bắt nốt mấy thằng cháu nội của bọn họ làm con tin, nếu không bọn họ không chịu xem bệnh cho đại tẩu, hay là dám giở trò gì thì em sẽ cắt phăng luôn tiểu JJ của mấy thằng cháu nội bọn họ, cho nhà bọn họ đoạn tử tuyệt tôn luôn!”

Hắn nói xong liền nở một nụ cười cực kỳ vô sỉ. Bốn lão giả nghe xong cũng mặt mày ai nấy đều xanh lét. Nếu như không phải mình không phải là đối thủ của bọn họ, nhất định sẽ cầm gậy, táng cho thằng béo này mấy cái, cho hắn biết thế nào là lợi hại.

“Mày, thằng nhãi kia, mày dám làm như vậy với bọn tao, sau này mày nhất định sẽ bị báo ứng!” Một lão giả mũi khoằm khoằm như mỏ chim ưng nổi giận đùng đùng, giơ cái quả trứng đầu rồng chỉ thẳng vào mặt Trương Minh Thắng, cả giận nói.

“Không ngờ mày cũng dám nghi ngờ y thuật của chúng tao, còn nói chúng tao giả trò hả? Mày, mày coi bọn tao là ai chứ?” Một lão giả mặc một bộ trang phục thời Đường, tức giận tới mức mặt mũi đỏ bừng, phảng phất như đang bị sỉ nhục vô cùng vậy, thiếu chút nữa muốn nhảy dựng lên, xông vào liều chết với Trương Minh Thắng.

Một lão giả mặt tròn cùng một lão giả mặt gầy còn lại cùng tràn đầy vẻ phẫn nộ nhìn Trương Minh Thắng, hai mắt phảng phất như muốn phóng hỏa vậy.

Đám vệ sĩ to con đứng đằng sau bốn lão giả lập tức cả giận nói: “Im ngay, có nghe không thì bảo?”

Bốn lão giả bọn họ ngày thường đều là kẻ cực kỳ thanh cao, những người tới chỗ nào kẻ nào kẻ nấy đều cung kính hết mực, chỉ sợ một câu động chạm tới họ, nào đã chịu qua sự sỉ nhục như vậy? Cả bốn người đều ngẩng đầu thật cao, mắt thì trợn ngược lên nóc phòng, khó chịu kêu lên: “Có bản lĩnh thì mày đánh chết tao đi, chỉ cần bọn mày tha cho cháu nội của tao, bọn mày thích xử lý tao thế nào cũng được, còn muốn bọn tao xem bệnh hả, không có cửa đâu!”

Trương Minh Thắng nổi giận lôi đình, mình thật vất vả lắm mới bắt được bọn họ đến, bây giờ không ngờ bọn họ lại sống chết không chịu xem bệnh, như thế còn không bằng không tìm bọn họ tới, ngược lại còn mất hết cả mặt mũi. Hắn nghiêng răng ken két, chỉ thẳng vào mặt bốn lão giả hét lên: “Các người, các người nói cái gì hả? Dám không xem bệnh cho đại tẩu tao? Nếu không xem bệnh, tao tới tận nhà, tìm vợ của lão, con gái của lão con dâu của lão, còn cả cháu gái, cháu dâu các lão xử lý, còn phải biến tất cả giống đực trong nhà các lão thành thái giám.”

Bốn lão giả nào đã gặp qua sự uy hiếp vô sỉ như vậy? Tức tới sắc mặt trắng bệch, phảng phất như bốn tờ giấy trắng vậy, tay giơ lên chỉ vào mặt Trương Minh Thắng, run rẩy không nói lên lời.

Lão giả mũi như chim ưng thở dài một hơi rồi nói: “Lòng người không bao giờ già, nghĩ lại chúng ta năm đó đều là nhất đại thần y, không ngờ bây giờ lại bị một thằng oắt lông chưa mọc hết sỉ nhục như vậy, không bằng tự sát chết luôn cho rồi!” Hắn vừa nói xong, đầu liền cúi thấp xuống, lao thẳng về phía vách tường bên cạnh.

Trương Minh Thắng kêu lên một tiếng sợ hãi, lão già này cũng quá cứng đầu đi? Nói tự sát là tự sát, đến một chút lương lý cũng không có. Hắn vội vàng kêu lên: “Lão gia tử, ngài ngàn vạn lần đừng nghĩ quẩn thế, ai nha...” Vừa nói hắn vừa vội vàng dùng hai tay che mắt lại.

Ngay khi đầu lão giả mũi chim ưng sắp đụng vào tường thì đột nhiên lão cảm thấy đầu mình chạm vào một thứ gì đó mềm mềm. Hắn lập tức sững sờ ngẩng đầu nhìn lại thì thấy người thanh niên vừa rồi ở trong phòng dùng cánh tay ngăn trở trán của mình. Hắn thở phì phò kêu lên: “Cậu, tại sao cậu lại ngăn cản tôi?”

Trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra một nụ cười sáng lạn: “Chỗ này là phòng bệnh của tôi, tôi không muốn nhìn thấy máu làm bẩn phòng!”

“Sax?” Lão giả mũi ưng há hốc miệng, thiếu chút nữa đánh rơi luôn hàm dưới xuống đất.

Lúc đầu còn tưởng đối phương có lòng hảo tâm, không muốn để mình chết, thật không ngờ người ta là sợ mình làm bẩn phòng, cái này làm hắn tức giận tới thiếu chút nữa thổ huyết, trong lòng như phát điên, lớn tiếng kêu lên: “Tao đi ra ngoài tự sát!”

Lâm Bắc Phàm khoanh hai tay trước ngực, lưỡi biếng nói: “Cũng được thôi, nhưng mà cái thằng mập này cũng không phải thứ gì tốt lành đâu, cho dù ông chết rồi, hắn vẫn sẽ nghĩ cách đối phó với người trong nhà ông, đừng tưởng mấy lời hắn nói lúc trước là chỉ để hù dọa, cái gì chứ chuyện giết người, phóng hỏa đối với hắn mà nói, đúng là chuyện thường ngày ở huyện!”

Lão giả mũi ưng kia đang nhấc chân lên, chuẩn bị chạy ra bên ngoài, chợt nghe được câu này của Lâm Bắc Phàm, cái chân nhất thời không hạ xuống được, mặt mày tức giận kêu lên: “Các người, các người...”

Trương Minh Thắng mặt mày ủy khuất kêu lên: “Lão đại, anh đừng vu khống em thế chứ. Riêng về chuyện đàn bà ấy, đối với đàn bà ngoài bốn mươi thì em không có bất cứ cái gì gọi là hứng thú, đàn bà tầm 3x thì còn tạm được. Như mấy lão bà của bọn họ thì em một chút hứng thú cũng không có, còn như con gái với con dâu bọn họ, còn có cháu dâu hay là cháu gái gì đó, tính ra mới gọi là có hứng thú!”

Bốn lão giả giận tới hộc máu, thiếu chút nữa muốn bắt chập tất cả xông tới liều mạng với thằng mập vô sỉ này.

Nào ngờ Lâm Bắc Phàm vậy mà lại phát phát tay nói: “A Thắng, chú thả hết bọn họ đi thôi, nhớ kỹ, đừng làm khó dễ cho người nhà bọn họ nữa!”

“sax, lão đại, tại sao thế?” Trương Minh Thắng mặt mày ngạc nhiên hỏi.

Bốn lão giả cũng mặt mày ngạc nhiên nhìn Lâm Bắc Phàm, không biết tại sao hắn lại đột nhiên hảo tâm như vậy?

Lâm Bắc Phàm trong lòng thầm cười trộm không thôi, không phải là bốn lão giả thanh cao sao? Mình đã có biện pháp bắt bọn họ ngoan ngoãn xem bệnh cho Tiểu Nguyệt. Hắn nở một nụ cười nói: “Bởi vì người ta thường nói một câu, đó chính là cao thủ y đạo chính thức không bao giờ sợ khiêu chiến, thử thách càng khó khăn, bọn họ càng thích, mà bốn vị tiền bối này vừa nghe đến chữa bệnh đã tìm mọi cơ để từ chối tới xem bệnh. Anh xem y thuật bọn họ cũng thường thường thôi, anh cũng lười lãng phí thời gian!”

Vừa nói hắn vừa cố ý trừng mắt nhìn Trương Minh Thắng. Trương Minh Thắng đã ở cùng Lâm Bắc Phàm một chỗ khá lâu, làm sao không biết ánh mắt đối phương đang muốn nói cái gì? Hắn lập tức gật đầu liên tục: “Lão đại, anh nói quá đúng, người lợi hại chân chính không bao giờ lại sợ xem bệnh, xem trình độ trung y ở nơi khi ho có gáy này thật sự không được cao lắm. Ngày mai em sẽ lên kinh thành thử xem, nơi đó không chừng mới có cao thủ trung y chính thức!”

Bốn lão giả nào đã nghe qua mấy câu sỉ nhục như vậy? Nói như vậy có khác nào đang nói bọn họ là mấy tên lang băm, đang hăm dọa, lừa gạt khắp nơi sao? Cái này có khác nào tát thẳng một cái tát lên mặt bọn họ, lòng tự tôn trong lòng bọn họ lập tức nổi lên, tức giận tới đỏ bừng cả mắt, tức giận nói: “Mày nói cái gì? Mày nói lại một lần nữa xem nào!”

“Không nói nhiều nữa, người đâu, tiễn khách!” Trương Minh Thắng chớp chớp mắt, rất là vô tội nói.

Lão giả mũi ưng không biết biết lấy khí lực ở đâu ra, đột nhiên nhảy vọt tới trước mặt Trương Minh Thắng, túm lấy cổ áo hắn, hung hăng đẩy mạnh, nổi giận dùng dùng kêu lên: “Tao hôm nay phải cho mày biết cái gì gọi là y học TQ của quốc gia chúng ta, những thằng quỷ tây y ở trước mặt bọn tao chỉ xứng đáng xách dép thôi nghe chưa!”

Lão giả mặc trang phục thời Đường cũng thở phì phì kêu lên: “Để tôi tới trước. Trung y kinh thành? Giới hơn bọn tao sao? Tao hành nghề y đã tới năm sáu mươi năm, tinh thông các loại y thuật, tao phải cho bọn mày biết sự lợi hại của tao.”

Hai lão giả còn lại cũng xắn tay áo lên, lộ ra bộ dáng cực kỳ kích động.

Lâm Bắc Phàm cùng Trương Minh Thắng hai người nhìn nhau, đều không hẹn mà cùng trộm cười sảng sặc.

465. Chương 467: Thầy Thuốc Đảo Quốc?

Lâm Bắc Phàm cùng Trương Minh Thắng hai người, kẻ tung người hứng một hồi đã khích cho bốn lão giả trung y nổi giận lôi đình, còn thề nếu như không chữa khỏi hai chân cho Long Yên Nguyệt, bọn họ lập tức sẽ nhảy lầu tự sát.

Trương Minh Thắng chớp chớp đôi mắt ti hí, trong lòng lại càng bội phục thủ đoạn của Lâm Bắc Phàm vạn phần. Mình đã xuất ra hết tất cả các thủ đoạn mà vẫn không thể nào khiến cho bốn lão trung y này an tâm tâm chữa bệnh, nào ngờ Lâm Bắc Phàm mới chỉ nói một câu vô cùng đơn giản, đã phát huy hiệu quả đến không ngờ, xem ra thành tướng không bằng khích tướng, câu này đến nửa chữ cũng không sai nha.

“E hèm, bốn vị tiền bối, đây chính là đại tẩu của tôi, người ta là hoàng hoa đại khuê nữ, mấy người ngàn vạn lần đừng có mà nhân cơ hội...” Trương Minh Thắng ấp úng nói.

Nào ngờ hắn còn chưa nói hết câu, đã bị lão giả mặc trang phục thời Đường, cầm cái quả trứng trong tay tâng thẳng vào đầu hắn, nổi giận đùng đùng quát lớn: “Thằng nhóc thối tha này, mày có ý gì hả? Chẳng lẽ mày đang coi thường bọn tao phỏng? Bọn tao đều là những thầy thuốc có đạo đức, không phải cái loại biến thái thích sờ soạng đàn bà, hơn nữa bọn tao cũng đã bảy tám chục tuổi, thừa sức làm ông nội mày, còn làm cái gì được nữa? Đầu óc mày sao toàn những thứ đen tối vậy?”

“E hèm, cái này cũng chưa chắc, tôi còn đang lo lắng, các ông y thuật lợi hại như vậy, nói không chừng ngày thường đều uống loại rượu thuốc bổ dương nào đó, có khi bây giờ còn một đèn năm lần ấy chứ!”

Trương Minh Thắng vừa cười tủm tỉm vừa nhẹ gật đầu, bất quá nhìn thế nào cũng thấy ma mãnh.

Bốn lão giả thiếu chút nữa lăn ra đất ngất xỉu.

Bọn họ từng gặp qua đủ mọi loại người, bất kể người tốt hay là người xấu, ở trước mặt bọn họ đều phải cung cung kính kính, một câu nói nhằm dư thừa cũng không dám nói, nhưng hôm nay lại gặp cái thằng mập này đúng là dám nói những lời người khác không dám nói, dám làm những chuyện người khác không dám làm, khiến bốn người bọn họ ở cái tuổi thất thập cổ lai hi được thêm kiến thức, thật sự là đi một chuyến không uổng.

Long Yên Nguyệt tâm tình vốn đang rất khó chịu, lại nghe thằng mập này đứng bên cạnh cứ lảm nhảm cái gì mà sờ soạng, giở trò các loại, cứ như mình là kẻ lăng lơ lảm vậy. Cô nàng mắc cỡ thiếu chút nữa là lấy chân che mặt lại, thở dồn dập hét lên: “Trương Minh Thắng, mày là thằng hỗn đản, mày mà còn nói hươu nói vượn nữa là tao đá mày vào ngục đó!”

Bốn lão giả cùng giơ ngón tay cái lên, không hèn mà cùng đồng thanh: “Đối với cái thằng ác ôn như nó, đích xác là phải như vậy!”

Trương Minh Thắng mặt mày ủy khuất kêu lên: “Em là có lòng tốt mà, còn không phải là sợ lão đại bị cảm sùng sao?”

“Mày, mày là đồ vô sỉ!”

Long Yên Nguyệt vừa xấu hổ vừa tức, nắm ngay lấy cái gối bên cạnh, ném thẳng vào người Trương Minh Thắng.

“Ồi, trời đất ơi!”

Trương Minh Thắng đột nhiên ôm lấy đùi quần, kêu la thảm thiết: “Đại tẩu, chị muốn Trương gia chúng ta đoạn tử tuyệt tôn sao? Chiêu này thật quá âm độc đi, ô ô.. Cuộc sống, tương lai hạnh phúc của tôi, lão bà tương lai của tôi, tình nhân tương lai của tôi, honey tương lai của tôi...”

Sắc mặt bốn lão giả đều xanh rờn, đã từng gặp qua vô số kẻ vô sỉ, nhưng cũng chưa từng thấy qua thằng nào vô sỉ nhưng thằng mập này. Đúng là rừng rậm lớn thì chim gì cũng có. Ngay cả thằng bựa thế này cũng sinh ra được.

Lâm Bắc Phàm thấy sắc mặt bốn lão giả bất thiện, vội vàng túm lấy Trương Minh Thắng còn đang mãi miết ba hoa, liên thoảng, lại cười nói: “Nếu bốn vị tiền bối đã có bốn sự như thế thì bắt đầu kiểm tra đi thôi, không cần phải nói nhảm với thằng mập này nữa!”

“Lão đại, em có nói nhảm đâu. Á, em không nói nữa!”

Trương Minh Thắng còn đang định lảm nhảm thêm mấy câu nữa, đáng tiếc còn chưa kịp phun ra hết thì đã bị Lâm Bắc Phàm bóp cổ, lập tức khiến cho hắn chỉ có thể cố gắng nuốt hết trở lại.

Bốn lão giả cũng cảm thấy, mình mà cùng cái thằng béo không biết trời cao đất rộng, chỉ biết lảm nhảm này đầu vô mồm, cuối cùng tức chết nhất định sẽ là mình, cho nên bọn họ đành mặc kệ hắn, đi đến trước giường bệnh của Long Yên Nguyệt, bắt đầu kiểm tra hai chân và cột sống của đối phương. Động tác bốn người, ai nấy đều gọn gàng mạch lạc, hơn nữa cũng không phải giống như lời Trương Minh Thắng, nhân cơ hội chiếm chút tiện nghi.

Xem bệnh nhোàng một cái đã được hai mươi phút, bốn lão giả xem bệnh xong, ta nhìn người, người nhìn ta, cuối cùng mới khẽ gật đầu, đưa ánh mắt về phía lbp: “Anh là người thân của bệnh nhân?”

Lâm Bắc Phàm biết bọn họ muốn nói với mình kết quả kiểm tra, vội vàng gật đầu nói: “Tôi là người thân của bệnh nhân!”

Long Yên Nguyệt vội vàng nói: “Kết quả rất cuộc thế nào, mấy người cứ nói trực tiếp cho tôi là được mà!”

Bốn lão giả đều mặt mày khó xử nhìn Lâm Bắc Phàm, nghĩ muốn hỏi ý kiến đối phương.

Lâm Bắc Phàm từ biểu hiện trên mặt bốn lão giả, lập tức đoán được tình huống của Long Yên Nguyệt chỉ sợ cũng không được như ý, hắn đang định mở miệng nói thì một giọng nói cao ngạo đột nhiên từ ngoài phòng truyền tới: “Y thuật TQ làm sao có thể so sánh với y thuật đảo quốc chúng tôi? Bây giờ bọn tôi sẽ cho các người thấy chỗ cao minh của y thuật đảo quốc!”

Khi mọi người còn đang kinh ngạc thì ba gã thầy thuốc đảo quốc mặc áo trắng, bước vào phòng, đằng sau ba người còn có hai cô gái xinh đẹp, đúng là hai cô nàng đảo quốc Y Đằng Thanh Tử cùng Tiểu Điền Anh Tử mất tích mấy ngày trước.

Bốn lão giả nhìn thấy ba gã thầy thuốc đảo quốc dám diễu võ giương oai trên đất TQ, lập tức nổi giận quát tháo: “Mày nói cái gì?”

Một gã thấp lùn trong ba gã thầy thuốc đảo quốc cười lạnh nói: “Tôi nói chẳng lẽ không đúng sao? Bất quá chỉ là chút bệnh cởn con mà các ông đã biến thành bộ dạng như thế này, xem ra y thuật TQ cũng chỉ đến thế mà thôi!”

Y Đằng Thanh Tử sắc mặt đại biến, thật không ngờ ba gã thầy thuốc này mở miệng một cái đã ngạo mạn như thế, đây không phải là muốn đắc tội với Lâm Bắc Phàm sao? Nàng vội vàng quát khê: “Yamamoto, không được nói lung tung!”

Gã thấp lùn kia lập tức lộ vẻ mặt sợ hãi, xem ra địa vị của bọn hắc trong Nhật chi lưu thua xa hai người bọn Y Đằng Thanh Tử, vội vàng khom người một cái thật sâu, gật đầu nói: “Vâng!”

Tiểu Điền Anh Tử nở một nụ cười đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm, nhẹ nhàng nói: “Lâm tiên sinh, chúng tôi nghe nói bạn anh gặp một chút phiền phức, vì thế chúng tôi đặc biệt mời tới đây ba thầy thuốc cao minh nhất trong Nhật chi lưu. Hi vọng bọn họ có thể trợ giúp các anh một chút!”

Lâm Bắc Phàm tổng lòng thầm cười trộm không thôi, xem ra hai người bọn họ vì để mời mình đến đảo quốc, đại biểu cho Nhật chi lưu tham dự thi đấu, thật sự là hao hết tâm tư, ngay cả thủ đoạn như vậy cũng xuất ra được, bất quá có thêm càng nhiều người xem bệnh thì lại càng có nhiều cơ hội chữa khỏi bệnh cho Long Yên Nguyệt. Hắn gật gù gật đầu cười nói: “Vâng xin đa tạ!”

Tiểu Điền Anh Tử lúc này mới quay sang nói với ba gã thầy thuốc: “Các anh phải toàn lực chữa trị cho vị nữ sĩ này hiểu chưa?”

Ba gã thầy thuốc đảo quốc không hề có một chút biểu hiện dám làm trái lời nàng, tất cả đều cúi đầu nói: “Vâng!”

Ba lão giả nhìn thấy ba gã đảo quốc không ngờ cũng dám xem bệnh trước mặt bọn họ, nổi giận lôi đình, nhanh chóng đứng chặn trước mặt ba gã thầy thuốc, lớn tiếng quát tháo: “Đây người bệnh bốn người bọn tao phụ trách, bọn mày không được can thiệp!”

Ba gã thầy thuốc đảo quốc nhìn bốn người bọn họ rồi trên mặt lộ ra một nụ cười khẩy: “Các ông có năng lực chữa trị cho cô ấy không?”

Bốn lão giả lập tức đến cứng họng: “Bọn tao, bọn tao...”

Cái này cũng không phải do y thuật của bọn họ thấp, mà là do tình huống của Long Yên Nguyệt lúc nào quá đặc biệt, bởi vì thương tổn ở cột sống, ảnh hưởng tới thần kinh ở hai đùi, loại vấn đề này cũng không phải trung y nói chữa là chữa được.

Ba gã thầy thuốc đảo quốc thấy bốn lão giả cứng họng, không nói được gì, lập tức cao ngạo nói: “Nếu như các ông không thể chữa trị thì xin mời tránh ra, đừng làm lãng phí thời gian của chúng tôi, thời gian của chúng tôi rất quý giá, cũng không phải ai cũng có tư cách để chúng tôi xem bệnh đâu!”

Bốn lão giả lập tức tới đỏ gay cả mặt, nhưng lại không thể phản bác được gì.

Bọn họ cũng muốn cùng đối phương đo sức một phen, thử xem rốt cuộc ai mới là người giỏi nhất, nhưng bọn họ cũng không có đủ 100% khả năng chắc chắn chữa khỏi hai chân cho Long Yên Nguyệt, cho nên chỉ có thể giương mắt mà nhìn.

Ba gã thầy thuốc đảo quốc, hướng ra bên ngoài, búng tay “tách” một cái, lập tức hơn mười người đảo quốc từ bên ngoài lục tục chuyển vào phòng rất nhiều dụng cụ chữa bệnh tiên tiến, thoạt nhìn đều là đồ mới tinh, chưa từng được sử dụng bao giờ, hơn nữa còn có một số dụng cụ chưa từng thấy xuất hiện qua ở TQ mà xem ra nền kinh tế ở đảo quốc đích xác là phát triển hơn TQ không ít.

“Hừ bắt quả chỉ là mấy thứ bất chúc bọn Tây, chẳng phải là đồ của bốn quốc, có cái gì mà đặc ý?”

Lão giả mũi ưng khó chịu lắm lắm, khiến cho ba gã thầy thuốc đảo quốc đang dương dương đắc ý, sắc mặt lập tức trắng bệch, thiếu chút nữa ngay cho lão một cước.

Đảo quốc đích xác không có thứ gì là của mình sáng tạo ra, ngay cả văn tự cũng là từ chữ Hán mà diễn hóa ra, nhưng bây giờ lại bị người ta vạch mặt chỉ tên trắng trợn như vậy, làm cho bọn họ da mặt bọn họ nóng bừng, phảng phất như lửa đốt vậy.

“Mời các người đi ra ngoài, để chúng tôi tiến hành uy trình kiểm tra tiên tiến nhất cho bệnh nhân!”

Bọn họ chỉ có thể nghiêng răng nói.

Mấy người bọn Lâm Bắc Phàm nhìn nhau, chỉ có thể nhẹ gật đầu, lui ra đằng sau.

“Bọn mày nhớ kỹ cho tao, mấy thằng quỷ đảo quốc, đừng có mà nhân cơ hội với đại tẩu tao, nếu không, tao đánh cho thằng nhỏ của tui mày tàn mị sị, vĩnh viễn không dựng thẳng lên được.” Trương Minh Thắng hung hăng cảnh cáo bọn họ mấy câu rồi gơ ngón tay giữa lên dứt dứt, xong xuôi hần mới lui lại.

Ba gã thầy thuốc đảo quốc tức tới hộc máu, cái thằng béo này thật quá vô sỉ.

Bọn họ vừa rồi thấy Long Yên Nguyệt trẻ trung xinh đẹp, quả thật là muốn nhân cơ hội này chiếm chút tiện nghi, bắt quả nghĩ tới đây là đất của người ta, không thể làm cái chuyện nhân cơ hội chiếm tiện nghi này, chỉ có thể tiếc nuối buông bỏ cơ hội, hy vọng mình có thể giải quyết căn bệnh của Long Yên Nguyệt, sau đó diễu võ dương oai trước mặt bốn lão trung y cũng sướng, để cho mấy lão biết y thuật đảo quốc cao như thế nào.

Bọn Lâm Bắc Phàm vừa mới rời khỏi phòng bệnh thì đã thấy Tư Đồ Thụy Tuyết cùng Nam Cung Vi hai người dẫn theo hai người mặc áo trắng vội vã chạy tới. Nam Cung Vi trầm giọng nói: “Lâm tiên sinh, chúng tôi mới tới hai người thầy thuốc, hy vọng có thể mang tới cho Long tiểu thư một chút trợ giúp, bọn họ đều là những lão trung y cực kỳ danh tiếng của TQ, có danh dự cực cao, người bình thường căn bản là không thể mời được, hơn nữa thời gian của bọn họ rất quý giá, hy vọng người không có trách nhiệm hãy đi ra bên ngoài, đừng làm lãng phí thời gian của bọn họ!”

Ba gã thầy thuốc đảo quốc nhìn thấy tình cảnh này, lập tức nổi giận lôi đình: “Bệnh nhân này là của chúng tôi!”

Hai lão giả mặc áo trắng cùng ước chừng đều hơn 70 tuổi, bắt quả sắc mặt ai nấy đều hồng hào, tinh thần thoạt nhìn không tệ, phỏng chừng ngày thường bảo dưỡng không tệ, hơn nữa còn làm cho người có một cảm giác tiên phong đạo cốt. Hai người bọn họ khinh thường lắc đầu: “Ba tên thầy thuốc đảo quốc mà cũng dám ở đây nói năng càn rỡ sao? Thật là không biết trời cao đất rộng, chẳng lẽ không biết mấy thứ các người học lóm được đều là thứ rở rách nhất hả?”

466. Chương 468: Tia Hy Vọng.

Ba gã thầy thuốc đảo quốc này khi ở đảo quốc cũng thuộc loại hét ra lửa, bên trong Nhật chi lưu được hưởng đại vị cực cao, không phải người thường có thể mời bọn họ ra tay trị liệu. Hôm nay, nếu như không phải nể mặt Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử thì đừng nói là tới tận TQ, cho dù là xem bệnh ở trong nước cũng tuyệt đối không thể. Nhưng nào ngờ bọn họ còn chưa kịp xem bệnh thì đột nhiên lại xuất hiện hai lão giả thầy thuốc TQ so với bọn họ còn kiêu ngạo, ngang ngược, còn cuồng vọng hơn. Điều này làm cho ba người bọn họ không nhìn nổi nữa, nguyên cả đám sắc mặt xanh lét, nghiêng ken kết nói: “Các ông, các ông đang vũ nhục chúng tôi đó...” Hai lão giả mặc áo trắng đều hơi vênh mặt lên, cũng chẳng thêm liếc ba người bọn họ một cái, thản nhiên nói: “Cái gì mà các ông với chúng tôi? Đừng có mà đặt chúng ta cùng một chỗ với cái loại y thuật rẻ rách của đảo quốc các người. Đây chính là đang hạ thấp thân phận chúng tôi. Y thuật TQ chúng tôi đã truyền đời mấy ngàn năm, chỉ tùy tiện tìm một điểm nào đó trong kho tàng y thuật thôi, các người có quát ngựa cũng không theo kịp!”

Bốn người bọn họ lão giả mũi ưng để nghe mà cực kỳ kinh ngạc, ẩn ước cảm giác được, y thuật hai lão giả này chắc chắn so với mình còn mạnh hơn nhiều lắm, người ta mới chân chính là cao thủ y thuật TQ, thậm chí là tinh anh trong cao thủ. Bọn họ đều là liên tục gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với quan điểm của hai lão giả kia. Y thuật TQ thật sự là rất cao thâm, đáng tiếc người bình thường chỉ có thể học được một loại trung được cùng châm cứu phổ thông nào đó, rất nhiều tinh túy trong đó không phải đơn giản nói là học được.

Ba gã thầy thuốc đảo quốc, thở hồng hộc xông tới trước mặt hai lão giả mặc áo trắng, giờ nắm tay, nói: “Các ông...”

“Bịch bịch bịch!”

Ba người bọn họ còn chưa kịp nói hết câu thì hai lão giả mặc áo trắng đã giờ tay phải lên, đặt lên ngực bọn họ, tùy tiện đẩy một cái, ba người bọn họ lập tức như điều đứt dây, bắn ngược về phía sau, tạo thành một đường cong tuyệt đẹp trên không trung rồi nặng nề rơi xuống đất, khoe miệng còn liên tiếp phun ra những đóa huyết hoa tuyệt diễm, tứ chi co giật hai cái rồi nằm ngất thẳng cứng như chó chết.

Tất cả mọi người trong hành lang nhìn cảnh tượng này mà trợn mắt há hốc miệng, lâm vào trạng thái ngây ngốc..

Hai lão thầy thuốc này thật quá lợi hại, mới có đẩy nhẹ hai chương đã đánh cho ba gã thầy thuốc đảo quốc ngã chống vó, lăn ra ngất xỉu như chó chết? Chẳng lẽ đây chính là Thái Cực quyền của Trương Tam Phong trong truyền thuyết.

Trương Minh Thắng khó khăn lắm với quay được đầu về phía Lâm Bắc Phàm, nói ra từng chữ một: “Mẹ nó, lão đại, em cảm thấy hai lão giả mặc áo trắng này hình như so với anh còn muốn lợi hại hơn. Người ta đến cả nội công còn chưa vận lên chút nào, đã có thể đánh cho ba thằng quỷ đảo quốc nằm thẳng cứng như chó chết!”

Lâm Bắc Phàm cổ nuốt nước bọt, trên mặt cũng lộ vẻ kính nể: “Chẳng lẽ đây chính là khí công mà người ta thường nói?”

Trước kia hắn cũng đã từng nghe qua, TQ có tồn tại một môn công phu gọi là khí công. Nếu luyện thành có thể giúp người ta cường kiện thân thể, cứu người chữa bệnh. Nhưng công phu thật thì ít, công phu giả thì nhiều, cho nên hắn dần dần sinh lòng hoài nghi về sự tồn tại của nó. Thật không ngờ hôm nay có thể gặp được nó ở đây.

Nam Cung Vi đi tới trước mặt hắn, gật đầu tán thưởng nói: “Lâm đại ca, anh nói một chữ cũng không sai. Hai vị tiền bối này không chỉ là cao thủ trung y mà bọn họ còn học được rất nhiều loại công phu khí công, hơn nữa còn từng vận dụng khí công để cứu giúp rất nhiều người. Đáng tiếc là bây giờ bọn họ đã về hưu, không dễ dàng tới xem bệnh cho người khác. Nếu như không phải là nể mặt Nam Cung gia cùng Tư Đồ gia thì chỉ sợ họ cũng không tới thành phố Nam Thành này đâu. Cho nên hy vọng anh đừng chấp nhặt với Thụy Tuyết nữa, lúc trước cô ấy cũng không ngờ lại phát sinh ra chuyện như vậy. Mấy ngày nay cô ấy đều áy náy, ăn ngủ không yên, hy vọng anh có thể tha thứ!”

Nàng nói đến đây thì quay đầu nhìn về phía Tư Đồ Thụy Tuyết bên cạnh.

Trải qua chuyện lần này, Tư Đồ Thụy Tuyết đã không còn bộ dáng hung hăng càn quấy, ương ngạnh như trước nữa, mà trở nên trầm tĩnh hơn rất nhiều. Nàng cúi đầu thật thấp, phảng phất như một đứa trẻ làm sai chuyện gì đó, đang nhận lỗi, hai bàn tay nhỏ nhắn vịn vào góc áo, thấp giọng lí nhí nói: “Lâm đại ca, thực xin lỗi, em..!” Lâm Bắc Phàm thấy hai người bọn họ đã nhận sai, cũng không muốn làm khó các nàng nữa, chỉ gật đầu nói: “Chuyện đã xảy ra, có nói gì cũng chẳng có tác dụng, bây giờ tôi chỉ muốn Tiểu Nguyệt có thể bình an đứng lên, còn chuyện khác đều có thể thương lượng!”

Nam Cung Vi cùng Tư Đồ Thụy Tuyết đều lộ vẻ vui mừng, gật đầu nói: “Bọn em biết, Lâm đại ca, hy vọng Long tiểu thư có thể bình an!”

Hai lão giả mặc áo trắng chẳng thèm liếc ba gã thầy thuốc đảo quốc đang nằm như chó chết trên sàn nhà, trực tiếp đi vào phòng bệnh, “Rầm!” một cái đã đóng cửa phòng lại, nhốt tất cả mọi người ở bên ngoài.

“Lão đại, hai vị tiền bối này thật quá lợi hại đi. không biết em có thể bái bọn họ làm thầy không, học một hai chiêu. Wowm quả thật so với thần công Càn Khôn Đại Na Di trong Ý Thiên Đồ Long Ký còn phải lợi hại hơn. Em thích rồi đấy, nếu như em có thể học được loại công phu này, chẳng phải là đánh gấp thiên hạ vô địch thủ sao? So với mấy ngôi sao võ thuật như Thành Long, Lý Liên Kiệt còn phải lợi hại hơn.”

Trương Minh Thắng đột nhiên rú lên, làm cho mọi người đứng xung quanh phải toát ra mồ hôi lạnh.

Trên thế giới này sao còn tồn tại cái loại người như hắn nhỉ? Người ta học khí công là để cứu tế thương sinh, vậy mà hắn lại muốn học để ẩu đả đánh nhau. Nếu như để cho hai lão giả kia biết được hắn nghĩ như thế, thật không biết bọn họ có truyền cho hắn bộ Quỷ Hoa Bảo Điển, cho cái đồ vô sỉ như hắn biến luôn thành công công hay không nữa.

Lâm Bắc Phàm lười biếng ngồi xuống băng ghế chờ cạnh hành lang, mặc kệ tên mập Trương Minh Thắng thích nói gì thì nói.

Liễu Vi đột nhiên từ bên ngoài trở về, phát hiện trong hành lang lúc này lại có rất nhiều người, hơn nữa trên mặt đất còn có thêm ba gã quỷ đảo quốc nằm như chó chết. Cái này làm cho nàng cảm thấy rất ngạc nhiên, vội vàng đi tới bên cạnh Lâm Bắc Phàm, ôn nhu nói: “Bắc Phàm, bọn họ là ai vậy?”

“À bọn họ đều là bạn anh, hôm nay bọn họ đã mời cao thủ y giới tới xem bệnh cho Tiểu Nguyệt!”

Lâm Bắc Phàm ôm vai đối phương, nở một nụ cười.

“Xem bệnh cho Tiểu Nguyệt?”

Liễu Vi nghe được câu này, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp hơn vài phần, khẽ gật đầu: “Hy vọng Tiểu Nguyệt có thể một lần nữa đứng lên, như vậy chúng ta mới có thể trả lời được Long bá phụ cùng Long bá mẫu!”

Lâm Bắc Phàm nhẹ gật đầu: “Em yên tâm đi, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi!”

Nam Cung Vi, Tư Đồ Thụy Tuyết, Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử bốn người nhìn hai người bọn Lâm Bắc Phàm, trong ánh mắt đều lóe lên một tia kỳ lạ. Đây là lần đầu tiên các nàng nhìn thấy Lâm Bắc Phàm ôn nhu với người khác như vậy, sự ôn nhu này khiến cho các nàng trong lòng có thêm vài phần ghen tỵ, ghen tỵ cô ái mỹ lệ trước mắt này, không hiểu vì sao Lâm Bắc Phàm lại đối với nàng tốt như vậy.

Có lẽ đó là do Liễu Vi yêu Lâm Bắc Phàm không một chút do dự, không có bất cứ yêu cầu gì, là một tình yêu thuần khiết, trong sáng, chân thành và tha thiết. Cho dù đối phương có là thần thánh, anh hùng, hay là ma quỷ, bất kể đối phương à kẻ nghèo hèn hay là giàu có, tình yêu của nàng cũng sẽ không bao giờ chùn bước. Tình yêu như vậy nhiều người cho rằng nó chỉ có thể xuất hiện trong tiểu thuyết, nhưng lúc này, nó lại đang hiển hiện trước mắt mọi người.

Lâm Bắc Phàm ngồi cạnh Liễu Vi trên băng ghế chờ, hắn biết mấy ngày nay đối phương vì phải chiếu cố cho mình và Long Yên Nguyệt mà gần như không hề nghỉ ngơi, cả người tựa như đã gầy đi một vòng. Hắn đau lòng, vội vàng nói mấy câu ngọt ngào, an ủi đối phương, hy vọng đối phương có thể thoải mái, buông lỏng tinh thần.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khi tất cả mọi người đều đang lo lắng vạn phần thì đột nhiên cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, hai lão giả mặc áo trắng chậm rãi từ trong phòng đi ra ngoài. Trên trán bọn họ lúc này đã ướt đầm mồ hôi, thoát nhìn tựa như cuộc kiểm tra vừa rồi đã rút cạn sức lực của bọn họ vậy, bất quá trên mặt bọn họ vẫn thấp thoáng hiện lên một nụ cười vui vẻ.

“Đại phu, Tiểu Nguyệt, cô ấy, cô ấy sao rồi?”

Liễu Vi vội bước tới trước mặt bọn họ, thấp giọng dò hỏi.

Một lão giả tron ghai người khê gật đầu: “Tình huống của bệnh nhân tuy rất nghiêm trọng nhưng sau khi được hai người chúng tôi trị liệu, cô ấy vẫn rất có hi vọng đứng lên một lần nữa, bất quá phải mất thời gian tương đối dài!”

“Ít nhất cũng phải mất hai tháng thời gian!”

Một lão giả vươn ra hai ngón tay, trịnh trọng nói.

“Cái gì? Hai tháng thôi sao?”

Bốn người bọn lão giả mũi ửng kinh thất thanh kêu lên.

Lão giả mặc áo trắng đầu tiên gật đầu nói: “Đây là đánh giá của chúng tôi. Nếu như mọi chuyện thuận lợi, hai tháng sau cô ấy đích xác có thể đi lại một lần nữa, bất quá...”

Khi hắn nói đến đây, ngữ khí hơi ngập ngừng một chút rồi nói: “Nếu như các cô muốn khiến cô ấy có thể nhanh chóng bình phục thì hàng ngày phải cố gắng hơn một chút, các cô càng cố gắng thì cô ấy càng có thể hồi phục nhanh!”

“Hả? Đại phu muốn chúng tôi cố gắng cái gì?” Liễu Vi mặt mày ngạc nhiên hỏi.

Một lão giả lấy từ trong túi ra một cái đơn thuốc, đưa cho Liễu Vi: “Cô dựa theo tấm đơn thuốc này mà bốc thuốc, mỗi ngày một lần, dùng nước nóng sắc thuốc, sau đó ngâm hai chân vào, một ngày ít nhất phải hơn sáu giờ đồng hồ. Ngoài ra các cô hàng ngày phải thường xuyên mát xa chân cho cô ấy, để máu trong hai chân cô ấy tuần hoàn dễ dàng hơn, cái này có lợi rất lớn cho hai chân cô ấy. Chỉ cần các cô làm theo lời của tôi, cô ấy muốn một lần nữa đi lại bình thường, nhất định không có vấn đề!”

“Tôi biết rồi, đại phu, tôi nhất định sẽ làm theo lời ngài nói!” Liễu Vi gật đầu thật mạnh.

Hai lão giả này cười rất tiêu sái rồi xoay người đi về phía cửa ra bệnh viện.

“Tiền bối, lão đại, đại ca, các người quá lợi hại đi. Có thể thu ta làm học trò không? Ta có thể nộp học phí cho các người!”

Trương Minh Thắng lập tức mặt mày tha thiết chạy theo hai người lão giả.

“Cậu?”

Một lão giả mặc áo trắng lập tức quay mắt đi chỗ khác, trên mặt lộ một nụ cười cổ quái, khi Trương Minh Thắng còn chưa kịp phản ứng thì sau lưng hắn đã bị người túm được, nhấc bổng lên rồi quăng đi. Cả người hắn bắn đi như một viên đạn pháo, hướng về phía cuối hàng lang bay đi. Đúng lúc đó một cái cửa phòng bệnh mở ra, một nữ nhân béo ú từ trong bước ra, chỉ nghe rầm một tiếng. Hai người nặng nề đụng vào nhau, phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

“Á, lão công cứu mạng, có người sàm sỡ em!”

Nữ nhân béo ú kia thấy một thằng béo đặt tai lên ngực của mình, lập tức hét lên một tiếng chói tay như heo bị chọc tiết.

“Cái gì? Thằng nào dám dâm sỡ lão bà của tao? Để mạng lại!” Một gã hơn ba mươi tuổi chống quai trượng từ trong phòng bệnh nhảy ra, vừa thấy Trương Minh Thắng còn đang đề lên lão bà của mình chưa chịu xuống, lập tức thở hồng hộc, cầm quai trượng táng thẳng vào mông hắn.

“ối, má ơi, cứu tôi với...” Trương Minh Thắng nhảy dựng lên, vội vàng chạy về phía Lâm Bắc Phàm.

Bọn Lâm Bắc Phàm cả đám ai nấy đều trợn trừng mắt nhìn, một lúc lâu sau mới phá lên cười.

“Các người, các người, thấy chết mà không cứu, ta khinh các người!”

Trương Minh Thắng tức giận dứ dứ ngón giữa về phía bọn Lâm Bắc Phàm.

Liễu Vi chẳng để ý đến nữa, trực tiếp chạy vào trong phòng bệnh, đã thấy Long Yên Nguyệt đang mặt mày vui sướng ngồi trên giường, nhìn hai chân của mình, mà hai chân của cô nàng đã động đậy được hai cái.

467. Chương 469: Đá Ra Một Cước.....

“Oa, Tiểu Nguyệt, xem ra hiệu quả cũng không tệ, em thật sự có thể đứng lên một lần nữa rồi!”

“oa, Tiểu Nguyệt, xem ra anh không thể bế em đi tiểu nữa rồi!”

Cùng với tiếng kinh hô của Liễu Vi cùng Lâm Bắc Phàm hai người. Long Yên Nguyệt thật gian nan mới nhấc chân lên, đi bước đi đầu tiên sau khi mình ra khỏi bệnh viện. Tuy cũng giống với trẻ con lần đầu tiên tập đi, nhưng bước đi này lại khiến cô nàng một nỗi vui sướng cùng rung động thật lớn.

Mình cuối cùng cũng có thể tự mình đi lại rồi.

Điều này đối với tính cách kiên cường, hơn nữa không bao giờ chịu ngồi yên như Long Yên Nguyệt, thật không thể nghĩ ngờ là sự ủng hộ cùng khích lệ lớn lao nhất, làm cho hai mắt cô nàng đã tràn ngập nước, thiếu chút nữa bật khóc. Nghe thấy tiếng kinh hô của của Liễu Vi, trên khuôn mặt trắng như bạch ngọc của cô nàng lộ ra một nụ cười đắc ý, nhưng khi cô nàng nghe thấy câu của Lâm Bắc Phàm thì thân thể lại hơi loạn xạ, thiếu chút nữa ngã lộn ra đất.

Khuôn mặt của Long Yên Nguyệt lập tức ửng đỏ như được đánh một lớp phấn hồng, hận không thể đá cho tên đại hỗn đản này một cước. Hắn không thể nói năng uyển chuyển hơn một chút sao? Tại sao cứ hết lần này tới lần khác lại nói như vậy trước mặt mọi người? Cô nàng đã cảm giác được bọn Liễu Vi, Tư Đồ Thụy Tuyết, Nam Cung Vi, Tiểu Điền Anh Tử, Y Đằng Thanh Tử cùng Trương Minh Thắng trên mặt đã lộ ra một nụ cười cổ quái, tựa như sắp bật cười đến nơi.

“Anh là đồ đại phối đản, anh bớt nói một câu thì có ai bảo anh là câm đâu!”

Long Yên Nguyệt xấu hổ nói.

“Hả? Làm sao vậy?”

Lâm Bắc Phàm gãi gãi đầu, mặt mày kinh ngạc hỏi.

Long Yên Nguyệt gần như muốn học máu, cái tên hỗn đản này có phải là đầu heo không vậy? Bình thường thì thông minh như vậy, làm sao trên vấn đề này lại ngu ngốc như vậy? Nói nữa chẳng phải là nói hết điểm bí mật giữa hai người cho người ta biết hay sao? Cô nàng tức giận quay phắt mặt đi, không lý đến cái tên đại sắc lang chỉ biết chiến tiện nghi của mình nữa.

“Chep chep, thật không ngờ hai lão đầu đó quả thật có chút tài năng. Vớ vớ vẩn vẩn sờ sờ vài cái đã khiến cho tiểu đại tẩu có thể khôi phục lại.” Trương Minh Thắng đứng bên cạnh bắt đầu làm nháo, phảng phất như hai lão giả áo trắng lúc trước là mèo mù vớ chuột chết vậy, một chút kỹ thuật hàm lượng bên trong cũng không có. Thì ra hắn vẫn còn đang uất ức chuyện hai lão giả đã không truyền thụ cho hắn một chút võ công, lại còn cho hắn vớ ‘cá mập’ trước mặt nhiều người như vậy.

“Anh, anh...” Tư Đồ Thụy Tuyết tuy hai ngày nay trở nên trầm tĩnh hơn rất nhiều, nhưng điều đó cũng không có nghĩa là thấy Trương Minh Thắng nói như vậy mà không phản ứng. Mình cngr Nam Cung Vi thật vất vả lắm mới có thể mời đến được hai vị thần y, như nào vào miệng thẳng mập này lại biến hai tên lang băm giang hồ chuyên bịp bợm?

“Hai vị lão tiên bối đó là cao thủ trung y chân chính, không phải người bình thường có thể so sánh được đâu!” Nam Cung Vi mặt mày nghiêm nghị nói.

“Cao thủ trung y chân chính?”

Trương Minh Thắng nghiêng đầu phun ra một câu.

“Làm sao? Chẳng lẽ anh có gì hoài nghi họ?”

Nam Cung Vi mặt mày nghi hoặc nhìn thẳng mặt này, không biết trong đầu hẳn chứa cái thứ quỷ quái gì, mấy cái thứ linh ta linh tinh, bằng môn tà đạo gì cũng có thể nghĩ ra được.

“A, Không xong!”

Trương Minh Thắng đột nhiên hét âm lên.

Tất cả mọi người trong phòng bệnh đều giật nảy mình, mặt mày ngạc nhiên nhìn hẳn, không biết hẳn lại chấp mạch chỗ nào.

“A Thắng, chú hét hò cái gì? Tim anh suýt bị chú dọa cho suýt vỡ rồi đấy!”

Lâm Bắc Phàm rất khó chịu nghiêng đầu nhìn lại nói.

“Em đột nhiên nghĩ tới một chuyện rất quan trọng!”

Trương Minh Thắng mặt mày ngưng trọng nói.

“Hả? Chuyện gì?”

Lâm Bắc Phàm nghi hoặc hỏi.

Trương Minh Thắng chỉ chỉ về phía Nam Cung Vi cùng Tư Đồ Thụy Tuyết rồi nói ra từng chữ một: “Hình như chúng ta đã quên trả thù lao cho hai lão đầu đó rồi!”

“Sax, thế mà anh cũng hét lên làm tôi sợ chết khiếp. Tôi còn tưởng chuyện gì chứ, hai vị tiền bối đó bình thường không dễ dàng xuất sơn, bất quá một khi bọn họ đã đáp ứng xem bệnh cho bệnh nhân thì họ không bao giờ đòi thù lao. Dù sao với thân phận như bọn họ, tiền đối với bọn họ chẳng qua chỉ là một mớ giấy lộn không hơn không kém!”

Nam Cung Vi thở phào một hơi, còn tưởng thẳng mặt này lại nghĩ tới trò quỷ gì, thì ra lại là chuyện vớ vẩn như vậy.

“Vậy cái này lại càng là chuyện xấu!”

Trương Minh Thắng mặt mày cổ quái kêu lên.

“Tại sao lại là chuyện xấu? Vì sao chuyện tốt đến miệng anh một cái lại biến thành chuyện xấu? Anh không thể nói một hai câu dễ nghe hả?”

Tư Đồ Thụy Tuyết trừng mắt, tức giận nhìn hẳn.

Trương Minh Thắng trên mặt lộ vẻ thương tâm gần chết, lớn tiếng nói: “Tư Đồ cô nương, tôi biết cô yêu thích lão đại của tôi, nhưng cũng không thể còn chưa quá môn (về nhà chồng) đã làm ra bộ dáng đại tẩu ấy chứ? Hơn nữa tôi chính là muốn tốt cho lão đại!”

“Anh đi chết đi, cái gì mà thích lão đại anh? Ai thích hẳn hả?”

Tư Đồ Thụy Tuyết mặt mũi đỏ bừng, gắt giọng.

“Chẳng lẽ cô không thích lão đại?”

Trương Minh Thắng hỏi ngược lại.

“Anh..” Tư Đồ Thụy Tuyết đúng là không biết nên trả lời câu hỏi của đối phương thế nào. Nàng đối với Lâm Bắc Phàm không phải là không có cảm giác, nhưng cảm giác đó rất mơ hồ, tựa như thích mà không phải là thích. Người nam nhân này đem đến cho nàng một thứ cảm giác mà những nam nhân khác không có, cái cảm giác đó chính là khi hẳn vì Long Yên Nguyệt bị thương mà tỏa ra sát khí kinh thiên, thiếu chút nữa giết chết mình, lại bởi vì Long Yên Nguyệt dần dần khôi phục mà lộ ra một nụ cười vui vẻ như trẻ con được cho kẹo. Điều này khiến trái tim của nàng đập loạn nhịp, có thể nói là tư vị gì cũng có.

Nam Cung Vi khẽ nhúu đôi mi thanh tú lại, không biết cái thằng mập này rốt cuộc muốn nói cái gì, thế là dứt khoát hỏi thẳng: “Anh rốt cuộc muốn nói cái gì? Cái gì gọi là muốn tốt cho lão đại?”

“Các người ngẫm mà xem, hai lão đầu kia đến một đồng tiền công cũng không đòi đã chạy tới ầm ầm xem bệnh cho đại tẩu, hơn nữa còn bắt chúng ta đứng bên ngoài, sau đó lén lén lút lút chữa bệnh bên trong, chẳng lẽ bọn họ đã nhân cơ hội này chiếm tiện nghi của đại tẩu? Hồng rồi, hồng rồi, lão đại, anh bị cấm sừng rồi!”

Trương Minh Thắng lại kinh ngạc kêu lên.

Long Yên Nguyệt đỏ bừng mặt, làm sao còn không nghe rõ ý tứ trong lời của hắn? Còn không phải ám chỉ hai lão giả kia thừa dịp chữa trị hai chân cho mình mà giở trò sao? Cô nàng lập tức cầm ngay cái gối bên cạnh lên, hung hăng táng thẳng vào đầu tên mập Trương Minh Thắng, tức giận nói: “Trương Minh Thắng, anh là tên hỗn đản, anh coi tôi là ai hả? Tôi đập chết anh!”

“Ồi, cứu mạng, có kẻ muốn giết người!”

Trương Minh Thắng hai tay ôm đầu, vội vàng bỏ chạy.

Long Yên Nguyệt nhắc chân phải lên, hung hăng đá một cước vài móng Trương Minh Thắng, cả giận nói: “Cho anh chết, cái tên hỗn đản chỉ biết nói hươu nói vượn!”

“Ồi, cái móng của tôi...” Trương Minh Thắng đau gần chết kêu lên.

Lâm Bắc Phàm đột nhiên kinh hãi hô lớn: “Tiểu Nguyệt, chân của em khỏi rồi?”

Hắn vui mừng vươn hai tay ra, ôm thật chặt Long Yên Nguyệt vào lòng, quay tròn ba trăm sáu mươi độ ngay tại chỗ, làm cho Long Yên Nguyệt kinh hãi kêu lên một tiếng, thiếu chút nữa tung một cước vào đũng quần của hắn.

“Anh, anh nói cái gì? Chân của em khỏi rồi?”

Long Yên Nguyệt mặt mày ngơ ngác hỏi.

“Đúng vậy, nếu không, em làm sao lại có thể đá ra một cước vừa rồi?”

Lâm Bắc Phàm vui vẻ cười rộ lên.

Long Yên Nguyệt mặc cho Lâm Bắc Phàm ôm mình vào lòng, nghĩ lại một cước vừa rồi, trong lòng cũng không khỏi kích động.

Nếu như đổi lại là lúc bình thường, một cước kia tất nhiên cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng bây giờ mình vừa mới chấp chững đi được trở lại, tùy tiện bước một bước nhỏ thôi cũng đã là tiến bộ lớn lao rồi, càng không cần nói đến khả năng đá ra một cước mạnh mẽ như vậy.

“Em, em thật sự có thể sao?”

Long Yên Nguyệt mặt đầy vẻ khó tin, hết nhìn Lâm Bắc Phàm rồi lại nhìn Liễu Vi.

Hai người đều gật đầu thật mạnh, tỏ vẻ điều này là sự thật 100%.

Long Yên Nguyệt vui muốn khóc, giẫy ra khỏi lồng ngực của Lâm Bắc Phàm, gian nan nhắc chân lên, đi từng bước một về phía trước, tuy mỗi bước chỉ có cự ly rất ngắn, cùng lắm chỉ tầm mười centimet, nhưng động tác lại liên lạc hơn rất nhiều, phẳng phất như đi từng bước nhỏ vậy, so với lúc trước quả thật là tiến bộ hơn rất nhiều. Nàng lập tức vui vẻ, cười khanh khách không ngừng.

“Tiểu Nguyệt, em, em thật sự có thể đi lại một lần nữa rồi!”

Liễu Vi lộ vẻ kích động nói.

“Đúng vậy, chị Vi Vi, em thật sự có thể một lần nữa... á!”

Long Yên Nguyệt vừa nói đến đây, kết quả là vui quá hóa buồn, chân phải đột nhiên bị hẫng, khiến cả người nàng mất thăng bằng, không tự chủ được ngã nhào về phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm trừng to mắt, làm sao có thể nghĩ tới, Long Yên Nguyệt lại nhiệt tình như vậy?

Chẳng lẽ đối phương lại muốn biểu đạt tình yêu với mình trước mặt nhiều người như vậy?

“Bịch, bịch!”

Hai người lập tức ngã nhào trên mặt đất, hơn nữa còn miệng đối miệng, nam hạ nữ thượng, tư thế cực kỳ chuẩn mực, cực kỳ ám muội, hơn nữa hai tay của Lâm Bắc Phàm đã thuận thể đặt lên kiềng đòn của đối phương.

Tất cả mọi người trong phòng bệnh đều trợn trừng mắt, há hốc miệng nhìn hai người không nói lên lời.

Liễu Vi nhìn không được vỗ vỗ trán, rất là buồn rầu nói: “Đúng là một đôi oan gia mà, không hiểu sao ngày nào cũng phải xuất hiện chuyện như vậy chứ?”

“Anh, anh đứng lên cho em, anh là đồ hỗn đản!”

Long Yên Nguyệt làm sao lại nghĩ tới mình lại có tư thế đáng xấu hổ này trước mặt mọi người. Cô nàng vội vàng rời miệng của mình ra khỏi miệng Lâm Bắc Phàm, rồi lộ ra một vẻ mặt hung dữ.

“Hình như là em chủ động tới mà?”

Lâm Bắc Phàm làm ra bộ dáng rất là ủy khuất, nhưng hai tay hắn trong lúc này cũng không hề nhả rời, thuận tiện nhẹ nhàng vuốt ve cặp mông căng tròn, đầy tính đàn hồi của đối phương, trong lòng thầm kêu ‘sướng’ không thôi.

“Ai chủ động chứ? Đó là do em vấp ngã nên mới, mới lao tới!”

Long Yên Nguyệt thẹn thùng vô cùng, hung hăng đánh vào ngực đối phương hai cái, nhưng hai quyền này đối với Lâm Bắc Phàm mà nói quả thật không khác gì mát xa.

“E hèm, lão đại, tiểu đại tẩu, ở đây có nhiều người đang nhìn như vậy, hai người không phải...” Trương Minh Thắng đứng bên cạnh cười nói.

Lâm Bắc Phàm cùng Long Yên Nguyệt đều ném cho hắn một ánh mắt hung dữ, sau đó mới lưu luyến không rời đứng lên, mà Lâm Bắc Phàm còn nhân cơ hội sờ soạng kiềng đòn đối phương thêm mấy cái, làm cho Long Yên Nguyệt lại ném cho hắn một cái nhìn khinh bỉ, bất quá cô nàng cũng không có bất cứ sự bất mãn nào, ngược lại còn nhiều thêm vài phần khiêu khích vũ mị mê người. Minh đã đáp ứng làm nữ nhân của hắn, cho hắn sờ một hai cái cũng chẳng làm sao cả?

“TQ đúng là TQ, ngay cả một cái bệnh viện cũng nghèo như vậy, đâu có giàu có như nước Cao Ly chúng ta? Thật sự là trái ngược đến cực độ, chúng ta như thế nào lại tới một cái thành phố rách nát này?”

Đúng lúc này, bên ngoài chợt truyền đến một thanh âm vệnh váo tự đắc, giọng nói này chẳng khác nào giọng một con vịt đực, cực kỳ chói tai, làm cho người ta nghe mà nhăn mặt.

468. Chương 470: Dịch Cúm?

Cả bọn Lâm Bắc Phàm, sau khi nghe được câu này, sắc mặt ai nấy đều trầm xuống.

Bọn họ đều là người TQ, tuy không dám nói là không yêu nước tha thiết, nhưng cũng thể chấp nhận cho kẻ khác sỉ nhục tổ quốc ngay trước mặt mình. Nhưng mà thật không ngờ có tên bống tử Cao Ly (*) lại dám hô tô gọi nhỏ ở đây, còn chỉ dám chỉ trích TQ, đây quả thật là không để TQ vào trong mắt mà. Hắn chê TQ nhưng còn bống tử quốc thì sao? Tuy bộ phim truyền hình nào của bọn chúng cũng ca ngợi bản quốc ta cực kỳ giàu có, phảng phất như thiên đường vậy, nhưng sự thật thì thế nào? Cái thành phố Seoul, thủ đô của bống tử bất quá chỉ là ổ chuột trong ổ chuột, mấy tòa cao ốc ở Seoul không thể che chắn được những cơn gió lạnh lẽo đang thổi qua những căn nhà lụp xụp, ánh sáng huy hoàng đó chẳng qua chỉ để chiếu rọi cuộc sống bản cùng của dân chúng rõ ràng hơn thôi. Ở nước bọn bống tử, ăn được một chút hoa quả đã coi như là cải thiện cuộc sống, có thể ăn được một miếng thịt là coi như ăn tết, nước bọn chúng giàu có như vậy sao?

(*) Bổng tử Cao Ly: Trong chiến tranh thế giới thứ hai, Nhật Bản sau khi chiến được bán đảo Triều Tiên, thông qua Mãn Châu xâm lược TQ. Mà để tiến hành thực dân thì vấn đề quan trọng nhất chính là di dân, nhưng lúc đầu người Nhật trên đất TQ lúc đó chủ yếu vẫn là quân nhân, không có người giỏi về phương diện quản lý xã hội, cộng thêm vấn đề về kinh phí, v.v nên Nhật Bản không thể di dân nhiều sang TQ. Thế là Nhật bản điều động một lượng lớn người Triều Tiên đã được tẩy não, cho rằng Nhật Hàn cùng một tổ tiên đến cai trị đất TQ. Nhưng người Nhật Bản cũng không tin nhiệm người Triều Tiên, cho nên trong tay cảnh sát người Triều Tiên không hề có bất cứ vũ khí nào, thậm chí còn không bằng ngục cảnh sát TQ, những người này đành phải dùng cái gậy đập quần áo của đàn bà ngày xưa làm vũ khí đánh người. Bởi vì đám người này so với đám Nhật Bản còn hung ác hơn nên dân chúng thường chửi sau lưng chúng là Cao Ly bổng tử (Cao Ly = Triều Tiên, ngày nay nhiều người TQ vẫn hay gọi theo kiểu Nam Triều Tiên và Bắc Triều Tiên)

TQ quả thật vẫn còn rất nhiều chỗ phải học tập các quốc gia khác, còn rất nhiều nơi nghèo nàn, lạc hậu, nhưng TQ vẫn luôn cố gắng tiến về phía trước mà không phải cứ lùi nhai, khoe khoang rằng nước mình giàu có.

Trương Minh Thắng nổi giận lôi đình, lớn tiếng gầm lên: “Mấy thằng bổng tử Cao Ly chó chết mà cũng dám coi thường TQ chúng ta? Mẹ nó, để em đi kêu mấy người tới đánh cho bọn nó mặt mũi nở hoa...”

“Cục!”

Hắn vừa mới gào lên xong đã bị Lâm Bắc Phàm hung hăng cốc cho một cái đau điếng.

Trương Minh Thắng ôm đầu, mặt mày nhăn nhó, chẳng hiểu ra làm sao.

“Tục nhân vẫn chỉ là tục nhân, bọn khốn bổng tử đó là đám ngu ngốc, bại nào thì chú cũng bắt trước bọn chúng, làm kẻ ngu ngốc, bại nào sao? Làm như chú thì làm sao thể hiện được đẳng cấp của chúng ta!”

Lâm Bắc Phàm rất là khinh thường, không chút khách sáo nhìn hắn. Thật không biết tại sao mình lại có một thằng đệ lớn bằng đây rồi còn làm chuyện lỗ mãng, một chút nghệ thuật cũng không có. Để người ta biết, chẳng phải là mình bị cười cho thối mũi ak.

“Nhưng mà lão đại, mấy thằng bổng tử Cao Ly này thật quá ngang ngược, em phải làm thịt chúng nó!”

Trương Minh Thắng rất khó chịu kêu lên, khịt khịt cái mũi, nghĩ lại mấy câu bọn kia nói lúc trước, trong lòng hắn lại cảm thấy ức chế.

”Ài, đánh bọn nó thì giải quyết được vấn đề gì hả? Không khéo lại để bọn chúng nói dân tộc TQ chúng ta là đám man rợ, không nói lý, không bằng... Lâm Bắc Phàm cười khặc khặc rất là âm hiểm, kéo lỗ tai Trương Minh Thắng lại, nhỏ giọng nói mấy câu.

Đôi mắt ti hí của Trương Minh Thắng dần dần phóng ra ánh sáng, phảng phất như hai cái đèn pha ô tô vậy. Ở giữa ban ngày mà còn lập lờ quang mang, khiến những người còn lại trong phòng không khỏi túa ra mồ hôi lạnh.

Thằng nhãi này không phải là thú tính đột nhiên bộc phát, muốn làm chuyện đó ở đây chứ?

Tư Đồ Thụy Tuyết cùng Nam Cung Vi hai người đều vội vàng lui lại hai bước, hai tay che chặt trước ngực mình, mặt mày cảnh giác nhìn Trương Minh Thắng, sợ hắn đột nhiên bổ nhào tới làm thịt. Tuy các nàng đều có một thân công phu bất phàm, đối với thằng mập trói gà không chặt này không để vào mắt, nhưng bản tính trời sinh của các nàng lại khiến các nàng trong lòng nổi lên từng đợt sợ hãi.

“Anh, anh đừng có mà làm vậy, chúng tôi không sợ anh đâu!”

Thanh âm Tư Đồ Thụy Tuyết đã có chút run rẩy, phảng phất như lá rụng trong gió, làm người có xuất hiện một cảm giác thương xót. Cuối cùng không ngờ cô nàng lại di dời ánh mắt đáng thương lên người Lâm Bắc Phàm, tựa hồ trong phòng bệnh này, ngoại trừ thằng béo Trương Minh Thắng ra, chỉ có mình hắn là đàn ông.

Trương Minh Thắng trợn trừng mắt, rất là khinh bỉ nói: “Cô nói vậy bạ cái gì đấy? Đàn ông có ba thứ không thể đụng, con thầy vợ bạn gái cơ quan. Cô là nữ nhân của lão đại, tôi làm sao dám động tới cô? Bất quá chủ ý này của lão đại cũng thật quá âm hiểm đi!”

Hắn nói xong lại cười khắc khắc hai tiếng đầy âm hiểm, sau đó nhanh chân chạy tót ra ngoài, phảng phất như bên ngoài đang có một mỹ nhân, vẫy tay gọi hắn vậy.

Tất cả mỹ nữ trong phòng bệnh đều ta nhìn người, người nhìn ta, cuối cùng vẫn đem ánh mắt đặt lên người Lâm Bắc Phàm, không biết đối phương đã xúi bẩy Trương Minh Thắng cái gì, lại khiến cho hắn hưng phấn như vậy, phảng phất như được uống thuốc lắc vậy.

Lâm Bắc Phàm gãi gãi đầu, cười hắc hắc: “Anh cũng có nói gì đâu, chỉ bảo hắn chỉnh mấy thằng Cao Ly đó một chút thôi!”

Tất cả mọi người đều trợn trừng mắt, vẻ mặt nhìn hắn đầy khinh bỉ. Chỉnh một chút? Ở đây ai mà chẳng biết thủ đoạn của hắn, cái gì gọi là chỉnh? Cho người muốn sống không được, chết không xong, đây mới chính thức gọi là chỉnh.

Trương Minh Thắng lết toàn thân béo ục ịch của hắn đi trong hành lang, tùy tiện túm lấy một vị bác sĩ mặc áo blue, cười tủm tỉm nói: “Ông anh, tới đây một chút, thằng em có chuyện muốn nói.”

“Cậu...”

Vị bác sĩ mặc áo blue kia rất khó chịu kêu lên, nhưng khi hắn nhìn rõ ràng người vừa kéo hắn chính là Trương Minh Thắng, ánh mắt phần nộ trong nháy mắt biến mất không tăm hơi, vội vàng đổi thành một nụ cười hiền hòa, cúi đầu khom lưng nói: “Thì ra là Trương thiếu gia, sao ngài lại tới đây? Có việc gì phân phó xin cứ nói!”

Nếu như là trước kia, bọn tuy bình thường cũng thỉnh thoảng nghe qua đại danh của Trương Minh Thắng, nhưng bản thân lại chưa từng gặp qua bao giờ, không có quá nhiều rung động, nhưng Trương Minh Thắng mấy ngày nay lại thường xuyên tới bệnh viện, cho nên làm cả bệnh viện ai ai cũng biết bộ dáng hắn từ trên xuống dưới nó thế nào, cũng biết nhân phẩm hắn thối nát đến mức nào, đối với cái dạng nhị thế tổ như hắn, bọn họ tất nhiên chẳng dám đắc tội, tránh mang vạ vào người.

Trương Minh Thắng vỗ vỗ hắn, thấp giọng cười nói: “Thì ra anh đã biết tên thằng em này. Vậy thì tốt rồi. Thằng em hỏi ông anh một chuyện, hình như vừa rồi ở đây có mấy thằng bồng tử nường nường khàng đi vào phải không? Bọn nó bây giờ đang ở chỗ nào?”

“Bồng tử?”

Vị bác sĩ trung niên hơi ngần người ra, rồi lập tức hiểu ra ý tứ của đối phương, vội vàng gật đầu nói: “Thì ra là Trương thiếu gia nói đến mấy người Hàn Quốc, bọn họ...”

“Người Hàn Quốc cái cứt chó gì? Gọi bọn nó là bồng tử, biết chưa?”

“À, bọn bồng tử!”

Vị bác sĩ trung niên cười khổ một tiếng.

“Thế bọn nó đang ở chỗ nào? Muốn làm cái gì? Bị bệnh gì?”

Trương Minh Thắng rất không khách khí hỏi. Bác sĩ bây giờ nào thằng nào còn định nghĩa hai từ ý đức trong đầu, toàn là bọn mèo mả gà đồng với nhau cả thôi.

“À, Trương thiếu gia, bọn họ không có bệnh gì cả, chỉ là mắc bệnh cảm mạo, sốt lặt vặt thôi. Ai ngờ thế mà bọn họ cũng tìm tới bệnh viện chúng ta, phỏng chừng là bọn họ không tin mấy phòng bệnh nhỏ lẻ bên ngoài!”

Vị bác sĩ trung niên vội vàng trả lời.

Trương Minh Thắng nghiêng đầu, khoe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười của ác ma: “Nó ở phòng khám bệnh nào?”

“Ở phòng khám bệnh kia!”

Vị bác sĩ kia vội vàng chỉ về phía một phòng khám bệnh ở cuối hành lang, nói.

“Được rồi, dẫn thằng em tới chỗ đó đi, thằng em này có việc muốn nhờ ông anh giúp một chút. Chỉ là chút chuyện nhỏ thôi!”

Trương Minh Thắng nở nụ cười, kéo tay vị bác sĩ kia đi về phía căn phòng khám bệnh đó.

“Trương thiếu gia, Trương thiếu gia, ối, cậu đi chậm một chút...”

Vị bác sĩ kia cơ hồ muốn khóc. Mình đường đường là bác sĩ, thế mà lại bị một tên nhị thế tổ kéo thế này, thật sự là mất mặt mà.

Hai người nhanh chóng đi tới phòng khám bệnh, vừa tới nơi đã nghe được bên trong đang không ngừng phát ra những tiếng hung hăng càn quấy của mấy thằng bồng tử. Trương Minh Thắng nghe mà thiếu chút nữa muốn xông vào, đập cho bọn chúng một trận, cho bọn chúng biết sự lợi hại của mình. Nhưng nghĩ tới kế hoạch âm hiểm của mình, hắn vẫn kìm nén xúc động lại. Hắn cúi đầu thấp giọng nói mấy câu vào tai vị bác sĩ kia, sau đó mới một cước đá hắn vào trong phòng.

Vị bác sĩ kia mặt như đưa đám, ôm hông chạy vào bên trong, rất nhanh chóng gọi bác sĩ trưởng từ trong ra.

“Trương thiếu gia!”

Vị bác sĩ trưởng kia cũng tầm bốn mươi tuổi, khuôn mặt hòa ái, điển hình của một tên tiểu diện hồ (hồ cười, ý nghĩa chắc ai cũng hiểu he he)

Trương Minh Thắng cười ha hả, thấp giọng nói vào tai đối phương: “Tôi nhìn mấy thằng bồng tử trong kia không thuận mắt, cho nên...”

“Trương thiếu gia, cái này, nếu như trong bệnh viện chúng tôi mà phát sinh tranh chấp, ấu dả thì chỉ sợ viện trưởng sẽ...” vị bác sĩ trưởng này lập tức bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, thiếu chút nữa là phệt luôn hông xuống đất.

“Mẹ nó, ông nói linh tinh gì thế? Cái gì mà tranh chấp ấu dả? Trương thiếu gia tôi còn chưa biến thái đến mức đó đâu?”

Trương Minh Thắng khó chịu chờ đợi một câu.

“Hả? Vậy ý Trương thiếu gia là...” Vị bác sĩ tiểu diện hồ kia kinh ngạc hỏi.

Trương Minh Thắng lại thì thầm vào tai hắn mấy câu, nụ cười trên mặt càng lúc càng sáng lạn, mà sắc mặt của vị bác sĩ tiểu diện hồ kia càng lúc càng trắng bệch, cuối cùng trắng bệch như tờ giấy.

“Phù phù!”

Gã tiểu diện hồ ngồi phệt luôn xuống đất, thở hồng hộc, mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm cả trán.

“Trương thiếu gia, cái này, đây chính là...” Thanh âm của hắn lúc này đã trở nên khàn khàn, nói năng không lưu loát.

“Tôi cho ông một ngàn đồng, ông chỉ cần tùy tiện nói hai câu là được, giao dịch này cũng dễ làm phải không? Cũng không phải là bắt ông làm chuyện thương thiên hại lý gì, đối với ông mà nói, bất quá chỉ là một bữa ăn sáng thôi.”

Trương Minh Thắng cười nói.

Gã tiểu diện hồ nuốt nước bọt đánh ực một cái, sắc mặt trong nháy mắt trở nên đỏ bừng.

Chỉ cần tùy tiện nói hai câu đã kiếm được một ngàn, đây quả thực là hốt ra tiền mà. Còn những thứ khác để sau hãy nói. Sau này nếu có ai phản nản thì cùng lắm nói là chuẩn bệnh nhầm, ai có thể nói được gì nào? Dù sao bác sĩ cũng không phải là thần tiên, cũng phải có lúc chuẩn bệnh nhầm, cấp trên có hỏi xuống thì chẳng làm gì được mình.

“Trương thiếu gia, cậu đã mở miệng thì tôi làm sao có thể cự tuyệt được? Tôi nghe cậu!”

Gã tiểu diện hồ mặt mày hùng hồn nói, phảng phất như mình đã thể hiện sự thuận phục với đối phương vậy. Nói năng cực kỳ rõ ràng, thiếu chút nữa chắc là ngựa mặt lên trời thế luôn.

Trương Minh Thắng há hốc miệng. Trong lòng lại càng thêm khinh bỉ hắn. Nếu như không phải có một ngàn của mình, hắn lại đi đáp ứng mình sao? Đúng là tiểu nhân trong tiểu nhân, rác rưởi trong rác rưởi, bất quá hắn cũng đểch quan tâm đối phương là người thế nào, chỉ cười nói: “VẬY ông cũng xử lý cho tốt đi, cẩn thận bị bọn họ phát hiện!”

Gã tiểu diện hổ vội vàng gạt nhẹ đầu, xoay người đi vào bên trong.

Mấy tên bỗng tử thấy bác sĩ xem bệnh cho mình đi mãi mà không quay trở lại, khó chịu lớn tiếng quát tháo: “Bác sĩ nước các người làm ăn chẳng ra cái thể thống gì cả, vậy mà lại đi làm chậm trễ thời gian chúng tôi, tôi phải cho các người lên báo, thể mới đẹp mặt.”

Đúng lúc này, gã tiểu diện hổ đi vào, sắc mặt hắn cực kỳ ngưng trọng, đôi mắt nhìn chằm chằm vào bọn hắn, một câu cũng không nói.

“Ông, ông nhìn cái gì?”

Một tên bỗng tử cao to mặt mày nghi hoặc hỏi.

Gã tiểu diện hổ thở dài thật sâu rồi nói: “Các vị, xem ra lần này các vị gặp phiền phức rồi.”

“ông nói thế là ý gì?”

Mấy tên bỗng tử nghe vậy liền khó chịu nói.

“Bởi vì thông qua quá trình xét nghiệm, tôi nhận định các vị bị nhiễm cúm H5N1, cần phải cách ly, cho nên hy vọng các vị có thể phối hợp, đừng làm chúng tôi khó xử!”

Gã tiểu diện hổ mặt mày ngưng trọng nói.

“Cái gì? Rầm!”

Mấy tên bỗng tử lão đảo hai cái rồi đồng loạt ngã lăn ra đất ngất xỉu.

469. Chương 471: Lung Lay

Chẳng cần nói mấy người Hàn Quốc đó đương nhiên biết vì rút cúm, đây là căn bệnh truyền nhiễm rộng nhất thế giới hiện nay, một loại virus khiến cho mọi người đều sợ hãi, nếu như một khi mắc phải thì sẽ sốt cao. Mặc dù biểu hiện không khác gì so với cảm cúm bình thường nhưng mà rất có hại cho cơ thể, hơn nữa đến nay chưa từng nghe thấy ai mắc mà có thể nhẹ nhàng thoát khỏi.

Bọn họ mấy người sắc mặt trắng bệch, run rẩy cười nói:” Chuyện này, Chuyện này không thể nào, Chúng tôi sao có thể mắc bệnh cúm được chứ? Chuyện này, Chuyện này chắc là chẩn đoán nhầm rồi, chúng tôi phải tố cáo ông!”

Tiểu Diện Hổ khó chịu nói:” Các cậu, các cậu nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ các cậu hoài nghi tôi lừa các cậu? Tôi là bác sĩ y đức nhất trong bệnh viện này. Là một vị lương y luôn nghĩ cho bệnh nhân, mọi việc tôi làm đều là vì bệnh nhân nhưng các cậu, các cậu ...” hắn hai mắt đỏ bừng, nước mắt thiếu chút nữa chảy ra.

Mấy người Hàn Quốc nhả mặt, thiếu chút nữa thì sùi bọt mép.

Nhìn người đàn ông trung niên bụng to, sắc mặt hồng hào trước mặt, nhìn thế nào cũng không thấy giống kiểu bác sĩ luôn nghĩ cho bệnh nhân, những lời nói khẳng khái, xúc động của hắn quả khiến cho bọn họ thay đổi cách nhìn, thậm chí khâm phục đối phương thật biết ăn nói.

Người Hàn Quốc cao cao vốn đã không thích cái bệnh viện này, không ngờ vào đây cái tên bác sĩ béo này lại nói bọn họ mắc bệnh cúm, thật đúng là khiến hắn tức đến tận cổ, hét lên: “ Chúng tôi, chúng tôi không tin ông, chúng tôi muốn tìm bác sĩ khác.”

Tiểu Diện Hổ uất ức nhìn bọn họ:” Các cậu không tin tôi?”

Mấy người Hàn Quốc gạt đầu:” Đúng thế.”

“Tôi có thể thề với trời, hy vọng các cậu tin tôi.” Tiểu Diện Hồ chân thành, thành khẩn nói.

Mấy người Hàn Quốc quay đầu đi không nhìn hẳn lấy một cái.

“Tôi có thể dùng linh hồn thề, tôi nói thật, các cậu nhiễm vi rút cúm, phải cách ly xử lý, nếu như một khi đi ra ngoài thì sẽ gây hại cho xã hội, thậm chí sẽ bị công an bắt, giam như tội phạm giết người, trói cùng với nhau. ” Tiểu Diện Hồ giải thích nói.

“Ông nói xong chưa? Chúng tôi muốn tìm bác sĩ khác.” Tên người Hàn cao cao giận dữ quát.

“Được rồi, được rồi, các cậu đã không tin tôi thì đi tìm bác sĩ khác đi.”

Tiểu Diện Hồ bất đắc dĩ nhìn bọn họ như là một bông hoa bị một chú mèo vứt bỏ vậy, đầy vô tội, đáng thương.

Mấy người Hàn Quốc này vừa tức vừa sợ, giận cái tên bác sĩ đó nói linh tinh, sợ hẳn nói đều là sự thật. Nếu như tất cả đều là sự thật thì bọn họ không phải là xong đời rồi không?

Bọn họ đương nhiên biết trong thời gian này, bệnh cảm cúm đã khiến cho cả thế giới như phát điên, cái gì mà cúm lợn, cúm gà, cúm gia cầm, cúm H1N1..., một khi mà mắc phải thì căn bản không có cách chữa, vậy thì bọn họ chỉ có chết chôn ở đây thôi.

Cái tên người Hàn cao cao nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, tức giận kêu lên: “Chúng ta không phải tin hẳn, chúng ta đi tìm bác sĩ khác, chúng ta cần câu trả lời chính xác.”Mấy người khác cũng gật đầu đi theo hẳn.

Nhưng khi bọn họ vừa mới đến cửa, còn chưa kịp mở miệng thì một vị bác sĩ khác đã lao vào, mang khẩu trang, mặc quần áo trắng, thoạt nhìn đúng là có phong cách bác sĩ. Bọn họ nhìn thấy tình cảnh của phòng chẩn đoán đều kinh hãi hỏi: “Lão Hồ, chuyện này là thế nào?”

Tiểu Diện Hồ ủy khuất kêu lên: “Các cậu cuối cùng đã tới rồi, tôi cũng được cứu rồi, tôi tốt bụng chẩn đoán bệnh cho bọn họ, bọn họ lại bảo tôi nói bừa, tôi, tôi biết nói lý với ai đây?”

“Gi? Không tin cậu?”Vị bác sĩ khi nãy bị Trương Minh Thắng tóm kinh ngạc kêu lên.

“Bọn họ bị bệnh gì vậy?” Một thầy thuốc khác nghi ngờ hỏi.

“Oh, bọn họ bị cúm rồi, phải cách ly điều trị” Tiểu Diện Hồ bất đắc dĩ nhún nhún vai nói.

“Gi? Bệnh cúm? Lẽ nào là H1N1?” Mấy người sắc mặt đều rất khó coi nhìn mấy người Hàn Quốc mặt còn đang đầy sợ hãi, lùi về sau mấy bước.

“Ông ta, ông ta nói vậy, chúng tôi không thể bị cúm được.” Tên người Hàn cao cao hét lên.

Mấy bác sĩ khẽ ngáy ra, nhìn nhau rồi gật đầu nói: “Nếu như vậy, thì chúng tôi phải tiến hành kiểm tra với các cậu, hy vọng các cậu sẽ hợp tác với chúng tôi, không làm khó chúng tôi.”

Mấy người Hàn Quốc cũng muốn biết mình có thật bị cúm hay không nên đồng ý kiểm tra. Vừa tiếng sau, kết quả kiểm tra cuối cùng đã có, nhưng mà mặt mấy tên người Hàn xanh bóng, cứ như là gặp ma vậy, thiếu chút nữa thì khóc rống lên.Kết quả vẫn vậy, bọn họ mắc cúm A, cần phải cách ly chữa trị.

Bọn họ đều như sắp phát điên. Bọn họ vất vả mãi mới đến được Trung Quốc để làm ăn, ai ngờ lại xảy ra chuyện này? Bọn họ đều gục trên mặt đất, mấy bác sĩ, y tá dìu họ vào phòng cách ly, áp dụng những biện pháp điều trị đắt tiền... khiến cho bọn họ đều như sắp phát điên, hơn nữa, dưới chỉ thị của Trương Minh Thắng mấy tên đó còn được lấy máu, xét nghiệm tủy... nói chung là chịu khổ không ít.

Nếu như khi nãy bọn họ còn gân cổ lên cãi thì bây giờ thấy bảy tám vị bác sĩ đều đưa ra kết quả như vậy thì cũng không dám nói thêm câu gì, mặt mày ủ rũ, nếu như không phải là ôm hy vọng sống sót thì bọn họ đã tự sát rồi.

Bọn họ đâu ngờ rằng mấy tên bác sĩ này liên kết với nhau, cho bọn họ một bài học? Bọn họ sao biết được bọn họ nói bừa một câu mà gây ra họa này? Hơn nữa chuyện này còn thâm hơn cả người Hàn, có phòng thủ cũng không thắng được.

Người Trung Quốc không phải không trả thù mà là bọn họ nhịn, đợi đến khi thời cơ chín muồi, mới công kích. Trước đây có Vương Câu Tiễn đợi mười năm để báo thù còn có cả Hán cao tổ Lưu Bang...

Lâm Bắc Phàm nghe thấy Trương Minh Thắng đã xử lý mọi chuyện xong đắc ý cười ha hả: “Cậu Thắng, tôi chỉ bảo cậu bịa ra một loại bệnh nào đó dọa mấy tên Hàn Quốc đó ai ngờ cậu lại nghĩ ra bệnh cúm A, xem ra bọn họ còn phải ở viện một thời gian dài nữa.”

Trương Minh Thắng đắc ý kêu lên: “Mẹ kiếp, em chính là muốn để cho bọn chúng biết sự lợi hại của Trung Quốc, để bọn chúng bớt kiêu ngạo đi, đợi đến lúc bọn chúng ra viện, người nhất định văn hoa đầy mình, đến ngay cả máu, tủy cũng bị mấy tên bác sĩ đó lâu, cho dù là không chết thì cũng sống dở chết dở, khi này nhìn mặt bọn chúng tái mét, cứ như sắp chết, ha ha...”

Mấy người Liễu Vi nghe thấy cũng rợn cả người, cái tên mập này nói khoác quá rồi. Đến ngay cả chuyện như thế cũng làm được lẽ nào không sợ bị phát hiện sao? Cô lườm hắn khinh bỉ hành động bỉ ổi của hắn.

Nếu như đổi lại là người khác thì bọn họ còn có thể bỏ qua, thông cảm nhưng mà mấy tên người Hàn đó, sống chết có quan hệ gì tới bọn họ? Ai bảo bọn chúng mồm thối vậy, phải chỉnh lý lại, để cho bọn chúng bớt kiêu ngạo đi, cho chúng biết có một số người không thể đắc tội.

Ti Đồ Thụy Tuyết đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, thấp giọng nói: “Lâm đại ca, tôi, tôi...”

“Cô, cô làm sao?” Lâm Bắc Phàm cố ý hỏi.

“Tôi muốn nhờ anh một việc.” Ti Đồ Thụy Tuyết hai gò má ửng đỏ, thấp giọng nói.

” Chuyện gì?” Lâm Bắc Phàm vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

“Anh trai tôi mất tích đã đến hai mươi ngày rồi, anh có thể...” Ti Đồ Thụy Tuyết thấp giọng nói.

“Anh cậu? Anh cô là ai? À là Ti Đồ Lượng phải không? Cô không nói tôi cũng quên mất.” Lâm Bắc Phàm vỗ đầu, ra vẻ nhớ ra.

Ti Đồ Thụy Tuyết thiếu chút nữa hộc máu, cái tên này đúng là đáng ghét, rõ ràng là giấu anh mình đi, vậy mà còn làm ra vẻ vô tội, nhưng bây giờ phải phụ thuộc vào hắn nên không thể không cúi đầu, cô đành phải ngoan ngoãn nhìn đối phương.

“Về lý mà nói, anh cô hiện giờ không thể gặp cô được, nhưng mà cô đã nói thế thì tôi dẫn cô đi gặp hắn, để cho mấy người tuyệt vọng luôn.” Lâm Bắc Phàm hào sảng nói.

“Gi? Anh đồng ý để chúng tôi gặp anh ấy?” Nam Cung Vi cũng kinh ngạc hỏi.

Người này từ lúc nào lại trở nên tốt bụng vậy chứ? Lẽ nào đầu óc có vấn đề, hay là có âm mưu gì? Ti Đồ Thụy Tuyết không thêm quan tâm, cô chỉ muốn gặp anh mình thôi, trong lòng cảm thấy vui vô cùng, vội vàng gật đầu: “Cảm ơn Lâm đại ca...”

Cô nghĩ đối phương đã bắt anh mình đi, lời nói cảm ơn này cũng không có quan hệ gì lớn đến đối phương chứ?

470. Chương 472: Ác Long Ba Khắc.

Kỳ thật Lâm Bắc Phàm cũng có chút bất đắc dĩ, nếu như đổi lại là trước kia, hắn nhất định sẽ không đáp ứng yêu cầu của họ, nhưng bây giờ hắn có nỗi khổ không thể nói ra. Lúc đầu Ti Đồ Thụy Tuyết này đã làm loạn cả Nam Thành để tìm anh cô ta, thiếu chút nữa là khiến cho Long Yên Nguyệt mất mạng, nếu như không để cô ta gặp Ti Đồ Lượng thì e rằng không biết cô ta còn gây sóng gió gì nữa.

Long Yên Nguyệt vẻ mặt ngạc nhiên nhìn Lâm Bắc Phàm nói: “Anh, anh đã giấu cái tên Ti Đồ Lượng thật sao? Tại sao em không tìm được? Em đã tìm cả Nam Thành này suốt hai ngày, nhưng cũng không có chút tin tức nào.”

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nhẹ nhàng vuốt tóc đối phương nói:” Nam Thành nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, em mất có hai ngày làm sao tìm được? Nếu như bọn em ai có hứng thú thì có thể đi theo anh gặp hần.”

“Ti Đồ Lượng? Mẹ kiếp, hi hi... ” Trương Minh Thắng tà ác cười.

Ti Đồ Thụy Tuyết mỗi lần nhìn thấy cái tên béo đó cười là lại sẽ có chuyện không hay xảy ra, không ngờ bây giờ lại nhìn thấy nụ cười bỉ ổi đó của hần khiến cho lòng cô thấy bất an, lẽ nào anh của mình bị bọn họ...

Long Yên Nguyệt bây giờ hai chân giờ đã đỡ hơn nhiều nhưng vẫn chưa khôi phục lại như trước, nhưng tâm trạng của cô rất tốt. Cô vỗ tay nói: “ Em cũng muốn đi xem cái tên Ti Đồ Lượng đó, xem anh giấu hần ở đâu.”

“Em cũng muốn đi?”Lâm Bắc Phàm trừng mắt, quay đầu nhìn cô.

“Đúng vậy, làm sao hả? Có ý kiến gì sao?”Long Yên Nguyệt không chút khách khí lườm hần nói.

Lâm Bắc Phàm ủy khuất, vô tội nháy mắt hai cái nói:” Nếu như em có thể ra khỏi viện thì anh đồng ý yêu cầu của em. Điều kiện này rất hợp lý đúng không?”

Hần tươi cười thể hiện bộ mặt vui mừng trên nỗi đau khổ của kẻ khác, cứ như là đang chờ đối phương trả lời như thế nào.

Long Yên Nguyệt nhất thời trợn tròn mắt.Giờ cô có thể miễn cưỡng xuống đất bước đi, nhưng mà cũng chỉ đi được có ba mươi thước, đi xa hơn sợ rằng sẽ ngã, vậy thì làm sao cô có thể ra viện đây? Không đến nỗi bảo taxi đi vào trong viện chứ? Đây đúng là một câu hỏi khó.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy Long Yên Nguyệt nói không nên lời, ha ha nói:” Sao hả? Không được sao?”

Long Yên Nguyệt đột nhiên cười hi hi kêu lên:” Đúng là không được nhưng mà” Cô nhảy lên lưng Bắc Phàm kêu lên: ” Anh có thể công em, như vậy thì không phải là mọi chuyện đều được giải quyết sao?”

Mấy cô gái khác thấy vậy thì cười rộ lên, cứ như là Lâm Bắc Phàm bị một phen xấu hổ vậy.

Lâm Bắc Phàm đảo cặp mắt trắng dã, đột nhiên lớn tiếng kêu lên:” Bán vợ đây, bán vợ đây, vợ mới vừa ra lò đây, một trăm đồng một người, cam đoan là hàng vừa đóng thùng, không hài lòng có thể trả lại tiền, xem đi, mau đến xem đi, đừng bỏ phí cơ hội này!”

“Đi chết đi, anh cái tên khốn này nói năng linh tinh gì vậy hả? Em đã chết anh giờ.” Long Yên Nguyệt hai gò má đỏ bừng, hung hăng đánh vào đầu hần một cái.

Mấy cô gái khác không ngờ Lâm Bắc Phàm sẽ nói vậy bèn cười ầm lên, làm phòng bệnh huyền não cả lên khiến Tô Tình Nhi người đến xem bệnh cho Bắc Phàm không khỏi kinh ngạc, không biết xảy ra chuyện gì, chỉ biết nghi hoặc nhìn bọn họ, khi cô nghe thấy tung tích của Ti Đồ Lượng xong cũng vui không ngậm được miệng.

Ti Đồ Lượng cả người toàn một hôi. Hần đang chạy bộ quanh sân thể dục của một trường học, theo sau là mấy người của Hồ Điệp Bang, kêu lên:” Nhanh lên một chút còn 18 km nữa là xong nhiệm vụ rồi, cậu có thể nhanh hơn không hả, đúng là chậm như rùa.”Bọn họ lái xe máy. Uống bia,cứ như là đi nghỉ.

Ti Đồ Lượng nghe vậy khẽ tăng tốc nhưng thiếu chút nữa là ngã lăn xuống đất.Mình đã chạy nửa tiếng rồi, kết quả vẫn chưa xong, vậy mà gọi là cuộc sống của con người sao?

Ti Đồ Lượng phải luyện tập rất vất vả, quãng đường hàng ngày hần phải chạy tăng từ 10 km đến 30 km, về phần bơi lội, nhảy cầu , độ khó cũng ngày một tăng, điều này làm cho tinh thần và thể chất của hần lại một lần nữa bị tổn thương. Vốn dĩ hần muốn kháng cự nhưng mà dưới sự áp bức của mấy tên Hồ Điệp bang hần chỉ có thể yên lặng. Nhưng sau mấy ngày luyện tập nghiêm khắc hần đã tiến bộ, người không còn như trước kia, yếu đuối, công tử không sức sống, vóc người cao lớn, da dẻ đen đi, cả người tràn năng lượng, đúng là cứ như xã hội đen, ánh mắt sắc lạnh khiến chị em phụ nữ chết khiếp.

Ti Đồ Lượng ăn cũng rất khỏe, một bữa sáu cái bánh bao và ba tô thức ăn lớn. Nếu như là trước kia, e rằng nói cho hần nghe hần cũng không tin nhưng mà đây đều là sự thật, đừng nói là cơm trưa đến ngay cả

bữa sáng hán cũng ăn 13 cái quẩy và 3 bát óc đậu, đây là còn ăn có 80% vì hán sợ ảnh hưởng đến vận động. Chuyện này khiến cho mấy tên đệ tử của Hồ Điệp bang không khỏi kính phục nhìn hán.

Ti Đồ Lượng trong đầu hiện lên một chữ: Con lợn.Sợ rằng lợn cũng không ăn nhiều như hán. Ti Đồ Lượng cảm giác nếu như hán trở về nhà thì hán sẽ khiến cho mọi người sợ chết khiếp.Cứ như là chết đói mấy kiếp vậy.

Hai tiểu đệ vẫn ngồi đó cười nói:” TiĐồ công tử, anh có thể chạy nhanh lên một chút không? Anh chạy như rùa vậy, nhanh lên chúng tôi còn nhiều việc phải làm.Lát nữa còn phải uống rượu tán phét, hát karaoke khiến cho Ti Đồ Lượng thiếu chút nữa học máu. Mấy tên này đến từ đâu, đúng là không hiểu quy tắc. Những lời như vậy cũng nói ra được.

Hán đau khổ kêu lên:” Ốc sên là thế nào chứ? Tôi cũng không phải siêu nhân, sao có thể chạy một lèo 30km được chứ? Chuyện này thực là hành hạ người. Nếu như các cậu không phục thì đừng đi xe máy nữa, xem ai có thể kiên trì đến cùng, nếu như tôi thua tôi chịu phạt.”

Hai tiểu đệ sững sốt, tiện đà đều cười ha ha nói: ” Ti Đồ công tử, anh nghĩ rằng tôi ngốc vậy sao? Đi theo anh làm mấy chuyện vô dụng này là ý của đại ca, nếu như tham gia thi đấu thì sẽ bị đại ca phạt, bởi vậy anh đừng có nhiều lời nữa, chạy đi.”

Bọn họ quơ quơ mộc côn trong tay, nở nụ cười tà ác.Ti Đồ Lượng sắc mặt đột biến, lập tức cúi đầu, chạy về phía trước.Hai tiểu đệ thấy vậy tùm tùm cười, đi theo sau hán.

Nhưng hai người bọn họ không nhận ra rằng khi cúi đầu, Ti Đồ Lượng cười âm hiểm, hai mắt đỏ lừ, cứ như là sắp chảy máu mắt đến nơi, còn toàn thân khí thế bùng bùng. Nếu như Tiểu Kim và Bắc Phàm ở đây thì chắc sẽ kinh hãi vô cùng.

Bởi vì khí thế bạo phát trên người Ti Đồ Lượng chính là đặc điểm của Long tộc, những con rồng đó đều ở trong Long cốc, trong thế giới loài người ngoài Tiểu Kim ra còn có một loài ác long Ba Khắc.

Ai có thể ngờ rằng Ba Khắc lại chính là Ti Đồ Lượng? Ai biết Ti Đồ Lượng chính là Ba Khắc?Bí mật này nếu như một khi để Lâm Bắc Phàm và Tiểu Kim biết thì e rằng đó là một chuyện kinh thiên động địa.

Bọn họ khổ sở bồi đường Ti Đồ Lượng, dĩ nhiên trong khoảng thời gian này bọn họ cũng muốn tìm Ba Khắc, chuyện này khiến bọn họ đau đầu, hận không thể đâm đầu vào đá chết quách cho rồi.

Ti Đồ Lượng âm thầm cười lạnh. Cái gì mà Long đại hiệp, Thần Long? Vẫn là chưa phát hiện ra thân phận của mình? Nhưng lại dùng long huyết để cải tạo thân thể của chính mình, chỉ cần tiếp tục một khoảng thời gian, thực lực của chính mình sẽ tăng lên, đạt tới đỉnh cao, đến lúc đó, mình có thể muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, về phần hai tên nhỏ bé đó, mình chỉ búng tay một cái là có thể tiêu diệt được bọn chúng. Hán nghĩ tới đây, khóe miệng tà ác cười.

“Anh ngăn ra làm gì hả? Mau chạy đi, cẩn thận không tôi cho anh một đòn bây giờ.”Một tiểu đệ hung hăng gõ vào hông hán, kêu lên.

Ti Đồ Lượng sắc mặt khê biến nhưng lập tức khôi phục lại bình thường, cố ý làm bộ đau đớn, lớn tiếng kêu lên:” A, cứu mạng... ”

Hai tay hán ôm hông chạy về phía trước.Hai tên tiểu đệ thấy vậy nhất thời phá lên cười.

Khi Lâm Bắc Phàm cùng mọi người đến vừa hay nhìn thấy cảnh này. Bọn họ bốn mắt nhìn nhau cứ như là nhìn thấy quỷ, không nói được câu nào.

Hồi lâu sao, Ti Đồ Thụy Tuyết mới áp úng hỏi:” Lâm đại ca, anh trai tôi ở đâu?”

Lâm Bắc Phàm cũng sờ sờ đầu, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trương Minh Thắng nói:” Ti Đồ Lượng là người nào vậy?”

“Lão đại, người kia có phải không? Đúng là cái người đang chạy bộ kia rồi!”Trương Minh Thắng thiếu chút nữa ngất té trên mặt đất, mới cách đây vài ngày bọn họ đã không nhận ra hán nữa rồi.

“Gi? Cái tên đen xì kia là anh của tôi? Chuyện này, sao có thể?”

Ti Đồ Thụy Tuyết một đôi trông mắt thiếu chút nữa tự đi ra.

Lâm Bắc Phàm cũng hoang mang lộn nói:” Hẳn là Ti Đồ Lượng? A Thắng, cậu đừng nói vậy, bộ dạng của Ti Đồ Lượng thế nào sao tôi có thể quên được chứ? Quả thực đây là hai người mà, không giống chút nào.”

“Chuyện này, Chuyện này, lão đại, hẳn đích thật là Ti Đồ Lượng, để em gọi hẳn lại đây nhìn là biết thôi mà.”

Trương Minh Thắng vội vàng lớn tiếng kêu lên: ” A Lượng, em gái anh đến thăm.”

Ti Đồ Lượng nghe thấy có người gọi mình, vội vàng quay đầu nhìn, lập tức nhìn thấy Lâm Bắc Phàm và em gái mình. Hắn lập tức khóc rống kêu lên:” Em gái cứu anh... ”

Hắn lao đảo lao về phía bọn họ.

471. Chương 473: Thất Thập Nhị Biến.

Hai người Lâm Bắc Phàm và Tư Đồ Tuyết nghe được giọng nói này, vẻ mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

Giọng nói này thật quen thuộc, thật đau xót , quả thật rất giống với giọng của Tư Đồ Lượng. Nhưng hắc quỷ trước mặt bất luận về hình dáng hay màu sắc lại rất khác với Tư Đồ Lượng. Như là hai người hoàn toàn khác nhau.

Nam Cung Vi cũng từ phía trên xuống đang không ngừng dò xét hắc quỷ trước mặt, ngừng lại hồi lâu, mới đáp ứng nói :” Hẳn, hẳn hình như đúng là Tư Đồ Lượng, chỉ có mấy ngày không gặp, sao hẳn lại có thể biến thành thế này? Đây, đây không phải là làm người ta chết khiếp sao?”

Trên vẻ mặt thanh tú của nàng tràn đầy vẻ khiếp sợ, không biết người này tại sao lại biến ra bộ dạng này, đúng là khó tưởng tượng nổi.

Lâm Bắc Phàm và Tư Đồ Tuyết nghe nàng nói vậy, cũng ngẩng người trong chớp lát, nhìn về hướng khuôn mặt của hắc quỷ kia. Tuy màu da của đối phương đen sạm lại nhưng khuôn mặt biến hóa rất nhỏ, còn có thể mờ mờ trông thấy nét của Tư Đồ Lượng. Hai người lúc này mới bán tín bán nghi nói :” Thật là Tư Đồ Lượng ?”

Tư Đồ Lượng nước mắt giàn giụa kêu lên :” Các người sao lại không nhận ra tôi ? Tôi chính là Tư Đồ Lượng!”

Tư Đồ Tuyết khẽ lắc đầu:” Mặc dù nhìn anh có nét giống anh tôi, nhưng vì danh dự và tương lai của nhà Tư Đồ, tôi nghĩ là anh nên đi giám định DNA, tránh khỏi sai lầm, tôi thật không muốn dẫn một kẻ giả mạo về. Chuyện này rất hệ trọng, quan hệ đến Tư Đồ gia!”

Tư Đồ Lượng há hốc mồm, thân thể run run, suýt chút nữa té lộn trên đất.

Mới cách nhau có 20 ngày, thế mà em gái của mình đã không nhận ra mình, cũng đủ khiến cho hắn sụp đổ hoàn toàn.

“Mày, Mày, mày, Đồ Tuyết, mày, mày ngay cả anh trai của mày cũng không nhận ra sao, tao, tao hôm nay nhất định phải cho mày biết sự lợi hại của tao!”

Hắn giơ tay phải lên, đưa tay phải lên nhắm đúng vào cái trán trắng sáng của Tư Đồ Thụy Tuyết gõ một cái.

”Ôi, anh làm gì vậy!”

Gò má hai bên của Tư Đồ Thụy Tuyết ửng đỏ, nói một câu hờn dỗi.

“Ai bảo không tin anh!”

Tư Đồ Lượng thẳng thừng nói.

”Ai, ai không tin anh? Em biết anh chính là anh trai em mà !”

Tư Đồ Thụy Tuyết ngượng ngùng nói, dường như chỉ có anh trai mới làm vậy. Đó dường như là đạo lý ngàn năm kim cổ cũng không đổi

”Cái gì mà mới biết? Chính là anh rồi!

Tư Đồ Lượng tức đến mức muốn thổ huyết.

Lâm Bắc Phàm chớp mắt hai lần, rất bội phục :” Thật đúng là chuyện lạ ngày nào cũng có, hôm nay thì quá nhiều, chỉ mấy ngày không gặp, Tư Đồ Lượng đã có thể biến thành thế này, lẽ nào lại có sự thay đổi lớn vậy?”

Hai mắt Tư Đồ Lượng trắng dã, suýt ngất xỉu hôn mê.

Hắn âm ức nói :” Lão đại, không phải là anh sắp xếp chương trình huấn luyện sao, để bọn họ mỗi ngày liều mạng huấn luyện em, ngừng nghỉ là bọn họ lại đánh em, mấy ngày này em thật sự là sống không bằng chết. Anh mau đưa em đi thôi, cái gì là đứng thứ nhất thứ hai cũng không quan tâm nữa. Em chỉ muốn sống thật tốt thôi, không muốn phải chịu tra tấn thế này nữa!”

Nước mắt hắn giàn dụa, giống như một tiểu cô nương, thiếu chút nữa là muốn lấy cái chết để giữ gìn sự trong sạch của mình.

“Dốc sức huấn luyện?”

Hai người Tư Đồ Thụy Tuyết cùng Nam Cung Vi đều mở to mắt, đẩy vể kính ngạc.

Lẽ nào tất cả đều đúng như lời Lâm Bắc Phàm. Hắn đích thực là đang huấn luyện Tư Đồ Lượng, muốn trong trận đấu của Tứ Đại Gia tộc một tháng sau Tư Đồ Lượng sẽ giành giải nhất? Hai người vốn dĩ đều không tin tất cả là sự thật, nhưng nhìn Tư Đồ Lượng bây giờ, so với hồi trước thì đúng là đã có sự biến hóa quá lớn. Khắp người từ trên xuống dưới đều tràn đầy sức mạnh vô hạn làm bọn họ vô cùng chấn động.

“Chẳng lẽ anh đã thoát thai hoán cốt rồi?”

Tư Đồ Thụy Tuyết khó có thể tin kêu lên.

“À? Thoát thai hoán cốt?”

Tư Đồ Lượng cúi đầu xuống, nhìn nhìn thân thể của mình, có chút cười đắc ý.” Đó là, các người không biết 20 ngày này tôi đã phải sống như thế nào. Mỗi ngày đều phải liều mạng huấn luyện. Hơn nữa lúc nào cũng huấn luyện, từ buổi sáng tinh mơ cho đến buổi tối, đến nỗi buổi tối nằm mơ tôi cũng mơ thấy mình đang được huấn luyện. Mấy con gà ở nhà, tiện tay chọn ra 5 kẻ, ta cũng chẳng thèm quan tâm, ha ha trận đấu một tháng sau, ta nhất định phải đoạt lấy một thứ bậc.”

Hai người Tư Đồ Thụy Tuyết và Nam Cung Vi đều kinh hãi vô cùng.

Mấy con gà ở nhà? Lời Tư Đồ Lượng nói chính là nghề bảo tiêu của Tư Đồ gia. Người nào cũng là bộ đội đã xuất ngũ, bất luận là bắn súng hay là quyền cước đều có thể nói rất giỏi. Nhưng Tư Đồ Lượng chỉ sau 20 ngày dám khiêu chiến năm người đối phương, thực lực rốt cục đến đâu?

Trong đầu Nam Cung Vi liền nhớ lại những lời của Lâm Bắc Phàm. Trong một hai tháng, sẽ đào tạo ra một cao thủ, nhưng bây giờ chỉ cần có 20 ngày, một Tư Đồ Lượng hoàn toàn mới đứng trước mặt mình, chẳng khác nào bị một cái bạt tai thật mạnh. Cùng trải qua những ngày này, ấn tượng của nàng với Lâm Bắc Phàm đã có sự thay đổi, hơn nữa với nam tử bình thường này lại có ít nhiều cảm giác kì diệu, nhưng nhớ lại những ngày đó, cảm giác hai má nóng bừng lên, giống như ráng đỏ buổi chiều.

Bản thân trước kia, đích xác quá cao ngạo, quá hiếu thắng, coi thường tất cả, nhưng những điều này từ sau khi quen biết Lâm Bắc Phàm liền hoàn toàn bị đập tan, để bản thân hiểu ra được đạo lý ngoài núi còn có núi khác, trên mình còn có kẻ khác, không còn xem thường anh hùng trong thiên hạ, do mà thay đổi được tư tưởng của bản thân.

Tư Đồ Thụy Tuyết mới phập phồng chiếc mũi nhỏ, không hề khách khí liếc Lâm Bắc Phàm một cái :” Đều tại anh, sao không nói nói tung tích của anh trai tôi, lại còn để mỗi ngày phải tìm anh sao? Tất cả đều là do anh.”

“Tôi sớm đã nói cho các cô rồi, Đồ Lượm ở đây để huấn luyện không phải sao? Mà các cô nhiều lần không tin tôi, lại còn coi tôi là một kẻ khốn nạn.”

Lâm Bắc Phàm nói một cách rất vô tội.

Hai má của Tư Đồ Thụy Tuyết chợt ửng đỏ, đúng là lúc đầu đối phương đã nói như vậy, thế nhưng bản thân lúc đó không tin hẳn. Tất cả đều cho rằng phải tận mắt nhìn thấy mới là thật, vì thế trừ khi tận mắt nhìn thấy anh trai mới thôi, mới phát sinh ra chuyện như thế này. Cô ta cảm thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của mình đang nóng rực lên, khẽ cúi thấp đầu, chỉ biết ngượng ngùng cười cười, vẫn nhỏ giọng chữa ngượng :” Anh đúng là đồ khốn nạn mà.”

“Lão đại, hôm nay rất khó mới gặp em gái em, em cho rằng nên nghỉ 5, 6 ngày, để hai anh em ta gặp mặt chút, sau đó lại tiếp tục huấn luyện.”

Trên mặt Tư Đồ Lượm rõ ràng hiện lên vẻ nịnh nọt.

Lâm Bắc Phàm cười cười nghiêng đầu :“Lượm, chú nói cái gì?”

“À...” Nụ cười trên khuôn mặt Tư Đồ Lượm trong nháy mắt liền trở thành bộ mặt méo mó, khóe miệng giật giật, ấp úng nói :” Lão đại, em, em nói là nghỉ 4 ngày, à, không là 3 ngày, coi như vậy, một ngày được rồi, hay là nửa ngày, à ...Lão đại, em thật là mệt chết đi được, cho em nghỉ một chút đi!”

Giọng của hắn rất là thiết tha, dường như là một con chó nhỏ bị chủ ném đi, đang hướng về phía chủ nhân cầu khẩn.

Nụ cười của Lâm Bắc Phàm càng sáng lạn hơn :” Anh vốn nghĩ cho chú nghỉ 4 ngày, nhưng nhìn chú nỗ lực vậy, một lòng muốn huấn luyện, vậy thì cứ theo ý của chú đi, nghỉ nửa ngày thôi!”

“Á?”

Tư Đồ Lượm kinh ngạc đến ngây người, đứng hồi lâu không nói được câu gì.

Hắn làm sao mà nghĩ đến kết quả này? Hắn ngay từ đầu còn tưởng rằng đối phương không đồng ý cho mình nghỉ, về mặt hắn đây sự hối hận nói to :” Lão đại, kì thực em lúc này, thực là muốn nói ...” Lâm Bắc Phàm đã nhẹ nhàng vỗ vỗ vai hắn, cười tủm tỉm rồi nói :” Đồ Lượm, đại nam nhân, lời nói ra một là một hai là hai, đừng giống với nữ nhân suốt ngày thỏ thẻ. Còn nữa đừng quên, chú chỉ có nửa ngày thôi đấy, phải tranh thủ thời gian, đừng làm chậm trễ!”

Tư Đồ Lượm mở lớn hai mắt, chỗ nào mà không hiểu rõ ràng là đối phương không muốn cho hắn thêm thời gian nghỉ ngơi? Tất cả lời vừa nói, bất quá chỉ là lấy cớ xằng bậy thôi, hắn lập tức hỗn hển kêu to :” Lão đại, anh anh là đồ vô lại !”

“Ta sao lại vô lại?”

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, về mặt khó hiểu.

“Cái này, cái này ” Tư Đồ Lượm lắp bắp nói không ra lời.

Lâm Bắc Phàm vỗ vai hắn, cười nói :” Lượm này, chú đừng có quên, ngày đó ăn phải cái gì, nếu thời gian đến chú không đáp ứng được yêu cầu của anh, vậy thì...” Lập tức sắc mặt Tư Đồ Lượm liền tái xanh, hắn nghĩ đến ngày đó uống phải độc dược mà thấy lạnh cả người.

Nếu như bản thân không hoàn thành nhiệm vụ, vậy thì không phải là mình còn 10 ngày sống thọ nữa sao?

Hắn nghĩ đến đây, liền vội vàng gật đầu :” Lão đại, anh yên tâm, em nhất định tập luyện, sẽ không phụ kì vọng của anh, em nhất định sẽ thành công!”

”Anh, hai người đang nói gì thế? Cái gì mà ăn phải đồ gì? Anh đã ăn gì thế?”

Tư Đồ Thụy Tuyết về mặt tò mò hỏi.

“À, không có gì, hôm đó ăn một quả rồi liền bị đau bụng. Thật là xui xẻo!”

Tư Đồ Lượm ngượng ngáp cười nói.

“Đúng, đúng rồi, Lượng đúng là Lượng, có ý chí và niềm tin như vậy, nhiều người còn không bằng đấy. Bắt đầu từ ngày mai, độ khó trong các phần huấn luyện sẽ được tăng gấp đôi.”

“Oạch”

Tư Đồ Lượng liền ngã lăn trên đất, lâm vào hôn mê bất tỉnh.

472. Chương 474: Chu Tĩnh Hàm Xảy Ra Chuyện.

Tuy chỉ có nửa ngày, nhưng cũng làm Tư Đồ Lượng cao hứng không thôi, giống như được sống lại vậy, không ngừng hô to “Lão đại vạn tuế” khiến cho học sinh trong sân trường đều liếc nhìn, không hiểu tại một kẻ điên ngày nào cũng chạy bộ trong sân trường lại càng trở nên điên cuồng như vậy. Nhưng chung quanh nhiều người như vậy không có ai dám thăm thì to nhỏ.

Tư Đồ Lượng đề nghị đến nhà hàng bên ngoài ăn một bữa thật ngon, đền bù cho chính bản thân mình. Đề nghị này ngay lập tức được tất cả mọi người hoan nghênh. Nhưng dường như Liễu Vi không ưa thích những nơi như vậy, nên tìm một cái cớ rồi rời đi, làm Long Yên Nguyệt bức tức nói cái gì cũng không làm cô ta nguôi ngoai. Nếu như không phải hứa với Lâm Bắc Phàm, e rằng đã sớm túm lấy đối phương đi rồi.

Tư Đồ Lượng nhìn Lâm Bắc Phàm, khoe miệng khẽ nhếch một nụ cười, nhưng chỉ có hân mới hiểu rằng trong ánh mắt của mình còn ẩn hàm ý nghĩa chế giễu và đầy vẻ hung hăng.

Đám người bọn họ đi đến một nhà hàng gần trường học tên là Bất Dạ Thiên, tha hồ ăn uống, không khí trong nháy mắt vô cùng sôi nổi, mà ngay cả cục trưởng Long Yên Nguyệt cũng nhiều lời hơn so với mọi ngày.

Nếu đối lấy là con người trước kia của cô ả, làm sao có thể tùy tiện đi ăn cơm cùng với người ta thế này? Nếu như bị những kẻ xấu bắt gặp thì chính là tác phong sinh hoạt có vấn đề và cả tham ô. Cái này dù nhảy vào Hoàng Hà cũng không gột rửa nổi.

Bây giờ thì tốt rồi, bản thân bây giờ là một thương binh, vẫn trong thời kì nghỉ ngơi. Cho dù có đến đây vui chơi cũng chả có ai dám nói ra nói vào, hơn nữa nếu có chuyện thì để Lâm Bắc nhi chống đỡ không được sao? Dù sao tiểu tử này trong túi nhiều tiền thế chỉ sợ không có chỗ tiêu, mà bản thân với hân, chỉ sợ là có rất nhiều người biết.

“Lâm Bắc Phàm đáng chết, không ngờ người giấu cái tên Lượng Lượng gì đó trong trường, làm ta lãng phí mất hai ngày đi tìm!”

Long Yên Nguyệt vừa gấp lấy thức ăn trên đĩa nhét đầy vào miệng vừa bất mãn nói thảm vài câu.

Trên trán của Tư Đồ Lượng lấm tấm vài giọt mồ hôi lạnh. Bà chị này quả thật rất to gan.

“Cái này, ai bảo người ta tìm bữa bãi? Đó gọi là đi mòn giày sắt cũng tìm không ra!”

Lâm Bắc Phàm vẻ mặt đắc ý, đúng là vẻ mặt của một con buôn.

“Đi chết đi!” Long Yên Nguyệt tuy hành động không thuận tiện, nhưng vẫn muốn cho đối phương một cước.

Đúng lúc Lâm Bắc Phàm còn ở đang chuẩn bị khoe khoang hết thảy mọi thứ thì chuông điện thoại reo vang. Hân hơi sững sờ, người quen biết với bản thân còn đang ở đây, vậy thì ai gọi cho hân ? Hân kinh ngạc vạn phần, vội vàng móc lấy điện thoại, hóa là ra số điện thoại của Đường Phong, hân vội vàng nghe cười nói :” Phong à?”

Giọng điệu của Đường Phong bên kia có phần dồn dập khẩn trương nói :” Bắc Phàm, xảy ra chuyện rồi?”

Nụ cười trên mặt của Lâm Bắc Phàm đột nhiên trở nên cứng đờ lại, hỏi :” Có chuyện gì, từ từ nói, đừng có gấp” Đường Phong ấp úng hồi lâu nhưng mãi vẫn không nói.

Lâm Bắc Phàm cảm giác thấy chuyện này có quan hệ với hân, hơn nữa quan hệ này không hề tầm thường, hân vội vàng nói :” Phong à, có chuyện gì, chú nhanh nói đi!”

Đường Phong trầm mặc một hồi, mới thấp giọng nói :“Bắc Phàm, cô gái mà anh quen biết, Chu Tĩnh Hàm đã xảy ra chuyện rồi.”

“Cái gì? Đã xảy ra chuyện? Cô ta không phải là ở Kim Ngọc Thiên Đường của chú sao? Sao lại xảy ra chuyện?”

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm đột biến, sát khí toàn thân liền bạo phát đi ra, tràn ngập căn phòng, khiến cho những người xung quanh sắc mặt khê biến, hiểu rằng tất đã xảy ra chuyện hệ trọng.

“Cái này, cái này...”

Đường Phong cảm nhận được thập phần bất lực, bây giờ xảy ra chuyện, có khác nào đâm một cái vào mặt mình? Lúc hắn nghe được tin này , cũng hết sức tức giận, suýt chút nữa chặt những tên bảo vệ thành mấy khúc rồi.

Trong lòng Lâm Bắc Phàm cảm giác như có một con dao đang khía vào hắn, đau đớn vô cùng.

Chu Tĩnh Hàm trước kia tuy có rất nhiều mâu thuẫn với mình, nhưng dù sao cũng là nữ nhân của hắn. Bây giờ nghe bảo cô ta gặp chuyện không may, làm sao mà hắn không tức giận? Hắn cố gắng nén lửa giận trong lòng lại rồi nói :” Đường Phong, người nói đi, anh không sao!”

Đường Phong lúc này mới đem toàn bộ mọi chuyện kể lại một lần.

Từ khi Chu Tĩnh Hàm trở thành nữ nhân của Lâm Bắc Phàm, tuy không vì chuyện của mẹ mình sinh bệnh mà lo lắng, nhưng mà cô ta cũng không muốn bản thân trở thành một giống kí sinh trùng dựa vào cuộc sống của nam nhân. Và càng không muốn người khác hiểu nhầm vì tiền của người ta mà cùng đối phương chung sống. Vì vậy mới tiếp tục làm việc ở Kim Ngọc Thiên Đường. Nhưng bây giờ cô ta cũng không thể vì mấy đồng tiền mà bán rẻ bản thân được, chỉ làm một nhân viên bình thường thôi, bán một ít rượu. Tuy lương mỗi tháng không nhiều, nhưng ít nhất cũng có mấy ngàn đồng, đối với bất kì sự lo lắng nào thì cũng đã đủ rồi. Nhưng ai ngờ mấy ngày trước đó lại gặp phải mấy tên đến trêu ghẹo, cả bọn là lũ công tử suốt ngày quậy phá, gặp ngay Chu Tĩnh Hàm xinh đẹp, liền kéo cô ta vào trong phòng làm những chuyện mà nam nhân đều thích làm, lại còn đưa ra một cái giá cực cao.

Điều này nếu là Chu Tĩnh Hàm trước kia, có lẽ cô ta sẽ đồng ý, nhưng sau khi trở thành nữ nhân của Lâm Bắc Phàm, tất nhiên hiểu được thân phận của mình, biết mình là bạn gái của đối phương, không phải là một cô gái như trước kia. Cho nên liền cự tuyệt những tên công tử kia, ai ngờ bọn chúng dựa vào thân phận và gia đình mà muốn bắt ép Chu Tĩnh Hàm, còn gọi mấy tên bảo vệ của Kim Ngọc Thiên Đường. Những tên bảo vệ này tự biết thân của Chu Tĩnh Hàm đã lớn hơn trước nhiều, là bạn gái của ông chủ, làm sao để những kẻ này bắt nạt? Vì vậy, bảo vệ cũng không hề khách khí, liền đánh một trận những tên công tử này, cuối cùng vứt ra ngoài đường.

Bọn họ tưởng rằng chuyện này như vậy là đã kết thúc. Ai biết mấy tên công tử này lại gọi thêm một số người, nhân lúc Chu Tĩnh Hàm trên đường đi làm về nhà bèn đánh cho nàng một trận. Nếu như không phải có người nhìn thấy thì Chu Tĩnh Hàm đã bị mấy tên này đánh đến chết.

Lâm Bắc Phàm sau khi nghe Đường Phong kể lại, sát khí trên người liền biến mất.

Theo lời nói , thì chuyện của Chu Tĩnh Hàm và Đường Phong không có quan hệ, rốt cục đây là chuyện phát sinh ngoài Kim Ngọc Thiên Đường, đối phương có thể quản lí được toàn bộ Kim Ngọc Thiên Đường đúng là đại ca của Nam thành. Thế nhưng đối phương cũng không phải là thần tiên có thể nắm rõ mọi chuyện trong Nam thành như lòng bàn tay. Hơn nữa không phải ngày nào hắn cũng đến Kim Ngọc Thiên Đường, cũng không thể biết rõ ràng từng tiếng động hô được. Hắn im lặng hồi lâu, rồi nói :” Tĩnh Hàm đang ở đâu?”

Đường Phong nghe thấy trong lời nói của Lâm Bắc Phàm không có tức giận, hiểu rằng đối phương không hề tức mình, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm liền nói tên bệnh viện cho hắn.

Sau khi nghe cái tên bệnh viện xong, hắn kinh ngạc rất lâu không nói được gì.

Mình không phải là đen đui rồi sao? Tại sao Chu Tĩnh Hàm lại ở bệnh viện của Tô Tình Nhi?

Cái này thật đúng là rắc rối.

“Lão đại đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Trương Minh Thắng cảm giác được sắc mặt không lành của Lâm Bắc Phàm, vội vàng hỏi thăm.

“Tình Hàm đã xảy ra chuyện.”

Lâm Bắc Phàm âm hiểm nói.

“Cái gì cơ? Đại tẩu đã xảy ra chuyện? Không phải là đang ở Kim Ngọc Thiên Đường sao?”

Trương Minh Thắng đầy vẻ kinh ngạc nói.

Lâm Bắc Phàm nói sơ qua chuyện vừa rồi, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói :“Không ngờ rằng trong thành lại còn gặp phải những kẻ không có tròng mắt, xem ra chúng ta phải dạy dỗ bọn chúng một phen.”

“Bọn chúng là ai? Đến người của lão đại mà cũng dám ức hiếp. Tôi nghĩ bọn chúng không muốn sống rồi. Lão đại, anh hãy để chuyện này cho em, em bảo đảm trong vòng hai ngày sẽ lật hết cả tổ tông 18 đời của bọn nó. Thậm chí cả mỗi đêm ở cùng mấy đứa đàn bà, mấy lần...”

Tư Đồ Lượng ngay bên cạnh lòng đầy cảm phần thét lớn.

“Chú?”

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, nhìn chằm chằm vào đối phương.

“Lão đại, em có lòng, muốn giúp anh!”

Tư Đồ Lượng bình tĩnh cười nói.

“Không phải chú định nhân cơ hội này nghỉ ngơi vài ngày đó chứ!”

Lâm Bắc Phàm cười một cách gian tà.

“Lão đại, oan uổng cho em quá, em sao là loại người đó được!”

Về mặt hấn đây về oan uổng.

Khuôn mặt Lâm Bắc Phàm đầy vẻ âm trầm, hung dữ nói :” Những kẻ kia biết rõ Tình Hàm là người của Kim Ngọc Thiên Đường, còn dám hạ độc thủ với cô ta, không ngoài hai nguyên nhân này : 1, bọn nó không phải là người của Nam thành, không biết địa vị của Phong tại Nam thành. 2, bọn nó biết quá rõ sự lợi hại của Phong, ngược lại còn tưởng rằng mình là nhất, vì vậy mới làm ra chuyện ngu xuẩn này.”

“Điều này không thể, mấy kẻ ở Nam thành, em đều quen, em chưa gặp kẻ nào dám so cao thấp với Phong!”

” Trương Minh Thắng vỗ lồng ngực, xác nhận.

“Cái này anh rõ, bọn nó chắc chắn là từ nơi khác đến.”

Lâm Bắc Phàm khẳng định.

Lâm Minh Thắng thoáng trầm tư, cuối cùng gật đầu, đồng ý với đối phương. Nếu là người Nam thành, thực sự là không kẻ nào dám đối đầu với Đường Phong, đích xác chỉ có những kẻ nơi khác cần quấy như vậy.”

Hắn nghĩ tới đây liền nhe răng cười nói :” Thì ra là bọn nơi khác, lão đại anh yên tâm đi, lần này em nhất định sẽ điều tra ra bọn chúng, còn phải cho bọn nó biết thể nào là lễ độ, biết thiên hạ của Nam thành là của ai!”

Hắn vịn vịn hai đấm tay lại, khễ vang lên tiếng rắc rắc, xem ra rất là có thanh thế.

Lâm Bắc Phàm hiểu rằng tại Nam thành bọn hắn một tay che trời, thật đúng là rất ít người dám cùng bọn hắn đối đầu, cho nên chuyện này hắn giao luôn cho Trương Minh Thắng cùng Tư Đồ Lượng. Sau đó dẫn theo vài người đến bệnh viện.

Trữ Vật Giới Chỉ

Tiên Linh Thạch [Tặng]

Tiên linh thạch1,208,166

Công pháp1,457Công pháp

Sửa bởi Xích Huyết Ma Long : 45 phút trước lúc 09:12 AM

Trả lời kèm theo trích dẫn Kèm theo bài viết này trong trích dẫn của bài trả lời Trả lời nhanh trong Chủ đề này Đa tạ

#475 Thêm điểm danh tiếng choXích Huyết Ma Long Báo cáo Bài viết

Cũ 47 phút trước

Hiện đang: Bé quan Sáng tạo giả: Xích Huyết Ma LongMa Quân

Yên Lộ Thương Mang

Trang số: 475

Ghi nhớ chương truyện này!

Trả lời kèm theo trích dẫn Kèm theo bài viết này trong trích dẫn của bài trả lời Trả lời nhanh trong Chủ đề này Đa tạ

Gửi Chủ đề mới Gửi trả lời

Trang 95 trong 96 « Đầu < 45=“” 85=“” 91=“” 92=“” 93=“” 94=“” 95=“” 96=“”>

Trả lời nhanh

Bài viết:

Remove Text Formatting

Kích thước

Hoàn tác

Phục hồi lại

Nhập liệu và xử lý văn bản tiếng Việt

Hướng dẫn gõ chữ Việt

Thu Hẹp

Mở rộng

Chuyển chế độ Soạn thảo

Đậm

Nghiêng

Gạch dưới

Canh lề Trái

Canh lề Giữa

Canh lề Phải

Danh sách đã sắp xếp

Danh sách chưa xếp

Giảm thụt lề

Tăng thụt lề

Thêm đường dẫn

Xóa bỏ Đường dẫn

[Thêm Email](#)

[Thêm Hình](#)

[Bao quanh văn bản được chọn bằng \[QUOTE\]](#)

[Bao quanh văn bản được chọn bằng \[CODE\]](#)

[Bao quanh văn bản được chọn bằng \[HTML\]](#)

[Bao quanh văn bản được chọn bằng \[DM\]](#)

[Bao quanh văn bản được chọn bằng \[GV\]](#)

[Bao quanh văn bản được chọn bằng \[VH\]](#)

[Bộ Gõ Chữ Việt Thông Dụng](#)

[Auto Telex VNI VIQR VIQR* Off Spell OldAccent](#)

[Vì văn hóa VN nước ta, xin vui lòng gõ chữ Việt có dấu - Cảm ơn](#)

[Tùy chọn](#)

[Kèm theo Trích dẫn ở các bài trên?](#)

[« Chủ đề trước | Chủ đề kế tiếp »](#)

[Quyền hạn Gửi bài](#)

[Bạn có thể gửi chủ đề](#)

[Bạn có thể gửi trả lời](#)

[Bạn không thể gửi đính kèm](#)

[Bạn có thể sửa bài của mình](#)

[Mã BB đang Mở](#)

[Biểu tượng vui đang Mở](#)

[Mã \[IMG\] đang Mở](#)

[Mã HTML đang Tắt](#)

[Forum Rules](#)

[Truyền Tống Trộn](#)

[Liên hệ với chúng tôi - Lưu Trữ - Phi lên trên](#)

[Powered by vBulletin® Version 3.8.5](#)

[Copyright ©2000 - 2011, Jelsoft Enterprises Ltd.](#)

[vBCredits v1.4 Copyright ©2007 - 2008, PixelFX Studios](#)

[Tu Chân Giới được sáng tạo 4/20/2010 - Giao diện sáng tạo bởi: Thiên Tôn](#)

[Tu Chân Giới được tồn tại cho đến ngày nay là nhờ công lao to tát của các tu chân giả.](#)

[Tu chân giả càng tu luyện thực lực càng cao, Tu chân giới càng bền vững như thời viễn cổ.](#)

473. Chương 475: Ân Oán Gút Mắt.

Lâm Bắc Phàm nhìn Chu Tĩnh Hàm đã muốn hôn mê, trong lòng kịch liệt đau nhức không dùng lời nào để hình dung được. Trong đầu của hắn không ngừng không ngừng suy nghĩ về nàng.

Chu Tĩnh Hàm có rất nhiều phương diện giống với Liễu Vi, hai người đều có tính cách kiên cường bất khuất, vĩnh viễn không chịu thua ai, nhưng hai người bọn họ cũng có chút bất đồng, đầu tiên là Liễu Vi có một Kim Sắc Hải Ngạn khổng lồ, tài sản đạt tới hơn ngàn vạn, mà Chu Tĩnh Hàm lại phải bán thân vì mẫu thân mình bị bệnh, nếu như không phải là Lâm Bắc Phàm xuất hiện kịp thời mà nói, chỉ sợ tương lai của hai người đã đi về hai hướng bất đồng, một người càng kiên cường bất khuất, còn một người sẽ trở thành nữ nhân bán thân rơi vào vực sâu ngàn trượng.

Lâm Bắc Phàm hơi cúi người, yên lặng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của đối phương, trên khuôn mặt của nàng vẫn còn vẻ sợ hãi. Phảng phất như thời gian đã ngừng lại ở trong khoảnh khắc này. Hắn gắt gao cắn chặt hàm răng, chân mày hơi nhíu lại, trong ánh mắt lóe ra một đạo hàn quang.

Mặc dù Lâm Bắc Phàm đã làm qua một số chuyện hèn hạ. Nhưng mà cũng chưa bao giờ ra tay tàn nhẫn với nữ nhân. Ngoại trừ hai người Nam Cung Vi và Tư Đồ Thụy Tuyết, nhưng cũng là do hắn bị hai nàng chọc giận. Hắn cảm giác được chuyện này như đã đánh một bạt tay lên mặt mình, làm cho lửa giận trong đáy lòng hắn triệt để phun trào.

Đối phương đối đãi với nữ nhân của mình như vậy, đó không phải là khiêu khích mình sao?

Lâm Bắc Phàm gắt gao nắm chặt hai tay làm phát ra tiếng “Răng rắc!”

Tiếng vang rất thanh thúy, sắc mặt của hắn trở nên cực kỳ âm trầm, thấp giọng tự nhủ: “Tội mày dám đánh Tĩnh Hàm thành bộ dạng này, tao sẽ gỡ hết các đầu xương cốt của mày xuống.” Long Yên Nguyệt, Tư Đồ Thụy Tuyết, Nam Cung Vi, Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử đều cảm giác được trên người hắn bạo phát ra một cỗ sát khí kinh người, làm cho hô hấp của các nàng cũng phải dồn dập, sắc mặt đều có chút trắng bệch, trong nội tâm không khỏi nảy lên một cỗ hàn khí, nhưng khi các nàng nhìn thấy Chu Tĩnh Hàm bị thương như vậy, liền phần nộ cực độ, hận không thể đem bọn Nhị Thế Tổ xé thành tám mảnh, báo thù cho Tĩnh Hàm.

Năm người các nàng tuy đều là nữ hài tử, nhưng bình thường đều kiêu ngạo tới cực điểm, bất kể thân là phân cực cực trưởng Long Yên Nguyệt, cho tới Tư Đồ Thụy Tuyết của Tư Đồ gia tộc, Nam Cung Vi của Nam Cung gia tộc cũng chỉ có các nàng khi dễ người khác, chứ có khi nào lại để người khác khi dễ người một nhà?

Long Yên Nguyệt nổi giận đùng đùng kêu lên: “Bọn mày, bọn mày thật càn rỡ, em sẽ gọi điện thoại, để bắt bọn chúng lại, để cho chúng biết sự lợi hại của em!.....Ồi chào...” Vốn nàng bị Lâm Bắc Phàm đặt ở trên ghế, nhưng bởi vì kích động, làm cho thân thể không thể thăng bằng, liền ngã cắm đầu xuống mặt đất, làm cho vài nữ tử khác vội vàng ôm lấy nàng.

“Đúng vậy, những người này lại làm ra những chuyện không bằng loại cảm thú như vậy, quả thật là bại hoại trong số bại hoại, nếu để chúng sống trên thế giới, chẳng phải sẽ gây tai họa cho thế giới sao?”

Tư Đồ Thụy Tuyết vì muốn cảm tạ Lâm Bắc Phàm về chuyện ca ca mình, lập tức phụ họa, đồng thời móc điện thoại di động của mình ra, chuẩn bị gọi dây số kêu người trong nhà, phái người đến, để cho bọn này biết trời cao đất rộng và có thêm chút điểm nhan sắc.

Nam Cung Vi yên lặng gật đầu, xem ra hoàn toàn đồng ý với quan điểm của Tư Đồ Thụy Tuyết.

Bằng vào bốn sự của Tư Đồ gia tộc, muốn đối phó với bọn Nhị Thế Tổ, vẫn là thừa sức.

Y Đằng Thanh Tử cũng âm trầm, hừ nhẹ nói: “Nếu như thiếu nhân thủ, Nhật Chi Lưu chúng ta cũng có thể trong vòng một ngày, triệu tập ba trăm hảo thủ đến Nam Thành, cam đoan đem mấy tên bại hoại này giết chết không chừa một ai.”

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng hôn lên đôi môi thơm của Chu Tĩnh Hàm, chậm rãi đứng dậy, nói: “Chuyện này không có quan hệ với các em, nàng là nữ nhân của anh, chuyện này hẳn là do anh giải quyết.”

“Anh....”

Long Yên Nguyệt bị chọc giận đến trợn trắng mắt, sao nàng không biết hàm nghĩa giải quyết của đối phương là gì? Nhưng nếu để hắn giải quyết mà nói, chỉ sợ lại đắc tội với nhiều người nữa.

Nàng suy nghĩ một chút, rồi ương ngạnh nói: “Đây là án hình sự, em sao không thể ra tay? Cho nên chuyện này hẳn là giao cho cảnh sát bên em xử lý.”

“Em bây giờ là người bệnh, không có khả năng trở về đơn vị, sao có thể nói bốn chữ cảnh sát bên em?” Lâm Bắc Phàm hỏi lại một câu.

“Chuyện này....”

Long Yên Nguyệt nhất thời bị hắn nói làm á khẩu không trả lời được, bây giờ mình đang trong lúc nghỉ phép, không có bất kỳ quyền lợi chỉ huy cảnh sát khác đến, đương nhiên, nếu như mời cha nàng mở lời, lại là một chuyện khác.

“Chuyện này để cho Tư Đồ gia tộc em đi.” Tư Đồ Thụy Tuyết vội vàng nói.

“Chuyện này không có quan hệ với em, không cần nhà em ra tay.”

Trong ánh mắt của Lâm Bắc Phàm lóe ra một đạo quang mang kiên định, phẳng phất như Tư Đồ gia tộc trong mắt hắn như một a miêu a cẩu vậy.

“Anh....” Tư Đồ Thụy Tuyết bị chọc giận cơ hồ muốn thổ huyết. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy ca ca mình, tâm tình đã thoải mái hơn lúc bình thường mà nói, nàng nhất định đã hung hăng giáo huấn đối phương vài cái, cho hắn biết sự lợi hại của mình.

Tiểu Điền Anh Tử đang muốn mở miệng nói chuyện, đã bị Y Đằng Thanh Tử ngăn lại, khẽ lắc đầu.

Ngay cả hảo ý của bằng hữu ở Trung Quốc đối phương còn có thể cự tuyệt, huống chi là hai người ở đảo quốc như các nàng. Nàng rất không nguyện ý phát sinh bất luận tranh chấp gì với Lâm Bắc Phàm.

“Tội này, tội này là bọn hỗn đản, tao sẽ không bỏ qua cho tội này....”

Chu Tĩnh Hàm đột nhiên phát ra thanh âm tức giận, hai bàn tay nhỏ bé không bị khống chế đánh lung tung, tựa hồ trong cơn ác mộng nàng đang nhớ đến tình cảnh đó, đối mặt với khiêu khích và ấu đả cùng bọn Nhị Thế Tổ, nàng không có chút lùi bước, cũng không có đầu hàng.

Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu, tận lực hòa hoãn tâm tình của mình lại, hắn đuổi hai tay ra, ôm Chu Tĩnh Hàm vào trong ngực, ôn nhu nói: “Tĩnh Hâm, em đã không có việc gì rồi, bây giờ em đã an toàn, em không sao đâu....”

Có lẽ những lời nói này của hắn đã tạo ra tác dụng không nhỏ, tâm tình của Chu Tĩnh Hàm cũng dần dần hòa hoãn rất nhiều, nàng lại đi vào mộng đẹp.

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng đặt Chu Tĩnh Hàm lên giường, cầm lấy tấm chăn bên cạnh, đắp lại cho nàng, sau đó mới xoay người lại rời khỏi phòng bệnh, hỏi một người bác sĩ trung niên hơn ba mươi tuổi.

“Thương thế của Tĩnh Hàm sao rồi?”

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm có chút khó coi, thanh âm cũng có chút khàn khàn lại.

Người bác sĩ trung niên kia trong khoảng thời gian này cơ hồ mỗi ngày đều thấy Lâm Bắc Phàm xuất hiện trong bệnh viện, cũng biết đối phương là bạn tốt của Trương Minh Thắng, thân phận không bình thường, là một người không thể đắc tội, liền vội vàng giải thích: “Lâm tiên sinh, ngài yên tâm đi, thương thế của Chu tiểu thư mặc dù thoát nhìn rất nghiêm trọng, nhưng trên thực tế cũng không có trở ngại gì, không bị thương tổn đến gân cốt, chỉ cần uống thuốc, mấy ngày nữa sẽ tốt lên. Nhưng mà những tên hỗn đản này cũng thật ghê tởm, một tiểu thư xinh đẹp như vậy mà bọn chúng cũng hạ thủ được.”

Lâm Bắc Phàm cắn chặt răng, lấy một xấp tiền trong túi ra, kín đáo đưa cho người bác sĩ này, sau đó mới đi ra phía ngoài, vút lại cho hắn một câu: “Dùng tất cả dược liệu tốt nhất, tôi muốn nàng nhanh chóng khôi phục.”

Người bác sĩ kia cúi đầu, ngơ ngác nhìn xấp tiền trong tay, lại nhìn nhìn bóng lưng của Lâm Bắc Phàm, không biết có tư vị gì.

Lâm Bắc Phàm vừa ra khỏi bệnh viện, liền nhận được điện thoại của Trương Minh Thắng, hẩn vội vàng bắt máy, hỏi: “Có biết rõ hết thân phận của những người đó không?”

Trương Minh Thắng ở đầu dây bên kia vụn phần kinh ngạc kêu lên: “Lão đại, đúng là oan gia ngõ hẹp mà, xen ra lần này vận khí của chúng ta thật sự không kém, anh đoán xem những tên tiểu tử này là ai?”

“Là ai?”

Lâm Bắc Phàm không thoải mái hỏi.

Trương Minh Thắng nghe được lời nói của Lâm Bắc Phàm có tia bất mãn, liền vội vàng nói: “Lão đại, những người này đến từ Hương Cảng Hồng Kông, hơn nữa còn có quan hệ rất mật thiết với Kim gia ở Hương Cảng Hồng Kông.

“Sao? Kim gia?”

Lâm Bắc Phàm cũng ngẩn ra, không ngờ những người này lại dính dáng đến Kim gia.

“Đúng vậy, lão đại, nghe nói thời gian trước quốc gia đã động thủ với Kim gia, mặc dù không có không chiêng trống trống đối phó bọn họ, nhưng mà ở rất nhiều phương diện đã tiến hành lập ra chính sách hạn chế bọn họ, mặc dù thời gian không dài, nhưng phương diện kinh tế của Kim gia đã nhận phải sự ngăn cản rất lớn, tổn thất thảm trọng, cho nên gia chủ Kim Phong của Kim gia đã phái một số đệ tử và người người của Kim gia chạy trốn về nội địa, hy vọng đông sơn tái khởi, ai biết được bọn tiểu tử này lại đi vào Nam Thành, còn biểu hiện kiêu ngạo như vậy, không để người Nam Thành chúng ta vào trong mắt, lần này gặp phải chúng ta, anh nói chúng ta nên giáo huấn chúng như thế nào?”

Hai mắt Lâm Bắc Phàm bắn ra hàn quang mãnh liệt, hẩn cười lạnh: “Kim gia? Xem ra thù hận với Kim gia nói một hai câu cũng không thể giải quyết hết, đã như vậy, chúng ta liền giúp Kim gia một nhát để trừ cỏ tận gốc, để bọn chúng biến mất vĩnh viễn.”

Trương Minh Thắng thập phần không ưu Kim gia, dù sao ở chuyện phát sinh ở kinh thành hết thấy đều rõ mồn một trước mắt, hơn nữa về sau Kim gia lại phái rất nhiều sát thủ đánh lén bọn họ, làm cho hẩn và Lâm Bắc Phàm nhiều lần thiếu chút nữa đã mệnh tang tại chỗ, bây giờ nghe được ra tay với bọn Nhị Thế Tổ này, hẩn tự nhiên sẽ không phản đối, lớn tiếng nói: “Lão đại, tôi sớm đã thấy bọn tiểu tử này không vừa mắt, anh nói đi, chúng ta cho chúng điểm nhan sắc như thế nào? Tôi nghe lời anh, dù sao Nam Thành là đất của chúng ta, vài tên ở Hương Cảng, sao có thể đủ làm đối thủ chúng ta?”

Lâm Bắc Phàm trầm tư một hồi, chậm rãi nói: “Bây giờ cậu chạy tới bệnh viện, chúng ta hợp kế.”

“Vâng, lão đại.”

Trương Minh Thắng gật nhẹ đầu.

Lâm Bắc Phàm cúp điện thoại xong, hai tay chấp sau lưng, hai mắt trở nên thâm thúy u ám, nhìn chăm chú vào ngã tư đường cách đó không xa

474. Chương 476: Kiêu Ngạo Vô Cùng.

Lâm Bắc Phàm và Tư Đồ Lượng ngồi trong chiếc xe thể thao mới tinh của Trương Minh Thắng, nhìn tư liệu chi tiết của bọn Nhị Thế Tổ.

Nguyên lai vài thập niên trước Kim gia ở Hương Cảng Hồng Kông, đã có được một cỗ thực lực mạnh mẽ. Cho nên ngoài Kim gia bọn họ ra, ở ngoài còn có mấy gia tộc phụ chúc. Có thể nói lúc đó là một thời gian hiển hách ở Hương Cảng Hồng Kông, thanh thế to lớn, nhưng lần này bởi vì lỗ mãng của Kim Bưu, hơn nữa sát thủ do Kim Tinh phái ra lại trực tiếp khiêu chiến trung ương. Làm cho trong một tháng ngắn ngủi, Kim gia phải chịu áp lực khiêu chiến trước nay chưa từng có, mà lúc gia tộc bọn họ gặp phải khó khăn, Kim

Phong từ trong miệng Kim Tinh hiểu rõ chân tướng mọi chuyện, nhất thời bị chọc giận bất tỉnh tại chỗ, thiếu chút nữa hấn đã đem đệ đệ của mình đánh chết tại chỗ.

Đối kháng với trung ương? Đây là khái niệm gì? Đối kháng với trung ương, cũng chính là đối kháng với cơ quan quốc gia, từ xưa đến nay, còn chưa từng có gia tộc nào đối kháng với cả quốc gia.

Nhưng mà hấn hồi hận cũng đã không kịp, lúc đó hấn đã mời nhân vật trọng yếu của trung ương đến, hy vọng song phương có thể giải quyết hòa bình chuyện này, không cần phải giao tranh, cùng lúc đó hấn cũng phái đệ tử vào người trong gia tộc rời khỏi Hương Cảng Hồng Kông, hy vọng bọn họ có thể tìm địa phương an toàn, để tránh toàn quân bị diệt. Nhưng tiếc cho Kim Phong cũng được xem là nhất đại thiên tài, sao có thể nghĩ được những mầm mống trong gia tộc này đã trải qua thời gian an ổn thoải mái lâu rồi, bọn họ đã không còn tác phong cẩn thận xử sự, tối ngày chỉ lo sống phóng túng và tìm nữ nhân xinh đẹp, còn bày ra tư thế của đại gia tộc, khiêu khích bọn người Lâm Bắc Phàm, chỉ có thể nói tự gây nghiệp, thì không thể sống nữa.

Mấy người Nhị Thế Tổ này có bà con gần xa của Kim gia và con của Kim Duệ, còn có vài đệ tử của gia tộc chư hầu. Theo thứ tự là Duẫn Khang, Tả Tân Dân, Giang Hải Bằng, Nhan Trùng và Na Thành. Sáu người bọn hấn thường xuyên phóng túng ăn chơi cùng nhau, có thể nói ỷ vào danh hòa Kim gia, cũng thường xuyên làm một số chuyện tình khi nam lẫn nữ ở Hương Cảng Hồng Kông, được mọi người gọi là “Lục phách” (sáu người bá đạo). Chúng bị rất nhiều người phản hấn và bất mãn, nhưng bởi vì có chỗ dựa Kim gia, nên cũng chỉ cảm giận trong lòng mà không dám nói gì, hơn nữa Kim Bưu và bọn họ có rất nhiều quan hệ, mà Kim Phong lại đem tương lai vận mệnh của gia tộc đặt trên người bọn họ, coi như là do hấn nhìn lầm.

“Mẹ kiếp, không ngờ con gái ở Nam Thành một chỗ như cứt này lại khó ưa như vậy, ngay cả một đứa là đi điểm cũng không thèm liếc mắt nhìn chúng ta, tức chết mà, lão tử tao sống đến tuổi này, còn chưa có chịu nhục như vậy.”

Một tên có sắc mặt tái chột cùng một đám người ở trong khách sạn huơ nắm tay, tức giận kêu lên.

Hấn chính là Nhan Trùng, người thừa kế của Nhan gia, bình thường hấn thích nhất là chơi đùa phụ nữ, nhưng lại từng nói chuyện ngông cuồng, nói rằng trước 30 tuổi sẽ phá trinh hơn một ngàn phụ nữ, đây cũng là mục tiêu mà hấn phấn đấu.

Kim Duệ khó chịu kêu lên: “Chỉ là một đứa con gái thôi mà, đừng để chúng ta mất hứng. Cùng lắm ngày mai chúng ta đi kiếm vài đứa, mọi người hảo hảo chơi một chút.”

Hấn là người Kim gia duy nhất trong sáu người này, mặc dù khó có thể nói là người nổi nghiệp của Kim Bưu, nhưng nói thế nào cũng là họ Kim, cho nên cũng có một cỗ ngạo khí trong người, mà lần này tán gái thất bại, cũng làm cho hấn cảm thấy mất hết mặt mũi. Giống như đã bị cô gái kia tát vào mặt vậy, làm hấn nghẹn khuất không nên lời.

Một tên khác có dáng người trẻ con, vẻ mặt lo lắng nói: “Mấy anh à, em thấy chuyện này không đơn giản, cô nàng kia là người của Kim Ngọc Thiên Đường, em đã nghe qua rồi, đằng sau Kim Ngọc Thiên Đường đó là lão đại của Nam Thành, có thể hô phong hoán vũ ở Nam Thành, không gì không làm được, chúng ta đã thương người của hấn, có khi nào hấn sẽ tìm chúng ta trả thù hay không?”

Hấn là Na Thành, mặc dù bình thường lêu lổng cùng bọn họ, nhưng mà lá gan lại nhỏ nhất, sợ gặp phải chuyện gì.

Mấy người khác đều khinh thường kêu lên: “Kim Ngọc Thiên Đường cái chó gì, chỉ là một cái thổ bá vương ở Nam Thành, chẳng lẽ có thể so sánh với chúng ta sao? Hơn nữa, chỉ là một người bán hàng, lão đại của bọn nó có thể vì một người bán hàng mà đắc tội với chúng ta sao? Mà thật là nhát gan, sợ con mẹ gì?”

“Nhưng mà, bây giờ Kim gia đang bị trả thù, lúc này mọi thứ đều rối loạn hết.”

Sắc mặt Na Thành rất khó coi nói.

Bọn người Kim Duệ nghe được mấy câu này, về đặc ý trên mặt bọn chúng cũng biến mất trong nháy mắt.

Hấn nói không sai chút nào, nếu như đổi lại là trước kia, bọn chúng thật sự sẽ không để trong lòng, mặc kệ là người nào, gặp phải Kim gia của Hương Cảng, đều nhượng bộ ba phần, nhưng mà bây giờ Kim gia lộn

vào công kích của người không rõ lai lịch, dấu hiệu suy bại đã xuất hiện, hơn nữa Kim Phong ba lần bảy lượt nói cho mấy người bọn chúng, không được tạo rắc rối ở bên ngoài, phải cúi thấp đầu mà sống, nhưng sau khi bọn chúng rời khỏi Hương Cảng Hồng Kông xong, liền giống như chim sổ lồng, sớm đem những lời kia vượt qua một bên, chỉ lo chơi bời.

Trong đầu bọn chúng hồi tưởng lại một việc, đó chính là Kim Bưu bị người ta cắt đứt tứ chi. Tuy Kim gia đã đem tin tức này phong tỏa lại, nhưng bọn họ vẫn ngầm nghe trộm được, đó là lúc ở nội địa Kim Bưu đã khiêu khích một tiểu cô nương, kết quả đụng phải người không nên đắc tội, bị đánh thành bộ dạng đó, hơn nữa lần này biến cố của Kim Gia cũng có quan hệ với Kim Bưu.

Bọn chúng mới nghĩ một chút, trán liền toát ra từng giọt mồ hôi lạnh, môi cũng có chút trắng bệch lại.

Bọn chúng không có ngu như Kim Bưu. Cũng không có kiêu ngạo như hắn, nhưng Kim Bưu cũng có thể thành như vậy, càng không cần nói đến những thứ như bọn chúng. Vạn nhất đắc tội với người không nên đắc tội, chỉ sợ Kim gia sẽ dứt khoát vứt bỏ chúng, dùng chúng để đổi lại thân mật với đối phương, dù sao đối với Kim gia mà nói, sáu mạng bọn họ cũng không có ý nghĩa gì.

Kim Duệ dùng sức nuốt một ngụm nước miếng. Kim Ngọc Thiên Đường của người ta dám xưng vương xưng bá ở Nam Thành, tất nhiên là rất ngu, mình kiêu ngạo ở chỗ đối phương, còn khi dễ người bán hàng, nếu như bọn họ không so đo, thì cũng xem như cho qua, nhưng nếu bọn họ so đo, thì mình nên làm cái gì bây giờ? Chỉ sợ người ta phái xã hội đen đến, chỉ sợ cũng đủ giết sáu người bọn họ mất mấy vạn lần.

“Tụi mày....tụi mày là lũ hỗn đản, chỉ biết làm loạn thêm, tụi mày...tụi mày....”

Kim Duệ không thoải mái kêu lên.

“Kim ca, chuyện này, tựa hồ anh là người gây sự với cô gái đó trước tiên mà?”

Nhan Trung chớp mắt hỏi.

“Chuyện này....”

Kim Duệ bị đối phương phản bác nhất thời một câu cũng không nói được.

Lúc mấy người bọn họ thấy Chu Tĩnh Hàm, đều lộ ra ánh mắt mê đắm, ngay cả tên mình còn không biết, giờ đây lại trốn tránh trách nhiệm, sợ đến lúc đó bị vạ lây, bọn họ đều ăn không nổi.

Một tên có vóc dáng cao to, đeo một bộ kính viền vàng vội vàng nói: “Đừng lo, không có gì gấp, bây giờ chúng ta chỉ đoán thôi, ai biết được cô gái kia có chỗ dựa hay không, chúng ta không nên hoảng hốt qua.”

Hắn là Giang Hải Bằng, cũng xem như là người biết suy nghĩ, không phải người chỉ biết ăn chơi trác táng.

Mấy người bọn Kim Duệ nghe được lời này, đều vội vàng gật đầu: “Mày nói không sai, còn chưa biết thế nào, chúng ta sốt ruột làm gì? Nói không chừng cô nàng kia sợ đắc tội với tụi mình, ngay cả họ cũng không dám nữa.”

Bọn họ nghĩ đến đây, lúc đầu còn lo sợ, bây giờ đã có chút lảng lảng lại.

“Bất quá chúng ta vẫn là nên điều tra một chút, để giảm bớt nguy hiểm.”

Giang Hải Bằng vội nói.

“Đúng vậy, chúng ta phải hảo hảo điều tra.”

Vài người trong bọn Kim Duệ vội vàng gật đầu.

“Tao thấy tụi mày không cần điều tra, bởi vì tất cả mọi chuyện đã rõ hết rồi.”

Cánh cửa gian phòng bọn chúng bị đá một cước văng ra. Một thanh âm băng lãnh vang lên.

“Mẹ nó, thằng nào? Không có lễ phép, chẳng lẽ mày tưởng đây là nhà của mày sao?” Kim Duệ quát lên, nhưng khi nhìn thấy rõ người đến, đã kêu lên một tiếng té lăn trên đất, đau đến nỗi nhe răng trợn mắt kêu thảm thiết. Giống như heo bị chọc tiết vậy.

Vài khác người nhìn thấy những người ở cửa ra vào xong, liền bị hù đến hồn vía lên trên, sắc mặt trắng bệch, môi không ngừng run rẩy.

Người tới cửa là Lâm Bắc Phàm, Tư Đồ Lượng và Trương Minh Thắng mang theo mười lăm tên tinh anh trong Hồ Điệp bang, còn hoành tráng hơn nữa, ai biết được Đường Phong cũng nghe được chuyện này, trực tiếp sai bốn mươi tên bảo tiêu hắc ý, súng đạn giắt bên hông nổi lên rất rõ ràng, cho dù người ngu cũng có thể nhìn thấy dưới lớp quần áo là vật gì, người có thể kiêu ngạo như vậy, ở trong Nam Thành, trừ Đường Phong ra còn có ai nữa?

Nhiều người như vậy cũng không có chút dư thừa, trực tiếp xông vào khách sạn, lão bản và người bán hàng ở đằng sau nhìn thấy liền sợ hãi biểu lộ ra vẻ vô tội, vọt ra khỏi gian phòng của sáu người bọn họ, các khách nhân khác sợ tới mức chỉ dám hở mở khe cửa ra nhìn, muốn nhìn xem chuyện gì xảy ra, tại sai lại có hội đồng “sát thần” này. Cũng có vài khách nhân hảo tâm, hy vọng có thể gọi cảnh sát tới, nhưng bọn họ gọi cho cảnh sát, cũng không thấy có bóng cảnh sát nào tới.

Long Yên Nguyệt đã gọi một cuộc điện thoại, để cho phụ thân nàng làm ra chuyện tình lam dụng quyền lực duy nhất trong đời mình, đó chính là không cần quản chuyện tình khách sạn này, cho dù ở đây xảy ra động đất cấp mười hai, thì cảnh sát trong cục cũng chỉ uống trà nói chuyện phiếm, lên mạng xem phim mà thôi.

Lâm Bắc Phàm nhìn sáu người bọn chúng, trên mặt toát ra nụ cười sáng lạn: “Xem ra chúng ta đã tìm đúng người rồi.”

“Tụi mày..tụi mày là ai? Muốn làm gì?”

Kim Duệ nhìn thấy biểu hiện bất thiện của những người này, toàn thân run rẩy hồi, thiếu chút nữa là đá ra quần.

“À, mấy thằng chó này là người đã dả thương đại tẩu sao? Thật là không có hổ ở nhà, thì hầu tử trở thành đại vương mà. Để em đem bọn chó này đập nát xương cốt toàn thân, em muốn tụi nó có bao nhiêu khúc xương.”

Trương Minh Thắng ở một bên quát lên.

Ánh mặt của Đường Phong cũng có chút đỏ lên, căn bản không để bọn này vào mắt. Giống như chúng đã trở thành những thi thể vậy, nói rõ từng chữ: “Tụi mày làm tao tức rồi, hậu quả rất là nghiêm trọng.”

475. Chương 477: Xem Ai Có Tiền Hơn Ai?

Sáu người Kim Duệ nếu đến giờ mà vẫn không biết lai lịch của những người này thì quả là ngu ngốc hết chỗ nói. Bọn họ ai nấy đều mặt tái xanh ra. toàn thân không ngừng run rẩy về mặt sợ hãi nhìn vào mắt người Lâm Bắc Phàm.

“Chúng tôi.... chúng tôi....vừa rồi chỉ là một sự hiểu lầm. chúng tôi không biết cô em kia. à. không, là tiểu thư kia là....là người của các anh. vừa rồi.... ở...vì Thế mà....” Duẩn Khang nhanh tay nhanh mắt. biết là đây không phải lúc làm hàng, vì vậy mà vội vàng nói với giọng ôn hòa, ngượng ngùng cười chuộc lỗi. hèn mọn không tả nổi, thiếu chút nữa thì quỳ rạp xuống đất dập đầu chuộc lỗi với bọn họ.

Bốn người Giang Hải Bằng, Nhan Trùng. Na Thành và Tả Tân Dân đều gật đầu cười theo nói: “Tất cả đều là một sự hiểu nhầm mà thôi chúng tôi....chúng tôi không biết vị tiểu thư đó là người của các anh, chúng tôi cũng chỉ là đùa chút thôi ai ngờ lại xảy ra chuyện như thế này, theo tôi thì...”Mấy người bọn họ ai nấy đều hồi hận không thôi khó khăn lắm mới ra ngoài tìm được một cô em vui chơi cho thỏa thích, ai ngờ lại gặp phải chuyện như vậy, nếu mà truyền ra bên ngoài thì mặt mũi của sáu người bọn họ phải đặt ở đâu cho hết ngượng đây?

Sáu người bọn họ cũng cảm thấy có chút sợ hãi nhưng vẫn không nghĩ là mấy người trước mặt họ đây sẽ làm gì mình. Bởi vì trong mắt bọn họ, thì người Hồng Kông cao quý hơn người đại lục rất nhiều, cộng thêm việc từ sau khi Hồng Kông trở về với Trung Quốc thì nhà nước dốc toàn lực để phát triển kinh tế Hồng

Kông, khiến cho bọn họ có cảm giác hơn người, vì vậy mà bất kể là nói chuyện hay làm việc đều có chút tự phụ, lằng lằng khó tả.

Kim Duệ khách khí nói: “Cùng lắm là chúng tôi bồi thường ít tiền là được chứ gì? Dù gì thì cũng đã xảy ra chuyện gì đầu. phải không nào?”

Lâm Bắc Phàm sa sầm nét mặt, nhe răng cười nói: “Bồi Thường ít tiền?”

Kim Duệ thấy đôi phương nói vậy thì lại nghĩ là đôi phương bị mình nói cho lung lay rồi. trong lòng thầm khinh bỉ mấy người đại lục này, bọn này đúng là một lũ nghèo kiết xác, chưa nhìn thấy tiền bao giờ, mới nói bồi thường mà mắt đã sáng lên. Bản thân mình lúc đầu cứ tưởng là xảy ra chuyện lớn gì cơ, bây giờ xem ra thì cũng chỉ là bỏ chút tiền ra để giải quyết mấy vấn đề phiền phức, vặt vãnh mà thôi. Họ Kim nhà hắn ta cái gì không có chứ tiền thì không thiếu, không cần nói đến cái khác, mấy chục vạn nhân dân tệ đối với bọn họ mà nói chẳng khác gì một đồng đồ chơi. Nụ cười nhếch nhếch trên khuôn mặt hắn ta dần tiêu tan, thay vào đó là điệu bộ kiêu căng. ngạo mạn, rồi thản nhiên nói: “Đúng vậy, cũng chỉ là bồi thường chút tiền thôi mà, muốn bao nhiêu tiền thì nói thẳng ra, thấy mấy người các anh đến đây một chuyến cũng không phải là dễ dàng gì, thôi thì tôi bồi thường cho các anh ba mươi vạn nhân dân tệ. thế là được rồi chứ gì?”

Hắn ta tiện tay moi ra một tấm séc, ký tên mình lên đó rồi đưa ra trước mặt Lâm Bắc Phàm. làm điệu bộ như người giàu bố thí cho người nghèo vậy, kiêu ngạo nói: “Được rồi, các anh có thể đi được rồi đấy, mấy người chúng tôi còn phải nghỉ ngơi, đợi sau khi chúng tôi nghỉ ngơi xong xuôi đâu đó rồi thì còn phải đi tìm mấy cô em chơi đùa chút nữa, không ngờ là vừa mới đặt chân đến cái thành phố bẩn bẩn Nam Thành này mà đã đen thế rồi, mẹ nó chứ, đen thật đó. ngày sau sẽ không bao giờ đến cái nơi khỉ ho cò gáy này nữa làm gì!”

Mấy người còn lại thấy bộ dạng của Kim Duệ như vậy thì đều biến sắc, không nói gì.

Bọn họ rất kiêu ngạo. lúc nào cũng khinh khỉnh người đại lục, nhưng nói gì thì nói nơi này cũng là địa bàn của người ta, e rằng bọn họ sẽ tự gây ra vô số phiền toái cho mình. Bọn họ đều khẽ kéo kéo tay Kim Duệ, hy vọng hắn ta có thể ăn nói khách khí hơn một chút. vì dù sao thì người ta có câu cường long không áp địa đầu xà mã, đây là một đạo lý đã lưu truyền cả ngàn năm nay rồi, hơn nữa đối phương còn đem theo cả đồng người như vậy, chẳng may trong lời ăn tiếng nói có mâu thuẫn gì thì dựa vào thân thủ sáu người bọn họ thì chẳng ăn nhằm vào đâu.

Nhưng Kim Duệ khó khăn lắm mới làm bộ uy phong như thế, sao có thể dễ dàng bỏ đi được chứ?

Trong mắt hắn ta, thì chỉ cần mình có tiền thì có thể làm mọi thứ. đừng nói là chi đánh cô ả kia vài cái, mà cho dù là có đánh chết cô ta đi chẳng nữa thì chi cần bỏ tiền ra là có thể làm cho chuyện lớn hóa thành chuyện nhỏ, chuyện nhỏ hóa không có gì. Nhưng việc như thế này liên tục xảy ra ở Hồng Kông. Hắn ta lập tức trừng mắt nhìn bọn họ một cái rồi nói: “Bọn mày kéo tao làm gì thế? Nhưng điều tao nói đều là sự thật, cũng chỉ là chuyện tiền nong thôi mà, gì chứ tiền thì chúng ta không thiếu, sợ cái rắm à? Đừng quên là, người Hồng Kông chúng ta không có gì nhiều, nhưng tiền thì vô số, bọn người đại lục thì làm sao đo được với người Hồng Kông chúng ta chứ? Bọn mày sợ cái gì?”

Lâm Bắc Phàm cười cười, Trương Minh Thắng cũng cười, Tư Đồ Lượng và Đường Phong cũng đều cười theo.

Bốn người bọn họ cười lớn sảng khoái- âm thanh giòn tan, cứ như là nghe được chuyện gì buồn cười lắm vậy, đến cả những tên đàn em của Hồ Điệp bang và mấy chục tên vệ sĩ mặc đồ đen mà Đường Phong đem theo cũng cười theo ha ha.

Bốn người bọn họ thiếu tiền sao? Chi sợ là tất cả mọi người trên thế giới này đều thiếu tiền thì bốn người bọn họ cũng không bao giờ thiếu.

”Chúng mày... chúng mày cười cái rắm ấy à? Mau cầm tiền rồi rời khỏi phòng bọn tao ngay đây là phòng thuộc hạng tổng thống của bọn tao, làm sao chúng mày có thể nói vào là vào ngay được hả? Lát nữa tao phải phản ánh với khách sạn việc này mới được, con mẹ nó chứ, lại để cho cả những đứa ất ở đầu đường xó chợ vào đây, đã thế còn làm cho chúng tao sợ hết hồn, vậy mà đến thẳng bảo vệ cũng không thấy bóng dáng đâu, xem ra cái khách sạn này cũng chẳng ra làm sao, đúng là cái nơi nghèo kiết xác, điều kiện, chế độ kém đến hải hùng.

Kim Duệ khó chịu nói, ánh mắt hắn ta nhìn bốn người kia không khác gì nhìn một đống rác.

Đường Phong tiện tay móc ra một tấm séc. ký tên mình lên đó rồi vứt ra trước mặt bọn họ, cười nói: 'Tao ở đây cũng không có nhiều, chỉ có năm trăm vạn nhân dân tệ thôi coi như đó là tiền bồi dưỡng thuốc men, chữa trị cho bọn mày đi, người đây,. đánh nát người chúng cho tao, tao muốn chúng nó ba năm không xuống đi

Vừa nói dứt lời, hai mắt gã đã bắn ra một tia hàn quang, Gã ghét nhất loại người nào đứng làm hàng trước mặt mình, không nhưng thế lại còn là loại rác rưởi đến một chút bản lĩnh cũng không có nữa.

Ba mươi tên vệ sĩ nghe thân vậy liên nhất loạt hô to lên, sau đó xông thẳng đến sáu người bọn Kim Duệ.

“Cái gì? Năm trăm vạn?” Sáu người Kim Duệ sợ đến dần thối cả người ra.

Bọn họ đều là những người có tiền, nhưng đều là phụ kiện đi kèm của Kim gia, số tiền cho bọn họ ăn chơi cũng chỉ là mấy trăm vạn, nhưng nếu mà so sánh với Đường Phong, một người coi tấm séc năm trăm vạn như một tờ giấy bỏ đi kia thì quả là còn rác rưởi hơn cả rác rưởi nữa.

Lâm Bắc Phàm nở một nụ cười sáng lạn nói: “Nếu cậu Phong đây đã ra tay thế rồi thì tôi cũng không thể keo kiệt quá, tôi bỏ ra bảy trăm vạn. để cho bọn chúng nằm thêm hai năm nữa trong viện!”

Hắn tiện tay móc ra một tấm thẻ ngân hàng rồi ném thẳng xuống đất.

“Mẹ kiếp, hai người khủng quá đấy, em bỏ năm trăm vạn mua cho bọn chúng một năm tiền viện phí!” Trương Minh Thắng cười nói.

“Thế thì em đứng ra làm công tác dọn dẹp vậy, Một nghìn vạn để bọn chúng ở thêm trong viện ba năm nữa!” Tư Đồ Lượng nở một nụ cười hiểm ác nói.

Sáu người Kim Duệ mắt tròn mắt dẹt, ngay người đứng đó không nói được câu gì. Bọn

họ thấy đồng tiền trong tay bọn họ đối với bốn người này mà nói thì chẳng khác gì phế phẩm.

Vừa rồi mình còn muốn dùng tiền để mua chuộc người ta. vậy mà không ngờ báo ứng lại

đến nhanh như vậy

Rất nhanh, trong phòng đã vang lên những tiếng đồ đạc vỡ loảng xoảng, tiếng người kêu la thảm thiết....

476. Chương 478: Phong Ba Bảo Táp Ở Kim Gia!

Kết cục của sáu người Kim Duệ ra sao thì e rằng chẳng ai biết được cả. Chỉ biết là từ hôm đó trở đi thì trong bệnh viện của Nam Thành đã có thêm sáu người bệnh. hơn nữa còn là những bệnh nhân có thương tích thuộc vào hàng nghiêm trọng, chỉ sợ phải ở trong viện dài dài khoảng chừng ba, bốn năm. Sự kiện này làm kinh động đến tận Kim gia ở Hồng Kông, sau khi Kim Phong nhận được tin này thì tức muốn học máu mồm.

Người khác không biết Nam Thành là nơi như thế nào. nhưng chẳng lẽ ông ta lại không biết hay sao? Khi trước Kim Bưu bị hai tên sát tinh ở Nam Thành hành hạ một trận. nhưng sáu tên tiểu tử này lại không biết trời cao đất dày là gì, lại dám chạy đến Nam Thành, thậm chí là vì một người phụ nữ mà đánh lộn gây chuyện, điều này không khác gì là đổ thêm dầu vào lửa cho Kim gia đang ở trong tình trạng phong ba bão táp. khiến cho ông giận quá thiếu chút nữa thì tổng cổ sáu tên khốn không có chí tiến thủ này ra khỏi Kim gia, để cho bọn chúng sống chết tự lo.

“Đại ca, anh nói xem lần này chúng ta nên làm thế nào? Lần này bọn chúng rõ ràng là muốn tiêu diệt Kim gia chúng ta, nếu chúng ta cứ ngồi không đợi chết thì e là Kim gia chúng ta sẽ bị chính phủ đại lục xử lý mất thôi.”

Kim Tinh sa sầm nét mặt. có phần tức giận nói- Những thay đổi mấy ngày gần đây của Kim gia đủ để làm cho ông ta phải sụp đổ hoàn toàn. cũng khiến cho ông lần đầu tiên cảm nhận được ánh mắt lạnh nhạt của người khác khi nhìn ông ta. đây là điều từ trước đến giờ chưa bao giờ xảy ra cả.

“Cậu còn có mặt mũi nào mà nói nữa hả? Nếu không phải cậu thuê đám sát thủ kia thì làm gì có chuyện như ngày hôm nay?”

Kim Phong nổi giận dửng dưng trừng mắt nhìn ông ta. Nếu người đứng trước mắt đây mà không phải là em trai mình, thì e rằng ông đã cho người lôi ra ngoài dùng gậy đánh chết từ lâu rồi

Kim Tinh nhất thời bị câu nói này của anh trai mình làm cho không nói được gì hơn.

Lúc đầu ông ta đứng là muốn báo thù cho Kim Bư. nhưng lại quên rằng trong đám người đó lại có mấy người mà gia tộc mình không dám đắc tội với họ, hơn nữa người ta lại còn có quan hệ mật thiết với chính phủ trung ương, ông vẫn tưởng rằng Hồng Kông vẫn là Hồng Kông của trước năm 97. thời mà người Anh thống trị, chi cần có tiền thôi thì tất cả mọi việc đều có thể làm được. việc lớn thì hóa bé. bé thì hóa không có gì. và cũng quên mất một điều. đó là giờ đây Trung Quốc cũng đã dần dần có tư thái của một nước mạnh, không còn là con bệnh Đông Á của một trăm năm về trước nữa rồi Đừng nói là một nước Anh nhỏ bé, mà cho dù đó có là Mỹ đi chăng nữa thì cũng phải nể mặt Trung Quốc. Thế là những vụ làm ăn của Kim gia ở Hồng Kông đều là những cuộc đấu tranh của gia tộc và các công ty khác. làm cho bọn họ tổn thất nặng nề. Vậy mà giờ đây sáu đứa con cháu trong nhà lại bị người ta đánh đập một cách tàn nhẫn. thương tích đầy mình như vậy, thì đó chẳng khác nào sét đánh ngang tai, thiếu chút nữa làm cho ông ta suy sụp nó cũng đủ làm cho ông ta phát điên lên.

Chính phủ Trung Quốc không phải là một chính phủ mặc kệ cho cho bất kỳ gia tộc nào thích ức hiếp gì thì ức hiếp. có thể là vào năm 97 khi Hồng Kông vừa mới quay về với Trung Quốc thì bề ngoài chính phủ Trung Quốc còn tỏ ra thân thiện với những gia tộc này. nhưng giờ đây thế cục đã dần ổn định lại rồi đối với những gia tộc kiêu ngạo, ương ngạnh, coi trời bằng vung như bọn họ Thì đã bắt đầu có những biện pháp xử lý.

Chính sách của chính phủ Trung Quốc từ trước đến nay đều là người không phạm ta thì ta không phạm người, còn nếu người mà phạm ta thì ta nhất định phải phạm lại. đây cũng là một chính sách lâu dài của Trung Quốc. Năm xưa Hán Vũ Đại Đế đã từng nói một câu: “Phạm ngà Trung Hoa thiên uy giả tụy viên tất tru” (có nghĩa là ai phạm vào uy trời của nước Trung Hoa thì đều phải chết), hơn nữa người đặt nền móng vĩ đại cho đất nước Trung Quốc chúng ta. Nguyên soái Bành Đức Hoài đã từng nói: “Cái thời đại chủ nghĩa thực dân

tây phương cầm pháo ở cửa ngõ bờ biển đông phương, biến dân tộc chúng ta thành nô lệ đã trở thành quá khứ rồi!” Từ những lời nói này có thể thấy được. Trung Quốc đang dần thoát khỏi cái nghèo, từng bước hướng về nơi phồn vinh, hùng mạnh. không còn là quốc gia bị chèn ép như ngày trước nữa. không nhưng thế. Trung Quốc còn thể hiện đúng kiểu một quốc gia lớn về mọi mặt. trước giờ chưa bao giờ chủ động xâm phạm đến các quốc gia khác. còn khi bị những nước khác xâm phạm thì Trung Quốc cũng chưa bao giờ tỏ ra sợ hãi.

Kim Tinh mặc dù bản thân là một người chủ thứ hai trong gia tộc họ Kim. nhưng ông ta lại không nhìn rõ tình thế. không nhìn rõ được những phát triển vượt bậc của Trung Quốc những năm gần đây. vẫn tưởng rằng Trung Quốc là một quốc gia dễ mặc cho các quốc gia khác ức hiếp, nhưng tưởng rằng chỉ cần dựa vào địa vị và thanh thế của Kim gia ở Hồng Kông, thì chính phủ Trung Quốc không dám làm gì họ. nhưng đáng tiếc là ông ta đã sai- sai một cách thái quá và ngu ngốc.

Chính phủ Trung Quốc vì lo về vấn đề thế cục của Hồng Kông nên mới không động đến những gia tộc lớn như thế này ở Hồng Kông, đa số là thực hành chính sách lôi kéo và bồi dưỡng, giúp đỡ. hy vọng bọn họ có thể hòa nhập được vào đại gia đình của dân tộc Trung Hoa. Cho dù có muốn động đến bọn họ thì cũng phải đợi mấy chục năm nữa, nhưng lần hành động tùy tiện này của Kim Tinh. đã khiến cho chính phủ Trung Quốc thấy được sức mạnh kinh hoàng được tiềm ẩn bên trong những đại gia tộc này, đó là một loại uy hiếp đến chính quyền Trung Quốc. và cũng là một uy hiếp cho thế cục ổn định của Hồng Kông. vì vậy mà đối với những đại gia tộc mà trong đó Kim gia là gia tộc dẫn đầu này, thì liên tục triển khai những hình thức xử phạt ở một loạt lĩnh vực kinh tế, cũng coi như để họ biết thế nào là lễ độ, để bọn họ về sau bỏ cái thói

coi thường chính phủ đi. Không những Thế. Những năm gần đây. kinh tế đại lục phát triển nhanh chóng, trực tiếp ảnh hưởng đến toàn bộ xu thế phát triển của Hồng Kông, làm cho Kim gia phải đối mặt với khủng hoảng lớn nhất trong mấy chục năm nay.

Kim Tinh biết rằng lần khủng hoảng này có quan hệ mật thiết với việc mình muốn sát thủ, nhưng ông ta vẫn lầm bầm nói: “Đại ca, em...em làm sao biết được trong đám người hại Bư Nhi đó lại có những nhân vật lai lịch không tầm thường chứ? Em lại cứ tưởng bọn chúng chỉ là những công tử bột bình thường mà thôi lúc đó cũng chỉ là muốn cho chúng một bài học để bọn chúng khỏi khinh thường Kim gia của chúng ta, ai mà biết trong bọn chúng còn có cả con cháu của mả người trong chính phủ đại lục chứ? Cái này....cái này thì em vẫn chưa ngờ tới!”

“Chưa ngờ tới? Nếu không phải có quan hệ với mấy ông lớn trong chính phủ thì liệu họ có đích thân đưa thư đến cho chúng ta thế này không?”

Kim Phong tức giận đùng đùng. Chỉ thẳng tay vào mặt em trai mình. mắng: Tôi thấy cậu ngày thường thông minh như vậy, sao đến thời điểm mấu chốt thì lại hồ đồ thế chứ? Cậu...cậu...cậu làm tôi tức chết đi được!”

Kim Tinh mặc dù thấy rằng sự việc mình làm lần này có phần hơi quá. nhưng nói gì thì nói mình cũng là muốn tốt cho Kim Bư. ai mà biết lại xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy, vì vậy mà ông ta nói với vẻ oan ức: “Đại ca. em lúc đầu cũng là muốn tốt cho Bư Nhi nên

mới...”

“Muốn tốt cho Bư Nhi. muốn tốt cho Bư Nhi. đây là cái tốt của cậu đó sao?”

Kim Phong thở phì phì nói: “Ngày thường tôi còn quản giáo Bư Nhi một chút. còn cậu thì sao chứ? Lúc nào mà cậu chẳng nói câu trẻ con đùa nào chẳng thế. lớn lên một chút là sẽ tốt cả thôi thế giờ thì sao đây? Để nó đi đến Thủ Đô (Kinh Thành) làm chút việc cũng xảy ra bao nhiêu là chuyện thiếu chút nữa thì hủy cả cái Kim gia này, còn cậu thì sao. Vẫn đứng đây đổ thêm dầu vào lửa. có phải là vẫn chưa thấy Kim gia chúng ta chưa đủ đen đủi hay sao?”

Kim Tinh thấy mặt mình nóng rát lên như cái lò vậy.

Ông ta biết mình lần này sai. nhưng khi bị anh trai trách cứ như vậy thì trong người vẫn khó chịu vô cùng. mặc dù trong hai việc này mình có phần sai. nhưng không có công thì cũng đã bỏ sức ra. vậy mà lại bị anh trai vợ đùa cả năm chữ mắng thậm tệ như vậy thì không nói ra hết được nỗi ức chế. ông ta chỉ có thể cúi gằm đầu xuống, trong lòng khê hờ lên một tiếng.

Kim Phong sau khi phát tiết nửa ngày thì cũng dần không chế được tâm trạng, liền vẫy vẫy tay với người em trai mình. nét mặt trong phút chốc già nua đi rất nhiều, thở dài nói: “Cậu lui ra đi. nhiệm vụ mấy ngày tới của cậu vẫn là tìm mấy người có tiếng nói trong trung ương. hy vọng bọn họ có thể tìm thêm quan hệ cho Kim gia chúng ta. khỏi bị đợt phong ba này cuốn trôi vào bên trong.” Kim Tinh gật gật đầu. sau đó quay người rời đi.

Kim Phong đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, vội vàng nói: “Kim Tinh này, cậu đợi một chút ”

“Sao ă? Anh còn chuyện gì muốn nói với em nữa sao?” Kim Tinh ngừng bước. nhìn anh mình với vẻ mặt kinh ngạc hỏi

Kim Phong khê cầu mày lại. nói: “Chúng ta vốn định để mấy đứa Kim Duệ trốn ở đại lục. học thêm chút gì đó còn trở thành trợ lý đắc lực cho gia tộc họ Kim chúng ta, nhưng không ngờ chúng nó lại gây ra chuyện như vậy, từ bây giờ trở đi. tiền tiêu vật mà gia tộc cho bọn chúng sẽ cắt giảm chín mươi phần trăm. nếu bọn chúng không đủ tiêu thì tự mình đi mà kiếm tiền, trong gia tộc không cần phải cho thêm bọn chúng một đồng nào nữa!”

“Cái gì? Đại ca. định cắt của bọn chúng chín mươi phần trăm?”

Kim Tinh kinh hãi hỏi lại. Điều này sẽ làm cho sáu tên quỷ nhỏ đó phải kêu gào khóc lóc mấy tháng liền, thế này chẳng khác gì lột hết cả da trên người chúng đi. đừng nói là sáu người bọn chúng, mà cho dù là các trưởng bối khác thì cũng sẽ không đồng ý đâu, vì dù gì thì tiền tiêu vật của con cháu nhà họ Kim trước giờ

đều rất nhiều, đột nhiên lại cắt giảm đi nhiều như vậy thì khác gì những người bình thường khác đâu? Vì nói cho cùng thì từ cần kiệm chuyển sang xa xỉ thì dễ. còn từ xa xỉ trở thành cần kiệm thì vô cùng khó.

“Sao? Cắt giảm nhiều quá sao? Bây giờ tiền tiêu vặt của bọn chúng nó là một trăm vạn một tháng, giảm đi chín mươi phần trăm thì vẫn còn mười vạn cơ mà. nếu là một người bình thường thì đừng nói là sống trong một tháng, mà sống trong một năm cũng thừa sức. Tất nhiên, nếu bọn chúng muốn tiêu xài như trước kia. thì tuyệt đối là không được, Tinh này, cậu đừng có quên rằng, chúng ta đều là từng bước từng bước bước ra khỏi hoàn cảnh này, chỉ có ở trong hoàn cảnh như vậy mới có thể không làm cho bọn chúng lún sâu xuống hơn. lội ngược dòng nước. nếu không tiến lên được thì sẽ bị tụt lùi. tôi không hy vọng người được nuôi dưỡng dạy bảo trong Kim gia đều là một đám ký sinh trùng như nhau!”

Kim Phong sau khi liên tiếp gặp phải những việc này. thì cũng thầm quyết định phải chỉnh đốn lại toàn bộ cái Kim gia này, không thể nhìn Kim gia tiếp tục bại hoại được.

Kim Tinh liền một lúc bị anh trai mình răn dạy trong thời gian dài như vậy, thì cũng không muốn phản đối cái gì nữa, chỉ gật gật đầu nói: “Vâng thưa đại ca!”

Ông ta sau khi thấy anh trai mình không còn lời nào muốn nói nữa liền quay người lui ra ngoài.

Kim Phong khẽ thở dài một tiếng, sau đó bước đến bên cửa sổ. nhìn ra ánh sáng chói chang bên ngoài nói: “Kim gia đã đạt được đỉnh cao nhất của sự nghiệp, chẳng lẽ rồi lại bại hoại dần sao? Mình không thể giương mắt nhìn Kim gia trắng tay trong tay mình được. mình phải cố gắng hết sức mình để cho Kim gia được tiếp tục phát triển hơn nữa!”

Sáu người Kim Duệ có nằm mơ thì cũng không thể ngờ được chỉ vì lần biến cố này của

bọn họ. khiến cho Kim Phong quyết tâm muốn chỉnh đốn lại Kim gia. vì vậy mà những ngày

tháng vui vẻ của bọn họ cũng chẳng còn là bao nữa, tối thiểu là phải sống một cuộc sống như

những người bình thường khác.

477. Chương 479: Hành Động Âm Sát?

Mấy ngày gần đây Lâm Bắc Phàm sống có thể nói là rất dỗi thanh nhàn, ngày nào cũng không ngừng chạy qua chạy lại phòng bệnh của hai người Long Yên Nguyệt và Chu Tinh Hàm để gọt táo và kể chuyện cười cho họ nghe. mặc dù không có tác dụng gì lớn lắm. nhưng lại khiến cho hai cô ả cảm thấy trong lòng ấm áp hơn rất nhiều, như thể được ánh mặt trời chiếu rọi vào vậy, tâm tình cũng dần có những chuyển biến tốt đẹp.

Mặc dù vết thương của Chu Tinh Hàm nhìn có vẻ nặng. nhưng so với Long Yên Nguyệt mà nói thì những vết thương đó của cô chỉ là những vết thương bên ngoài da thịt mà thôi. vì thế nên không có gì là đáng ngại cả, ngược lại nếu Long Yên Nguyệt muốn hồi phục như ban đầu thì phải mất chút thời gian. vì dù sao thì đôi chân cô muốn tự hoàn toàn mất đi cảm giác khôi phục trở lại như những người bình thường khác. thì không phải KHOA học ngày nay có thể làm được. vì vậy mà chỉ có thể dựa vào ý chí, nghị lực và sự khắc khổ rèn luyện của bản thân cô thì mới có thể thực hiện được.

“Đúng, đúng rồi, Tiểu Nguyệt, không ngờ cơ sở của em lại kiên cố như vậy, chắc chỉ cần đến vài ngày thôi là em có thể thuận lợi quay trở về đồn cảnh sát tiếp tục làm chức cục trưởng của em được rồi.” Trong phòng bệnh của Long Yên Nguyệt. Lâm Bắc Phàm vỗ mạnh vào đầu với vẻ mặt vô cùng đau đớn. nói với giọng thất vọng.

Long Yên Nguyệt đang khó khăn bước từng bước một về phía trước. Lần này cô có thể kiên trì đi liền một lúc trong vòng bốn phút. điều này đối với cô mà nói thì đã là một tiến bộ vượt bậc rồi. vì sự cố gắng trong gian khổ mà vầng trán trắng ngần của cô cũng toát ra vài giọt mồ hôi nhưng tất cả những điều này đối với cô mà nói thì đều là nên như vậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ rõ vẻ sung sướng, trừng mắt nhìn đối phương nói: “Sao? Chẳng lẽ anh không muốn em sớm khỏi bệnh hay sao?”

“Hy vọng chứ, chỉ có điều. khi em khôi phục lại như bình thường rồi thì ngày nào cũng làm việc bận rộn. về sau anh có muốn gặp em thì có phải còn khó hơn cả lên trời không?” Lâm Bắc Phàm lộ rõ vẻ mặt buồn bã. cứ như một đứa trẻ vừa mất đi món đồ chơi yêu thích của mình vậy.

“Hả? Cái này thì có liên quan gì chứ? Cho dù em có làm việc thì anh cũng có thể đến tìm em mà.” Long Yên Nguyệt thuận miệng nói.

“Anh ” Long Yên Nguyệt thấy đối phương cười tươi hơn hở như vậy thì lập tức hiểu

ra ngay rằng vừa rồi mình đã rơi vào bẫy của đối phương. Cô vừa trừng mắt nhìn hắn. vừa cố gắng bước về phía trước một cách khó khăn.

Hai cô gái Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử sau khi thấy bộ dạng của hai người như vậy thì không khỏi bật cười.

“Thật không? về sau mà anh có thời gian thì đều có thể đi tìm em được phải không?” Lâm Bắc Phàm lập tức cười hì hì hỏi lại.

ở trong mắt họ thì tình cảm của người Trung Quốc quả thật là vô cùng kín đáo, không thoải mái, thẳng thắn như người Nhật Bản bọn họ, nếu đòi lại đây mà là một người đàn ông Nhật Bản. thì e rằng lời nào cũng đã nói thẳng hết ra rồi, cần gì phải ở đây bàn luận. tranh cãi. nói vớ nói vẩn với nhau thế mãi làm gì nhiều cho mệt?

“Hai cô cười cái gì? Nếu còn cười nữa là tôi sẽ đánh cho hai cô mỗi người một trăm cái vào mông đấy!” Lâm Bắc Phàm cố ý đưa cái nhìn hung dữ về phía hai cô gái nói- Nhìn hắn bây giờ không khác gì con cáo già nhìn hai cô gái dễ thương quàng khăn đỏ.

Hai người Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Anh Tử đều đỏ ửng mặt lên. e thẹn lườm đối phương một cái.

Hai người bọn họ làm gì mà lại không biết trong đầu người đàn ông đứng trước mặt đây đang nghĩ bậy bạ cái gì chứ? Mặc dù đối phương chỉ nói miệng vậy thôi nhưng hai cô lần nào cũng bị hắn lợi dụng. sàm sỡ cái gì đó. Tuy không đến mức mập mờ như bị đối phương tét mông, nhưng cũng đủ cho tám hồn của hai cô gái rối loạn hết cả lên, e ấp ngượng ngùng.

Hai người bọn họ có trong mình tư tưởng thoải mái về sex. nhưng lại không có hành vi về sex thoải mái được như những phụ nữ Nhật khác. cho đến nay vẫn còn giữ cho mình được tấm thân trong trắng ngọc ngà- Điều này không có nghĩa là tư tưởng của bọn họ phong kiến đến mức nào, phải đợi cho bằng được đến đêm tân hôn mới cho đi lần đầu tiên của mình cho người mình thương yêu nhất. mà là do hai người bọn họ vẫn luôn chuyên Tâm vào chuyện nghiên cứu kỹ năng đánh bài nên không còn thời gian mà để ý đến những chuyện như thế này, cộng thêm yêu cầu của bọn họ rất cao. căn bản là không gặp được người đàn ông nào vừa ý mình cả. vì vậy nên mới giữ mình được đến tận giờ. Điều này cũng không có nghĩa là hai người bọn họ có những suy nghĩ gì về vấn đề này. vì nói gì thì nói bọn họ cũng đều trải dưới hai mươi cả rồi làm gì có chuyện lại không nghĩ tới chuyện đó với người khác phái được cơ chứ, họ cũng vô cùng hiếu kỳ với những người khác phái. cũng có một nhu cầu nhất định đối với sex. giờ đây đối mặt với một người tùy tiện như Lâm Bắc Phàm. thì trong lòng cũng nổi lên chút ảo tưởng, mơ mộng và nỗi khát vọng dâng trào. nghĩ ngay đến việc mình bị lột hết quần áo nằm lên giường cho đối phương tét mông hay làm những chuyện gì khác nữa.

Nếu ngày trước mà nói hai người bọn họ đồng thời thích một người đàn ông Trung Quốc thì chắc chắn là bọn họ không tin. nhưng những ngày vừa rồi tiếp xúc với Lâm Bắc Phàm. thì bọn họ nhận ra một cách vô thức, đó là mặc dù người đàn ông Trung Quốc này có rất nhiều khuyết điểm làm cho người ta thấy ghét. nhưng đồng thời hắn cũng có khá nhiều ưu điểm. mà những ưu điểm này lại không có trên người của những người đàn ông Nhật Bản.

Hai người bọn họ đều là những cô gái dám yêu dám hận, tất nhiên sẽ không có những tư tưởng như phụ nữ Trung Quốc. cái gì mà tam thê tứ thiếp, cái gì mà tình nhân..v.v...những thứ này dường như rất mờ mịt. bị tránh đi ở Trung Quốc, nhưng dưới cái nhìn của phụ nữ Nhật Bản thì xung quanh người đàn ông bên cạnh mình càng có nhiều phụ nữ, thì lại càng thể hiện rõ được người đàn ông đó tuyệt như thế nào. là người đàn ông vĩ đại nhất. là niềm kiêu hãnh. tự hào của phụ nữ bọn họ.

Nhưng trong lòng bọn họ thì vẫn có một chút kiêng kỵ. đó là sợ nếu bây giờ mà bộc lộ tâm tình của mình ra thì sẽ khiến cho đối phương cho rằng mình vì muốn xin đối phương giúp đỡ Nguyệt Chi Lưu đoạt được quân quân ở đại hội đánh bạc mà dùng mỹ nhân kế. như thế có khi sẽ làm cho đối phương chán ghét mình, vì vậy mà họ mới che giấu tình cảm này từ sâu tận đáy lòng.

Ai ngờ Long Yên Nguyệt đã đứng chặn lại trước mặt hai người Y Đăng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử. nói với giọng không hề khách khí: “Anh nói cái gì thế? Anh còn nói năng lung tung nữa, cẩn thận em gọi cảnh sát bắt anh lại đó!”

“Gọi cảnh sát bắt anh lại ư? Anh phạm tội gì nào?” Lâm Bắc Phàm tròn tròn mắt. kinh ngạc hỏi.

“Đùa giỡn. cợt nhả con gái nhà lành. tội danh này đã đủ thuyết phục chưa?”

Long Yên Nguyệt cũng chẳng có ấn tượng gì quá tồi tệ về phụ nữ Nhật cả, có điều mấy ngày nay thấy hai cô ả người Nhật này cũng có vẻ yên ổn. không làm việc gì để khuấy gợi. chào mời Lâm Bắc Phàm cả, bất giác làm cho cô có thiện cảm hơn với hai cô ả này, vì vậy mà đứng luôn ra bảo vệ cho hai cô ả một cách không tự chủ nổi.

“Đùa giỡn. cợt nhả?” Lâm Bắc Phàm suýt thì hộc máu mồm. nói tiếp: “Mới nói có một câu mà đã bảo là đùa giỡn. cợt nhả rồi? Thế anh với em còn làm....”

“Anh đừng có nói nữa. nghe thấy chưa hả?” Long Yên Nguyệt mặt đỏ ửng lên. nghĩ đến chuyện mình và Lâm Bắc Phàm làm chuyện đó thì ngọn lửa dục vọng lại trào dâng trong người cô, trong lúc ngượng ngùng, thiếu chút nữa thì cho đối phương một quả đấm rồi

Lâm Bắc Phàm làm lơ đi. hề hề cười nói: “Anh nói gì rồi nhỉ? Hình như anh có nói gì đâu nhỉ?”

Long Yên Nguyệt tròn trĩnh mắt lên nhìn hắn. không thêm để ý đến sự tồn tại của đối phương.

Tất cả mọi người đang trong trạng thái nghĩ ngợi lung tung thì đột nhiên nghe thấy có một âm thanh giòn tan từ bên ngoài cửa truyền vào: “Xin hỏi Lâm Bắc Phàm tiên sinh có ở đây không?”

Sắc mặt Long Yên Nguyệt có chút thay đổi trĩnh mắt lên nhìn Lâm Bắc Phàm nói: “Việc này là thế nào?”

Lâm Bắc Phàm cũng không hiểu nổi tình hình ra làm sao: gãi đầu gãi tai nói: “Ai đấy? Sao lại quen tôi vậy?”

Trong lúc vẻ mặt của bốn người bọn họ đều vô cùng kinh ngạc thì thấy một cô bé trạc mười tám . mười chín tuổi bước từ bên ngoài vào. cô gái trông duyên dáng. thanh tú, xinh đẹp, lại còn có phần e ấp, ngượng ngùng nữa, nhưng đôi chân thon dài và thân hình đáng được hãnh diện kia đủ để nói lên cô gái đã trưởng thành cô mặc một chiếc váy liền màu trắng nhìn như một cô công chúa đáng yêu. Làm cho người ta chỉ cần nhìn vào thôi là thấy thích rồi

“Cô là ?” Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu sang một bên. khó hiểu hỏi.

“Anh là Lâm Bắc Phàm tiên sinh sao?” Giọng cô gái có phần run rẩy, tựa hồ còn kèm theo cả một chút phần ngưỡng mộ nữa.

”Tôi là Lâm Bắc Phàm. nhưng không phải là Lâm Bắc Phàm tiên sinh như cô nói cái này thì tôi không biết đâu!” Lâm Bắc Phàm có cảm giác người con gái trước mặt hắn đến đây không có ý tốt đẹp gì, nhưng lại nghĩ mình đâu có đắc tội gì với đối phương đâu. vì vậy mà hắn cảm thấy khó hiểu hết chỗ nói.

”Anh là một tên khốn nạn, hôm nay tôi phải giết chết anh mới được!” Cô gái không biết lấy đâu ra sức mà tay phải rút ra một con dao gọt hoa quả. đâm thẳng về phía Lâm Bắc Phàm.

Bốn người Lâm Bắc Phàm, Long Yên Nguyệt. Y Đăng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử không thể ngờ được cô gái này lại ra tay độc ác và tàn nhẫn đến vậy, trên người còn đem theo cả hung khí. vì vậy mà ai nấy đều giật mình đánh thót. Nhưng Lâm Bắc Phàm đứng gần cô gái như vậy. nên có muốn né tránh cũng không kịp nữa rồi Đúng vào lúc hắn cảm thấy mình như sắp đi đến nơi rồi. thì lại thấy trên ngực mình như có một tầng bảo vệ đỡ nhất đao của đối phương lại. tránh cho mình khỏi bị mất mạng.

“Cái này....Chuyện này là thế nào vậy?” Lâm Bắc Phàm sợ đến toát mồ hôi hột.

“Lão đại tất nhiên đó là Tiểu Kim em rồi Đừng mê luyến anh. anh chỉ là một truyền thuyết bên ngoài thế giới của các em!”

Tiểu Kim thầm đắc ý truyền âm nói cứ như mình vừa làm được điều gì ghê ghớm lắm vậy.

Lâm Bắc Phàm cũng chẳng thèm để ý đến nó. hai mắt nhìn chăm chăm vào cô gái đứng trước mặt nói: “Sao cô lại muốn giết tôi? Hãy nói cho tôi biết lý do. nếu không thì. ngày hôm nay cô đừng hòng rời khỏi căn phòng này.”

Vốn lúc đầu hắn cũng không muốn tính toán chi li với đối phương làm gì. nhưng nghĩ đến việc vừa rồi đối phương suýt nữa thì cho mình một dao. thì càng nghĩ càng khó chịu.

“Anh...anh...anh là một con ác quỷ, thế mà lại không chết? Tôi...tôi có làm quỷ cũng không tha cho anh đâu!”

Cô gái thấy đối phương chẳng bị tổn thương gì cả, vẫn đứng dờ ra trước mặt mình thì khí thế ban nãy của cô đã biến đâu mất hút. mặt mũi Trắng bệch, lun rẩy nói. Khi cô nói câu này

xong. thì lại một lần nữa vung con dao gọt hoa quả Trong tay mình lên đâm thẳng về ngực mình.

“Tự xử?” Lâm Bắc Phàm kinh ngạc

478. Chương 480: Cái Bẫy!

Bốn người bọn họ làm sao có thể ngờ được cô gái này lại bạo lực đến vậy? Có thể làm ra được một việc điên rồ như thế. thì tất cả liền kêu lên thất thanh: “Cô gái. cô....cô đừng có làm liều. cô còn trẻ...”

“Đúng đó. cô còn chưa kết hôn, chưa sinh con để cái. sao lại có thể chết một cách dễ dàng như vậy được?” Lâm Bắc Phàm vô sỉ nói theo.

“Anh...anh...” Cô gái thấy Lâm Bắc Phàm đến giờ phút này còn nói được những lời như thế thì tức đến phát điên lên, hai mắt trợn trừng, người lắc lư vài cái, suýt thì ngã nhào ra đất.

Y Đăng Thanh Tử nhân lúc đối phương không chú ý thì bước lên trước vài bước. nhanh chóng cướp lấy con dao trên tay đối phương, rồi sau đó mới khấn thiết nói: “Cô gái. rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra với cô vậy? Cô có thể nói với chúng tôi được không? Đừng có động cái là dùng dao như thế. Nhỡ làm thương đến mình thì không tốt chút nào đâu!”

“Cô...cô là người Nhật Bản?” Cô gái kia nghe Y Đăng Thanh Tử giọng nói lơ lơ thì kinh ngạc lên tiếng hỏi.

“Tôi? Tôi là người Nhật, làm sao? Có vấn đề gì không?” Y Đăng Thanh Tử cũng không biết đối phương đang nghĩ gì. nên cũng sừng sững người hỏi lại. lẽ nào mình là người Nhật thì có liên quan gì với chuyện mình nghịch dao với cô ta chứ? Không hiểu logic trong câu nói của cô ta có nghĩa là gì nữa.

Ai ngờ khi cô gái kia nghe Y Đăng Thanh Tử nói như vậy xong thì càng nổi điên hơn. Chỉ thẳng vào mặt của Lâm Bắc Phàm gào lên: “Quỷ dữ. anh đúng là một con quỷ không hơn không kém. đến cả phụ nữ Nhật mà anh cũng muốn khêu gợi, vậy thì còn chuyện tồi tệ, đốn mạt nào là anh không làm nữa cơ chứ? Anh...anh có trò gì thì cứ giở hết ra. tôi... Đỉnh Mặc Mặc này mà cau mày một chút thôi thì không phải là hảo hán...!”

“Cô hình như là con gái cơ mà, thế thì cô có cau mày hay không thì cũng có là hảo hán đâu cơ chứ?” Lâm Bắc Phàm chớp chớp mắt. thánh thiện nói.

“Anh....!” Đỉnh Mặc Mặc tức đến suýt hộc máu mồm.

Lâm Bắc Phàm nói xong liền đưa mắt sang bên Long Yên Nguyệt ra hiệu. “Cái gì? Cảnh sát hả?”

Lâm Bắc Phàm gãi gãi đầu. điệu bộ rất là khó chịu. hắn nghiêng đầu sang một bên không thể nào hiểu nổi đối phương tại sao cứ năm lần bảy lượt đến tìm mình để gây chuyện, cứ như là mình làm gì có tội với cô ta ấy? Hơn nữa mình cũng đã gặp cô ta lần nào đâu mà đắc tội được cơ chứ? Nghĩ vậy Lâm Bắc Phàm liền gằn giọng nói: “Đỉnh Mặc Mặc hả? Tên cũng hay ra phết. nhưng cô có thể nói cho tôi biết là chuyện gì

đang xảy ra được không? Cô làm sao mà lại tức giận đến vậy? Động một cái là đòi cầm dao xin tỵ huyết người ta rồi. tôi nói cho cô biết nhé. chỗ này có một người làm cảnh sát. nếu như cô mà để người ta ngứa mắt quá là người ta bắt cò về tội cố tình gây thương tích đó! Cho cô ngồi bóc lịch cả nửa đời người còn lại cũng không biết chừng..

Đinh Mặc Mặc liền quay sang nhìn Long Yên Nguyệt một cái, không ngờ đối phương lại là một viên cảnh sát, Thế nên cô có phần hơi lo lắng. chuyện vừa nãy xảy ra chẳng qua cũng chỉ là vì cô xúc động quá nên mới làm liều như vậy, vậy nhưng nói cho cùng thì cô cũng chỉ là cô nhóc chưa đầy hai mươi tuổi có rất nhiều việc còn vô cùng lạ lẫm, riêng với cảnh sát thì cô rất sợ, chính vì thế mà khi nghĩ tới hành động ban nãy của mình mà trong bụng thầm kinh hãi- Đinh Mặc Mặc sợ mình bị bắt vào trại thể là cuộc đời sẽ vỡ như bong bóng. tiêu tũn tử ọe luôn rồi...! Nghe nói trong trại rất là loạn. tội phạm rất hay đánh người, mình mà vào trong đó thì chẳng khác nào vào địa ngục trần gian cả!

Long Yên Nguyệt lúc này mới thở dài một cái rồi nói: "Cô tên là Đinh Mặc Mặc hả? Tuy cô còn rất trẻ và cũng rất đẹp, lại đang ở trong giai đoạn đẹp nhất của cuộc đời. nhưng tất cả hành động vừa rồi của cô cũng đã vi phạm vào pháp luật, cho dù người bị hại không bị cô làm cho bị thương, nhưng vừa rồi đầu óc cô vẫn bình thường, động cơ hãm hại rõ ràng. vì thế mà cô ít nhất cũng bị khép vào tội cố tình gây thương tích. ngồi bóc lịch mười năm cũng không có gì là to tát cả "

Long Yên Nguyệt làm gì mà không hiểu ánh mắt dè dặt vừa rồi của Lâm Bắc Phàm ra hiệu cho mình? Mục đích của hắn cũng chỉ là dọa cho cô nhóc này sợ hãi để cho cô nói rõ nguyên nhân ra mà thôi nhưng do bản thân của mình cũng muốn biết tại sao cô nhóc này lại có mối thù sâu đậm với Lâm Bắc Phàm như vậy nên mới thừa nước đục thả câu, thuận thế ép cung luôn một thể.

"Cái gì cơ? Mười năm cơ á? Làm gì có chuyện đó chứ?" Đinh Mặc Mặc sợ đến trắng bợt cả mặt. run rẩy nói.

uĐây chỉ là mức án nhẹ nhất thôi đấy! Nếu như cô gặp phải vị quan tòa nghiêm khắc có khi còn mười hai mười ba năm cũng là chuyện thường!" Long Yên Nguyệt nói như đúng rồi. không nhưng vậy cô còn đem cả thẻ cảnh sát ra đứ đứ trước mặt Đinh Mặc Mặc dọa dẫm.

Đinh Mặc Mặc trông thấy thẻ cảnh sát của Long Yên Nguyệt thì càng tin những gì mà đối phương vừa nói nên sợ đến toát mồ hôi hột vội run run lên tiếng cầu xin: "Chị ơi...! Em lúc nãy không phải là cố tình đâu. em...em xin chị...!" Long Yên Nguyệt thấy cô nhóc này tuổi đời còn trẻ nên mới có hành động thiếu suy nghĩ. thấy nó cầu xin cũng tội tội nên cô động lòng trắc ẩn. hơn nữa Lâm Bắc Phàm cũng chẳng bị thương tổn gì, vì vậy mà cô cũng không muốn truy cứu thêm nữa. Long Yên Nguyệt liền Tiến tới nắm lấy tay của Đinh Mặc Mặc kéo ra phía giường bệnh bên cạnh nhẹ nhàng nói: "Vậy thì em phải nói cho chị biết tại sao lúc này em lại tức giận như vậy, lại còn đối xử với anh ta như vậy nữa? Nếu như hợp tình hợp lý thì chị sẽ mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua cho em...!

Đinh Mặc Mặc và Long Yên Nguyệt cùng ngồi cạnh nhau Trên giường bệnh. cô đưa mắt lên nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, rồi miễn cưỡng thấp giọng nói: "Em thực chất là một phóng viên tập sự...!

"Phóng viên tập sự?" Long Yên Nguyệt sững người hỏi.

Đinh Mặc Mặc thực ra cũng chỉ là một cô gái thông thường như bao cô gái khác trong thành phố, cô tính tình hoạt bát. vui vẻ. từ nhỏ đã rất xông xáo, tất yếu là không bao giờ cúi đầu trước khó khăn. tuy là hoàn cảnh gia đình của cô cũng chỉ thuộc hạng trung bình. nhưng vì cô chăm chỉ học tập nên gia đình chưa bao giờ phải lo lắng cho cô cả. Khi cô tốt nghiệp xong thì liền đến Nam Thành tìm việc làm hy vọng có thể tìm được chỗ đứng cho mình. hy vọng sẽ giảm được gánh nặng cho cha mẹ. Nhưng tìm một công việc tốt cũng đâu dễ dàng gì. có rất nhiều ông chủ thấy cô xinh đẹp nên muốn nhận cô về làm thư ký kiêm vợ bé luôn, Đinh Mặc Mặc dĩ nhiên là từ chối hết. sau đó cô đi bán báo. bán nước cuối cùng cô cũng tìm được việc trong một tòa báo. mới đầu thì cô cũng chỉ làm công việc bưng nước hầu hạ người khác trong này. sau đó được thăng lên làm trợ lý, cô suýt nữa thì đã là một phóng viên. trở thành một nhân vật có tiếng nói. Và

cơ hội cũng đến với cô, đó là viết về một bài báo có liên quan đến xã hội đen của Nam Thành, nếu như cô viết bài này thuận lợi. thì cô sẽ được thăng chức lên phóng viên tập sự, trở thành chủ lực của tòa báo.

Đinh Mặc Mặc dĩ nhiên là rất trân trọng cơ hội này, nên không bao giờ cô chịu bỏ cuộc. Thế rồi sau ba bốn ngày cố gắng nỗ lực. cuối cùng cũng viết được một bài kinh động cả cái Nam Thành này, đó là . trong bài báo này cô không những nhắc tới Lâm Bắc Phàm. Đường Phong, Trương Minh Thắng, còn nhắc tới cả người đã tử eo từ lâu là Liêu Thiên Cửu. thậm chí còn viết về bang phái mới nổi Hồ Điệp bang một cách khá là tường tận.

Đây có lẽ là do cô mới vào đời nên không biết cái gì, cũng như Thế là còn ghé con mới để không sợ cộp vậy. chính vì không biết gì nên càng không sợ, vì những tin tức này đối với những phóng viên khác khá là quen thuộc, nhưng vì bọn họ không dám đăng bài chính vì vậy mà Đinh Mặc Mặc tự nhiên nổi lên như cồn. làm cho Chính Phủ bắt buộc phải ra tay chinh đốn cái đất Nam Thành này, thậm chí còn tóm những tên buôn người, trộm vật để làm thay đổi bộ mặt của Nam Thành.

Nhưng bài báo của Đinh Mặc Mặc rất nhanh tiếp nhận được thư mời điều tra của cấp trên. bọn họ muốn tòa báo đưa ra một lời giải thích hợp lý về vụ việc này. nếu không thì tòa báo sẽ phải đóng cửa vì đăng tin vớ vẩn.

Và trong lúc dầu sôi lửa bỏng như thế này. thì chủ tòa soạn của tòa báo đã đưa ra một quyết định, đó chính là hy sinh Đinh Mặc Mặc.

.

Đinh Mặc Mặc lập tức trở thành vật hy sinh. chịu tội thay cho tòa báo. hoặc có thể nói toàn bộ việc này vốn là một cái bẫy. mục đích chỉ là hy sinh cô bé Đinh Mặc Mặc bé nhỏ này để đổi lấy sự nổi tiếng và lượng tiêu thụ. cùng với danh dự của tòa soạn.

Chờ cho mọi việc kết thúc, thì con nhóc Đinh Mặc Mặc này không còn giá trị để lợi dụng nữa.

Đinh Mặc Mặc dĩ nhiên là không hiểu tất cả chuyện này là do âm mưu của tòa soạn. cô bị chủ tòa soạn lừa cho quay như chong chóng mà không biết là mình bị lừa. thậm chí ông chủ tòa soạn còn nói rằng vì Lâm Bắc Phàm đứng sau chỉ đạo nên mới có hậu quả thế này, vì Lâm Bắc Phàm giở trò nên tòa soạn mới buộc phải quyết định như vậy, vì thế mà Đinh Mặc Mặc mới vô cùng tức giận chửi Lâm Bắc Phàm là thằng khốn nạn. sau đó liền Tìm đến hắc đế trả thù, toàn bộ câu chuyện là như vậy

Long Yên Nguyệt nghe Đinh Mặc Mặc thuật lại xong thì tức đến tái mặt quát chửi! ầm ỹ: “Thằng cha tòa soạn này thật là đốn mặt!”

“Lẽ nào không phải là tên khốn kia đứng sau đạo diễn tất cả hay sao?”Đinh Mặc Mặc nghe Long Yên Nguyệt chửi vậy liền chỉ tay về phía Lâm Bắc Phàm kinh ngạc hỏi lại.

“Tôi ư? Sao lại là tôi cơ chứ?”

Lâm Bắc Phàm tự chỉ vào mũi của mình cười khổ nói: “Tôi mấy ngày hôm nay ở trong bệnh viện suốt. làm gì biết đến cái tin vớ vẩn này. tôi không biết thì làm sao mà đạo diễn được cơ chứ? Hình như tôi cũng không có quyền to đến mức như thế thì phải!”

“Lẽ nào...”Đinh Mặc Mặc cũng cảm thấy trong chuyện này có rất nhiều điều nghi vấn.

Long Yên Nguyệt cũng biết Lâm Bắc Phàm có chút bản lĩnh. cũng biết hắn ta và Đường Phong có quan hệ với nhau. nhưng cô cũng biết Lâm Bắc Phàm mấy ngày hôm nay ở trong bệnh viện với mình, ngay cả cái tin này hắn còn không biết thì đạo diễn cái nổi gì? Hơn nữa Long Yên Nguyệt cũng là một cục trưởng nên khả năng phán đoán cũng hơn người, vừa nghe câu chuyện Đinh Mặc Mặc kể xong cũng đã thấy nhiều điểm đáng nghi rồi vì vậy mà cô cười lạnh nói: “Cái này thì nói lên điều gì nhỉ? Nói lên là em đã bị tòa soạn bán đứng rồi, bọn họ lợi dụng em để tạo dư luận tăng mức tiêu thụ, sau đó thì đá em ra ngoài đường, cái này gọi là qua cầu rút ván...!”

Y Đăng Thanh Tử cũng đã nghe hiểu nội dung câu chuyện, nên cũng tức giận chen vào nói: ”Bọn họ vì lợi nhuận và danh tiếng mà hy sinh cô, thật là kinh tởm, sau đó lại còn đổ hết

tội lỗi lên đầu của Lâm tiên sinh..thật là ỉ” Y Đăng Thanh Tử nói xong thì nắm chặt tay

lại như muốn giết người đến nơi.

Tiểu Điền Anh tử cũng gật đầu nói: “Bọn chúng thật là đáng khinh bỉ. đáng xấu hổ...!”

“Bọn họ sao lại có thể làm như vậy với tôi cơ chứ? Thật khốn nạn....!” Đinh Mặc Mặc đứng dậy nắm chặt tay lại. hai mắt rưng rưng như sắp khóc, cô uất ức đến nghẹn cổ.

Mình cứ tưởng đây là cơ hội tuyệt vời cho mình. nhưng ai ngờ lại là một cái bẫy, mình gây ra việc lớn như vậy thế mà thằng cha chủ tòa soạn lại không ngờ mình lại dám đến đây để tìm Lâm Bắc Phàm báo thù, ông ta tưởng mình chỉ dám đứng chờ đồng một hồi rồi bỏ đi thôi. chứ không dám có hành Lâm Bắc Phàm nghe xong liền vuốt vuốt cằm của mình khinh khinh nói: “Cái thằng cha chủ tòa soạn này thật đúng là chó má...!”

479. Chương 481: Tức Giận

Lâm Bắc Phàm vốn chẳng có hứng thú gì lắm với mấy cái chuyện nhàn rỗi này, cuối cùng trên thế giới mỗi ngày đều có thêm nhiều chuyện bất bình, mình lại không phải là siêu nhân đồ tỏ vẻ không có chuyện gì, nhưng khi nghĩ đến trưởng tòa soạn nói xấu mình nghiêm trọng vậy, còn bảo một cô bé đến ám sát mình, coi mình như một tên đại ma vương hỗn thế, tức phát nghẹn, không làm gì, thế sao bị tai họa như này giáng xuống?

Đinh Mặc Mặc cũng làm bộ mặt tủi thân gật đầu nói: “Anh ta thực là quá ác...” Đôi mắt của cô rưng rưng nước mắt, đôi mắt ấy nhìn Lâm Bắc Phàm, như coi anh ta là ân nhân cứu mạng của mình.

Lâm Bắc Phàm thấy bộ dạng của cô, mình lại không phải là chúa cứu thế, sao người nào cũng mong muốn ký thác lên con người mình vậy? Anh ta ấp úng nói: “Điều này dường như thuộc về chuyện nội bộ của toàn soạn báo các người, tôi không biết”.

“Nhưng họ lợi dụng tôi, làm cái chuyện trời không dung ấy, lẽ nào...lẽ nào...” Đinh Mặc Mặc cảm phần vung mạnh đôi tay trắng ngần, tỏ vẻ bất mãn.

“Nhưng cô hành thích tôi, là chuyện trời dung hả?”

Lâm Bắc Phàm uất ức hỏi lại.

“Cái này...” Đinh Mặc Mặc bỗng nhớ tới mình và đối phương vẫn là lần đầu gặp mặt, thậm chí còn dùng dao hoa quả chọc đối phương, giờ là thế cục đối địch, người ta sao có thể giúp mình đây? Cô nghĩ đến đây, môi mấp máy, suýt nữa thì khóc, tự thấy khó khăn lắm mới tìm được công việc này, thực là hăng hực.

Long Yên Nguyệt nhìn Lâm Bắc Phàm bằng ánh mắt bất mãn nói: “Anh cũng thật là, nhàn rỗi hết việc thích làm loạn lên, nếu muốn gây chuyện thị phi, giờ nhìn thấy Mặc Mặc như vậy, anh sao có thể khoanh tay đứng nhìn được chứ?”

Lâm Bắc Phàm không nhin được ho khan một tiếng: “Cô như là hung thủ, đây là bao che tội phạm đấy?”

Long Yên Nguyệt trừng mắt nói: “Anh không phải là hết việc đây chứ? Mặc Mặc sao mà là hung thủ được? Cho dù em không quan tâm, lần này nếu anh không giúp Mặc Mặc thì em và anh đoạn tuyệt tất cả mọi mối quan hệ!”.

“Tất cả mối quan hệ?”

Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu hỏi.

“Không sai chút nào”.

Long Yên Nguyệt gật đầu rất chắc chắn.

“Thế nếu như anh giúp cô ấy, thì mối quan hệ của chúng ta chẳng phải là...” Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nói.

“A, anh...” Má Long Yên Nhật ửng đỏ, không ngờ đối phương lại tóm được nhược điểm của mình, tuy quan hệ của cô và Lâm Bắc Phàm đã công khai, nhưng thiếu nữ thì hay rụt rè và ngượng ngùng, vẫn chưa chính diện đồng ý.

Lâm Bắc Phàm mặt trơ tráo nói: “Nếu em không đồng ý, thì anh cũng không muốn nhúng tay vào, anh không phải là tên nhàn rỗi, chỉ bằng ở trong phòng bệnh đợi, đọc tiểu thuyết, nghe tí nhạc còn thoải mái!”

“Anh, anh, anh...” Long Yên Nhật không ngờ đối phương lại để tâm mấy chuyện vặt vãnh, giận sôi người mà vẫn nở nụ cười, nếu không phải mình giờ ra tay không tiện, chắc chắn ta sẽ cho đối phương vài cú đấm cho anh ta biết thế nào là lễ độ.

Lâm Bắc Phàm ngáp một cái, lắc lư hông, ưỡn ngực, nhìn ra bên ngoài nói: “Anh đói rồi, anh phải đi ăn gì đã...”

“A, em, em đồng ý anh là được chứ gì?”

Lâm Bắc Phàm vội nói: “Đồng ý gì cơ?”

Long Yên Nhật liền nói: “Em, em, em...” Long Yên Nhật hơi đỏ, vô cùng xấu hổ, hít một hơi hạ quyết tâm nói: “Em đồng ý tạm thời là bạn gái anh, đó chẳng phải sao?”

Cô tròn tròn mắt nhìn đối phương.

“Cũng không khác là mấy”.

Lâm Bắc Phàm gật gù đắc ý, sau đó nhìn Đinh Mặc Mặc đứng chờ người ở bên kia nói: “Đây là Mặc Mặc, cô muốn giải quyết việc này sao đây? Bảo tôi tìm mấy người lại đập tòa soạn báo hay là đánh trưởng tòa soạn của các cô thành con tôm đây?”

“Đánh thành con tôm?”

Đinh Mặc Mặc kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, con tôm?”

Lâm Bắc Phàm cười ha ha.

Đinh Mặc Mặc ngăn người sau đó cũng cười khanh khách nói: “Anh cũng hay ho đấy nhỉ, lời như vậy mà cũng nói ra được, họ tuy không đúng, nhưng cũng không cần phải như vậy? Tôi, tôi chỉ cảm thấy không công bằng mà thôi”.

“Thế tôi bảo người đến đánh họ thành con thiên nga trắng, như vậy được chứ?”

Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Thành thiên nga trắng, lại là cái gì đây?”

Đinh Mặc Mặc tròn trĩnh mắt, nghi ngờ nói.

“Toàn thân được bọc bằng vải, thì không phải thành thiên nga trắng sao?”

Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Anh, ồ, xem ra anh cũng thật là giống như người ta nói, là một tên đàn ông mãi mãi sẽ không chịu thiệt, vì hai người con gái, thực dám bỏ mạng người, lần này tìm anh, coi như tìm nhầm người rồi”.

Đinh Mặc Mặc tức giận nói.

Nụ cười trên khuôn mặt Lâm Bắc Phàm dần tắt, nhìn chăm chăm vào Đinh Mặc Mặc, nói rạch ròi từng chữ: “Tìm nhầm người? Cô thấy cách của tôi không đúng? Thế mời cô nói cho tôi hay, cái gì là đúng? Cái gì là sai? Lẽ nào cô bình thường vô duyên vô cớ đến mưu hại người khác, hơn nữa sau khi lợi dụng xong bị vứt bỏ, đó được gọi là đúng sao? Suy nghĩ của cô thật ngây thơ đấy, còn rất ngu ngốc nữa, ngu nhưng vẫn đáng yêu. Tôi có thể nói rõ cho cô hay, cái xã hội này vốn dĩ không không bằng, có quyền có tiền thì có thể không chế tất cả, thậm chí có thể không chết được dư luận, nói xấu thành tốt, nói tốt thành xấu, nếu cô

không như vậy cô chỉ có thể bị ức hiếp. Ban đầu nếu tôi không làm như vậy, sợ hai cô sớm đã bị tên công tử thị trưởng cảm ghét rồi, cho nên tôi không có cách nào khác”.

“Anh, anh”. Đinh Mặc Mặc kinh ngạc nhìn đối phương.

Những lời mà đối phương nói, hoàn toàn là hai thứ khái niệm mà cô chưa từng học được, nhưng anh ta nói cũng có lý, nếu không phải mình không quyền không tiền, lại không muốn dùng cơ thể mình đổi lấy thứ khác, thì sao rơi vào bước đường này hôm nay? Nhưng như vậy, đối với cô mà nói, có thể là tai nạn đột ngột.

“Hoặc là trên thế giới này chỉ có mình cô suy nghĩ đơn giản như vậy, bị người ta bán đứng xong, chỉ có thể tức giận, như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa? Xem chừng trưởng tòa soạn báo của các cô đang thầm cười khẩy đấy, trong mắt anh ta, cô chẳng qua chỉ là một quân cờ bị lợi dụng thôi, có cũng được mà không cũng được, ai có thể nói gì đây? Ai dám nói gì đây? Nào thì pháp luật đâu, công bằng đâu? Đây chẳng qua chỉ là thứ lừa đảo người ta mà thôi, tôi dám nói, giống như cô không biết, chắc chắn chẳng có ai thương hại cô cả, nhiều nhất cũng chỉ là đề tài nói chuyện phiếm của họ sau bữa cơm dùng trà mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm cười.

“Cái này, cái này...” Đinh Mặc Mặc vẫn muốn phản bác lại vài câu, nhưng cô phát hiện ra lời nói của mình cũng chỉ thăm thương như thế, không có hơi như vậy, cảm thấy đối phương nói đều đúng, mình mấy ngày ngày khổ, không ai giúp mình, cũng không ai để ý tới mình, lời cần trách chỉ có thể trách mình chẳng có chút bản lĩnh nào.

Long Yên Nhật thấy Đinh Mặc Mặc đứng lặng người, vội liếc Lâm Bắc Phàm một cái, sau đó khẽ nói: “Mặc Mặc, Bắc Phàm tuy nói có chỗ hơi quá, nhưng chúng đều là sự thực, có vài chuyện, không đơn giản như cô nghĩ đâu”.

Đinh Mặc Mặc nhìn thấy ánh mắt Long Yên Nhật, cũng biết có vài chuyện không phải một hai câu thì có thể nói rõ, mà mình chẳng qua chỉ là một trong vô số những quân cờ mà thôi. Cô chỉ có thể quay đầu, mang theo hàm ý xin lỗi nói với Bắc Phàm: “Phản tiên sinh, vừa nãy thực sự là xin lỗi, tôi, tôi không có ý gì đâu”.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói: “Biết sai là được rồi, gốc ạ”.

“Gốc ạ?”

Đinh Mặc Mặc tức giận, nhưng giờ mình đang bị trong thế yếu, không thể đối kháng lại đối phương, chỉ có thể hung hăng trừng mắt liếc một cái, tỏ vẻ bất mãn.

Lâm Bắc Phàm lập tức hỏi cụ thể tình hình của vị trưởng tòa soạn báo, rồi gọi điện cho Trương Minh Thắng, thuật đại khái lại sự việc một lượt, ai biết được Trương Minh Thắng cũng đã sớm biết tin, chỉ là sợ ảnh hưởng đến tinh thần của Lâm Bắc Phàm cho nên chưa dám nói ra, giờ nghe thêm chuyện, liền nổi trận lôi đình: “Hừ, tên trưởng tòa soạn báo ấy là một tên cặn bã, đến cái sự việc như vậy mà cũng làm được, hôm nay tôi nếu không cho anh ta trắng mắt ra nhìn thì Trương Minh Thắng tôi họ theo anh ta. Lão Đại, đợi tôi một lát, tôi lập tức sẽ đi tìm anh!”

Lâm Bắc Phàm cúp điện thoại, nhếch miệng nói: “Trương Kiến Nhân? Đúng là tên tiện nhân bỉ ổi, lần này tao sẽ xem xem mày cuối cùng có bao nhiêu bỉ ổi”

“Trương Kiến Nhân? Sao lại có cái tên ấy xuất hiện ở đây? Khôi hài thật”.

Long Yên Nhật cũng không nhịn được cười rộ lên.

Lâm Bắc Phàm mặt bỗng biến sắc, dường như đang nghĩ gì đó, run giọng nói: “Chỉ sợ, Vi Nhi cũng biết chuyện này rồi!”

Anh ta cuối cùng hiểu tại sao Liễu Vi có tâm sự nặng nề, hơn nữa gặp mình rất ít, hóa ra cô ấy đang giúp mình giải quyết vài phiền phức này. Anh ta nghĩ đến đây, tay nắm chặt, chửi thề Trương Kiến Nhân vài câu, kẻ mang đến cho anh ta bao sự phiền toái, cũng vì Liễu Vi giờ mà lo lắng, hận một nỗi không qua ngay được xem xem Liễu Vi giờ ra sao, có vì tin này mà bị rối loạn gì không.

“Cái gì? Chị Vi Vi ư? Thế chẳng phải nói là...” Long Yên Nhật nghĩ đến đây, sợ hãi nhảy dựng lên, có cảm giác chuyện này hơi quá, theo như tính cách của chị Vi Vi, chắc chắn sẽ biện giải cho Lâm Bắc Phàm, đó chẳng phải để cho dư luận xã hội rùm beng sao? Tâm huyết của Vi Vi tỷ mấy năm nay ư.

Đinh Mặc Mặc thấy hai người họ tinh thần lo lắng, vội nói: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?”

Mặt Lâm Bắc Phàm trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thực sự đã xảy ra chuyện rồi”.

480. Chương 482: Báo Thù.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng dẫn bốn năm tiểu đệ bang Hồ Điệp, tiện đưa luôn Đinh Mặc Mặc trực tiếp đến tòa soạn báo mà cô ấy nói, tìm Trương Kiến Nhân báo thù rửa hận.

“Các người xem, chính là đây”.

Đinh Mặc Mặc nhảy xuống xe đầu tiên, chỉ vào cái nhà bên đường tức giận nói, suýt nữa bộc phát hết cơn tức giận ngậm mấy hôm nay, mà tòa soạn báo này ở thành phố Nam Thành là một tòa soạn báo kiểu mới, hơn nữa từ bề ngoài trang trí và quy mô tòa soạn báo mà nói, tòa soạn báo này có thực lực kinh tế không nhỏ.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng nhìn nhau, hừ nhạt một tiếng: “Xem ra tên tiện nhân này thực có thủ đoạn”.

Bốn năm tiểu đệ của bang Hồ Điệp đương nhiên biết mấy ngày nay xảy ra chuyện gì, dù sao thì bang Hồ Điệp của họ cũng thuộc băng đảng xã hội đen, không làm việc sáng sủa, nhưng Lão Đại của tòa soạn báo này dám công bố tin tức này ra, đây không phải là rõ ràng tát cho một cái bạt tai thật mạnh vào mặt bang Hồ Điệp sao? Họ đương nhiên không dám báo thù tiểu đệ Đinh Mặc Mặc không biết trời cao đất dày là gì, dẹp đồ tòa soạn báo của chúng hăng hay!”

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng, ngẩng đầu cười nói: “Đập đồ tòa soạn báo? Chúng ta là người văn minh, sao làm được chuyện như vậy? Chúng ta vào nói chuyện đạo lý với chúng, nói đạo lý, hiểu chưa?”

Bốn năm tên tiểu đệ nhú mày, thở hắt ra, đây gọi là tư thế nói chuyện đạo lý sao? Chẳng qua chúng biết Lâm Bắc Phàm có địa vị không như bình thường trong bang Hồ Điệp, vội gật đầu nói: “Vâng, Lão Đại!”

Đám người Lâm Bắc Phàm bước vào trong tòa soạn báo, ai biết vừa bước vào cửa thì nhìn thấy hai thanh niên bảo vệ vệ giận dữ quát: “Các người là ai? Đây cũng là nơi các người có thể đến hay sao? Mau cút đi cho chúng tao, nếu không...” Sau khi nhìn rõ số lượng và binh khí người đến liền cứng đờ miệng, đứng đực ở đó, không động đậy.

Họ không chỉ là bảo vệ bình thường, rõ ràng là bảo vệ của tòa soạn, nhưng cũng chỉ là chó cạy gần nhà, hơn nữa chỉ là hai tên, sao có thể là đối thủ của bốn năm tiểu đệ bang Hồ Điệp được? chúng có dự cảm không tốt, đều vội gật đầu cười bồi: “Mấy vị, mấy vị, các người đến tòa soạn mới này có việc gì vậy? Chúng tôi...”

Đinh Mặc Mặc đã xông đến trước hai tên bảo vệ, vung tay tức giận nói: “Đương nhiên là báo thù rồi!”

Hai tên bảo vệ nhìn thấy Đinh Mặc Mặc đều giật nảy người, đang muốn trách móc vài câu, nhưng nghĩ đến cô nàng này mang nhiều người đến như vậy, chợt run không ngờ cô nàng này lại có hậu thuẫn mạnh mẽ như vậy, sớm biết thế, bọn họ không dám làm khó người ta, coi như một thứ đồ tiểu nha đầu bình thường. Tên bảo an lùn cười méo xệch nói: “Đinh Mặc Mặc? Cô, cô trở về rồi à? Cô, cô bị trưởng tòa soạn đuổi, không liên quan gì tới chúng tôi nhé”.

Chúng còn cho rằng đối phương đến tìm hai người bọn chúng báo thù, cho nên vội vàng nói vậy.

Đinh Mặc Mặc hừ nhạt một tiếng: “Tôi muốn tìm Trương Kiến Nhân báo thù, sau khi anh ta lợi dụng tôi xong, lại còn đuổi tôi đi, cơn giận này dù thế nào cũng nuốt không trôi”.

Hai tên bảo vệ nghe thấy không phải tìm chúng báo thù, lòng thở phào nhẹ nhõm, vội cười nói: “Đinh Mặc Mặc, cô nói không sai chút nào, việc này đều là anh ta làm, các người có thể đi tìm anh ta mà thanh toán”.

Hai bọn chúng nhường sang một bên, dẹp đường cho mấy người họ đi, tùy tiện để cho người ngoài vào tòa soạn báo, nhưng để lựa chọn với công việc và tính mạng của họ, họ vẫn chọn con đường này.

Đinh Mặc Mặc ngăn đầu sải bước, dường như đại tướng quân đắc tanh tag.

“Ồ, đây chẳng phải là tiểu yêu tinh Đinh Mặc Mặc sao?”

“Cô ta chẳng phải đã bị đuổi đi rồi sao? Sao lại chạy tới đây?”

“Lẽ nào cô ta thực sự là con ong bám lấy trường tòa soạn?”

Những nhân viên trong tòa soạn nhìn thấy Đinh Mặc Mặc đến, ai ai cũng thì thào bàn tán, những con mắt bất mãn nhìn Đinh Mặc Mặc, còn cho rằng cô dựa vào nhục thể mới quay về trong tòa soạn, nếu thực là như vậy, miếng cơm của những người này chẳng phải không còn nữa sao?

“Nhìn cái bộ dạng quyền rũ đàn ông của cô ta, sớm biết không phải là đứa con gái chính chuyên rồi”.

Một phụ nữ trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi lẩm bẩm nói. Ngày đầu Đinh Mặc Mặc đến tòa soạn này thì trăm phương nghìn kế tính toán, nhưng ai ngờ người ta lại còn có thể quay trở lại, kế hoạch của họ đã bị phá sản.

“Bà, bà, bà nói gì? Hả bà tám?”

Đinh Mặc Mặc nghe thấy tiếng bàn tán, giận sôi người nghiêng răng xông đến trước mặt đối phương.

“Ôi ôi, trời ơi, người đâu, giết người”. Phụ nữ trung niên nào có ngờ bình thường họ ức hiếp Đinh Mặc Mặc thì lại có một ngày cô phản kháng lại thế này, tròng mắt há hốc ồm, kêu réo ầm ĩ.

Những nhân viên khác muốn tiến lên kéo hai người họ ra, lại thấy mấy người Lâm Bắc Phàm đột nhiên xuất hiện trước mặt họ, bốn người trong bang Hồ Điệp lắc lắc vũ khí khiến họ hoảng sợ, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng đó, nhìn Đinh Mặc Mặc đấu với phụ nữ trung niên đó.

“Vào, Lão Đại, không ngờ đến phụ nữ đánh nhau lại ghê gớm như thế”.

Trương Minh Thắng thấy Đinh Mặc Mặc tức giận, lau mồ hôi trên đầu, nhỏ giọng nói.

Lâm Bắc Phàm nhếch miệng hơi cười, gạt đầu, ra vẻ thừa nhận quan điểm của đối phương.

“Lão Đại, chúng ta giờ...” Mấy tiểu đệ trong bang Hồ Điệp đi theo Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng hỏi.

Lâm Bắc Phàm nhìn quanh đám nhân viên làm việc ở tòa soạn, đều là nhân viên văn chức, người nào người nấy như mầm đậu xanh, nào có bất cứ phản kháng. Anh ta gạt đầu nói: “Các người đi lên lầu 2, mang cái tên gọi là Trương Kiến Nhân xuống đây, tôi có vài lời muốn nói với anh ta”.

Bốn năm tiểu đệ đồng ý một tiếng, dẹp mấy nhân viên đứng như trời chồng sang một bên, xông lên tầng hai.

Cuộc đấu đá của Đinh Mặc Mặc và phụ nữ trung niên đó dần đến hồi kết, mặt phụ nữ trung niên bị năm sáu dấu tay của Đinh Mặc Mặc cào, xem ra rất dữ tợn, còn quần áo trên người Đinh Mặc Mặc cũng bị đối phương xé rách vài chỗ, hở cả thịt ra, đủ để đàn ông nhìn thấy phải chảy cả máu mũi.

Khi đang ầm ĩ thì nhìn thấy bốn năm tiểu đệ bang Hồ Điệp đã áp giải một tên đàn ông cởi trần đi xuống, phía sau là cô con gái cũng nửa thân trần, có thể thấy rõ xem ra hai người họ vừa mới làm xong việc gì đó, kết quả lại bị mấy tiểu đệ đến làm phiền.

481. Chương 483: Chó Cậy Gần Nhà.

“Các người, các người là ai? Làm việc trái pháp luật trong tòa soạn này, tôi nói cho mọi người hay...”

Tên đàn ông cởi trần tức giận quát, dường như không hiểu tình hình hiện nay.

Đinh Mặc Mặc bước lên hai bước, giơ chân phải lên, hung hăng nhắm thẳng đạp cho một cái, tức giận quát: “Anh gọi ai, anh muốn gọi cảnh sát sao? Đinh Mặc Mặc tôi đến đây đợi anh đấy!”

“A!” Tên trung niên cời trần kêu thảm thiết một tiếng, trán lấm tấm mồ hôi, lòng thảm tính toán, may mà mình chưa đắc tội với Đinh Mặc Mặc, nếu không thì, đã thảm rồi.

“Cô, ồ, là cô? Cô bảo người đến tìm đánh tôi, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô”.

Tên cời trần biết rõ người đến đánh anh ta là người của Đinh Mặc Mặc, chửi ầm ĩ lên, giãy dụa hai tay, muốn thoát ra khỏi cánh tay của hai tiểu đệ bang Hồ Điệp, nhưng dù có cố gắng thế nào, cũng không làm được gì, thậm chí hai tiểu đệ còn giữ chặt anh ta hơn, khiến anh ta đành yên phận.

Đinh Mặc Mặc tay trái chống nạnh, tay phải chỉ vào tên béo này nói: “Tên xấu xa kia, anh không phải nói là mấy người đó trả thù tôi, tôi mới chạy đi á? Ý của anh cũng không tồi nhỉ, lợi dụng tôi đưa tin cho tòa soạn các người, rồi rút ván qua cầu, hôm nay tôi không để cho anh biết sự lợi hại, Đinh Mặc Mặc tôi có họ với anh”.

Cô nghĩ đến những ngày bị lăng nhục, giận sôi người, nhìn hằn học vào khôn mặt phì nộn của đối phương.

Toàn tòa soạn vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn, không dám nói câu nào.

Họ nào không biết sự việc lần này chính là trưởng tòa soạn Trương Kiến Nhân gây ra?

Đinh Mặc Mặc và họ không thân chẳng quen, không cần thiết vì cô mà đắc tội trưởng tòa soạn, hai là họ ghen tị với tài năng của Đinh Mặc Mặc, sợ cô tranh mất miếng cơm của họ.

“Cô, chết tiệt, cô nói hồ đồ cái gì thế hả? Tôi lúc nào bảo cô...” Tên đàn ông trung niên nhìn thấy đối phương mang theo bao nhiêu người đến, tức giận muốn mắng chửi tới bời, nhưng anh ta chưa nói hết một câu, thì bị Đinh Mặc Mặc hằn học đi đến, để anh ta kêu thảm thiết, nửa câu phía sau cũng không biết phải nói gì nữa.

Đinh Mặc Mặc thấy anh ta bộ dạng giờ rất khó coi, chán ghét tới cực điểm, lại nhìn ra phía sau cô gái người run rẩy, mặt trắng bệch, kinh tởm nói: “Chẳng lẽ tôi không biết trong cái đầu của anh như nhuốc đến thế nào sao? Khi tôi vừa vào tòa soạn, anh nghĩ trăm phương nghìn kế để tôi thành con ong theo anh, còn nói gì đến chuyện về sau, tôi có thể trở thành một phóng viên đứng đầu tòa soạn, sau khi tôi không đồng ý yêu cầu của anh, anh lại nghĩ ra hàng loạt bẫy, đợi tôi xấp bẫy, giờ tôi muốn xem anh có lời nào để nói nữa không?”

“Cô, cô ngậm máu phun người, cái này chẳng liên quan gì đến tôi, thực sự là họ ra lệnh cho tôi, còn bảo tôi nộp cô ra, để cho họ trừng trị, nếu không phải tôi nghĩ hàng trăm nghìn cách cho cô, sợ rằng cô giờ sớm đã sống không thể rời khỏi thành phố Nam Thành rồi, tôi nói cho cô biết, họ đều là nhân vật có máu mặt ở thành phố Nam Thành, tiện tay chọn đại một người, đừng nói là người bình thường, là người làm quan chức cũng không dám trêu chọc, cô, cô còn dám đến tòa soạn, ngộ nhờ bị họ tóm được, cô chết chắc”.

Tên trung niên béo tốt hét lớn giọng, cứ như mình bị oan ức.

“Anh giúp tôi? Dùng trăm phương nghìn kế ngăn lại?”

Đinh Mặc Mặc cười tủm tỉm cong người chú ý đối phương: “Đúng, tôi giúp cô...”

Tên trung niên đó vẫn dửng dưng nói ra lời đó, nhưng thấy trong tòa soạn không chỉ có người của mình, còn có mấy người khác, hơn nữa hình như họ không lương thiện cho lắm, nên anh ta mới cảnh giác hỏi: “Các người là ai? Tại sao đến tòa soạn chúng tôi, các người...” Trương Minh Thắng xông mấy bước đến trước mặt tên trung niên, hằn học đạp vào bụng anh ta một cái, tức giận quát: “Za, tên khốn như mày cũng trâu bò đấy, tự mình làm chuyện còn lớn giọng đổ lên đầu chúng ta, hôm nay không đánh cái mặt nhe nhớn của mày, tao có họ với mày”. Anh ta vừa nói hết câu, nghĩ đến mình và anh ta cùng họ, không cần đánh anh ta thì cũng cùng họ, liền thở phì ra nói: “Za, tên khốn kia họ gì vậy? Thực làm xấu mặt lão tử này quá, từ giờ trở đi, mày đối ngày cho tao, nghe thấy chưa? Nếu không, tao mà gặp mày một lần, đánh một lần, biến mày trở thành đầu lợn thì thôi”.

“Mày, mày là ai?”

Trương Kiến Nhân vẫn cứng cáp nói lại.

“Tao là ai? Tao chính là Trương Minh Thắng của tên đàn độn mày. Mày chẳng phải nói chúng ta đều rất trâu bò sao? Mày ở đây mưu hại chúng tao, tao tại sao lại không đến xem xem cái mặt chó của mày thể nào chứ?”

Trương Minh Thắng nghe răng cười nói.

“Cái gì? Mày, mà là Trương Thiếu?”

Trương Kiến Nhân mắt tròn, hỏi dứt khoát.

Trương Minh Thắng thấy bộ dạng như người chết của anh ta, hừ nhạt nói: “Đến tên của chúng tao cũng dám lôi ra để giả danh lừa bịp, nếu lần này không cho mày biết thể nào là lễ độ, thì chúng tao sau này sao có thể làm loạn ở thành phố Nam Thành này nữa?”

Anh ta phất tay cho mấy tiểu đệ bang Hồ Điệp, không nề nang gì nói: “Đánh, đánh to đầu nó ra, cho bố mẹ nó không nhận ra nó nữa”.

Trong tòa soạn vang vọng tiếng kêu thảm thiết, người bên ngoài còn tưởng tòa soạn này chuyển thành nơi giết lợn, có mấy thanh niên to khỏe đang chuẩn bị bán thịt lợn, thậm chí còn muốn vào mua mấy cân thịt tươi ngon.

Mười lăm phút sau.

Đám người Lâm Bắc Phàm rời khỏi cái tên Trương Kiến Nhân có bộ dạng giống cá chết đó, đi ra bên ngoài, anh ta nhìn sang Đinh Mặc Mặc, hỏi: “Đúng rồi, Mặc Mặc, giờ cô định tính sao?”

“Tính gì? Tôi mất việc rồi, chỉ có thể tiếp tục đi tìm thôi”.

Đinh Mặc Mặc mắt sáng lên, rồi lại buồn thiu.

482. Chương 484: Ngôi Sao.

Lâm Bắc Phàm hóa ra trực tiếp trở về bờ biển sắc kim K, nhìn xem xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thấy Đinh Mặc Mặc ở đây còn rối như tơ vò, chỉ có thể giải quyết trước việc ở đây, rồi về giải quyết việc bên đó. Anh ta nhìn thấy Đinh Mặc Mặc là một tiểu mỹ nữ điếm đàng đáng yêu, khiến người ta phải động lòng, không nhìn được nở nụ cười, mình đã gây ra chuyện gì? Vô cớ gây chuyện như vậy, còn muốn quan tâm đến cô ngốc vừa tốt nghiệp, xem ra mình sau này bận rộn đây. Anh ta liền nói:

“Dù cô giờ đã không có việc gì làm, cứ đi trước đã, hừ, ở đây, tìm ông chủ ở đây, nói tôi giới thiệu, cô cứ dàn xếp trước đi, cũng coi là tìm một công việc qua loa đã, đợi đến khi có công việc thích hợp hơn, thì đổi sang công việc đó cũng được”.

Anh ta rút ra một tờ giấy, viết “Trung tâm giải trí Hoàng gia” câu lạc bộ đêm và tên Trương Kế Bằng, sau đó nhét vào tay.

Đinh Mặc Mặc chần chờ nhìn anh ta, không biết anh ta tại sao lại tốt vậy với mình, nhưng ánh mắt của cô lại chú ý đến tờ giấy đó, mặt trở nên khó coi, nghiêng chặt rằng, tức giận nhìn anh ta nói: “Anh, anh, anh đúng không phải người tốt, đưa tôi đến nơi như này, tôi, tôi có chết cũng không đến đó”.

Cô xé tờ đó, còn hung hăng đá Lâm Bắc Phàm một phát.

Lâm Bắc Phàm không kịp phản ứng, hai tay ôm lấy chân kêu: “Cô, chết tiệt kia, cô làm cái gì đấy?”

Mấy tiểu đệ của bang Hồ Điệp nhìn Đinh Mặc Mặc không vừa mắt, lúc này nếu không phải là cô đang quấy rối, có thể nhận được sự quan tâm chú ý cao độ của bang Hồ Điệp của họ sao?. Họ đều tức giận nói: “Cô kia, bĩ ỉi vừa thôi, dám đánh cả Lão Đại của chúng tôi, chúng tôi không cho cô chết mới là lạ”.

Họ vừa nói vừa bỏ nhào về phía trước.

Đinh Mặc Mặc thấy mình đá một phát mà kinh động đến nhiều người như vậy, vừa nãy còn hung hăng, giờ đã không còn nữa, vội nói: “Các anh, các anh đừng có lại đây, tôi sẽ báo cảnh sát đấy”.

Trương Minh Thắng cũng tức giận hét lớn: “Za, cô nương này thật đáng ghét, chúng tôi có lòng giúp cô, cô lại còn dám đá Lão Đại, tôi thấy cô không muốn nhìn mặt trời nữa”.

“Các anh, các anh thực ác ma, hừ, các anh bảo tôi đi làm cv, tôi có chết cũng không đi”.

Đinh Mặc Mặc nhìn thấy tình hình nguy cấp, lòng sợ hãi vô cùng, nhưng vì sự trong sạch tôn nghiêm của mình, vẫn dứt khoát nói ra.

“A...” Tất cả mọi người đều trừng mắt, cứ như muốn nuốt sống cô.

Lâm Bắc Phàm không chịu được cười khở nói: “Cô này, trong đầu cô chứa những thứ gì thế hả? Ai nói với cô là tôi cho cô làm cv? Cô đi bán rượu, chia bài thì còn được, cô cho rằng ở đó là cái lò cv chắc?”

Anh ta cảm thấy mình bị đá một phát rất đau, không hiểu ra sao nữa.

“Á? Anh bảo tôi đi làm việc ở trong đó, không phải, không phải làm buôn bán sao?” Đinh Mặc Mặc bĩu môi, ngạc nhiên nhìn bọn họ, như nhận lỗi vì cú đá kia.

“Phí lời, người như cô, mông không ra mông, ngực không ra ngực, ai cần?”

Trương Minh Thắng rất khó chịu, không thể hiểu nổi tại sao cô nàng này lại bạo lực như thế, lẽ nào bạo lực cường chuyển thế?

Hai gò má Đinh Mặc Mặc ửng đỏ, tuy lòng không thoải mái, nhưng vẫn cãi: “Ai, ai bảo các anh không nói rõ? Như thế là trách tôi sao? Hơn nữa, người ta có gì kém cỏi chứ?”

Cô luôn hài lòng với dáng người của mình, giờ bị đối phương chỉ trích thành bộ dạng không ra gì, đâm ra hơi bất mãn.

“Nếu như nói về trình tiết, thì còn kha khá”.

Trương Minh Thắng cười hề hề nói.

“Anh có muốn chết không hả, tên béo xấu xí”.

Đinh Mặc Mặc trừng mắt nói.

“A, lẽ nào cô không phải là gái trinh nữa? Zô, tiếc thay tiếc thay”.

Trương Minh Thắng xòe hai tay ra, tỏ vẻ đáng tiếc nói.

“Anh mới không phải là gái trinh ấy!”

Đinh Mặc Mặc lập tức phản bác nói, nhưng lập tức lại xấu hổ, đây chẳng phải không thừa nhận mình là gái trinh sao? Tuy đây là vấn đề trên nguyên tắc, nhưng cũng làm người ta xấu hổ chứ?

Trương Minh Thắng lập tức nuốt nước miếng: “Hóa ra cô vẫn là...”

“Tên béo chết tiết kia, không được nói nữa”.

Đinh Mặc Mặc xấu hổ mặt đỏ bừng, hần học nhìn anh ta.

Trương Minh Thắng xoa hai tay, cười nham hiểm nói: “Ồ, nhìn cô cũng bình thường, nhưng cũng vẫn hay ho đấy, chỉ bằng làm mặt cho Lão Đại tôi đây, mỗi tháng sẽ được tiêu tiền thỏa thích, còn không cần làm việc nữa!”

“Tên béo chết tiết kia, ăn nói kiểu gì thế hả?”

Đinh Mặc Mặc không kiên nhẫn gì nói thẳng vào mặt đối phương, đến mức hai má đỏ gay, hận một nỗi không thể tìm được lỗ hổng nào mà chui xuống, nhưng cô nhìn ánh mắt của Lâm Bắc Phàm, phần nhiều là xấu hổ.

Lâm Bắc Phàm giờ vận đào hoa có thể nói là cứ liên tiếp, anh ta không dám trêu chọc nhiều người con gái nữa, đây không phải là vấn đề đàn ông tôn trọng, là vấn đề hậu cung, ngộ nhờ làm lúc mười mấy người, đại

chiến hậu cung, thì có mà vỡ tim. Anh ta vội rút ra một tờ giấy, bên trên viết địa chỉ giải trí Hoàng gia, nhét cho Đinh Mặc Mặc nói: “Được rồi, việc của cô đã giải quyết xong, nếu cô đồng ý, thì tạm thời ở đây, làm một công việc, tuy không thể gọi là làm giàu, nhưng cũng gọi là cuộc sống an nhàn, tôi còn có việc, đi trước”.

Anh ta nói xong, xoay người bỏ đi.

“Lâm tiên sinh, ồ, anh Lâm, cảm ơn anh!”

Đinh Mặc Mặc vội chào đối phương, xấu hổ nói.

“Không có gì, nhưng cô nhớ rằng, sau này làm việc không được lỗ mãng, như thế rất dễ chịu thiệt!”

Lâm Bắc Phàm quay đầu lại, nở nụ cười.

“Tôi biết rồi”.

Đinh Mặc Mặc chu cái miệng nhỏ, trả lời có vẻ hơi bất mãn, lẽ nào mình thực sự là dễ chuốc tội vạ đến thế?

Lâm Bắc Phàm rất nhanh trở về Kim Sắc Hải Ngạn K, nhìn thấy cửa chật phóng viên, người nào người nấy như con ruồi bọ, cố gắng chui vào, hình như bên trong có cô gái lóa đồ múa, hơn nữa thật nhộn nháo, xem ra những thay phóng viên này không đến quán Karaoke kim sắc hải ngạn sẵn vài tin có giá trị.

Lâm Bắc Phàm cười nhạt, xem ra mấy tay phóng viên này đều của tòa soạn báo và đài truyền hình, nếu là vậy, sợ không có gan dám ban ngày ban mặt làm âm ỉ lên, anh ta nhú mày, chuẩn bị vào, nhưng một khi bị họ phát hiện như vậy chẳng phải cả cái Ktv Kim Sắc Hải Ngạn gặp phiền phức. Anh ta nghĩ ngợi, vẫn kiềm chế không động, bấm điện thoại cho Long Thiên Hựu.

“Alo, Tiểu Lâm à, tôi cảm ơn cậu giúp Tiểu Nguyệt điều trị khỏi đôi chân”.

Long Thiên Hựu bên đó vừa bắt máy liền truyền tới một giọng nói rất dễ nghe, xem ra cuộc sống của anh ấy mấy ngày hôm nay rất tốt.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, cười: “Giờ thành phố Nam Thành dường như rất bình yên nhỉ? Bộ trưởng bộ công an của anh cũng ít nhiều có trách nhiệm rồi sao?”

Lưu Thiên Hựu, ho một tiếng, đương nhiên hiểu ý của người nói đầu bên này, anh ta xấu hổ nói: “Tiểu Lâm, đây không phải là tôi giúp cậu, đây là cũng vì tôi chẳng còn cách nào, tòa soạn và đài truyền hình địa phương, tôi có thể tìm người giúp cậu nói đôi ba câu, bảo họ yên phận lại, đừng làm khó làm loạn tin tức lên, nhưng tòa soạn bên ngoài không do chúng tôi quản lý, cậu bảo tôi phải làm sao đây? Tôi không thể hạ lệnh bắt toàn bộ bọn họ được. như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt lắm cho Nam Thành chúng ta”.

Lâm Bắc Phàm nghĩ ngợi một lúc thấy cũng đúng, tòa soạn báo bên ngoài mới cho dù người có là cảnh sát thì ...cho dù là tin tức có lợi cho họ, thì họ đưa tin luôn, hơn nữa các người lại không thể nói được gì, anh ta cuối cùng chau mày nói: “Nhưng họ giống như lũ ruồi bọ vậy, ngày ngày đều phức ở cửa Ktv(karaoke) Kim Sắc Hải Ngạn, như thế không xảy ra chuyện mới là lạ?”

Long Thiên Hựu cũng khó xử nói: “Anh bảo chúng tôi phạt họ tội mất trị an sao? Tôi cũng không ngờ tòa soạn báo Tân Tinh đột nhiên đưa tin này, cái này tôi thực sự trở tay không kịp, nhưng mà, việc này là tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ, qua hai hôm nữa, họ thấy không có tin gì có thể đưa tin thì tự động giải tán thôi.

“Qua mấy ngày? Ba bốn hôm rồi, tôi thấy họ vẫn không có ý bỏ đi đâu. Anh thấy buôn bán của K Kim Sắc Hải Ngạn đã tiêu điều đi rất nhiều, anh không muốn chúng tôi phải đóng cửa đấy chứ?”

Lâm Bắc Phàm bất đắc dĩ nói.

“Thế anh nói phải làm thế nào đây? Anh nói đi, chỉ cần thấy hợp lý, tôi sẽ giúp anh”.

Long Thiên Hựu liền giao trách nhiệm cho đối phương, còn mình thì lại ở đó chờ lệnh của đối phương.

“Cái này...” Lâm Bắc Phàm không biết nói gì.

“Nếu có thể có tin nỏ, thu hút sự chú ý của họ, thế thì có thể được rồi, các phóng viên bọn họ đều là lũ ruồi không đầu, ở đâu có tin thì đổ xô đến, ở đâu có tin giá trị, thì chạy ngay đến, cũng chưa chắc!”

Long Thiên Hựu mạo muội nói.

“Tin có tính nổ?”

Lâm Bắc Phàm chau mày nói: “Anh không muốn bảo tôi...tôi có dũng khí, cũng không có bản lĩnh, nhưng...” Anh ta mắt sáng lên, nghĩ được điều gì đó, mặt tươi như hoa: “Việc này như vậy nhé, tôi có cách rồi, hắc hắc...”

Anh ta dập luôn điện thoại.

Long Thiên Hựu mặt ngây ra nhìn điện thoại của mình, đầu vẫn vọng lại câu nói lúc nãy đối phương nói với mình.

Đối phương sẽ không đặc ý đến mức ý chứ? Tên tiểu tử này việc gì cũng làm được, trên trời dưới biển nào có việc gì là không dám làm, thế mới gọi là điên.

Tay anh ta run run cầm điện thoại, trán lấm tấm mồ hôi, không biết có phải có nên trước khi cúp điện thoại thì cũng phải nói trước cho người ta một tiếng.

Lâm Bắc Phàm đương nhiên không biết thứ trong đầu Long Thiên Hựu nghĩ, còn anh ta thì nghĩ là, mình tuy không thể làm được cái tin gì lớn, nhưng nếu mở một buổi hát mời ngôi sao đến Nam Thành, tin giật gân ấy sẽ có hiệu quả không tồi chứ?

Tự mình còn có một người vợ là ngôi sao, không dùng thì không tác dụng, hơn nữa mình còn có thể có cơ hội ... với cô ấy.

Lâm Bắc Phàm mặt hoan hỉ cười, nghĩ rằng mình và cô ấy cùng có cảm giác thật, nước bọt tuôn trào.

Anh ta phát hiện mình ngày càng dâm dăng.

483. Chương 485: Nỗi Lòng Của Ngôi Sao.

Lâm Bắc Phàm bấm số điện thoại của Liễu Vi trước, bảo cô ấy chờ để ý tới những phóng viên của báo nhỏ bên ngoài, mình đã nghĩ đến cách giải quyết, bảo đảm sẽ rời xa đây trong thời gian ngắn, như vậy có thể bảo đảm được việc đưa Kim Sắc Hải Ngạn hoạt động bình thường, ít nhiều cũng cứu vãn được ít tổn thất.

Liễu Vi không ngờ Lâm Bắc Phàm lại biết việc này, sợ anh ta vì việc này mà làm loạn, trước tiên an ủi anh ta, nói buôn bán của Kim Sắc Hải Ngạn mấy ngày không sao hết, chỉ hơi im ắng mà thôi. Khi cô nghe thấy Lâm Bắc Phàm nói vậy, lúc này mới yên tâm.

Lâm Bắc Phàm sau khi cúp máy, lên xe về nhà, nằm xoải trên giường, vắn vẹo lưng, gọi điện cho Bạch Lạc Huyền.

“Alo, xin chào, xin hỏi anh tìm ai?” Giọng người con gái lạ vọng tới.

Lâm Bắc Phàm ngây người, đây có lẽ là Phương Thư người quản lý của Bạch Lạc Huyền, anh ta lập tức cười nói: “Xin hỏi cô là Phương Thư?”

“Ồ? Anh là...”. Giọng nói của đầu bên kia rất dễ nghe, nhưng về tuổi có lẽ khoảng ba mươi, hơn Bạch Lạc Huyền mười mấy tuổi, trong hai năm theo cô ấy, có thể nói Bạch Lạc Huyền là một tay trong làng giải trí, rất nhiều việc giao cho cô ấy giải quyết.

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Phương Thư, tôi là Lâm Bắc Phàm”.

“Hóa ra là Tiểu Lâm, cậu tìm Lạc Huyền à? Để tôi đưa điện thoại cho cô ấy”.

Phương Thư đương nhiên biết quan hệ Lâm Bắc Phàm và Bạch Lạc Huyền bất thường, hơn nữa thậm chí còn còn trên quan hệ bạn bè, nhưng việc này không phải là việc mà người quản lý có thể nhúng tay vào, cho nên cô ấy chỉ thuận theo lẽ thường.

“Thế xin cảm ơn chị Phương Thư nhé, đúng rồi, Lạc Huyền thời gian này có việc không?” Lâm Bắc Phàm cười hỏi.

“Ồ, Lạc Huyền thời gian trước vừa mới kết thúc hai buổi diễn ở Nam Bình, giờ đang nghỉ ngơi thôi, ngày nào cũng nhắc tới anh, nói anh thế này anh thế kia, không cho cô ấy gọi điện thoại, nếu không phải vừa mới hát xong, tinh thần và thể lực đều mệt, sợ cô ấy sẽ chạy qua tìm cậu đấy”. Phương Thư cười hì hì trả lời.

Lâm Bắc Phàm mặt nhăn nhó, vuốt sống mũi, thời gian này mình bận rộn hết cái này đến cái khác, thực sự không có thời gian gọi điện cho cô bé Bạch Lạc Huyền này, biết đâu lát nữa sẽ nhận được lời trách móc.

Anh ta vừa nghĩ đến đây, thì nghe thấy giọng Phương Thư truyền từ đầu bên kia sang: “Lạc Huyền, điện thoại của em này”.

“Điện thoại của em? Ai gọi vậy ạ? Em đang tắm”.

Giọng nói trong trẻo của Bạch Lạc Huyền, như đang vào trong phòng ngủ.

“Đương nhiên là người mà em nhớ nhất rồi”.

Phương Thư đùa một câu.

“Người mà em nhớ nhất á? Là anh ấy ạ?”

Bạch Lạc Huyền ngẩn người, vui vẻ nói vọng ra: “Lẽ nào thực là Lâm Bắc Phàm gọi đến ạ? Chết dịch, ngày nào cũng biết tìm con gái, chắc chắn là quên em rồi”.

Lâm Bắc Phàm biết ngay là bị đối phương đoán trúng tim đen, mình mấy ngày nay quả thực hay tìm các cô gái thực, hơn nữa bị mấy cô gái xúm xít vây quanh, đến thời gian ăn cơm uống nước còn không có”.

Rồi đột nhiên truyền tới giọng Bạch Lạc Huyền: “Bắc Phàm à? Anh là cái loại đáng chết, anh nói đi, mấy ngày nay không gọi điện thoại cho em là sao? Em còn nhớ trước anh nói với em là, một ngày ít nhất là một cú điện, giờ thì sao? Cả tuần không thấy gọi cuộc nào, anh quên em rồi phải không? Em nói cho anh biết, người mà Bạch Lạc Huyền em đã nhớ, cả đời anh đừng hòng mà chạy, cùng lắm thì em bảo anh trai bắt anh lại, xem anh còn dám hái hoa ngắt cỏ không”.

Cô cần nhả một hơi năm sáu phút mà không lặp lại chút nào, có thể thấy tinh thần của cô giờ rất tốt, ăn nói lưu loát.

Lâm Bắc Phàm không nói lại lời nào, trái lại lòng lại thấy ảm áp, cứ như có ánh nắng ảm áp chiếu vào trong tim. Đối phương cần nhả chứng tỏ đối phương rất nghĩ về mình và rất yêu mình, sự bất mãn của đối phương chính là cái thích thú của mình. Điều này lẽ nào không đủ để mình tự hào sao? Anh ta dịu dàng nói: “Lạc Huyền, anh nhớ em”.

Đầu bên kia bỗng im lặng, qua 20s sau tiếng Bạch Lạc Huyền nói: “Bắc Phàm, em cũng nhớ anh, mỗi tối đều cầm điện thoại đi ngủ, không dám tắt đi, sợ anh sẽ gọi đến, khi mong anh gọi đến, em có thể nhận luôn, nhưng mấy ngày liền anh không gọi cho em, em cứ nghĩ rằng anh quên em rồi...” Giọng cô nhỏ nhẹ, thút thít.

Lâm Bắc Phàm biết tình cảm của mình cũng không chung thủy, chính là mỗi lần anh ta có tình cảm với con gái, đều rất thích, không rời khỏi mỗi người họ, đối với anh ta, một cuộc điện thoại hay chạm trễ mấy phút có thể lại là sợi giây gắn kết hai người, cũng là gửi gắm lòng mình. Lòng anh ta cảm thấy rất áy náy, nhỏ giọng nói: “Lạc Huyền, anh, xin lỗi...”

“Một câu xin lỗi là được sao? Anh mau mau bồi thường cho em mới được”. Bạch Lạc Huyền nũng nịu.

“Bồi thường em? Tại sao bồi thường em?” Lâm Bắc Phàm trờ mắt, hiểu kỳ hỏi.

“Em muốn một tối năm lần, như vậy anh sau này mới không hái hoa bắt bướm nữa”.

Hai má Bạch Lạc Huyền ửng hồng, cảm thấy tim mình đập loạn lên, dường như đang bay vậy. Cô không ngờ mình không dễ nói chuyện với đối phương, liền nói thẳng luôn, xấu hổ trùm chắn vào người, dấu khuôn mặt của mình.

Lâm Bắc Phàm hơi run rẩy, cô nàng này thực hung hãn, cái ấy mà cô ấy cũng nói ra được, ngôi sao đương nhiên là ngôi sao, tuy cơ thể trong sạch, nhưng suy nghĩ vẫn cởi mở.

“Anh sao đấy? Anh không đồng ý sao?”

Bạch Lạc Huyền thấy anh ta không trả lời, tức giận mắng.

“Anh không đồng ý chút nào...”

Lâm Bắc Phàm cố ý kéo dài giọng ra, hỏi: “Anh một tối sáu lần, em mới bảo anh có năm lần, thừa một lần giải quyết sao đây? Lẽ nào em bảo anh tìm người con gái khác?”

Bạch Lạc Huyền ngẩn tò te, nghe xong những lời này, xấu hổ nói: “Sáu lần thì sáu lần, ai sợ ai chứ? Bạch Lạc Huyền em còn chưa từng phục ai bao giờ đâu”.

Cô cảm thấy mình ngày càng dám dăng, đến cái lời ấy mà cũng nói ra được. Cô nghe giọng đối phương, cảm thấy toàn thân như nóng lên, nằm trên giường, cả người mệt mỏi, cảm giác kỳ diệu lại len lỏi trong người cô. Đầu cô không ngừng hiện lên hình ảnh mình và anh ấy trên giường lửa tình cháy rừng rực, cô không thể quên hình ảnh đó, phía dưới dường như hơi ướt át, có một nhu cầu dục vọng cực độ, hận một nỗi không thể tìm đối phương ân ái, đền bù cho tinh thần và cơ thể.

“Sáu lần? Em chịu được không?”

Lâm Bắc Phàm cố ý trêu chọc nói.

“Sao mà không được? Sáu mươi lần cũng được”.

Bạch Lạc Huyền mạnh mẽ nói, trong lòng lại hiện lên ý niệm, một hơi sáu mươi lần? Thế chỗ ấy của mình sẽ bị hỏng sao? Mình không thể vì một lần mà hỏng hóc được, mình cần tra tấn anh ấy mới đúng.

“Sáu mươi lần? Thế anh sẽ bị em tra tấn cho đến chết mất”.

Lâm Bắc Phàm cười đau khổ, nhận thua.

“Hi hi...anh như vậy mới biết em lợi hại thế nào? Ai bảo anh không để ý tới em, nếu để em gặp, em nhìn thấy anh một cái, tra tấn anh luôn, cho anh liệt không xuống được giường”.

Bạch Lạc Huyền đắc ý nói.

Lâm Bắc Phàm nghe giọng của cô biết mấy ngày nay tuy bận rộn, nhưng cuộc sống được coi là cũng khá, không xuất hiện nhiều việc. Anh mỉm cười: “Thế anh thực sự là đang mong đấy”.

“Phí lời nói ít thôi, lần này anh gọi điện thoại cho em để làm gì? Mau nói đi”.

Bạch Lạc Huyền vừa làm nũng đối phương xong, giờ thấy tinh thần rất thoải mái, vội vào vấn đề chính.

“Anh...” Lâm Bắc Phàm đang muốn nói chuyện của mình ra, nhưng nghĩ lại, lại lắc đầu: “Anh tìm em chẳng có chuyện gì cả, chỉ gọi điện thôi, xem em sống thế nào”.

“Có thực là chỉ muốn hỏi thăm em không? Anh trước đây đâu có lòng tốt như vậy? Mỗi lần đều là nguyên nhân này nọ, chưa bao giờ bình thường gọi điện cho em”.

Bạch Lạc Huyền không tin.

“Thật mà”.

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, xem ra nhược điểm của mình vẫn bị cô ấy tóm được.

“Lẽ nào hôm nay mặt trời mọc đằng tây sao? Anh gọi điện thoại cho em và không có việc gì?”

Lời nói Bạch Lạc Huyền vừa hỗn loạn vừa vui mừng, dù sao người đàn ông yêu quý chủ động gọi điện cho mình cũng là việc vui mừng rồi.

Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng, xem ra mình giờ vẫn thực không thích hợp nói chuyện này ra, nhưng mình hình như đã đem lại niềm vui cho đối phương, giúp mình làm việc này, đây là điều đáng làm lắm chứ? Nghĩ đến đây cười nói: “Lạc Huyền, em giờ còn ở Nam Bình không?”

“Vâng, sao ạ? Không phải anh muốn qua thăm em đó chứ?”

Bạch Lạc Huyền đùa.

Cô đương nhiên biết chuyện này là không thể, thành phố Nam Thành cách Nam Bình không gần, sao có thể qua đây được?”

“Sao em biết? Anh đang định đến thăm em đây”.

Lâm Bắc Phàm cố ý kinh ngạc nói.

“Cái gì? Anh đến Nam Bình sao? Xa quá, hay thôi đi, mấy hôm nữa em rảnh, em sẽ lên Nam Thành gặp anh, đến lúc đó anh đối tốt với em là được”.

Bạch Lạc Huyền tuy nói vậy nhưng vẫn mong được gặp Bắc Phàm luôn, nhưng hai thành phố cách xa nhau quá.

“Thế như này nhé, được, em không muốn để anh thăm em, thì anh không qua nữa”.

Lâm Bắc Phàm cố ý nói vậy.

“Vâng, được ạ”.

Bạch Lạc Huyền không ngờ đối phương lại đồng ý nhanh như vậy, cảm thấy hơi thất vọng, lòng thầm mắng vài câu, chẳng qua mình nói vậy thôi, anh không thể nói mấy câu dễ nghe được sao, tức chết đi được.

Lâm Bắc Phàm lại nói chuyện với cô vài câu, rồi tắt điện thoại, mặt nở nụ cười ác ý.

Không biết mình đột nhiên đến phòng Bạch Lạc Huyền sẽ thế nào nhỉ?

484. Chương 486: Người Đảo Quốc Làm Phiền.

Thành phố Nam Thành cách xa thành phố Nam Bình, hơn nghìn cây, nếu như vào thời cổ đại, chắc chắn ta khó có thể hoàn thành nhiệm vụ, nhưng thời hiện đại chỉ cần dùng phương tiện giao thông thì trong thời gian ngắn có thể đến hai điểm trên.

Phương tiện đó chính là máy bay.

Sau một tiếng đồng hồ, Lâm Bắc Phàm đã ngồi ở khoang xe của thành phố Nam Thành.

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười nhạt, sợ Bạch Lạc Huyền đang nằm trên giường tức giận. Nếu cô ấy thấy mình đến, khi mình đứng trước mặt cô ấy, thì cô ấy sẽ thế nào nhỉ?

“Anh này, cho phép tôi đổi chỗ của anh được không?”

Lúc Lâm Bắc Phàm đang nghĩ, chợt nghe thấy có giọng nói chẳng ra làm sao nói vào tai mình, nghe giọng biết ngay người nói là người đảo quốc, tuy khiêm tốn, nhưng khẩu khí có vẻ kiêu ngạo lạ thường, cứ như anh ta đang bắt người khác làm theo mệnh lệnh của anh ta, điều này làm Lâm Bắc Phàm rất khó chịu, oai thế không biết, quay đầu lại, nhìn lướt qua thanh niên trẻ đảo quốc đứng bên trái mình, nhìn thấy đối phương chừng hai ba hai bốn tuổi, dáng người không cao, nhưng mặt rất tái, xem ra đó là kết quả của sự mệt mỏi quá sức, ánh mắt đầy sự khinh miệt. Anh ngẩn người, rồi quay đầu lại nhìn thấy một cô gái trẻ khoảng hai mươi tuổi ngồi bên phải, ánh mắt cầu xin nhìn mình, liền hiểu tại sao người đảo quốc muốn đổi chỗ với mình. Anh hừ nhạt một tiếng, cầm lấy tờ báo bên cạnh, xem, không để ý tới người kia nữa.

Người thanh niên đảo quốc tưởng đối phương sẽ ngoan ngoãn đổi chỗ cho mình, không ngờ đối phương đến một câu cũng không nói, liền thổ phỉ phỉ nói: “Tên câm kia, mày...”

Anh ta còn chưa nói hết lời, cảm thấy chân mình run lên, toàn thân không giữ được thăng bằng, ngã bổ nhào về phía trước.

Anh ta đang quỳ.

Lâm Bắc Phàm cố ý ngạc nhiên kêu lên: “Ồ này, anh đừng có dập đầu xuống, dù anh có dập đầu, tôi cũng không đổi với anh đâu, người Trung Quốc chúng tôi rất tôn nghiêm, không tùy tiện dập đầu về phía người khác đâu, không giống người đảo quốc đâu, gặp người đều dập đầu”.

Những hành khách khác trong cabin đều chú ý vào tên thanh niên đảo quốc này, lo ảnh hưởng tới quan hệ quốc tế, giờ thấy đối phương không biết duyên cớ gì đột nhiên ngã xuống đất, đều hoan hô ầm ĩ, tạo thành bầu không khí náo nhiệt.

Thanh niên đảo quốc rất khó khăn mới đứng dậy được, tức giận nhìn Lâm Bắc Phàm nói: “Tên cầm kia, mày, mày, mày dám động đến tao, người Trung Quốc các người không có tốt chất”. Lâm Bắc Phàm mặt hoài nghi nói: “Động đến anh, ai làm gì anh? Các người ở đảo thích cái thứ gọi là đồng tính luyến ái, người Trung Quốc chúng tôi không thích cái đó, đừng có vu oan cho tôi, tôi nói cho anh biết, ở Trung Quốc vu oan hãm hại người khác bị phạt đấy”.

Thanh niên đảo quốc đó hận là không đánh chết được tên Trung Quốc này, nhưng chân mình vừa nẩy tại sao lại phát run? Tại sao lại xuất hiện tình huống này, anh ta không thể hiểu nổi, hơn nữa đối phương dường như thực sự là không làm gì mình, lẽ nào vừa nẩy thực sự chỉ là đôi chân bị rút gân làm vậy, mình lại không có chứng cứ xác thực. Kế hoạch anh ta muốn tán cô gái bên cạnh Lâm Bắc Phàm đã bị thất bại, chỉ có thể hằn học nhìn Lâm Bắc Phàm, xoay người quay về chỗ ngồi của mình, ôm lấy chân mát xa không ngừng.

“Cảm ơn anh về chuyện vừa nãy rất nhiều”.

Lâm Bắc Phàm vừa mới phục hồi tinh thần lại thì nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của cô gái ngồi bên cạnh, anh quay đầu lại nhìn, lúc này mới có cơ hội thưởng thức dung nhan tuyệt mỹ của đối phương.

Tuổi tác của đối phương không lớn, tầm Đinh Mặc Mặc, xem ra vừa mới tốt nghiệp đại học không lâu, khuôn mặt rất thanh tú, không trang điểm nhưng cũng mang đến cho người ta một cảm giác đẹp lạ lùng, đôi mắt to tròn đen chớp chớp, tràn ngập sinh khí, người mặc một chiếc áo sơ mi hồng phấn, hơi bó sát lấy vòng eo và hông, quần bò bó sát, ôm lấy đôi chân thon dài, mông căng tròn, kích thích thị giác người đàn ông.

Một cô gái xinh đẹp tuổi thanh xuân.

Cô gái nhìn thấy Lâm Bắc Phàm nhìn chằm chằm mình, khuôn mặt trắng hơi ửng hồng, oán trách: “Anh làm sao đấy? Có gì cho anh nhìn vậy?”

Lâm Bắc Phàm nở nụ cười nói: “Tôi rất cuộc cũng hiểu vì sao người đảo quốc kia nghĩ trăm phương nghìn kế để đổi lấy vị trí của tôi, nếu như là tôi, tôi cũng thế, chỉ nhìn gái xinh thôi cũng đã thấy thích rồi”.

“Anh nói lung tung cái gì đấy? Ai là đại mỹ nữ?”

Cô gái mặt đỏ xầu hổ, nhưng trong lòng thấy rất vui, cho dù tuổi tác người con gái là bao nhiêu đều thích được người khác khen về dung nhan của mình, đây là một đạo lý thiên cổ bất biến.

Lâm Bắc Phàm và cô gái xinh đẹp chỉ nói với nhau vài câu đơn giản, cũng không giống người lạ, dần dần đã thấy thân quen hơn, thông qua việc hỏi han, anh biết đối phương tên là Cam Điềm, vừa tốt nghiệp đại học không lâu, đến thành phố Nam Thành tìm việc, nhưng chưa tìm được công việc thích hợp, cho nên cô chuẩn bị thử thời vận mình ở thành phố Nam Bình.

Lâm Bắc Phàm cũng biết Nam Bình và Nam Thành cũng na ná nhau, quy mô phát triển kinh tế cũng nhanh, nhưng là thành phố dân số lưu động tương đối lớn, ở đó tìm công việc dễ hơn chút, nhưng đối với người vừa mới tốt nghiệp đại học như Cam Điềm sợ rằng sẽ hơi khó, vì công ty lớn và xí nghiệp lớn yêu cầu có kinh nghiệm phong phú chứ không phải sinh viên vừa mới rời cổng trường đại học. Nhưng anh tẩy đối phương rất tự tin, không dễ dãi kích niềm tin đối phương, chỉ có thể cổ vũ đối phương, hi vọng có thể tìm được một công việc như ý.

“Đúng rồi, anh Lâm, anh đi Nam Bình tìm việc sao?”

Cam Điềm nghi ngờ nhìn anh, nói chuyện với anh cô thấy dường như đối phương không phải đi tìm việc.

“Ồ, tôi đi gặp một người bạn”.

Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Ồ, hóa ra là vậy”.

Cam Diễm gật đầu.

Lâm Bắc Phàm cười đưa cho đối phương số điện thoại và danh thiếp của mình nói: “Cam Diễm, trước tiên tôi chúc cô tìm được một công việc tốt ở thành phố Nam Bình, nếu thực sự là không tìm được việc thì trở về Nam Thành, gọi số điện thoại này, nếu như phù hợp với nơi của tôi, tôi nhất định sẽ giúp đỡ cô”.

“Cảm ơn anh, anh Lâm”.

Cam Diễm vui mừng nhìn danh thiếp, rồi Bắc Phàm bỏ vào túi ngực Cam Diễm, sau đó Lâm Bắc Phàm quàng tay qua ôm lấy cánh tay đối phương, rồi bắt đầu nói chuyện cười mình gặp phải tương sân trường, hoàn toàn không coi đối phương là người xa lạ, thậm chí còn rất thân nữa.

Động tác như vậy của Lâm Bắc Phàm đối với cô chỉ là cảm giác được da thịt trước ngực đối phương chạm vào cánh tay mình, có thể cảm nhận được nó no đủ và cứng thế nào, hơn nữa theo đó mà nhẹ ma sát, mang cho mình cảm giác khác thường, anh mấy ngày nay bận rộn hết việc này đến việc khác, không có thời gian sinh tình cảm với người con gái của mình, bị cô khiêu khích như vậy cảm thấy bụng mình dường như nóng lên, suýt nữa thì không hít thở nổi, hơi thở dồn dập.

“Anh lâm, anh sao thế? Anh ồm à?”

Cam Diễm thấy mặt anh khác thường, liền hỏi han.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy mặt mình nóng ran, hơi ngượng ngùng nói: “Cam Diễm, vừa nãy tôi... cô cũng biết cái này...”

Mặt Cam Diễm đỏ ửng, vừa nãy còn nói đùa, quên mất cái này. Cô xấu hổ đưa cao lên quá đầu, thấp giọng nói: “Anh Lâm...”

Cô nàng này cơ thể mềm mại, xúc cảm không tồi, hơn nữa tính tình thuần chất, xem ra kiến thức xã hội quá ít, chắc chắn cô không phải là người tùy tiện nói chuyện với đàn ông, cũng không phải là người thấy tiền thì sáng mắt, cô gái này, giờ ít lắm.

Cam Diễm gật đầu, không nói gì nữa.

Lâm Bắc Phàm vào trong toilet thì thấy thanh niên đảo quốc ngồi ở chỗ mình, đang xum xoe Cam Diễm, nói nào thì mình là con của công ty nào đó, mình khỏe cỡ nào, mình đã ăn nằm với bao nhiêu người con gái, còn ra vẻ không kiêng nể gì, lớn giọng làm cho trong cabin chỉ thấy tiếng anh ta nói, hơn nữa anh ta còn giơ tay ra chụp tới ngực của Cam Diễm.

“Này, làm cái gì đấy? Đi ngay cho tôi, anh đừng có linh tinh, tôi gọi người đến đấy”.

Cam Diễm sợ hãi nói.

“Đàn ông đảo quốc chúng tôi đều rất vĩ đại và rất dũng mãnh, anh bảo đảm em mỗi lần đều sẽ rất thỏa mãn, anh có rất nhiều tiền, anh có thể đem lại cho em cuộc sống sung sướng...”

Thanh niên đảo quốc đó cười hả hê, dường như thấy con dê non rơi vào tay mình, sắc tâm nổi lên, đến cái thứ ở dưới cũng cương lên, tiếc là nhỏ như con giun.

Hành khách xung quanh nhìn thấy đều tỏ vẻ bất bình, nhưng không ai làm gì.

Đối phương là người đảo quốc, một khi xảy ra chuyện, có thể là chuyện quốc tế, không phải là người bình thường có thể gánh vác được, mà thân thể thanh niên đảo quốc này dường như không bình thường, nếu anh ta làm âm lên, sợ sẽ gây bất lợi cho mình.

Đúng vào lúc này, Lâm Bắc Phàm bước đến trước chỗ ngồi của mình, vỗ vào vai thanh niên đảo quốc, sau đó bĩu môi nói:

“Anh ra ngồi chỗ tôi ấy, đây là chỗ tôi, đừng có làm mất thời gian của tôi, người Trung Quốc các anh chẳng hiểu tập quán gì cả, không biết làm phiền người khác là rất không tôn trọng người ta sao?”

Thanh niên đảo quốc đó kiêu ngạo nói, cứ như đây là nhà anh ta.

Lâm Bắc Phàm rất khó chịu đưa tay phải ra, túm lấy đối phương, không thèm nhìn, ném anh ta sang một bên, một tiếng kêu thảm thiết, thanh niên đảo quốc đã bị lặn lông lốc ra ba bốn mét ở hành lang. Rồi lồm cồm bò đến chỗ ngồi của mình.

485. Chương 487: Ngậm Bò Hòn Lâm Ngọt.

Lâm Bắc Phàm nhìn Cam Điềm, cười hỏi: “Cô không sao chứ?”

Cam Điềm đặt tay lên ngực, xấu hổ hơi thè lưỡi ra: “Vừa nãy suýt nữa thì có chuyện xảy ra, nhưng anh Lâm quay lại thì không có chuyện gì rồi, xin cảm ơn anh một lần nữa, không ngờ tên đảo quốc đó lỗ mãng như vậy, vừa thấy anh rời đi, thì anh ta xấn xổ tới, còn nói lung tung, tôi, tôi suýt nữa bị anh ta làm cho phát điên”.

Lâm Bắc Phàm thấy trước ngực đối phương bị cao ngất, không biết cô bé này ăn gì mà lớn thế, sao lại to vậy cơ chứ? Thực không biết chụp tay vào đó có vừa không nữa?

Cam Điềm cảm thấy ánh mắt đối phương dường như nhìn không đúng chỗ, đang nhìn vào chỗ ấy của mình, mặt cô lại ửng hồng, nhìn lại đối phương, nhưng ánh mắt đầy lại không hề chỉ trích, ngược lại lại hơi làm nũng, khiến Lâm Bắc Phàm vẫn nhìn.

Suýt chút nữa thì trở thành con sói đói.

“Mày, mày là một người Trung Quốc đáng sợ, dám ném tao, tao sẽ buộc tội mày...” Tên thanh niên đảo quốc tức giận gờ nắm đấm lên nói với Lâm Bắc Phàm.

“Cái gì?”

Lâm Bắc Phàm bỗng thở dài.

Cam Điềm tò mò hỏi: “Anh Lâm, anh, anh làm sao vậy?”

“Người ta đều nói người đảo quốc tốt, tôi thấy chút lễ nghĩa còn không có, ở nơi công cộng hét ầm ĩ lên, theo tôi, dân tộc không văn minh, vô đạo đức chính là người đảo quốc mới đúng”.

Lâm Bắc Phàm nhấn mạnh nói.

Cam Điềm nghĩ đến tất cả những hành động mà tên thanh niên đảo quốc đó vừa làm, khiến người ta buồn nôn chết đi, cô cũng không kìm nói: “Anh nói không sai tí nào, họ thật thiếu lịch sự, cứ làm như mình là người ghê gớm nhất trên cái thế giới này, không biết hành vi như vậy của họ, đã hoàn toàn phản ánh được nội tâm họ yếu ớt thế nào”.

Lâm Bắc Phàm giơ ngón tay cái lên khen tài ăn nói của cô nương này không tồi, có thể tương đương với Đinh Mặc Mặc, thực là nhân tài trong nhân tài, nói năng đầu vào đấy, đến mình còn không nghĩ ra câu hay đến vậy. Anh ta liền khen: “Nói không sai một chữ nào, cái gì gọi là dân tộc văn minh? Đó không phải là những lời nói ra, là những hành vi thực hiện sao. Giống một vài chuyện mà người ta làm thực chỉ có thể dùng cái đáng ghê tởm mà hình dung, lại còn nói đảo quốc là quốc gia rất coi trọng lễ tiết, tôi nhổ vào, còn không bằng cục phân”.

Cam Điềm gật đầu phụ họa theo: “Anh Lâm nói không sai chút nào”.

Hai người họ kẻ xướng người họa, vô cùng ăn ý, tên thanh niên đảo quốc giận nghiêng răng nghiêng lợi, mặt đỏ gay, thiếu chút nữa thì bị áp huyết cao ngã xuống đất.

Anh ta đến Trung Quốc một thời gian dài, mỗi người Trung Quốc nhìn thấy anh ta như thấy tổ tiên mình, vô cùng ôn hòa, nhưng giờ lại bị đôi thanh niên này nghĩ kẻ làm nhục tổ quốc thân yêu của mình thì ai mà không tức? Anh ta lớn giọng quát: “Cơ trưởng, trưởng máy bay của các người là ai? Tôi muốn trách cứ các người, sao lại có thể để một tên vô đạo đức này...” Vừa nói đến đây lập tức dừng lại, ngậm mồm. Anh ta vừa nghĩ tới từ ngữ sỉ nhục của đối phương trong đó có một câu, đó chính là dân tộc văn minh dùng

hành động, không phải dùng miệng nói, thế nếu mình nói như này, không phải tìm đạo của họ? Chúng tôi tổ quốc mình là một quốc gia không có lễ nghĩa? Anh ta chỉ có thể ngậm mồm lại, nói với tiếp viên hàng không: “Gọi cơ trưởng đến đây, tôi muốn khiếu nại, trên máy bay các người sao lại có một tên lỗ mãng thế này? Quá, quá là...”

Mấy chị tiếp viên hàng không tuy rất khó chịu với hành động của thanh niên đảo quốc này, nhưng người ta đã nói vậy, thì không thể nói người Trung Quốc chúng ta giúp người Trung Quốc, xem xem người đảo quốc làm gì? Sợ nó sẽ ảnh hưởng tới quốc tế, thậm chí còn liên lụy tới những sự kiện bên trong của quốc tế, họ chỉ có thể nhanh chóng mời cơ trưởng lại.

Cơ trưởng của máy bay này là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo rất đường hoàng, ông ta nghe thấy tin này xong vội vàng đi đến, vừa lau mồ hôi lấm tấm ở trán vừa cười bồi với thanh niên đảo quốc: “Hóa ra là công tử Tiểu Điền, không biết anh tìm tôi có chuyện gì?”

Tên thanh niên đảo quốc thấy thái độ đó của ông, càng ngạo mạn hơn, vênh mặt lên nói: “Có chuyện gì à? Tên kia vừa nãy đánh tôi, ông tính sao? Hơn nữa tôi và anh ta đổi chỗ ngồi, anh ta lại không đổi cho tôi, như vậy chẳng phải là không coi tôi ra gì sao? Tôi mong các ông có thể nghiêm trị anh ta, để cho anh ta biết đặc tội với người bạn ngoại quốc là phải trả giá thế nào”.

“Cái này... Ồ, vậy mời công tử Tiểu Điền tường thuật lại tường tận sự việc vừa rồi, tôi sẽ đưa ra sự xử lý công bằng, có được không ạ?”

“Kể tường tận?”

Tên công tử Tiểu Điền bị hỏi cứng họng.

Lẽ nào mình tự nói, là vì mình ý thế đòi chỗ ngồi người ta, muốn đùa giỡn cô bé bên cạnh, kết quả bị người ta ném sang một bên? Anh ta lẩm bẩm: “Tường tận mọi chuyện có gì đâu. Còn không phải ta ngon ngọt muốn đổi chỗ ngồi với tên đó, nó không những không đồng ý, còn túm lấy tôi, vứt sang một bên? Ông hỏi cái này làm gì? Mau chóng tìm người gõ cổ tên kia lại, giao cho cảnh sát Trung Quốc, giam cho hai ba năm rồi hẵng hay, Trung Quốc các người chẳng phải đi đâu cũng quảng cáo rùm beng là quốc gia văn minh nhất sao? Tại sao gặp tên thô lỗ như vậy, vô đạo đức vô liêm sỉ coi khinh bạn bè quốc tế như vậy mà không gõ cổ lại?”

Người cơ trưởng trung niên quay sang nhìn Lâm Bắc Phàm, thấy vẫn thản nhiên, như không có người, xem ra cũng là nhân vật lợi hại. Ông khẽ chau mày, vội nói: “Anh này...lời công tử Tiểu Điền vừa nói là thật sao? Anh, anh vừa ném anh ta?”

“Cái gì? Ném anh ta? Tôi sao có thể ném anh ta được? Người Trung Quốc chúng ta lấy lễ nghĩa làm trọng, sẽ không tùy tiện ra tay với người khác, anh ta vu hại tôi, là vu hại, gấp lửa bỏ tay người”.

Lâm Bắc Phàm ngạc nhiên lớn giọng đáp, như mình còn oan uổng hơn mấy trăm lần, giọng nói kèm theo ngữ khí oán trách.

Tên công tử Tiểu Điền vội nói: “Tên chết tiệt kia, mày, mày vừa vứt tao, sao mày có thể không thừa nhận nhỉ? Người Trung Quốc bọn mày thật quái ác, các người, các người...”

Lâm Bắc Phàm tháo dây an toàn ra, đứng dậy mỉm cười, gật đầu chào mọi người trong cabin: “Thế xin hỏi tất cả các bạn ngồi ở đây nói xem, vừa nãy tôi có ném vị công tử này không?”

Hành khách trong cabin sớm ngửa mặt với tên thanh niên đảo quốc, sao có thể giúp anh ta. Họ liền lắc đầu nói: “Vừa nãy chúng tôi không nhìn thấy như vậy, có lẽ do mắt hoa”.

“Mẹ ơi, vừa nãy có người đánh nhau ạ, sao con không thấy nhỉ?” Một cô bé ngây thơ hỏi.

“ Vừa nãy làm gì có ai đánh nhau, là người nước ngoài vu oan cho người Trung Quốc ta đấy!” Người mẹ khẽ trả lời.

Những hành khách khác trả lời mỗi người một kiểu, người thì nói là ngủ không nhìn thấy, người thì nói nhìn mây bên ngoài, không thấy, có người thậm chí còn nói mình nhìn bụi trên bàn, không chú ý đánh nhau, dù sao thì ý của mọi người đều thống nhất là không nhìn thấy đánh nhau.

Lâm Bắc Phàm gật đầu cười nói: “Đa tạ mọi người, tôi đã nói mà, mắt mọi người đều sáng, tôi làm sao có thể đánh nhau chứ? Tôi còn trối gà không chặt đấy”.

Anh lại ngồi xuống, hai người lại cười nói với nhau.

Người trung niên cơ trưởng rất đặc ý, người đảo quốc chẳng phải oai tư lắm sao?

Ông cố ý tỏ vẻ không hiểu: “Công tử Tiểu Điền, tôi rất muốn giúp anh, nhưng bao nhiêu hành khách ngồi đây đều nói là không nhìn thấy ai đánh nhau cả, anh nói ra chuyện này...hic hic, đứng trước mặt bao nhiêu người, tôi không thể bảo người không chế bao nhiêu hành khách này chứ? Mỗi vị hành khách đều là đối tượng phục vụ của chúng tôi, tôi không thể bên nặng bên khinh, nó sẽ tạo thành tổn hại rất lớn về mặt danh dự cho công ty tôi”.

Ông xoa hai tay vào nhau cười ha ha.

Mặt tên công tử Tiểu Điền trở nên xanh mét, nắm chặt hai tay. Anh ta thấy cơ trưởng trung niên này nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên, hơn nữa còn có ý vui sướng, anh ta chỉ có thể hậm hực nhìn Lâm Bắc Phàm, nói: “Đường như là tôi nhìn lầm, vừa nãy thực sự không ai ném tôi, ông có thể đi”.

Anh ta hận một nỗi không thể xông đến đánh Lâm Bắc Phàm tươi cười, giờ thế cục bất lợi cho anh ta, anh ta chỉ có thể ngậm miệng, xoa người trở lại chỗ ngồi của mình.

Cơ trưởng trung niên rất hài lòng nói: “Như vậy là không có chuyện gì rồi, làm phiền sự nghỉ ngơi của các vị, thành thật xin lỗi”.

Ông hơi cúi người, xoa người rời khỏi cabin.

Cabin lại rơi vào không gian yên tĩnh.

Các hành khách đều lén nhìn công tử Tiểu Điền, suýt nữa thì bật cười.

Người đảo quốc các người rất oai tư mà. Giờ thì biết người Trung Quốc chúng tôi lợi hại thế nào rồi nhé.

Người Trung Quốc liên kết lại với nhau tạo ra một hiệu quả vô cùng lớn, lần này cho mi ngậm bồ hòn làm ngọt, để mi cả đời không quên chuyện này, xem mi có dám oai với người Trung Quốc chúng ta nữa không.

Mặt công tử Tiểu Điền tái mét, hần học nhìn mọi người, hơi hối hận.

Sao mình lần này không mang theo mấy người cơ chứ? Tại sao mình lần này một mình ra ngoài? Nếu mình mang theo mấy người nữa, mình sẽ không bị chèn ép thế này, không phải sợ võ của tên chết tiệt kia, ánh mắt oán độc nhìn Lâm Bắc Phàm và Cam Điem, thầm nhớ kỹ hai tên này.

Sau hai tiếng, máy bay hạ cánh xuống thành phố Nam Bình.

“A! Tôi cuối cùng cũng đã đến Nam Bình rồi”.

Cam Điem đeo bao hành lý, dang hai tay ra, như con chim nhỏ khoan khoái, kêu lên một tiếng.

Lâm Bắc Phàm thấy cô như vậy, không nhịn nổi cười.

Công tử Tiểu Điền lén sờ điện thoại của mình, bấm điện thoại.

486. Chương 488:

Lâm Bắc Phàm biết chỗ Bạch Lạc Huyền là ở khách sạn Kim Hải Thiên Đại của thành phố Nam Bình. ngồi bất kỳ chiếc taxi nào cũng có thể tới đó, nhưng nếu như đi như vậy sẽ là đầu đề bài báo của những phóng viên bắt quái lại gây ra bất lợi gì đó cho Bạch Lạc Huyền như vậy thì không ổn chút nào. Giờ đã bao nhiêu chuyện phải nghĩ rồi, mình cũng không muốn để Bạch Lạc Huyền phải chịu những tin tức chả đâu vào đâu đó. hay là thế này, bên cạnh còn một cái bình. sao có thể đi tìm Bạch Lạc Huyền chứ? Lẽ nào nói với đối phương, đây là cô gái free tặng trên chuyến bay. sợ rằng Bạch Lạc Huyền sẽ đá cho phát ra ngoài.

”Cam Diễm. cô có nơi nào để đi chưa? Lâm Bắc Phàm nhìn đối phương hỏi không muốn rời xa nửa bước. biết rằng đối phương đã coi mình là chỗ dựa duy nhất ở thành phố Nam Bình này.

”Tôi. tôi lần đầu tiên tới thành phố Nam Bình này, chẳng quen biết ai, nơi nào có thể đáng đi cơ chứ?”

Cam Diễm hơi xấu hổ thề lời- Tuy vô và Lâm Bắc Phàm lần đầu gặp mặt, đối phương cũng như những người đàn ông khác, nhìn phương hướng tiện nhìn luôn mình. cho mình một sự tín nhiệm vô cùng, để cho cô có cảm giác theo đối phương sẽ có cảm giác an toàn vô cùng.

Lâm Bắc Phàm vỗ vào trán: “Thế được rồi, tôi đưa cô đi tìm chỗ ngủ”.

”Được thôi, cảm ơn anh Lâm, hic hic, tôi lại có thể tiết kiệm chút tiền rồi”.

Cam Diễm vui mừng ôm lấy đối phương, chụm một cái vào má anh ta.

Lâm Bắc Phàm sờ má mình bị đối phương thơm, cười nhăn nhó nói: “Thế này là sao? Bị người ta phát hiện, còn tưởng tôi là bọn buôn người đấy”.

”Hic tíc...” Cam Diễm cười phá lên.

Lâm Bắc Phàm và Cam Diễm ngồi trong một chiếc xe. Trước tiên là đèn khách sạn Kim Hải Thiên Đại xem tình hình cụ thể. Anh còn tưởng rằng khách sạn này sau khi Bạch Lạc Huyền ở, toàn bộ khách sạn sẽ không tiếp khách, nhưng không ngờ khách sạn này vẫn kinh doanh bình thường, nhưng Bạch Lạc Huyền ở tầng ba/ vì sự an toàn của cô, tất cả các phòng ở tầng ba không có khách ở. Khách khứa đến chỉ có thể ở tầng hai và tầng bốn.

Khách sạn Kim Hải Thiên Đại vì vậy có thể trở thành địa điểm lớn của thành phố Nam Bình, ngoài sự trang hoàng và phục vụ chu đáo ra, giá cả cũng thấp và hệ thống bảo vệ nghiêm mật. nó trở thành sự lựa chọn đầu tiên của rất nhiều người đến Nam Bình, lượng người vào khách sạn duy trì ở mức 70% trở lên.

Toàn bộ khách sạn Kim Hải Thiên Đại phân ra chín tầng, ngầm là “Cửu cửu quy nhất” (Mãi mãi về một mối)

Lâm Bắc Phàm và Cam Diễm vừa vào trong đại sảnh, thực sự rất tráng lệ, cứ như vào Hoàng cung. Những viên gạch lát nền lớn sạch sẽ. phản lên làm chói mắt, hơn nữa xung quanh còn có rất nhiều bồn cảnh màu xanh, môi trường mỹ hóa, nó đã được trang trí lại. Bên cạnh đã có nhân viên tiếp tân nhận hành lý của họ, mang họ đến phòng chờ, làm thủ tục cho hai người họ.

”A, một ngày một nghìn tệ? Thế thì phải mất...”.

Cam Diễm nghe thấy giá phòng xong, há hốc mồm, mãi lúc sau mới tiếp tục hỏi: “Một tháng tôi còn không biết có kiếm được nhiều tiền như vậy không, anh Lâm, không cần đâu, chúng ta vào một phòng là được, như vậy có thể tiết kiệm được chút tiền đấy, dù sao chúng ta cũng không có chuyện gì đâu”. Cô nói xong câu cuối cùng, thì cười tươi như hoa nở, nụ cười mê người.

”Một phòng? Cô không sợ tôi không khống chế được bản thân sao? Nhỡ xảy ra chuyện gì với cô thì sao?” Lâm Bắc Phàm nói đùa.

”Tôi, tôi không sợ”. Cam Diễm trợn mắt nhìn anh, nhưng mặt lại đỏ ửng.

Mấy nữ tiếp tân bên cạnh nghe cuộc đối thoại của hai người đều mỉm cười, rõ ràng là họ là đôi tình nhân yêu cuồng nhiệt, vừa muốn ở cùng, lại vừa sợ mất mặt.

Lâm Bắc Phàm vỗ nhẹ vào vai cô, cười nói: “Ngốc ạ. cô không sợ tôi, tôi còn sợ cô sao. ngộ nhỡ cô muốn làm gì tôi, thế tôi chẳng phải bị thiệt chắc”.

Anh biết giá phòng ở đây tương đối rẻ, nhưng cũng không phải là nơi cho người bình thường ở, nhưng những đồng tiền này đối với anh thì nó có là gì. Anh nói với cô tiếp tân: “Cho tôi hai phòng trên tầng bốn”.

”Tôi là nữ, anh là nam, tôi có thể làm gì anh chứ?”

Cam Diễm lăm bằm, nhưng thấy đối phương không để mình và anh ta ở cùng phòng, lăm bằm vui mừng, càng thêm tin tưởng và cảm động hơn.

Sau khi làm xong thủ tục, Lâm Bắc Phàm và Cam Điền được tiếp tân chỉ đường đi đến cửa phòng tầng 4, hai người họ cùng nói vài câu rồi ai trở về phòng người nấy.

“A, cuối cùng cũng đến thành phố Nam Bình rồi, nhưng không biết Lạc Huyền ở phòng nào của tầng ba”. Lâm Bắc Phàm vút người xuống giường, lẩm bẩm, bay hai tiếng chẳng làm anh mất chút sức lực nào.

Rút cái “Tiêu Kim cười hì hì” chui ra, không biết nó được đưa lên máy bay kiểu gì, tên thanh niên đảo quốc hoặc dụng cụ kiểm tra hiện đại chẳng có tác dụng gì với nó. Nó tiến đến trước Lâm Bắc Phàm, nịnh nọt: “Lão gia. cái này chỉ cần quét hình Tiêu Kim chút thì có thể tìm phòng của cô nương đó cho ngài”.

Lâm Bắc Phàm liếc mắt nói: “Ta sớm biết mi không kiểm chế được mà, theo lý mà nói, thời gian này ta cho mi ăn ngon mà, sao có thể để mi trở thành bộ dạng thế này cơ chứ?”

“Nào có, lão gia, hai ngày nay mỗi ngày tuy có thịt có rượu, nhưng cuộc sống sung sướng, sao có thể biết yêu cầu nhiều thế?”

Tiểu Kim nũng nịu nói: “Đi mà. đi tìm cô ấy đi”.

“Được rồi, được rồi, đừng có lẩm điều nữa, mi có yêu cầu gì? Nói!”

Lâm Bắc Phàm lười biếng nói.

“Ồ, lão gia, tôi vừa nghe được đầu bếp khách sạn dường như đang làm món thịt chân gấu, ngài có thể cho ta hai phần được không? Còn về rượu, dùng brandy là được rồi, ngài cũng biết, tôi rất khiêm tốn, chưa bao giờ kén ăn cả”.

Tiểu Kim vừa nói vừa xuýt xoa.

Lâm Bắc Phàm bất đắc dĩ nói: “Thành giao”.

Tiểu Kim gật đầu lia lịa nói: “Tôi biết lão gia thoải mái, ta sẽ giúp ngài tìm vị trí của cô Bạch”.

Kim quang phóng ra, từ từ rộng, nháy mắt toàn bộ tửu lâu đã bị bao phủ bên trong, từng giây trôi qua, tiểu Kim không có phản ứng, một phút trôi qua Tiểu Kim vẫn không có phản ứng gì.

Hai phút trôi qua.

Trán Lâm Bắc Phàm khẽ nhai mồ hôi nhẹ nói với Tiểu Kim: “Này. Tiểu Kim, mi không sao đó chứ? Tìm thấy chưa?”.

“A, lão gia, tôi sai rồi, Tôi lập tức sẽ tìm cô Bạch, à, tìm thấy rồi zê, trời ơi, lão gia, nó ở dưới phòng của chúng ta, tôi thấy cô ấy đang làm gì. xem chừng đang tắm. à không”. Tiểu Kim lén nhìn vài thứ. mắt sáng lên nhìn mỹ nữ, chỉ nhìn朦胧 và hai quả đào. Nhưng nó rất nhanh lại kêu lên: “Lão gia. cô Bạch hình như đang nằm trên giường, nói gì đó. Ồ, cô ấy nói anh là tên ngốc, em không cho anh đến, anh cũng phải đến chứ? Người ta quan tâm, chăm sóc, nói không để anh đến, anh tại sao không nhớ người ta vậy hả? Trời ơi, điên mất, nhưng lời khác tôi không nói nữa”.

Lâm Bắc Phàm cũng không ngờ Bạch Lạc Huyền lại ở dưới phòng mình, thế thì tốt quá. Thế là anh suy nghĩ một lát, mình trốn xuống tầng dưới thăm cô ấy, hay đợi đến tối muộn một chút rồi chuồn đi nhỉ?

“Lão gia, tôi thấy ngài giờ nên đi luôn đi, nếu để muộn, cô Bạch sẽ ăn thịt ngài đấy, việc này nên làm sớm đi”.

Tiểu Kim nói ra suy nghĩ của mình.

Lâm Bắc Phàm gật đầu: “Nói có lý lắm, nhưng ta con phải đi tắm. Ngộ nhờ cô ấy vừa gặp ta, bắt làm luôn...không chờ đợi thì sao?”

Anh sờ cằm, mặt nở nụ cười dâm đãng.

Tiểu Kim trừng mắt, con người thật phiền toái, cứ phải làm cái chuyện đó, chỉ cần hai bên đồng ý, thì việc coi như xong.

Lúc Lâm Bắc Phàm ngêu ngao vài câu vừa tắm thì nghe thấy có tiếng gõ cửa, làm mất cả hứng, chỉ có thể cuốn khăn tắm rời khỏi phòng tắm, mở cửa ra, lại nhìn thấy bên ngoài là hai người cảnh sát, phía sau là công tử Tiểu Điền, anh ngạc nhiên nói: “Xin hỏi, có chuyện gì vậy?”

Công tử Tiểu Điền nhìn thấy anh liền lên giọng giương oai: “Các người mau bắt anh ta. Chính là anh ta, vừa nãy đánh tôi, anh ta còn nói xấu người đảo quốc nữa, còn buôn lậu vũ khí, mau bắt anh ta lại”.

Hai viên cảnh sát bắt mắt nhìn công tử Tiểu Điền, sau đó nhìn Lâm Bắc Phàm nói: “Vị tiên sinh, do người ngoại quốc kiện anh, nói anh có liên quan đến vài vụ án, cho nên mong anh có thể đi cùng chúng tôi hỗ trợ chúng tôi điều tra”.

Họ nói rất có khẩu khí.

Lâm Bắc Phàm cười, hỗ trợ điều tra cái gì? Chắc chắn là thủ đoạn của tên công tử Tiểu Điền này. Anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài hành lang, thấy Cam Điền cũng bị hai viên cảnh sát lôi ra khỏi phòng, mặt méo mó, như đứa trẻ làm sai chuyện, đứng đơ. Anh cười nhạt, gật đầu nói: “Thế này đi. tôi đi cùng các anh xem sao”.

487. Chương 489:

Cam Điền lo lắng, giờ thấy Lâm Bắc Phàm cũng bị gọi ra, sợ hãi vội chạy đến, nói: “Anh Lâm, họ, họ làm gì vậy?”

Lâm Bắc Phàm vuốt tóc ướt của cô cười nói: “Không có gì đâu, cảnh sát nhân dân tốt mà. sẽ không làm gì mình đâu, hỏi vài câu mà thôi”.

Cam Điền thè lưỡi, lắc đầu.

Mấy vị cảnh sát đều cười thầm, hai người họ tai vạ đến nơi vậy mà vẫn còn ở khách sạn Kim Hải Thiên Đại, có bản lĩnh lắm, công tử Tiểu Điền người ta là con của tổng tài phiệt tập đoàn Tiểu Điền, thân thế đó ở đâu, người ta vung một cái vài nghìn nhân dân tệ, số tiền này đáng là bao.

Mấy người tuy nghĩ là vậy, nhưng mặt vẫn lạnh lùng như người chết nói: “Không nhiều lời nữa, nhanh đi, chúng tôi còn có rất nhiều việc cần làm”.

Lâm Bắc Phàm nhìn bọn họ, hừ nhạt một tiếng, tóm lấy tay Cam Điền, bước ra ngoài, chẳng nói chẳng rằng, khiến mấy tên cảnh sát cảm thấy chuyện có gì không ổn, nhưng cũng không để tâm làm gì.

Trong phòng thẩm vấn.

Hai tên cảnh sát vừa nãy còn vênh váo tự đắc, cười nhạt với Lâm Bắc Phàm: “Anh cần biết được chính sách của chúng tôi, thẳng thắn cương trực, kháng cự nghiêm trị, mong anh có thể thành thực khai báo tội của anh, tiết kiệm được thời gian cho chúng tôi.

Lâm Bắc Phàm ngồi trên ghế, vắt chéo hai chân, thò tay rút một bao thuốc, châm lửa, rít một hơi, hơi thiếu bình tĩnh nói: “Nếu là thẳng thắn cương trực, kháng cự nghiêm trị, các người có chứng cứ gì thì mang ra đây, đừng có giả trò vờn nữa”.

Hai tên cảnh sát suýt bị anh làm cho cứng lưỡi.

Tên thanh niên này quá kiêu ngạo? Đến cục cảnh sát còn hống hách?

Hai người không biết đây vẫn là thành phố Nam Bình, như là Nam Thành, sợ rằng Lâm Bắc Phàm sớm đã ở vị trí của họ, bắt đầu hút thuốc uống rượu nói chuyện, nhưng ở Nam thành, chẳng có ai đủ tuổi dám đưa Lâm Bắc Phàm đến cục cảnh sát cả.

“Rầm”.

Một tên cảnh sát đập bàn, đứng dậy, để hai tay lên bàn, gằn giọng: “Anh có thái độ gì đấy? Anh đừng có quên, đây là cục cảnh sát, hông phải là nơi anh giương oai”.

Lâm Bắc Phàm nháy mắt, vẻ mặt vô tội nói: “Đồng chí cảnh sát, anh cũng không nên vu oan cho tôi, tôi nhất nhất tuân theo pháp luật, không bịa đặt điều, hơn nữa người như tôi, nếu không phải các anh đưa tôi đến đồn cảnh sát, sợ tôi cả đời sẽ chẳng bao giờ được đến nơi này”.

Tên cảnh sát lùn trán nhăn nhó, tên thanh niên này cứng đầu thật.

Tên cảnh sát cao khác không chịu được chạy mày, thanh niên ngồi phái trước giọng ở vùng khác, nhưng từ khi anh ta bị đưa từ khách sạn Kim Hải Thiên Đại đến giờ, mặt chưa hề căng thẳng và sợ hãi chút nào, cứ như về nhà anh ta vậy, nếu người này không phải, thế thì anh ta cũng có một cái bóng rất thâm hậu.

“Anh đắc tội với người đảo quốc tên Tiểu Điền Thôn Tam, là công tử của tổng tài phiệt tập đoàn Tiểu Điền đảo quốc, là một người có thân thế không tồi”.

Tên cảnh sát cao giới thiệu nhấn mạnh từng chữ một về thân thế Tiểu Điền, hai con mắt anh ta nhìn chăm chăm vào mặt Lâm Bắc Phàm, như xem phản ứng của đối phương.

Lâm Bắc Phàm mắt sáng lên, cười nói: “Ồ? Tập đoàn Tiểu Điền? Chưa nghe bao giờ. Tập đoàn chim á?”
“Phì”.

Hai tên cảnh sát suýt thì nôn ra máu.

Tên khốn này thực là chả ra sao đến tập đoàn Tiểu Điền còn không biết. Xem ra não nó toàn nước.

Lâm Bắc Phàm khó chịu nói: “Một công tử của tập đoàn đảo quốc cũng dám tới địa bàn Trung Quốc chúng ta vênh váo sao? Tôi thấy não anh ta chắc chắn toàn là nước, sớm biết thế này, tôi nên cho anh ta mấy phát, cho anh ta biết người Trung Quốc chúng ta lợi hại thế nào”.

“A ha, anh quả nhiên đánh người”

Tên cảnh sát lùn cười nói.

Lâm Bắc Phàm tiếp tục ngây ngô nói: “Anh nói ai đánh người?”

“Anh vừa nói đó thôi nếu biết là anh ta thì cái gì đó...”

Tên cảnh sát lùn dương dương tự đắc. miệng lẩm bẩm, mày chẳng phải rất khỏe sao? Mày thì không vênh váo chắc? Giờ cuối cùng cũng bị tao tóm thóp rồi nhé. Xem ra dễ dàng xử lý mày rồi, trả thù cho công tử Tiểu Điền.

Lâm Bắc Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, thở dài nói: “Tôi nói đồng chí cảnh sát, anh lẽ nào chưa tốt nghiệp tiểu học sao? Tôi vừa nói là, nếu sớm biết là vậy, thì nên cho anh ta mấy trận, chứ tôi nào có nói tôi đánh anh ta?”

“Hả?”

Tên cảnh sát lùn ngây người, đối phương hình như là không nói câu ấy thật.

“Thôi được rồi. được rồi. gọi người Đểu đảo quốc qua đây, theo đó chúng ta xem xem. Cái loại thủ đoạn của bọn tốt chất thấp này cũng chỉ có người đảo quốc bọn họ mới nghĩ ra được. Có gì hỏi các anh cứ hỏi nếu không có gì nữa thì mau mau cho tôi ra, tôi còn nhiều việc cần làm lắm, không có thời gian đâu mà ở đây”.

Lâm Bắc Phàm nhìn hai người cảnh sát im re không nói gì, rất bất đắc dĩ nói.

Hai cảnh sát im bật, tên thanh niên này chẳng phải là quá kiêu căng sao?

Đúng vào lúc này, sắc mặt Lâm Bắc Phàm đột biến, đứng lên, cười nhạt: “Tôi vốn là muốn chơi cùng các người, nhưng cảnh sát như các người làm quá đáng đấy. Bảo họ thả bạn tôi ra, nếu không thì, xảy ra chuyện gì, đừng trách tôi không báo trước”.

Hai cảnh sát mặt ngây ra, đối phương sao lại biết.

Ở một phòng thẩm vấn ngay cạnh, Tiểu Điền Thôn Tam đó đang chuẩn bị hành vi bạo lực với Cam Điền, tất cả những điều này đều bị Tiểu Kim xác nhận được, liền truyền tin đó cho Lâm Bắc Phàm.

Cảnh sát lùn tức giận nói: “Anh đừng có mà làm loạn, ở đây là cục cảnh sát”.

Do Lâm Bắc Phàm giờ chỉ là người bị nghi oan, cho nên người không mang theo vật nào khác, anh ta lười nhìn tên cảnh sát lùn, hét thảm một tiếng, đối phương đẩy bàn cái rầm.

Một tiếng, cả người bị bàn đè, ngã nhào xuống đất.

Cảnh sát cao không ngờ Lâm Bắc Phàm khỏe đến vậy, ngậy người.

Lâm Bắc Phàm đẩy cửa khỏi phòng thẩm vấn, xoay người sang phòng thẩm vấn bên cạnh, một chân đạp cửa, nhìn thấy Tiểu Điền Thôn Tam đang xé rách quần áo Cam Điem, hai viên cảnh sát như không có, còn tham gia vào xem trò hay, cả phòng thẩm vấn thành phòng vui vẻ, tiếng kêu cứu của Cam Điem và tiếng cười của Tiểu Điền Thôn Tam không ngừng.

“Anh là ai? Ai cho anh vào đây?”

Hai cảnh sát thấy Lâm Bắc Phàm đẩy cửa vào, tức giận quát.

Lâm Bắc Phàm không nhìn hai cảnh sát bại hoại xông thẳng đến Tiểu Điền Thôn Tam. đá một phát vào anh Tac chi nghe tiếng “A!”

Kêu lên, Tiểu Điền Thôn Tam như bị đâm, người bay lên. ngã lăn xuống đất.

Cam Điem lúc này mới nhìn thấy Lâm Bắc Phàm xuất hiện trước mặt mình, cười méo mào: “Anh Lâm, anh, anh đến rồi”.

Cô như bị rơi xuống vực sau gặp được cây cỏ bám lấy, cô nhào vào lòng đối phương, khóc um lên.

“Được rồi tốt rồi, ngốc ạ, tôi sao để tên khốn đảo quốc kia ức hiếp cô chứ?”

Lâm Bắc Phàm xoa đầu đối phương, cười. nhưng ngực của đối phương mềm dính vào người anh, cảm giác này rất thích.

Hai cảnh sát hầm hừ nói: “Mẹ nó ở đâu ra tên này? Dám đánh công tử Tiểu Điền!”

Lâm Bắc Phàm thấy hai cảnh sát đó hung hăng, giữa quang minh chính đại mà tiếp tay cho tên đảo quốc đó ức hiếp một cô gái, thực là thứ cảnh sát rác rưởi, anh không thèm nhìn hai cảnh sát đó, trực tiếp xông vào đá cho một cú, hai cảnh sát ôm bụng. ngồi xổm kêu thảm.

“Giống cái loại rác rưởi cảnh sát các người, giúp người đảo quốc bắt nạt người Trung Quốc mình, tôi thực xấu hổ thanh cho cảnh sát các người, nên cho các người trắng mắt ra”.

Lâm Bắc Phàm rất tức giận. sao mình lại gặp bọn cảnh sát đb thế này chứ?

“Anh, anh, chống lại hử. tôi tôi...” Hai cảnh sát lắp bắp, tức giận quát.

“Rầm”

Cửa phòng thẩm vấn bị đẩy mạnh ra. mười mấy cảnh sát vây quanh một cảnh sát trung niên bước vào. Cảnh sát trung niên đó không giận mà uy nghiêm, ông nhìn quanh phòng thẩm vấn, nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Ai có thể giải thích cho tôi biết”.

“A, cục trưởng, là anh ta, anh ta, tự tiện xông vào, còn đánh chúng tôi, thực là quá quái, mau bắt anh ta lại”. Hai cảnh sát vội nói.

Tiểu Điền Thôn Tam khó khăn bò trên mặt đất, cũng tức giận nói: “Tôi là công tử tập đoàn Tiểu Điền, anh ta dám đánh tôi còn làm hỏng việc của tôi, tôi phải giết anh ta”.

Cục cảnh sát trưởng nhìn sang Lâm Bắc Phàm, cảm thấy thanh niên trước mặt không đơn giản, ông trầm giọng nói: “Thanh niên, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy, anh có thể nói cho tôi biết không?”

“Chuyện này rất đơn giản, tên khốn đảo quốc ở đây bạo lực với bạn tôi, mà hai cảnh sát đb kia không quan tâm, còn nói nói cười cười, cho nên tôi mới cho một trận”.

“Cục trưởng, điều này, vu oan đó ạ, chúng tôi không..” Hai cảnh sát vội vàng giải thích, nhưng ánh mắt họ lại nhìn sang Cam Diễm, quần áo ngoài bị rách tả tơi, liền nhắm mắt lại, họ cảm thấy còn nói thêm lời nào, chắc sẽ bị cục trưởng đánh chết.

Vị cục trưởng hừ lạnh nói: “Các anh làm vậy là được sao. làm việc đó cho cục cảnh sát chúng ta, tôi tôi...”

“Cục trưởng, chúng tôi chúng tôi sai rồi”.

Hai cảnh sát sợ hãi khóc ầm lên.

488. Chương 490:

Vị cục trưởng bình thường cũng biết cấp dưới của mình làm vài việc phi pháp nhưng do việc này nhỏ cho nên ông chỉ nhắm mắt gây sức ép xuống dưới nhưng không ngờ hai tên cảnh sát này lại thông đồng với tên ngoại quốc kia làm vấn đề rùm beng đất.

Ông hít một hơi thật sâu không thèm nhìn, tên Tiểu Diễm Thôn Tam như điên cười lạnh nói: “Xem ra kiếp sống hai vị cảnh sát các người có thể làm người sai phải bắt họ lại cho tôi”.

Hai tên cảnh sát nghe thấy vậy mặt tối xầm lại biết ngày tận thế của mình sắp đến, cũng khóc rống như mưa nói: “Cục trưởng, chúng tôi sai rồi, xin ông cho chúng tôi một cơ hội...hu hu....”

Họ quỳ xuống không ngừng đập đầu xuống đất.

Lâm Bắc Phàm bỗng nói: “Chờ một chút!”

Cục trưởng mặt ngầy ra nói: “Sao vậy? Có vấn đề gì không?”

Lâm Bắc Phàm nghĩ đến hai tên cảnh sát vừa nãy trong phòng thẩm vấn có thể dung túng cho cái tên Tiểu Diễm Thôn Tam kia ức hiếp Cam Diễm mặt nó còn tinh bơ, lũ rác rưởi này nếu còn sống trên thế giới này không biết bao nhiêu người gặp họa nữa đây.

Nghĩ đến đây anh gằn giọng nói: “Loại rác rưởi thế này sống trên đời là thừa!”

Nói xong câu đó tất cả mọi người đều ngẩn người.

Tên này là ai? Sao lại mạnh mẽ vậy? Còn dám phát quyết sống chết của người ta nữa.

Cục trưởng cười nói: “Đây là việc của cục cảnh sát chúng tôi, không liên quan đến anh, giờ anh có thể đi làm việc của mình”.

Ài ngờ Lâm Bắc Phàm tay phải rút luôn khẩu súng lục đeo ở bên hông của cục trưởng bắn hai phát “Bằng bằng”, khiến mọi người đều há hốc mồm.

Hai tiếng súng nổ ra. hai cảnh sát đang quỳ nằm gục xuống đất, mọi người sững người khó có thể tin Lâm Bắc Phàm lại làm vậy.

Cả phòng lặng ngắt như tờ.

Cam Diễm nhìn thấy hai thi thể nằm trên đất sợ hãi kêu lên một tiếng rồi ngất lịm vào lòng Lâm Bắc Phàm.

Cục trưởng nổi trận lôi đình nhìn hai cấp dưới của mình do làm việc trái pháp luật mà bị giết, nhưng giết thì cũng không cần anh giết chứ Lâm Bắc Phàm? Lẽ nào anh cho rằng anh là nhân vật có quyền sao? Ông hầm hầm chỉ thẳng vào Lâm Bắc Phàm, nói: “Người đâu bắt tên này lại”.

“Vâng”.

Vài tên cảnh sát đồng ý chạy đến phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm để lại khẩu súng vào lòng bàn tay cục trưởng cười nói: “Anh làm rất tốt, nếu có gì xảy ra, tôi sẽ nói với cấp trên là việc này không liên quan đến anh, tôi tin cấp trên còn khen anh nữa đây”.

Cục trưởng nghe vậy tim đập mạnh.

Có cảm giác gì đó rất lạ.

Lẽ nào thanh niên trẻ tuổi này là người của quốc gia phái xuống? ông nghĩ đến đây trán đỏ mồ hôi hột, việc này bảo to là to bảo nhỏ là nhỏ chẳng phải nhờ vào cái mồm sao?

Lâm Bắc Phàm thấy ánh mắt bắn khoắn như vậy liền thò tay rút ra giấy chứng nhận đưa cho ông cười nói: “Anh yên tâm đi, tôi đã nói chuyện này không liên quan gì tới anh rồi”.

Cục trưởng nhìn giấy chứng nhận màu trên màu đỏ có chạm nổi, suýt thì ngất.

Đây là giấy chứng nhận chạm nổi trực thuộc trung ương, không thể dùng, nhưng cấp hàm quá là cao? Tờ hành động đặc biệt? Nếu là cảnh sát khác sẽ không biết đến cấp hàm này. nhưng cục trưởng dù sao cũng đã được nghe nói qua đó là ngành đặc biệt cầm trong tay quyền sinh sát, không cần có lệnh xuống mới được thực hiện, không ngờ mình lại gặp một trong số những người đó, tìm ông đập mạnh hơn bao giờ hết.

“Cái này không phải giả chứ?”

Lâm Bắc Phàm cười đùa.

Lâm Bắc Phàm cầm giấy chứng nhận đó, nhìn sang Cam Điền vẫn đang nằm trong lòng mình không động dậy gì. Anh ôm lấy bả vai ngoài.

Cục trưởng giơ ống tay áo lau mồ hôi, chuyện này là seo chứ?

Cần phải giáo huấn lại mấy người cấp dưới. nếu để họ làm loạn mà tổ đặc biệt bắt được thì tôi đời. Ông quay sang nói với mấy tên cảnh sát “ không phải anh ngày thường vênh váo lắm sao? Ai cũng muốn hách dịch hơn người? Nếu các anh sau này dám động đến 2 người bọn họ thì tôi cũng ko cứu được các anh đâu”

Ông chỉ tay vào 2 thi thể lạnh ngắt kia! Mấy người cảnh sát mặt mày lạnh ngắt sau khi nhìn thấy giấy tờ gì đó của người ta thì sắc mặt thay đổi 180 độ, họ ko nói gì chỉ ngoan ngoãn gật đầu

“cục trưởng người đó là ai vậy? Sao mạnh mẽ vậy?”

489. Chương 491- 492: Dạ Tập Đại Minh Tinh

Khi Lâm Bắc Phàm và Cam Điền vừa tới Nam Bình thị thì đã là hơn hai giờ chiều, kết quả lại tới cục cảnh sát nào loạt một phen. Tối khi quay về thì đã là bốn giờ chiều, cho nên Lâm Bắc Phàm và Cam Điền hai người cũng không giằng vò nhau ở trên giường được lâu. Có điều tay hần vẫn đã ghiền, sờ cho tiểu nha đầu Cam Điền này cả người nhũn ra, mềm oặt như sợi mì nằm trong lòng hần, để mặc hai tay của hần tác quái. Đôi mắt đẹp biến thành mê ly động tình, suýt chút nữa thì không khống chế được bản thân.

“Dậy đi, tiểu nha đầu, đến giờ căn cơ rồi!”

Lâm Bắc Phàm vỗ lên tiểu PP tròn trịa của đối phương, cười tủm tỉm nói.

“Đáng ghét, anh vừa rồi sờ cho người ta cả người mềm oặt ra, khó chịu lắm, dậy thế nào được?”

Cam Điền hừ khê một tiếng, trợn mắt lên, có điều vẫn ngoan ngoãn ngồi dậy, bước xuống giường, thuận thế khoác tay đối phương, bộ dạng thân mật khăng khít. Có điều theo cô ta thấy, mình đã bị đối phương sờ lâu như vậy rồi, quan hệ cũng không tầm thường, làm mấy động tác này tựa hồ như cũng không có gì là quá đáng cả.

“Vậy anh sau này không sờ em nữa!” Lâm Bắc Phàm cố ý cười nói.

“Anh dám!” Cam Điền nhớ lại loại cảm giác khiến mình sung sướng ấy, lập tức gào lên. Có điều thấy mặt đối phương tươi cười liền cảm thấy e thẹn, biết rằng mình mắc mưu đối phương rồi, lập tức véo mạnh vào eo hần một cái.

Hai người bọn ăn cơm tối xong, vốn chuẩn bị quần nhau một lúc ở trong phòng Lâm Bắc Phàm, nhưng Cam Điền sợ đối phương sờ lâu sẽ không khống chế được, xử lý mình ngay tại đương trường thì mình há chẳng phải sẽ chịu thiệt sao? Tầm thân xử nữ này của mình vẫn phải giữ gìn thêm một đoạn thời gian nữa, không thể giao cho đối phương nhanh như vậy được. Cho nên cô ta sau cùng chỉ hôn nhau với Lâm Bắc Phàm một lúc rồi quay về phòng mình.

Lâm Bắc Phàm kỳ thực cũng không muốn để Cam tiểu nữ ở lại trong phòng mình, dẫu sao thì mình tối nay vẫn còn có chuyện quan trọng phải làm, sao có thể để đối phương làm phiền được? Hắn sau khi quay về phòng liền nhìn xung quanh một lát, xác định không có bất kỳ ai giám thị mình thì mới cười hắc hắc, đeo một cái mặt nạ vào, nhẹ nhàng mở cửa sổ, tung mình nhảy ra ngoài.

Nếu đổi lại là Lâm Bắc Phàm trước kia, khẳng định sẽ ngã tan xương nát thịt. Có điều hiện tại “Long tu bảo điển” của hắn đã luyện tới tầng thứ năm, bản sự trên người cũng không thể khinh thường. Hai chân hắn móc vào thành cửa sổ, cả người thuận thế rơi xuống cạnh khung cửa sổ của Bạch Nhạc Huyền. Do bên trong đã kéo rèm, cho nên chỉ có thể lờ mờ thấy bên trong còn sáng đèn. Hắn túm tiểu Kim lên, để nó thổi một hơi tiên khí, chỉ thấy cửa sổ đã mở ra một cái lỗ.

Bạch Nhạc Huyền hôm nay tâm tình vốn rất tốt, nhưng bị một câu của Lâm Bắc Phàm chọc tức.

Tên hỗn đản này còn nói cái gì là tới Nam Bình thị để thăm mình, khiến mình cao hứng không thôi. Nhưng lại bị một câu của mình khiến cho buồn phiền mà không đến nữa. Điều này khiến bất kỳ một nữ nhân nào gặp phải chuyện này cũng đều bực bội một trận.

Tên hỗn đản này không phải là đầu heo chứ? Mình chỉ nói có mấy câu khách khí mà hắn lại coi là thật, hơn nữa cả ngày cũng không gọi được một cú điện thoại cho mình. Mình nếu như thấy hắn, nhất định phải cho hắn biết mặt để hắn biết Bạch Nhạc Huyền đây không phải là dễ khi phụ đâu.

Bạch Nhạc Huyền nằm trên giường, mắng Lâm Bắc Phàm một trăm lần, rất ủy khuất bĩu môi lên, nhưng không biết mình nên nói gì mới phải. Mình vì sao lại xui xẻo như vậy? Gặp phải loại bạn trai như vậy, còn không quan tâm tới mình nữa. Nếu để người khác biết một đại minh tinh như mình mà lại làm tình nhân cho người khác, khẳng định là sẽ phát điên mất.

“Bắc Phàm chết giẫm, Bắc Phàm thối tha, anh không thể gọi nổi một cú điện thoại cho tôi à? Chẳng lẽ anh ngay cả một cú điện thoại cũng tiếc rẻ chảnh!”

“Tôi sau này không để ý tới anh nữa, không cho tên hỗn đản anh sờ vào tôi, khiến cho anh phải khó chịu muốn chết luôn. Hừ, nếu như anh gọi điện thoại cho tôi, nói hai ba câu dễ nghe, tôi tự nhiên sẽ tha cho anh!”

“Anh không phải là đã quên tôi rồi chứ? Cái tên lang sói anh, còn không biết giường của nữ nhân ở đâu à? Bên cạnh anh có nhiều nữ nhân như vậy, tôi sau này biết làm thế nào đây? Chẳng lẽ lại bảo tôi một mình giải quyết vấn đề đó à? Người ta không muốn nửa đời sau phải sống như quả phụ đâu.”

Cô ta thấp giọng oán trách đối phương, đột nhiên nghe thấy cửa sổ vang lên tiếng động nhẹ. Nếu như là lúc bình thường, cô ta khẳng định sẽ không quá để ý, nhưng do hôm nay gió to nên cô ta đã sai người đóng kín cửa sổ, sao giờ lại phát ra tiếng động được nhỉ? Cô ta nghĩ tới đây, trong đầu hiện lên một chữ - cường đạo. Sắc mặt của cô ta lập tức biến thành trắng bệch, hai tay ôm lấy miệng, mặt mày sợ hãi nhìn về phía cửa sổ, cả người run lẩy bẩy.

Một bóng người đen xì đột ngột từ ngoài cửa sổ chui vào, thuận thế lăn trên mặt đất một vòng rồi đứng dậy.

“Người, người là ai? Người...” Bạch Nhạc Huyền sợ hãi hét lên.

Thế nhưng còn chưa kịp hét hết thì đã bị người ta bịt lấy miệng, nửa câu sau không thốt rồi nổi.

Lâm Bắc Phàm nhìn Bạch Nhạc Huyền ở trước mặt, mắt suýt chút nữa thì rớt ra ngoài.

Bạch lão bà của mình quá cỡ mở rồi? Một mình ở trong phòng, không ngờ lại mặc hở hang như thế này, đây không phải là bắt mình phải phạm tội sao? Không ngờ chỉ mặc một cái áo ngủ trắng toát, hơn nữa cổ áo còn để lộ ra cả một mảng da thịt trắng nõn, lờ mờ có thể thấy hai quả bóng hình bán nguyệt bên trong. Hắn cảm thấy thẳng em của mình đang lớn dần.

“Ô ô... người...” Bạch Nhạc Huyền thấy mắt của đối phương có vẻ không đúng, lập tức biết ánh mắt đó đại biểu cho cái gì, sợ đến nổi mặt trắng bệch, sử ra toàn lực hồng thoát khỏi sự khống chế của đối phương, liều mạng gọi người tới cứu.

Chẳng lẽ mình lại bị tên ác tặc này làm ô uest sao? Vậy thì mình sau này còn mặt mũi nào mà gặp Lâm Bắc Phàm nữa? Hai hàng nước mắt của cô ta bắt đầu trào ra ngoài, rơi lên hai má trắng hồng, tí tách rớt xuống đất.

Lâm Bắc Phàm thấy cảnh này liền giật nảy mình.

Mình chẳng qua là đùa vui với đối phương thôi mà, không ngờ lại tạo ra loại hiệu quả này. Hắn vội vàng cởi mặt nạ ra, rồi vội vã an ủi: “Nhạc Huyền, là anh đây, em đừng khóc, anh vừa rồi chỉ là muốn đùa em thôi mà!”

Bạch Nhạc Huyền ngây người, người trước mặt không ngờ lại là Lâm Bắc Phàm?

Cô ta cảm thấy chuyện này quá kỳ quái. Khiến cô ta trong nhất thời không phản ứng kịp, đại khái qua khoảng hơn chục giây sau cô ta mới thốt lên kinh ngạc: “Anh, anh, anh là Bắc Phàm? Anh không phải là đang ở nam thành thị ư? Anh sao lại ở Nam Bình thị được?”

Lâm Bắc Phàm ôm lấy khuôn mặt kiều diễm như hoa của đối phương, hôn mạnh lên môi đối phương một cái, vừa thưởng thức hương thơm trên môi của đối phương vừa cười nói: “Đương nhiên là ngồi máy bay tới rồi. Buổi sáng sau khi gác điện thoại của em, anh đã đặt một chiếc vé máy bay, buổi chiều liền bay tới Nam Bình thị, muốn tạo cho em một sự bất ngờ, ai ngờ...”

“Anh, anh, anh...” Bạch Nhạc Huyền tuy vẫn có chút không hiểu, nhưng đối phương thực sự là đang đứng trước mặt mình, sự nhớ nhung và oán giận mấy ngày nay của cô ta trong nháy mắt đã biến thành đau thương, nhào vào lòng đối phương, nghẹn ngào nói: “Cái tên xấu xa anh, anh còn nhớ tới em à? Anh chẳng lẽ không biết em mấy ngày nay nhớ anh đến thế nào sao? Đồ chết giẫm anh chỉ biết khi phụ em thôi, vừa tới gặp em đã muốn dọa chết em rồi. Anh có biết vừa rồi em đã có lòng muốn chết không? Em là nữ nhân của anh, em không cho phép ai được sờ vào em cả. Anh, anh dọa chết em rồi, hu hu...”

Đôi tay nhỏ của cô ta dấm lên người đối phương như mưa.

Lâm Bắc Phàm trong lòng thầm thở dài một hơi, mình đối với cô ta quả thật là có chút áy náy. Bình thường chiều cổ cô ta cũng còn lâu mới đủ. Hắn không nói gì, chỉ lặng lẽ tiếp nhận toàn bộ thể công của đối phương.

Phát tiết được khoảng chừng năm sáu phút, nước mắt của Bạch Nhạc Huyền mới từ từ vơi dần, khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt mỹ lệ gọi tình nhìn đối phương, e thẹn nói: “Đồ xấu xa, anh chỉ biết khi phụ em thôi!”

Cô ta nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt, khôi phục lại vẻ đoan trang hiền thực bình thường.

“Khi phụ em? Anh sao lại khi phụ em chứ? Cũng tại em thôi, mặc ít như thế này, rõ ràng là muốn câu dẫn anh phạm tội mà. Khiến lòng anh ngứa ngáy rồi đây này!”

Lâm Bắc Phàm thấy cô ta đã khôi phục lại như bình thường, lời nói cũng bắt đầu dấm dề dần.

“Đồ đáng ghét, ai muốn câu dẫn anh chứ? Người ta không biết anh đột nhiên tới Nam Bình thị, buổi tối đi ngủ tất nhiên là phải mặc ít đi một chút rồi. Anh cho rằng em sẽ bọc kín như một cái bánh trứng rồi đi ngủ chắc?”

Bạch Nhạc Huyền trợn mắt lên.

“Vậy hiện tại chẳng phải là sẽ bớt việc đi sao?” Lâm Bắc Phàm mặt mày dấm dục ôm lấy thân hình yêu kiều của đối phương, bắt đầu sờ mó.

“Anh xấu xa quá, vừa gặp người ta đã lại nghĩ tới chuyện này rồi!”

Bạch Nhạc Huyền hừ một tiếng, nhưng không cản trở ma chướng của đối phương, lại cảm thấy tim mình cũng bắt đầu đập nhanh hơn. Ham muốn tình dục đã lâu chưa được đáp ứng bắt đầu ủa ra.

“Vậy em không muốn à?”

Lâm Bắc Phàm hôn lên rái tai của đối phương, khẽ thọt nói.

“Muốn...” Thân hình của Bạch Nhạc Huyền lại run lên một cách mất tự chủ, giọng nói cũng bắt đầu run run, hai má đỏ rực, đã động tình rồi.

Mấy tối gần đây cô ta không sao ngủ được, cứ nghĩ tới cảnh mình và Lâm Bắc Phàm ân ái nhau không ngừng ở trên giường là liền cảm thấy bụng dưới của mình giống như là có lửa đốt, hơn nữa bên dưới cũng bắt đầu ướt ướt, khiến cô ta rất khó chịu. Hiện tại thấy đối phương ở ngay trước mặt, thì việc gì phải che giấu nữa? Cô ta hung hăng hôn môi đối phương, thủ thỉ: “Bắc Phàm, em nhớ anh lắm. Máy ngày nay em không lúc nào là không nghĩ tới anh, yêu em đi!”

Lâm Bắc Phàm tự nhiên là không cự tuyệt lời mời chào của đại minh tinh này. Hắn ôm lấy đối phương rồi lăn xuống giường.

“Cộp cộp cộp...”

Khi hai người đang chuẩn bị bắt đầu một cuộc chiến tranh thế giới thì nghe thấy cửa phòng có tiếng gõ khe khẽ, khiến Bạch Nhạc Huyền bất mãn ngồi dậy, vỗ nhẹ lên cái tay đang tác quái trên người mình của Lâm Bắc Phàm, lớn tiếng hỏi: “Ai đó?”

“Nhạc Tuyên, có chuyện gì vậy? Chị vừa rồi hình như nghe thấy bên trong phòng em có tiếng động!”

Bên ngoài truyền tới tiếng của chị Phương.

Bạch Nhạc Huyền hít sâu một hơi, nói: “À, chị Phương, em vừa rồi nằm mơ thấy ác mộng thôi, không có chuyện gì đâu, em đã chuẩn bị ngủ rồi!”

“Em mơ thấy ác mộng ư? Haizzz, làm chị sợ quá, chị còn cho rằng là xảy ra chuyện gì nữa!”

Giọng của chị Phương bình tĩnh hơn nhiều.

Bạch Nhạc Huyền nghe thấy chị Phương không nói gì nữa thì liền trợn mắt lườm Lâm Bắc Phàm, oán trách: “Tại anh đấy, khiến người ta khóc!”

“Vậy anh hiện tại...” Lâm Bắc Phàm thuận thế áp đối phương xuống hạ thể của mình.

“Hiện tại anh phải bồi thường em, phải bồi thường thật tốt mới được. Nếu em không hài lòng, anh đừng hòng rời khỏi đây!” Bạch Nhạc Huyền nói một cách động tình.

Theo một tiếng rên khẽ, bên trong truyền ra tiếng kéo kẹt, đan vào nhau tạo thành khúc nhạc mỹ diệu.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trong phòng của Bạch Nhạc Huyền, hai thân thể trần truồng đan vào nhau, chăn ga lộn xộn chứng minh cho màn mưa gió đêm qua. Hai tay Bạch Nhạc Huyền ôm chặt lấy thân thể của Lâm Bắc Phàm, cả người giống như là con bạch tuộc tám vòi, bám chặt lên người đối phương, ngay cả một chút cổ kị cũng không có. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ là vẻ thỏa mãn tới cực độ. Mà hai tay của Lâm Bắc Phàm cũng đồng dạng không chút khách khí đặt lên cặp ngực đồ sộ của đối phương, khoe miệng vẫn còn vương nụ cười đậm dục.

“Nhạc Huyền, trời sáng rồi rồi, em sao vẫn còn ngủ vậy?”

Đúng vào lúc này, chị Phương đẩy cửa từ bên ngoài bước vào. Vừa mới nói được hai câu thì bị cảnh ở trước mặt khiến cho ngớ ra. Chị ta há hốc miệng, đầu óc triệt để mất đi phản ứng.

“Chị Phương, giờ còn sớm mà, chị để em ngủ thêm một lát đi!”

Bạch Nhạc Huyền vừa mơ một giấc mơ đẹp, mơ thấy mình cùng Lâm Bắc Phàm làm chuyện đó ở trên giường, sự cường hãn và dũng mãnh của hắn khiến cô ta suýt chút nữa chết vì quá thoải mái. Vào lúc này bị người ta làm phiền, tất nhiên là mặt mày không được vui vẻ. Cô ta mơ hồ mở mắt ra, thấy chị Phương đang kinh ngạc nhìn mình, cô ta cũng hơi ngây người, thuận theo ánh mắt chị ta mà nhìn, khuôn mặt nhỏ lập tức đỏ bừng.

Lâm Bắc Phàm hiện tại đang trình hiện hình chữ đại, lỏa lồ nằm trên giường, cái thứ bên dưới vẫn dựng đứng rất ngạo nghễ, giống như là gậy đầu chào hỏi với họ vậy, nhìn vô cùng dữ tợn, vô cùng rõ ràng.

Bạch Nhạc Huyền lúc này mới nhớ lại cảnh phát sinh đêm qua, mặt đỏ bừng, thấp giọng lẩm bẩm: “Chị Phương, Bắc Phàm tối qua vừa tới Nam Bình thị, chúng em, chúng em...” Chị Phương rất nhanh liền từ trong kinh ngạc tỉnh lại, má cũng đỏ hây hây, gắt gỏng nói: “Nhạc Huyền, em cũng thật là, Bắc Phàm tới mà không nói cho chị một tiếng. Chị, chị ra ngoài trước đây, các em cứ làm tiếp đi!”

Chị ta thấy vậy cũng có chút tâm hoảng ý loạn, vội vàng quay người đi ra, ngay cả mình nói gì cũng không biết.

Bạch Nhạc Huyền không ngờ mới sáng sớm đã xuất hiện cảnh này, áng mây hồng trên má vẫn chưa tan đi, ngồi ngây ngốc ở đó nhìn Lâm Bắc Phàm đang phát ra tiếng phì phò, không nhận được liền giơ tay lên, vỗ vào thẳng em xấu xa của hắn một cái.

Không ngờ Lâm Bắc Phàm đột nhiên mở bừng mắt, đương trường nhìn thấy động tác của Bạch Nhạc Huyền, hần cười hắc hắc, nói: “Không ngờ Nhạc Huyền của anh lại đói khát như vậy. Sáng sớm mà đã muốn vận động rồi!”

Bạch Nhạc Huyền xấu hổ, không ngờ động tác của mình lại bị đối phương phát hiện. Cô ta giả biện nói: “Anh chỉ nói linh tinh, ai đói khát chứ? Em, em không có...” Cô ta cảm thấy mặt mình đỏ rực, giống như là mây hồng vậy.

Lâm Bắc Phàm nào có để cho cô ta biện giải, như hổ đói vồ mồi, nhào tới vật đối phương xuống giường. Sau khi gió mưa qua đi, mặt Bạch Nhạc Huyền càng hồng hào hơn, nhìn càng thêm mê người. Cô ta hiện tại cả người mềm oặt, ngay cả một ngón tay cũng không nhúc nhích nổi, giống như là sợi bún vậy, tựa sát vào lòng đối phương.

Tên hỗn đản này cũng quá lợi hại rồi? Mới sáng sớm đã chơi mình hai lần, sau này nếu chỉ có một mình mình, thực sự là có chút không chiều nổi hắn, không biết hắn mỗi ngày ăn cái gì mà ở phương diện này lại lợi hại như vậy.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười hôn lên môi đối phương một cái, nói: “Nhạc Huyền ngoan, em sao rồi?”

“Anh còn cười nữa à, anh có phải là mấy ngày rồi không chạm vào nữ nhân không? Tối qua muốn em bốn lần, sáng nay lại thêm hai lần. Anh có phải là muốn dày vò em đến chết mới cam tâm không?”

Bạch Nhạc Huyền khó lắm mới lấy lại được một chút khí lực, dồn hết sức vừa nhéo vừa cấu hông đối phương, đòi lại hết khi phụ vừa rồi phải chịu đựng mới thôi.

Lâm Bắc Phàm không thể không cầu xin tha thứ, còn giả vờ bộ dạng đáng thương, lúc này mới để Bạch Nhạc Huyền buông mình ra.

“Được rồi, anh hiện tại có thể nói rồi đó? Anh từ xa tới Nam Bình thị này tìm em rốt cuộc là vì chuyện gì?”

Bạch Nhạc Huyền dang hai tay ra chủ động ôm lấy cổ đối phương, khuôn mặt trắng nõn ép sát vào mặt đối phương, cười tủm tỉm hỏi.

“Không phải là tìm em để làm cái này sao?” Lâm Bắc Phàm dâm dề nói, hai tay lại bầu vào đỉnh núi cao vút của đối phương.

“Anh có nói hay không hả?”

Bạch Nhạc Huyền gạt tay đối phương ra, tức giận nói.

Lâm Bắc Phàm vội vàng cầu xin tha thứ: “Anh nói, anh nói. Kỳ thực mấy ngày nay, anh ở nam thành thị có phát sinh một ít chuyện nhỏ, nhưng không thể giải quyết được nên muốn tới chỗ em trốn!”

“Phát sinh chuyện gì?” Bạch Nhạc Huyền ngây người hỏi: “Anh làm gây họa gì rồi à?”

Câu này khiến Lâm Bắc Phàm nghẹn lời, một lúc lâu vẫn không nói được gì. Đại khái qua khoảng hơn chục giây hắn mới bực bội nói: “Cái gì mà gây họa? Chẳng lẽ anh là một người thích gây họa lắm à?”

“Phải, anh không phải là người thích gây họa thì còn ai thích gây họa nữa? Anh mau nói đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi?”

Bạch Nhạc Huyền không ngờ đối phương lớn vậy rồi mà còn so đo như thế, vội vàng hôn một cái lên mặt hắn, cười hi hi hỏi.

“Vốn là...” Lâm Bắc Phàm bèn đem chuyện đã xảy ra kể lại một lượt.

“Hả? Không ngờ còn có loại chuyện này? Tuy thân phận của anh không quang minh chính đại gì cho lắm, nhưng chắc cũng không dính líu gì tới xã hội đen chứ? Đỉnh Mặc Mặc này sao có thể phán xét lung tung được?”

Bạch Nhạc Huyền tất nhiên là hướng tới nam nhân của mình, lập tức nói với vẻ phần hận bất bình.

“Đúng vậy, hiện tại những tên phóng viên đó giống như là ruồi vậy, mỗi ngày đều lòng vòng ở bên ngoài KV, tựa hồ như là không tìm thấy anh thì không bỏ qua. Anh chính vì thế mà buồn bực quá, cho nên tới chỗ em cho khuây khỏa!”

Lâm Bắc Phàm bày ra bộ dạng bất cần.

“Thôi đi, anh mau nói đi, cần em giúp cái gì?” Bạch Nhạc Huyền trợn mắt lên lườm hắn.

“Hắc hắc, kỳ thực cũng không có gì lớn cả, chính là xem em mấy ngày nay có rảnh hay không, thuận tiện dạo chơi ở nam thành một chút...” Lâm Bắc Phàm cợt nhả nói.

“Chỉ là dạo chơi thôi ư?”

Bạch Nhạc Huyền và hắn ở cùng nhau cũng một đoạn thời gian rồi, làm gì có chuyện không biết trong đầu hắn đang nghĩ gì? Lập tức mỉm cười hỏi lại.

“Thuận tiện mở một cuộc biểu diễn luôn đi!” Lâm Bắc Phàm thấy mưu kế của mình đã bị đối phương lộ trần, có chút xấu hổ cười nói.

Bạch Nhạc Huyền quay đầu lại, hơi ngẩng lên, mỉm cười nhìn chằm chằm vào hắn, không nói câu nào.

Lâm Bắc Phàm bị đối phương nhìn cho cả người ngứa ngáy, giống như là có một ngàn con sâu bò trên người vậy, khiến hắn cảm thấy rất không thoải mái. Hắn vội vàng cười khan hai tiếng: “Nhạc Huyền, em cũng biết mà, anh chỉ là lâm thời nghĩ tới biện pháp này thôi. Chỉ là vì hấp dẫn sự chú ý của những phóng viên đó chứ không có ý gì khác. Nếu em không đồng ý thì anh sẽ nghĩ biện pháp khác.

Bạch Nhạc Huyền lật người lên, ngồi trên người hắn, cúi xuống hôn lên môi đối phương, cười nói: “Ngốc ạ, anh là nam nhân của em, giúp anh chút chuyện thì có vấn đề gì đâu? Em cao hứng lắm, cao hứng vì khi anh gặp chuyện, người đầu tiên mà anh nghĩ tới là em. Thế mà anh cho rằng em tức giận à? Anh thật là đáng yêu quá!”

Lâm Bắc Phàm ngây người, đáng yêu? Dừng từ này để hình dung mình ư? Hình như hơi thái quá thì phải?

Bạch Nhạc Huyền cảm thấy cái thứ ở phía dưới của đối phương lại lờ mờ động đậy, cô ta giật nảy mình. Minh tuy có khát vọng với tình ái, nhưng liên tục làm với hắn chục lần, hiện giờ đã bão hòa rồi. Nếu còn làm nữa thì mình sẽ bị dày vò chết mất. Cô ta vội vàng bò xuống, đỏ mặt giận dữ nói: “Cái đồ xấu xa này, lại muốn làm chuyện xấu rồi!”

“Anh đâu có muốn làm chuyện xấu đâu? Không phải là em làm cho lòng anh ngứa ngáy à?”

Lâm Bắc Phàm mê mẩn nói.

“Ồ đáng ghét!”

Bạch Nhạc Huyền không hề phản cảm với những ời này của hắn, dẫu sao thì giữa tình nhân những khuyết điểm này đều có thể lý giải được. Cô ta lại hôn đối phương một cái, nói: “Được rồi, mau dậy đi, để lát nữa chị Phương không cười em. Em tắm rửa cái đã, vừa rồi bị anh khi phụ lâu như vậy, cả người khó chịu lắm!”

“Vậy chúng ta tắm uyên ương đi!”

Lâm Bắc Phàm ôm lấy eo đối phương, trong tiếng kinh hô của đối phương bẻ thẳng vào trong nhà tắm.

Nửa tiếng sau Lâm Bắc Phàm mới lén lút trở về phòng của mình thì nghe thấy tiếng gõ cửa, vô cùng nóng nảy. Hắn vội vàng mở cửa thì thấy Cam Diễm mặt mày phần nộ đứng chống nạnh trước cửa phòng hắn, hai mắt lấp lánh hàn quang, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống người ta: “Anh mới sáng sớm đã đi đâu vậy? Em gõ cửa tám lần mà không nghe thấy anh mở cửa.”

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi.

Mình và Bạch Nhạc Huyền quần nhau cả buổi sáng, hiện tại đã hơn chín giờ rồi, chẳng trách nha đầu này lại tức giận như vậy? Hắc vội vàng cười trừ: “Em nói linh tinh gì vậy? Anh tối qua lên mạng chơi nên thức khuya, đừng nói là em gõ cửa, cho dù là địa chấn cấp tám anh cũng chẳng tỉnh. Có điều nói đi cũng phải nói lại, em sáng sớm tìm anh làm gì vậy?”

“Nói thừa, sáng sớm tìm anh, trừ rủ đi ăn ra thì còn làm gì nữa?”

Cam Diễm tỏ vẻ như anh sao ngu quá vậy?

“Hả?” Lâm Bắc Phàm há hốc miệng, trán toát mồ hôi.

Cô bé này cũng ngu B quá đi? Tuy mình sờ cô ta mấy cái, nhưng không ngờ lại chuẩn bị ăn chùa uống chùa của mình mấy ngày. Phần đảm lượng và dũng khí này khiến mình bộ phục vạn phần. Nếu đổi lại là cô gái khác, tựa hồ như không hào sảng như vậy.

Cam Diễm thấy vẻ mặt này của hắc, má hồng lên, hờn dỗi nói: “Người ta hiện tại không có công việc, đương nhiên phải ăn của anh, ở của anh rồi. Đợi em tìm được một công việc, em tự nhiên sẽ báo đáp anh. Hơn nữa, anh hôm qua sờ người ta lâu như vậy rồi, mời ăn mấy bữa cơm thì có vấn đề gì đâu?”

Lúc cô ta nói tới câu sau cùng, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, cảm thấy mình sao giống lại nữ nhân bán mình vậy? Không ngờ lại dùng loại phương pháp này để uy hiếp đối phương?

Lâm Bắc Phàm vội vàng gấp một cái: “Không phải là một bữa cơm thôi sao, anh vừa rồi kinh ngạc em sáng sớm đã tới tìm anh, không ngờ chỉ là vì một bữa cơm, anh cho rằng là có đại sự gì chứ? Đi, chúng ta đi ăn sáng nào, hiện giờ đã chín rười rồi, không thể tính là cơm sáng nữa. Thôi mặc kệ anh no bụng là việc đầu tiên!”

“Yeah!”

Cam Diễm lập tức vui vẻ nhảy cẫng lên, ôm lấy cổ đối phương, hôn một cái lên mặt hắc.

Khi Lâm Bắc Phàm và Cam Diễm tới tới đãi sảnh ở tầng một dùng cơm, không ngờ Bạch Nhạc Huyền cũng đang ăn ở đó. Có điều xung quanh còn có mấy tên vệ sĩ đi theo, khiến cho rất nhiều khách nhân đều ngược nhìn. Có điều khi thấy hắc không ngờ lại dẫn một tiểu muội muội tới ăn cơm, lập tức nổi ghen. Khóe miệng nhếch lên cao, chắc có thể treo được một lọ dầu trên đầu, mắt không ngừng chiếu ra ánh sáng ai oán, khiến tim Lâm Bắc Phàm nhảy lộp bộp.

490. Chương 493- 494: Có Sát Thủ

Bữa sáng này của Lâm Bắc Phàm có thể nói là vừa ăn vừa nơm nớp lo sợ, chỉ sợ Bạch Nhạc Huyền bùng nổ, trực tiếp đem mình ra ngũ mã phanh thây cũng chưa biết chừng. Dầu sao thì khi nữ nhân tức giận, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Có điều may mà Bạch Nhạc Huyền cũng là một nữ nhân trầm trọng lãnh tĩnh chứ không phải là loại người hồ đồ, cho nên bữa sáng này tuy vừa ăn vừa run, nhưng cũng hữu kinh mà vô hiểm, không xảy ra tình huống đại minh tinh làm loạn khách sạn.

Lâm Bắc Phàm và Cam Diễm sau khi ăn xong liền chuẩn bị đưa tiểu nha đầu này về phòng của cô ta, để tránh cô ta lại gây thêm họa cho mình. Có điều Cam Diễm cũng là người thức thời nên không dây dưa với hắc mà chỉ cười hi hi rồi chạy ra ngoài khách sạn, bắt đầu hành trình đi tìm việc.

“Lâm Bắc Phàm, anh giải thích cho em, vừa rồi là có ý gì hả?”

Lâm Bắc Phàm vừa quay về phòng của mình thì thấy Bạch Nhạc Huyền nộ khí trùng trùng đập tung cửa phòng, hai tay chống nạnh, bày ra bộ dạng đánh đá, hai mắt bắn ra hàn quang nhiếp hồn, nhìn chăm chăm vào Lâm Bắc Phàm, đối phương tựa hồ như chỉ cần nói sai một câu thôi là nuốt luôn hắc vào trong bụng, mà chị Phương thì mang theo một nụ cười nhạt, đi theo sau cô ta, giống như là không thấy bộ dạng Bạch Nhạc Huyền phát nộ vậy.

“Ý gì là ý gì?”

Lâm Bắc Phàm lúc lắc đầu, mặt mày hoài nghi nhìn đối phương.

“Tiểu nha đầu vừa rồi là ai? Anh giỏi lắm, tới Nam Bình thị tìm em, không ngờ còn dẫn theo một tiểu nữ để dự bị, anh có phải là muốn làm em tức chết không hả?”

Bạch Nhạc Huyền bước đến gần hắn, giơ tay lên tóm lấy tai hắn rồi xoay ba trăm sáu mươi độ, khiến Lâm Bắc Phàm đau đến nỗi hét toáng lên.

Chị Phương cũng bước lên trước, thuận tay đóng cửa phòng lại, sau đó cười khở: “Nhạc Huyền, em nói sao cũng là minh tinh, sao có thể không chú ý tới phong độ như vậy? Vạn nhất bị phóng viên nhìn thấy thì chẳng phải lại lên trang nhất ư?”

Bạch Nhạc Huyền lười chẳng muốn để ý đến những vấn đề này, đôi mắt đẹp của cô ta nhìn chăm chăm vào Lâm Bắc Phàm, chờ lời giải thích của đối phương.

Lâm Bắc Phàm cười khở một tiếng, vội vàng hạ đôi tay của đối phương đang nắm lấy tai mình xuống, giải thích: “Nhạc Huyền, chuyện không phải như em nghĩ đâu, tiểu nha đầu có không phải là anh từ nam thành thị dẫn tới, mà là khi ngồi máy bay tình cờ gặp được. Thấy cô ta một mình tới Nam Bình thị tìm việc làm cũng không dễ dàng gì, thế là hai bên mới quen nhau sơ sơ!”

“Những gì anh nói là thật chứ hả?”

Bạch Nhạc Huyền sắc mặt hòa hoãn hơn một chút, có điều vẫn còn một chút không tin.

Lâm Bắc Phàm lập tức thò hai tay ra ôm lấy cái eo thon của đối phương, cợt nhả nói: “Có một đại mỹ nữ như Nhạc Huyền em, anh sao lại cảm thấy hứng thú với loại củ cải xanh đó được chứ?”

Câu này hắn nói có chút trái với lương tâm, tuy Cam Diễm không xinh bằng Bạch Nhạc Huyền, nhưng cũng là một nữ hài tử tuyệt mỹ. Củ cải xanh sao có thể so sánh với cô ta được? Có điều Bạch Nhạc Huyền hiện tại đang nổi nóng, nên cũng chỉ đành nói vậy thôi.

“Quên đi, em thấy tiểu nha đầu đó trông vẫn rất xinh đẹp, sao có thể gọi là củ cải xanh được chứ? Anh đó, chỉ giỏi nói linh tinh thôi.”

Sắc mặt Bạch Nhạc Huyền đã khá hơn một chút, hơi bĩu môi lên, lập tức nói một câu.

“Vậy Nhạc Huyền của anh chính là củ cải xanh vậy!”

Lâm Bắc Phàm bõn cợt một câu.

“Đồ đáng ghét, sao lại hình dung người ta như vậy?” Bạch Nhạc Huyền xấu hổ trợn mắt lên.

“Vậy phải hình dung em thế nào.” Lâm Bắc Phàm hôn một cái lên môi đối phương, cười nói.

“Anh có thể im lặng được không? Cứ mở miệng ra là nói những lời không đứng đắn? Ví người ta với cái này, cái kia. Mà ví dụ nào cũng đều thối nát cả.”

Bạch Nhạc Huyền lườm hắn một cái.

“Hắc hắc, anh không nói nữa thì em cũng thôi không tức giận nữa nhé?” Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc.

“Em muốn tức giận lắm, nhưng mà liệu có tức giận được không? Bên cạnh anh có nhiều nữ nhân như vậy, em nếu gặp một lần tức một lần, vậy thì sớm đã tức chết rồi. Ai bảo em thích anh như vậy làm gì? Biết rõ rằng bên cạnh anh có rất nhiều nữ nhân, nhưng trong lòng em vẫn chỉ có một mình anh. Những nam nhân khác cho dù ưu tú hơn anh gấp trăm lần thì em cũng chẳng thèm nhìn bọn họ lấy một cái!”

Bạch Nhạc Huyền lại động tình, dựa đầu vào lòng đối phương, cảm thụ nhịp tim của đối phương, trong lòng vô cùng ấm áp.

Lâm Bắc Phàm ôm chặt lấy cô ta, ôn nhu nói: “Nhạc Huyền, cảm ơn em!”

“Ngốc ạ, cảm ơn cái gì? Chỉ cần anh đối với em tốt mà chút là được rồi!” Bạch Nhạc Huyền cười nói.

“Anh sao có thể không đối tốt với em được chứ?” Lâm Bắc Phàm thâm tình nói.

Chị Phương ở bên cạnh không chịu nổi nữa, giả vờ như buồn nôn: “Các người, các người không phải là nên chú ý một chút sao? Tôi rõ ràng còn đứng sờ sờ ở đây mà các người lại anh anh em em như vậy, khiến tôi cảm thấy khó chịu lắm!”

Bạch Nhạc Huyền má đỏ hồng, vội vàng thoát ra khỏi ngực Lâm Bắc Phàm, e thẹn nói: “Chị Phương!”

Lâm Bắc Phàm cũng nói: “Chị Phương, cảm ơn chị trong đoạn thời gian này đã chiếu cố cho Nhạc Huyền, nếu như không có chị, em thực sự không yên tâm để Nhạc Huyền một mình lang thang ở bên ngoài!”

“Bác Phàm, em cũng quá khách khí rồi, chị là người quản lý của Nhạc Huyền, chị sao có thể không chiếu cố cho cô ấy được?” Chị Phương cũng cười nói. Chị ta biết Lâm Bắc Phàm không chỉ có quan hệ không tồi với Bạch Nhạc Huyền, mà ngay cả quan hệ với Bạch Minh Phong cũng cực kỳ hòa hợp, đối với dạng nhân vật này, tất nhiên là không thể đắc tội được.

Bạch Nhạc Huyền thấy mình và Lâm Bắc Phàm càn quấy một lúc, sự tình cũng cơ bản được làm rõ ràng, ít nhiều có chút ý tứ mình tranh giành tình nhân. Mặt cô ta đỏ lên, vội vàng nói với chị Phương: “Chị Phương, chúng ta hay là đi đi, để Lâm Bắc Phàm nghỉ ngơi một lát, chúng ta lát nữa không phải còn có cuộc họp báo với phóng viên sao? Để tránh cho những phóng viên đó nói em mắc bệnh ngội sao, thế thì không hay đâu!”

“Được, Nhạc Huyền!”

Chị Phương hơi gật đầu, có điều ánh mắt nhìn Lâm Bắc Phàm có thêm quang mang kỳ dị.

Nghỉ ngơi thêm một lát? Chẳng lẽ hai người bọn họ đêm qua không hề nghỉ ngơi sao?

Chị ta tuy biết Lâm Bắc Phàm và Bạch Nhạc Huyền đã có loại quan hệ đó, có điều nghĩ tới hai người đêm qua quần nhau cả một đêm thì vẫn hơi cảm thấy đổ kỵ. Người trẻ tuổi đúng là người trẻ tuổi, mới rời nhau có một khoảng thời gian đã không nhịn được rồi.

Bạch Nhạc Huyền tất nhiên biết chị Phương đang nghĩ gì, cô ta kéo chị Phương vội vàng rời đi.

Lâm Bắc Phàm lập tức cảm thấy buồn chán, mình lần này tới Nam Bình thị chính là vì tìm Bạch Nhạc Huyền, hiện tại nhiệm vụ đã được giải quyết rồi, tiếp theo hình như không còn việc gì thì phải? Mình hôm qua mới vừa tới Nam Bình thị, chẳng lẽ giờ lại quay về luôn? Hắn nhàn rỗi bò lên trước khung cửa sổ nhìn phong cảnh ở bên ngoài, cũng nhìn thấy một số phóng viên đang lục tục kéo tới, tựa hồ như là chuẩn bị cho cuộc họp phóng viên đó của Bạch Nhạc Huyền.

“Ài, vẫn là đại minh tinh phong quang hơn, tùy tiện ở một khách sạn thôi là có thể kinh động cả một đội chó con như vậy, ngư B thật!”

“Lão đại, nhìn anh tựa hồ như rất thương cảm, chẳng lẽ có tâm sự gì ư? Nói cho em nghe đi, em có thể giải quyết giúp anh!”

Tiểu Kim không biết từ lúc nào đã từ trong túi hắn chui ra, mặt mày vênh vảo nói, giống như mình so với siêu nhân xịn đỏ còn ngư B hơn mấy trăm lần, khênh khênh hơn mấy vạn lần.

Lâm Bắc Phàm không thèm để ý tới nó, rất chán nản nói: “Mình hiện tại tìm việc gì để làm bây giờ nhỉ?”

“Lão đại, em thấy tiểu nữ tên là Cam Diễm đó trông cũng không tồi, hay là anh thu nhận cô ta đi, dẫu sao thì hiện tại anh có nhiều nữ nhân như vậy rồi, thêm một người cũng không tính là nhiều, giờ anh buồn chán như vậy, cũng có thể tìm cô ta làm một chút chuyện có ý nghĩa!”

Tiểu Kim ra chủ ý linh tinh, nhìn thế nào cũng thấy nó đáng ghét hơn lúc trước.

Lâm Bắc Phàm đầu như to ra, tên tiểu Kim này có phải là muốn thế giới đại loạn không? Mình tuy có từng sờ mó tiểu nữ Cam Diễm đó, cũng hơi có ý tứ với cô ta, nhưng cái này và loại quan hệ đó vẫn còn có cự ly nhất định. Nếu để Bạch Nhạc Huyền biết mình và Cam Diễm ở trong phòng làm chuyện đó, cô ta kiểu gì cũng ăn tươi nuốt sống mình.

“Mày không muốn Nhạc Huyền canh ba nửa đêm một đao chém chết tao chứ?”

Lâm Bắc Phàm rất bất lực nói.

“Cái này quả thật là hơi nguy hiểm, em thấy hay là thôi đi vậy!”

Trần tiểu Kim cũng lăm lăm mồ hôi, rất rõ ràng, cảnh Bạch Nhạc Huyền nổi khùng vừa rồi nó cũng tận mắt nhìn thấy.

Lâm Bắc Phàm xoa xoa cằm, rất có hứng thú nói: “Chỉ là không biết cô em Cam Diễm này có tìm thấy công việc thích hợp không nhỉ? Có điều dựa vào quan sát của tao, với bộ dạng và thân hình làm người ta mê đắm của cô ấy, đi đâu tìm việc cũng đều xảy ra chuyện, mày có dám cá với tao không?”

“Cái này...” Tiểu Kim đang muốn nói thì đột nhiên thốt lên: “Lão đại, anh không phải là đang nhàn rỗi quá sao? Việc của anh tới rồi kìa, có mấy tên tiểu tử giả trang làm phóng viên để trà trộn vào, nhìn bộ dạng hình như muốn gây bất lợi cho Bạch tiểu nữ đây!”

“Hả, cái gì? Mấy người nào?”

Lâm Bắc Phàm vội vàng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“A, bọn chúng trà trộn vào được rồi, lần này xong rồi!” Tiểu Kim thốt lên kinh ngạc.

“Chẳng lẽ bọn chúng là...” Lâm Bắc Phàm có một loại dự cảm bất hảo.

“Em vừa rồi thoáng nhìn qua người chúng, trên người bọn chúng đều có súng, có điều giấu rất kín nên không bị phát hiện. Bảo vệ ở nơi này sao làm ăn kém thế? Không ngờ ngay cả súng cũng không phát hiện ra, đúng là phế vật!”

Tiểu Kim có chút tức giận nói. Không ngờ lại dám động thủ với nữ nhân của lão đại ta, thế chẳng phải là không để ta vào mắt sao?

Lâm Bắc Phàm nghe thấy câu này, sợ đến nỗi hồn phi phách tán, vội vàng tóm lấy tiểu Kim rồi chạy như điên ra ngoài.

“Bắc Phàm, anh sao vậy? Xảy ra chuyện gì ư?”

Lâm Bắc Phàm vừa tới tầng hai thì thấy Bạch Nhạc Huyền dưới sự vây quanh của mấy vệ sĩ đang từ trong phòng bước ra. Cô ta thấy thấy bộ dạng hốt hải của Lâm Bắc Phàm, trên mặt lập tức lộ ra vẻ nghi hoặc.

Lâm Bắc Phàm đang muốn trả lời, nhưng nghĩ tới nếu mình nói vậy sẽ càng khiến Bạch Nhạc Huyền khấn trương. Cho nên hay lập tức đổi giọng: “À, anh hiện giờ không có gì làm, anh muốn giả làm vệ sĩ của em, theo em đi chơi. Như vậy anh có thể bảo vệ em an toàn, tránh bị những tên phóng viên đó ăn đậu hủ!”

Hắn cố làm ra vẻ thản nhiên.

“Hả?” Bạch Nhạc Huyền hơi ngây người, không biết đối phương vì sao lại muốn giả làm vệ sĩ của mình, chẳng lẽ thật sự là không có việc gì làm ư? Có điều cô ta cũng không cự tuyệt yêu cầu này của đối phương, sau cùng vẫn gật đầu, nói: “Vậy cũng được. Có điều anh không được nói lằng nhằng đâu đấy, cũng không được loạn động, nếu không, người ta sẽ nói em dẫn tới một tên vệ sĩ không hiểu quy củ.”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, ánh mắt vừa chiếu lên mặt chị Phương thì lập tức nhíu mày.

Sắc mặt của chị Phương trong nháy mắt đã biến thành trắng bệch.

Cuộc họp báo này kỳ thực là một phân đoạn mà Bạch Nhạc Huyền mỗi lần biểu diễn xong đều phải tiến hành, là cô ta tự mình yêu cầu làm như vậy, mục đích cũng chính là để có thể gần gũi hơn với fan hâm mộ, có thể nghe thấy tiếng nói từ đáy lòng của fan hâm mộ, cũng có thể thông báo cho fan hâm mộ biết kế hoạch tiếp theo và tình hình gần đây của mình.

Cuộc họp báo cử hành trong một căn phòng lớn của khách sạn, phóng viên tới phỏng vấn đạt tới hơn hai mươi người, bao gồm cơ hồ là tất cả phóng viên của các loại tòa soạn và đài truyền hình. Có điều mỗi một phóng viên đều biết quy củ của Bạch Nhạc Huyền, đối phương sẽ không tới muộn một phút nào, cũng sẽ không đến sớm một phút nào, nhưng Bạch Nhạc Huyền không thích cảnh ồn ào nhốn nháo, cho nên tất cả phóng viên và người ghi hình tuy nhân số rất nhiều, nhưng đều không nói to, tất cả đều chỉ nói chuyện khe khẽ, khiến cho bầu không khí bên trong rất hòa hợp.

Thời gian vẫn chưa tới, Bạch Nhạc Huyền đã dưới sự vây quay của chị Phương cùng với hơn chục vệ sĩ từ bên ngoài đẩy cửa tiến vào, lập tức có mấy chiếc máy ảnh chụp lia lịa, có điều cô ta cũng đã quá quen thuộc

với loại tình huống này rồi, cho nên không hề có một chút kích động nào, ngược lại còn vẫy tay chào tất cả mọi người, trên mặt lộ ra nụ cười ưu nhã.

“Bạch tiểu thư, tôi là phóng viên của báo Tứ Hải, tôi hi vọng có thể hỏi cô một vấn đề!”

“Bạch tiểu thư, tôi là phóng viên của báo Ngũ Châu, tôi có thể đại biểu độc giả, hỏi cô một vấn đề hay không?”

“Bạch tiểu thư, tôi là phóng viên của báo Cửu Châu...”

Những phóng viên đó vừa tới loại tình cảnh này, cũng đều nhao nhao ùa lên, chĩa micro tới trước mặt Bạch Nhạc Huyền. Có điều dưới sự bảo hộ của hơn chục vệ sĩ do Lâm Bắc Phàm dẫn đầu, những phóng viên đó không tới gần được Bạch Nhạc Huyền một chút nào.

Bạch Nhạc Huyền tựa hồ như sớm biết được rằng tràng diện sẽ có chút không khống chế được, cô ta mỉm cười, gật đầu nói: “Xin mọi người đừng gấp, đừng nóng ruột, xin mọi người cứ ngồi xuống! Tôi sẽ tiếp nhận mỗi một câu hỏi của các vị. Cuộc họp báo lần này kéo dài hai tiếng thời gian, đủ để các bạn hỏi tất cả các vấn đề mà!”

Cô ta nói không xuống giọng, cũng không ra vẻ, khiến cho những phóng viên không phật ý. Bọn họ cũng biết cũng loạn lên thế này thì cũng chẳng có được tin tức giá trị nào, cho nên đều nhao nhao gật đầu, nói: “Bạch tiểu thư nói rất có đạo lý, Bạch tiểu thư nói rất có đạo lý!”

Bạch Nhạc Huyền và những phóng viên này sau khi ngồi xuống, cô ta hơi áy náy liếc Lâm Bắc Phàm một cái, thấy đối phương đứng bên cạnh mình, còn mình thì ngồi ở đây, ít nhiều có chút bất an. Có điều tình huống hiện tại chính là như vậy, đối phương đang đóng giả làm vệ sĩ của mình chứ không phải là tình nhân, sao có thể ngồi cùng với mình được? Cô ta thấy đối phương nhoẽn miệng cười thấu hiểu mới khẽ gật đầu, nhìn sang các phóng viên, nói: “Cuộc họp báo hôm nay bắt đầu, mọi người có vấn đề gì thì có thể nói ra.”

Lập tức có một nam phóng viên khoảng hai mươi tuổi không nhịn được mà đứng bật dậy, mở miệng nói: “Bạch tiểu thư, tôi là phóng viên của báo Ngũ Châu, câu hỏi đầu tiên mà tôi muốn hỏi cô là, lần này cô biểu diễn ở Nam Bình thị, có cảm thụ gì?”

Câu hỏi này rất cũ, cơ hồ là thành một câu hỏi theo thói quen rồi. Có điều mỗi một phóng viên đều hi vọng hỏi được vấn đề này.

Rất rõ ràng, Bạch Nhạc Huyền cũng từng bị hỏi qua những vấn đề tương tự, cô cười một tiếng, nói: “Kỳ thực Nam Bình thị là một thành phố rất mỹ lệ, kinh tế rất phát đạt, còn có rất nhiều món ăn ngon, hơn nữa tôi ở đây thấy được các fan rất yêu mến tôi, thích nghe tôi hát. Tôi cảm thấy mình càng lúc càng thích nơi này.”

“Vậy Bạch tiểu thư sau này có muốn tới Nam Bình thị một chuyến nữa không?” Nam phóng viên đó lại hỏi tiếp.

“Sau này nếu như có cơ hội, tôi nhất định sẽ lại tới!” Bạch Nhạc Huyền mỉm cười, gật đầu.

Lại có một nữ phóng viên khoảng hai mươi tuổi đứng dậy, hỏi: “Bạch tiểu thư, không biết địa phương mà cô sẽ đến tiếp theo là nơi nào? Là ở Trung Quốc hay là nước ngoài?”

Bạch Nhạc Huyền trong lòng tất mừng rỡ, xem ra mình có thể nhân cơ hội này nói ra chuyện mà Lâm Bắc Phàm đã giao cho mình rồi, khiến cho tất cả fan hâm mộ và phóng viên toàn quốc biết được mục đích của mình. Như vậy coi như là mình đã hoàn thành nhiệm vụ rồi. Cô ta hơi trầm tư một thoáng, rồi mỉm cười trả lời: “Điểm đến tiếp theo của tôi tất nhiên là Trung Quốc, tôi yêu Trung Quốc, yêu quốc gia của mình!”

“Vậy Bạch tiểu thư có thể nói điểm đến tiếp theo của cô không?” Nữ phóng viên hỏi ngay.

“Điều này nói ra cũng không có vấn đề gì, tôi vốn tạo một bất ngờ cho các fan hâm mộ, có điều các bạn đã hỏi thì tôi sẽ nói. Điểm đến tiếp theo của tôi chúng là Nam thành thị của Trung Quốc!” Bạch Nhạc Huyền cười.

Câu nói vừa được nói ra, toàn trường lập tức xôn xao.

Diện tích quốc thổ của Trung Quốc rất lớn, thành thị lại nhiều, thành thị lớn như kinh thành và Nam Bình thị có thể nói là nhiều như lông trâu, một thành thị bất kỳ đều có thực lực kinh tế cực kỳ hùng hậu, nhưng một thành thị nhỏ như nam thành thị thì càng nhiều như nước mưa. Những đại minh tinh từ Hương Cảng hay là Đài Loan bình thường đều lựa chọn thành thị lớn làm nơi biểu diễn, chứ chẳng có mấy ai lại đi chọn thành thị nhỏ. Bọn họ làm vậy cũng không phải là không có lý do, một là người của thành thị lớn nhiều, fan hâm mộ cũng tương đối đông, có thể khiến đại minh tinh như bọn họ thông qua biểu diễn mà kiếm được một món lớn, mà thành thị lớn có rất nhiều công ty lớn tài trợ, đây cũng là một khoản thu nhập khách quan, nếu ở trong thành thị nhỏ thì còn lâu mới đạt được.

Bọn họ không ngờ Bạch Nhạc Huyền lại chọn một thành thị nhỏ, điều này quả thực là nằm ngoài dự đoán của bọn họ, lập tức chộp được đây là một tin tức có tính trọng đại, tất cả đều nhao nhao ghi chép lại tin tức này.

“Bạch tiểu thư, cô nói vậy rốt cuộc là vì mục đích gì? Là bởi vì niềm vui nhất thời hay là thực sự muốn tới nam thành thị?”

“Bạch tiểu thư, thành thị lớn của Trung Quốc hình như rất nhiều, vì sao cô lại khẳng khái chọn nam thành thị?”

Một phóng viên dò hỏi. Hẳn hỏi câu này quả thực có chút xảo quyệt, cũng có chút độc ác. Nếu như Bạch Nhạc Huyền thừa nhận fan của thành thị khác cũng nhiệt tình, vậy thì đối phương sẽ hỏi tiếp một vấn đề, đó chính là cô vì sao không tới thành thị này, thành thị kia, mà lại tới Nam thành thị? Nếu cô ta nói fan của thành thị khác không nhiệt tình, e rằng sẽ đắc tội với tất cả fan của những thành thị khác.

Bạch Nhạc Huyền sớm đã biết những phóng viên này sẽ hỏi vấn đề đó, mặt cô ta không tức giận một chút nào, ngược lại còn mỉm cười: “Kỳ thực tôi biết, không chỉ fan trên toàn quốc rất nhiệt tình, cho dù là fan hải ngoại cũng rất nhiệt tình. Bởi vì có sự ủng hộ và giúp đỡ của mọi người, Bạch Nhạc Huyền tôi mới có được ngày hôm nay. Kỳ thực tôi cũng rất muốn tới mỗi một thành thị, gặp mỗi một fan, đáng tiếc tôi chỉ là một người bình thường, tôi không có thuật phân thân, tôi không có biện pháp gặp được fan của mỗi một thành thị. Cho nên tôi chỉ có thể chọn mấy thành thị để tổ chức biểu diễn, cũng coi như là tận chút sức mọn của tôi. Kỳ thực tôi lần này chọn nam thành thị cũng là có đạo lý nhất định. Rất lâu trước đây, lúc đó tôi còn chưa đi hát, cũng chưa nổi tiếng, tôi từng tới nam thành thị một lần, đối với con người và phong cảnh nơi đó cũng lưu lại ấn tượng rất sâu. Lần này tới nam thành thị biểu diễn, chính là muốn ấn tượng của mình đối với nơi đó được sâu thêm, khiến nam thành thị, một thành thị nhỏ mỹ lệ vĩnh viễn khắc sâu trong lòng tôi!”

“Roẹt roẹt roẹt!”

Tất cả máy ảnh đều đồng thời chụp điên cuồng, lưu lại dung mạo của đối phương.

Tất cả phóng viên đều kinh ngạc, Bạch Nhạc Huyền trước đây đã tới nam thành thị? Đây là chuyện lúc nào vậy?

Bọn họ đều là phóng viên của báo nhỏ, những gì khi chép đều là những chuyện có tính giật gân của các minh tinh, còn tính chân thực như thế nào, độ đáng tin như thế nào? Cái này không liên quan gì tới họ cả. Dẫu sau loại chuyện này cũng không cần phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, mà hiện tại Bạch Nhạc Huyền lại tự mình nói ra những lời này, đủ để bọn họ chế tác thành một tin tức có tính giật gân rồi. Hơn nữa còn khiến lượng tiêu thụ của báo mình tăng vọt. Bọn họ cơ hồ vui đến phát cuồng.

“Chẳng lẽ Bạch tiểu thư không sợ lượng fan ở chỗ đó quá ít, khiến cô thất vọng sao?”

Một phóng viên lại hỏi.

“Cho dù chỉ là một fan, tôi cũng sẽ tiếp tục hát, bởi vì tông chỉ của tôi chính là - tất cả vì các fan!”

Bạch Nhạc Huyền cười xán lạn, chỉ cần có anh ấy ở đó, mình có thể tiến hành cuộc biểu diễn một cách viên mãn.

“Đúng rồi, Bạch tiểu thư, tôi muốn hỏi một vấn đề, cô hiện tại có bạn trai chưa?” Một nữ phóng viên hỏi.

Bạch Nhạc Huyền ngậy người, trên mặt lộ ra biểu tình cổ quái, cô ta hận không thể công bố ra quan hệ giữa mình và Lâm Bắc Phàm, để người trên thế gian đều biết nam nhân mà mình yêu là ai. Nhưng một khi như vậy, không những mang tới cho mình rất nhiều điều bất tiện, cũng sẽ mang tới cho Lâm Bắc Phàm rất nhiều phiền phức. Cô ta nhìn lên Lâm Bắc Phàm một cái, thấy đối phương hơi lắc đầu, cô ta lập tức gật đầu, cười nói: “Tôi là một nữ nhân, tôi cũng muốn có một người bạn trai chiều cổ tôi, bảo vệ tôi, quan tâm tôi, nhưng đáng tiếc hiện tại còn chưa có, tôi cũng hi vọng vị bạch mã vương tử này sẽ xuất hiện sớm một chút!”

Tất cả phóng viên đều cười ha hả, có thể bởi mớ nữ minh tinh một chút là nhạc thú của bọn họ, nhưng bọn họ cũng biết, chuyện riêng của các đại minh tinh bình thường đều được che giấu rất tốt, đâu có dễ dàng đào ra được.

Đúng vào lúc này, Lâm Bắc Phàm nghe thấy tiểu Kim truyền âm: “Lão đại, mấy tên sát thủ đó hành động rồi, đang chuẩn bị tới đây!” Lâm Bắc Phàm khẽ biến sắc, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy mấy người ăn mặc như phóng viên đang chen lên trước. Nhìn bộ dạng, tựa hồ như là muốn bắt cóc Bạch Nhạc Huyền, nếu không phải là tiểu Kim nhắc nhở, hẳn cũng sẽ không coi mấy tên này là sát thủ. Hắn hơi gật đầu với chị Phương, chị Phương cũng biến sắc, lập tức trở nên cảnh giác.

Lâm Bắc Phàm là một người rất có bản lĩnh, đây là những lời mà cả Bạch Nhạc Huyền và Bạch Minh Phong đều nói.

Cho nên đối với phán đoán của đối phương chị ta không dám lơ là, vội vàng dùng ánh mắt truyền đạt lại chuyện này cho hơn chục vệ sĩ khác, để bọn họ cẩn thận giới bị.

491. Chương 495- 496: Sát Thủ Tập Kích

Mấy tên sát thủ giả trang làm phóng viên trông tuổi tác cũng không lớn, đều chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, nhìn cũng tương tự như những phóng viên khác, cũng là đều thuộc loại mặt bình thường, lẫn vào trong đám người thì không dễ dàng phát hiện ra. Bọn chúng không ngờ nhất cử nhất động của mình đã bị đối phương nắm rõ, hơn nữa vẫn không ngừng chen lên trước, khi còn cách Bạch Nhạc Huyền không tới bảy tám mét, một tên trẻ tuổi cầm micro hỏi: “Vừa rồi Bạch tiểu thư nói rằng hiện tại vẫn chưa có bạn trai, nhưng căn cứ theo sự hiểu biết của chúng tôi, tựa hồ như bên cạnh Bạch tiểu thư đã có một nam sĩ thần bí, hơn nữa Bạch tiểu thư tựa hồ như có quan hệ trên mức bình thường với anh ta, buổi tối thường cùng nhau ở một phòng, không biết là thật hay là giả?”

Bạch Nhạc Huyền nghe thấy câu hỏi này, trong lòng giật thót, tim cũng bất giác đập thành thịch, sắc mặt hơi biến đổi. Chuyện của mình và Lâm Bắc Phàm, người khác sao có thể biết được? Đối phương rốt cuộc là thực sự biết bí mật của mình hay là cố ý ở đây cố moi ra tin tức có giá trị? Cô ta thoáng nghĩ ngợi một chút rồi mỉm cười nói: “Xem ra tin tức mà các anh nhận được nhất định là tin tức giả rồi, đoạn thời gian này tôi một mực bận rộn chuyển bị ca khúc mới và liveshow, sao có thời gian hẹn hò với bạn trai được?”

“Ồ, thì ra là chúng tôi hiểu lầm!” Tên trẻ tuổi đó mỉm cười nói.

“Không biết các bạn còn có câu hỏi gì nữa không?”

Bạch Nhạc Huyền lơ mơ cảm thấy mấy người này có vẻ bất thiện.

Ai ngờ tên trẻ tuổi đó lại mở miệng nói: “Chúng tôi đều biết Bạch Nhạc Huyền tiểu thư là thiên sứ thuần khiết trong lòng mỗi một fan hâm mộ chúng tôi, sự mỹ lệ của cô chúng ta đều thấy rồi. Cô khinh thường làm những chuyện không hay, lại không có bạn trai, chắc vẫn là xử nữ một trăm phần trăm, có phải vậy không?”

Sắc mặt của Bạch Nhạc Huyền thoáng chốc đã trở nên âm trầm: “Anh hỏi câu này là có ý gì?”

“Ồ? Sao vậy? Chẳng lẽ Bạch tiểu thư tức giận ư? Xem ra câu hỏi của chúng tôi có chút riêng tư quá rồi, thực sự xin lỗi!”

Tên trẻ tuổi đó không mặn không nhạt nói, nhưng trên mặt lại không hề có ý tứ xin lỗi nào.

Lâm Bắc Phàm nghe thấy mấy câu hỏi của tên trẻ tuổi này, trong lòng lập tức có thể nhìn ra rất nhiều từ câu hỏi của đối phương. Đối phương là do người khác chỉ thị tới, mục đích rất đơn giản, chính là muốn bêu xấu thanh danh của Bạch Nhạc Huyền, khiến cô ta không lẫn lộn được trong giới ca sĩ nữa. Mà có thể nhận được lợi ích từ việc làm này, cũng chỉ có những đại vương thiên hậu trong giới ca sĩ mà thôi. Không ngờ họ vì chen ép thiên hậu mới nổi Bạch Nhạc Huyền mà dùng loại thủ đoạn này.

Bạch Nhạc Huyền mặt đành lại, gần từng chữ với tất cả ký giả: “Vừa rồi tôi đã nói với mọi người rồi, tôi cũng là một nữ nhân, hi vọng có thể có được một đoạn ái tình ngọt ngào, hi vọng có thể tìm được một nam nhân chiếu cố mình, quan tâm mình. Đáng tiếc hiện tại tôi vẫn chưa tìm được anh ấy, nếu mọi người muốn từ trong những lời đồn, chuyện nhảm mà moi được tin tức gì đó thì thực sự là xin lỗi. Tôi cũng bất lực với những lời đồn mang mục đích xấu ấy mà thôi, dẫu sao thì tôi cũng không phải là thần tiên, không có quyền ngăn người ta nói!”

Những lời nói này của cô ta lập tức nhận được tràng vỗ tay nhiệt liệt của tất cả các phóng viên.

Sự thực vốn là như vậy, người ta đã nói hiện tại vẫn chưa có bạn trai, người lại ở đó nói cái gì là người ta ở cùng một chỗ với nam nhân, thậm chí còn hoài nghi người ta không phải là xử nữ, đây chẳng phải là bôi lông tìm vết thì là gì? Hiện tại là thời đại nào rồi? Giờ đã là thế kỷ 21 rồi, trẻ con mười bốn mười lăm tuổi còn biết hôn nhau, người trước mười tám tuổi đã mất trinh cũng chẳng phải hiếm. Bạch Nhạc Huyền người ta hơn hai mươi tuổi rồi mà người lại mang cái vấn đề xử nữ này ra để làm khó người ta, trừ loại nào tàn ra thì thật sự là không còn từ ngữ nào để hình dung mấy tên phóng viên này.

Mấy tên trẻ tuổi đó tựa hồ như không thấy ánh mắt ghét bỏ của những ký giả ấy, ngược lại còn cười ha ha: “Xem ra chúng tôi hỏi sai rồi, thực sự là xin lỗi, chúng tôi chỉ là nghe được một số tin tức, nói Bạch tiểu thư đã cùng một chỗ với một vị nam sĩ nào đó, mà vị nam sĩ ấy chính là một siêu cấp đại phú ông gia tài bạc tỷ. Mà Bạch tiểu thư bỏ lên được cây đại thụ này rồi, tất nhiên sẽ không phải lo lắng vì cuộc sống sau này, cho nên giá vé xem cô biểu diễn mới thấp như vậy, mới có khoản tiền quyền góp, hiến tặng nào đó. Nói tới cùng là khiến cho người nghèo vui vẻ!”

Bạch Nhạc Huyền lần này tức thật rồi, những tên này nói cái quái gì vậy? Chẳng lẽ giá xem mình biểu diễn thấp một chút cũng là sai à? Chẳng lẽ tiền mình kiếm được từ biểu diễn quyền góp toàn bộ cho công trình hi vọng cũng là sai à? Chẳng lẽ tới miệng những người này, tất cả những gì mình làm đều là để tự đánh bóng mình chăng? Cô ta tức giận nói: “Anh nghe được tin tức đó gì đâu?”

“Tin tức này ư, Bạch tiểu thư đã nói rồi đấy thôi, lời đồn nhảm mang ý đồ xấu, đã là lời đồn nhảm thì việc gì phải phí sức tìm ngọn nguồn làm gì. Hơn nữa chúng tôi không phải là cảnh sát, nào có bản sự tra ra nguồn gốc của lời đồn? Hơn nữa, chúng tôi cũng không nói đó là sự thực, chỉ là nghe người ta nói vậy thôi. Chúng tôi tới hỏi xem có phải là thật hay không, như vậy cũng là một lời nhắc nhở tới những fan hâm mộ mà.”

Tên trẻ tuổi đó vẫn tươi cười, nhưng trong lời nói bắt đầu lộ ra sự uy hiếp và khiêu khích.

Bạch Nhạc Huyền tức đến nổi bụng, đang muốn nổi giận thì thấy chị Phương ghé vào tai mình nói mấy câu. Cô ta lập tức hơi gật đầu, cười nói: “Tôi nếu như nói tất cả đều là giả, chắc mọi người sẽ không tin. Hiện tại tôi có thể lấy ra chứng cứ, chứng minh tất cả những gì tôi làm chỉ là vì muốn giúp đỡ những người cần giúp đỡ chứ không phải là để đánh bóng bản thân!”

Cô ta từ trong tay chị Phương nhận lấy một chồng văn kiện, đặt lên bàn, nói: “Những thứ này tôi vốn không muốn để người ngoài thấy, nhưng hiện tại đã tới mức này, để có thể chứng minh sự thanh bạch của tôi, tôi chỉ có thể công bố ra tiền tôi kiếm được từ biểu diễn và số tiền mà tôi đã quyên hiến ra, để mọi người trong lòng được rõ!”

Tất cả phóng viên đều ngây ngốc.

Không có ca sĩ nào muốn công bố số tiền mà mình kiếm được từ biểu diễn, cũng không có ai muốn công bố số tiền mà mình đã quyên hiến, dẫu sao thì làm vậy sẽ dẫn tới sự hoài nghi về các phương diện đối với tài sản của mình, thậm chí còn gọi cục thuế vụ tới.

Thế nhưng Bạch Nhạc Huyền vẫn muốn làm vậy.

Điều này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ người ta không sợ hoài nghi, không sợ thuế cực.

Bạch Nhạc Huyền cầm sổ sách đưa cho những phóng viên đó, nói: “Trên mỗi một cuốn sổ đều có con dấu công và dấu tư của mỗi một công ti, tuyệt đối không thể làm giả, nếu như có ai không tin thì có thể tự đi điều tra!”

Tất cả những phóng viên đều chia nhau xem những sổ sách này, ai ai cũng cẩn thận lật xem, có thể được đọc sổ sách của đại minh tinh thì coi như chuyến này đi không uổng. Nhưng không ngờ không thấy thì thôi, vừa thấy đã giật nảy mình, nội dung bên trong khiến họ ngây ngốc

Bạch Nhạc Huyền từ lúc bắt đầu xuất đạo cho tới hiện tại, mỗi lần tổ chức liveshow, mỗi một lần quảng cáo, thậm chí là thù lao mỗi một lần tham gia yến tiệc, thậm chí là thù lao của một đài truyền hình nào đó cũng đều ghi rõ ở bên trên, ngay cả một khoản thu nhập cũng không bỏ qua.

Vé xem liveshow của Bạch Nhạc Huyền rất rẻ, dẫn tới việc mỗi một lần cô ta tổ chức liveshow, tiền kiếm được cũng không quá khoảng ba trăm vạn, sau khi trừ thuế, cũng chỉ còn không tới một trăm tám mươi vạn, lại thêm những thù lao khác, sau khi trừ thuế, ba năm nay cũng kiếm được khoảng sáu ngàn vạn nhân dân tệ. Nhưng cô ta lại đóng góp cho công trình hi vọng tám trăm vạn nhân dân tệ, còn khoản hiến tặng cho cho khu nghèo khó ở Tây bộ đạt tới một ngàn vạn nhân dân tệ, lại còn khoảng quyền góp bốn trăm vạn nhân dân tệ cho động đất ở Vân Xuyên, cùng với khoảng quyền tặng các phương diện khác, tổng cộng không ngờ lại đạt tới ba ngàn năm trăm vạn nhân dân tệ.

Cũng chính là nói, nỗ lực ba năm nay của cô ta cũng chỉ lưu lại cho mình hai ngàn năm trăm vạn.

Hai ngàn năm trăm vạn nhân dân tệ đối với một người bình thường mà nói, có lẽ là cả đời cũng không kiếm được. Nhưng đối với một đại minh tinh mà nói thì là một khoản thu nhập nhấc tay là có.

Thử nghĩ một chút, một minh tinh nào đó vừa mới xuất đạo một năm, chỉ chi phí quảng cáo thôi cũng đạt tới tám trăm vạn nhân dân tệ. Thù lao một bộ ảnh của minh tinh nào đó là một ngàn vạn nhân dân tệ. Tùy tiện đóng một phim quảng cáo mì gói cũng có thu nhập bốn trăm vạn. Bạch Nhạc Huyền so với những người thì còn kém xa.

Bạch Nhạc Huyền tuy vừa xuất đạo ba năm, nhưng số lần tổ chức liveshow của cô đạt tới hơn hai mươi. Quảng cáo cũng bốn năm cái, thu nhập khác cũng cực kỳ khách quan, nhưng ba năm chỉ có thu nhập hai ngàn năm trăm vạn, quả thật là ít tới đáng thương.

Bạch Nhạc Huyền ba năm chỉ còn lại hai ngàn năm trăm vạn nhân dân tệ, nhưng cô ta phải chi một khoản chi phí lớn, ví dụ như thuê vệ sĩ, thù lao cho chị Phương, cùng với những phí dụng khác, e rằng số tiền còn lại của cô ta chắc nằm trong khoảng một ngàn vạn nhân dân tệ.

Đối với một đại minh tinh nhân khí thịnh vượng, chiếu sáng nửa bầu trời mà nói, ba năm chỉ có thu nhập một ngàn vạn nhân dân tệ, quả thật là khiến người ta cảm thấy kính nể vô hạn. Cô ta không giống đại minh tinh nào đó, vì kiếm tiền, không ngờ lại mặc cả áo có in quốc kỳ của Nhật Bản, cũng không giống như minh tinh nào đó, còn làm ra những việc vũ nhục quốc gia, cũng không giống như minh tinh nào đó, khi quốc gia gặp nạn, gặp tai, trước tiên chỉ nghĩ tới mình, chưa từng nghĩ đến người khác. Cho dù là quyền góp thì cũng chỉ làm lấy lệ, lừa dối quần chúng và fan hâm mộ, gặp phải sự phỉ nhổ của tất cả mọi người.

Những phóng viên này đều rơi vào trầm mặc.

Bọn họ vốn còn muốn moi ra một số tin tức oanh động, nhưng khi đọc được sổ sách về thu chi này, bọn họ không biết nên nói gì bây giờ. Là giả ư? Sổ sách đều là chứng cứ đàng hoàng của ngân hàng, sao mà làm giả được? Hơn nữa còn có tờ khai của cục thuế vụ, đây là thứ hàng thật giá thật, không thể làm giả.

Một đại minh tinh có thể làm vậy, quả thực là đã ít lại càng ít.

Bạch Nhạc Huyền nhìn thấy hết vẻ mặt của họ, cô ta chậm rãi nói: “Bạch Nhạc Huyền tôi tuy kiếm tiền không phải nhiều, nhưng đã đủ để tôi tiêu rồi, cho nên tôi không cần phải dựa vào ai khác, cũng không tham lam tiền tài của bất cứ ai. Cho nên đối với những tin đồn thất thiệt đó, hi vọng mọi người có thể lý

giải rõ ràng, đừng thấy gió thì nghĩ là có mưa, như vậy sẽ làm thương hại đến tâm linh và tinh thần của người khác!”

“Bộp bộp bộp!”

Tất cả phóng viên đều phát ra tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Tên trẻ tuổi đó sắc mặt cũng biến thành trắng bệch, hắn không ngờ chuyện lại biến thành thế này, trở nên bất lợi đối với mình, ngược lại khiến ánh sáng của đối phương lộ ra trước mặt tất cả mọi người. Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi, hậm hực nói: “Nếu đã vậy thì cô đi chết đi!”

Cử động đột ngột của tên trẻ tuổi đó, khiến những phóng viên khác có mặt ở trong phòng đều kinh hãi, ai cũng ôm miệng khinh hô: “Giết người...”

Tên đó chỉ cách Bạch Nhạc Huyền có bốn năm mét, trong cứ ly ngắn này mà dùng súng bắn chết một người, đối với hắn mà nói, thực sự là dễ như trở bàn tay. Khỏe miệng của hắn phác lên một nụ cười đắc ý, tựa hồ như đã nhìn thấy ánh sáng thắng lợi. Nhưng vào sát na mà hắn nhần cò súng, liền cảm thấy tay phải của mình đã bị nắm chặt, xương cốt giống như là muốn vỡ vụn, mà ngón trở của hắn không ngờ lại không có khí lực để ấn xuống tiếp, cơn đau kịch liệt thuận theo tay phải xộc tới não, khiến hắn hét lên thảm thiết.

Bạch Nhạc Huyền lúc này mới phát hiện khẩu súng trong bàn tay phải của hắn, sợ đến nỗi mặt trắng bệch, vội vàng đứng bật dậy, lui ra sau, hai tay ôm miệng, cả người run rẩy, ngay cả một tiếng cũng không phát ra nổi.

Chị Phương nhanh tay nhanh mắt, vội vàng kéo Bạch Nhạc Huyền lệch ra khỏi họng súng, rồi quát mấy tên vệ sĩ khác: “Các người còn ngây ra đó làm gì? Những người này không ngờ lại dám hạ thủ với đại tiểu thư, mau bắt lấy chúng!”

Những vệ sĩ khác không ngờ lại có sát thủ trà trộn vào trong phóng viên, tuy đã có tâm lý chuẩn bị, nhưng vẫn bị dọa cho giật nảy mình. Bọn họ lúc này mới có phản ứng, vội vàng lao về phía mấy tên sát thủ giả trang làm phóng viên.

“Đáng chết!”

Một tên sát thủ tuổi không lớn khác găm lên một tiếng tức giận, hắn thấy người bên mình bị đối phương chế trụ, cơ hội giết chết Bạch Nhạc Huyền đã biến thành vô cùng nhỏ bé, hắn vội vàng dút tay vào trong ngực, không thèm nhìn mà bắn ngay một phát vào Bạch Nhạc Huyền.

“Bùm!”

Một tiếng súng thanh thúy và trầm muộn vang lên trong phòng, Bạch Nhạc Huyền hai mắt đảo trùng, cả người từ từ ngã xuống đất.

“Tiểu thư, tiểu thư, cô mau dậy đi, cô không việc gì đâu!”

Chị Phương cũng sợ đến nỗi mặt trắng bệch, vội vàng bước lên đỡ Bạch Nhạc Huyền dậy, cẩn thận an ủi.

“Hả? Em, em không sao ư?”

Bạch Nhạc Huyền đột nhiên tỉnh lại, mặt mày kinh ngạc cúi nhìn ngực của mình, ngay cả đạn cũng không có, nhưng mình vừa rồi rõ ràng đã nghe thấy tiếng súng, chẳng lẽ đối phương bắn nhầm người?

“Đúng vậy, là Lâm Bắc Phàm đã cứu em một lần!”

Chị Phương vội vàng giải thích.

Bạch Nhạc Huyền ngẩng đầu lên nhìn, nhưng thấy trước mặt mình đột nhiên có thêm một cỗ thi thể đầm máu, tựa hồ như chính là tên vừa rồi chuẩn bị giết mình, mi tâm của hắn đã bị trúng đạn, ngừng hô hấp, không cứu được nữa rồi.

Vốn là Lâm Bắc Phàm thấy tên sát thủ trẻ tuổi này đột nhiên nổ súng bắn Bạch Nhạc Huyền, mình muốn xông tới thì cũng cần một đoạn thời gian nhất định, mà hiện tại trong phòng lại vô cùng hỗn loạn, mình không thể đem tính mạng của Bạch Nhạc Huyền ra đùa được, thế là chân hắn đá mạnh một cái, đá tên sát thủ này tới trước mặt Bạch Nhạc Huyền, khiến hắn trở thành một tấm bia thịt.

Tên sát thủ đó thấy vậy, vội vàng muốn bắn Bạch Nhạc Huyền một lần nữa, nhưng Lâm Bắc Phàm sao có thể cho hắn thêm cơ hội? Hắn bước lên hai bước, chân phác đá mạnh vào tay phải đang cầm súng của hắn.

“Rắc!”

Lực đạo của một đá này của hắn rất lớn, theo một tiếng xương gãy giòn tan, cổ tay phải của đối phương đã bị đá gãy.

Tên sát thủ trẻ tuổi đó lập tức đau đớn thối lui mấy bước, tay trái ôm lấy tay phải bị gãy, phát ra tiếng hét thê lương.

Mấy tên sát thủ còn lại đang muốn phản kháng thì lại bị hơn chục vệ sĩ của Bạch Nhạc Huyền chế phục, tên nào cũng bị đè lên đất, giống như là lợn chết không động đậy được. Có điều bọn chúng ai ai cũng đều thở hổn hển, hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm. Nếu không phải là có đối phương, bọn họ sớm đã giết chết Bạch Nhạc Huyền rồi.

Những phóng viên tới phỏng vấn đã chạy ra ngoài, thấy cục thế hiện tại đã được khống chế, ai ai cũng thò đầu bước vào, giống như là phát hiện ra một tin tức trọng đại vậy, ai cũng cầm micro hỏi: “Không biết Bạch tiểu thư có cách nhìn gì về sự kiện lần này? Sự kiện ám sát lần này rốt cuộc có ý vị gì? Là tình sát hay là cừu sát?”

“Bạch tiểu thư, cô phải chăng đã đắc tội với một người không nên đắc tội, cho nên mới xuất hiện sự kiện ám sát này?”

“Bạch tiểu thư, công phu của những vệ sĩ của cô rất cao cường, xem ra là tinh anh trong giới vệ sĩ, không biết cô tốn bao nhiêu tiền để mời những vệ sĩ này tới bảo vệ mình?”

Bạch Nhạc Huyền tuy thân là đại minh tinh, cũng từng gặp rất nhiều mưa giông gió bão, nhưng vẫn là lần đầu tiên gặp phải sự kiện ám sát như thế này, sợ đến nỗi mặt không còn chút huyết sắc, cả người triệt để mềm oặt ngồi trên ghế, hai mắt vô thần, không nói ra nổi một câu nào.

Chị Phương thấy tinh thần của Bạch Nhạc Huyền không được tốt, vội vàng trả lời thay cô ta: “Sự kiện ám sát lần này làm tổn thương rất nặng tới tinh thần và tâm linh của Bạch tiểu thư, cho nên cuộc họp báo hôm nay sẽ kết thúc ở đây, Bạch tiểu thư cần phải nghỉ ngơi, thất lễ rồi!”

Chị ta vội vàng đỡ Bạch Nhạc Huyền dậy rồi bước ra ngoài, mấy vệ sĩ còn lại cũng cùng với Lâm Bắc Phàm bảo vệ xung quanh hai người.

Cảnh sát 110 lần này hành động cực nhanh, trước sau không tới năm phút, hơn hai mươi cảnh sát đã tới khách sạn Kim Hải Thiên, bắt toàn bộ bảy tám sát thủ này về quy án, bước tiếp theo đang đợi bọn chúng chính là thẩm vấn và chế tài của pháp luật. Mà những cảnh sát này cũng muốn thẩm hỏi vị đại minh tinh Bạch Nhạc Huyền một chút, nhưng do Bạch Nhạc Huyền vừa rồi sợ hãi quá độ, cho nên không ra gặp bọn họ được, khiến bọn họ trong lòng vô cùng ảo não.

Đây là chuyện gì vậy? Đại minh tinh bị mấy sát thủ ám sát, hơn nữa còn ở trong Nam Bình thị do mình quản hạt, may mà không xảy ra chuyện. Nếu như xảy ra chuyện, vậy thì còn trai bảo bối của mình sẽ chặt nát mình mất. Thằng nhóc đó rất thích nghe Bạch Nhạc Huyền hát, ngày nào trong miệng cũng lẩm bẩm hát, chẳng khác nào bị tẩu hỏa nhập ma.

Trong phòng của Bạch Nhạc Huyền.

Bạch Nhạc Huyền giống như là một con mèo ngon ngoan, nằm trên giường với Lâm Bắc Phàm, tựa sát vào lòng hắn, cả người vẫn còn hơi run rẩy, sắc mặt vẫn chưa bình tĩnh lại, ngay cả một câu cũng nói không ra.

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng vỗ vai thơm của cô ta, an ủi đối phương, nói gì là sự kiện ám sát lần này tuy có chút đột ngột, nhưng vẫn nằm trong tầm khống chế, đừng nói là những sát thủ đó dùng súng lục, cho dù bọn chúng dùng súng ngắn thì cũng làm gì được em, vân vân... Còn nói cái gì mình cũng có thể vào lúc quan kiện dùng ngực để cản đạn của kẻ địch, bảo hộ Bạch Nhạc Huyền, an ủi mãi, cuối cùng cũng khiến Bạch Nhạc Huyền mỉm cười, hai tay ôm lấy cánh tay hắn.

“Người ta vừa rồi đúng là rất sợ mà, cảm thấy mình giống như đã chết một lần rồi vậy!”

Bạch Nhạc Huyền hôn môi đối phương, ông ẹo nói, giống như là một tiểu yêu tinh làm người ta mê đắm đến chết vậy. Đôi mắt đẹp nhìn đối phương với vẻ động tình.

“Thế em hiện tại đã chết chưa?”

Hai tay Lâm Bắc Phàm không chút thành thực đặt lên ngực thơm tròn trịa của đối phương, nhẹ nhàng nắn một cái, không ngờ thủ cảm vẫn không tồi, thoải mái tí nữa thì rên lên.

“Đồ đáng ghét, biết ngay anh lại khi phụ người ta mà!”

Bạch Nhạc Huyền nũng nịu nói, nhưng trên mặt lại không hề tức giận một chút nào.

“Khi phụ em ư, hình như anh còn chưa bắt đầu mà?”

Lâm Bắc Phàm thần sắc mê đắm nói.

“Vậy anh còn muốn thế nào?”

Bạch Nhạc Huyền bĩu môi, cố giả vờ không biết, hỏi.

Lâm Bắc Phàm lật người, đè đối phương ở bên dưới, mỉm cười hôn môi thơm của đối phương, nói: “Chính là vẫn muốn tiếp tục khi phụ em, ai bảo em trông mê người như thế chứ, khiến người ta không không chế được?”

Hai tay hắn lại bắt đầu không chịu nằm yên.

“Đáng ghét, có điều người ta vừa rồi cho rằng mình suýt nữa thì chết, nghĩ tới sau này mình không thể làm chuyện đó với anh nữa, trong lòng rất là hối hận, không ngờ chúng ta còn có thể tiếp tục làm chuyện này. Anh mau yêu em đi, em không muốn để mình sau này phải hối hận!”

Không ngờ Bạch Nhạc Huyền lại nói ra những lời như vậy, còn chủ động cởi quần áo của Lâm Bắc Phàm nữa.

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, sao cô bé này còn gấp hơn mình nhỉ? Có điều nhìn đối phương mắt híp tịt, bộ dạng động tình, hắn nào còn có thể không chế nổi? Hắn phát ra tiếng gầm nhẹ rồi lao vào đối phương.

Sau khi làm tình xong, Bạch Nhạc Huyền quả nhiên cả người mềm oặt không động đậy nổi, hai tay cô ta ôm lấy cổ đối phương, miệng thì một mực không hề nhả rời: “Cái đồ xấu xa, anh có phải là yêu quái không vậy? Tối qua, sáng sớm nay, chúng ta liên tục làm bao nhiêu lần rồi? Anh sao vẫn lợi hại như vậy? May mà bên cạnh anh có nhiều nữ nhân, nếu như chỉ có một mình em, không tới mấy ngày em sẽ bị anh hành cho chết mất. Xong rồi xong rồi, em chưa bị mấy tên sát thủ đó giết chết thì cũng bị anh dày vò cho chết thôi, chẳng lẽ mạng của em lại khổ như vậy ư?”

Lâm Bắc Phàm thấy bộ dạng này của cô ta, lập tức cười cười, nhéo nhéo mũi cô ta, nói: “Em nói xong chưa? Vả rồi hình như là em gọi ra mà? Còn nói gì nữa, Lâm ca ca, anh làm em mạnh hơn đi, em sao cả, ha ha...”

Hắn còn cố ý học theo ngữ điệu của đối phương.

“Anh đáng ghét lắm, không biết nhường người ta chút nào à, người ta đâu có dâm dăng như vậy đâu?” Bạch Nhạc Huyền quần quá, ngượng ngùng nói.

“Dâm dăng ư? Anh thích từ này đấy, anh thích bộ dạng dâm dăng của em!”

Lâm Bắc Phàm dâm dề nói.

“Đang ghét!” Bạch Nhạc Huyền xấu hổ mắng.

Lâm Bắc Phàm thấy bộ dạng này của Bạch Nhạc Huyền, biết rằng cô ta khôi phục lại từ vụ ám sát vừa rồi, trong lòng cũng thấy vui, dù sao thì mình cũng không hi vọng cô ta cứ mãi sống trong sợ hãi. Khi hắn đang chuẩn bị nói cho đối phương nghe hậu trường cuộc ám sát này thì di động đột nhiên đổ chuông. Hắn hơi ngạc nhiên, vội vàng móc ra nhìn, không ngờ là tiểu nha đầu Cam Diễm gọi.

Chẳng lẽ tiểu nha đầu thích gây họa này lại làm chuyện gì đó ư?

Hắn vội vàng bắt điện thoại, hỏi: “Ê, Cam Điềm, xảy ra chuyện gì vậy?”

Ai ngờ đại mỹ nữ Bạch Nhạc Huyền cũng ghé sát tai vào di động để nghe, khiến Lâm Bắc Phàm buồn cười, bóp một cái lên bộ ngực đầy đà của đối phương, khiến đối phương rên lên một tiếng, trợn mắt lườm hắn, có điều cũng không để ý lắm, vẫn bám lên người hắn.

“Lâm đại ca, em, em bị bắt tới cục công an rồi, hu hu...” Cam Điềm nói với vẻ vô cùng đau lòng.

492. Chương 497- 498: Vốn Là Vô Tội

Trán Lâm Bắc Phàm túa mồ hôi, có điều nghe thấy giọng đối phương tuy rất thương tâm, nhưng lại không xuất hiện tình huống hoảng sợ, xem ra cô ta tạm thời vẫn được an toàn. Hắn vội vàng nói: “Được rồi, được rồi, không sao đâu. Em cũng không phải là chưa từng vào cục công an mà, có gì mà phải sợ chứ? Đúng rồi, em nói cho anh biết là cục công an nào đã, anh sẽ tới đón em!”

“Em, em ở... Đây, chỗ các anh là cục công an nào vậy?” Cam Điềm ở bên đó hình như đang hỏi cảnh sát.

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, cô nàng này đúng là không phải lợi hại bình thường, ngay cả lời như thế này cũng dám nói ra, quả thật là cường hãn.

“À, Lâm đại ca, em hiện tại đang ở phân cục công an của khu tây!” Cam Điềm rất nhanh liền nói ra đáp án.

Lâm Bắc Phàm sau khi gác điện thoại, nhìn Bạch Nhạc Huyền đang cười tủm tỉm một cái, rất bất lực nói: “Tiểu nha đầu đó lại gây họa rồi, thật khiến người ta đau đầu, anh tới cứu cô ta ra khỏi cục công an đã rồi tìm em nói chuyện. Để tránh cô ta phải chịu sự khi phụ ở cục công an. Em cũng biết mà, nơi đó không phải là nơi nên ở lâu!”

Bạch Nhạc Huyền cười mà như không cười nhìn hắn: “Xem ra anh cũng rất quan tâm tới tiểu nha đầu đó đấy!”

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, vì sao nữ nhân đều thích hỏi vấn đề này nhỉ?”

Hắn vỗ nhẹ một cái vào hông đối phương, giả vờ giận: “Em có ý gì vậy? Chẳng lẽ em cho rằng anh nhìn trúng tiểu nha đầu đó sao?”

Bạch Nhạc Huyền bị hắn vỗ như vậy liền á một cái, nhưng vẫn vui vẻ cười nói: “Chẳng lẽ không đúng à?”

“Khụ khụ, hiện tại chúng ta cứu cô ta ra trước đã, những chuyện khác để sau hẵng nói!” Lâm Bắc Phàm suýt nữa bị lời của đối phương khiến cho sặc chết, mình không thích Cam Điềm mà, nhưng thấy bộ dạng ngây thơ đáng yêu của đối phương thì vẫn có chút rục rịch, nếu như nói thích cô ta, vậy Bạch Nhạc Huyền kiểu gì cũng một đao chém chết mình.

Bạch Nhạc Huyền bỏ cột nhìn hắn, bật cười khúc khích, vẫn cứ trần truồng ngồi trên giường, không kỵ húy một chút nào.

Lâm Bắc Phàm nhìn thân hình đang run rẩy của cô ta, khiến hai cái bánh bao ở tước ngực rung rinh rất dụ người, suýt chút nữa khiến hắn lại biến thân, nuốt chửng đối phương. Có điều hiện tại cứu người là quan trọng, hắn chỉ đành trơ mắt nhìn, đợi sau khi mặc quần áo xong rồi mới sờ đối phương mấy cái, khiến Bạch Nhạc Huyền thở hổn hển không ngừng, mắt trợn lên lườm hắn.

“Đúng rồi, Bắc Phàm, để chị Phương đi theo anh đi, có chị ấy thì rất nhiều chuyện sẽ được giải quyết một cách dễ dàng!”

Bạch Nhạc Huyền thấy Lâm Bắc Phàm đang muốn mở cửa bước ra, liền vội vàng nói.

Lâm Bắc Phàm hơi ngây người, kẻ đó liền hiểu ra.

Chị Phương hiện tại là người quản lý của Bạch Nhạc Huyền, đại biểu cho Bạch Nhạc Huyền, tuy cô ta không có quyền lực gì, nhưng sức ảnh hưởng của một đại minh tinh thì không thể nghi ngờ, cho nên cục công an đó gặp phải tình huống này cũng sẽ ưu đãi hơn một chút.

Lâm Bắc Phàm gật gật đầu, sau đó thì đẩy cửa bước ra.

Lâm Bắc Phàm tìm chị Phương, kể lại qua loa chuyện này, đối với chị Phương mà nói, đây tự nhiên là không có vấn đề gì, càng không cần nói đây là một cơ hội tốt để lấy lòng Lâm Bắc Phàm, thế là liền cùng hắn tới cục công an thành tây.

Trong phân cục công an thành tây.

Cam Điềm ủ rũ ngồi trong phòng thẩm vấn, nhìn hai vị cảnh sát mặt mày hung tợn ở đằng trước, có chút sợ hãi cúi đầu xuống, hai tay mân mê chéo áo, không nói câu nào.

“Tiểu cô nương, gan của cô đúng là không nhỏ đấy, không ngờ lại dùng vai tro đập người ta, cô chẳng lẽ không biết làm vậy có thể sẽ xảy ra án mạng à?”

Một cảnh sát mặt đen rất bất mãn nói. Tiểu cô nương hiện tại sao đều như vậy cả nhỉ? Ai ai cũng đều bạo lực, hôm qua một cô nàng đã đá cho hai thanh niên thành công công, hiện tại tiểu cô nương này lại đập cho nam nhân đó phải vào bệnh viện, đúng là giang sơn lớn có mỹ nữ xuất hiện, mỹ nữ đời này thay đời trước.

“A, hần muốn phi lễ với tôi, tôi thuận tay cầm thứ đó lên đập, tôi cũng không biết...” Cam Điềm ẩng mày nói. Vừa rồi mình gấp quá, dùng sức quá thật không nhỏ, hơn nữa mình còn thấy máu trên trán tên nam nhân đáng ghét đó nữa. Nếu không phải là cấp cứu kịp thời, nói không chừng sẽ nguy hiểm tới tính mạng.

“Cho dù là hần phi lễ cô, thì cô cũng không thể dùng khí lực mạnh như vậy chứ? Cô biết thế gọi là gì không? Gọi là phòng vệ quá đáng đó!”

Vị cảnh sát mặt đen đó cũng tính là tốt bụng, nếu như đổi lại là cảnh sát khác, e rằng sớm đã thực thành đại hình với Cam Điềm rồi.

“Vậy tôi nên làm gì?” Cam Điềm hỏi một cách rất đáng thương.

Vị cảnh sát mặt đen bị hỏi lại cho cứng họng, một tiểu cô nương đối diện với sự uy hiếp của sắc lang, làm ra một số phản ứng quá khích, tựa hồ như cũng có thể lý giải. Nhưng nam nhân đó là tổng giám đốc của một công ty, có chút lai lịch, lần này đòi cô nương ở trước mặt bồi thường ba mươi vạn nhân dân tệ, còn nói là không bồi thường thì không bỏ qua, khiến bọn họ cũng chẳng biết phải làm sao.

Một vị cảnh sát mặt trắng nói rất nghiêm túc: “Nhưng bất kể là nói gì, cô đánh người ta phải vào viện, chuyện này không thể cứ thế mà bỏ qua được. Ý tứ của bên đó là bắt cô phải bồi thường ba mươi vạn nhân dân tệ. Cô thấy nên làm sao đây?”

“Ba mươi vạn? Tôi, tôi hiện tại ngay cả ba ngàn đồng cũng không có!” Cam Điềm cơ hồ là muốn ngất xỉu.

“Vậy cũng đành chịu thôi, người ta đã mời luật sư tới, nếu cô không bồi thường, thì phải thông qua trình tự pháp luật để giải quyết chuyện này. Hần còn nói cái gì là vừa rồi không hề phi lễ với cô, là cô tự mình hiểu lầm thành phi lễ, còn đã thương người ta. Hiện tại chuyện đã to ra rồi, hi vọng cô cũng nhanh chóng tìm ra hướng giải quyết!”

Cảnh sát mặt trắng nói.

“Nhưng, hần vừa rồi đúng là muốn phi lễ với tôi mà, còn bảo tôi ngủ cùng hần, nói cái gì là chỉ cần tôi làm tình nhân của hần, mỗi tháng sẽ cho tôi ba vạn đồng tiền tiêu vặt, còn mua cho tôi quần áo hàng hiệu, biệt thự và xe thể thao. Hần thậm chí còn muốn xé quần áo của tôi, chẳng lẽ thế không phải là phi lễ à?” Cam Điềm rất bất mãn nói.

Cảnh sát mặt trắng và cảnh sát mặt đen đều bất lực lắc đầu, nói: “Vậy chứng cứ đâu?”

“Cái này sao có thể có chứng cứ được? Chẳng lẽ tôi bị người ta phi lễ, trước tiên phải dùng máy ảnh chụp lại chắc?” Cam Điềm tức giận nói, những cảnh sát này bị sao vậy? Chẳng lẽ mình bị phi lễ là sai sao? Trông xinh đẹp cũng là lỗi của mình chắc.

Hai cảnh sát đều bị hỏi cho cứng họng, nhưng không có gì để nói, pháp luật chú trọng chứng cứ, không có chứng cứ, cô cho dù là nói cho toạc trời cũng không ai cứu được cô cả.

Đúng vào lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng động nhốn nháo. Hai vị cảnh sát đó hơi ngậy người, vội vàng đứng dậy, mở cửa phòng thăm vấn, thấy hai người đang bước về phía họ, bọn họ lập tức mở miệng hỏi: “Các người là ai? Nơi này là cục công an, không phải là chỗ các người muốn tới là tới.”

“A, Lâm đại ca, anh cuối cùng cũng tới rồi!”

Cam Diêm sau khi tới người vừa tới, lập tức vui mừng bật dậy, vội vàng ôm lấy hắn, hòn đá đang treo trong lòng cuối cùng cũng được bỏ xuống.

“Em sao lại gây họa vậy?” Lâm Bắc Phàm rất bất lực xoa tóc đối phương, hỏi.

“Em đâu có đâu!” Cam Diêm có chút xấu hổ nói.

Cảnh sát mặt đen sắc mặt trở nên âm trầm: “Các người là ai? Mời các người đi ra!”

Chị Phương mặt lạnh lùng nói: “Xem ra chúng tôi đúng là đã tới nhầm chỗ rồi. Cục công an quả nhiên là một nơi không giảng đạo lý, xem ra chúng tôi cần phải đưa tin, để người toàn quốc, thậm chí là toàn thế giới đều biết, cục công an của Nam Bình thị rốt cuộc là địa phương nào, các anh đợi vào tù đi!” Cô ta nói xong câu này liền quay người định bỏ đi.

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, chị Phương này đúng là ngư B thật, không hổ là người quản lý của đại minh tinh.

Hai vị cảnh sát đó đều ngậy người. Đây là ai vậy? Sao mà ngư B thế?

Nhưng vào lúc hai người họ còn chưa kịp nói gì thì thấy cục trưởng của phân cục bọn họ mặt mày tươi cười bước về phía chị Phương, rất khách khí nói: “Đây không phải là chị Phương sao? Ngọn gió nào thổi chị tới đây vậy. Đúng là vô cùng vinh hạnh, không biết chị đây là...”

Chị Phương trợn mắt lên, nói: “Anh là...”

“Tôi là cục trưởng của phân cục này, chị có chuyện gì thì có thể nói với tôi!”

Cục trưởng cục công an cười bối nói.

“Bạch tiểu thư vừa quen được một tiểu muội muội, vừa kết thúc một cuộc họp báo thì nghe nói tiểu muội muội này bị các anh bắt, hình như là còn chủ động dùng hình pháp gì đó. Anh nói tôi có thể không tới sao? Tôi còn sợ là tới muộn một bước thì các anh sẽ làm ra chuyện gì với cô ấy đấy!”

Chị Phương bắt mồm nói.

“Cái gì? Tiểu muội muội của Bạch tiểu thư ư?” Cục trưởng phân cục suýt chút nữa thì ngất đi.

Bạch tiểu thư là ai? Đó chính là thiên hậu Bạch Nhạc Huyền của giới ca sĩ, người thích cô ta nhiều vô cùng. Người của mình gây họa rồi.

“Đúng vậy, muội muội của Bạch tiểu thư muốn tìm một công việc tạm thời ở Nam Bình thị, cũng coi như là vừa học vừa làm, nhưng không ngờ lại bị một nam nhân phi lễ, sau cùng còn uy hiếp bồi thường kinh tế. Cái này tôi cũng muốn nói cho giới truyền thông biết, xem xem trong đây rốt cuộc là ai đúng ai sai. Nói không chừng phân cục này của các anh sẽ trở thành phân cục tốt nhất của toàn quốc đấy!” Chị Phương khẩu khí rất xung, rất kiêu ngạo, nhưng chị ta đại biểu cho ai chứ? Bạch Nhạc Huyền, thiên hậu của giới ca sĩ, đây là một chiêu bài kim vũ.

“Người cô nói là Cam Diêm ư?”

Cục trưởng phân cục triệt để muốn ngất.

Ai mà biết được muội muội của Bạch Nhạc Huyền lại đi tìm việc? Ai biết được muội muội của Bạch Nhạc Huyền lại bạo lực như vậy? Nếu để Bạch Nhạc Huyền tùy tiện nói mấy câu với giới truyền thông, vậy thì phân cục của mình khẳng định sẽ bị đóng cửa, mà cục trưởng của phân cục này là mình đây khẳng định sẽ bị cách chức, thậm chí còn phải ở trung tù mấy năm.

Đây chính là lực lượng của giới truyền thông, mình không thể tùy tiện đắc tội với loại người này được.

Cục trưởng nghĩ tới đây, vội vàng cười nói: “Chị Phương, chúng tôi đây chỉ là suy đoán thôi, chứ chưa hạ kết luận mà, tất cả đều chưa định luận, hơn nữa Cam Điềm tiểu thư chỉ là người bị hiềm nghi phạm tội mà thôi, tất cả đều chưa được quyết định, vừa rồi tôi đã hỏi kỹ chuyện này, Cam Điềm thuộc về phòng vệ chính đáng, không phải chịu chế tài của pháp luật, mà ngược lại còn được pháp luật bảo hộ, đáng được cổ vũ. Mà cái tên Chu Hải Thanh đó ý đồ phi lễ với Cam tiểu thư, thực sự là tội không thể tha, chúng tôi nhất định sẽ nghiêm trừng!”

“Cam Điềm vô tội?” Chị Phương nghiêng đầu hỏi.

“Vô tội, vô tội!” Cục trưởng phân cục vội vàng lau mồ hôi trên trán, gật đầu nói.

“Vậy thì tốt, chúng tôi đi đây!” Chị Phương kéo Cam Điềm, bước ra ngoài.

“Thứ cho không thể tiễn xa!” Cục trưởng phân cục lập tức nở nụ cười xán lạn.

Lâm Bắc Phàm, chị Phương và Cam Điềm ba người sau khi về tới khách sạn Kim Hải Thiên, Bạch Nhạc Huyền đã ăn mặc chỉnh tề, mỉm cười ngồi trong phòng mình đợi ba người bọn họ. Cô ta thấy Cam Điềm cổ lĩnh tinh quái, nhưng lại là một cô nương rất xinh đẹp, trong lòng cũng rất mến, bước lên trước ôm Cam Điềm một cái, cười nói: “Em là Cam Điềm à? Chị đã nghe Lâm Bắc Phàm nhắc tới e rồi.”

“Chị, chị, là đại minh tinh Bạch Nhạc Huyền?”

Cam Điềm nhìn đại mỹ nữ ở trước mặt, kinh ngạc thốt lên. Cô ta còn ra sức dụi dụi mắt, tựa hồ như không dám thừa nhận người ở trước mặt chính là Bạch Nhạc Huyền, nhưng sự thực ở ngay trước mặt, khiến cô ta không thể không tin.

“Chị là Bạch Nhạc Huyền, nhưng chị không phải là đại minh tinh gì cả, chị chỉ là một tiểu minh tinh thôi!” Bạch Nhạc Huyền mỉm cười nói.

“Trời ơi, em không ngờ lại được gặp Bạch Nhạc Huyền. Cái này, cái này...” Cam Điềm hai tay ôm miệng kinh ngạc nói.

Lâm Bắc Phàm kéo Cam Điềm một cái, cười nói: “Cái gì mà trời ơi đất ơi, đại minh tinh chính là đại minh tinh, cũng không có lớn nhỏ gì cả? Hà tất phải kinh ngạc như vậy? Đừng để người khác cho rằng em bị bệnh!”

“Anh mới bị bệnh ý!” Cam Điềm trừng mắt lườm hằn, chủ động khoác tay Bạch Nhạc Huyền, hỏi đồng hỏi tây, bộ dạng rất vui vẻ, nhưng cô ta càng hỏi càng cảm thấy tình huống có chút không đúng.

Bạch Nhạc Huyền vì sao lại chịu gặp mình? Chẳng lẽ vì mình trông xinh đẹp ư? Cái này tựa hồ như chẳng liên quan gì cả? Bạch Nhạc Huyền người ta cũng là nữ nhân chứ không phải là đại lang, sao lại có thể thích mình được? Hơn nữa khi nữ nhân đó cứu mình, tựa hồ như có nhắc tới Bạch tiểu thư, chẳng lẽ là Bạch tiểu thư phái người cứu mình? Nhưng vì sao chứ?

Ánh mắt của Cam Điềm từ từ chiếu lên người Lâm Bắc Phàm, há hốc miệng, kinh ngạc nói: “Lâm đại ca, anh và Bạch Nhạc Huyền...” Cô ta tuy không muốn thừa nhận tất cả, nhưng đây lại là thật.

“Khụ khụ, em nghĩ cái gì đấy? Anh và Bạch Nhạc Huyền chỉ có quan hệ bạn bè bình thường thôi!” Lâm Bắc Phàm sợ cô ta lỡ miệng nói ra quan hệ giữa mình và Bạch Nhạc Huyền, mà đó chính là tin động trời, cho nên chỉ nói là quan hệ bạn bè.

“Cái gì? Anh là Bạch Nhạc Huyền là bạn bè?” Cam Điềm tuy đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn vô cùng kinh ngạc.

“Anh không phải đã nói với em rồi sao, anh tới Nam Bình thị thăm bạn mà!” Lâm Bắc Phàm cười.

“Bạn mà anh nói chính là chị ấy ư?” Cam Điềm chỉ vào Bạch Nhạc Huyền ở bên cạnh.

“Vậy em bảo còn có ai nữa?” Lâm Bắc Phàm có chút xấu xa cười nói.

“Anh, anh là tên hỗn đản, anh rõ ràng biết em thích nghe Bạch Nhạc Huyền hát, anh vì sao không dẫn em đi gặp? Anh không phải là muốn em tức chết đấy chứ? Em, em...” Cam Điềm hung hăng gườm lên, đá cho đối phương một cái.

“Ái chà, em nói em thích nghe Bạch Nhạc Huyền hát lúc nào? Hơn nữa, anh hôm qua chuẩn bị dẫn em đi gặp thì ai ngờ em lại hưng phấn bùng bùng chạy đi tìm việc, sao lại trách anh chứ? Ai bảo em mới sáng sớm đã chạy đi rồi?”

Lâm Bắc Phàm hai tay ôm chân, ủy khuất cãi.

“Hừ, anh chẳng lẽ không biết hiện tại ai không nghe Bạch Nhạc Huyền khác thì coi như là không theo kịp thời đại sao? Em mỗi ngày đều nghe Bạch Nhạc Huyền hát ba lần mới ngủ được. Hiện tại em cuối cùng cũng có thể oai phong với bạn của em rồi, bởi vì em đã được gặp Bạch Nhạc Huyền!” Cam Điềm không thêm giảng đạo lý.

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, ảnh hưởng của đại minh tinh quả nhiên là lợi hại.

Bạch Nhạc Huyền đặc ý liếc Lâm Bắc Phàm một cái, hẳn cuối cùng cũng biết được nhân khí của mình vượng như thế nào? Để hẳn sau này nếu còn dám không coi trọng mình, thì fan hâm mộ sẽ khiến cho hẳn biết tay.

Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cười: “Các em tiếp tục nói chuyện đi, anh đi chơi game!”

Bạch Nhạc Huyền và Cam Điềm cười khúc khích, khiến trong phòng như sáng lên, Lâm Bắc Phàm suýt nữa thì chảy nước miếng, phía trước là một đôi ma nữ lớn nhỏ, nếu hai người cùng ở trên giường với mình, há chẳng phải là sướng muốn chết luôn ư? Loại cảm giác này thực sự là rất có ý tứ.

Bạch Nhạc Huyền cảm thấy ánh mắt của hắn không đúng, ngẩng đầu lên nhìn thì lập tức hai má đỏ bừng, từ trong mắt của đối phương có thể nhìn ra được một chút suy nghĩ trong lòng đối phương. Cô ta khẽ găt một tiếng, kéo tay Cam Điềm, cười nói: “Cam Điềm, chúng ta qua kia ngồi đi, đừng để ý tới tên đại lang này.”

“Đại lang?” Cam Điềm ngây người. Cô ta chưa chú ý tới ánh mắt cổ quái của Lâm Bắc Phàm, có điều nghĩ tới hôm qua mình bị đối phương sờ mấy tiếng, mặt cũng hơn hồng lên, cảm thấy trong lòng ngứa ngáy, giống như là có một trăm con kiến đang bò vậy. Cô ta gật gật đầu, theo Bạch Nhạc Huyền bước tới cạnh giường rồi ngồi xuống, nhỏ giọng nói chuyện, giống như là một đôi chị em mấy năm rồi không gặp vậy.

Lâm Bắc Phàm duỗi duỗi lưng, nhìn hai người bọn họ một cái, mỉm cười, rồi lập tức bảo chị Phương ra ngoài, hỏi một số chuyện liên quan tới Bạch Nhạc Huyền gần đây.

“Tiểu thư trong khoảng thời gian này hình như cũng không có chuyện gì mà? Cũng chỉ biểu diễn thôi!”

Chị Phương biết chuyện này liên quan tới kẻ đứng sau những sát thủ đó, cho nên cũng không dám lơ là, suy nghĩ kỹ lại những việc đã qua.

“Vậy cô ta có phát sinh khẩu chiến với ai đó không, có xuất hiện mâu thuẫn không? Đặc biệt là với loại đại minh tinh ỹ!” Lâm Bắc Phàm lại hỏi. Hẳn biết chuyện sau lưng những đại minh tinh này, đó chỉ là vô cùng đen tối, ai cũng vì lợi ích của mình, thuê sát thủ, làm ra những chuyện bêu xấu người khác, hơn nữa còn càng diễn càng kịch liệt.

“Khẩu chiến? Mâu thuẫn?”

Chị Phương hơi ngây người, rồi lập tức biến sắc, run giọng nói: “Đúng rồi, Bắc Phàm, em nói vậy chị mới nhớ ra. Đây là chuyện xảy ra khoảng hơn một tháng trước, có một bộ phim cần một nữ diễn viên chính, vốn là chọn Chu Hải Lệ, nhưng về sau không biết thế nào lại bỏ cô ta, đổi thành tiểu thư. Lúc đó Chu Hải Lệ tức giận bùng bùng mắng tiểu thư một trận, nói cái gì là tiểu thư giả vờ thanh cao, giả vờ trong trắng, quyền góp gì đó là để cố ý đánh bóng tên tuổi. Còn nói là sẽ trả thù tiểu thư, chuyện này lúc đó kinh động rất lớn, có điều không bị giới truyền thông biết!”

Lâm Bắc Phàm nhú mày nói: “Chu Hải Lệ?” Mình không có ấn tượng sâu với nữ minh tinh này.

“À, chính là nữ minh tinh hát bài ”Tình hải hàm thiên” đấy!”

Chị Phương biết hẳn không rõ lắm về chuyện của các minh tinh, nên vội vàng giải thích cho hắn nghe.

“Cái gì? Chính là ả lăng loạn đó ư?” Lâm Bắc Phàm suýt nữa thì ói máu.

Hắn được đối phương nhắc nhở, lập tức nhớ ra, mình vào một cơ hội ngẫu nhiên xem một tiểu nữ biểu diễn, đúng là khó coi vô cùng, ăn mặc rõ là khó coi, khi hát thì chỉ lắc hông, nảy ngực, quả thực là chẳng khác gì nhảy thoát y. Hơn nữa giọng cũng không dễ nghe, giống như là quỷ gào lúc nửa đêm vậy. Đã thế tính tình còn rất kiêu ngạo, bất khả nhất thế, trong giới nghệ sĩ không được hoan nghênh lắm, hình như thỉnh thoảng còn truyền ra chuyện xấu của ả. Hôm nay ngủ với phú ông này, ngày mai lại ước hội với nam mình tính khác, vân vân... Nói chung là làm loạn không ngừng, tin xấu không ngớt.

“Khụ khụ, chính là ả đấy!” Chị Phương xác nhận.

“Ả ta sao có thể so sánh với Nhạc Huyền được? Nếu em là đạo diễn, em cũng chọn Nhạc Huyền!”

Lâm Bắc Phàm rất bất mãn nói, để một ả lăng loàn như vậy làm diễn viên? Trừ phi là đóng phim AV.

“Cái này, nhưng ả ta lại hận người ta rất sâu, nói là tiểu thư cướp vai của ả ta!” Chị Phương chán nản nói.

“Nhìn bộ dạng của ả lăng loàn này, quả thực là tâm ngoan thủ lặc, chuyện này nửa lớn là do ả làm ra rồi!” Lâm Bắc Phàm trầm tư một lát rồi gật đầu nói.

“Nhưng chuyện này không có chứng cứ!” Chị Phương nói.

“Cái này...” Lâm Bắc Phàm liên tục đảo mắt, rồi lập tức cười hắc hắc.

Chứng cứ ư? Không có chứng cứ thì không thể trừng phạt người khác chắc?

Chị Phương thấy nụ cười tà ác của đối phương, trong lòng phát run.

Chị ta biết đối phương là một nhân vật quái ác, chuyện gì cũng có thể làm ra được. Lúc trước làm loạn kinh thành, người khiến con cháu nhà quan không dám nói câu nào chính là hắn. Hơn nữa còn ở cùng với Bạch Minh Phong, quả thực có thể lật tung cả trời.

“Ấy, Bắc Phàm, anh nói gì với chị Phương vậy?” Bạch Nhạc Huyền thấy Lâm Bắc Phàm cả nửa ngày cũng không để ý tới họ, trong lòng liền cảm thấy hiếu kỳ, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy hai người đứng đó thì thầm, không biết là đang nói gì, trong lòng rất hiếu kỳ.

“À, không có gì cả, bọn anh đang thương lượng xem bữa trưa ăn gì!” Lâm Bắc Phàm hàm hồ nói.

“Thật vậy ư?” Bạch Nhạc Huyền lộ vẻ không tin, cô ta và Lâm Bắc Phàm quan hệ rất không bình thường, đối phương trong lòng nghĩ gì, cô ta tự nhiên có thể đoán ra đại khái.

“Đúng đó, bữa trưa ăn gì nhỉ? Em đói rồi, ai ngờ chạy cả buổi chiều mà chẳng tìm được việc gì cả!” Cam Diễm có chút xấu hổ xoa xoa cái bụng đang kêu ọc ạch, nhìn Lâm Bắc Phàm một cái.

“Trưa nay á, bánh bao, dưa muối, mì ăn liền!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Anh đáng ghét lắm, em muốn ăn đồ ngon!” Cam Diễm trừng mắt lườm đối phương.

Bạch Nhạc Huyền vội vàng bước tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, cầm tay hắn, nói: “Anh mau nói đi, bọn anh vừa rồi nói gì, nhìn bộ dạng lén lút của các người, khẳng định là không nói chuyện gì tốt, anh có nói không?”

“Được, được, anh vừa rồi hỏi chị Phương, hỏi xem em mấy ngày trước có dây vào kẻ thù nào hay không mà lại bị ám sát. Xem xem có thể điều tra ra cái gì có giá trị không!” Lâm Bắc Phàm lập tức nói.

“Vậy các người đã nghĩ ra gì chưa?” Bạch Nhạc Huyền cũng có chút lo lắng hỏi. Cảnh vừa rồi vẫn còn khiến cô ta sợ hãi. Nếu như không có Lâm Bắc Phàm, e rằng mình thực sự đã chết dưới viên đạn đó rồi.

“Có một người, nhưng vẫn chưa xác định!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Ai?”

“Chu Hải Lệ!”

“Cái gì? Là cô ta ư?” Bạch Nhạc Huyền thốt lên kinh ngạc, có điều lập tức nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Chẳng lẽ cô ta vì chuyện đó mà muốn trả thù ư? Thế thì quá đáng quá rồi? Không phải chỉ là một vai nữ chính thôi sao? Cái này có liên qua gì tới em đâu, là việc của đạo diễn mà.”

“Nhưng trong mắt cô ta thì chính vì sự có mặt của em, cho nên mới khiến cô ta mất đi cơ hội lần này!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Bạch Nhạc Huyền lo lắng hỏi. Cô ta không muốn bởi vì chuyện của mình mà phát sinh ra cảnh đổ máu, tuy Chu Hải Lệ đó tính tình rất bất thiện, hơn nữa quá cao ngạo, nhưng lại không muốn phát sinh mâu thuẫn gì với cô ta cả.

Lâm Bắc Phàm sợ cô ta lo lắng, lập tức vỗ vai cô ta, nói: “Trước tiên điều tra đã rồi hẵng nói tới những cái khác!”

493. Chương 499- 450: Mời Cao Thủ Giúp Đỡ

Lâm Bắc Phàm và Bạch Nhạc Huyền, sau khi ăn cơm trưa xong, vốn muốn cùng Bạch Nhạc Huyền ân ái một lúc, nhưng nhìn bộ dạng thần thiết của bọn họ, tựa hồ như còn rất nhiều chuyện chưa nói xong. Thế là hắn liền một mình trở về phòng, nằm trên giường, gọi điện thoại cho Mộ Nghiên Kỳ.

“Alo, ai đó? Bắc Phàm à? Anh sao lại gọi điện thoại cho em vậy?” Mộ Nghiên Kỳ kiều mị nói, giọng tràn đầy mị hoặc, nếu không phải là Lâm Bắc Phàm không ở bên cạnh, e rằng sớm đã lao vào đối phương rồi.

“Chuyện đó xử lý thế nào rồi?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói. Trong đầu hắn hiện lên dung mạo yêu mị và tính cách không sợ trời không sợ đất của đối phương. Trong lòng thấy ngứa ngáy, hận không được lập tức cùng đối phương làm chuyện đó, khiến tiểu yêu tinh này cũng biết được công phu trên giường của mình.

“Gần xong rồi, tuy Hương Cảng đã quay về được một khoảng thời gian, nhưng đấu sao cũng vẫn là địa phương đặc thù, có rất nhiều chuyện phải đối đãi một cách đặc biệt. Có điều hiện tại đã không còn huy hoàng như ngày trước, đi một bước và xuống dốc một bước, em tin rằng qua mấy ngày nữa là chuyện ở đây sẽ được giải quyết viên mãn!” Mộ Thiên Kỳ biết Lâm Bắc Phàm cũng là thành viên của tiểu tổ đặc biệt, lại là nam nhân của mình, cho nên nói những chuyện này cho hắn biết cũng không có vấn đề gì.

“Ồ, thì ra là vậy!” Lâm Bắc Phàm hơi gật đầu.

“Anh rốt cuộc là tìm em có việc gì? Không phải là những nữ nhân khác không để ý đến anh, không bằng lòng lên giường với anh, cho nên anh mới nhớ tới em chứ?” Mộ Thiên Kỳ nói với vẻ bồn chồn.

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi. Nói những lời như thế này, cũng chỉ có cô gái này mới nói ra được thôi. Nếu đổi lại là nữ nhân khác, vô luận là như thế nào cũng không nói ra được, đúng là cường hãn quá.

“Sao vậy? Sao anh không nói gì? Chẳng lẽ bị em nói trúng rồi?” Mộ Thiên Kỳ cười hi hi nói.

“Đương nhiên là nhớ em rồi, có điều chắc em không rảnh, thôi vậy!” Lâm Bắc Phàm thấy cô ta nói vậy, cũng thuận miệng nói.

“Sao lại không rảnh chứ? Nơi đây có mấy chục thành viên xử lý công chuyện, thiếu đi một mình em cũng không sao cả. Em sẽ lập tức về nam thành thị tìm anh, để cho anh khi phụ em nhé!” Mộ Thiên Kỳ nhớ tới lúc mình và Lâm Bắc Phàm làm tình cùng nhau, cảm thấy mặt nóng bừng, cả người ngứa ran, ngay cả bên dưới cũng bắt đầu ướt ướt.

“Anh hiện tại đang ở Nam Bình thị!” Lâm Bắc Phàm trả lời.

“Nam Bình thị ư?” Mộ Thiên Kỳ hơi ngây người, có điều lập tức gật đầu nói: “Em biết rồi, em sẽ tới chỗ anh nhanh thôi!”

Lâm Bắc Phàm sau khi gác điện thoại lại ngứa ngáy nằm trên giường.

Để thành viên của tiểu tổ đặc biệt xử lý ả lăng loàn Chu Hải Lệ này, có phải là có chút quang minh chính đại quá không nhỉ? Nhưng thế lực mà mình quen biết đều ở nam thành thị, ngay cả Hồ Điệp bang cũng ở phụ cận Nam Thành thị, căn bản là không phát triển tới phạm vi toàn quốc. Nghĩ đi nghĩ lại, tựa hồ cũng chỉ có thành viên của tiểu tổ đặc biệt mới ngư B trong phạm vi toàn quốc được.

Ai ngờ Mộ Thiên Kỳ còn gấp hơn hẳn, hẳn vừa ngủ trưa được một giấc thì nghe thấy đối phương gọi điện thoại, nói là đã tới Nam Bình thị rồi, hỏi hẳn hiện giờ đang ở đâu, thế là Lâm Bắc Phàm nói tên khách sạn và số phòng cho đối phương.

Hai mươi phút sau, Mộ Thiên Kỳ hối hả bước vào phòng Lâm Bắc Phàm, cô ta không nói câu gì đã chủ động hiến dâng môi thơm, hai tay thì thọc vào trong quần áo của hẳn.

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, con mèo hoang này mỗi lần đều như vậy, chẳng lẽ không sợ ép cho mình không cong à? Nhưng hẳn rất nhanh liền bị đối phương cổ vũ nhiệt tình, biết rằng hiện tại có nói gì cũng thừa thãi, chỉ có thể dùng hành động để biểu đạt tất cả, lập tức ôm lấy đối phương, lăn xuống giường ở bên cạnh.

Sau khi làm tình xong, Mộ Thiên Kỳ mặt đầy vẻ thỏa mãn nằm trong lòng đối phương, cười hi hi dùng ngón tay vẽ vẽ lên ngực đối phương, nói: “Bắc Phàm, anh nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì? Nhìn vẻ mặt vừa rồi của anh, tựa hồ như không giống mấy ngày rồi chưa đụng vào nữ nhân, gọi em tới khẳng định không phải là vì để làm chuyện đó đúng không?”

“Không phải ư? Chúng ta làm cả tiếng đồng hồ, chẳng lẽ vẫn chưa đúng à?” Lâm Bắc Phàm suýt chút nữa thì rên lên.

“Anh lần nào cũng dày vò người ta chết đi sống lại, khiến người ta nửa ngày vẫn không đứng dậy được. Lần này chỉ có một tiếng đồng hồ thì tính là gì?” Mộ Thiên Kỳ nằm lên người đối phương, vẽ mặt bốn cọt nhìn hẳn.

Lâm Bắc Phàm mặt đỏ lên, đối phương nói không sai, giữa mình và Mộ Thiên Kỳ vốn là trước có tình, sau có ai, mỗi lần gặp đều tiến hành ân ái. Lại thêm tiểu yêu tinh này trời sinh mị hoặc, câu dẫn hẳn lần nào cũng lửa dục cháy bùng, quần lấy đối phương ở trên giường rất lâu mới thôi.

“Nói đi, lần này rốt cuộc là có chuyện gì?” Mộ Thiên Kỳ thò tay hạ, cấu đối phương một cái, rồi lại day day một cái.

Lâm Bắc Phàm mới vừa tắt lửa dục, bị đối phương làm vậy, lửa dục lại bắt đầu nhen nhóm.

Hắn sợ mình không khống chế được thì chiều còn làm được gì nữa, vội vàng tóm lấy cánh tay đang tác quái của đối phương, nói: “Lần này anh tìm em tới đúng là có chút chuyện, muốn nhờ em điều tra một người!”

“Điều tra ai?” Mộ Thiên Kỳ dừng động tác, kinh ngạc hỏi.

“Là một đại minh tinh, tên là Chu Hải Lê!” Lâm Bắc Phàm nói.

“Chu Hải Lê, đại minh tinh? Anh điều tra cô ta làm gì? Chẳng lẽ là anh muốn theo đuổi cô ta?” Mộ Thiên Kỳ bốn cọt hỏi.

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, bảo mình theo đuổi ả lăng loạn đó ư? Vậy thì mình thà một đao tự cung còn hơn? Hắn tay hẳn sờ nắn ngực đối phương, hít mất lại, nói: “Á đắc tội với anh!”

Mộ Thiên Kỳ bị hẳn sờ nắn cho nhộn nhạo, mắt khép hờ, suýt nữa thì rên lên, nhưng cô ta vẫn khống chế được bản thân, thấp giọng nói: “Á, ả chẳng lẽ...”

“Ả hôm qua phái sát thủ ám sát Bạch Nhạc Huyền, anh nhất định phải đòi lại công đạo cho Bạch Nhạc Huyền!” Trên mặt Lâm Bắc Phàm lóe hàn quang.

“Cái gì? Ả ám sát Nhạc Huyền ư?” Mộ Thiên Kỳ tất nhiên biết bên cạnh hẳn có mấy nữ nhân, nhưng không ngờ có cả đại minh tinh, điều này khiến cô ta kinh ngạc vạn phần.

“Nếu như không có anh, Nhạc Huyền đã bị mấy tên sát thủ đó bắn chết rồi!” Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi.

“Chẳng lẽ hung thủ chính là Chu Hải Lê?” Mộ Thiên Kỳ lại hỏi lại.

“Tuy không nắm chắc 100%, nhưng anh có thể khẳng định tám thành!” Lâm Bắc Phàm nói.

Mộ Thiên Kỳ trầm tư một thoáng rồi gật đầu nói: “Cái này dễ thôi, chỉ cần là người Trung Quốc, tư liệu chi tiết về mỗi người đều được ghi trong mạng quân sự của quốc gia. Người bình thường căn bản không

vào được, nhưng đối với bọn em mà nói thì muốn lấy tư liệu của đối phương, căn bản là không có vấn đề gì. Dẫu sao thì ả cũng chỉ là người bình thường, không thể tính là người mà quốc gia coi trọng!”

“Thì ra là vậy!” Lâm Bắc Phàm gật đầu nói.

Mộ Thiên Kỳ lại thè cái lưỡi thơm của cô ta ra, liếm phớt qua cổ đối phương, khiến da thịt toàn thân Lâm Bắc Phàm trở nên căng ra, loại cảm giác kích thích đó khiến thẳng em ở bên dưới của hắn lại cứng ngắc, giống như là một cây gậy sắt. Giọng nói của Mộ Thiên Kỳ rất lả lơi: “Lão công, anh muốn đối đãi với nữ nhân đó như thế nào? Chẳng lẽ muốn giết chết ả?”

Lâm Bắc Phàm lật người, đè cô ta xuống giường, thuận lợi tiến vào trong cơ thể của đối phương, hắn vừa thở hổn hển vừa nói: “Á ta đã dám động thủ với Nhạc Huyền, vậy thì anh phải đền mạng ả, anh muốn ả biết rằng, nữ nhân của Lâm Bắc Phàm anh, không phải dễ khi phụ đâu!”

Mộ Thiên Kỳ vừa phối hợp với đối phương, hưởng thụ sự thỏa mãn trước giờ chưa từng có mà đối phương mang tới, vừa quyến rũ nói: “Vậy, vậy, chúng ta lát nữa đi tìm Chu Hải Lệ tính sổ. A, anh lợi hại quá, em, em muốn chết mất...”

Đúng vào lúc hai người ở trên giường phiêu vân phúc vũ thì thấy cửa phòng đã bị mở ra, giọng nói ngọt ngào của Cam Diễm vang lên trong phòng: “Lâm đại ca, anh có ở trong phòng không? Chị Bạch bảo em xuống, giờ đã hơn bốn giờ chiều rồi, chẳng lẽ anh vẫn chưa ngủ dậy à? Heo lười...” Cô ta nói tới đây thì miệng há hốc, hai mắt tròn trũng, mặt đỏ bừng.

Màn biểu diễn làm tình của hai người ở trên giường vẫn tiếp tục, tiếng rên và tiếng thở hổn hển tràn ngập cả căn phòng.

Cam Diễm cho dù là chưa từng ăn thịt heo thì cũng thấy heo chạy, tất nhiên biết bọn họ đang làm gì, hơn nữa cô ta đã mười tám tuổi rồi, không còn là tuổi không hiểu chuyện. Cô ta nào có ngờ Lâm Bắc Phàm lại ở trong phòng làm chuyện này với một nữ nhân, xấu hổ muốn quay người bỏ đi, nhưng hai chân lại giống như mềm ra vậy, không thể nào động đậy được nửa bước. Mà thân thể của cô ta theo tiếng rên kéo dài của Mộ Thiên Kỳ, cũng bắt đầu nóng lên, trong lòng cũng ngứa ngứa, giống như là có cả ngàn con kiến đang bò trong lòng vậy, bên dưới cũng ướt át. Cô ta cảm thấy mình như muốn phát điên.

Không biết qua bao lâu, theo một tiếng gầm nhẹ của Lâm Bắc Phàm, tiếng rên của Mộ Thiên Kỳ cũng đạt tới cao độ trước giờ chưa từng có, lại một lần nữa đạt tới cực khoái, tiếp theo thì cả căn phòng rơi vào sự yên tĩnh.

Cam Diễm cảm thấy phía dưới của mình đã triệt để ướt nhoẹt, phải đổi một cái quần lót khác mới được. Cô cất bước, đang muốn rời khỏi nơi này thì thấy Lâm Bắc Phàm cười nói: “Cam Diễm? Em sao lại vào phòng anh vậy?”

Cam Diễm mặt đỏ bừng, bộ dạng như làm chuyện xấu bị bắt quả tang, lắp bắp nói: “Là, là chị Bạch bảo em đi gọi anh, nói có chuyện muốn thương lượng với anh, các người, các người vừa rồi...”

Lâm Bắc Phàm từ trên người Mộ Thiên Kỳ bò xuống, trần truồng bước tới trước mặt cô ta nói: “Vừa rồi làm sao cơ?”

“Anh, anh không phải là bạn trai của chị Bạch sao? Anh sao lại cùng cô ta...” Cam Diễm thật sự là bất bình cho Bạch Nhạc Huyền, đường đường là một đại minh tinh, mà bạn trai không ngờ lại lên giường với nữ nhân khác, hơn nữa còn ở trong cùng một khách sạn. Thế này thì quá đáng quá rồi? Trong ánh mắt nhìn Mộ Thiên Kỳ có thêm mấy phần địch ý.

“Ai nói là anh và cô ta không thể làm chuyện đó?” Lâm Bắc Phàm hỏi lại.

“Vậy chị Bạch thì sao?” Cam Diễm tức giận gào lên.

“Sao là sao? Em nói nhiều quá đấy, em nói với chị Bạch của em là anh lập tức xuống ngay!”

Lâm Bắc Phàm lại vê vê tóc cô ta, lưỡi biếng nói.

“Anh, anh đáng ghét lắm, anh lừa gạt tình cảm của chị Bạch, em phải nói cho chị Bạch biết!”

Cam Diễm đau lòng nói, quay người bước ra ngoài.

“Em không cần phải nói với Nhạc Huyền đâu, cô ta cũng biết rồi!” Lâm Bắc Phàm tức giận nói. Tiểu nha đầu này sao lại đa sự thế nhỉ? Xem chừng đối phương hơi có xu thế của bà tám.

“Hả? Chị Bạch biết rồi? Vậy thì anh há chẳng phải, chẳng phải...” Cam Điem đột nhiên dừng bước, mặt mày kinh ngạc, hai mắt tròn to như chuông đồng.

Cam Điem không thể nào tưởng tượng được rằng một đại minh tinh như Bạch Nhạc Huyền mà có thể dễ dàng để cho bạn trai của mình lãng nhăng ở bên ngoài? Nhưng Lâm Bắc Phàm trả lời một cách khẳng định, khiến cô ta đã chắc rằng tất cả những điều này là thật.

Lâm Bắc Phàm nhún nhún vai, mặt lộ ra nụ cười thoải mái, nói: “Chuyện hai người tình nguyện, có sao đâu nào?”

“Anh không phải là hoàng đế, sao có thể có hai lão bà được?” Cam Điem chỉ vào hắn, kinh ngạc thốt lên.

Mộ Thiên Kỳ mặc quần áo vào, trên mặt nở một nụ cười hạnh phúc, bước xuống đất, nói: “Em tên là Cam Điem à? Tên của em đáng yêu lắm, có điều câu này của em sai rồi!”

“Tôi nói sai chỗ nào?” Cam Điem tức giận nói. Cô ta cảm thấy là nữ nhân trông có chút phong tao ở trước mặt này đã câu dẫn Lâm Bắc Phàm, cho nên mới phát sinh ra loại chuyện đó.

“Bởi vì bên cạnh Lâm Bắc Phàm không chỉ có hai người chúng tôi, còn có mấy nữ nhân nữa cơ, anh ta không phải là Hoàng Đế, nhưng còn hơn Hoàng Đế!” Mộ Thiên Kỳ không cho là đúng, cười hi hi nói.

“Cái gì? Bên cạnh Lâm đại ca có mấy nữ nhân? Sao, sao có thể như vậy được?”

Cam Điem hai tay che miệng, thốt lên kinh ngạc. Cảm thấy chuyện này khiến mình quá chấn động, khiến cô ta trong nhất thời không thể phản ứng lại được.

Lâm Bắc Phàm rất thương tâm lắc lắc đầu: “Chuyện tình cảm, khó mà nói được rõ ràng!”

“Cái đồ xấu xa anh, chiếm tiện nghi của người ta còn đứng đó nói mát!” Mộ Thiên Kỳ gắt khề một tiếng, nhưng nụ cười trên mặt vẫn rất tươi, không hề có ý tức giận.

“Các người, các người...” Cam Điem nhìn bộ dạng của hai người, có chút thất vọng quay đầu chạy ra ngoài, nhưng cô ta vừa tới cửa thì đụng phải một người, ngẩng đầu lên nhìn thì thấy không ngờ chính là Bạch Nhạc Huyền. Cô ta vội vàng nói: “Chị Bạch, bọn họ, bọn họ...”

Bạch Nhạc Huyền thấy Lâm Bắc Phàm trần truồng đứng trong phòng, không khỏi gắt khề một tiếng: “Anh thật đúng là... không biết mặc quần áo vào à, khiến Cam Điem sợ thế này, để người khác còn cho rằng anh thích ở truồng nữa!”

“A, hắc hắc, xin lỗi, anh quên mất trong phòng còn có hai đại mỹ nữ!”

Lâm Bắc Phàm xấu hổ lắc lắc đầu, vội vàng cầm quần áo lên, mặc loạn lên người.

“Không phải vậy đâu, chị Bạch, hai người bọn họ, hai người bọn họ vừa rồi ở trong phòng...” Cam Điem cho rằng Bạch Nhạc Huyền hiểu lầm, vội vàng nắm tay đối phương, ra sức lắc.

Ai ngờ Bạch Nhạc Huyền lại bước tới trước mặt Mộ Thiên Kỳ, mỉm cười nói: “Cô là Nghiên Kỳ à? Tôi đã nghe Lâm Bắc Phàm nhắc tới cô, không ngờ cô lại xinh đẹp như vậy, chẳng trách anh ấy lại yêu cô như vậy!”

Mộ Thiên Kỳ cũng thản nhiên cười: “Đại minh tinh Bạch Nhạc Huyền đại danh鼎鼎 quả nhiên trông rất xinh đẹp, vừa rồi Bắc Phàm đã nhắc về cô với tôi rồi!”

Cô ta chủ động cầm tay đối phương, bước tới giường, nhưng sau khi thấy cảnh giường chiếu lộn xộn, lập tức cũng đỏ mặt, nói khẽ: “Chúng tôi vừa rồi còn chưa kịp thu dọn!” Bạch Nhạc Huyền thản nhiên ngồi ở mép giường, bảo đối phương cũng ngồi xuống, lúc này mới cười nói: “Nghiên Kỳ, cô tới Nam Bình thị lúc nào vậy? Sao không nói cho tôi một tiếng, để tôi cho người ra đón cô!”

“Tôi vừa mới tới thôi, tôi biết cô là đại minh tinh, có rất nhiều người chú ý, cho nên không muốn gây thêm phiền phức cho cô!” Mộ Thiên Kỳ cười nói.

Lâm Bắc Phàm nhìn hai người bọn họ nói nói cười cười, hòn đá đang buộc trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Hắn thấy tiểu nha đầu Cam Điem vẫn còn đứng ngây ở đó, thế là bèn bước tới cạnh cô ta, nói: “Tiểu nha đầu, nhìn cái gì vậy? Có gì ngạc nhiên à?”

“Những, những gì anh nói là thật ư? Bọn họ, bọn họ đúng là quen nhau?” Cam Điem cảm thấy đầu mình như to ra.

“Trước đây có gặp một lần, cũng tính là quen nhau!” Lâm Bắc Phàm vênh vao nói.

“Anh, anh rốt cuộc là người kiểu gì vậy? Sao có thể có bản sự như thế này? Tội trùng hôn là phạm pháp đấy, anh, anh...” Cam Điem mặt đầy vẻ ngạc nhiên nhìn Lâm Bắc Phàm, cảm thấy chuyện hôm nay quá ngoài sức tưởng tượng, pháp luật quốc gia không phải là nói một vợ một chồng ư? Sao có thể xuất hiện loại chuyện một nam nhân có tới mấy lão bà như vậy?

“Phạm pháp? Đúng hay không? Nhưng ai quản chứ?” Lâm Bắc Phàm hỏi lại.

“Cảnh sát sẽ bắt anh!” Cam Điem vùng vẫy nắm đấm, rất có ý như muốn đòi chủ quyền cho nữ đồng bào.

“Vậy, vậy em đi thông tri cho cảnh sát đi, có điều anh tiện đây cũng nói với em một câu, Nghiên Kỳ chính là người của quốc gia, hơn nữa còn có quyền hơn cả cảnh sát, những cảnh sát đó nếu không sợ chết thì cứ tới đi!” Lâm Bắc Phàm nói một cách rất vô sỉ.

“Cái gì? Cô ta? Cô ta là người của quốc gia ư?” Cam Điem cơ hồ muốn ngất đi.

Một người của quốc gia, không ngờ lại cùng một nữ nhân khác chung một nam nhân. Cái này nếu như truyền ra, há chẳng phải là tin tức trọng đại ư?

“Đúng vậy, pháp luật quốc gia không có bất kỳ một ước thúc nào đối với cô ấy cả. Có thể nói, bọn họ muốn giết ai thì giết, không có ai dám quản, nếu như em đắc tội với cô ấy, để cô ấy rút súng ra bắn em một cái, em đừng nói là bồi thường, ngay cả khóc cũng không có chỗ mà khóc!” Lâm Bắc Phàm cố ý dọa cô ta.

“Hả, cô ấy lợi hại như vậy ư?” Cam Điem nhớ tới khẩu khí vừa rồi của mình đối với Mộ Thiên Kỳ, trong lòng cũng hơi sợ.

“Đúng vậy, em đã nghe nói tới cảm y vệ thời cổ đại chưa? Bọn họ cũng giống như cảm y vệ vậy, giết người như ma, có thể nói là thấy ai không vừa mắt, trực tiếp bắn chết, cục công an ngay cả lập án cũng không dám, đừng nói là ngồi bình thường, cho dù là cục trưởng cục công an, sở trưởng đồn công an, hay là huyện trưởng, thị trưởng, chỉ cần bọn họ nhìn không vừa mắt, đều có thể một súng giết chết. Loại chuyện này bên ngoài căn bản không biết, tùy tiện gán cho là tự sát, mắc bệnh mà chết là có thể cho qua rồi!” Lâm Bắc Phàm cười nói rất âm hiểm, giống như là thấy một co cừu nhỏ đang tiến vào miệng một con sói vậy.

“Thế, thế, em, em...” Cam Điem lắp bắp.

“Ài, không ngờ một tiểu cô nương trẻ tuổi như vậy mà sắp phải lìa bỏ thế giới này rồi!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Anh, anh, hu hu... Người ta không phải là cố ý mà!” Cam Điem nước mắt rất thương tâm.

“Kỳ thực không phải là không có biện pháp!” Lâm Bắc Phàm cố ý khơi dậy vị khẩu của đối phương.

“Biện pháp gì?” Cam Điem giống như mà bắt được cọng rơm cứu mạng, nắm chặt lấy tay đối phương, hỏi.

“Kỳ thực, chuyện cũng rất đơn giản, nếu em bằng lòng làm nữ nhân của anh, nói không chừng anh sẽ nhất thời cao hứng, bảo Nghiên Kỳ bỏ qua cho em. Cái này cũng đáng đấy, vì hạnh phúc tương lai của em, vì cha mẹ em, em phải nghĩ kỹ mới được!”

Lâm Bắc Phàm cảm thấy mình càng lúc càng ác, nhìn thế nào cũng giống như lợi dụng quy tắc ngầm “nữ minh tinh tiếp đạo diễn của mình ở trên giường”.

“Anh, anh quá xấu xa, em vốn cho rằng anh là người tốt cơ, không ngờ anh lại nhân lúc người ta gặp nguy mà, hu hu...” Cam Điem rất thất vọng ôm lấy mặt, khóc nức nở. Chẳng lẽ mình thật sự phải trở thành vợ bé của một tên xấu xa sao? Nhưng hắn có nhiều lão bà như vậy, trừ đại minh tinh, nhân vật lợi hại của

quốc gia gì đó, vậy mình há chẳng phải sẽ bị bọn họ khi phụ sao? Nhưng nếu không đáp ứng hẳn, vậy mình sẽ bị đối phương giết chết mất? Thế thì cha mẹ của mình phải làm sao đây?

“Cam Điem, em ngoan ngoan theo anh đi, anh sẽ đối đãi tốt với em!” Lâm Bắc Phàm cười thâm dã.

“Hu hu, anh khi phụ em, em sẽ không đáp ứng anh đâu!” Cam Điem rất ủy khuất.

“Nhưng em chẳng lẽ muốn rời khỏi thế giới này nhanh như vậy à? Chẳng lẽ em muốn cha mẹ em phải sống trong cô đơn hiu quạnh ư?” Lâm Bắc Phàm khẽ nắm lấy tay đối phương, ôm đối phương vào trong lòng.

“Anh, anh...” Cam Điem muốn đẩy đối phương ra, nhưng nghe thấy lời của đối phương, nên không dám làm vậy. Chỉ là nước mắt vòng quanh. Mình lúc trước còn cho rằng hẳn là người tốt, còn cho hẳn sờ lâu như vậy, ai ngờ hẳn cũng là một tên ác ôn thập ác bất xá, xem ra mình đúng là nhìn sai người rồi.

“Bắc Phàm, bọn anh làm gì vậy?” Đúng vào lúc này, phía sau bọn họ truyền tới giọng nói kinh ngạc của Bạch Nhạc Huyền.

Lâm Bắc Phàm vội vàng đẩy Cam Điem ra, cười hi hi nói: “À, không có gì, Cam Điem hơi lạnh, anh đang làm cho cô ta ấm lên, không ngờ lại bị các em phát hiện.”

“Chị Bạch, anh ấy khi phụ em, hu hu...” Cam Điem giống như là thấy được cứu tinh, nhào vào lòng Bạch Nhạc Huyền.

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, cứ như là mình chưa bị khi phụ ý.

Bạch Nhạc Huyền trợn mắt lườm Lâm Bắc Phàm, vỗ vỗ vai thơm của Cam Điem, nói: “Cam Điem, sao vậy? Anh ấy khi phụ em thế nào? Em nói cho chị biết đi, chị sẽ làm chủ cho em!”

“Anh ấy bảo em làm vợ bé của anh ấy, nếu không, nếu không sẽ bảo chị này giết em, hu hu, em không muốn chết!” Cam Điem nước mắt chưa chan, tí tách rơi xuống đất.

Bạch Nhạc Huyền và Mộ Thiên Kỳ hai người đều ngáy ra, tiếp đó thì cười thầm.

Bọn họ sao có thể không nghĩ ra là Lâm Bắc Phàm dùng loại phương pháp này để dọa Cam Điem chứ? Có điều nhìn bộ dạng đáng thương của Cam Điem, tựa hồ như có tác dụng không nhỏ. Bọn họ đảo mắt, cũng nghĩ tới một diệu kế.

“Cam Điem, chuyện này, chị không giúp được em rồi!” Bạch Nhạc Huyền đột nhiên nói khẽ.

“Hả, chị Bạch, chị, chị...” Cam Điem trợn trừng mắt, ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn đối phương.

“Bắc Phàm tốt như vậy, bảo em làm vợ bé của anh ấy thì em nên vui vẻ đáp ứng mới đúng chứ, sao lại khóc lóc thế này? Chuyện này Bắc Phàm làm rất đúng, chị không thể giúp em được.” Bạch Nhạc Huyền mặt mày vô tội, nói.

“Hả, chị Bạch, chị, chị, chị...” Cam Điem không ngờ đối phương lại nói vậy, kinh ngạc nói không thành lời.

Bạch Nhạc Huyền buông cô ta ra, nói: “Nữ nhân có thể được Bắc Phàm nhìn trúng đều là một loại phúc khí của họ, Bắc Phàm đã chọn trúng em, thì em nên vui vẻ theo anh ấy. Chị không ngờ em lại cự tuyệt anh ấy, em thực sự khiến chị quá thất vọng, hi vọng chúng ta sau này sẽ không phải gặp mặt nữa!”

“Chị Bạch, em, em, em...” Cam Điem cơ là muốn khóc.

“Giết người? Kỳ thực rất dễ dàng, tôi tùy tiện giết mấy người, đúng là không có ai dám quản tôi cả!” Mộ Thiên Kỳ ở bên cạnh cũng thêm mắm thêm muối, còn cố ý lắc lắc súng lục giắt ở hông.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy mình sắp phát điên rồi, hai tiểu nữ này đúng là biết làm ác, sao lại cảm giác được là mình đang trêu Cam Điem chứ? Hẳn xấu hổ nói: “Anh, anh...”

“Em, em bằng lòng các người là được chứ gì. Hu hu... các người đều khi phụ em!” Cam Điem bưng mắt, nức nở nói.

494. Chương 501- 502: Chụp Lén

Cả Bạch Nhạc Huyền cùng Mộ Nghiên Kỳ đều kinh ngạc ngây người, các nàng chỉ tùy tiện đùa một chút, không ngờ đối phương lại khua tay phục ngay. Hai nàng vì thế liền vội đến vỗ vai đối phương, Bạch Nhạc Huyền nhẹ giọng nói: “Cam Điem, thật là xin lỗi, vừa rồi chúng tôi chỉ nói đùa thôi, cô đừng để trong lòng, chúng tôi không bắt buộc gì cô đâu!”

Mộ Nghiên Kỳ cũng vội vàng phụ họa nói: “Đúng vậy, Bắc Phàm vừa rồi nói giỡn với cô thôi, cô đừng để trong lòng!”

“A? Các cô vừa rồi là nói đùa ư, không phải muốn tôi thật sự làm vợ bé hử ư?” Hai mắt Cam Điem đầm lệ hỏi.

“Hic, chuyện này, nếu như cô thật sự thích tên hỗn đản đó, lại không muốn làm vợ bé của hắn, chuyện này chúng tôi cũng không có biện pháp gì cả, chúng tôi cũng không phải vợ hắn, làm sao có quyền mà quản chuyện của hắn chứ?” Bạch Nhạc Huyền mỉm cười nói.

“Tôi, tôi mới không thích hắn đó!” Cam Điem hung hăng trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, nhưng nghĩ đến mình và đối phương đã phát sinh một số chuyện, tâm hồn thiếu nữ không nhịn được nhảy loạn lên, lại chưa cần nói đến mình đã nhìn thấy đối phương trần truồng rồi, lại còn là lần đầu tiên trong hiện thực nhìn thấy ‘cái vật cứng’ kia nữa.

“Không thích hắn? Vậy sao ở trước mặt tôi cô lại khen hắn?” Bạch Nhạc Huyền ranh mãnh nói.

“Chị Bạch!” Cam Điem gắt giọng, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên.

“Ài, cứ tưởng là nhận thêm được một cô vợ bé nữa, xem ra là hồng kế hoạch rồi!” Lâm Bắc Phàm ở bên cạnh giả vờ khóc lóc than vãn.

“Anh tạm thời ở đó đi, có hai người chúng em ở với anh rồi, anh còn thấy không đủ sao?” Bạch Nhạc Huyền hờn rồi nói.

.....

Ban đêm.

Lâm Bắc Phàm Nhìn thấy Mộ Nghiên Kỳ lấy được tài liệu tương đối về Chu Hải Lệ, hắn Nhịn không được mà âm thầm sợ hãi than: “Bổn sự của nữ nhân dân đảng này cũng lớn thật, mới xuất đạo chừng năm năm, vậy mà lại truyền đến chuyện xấu với mười ban am nhân, trong đó còn có cả lão già hơn năm mươi tuổi, thật không biết là cô ta ca hát hay là bán ‘thịt’ nữa, loại trình độ này đúng là nhất lưu rồi!”

Mộ Nghiên Kỳ đi đến bên cạnh hắn, nàng mở ra hai tay, nhẹ nhàng ôm cổ hắn, cả người dính sát vào lưng hắn, dùng bộ ngực lớn của mình nhẹ nhàng ma sát với hắn, sau đó lại nhẹ nhàng cắn tai đối phương, phát ra thanh âm mị hoặc nói: “Bắc Phàm, anh chuẩn bị làm thế nào? Nữ nhân như cô ta, cho dù có biến mất cũng không ai nói gì đâu!”

“Chúng ta độc ác đến thế sao?” Lâm Bắc Phàm hỏi lại một câu.

“Cô ta khi dễ Nhạc Huyền, nhất định phải chết!”

Khẩu khí nói chuyện của Mộ Nghiên Kỳ trước vẫn như vậy, hóa ra thói quen của nàng vẫn không đổi, đối với nàng mà nói, ngoài Lâm Bắc Phàm ra, tính mạng những người khác đều không đáng giá.

Lâm Bắc Phàm bị nàng ma sát khiến dục hỏa bùng lên, hắn thiếu chút nữa đã biến thành sói đói rồi. Hắn vội vàng ép dục hỏa lại trong lòng, nhẹ nhàng nói: “Em có biết địa chỉ hiện giờ Chu Hải Lệ đang ở không?”

“Ồ, căn cứ theo tư liệu mới nhất, cô ta hiện tại ở thành phố Nam Tân, Đông Hải, cách thành phố Nam Bình không xa, nếu như ngồi xe đi nhanh mà nói thì chỉ khoảng một giờ là tới. Nghe nói chỗ đó cô ta có một tình nhân, tên là Lương Hải Bằng thì phải, có vẻ là một tổng giám đốc công ty gì đó, trong tay có chút tiền!” Mộ Nghiên Kỳ vội vàng nói.

“Đã như vậy, chúng ta đi Nam Tân xem cô ả Chu Hải Lệ này xem, hy vọng cô ả cho chúng ta một ít kinh hỉ thú vị.” Khóe miệng Lâm Bắc Phàm khẽ nhếch lên, lộ ra vẻ mặt rất tà ác.

Hơn 10' sau, Lâm Bắc Phàm mượn của Bạch Nhạc Huyền một chiếc xe thể thao Porsche mới tinh, rồi cùng Mộ Nghiên Kỳ nhanh chóng lao xe vút đi.

Bóng đêm mênh mông, chiếc xe Porsche màu hồng của bọn họ vút đi, xuyên qua màn đêm yên tĩnh.

Bình thường Mộ Nghiên Kỳ cũng thường xuyên chấp hành nhiệm vụ, không chỉ những thành phố trong nước, mà cả một số thành phố lớn ở nước ngoài nàng cũng hiểu rất rõ, đây chính là yêu cầu cơ bản đối với từng thành viên của tổ hành động, nếu ngay cả điều này cũng không làm được thì dứt khoát đừng lẫn lộn trong tổ hành động đặc biệt nữa.

Nàng một bên thì chỉ đường cho Lâm Bắc Phàm, tay thì cũng không yên phận thỉnh thoảng lướt Nhẹ qua 'tiểu đệ' của hắn, đôi mắt đầy vẻ mê ly, cái miệng nhỏ nhắn khẽ chu lên, như là đang làm nũng với hắn vậy, thỉnh thoảng còn phát ra những tiếng rên rỉ mê hồn, khiến khó ai kìm lòng được.

Toàn thân Lâm Bắc Phàm khẽ run lên, thiếu chút nữa thì đụng vào hàng phân cách.

Cô nàng này cũng quá nôn nóng đi? Không phải là muốn cùng mình 'dã chiến' ngay trên xe lúc đang chạy chứ?

Ngay khi hắn vừa nghĩ đến việc này, Mộ Nghiên Kỳ cũng đã cởi áo ngoài ra, dần dần làm lộ ra thân thể mê người uyển chuyển của nàng, dưới ánh trăng chiếu sáng khiến nàng càng thêm yêu mị hấp dẫn, phảng phất như yêu nữ chuyên môn hấp thu dương khí của nam nhân vậy.

"Hic!" Lâm Bắc Phàm cố gắng nuốt nước bọt, làm 'chuyện đó' trên đường cao tốc? Quả thật là siêu kích thích.

Mười ngón tay linh hoạt của Mộ Nghiên Kỳ nhanh chóng cởi bỏ thắt lưng của Lâm Bắc Phàm, sau đó nhẹ nhàng kéo quần xuống, hai tay nàng sau đó ôm lấy cổ hắn, rồi chậm rãi ngồi xuống...

Loại chuyện này so với yêu đương vụng trộm còn kích thích hơn đến mấy chục lần, vì thế hai người cũng không kiên trì được lâu mà rất nhanh liền tới đỉnh, trong xe thể thao ngoài tiếng thở hổn hển của hai người thì cũng không còn âm thanh nào khác.

Hai tay Lâm Bắc Phàm nắm chặt tay lái, khuôn mặt đỏ lên, vẻ mặt đầy thỏa mãn, sau đó hắn nhìn Mộ Nghiên Kỳ vẻ mặt thỏa mãn đang ôm eo mình, cười lắc đầu: "Xem ra anh thật không lên kêu em đi cùng, em rõ ràng là muốn cái mạng già của anh mà, hôm nay mới có nửa ngày, em 'làm' anh đến sáu lần, nếu lại thêm mấy lần nữa, anh không một chết mới là lạ đó!"

Mộ Nghiên Kỳ thật vất vả mới khôi phục được chút khí lực, nàng cười tủm tỉm nói: "Em chính là muốn anh một chết, cho anh sau này cứ hái hoa bên ngoài, nữ nhân càng lúc càng nhiều, em xem anh sẽ ứng phó thế nào!"

"Nếu các nàng mỗi người đều yêu cầu vô độ giống như em, vậy anh không phải bị các em 'Nhún' chết cũng khó!" Lâm Bắc Phàm cười khổ nói.

"Hihihi..." Mộ Nghiên Kỳ ôm cổ hắn, sau đó hung hăng hôn môi một trận.

.....

Nửa giờ sau, hai người rút cục đã tới Nam Tân, hơn nữa dừng xe cách một biệt thự khá lớn, rồi hai người từ trong xe đi ra.

"Đây chính là biệt thự của Lương Hải Bằng?" Lâm Bắc Phàm nhìn thoáng qua biệt thự ở xa xa, dò hỏi.

"Căn cứ theo tư liệu bọn em ghi lại, thì đúng là như vậy, hơn nữa Chu Hải Lệ mỗi lần đến Nam Tân thì đều ở cùng hắn vài ngày, theo lý mà nói, cô ấy nhất định ở trong này, đương nhiên là trừ tình huống đặc thù!" Mộ Nghiên Kỳ vừa được Lâm Bắc Phàm làm dịu nên khuôn mặt vẫn còn đang đỏ hồng quẩn rũ, tình thân rất hăng hái, ngay cả nói chuyện cũng tăng thêm vài phần hấp dẫn.

"Đã như vậy, chúng ta cũng vào đây xem sao!" Lâm Bắc Phàm mỉm cười, kéo tay nàng chạy như điên về phía biệt thự, chẳng qua là hai người công phu đều không kém, vì thế tốc độ mặc dù nhanh nhưng cũng không phát ra thanh âm nào.

Căn biệt thự của Lương Hải Bằng cũng có thể nói là bảo vệ sâm nghiêm, bảo vệ bên ngoài thì có khoảng hơn 30 tên, còn đang ẩn cũng có đến 20 tên nữa, ngoài cửa thì nuôi 6 con chó ngao Tây Tạng lớn, trong biệt thự cũng có rất nhiều máy quay giám sát, có thể nói là còn sâm nghiêm hơn hoàng cung thời xưa nữa, nhưng cái này chỉ là đối với người thường, còn cao thủ như Lâm Bắc Phàm và Mộ Nghiên Kỳ thì căn bản là họ không quan tâm.

Hai người như hai con báo lặng lẽ di chuyển trong đêm, động tác mau lẹ, còn xảo diệu tránh né đảm bảo vệ và máy quay, thuận lợi tiến vào bên trong tòa biệt thự.

Cả biệt thự trang hoàng rất hoa lệ, trang trí đều là hàng nước ngoài, tùy tiện đều là đồ giá trên mười vạn, hơn nữa sàn Nhà cũng được lát thuần bằng đá cẩm thạch bóng loáng, có thể trượt patin bên trên cũng được, hơn nữa những đồ dùng này nếu không phải là hàng hiệu Trung Quốc thì cũng là hàng hiệu nước ngoài, tuy không thể nói là tòa biệt thự của Lương Hải Bằng làm toàn bằng vàng ròng, nhưng có lẽ cũng không kém nhiều lắm.

“Thật không ngờ tên Lương Hải Bằng này cũng thật hủ bại, bọn em có thời gian thì phải người điều tra hẳn một chút, khẳng định có thể tra ra hành vi trốn thuế!” Lâm Bắc Phàm tà ác đưa ra chủ ý cho Mộ Nghiên Kỳ, tuy Lương Hải Bằng trốn thuế là thật hay giả không biết, nhưng mà thế gian này có mèo nào chê mỡ, Lương Hải Bằng lại là tổng giám đốc, tất nhiên là có chuyện không thể để người khác biết rồi, một khi cục thuế đến tra xét, nhất định sẽ làm chuyện Nhỏ hóa lớn, khiến Lương Hải Bằng ném không ít khổ đau.

“Anh nói không sai chút nào, thật sự phải tra xét hẳn cẩn thận mới được!” Mộ Nghiên Kỳ nhẹ nhàng gật đầu khẳng định.

Mồ hôi của Lâm Bắc Phàm điên cuồng rơi xuống, tác phong của cô nàng này đúng là quá mạnh mẽ, mình chỉ tùy tiện nói thế, nàng ta lại tưởng thật ngay, chẳng qua cũng không sao, tổ hành động đặc biệt ngoài chấp hành nhiệm vụ đặc thù ở nước ngoài ra thì cũng quản chế cả những nhân viên làm việc không hợp pháp trong nước, hoặc là thương nhân làm ăn bất hợp pháp, những người đó đối với tổ hành động đặc biệt đều rất kinh sợ.

Hai người rón rén đi lên lầu hai của biệt thự, cũng may là Lương Hải Bằng sợ những hộ vệ của mình quấy nhiễu chuyện tốt nên dứt khoát đuổi hết ra ngoài biệt thự, khiến trong biệt thự chỉ còn lại hắn và Chu Hải Lệ.

“Ừ...ừ...hảo ca ca, anh thật tuyệt...em...em sướng chết mất...”

Hai người vừa mới lên tới lầu hai của biệt thự, chợt từ trong một căn phòng truyền đến những tiếng rên rỉ khiến người ta sôi máu, hai người đều nhìn nhau, trên mặt hiện lên nụ cười cổ quái.

Vốn tưởng còn phải mất chút thời gian đi tìm, không ngờ nhanh như thế họ đã ‘tìm’ ra rồi.

Hai người nhẹ nhàng đi theo đến nơi phát sinh âm thanh, thật không ngờ là phòng đó còn không thềm đóng cửa, có lẽ Chu Hải Lệ và Lương Hải Bằng không nghĩ là đêm còn có người đi vào, vì thế mới không thềm kiêng nể gì cả.

Trong phòng lúc này, hai thân thể trắng bóng đang quấn lấy nhau trên giường, chuyển động của pít-tông rất nhịp nhàng, mà cô ả Chu Hải Lệ kia đang ngồi chồm hổm trên giường, da thịt trắng bóc cùng thân thể lộ ra trong không khí, hơn nữa cô ả quá hăng say đang ngửa đầu nhìn trần, phát ra những tiếng rên rỉ sung sướng, còn người trung niên bên dưới cũng điên cuồng vận động, còn phát ra những tiếng thở dốc rất vất vả....

Lâm Bắc Phàm có chút vui mừng, xem ra cũng không cần mình động thủ nữa. Hắn nhẹ nhàng lấy cameras ra, nhanh chóng quay lại những thước phim ‘phòng the một phút rưỡi’ kia, hình ảnh rất sắc nét, chỉ cần người ta liếc mắt là nhận ra diễn viên chính, hắn quay nghệ thuật đến nỗi phim AV của Đảo quốc còn chuẩn hơn gấp mấy chục lần.

Chu Hải Lệ, cô không phải rất dâm đảng sao? Tôi ngày mai sẽ khiến cho cô dâm đảng hơn nữa. Lâm Bắc Phàm cũng không ngờ được hạnh động lại đơn giản thuận lợi như vậy, hắn trước còn tưởng là phải bắt hai người kia trước, sau đó cho họ ‘nhai’ Viagra hoặc là các loại ‘kích thích’, như vậy mới quay phim họ rồi chụp cả ảnh nude, có ai ngờ được hai người này lại sớm kìm nén không nổi mà ‘chiến’ luôn từ lúc nào rồi.

Ngày hôm sau, tất cả các trang mạng cả nước đều có tin bài về vụ ảnh chặn gối của Chu Hải Lệ và Lương Hải Bằng bị lộ, số lượng rất nhiều, có đến tận sáu bảy mươi tám, hơn nữa hình ảnh tươi sáng, liếc mắt là nhận ra diễn viên, hơn nữa những bức ảnh này góc sáng tối chuẩn xác, như do nghệ thuật ra chụp lấy thật cẩn thận mà đây tự nhiên, vì thế trên internet nhanh chóng đầy ngập, khắp nơi đều ‘uống trà chém gió’ về chuyện này.

Chuyện này so với các lần trước đây đều khác nhau về bản chất, nếu là trước đây, quốc gia nhất định sẽ nghiêm khắc xử lý, cấm internet truyền bá những thứ ảnh này, nhưng mà lần này quốc gia lại chỉ có những hành động gia công lại ảnh, che đi một số bộ phận, mặt cùng một số thứ thú vị khác, còn lại thì giữ nguyên, cũng không xóa những ảnh này đi.

Đây chính là thủ đoạn tranh thủ của Lý tham mưu trưởng, dựa theo lời hấn mà nói, nhưng đại minh tinh này thật quá phóng đảng, không còn thuốc chưa nữa, nếu các nàng đã muốn dám đảng đến thế, vậy thì để cho các nàng lần đầu tiên lộ diện đi.

Dưới hành động âm thầm làm ngơ của quốc gia, những ảnh chụp này ngăn ngủi chỉ trong nửa ngày đã oanh động cả Trung Quốc và những quốc gia xung quanh, mà Chu Hải Lệ cũng trở thành cô nàng dám đảng ‘ai cũng có thể làm chồng’, còn tình nhân của cô ả là Lương Hải Bằng thì ngay hôm sau cũng bị cục thuế điều tra, hấn bị tra ra là trốn lậu thuế khoảng 3 tỉ nhân dân tệ, hơn nữa đại bộ phận tài sản đều liên quan, vì thế hấn đang chờ chịu sự giải quyết của pháp luật.

Chu Hải Lệ sau khi thấy những tin này, thiếu chút nữa điên mất.

Thanh danh của cô ả bình thường cũng không tốt lành gì, thường xuyên có những chuyện khiến người ta gai mắt, hiện giờ thanh danh lại càng như mặt trời về tây, càng ngày càng hạ thấp, vốn có nơi trước muốn mời cô ả đóng một bộ phim truyền hình, nay thì lại nói đã chọn được người khác, mời cô ả chờ làm phần sau, có một số nơi vốn mới ả chụp quảng cáo, nay lại nói đã tìm được người phát ngôn khác, không cần người có danh tiếng thấp như Chu Hải Lệ nữa. Những cái này đều khiến Chu Hải Lệ cảm thấy bị áp lực, cô ả liên tục tham dự các buổi họp báo, tuyên bố những bức ảnh đó là ảnh ghép, đó không phải là sự thật, nhưng những bức ảnh đó lại đồng thời xuất hiện trên những website nổi tiếng của Trung Quốc, hơn nữa những tấm ảnh đều rất chân thật, sao có thể là ghép được? Thành ra những lời nói của ả đều không có tác dụng gì, ngược lại chỉ làm những fan hâm mộ càng thêm chán ghét, thậm chí còn hò hét yêu cầu cấm Chu Hải Lệ tổ chức concert.

Chu Hải Lệ làm sao có thể nghĩ đến chỉ vì mình nhất thời xúc động lại khiến mình mắc phải đại nạn này.

Ả cho là mình đã lên được đại thụ, vì thế liền ra mặt giáo huấn với đại minh tinh Bạch Nhạc Huyền xuất đạo muộn hơn mình một hai năm, thậm chí ả còn phái sát thủ ám sát nữa, mục đích là muốn Bạch Nhạc Huyền trở thành lịch sử, để ả lại lần nữa xuất hiện trước mặt khán giả yêu nhạc với danh nghĩa siêu sao, để ả kiếm được càng nhiều tiền hơn, nhưng ai ngờ cuối cùng lại là tiền mất tật mang.

Chu Hải Lệ là một nữ nhân thông minh, cô ả giỏi lợi dụng thân thể mình để đổi lấy lợi ích lớn nhất, cho nên mỗi ngày ả ở với bốn năm nam nhân, chiếm được cảm tình của họ, khiến họ trở thành ô dù của ả, làm cho sự nghiệp của ả càng thêm rực rỡ, khiến không ai bì được, nhưng ả lại tính sai một bước, đã xem thường nam nhân, cũng xem thường sự phẫn nộ của nam nhân.

Mỗi người đàn ông đều có tính ích kỷ, họ không hy vọng nữ nhân của mình sau khi phát sinh quan hệ với mình lại quan hệ tiếp với người khác, nhưng Chu Hải Lệ lại xúc phạm đến điều đó, điều này khiến họ cảm thấy mình rất nhục nhã.

Trước kia họ còn cho là mình bao nuôi một đại minh tinh xinh đẹp, thật không ngờ khi đối phương quan hệ cùng mình lại cũng là tình nhân của gã khác, họ cảm giác trên đầu đầy màu xanh, hơn nữa còn xanh sáng ngời nữa.

Có mấy nam nhân thậm chí còn nổi giận lôi đình, gọi điện chửi như tát nước vào mặt Chu Hải Lệ, sau đó thu hồi lại những tài sản lúc trước cho ả ta, thậm chí còn phân rõ giới tuyến luôn.

Những chuyện này liên tục đến, khiến Chu Hải Lệ lập tức té xỉu, được người ta đưa vào bệnh viện.

Phong ba phim ‘heo’ của Chu Hải Lệ nóng hổi liên tục một tháng trời mới dần nhạt đi, chẳng qua cuộc

sống của ả cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, cuộc sống xa hoa sung sướng trước kia đã xa rời ả, giờ chỉ còn lại cuộc sống bình đạm mà thôi. Tuy là trước đây ả cũng tích góp được số tiền không nhỏ, đủ cho ả sống một thời gian dài, nhưng ai mà ngờ được người đại diện của ả lại nhân cơ hội lấy đi một số tiền lớn, khiến trong sổ tiết kiệm của ả chỉ còn lại mấy trăm vạn nhân dân tệ, làm cuộc sống của ả càng ngày càng kém.

Quảng cáo không ai tìm, phim không mời, kịch cũng không, concert không có người đến xem.

Chu Hải Lệ rút cuộc đã hoàn toàn tỉnh ngộ, những chuyện mình làm trước kia quá sai lầm, vì mình mà không tiếc giá họa cho người khác, vì kiếm tiền mà thậm chí còn thuê sát thủ giết người, thật sự là hoàn toàn sai, nhưng ả hiện tại có hối hận cũng đã muộn rồi.

.....

Trong phòng Lâm Bắc Phàm, ba thân thể trắng bóc đang quần lấy nhau, không ngừng phát ra những tiếng thở dốc cùng rên rỉ, trên mặt hai nữ nhân Bạch Nhạc Huyền và Mộ Nghiên Kỳ đều mang vẻ thỏa mãn, cảm giác mình như muốn bay, ‘địch thủ’ quả là cường hãn, làm các nàng đến tận ba lần, mà các nàng đều cực kỳ vui mừng vì nam nhân này cường hãn, nếu hắn không đối phó nổi hai nàng, vậy sau này cuộc sống chắc là khổ lắm đây.

Không biết là bao lâu, Lâm Bắc Phàm rút cục lại đưa Bạch Nhạc Huyền lên đỉnh lần nữa, ba người lúc này mới cảm thấy kiệt sức, nằm ôm nhau ở trên giường, không chút cố kỵ nào cả. Lúc mới bắt đầu, Bạch Nhạc Huyền còn có chút thẹn thùng, dù sao đây cũng là cùng nữ nhân khác ở trên giường với Lâm Bắc Phàm, thật là rất mất mặt, nhưng Mộ Nghiên Kỳ ở phương diện này thì không quá chú ý, chỉ đơn giản muốn kéo Bạch Nhạc Huyền vào cùng chiến đoàn, sau khi trải qua mấy lần, Bạch Nhạc Huyền cũng dần dần quen thuộc rồi.

“Bắc Phàm, thật không ngờ lần này anh và Nghiên Kỳ lại vì em làm lớn chuyện như vậy, trong lòng em có chút bất an!” Hai cánh tay tuyết trắng của Bạch Nhạc Huyền ôm chặt lấy cổ Lâm Bắc Phàm, nàng nhỏ giọng làm nũng, khuôn mặt nhỏ nhắn mang vẻ thỏa mãn ửng hồng, càng nhìn càng thấy mê người.

“Tại sao lại bất an? Chu Hải Lệ thiếu chút nữa thì hại chết em, bọn anh cùng lắm chỉ cho ả chút giáp huân, làm cho ả sau này thu liễm lại một chút, đừng tưởng là trở thành đại minh tinh là có thể không coi ai ra gì!” Lâm Bắc Phàm bình thản nói. Nếu không phải là mình không muốn ra tay với cô ả này, thì bán ả sang châu Phi làm kỹ nữ cũng còn là nhẹ đấy, để cho ả ta qua đó cảm nhận công phu trên giường mạnh mẽ của đám châu Phi, thử xem ả ta có chịu được nổi hai ngày không.

“Đúng vậy, nữ nhân kia hư hỏng nhe vậy, ‘làm’ việc khắp nơi, cần gì phải nghĩ cho ả ta?” Mộ Nghiên Kỳ cũng phụ họa ngay.

Bạch Nhạc Huyền dù sao cũng chỉ là một nữ nhân bình thường, nàng không thể ra tay độc ác như hai người được, chẳng qua nghĩ đến hai người đều chỉ vì muốn tốt cho mình, cũng là ngăn mọi rắc rối cho mình. Vì thế nàng khẽ gật đầu, cười xinh nói: “Em biết hai người muốn tốt cho em, nhưng em cũng hy vọng là Hải Lệ có thể qua được chuyện này, hiểu ra điều gì đó!”

Mộ Nghiên Kỳ đột nhiên cười hì hì nói: “Nhạc Huyền không hổ là đại minh tinh, thanh âm thật hay, vừa rồi tiếng kêu cũng thật mượt, thiếu chút nữa hấp dẫn luôn cả tôi rồi, Chu Hải Lệ kia làm sao so sánh được với cô chứ?”

Da mặt Bạch Nhạc Huyền rất mỏng, nàng làm sao chịu nổi ‘cú xoáy’ này? Hai má nàng đỏ bừng, lập tức gất giọng: “Nghiên Kỳ, cô...cô nói hươu nói vượn, cái gì mà thanh âm hay? Người ta làm sao mà dám đăng như cô chứ?”

“Ồ? Vừa rồi ai còn kêu lên: Lâm ca ca, mạnh lên...ư...ư...em...sắp chết rồi...” Mộ Nghiên Kỳ cợt nhả nói.

“Đáng ghét, không thèm để ý đến cô nữa, rõ ràng là cô khi dễ tôi!” Bạch Nhạc Huyền mắc cơ kéo chăn lên che kín mặt mình, nàng không dám lộ ra chút nào vì xấu hổ.

“Nhạc Huyền, cô bình thường bảo dưỡng thân thể thế nào vậy? Sao ngực cô lớn thế? Khó trách Bắc Phàm yêu mến cứ sờ mãi, lại đây để tôi sờ xem, xem là thật hay giả nào?” Mộ Nghiên Kỳ cố ý cười nói, sau đó thân thể cứ trần truồng như thế trôi qua người Lâm Bắc Phàm, chui đến bên cạnh Bạch Nhạc Huyền, sau

đó chỉ nghe thấy Bạch Nhạc Huyền liên tục phát ra tiếng hét chói tai, hai nàng đùa nghịch trò gì đó, liên tục phát ra tiếng cười hihi, thỉnh thoảng lại lộ ra hai thân thể gợi cảm trắng nõn, mềm mại mê người, vô cùng hấp dẫn, khiến tâm thần Lâm Bắc Phàm nhộn nhạo cả lên, nhiệt huyết sôi sục, thiếu chút không khống chế được dục hỏa, đem các nàng kéo ra tái chiến.

Cuối cùng Lâm Bắc Phàm chỉ đành lắc đầu, nhìn đáng vẻ thân thiết của hai nàng mà cười cười.

Ngày mai mình cũng phải trở về rồi.

Mình đến Nam Bình đã ba ngày rồi, chỉ sợ phong ba ở Nam Thành đã nhạt phai đi nhiều, đợi đến lúc mọi ánh mắt đều đã đổ dồn vào việc Bạch Nhạc Huyền đến Nam Thành dự họp báo concert, lúc đó mình sẽ trở về, chỉ sợ là Kodayumi và Ito Kyoshi đã không kiên nhẫn nổi nữa rồi.

Bên ngoài cửa phòng, một thân ảnh nhỏ nhắn đang vụng trộm dán tai vào cửa nghe lén, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ta đỏ bừng như mặt trời, trong lòng cũng đang có một ngọn lửa đang thiêu đốt, bên trong phòng thì liên tục truyền ra tiếng rên rỉ kích thích, chứng cứ quẩn quanh trong đầu nàng, khiến toàn thân nàng mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, nàng cảm thấy hạ thân mình cũng đã ẩm ướt lắm rồi, rất khó chịu. Hai bàn tay nàng nhẹ nhàng đặt ở giữa hai chân mình... Mấy ngày nay Lâm Bắc Phàm cũng không làm gì khác, cả ngày hân hoan cùng với Mộ Nghiên Kỳ và Bạch Nhạc Huyền ở trong phòng triền miên không biết mệt mỏi, hơn nữa hai cô nàng này cũng đều hiểu là sắp đến lúc chia ly, vì thế đều không ngừng cố gắng, các nàng cứ rên rỉ, có lẽ các nàng muốn đem hết nhớ nhung hóa thành dục vọng nồng đậm vậy.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy mặt trời đã lên cao, hân nhẹ thở ra một hơi trọc khí, liên tục triền miên cả một ngày rồi thì dù là người bằng sắt cũng không chịu nổi, cũng may là bình thường hân vẫn chăm chỉ tu luyện [Long Tu Bảo Điển], nếu không thì nay đúng là bệt tại giường rồi. Sau khi ăn mặc chỉnh tề lại, hân mới vô tình đi đến cửa phòng của Cam Điềm, rồi nhẹ nhàng gõ hai tiếng.

Cửa phòng mở ra rất nhanh.

Hai mắt Cam Điềm lúc này trông như gấu mèo, nàng mặc một bộ đồ ngủ cực kỳ mê người, hai bàn tay nhỏ xoa đôi mắt còn đang nhập nhèm, bất mãn thầm nói: “Mới sáng sớm, anh tìm tôi làm gì? Anh không đi cùng hai lão bà của anh sao?” Trong giọng nàng đầy vẻ ủy khuất, hình như còn có vị gì là lạ.

Lâm Bắc Phàm không nhịn được toát cả mồ hôi, cô nàng này làm gì cả đêm vậy? Sao lại biến thành cái đáng vẻ này? Hân đâu biết là cả đêm qua trong đầu Cam Điềm đều nghĩ đến những thanh âm mị hoặc nghe được trong phòng của hân, hơn nữa lại còn tiếng thân thể va chạm với nhau, những điều này làm một thiếu nữ thanh thuần còn chưa trải qua việc này cảm thấy kích thích mãnh liệt, cuối cùng thì dẫn đến mất ngủ, đến cả quần lót cũng phải thay đến ba lần. Hân nhẹ nhàng vuốt mái tóc có chút lộn xộn của mình, cười nói: “Tôi đến nói với cô một tiếng, hôm nay tôi phải trở về thành phố Nam Thành rồi!”

“Hả? Anh, anh phải về sao?” Trong ánh mắt Cam Điềm đầy vẻ không nỡ.

“Đúng vậy, tôi ở Nam Bình đã ba ngày rồi, ở Nam Thành còn rất nhiều việc đang chờ tôi làm, gian phòng này tôi cứ để cho cô ở một tháng, dù sao cũng có chỗ mà ở, nếu như một tháng rồi mà cô còn không tìm được chỗ ở thích hợp thì cô cứ về Nam Thành, lúc đó tôi sẽ an bài công việc cho cô!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

Cam Điềm ngàng đầu, nàng liếc nhìn hân.

Mặc dù đối phương khi dễ mình nhiều lần, lại còn dùng quy tắc ngầm hù dọa mình nữa, nhưng mà thời gian ba ngày mình ở Nam Bình, mình chưa từng phải lo về chuyện ăn ở, đến cả gian phòng mình ở cũng rất xa hoa và sạch sẽ, điều này làm cho lòng nàng cảm thấy thỏa mãn, hận không thể sống ở cùng một chỗ với hân từ sớm, hiện giờ thì lại nghe thấy hân nói hân phải rời khỏi Nam Bình, trong lòng ngoài ý nghĩ không muốn ra ngoài ở thì lại đan xen thêm cả tình cảm khác nữa. Vì thế nàng khế cắn răng, nhỏ giọng nói: “Dù sao, dù sao anh cũng không có việc gì phải làm, không bằng ở lại chơi lâu thêm vài ngày đi!”

“Không được rồi, Nhạc huyền mấy ngày nữa còn phải đến Nam Thành biểu diễn, tôi phải về sớm vài ngày để chuẩn bị, không để đến lúc đó lại loạn tay loạn chân, dù sao Bạch Nhạc Huyền cũng là lần đầu tiên đến nam thanh tổ chức concert, qua loa là không được!” Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng thở dài nói, sau đó tiện tay

lấy từ trong túi ra 3000 nhân dân tệ, kín đáo đưa cho nàng, nói: “Số tiền này cô cầm lấy dùng, không đủ thì gọi điện cho tôi, tôi gửi tiếp cho cô!”

Cam Điền cảm thấy mắt mình có chút ướt, có vẻ như nước mắt đang trào ra vậy.

Lâm Bắc Phàm lại nhìn nàng vài lần, sau đó mới xoay người đi về phòng mình, vỗ vỗ lên người hai cô nàng Bạch Nhạc Huyền và Mộ Nghiên Kỳ còn đang không có sức ngồi dậy kia, khiến hai cô nàng lên tiếng bất mãn, sau đó mới rời khỏi khách sạn Kim Hải.

495. Chương 503- 504: Âm Muội Trong Xe

Ai mà biết được khi Lâm Bắc Phàm vừa mới đi ra đến sân bay, hắn còn đang muốn đăng ký thì nhìn thấy Cam Điền không kịp thở đi ra từ một chiếc taxi, trên lưng mang một cái túi du lịch, mồ hôi trên mặt cũng chưa kịp lau, nở nụ cười cổ quái nói: “Lâm đại ca, tôi dù sao cũng không tìm thấy công việc tốt gì ở nam bình, tôi thấy hay là theo anh về lại thành phố nam thành đi!”

“Ồ? Cô quyết định rồi?” Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, hỏi lại.

“Tôi quyết định rồi, chẳng qua là anh nhớ phải chọn cho tôi một công việc tốt đó!” Cam Điền gật đầu nói.

Lâm Bắc Phàm cười giỡn: “Chẳng lẽ cô không sợ tôi đem cô lừa bán sao?”

“Nếu như anh cam lòng, anh cứ bán đi!” Cam Điền lè lưỡi, cười tủm tỉm nói, nhưng mà nàng vừa nói xong liền phát hiện mình nói có chút không hợp lý, có vẻ như là tình nhân với nhau vậy, vì thế mặt lập tức đỏ hồng như một quả táo nhỏ, nàng cúi đầu, hai bàn tay nhỏ vân vê góc áo, không dám nhìn hắn.

“Cam lòng? Tôi sao cam lòng chứ?” Lâm Bắc Phàm cười nói, lôi kéo bàn tay của nàng, chậm rãi tiến vào chỗ ngồi bên trong máy bay.

Hai giờ sau, Lâm Bắc Phàm cùng cs đã lại thấy thành phố nam thành.

“A, ta cuối cùng đã trở lại, hahaha...Ta sẽ không rời khỏi đây nữa đâu!” Cam Điền sở dĩ rời khỏi nam thành chính là vì đi tìm một công việc tốt, hiện giờ có thể ở chính quê mình kiếm được việc không tồi, điều này đối với nàng mà nói thì hiển nhiên là vui quá còn gì nữa. Hai bàn tay nhỏ ôm chặt cánh tay Lâm Bắc Phàm, không muốn tách ra chút nào.

Lâm Bắc Phàm gọi một chiếc taxi rồi cùng Cam Điền vào trong, rất nhanh xe đã chạy đến phía Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia.

“Anh bạn, bạn gái cậu thật là xinh đẹp, diễm phúc lớn nha!” Lái xe là một trung niên khoảng 40 tuổi, thấy dáng vẻ thân mật của hai người, đương nhiên là coi họ là tình nhân, hơn nữa còn là loại yêu điên cuồng nữa.

“Chúng tôi, chúng tôi không phải...” Cam Điền rất xấu hổ, nàng vội buông tay Lâm Bắc Phàm ra, cúi đầu nói.

“Đúng vậy, chúng tôi hiện giờ còn chưa phải!” Lâm Bắc Phàm vô sỉ nói.

“Tôi hiểu, tôi hiểu mà, hiện tại người trẻ tuổi đều rất cởi mở, thằng con trai tôi mới 15 tuổi mà mỗi ngày đều đưa bạn gái đi chơi khắp nơi, nam nữ bảo thủ như hai người đúng là rất ít nha!” Bác tài cười ha hả nói.

Cam Điền ngồi cùng Lâm Bắc Phàm ở ghế sau, nàng xấu hổ cúi đầu, nghe hai người này nói chuyện, nàng cảm thấy tim mình đập ‘bình bình’ liên hồi, mà lời nói lúc trước của Bạch Nhạc Huyền cũng hiện lên trong đầu nàng: Lâm Bắc Phàm nhìn trúng cô gái nào, đấy là phúc khí của nàng ta, cô hẳn là phải vui vẻ tiếp nhận mới đúng, sao lại khó suốt suốt thế?

Đại minh tinh người ta còn là vợ bé, mà chính mình chỉ là một cô gái nhỏ cái gì cũng không có, cùng làm vợ bé cũng không phải là hại gì, mà cô gái tên Mộ Nghiên Kỳ kia cũng rất có lai lịch, cả hai đều cam tâm tình nguyện ở cùng một chỗ với Lâm Bắc Phàm, chẳng lẽ hắn thật sự là một nam nhân vô cùng xuất chúng? Tại sao mà nhiều nữ nhân lại yêu một nam nhân vô danh như hắn đến vậy chứ?

Một cô nương đến tầm tuổi này như Cam Điềm thì vẫn còn đang trong thời kỳ mơ mộng, nàng mơ ước bạn trai mình phải giống như bạch mã hoàng tử, cao lớn uy mãnh, người đó phải xuất hiện trước mặt nàng như một anh hùng, cứu mình từ trong tay kẻ xấu, mà Lâm Bắc Phàm cũng ứng với mấy điều kiện trong đó, thứ nhất là tuổi hắn không lớn, hắn cũng khá anh tuấn, đặc biệt là lúc nào cũng thấy nụ cười tự tin của hắn, thứ hai là hắn liên tục cứu mình mấy lần, cũng coi như đại anh hùng trong mắt mình, thứ ba, hắn có vẻ rất có bản lĩnh, có thể bảo vệ mình, không để người xấu khi dễ mình, thứ tư, hắn còn thường xuyên cùng ngồi sao lớn như Bạch Nhạc Huyền ở cùng một chỗ, cuộc sống cũng không cô đơn quá.

Cam Điềm cảm thấy mặt mình nóng dần lên, không, là đặc biệt nóng mới đúng.

Mình đoán mò cái gì chứ? Chẳng phải là người ta không muốn mình sao, lần trước chỉ là đùa thôi, nói không chừng hắn căn bản là chướng mắt với tiểu nha đầu như mình, dù là đáng người, khuôn mặt, miệng, ngực cũng đều không so được với Bạch Nhạc Huyền và Mộ Nghiên Kỳ thì làm sao hắn thích mình được? Vốn nàng cũng có vài phần tự tin về chính mình, nhưng mà so sánh với Bạch Nhạc Huyền và Mộ Nghiên Kỳ thì liền cảm thấy kém xa, nàng thấy mình như thiếu cái gì đó, nghĩ vậy, nàng không nhịn được thở dài một hơi.

“Cam Điềm, cô làm sao thế?” Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, kinh ngạc hỏi.

Khoảng cách giữa hai người rất gần, Cam Điềm chỉ cảm thấy nhiệt khí từ trong miệng hắn phả vào tai mình, khiến lòng mình ngứa ngứa, nàng hừ nhẹ một tiếng, thân thể mềm nhũn, ngã vào lòng hắn, nàng then thùng nói: “Vừa rồi ngồi trên máy bay, đầu tôi còn hơi choáng váng!” Nàng cũng cảm thấy hơi xấu hổ khi mình lấy cớ như vậy, Cam Điềm nhìn từ lúc nào lại câu dẫn nam nhân như vậy chứ, thật là mất mặt mà.

Lâm Bắc Phàm cũng hơi sững sờ, hắn tiếp tục cười, tay phải cũng ôm lấy vòng eo thon của nàng.

Cam Điềm cảm thấy trong lòng càng thêm ngọt ngào, hắn không ngờ lại ôm mình, hiển nhiên hắn không ghét mình, ngược lại cũng có chút yêu thương mình, mình không phải là cũng có cơ hội sao?

Cam Điềm lúc đầu định phản kháng cùng phần nộ nhưng có chút nghĩ không thông, nàng có chút việc cũng không hiểu lắm, hiện tại lúc này đã nghĩ thông suốt thì lại tìm đủ cách để thuyết phục mình, như là hắn còn chưa kết hôn, rồi thì yêu đương tự do, ai cũng không ngăn được mình, đến đại minh tinh còn không để ý đến chuyện nhảm kia, mình là nữ nhân bình thường còn quan tâm làm gì? Nàng khẽ cắn răng, khuôn mặt lại đỏ lên, có vẻ như sắp chảy nước mắt.

“Em có phải đêm qua rình nghe trộm ngoài phòng anh không?” Lâm Bắc Phàm đưa miệng lại gần tai vd, nói khẽ.

“Em...em không có nha!” Khuôn mặt Cam Điềm càng đỏ hơn, vội cãi cớ.

“Thiệt không?” Lâm Bắc Phàm cười mỉm hỏi lại, hắn hiện giờ trông như một con sói già gian ác đang đắc thắng. Thế lực hiện giờ của hắn tăng mạnh, hắn hiển nhiên đã sớm rõ nàng rình nghe bên ngoài, chẳng qua là không nói ra mà thôi.

“Em, em chỉ hiếu kỳ, thế nên, thế nên chỉ nhìn lén chút chút thôi!” Cam Điềm xấu hổ nhỏ giọng giải thích.

“Thật không ngờ Cam Điềm của ta lại là một tiểu sắc nữ, thích rình coi người khác làm chuyện riêng tư nha!” Lâm Bắc Phàm nhẹ giọng cười nói.

“Em, em... Anh xấu lắm, người ta chỉ là tò mò, không phải là tiểu sắc nữ!” Cam Điềm đỏ mặt đến sắp phát khóc, nhỏ giọng nói. Chẳng qua nghe thấy hắn nói “Cam Điềm của ta” thì trong lòng rất vui sướng, so với uống mật còn ngọt hơn. Chẳng qua nghĩ đến việc đêm qua nghe lén bên ngoài thì thân thể nàng lại nóng ran, phía dưới cũng dần ướt ươn ướt, hận không thể cùng hắn thử qua một lần, xem có thật sự khoa trương như Bạch Nhạc Huyền và Mộ Nghiên Kỳ không, lại còn phát ra âm thanh dâm đãng như vậy nữa, hơn nữa còn rất sung sướng thì phải, khó trách trên internet lại nói nữ nhân sau khi làm chuyện này sẽ càng thêm hấp dẫn, mà nghe nói con gái làm chuyện này lần đầu thì rất đau, chẳng qua mình không thể nhịn được sao?

Trong lòng Lâm Bắc Phàm rất mừng, hắn nhẹ nhàng hôn lên vành tai phần hồng của Cam Điềm.

Toàn thân Cam Điềm lập tức chấn động, khuôn mặt đỏ như tô son, cuối cùng chỉ biết cúi đầu, rồi chủ động kéo tay phải của hắn đặt lên ngực mình....Lâm Bắc Phàm cơ hồ cứ như vậy ôm Cam Điềm xuống xe, sự can

đảm vừa rồi của nàng làm Lâm Bắc Phàm được thỏa mái vuốt ve bầu ngực của nàng, nhưng dù sao thì Cam Điềm cũng là thiếu nữ chưa hiểu chuyện, làm sao chịu nổi sự khiêu khích của hắn mà lại vừa phải kìm chế cảm giác tình dục của mình khiến mình không dám phát ra thanh âm gì, nhưng nàng cũng lại muốn được hưởng thụ sự khi dễ của hắn, cuối cùng dưới sự vuốt ve của hắn, lần đầu tiên nàng đã lên đỉnh.

“Anh thật đáng ghét, làm em xấu mặt trong taxi, em, em hận anh!” Trên mặt Cam Điềm đầy vẻ ngượng ngùng và giận rồi liếc nhìn hắn, nghĩ đến ánh mắt cổ quái vừa rồi của bác tài, nàng liền mở miệng, cắn lên cổ tay hắn một cái.

“Ái, em làm gì vậy? Nhẹ chút, đây không phải là móng heo đâu!” Lâm Bắc Phàm vội vàng thu tay lại từ miệng của Cam Điềm, sau đó trợn mắt nói.

“Ai bảo anh khi dễ em?” Cam Điềm kiêu mỹ trợn mắt cãi.

“Là em chủ động kéo tay anh đặt lên trên đó mà?” Lâm Bắc Phàm ra vẻ vô tội nói.

“Người ta chỉ là muốn anh sờ chút thôi, ai biết anh sờ nhiều như thế chứ!” Khuôn mặt nàng lại đỏ lên, xấu hổ nói.

“Anh cũng không có sờ nhiều nha? Nhưng mà anh còn chưa sờ đủ, lát nữa sờ tiếp vậy!” Lâm Bắc Phàm mê đắm nói.

“Đáng ghét, em sau này sẽ không cho anh sờ nữa!” Cam Điềm cảm thấy quần lót mình đã ướt đầm rồi, nàng muốn thay ngay bây giờ, hơn nữa nàng cũng có chút giận rồi, vì sao mình lại gặp tên hư hỏng này chứ, lại còn để hắn khi dễ như vậy nữa?

Hai người vừa mới bước vào Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia thì liền thấy ngay hai gã thu hạ của Hồ Điệp bang cung kính chạy lại chào đón: “Lão đại, ngài đã trở về? Ông chủ Trương đang chờ ở bên trong, nếu không thì để tôi kêu người đưa hắn tới?”

“Trương Kế Bằng ở đây? Không cần, tôi sẽ trực tiếp đến đó!” Lâm Bắc Phàm cười cười, mang theo Cam Điềm đi vào bên trong.

Hai tên tiểu đệ cung kính gật đầu, đi theo sau hắn.

Bên trong sảnh bạc dưới Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia.

Mấy trăm người chơi đang xem bốn gã trung niên khí thế ngất trời đánh bạc với Ito Kyoshy, cảnh tượng vừa quỷ dị vừa náo nhiệt, mà Kodayumi thì đang cùng Đinh Mặc Mặc đứng lặng một bên, mặt mỉm cười nhìn thế hòa, còn Trương Kế Bằng thì lại ngồi một bên qua sát hết thấy mọi chuyện, hắn sợ xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

“Tiểu Lâm ca, ngài rút cục đã trở lại, tôi còn tưởng anh không muốn về lại Nam Thành chứ!”

Trương Kế Bằng nhìn thấy Lâm Bắc Phàm mang theo một cô gái đi vào, hắn vội vàng cười cười chạy lại nghênh đón.

“Mấy hôm trước đi đến Nam Bình một chuyến, mà sinh ý mấy hôm nay thế nào?” Lâm Bắc Phàm cười nhạt nói.

“À, mấy này nay Ito tiểu thư cùng Koda tiểu thư hỗ trợ, sinh ý của sòng bạc tăng mạnh, khách nhân tới nhiều hơn ba thành so với bình thường, đây là hiệu quả mà trước đây chúng ta không đạt được!” Trương Kế Bằng vội vàng nói đại khái mọi chuyện.

“Ồ? Nhờ hai cô gái này sao?” Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu nhìn thoáng qua Ito Kyoshy và Kodayumi ở phía xa.

“Đúng vậy, ai mà ngờ được hai cô nàng này lại nói là chỉ cần ai thắng được các nàng một ván, các nàng sẽ uống cùng một chén rượu, nếu ai thắng được các nàng hai ván, các nàng sẽ cùng ăn một bữa cơm tối, nếu ai thắng được các nàng mười ván, các nàng thậm chí có thể qua đêm. Lời này vừa tung ra, khiến đám nam nhân đều như điên rồi, khiến mỗi ngày đều như ở trạng thái bão, làm lợi ích và hiệu quả của sòng bạc tăng lên rất nhiều!” Trương Kế Bằng lại vội nói.

Mồ hôi của Lâm Bắc Phàm lập tức toát ra đầm đìa.

Hai cô gái này định đem chỗ của mình biến thành một chỗ đánh bạc sắc tình không đây? Cùng qua đêm? Nói thế mà cũng nói được, ở đây không phải là đảo quốc, phương diện này cũng không phát triển như thế, bên đó mở kỹ viện cùng khách sạn cũng không khác nhau lắm. Còn nơi này là Trung Quốc, vùng trộm thì được, nhưng mà dù sao cũng là vùng trộm mà làm, làm gì có ai quang minh chính đại như hai cô nàng này chứ, thật đúng là lần đầu tiên gặp được. May mắn là bên trong cục công an cũng biết mình và Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia có quan hệ, nếu không thì đã sớm đến đây dẹp nơi này rồi.

Chẳng qua Lâm Bắc Phàm cũng hiểu, bằng vào trình độ của hai cô gái này, căn bản là không có người có thể thắng được các nàng, chẳng qua các nàng chỉ cho những người kia chút mong đợi mà thôi, còn về phần qua đêm thì chỉ là nói chơi thôi.

“Thật sự có người thắng qua các nàng sao?” Lâm Bắc Phàm cười mỉm nói.

“Cái này thì không, chỉ có ba bốn người thắng các nàng một ván, các nàng uống cùng một chén mà thôi, còn chưa có ai thắng hai ván, chẳng qua nghe hai người họ nói thì là các nàng cố ý thua, mục đích là cho những người kia chút hy vọng, như vậy họ mới tới mỗi ngày, để chúng ta kiếm tiền!” Trương Kế Bằng nhỏ giọng giải thích.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm hơi run run, hắn cảm thấy mình có chút giống kẻ phải nhờ nữ nhân kiếm tiền vậy.

Chẳng qua nói đi cũng phải nói lại, hắn cũng hiểu là hai cô gái này chính là trăm phương ngàn kế để nịnh nọt hắn, vì thế mới làm ra cách này, mục đích cũng giúp mình kiếm thêm tiền thôi. Vì thế hắn chỉ khẽ gật đầu: “Các nàng đã thích chơi, vậy cứ để các nàng chơi, nhưng cẩn thận một chút.”

“Tôi biết rồi, tiểu Lâm ca!” Trương Kế Bằng mạnh mẽ gật đầu nói.

Lâm Bắc Phàm lại chỉ vào Cam Điem bên cạnh mình, nói: “Đưa cô ấy đi tìm một công việc không tồi!”

Trương Kế Bằng biết trước đây Lâm Bắc Phàm giới thiệu Đinh Mặc Mặc tới, hiện tại lại giới thiệu một cô gái xinh đẹp nữa, tự nhiên là không dám chậm trễ, vì thế vội gật đầu nói: “Chuyện này dễ thôi, hiện tại Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia đang phát triển rất tốt, nhiều thêm người cũng không sao!” Sau đó hắn quay đầu, nói với Cam Điem: “Hiện tại có hai phần việc cho cô chọn, một là chia bài, hai là bán đồ uống và rượu. Công việc thứ nhất cần vài ngày huấn luyện mới được, còn công việc thứ hai thì khá đơn giản, chẳng qua nếu cô là người tiểu lâm ca giới thiệu, mỗi tháng lương sẽ bằng với Đinh Mặc Mặc, lương cơ bản là 2500, phần trăm tính ngoài!”

“A? 2500?” Đôi mắt đẹp của Cam Điem không nhịn được kinh ngạc mở to.

Ở Nam Thành có thể dễ dàng tìm được công việc lương tháng hơn 2000, quả thực so với lên trời còn khó hơn, thật là không ngờ, trong này tiền lương cơ bản một tháng lại tới 2500, nếu trích cả phần trăm vào thêm thì vậy sẽ là bao nhiêu đây?

Trương Kế Bằng lại tưởng nàng còn ngại tiền ít, vì thế vội giải thích: “Cô gái à, tôi đã ưu đãi rồi đó, dù sao ở đây còn có người khác nhìn vào, tôi đột nhiên đem tiền lương của cô tăng lên quá nhiều thì sợ những người khác sẽ có ý kiến, kỳ thật thì tiền lương này đã không ít rồi, cô xem cô nàng Đinh Mặc Mặc kia xem, mấy hôm trước mới được tiểu lâm ca giới thiệu tới, lương cơ bản cũng là 2500, nếu thêm phần trăm, có lẽ cũng chừng 4000, ở Nam Thành này mà nói đã là rất không tồi rồi!”

“Ồ, không, tôi chỉ thấy nhiều quá thôi!” Cam Điem bị mấy chữ 4000 làm cho ngây người lần nữa luôn.

Nếu ở Nam Thành có thể tìm được công việc tháng kiếm 4000 thì còn gốc chạy đến Nam Bình làm gì?

“À, vậy cũng tốt!” Trương Kế Bằng hiểu ý cười cười.

Lâm Bắc Phàm và Cam Điem dưới dự dẫn dắt của Trương Kế Bằng đi đến trung tâm sòng bạc, nhìn thấy by sau khi trải qua mấy ngày bồi dưỡng, đã trở thành một người chia bài hợp cách. Hiện tại nàng mặc một bộ trang phục nghề nghiệp, triển lộ thân thể hoàn mỹ xinh đẹp ra, chỗ cần lỗi thì lỗi, chỗ lỗ thì không kém rồi, trên khuôn mặt trắng hồng hiện nụ cười quyến rũ, hết sức mê người, khiến không biết bao nhiêu khách đến liếc nhìn, hận không thể có được người vợ xinh đẹp như vậy.

“Mấy ngày nay làm việc thế nào?” Lâm Bắc Phàm đi đến phía sau nàng, dò hỏi.

“A, là anh à?” Đinh Mặc Mặc quay đầu lại, nhìn thấy là hắn, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào, gật đầu nói: “Công việc ở đây cũng không mệt, lại cũng không cần hy sinh... Mỗi tháng có thể kiếm thêm phần trăm, so với việc lúc trước ở tòa soạn báo tốt hơn gấp bội, như vậy tôi có thể tay làm hàm nhai rồi!” Nàng vừa nói vừa liếc nhìn Cam Diễm bên cạnh Lâm Bắc Phàm, tuy thấy lạ nhưng biết rõ bên người Lâm Bắc Phàm nữ nhân vô số, vì thế cũng cho là tất nhiên.

“Vậy là tốt rồi!” Lâm Bắc Phàm cười cười rồi vỗ vai Cam Diễm, sau đó nói với Đinh Mặc Mặc: “Nàng là Cam Diễm, từ hôm nay sẽ giống như cô, ở đây làm việc, sau này có chỗ nào không hiểu có thể thỉnh giáo cô chứ!”

“Cam Diễm? Tên thật đẹp, sau này có chỗ nào không hiểu, cứ tìm tôi là được mà!” Đinh Mặc Mặc thể hiện dáng vẻ chị cả, khẩu khí cũng rất sáng khoái.

“Vậy thì cảm ơn Yên tỷ tỷ!” Cam Diễm cũng ngọt ngào kêu một tiếng.

“Cô ấy cũng giống cô, làm việc lỗ mẫn, không để ý đến hậu quả, tốt nghiệp đại học xong là chạy loạn, được tôi tìm thấy ở Nam Bình rồi kéo về, hơn nữa thiếu chút nữa vì xinh đẹp mà bị nam nhân lừa đi!” Lâm Bắc Phàm vừa cười vừa nói.

“Anh mới làm việc lỗ mẫn?” Đinh Mặc Mặc trừng mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, sau đó chủ động kéo tay Cam Diễm, nhỏ giọng giỡn.

496. Chương 505- 506: Bên Đầu Tư

Kodayumi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đi vào Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia, vì thế vội mỉm cười đi tới, cung kính nói: “Lâm tiên sinh, ngài cuối cùng đã trở về, chúng tôi ở đây chờ ngài đã vài ngày rồi!”

“Koda tiểu thư tìm tôi gấp như vậy, chẳng lẽ có chuyện gì sao? Cần thận bạn trai biết lại ghen đó.” Lâm Bắc Phàm cố ý mê đắm nói, trong lời tựa như có ý đùa giỡn.

Kodayumi hai má ửng hồng, có chút cúi đầu nói: “Tôi còn chưa có bạn trai!”

“Vậy tôi không phải là có cơ hội sao?” Lâm Bắc Phàm cố ý kinh hô một tiếng.

Kodayumi ngẩng đầu lên, kiều mỵ trừng mắt nhìn hắn, cũng không đồng ý hay phản đối, tựa như có vẻ cam chịu. Sau đó nàng trầm tư một lúc, mới nhỏ giọng nói: “Lâm tiên sinh thật lợi hại, hơn nữa mỗi người đàn bà bên cạnh đều rất tốt, thật là nam nhân Trung Quốc điển hình, tôi mà có được bạn trai như Lâm tiên sinh, đó là hạnh phúc của tôi, tôi nguyện ý cả đời đều đi theo Lâm tiên sinh, vì Lâm tiên sinh mà bụng trà rót nước, giặt áo nấu cơm, làm một nữ nhân bình thường!”

Mồ hôi của Lâm Bắc Phàm lại rơi như mưa.

Cô nàng này đến thời kỳ phát tình sao? Đến cả như thế cũng có thể nói ra. Chẳng qua thấy mắt nàng vô cùng chân thành, có lẽ cũng không phải nói dối, chẳng lẽ cô ta thật sự đã yêu mình, thật sự không phải dùng mỹ nhân kế?

Lâm Bắc Phàm ngạc nhiên hỏi lại: “Chẳng lẽ cô nói thật?”

“Thật sự là thế!” Kodayumi nhẹ gật đầu khẳng định. Lâm Bắc Phàm liền cảm thấy đầu mình có chút đau, chuyện này là sao đây? Mình chẳng lẽ mị lực siêu nhân sao? Thế nào mà lại khiến cô nàng Kodayumi từ đảo quốc này yêu mình chứ, tuy được mỹ nữ yêu thương là một chuyện tốt, nhưng dù sao cô nàng cũng là người nước ngoài, nếu để những nữ nhân của mình biết thì chắc là lại bộc phát thể chiến thứ ba mất thôi. Hắn nhìn dáng vẻ chân thành của nàng, mỉm cười nói: “Yên tâm, tôi hai ngày nữa sẽ cùng cô đi đảo quốc, tham gia Đổ Thần Đại Tái của các cô, Lâm Bắc Phàm ta nói được làm được, quyết không nuốt lời.”

Nếu đổi lại là Kodayumi lúc bình thường thì khi nghe xong lời đồng ý của hắn thì hẳn phải vui mừng mới đúng, nhưng mà hiện giờ sau khi vừa tỏ ý xong lại nghe những lời này thì khuôn mặt đang đỏ bừng ngượng

ngừng của nàng bỗng trắng bệch, thân thể khẽ run rẩy, thiếu chút nữa ngã xuống đất, nàng cắn răng, nhỏ giọng nói: “Lâm tiên sinh, anh, anh nghĩ rằng tôi dùng mỹ nhân kế lừa anh đi đến đảo quốc sao? Tôi...những lời vừa rồi tôi nói đều là sự thật, tôi không có...”

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng che miệng nàng lại, khiến nàng không nói thêm được nữa. Hắn nhẹ nhàng thổi một hơi bên tai nàng rồi nói: “Tôi hiểu, tôi biết cô thích tôi, nhưng tôi...tôi...”

“Nhưng mà làm sao? Chẳng lẽ anh nghĩ tôi là nữ nhân tùy tiện sao? Đảo quốc chúng tôi mặc dù phương diện đó rất thoải mái, nhưng mà còn chưa từng có nam nhân nào chạm được vào tôi đâu, tôi và sự tử đến giờ vẫn còn là xử nữ, nếu không tin, anh có thể thử.” Về mặt của Kodayumi lại hồng lên, hai hàng lệ rơi lã chã, cái miệng nhỏ chu lên, nhỏ giọng nói.

Mồ hôi Lâm Bắc Phàm tuôn ướt đầm cả áo, nữ nhân đảo quốc đúng là rộng rãi, trước mặt nhiều người như thế này mà cũng dám nói ra lời như vậy, nếu đổi lại là nữ nhân Trung Quốc, đúng là hiếm có khó tìm, chẳng qua cũng may là những khác nhân kia còn đang chăm chú đánh bạc với Ito Kyoshy, cũng không để ý đến bên này, nếu không họ mà nghe thấy những lời này thì cũng không lạ khi có án mạng xảy ra đâu. Vì thế hắn vội xoa tay: “Tôi...Koda à, tôi biết cô là xử nữ, nhưng hiện tại nữ nhân bên cạnh tôi cũng quá nhiều rồi, hơn nữa lời của cô, chỉ sợ là không được!”

“A???” Miệng nhỏ của Kodayumi há ra, có chút ngây ngốc nhìn hắn.

Nếu nam nhân khác lấy lý do như hắn thì tuyệt đối là nói dối, nhưng nếu Lâm Bắc Phàm nói như vậy, thì cũng có vài phần tin tưởng, dù sao bên cạnh hắn ít nhất cũng có bảy tám cô gái, cho dù mỗi ngày một cô, sợ cũng cần một tuần mới quay vòng được, quả đúng là có điểm ‘không thể’.

“Tình huống này cô cũng biết, khi mà nữ nhân quá nhiều, có đôi khi lại không đảm nhiệm nổi, cho nên cô cứ suy nghĩ kỹ đi, cần gì phải tìm tôi chứ? Như vậy sẽ làm chậm trễ hạnh phúc cả đời cô đó!” Lâm Bắc Phàm nhìn nàng ta cúi đầu không nói gì, hắn còn tưởng là nàng ta đang suy nghĩ, trong lòng tuy là có chút thất vọng, nhưng nghĩ đến tình hình của mình hiện giờ, nên đành phải tiếp tục khuyên nàng.

“Em, em không phải là nữ nhân tham lam, cũng không phải loại nữ nhân yêu cầu chuyện đó quá nhiều, chỉ cần Lâm tiên sinh một tuần có thể yêu thương em một lần, như vậy đã đủ rồi, có được không? Cũng không làm chậm thời gian của Lâm tiên sinh quá nhiều đâu!” Kodayumi chờ một lúc, sau đó nàng ngẩng đầu, vẻ mặt động tình chăm chú nhìn hắn.

Lâm Bắc Phàm nhìn bờ môi của nàng đang chu lên, bờ môi xinh hấp dẫn, lại thấy dung mạo nàng cũng rất xinh đẹp, còn mang vẻ xinh đẹp uyển chuyển hơn những cô gái khác mấy phần, làm người ta không nỡ tức giận với nàng, hơn nữa ánh mắt nàng đầy vẻ chờ mong, đầu hơi cúi, dáng vẻ như đang van cầu mình tiếp nhận nàng vậy. Nhưng hắn khẽ lắc đầu, rồi nói nhẹ: “Cô làm vậy đáng giá sao?”

Kodayumi nghe thấy giọng hắn cũng thả lỏng đi nhiều, vì thế trên mặt lộ ra vẻ kinh hỉ mỉm cười, nói: “Bởi vì Lâm tiên sinh là nam tử vĩ đại nhất mà em từng thấy, em là người rất cao ngạo, vì thế gặp được nam nhân mình yêu tất nhiên phải sớm tranh thủ rồi!”

Lâm Bắc Phàm nhìn ánh mắt si tình của nàng, hắn nhìn không được dang tay ra ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, rồi không thềm để ý đến đám người xung quanh, hắn hôn mạnh lên đôi môi nhu thuận của nàng, duỗi đầu lưỡi tiến vào cuốn lấy chiếc lưỡi thơm của nàng, khiến Kodayumi liên tục thở gấp, phát ra những tiếng rên rỉ như có như không, hai bàn tay nàng cũng không tự chủ được ôm chặt lấy hắn, không nỡ buông ra chút nào...

“Lâm đại ca, bọn em không phải là...” Cam Điem nói ra một câu, nhưng lại thấy Lâm Bắc Phàm không có phản ứng gì thì liền quay lại nhìn, ai ngờ lại thấy hắn đang ôm cô gái nước ngoài xinh đẹp kia mà hôn lấy hôn để, vì thế chỉ kịp nói nửa câu rồi quên mất mình định nói cái gì nữa.

“A...” Lâm Bắc Phàm hôn trong thấy trong lòng ngứa ngáy lắm, dục hỏa cũng đã cháy bùng lên, thiếu chút nữa thì đã ‘chấp pháp’ với Kodayumi ngay tại đây rồi, nhưng vừa bị Cam Điem gọi tỉnh lại, thế nên vội buông Kodayumi ra, sau đó xấu hổ sờ đầu, nói: “A, Cam Điem, em tìm anh có chuyện gì? À, đúng rồi, để anh kêu Trương Kế Bằng an bài một phòng cho em, em bình thường có thể ở đây, tuyệt đối sẽ không có ai quấy rầy em đâu!”

“Hai người, hai người...” Cam Điem chỉ vào hai người, sau đó kinh ngạc nói.

“Hắc hắc, vừa rồi là không kìm lòng được thôi!” Lâm Bắc Phàm ngượng ngừng nói.

“Em nghe chị Mặc Mặc nói, cô ta hình như là người đảo quốc!” Ánh mắt của Cam Điem nhìn về phía Kodayumi.

“Cô là Cam Điem sao? Tôi tên là Kodayumi, thật đúng là đến từ đảo quốc!” Hai má Kodayumi vẫn còn đỏ bừng chưa phai, làm cho người ta có cảm giác nàng rất kiều diễm. Nàng đỏ mặt ngượng ngừng giới thiệu.

“Anh, cái đồ đại sắc lang, anh thế nào mà đến cả nữ nhân đảo quốc cũng câu dẫn hả? Anh cũng quá rồi nha?” Cam Điem dùng sức véo vào bên hông Lâm Bắc Phàm mấy cái, nàng giận chỉ thiếu chút nữa là cắn hắn thôi.

“Nữ nhân đảo quốc thì làm sao? Em xem nàng đi, muốn dung mạo có dung mạo, muốn dáng có dáng, muốn ngực có ngực, mông cũng chuẩn luôn, so với củ cải đường như em ‘mạnh’ hơn nha?” Lâm Bắc Phàm tùm tùm cười nói.

“Anh không phải là đã quên ân oán của Trung Quốc và đảo quốc rồi đó chứ? Quên đảo quốc đã từng xâm lược chúng ta sao? Anh, em thấy anh chính là đại hán gian của thời đại mới đó!” Cam Điem liên tục vung tay nói lớn, dáng vẻ rất phần nộ.

“Anh nhớ, cho nên anh mới làm như vậy!” Lâm Bắc Phàm ra vẻ bi phần nói.

“Hả? Anh nói những lời này là có ý gì?” Cam Điem có chút ngây người.

Lâm Bắc Phàm nghiêm trang nói: “Anh đối với đảo quốc ấn tượng rất kém, đối với lịch sử lúc trước cũng in sâu trong lòng, cho nên anh muốn trả thù đảo quốc, muốn cướp lấy tất cả nữ nhân đảo quốc về làm vợ, đến lúc đó đảo quốc sẽ chẳng còn nữ nhân nữa chứ sao? Toàn nam nhân thì sao sinh con để cái được? Cứ như thế, không đến mấy chục năm sẽ đoạn tử tuyệt tôn, anh đây không phải là vì dân tộc trút giận sao? Cái này gọi là đi đường vòng, tiểu nha đầu như em sao hiểu rõ được?”

Cam Điem và Đinh Mặc Mặc nghe xong ngốc luôn, chỉ nhìn hắn trừng trừng mà thôi.

Tài ăn nói của hắn thật lợi hại? Đến chuyện đó mà cũng nói thành quang minh chính đại được, quả là nhân tài. Nếu để hắn đi làm luật sư thì chắc đã nổi tiếng thế giới rồi.

Lâm Bắc Phàm còn chủ động ôm lấy đôi vai của Kodayumi, cười tùm tùm nói: “Tuy nhiệm vụ này rất gian nan lại vô cùng nguy hiểm, nhưng vì lợi ích vĩ đại của quốc gia, anh sẽ cung tận tụy, sau này các em phải giúp đỡ anh, thấy cô gái đảo quốc nào xinh đẹp, trẻ tuổi, không dâm dăng thì bắt làm tù binh Trung Quốc, để nam nhân đảo quốc bọn họ không có cách nào lấy được vợ!”

Kodayumi nghe xong hai má đỏ bừng, nàng cũng biết ân oán giữa Trung Quốc và đảo quốc, cũng biết hiện giờ rất nhiều người Trung Quốc có thành kiến với người đảo quốc, cũng từng phát sinh nhiều lần xung đột, chẳng qua đối với nàng mà nói, chuyện này đã qua lâu rồi, nàng chỉ muốn đi theo Lâm Bắc Phàm mà thôi, được trở thành một nữ nhân hạnh phúc bình thường là đủ rồi. Vì thế nàng vội vàng nhìn về phía Cam Điem, khẩn thiết nói: “Tôi biết quốc gia mình đối với người Trung Quốc làm nhiều chuyện không đúng, tôi nguyện ý thay quốc gia mình xin lỗi mọi người!” Nói xong nàng liền cúi người chín mươi độ với Cam Điem và Đinh Mặc Mặc.

Cam Điem và Đinh Mặc Mặc nhìn thấy đối phương thành khẩn như vậy, cũng không có chút dối trá nào, vì thế cảm thấy có chút ngượng ngừng.

Các nàng cũng hiểu là Kodayumi và Ito Kyoshy có thân phận không bình thường ở đảo quốc, có thể thừa nhận sai lầm của quốc gia mình cũng đã thể hiện hai nàng là những cô gái không tồi chút nào.

“Koda, chúng tôi không có ý gì cả, chỉ là trông thấy hai người có thể ở cùng một chỗ, có chút khó tưởng tượng thôi.” Đinh Mặc Mặc nhẹ nhàng kéo tay Kodayumi, ôn nhu nói.

“Tôi hiểu mà, không có gì đâu!” Kodayumi ngượng ngừng nói.

Cam Điem cũng xấu hổ lè lưỡi, nói: “Tiểu thư Koda, thực xin lỗi nha!”

Lâm Bắc Phàm lại ra vẻ tức giận nói: “Thực xin lỗi? Một câu xin lỗi là được sao? Nhìn xem các em làm Koda bị dọa thành thế nào kìa? Em nói phải làm sao bây giờ?”

“A, vậy anh nói làm sao giờ?” Đinh Mặc Mặc không sợ hấn chút nào, ngược lại ưỡn ngực, trợn mắt nói.

“Ý của anh là cởi quần của em ra, phân biệt danh PP một trăm cái!” Lâm Bắc Phàm mê đắm nói.

“Đi chết đi, đại sắc lang!” hai thiếu nữ Đinh Mặc Mặc và Cam Diễm hai má đều đỏ hồng lên, gặt giọng, rồi đồng thời lao tới nhéo lên eo của hấn, sau đó thì tiếng nam nhân thống khổ kêu thảm vang lên.

“Ồ, Lâm tiên sinh, anh chừng nào mới tới vậy?”

Không biết từ lúc nào, Ito Kyoshy đã chiến thắng người khách kia, nàng đang chuẩn bị tìm sư muội mình thì lại nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, điều này khiến nàng cảm thấy vui mừng nở nụ cười tươi, nhưng mà khi nhìn thấy bên cạnh lại có thêm một cô gái nữa thì nàng liền cảm thấy bất đắc dĩ, chẳng qua cũng không nói gì cả, dù gì thì bên cạnh hấn cũng có rất nhiều nữ nhân rồi, nhiều thêm cũng chẳng có gì lạ cả, chẳng qua mới nàng mới vài ngày không gặp, dung mạo lại càng thêm hấp dẫn, vóc dáng có vẻ đầy đặn hơn trước, xem ra cuộc sống mấy ngày nay rất tốt nha, còn bộ trang phục trên người lại khiến tỉ lệ vàng của thân thể nàng thể hiện càng thêm rõ ràng.

“Nghe nói mấy ngày nay, tiểu thư Ito đại sát tứ phương, vì thế vội tới xem, không ngờ mới vài ngày không gặp đồ thuật của Ito tiểu thư lại đề cao rồi, nếu như tôi và cô hiện giờ đánh cuộc, nhất định phải cam bái hạ phong rồi!” Lâm Bắc Phàm bình thản cười nói.

Hai gò má Ito Kyoshy khễ đỏ lên, nàng gất nhẹ: “Anh nói hươu nói vượn cái gì chứ, mỗi ngày đều không có kích thích gì cả!”

“Kỳ thật tôi tới là muốn mời Ito tiểu thư ăn cơm, xem phim, thuận tiện thì hôn môi rồi làm gì đó, không biết tiểu thư Ito có cho tôi thể diện này không?” Lâm Bắc Phàm cợt nhả nói.

Ito Kyoshy nghe được mấy câu đầu còn có chút lọt tai, thế nhưng đến mấy câu sau lại càng lúc càng khó nghe, cứ như kiểu hấn là khách làng chơi vậy, chỉ đến tìm mình để giải quyết vấn đề sinh lý mà thôi, vì thế mặt nàng đỏ bừng, trực tiếp đá cho hấn một cái, gặt giọng nói: “Đi chết đi, đại sắc lang!”

Lâm Bắc Phàm tự nhiên cũng không mang Ito Kyoshy đi mở phòng, cũng chẳng phải là mang nàng đi xem phim, vì dù sao ở đây cũng còn đến ba cô gái nữa, nếu chỉ mang một mình nàng, như vậy sẽ khiến ba cô nàng kia vô cùng bất mãn, nhưng nếu mà lại đều mang đi, trời ạ, thế thì gọi là đi xem phim hay là khoe mỹ nữ chứ? Hấn sợ mình lúc đó sẽ lọt vào biển kinh bỉ của mọi nam nhân, vì thế nên chỉ đành mang các nàng đi ăn trưa, sau đó lại đưa các nàng trở về.

“Tiểu Lâm ca, cậu tìm tôi?” Trương Kế Bằng vẻ mặt vui vẻ đẩy cửa tiến vào, hấn khom lưng nói.

“Trương Kế Bằng, ông có nghe nói không? Mấy ngày nữa Bạch Nhạc Huyền sẽ ở thành phố Nam Thành chúng ta tổ chức concert đấy!” Lâm Bắc Phàm cười cười nhìn hấn, thuận miệng hỏi.

“A, Tiểu Lâm ca, cậu nói đến chuyện này sao? Chúng tôi đã sớm biết rồi, tôi cũng không nghĩ đến là Bạch Nhạc Huyền lại đến Nam Thành chúng ta tổ chức concert, điều này đối với Nam Thành chúng ta mà nói thì chính là lần đầu tiên, tôi lúc trước có nói chuyện phiếm với mấy người bạn, còn đang suy đoán xem công ty nào sẽ làm nhà đầu tư, mà có thể thỉnh được đại minh tinh đến Nam Thành chúng ta, thật sự là mang lại mặt mũi cho dân cả Nam Thành rồi!” Trương Kế Bằng hưng phấn nói. Trên trán hấn lấm tấm mồ hôi, không biết là vì trời nóng hay là vì quá kích động nữa, hô hấp cũng gấp rút hơn bình thường rất nhiều.

“Nếu như để cho Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia chúng ta làm nhà đầu tư, ông thấy thế nào?” Lâm Bắc Phàm ngồi ở ghế ông chủ, bắt chéo chân, hai tay đặt trên đầu gối, thể hiện ra dáng vẻ ngồi rất thoải mái, mặt đầy vẻ thích thú nhìn hấn.

“Được nha,” Trương Kế Bằng đầu tiên chỉ thuận miệng đáp, nhưng sau đó lại mở to mắt, nói: “Cái gì? Tiểu Lâm ca, cậu, cậu vừa nói cái gì? Để cho Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia của chúng ta làm người đầu tư? Chuyện này, có thể sao?”

“Có gì mà không được?” Lâm Bắc Phàm cười cười hỏi ngược lại.

“Người ta là đại minh tinh, làm sao có thể lựa chọn Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia chúng ta chứ?” Trương Kế Bằng cảm thấy chuyện này thật khó tưởng tượng, quả thực so với heo mẹ leo cây còn hiểm có hơn.

“Tôi chỉ hỏi ông một vấn đề, ông hãy thành thật trả lời là được rồi!” Lâm Bắc Phàm thu lại nụ cười trên mặt, hay tay nhẹ nhàng đặt lên bàn, ánh mắt nhìn thẳng vào hắn. Còn Trương Kế Bằng lúc này vội hỏi lại: “Vấn đề gì vậy?”

“Ông có muốn là chủ đầu tư không?” Lâm Bắc Phàm hỏi lại từng chữ.

“Chuyện này, dĩ nhiên là muốn rồi!” Trương Kế Bằng khẳng định luôn, nhưng rồi hắn lại chán chường nói: “Nhưng....”

“Không nhưng gì cả, chỉ cần ông nguyện ý là được!” Lâm Bắc Phàm xua tay nhìn hắn, nói: “Chẳng qua trước tiên ông phải tính trước chi phí ra cho tôi, phải thật minh bạch, đừng để đến lúc đó lại loạn cả lên!”

“Chuyện này thì không có vấn đề gì cả, dù sao thì chuyện minh tinh biểu diễn ca nhạc năm nào cũng có, phương diện kinh phí đều không khác nhau lắm, mà cho dù có hơn thì cũng không qua nhiều,” Xem ra Trương Kế Bằng đối với tin tức của Bạch Nhạc Huyền trên Tv về việc nàng tổ chức concert ở thành phố Nam Thành rất nhiệt tình, vì thế phương diện này cũng rất minh bạch, không giống như lão tổng công ty khác không hiểu chút gì về chuyện này, chỉ biết giao toàn bộ cho nhân viên ở dưới xử lý.

Đại minh tinh đến Nam Thành tổ chức concert, đây là một thời cơ lớn, mặc dù bên đầu tư sẽ đầu tư một số tiền rất lớn, nhưng mà lực ảnh hưởng của đại minh tinh cũng rất đáng tin, điều này không chỉ ảnh hưởng đến ca hát, đó cũng là lý do mà nhiều thứ như đồ trang điểm hay các loại mặt hàng muốn mời minh tinh làm người đại diện sản phẩm, quá đó thì lực tuyên truyền sẽ càng thêm lớn mạnh hơn.

Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia có thể có danh tiếng không nhỏ ở Nam Thành, nhưng mà so sánh với Kim Ngọc Thiên Đường thì chỉ được coi như là có danh tiếng ở thành phố nhỏ mà thôi, nếu như rời khỏi thành phố Nam Thành, chỉ sợ là không ai biết Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia là nơi quái nào cả, nhưng lần này Bạch Nhạc Huyền đến Nam Thành tổ chức concert, chuyện này không thể nghi ngờ chính là cơ hội để Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia nổi tiếng theo, khiến cả nước đều biết ở nam thanh có Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia.

Trương Kế Bằng có thể từng bước đưa Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia lớn mạnh đến ngày hôm nay, tự nhiên là ông ta cũng phải có bản lĩnh bất phàm, vì thế ông ta hiểu được điều này, cho nên làm nhà đầu tư thì dù có phải trút bao nhiêu tiền vào đó cũng cảm thấy đáng giá. Ông ta cũng suy nghĩ, thử tính rồi nói: “Tiểu Lâm ca, chuyện này không phải nói đùa, cậu không nói đùa với tôi chứ?”

Lâm Bắc Phàm cười cười, nói: “Nói đùa? Làm sao có thể nói đùa được? Tôi có thể tiết lộ cho ông một tin, đó là chính tôi mới Bạch Nhạc Huyền đến Nam Thành chúng ta tổ chức concert đó!”

“Cái gì?” Lời này cứ như là sấm sét giữa lúc trời quang đánh ra, khiến Trương Kế Bằng đứng ngây tại chỗ.

Tin tức này quá mức kinh người, vô cùng rung động, cứ như là kể chuyện cổ tích vậy.

Dù tố chất tâm lý của Trương Kế Bằng có tốt đến mấy thì ông ta cũng vẫn bị dọa sợ, thiếu chút nữa thì ngã bệt ra đất.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy dáng vẻ kinh hãi của ông ta, hắn nhin không được cười, nói: “Làm sao vậy? Tin tức này đã dọa ông như vậy sao? Xem ra tâm lý của ông còn cần phải rèn luyện rồi.”

“Tiểu Lâm ca, đây không phải là nói đùa chứ, nếu để người ta biết được, chuyện này...” Thanh âm của Trương Kế Bằng đã có chút run run rồi.

“Tôi hôm nay vừa mới từ Nam Bình trở về, ông cho rằng tôi nói láo sao? Thuận tiện cũng nói luôn cho ông biết, Bạch Nhạc Huyền là người đàn bà của tôi, mấy ngày nay tôi đi Nam Bình để gặp nàng đó!” Lâm Bắc Phàm cười nhạt nói.

“Bịch!”

Trương Kế Bằng lần này thì ngã hẳn, miệng ông sùi bọt, tay chân có chút giật giật.

Trương Kế Bằng biết rõ Tiểu Lâm ca rất *trâu*, phải là *trâu* của *trâu* mới đúng, nếu không thì cũng không làm bàn của những người *trâu* như Đường Minh, Trương Minh Thắng, nếu không cũng không cho mình mấy ngàn vạn để tạo ra Kim Ngọc Thiên Đờng sáng với Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia, nếu không cũng không khiến cả Nam Thành phải rối tung lên, nhưng mà khi hắn nói Bạch Nhạc Huyền là nữ nhân của hắn, chính xác câu này mới khiến Trương Kế Bằng sợ thật. Bạch Nhạc Huyền là ai? Đây chính là siêu minh tinh hiện nay, giá trị con người của nàng ta cũng đến vài tỷ nhân dân tệ, há có thể con là nữ nhân bình thường, nói *cua* là *cua* được sao? Trương Kế Bằng chỉ cảm thấy trước mặt mình toàn sao là sao, vô cùng lấp lánh.

Lâm Bắc Phàm lấy điện thoại của mình ra, sau đó ấn số gọi cho Bạch Nhạc Huyền, bên đầu kia rất nhanh đã bắt máy, Bạch Nhạc Huyền có chút mơ màng nói: “Bắc Phàm, anh vừa mới về Nam Thành sao? Sớm như vậy đã gọi cho em làm gì? Chẳng lẽ anh không biết hôm qua ‘vật lộn’ với em bao nhiêu lần sao? Em hiện tại không còn chút kí lực nào cả, nhớ đêm qua ngủ ngon một trận, nếu không chỉ sợ không được mấy năm em đã biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng rồi, đến lúc đó, anh còn thích em sao?” Nàng còn chưa đợi Lâm Bắc Phàm nói câu nào mà đã liên tục u oán cằn nhằn rồi, cảm giác như nàng đang chịu ủy khuất vậy.

Lâm Bắc Phàm rơi mồ hôi như mưa, hiện tại đã là hai giờ chiều rồi, vậy mà nàng còn định ngủ đến mấy giờ chứ? Có lẽ định giống như động vật ngủ đông chắc.

Chẳng qua hắn cũng biết mấy cô nàng này thế nào, lúc nào cũng muốn bảo dưỡng thân thể và dung mạo mình, mà giấc ngủ không đủ dễ làm nữ nhân nhanh già, hơn nữa đêm qua nàng cùng mình làm việc cả đêm, ngủ bù một giấc cũng là chuyện thường. Vì thế hắn ngượng cười, nói: “Nhạc Huyền, anh muốn nói với em chuyện đầu tư...”

“Cái gì mà chuyện đầu tư, dù sao thành phố Nam Thành cũng là thiên hạ của anh, anh nói thế nào thì làm vậy đi!” Rõ ràng là Bạch Nhạc Huyền không để chuyện này trong lòng, dù sao nàng cũng vì hắn mà đến Nam Thành tổ chức concert, chẳng lẽ hắn lại để mình không thành công sao? Vì thế nàng căn bản không thèm nghĩ đến vấn đề này.

“Ý anh là để cho Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia làm nhà đầu tư!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Tùy anh đi, em mệt chết mất, Bắc Phàm, chẳng lẽ anh không biết phương diện ‘đó’ của anh rất lợi hại sao? Người ta hiện giờ vẫn còn sùng nè, sau này không cho anh đụng vào em nữa, mỗi lần đều ‘mạnh’ như vậy à, có phải muốn giết em mới cam tâm không?” Bạch Nhạc Huyền u oán nói, chẳng qua khuôn mặt nhỏ nhắn có chút ửng hồng. Nàng cũng không biết tại sao giờ mình lại phóng đảng đến vậy, mỗi lần nhìn thấy hắn thì dục hỏa đều bùng lên, hận không thể lúc nào cũng ‘làm chuyện đó’ với hắn.

“Hehe, ai bảo em mê người như thế? Anh hiện tại có chút khó khăn chế mình rồi đây.” Lâm Bắc Phàm vô sỉ cười.

“Đáng ghét, đại phôi đản đúng là đại phôi đản, mỗi ngày đều nghĩ đến chuyện đó cả.” Bạch Nhạc Huyền thẹn thùng nói: “Chờ em đến Nam Thành sẽ tính sổ với anh, em muốn cho anh ba ngày ba đêm không xuống được giường luôn!” Nàng càng nói càng cảm thấy khuôn mặt của mình nóng bừng lên.

Sau khi Lâm Bắc Phàm cúp điện thoại, hắn nhìn Trương Kế Bằng đang trợn mắt há mồm, rồi cười nói: “Hiện tại ông đã yên tâm chưa?”

Trương Kế Bằng khó khăn lắm mới nuốt được ngụm nước bọt, ông ta cảm thấy toàn thân mình ứa sùng, cứ như là vừa đại chiến xong vậy, sau đó mới gian nan nói: “Tiểu Lâm ca, cậu, cậu quá cường hãn rồi? Đem cả đại minh tinh Bạch Nhạc Huyền cũng đẩy ngã lên giường được, cái này thật quá...”

“Ài, chuyện giữa nam và nữ, khó nói rõ được mà!” Lâm Bắc Phàm rất ra vẻ, ngẩng cao đầu, trong mắt đầy vẻ cao thủ tịch mịch. Chính hắn cũng không biết mình làm sao lại có thể đẩy Bạch Nhạc Huyền được lên giường, hình như là có liên quan đến một ít chuyện ở kinh thành thì phải? Kết quả là khiến mình phá** của nàng.

“Khụ khụ...” Trương Kế Bằng thiếu chút nữa sặc nước bọt ngất.

Lâm Bắc Phàm đột nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, vì thế vội nói: “Trương Kế Bằng, tôi thấy chúng ta nên xử lý xong một chuyện trước!”

“A? Là chuyện gì vậy?” Trương Kế Bằng kinh ngạc hỏi.

“Đổi tên cho Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia, thông báo với bên ngoài chúng ta là một khách sạn năm sao, thật sự không phải là một Nightclub!” Lâm Bắc Phàm nói ra từng chữ một.

“Hả? Đổi tên?” Trương Kế Bằng không ngờ hắn lại nói chuyện này.

“Nếu để một câu lạc bộ đêm làm nhà đầu tư, ông cho rằng những người khác sẽ nghĩ sao?” Lâm Bắc Phàm lại nói.

Trương Kế Bằng cũng bị lời này của Lâm Bắc Phàm làm thức tỉnh.

Nightclub mặc dù là chỗ ăn chơi cao cấp, nhưng dù sao cũng có chút mập mờ, hơn nữa dễ làm người khác liên tưởng đến những việc khác, ví dụ như buôn lậu thuốc phiện, bán*, thậm chí là làm chuyện trái pháp luật, nếu để câu lạc bộ đêm tài trợ cho concert của Bạch Nhạc Huyền, nhưng thể diện của Bạch Nhạc Huyền sẽ bị ảnh hưởng lớn, thậm chí còn khiến người ta nghĩ Bạch Nhạc Huyền là loại nữ nhân háms tiền, hoặc cho là nàng cùng chủ câu lạc bộ đêm có chuyện với nhau.

“Tôi hiểu rồi, Tiểu Lâm ca!” Trương Kế Bằng gật đầu đã hiểu.

497. Chương 507- 508: Không Trâu Bắt Chó Đi Cày

Thật ra thì Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia ngoài mặt cũng không có những thứ mà người ta nghĩ đến kia, ví dụ như sông bạc dưới đất cũng chỉ là bí mật tiến hành, còn những hoạt động khác thì đều chỉ bình thường như những địa phương giải trí khác, vì thế đổi tên cũng không cần quá tốn sức, chỉ cần đến sở công thương đưa giấy xin phép đổi tên kinh doanh, sau đó lại thuê đầu bếp nổi tiếng cũng những tiểu thư lịch sự hiểu lễ nghi, khiến Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia biến thân thành một khách sạn hoàng gia năm sao, hơn nữa còn là tiêu chuẩn hơn năm sao nữa.

Lâm Bắc Phàm trở lại KTV Kim Sắc Hải Ngạn, nhìn thấy những phóng viên cũng không còn vây quanh nơi này nữa, cả KTV đã khôi phục lại vẻ náo nhiệt ngày trước, xem ra kế hoạch của mình vẫn phát huy tác dụng nhất định.

Đối với những phóng viên kia mà nói, có thể đưa được những tin kinh thiên động địa là điều tốt nhất, còn đối với Lâm Bắc Phàm thì tin tức chỉ là thật giả khó phân, hơn nữa vài ngày không nhìn thấy ‘tiểu nhân vật’ như hắn thì tự nhiên đám phóng viên sẽ không muốn tốn thời gian phục kích hắn nữa rồi.

“Bác Phàm, anh đã trở lại sao? Ở Nam Bình xảy ra chuyện gì vậy? Ngày đó anh chỉ cho tôi một cú điện thoại, nói mỗi là đi Nam Bình một chuyến.” Liễu Vi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đẩy cửa tiến vào, vì thế vội mỉm cười đi tới, hỏi hắn.

“À, không có chuyện gì, anh cùng Bạch Nhạc Huyền nói chuyện thôi, để nàng đến Nam Thành chúng ta mở concert, hấp dẫn sự chú ý của những người khác, còn những ngày này bởi vì anh, có phải là sinh ý của KTV rất kém không?” Lâm Bắc Phàm nhìn thấy Liễu Vi trông tiêu tụy đi nhiều, hắn cũng biết nàng đã tốn không ít tâm tư vào Kim Sắc Hải Ngạn.

“Thật ra thì cũng không có gì, chỉ cần anh bình an, chuyện đó tốt hơn tất cả rồi!” Liễu Vi cười một tiếng, nhưng sau đó lại nhíu mày, nói: “Anh mời Bạch Nhạc Huyền đến Nam Thành chúng ta tổ chức concert? Đây không phải là chuyện nhỏ, người ta có đồng ý không? Nếu không thì Kim Sắc Hải Ngạn của chúng ta cũng bỏ thêm tiền, coi như món quà nhỏ cảm ơn người ta!”

“Không cần, tôi cùng Bạch Nhạc Huyền đã gặp qua vài lần, cô ấy cũng đã cho anh mặt mũi!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

Nữ nhân của mình, còn phải dùng tiền cảm ơn sao? Chẳng qua lời này hắn không dám nói với Liễu Vi.

“Mặc dù là vậy, nhưng người ta ở xa thành phố Nam Thành của chúng ta...” Liễu Vi vẫn còn có chút không đành lòng, tuyệt đối là thua thiệt người ta gì đó, nếu không báo đáp là không được.

Lâm Bắc Phàm mở hai tay, nhẹ nhàng ôm Liễu Vi vào lòng, ngửi mùi thơm nhàn nhạt phát ra từ trên người nàng, trong lòng cảm thấy mê say. Nàng là nữ nhân đầu tiên của hắn, hơn nữa nàng chưa bao giờ ước thúc hắn, nàng cũng không trách mình chuyện gì, chỉ luôn một mực ở bên cạnh ủng hộ mình, nữ nhân như vậy, thật là một nữ nhân kiệt xuất. Hắn cúi đầu dựa vào đầu nàng, hưởng thụ sự ấm áp trong yên lặng.

Hai má Liễu Vi ửng hồng, mấy ngày nay nàng cũng lo lắng và nhớ hắn, hiện giờ hai mắt có chút hồng, nàng cũng nhẹ vịn tay, ôn lấy vòng eo của hắn, đầu nàng chôn trong ngực Lâm Bắc Phàm, cũng yên lặng không nói câu nào.

Trong phòng nhất thời lâm vào trong yên tĩnh.

“Vi nhi, dù sao cũng không còn chuyện gì nữa, chúng ta về sớm đi!” Cũng không biết đã bao lâu, Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu lên, động tình nhìn Liễu Vi trong ngực. Hắn nghĩ đến mấy ngày rồi không ‘cùng’ nàng, đến cả nói chuyện cũng không vượt quá hai mươi câu, lại càng không nói đến việc khác, đêm nay nhất định mình phải đền bù đầy đủ cho nàng mới được.

Liễu Vi làm sao mà không hiểu ý của hắn chứ? Hơn nữa nàng cảm thấy thứ kia của hắn đang thúc vào bụng mình. Nàng vốn là một nữ nhân thành thực, vì thế cũng rất khát vọng với chuyện đó, mỗi buổi tối một mình trong phòng đều cảm thấy rất cô độc, nhưng nàng cũng không yêu cầu hắn phải ở bên nàng mỗi tối, bởi nàng biết rõ, trái tim của nam nhân này không thể bị khóa ở đây, cho nên khi nàng nghe hắn nói câu này. Khuôn mặt của nàng đỏ lên, nhỏ giọng nói: “Tiểu Nguyệt đã mấy ngày không gặp anh, mỗi ngày cô ấy đều gọi anh mấy lần, hỏi xem anh ở đâu, anh vẫn chưa đi gặp Tiểu Nguyệt, còn những chuyện khác, đợi tối hãy nói.

“Tiểu Nguyệt?” Lâm Bắc Phàm hơi sững sờ một chút.

“Đúng vậy, Tiểu Nguyệt mấy ngày nay đều cố gắng luyện tập, hiệu quả cũng rất tốt, bác sĩ ở bệnh viện cũng nói, nếu cứ theo tốc độ này, chỉ cần không đến nửa tháng, Tiểu Nguyệt sẽ có thể đi lại như người thường rồi!” Khi Liễu Vi nói đến Long Yên Nguyệt thì trên mặt lập tức tràn đầy vẻ vui mừng.

“Nhưng chúng ta vừa mới gặp mặt...” Lâm Bắc Phàm có chút chần chừ nói.

“Anh, anh không phải là muốn em sao, buổi tối còn nhiều thời gian mà, hiện giờ anh đi gặp Tiểu Nguyệt trước đi!” Khuôn mặt Liễu Vi thẹn thùng đỏ lên, trong lòng nàng cũng rất nhớ hắn, nhưng mà cuối cùng nàng vẫn cần rằng, để cho Lâm Bắc Phàm đi gặp Tiểu Nguyệt trước, dù sao nàng cũng đã đáp ứng với Tiểu Nguyệt, để hai người cùng chia xẻ Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm thấy Liễu Vi hiểu chuyện như vậy nên trong lòng cũng rất ấm áp, hắn nhẹ nhàng hôn thoáng qua cặp môi mềm của nàng, sau đó nói: “Anh đi đến bệnh viện thăm Tiểu Nguyệt trước, sau đó sẽ về tìm em!”

“Vâng!” Liễu Vi nhẹ nhàng gật đầu.

Sau đó Lâm Bắc Phàm rời khỏi KTV Kim Sắc Hải Ngạn, đi tới bệnh viện.

“Ồ, mấy tên tội phạm này cũng dám ở Nam Thành chúng ta làm ác, thật là to gan lớn mật, Tiểu Y tôi nói cho cô biết, trong vòng ba ngày phải đem bắt chúng bằng được, sau đó kéo ra ngoài bắn chết, để cho những phần tử tội phạm khác biết, thành phố Nam Thành của chúng ta không phải chỗ chúng có thể đến là đến!”

Lâm Bắc Phàm vừa mới vào trong phòng bệnh thì đã nghe ngay thấy lời nói của Long Yên Nguyệt, nàng đang nhắc nhở chuyện gì đó với Tiểu Y, khuôn mặt của Tiểu Y trông như muốn khóc, nàng cảm thấy nếu biết sớm sẽ như thế này thì hôm nay đã không nên tới.

Trong ba ngày bắt được tội phạm, làm được sao?

Chính mình cùng lắm chỉ là một phân cực, có được mấy cảnh sát, làm sao có thể đắc tội với mấy tên cùng hung cực ác đó chứ?

“Ồ, Bắc Phàm? Anh về từ lúc nào vậy? Nếu không phải em đã hỏi chị Vi Vi, vậy thì giờ có khi còn chưa biết anh đến Nam Bình đó. Anh nói đi, anh lại đến đó tìm nữ nhân khác hả? Thậm chí cả điện thoại cũng không gọi, có phải là coi em như không tồn tại không?” Long Yên Nguyệt ngẩng đầu, vừa lúc nàng trông thấy Lâm Bắc Phàm đứng ở cửa phòng bệnh, vì thế lập tức chu cái miệng nhỏ lên trách móc.

“À, điện thoại của anh bị hết pin, không có cách nào gọi điện cả!” Lâm Bắc Phàm vội vàng suy nghĩ tìm có tránh.

“Điện thoại hết pin? Anh mất tích suốt ba ngày, chẳng lẽ không có chỗ nào sạc sao?” Long Yên Nguyệt tất nhiên là không tin rồi.

“Hic, chỗ của anh ở đơn sơ quá, căn bản là không có các loại sạc pin!” Lâm Bắc Phàm càng lúc nói dối càng không đỡ mặt, tim cũng không đập nhanh, đúng là da mặt dày hơn bình thường nhiều.

“Ít nói nhảm đi, em không ngờ đến thế đâu, cái gì mà không có đồ dùng sạc pin chứ? Rõ ràng là anh đang lấy cớ!” Long Yên Nguyệt thấy Lâm Bắc Phàm đã đi tới bên giường bệnh của mình, vì thế liền không khách khí đá cho hắn một cái.

Minh Tiểu Y thấy cục trưởng của mình mạnh mẽ như vậy, trong lòng mờ mờ như mưa.

Cục trưởng của mình tuy là xinh đẹp, nhưng mà cá tính đúng là quá bạo lực, thật là thường hay nghĩ những chuyện người khác không dám nghĩ, làm những việc người khác không dám làm, mình cũng phát hiện nàng và Lâm Bắc Phàm yêu đương vụng trộm mấy lần, hơn nữa địa điểm đều khác nhau, hơn nữa hiện tại lại đang hành hung bạn trai, chẳng lẽ cục trưởng không sợ bạn trai chạy mất sao?

Chẳng qua Lâm Bắc Phàm vừa xuất hiện liền tránh cho mình khỏi bị Long Yên Nguyệt bức về vấn đề tội phạm kia. Vì thế Minh Tiểu Y liền cười nhẹ nói: “Cục trưởng, Lâm đại ca vừa trở về đã đến tìm chị, hai người chắc là có nhiều điều muốn nói, em thấy chuyện kia cứ để mấy ngày nữa rồi nói sau đi!” Nàng vừa nói xong câu đó liền chuẩn bị cầm tài liệu trốn ngay.

“Cái gì mà để mấy ngày nữa bàn? Đến ba tên tội phạm cũng không bắt được, vậy không phải sẽ khiến người ta mắng chúng ta là đồ vô dụng sao? Long Yên Nguyệt tôi không muốn trở thành loại cảnh sát vô dụng đó.” Long Yên Nguyệt trừng mắt, bất mãn kêu lên.

“Nhưng, nhưng mà ba tên tội phạm đó hiện tại có ở thành phố Nam Thành hay không cũng không ai biết, làm sao có thể bắt được chúng chứ?” Minh Tiểu Y khổ sở nói, nàng cảm thấy mình bị cục trưởng ép lên Lương Sơn vậy.

“Chuyện này...” Long Yên Nguyệt cũng cảm thấy vụ này có phần nghiêm trọng, nếu giao cho bọn họ xử lý thì mình lại càng thấy lo hơn, vì thế nàng đảo mắt suy nghĩ, cuối cùng thì nhìn lên người Lâm Bắc Phàm, sau đó cười tủm tỉm nói: “Vậy để Bắc Phàm phối hợp với các người là được rồi!”

“A? Anh á?” Lâm Bắc Phàm cùng Minh Tiểu Y đều cùng kinh ngạc kêu lên.

“Làm sao vậy? Anh ấy lần trước còn giúp chúng ta bắt tội phạm một lần, hơn nữa trong bụng anh ấy toàn ý xấu, nếu dùng để đối phó với đám người xấu thì đúng là tốt nhất rồi!” Long Yên Nguyệt cười tủm nói.

“Cái gì mà toàn một bụng ý xấu chứ? Có người nào hình dung bạn trai như thế không?” Lâm Bắc Phàm ủy khuất nói.

“Bạn trai?” Long Yên Nguyệt thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của mình chết, chẳng qua mình cũng đã đáp ứng làm bạn gái hắn, chẳng qua hắn cũng không cần phải nói ra trước mặt Minh Tiểu Y chứ? Vì thế khuôn mặt nàng nháy mắt đã đỏ hồng, gắt giọng nói: “Anh không nói thì sợ người khác không biết sao, chuyện này dùng anh không phải là tốt nhất sao?”

“Vậy thì có ban thưởng gì nào?” Lâm Bắc Phàm cố ý hỏi.

Long Yên Nguyệt trợn mắt lên, lại gắt giọng nói: “Kêu anh làm chút chuyện, anh còn đòi thưởng ư? Nói đi, anh muốn thưởng gì nào?”

“Chuyện ban thưởng này, tất nhiên anh cũng sẽ không quá phận, nói thí dụ như là anh giúp em tìm được tội phạm, chúng ta có thể làm chút chuyện gì đó? Mấy lần trước đều không hoàn thành được chuyện kia,

có phải là lần này lên làm cho xong không?” Lâm Bắc Phàm ghé miệng vào sát tai Long Yên Nguyệt, sau đó mê đắm nói.

Long Yên Nguyệt sao mà không hiểu ý của hắn chứ? Còn không phải là muốn cùng mình làm cái việc cuối cùng kia sao? Tuy là trong lòng nàng đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng mà dù sao cũng vẫn còn là thiếu nữ, hiển nhiên là vẫn còn thẹn thùng, làm sao có thể đơn giản mà đáp ứng hắn như thế được? Như vậy thì hóa ra mình lại quá là tùy tiện rồi. Vì thế nàng liền trợn mắt, gào lên: “Anh là đồ sắc lang, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến chuyện kia thôi, đi chết đi!” Sau đó lại đá cho hắn thêm cú nữa.

“Nếu như không có ban thương, vậy cái này có chút giống cảnh không trâu bắt chó đi cày, anh sao có thể làm tốt được? Vạn nhất không qua được, bị ba tên tội phạm đánh chết, như thế anh không phải là bị thiệt thòi sao? Các người là cảnh sát chỉ biết mình thôi, lại còn có người hy sinh cho các người được công lao, vậy anh đây tính là gì? Tự mình phải chết? Thế mà vẫn phải hăng hái vì nghĩa sao?” Lâm Bắc Phàm cố ra vẻ cầu xin, nói.

“Phi phi phi, đúng là mồm chó không mọc được ngà voi, anh có thể nói chuyện dễ nghe một chút không? Em chẳng qua chỉ là nhờ anh giúp đỡ tìm kiếm chỗ ba tên tội phạm đang trốn, thế nào mà qua lời anh nói em lại thành cái loại quan viên thối tha vậy hả?” Long Yên Nguyệt vội vàng kêu lên.

Lâm Bắc Phàm không nhận được lời đồng ý ban thưởng của Long Yên Nguyệt, điều này tất nhiên là hắn cũng đã đoán trước rồi, vì nếu Long Yên Nguyệt có thể đồng ý mình đơn giản như vậy thì nàng đã không phải Long Yên Nguyệt rồi. Chẳng qua hắn vẫn đáp ứng trợ giúp cảnh sát điều tra chuyện này, hy vọng có thể nhanh chóng tóm được ba tên tội phạm.

Sau đó Lâm Bắc Phàm lại qua phòng bên cạnh để nhìn qua thương thế của Chu Tĩnh Hàm, chỉ thấy đối phương đã khép miệng vết thương, chỉ cần vài ngày nữa là có thể xuất viện. Hắn nói thêm vài lời với đối phương, sau đó thì cùng Tiểu Y rời khỏi bệnh viện.

“Lâm đại ca, đây là tư liệu kỹ càng của ba tên tội phạm, anh nhìn qua một chút đi!” Minh Tiểu Y một bên lái xe, một bên thì đưa xấp tài liệu rất dày trong tay đưa cho Lâm Bắc Phàm, trên mặt mang theo nụ cười rất thanh thuần.

Lâm Bắc Phàm nhận những tư liệu này, hắn lật xem qua, sau đó cười cười, nói giỡn: “Tiểu Y, em có bạn trai chưa?”

Hai má Minh Tiểu Y đỏ bừng lên, đầu không dám nhìn qua hắn, chỉ thẹn thùng nói: “Em, em tuổi còn nhỏ, còn không có tâm tư đi tìm bạn tria, em hiện tại chỉ quan tâm đến nhiệm vụ, muốn trở thành một cảnh sát tốt!”

“Ồ, chí khí không tồi, nhưng mà sợ lâu quá thì nam nhân tốt sẽ bị đoạt hết đó!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Cùng lắm thì không thèm tìm bạn trai, thật ra làm người độc thân cũng rất tốt mà!” Minh Tiểu Y cãi lại.

Lâm Bắc Phàm cười hắc hắc, cũng không nói thêm nữa, hắn chỉ cúi đầu xuống đọc tập tài liệu, hắn không nhìn thì không biết, vừa nhìn thì thấy ba tên tội phạm này đúng là không đơn giản, có thể nói là tội không thể tha được.

Ba tên này lần lượt là Kim Hải Lỗi, Tống Kiều, Đường Tân Huy, tuổi ước chừng ba mươi, đã từng gây ra mười ba vụ trọng án trên cả nước, giết chết ba tám người, làm nhục mười hai cô gái, bị quốc gia liệt vào hàng tội phạm nguy hiểm cấp A, treo thưởng một trăm vạn RMB, nhưng bởi vì ba tên này rất thông minh, vì thế mỗi lần đều thoát được khỏi mắt cảnh sát, trở thành địch nhân số một của cảnh sát, thật không ngờ là mấy ngày trước chúng lại tới Nam Thành, hơn nữa còn thừa dịp đêm tối len vào nhà dân rồi giết chết bốn người, còn làm nhục bà vợ đến chết, một cô bé mười hai tuổi cũng bị chúng làm * sau đó giết chết. Chuyện này đã gây chấn động cả Nam Thành, Long Thiên Hữu đã công bố đây là đại án lớn nhất năm nay của Nam Thành, hơn nữa còn điều động toàn bộ cảnh sát, liên tục tuần tra mỗi ngày đến 20 tiếng, nhất định phải bắt được mấy tên tội phạm mới thôi, hơn nữa nhà bị giết kia lại nằm trong khu mà Long Yên Nguyệt quản lý, vì thế tuy là nàng hiện tại đang dưỡng bệnh, nhưng mà nàng vẫn cảm thấy trách nhiệm đè lên vai mình, nàng cũng nhất định phải bắt hung thủ về quy án.

Thành phố Nam Thành chẳng qua chỉ là một thành phố bình thường, tuy là cũng có một số trộm nhỏ phạm

tội, nhưng mà đều chỉ là án thường, còn loại án nặng như sự kiện này thì vô cùng thừa thớt, trước kia tuy có phát sinh nhưng đều là do thuê sát thủ, mục tiêu cũng đều là nhằm vào Lâm Bắc Phàm, cũng không liên quan đến người thường, cho nên án lần này có ảnh hưởng lớn chưa từng có.

“Ba tên tội phạm này rất giỏi, trước hi*p xong giết, sau cũng không để lại manh mối gì, đúng là rất lão luyện, đúng là tội phạm kỹ thuật cao!” Lâm Bắc Phàm xem xong tư liệu cũng không nhịn được tán thưởng một câu.

Minh Tiểu Y muốn ngắt luôn, người khác đọc tư liệu này đều giật mình, không ngờ Lâm Bắc Phàm lại nói vậy, đúng là cực phẩm mà. Nàng nhú mày, nói: “Bọn chúng đã xuất hiện khắp cả nước, mỗi lần lại đều xử lý sạch sẽ, nếu không phải năm trước chúng xâm nhập vào trong nhà một cảnh sát rồi bị phát hiện, có lẽ chúng ta cũng không có tin tức nào có giá trị cả!”

“Lên vào nhà cảnh sát? Vận khí của ba thằng này cũng kém quá đi!” Lâm Bắc Phàm có chút sững người, sau đó cười ha hả nói.

“Nhưng mà ba tên này thân thủ không tồi, cảnh sát kia bị chém trùng ba phát, cuối cùng không cứu được mà tử vong, ba người bọn chúng thì chỉ bị thương ngoài da!” Minh Tiểu Y lại nói thêm.

“Hóa ra là vậy, xem ra bọn chúng là tội phạm hoạt động có mục đích, mỗi lần đều bố trí cẩn thận mới ra tay, nhưng bọn chúng cũng không làm được đến mức không để lại dấu vết, nếu không thì cũng không phải trốn tránh pháp luật như vậy!” Lâm Bắc Phàm trầm ngâm một lúc rồi nói.

“Chúng em cũng cho rằng như vậy, hơn nữa còn nắm được hình ảnh và một số tư liệu của bọn chúng, đáng tiếc là chúng giỏi hóa trang, lần nào cũng bị chúng dùng phương pháp đó để trốn thoát!” Minh Tiểu Y nản lòng nói.

“Ồ? Có ảnh chụp? Vậy còn những thứ khác không? Ví dụ như quần áo chúng từng mặc, ghế từng ngồi qua, hoặc là cái gì cũng được, miễn là có chứa mùi của chúng là được!” Lâm Bắc Phàm đột nhiên nói.

“Những vật đó? Phân cực của chúng em chỉ sợ không có? Chẳng qua những phân cực khác hẳn là có, dù sao chuyện này phát sinh ở Nam Thành chúng ta, bên trên rất chú ý chuyện này, nhất định sẽ trợ giúp.” Minh Tiểu Y liền trả lời.

Lâm Bắc Phàm biết để tìm loại tội phạm này, tốt nhất là tìm Tiểu Kim, trước kia nó đã giúp Long Yên Nguyệt tìm súng lục, lúc đó không phải dùng phương pháp này tìm sao? Vì thế hắn gật đầu nói: “Giờ chúng ta đến tổng cục, xem ở đó có vật phẩm dấu vết để lại không, chỉ cần bọn chúng còn ở Nam Thành, anh đoán là có thể dùng thời gian ngắn để bắt chúng!”

Minh Tiểu Y khẽ gật đầu, nàng cũng không nói gì nữa, dù sao cục trưởng của mình đã giao chuyện này cho Lâm Bắc Phàm, nếu làm chậm thời gian, cục trưởng sẽ không trách mình chắc? Nàng nghĩ đến đó liền trực tiếp lái xe đến cục cảnh sát luôn.

Có biển vàng là Long Thiên Hữu đúng là rất tốt, những cảnh sát kia liền không nói lời thừa, trực tiếp đưa một vật chứng là tấm vải bị dính máu tối, tùy hai người kiểm tra, dù sao cảnh sát cũng hoang mang rất nhiều về vụ này rồi, vì thế cũng mong sớm phá được án này, đỡ cho mọi người khỏi bị chửi mắng mỗi ngày.

Lâm Bắc Phàm để Tiểu Kim ngửi ngửi mùi trên tấm vải, sau đó liền khẽ gật đầu, sao đó lại nhìn thoáng qua tấm ảnh của ba tên, cuối cùng thì để Minh Tiểu Y lái xe, cùng mình đi tìm tội phạm khắp thành phố.

Nam Thành này nói lớn không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, lái xe đi tìm khắp nơi cũng phải mất khá lâu mới được, vì thế bọn họ chạy quanh Nam Thành hơn hai giờ rồi, nhưng mà cũng chưa tìm được bất kỳ dấu vết nào.

“Lâm đại ca, anh rút cuộc là muốn tuần tra thế nào?” Minh Tiểu Y có chút nản lòng hỏi. Nàng cảm thấy mình sắp trở thành lái xe riêng của Lâm Bắc Phàm rồi, suốt cả ngày lái xe cảnh sát chạy loạn, chẳng có thủ đoạn điều tra như bình thường gì cả, cảm giác giống như ôm cây đợi thỏ vậy.

Lâm Bắc Phàm đuổi tám lưng mệt mỏi, ngáp một cái, sau đó nhìn thoáng qua sắc trời, thấy đã vào tầm năm giờ chiều rồi, trời đã bắt đầu tối, hắn nhìn thấy những chỗ bán đồ ăn vặt bên ngoài, không nhịn được nói: “Tiểu Y, giờ đã không còn sớm rồi, chúng ta đi ăn chút gì đã rồi tìm tiếp!”

“A? Ăn cái gì đây?” Minh Tiểu Y lúc này mới nhớ, mình đã bận rộn cả ngày rồi, bụng cũng đã sớm đánh trống, vì thế nàng xấu hổ lè lè lưỡi, nói: “Mấy ngày nay bận quá, em quên cả ăn cơm!”

Dáng vẻ hai người đúng là rất khác nhau, một cô gái xinh đẹp mặc đồ cánh sát, một người thì lại mặc thường phục, điều này không khỏi khiến người ta nghĩ đến cảnh sát và trộm vặt, thế nên ai cũng đề cao cảnh giác với Lâm Bắc Phàm, còn đầu đều rất hòa ái với Tiểu Y, tốc độ làm thức ăn cũng nhanh hơn nhiều.

Cảnh sát ăn ở quán nhỏ bên đường, đây là một chuyện lớn, lại càng chưa nói đến việc đi cùng cả tội phạm.

“Anh chẳng lẽ rất giống trộm vặt sao? Nhìn ánh mắt mọi người, cứ thấy như anh rất bất lương vậy hả?” Lâm Bắc Phàm cầm xôi thịt dè dặt buồn bực nói.

Minh Tiểu Y không nhịn được mà cười khanh khách, nói: “Ai bảo em đang mặc đồng phục cảnh sát chứ? Mà ở cùng một chỗ với cảnh sát không phải kẻ trộm thì là gì? Hơn nữa anh lại mặc đồ thường, bọn họ tự nhiên sẽ nghĩ như thế rồi.” Trong lòng nàng cũng đang vui, khó trách Lâm Bắc Phàm có thể thu phục được cục trưởng, đúng là có hương vị nam nhân thật.

“Ngoài trộm vặt, vẫn còn những người khác mà, ví dụ như cướp, lưu manh, chẳng lẽ anh không có xu hướng giống vậy sao? Làm trộm vặt? Hàm lượng kỹ thuật thấp quá đó?” Lâm Bắc Phàm nhìn thấy không khí có chút áp lực, vì thế mở miệng nói đùa.

“Cướp? Lưu manh?” Minh Tiểu Y vừa mới uống được ngụm nước, thiếu chút nữa nàng phun cả ra.

Chuyện này mà cũng nói ra được, thật đúng là cực phẩm, chỉ có nữ nhân mạnh mẽ như cục trưởng mới có thể chịu được mất, nàng lại đột nhiên nghĩ đến lần trước gặp cục trưởng và Lâm Bắc Phàm đang ‘mãnh liệt’ thế kia, khuôn mặt đỏ ửng lên, giống như là say rượu vậy, khiến nàng tăng thêm vài phần mê người.

Đúng lúc này, Tiểu Kim đột nhiên nói: “Lão đại, tôi ngửi thấy mùi rồi!”

“Hả? Mùi gì?” Lâm Bắc Phàm thuận miệng hỏi.

“Là mùi ở trên tấm vải lúc chiếu tôi ngủ đó!” Tiểu Kim khẳng định.

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm chợt đổi, hần vội vàng vỗ bàn tay của Minh Tiểu Y đang đặt trên bàn, khẽ nói: “Có biến!”

Minh Tiểu Y lúc đầu thấy Lâm Bắc Phàm chụp lấy bàn tay mình, nàng còn tưởng là hắn có ý đồ với mình, nhưng vừa nghe những lời này, khuôn mặt nàng cũng hơi đổi, vội cảnh giác đánh giá bốn phía.

Lâm Bắc Phàm cũng giả vờ bình thản, nhìn bốn phía, hắn cũng không thấy người trong tấm ảnh, đang lúc hắn kinh ngạc thì Tiểu Kim lại lên tiếng: “Lão đại, vị trí của tên kia ở sáu mươi độ bên phải!”

Lâm Bắc Phàm hơi nao nao, hắn quay đầu về phía đó, quả nhiên thấy ba người đang ngồi ăn uống ở đó, chẳng qua dung mạo của ba người này khác xa trên ảnh, xem ra là đang hóa trang, hắn gật đầu với Minh Tiểu Y, sau đó nháy mắt về bên đó. Minh Tiểu Y dù sao cũng là một cảnh sát, hiển nhiên là biết làm sao để tội phạm không chú ý đến, nàng chỉ tùy ý nhìn thoáng qua, sau đó cũng gật đầu.

498. Chương 509- 510: Mỹ Nhân Kế Của Nữ Cảnh Sát

Ba tên phạm nhân sau khi nhìn thấy Minh Tiểu Y cũng hơi kinh hoảng kêu lên một tiếng. Bọn chúng làm sao mà nghĩ ra được lại gặp cảnh sát ở đây? Chẳng qua bọn chúng thấy cảnh sát này cũng không có cử động gì, chỉ đang ăn đồ nướng với một nam nhân khác, vì thế trong lòng chúng cũng nhẹ hẫng.

“Chúng ta hay là cứ rời đi trước đã!”

Một tên râu quai nón hạ giọng nói. Hắn ta mặt mày dữ tợn, ăn mặc quần áo hoa cò, nhìn giống như một tên lưu manh không lương thiện.

Một tên khác trông khá dễ nhìn, đeo một cặp mắt kính gọng vàng khẽ lắc đầu, hạ giọng nói: “Chúng ta nếu đột nhiên rời đi, nhất định sẽ khiến họ hoài nghi, mà dù sao chúng ta cũng đang hóa trang, cho dù đứng

trước mặt họ cũng không nhất định nhận ra được, vì thế chúng ta hiện tại phải bình tĩnh, làm như không có chuyện gì đi.”

Hắn nhìn qua thì có vẻ rất nhàn nhã, mặc áo sơ mi trắng, giống như một giáo sư đại học, khiến người khác không thể hoài nghi hắn là kẻ cuồng sát được.

Tên thứ ba là một tên trông vô cùng xấu xí, mắt thì híp, mặt dài như mặt lều, toàn thân mặc quần áo đen, khiến người ta chỉ nhìn lướt qua là đã không muốn nhìn thêm lần nữa. Đầu lưỡi hắn liềm liềm đôi môi khô, trên mặt nở nụ cười dâm dăng, nhỏ giọng nói: “Lão tử đã ăn nằm với đủ loại nữ nhân rồi, chỉ mỗi cảnh sát là chưa, lần này gặp được con hàng cảnh ngon thế này, xem ra là phúc của tao rồi, chẳng lẽ lại bỏ qua sao?”

Hai thằng kia lúc này cũng dâm dăng cười tùm.

Bọn chúng đã từng giết người phóng hỏa, chuyện gì mà chưa từng làm qua? Vì thế cũng chẳng sợ gì cảnh sát, ngược lại chúng nó còn thấy rất phấn khích. Hiện giờ nhìn thấy cô cảnh sát xinh đẹp như Tiểu Y thì thú huyết trong người đang sôi sục, mấy ngày nhận nhện khiến chúng nó không chịu nổi nữa, chỉ hận không nhào ngay vào được, hơn nữa chúng nó nhìn thì thấy cô cảnh sát này có vẻ vẫn còn là xử nữ, điều này càng khiến ‘hung khí’ của chúng nó giương cao, cứ như là gây đồng nóng bừng vậy.

Lâm Bắc Phàm đã ghi nhớ vẻ mặt của ba thằng này, hắn cười trộm, hạ giọng nói: “Thật không ngờ mị lực của Tiểu Y lại lớn thế nha, có thể khiến ba tên tội phạm này có ý đồ với em, anh còn đang định kêu em đi thay quần áo, nhưng giờ thì xem ra không cần rồi!”

Minh Tiểu Y mặc dù là nữ cảnh sát vừa mới tốt nghiệp, nhưng mà nàng dù sao cũng là mỹ nữ cảnh sát thời đại mới, vì thế nàng cũng hiểu rất nhiều từ ngữ lưu hành hiện nay, vì thế tự nhiên biết Lâm Bắc Phàm nói thế có ý gì. Hai gò má nàng đỏ hồng, nhỏ giọng dò hỏi: “Lâm đại ca, bọn chúng thật sự là tội phạm sao?”

“Em hoài nghi năng lực của anh?” Lâm Bắc Phàm hừ một tiếng, trong giọng nói có vẻ rất bất mãn.

“Em không phải là hoài nghi anh, chỉ là chúng khác quá xa với người trên ảnh!” Minh Tiểu Y vội vàng xua tay, trong lòng thở dài, ba tên này có phải tội phạm nguy hiểm không thì chưa biết, nhưng mà thấy đáng vẻ bọn chúng đang lên lút thế kia rất giống với đám tội phạm cầm thú trong truyền thuyết, vì thế nàng liền cảm thấy nổi hết da gà, thiếu chút nữa thì cảm thấy ghê sợ buồn nôn.

“Ài, đây là thủ đoạn hóa trang rất cao tay, em không biết đâu!” Lâm Bắc Phàm ra vẻ nói.

“Khụ khụ!”

Minh Tiểu Y thiếu chút nữa thì sặc nước miếng. Bọn nàng không biết? Bọn nàng là cảnh sát đó nha, hắn chẳng lẽ không phải cúi đầu trước cảnh sát sao? Hắn tuy bình thường hung hăng càn quấy, rất lợi hại, nhưng nói thế nào cũng không phải là cảnh sát, chẳng lẽ những tri thức chuyên nghiệp còn hơn cảnh sát sao? Vì thế Minh Tiểu Y giận dữ hừ một tiếng, bỏ qua mọi suy nghĩ trong lòng, cùng lắm thì mình phối hợp với hắn, xem hắn có năng lực gì để chứng minh ba người này là tội phạm.

“Tiểu Y! Sao vậy?” Lâm Bắc Phàm quan tâm hỏi.

“À, không có gì đâu, em chỉ là cảm thấy năng lực của Lâm đại ca quá mạnh mẽ thôi, khó trách cục trưởng lại thích anh đến vậy. Tiếp theo chúng ta sẽ làm gì đây? Tất cả em đều nghe anh!” Minh Tiểu Y cười ngọt ngào, nhưng mà nhìn thế nào thì cũng vẫn rất giống một tiểu hồ ly.

“À, chuyện này ư, rất đơn giản, em đã hứng thú với bọn chúng như vậy, vậy thì dứt khoát dùng mỹ nhân kế đi!” Lâm Bắc Phàm nhỏ giọng thì thầm vào tai Minh Tiểu Y.

“Xì!”

Minh Tiểu Y đang uống nước, nghe xong thì phun hết cả lên mặt Lâm Bắc Phàm.

Minh đường đường là một cảnh sát, sao lại khiến mình lấy sặc ra dụ ba tên tội phạm? Chuyện này hơi quá rồi thì phải?

Trong đầu nàng hiện lên một loại hình ảnh khó coi, nào là mình đang cỡi từng thứ đồng phục cảnh sát xuống, sau đó biểu diễn một màn thoát y vũ cực sỗ trước mặt ba tên tội phạm, khiến ba tên tội phạm biến

thành sói đói, tấn công mình, kết cả là sự trong sạch bị mất, thanh xuân tàn phai, mất đi nụ hôn đầu đời, đến cả đêm đầu cũng mất luôn...

“Này, em nghĩ cái gì thế?” Lâm Bắc Phàm thấy nàng cứ nghiêng đầu, dáng vẻ thất thần nên hỏi.

“A, anh nói cái gì vậy?” Minh Tiểu Y bị hấn gọi tỉnh, vì thế vội nói.

“Em thấy kế hoạch của anh thế nào?” Lâm Bắc Phàm tức giận nói, cô nàng này sao lại thất thần nhỉ? Lúc mình đi cùng đám nữ nhân khác, có cô nào nhìn mình mà thất thần đâu.

“À, được, à không phải, không tốt chút nào!” Minh Tiểu Y đầu tiên thuận miệng đồng ý, nhưng sau đó nghĩ lại, đây chẳng phải là kính dăng lần đầu tiên của mình cho tội phạm sao? Mặc dù mình muốn làm một cảnh sát tốt, nhưng mà giá này quá lớn rồi? Vì thế nàng vội lắc đầu, nói lại: “Chuyện này, chuyện này không tốt? Em còn chưa trao co bạn trai!” Nói xong mặt nàng đã đỏ bừng thẹn thùng.

“Ặc!” Lâm Bắc Phàm vội vàng lau mồ hôi, mình chẳng qua chỉ là gợi ý cho cô nàng này, cũng không nói gì đến lên giường, sao nàng lại nghĩ thế chứ? Hấn chỉ biết lắc đầu, nhỏ giọng thăm thò: “Anh không nói em ngủ với bọn chúng, anh nói là thế này, thế này, thế này...”

Sau đó Lâm Bắc Phàm liền nói rõ kế hoạch của mình ra.

Minh Tiểu Y nghe xong thì thở phào, trong lòng yên tâm nói: “Thì ra là như vậy, làm em sợ muốn chết!”

Hóa ra là cũng không phải giống như đám tiểu thư kia ngủ cùng ba tên tội phạm, mình chỉ phải câu dẫn bọn chúng, chuyện này cũng không quá lắm, vì thế nàng vẫn có thể tương đối tiếp nhận điều này, dù sao là vì chấp hành nhiệm vụ, hy sinh chút nhan sắc cũng là thường, chỉ cần không bán ** đi là được.

“Ài, con gái hiện giờ toàn suy nghĩ miên man như vậy cả, nếu quả thật em làm như em nghĩ, vậy chắc Tiểu Nguyệt không cầm dao chém anh là không được mất!” Lâm Bắc Phàm buồn bực nói, chẳng lẽ mình thật sự là giống ác nhân đến vậy?

“Em, em chỉ...” Minh Tiểu Y thẹn thùng nhỏ giọng giải thích.

“Được rồi, chúng ta ăn nhanh cái gì đó, lát nữa còn làm việc!” Lâm Bắc Phàm biết thời gian không đợi người, vì thế vội vàng khua thức ăn trên bàn vào trong mồm miếng.

Minh Tiểu Y cũng gật đầu, bắt đầu ăn cơm.

Hai người gọi không ít đồ nướng, hơn nữa ông chủ cũng lên tặng thêm một chút, vì thế làm hai người ăn thiếu chút là no chết, cuối cùng ngồi ngã cả ra ghế, lười không muốn đứng lên, Minh Tiểu Y cũng giả bộ khoa tay múa chân với ông chủ quán, gơ ngón cái nói: “Ông chủ à, đồ nướng ở đây của ông thật ngon, hương vị thật là quá tuyệt!”

Ông chủ quán rất mừng, thật là vô cùng cao hứng, thấy cả cánh sát cũng thích thức ăn ở quán nhỏ của mình, đây không phải là quảng cáo miễn phí cho mình sao? Vì thế ông ta lại bê đến cho người bình rượu, rồi cười ha hả, nói: “Hai vị có thể đến chỗ tôi ăn đã là vinh hạnh lắm rồi, hai bình rượu này tôi xin tặng miễn phí!”

“Chuyện này không tốt lắm đâu?” Minh Tiểu Y khó xử nói.

“Có gì mà không tốt chứ? Cảnh sát nhân dân lúc nào cũng lo lắng cho chúng tôi, hai bình rượu này cũng không đáng bao tiền đâu!” Ông chủ quán cười tươi nói.

Lâm Bắc Phàm vì thế liền cười, nói: “Ông chủ rất biết buôn bán, sau này chúng tôi sẽ thường tới chiếu cố!”

Ông chủ quá nghe thế liền gật đầu, hoan hỷ nói: “Cám ơn hai vị!” Sau đó liền quay vào trong làm việc tiếp.

“Đây không phải là thu hối lộ ư?” Minh Tiểu Y bất mãn nói.

“Hai bình rượu có gì mà gọi hối lộ? Mấy ngàn vạn chắc, hay là mấy chục triệu? Đừng so đo mà, uống nhanh đi!” Lâm Bắc Phàm cũng mặc kệ chuyện nhỏ này, hấn bưng rượu của mình lên, uống hết vào bụng, sau đó còn không nhận được “Ợ” một tiếng.

Minh Tiểu Y vội nhỏ giọng nhắc nhở: “Anh đừng uống rượu nữa, lát nữa còn phải làm việc đó!”

“Mấy chén rượu thôi mà, không có việc gì đâu!” Mấy chén vừa rồi thật sự là đều vào trong bụng Tiểu Kim hết, hẳn căn bản là không ăn uống gì, thế thì sao say được?

Minh Tiểu Y thầm nghĩ, cũng biết mấy chén rượu nhạt này đối với nam nhân thì đúng là không bao nhiêu. Nàng nhẹ nhàng uống hết phần rượu của mình, uống xong khuôn mặt liền nóng bừng, lại càng tăng thêm vài phần phong tình. Nàng ôm tay Lâm Bắc Phàm, cười cười nói: “Em đây là lần đầu tiên ăn thịt nướng ở đây, thật không ngờ lại ngon như vậy, chúng ta sau này lại tới nhé!”

“Được, chẳng qua em còn nhớ rõ không đó?”

Lâm Bắc Phàm nhìn quanh, tuy nam thành là phạm vi quản lý của hắn, nhưng mà nàng cũng hẳn chạy xe cả buổi chiều, cũng quên mất chỗ này tên là gì rồi.

“Nơi này là tiểu khu Bộ Tâm, anh nhìn anh đi, vẫn là người nam thành, thế mà chỗ này cũng không biết!”

Minh Tiểu Y hiếm khi có được cơ hội dạy bảo Lâm Bắc Phàm, vì thế nàng sao bỏ qua được?

“Ặc, anh thật không biết!”

Lâm Bắc Phàm toát cả mồ hôi, mình còn chưa đạt đến cảnh giới nắm rõ cả thành phố đâu. Chẳng qua cô nàng này cũng thật lợi hại nha? Ở đây hình như không phải phạm vi của nàng, thế mà nàng vẫn biết được, xem ra nàng còn giỏi hơn đám cảnh sát chỉ biết khi dễ dân chúng nhiều.

Minh Tiểu Y hơi say ra mở cửa xe cảnh sát, nếu như chuyện này mà là người thường làm thì chỉ sợ đã sớm bị cảnh sát nhốt vô tù rồi, nhưng nàng là ai? Nàng chính là cảnh sát, nàng mở xe cảnh sát, ai dám bắt nàng? Hơn nữa, nàng uống có chút rượu, mặc dù hơi say nhưng cũng không nghiêm trọng, vì thế cảnh sát giao thông nhìn thấy cũng chỉ mắt nhắm mắt mở mà thôi.

Ba tên đàn ông nhìn thấy Minh Tiểu Y và Lâm Bắc Phàm rời đi xong thì trên mặt đều hiện lên nụ cười.

“Ôi...” Minh Tiểu Y sau khi lái xe cảnh sát đi được một đoạn thì phía trước bỗng truyền tới những tiếng kêu thảm thiết, điều này khiến nàng hơi sững sốt, men say cũng nhanh chóng bay sạch.

Trên trán nàng xuất hiện một ít mồ hôi, sau đó hoảng sợ kêu lên: “Lâm đại ca, em, không phải em đâm người chứ?”

Trên khóe miệng của Lâm Bắc Phàm xuất hiện nụ cười âm lãnh, hắn nói: “Cá cắn câu rồi, em cứ theo kế hoạch mà hành động!”

Hắn đã để cho tiểu kim giám thị hành động của ba tên kia, vì thế tất nhiên là hiểu rõ hành tung của chúng như lòng bàn tay. Trong lòng hắn cười lạnh, xem ra nha đầu Minh Tiểu Y này đúng là rất động lòng, có thể khiến ba tên tội phạm không tiếc lộ diện phạm tội.

“Hả? Cá?” Minh Tiểu Y nghe thấy hắn nói vậy, vì thế nàng bình tĩnh, lập tức hiểu ra mọi chuyện.

“Ôi, ôi, người mau tới đây đi, cảnh sát đụng phải em trai tôi rồi, chuyện này làm sao đây?” Tên trung niên râu quai nón quỳ rạp trên mặt đất, nước mắt nước mũi tùm lum.

Tên đeo kính gọng vàng giờ đang nằm trên mặt đất, ở trán có mấy tia ‘máu tươi’, không biết ‘sống chết’ ra sao.

Đám người đi đường đều dừng lại, nhìn thấy tình huống phát sinh đều cảm thấy rất kinh ngạc.

Xe cảnh sát đụng người đi đường? Đây là tin tức lớn, xem ra thành phố Nam Thành này loạn rồi.

Minh Tiểu Y vội vàng đẩy cửa xe, sau đó cùng Lâm Bắc Phàm đi xuống, nàng nhìn lướt qua hai người này. Trong lòng đang tính toán, quả nhiên đúng là hai trong số ba người Lâm Bắc Phàm chỉ cho nàng lúc này. Vì thế nàng thoáng nhú mày, nói: “Các người vừa nãy đi như thế sao? Làm sao lại chui được xuống gầm xe của tôi?”

Tên trung niên râu quai nón khóc rống lên: “Trời ơi, thế này có còn thiên lý hay không? Em của tôi bị thương đến mức này rồi, thế mà cô ta còn nói là em tôi cố ý chui xuống dưới xe, chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Người đi đường xung quanh cũng không hiểu rõ lắm, họ chỉ nhìn thấy người kia bị thương như vậy liền chỉ trích nói Minh Tiểu Y làm sai, nói nàng lạm dụng chức quyền, đâm chết người, còn có người chuẩn bị gọi 110 để kiện nàng.

Minh Tiểu Y vội vàng giơ tay lên, đầu hàng nói: “Tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi, vừa rồi là tôi không cẩn thận đụng vào các người, vậy không bằng thế này, tôi lái xe, đưa em trai anh đến viện, cái này được chứ?”

Tên râu quai nón nức nở khóc, trong mắt hiện lên tia vui mừng nói: “Cô thật sự là giữ lời chứ?”

Minh Tiểu Y bất đắc dĩ nói: “Tôi sao có thể lật lọng được? Tôi là một cảnh sát đó!”

Tên kia gạt đầu, nói: “Chuyện này thì còn được, nếu như không nắm chắc thời gian, em trai tôi có thể sẽ muộn mất, huhu... Em trai đáng thương của tôi ơi!”

Hắn ta cứ thế giả vờ khóc thương, một mặt thì duỗi tay, ôm tên đeo kính gọng vàng vào trong xe cảnh sát.

Hai người Lâm Bắc Phàm và Minh Tiểu Y nhìn nhau, sau đó cũng tiến vào trong xe, chiếc xe cứ thế lao vút đi.

“Xem ra cảnh sát này còn có chút lương tâm, không phải loại người thấy chết không cứu!”

“Đúng vậy, nhìn tuổi của cô ta, chỉ sợ là mới làm cảnh sát, vì thế cũng không bị những trò xấu kia làm ảnh hưởng!”

“Hy vọng người kia không bị nguy hiểm đến tính mạng!”

Đám người xung quanh đều nghị luận lớn nhỏ, người thì lắc đầu, người kể lể, cuối cùng cũng tản đi.

Về mặt Minh Tiểu Y tái nhợt, tay cầm vô lăng không ngừng run rẩy, nàng run giọng nói: “Tôi giờ sẽ đưa các người đến bệnh viện nhân dân số3, được chứ? Chỗ đó cũng không xa nơi đây, có thể kịp thời cứu em của ông!”

“Không, tôi muốn đưa nó đến Bệnh Viện Nhân Dân số4, chỗ đó y thuật tốt hơn!” Tên ‘anh trai’ kia nức nở nói.

“Hả? Nơi đó cũng không gần đây mà!” Về mặt Minh Tiểu Y đầy ngạc nhiên hỏi.

“Tôi chỉ tin tưởng Bệnh Viện Nhân Dân số4, nhưng nơi khác đều không trị hết bệnh của em trai tôi!” Tên anh trai quật cường nói, dáng vẻ như hắn có tình cảm rất sâu với Bệnh Viện Nhân Dân số4 vậy.

Minh Tiểu Y bất đắc dĩ nói: “Được rồi, vậy thì tới đó!”

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm xuất hiện nụ cười rất nhạt, ba tên tội phạm này đúng là rất đáng yêu, lại có thể nghĩ ra kế hoạch như vậy.

Bệnh Viện Nhân Dân số4 nằm ở phía tây của Nam Thành, nơi đó dân cư tương đối ít, dễ lợi dụng, còn Bệnh Viện Nhân Dân số3 thì ở khu sầm uất, người qua lại nhiều, cảnh sát dễ phát hiện, vì thế mà bọn chúng chọn chỗ là Bệnh Viện Nhân Dân số4.

Minh Tiểu Y lái xe dần dần chạy khỏi khu vực sầm uất, chiếc xe nhanh chóng lao về phía tây Nam Thành, nhìn xung quanh thì người đi lại càng lúc càng ít, sắc trời cũng càng lúc càng tối, trong lòng nàng cũng càng lúc càng bất an.

Nàng lúc đầu có lẽ cũng không tin khi Lâm Bắc Phàm nói ba tên này là tội phạm, nhưng mà theo cách làm việc vừa rồi của chúng thì có thể thấy bọn này rất quái dị, nói không chừng chính là ba tên tội phạm cùng hung cực ác.

Nghĩ đến đây, bàn tay nàng đã ướt đẫm mồ hôi, trong lòng càng khẩn trương hơn. Nàng trộm hỏi Lâm Bắc Phàm: “Lâm đại ca, anh có thể chứ?”

Lâm Bắc Phàm cố ý trả lời kiểu không dám khẳng định: “Có lẽ là được!”

“Anh...” Minh Tiểu Y thiếu chút nữa thì muốn ngất, tự mình nghĩ không phải là đối thủ của hai tên tội phạm, lại càng đừng nói là còn một tên nữa không biết nấp ở đâu, nếu như Lâm Bắc Phàm nói là không

được, vậy thì mình không phải là dê béo vào miệng hai tên này sao? Sớm biết thế này thì mình đã gọi thêm cánh sát đến giúp rồi, như vậy nắm chắc hơn chút, còn hiện giờ thì chỉ đành đâm lao theo lao thôi.

Đang lúc hai người nhỏ giọng thì thầm, tên ‘anh trai’ kia đã cầm một thanh đao nhỏ trong tay, hung hăng đặt lên chiếc cổ trắng tuyết của Minh Tiểu Y, vẻ mặt hung ác nói: “Không được nhúc nhích, có nghe thấy không hả?”

“Ông, ông muốn làm gì? Đừng quên tôi là cảnh sát đó!”

Minh Tiểu Y cảm thấy rất nhục nhã, mình đường đường là một cảnh sát, thế nào mà lại nói với tội phạm kiểu đó chứ? Đây không phải là tổn hại đến tôn nghiêm của cảnh sát ư? Nhưng vì làm theo kế hoạch của Lâm Bắc Phàm, nằng chỉ đành làm như vậy.

“Cảnh sát? Lão tử còn từng thấy nhiều cảnh sát hơn nữa cơ, chẳng qua cảnh sát xinh đẹp như cô thì rất hiếm thấy!” Tên râu quai nón nâng tay trái, vuốt vuốt lên khuôn mặt trắng mịn của Minh Tiểu Y, cười dâm nói.

“Mày, mày dám...?” Minh Tiểu Y xấu hổ giận dữ kêu lên. Còn chưa từng có nam nhân nào sờ vào mặt nàng, không ngờ tên tội phạm xấu xí này lại dám vuốt, xem ra mình mà trở về phải dùng hết cả lọ sữa rửa mặt để rửa cho sạch mới được.

“Tao sờ đó, làm gì được hả? Lão tử còn muốn chơi mày, ba người bọn tao thay phiên chơi, nhất định sẽ khiến mày rất sướng đó!” Thằng này tiếp tục nói.

“Chúng mày không được nhúc nhích, bọn tao là cảnh sát!” Lâm Bắc Phàm biến sắc, tức giận nói.

“*** mẹ mày!” Thằng ‘anh trai’ tát một phát, Lâm Bắc Phàm ngất xỉu luôn.

Minh Tiểu Y thấy thế thì biến sắc, nằng ghen ngào kêu lên: “Lâm đại ca, anh làm sao thế?”

Nàng đột nhiên lại thấy mắt trái Lâm Bắc Phàm hơi hé ra khe hở nhỏ, lén nháy mắt với nàng, vì thế mới biết hắn đang giả vờ, trong lòng cũng thoáng yên tâm lại.

“Cái gì là Lâm đại ca? Tao mới là thân ca ca của mày!” Thằng này mê say nhìn Minh Tiểu Y nói.

Còn thằng đeo kính gọng vàng đầu đầy máu kia lúc này cũng mở mắt, cười dâm nói: “Lát nữa chúng ta ba người ai tới trước? Đóa hoa tươi mới như thế này, chúng ta phải cẩn thận đùa bỡn mới được, không thể nào nhẹ nhàng mà tha cho cô ta được!”

“Chúng ta không phải có ba người sao, có thể cùng lên một lúc, cũng không biết miệng cô ta còn ‘mới’ không, nói không chừng thì còn chưa từng dùng đến đó!” Thằng anh lại cười toáng lên, nói.

Còn thằng đeo kính nghe thấy thế cùng cười rú lên như điên.

“Chúng mày...” Minh Tiểu Y sao mà không biết mấy thằng này muốn gì chứ?

Khuôn mặt nàng trắng bệch, toàn thân run lên, giọng nói cũng run run.

“Từ giờ trở đi mày chính là của bọn tao, giờ nhanh lái xe theo lời tao nói, nếu không tao chỉ cần nhẹ khua con dao này, một cô gái xinh đẹp sẽ lìa trần đấy!” Thằng anh cười hắc hắc, dọa.

Minh Tiểu Y khê cắn răng, đành lái xe cảnh sát dựa theo lời nói của hắn.

Sau khi lái xe chạy được khoảng 10’, bọn họ dần chạy vào một cái hẻm nhỏ hoang vắng, chung quanh yên tĩnh, có mấy cái đèn đường chiếu sáng một chút, không gian vắng vẻ vô cùng.

Thằng anh đột nhiên kêu lên: “Dừng xe lại ở đây!”

Minh Tiểu Y vội phanh lại, vẻ mặt sợ hãi nhìn hai thằng kia, dáng vẻ như đang rất kinh hoàng vậy.

“Xuống xe!”

Thằng anh lúc này kéo tay Minh Tiểu Y, tay phải thì tóm cổ nàng, cùng tên đeo kính đi xuống xe, lúc này thì đã thấy thằng xấu xí nhất hội đang sớm chờ ở đây rồi, thằng này nhìn thấy gương mặt thanh thuần cùng thân hình quyến rũ của Minh Tiểu Y thì nước dãi chảy hết cả xuống đất.

Minh Tiểu Y ra vẻ sợ hãi hỏi: “Chúng mày rốt cuộc là ai?”

“Bọn tao? Cảnh sát Nam Thành chúng mày không phải đã tìm bọn tao vài ngày rồi sao? Thế nào lại quên nhanh thế được? Danh tiếng của bọn tao hình như rất lớn mà.” Thằng anh đắc ý cười, bọn chúng đang nghĩ sẽ không giết chết Minh Tiểu Y, như thế sẽ càng giáo huấn được cảnh sát của Nam Thành? Lúc đó chỉ sợ đám cảnh sát Nam Thành sẽ điên lên thôi.

“Cái gì? Chúng mày chính là ba tên bị truy nã?” Minh Tiểu Y kinh hãi nói. Đến tận bây giờ nàng mới trăm phần trăm tin lời suy đoán của Lâm Bắc Phàm, đây quả nhiên là lũ người bị truy nã.

“Bọn tao chính là ba phạm nhân truy nã, có phải là rất bất ngờ không? Đêm nay bọn tao sẽ khiến mày sung sướng đến cực điểm? Nữ cảnh sát sao? Hương vị chắc chắn là rất tuyệt rồi.”

Cả ba thằng cười đậm đàng, sau đó nhào về phía Minh Tiểu Y.

499. Chương 511- 512: Cá Lọt Lưới

Minh Tiểu Y tựa như con cừu nhỏ rơi vào hang sói, nàng phát ra những tiếng kêu rất thê lương và thảm thiết. Nàng còn chưa kịp lấy lại tinh thần, bộ cảnh phục trên người lập tức bị ba tên xé thành khăn lau, lộ ra nịt ngực màu trắng cùng làn da trắng nõn, dáng người uyển chuyển, hai tay thon dài cùng đùi đẹp, và nhất là khu vực thân bí nhất của thiếu nữ cứ như ẩn như hiện, trông kích thích đến mức mắt của ba thằng khốn kia đỏ bừng, chúng nó như thể sắp biến thành sói đói, chuẩn bị lao tới làm thịt cừu con vậy.

“Đây, đây là bộ cảnh phục tôi mới được phát đấy!” Minh Tiểu Y nổi giận dùm dùm kêu lên.

“Cô em, chờ sau khi bọn ta chơi đùa cô em, cảnh phục cũng không cần nữa đâu!” Gã trung niên mặt ngựa kêu lên mê đắm.

“Các người, các người...” Minh Tiểu Y thở phì phì, kêu lên.

Ba gã tội phạm đang ở đó chuẩn bị xé toang mảnh vải cuối cùng trên người Minh Tiểu Y, lúc này đột nhiên gã trung niên mặt ngựa cùng gã trung niên râu quai nón đều cảm nhận được cổ đang bị xiết chặt, tựa nhiên bị người ta tóm lấy.

“Mày, mày là ai?”

Gã trung niên mặt ngựa vẻ mặt kinh ngạc kêu lên, đối phương thần không biết quỷ không hay xuất hiện phía sau bọn họ, có thể thấy được đối phương căn bản không phải người thường, nhưng cổ của hắn đang bị tóm chặt, nên không còn năng lực mà nghiêng đầu nhìn lại.

Gã trung niên râu quai nón biến sắc, nghĩ đến điều gì đó rồi lớn tiếng kêu lên: “Mày, mày là người vừa rồi ở trên xe cảnh sát kia?”

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nói: “Coi như mày giỏi, còn nhớ rõ tao, không sai chút nào!

Gã trung niên râu quai nón biến sắc, mình vừa rồi dùng lực rất mạnh, đủ để khiến đối phương nằm ngất hai ba tiếng ở trong xe, nhưng mà sao đối phương lại tỉnh lại nhanh vậy chứ? Chẳng lẽ tất cả đều là bẫy? Hắn vừa nghĩ đến đây, sắc mặt lập tức rất khó coi, vì thế đành cúi đầu, nghĩ biện pháp trốn.

Gã thanh niên đeo kính gọng vàng khuôn mặt biến sắc rõ rệt, hắn đảo mắt nhìn lại, quả nhiên là người trẻ tuổi vừa rồi ngồi trong xe cảnh sát, thấy người này đang dùng hai tay nhấc cổ hai huynh đệ của mình, hắn biết về sức lực thì mình không thể so sánh được, vì thế hai mắt hắn xoay tròn, sau đó đột nhiên quay người, nhào về phía Minh Tiểu Y.

Nếu như mình bắt lấy cô nàng cảnh sát này, cũng coi như có con bài tẩy trong tay, ít nhiều sẽ không thua đối phương.

Lâm Bắc Phàm cười mỉm nói: “Tiểu y, tên nương nương khang đó giao cho em đó, em cho hắn biết tay đi!”

Gã đeo kính gọng vàng nghe được câu này, thân thể lắc lư hai cái, thiếu chút nữa ngã lăn ra đất

Nương nương kang? Chính mình là nương nương kang sao?

Điều này đối với nam nhân mà nói thì không chỉ là vũ nhục tôn nghiêm, mà hơn nữa lại chính là vũ nhục cái vật bên dưới kia, dù là nam nhân nào đi nữa cũng không cho phép người khác gọi mình như vậy, lại càng đừng nói đến loại tội phạm giết như ngóe là hần, điều này so với giết chết hần còn khó chịu hơn, điều này cũng chính là khiêu chiến máu chốt cuối cùng của hần. Vì thế hần gào lên, hai tay chụp thành chảo, đánh về phía Minh Tiểu Y. Hần hiện giờ không có khả năng thắng được Lâm Bắc Phàm, vì thế hần tự nhiên không ngu mà đâm đầu vào đá.

Minh Tiểu Y vừa rồi cứ phải nhịn, không có chỗ để phát tiết, giờ nhìn thấy cơ hội tốt của mình đã tới, sao có thể bỏ qua? Nàng nhất thời thi triển võ công đã được học trong trường cảnh sát, đánh nhau với tên đeo kính đang điên này, cuộc chiến quả thật rất kịch liệt, chẳng qua nàng hiện tại đang mặc mỗi nội y, mỗi khi xuất chiêu cứ lắc qua lắc lại, phô bày hết thân hình lung linh huyền ảo ra, thật là có chút giống như đang câu dẫn nam nhân vậy.

Lâm Bắc Phàm không nhịn được tám tắc khen: “Thật không ngờ võ công của Tiểu Y cũng không tồi, có thể cùng nương nương kang này bất phân thắng bại, nói gì thì nói, Nương Nương Kang này cũng chẳng có bản lĩnh gì cả, chỉ sợ cái cây trong quần hần cũng chỉ để ngắm mà thôi, căn bản là phương diện kia không ra gì, chắc là mềm oặt!”

“Mẹ kiếp, tao không phải nương nương kang!” Gã trung niên đeo kính gọng vàng hướng về phía Lâm Bắc Phàm nổi giận đùng đùng rống lên một câu.

“Tao nói mày là nương nương kang, mày chính là nương nương kang!” Lâm Bắc Phàm không thèm nói đạo lý cứ nói.

“Tao không phải!”

“Chính là mày!”

Lâm Bắc Phàm không phải tự nhiên nhảm chán mà cùng gã tội phạm này luyện mềm mết, chẳng qua là trông thấy Minh Tiểu Y võ công tuy không tồi nhưng nếu muốn chiến thắng gã này, có vẻ là vẫn còn kém một chút, cho nên Lâm Bắc Phàm mới cố ý dùng lời nói chọc đối phương, làm cho hần phâm tâm, tạo cơ hội cho Minh Tiểu Y.

Minh tiểu Y quả nhiên thừa dịp gã đeo kính phâm tâm, nàng triển khai tấn công điên cuồng, rất nhanh đã chiếm ưu thế tuyệt đối, khiến đối phương liên tục lui về đằng sau.

Gã trung niên mặt ngựa cùng gã râu quai nón thoáng nhìn trộm nhau, bọn chúng đột nhiên duỗi hai tay, hướng về phía ngực Lâm Bắc Phàm mà đánh. Nhưng bọn chúng cũng rất nhanh cảm nhận được hai tay mình tựa như đánh vào sắt thép, từng đợt đau đớn kịch liệt nhói lên, thiếu chút nữa là rơi nước mắt. Đối phương rốt cuộc là thần thánh phương nào? Làm thế nào mà ngực lại cứng như vậy?

Lâm Bắc Phàm vui tươi hơn hờ liếc nhìn bọn chúng rồi nói: “Chúng mày đúng là không ngoan chút nào, có cần tao đá vỡ mông tụi mày ra không hả?”

Sau đó Lâm Bắc Phàm cũng chẳng khách khí mà đá luôn mấy cái vào mông hai thằng, lực đạo chỉ vừa đủ, tuy là không khiến bọn chúng bị đứt gân hay sứt da, nhưng mà đau thì đúng là quên sầu, chẳng qua tiếng kêu của chúng cũng khá là quái dị, không biết là đau đớn hay là thoải mái, tiếng kêu này khiến Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa thì nghĩ chúng là GAY rồi, hoặc là có sở thích bị đá vào mông.

“Khụ khụ, chúng mày có thể đừng phát ra âm thanh như vậy không? Tao không phải GAY!” Lâm Bắc Phàm rất bất đắc dĩ nói.

Gã trung niên râu quai nón cùng gã mặt ngựa đều rất xấu hổ, hận không thể đập đầu chết, bọn họ bình thường giết người như ngóe, chưa từng để người khác vào mắt, nhưng mà hôm nay ở trong tay người thanh niên này lại khiến chúng xấu hổ và phần nộ đến cùng cực. Người này rút cục là ai? Làm sao mà có thể khiến bọn chúng không thể phản kháng chút nào, hơn nữa mỗi lần đá đều không biết đá vào dây thần kinh nào mà lại làm bọn chúng rất ‘kích động’.

Thế cục dần dần bị Lâm Bắc Phàm cùng Minh Tiểu Y khống chế, lúc đó nghe thấy bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng “Ba!” Một viên đạn lúc này đã bắn về phía ngực của Minh Tiểu Y.

Chuyện này thật sự là quá bất ngờ, khiến Lâm Bắc Phàm và Minh Tiểu Y không kịp phản ứng, bọn họ làm sao nghĩ được là ở đây còn có người khác nữa? Minh Tiểu Y không ngờ được điều này, nằng chỉ trợn tròn mắt, con Lâm Bắc Phàm thì quăng hai tên trong tay ra, khiến cả hai thằng này nặng nề rơi xuống đất, phát ra những tiếng kêu đau đớn rất thảm thiết, làm cho cả hai thiếu tí nữa thì ngất, còn thân hình của Lâm Bắc Phàm thì lóe lên, cảm tưởng như chỉ có thể thấy được vài đạo tàn ảnh. Hắn đang lao về phía Minh Tiểu Y, sau đó đẩy ngã nằng xuống đất, may mắn là viên đạn bay qua đầu bọn họ, bắn trúng vào cánh tay phải của thằng đeo kính, khiến nó đau quá ngã lăn ra đất.

Lúc này Minh Tiểu Y mới tỉnh lại từ trong khiếp sợ, nằng nhìn thấy Lâm Bắc Phàm cứu mình, trong lòng rất cảm kích, đang muốn nói câu cảm ơn, đột nhiên hai gò má nằng ửng đỏ, nhẹn không được gất giọng nói: “Lâm đại ca, anh, anh có thể đứng lên trước không, anh dè em đau!”

Lâm Bắc Phàm hơi sững sờ, phát hiện hai tay mình lại đặt ở trên ngực đối phương, khó trách vừa rồi cảm giác dưới tay mềm mại như bông, xem ra tiểu nha đầu này phát dục rất tốt, tuổi nhỏ như vậy mà quy mô rất khá, nếu qua thêm vài năm nữa thì không biết còn thể nào đây? Vì thế hắn vội vàng bỏ tay khỏi ngực Minh Tiểu Y, chẳng qua là tay vẫn không quên ngất nhẹ hai cái, cảm xúc đúng là rất tuyệt. Sau đó hắn ngượng ngùng nói: “Vừa rồi tình hình khẩn cấp, anh, anh không có ý gì đâu...”

Minh Tiểu Y mắc cỡ đứng lên, nằng nhỏ giọng nói: “Em, em biết mà!”

Nằng cũng không nghĩ sẽ phát sinh chuyện như vậy, trong nội tâm cũng có chút xấu hổ, mình không ngờ lại câu dẫn bạn trai của cục trưởng, nếu chuyện này mà truyền ra ngoài...? Hơn nữa nếu chuyện hắn sờ ngực mình mà bị cục trưởng biết được, vậy mình không phải trở thành kẻ thứ 3 sao? Nghĩ đến đó, Minh Tiểu Y chút nữa thì khóc òa lên.

Lâm Bắc Phàm nhìn thoáng qua Minh Tiểu Y, thiếu chút nữa máu mũi hắn lại tuôn ra.

Vừa rồi bộ cảnh phục của Minh Tiểu Y đã bị mấy tên kia lột ra, hiện giờ trông nằng cứ như là con cừu con bị lột sạch vậy, cả người chỉ còn mỗi nịt ngực và quần lót, đúng là tiêu chuẩn của bikini rồi, thân thể ẩn ẩn hiện hiện trước mặt mình, hơn nữa vừa rồi có chút ‘va chạm’, những thứ lộ lại càng thêm lộ ra, bên dưới còn có thể thấy thấp thoáng một số cây cỏ thiên nhiên, quả thật phải nói là khiêu khích một cách trắng trợn, sự đối lập màu sắc khiến bất cứ nam nhân nào cũng phải điên cuồng, làm Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa không khống chế nổi mình, đẩy ngã nằng xuống đất, sau đó ‘chém luôn’.

“Em trước tiên mặc tạm đồ của anh vào trước đi, em hiện giờ trông...” Lâm Bắc Phàm cố sức nuốt một ngụm nước bọt, cuối cùng cũng khắc chế được dục hỏa trong lòng mình, hắn cởi áo ngoài ra, sao đó đưa cho Minh Tiểu Y, hơn nữa đầu cũng không dám quay lại nhìn nằng chút nào.

“A?”

Đầu tiên Minh Tiểu Y ngẩn ra, chợt nhớ tới bộ dạng của mình lúc này, mắc cỡ hai gò má ửng hồng, vì thế vội vàng cầm y phục của hắn, vội vã mặc vào. May mắn là áo ngoài của Lâm Bắc Phàm khá lớn, vẫn có thể che được khá nhiều, chỉ để lộ ra đôi chân thon trắng nõn, ngược lại thì càng khiến nam nhân thêm tưởng tượng. Nằng hiện giờ cảm thấy mặt mình rất nóng, không dám liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm.

Mình không cố ý, chỉ sợ là hắn nghĩ mình câu dẫn hắn, mình như thế không phải là oan chết sao? Mình cũng không muốn tranh bạn trai, cũng không muốn làm người thứ 3, đều là tại mấy tên tội phạm này làm mình phiền phức, chỉ hận không chém bọn này thành tám khối mười khối mà thôi. Chẳng qua Lâm đại ca cũng thật tốt, hơn nữa võ công rất cao, có thể cứu mình lúc nguy hiểm nhất, nếu không thì mình đã sớm mất mạng rồi.

Nằng nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, trong nội tâm thầm mắng mình một câu, người ta là bạn trai cục trưởng, mình còn suy nghĩ nhiều làm gì? Chẳng lẽ muốn làm vợ bé của người ta chắc?

Lâm Bắc Phàm tất nhiên là không biết trong lòng Minh Tiểu Y đang nghĩ nhiều đến thế, hắn giờ đang bắt tên mặt lừa và tên râu quai nón lại, để cho Minh Tiểu Y còng tay bọn chúng, sau đó tóm luôn cả tên đeo kính đang kêu thảm dưới đất kia, sau đó nhanh chóng đưa chúng về sở công an.

Trong thâm tâm Lâm Bắc Phàm hiện giờ vẫn còn có một chút bất an.

Người vừa nổ súng kia rốt cuộc là ai? Không phải nói tội phạm chỉ có ba người sao? Chẳng lẽ tội phạm là bốn người? Nếu nói như vậy, đây chẳng phải là còn có một con cá lọt lưới sao?

Tất cả cảnh sát của thành phố Nam Thành cũng không nghĩ tới, bọn làm ầm lên vụ tội phạm truy nã đến mấy ngày, vậy cứ như thế là tóm được, điều này làm cho bọn họ có điểm không thể tưởng tượng nổi, bởi vì trước kia đã nắm giữ một ít vết máu của một trong ba gã tội phạm, hơn nữa thông qua máu làm một lần kiểm tra, kết quả cho thấy người mà người ảnh sát anh dừng hy sinh lần trước làm bị thương chính là tên mặt lừ, vì thế đã đủ để chứng minh ba tên này chính là ba tên tội phạm truy nã toàn quốc.

Tin tức này lập tức lan truyền ra ngoài, đã trở thành một tin kinh thiên động địa, làm cho Long Thiên Hữu vui vẻ thiếu chút nữa từ trên ghế ngã cả xuống, trong nội tâm vô cùng đặc ý, cảnh sát bên cạnh mình bắt được tội phạm truy nã, điều này chính là dát vàng lên mặt mình rồi, nhưng lại nghĩ đến chuyện này có liên quan đến Lâm Bắc Phàm, nét mặt già nua của lão lại có chút dăm chiêu.

Tiểu tử này sao nhiều có nhiều chuyện như vậy? Làm cho công lao của cảnh sát thành phố Nam Thành ít nhiều có chút khó giải thích, chẳng lẽ công bố ra ngoài, ba gã tội phạm này là người trẻ tuổi bắt được, còn những cảnh sát bên cạnh mình không có tác dụng gì sao? Vậy thì một cục trưởng như mình vô dụng rồi, cứ đem phứt ra ngoài bắn bỏ cho nhanh.

Mấy tên tội phạm truy nã hai ba năm hiện đã bị một thành phố nhỏ là nam thành bắt được? Hơn nữa chỉ dùng thời gian vài ngày? Chuyện này cũng đa đủ để nam thành trở lên nổi tiếng cả nước, được rất nhiều ngành của quốc gia chú ý tới, hơn nữa đại minh tinh Bạch Nhạc Huyền cũng muốn chọn nam thành làm nơi tổ chức concert, vì thế danh tiếng của nam thành trong nháy mắt đã áp đảo các thành thị khác, làm cho chính phủ suy nghĩ muốn đầu tư vào thành phố nhỏ này mười triệu RMB, tăng mạnh tốc độ phát triển của thành phố nam thành.

Lâm Bắc Phàm tự nhiên là không biết những chuyện này đã làm người ta chú ý rất nhiều đến nam thành, và sau này trung ương có ý muốn cải tạo nam thành trở thành thành phố thứ năm trực thuộc trung ương, hẳn hiện tại đang cùng Minh Tiểu Y và Long Yên Nguyệt tranh công.

“Cái gì? Hai người bắt được ba tên tội phạm rồi?” Long Yên Nguyệt nghe tin tức đó, thiếu chút nữa ngã từ giường bệnh xuống.

Vốn nàng nói qua là muốn Minh Tiểu Y trong ba ngày phải bắt được tội phạm, nhưng mà đó chỉ là lời nói trong lúc nàng tức giận mà thôi, vì dù sao cảnh sát cả nước cũng không có cách nào bắt được chúng, một phen cục của cục trưởng làm sao mà bắt được chứ? Cho dù bọn họ có chơi không hoàn thành nhiệm vụ, mình cũng không có ý làm gì họ cả, nhưng không ngờ hai người chỉ dùng có hơn ba giờ là bắt được tội phạm, điều này khiến nàng cảm thấy tai mình không đủ để dùng.

“Đúng vậy, cục trưởng, Lâm đại ca rất có bản lĩnh, liếc qua là nhìn ra ba gã đó là tội phạm, thế là chúng tôi xếp đặt.....” Minh Tiểu Y vui vẻ chạy đến bên giường Long Yên Nguyệt, đem chuyện đã trải qua nói rõ ràng rành mạch lại một lần. Tuy nàng cũng là một cảnh sát, nhưng dù sao cũng chưa đến 20 tuổi nên không thể thiếu nhiều hơn một chút ảo tưởng, nhiều hơn một chút hư cấu, làm cho sự tình trở nên rất ‘ảo’, cứ như không phải bọn họ đi bắt tội phạm mà là đi bắt trùm khủng bố vậy, nàng khiến cho Lâm Bắc Phàm trở thành một cao thủ võ lâm, so với hẳn thì Quách Tĩnh, Dương Quá, Trương Vô Kỵ chỉ là đám trẻ con nghịch đất, thiếu chút nữa nàng còn ‘chém’ đến mức trở thành siêu nhân một bước qua Trường Giang, một chưởng đánh tan Thái Sơn.

Long Yên Nguyệt biết rõ Lâm Bắc Phàm có chút công phu, nếu không cũng sẽ không làm ra nhiều việc kinh thiên động địa như vậy, nhưng hẳn cũng không khoa trương như Minh Tiểu Y nói, nếu Lâm Bắc Phàm thật sự có thể làm được như thế, hẳn đã trở thành địch nhân của loài người rồi, có khi lúc đó Mỹ còn lấy hắn làm lý do để chỉ trích Trung Quốc mất. Chẳng qua ánh mắt của nàng lúc dừng lại trên người Minh Tiểu Y thì khê biến, sau đó nàng kinh ngạc nói: “Tiểu Y, em, em làm sao lại...”

Minh Tiểu Y hơi sững sờ, nhìn theo ánh mắt của Long Yên Nguyệt, lập tức hai gò má đỏ rực tựa như lau son, vô cùng kiều diễm mỹ lệ. Tại sao mình lại quên cứ mặc quần áo của Lâm Bắc Phàm chứ? Bởi vì nàng vừa rồi phối hợp với Lâm Bắc Phàm bắt được ba gã tội phạm truy nã, vì thế tâm tình đặc biệt hưng phấn

và kích động, thế nên đã quên mất chuyện này, thảo nào mình lại thấy ánh mắt của đám đồng nghiệp và y tá trong bệnh viện nhìn mình kỳ quái như vậy, cứ như là thấy chuyện lạ kỳ lắm vậy. Vì thế Minh Tiểu Y vội vàng xua tay, nhanh chóng giải thích: “Cục trưởng, chị, chị đừng hiểu lầm, em và Lâm đại ca không có gì đâu...” Nàng lúc này sắp khóc rồi, cảm thấy sao mình lại xui xẻo đến vậy chứ, đây chẳng phải là mình biến thành người thứ 3 sao? Sau này hạnh phúc của mình chắc xong đời rồi.

“Chị hình như cũng chưa hỏi gì mà? Tiểu Y, em tại sao lại có ý giấu đầu hở đuôi vậy!” Long Yên Nguyệt cười tủm tỉm nghiêng đầu, nhắc nhở đối phương, đáng về nàng có điểm gì đó rất hả hê.

“A? Em không có, chỉ là, chỉ là sợ chị hiểu lầm, cho nên mới phải.....” Khuôn mặt nhỏ của Minh Tiểu Y càng đỏ hơn, hận không thể tìm một cái khe hở để chui vào. Nàng quay đầu lại, muốn Lâm Bắc Phàm giải thích đỡ vài câu, thật không ngờ đối phương chỉ ngồi ở bên giường, cầm một quả táo, dùng sức không ngừng gặm, làm cho nàng nhịn không được mồ hôi vã xuống.

Đối phương quá cường hãn? Chẳng lẽ sẽ không sợ bị cục trưởng hiểu lầm? Hay là hần căn bản không sợ bị cục trưởng hiểu lầm?

Minh Tiểu Y cảm giác được bên trong đầu mình đang kêu loạn lên, cái gì cũng có chút mơ mơ màng màng rồi. Vì thế nàng vội vàng nhẹ giọng kêu lên: “Lâm đại ca, anh, anh mau giải thích với cục trưởng đi...”

“Giải thích? Giải thích cái gì?” Lâm Bắc Phàm nghiêng đầu, vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

Minh Tiểu Y thiếu chút nữa ngã lăn ra đất, mình tại sao gặp được hai người cực phẩm như vậy chứ? Một người thì đáng vẻ như đang bắt gian, một người lại có đáng vẻ như không liên quan đến hần, chẳng lẽ tất cả nguyên nhân là do mình sao? Mình chẳng phải là còn oan hơn Đậu Nga cả trăm lần ư? Minh Tiểu Y như là sắp khóc, giải thích: “Cục trưởng, xin chị tin em, em và Lâm đại ca không có gì cả, em...quần áo của em bị ba tên tội phạm xé nát, Lâm đại ca...anh ấy sợ em cảm lạnh, nên mới...”

Vậy hần chẳng phải là nhìn hết sạch cả người em rồi sao?” Long Yên Nguyệt cười tủm tỉm hỏi.

“A?”

Minh Tiểu Y lúc này như muốn điên rồi, lời này của cục trưởng là muốn nói gì đây? Nếu như mình không thừa nhận, vậy thì là lừa gạt cục trưởng, bởi vì lúc đó mình cũng gần như bị Lâm đại ca nhìn sạch trơn rồi, hơn nữa đối phương còn sờ cả ngực mình rồi. Nhưng nếu như nói là thật, vậy không phải là thừa nhận mình câu dẫn Lâm đại ca sao? Vậy thì cục trưởng có thể đủ lý đem tội danh ‘người thứ 3’ đổ lên đầu mình rồi.

Long Yên Nguyệt nhìn thấy nàng nửa ngày cũng không nói được một lời, thế nên vội ho một tiếng, nghiêm mặt nói: “Tiểu Y, em nói xem chuyện này xử lý thế nào đây?”

“Chuyện này? Cái chuyện này?” Minh Tiểu Y không rõ ý hỏi.

“Em thân là một cảnh sát nhân dân, lại mê hoặc bạn trai người khác, cái này xem như sự tình gì? Tuy em làm bên thứ ba trong chuyện này, dựa theo pháp luật mà nói, cũng không thể định tội, nhưng em biết rất rõ Bắc Phàm là bạn trai của chị, vậy mà lại không mặc gì trước mặt hần, vậy rõ ràng là có ý đồ bất chính, chị hiện giờ cho em hai lựa chọn, thứ nhất, rời khỏi cục cảnh sát, thứ hai thì...” Long Yên Nguyệt cố ý ranh mãnh ngừng lại một chút.

Ngất mắt!

Lâm Bắc Phàm lập tức phun hết quả táo vừa mới ăn ra ngoài.

Tiểu Nguyệt có phải là hàng ngày rảnh rỗi không có việc gì làm? Lại có thể đem một việc bình thường nói thành nghiêm trọng như vậy chứ? Thật đúng là có đáng vẻ nghiêm hình bức cung, thật không hổ là xuất thân từ nhà cảnh sát.

Hai hàng lệ trên khóe mắt Minh Tiểu Y lăn xuống, giống như bộ dạng điều đứt dây vậy, nước mắt liên tục nhỏ xuống mất đất. Nàng nức nở nói: “Cục trưởng, em, em sau này cũng không dám nữa rồi, chị không cần phải đuổi tôi ra khỏi cục cảnh sát, em còn muốn làm cảnh sát, huhuhu...”

“Vậy em chỉ có thể lựa chọn cách thứ hai rồi!” Long Yên Nguyệt cười tủm tỉm nói.

“Lựa chọn thứ hai? Là gì?” Minh Tiểu Y nước mắt lưng tròng nhìn thủ trưởng, hỏi lại.

“Chính là làm vợ bé của Bắc Phàm rồi!”

“A?”

Minh Tiểu Y muốn ngắt luôn, cục trưởng sao lại muốn mình làm vợ bé của Lâm đại ca chứ? Đây không phải là giống như truyện cổ tích sao? Một cô gái lại giúp bạn trai của mình tìm vợ bé, nếu đổi lại là thời phong kiến gì không có gì lạ, nhưng hiện giờ đang là chế độ một vợ một chồng, tuy là xã hội này cũng có nhiều loại như tiểu mật (bồ nhí), nhị nãi(bà hai), tình nhân, nhưng dù sao cũng là bí mật, ai lại quang minh chính đại thế này chứ?

Lâm Bắc Phàm cũng ngây người, dùng sức vặn vẹo uốn éo gương mặt của mình, cảm giác được từng đợt đau nhức, thế mới biết vừa rồi Tiểu Nguyệt nói đều là sự thật, thực sự không phải là ảo giác của mình. Hắn sờ lên trán của Long Yên Nguyệt, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Không có sốt, thế nào mà lại nói mê sảng? Chẳng lẽ nhiệt độ trong phòng bệnh rất cao ư?”

“Đáng ghét, anh nói cái gì đó? Nói ai mê sảng hả? Ta nói thật sự mà!” Long Yên Nguyệt có chút tức giận, vuốt ve bàn tay của hắn đang đặt trên trán mình, rồi cho Lâm Bắc Phàm một cái nhìn rất khinh bỉ.

“Em bình thường không phải một người rất khôn khéo sao? Sao lại nói như vậy?” Lâm Bắc Phàm nghi ngờ nói.

Long Yên Nguyệt thở dài một hơi, buồn bã nói: “Còn không phải là bởi vì đồ hư hỏng anh sao!”

“Bởi vì anh? Anh đắc tội với em khi nào?” Lâm Bắc Phàm không thể nào hiểu được, mặt đầy vẻ ngu ngơ.

Long Yên Nguyệt nhẹ nhàng đặt hai tay lên bụng, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chăm hắn, nói: “Em hỏi lại anh lần nữa, ba ngày vừa rồi anh đi đâu? Nói thật!”

“Ặc” Lâm Bắc Phàm nghe thấy giọng nói của nàng rất nghiêm túc, dáng vẻ như đang thẩm vấn phạm nhân, làm cho hắn thêm mấy nếp nhăn, vì thế vội vàng giải thích: “Anh đi thành phố Nam Bình để giải quyết một việc phiền toái nhỏ.....”

“Nam Bình? Cái này em hiểu, em cũng nghe chị Vi Vi nói rồi, nhưng anh làm chuyện gì, chị Vi Vi không muốn hỏi, cũng không định hỏi, muốn giữ lại một bí mật nhỏ cho anh, nhưng anh làm gì, em tất cả đều rõ!” Khóe miệng Long Yên Nguyệt khẽ cong lên, xuất hiện nụ cười gian.

“Em, em biết? Em biết cái gì?” Trán Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi lạnh, giọng điệu có chút run rẩy.

“Em biết rõ Bạch Nhạc Huyền vừa mới đến Nam Bình cử hành concert xong, anh cũng vừa tới đó, hơn nữa nàng lại đột nhiên tuyên bố đến thành phố Nam Thành tổ chức concert, trong chuyện này có cái gì mờ ám đây?” Long Yên Nguyệt cười tủm tỉm hỏi.

“Cái này, cái này là trùng hợp mà thôi!” Lâm Bắc Phàm nhè nhẹ lau sạch mồ hôi lạnh, run giọng nói.

“Trùng hợp? Mấy ngày nay trước cửa KTV của chị Vi Vi tụ tập rất nhiều phóng viên, muốn điều tra xem ai là người đứng sau màn, hơn nữa cha em cũng đã nói qua, ngày trước anh gọi điện cho ông ấy, nói là tìm được cách giải quyết tốt rồi, sau đó không lâu anh lại đi nam bình, về sau thì Bạch Nhạc Huyền lại tuyên bố sẽ tổ chức concert ở nam thành, vì thế ánh mắt đám phóng viên lại chuyển sự chú ý sang Bạch Nhạc Huyền, bỏ qua cho KTV Kim Sắc Hải Ngạn, chẳng lẽ tất cả chuyện này đều là trùng hợp sao?”

Long Yên Nguyệt đem sự tình nói ra rõ ràng, giống như những chuyện này hết thảy đều là nàng tận mắt nhìn thấy vậy.

Lâm Bắc Phàm nghe nàng phân tích xong, hắn âm thầm kính nể không thôi, thật không hổ là cảnh sát, năng lực suy đoán quả nhiên cường hãn.

Chính mình còn tưởng rằng là chuyện không một kẻ hở, nhưng bị Long Yên Nguyệt nói ra như vậy, quả thực là chuyện này có trăm ngàn chỗ hở, còn khiến cho nàng bất được tận tay nữa chứ. Vì thế hắn nhìn không được ngượng ngùng cười: “Tiểu Nguyệt đúng là Tiểu Nguyệt, so với những cảnh sát giá áo túi cơm khác thì mạnh hơn nhiều, anh phải phát cờ thưởng mới được, đúng là cảnh sát tốt nhất! Hắc hắc.....”

“Anh thừa nhận có quan hệ với Bạch Nhạc Huyền?” Long Yên Nguyệt hỏi ngược lại.

“Đúng, anh thừa nhận!” Lâm Bắc Phàm đành phải thừa nhận.

500. Chương 513- 514: Bên Thứ Ba Chen Chân

Lâm Bắc Phàm thừa nhận quan hệ giữa mình và Bạch Nhạc Huyền, cũng không có cách nào khác mà, cũng may Long Yên Nguyệt cũng biết chuyện hư hỏng của mình và những cô gái khác lúc đó, cho dù nhiều hơn một hai người, cũng không có quan hệ gì quá lớn, nhưng đổi lại nếu là lời nói của Liễu Vi, đánh chết mình cũng không dám thừa nhận lung tung loại quan hệ này, dù sao mối quan hệ này lấy hơn mười người liên.

Mình Tiểu Y nhìn thấy Lâm Bắc Phàm thừa nhận, nàng kinh ngạc há cái miệng nhỏ nhắn ra, rơi vào trạng thái ngốc luôn.

Lâm đại ca thật là lợi hại, có quan hệ với cục trưởng, lại có cả quan hệ với Liễu Vi, chủ của KTV Kim Sắc Hải Ngạn, lại còn cùng cô gái Mộc Tiểu Yêu của Hồ Điệp bang có quan hệ mờ ám, hiện giờ lại cùng cả đại mình tỉnh bình qua lại, việc này xem như là một chân đạp mấy thuyền đây? Chỉ sợ là vài chiếc mất.

Long Yên Nguyệt trông thấy Lâm Bắc Phàm trong bộ dạng bị đả kích, trong lòng nhịn không được, vui lên: “Hừ, anh cho rằng những người kia em không biết sao? Em chỉ không muốn nói thôi, cũng muốn bảo trì hình tượng sáng láng của anh trước mặt chị vvv mà thôi, vì thế lần này em muốn kéo thêm đồng minh cho mình, như vậy sau sẽ có người cùng em ngăn hành vi của anh lại!”

“Kéo thêm đồng minh đến?” Lâm Bắc Phàm mở miệng, trông rất ngốc.

“Đúng vậy, em kéo đồng minh chính là Tiểu Y, tuy là biến nàng thành tình nhân của anh thì là việc không hay đối với nàng, nhưng vì có thể trông chừng đại sắc lang nhà anh, ngăn anh sau này lại đi tìm cở lạ nên em đành phải làm vậy thôi!” Long Yên Nguyệt nghiêm túc nói.

“A? Cục trưởng, chuyện này, chuyện này có thể là không được, em, em cũng không muốn trở thành.....” Minh Tiểu Y vội vàng khoát khoát tay, nói.

Nữ nhân của Lâm đại ca đã đủ nhiều rồi, mình còn vào cho thêm náo nhiệt làm gì? Vậy không phải lại định biến thành thế chiến thứ 3 sao?

“Không muốn làm cái gì? Không muốn làm tình nhân? Có phải là ý này không?” Long Yên Nguyệt cười tủm tỉm hỏi.

Minh Tiểu Y cúi đầu, mặc dù không nói, nhưng vẻ mặt xem như chấp nhận.

Ai biết Long Yên Nguyệt lại thăm thía nói: “Tiểu Y, nha đầu em đó, sao không hiểu gì cả vậy? Em thấy quan hệ nam nữ có loạn quá không? Bên cạnh người đàn ông kia cũng không phải có mấy người tình nhân sao? Hơn nữa, tuy Bắc Phàm có nhiều tật xấu, nói thí dụ như háo sắc, yêu thích mỹ nhân, hết ăn lại nằm, chuyện gì cũng không muốn làm, nhưng hắn vẫn có một chút ưu điểm, nói thí dụ như đối đãi với nữ nhân đều rất tốt, hơn nữa còn rất có trách nhiệm, lại có thân hình khỏe mạnh, cũng không thiếu tiền bạc, làm việc quang minh dứt khoát, so với những người khác là phú gia công tử, nhị thể tổ tốt hơn gấp mấy chục lần, làm tình nhân của hắn, cam đoan nửa đời sau của em sẽ không phải khổ rồi!”

Long Yên Nguyệt lúc này cảm thấy chính mình có điểm giống là ma cô, vậy mà lại đi giúp Lâm Bắc Phàm tìm được vợ bé, chính mình thật là mâu thuẫn thì phải? Mình không phải là cảnh sát sao? Vậy mà lại làm việc này, dụ dỗ người khác vào chuyện sai trái, nhưng vì có thể ngăn Lâm Bắc Phàm tiếp tục đi tìm cở lạ, cũng chỉ đành nghĩ tới cách rút củ dưới đáy nồi này thôi.

“Chuyện này, cục trưởng, chị không phải là cảnh sát sao?” Khuông mặt nhỏ nhắn của Minh Tiểu Y đỏ bừng, nhỏ giọng nói.

“Đúng, chị là cảnh sát, chị đương nhiên là cảnh sát rồi, nhưng cảnh sát chúng ta cũng không phải thần tiên, rất nhiều chuyện chúng ta đều không quản được, nói thí dụ như người kia có ba tình nhân chẳng hạn, cái này thì xem như tội gì? Chúng ta quản như thế nào? Chẳng lẽ nói tác phong cuộc sống của người ta có vấn đề sao? Nếu mà nói như vậy có thể phán thành tội danh, vậy phải phán thành tội gì? Người ta đều là tình

nguyện, mình có biện pháp nào? Vì thế chuyện này chị đành phải mắt nhắm mắt mở mà thôi!” Long Yên Nguyệt thao thao bất tuyệt giảng giải.

“Nhưng, nhưng em còn quá trẻ.....” Minh Tiểu Y thì thảo thấp giọng nói.

“Tiểu Y, chị hỏi em một vấn đề cuối cùng, em yêu Bắc Phàm không?” Long Yên Nguyệt hỏi một câu chuẩn nhất.

“Chuyện này, em đối với Lâm đại ca là loại.....” Minh Tiểu Y đối Lâm Bắc Phàm cũng không ghét, ngược lại có điểm yêu mến, nhưng chưa thăng hoa đến loại tình yêu nam nữ, chỉ là loại thiện cảm với Lâm Bắc Phàm mà thôi.

“Chuyện này thì sao, có thiện cảm, có thể chậm rãi phát triển, đợi đến lúc em phát hiện ra những ưu điểm của hắn, biết mình đã lỡ yêu hắn đến mức nào, lúc đó em sẽ hiểu tại sao chị lúc trước bị hắn lừa tới tấy!” Long Yên Nguyệt còn vụng trộm làm mặt quỷ với Lâm Bắc Phàm, ý tứ giống như là bà mối vậy.

Toàn thân Lâm Bắc Phàm run rẩy, thiếu chút nữa ngã từ trên giường bệnh của Long Yên Nguyệt xuống.

Hôm nay khẳng định là Long Yên Nguyệt uống lộn thuốc nên mới nói những lời gây tai họa như vậy.

“Cục trưởng, nhưng cái này, cái này.....” Minh Tiểu Y xấu hổ nói.

“Thế này đi, dù sao ba tên tội phạm cũng đã bị bắt, cục chúng ta mấy ngày nay cũng nhàn rồi rất nhiều, chị cho em ba ngày nghỉ phép, em có thể cùng Bắc Phàm đi chơi khắp nơi một chút, xây dựng tình cảm, có chuyện gì sau này hãy nói!” Long Yên Nguyệt hào phóng phát tay, ý như là thánh chỉ.

Minh Tiểu Y thật không ngờ cấp trên của mình lại nhanh chóng quyết định hạnh phúc của mình như vậy, nàng quả thật có chút không theo kịp, đôi mắt đỏ lên, nước mắt chảy ra.

Long Yên Nguyệt chậm rãi đứng lên, đi đến trước mặt nàng, vỗ nhẹ vai của nàng, cười hòa ái nói: “Tiểu Y, em khóc cái gì? Kỳ thật Bắc Phàm cũng không tội đâu, đối với nữ nhân đều rất tốt, em đi theo hắn, một... không... chịu khổ, hai sẽ không chịu tội, ba là không lỗ lã, còn gì mà em lo chứ? Không phải mỗi người con gái đều mong ước có bạn trai như thế sao? Còn không phải là có thể thật tâm thật ý với mình cả đời sao? Em chẳng lẽ không thể yêu Bắc Phàm sao!”

Lâm Bắc Phàm trông thấy Long Yên Nguyệt càng nói càng kỳ cục, làm sao có thể lấy danh cấp trên ngầm nói thế với cấp dưới chứ? Mặc dù mình đã nghe được nhiều tin rồi, nào là ông chủ bằng vào quyền lợi trong tay mà đã chiếm tiện nghi của nhiều công nhân, thậm chí còn phát sinh quan hệ mờ ám, nhưng thật không ngờ Long Yên Nguyệt lại làm chuyện này, ép cấp dưới làm tình nhân của bạn trai mình, thật đúng là quá mạnh mẽ, nếu như truyền ra ngoài, chỉ sợ là nàng sẽ trở thành cục trưởng cảnh sát bưu hãn nhất cả cục mất, nhưng mà mình cũng không muốn vô duyên vô cớ lại thu thêm một cô gái làm tình nhân, hơn nữa nữ nhân trong nhà cũng nhiều rồi, làm sao mà mình ‘có’ thêm được một cô nữa đây? Chỉ sợ đến lúc đó, mình mỗi ngày chỉ nằm im được ở trên giường thôi, mà cũng chưa chắc như vậy đã làm ‘ổn thỏa’ được các nàng. Vì thế hắn vội nói: “Tiểu Nguyệt, anh thấy chuyện này hay là quên...”

“Anh im miệng cho em, em tìm tình nhân cho anh, anh còn ở nơi đó mà chít chít meo meo, chẳng lẽ ngại Tiểu Y không xinh đẹp sao? Anh mà nói thêm nữa một câu, em sẽ cắt cái kia của anh ngay, cho anh sau này không còn có biện pháp đụng đến đàn bà nữa!” Long Yên Nguyệt hung thần ác sát kêu lên, có cảm giác như Mẫu Dạ Xoa xuất thế vậy.

“Ách? Vậy anh không nói nữa!” Lâm Bắc Phàm ứa ra mồ hôi lạnh trên trán, thành thật hơn nhiều.

Long Yên Nguyệt lúc này cười rất đắc ý.

Minh Tiểu Y nhìn thấy Long Yên Nguyệt vẻ mặt kiên quyết như thế, nàng nhịn không được lớn tiếng khóc rống lên, hai tay ôm mặt, xoay người chạy ra khỏi phòng bệnh, không biết đi đến chỗ nào khóc.

“Chuyện này.....” Lâm Bắc Phàm đang muốn lao ra, nhưng ngẫm lại quan hệ giữa mình và Minh Tiểu Y, giờ mà đi ra ngoài thật là có chút không thích hợp, cuối cùng hắn thấy là nên dừng bước, kinh ngạc nhìn Long Yên Nguyệt.

“Được rồi, được rồi, em biết anh đang rất giận, nhưng em không phải vì muốn tốt cho anh sao!” Long Yên Nguyệt nhìn thấy trên mặt Lâm Bắc Phàm có chút bất mãn, vì thế nàng vội vàng cười làm lành nói.

“Tốt với anh? Tốt với anh mà cứ cứng ngắc bắt anh đón nhận một cô gái khác sao? Em có phải chê anh chưa đủ phiền toái hay không hả?” Lâm Bắc Phàm có chút tức giận nói, thật không biết trong đầu cô nàng này là gì nữa, ngay từ đầu thì ghen muốn chết, nhìn thấy mình và những người đàn bà khác ở một chỗ thì hận không thể đem mình xé thành tám mảnh, giờ lại tốt rồi, còn làm bà mối cho mình và tình nhân nữa chứ.

“Ai, em làm như thế cũng là vì tốt cho Tiểu Y thôi!” Long Yên Nguyệt nhẹ nhàng thở dài rồi một hơi, nói.

“Hả? Vì tốt cho cô ấy? Chuyện gì xảy ra vậy? Em nói xem!” Về Lâm Bắc Phàm mặt kinh ngạc nói.

Long Yên Nguyệt nằm đó, sau kín thở dài nói: “Tiểu Y là một cô gái rất tốt, đáng tiếc là cô ấy vừa ra trường, không biết xã hội này hiểm ác, cô ấy vẫn còn tưởng xã hội này thuần khiết như trong trường học. Mấy ngày trước em còn nghe nói có một công tử nhà giàu điên cuồng theo đuổi nàng, mỗi ngày đều tặng nàng hoa, mời nàng ăn cơm, mà Tiểu Y hình như cũng có chút động lòng, nhưng mà theo điều tra của em, tên kia mới từ kinh thành tới, có chút thân phận, hơn nữa lại là loại thích trắng hoa, chỉ sợ sau khi hắn chiếm tiện nghi của Tiểu Y xong thì sẽ vứt bỏ nàng ta, cho nên em mới nghĩ đến biện pháp này, để nàng hết hy vọng với tên công tử kia!”

“Ồ?”

Lâm Bắc Phàm thật không ngờ ở đây còn có đoạn chuyện xưa như vậy, hắn nhìn không được lắc đầu nói: “Anh biết rõ là em tốt, nhưng em cũng không cần phải làm ra nhiều chuyện thế này chứ?”

“Làm nhiều chuyện như vậy? Anh nghĩ rằng em không nghĩ cách khác sao? Nhưng anh cũng hiểu là khi một cô gái yêu ai đó thì sẽ bắt kẻ người khác nói cái gì, họ đều sẽ không nghe, ngược lại sẽ cho rằng người khác là ghen ghét với họ. Em cũng là không còn biện pháp nào cả!” Long Yên Nguyệt bắt đầu nói.

“Vậy nên em bán rẻ anh sao?” Lâm Bắc Phàm rất buồn bực nói.

“Cái gì mà kêu là bán rẻ chứ? Cùng lắm là cho anh phá chuyện tình của Tiểu Y cùng tên công tử kia mà. Hơn nữa, lúc đó anh không đụng vào Tiểu Y thì không phải là ổn sao? Chẳng lẽ người cứ phải cùng Tiểu Y phát sinh cái gì đó mới bỏ qua sao?” Long Yên Nguyệt kiêu mỵ lườm Lâm Bắc Phàm, nói.

“Nhờ cuối cùng cô ấy thật sự yêu anh, vậy anh phải làm sao đây?” Lâm Bắc Phàm nói ra vấn đề nghiêm trọng nhất.

“Chuyện đó hả, thì anh cứ thu nàng chứ sao, dù sao đàn bà bên cạnh anh cũng nhiều như vậy rồi, thêm nữa thì có sao đâu?” Long Yên Nguyệt ném cho hắn một cái liếc mắt khinh thường, ít nhiều có ý khiêu khích.

“Nhiều thêm cũng không sao?” Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, đàn bà của mình cũng có thể thành lập liên hiệp quốc rồi đó.

“Chẳng lẽ là phương diện đó anh ‘không được’? Chuyện này thì lớn rồi đó.” Long Yên Nguyệt lớn mật liếc mắt khiêu khích.

“Không được? Vậy em có thể thử xem!” Lâm Bắc Phàm hai mắt trắng dã, đây là sự khiêu khích trần trụi đối với hắn. Hắn cố ý tà ác cười, ôm lấy Long Yên Nguyệt, sau đó mặc kệ nàng kêu lớn, cứ thế đẩy ngã nàng lên giường.

Tất nhiên là Lâm Bắc Phàm cũng không tiến tới làm luôn Long Yên Nguyệt. Tuy là quan hệ giữa hai người đã được thừa nhận, nhưng mà bởi vì liên quan đến lỵ, hơn nữa hiện tại thân thể của Long Yên Nguyệt còn chưa bình phục, vì thế bọn họ vẫn chưa đột phá quan hệ, chẳng qua là Lâm Bắc Phàm cũng đâu có bỏ qua, hai tay hắn đủ dùng rồi, vì thế hắn đã lột sạch Long Yên Nguyệt, sờ mó khiến nàng liên tục thở gấp, mặt đỏ hồng, vẫn đạt tới lần cao triều đầu tiên.

“Anh là đồ hư hỏng, em đã thế này rồi mà anh còn không tha, em muốn bóp chết anh!” Long Yên Nguyệt khôi phục được một chút sức lực, liền lập tức véo mấy cái vào hông Lâm Bắc Phàm, trả thù hắn vừa rồi đã khi dễ nàng.

“Ôi, Tiểu Nguyệt, nhẹ chút đi, đừng véo nữa, đau!” Lâm Bắc Phàm vội vàng cầu xin tha thứ.

“Anh còn biết đau sao? Vừa rồi lúc khi dễ em không phải là rất thích sao?” Long Yên Nguyệt mặc cho Lâm Bắc Phàm ôm mình, nâng chu cái miệng đỏ hồng lên, bất mãn nói.

“Em không phải là cũng rất thích đấy sao?” Hai bàn tay hư hỏng của Lâm Bắc Phàm không thành thật đặt ở trên ngực Long Yên Nguyệt, cảm nhận sự đầy đặn và co giãn vô cùng, hần thoái mái đến mức muốn rên lên mất.

“Anh mới thích ấy, em chỉ là thấy anh giúp cảnh sát chúng em nhiều như vậy nên muốn thưởng cho một chút mà thôi!” Long Yên Nguyệt tất nhiên là không thừa nhận mình thích hành động hư hỏng của hắn rồi, mặc dù là vừa rồi mình bị hắn là cho động tình đến thế rồi, lại còn lần đầu tiên ‘lên đỉnh’ nữa chứ, nhưng mà sự ngưỡng ngùng và rụt rè của thiếu nữ khiến nàng phải lập tức phản bác ngay, dù sao thì hắn cũng không thể chứng minh được điều này mà.

“Ban thưởng một chút? Vậy không bằng chúng ta làm luôn bước cuối cùng đi!” Lâm Bắc Phàm háo sắc nói.

“Anh đừng có lại đây, em còn là bệnh nhân đó, vừa rồi anh làm em mệt như thế rồi, lại còn định làm chuyện xấu ư? Đừng mơ!” Long Yên Nguyệt vội vàng ngăn đôi tay heo của Lâm Bắc Phàm, nàng không muốn bị sờ đến mức khó chịu thêm nữa, nàng hiện giờ đang rất khát vọng chuyện kia rồi.

“Đúng rồi, hiện giờ anh muốn nói một chuyện với em, hy vọng em chú ý một chút!” Lâm Bắc Phàm cũng biết tính cách của nàng, vì thế tự nhiên là không ép buộc nàng rồi. Thế nên hắn vội nghiêm mặt lại, nhỏ giọng nói.

“Chuyện gì vậy?” Long Yên Nguyệt hơi sững người, ngạc nhiên nhìn hắn.

Lâm Bắc Phàm vội vàng đem việc mình bắt ba gã tội phạm rồi bị người khác bắn lén nói rõ ràng ra cho Long Yên Nguyệt nghe, sau đó hắn còn nhấn mạnh lại: “Nếu như anh đoán không lầm, người cầm súng bắn kia chắc chắn là đồng lõa, chỉ là ngay từ đầu chúng đã có bốn người rồi, mà có thể là còn nhiều hơn nữa, vì thế chúng ta hiện giờ bắt ba tên kia sợ là đã đánh rần động cỏ rồi, muốn bắt đám còn lại sợ là càng khó khăn hơn đó!”

“Còn có người khác là đồng phạm?” Long Yên Nguyệt vô cùng kinh ngạc, thanh âm của nàng cũng hơi run run.

“Thực tế thì đúng là như vậy!” Lâm Bắc Phàm gật đầu khẳng định.

Long Yên Nguyệt hiển nhiên là hiểu được hậu quả của chuyện này rồi, nếu như tên đồng phạm kia điên cuồng như Lâm Bắc Phàm kể, vậy thì chỉ sợ hắn sẽ làm ra chuyện còn điên cuồng hơn nữa, thậm chí là sẽ trả thù Minh Tiểu Y và Lâm Bắc Phàm. Nghĩ tới đây, nàng khẽ lắc đầu, nói: “Chuyện này quả nhiên là nghiêm trọng hơn nhiều, em nhất định phải gọi điện báo cho ba ba biết, cần phải cẩn thận với chuyện này, để ông ấy điều động tất cả cảnh sát Nam Thành này không được chủ quan, tránh để đám tội phạm đánh lén, còn anh và Minh Tiểu Y, thậm chí cả chị Vi Vi, bình thường nếu có việc ra ngoài đều phải cực kỳ cẩn thận, tốt nhất là nên phái mấy người bảo vệ chị Vi Vi, chị ấy bình thường kinh doanh ở kshn, người ra vào rất nhiều, tính mạng nguy hiểm rất lớn!”

Lâm Bắc Phàm sau khi nghe được phân tích của nàng, hắn cũng gật đầu, nói: “Em nói không sai, chỉ sợ khuôn mặt của anh và Minh Tiểu Y đã bị tên kia phát hiện, chỉ sợ là những người liên quan đến đều sẽ trở thành mục tiêu tra thù của chúng, vì thế an toàn của em cũng phải tăng mạnh, anh thấy nên phái vài cảnh sát tới đây, để tránh chúng làm bất lợi đến em.”

“Em không cần? Trên người em có súng, bọn chúng dám đến, em sẽ cho chúng biết chết là thế nào!” Long Yên Nguyệt kiêu ngạo nói. Dưới cái nhìn của nàng, mấy tên tội phạm này chẳng qua chỉ có gan lớn mà thôi, đối với người thường thì còn được, chứ nàng làm sao lại sợ chúng? Nếu như lan truyền ra ngoài là mình còn cần người khác bảo vệ, vậy sẽ làm trò cười cho người trong ngành, trở thành trò cười cho cục cảnh sát mất.

“Không được, em hiện giờ là bệnh nhân, làm sao có thể chống lại đám tội phạm kia được? Hơn nữa, hiện giờ em vẫn cần nghỉ ngơi, vì thế để phân tâm, chẳng lẽ em cho rằng mỗi ngày đều có thể đảm bảo tinh thần không mệt mỏi sao? Nhỡ đám tội phạm thừa lúc em nghỉ ngơi mà đánh lén, vậy em làm gì được?”

Lâm Bắc Phàm tức giận nói. Cô nàng này luôn cứng đầu như vậy, toàn đối nghịch với mình, mặc kệ mình nói gì đều không nghe. Lần này mình nhất định phải khiến nàng nghe lời, làm cho nàng hiểu mình chỉ vì muốn tốt cho nàng thôi.

“Em tự có thể bảo vệ mình, em là một cảnh sát mà!” Long Yên Nguyệt tuy là biết hấn lo lắng cho mình, hơn nữa hấn nói cũng đúng, mỗi người đều cần nghỉ ngơi, không thể cả ngày đều cảnh giác được, nhưng nàng nghĩ lại mình đường đường là phân cục trưởng cảnh sát, nếu sợ hãi đám tội phạm như vậy, thế thì làm sao có thể dẫn người khác đi bắt tội phạm được, làm sao giữ gìn trị an xã hội? Nghĩ vậy, nàng bĩu môi, hờn dỗi nói.

“Nhưng hiện giờ em là một bệnh nhân, vì thế phải nghe lời anh!” Lâm Bắc Phàm tức giận nói.

“Em không nghe!” Long Yên Nguyệt chu mỏ, bắt mãn hờn dỗi.

“Anh nói lại một lần cuối!”

“Em nhất định không nghe, không nghe!”

Lâm Bắc Phàm tức giận đẩy ngã Long Yên Nguyệt xuống giường, lật xấp nàng xuống, tay phải giơ lên, liên tục đánh lên trên hươu đồn trắng nõn của nàng.

Thanh âm thanh thúy vang lên, cảm giác truyền đến tay vô cùng co dãn. Hấn nổi giận dưng dưng nói: “Em nói lại lần nữa xem? Anh không tin không chế phục được em!”

“A, Lâm Bắc Phàm, anh, anh dám đánh mông em, em liều mạng với anh!” Long Yên Nguyệt đã từng bị nam nhân đánh vào mông đâu chứ? Nàng mắc cỡ đỏ bừng mặt, giống như cả mặt đều thoa son vậy, chỉ là trên mông cứ truyền đến cảm giác tê tê như điện giật, khiến thân thể mềm mại của nàng khẽ run lên, thiếu chút nữa phát ra tiếng rên rỉ.

“Anh xem em có nghe lời không?” Lâm Bắc Phàm không nhịn được lại đánh thêm cái nữa.

“Lâm Bắc Phàm, anh, anh còn đánh mông em nữa, em sẽ không nghe lời anh đâu!” Long Yên Nguyệt quật cường nói.

“Bạch..bạch...bạch”

“Em còn không nghe lời ư? Anh đánh đến lúc nào em nghe thì thôi!”

“Anh, anh...huhu...Anh dám đánh mông em, huhu...Em sẽ đi nói cho chị Vi Vi...” Long Yên Nguyệt xấu hổ đến cực điểm, nhưng mà biết mình không phải đối thủ của hấn, vì thế nàng uất ức khóc rống lên.

Lâm Bắc Phàm không ngờ nàng thà chết không đầu hàng, điều này khiến hấn cuối cùng tay chân luống cuống, vội vàng nhẹ nhàng xoa xoa nơi vừa bị mình đánh sưng đỏ lên, sau đó an ủi: “Tiểu Nguyệt, em đừng khóc nữa, anh không đánh em nữa mà, không sao đâu mà? Em xinh đẹp như thế mà lại khóc lóc đầy mặt, trông sưng lên thì quá dị lắm.”

“Anh là đồ hư hỏng, anh mới là quá dị đó!” Long Yên Nguyệt hung hăng véo Lâm Bắc Phàm mấy cái, khóc như lên hoa đào vũ, nói.

“Rồi, là anh quá dị, Tiểu Nguyệt là đại mỹ nữ, thế đã được chưa?” Lâm Bắc Phàm vội vàng lấy lòng.

Long Yên Nguyệt xoa xoa mông mình, trừng mắt nhìn hấn, thật không ngờ tên ác ôn này lại ra tay ác như vậy, thiếu chút nữa đánh nát mông mình rồi, chẳng lẽ hấn không biết thương hương tiếc ngọc chắc? Nghĩ vậy, nàng cắn răng, sau đó mở miệng, cắn về phía hấn rồi nói: “Cái đồ hư hỏng dám khi dễ em nè!”

“A...”

Lâm Bắc Phàm kinh ngạc ngây người.

Long Yên Nguyệt cũng kinh ngạc ngây người.

Long Yên Nguyệt vốn định cắn nhẹ ở cổ hấn xem như trả thù, nhưng không ngờ Lâm Bắc Phàm lại cúi đầu, vì thế mình lại cắn lên môi hấn, dường như bây giờ lại có điểm giống như mình chủ động hôn hấn vậy, hơn

nữa nàng cũng sợ hấn bị đau, vì thế cũng chỉ rất nhẹ nhàng cắn, thế nên lại càng giống như khiêu khích hấn hơn.

Lâm Bắc Phàm cũng không ngờ nàng lại nhiệt tình như vậy, vì thế hấn tự nhiên là không khách khí, hai tay ôm chặt eo thon của nàng, tận tình đáp lại Long Yên Nguyệt, thỏa thích hút hút lưỡi đinh hương của nàng.

“Àm!”

Ngay lúc hai người còn đang quên mình hôn nhau, bên cạnh bỗng vang lên âm thanh đồ vật rơi xuống đất, cả hai người sợ hãi tỉnh lại rồi quau đầu nhìn ra cửa, họ thấy ngay Tô Tình Nhi đang đứng cửa, khuôn mặt cô đỏ bừng, mà tiếng động vừa rồi chính là do nàng ngậy người đánh rơi cái thùng rác xuống mà vang lên.

“A, hai người, hai người cứ tiếp tục đi!” Tô Tình Nhi nói năng có chút lộn xộn.

Long Yên Nguyệt ngượng đến mức chỉ muốn tìm lỗ để chui, nàng trách sao mình lại không thể không chế nổi tình cảm chứ? Không ngờ lại làm chuyện này với tên hư hỏng này ngay ở bệnh viện, lại còn bị người khác phát hiện, thật giống như là bị bắt gian trên giường vậy. Vì thế mặt nàng đỏ bừng, vội vàng kéo chăn che thân thể mình, sau đó lắp bắp giải thích: “Tôi, chúng tôi còn không có làm gì, thật đó...”

Nàng cũng không biết vì sao mình lại giải thích nhiều như vậy, hình như là lại càng giống giấu đầu lòi đuôi, nàng chỉ cảm thấy tim mình đập rất nhanh.

Lâm Bắc Phàm thì mặt vốn dày vô cùng, hấn cười hắc hắc nói: “Đúng vậy, chúng ta còn chưa làm gì cả!”

“Anh...”

Long Yên Nguyệt mắc cỡ chỉ hận không đá cho hấn thêm hai cái mà thôi.

“A, không có gì, hai người cứ tiếp tục, phòng bệnh này em sẽ trông cho, không ai phát hiện đâu!” Tô Tình Nhi cũng không biết phải nói gì cho phải, vì thế liền buột miệng nói luôn.

Lâm Bắc Phàm lại xoay người ngồi xuống giường, cười cười nhìn Tô Tình Nhi, nói: “Mặc kệ là chuyện gì cũng sẽ không ai phát hiện sao? Vậy thì anh có thể làm rất nhiều chuyện rồi?”

Tô Tình Nhi cảm thấy ánh mắt hấn nhìn mình chằm chằm, hình như có ý khiêu khích, vì thế trong lòng nàng vừa khấn Trương lại vừa có chút vui mừng. Mình thích Lâm Bắc Phàm lâu như vậy rồi, nhưng mỗi lần đều vì nguyên nhân gì đó mà khiến quan hệ không thể tiến thêm một bước, nhìn nữ nhân bên hấn càng lúc càng nhiều, còn mình thì vẫn là xử nữ, vì thế nàng thấy không công bằng. Vì sao hấn lại cứ tìm những cô gái khác, mà lại không đến tìm mình? Chẳng lẽ dằng người mình kém sao? Hay là khuôn mặt kém? Chẳng lẽ các nàng ‘lớn’ hơn mình, hay là mỏng các nàng vểnh hơn. Trong đầu nàng không ngừng xuất hiện những ý niệm này, cuối cùng thì xấu hổ quay mặt ra phía cửa phòng bệnh, không dám nhìn hấn, lí nhí nói: “Vậy anh nhất định phải thương tiếc người ta đó, người ta vẫn còn là lần đầu tiên mà!”

501. Chương 515- 516: Tâm Tư Nữ Nhân

Cả Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt nghe xong đều ngậy cả người.

Lâm Bắc Phàm chẳng qua chỉ đùa Tô Tình Nhi một chút, ai ngờ nàng lại hào phóng như vậy, lại thật sự lại nghĩ là hấn muốn nàng, lại còn chủ động nữa, điều này khiến Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa thì phun máu.

Y tá chuyên nghiệp đúng là rất cao về phương diện này, cũng không ngượng ngùng như những cô gái bình thường.

Đại não của Lâm Bắc Phàm tạm thời bị mất không chế, hấn lắp bắp nói: “Tình Nhi, em, em vừa nói cái gì cơ?”

“Anh không phải muốn em sao? Hiện giờ em cho anh!”

Hai má Tô Tình Nhi hồng lên như đánh phấn, nàng cũng biết loại truyện này sao có thể nói thẳng ra như thế được, nếu là bình thường thì dù nàng có lòng cũng không có gan nói như thế, nhưng mà đạo này nhìn

thấy mỹ nữ bên cạnh Lâm Bắc Phàm càng ngày càng nhiều, hơn nữa càng lúc càng xinh đẹp, hơn nữa vài người đã không còn là xử nữ nữa, điều này khiến trong lòng nàng rất ghen tị, vì sao Lâm Bắc Phàm lại động vào các cô ấy, mà hắn lại không chịu yêu thương nàng? Hơn nữa vừa rồi nàng còn thấy Lâm Bắc Phàm và Long Yên Nguyệt đang hôn môi, điều này khiến nàng cảm thấy toàn thân rất nóng, trong bụng cứ như có một ngọn lửa đang thiêu đốt vậy, điều này khiến áp lực tình dục trong người nàng nháy mắt như bạo phát, làm gan nàng lớn hơn nhiều so với bình thường.

“Anh, anh chỉ nói giỡn với em mà!”

Mồ hôi của Lâm Bắc Phàm chảy ra ròng ròng, làm chuyện này trước mặt Long Yên Nguyệt ư? Vậy không phải là muốn chết sao? Chỉ sợ lúc đó nàng lại nhân lúc mình không chú ý mà cắt mất cái đó đi, thế thì mình sẽ trở thành thái giám đầu tiên của thế kỷ mới mất. Bởi vì hiện giờ hắn đã cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Long Yên Nguyệt, hơn nữa còn có chút sát khí.

“Chẳng lẽ em không xinh đẹp sao? Anh vì sao cứ tìm nữ nhân khác mà không tìm em chứ?” Tô Tình Nhi tức giận nói.

“Em đẹp mà, Tình Nhi sao mà không đẹp chứ?” Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng cười, thân thể nhịn không được lùi về sau mấy bước.

“Ngực em không lớn sao? Mông em không vững sao? Nếu như anh không tin, có thể kiểm tra mà xem!” Tô Tình Nhi cảm thấy mình không thể quá rụt rè nữa rồi, vì thế liền dứt khoát kéo tay của Lâm Bắc Phàm đặt lên ngực mình, để hắn cảm nhận chân thực cảm giác ở đó, khỏi sợ hắn nghĩ mình dùng đồ giả.

Lâm Bắc Phàm quả nhiên cảm nhận được rất chân thực, quy mô cũng không nhỏ, mặc dù không phải nữ nhân ‘lớn nhất’ mình gặp, nhưng cũng rất nổi bật, hơn nữa cảm giác không tồi, vô cùng co giãn. Nhưng mà hiện giờ hắn không dám sờ nhiều, cũng không dám nghĩ lung tung, hắn vội vàng buông tay, cười nói: “Tình Nhi, chuyện này anh biết, em cũng không cần phải làm như vậy mà?”

“Anh biết? Vậy sao nhiều ngày rồi mà anh không tìm em? Anh lại cứ đi tìm những tiểu tình nhân kia là sao? Ngay cả cha và mẹ em cũng tức giận rồi, nói bạn trai của em không có trách nhiệm, nhiều ngày rồi mà không đến gặp, chẳng lẽ không sợ em tìm nam nhân khác sao? Bọn họ hoàn toàn không biết, em thì không đi tìm nam nhân khác, mà anh lại đi tìm những nữ nhân khác!”

Tô Tình Nhi ủy khuất chu miệng nhỏ lên, đáng vẻ như sắp khóc. Mình dù sao cũng là bạn gái mà hắn quen trước mấy người, nhưng vì sao những cô gái kia đều tới sau mà ‘xong’ trước, còn địa vị của mình thì thật giống như là ăn bữa nay mà lo bữa mai vậy?

Lâm Bắc Phàm cũng hiểu được trong lòng nàng rất ủy khuất, mình ở nam thành nhiều ngày như thế rồi mà không có thời gian tâm sự với nàng, cũng không đi chơi với nàng một chút, thật sự là một bạn trai không có trách nhiệm, còn nàng thì cứ ở bệnh viện chăm lo cho Long Yên Nguyệt, không xảy ra chút sai lầm nào. Hắn cúi đầu, vội vàng nói: “Tình Nhi, anh biết mình có lỗi với em, nhưng em cũng hiểu đấy, mấy ngày nay anh rất bận, thế nên...” Ai ngờ hắn vừa nói xong, Tô Tình Nhi đã ôm chặt lấy hắn, dùng đôi môi đỏ tươi của mình chặn miệng hắn, nhẹ giọng làm nũng: “Vậy buổi tối hôm nay thì sao? Chẳng lẽ anh tối nay cũng không rồi sao?”

Nàng uốn éo thân hình quyến rũ của mình, dùng bộ ngực đầy đặn nhẹ nhàng ma sát với ngực hắn.

Lâm Bắc Phàm vừa bị Long Yên Nguyệt khiêu khích khiến dục hỏa thiêu thân, hiện tại lại bị Tô Tình Nhi trêu chọc thế này, hắn chỉ cảm thấy dục hỏa đã lan khắp toàn thân, làm cho hô hấp của hắn bắt đầu dồn dập, ‘tiểu đê’ cũng dựng lên, đẩy đẩy vào bụng nàng, mà đầu lưỡi của hắn đã bị lưỡi thơm của nàng cuốn lấy, càng lúc càng khó chịu.

“Hai người, hai người...” Long Yên Nguyệt ở bên cạnh nhìn thấy mà thiếu chút nữa phun máu.

Cô y tá này cũng quá phóng đảng đi? Ở trước mặt mình mà dám quyến rũ bạn trai mình luôn, chuyện này là sao chứ? Chẳng qua Lâm Bắc Phàm cũng thật là quá đáng chứ? Mình không phải vừa bị hắn khi dễ sao? Thế nào mà lực khác chế lại yếu thế chứ, bị cô nàng kia câu dẫn dễ như vậy, chẳng còn biết đông nam tây bắc gì cả, đáng vẻ chỉ hận là không thể xé luôn quần áo cô nàng kia rồi ‘làm’ luôn mà thôi.

Lâm Bắc Phàm bị câu nói của Long Yên Nguyệt làm tỉnh lại, hắn âm thầm hô may mắn, nếu như không phải có lời nói của Long Yên Nguyệt, chỉ sợ mình đã bị tiểu yêu tinh Tô Tình Nhi này mê hoặc đến quên cả tên mình rồi, có khi lại làm chuyện đó ngay trước mặt Long Yên Nguyệt mất. Vì thế hắn vội buông Tô Tình Nhi ra, sau đó cười ha ha, nói: “Anh, anh còn có việc, anh đi trước đây!”

Hắn nhẹ lau mồ hôi trên trán, sau đó nhanh chân chạy biến ra ngoài, không dám dừng chân chút nào cả.

“Bắc Phàm, anh đừng chạy, chờ em với!” Tô Tình Nhi cũng bị Lâm Bắc Phàm làm cho động tình rồi, nhưng đợi đến khi nàng tỉnh lại thì đã không thấy Lâm Bắc Phàm đâu nữa, vì thế nàng tức giận chu miêng lên, lại hung hăng dậm chân, trong lòng thầm mắng hắn nhất gan, đến chuyện kia mà cũng không dám làm.

“Hừ hừ!” Long Yên Nguyệt đắc ý nghiêng đầu, nàng nở nụ cười nói: “Âm mưu của cô hình như không thành rồi?”

Tô Tình Nhi rất bất mãn nhìn Long Yên Nguyệt, nếu như không phải bị lời nói của nàng ta gây rối, chắc mình đã là nữ nhân của Lâm Bắc Phàm rồi. Nàng cau mày nói: “Hừ, chẳng qua cô hình như vẫn còn là xử nữ thì phải? Chẳng phải là Bắc Phàm cũng không động vào cô sao? Tôi còn tưởng là hai người mỗi ngày đều ở cạnh nhau, hắn đã sớm biến cô thành nữ nhân của hắn rồi chứ, xem ra hắn cũng bất mãn với cô lắm!”

“Cô nói vậy, bất mãn cái gì chứ? Hắn rất vừa lòng với tôi!” Long Yên Nguyệt mặc dù là cảnh sát, nhưng phương diện này làm sao bằng Tô Tình Nhi được, nàng bị Tô Tình Nhi nói đến mức mặt đỏ bừng, toàn thân đều cảm thấy bất an và khó nóng, cứ như là Lâm Bắc Phàm đang sờ mó trên người mình vậy, thiếu chút nữa còn phát ra tiếng rên rỉ nữa.

“Hài lòng sao? Thế sao anh ấy không động vào cô? Tôi thấy bên cạnh anh ấy có rất nhiều nữ nhân, như là Liễu Vi chẳng hạn, tôi cam đoan là cô ta không còn là xử nữ nữa, còn cả Chu Tĩnh Hàm kia nữa, cũng không phải là xử nữ, mà ngay cả là Mộc Tiểu Yêu nữa, mấy ngày trước tôi cũng gặp rồi, cũng không phải là xử nữ luôn, cũng không hiểu sao mà cứ giữ của cô lại? Nhất định là có chỗ anh ấy không hài lòng với cô, nói ví dụ chẳng hạn như ngực cô không lớn, mông cô không vểnh, hoặc là có gì khác nữa chẳng hạn!”

Tô Tình Nhi ra dáng là người từng trải, giới thiệu rất kỹ với Long Yên Nguyệt.

“Chuyện này, chuyện này...” Long Yên Nguyệt bị những lời nói của Tô Tình Nhi khiến trong lòng đầy lo lắng.

Nàng từ khi được Liễu Vi khuyên bảo, trong lòng nàng chỉ có Lâm Bắc Phàm, không thể chứa đựng thêm nam nhân khác, nàng sợ hắn có gì đó không hài lòng mà vứt bỏ nàng, nếu vậy nàng thà chết còn hơn. Nàng mặc dù là một nữ nhân tương đối bảo thủ, không nghĩ trao lần đầu tiên của mình trước khi kết hôn, nhưng mà nhìn thấy chị Vi Vi và Lâm Bắc Phàm phát sinh quan hệ, trong lòng nàng đã hiểu ra, dù sao lần đầu tiên của mình cũng cho hắn, muộn một ngày có khác gì chứ? Chỉ cần hắn hỏi nàng, nàng tất nhiên sẽ trao cho hắn, điều này cũng không có vấn đề gì mà? Nhưng mà chẳng may Lâm Bắc Phàm thật sự vì không hài lòng mà không muốn đụng vào mình, vậy mình phải làm sao đây? Nàng cũng không biết Lâm Bắc Phàm phát sinh quan hệ với mấy nữ nhân kia, hiện giờ thấy Tô Tình Nhi nói như vậy, nàng nhất thời cảm thấy chuyện này có phần nghiêm trọng, Lâm Bắc Phàm đã phát sinh quan hệ với ba nữ nhân kia, cũng không biết là có quan hệ với đại minh tinh Bạch Nhạc Huyền nữa hay không, còn cả những nữ nhân khác nữa, cũng rất đáng hòa nghi.

Trong lòng mỗi người đàn bà đều có lòng ganh đua, mặc dù Long Yên Nguyệt là cảnh sát cũng không ngoại lệ. Nàng từ đầu tuy không chú ý đến vấn đề này, nhưng hiện giờ nghĩ lại thì liền lập tức cảm thấy chuyện này có vấn đề, chẳng lẽ mình đối với hắn không tốt, khiến hắn ghét bỏ mình, không muốn đụng vào mình ư?

“Ài, xem ra cô cũng giống như tôi, đều là nữ nhân bị Bắc Phàm vứt bỏ, anh ấy nhất định là không thích điều gì đó ở chúng ta, thế nên không muốn đụng vào chúng ta, nếu như là những cô gái khác, sợ là anh ấy đã sớm nhào vào rồi!” Tô Tình Nhi u oán nói.

“Anh ấy rất yêu tôi, vì thế mới không muốn sớm động vào tôi!” Long Yên Nguyệt liền nói xạo.

“Thật như vậy sao? Tô Tình Nhi hỏi lại.

Long Yên Nguyệt cũng cảm thấy giọng nói của mình không có tính khẳng định, vì thế có chút chột dạ, cúi đầu, không nói gì nữa.

Lâm Bắc Phàm làm sao biết được chuyện này khiến hai cô nàng này nghĩ nhiều vậy chứ, nếu như hắn biết được điều này, vậy thì chắc là hối hận đến chết mất. Nhưng mà hắn hiện đang về nhà, nhìn thấy Liễu Vi đang ở trong phòng chờ mình, hình như là đang xử lý văn kiện gì đó, nàng đang chăm chú, trông có một vẻ đẹp khác.

“Vi Nhi, anh về rồi đây!” Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng ôm vai Liễu Vi, ôn nhu nói.

“Sao hôm nay về trễ vậy chứ? Không phải là anh đi gặp Tiểu Nguyệt sao? Chẳng lẽ nàng lại quần lầy anh sao? Mà tính cách của Tiểu Nguyệt chính là vậy, anh đừng trách nàng.” Liễu Vi ngẩng đầu, nàng nhìn hắn, nở nụ cười hiền.

“Đúng vậy, phải đi bắt phạm nhân!” Lâm Bắc Phàm sợ nàng lo lắng, vì thế chỉ nói đơn giản qua chuyện đi bắt phạm nhân mà thôi.

“Như vậy cũng tốt, cũng giảm bớt được chút gánh nặng cho Tiểu Nguyệt, để nàng được yên tâm nghỉ ngơi trong bệnh viện một chút!” Liễu Vi cười cười, không để ý nói.

“Vậy còn em? Công việc rất bận sao?” Lâm Bắc Phàm nhẹ giọng hỏi. Hắn vừa mới bị Long Yên Nguyệt và Tô Tình Nhi trêu chọc khiến dục hỏa thiêu thân, thanh âm cũng có chút run rẩy, chỉ hận không thể ngay lập tức đại chiến với mỹ nhân.

“Hôm nay không có việc gì, em cũng vừa làm xong, để em đi tắm rửa đã!” Hai gò má Liễu Vi đỏ ửng, làm sao không hiểu ý tứ của hắn chứ, vì thế nhỏ giọng nói.

“Không bằng chúng ta lát nữa đi tắm uyên ương đi, trước tiên làm chút việc đứng đắn đã!” Lâm Bắc Phàm cười gian, ôm lấy Liễu Vi, chạy thẳng vào phòng ngủ.

Mười giờ sáng hôm sau, Lâm Bắc Phàm cùng Liễu Vi uể oải chui ra khỏi chăn.

Bởi vì bọn họ đã không gặp nhau mấy ngày rồi, nên đêm đó hai người đã làm chuyện nóng bỏng trọn vẹn hơn ba tiếng đồng hồ trên giường, mãi đến gần sáng hai người mới ôm nhau thiếp đi trong tình trạng kiệt sức. Vài giờ nghỉ ngơi ngắn ngủi, Liễu Vi đã khôi phục được toàn bộ sức lực, tâm trạng nàng rất hưng khởi, hai gò má hồng hơn bình thường, càng tăng thêm vẻ phong tình, nhưng Lâm Bắc Phàm thì lại xoa eo của mình, thiếu chút nữa muốn khóc.

Xem ra việc này đúng là nam nhân ‘làm’, nữ nhân hưởng thụ, nam nhân mệt chết.

“Bắc Phàm, anh làm sao vậy?” Liễu Vi trông thấy bộ dạng sầu khổ của hắn, nghi ngờ hỏi.

“A, anh không sao, không có việc gì, đêm qua hơi mệt mỗi thôi!” Lâm Bắc Phàm có chút ngượng ngùng nói. Hắn cũng không muốn thừa nhận phương diện đó của mình không tốt, dù sao đây cũng liên quan đến chuyện tôn nghiêm của đàn ông.

Hai gò má Liễu Vi ửng hồng, giống như bọc một tầng vải đỏ vậy, trông đặc biệt kiều diễm mỹ lệ, làm cho Lâm Bắc Phàm tâm hồn xao xuyến không thôi, thiếu chút nữa lại đem đối phương lần nữa bế nhào lên giường, để cho nàng nếm thử uy lực đàn ông của mình. Liễu Vi liền gắt giọng: “Anh chính là như vậy đó, mỗi lần đều không chịu dẫn lòng gì cả, cũng không chịu chú ý đến thân thể, ngộ nhỡ anh xảy ra chuyện gì, em cùng Tiểu Nguyệt làm sao bây giờ?”

“Ai bảo Liễu Vi của anh xinh đẹp như vậy chứ? Anh mỗi lần nhìn thấy em, đều không thể khống chế nổi chính mình nữa!” Lâm Bắc Phàm mê đắm cười nói, vươn tay kéo nàng ôm vào ngực, đôi tay không thành thật lại trèo lên ngực nàng.

Trong lòng Liễu Vi đối với kiểu tán dương này cực kỳ thích thú, cái miệng nhỏ nhắn khẽ cười, nói: “Bắc Phàm, thân thể của anh vẫn là quan trọng nhất, vì thế sau này khi làm ‘chuyện này’, anh không được quá mức, biết chưa? Nam nhân tuy là rất thích loại ‘chuyện này’, nhưng cũng nên vừa phải, đừng nên quá độ!” Nàng nói xong liền nhìn thời gian, thấy vẫn còn một lúc nữa, vì thế liền chui từ trong lòng hắn ra, hôn nhẹ lên môi hắn, ôn nhu nói: “Bình thường công việc của em rất bận, không có thời gian làm cơm trưa cho anh, hôm nay để em làm cơm trưa cho anh nhé!”

“Làm cơm trưa?” Lâm Bắc Phàm trờ to mắt, khó có thể tin được hỏi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liễu Vi đỏ bừng: “Em bình thường bận rộn công việc, cho nên không có thời gian, hôm nay em nhất định sẽ làm tốt!” Nói xong nàng vội vàng cầm lấy quần áo của mình, mặc vào.

Một giờ sau, nồi súp thịt gà thơm ngào ngạt đã xuất hiện trước mặt Lâm Bắc Phàm, bên trong còn có cả cầu kỷ, táo đen cùng với một số thứ nữa bồi bổ âm dương, đối với nam nhân mà nói, đều là đồ đại bổ cả, vừa nhìn thấy thì Lâm Bắc Phàm đã chảy nước miếng ròn ròn rồi.

“Em đều muốn làm một chén súp như vậy cho anh mỗi ngày, nó rất tốt cho thân thể của anh, vì lần nào anh cũng không chú ý đến thân thể mình, nếu anh mà làm sao, như thế thì hối hận cũng không kịp nữa rồi!” Liễu Vi nhìn thấy dáng vẻ của hắn, hai má lại đỏ lên, dáng vẻ thẹn thùng, dịu dàng nói, dáng vẻ như một người vợ hiền vậy.

“Cái này, phiền toái cho em quá rồi?” Lâm Bắc Phàm nói xong cũng không khách khí, ăn rất nhiều.

“Không có gì phiền toái, cũng đơn giản thôi mà!” Liễu Vi nhìn bộ dạng ăn uống như thường luân của hắn, khuôn mặt trắng nõn nở nụ cười. Khi người đàn ông mình yêu thương thích ăn đồ mình làm, đây không thể nghi ngờ đây là phần thưởng lớn nhất đối với một người phụ nữ.

Lâm Bắc Phàm ăn thịt gà trong chén mà trong lòng hắn rất cảm động.

Nữ nhân như vậy, thật sự là cực phẩm của nhân gian mà.

Lâm Bắc Phàm đưa Liễu Vi đến KTV Kim Sắc Hải Ngạn, sau đó hắn liền nói là có chuyện phải làm rồi đi ngay, Liễu Vi cũng đã quen với kiểu của hắn rồi, vì thế cũng không hỏi nhiều, nàng chỉ dặn hắn chú ý thân thể, làm việc phải suy nghĩ kỹ trước, đừng lỗ mãng, cái gì cũng nên nhường nhịn chút.

Lâm Bắc Phàm đi thẳng đến tổng bộ của Hồ Điệp bang, hắn tìm thấy Mộc Tiểu Yêu đang ở đó.

Trong khoảng thời gian này Hồ Điệp bang phát triển rất lớn mạnh dưới sự dẫn dắt của Mộc Tiểu Yêu, số lượng và chất lượng của các thành viên đều tăng lên trên phạm vi lớn, hơn nữa bọn họ đã bắt đầu điều hơn một trăm người phục ở phía tây thành phố, bắt đầu lôi kéo và thu mua những bang phái nhỏ, tuy hiệu quả không quá lớn nhưng giờ đã có ba bang phái đi theo Hồ Điệp bang, ba bang phái này là Kim Dao bang, Tam Long Môn và Ngũ Long bang, đều là mới thành lập chưa được bao lâu, số thành viên cũng chỉ năm sáu chục người gì đó, hơn nữa thường xuyên bị các bang phái khác gây sự, vì lẽ đó bọn họ cần những bang lớn như Hồ Điệp bang ủng hộ, vì thế những bang phái nhỏ này không dễ gì dám làm phản. Ba bang này tổng cộng cũng chỉ gần hai trăm người, họ chẳng làm gì được Hồ Điệp bang cả, nhưng hơn một trăm người của Hồ Điệp bang ở phía tây Nam Thành thì lại có thể khiến hắc đạo nơi này biến đổi rõ rệt. Đây là còn chưa nói đến việc ba bang này có chỗ dựa về mặt kinh tế của Hồ Điệp bang ủng hộ xong thì đã không ngừng thu thêm đàn em, tin là không bao lâu ba tiểu bang phái này sẽ xuất hiện với diện mạo khác hẳn, khiến các vị lão đại hắc đạo phải bất ngờ.

Mộc Tiểu Yêu biết rõ Lâm Bắc Phàm còn có chuyện của mình, vì thế nếu tình huống bình thường, trừ khi hắn tìm nàng, nàng sẽ không tự tìm đến hắn, cũng không gọi điện cho hắn, lần này hắn tới gặp nàng, nàng rất vui mừng, vội vàng tiến lên khoác tay hắn, cười tươi nói: “Lão đại, anh hôm nay sao lại rảnh rỗi đến đây vậy?”

Lâm Bắc Phàm háo sắc vuốt ve bờ mông phát dục tuyệt vời của nàng, cười cười nói: “Còn không phải muốn xem Hồ Điệp bang phát triển thế nào sao? Mà anh còn phải xem em không chế liên minh hắc đạo nữa mà!”

Mộc Tiểu Yêu bị hắn sờ như vậy, thiếu chút nữa toàn thân mềm nhũn, ngã vào lòng hắn.

Nếu nàng vẫn còn trong trắng thì phản ứng đã không cuồng nhiệt như vậy, nhưng nàng đã thân mật cùng Lâm Bắc Phàm mấy lần rồi, vì thế đối với cảm giác dục tiên dục tử vẫn nhớ rất rõ ràng, nàng rất mê luyện, chỉ hận là không thể mỗi ngày đều làm chuyện đó với hắn mấy lần, đáng tiếc là không có cơ hội như vậy, vì thế khiến những áp bức trong lòng nàng không giải phóng ra được. Hiện giờ hắn lại cứ vuốt ve nàng như vậy, vì thế nàng nhất thời phóng thích áp lực tình dục ra, toàn thân cũng mềm nhũn.

“Ồ, em làm sao vậy?” Lâm Bắc Phàm không ngờ đối phương phản ứng mãnh liệt như vậy, nghi ngờ nói.

Đôi mắt Mộc Tiểu Yêu như ngập nước, nàng động tình giây dựa eo thon, gặt giọng nói: “Còn không phải vì anh động vào khiến người ta khó chịu sao, người ta không gặp anh mấy ngày rồi, trong lòng đương nhiên

khó chịu lắm chứ!”

Lâm Bắc Phàm là người từng trải, hẳn tất nhiên là hiểu rõ ý của nàng, đúng là xúc động gây họa mà, hiện tại bên cạnh mình nhiều nữ nhân thế rồi, lại đều không tụ tập với nhau, nếu có ngày các nàng đều tụ tập lại, vậy chẳng phải là khiến mình mệt chết sao? Hắn vừa nghĩ đến đây, trong lòng toát mồ hôi như tắm.

“Lão đại, anh sao vậy? Chẳng lẽ anh không muốn Tiểu Yêu sao?” Mộc Tiểu Yêu hiện giờ đã trở thành thiếu phụ, nàng trợn mắt nhìn hắn, lại dùng bộ ngực lớn đầy đặn vô cùng ma sát với cánh tay Lâm Bắc Phàm, quả thật là còn động tình hơn cả trong AV của đảo quốc nữa, lại càng lợi hại hơn cả việc nhảy thoát y ngay trước mặt.

“Ặc, muốn, dĩ nhiên muốn, nhưng anh lần này tới tìm em, còn có chút việc cần hoàn thành!” Lâm Bắc Phàm dùng sức nuốt một ngụm nước bọt, canh gà vừa ăn quả nhiên có tác dụng không nhỏ, hắn đã cảm thấy ‘tiểu đệ’ mình lại đứng dậy rồi.

“Sự tình? Sự tình gì vậy? Là chuyện tiền, hay là chuyện tình? Cái gì thì không dám nói, chứ Hồ Điệp bang chúng ta hiện giờ có vài ngàn người, ở Nam Thành này rất có tiếng nói, nếu ai đắc tội với lão đại, em lập tức dẫn người đi ‘chém’ hắn!” Mộc Tiểu Yêu không để ý, nói. Nàng đã đem tất cả cho lão đại, giờ lão đại dù có yêu cầu gì, mình cũng sẽ làm vừa lòng hắn.

“Anh muốn mượn người!” Lâm Bắc Phàm rất dứt khoát nói.

“A, mượn bao nhiêu người?” Mộc Tiểu Yêu ở trong phòng mình nên rất tự nhiên, không có gì cấm kỵ, hai tay trắng nõn nhẹ nhàng ôm lấy cổ đối phương, nhẹ nhàng thì thầm bên tai hắn, trong thanh âm đầy mỉa mai.

“Cái này.....” Lâm Bắc Phàm trầm tư một hồi, tính toán rồi hạ giọng: “Nhân số không cần quá nhiều, nhưng là muốn người thông minh linh hoạt, công phu cao, dễ dàng cải trang, lần này là một sự kiện nguy hiểm!”

Mộc Tiểu Yêu nghe hắn nói nghiêm trọng như vậy, cũng dần dần thu hồi tâm trạng đùa giỡn, nghiêm nghị nói: “Lão đại, rốt cuộc là chuyện gì? Hình như ở Nam Thành, còn chưa có người nào khiến anh lo như vậy mà?”

Lâm Bắc Phàm đem những chuyện đã trải qua nói ra, rồi cuối cùng bổ sung một câu: “Nếu như anh biết rõ mặt mũi của tên tội phạm thứ tư, thì đa không cần khẩn trương như vậy rồi, đáng tiếc đối phương núp trong bóng tối, anh ngay cả đối phương là nam hay là nữ cũng không biết, cho nên mới không thể không cẩn thận mọi nơi, sợ hắn làm điều bất lợi cho những người bên cạnh anh!”

“Người bên cạnh anh? Chẳng nhẽ là những người đàn bà kia? Em sớm biết bên cạnh anh còn một vài người đàn bà khác mà, thật không ngờ anh lo cho các nàng như vậy, hừừ...” Mộc Tiểu Yêu có vẻ là đang ăn giấm.

Lâm Bắc Phàm xấu hổ sờ lên đầu, cười hắc hắc.

Mộc Tiểu Yêu hiện tại đang ở vị trí cao trong Hồ Điệp bang, cho dù nàng không nghe chuyện của Lâm Bắc Phàm, nhưng những chuyện phát sinh ở thành phố Nam Thành không ngừng rót vào tai nàng mỗi ngày, tự nhiên cũng biết ở bên cạnh đối phương còn có nhiều người đàn bà khác, trước kia nàng rất ghen tuông, nhưng từ khi nàng trở thành người đàn bà của hắn thì cũng đã hiểu ra rất nhiều, tuy xã hội bây giờ là chế độ một vợ một chồng nhưng làm gì có người đàn ông nào không có người đàn bà khác bên ngoài? Người đàn ông nào mà không ngoại tình? Nhưng giờ nghe hắn nói mình bảo vệ những người đàn bà khác thì trong lòng vẫn có chút chua xót, rất không thoải mái.

“Cái này, vậy thì coi như thôi đi, anh tìm những người khác thì hơn vậy!” Lâm Bắc Phàm tự nhiên biết rõ trong lòng cô nàng này nghĩ gì, còn không phải là ghen sao? Làm gì có người đàn bà nào thích chuyện này chứ? Vì thế hai người mắt nhìn nhau, lấy kế lạt mềm buộc chặt, giả vờ quay người rời đi.

“Được rồi, được rồi, dù sao Hồ Điệp bang cũng là người của anh mà, Tiểu Yêu cũng là người của anh, không phải là mượn vài người thôi sao, cung không có gì, anh là như vậy đó, người ta nói đùa với anh, vậy mà anh cũng tin thật sao!” Mộc Tiểu Yêu vội vàng túm lấy tay hắn rồi nín nọt. Nàng nghĩ mình bảo vệ tốt những người đàn bà khác của hắn, chẳng phải là có thể đề cao địa vị của mình trong lòng hắn sao? Nghĩ thế nàng liền cảm thấy vui vẻ hẳn.

502. Chương 517- 518: Trả Thù Bất Đầu

Lâm Bắc Phàm nhìn đối phương một hồi, nhin không được trọn trắng mắt.

Thật khó có thể đoán được lòng phụ nữ.

Lâm Bắc Phàm còn đang muốn hỏi thăm Mộc Tiểu Yêu về vấn đề nhân sự, đã thấy Mộc Tiểu Yêu chặn lấy môi mình, giọng nói rên rỉ như con mèo nói: “Lão đại, mọi người những ngày này đều rất nhớ anh, những chuyện khác tốt nhất để sau hãy nói ...” Sau đó nàng bắt đầu cởi bỏ dần quần áo của Lâm Bắc Phàm

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, tối qua mình đã cố gắng cả đêm rồi, chẳng nhẽ bây giờ lại phải cố gắng tiếp sao?” Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gợi tình của đối phương, thở dài một hơi.

Làm đàn ông cũng không dễ dàng gì.

.....

Sau nửa giờ, Mộc Tiểu Yêu đã lười biếng nằm trong lòng ngực của đối phương, một chút khí lực cũng không còn, toàn thân nàng đổ mồ hôi đầm đìa, khuôn mặt nhỏ nhắn lại thoải mái vô cùng, hai tay ôm cổ hắn, không chịu rời chút nào, quả nhiên chuyện tình yêu nam nữ này là liều thuốc hiệu quả cho nhan sắc người phụ nữ, thoát nhìn cả người nàng bây giờ đã rất tuyệt rồi.

Lâm Bắc Phàm trong lòng thầm nghĩ, chén canh gà vừa rồi uống phí rồi, mình thiếu chút nữa bị Tiểu Yêu ép khô mất thôi.

“Lão đại, anh còn có chuyện gì hả, bây giờ cứ nói đi!” Mộc Tiểu Yêu có chút trêu chọc nói.

“Anh.....” Lâm Bắc Phàm trợn mắt, mình bây giờ mệt mỏi muốn chết, còn sức nào mà nói chuyện chứ? Nhưng hắn vẫn giao cho Mộc tiểu Yêu bảo vệ chủ yếu bốn người, theo thứ tự là Liễu Vi, Long Yên Nguyệt, Chu Tinh Hàm cùng Minh Tiểu Y, hơn nữa không được ít hơn năm người đi bên cạnh mỗi người này, đồng thời còn muốn cùng lúc tiến hành bảo vệ, cho nên lần này Hồ Điệp bang muốn điều động năm sáu chục người bảo vệ bốn người này, hơn nữa còn là những người tinh nhuệ nhất trong bang, nếu như trước kia thì thực lực Hồ Điệp bang không được như vậy, bây giờ thực lực của bang đã tăng nhiều, mà ngay cả thành viên của Ưng đường cũng mở rộng ra rất nhiều, đối với việc phái ra chút người này thật cũng không đáng nghĩ nhiều.

“Lão đại, liên minh hắc đạo đã được chinh đồn lâu nay, chuẩn bị vào mười ngày sau sẽ triển khai công kích Ngân Lang bang ở tây Nam Thành, Hồ Điệp bang chúng ta sẽ dùng đường chủ Đoạn Thắng của Thanh Long bang và Thường Chí Đào của Bạch Hổ bang làm đại biểu, dẫn theo năm trăm người đến trợ giúp, anh xem có chuyện gì cần ra mặt không!” Mộc Tiểu Yêu nằm trên ngực Lâm Bắc Phàm, cười mê hoặc nói.

“Cơ bản ý này rất hay, anh muốn xem kỹ tư liệu về Kim Dao bang, Tam Long Môn và Ngũ Long bang, tốt nhất mang bản đồ phân bố thế lực của ba bang phía tây thành phố này ra đây đi!” Lâm Bắc Phàm trầm tư một chút, cảm thấy hiện tại Ngân lang bang ở phía tây thành phố bị diệt đã là chuyện hiển nhiên, nhưng một khi Ngân Lang bang bị diệt, sợ là việc tranh chấp địa bàn sẽ gây ra rối loạn, vì thế mình phải định kế hoạch luôn cho chắc ăn.

Mộc Tiểu Yêu cũng biết việc thế lực của Hồ Điệp bang có mở rộng đến tây Nam Thành hay không là có ảnh hưởng từ ba bang phái này, vì thế nàng nhẹ gật đầu, giúp hắn mặc lại quần áo, sau đó tự mình mặc lại quần áo, tất nhiên là Lâm Bắc Phàm sao có thể không tranh thủ ăn chút đậu hũ đây, khiến nàng liên tục rên rỉ, thiếu chút nữa lại khơi dậy cuộc chiến vừa qua.

“Chị Tiểu Yêu, đây chính là tình huống phân bố của ba bang phái kia!” Đoạn Thắng và mấy đường chủ nghe được mệnh lệnh của Mộc Tiểu Yêu xong, sau đó họ lập tức đi lấy tư liệu tới, đưa ra trước mặt của hai người.

Lâm Bắc Phàm cầm lấy những tài liệu này, nhìn lướt qua một lượt, biết rõ người sang lập ra ba bang phái này đều là những thanh niên hai mươi tuổi, có máu liều, có nhiệt huyết nhưng lại thuộc về xã hội đen phía

tây thành phố, bọn chúng dù sao cũng là lực lượng mới phát, vì thế cũng không có hành vi gì quá kỳ lạ, sau khi Lâm Bắc Phàm nhìn thoáng qua ảnh của ba người, thấy cũng không phải là loại ác đồ hiểm trá gì, vì thế liền yên tâm, chẳng qua khi nhìn đến tình huống phân bố của bang bọn họ, hẳn lại không nhịn được cười.

Ba người bọn hắn đang phân biệt nắm phạm vi thế lực nằm ở khu vực phía tây, phía bắc và phía đông thành phố, so với khu kinh tế phát đạt của thành phố Nam Thành, ba nơi này tương đối nghèo khó, Ngân Lang bang cùng với Tứ Hải bang muốn tranh đoạt khu phía Nam thành phố, đối với bọn hắn mà nói ảnh hưởng cũng không lớn, ngược lại sẽ cho bọn họ cơ hội mở rộng thế lực.

Đoạn Thắng có chút ngượng ngùng cười nói: “Lão đại, chúng tôi cũng biết ba bang phái này thực lực không tốt, hơn nữa vị trí địa lý cũng không tốt, nhưng những bang phái khác cũng không mua được, cũng chỉ có ba bang phái đồng ý phụ thuộc vào Hồ Điệp bang chúng ta, cho nên.....”

Lâm Bắc Phàm huýt sáo một cái, nhẹ nhàng bật ngón tay, cười nói: “Không, rất tốt!”

“A? Rất tốt?” Đoạn Thắng và các đường chủ đều tròn mắt, ngây ngẩn cả người.

Sự phát triển của xã hội đen cùng với sự hiệu quả của cửa hàng có tác dụng như nhau, nếu như phạm vi thế lực của bang phái là ở khu phồn hoa náo nhiệt, tiền bảo kê mấy tháng đã đạt được trăm vạn, nhưng nếu ở những khi bình thường khác, vậy thì mỗi tháng thu vào cũng chẳng được bao nhiêu. Điều này đối với bang phái chính là một vấn đề nghiêm trọng, đó là lý do mà vì sao Ngân Lang bang và Tứ Hải bang có thể khiến phong vân biến sắc ở khu nam thành phố, lại còn có thể hô to khẩu hiệu liên minh hắc đạo nữa. Nói cho cùng thì tiền vẫn là quyết định tất cả.

Bọn họ cũng hoài nghi Lâm Bắc Phàm có phải là đang nói kháy, mượn cái này để châm chọc năng lực bọn họ đi xuống không nữa?

Đường chủ Huyền Vũ đường Bằng Phi ngượng ngùng nói: “Lão đại, chúng tôi hiểu năng lực của mình kém, thời gian dài rồi mà không có hiệu quả, nhưng anh cũng không cần châm chọc chúng tôi, chúng tôi đã biết sai rồi!”

Lâm Bắc Phàm lắc đầu: “Ông sai rồi, tôi không châm chọc các người, mà là đang cao hứng, ba bang phái này đều không tồi, địa phương cũng rất tốt, đối với chúng ta rất có lợi!”

“A???” Bọn họ nhìn thấy Lâm Bắc Phàm không giống như nói đùa, vẻ mặt kinh ngạc nói.

“Đầu tiên, các người nên biết cái gì gọi là cây cao thì đón gió, nếu như đặt ở khu nam, vậy bọn họ muốn phát triển nhanh thế lực sẽ khiến Ngân Lang và Tứ Hải chú ý, nói không chừng có thể còn nhân cơ hội mà tiêu diệt, cướp lấy địa bàn của bọn họ, nhưng khi đặt ở khu đông, bắc và tây thì lại có thể tránh được rất nhiều phiền toái, có thể tăng mạnh thời gian phát triển của bọn họ, chẳng qua, khi phân bố ở ba hướng kia cũng có thể cho bọn họ không gian phát triển, đợi đến lúc họ tiêu diệt xong những bang phái nhỏ hơn mình, vậy thì tuyệt đối sẽ nắm được phần lớn hắc đạo, lúc đó còn phải sợ hải bang phái nhỏ nhỏ như Ngân Lang và Tứ Hải sao, hoặc là cả Thất Tinh bang nữa chứ?” Lâm Bắc Phàm cười tủm nói.

Bọn họ nghe được Lâm Bắc Phàm phân tích, tất cả đều mừng rỡ như điên.

Bọn họ từ đầu cũng không nghĩ đến chuyện này, chỉ cảm thấy được ba bang phái này thực lực quá yếu, không có tác dụng gì lớn, nếu không phải là những bang phái khác không theo, bọn họ cũng không muốn lôi kéo bang phái như thế này, nhưng hiện giờ Lâm Bắc Phàm nói ra những điều thế này, họ lập tức cảm thấy vị trí của ba bang này rất đặc biệt, hiện tại chỉ muốn phát triển trong hòa bình, đợi đến lúc những bang phái kia chú ý đến, lúc đó sợ là hắc đạo phía tây thành phố đã lật bài giữa rồi, mà ba bang phái vốn không ai để ý này sẽ ra mặt, trở thành bang phái quan trọng ở tây thành, điều này đối với Hồ Điệp bang chính là hổ thêm cánh, tăng mạnh một bước phát triển.

“Lão đại quả nhiên nghĩ khác chúng tôi, thật lợi hại!” Hải Bằng Phi liên tục vuốt mông ngựa.

Lâm Bắc Phàm cười cười, nói: “Thật ra các người sau khi nghĩ đến chuyện này, cũng không cần phải quá quan tâm đến những bang phái lớn, lợi hại. Những bang đó mặc dù là có lợi với chúng ta, nhưng mà cũng có nhiều hại, như là bọn họ không dễ dàng gì đầu phục chúng ta, một khi chúng ta đầu tư quá nhiều, để bọn chúng phát triển mạnh, ngược lại có khả năng sẽ là nuôi hổ gây họa, hơn nữa bọn chúng ý vào năng lực

vốn có, sẽ không chịu phục tùng chúng ta, thế nên chúng ta nên thu những thế lực yếu nhưng tiềm lực lớn vào trong tay!”

Những người này nghe hẳn phân tích, đều gật đầu, trong lòng cũng rung động không thôi.

Tuy bọn họ đều là đường chủ một đường, bình thường chém giết, đánh đấm rất nhiều, nhưng đối với việc lôi kéo nhân tâm đều không tốt lắm, hiện giờ mới hiểu rõ vấn đề quan trọng này.

“Hiện giờ tình huống phát triển của Ngân Hồ bang thế nào rồi?” Lâm Bắc Phàm nghĩ đến điều gì đó, hẳn thuận miệng hỏi.

Mộc Tiểu Yêu cười hìhì nói: “Xem ra lão đại rất quan tâm đến chị Ngân Hồ đây, thời gian này khi nàng gọi điện cho em đều thường xuyên hỏi thăm anh, xem ra chị Ngân Hồ thích anh rồi, không bằng anh cũng thu lấy nàng, dù sao thì nước phù sa không chạy ruộng người ngoài mà, như vậy có thể càng cam đoan là Ngân Hồ bang sẽ không mâu thuẫn với chúng ta, hihi....” Nàng vừa được Lâm Bắc Phàm làm dịu, vì thế tâm tình tốt hơn bình thường nhiều, mỗi ánh mắt đều đầy mỉa mai.

Ai ngờ bàn tay Lâm Bắc Phàm lại lén ở dưới mặt bàn mà véo vào mông nàng một cái, khiến Mộc Tiểu Yêu kêu lên một tiếng, thiếu chút nữa thì ngã vào lòng hắn, nàng cảm thấy bên dưới của mình lại ẩm ướt rồi.

Mấy đường chủ khác thì đều há hốc mồm nhìn họ, không biết nên nói gì.

Vợ chồng son các người dù có muốn đến mức đó, nhưng cũng không cần làm ở đây chứ?

Mộc Tiểu Yêu cảm thấy ánh mắt cổ quái của mọi người, nàng vội vàng nghiêm mặt lại, nói: “Khoảng thời gian này Ngân Hồ bang phát triển rất nhanh, bang chúng đã đạt tới hai ngàn người, có xu thế trở thành bang phái đứng thứ ba thành phố Bắc Quảng, hơn nữa nghe trong lời của chị Ngân Hồ thì Trương Chí Thanh đang có ý thu phục bọn họ, hiện giờ đang chào mời Ngân Hồ bang, em thấy không bao lâu Ngân Hồ bang sẽ thay thế Nộ Long bang, trở thành bang phái đứng thứ hai Bắc Quảng!”

Lâm Bắc Phàm nghĩ đến dung mạo tuyệt mỹ của Ngân Hồ cùng tính cách bất tuân kiêu ngạo của nàng, trong lòng cũng không khỏi có ý đồ, vì thế nở nụ cười nói: “Như vậy cũng tốt, chỉ sợ Trương Chí Thanh có chết cũng không biết là hắn đang giúp chúng ta, làm Ngân Hồ bang tăng thêm thực lực, anh rất muốn nhìn xem đến khi Trương Chí Thanh bị tiêu diệt thì liên minh hắc đạo sẽ trông như thế nào đây!”

Các đường chủ nghe hẳn nói những lời này, nghĩ tới Hồ Điệp bang sẽ phát triển rất mạnh mẽ, vì thế vui vẻ cười ha hả.

Đúng lúc này, điện thoại của Lâm Bắc Phàm đột nhiên vang lên, hắn lấy ra xem thì thấy dây số lạ, nghĩ rồi vẫn chuyển máy, nói: “Alo!”

“Lâm Bắc Phàm tiên sinh, anh làm thật là không tồi, đã bắt ba bọn chúng, anh cứ yên tâm, hành động trả thù của tôi đã nhanh chóng bắt đầu rồi, hy vọng anh có thể bảo vệ những người xung quanh!” Sắc mặt Lâm Bắc Phàm đột biến trong nháy mắt.

Trước đó Lâm Bắc Phàm còn chưa dám khẳng định, nhưng giờ sau khi nghe điện thoại, biết rõ hành động trả thù của đối phương chuẩn bị bắt đầu. Hắn cúp điện thoại, sắc mặt âm trầm của nhìn đám người bọn họ Mộc Tiểu Yêu, chậm rãi nói: “Những người kia sắp bắt đầu hành động rồi, chúng ta cũng phải hành động, làm cho hắn không kịp trở tay!”

Mộc Tiểu Yêu cũng biết chuyện này không phải chuyện đùa, nếu như một trong số người đàn bà kia xuất hiện bất luận chuyện gì không hay, lão đại có thể sẽ trách mình mất. Vì thế nàng vội vàng gật đầu nói: “Được rồi, giờ cứ dựa theo hành động vừa rồi của chúng ta mà chấp hành, mục đích là không để tội phạm phát hiện được thân thể của mọi người, biết không?”

Mấy bị đường chủ đều lên tiếng: “Vâng, chị Tiểu Yêu!”

Lâm Bắc Phàm cùng Mộc Tiểu Yêu tạm biệt đám người, sau đó liền đi vào Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia, trông thấy Ito Kyoshy, Kodayumi, Đinh Mặc Mặc, và Cam Điềm, bốn cô đều hỗ trợ bên trong sòng bạc, dáng vẻ rất là náo nhiệt, hơn nữa vì có bốn cô nàng xinh đẹp này ở đây, sòng bạc lại càng tăng thêm mấy phần hương diễm, khách nhân cũng đông hơn so với bình thường rất nhiều.

Hiệu ứng của mỹ nữ quả nhiên lợi hại.

Đại khái có thể nghĩ, nếu như người đánh bài ở đây, bên cạnh còn có mấy cô nàng xinh đẹp làm bạn, sẽ có cảm giác gì chứ? Có cảm giác ôn nhu như ở nhà, khiến người khác vô cùng mê luyến, chỉ hận không thể mỗi ngày đều đến chơi, đương nhiên là túi tiền của người tất nhiên sẽ dần chảy ra đây hết rồi.

“Tiểu Lâm ca, ngài đã tới!” Trương Kế Bằng nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đã đến, vội vàng tiến đến nói.

“Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia sửa sang thế nào rồi? Lâm Bắc Phàm trông thấy cả câu lạc bộ đêm đã có biến hóa rất lớn, biển hiệu bên ngoài cũng đã thay đổi một cái mới tinh, tên là Khách sạn Hoàng gia, hơn nữa đại sảnh bên trong cũng tiến hành trang hoàng thêm nhiều bồn hoa nhiều màu sắc cùng với tranh của các danh nhân, mọi người đến đây sẽ có cảm giác mới mẻ như cảm giác được về nhà, cái này đều là dựa theo tiêu chuẩn cải tạo cấp 5 sao, tuy còn rất nhiều chỗ đang cải tạo, nhưng mà mới có một ngày mà đã khác nhiều như vậy, công đầu đúng là của tiền rồi.

Tất cả chi phí cải tạo đều cao gấp ba, cái này cũng đủ làm cho những công nhân kia thi công liều mạng.

“Bởi vì lúc trước khi xây dựng câu lạc bộ đêm này, chúng ta có một số hạng phục xây theo tiêu chuẩn khách sạn năm sao, vì thế công trình cải tạo cũng không quá khó khăn, chỉ cần hai ba ngày là có thể trông giống như một khách sạn năm sao rồi, nhưng cũng có một số chỗ không phải chỉ hai ba ngày là đã sửa được ngay, chẳng qua nó cũng không ảnh hưởng đến khách sạn hoàng gia khai trương!” Trương Kế Bằng sau khi biết rõ quan hệ của Lâm Bắc Phàm và Bạch Nhạc Huyền, hẳn càng tin tưởng hơn, đem tiền vung ra như rác. Nếu là trước đây mà nói, chỉ sợ là hắn đã đau lòng chết mất rồi, nhưng mà hiện giờ thì lại đầy vui vẻ, chỉ sợ là mình ném tiền hơi ít mà thôi, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên hắn làm chuyện thế này, vì thế thanh thế rất là hoành tráng.

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu: “Như vậy cũng tốt, về phần tổ chức sân bãi, ông giải quyết hết chưa?”

“A, Tiểu Lâm ca, chuyện này tôi đã xử lý hết rồi, tôi đã trao đổi qua với sân vận động thành phố Nam Thành của chúng ta, bọn họ nghe nói là Bạch Nhạc Huyền tổ chức concert, cũng rất kích động, còn nói chẳng những một xu cũng không cần, còn muốn trang trí lại cả sân vận động nữa, cam đoan sẽ không làm xấu bộ mặt thành phố Nam Thành chúng ta, đồng thời bọn họ còn điều động bốn mươi bảo vệ, nói là giữ gìn trật tự, tôi tính rồi, cuối cùng Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia chúng ta điều thêm 30 bảo vệ phối hợp, tuyệt đối sẽ không làm hư concert của Bạch Nhạc Huyền tiểu thư!” Trương Kế Bằng dùng sức gật đầu. Hắn mặc dù không có nếm qua thịt heo, nhưng là cũng đã gặp qua heo chạy, biết rõ rất nhiều concert của mình tình sẽ xuất hiện sự hỗn loạn, vì fan ca nhạc kích động nên không khống chế được, điều này sẽ ảnh hưởng cực kỳ xấu, cho nên vấn đề trị an là trọng yếu nhất.

“Như vậy cũng tốt!” Lâm Bắc Phàm cũng biết nơi có thể tổ chức concert ở thành phố Nam Thành chính là sân vận động, những nơi khác sân bãi đều quá thấp kém, cũng ít nhiều có thể ảnh hưởng đến danh tiếng. Hắn nhìn thấy Trương Kế Bằng xử lý những chuyện này chu toàn như thế, cũng yên tâm rất nhiều, nhưng hắn nghĩ đến tên tội phạm uy hiếp, cuối cùng có nói: “Trương Kế Bằng, giờ ta muốn nói cho ông biết một việc, từ hôm nay trở đi, số lượng bảo vệ của Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia phải tăng gấp đôi, thời điểm mấu chốt có thể mang súng, những người ra vào đều phải kiểm tra nghiêm ngặt!”

“A? Gia tăng gấp đôi? Còn mang súng?” Trương Kế Bằng kinh hô một tiếng.

Hiện giờ Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia và Hồ Điệp bang có liên hệ, vì thế bảo vệ cũng có cả người của Hồ Điệp bang cùng quản lý, nhiều người ở Nam Thành đều biết được Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia có bối cảnh rất lớn, vì thế cũng không có mấy người dám gây chuyện, dưới tình huống bình thường, những người này không nói đến súng, mà đến cả gây cảnh sát cũng không cần đeo, chỉ cần đứng đó cũng đủ khiến những tên có ý đồ bất chính dám làm loạn rồi.

Nhưng Trương Kế Bằng vừa nghe Lâm Bắc Phàm nói như vậy, hắn liền có cảm giác sự tình không ổn, vội vàng hỏi: “Tiểu Lâm ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao phải làm như vậy? Chẳng lẽ là.....”

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, tiếp đó kể sự tình đã trải qua, cuối cùng mới lên tiếng: “Tôi sợ bọn họ gây bất lợi ở đây, cho nên vấn đề trị an của Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia nhất định phải tăng thêm vài cấp bậc, nếu tình hình quá ‘căng’, có thể cứ bắn chết tội phạm tại chỗ, để tránh lưu lại hậu họa!”

Trương Kế Bằng cũng đã được nghe nói có mấy tên giết người bị truy nã quốc tế ở thành phố Nam Thành, thật không ngờ lại là tiểu Lâm ca bắt, còn lưu lại hậu họa như vậy nữa. Hắn cũng biết những tên tội phạm điên cuồng kia làm việc không để ý hậu quả, hắn vội vàng gật đầu nói: “Ngài cứ yên tâm đi, tiểu Lâm ca, tôi nhất định sẽ làm tốt!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, đi về phía Kodayumi cùng vài người khác

Sự tình lại không thuận lợi như Lâm Bắc Phàm dự đoán, hắn đã bố trí thiên la địa võng bên cạnh những người liên quan đến mình, chỉ chờ tội phạm lộ ra là bắt trọn ngay trong vòng ba ngày, nhưng mà hiện giờ vẫn chưa có chút động tĩnh nào cả.

Nhưng Bạch Nhạc Huyền đã sắp tới thành phố Nam Thành.

Lâm Bắc Phàm nhíu mày, đứng trước cửa sổ gian phòng mình, trong lòng có chút dự cảm không tốt.

Mấy tên tội phạm không phải đã nói là trả thù sao? Thế nào lại không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ mục tiêu của bọn hắn không phải mình và mấy người trợ lý bên cạnh, ngược lại là Bạch Nhạc Huyền sao?

Hắn nghĩ tới đây, mồ hôi lạnh chảy ròng, trái tim cũng hồi hộp đập liên hồi.

Bạch Nhạc Huyền đến thành phố Nam Thành tổ chức concert, đến lúc đó nhất định sẽ xuất hiện trạng thái hỗn loạn, mà bọn tội phạm đã nói sẽ trả thù, nhất định sẽ xảy ra chuyện nghiêm trọng, chẳng những tính mạng Bạch Nhạc Huyền gặp nguy hiểm, mà ngay cả thành phố Nam Thành cũng sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng, đây chính là một mũi tên trúng hai con chim.

Lâm Bắc Phàm nghĩ tới đây, vội vàng gọi cho Long Thiên Hữu một cú điện thoại, làm cho ông ta nhanh chóng sai một trăm viên cảnh sát, một ngày hai mươi tiếng đồng hồ bảo vệ Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia, sau đó lại gọi cho Mộc Tiểu Yêu một cuộc điện thoại, để nàng nhanh chóng sai ba trăm người, một ngày hai mươi tiếng đồng hồ tuần tra các khu náo nhiệt của thành phố Nam Thành, làm những tên tội phạm kia không có cơ hội ra tay.

Đợi đến lúc hắn phân phó xong những việc này, trong lòng mới thoải mái hơn một chút.

Bạch Nhạc Huyền đến, điều này khiến Nam Thành có được một tin tức vui mừng vô cùng. Nàng vừa mới xuống máy bay thì liền bị hơn một ngàn fan ca nhạc vây quanh ở phi trường, mỗi người đều hò hét, lớn tiếng kêu tên Bạch Nhạc Huyền, sắc mặt ai cũng đầy vẻ cuồng nhiệt, may mắn là nàng có hơn hai mươi người bảo tiêu ở bên cạnh cùng với những nhân viên bảo vệ của phi trường ngăn đám fan này, nếu không thì đã có chuyện đổ máu rồi, chẳng qua những điều này đều trong dự liệu của Bạch Nhạc Huyền, vì thế nàng cũng không quá kinh ngạc.

“Tôi Bạch Nhạc Huyền cảm ơn mọi người đã nhiệt liệt hoan nghênh tôi, chẳng qua mọi người có phải là quá nhiệt tình không vậy?” Nàng cười mỉm nói đùa. Nàng hôm nay vừa mới đến thành phố Nam Thành, cũng không ăn mặc cầu kỳ quá, làm cho người ta có cảm giác thanh thuần mỹ lệ, tựa như cô gái nhà bên bình thường, làm cho người ta có cảm giác gần gũi đáng yêu, khó trách mọi người đều gọi là “Ngôi Sao Ngọc Nữ”.

Rất nhiều người hâm mộ nghe được những lời nói của nàng đều nở nụ cười, vội vàng tránh ra nhường lối cho nàng đi qua.

Đúng lúc này, trong đám người đột nhiên toát ra hai gã thanh niên hai mươi tuổi cầm trong tay chủy thủ, nhắm hướng ngực Bạch Nhạc Huyền đâm tới, phát dao hung mãnh, hơn nữa không chút báo trước, đợi đến khi các fan hâm mộ nhận ra thì đối phương đã chỉ còn cách Bạch Nhạc Huyền tầm một mét, vì thế bọn họ liều mạng hô lên: “Có kẻ bắt cóc, người đầu mau tới đây...”

Rất nhiều bảo vệ của sân ba cùng vệ sỹ của Bạch Nhạc Huyền cũng đã chia nhau ngăn cản những người hâm mộ làm chuyện kích động, trực tiếp ở bên cạnh Bạch Nhạc Huyền chỉ có bốn vệ sỹ, bọn họ thấy thế vội vàng lao tới phải hai kẻ bắt cóc.

Bạch Nhạc Huyền sắc mặt thay đổi rõ rệt, thất thanh nói: “Chuyện này, đây là chuyện gì vậy?” Nàng lui về phía sau hai bước, may mắn có chị Phương đỡ mới không ngã lăn trên đất.

Nhưng đang lúc bốn bảo tiêu đánh với hai tên bắt cóc, thì đột nhiên một người trẻ tuổi rẽ đám bảo vệ sân bay ra, hắn chạy về phía Bạch Nhạc Huyền, bàn tay thò vào trong ngực lấy ra một khẩu súng lục nhỏ, định

bắn một viên đạn về phía trán Bạch Nhạc Huyền.

“Tiểu thư, cẩn thận!” Chị Phương biến sắc, vội vàng túm cánh tay Bạch Nhạc Huyền, kéo chạy về phía cửa thoát hiểm.

Tên trẻ tuổi chỉ cách Bạch Nhạc Huyền có hai thước, nếu như hắn nổ súng, trăm phần trăm có thể bắn chết đối phương, nhưng hắn lại bị chậm một bước, dường như có ai đó đã cho hắn một cước. làm cho cả người hắn đổ về phía sau, súng cũng hướng lên trời mà nã đạn.

“Dùng!”

Tiếng chói tai vang lên bên trong sân bay, người hâm mộ hoảng loạn chạy ra ngoài khiến tình hình trở nên hỗn loạn, ngay cả bảo vệ sân bay và vệ sỹ của Bạch Nhạc Huyền cũng không khống chế nổi trường hợp này, có vài người hâm mộ đã ngã ngất trên mặt đất.

Bạch Nhạc Huyền đang muốn kêu to đã thấy một bóng người xông đến, tóm lấy cổ tay nàng chạy trốn về phía bên cạnh. Nàng liên tục bị cuốn vào những biến cố này, vì thế kinh hãi nói: “Anh, anh là ai?”

“Sao? Ngay cả anh cũng không nhận ra à?” Người đó cười mỉ mỉ nói.

“Bác Phàm? Sao anh lại ở trong này?” Bạch Nhạc Huyền lập tức kêu lên vui mừng, đang sợ hãi cực độ cũng bình tĩnh trở lại.

“Chuyện này nói sau đi, anh đưa em ra khỏi đây đã!” Lâm Bắc Phàm dắt đối phương đến một chiếc xe thể thao mới tinh, rất nhanh tránh khỏi đám người hỗn loạn, rời khỏi sân bay.

503. Chương 519- 520: Tự Tin

Lâm Bắc Phàm mang theo Bạch Nhạc Huyền rời khỏi sân bay, tiếp đó gọi một cú điện thoại, rất đơn giản nói: “Động thủ!”

Mới vừa rời trong sân bay còn rất hỗn loạn, đột nhiên hơn bốn mươi người đàn ông mặc đồ đen vẻ mặt nghiêm túc tinh anh, bọn họ đều ở tuổi từ 18 đến 25, mỗi người trong tay đều nắm chặt một con dao găm ngắn nhỏ sắc bén, hướng phía những tên vừa rời định ám sát Bạch Nhạc Huyền xông tới, không nói một lời dư thừa, từng con dao găm sắc bén đã đâm vào ngực của bọn chúng, ba người trẻ tuổi lập tức ngã ra, không còn thở nữa.

“Giết, giết người rồi!”

Màn này bị vài nữ sinh nhỏ trông thấy, kêu hét chói tai kinh thiên động địa, làm cho tràng diện vốn đã hỗn loạn càng thêm lộn xộn, rất nhiều fan ca nhạc đều không để ý mà chạy hết ra ngoài, vì thế giảm bị thương khá nhiều người, khiến sân bay tạm thời lâm vào tình trạng tê liệt, cuối cùng đành phải gọi điện xin cảnh sát Nam Thành giúp đỡ, chẳng qua thì cũng phải hai mươi phút sau mới giải quyết xong được.

“Bác phàm, vừa rồi là chuyện gì xảy ra? Bọn họ, bọn họ muốn giết em? Chẳng lẽ cũng là bởi vì Chu Hải Lê sao?”

Bạch Nhạc Huyền nhanh chóng được Lâm Bắc Phàm đưa đến phòng Tổng thống của khách sạn Hoàng gia, nhưng mặt nàng đầy vẻ lo lắng, cầm chặt lấy tay của Lâm Bắc Phàm hỏi vì sao mình vừa đến thành phố Nam Thành liền bị những người không rõ lai lịch ám sát, tuy hiện giờ đã không có chuyện gì xảy ra, nhưng nói không chừng là cùng một chỗ có âm mưu, kế hoạch hàng động ám sát. Nàng nghĩ đến đó toàn thân liền run rẩy liên hồi, liên tục bị ám sát khiến tâm thần của nàng như sắp tan vỡ vậy.

Phòng Tổng thống này là Lâm Bắc Phàm chuyên môn chế tạo cho Bạch Nhạc Huyền, đầu tư vào đó trên trăm vạn, nó không giống như những phòng tổng thống của khách sạn năm sao khác, nhưng thứ dùng để ăn, ngủ, nghỉ đều giá trị cao vô cùng, tùy tiện đưa ra một thứ cũng đều là khiến người thường phải phấn đấu rất lâu mới có được. Mà đây cũng là gian phòng tổng thống duy nhất của cả khách sạn được chú ý như vậy, mấy gian tổng thống khác thì đều giống phòng tổng thống bình thường, những người muốn ở thì chỉ có thể ở những phòng đó.

Hai tên trẻ tuổi đầu tiên chỉ là hấp dẫn bốn bảo tiêu bên cạnh Bạch Nhạc Huyền, sau đó một tên khác cầm súng sẽ bắn nạng, chúng mượn cảnh fan âm nhạc đến đón nàng rồi nhân dịp hỗn loạn mà ám sát, đây đúng là một âm mưu tử mĩ.

Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi: “Đây không phải Chu Hải Lê làm, bởi vì cô ta hiện tại đã không có năng lực này rồi!”

“Vậy là ai? Bọn họ tại sao phải ám sát em?” Bạch Nhạc Huyền nghi ngờ hỏi. Mình ở thành phố Nam Thành, ngoại trừ Lâm Bắc Phàm thì không có quen biết ai? Làm sao có thể gây thù oán được?

Lâm Bắc Phàm bắt đầu dĩ vãng vai Bạch Nhạc Huyền, sau đó để đối phương ngồi xuống giường, nhẹ nhàng nói: “Nhạc Huyền, anh vốn gọi em đến thành phố Nam Thành, để làm đám phòng viên rồi mất khỏi anh, nhưng mà ai ngờ được lại mang đến nhiều phiền toái cho em như vậy chứ, thế nên giờ anh đề nghị, em nên rời khỏi Nam Thành đi!”

“Cái gì? Rời khỏi thành phố Nam Thành?” Bạch Nhạc Huyền thốt lên.

“Đúng, rời khỏi thành phố Nam Thành!” Lâm Bắc Phàm khẳng định.

Bạch Nhạc Huyền thấy rõ trong mắt Lâm Bắc Phàm chuyện này rất nghiêm trọng, nếu không đã không dùng lời nói này để cho mình rời khỏi đây. Dù sao mình tổ chức concert ở Nam Thành ảnh hưởng cũng không nhỏ đến thành phố này, một khi mình nói rời khỏi thành phố tuy đối với mình thanh danh bị ảnh hưởng, nhưng ảnh hưởng lớn nhất chính là thành phố Nam Thành, người khác sẽ nghĩ lầm rằng cả thành phố Nam Thành không tổ chức nổi một concert, sẽ làm cái thành phố nhỏ này thành trò cười của người khác. Nàng nhẹ nhàng cắn cắn hàm răng, hai con ngươi chăm chú nhìn Lâm Bắc Phàm, nói: “Bác phàm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Em cần anh cho em một lời giải thích!”

“Anh vừa mới bắt ba tội phạm, ai biết có vài con cá lọt lưới!” Lâm Bắc Phàm trả lời rất đơn giản.

“Anh nói đám người vừa định gây thương tổn cho em chính là mấy tên tội phạm chạy trốn sao?” Bạch Nhạc Huyền kinh ngạc nói.

Lâm Bắc Phàm nhẹ gật đầu khẳng định: “Không sai!”

“Nhưng nếu như em rời khỏi thành phố, Nam Thành sẽ ra sao?” Bạch Nhạc Huyền chậm rãi đứng lên, hai tay mảnh khảnh ôm lấy cổ đối phương, dịu dàng nói: “Chẳng lẽ em lại làm cho thành phố Nam Thành có một cái danh xấu trên lưng sao? Chuyện như vậy, ta làm không được, hơn nữa em tin nhất định anh có thể xử lý tốt chuyện này!”

“Nhưng, anh cũng không biết dung mạo người kia, cũng không biết khí tức của hắn, cho nên anh không biết nên đề phòng hắn như thế nào, hôm nay phát sinh việc ở trong sân bay, anh có thể dự đoán được, còn những việc tiếp theo, anh không dự đoán được!” Lần đầu tiên Lâm Bắc Phàm không dám cam đoan, hắn không dám dùng tính mạng Bạch Nhạc Huyền để đánh cược chuyện này.

“Chỉ cần có anh ở đây, cho dù có là nguy hiểm gì, em cũng sẽ không sợ!” Bạch Nhạc Huyền không có chút nào của sợ hãi, ngược lại rất bình tĩnh, thanh âm của nàng kiều mỵ thanh thúy, bên trong xen lẫn ái ý nồng đậm đối với Lâm Bắc Phàm.

“Nhưng.....” Lâm Bắc Phàm nói khẽ.

“Không có nhưng gì cả!” Bạch Nhạc Huyền nâng tay phải lên, che môi đối phương, không cho đối phương nói tiếp.

Lâm Bắc Phàm trông thấy nàng có lòng tin với mình như vậy, trong lòng nhịn không được bật cười lên, từ khi nào mình không còn tin tưởng chính mình vậy nhỉ? Chẳng lẽ bằng vào bản sự của mình và Tiểu Kim lại không thể bảo vệ được Nhạc Huyền sao? Mình là một bạn trai thất trách đến thế sao? Vừa nghĩ vậy, hắn liền gật đầu khẳng định: “Anh biết, chẳng qua những ngày nay anh muốn ở bên cạnh em, như vậy anh mới yên tâm, hơn nữa em cũng yên tâm đi, anh đã có bố trí ở Nam Thành rồi, những tên tội phạm kia muốn gây thương tổn cho em thì sẽ phải trả giá rất lớn!” Hắn nói xong câu này thì cũng đã thâm quyết tâm, xem ra mình phải điều thêm trăm người nữa từ Hồ Điệp bang, như vậy mới có thể càng yên tâm về an toàn của Bạch Nhạc Huyền.

Những tên tội phạm này làm việc quả nhiên không cần biết hậu quả, những phần tử khủng bố kia cũng như những người tà giáo vậy, lúc nào cũng khiến người ta lo lắng.

Bạch Nhạc Huyền nhìn thấy hấn đã khôi phục lại sự tự tin trước đây, trong lòng cũng có chút vui vẻ, đang muốn nói mấy câu an ủi đối phương, đột nhiên thấy từ điện thoại của mình vang lên, nàng vội vàng lấy ra xem xét, là chị Phương điện thoại tới. Nàng vội vàng nói: “Chị Phương, chị hiện tại thế nào?”

“Tiểu thư, cô, cô đang ở chỗ nào? Cô đừng dọa tôi, tôi còn ở sân bay!” Giọng chị Phương ở đầu dây bên kia rất hoảng sợ, nếu như Bạch Nhạc Huyền xảy ra sự tình gì, chỉ sợ mình cũng không sống nổi nữa.

“A, chị Phương, chị đừng sợ hãi, vừa rồi là Bắc Phàm cứu em đi, chúng em bây giờ đang ở trong khách sạn hoàng gia!” Bạch Nhạc Huyền vội vàng nói. Vừa rồi tốc độ của Lâm Bắc Phàm quá nhanh, làm cho chị Phương không chú ý tới, chỉ là trong nháy mắt Bạch Nhạc Huyền vừa mới còn đang bên cạnh đã biến mất, điều này làm cho chị Phương không thể không nổi điên mất?

“A, là Bắc Phàm cứu cô đi sao? Vậy thì tốt quá, tôi lập tức tới đó ngay!” Chị Phương vô cùng mừng rỡ, vội vàng cúp máy.

Bạch Nhạc Huyền bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trừng mắt không còn chút máu liếc nhìn Lâm Bắc Phàm, gắt giọng: “Đều tại anh, làm cho chị Phương và bọn họ lo lắng gần chết, còn tưởng rằng em bị kẻ xấu bắt đi rồi!” Nàng còn cố ý nghịch ngợm làm một cái mặt quỷ với hấn nữa.

Lâm Bắc Phàm nhìn vẻ mặt nghịch ngợm của đối phương, không nhịn được cười lên một tiếng, hai tay ôm chặt lấy eo thon của đối phương, cố ý cười nói mê đắm: “Chẳng lẽ em không biết sao? Anh chính là người xấu, hơn nữa còn là người xấu tội ác tày trời kia, tất cả đàn bà nhìn thấy anh, đều muốn ngoan ngoãn trở thành phu nhân của anh, sinh con cho anh.”

Hai má Bạch Nhạc Huyền đỏ bừng, gắt giọng nói: “Anh là đồ hư hỏng, còn nói nữa, sinh con ư? Em không sinh cho anh, xem anh làm gì được em nào!” Hai bàn tay nàng lúc này đã đặt trên hông Lâm Bắc Phàm, hung hăng véo một cái.

“Không sinh con cho anh? Chuyện này hình như là của hai người nha? Không bằng chúng ta cố gắng trước đi?” Lâm Bắc Phàm cười tùm tùm của ôm lấy đối phương, tiến về phía chiếc giường.

“Đừng, bây giờ chưa được, lát nữa chị Phương sẽ tới, bị chị bắt gặp sẽ không tốt!” Bạch Nhạc Huyền làm sao không biết đối phương muốn làm gì? Hai gò má đỏ bừng, có chút oán trách nói. Cái tên hư hỏng này lần nào cũng vậy, cứ nhìn thấy mình là muốn làm chuyện xấu, chẳng lẽ mị lực của mình lớn như vậy sao? Cứ làm hấn không khống chế được mình. Nghĩ vậy, trong lòng nàng vô cùng đắc ý, dù sao thì mỗi người đàn bà đều muốn nam nhân của mình càng mê luyến mình, càng yêu thương mình hơn.

“Vậy buổi tối thì sao?” Hai tay không thành thật của Lâm Bắc Phàm đang vuốt ve hông nàng, còn nhẹ nhàng bóp bóp hai cái nữa.

“Vâng, buổi tối, tùy anh thôi!” Bạch Nhạc Huyền bị hấn sờ mó như thế, nàng thiếu chút nữa rên rỉ thành tiếng, chẳng qua là ngưỡng ngưỡng quá nên trừng mắt nhìn hấn, ngược lại rất chờ mong đến chuyện buổi tối.

Lâm Bắc Phàm còn muốn vui đùa với Bạch Nhạc Huyền một chút, lại nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập từng đợt, hấn bất đắc dĩ trợn mắt, buông Bạch Nhạc Huyền ra, tiếp đó mở cửa phòng, đứng bên ngoài chính là tiểu đệ của Hồ Điệp bang. Hấn nói: “Có chuyện gì vậy?”

“Lão đại, phía dưới có mấy người muốn gặp Bạch tiểu thư, cầm đầu là một người gọi là chị Phương!” Tên tiểu đệ cúi đầu, không dám nhìn hai người bọn họ, cung kính nói.

“À, đúng là bọn họ, đưa bọn họ lên đây đi!” Lâm Bắc Phàm thật không ngờ tốc độ bọn họ nhanh như vậy, xem ra bọn họ thật sự rất lo lắng cho sự an toàn của Bạch Nhạc Huyền, còn không biết đã vượt bao nhiêu cái đèn đỏ, kinh động bao nhiêu cảnh sát giao thông, chỉ sợ những tin tức này sẽ trở thành vụ án lớn nhất thành phố Nam Thành, tùy từng của đại minh tinh vượt cả đèn đỏ, làm cho giao thông tê liệt.

Không bao lâu, chị Phương dẫn theo mười người bảo vệ chạy lên, thấy Bạch Nhạc Huyền bình an vô sự, cục đá trong lòng nàng cũng đã được hạ xuống. Trên khuôn mặt nàng đây vẻ lo lắng nói: “Tiểu thư, hôm nay, hôm nay thật là nguy hiểm quá, thật không ngờ Nam Thành này lại có...” Nàng vừa mới nói đến đây thì

lại nhớ tới đây là quê hương của Lâm Bắc Phàm, hơn nữa còn là chính đối phương mới Bạch Nhạc Huyền tới, vì thế vội ngậm miệng, không dám nói nữa.

Bạch Nhạc Huyền nhẹ nhàng cười: “chị Phương, em không sao, có chút chuyện xảy ra mà thôi!”

Chị Phương nhìn nụ cười tự tin của Nhạc Huyền, biết rõ cô yêu Bắc Phàm đến ngay cả mình là ai cũng không nhớ nữa, mặc kệ Lâm Bắc Phàm đã làm cho nàng cái gì, cô nhất định sẽ không oán trách, cô sẽ không tự quan tâm đến chính mình, chứ còn nếu ở thành phố khác mà như vậy sợ là chị Phương đã sớm cướp ép Bạch Nhạc Huyền rồi đi rồi, nhưng hiện tại đang ở Nam Thành, nàng lại không có bản sự này, vì thế cuối cùng nàng đành thở dài mà thôi.

Bạch Nhạc Huyền đã quyết định tổ chức concert cá nhân tại thành phố Nam Thành, công tác chuẩn bị nhanh nhất cũng mất thời gian hai ba ngày, mà trong thời gian ngắn ngủi hai ba ngày, thành phố Nam Thành cũng tăng mức đề phòng lên cao gấp bội. Quả thực so với dự hội Olympic còn nghiêm khắc hơn, hơn nữa còn là cảnh sát và người của Hồ Điệp bang đồng thời tiến hành, mặc kệ người có phải tội phạm hay không, dù sao trông thấy lén lút lút lút, ý đồ bất chính lập tức bắt lại, nói sau, trực tiếp làm cho trị an của cả thành phố Nam Thành tốt lên rất nhiều. Rất nhiều trộm vặt, cường đạo, tay buôn ma túy đều sa lưới, điều này khiến Long Thiên Hữu vui đến mức cười không ngậm miệng lại được.

Trong phòng tổng thống của Bạch Nhạc Huyền, hai thân hình trắng bóng đang ôm chặt lấy nhau, không ngừng phát ra những tiếng rên rỉ mê hồn cùng thanh âm thở dốc của nam giới, hai người hiện tại đang tiến hành vận động nguyên thủy nhất....

Không biết qua bao lâu, theo một tiếng rên rỉ mê hồn của Bạch Nhạc Huyền, hai người mới chậm rãi dừng lại.

Lâm Bắc Phàm ôm chặt lấy thân thể mềm mại trắng như tuyết của Bạch Nhạc Huyền, hai bàn tay không thành thật sờ mẫn khắp cơ thể nàng, thỉnh thoảng khiến nàng phát ra những tiếng rên nho nhỏ. Thật không ngờ đại minh tinh thanh thuần lại điên cuồng ở trên giường như vậy, mỗi ngày đều dây dưa ‘làm trò’ với hắn hơn hai tiếng mới chịu bỏ qua, lại còn nói là đây là bất Lâm Bắc Phàm đền bù tổn thất cho nàng, còn nói là vì tổ chức concert, cả tinh lực, hay là thân thể đều vô cùng mệt mỏi.

Vì người đàn bà của mình, vì thành phố Nam Thành, Lâm Bắc Phàm chỉ có thể liều mạng.

Lâm Bắc Phàm cùng Bạch Nhạc Huyền ôm nhau một hồi, nói những lời tâm tình, đợi cho đối phương thoải mái đi vào giấc ngủ, lúc này mới mặc chỉnh tề, đẩy cửa đi ra, thì đã thấy hai gã tiểu đệ của bang Hồ Điệp lập tức đón chào, thân thiết kêu lên: “Lão đại!”

“Hai ngày nay tình hình thế nào? Mấy tên tội phạm kia khẳng định còn có những người khác!” Lâm Bắc Phàm cau mày nói.

“Lão đại, hai ngày nay chúng tôi gặp được tổng cộng ba đám người đánh lén, nhưng đều bị chúng tôi bắt lấy toàn bộ, ngài có muốn nhìn qua bọn chúng không ạ?” Một người trẻ tuổi đầu nhẵn bóng vội vàng nói ra.

“Ba đám người? Bọn họ không phải chỉ có vài tên bị truy nã sao, hiện giờ sao lại nhiều người như thế chứ? Chẳng lẽ chúng ta đụng phải tổ ong vò vẽ sao? Mặc kệ đi, mọi người phải bảo vệ Nhạc Huyền cẩn thận, tôi đi xem những người đó rồi tính sau!” Lâm Bắc Phàm hung hăng nắm chặt bàn tay lại, buồn bực nói. Minh vốn trước kia cho rằng cá lọt lưới cũng chỉ có ba bốn tên là cùng, nhưng mà ở phi trường đã bị giết ba tên, thế nào mà vẫn còn nhiều thế chứ? Chẳng lẽ đối phương là thành viên một tà giáo? Cả ngày tuyên dương cái chuyện khôn kiếp gì sao?

Hai tiểu đệ vội vàng gọi thêm bốn tên tiểu đệ tuần tra của Hồ Điệp bang đến, sau đó đích thân dẫn Lâm Bắc Phàm đi xem. Bởi vì khác sạn hoàng gia chính là Tổng Hội Giải Trí Hoàng Gia cải tạo thành, vì thế tầng hầm tất nhiên có rất nhiều căn hầm bí mật, chuyên môn để đối phó những tên thiếu nợ không trả, những tên côn đồ đến gây rối, chẳng qua vì bối cảnh của nơi này thâm hậu, vì thế cũng không có ai dám đến gây lộn, vì thế các phòng này đều trống, nhưng hiện tại đã có chỗ để dùng rồi.

“Tiểu Lâm ca, ngài cuối cùng đã tới, hiện tại nên xử lý chuyện này thế nào đây?”

Lâm Bắc Phàm vừa bước vào căn phòng u ám này, thì Trương Kế Bình liền cười cười chào đón, toàn thân rất tinh thần, không biết là hắn đang làm gì, chẳng lẽ lại có hứng thú với đàn ông, vừa rồi đã làm trò ‘cực

kỳ tàn ác' với mấy tên trong phòng kia sao? Trong đầu Lâm Bắc Phàm lập tức xuất hiện những hình ảnh rất kinh, Trương Kế Bình xé sạch y phục trên người đám tội phạm, sau đó làm một số chuyện 'kinh thiên động địa'.....

“Ông, ông tại sao lại ở chỗ này?” Lâm Bắc Phàm ánh mắt cũng thay đổi khi nhìn thấy Trương Kế Bình, thấy hần bốn sự thật là không nhỏ, đến cả nam nhân cũng làm, xem ra mình sau này phải đề phòng hần một chút, khỏi hần lại có ý đồ với mình.

Trương Kế Bình làm sao mà biết được trong đầu Lâm Bắc Phàm đang nghĩ gì, hần chỉ xoa xoa tay, cười cười hắc hắc nói: “Lão đại, mấy tên tiểu tử này cũng khá lợi hại? Thiếu chút nữa là tôi không chế phục nổi bọn chúng rồi!”

“Hả? Ông thật sự làm ra chuyện đó sao?” Lâm Bắc Phàm trừng to mắt, tròn mắt thiếu chút nữa rớt xuống đất.

Hai gã tiểu đệ đi theo đằng sau cũng thiếu chút nữa ngã lăn trên đất.

Hần không phải là thật sự làm ‘điều đó’ chứ? Vậy thì thật quá là cầm thú rồi.

Trương Kế Bằng mặt mày hưng phấn gật đầu nói: “Đúng vậy, tôi đã hung hăng chà đạp bọn chúng!”

Ba người biến sắc, thiếu chút nữa thì lấy tay che mắt, sợ đối phương lại làm ra chuyện cầm thú như thế đối với mình.

Trương Kế Bằng thấy sắc mặt ba người bọn họ có điều gì đó kỳ lạ, vội vàng hỏi: “Các người làm sao vậy?”

Ba người Lâm Bắc Phàm vội vàng khoát tay nói: “Không có gì, không có gì!”

Trương Kế Bằng không rõ tại sao sắc mặt ba người bọn họ biến hóa như thế, cũng không để ý tới bọn họ. Hần chỉ chỉ vào trong một phòng nói: “Tiểu Lâm ca, mấy tiểu tử kia đều ở bên trong, anh có cái gì muốn hỏi, cứ hỏi, bên trong dụng cụ gì cũng có, nào chùy, đinh, cưa, còn có nước tiêu nóng, hạt tiêu, ghế hòm, đều có hết!”

Trán Lâm Bắc Phàm túa ra mồ hôi lạnh, sao nghe giống ngục giam dưới đất quá vậy? Chẳng qua hần cũng lười để ý, chỉ dẫn theo hai tên tiểu đệ đi thẳng xuống dưới, đi xuống thì quả nhiên là cũng không khác gì ngục giam cả, cái gì cũng có, mà sáu tên trẻ tuổi thì đều như là cá chết, trói chặt trên tường, quần áo bị xé sạch, một số chỗ thì xanh tím, một số chỗ thì bị sưng, xem ra vừa rồi bị Trương Kế Bình chà đạp không ít, mà cả gian phòng trông vô cùng u ám, chỉ có một ngọn đèn 40W chiếu sáng mà thôi.

“Trương Kế Bằng, ông không phải là.....” Lâm Bắc Phàm quay đầu, thoáng nhìn theo sau Trương Kế Bằng.

“Ách, tôi rảnh rồi không có gì làm, nhìn thấy bọn họ định làm loạn khách sạn, thế nên thư giãn gân cốt cho bọn chúng, thật không ngờ là chúng nó cũng thật giỏi, giằng co hơn nửa giờ rồi mà cũng không kêu một tiếng, tôi thậm chí còn tưởng chúng là mấy con cá chết chứ, thật sự là mấy hăng khá rắn!” Trương Kế Bình ngượng ngùng nói.

Lâm Bắc Phàm đổ mồ hôi, thật không ngờ Trương Kế Bằng còn có xu hướng bạo lực, cái này trước kia sao chưa phát hiện ra nhỉ.

Hần không biết những ngày này bởi vì nhiệm vụ bảo vệ Bạch Nhạc Huyền, cả khách sạn hoàng gia đều nghiêm khắc lên rất nhiều so với bình thường, làm cho mấy ngày nay sinh ý của khách sạn giảm mạnh, điều này khiến ông chủ của khách sạn hoàng gia là Trương Kế Bình buồn muốn chết mất.

Lâm Bắc Phàm là ông chủ phía sau, còn hần là ông chủ phía trước.

Tổng hội giải trí Hoàng gia kiếm tiền bao nhiêu, đối với Lâm Bắc mà nói thì có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng đối với hần thì lại là một chuyện thể hiện mặt mũi, cảm tưởng như mình đang liều mạng vì một chuyện gì đó.

Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm đi đến trước mặt những người này rồi dừng lại nói: “Xem ra lần này tao động vào tổ ong rồi, chỉ tùy tiện bắt có ba thằng, thế mà lại xuất hiện nhiều thằng trả thù như vậy, hiện tại chúng mày có thể nói? Chúng mày rút cục là ai? Tại sao lại nhiều lần ra tay đối với tao như thế? Thủ lĩnh của chúng mày là ai?”

Sáu người trẻ tuổi đều là hừ nhẹ một tiếng, đều không liếc hần một cái.

Lâm Bắc Phàm nhin không được lắc đầu, nở nụ cười: “Xem ra chúng mày rất có cốt khí, xem ra tổ chức của chúng mày khẳng định có thực lực cường đại, nếu đã như vậy, giữ lại các người dường như hơi thừa, chỉ bằng giết hết vậy!”

Sắc mặt sáu người trẻ tuổi có chút tái nhợt, nhưng hai mắt như đuốc, lạnh lùng nhìn lướt qua đám người Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm trong âm thầm giật mình, chẳng lẽ vài suy đoán vừa rồi của mình là sai lầm? Những người này thật sự không phải là tội phạm truy nã quốc gia, thật sự là thành viên tà giáo? Nhưng bọn họ nếu như là thành viên tà giáo, vì sao mà quốc gia cũng không hay biết? Ngược lại lại chỉ coi là tội phạm truy nã tầm thường? Chẳng lẽ những điều này là tin vịt? Nghĩ vậy, Lâm Bắc Phàm khẽ chau mày, sau đó rời phòng giam, nhìn lướt qua hai tên tiểu đệ ở sau lưng, nói: “Hai người thấy chuyện này thế nào?”

“A? Lão đại nói là” Người trẻ tuổi đầu nhả bóng kinh ngạc nói.

“Sáu người trẻ tuổi này là tội phạm truy nã trong nước sao?” Lâm Bắc Phàm dừng lại một chữ nói.

“Cái này.....” Hai người bọn họ cũng là lâm vào trạng thái trầm tư.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, hướng phía bọn họ khoát khoát tay: “Hai người cứ nói đi, không cần phải để ý cái khác, nói sai cũng không sao!”

Một tên tiểu đệ khác cau mày nói: “Lão đại, xem ra sáu người trẻ tuổi này hình như đều có bản sự, đầu tiên là không sợ chết, người bình thường không thể như vậy, còn nếu bọn chúng là tội phạm truy nã toàn quốc, vậy thì hình là xem thường bọn chúng. Mặc dù là tội phạm truy nã toàn quốc thì cũng không có lực nhấn nạt như chúng? Cứ như là tinh thần chúng không bị ảnh hưởng gì vậy!”

“Đúng, đúng, tôi cũng cảm giác được trong ánh mắt của sáu người bọn chúng vừa rồi, bọn chúng dường như không có tình cảm, có cảm giác chỉ như những người chết thôi, không sợ đau đớn, không sợ chết, dù thế nào cũng không giống tội phạm truy nã toàn quốc!” Tiểu đệ đầu trọc gật đầu nói.

Trương Kế Bằng không biết chui ra từ khi nào, cười tủm tỉm: “Tiểu Lâm ca, ngài cảm thấy thế nào?”

“Sáu người này có vấn đề!” Lâm Bắc Phàm khẳng định.

“Khẳng định là có vấn đề, bọn chúng sáu người từ khi bị giam không nói lời nào, cũng không yêu cầu chúng ta cho bọn chúng ăn cơm uống nước, cho dù chúng ta đánh đòn hiểm với bọn chúng, bọn chúng cũng sẽ không thốt một tiếng, giống như sáu con robot vậy!” Trương Kế Bằng nhìn hần đồng ý. Thật không thể nghĩ được những người này có thể bắt được sáu tên biến thái, đủ cho chính mình lăn qua lăn lại vài ngày.

Lâm Bắc Phàm trầm tư một chút, gọi cho Mộ Nghiên Kỳ một cú điện thoại, cô nàng kia rất nhanh liền nghe máy: “Vâng, Bắc Phàm!”

“Nghiên Kỳ, anh muốn tìm lão già kia!” Lâm Bắc Phàm nói rất dứt khoát.

“A? Lão già kia? Anh nói đến tham mưu trưởng Lý?” Mộ Nghiên Kỳ thiếu chút nữa ngã lăn ra đất. Đây là lần đầu tiên có người gọi tham mưu trưởng Lý là lão già kia. Bất quá nàng cũng nghe ra trong lời Lâm Bắc Phàm có chuyện quan trọng, nói không chừng là chuyện gì rất trọng đại, vì thế nàng vội vàng gật đầu nói: “A, em sẽ đem điện thoại cho tham mưu trưởng Lý ngay.” Cũng không lâu lắm, bên kia truyền đến âm thanh hữu lực của tham mưu trưởng Lý: “Là Lâm tiên sinh sao? Anh đã lâu không gọi điện thoại cho tôi rồi, tôi còn tưởng rằng anh quên tôi rồi chứ, lần này chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng sao? Anh là người quan trọng với chúng tôi, chuyện của anh cũng là chuyện của chúng tôi, anh cứ nói đi.” Lão tự nhiên biết rõ Lâm Bắc Phàm là *ngư nhân siêu cấp*, bình thường thì không có chuyện gì nên không gọi điện, hơn nữa một khi đã gọi, vậy thì chuyện này rất nghiêm trọng đây.

“Tham mưu trưởng Lý, ông có lẽ cũng biết chuyện thành phố Nam Thành vừa mới bắt ba gã tội phạm truy nã trong nước?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

Tham mưu trưởng Lý nao nao, tiếp đó gật đầu nói: “Cái này tôi biết rõ, thật không ngờ cảnh sát thành phố Nam Thành các anh làm việc hiệu suất rất cao, là tấm gương cho tất cả cảnh sát của quốc gia chúng

ta, anh không phải muốn để tôi trao cho cảnh sát thành phố Nam Thành các anh một cái giấy khen chứ?”

“Ta bắt được sáu gã có quan hệ cùng với ba gã tội phạm, nhưng tôi cảm giác được bọn họ không tầm thường, không giống như là tội phạm truy nã trong nước!” Lâm Bắc Phàm mặt ngưng trọng nói.

“Cái gì? Không giống như là tội phạm truy nã toàn quốc? Anh nói những lời này là có ý gì?” Tham mưu trưởng Lý kinh ngạc nói.

“Tôi có cảm giác bọn họ là thành viên của tà giáo nào đó!” Lâm Bắc Phàm dừng lại một chữ nói.

“Cái gì? Thành viên của tà giáo?” Tham mưu trưởng Lý dường như muốn rống lên.

504. Chương 521- 522: Dụ Rắn Rời Hang

Tuy rằng Trung Quốc không hạn chế nhiều về việc truyền bá tôn giáo, nhưng mà đối với những tên điên cuồng như vậy, đối với những tổ chức làm việc bất kể hậu quả như thế thì lại có riêng một sự dả kích nghiêm trọng, ví dụ như anh Bìn vậy, hoặc là tổ chức hồi giáo cực đoan của anh ấy ấy, chuyên môn gây tổn thương cho những người vô tội, những tổ chức gây nguy hiểm cho quốc gia như vậy, quốc gia không cho phép chúng tồn tại.

Lý tham mưu trưởng thân là quản lý của tiểu tổ hành động đặc biệt của cục an toàn quốc gia, chuyên xử lý những sự kiện đặc biệt, ví dụ như chống khủng bố, đe dọa an toàn quốc gia, thậm chí là gián điệp, tất cả đều nằm trong phạm vi quản lý của họ, còn thành viên tà giáo, càng là đối tượng để ý của bọn họ. Đây là nguyên nhân vì sao ông ta nghe được những lời của Lâm Bắc Phàm, cả người thiếu chút nữa đã bật tung lên.

Trong quốc gia xuất hiện tổ chức tà giáo? Vậy tại sao tham mưu trưởng như ông ta lại không biết? Cái này nếu truyền ra ngoài, sợ rằng cái ghế này cũng khỏi cần ngồi nữa.

Lý tham mưu trưởng khắc chế nội tâm kích động và phần nộ của mình, chậm rãi nói : ”Cậu xác định là thật?”

“Tôi không xác định, nhưng tôi nắm chắc sáu phần, bởi vì...” Lâm Bắc Phàm lập tức đem những chuyện xảy ra trong vài ngày hôm nay kể lại cho đối phương nghe, dù sao chuyện này hẳn cũng không quen thuộc, lỡ như đối phương đúng thật là tổ chức tà giáo, và đến để làm ra những sự kiện kinh khủng, vậy thì bản thân hẳn không thể ngăn cản được rồi.

Lý tham mưu trưởng nghe Lâm Bắc Phàm nói xong, thật lâu cũng không nói gì.

Căn cứ theo miêu tả của Lâm Bắc Phàm, hành vi của những người này quả thật rất kỳ quái, tuy rằng còn chưa đạt đến trình độ điên cuồng, nhưng mà bọn họ rất đáng khả nghi, có vẻ rất giống tà giáo. Ông ta trầm tư một hồi, rồi nói : “Cậu ở Nam Thành chờ tôi cho tôi một chút thời gian, tôi lập tức phái người đến xử lý chuyện này ngay, trong khoảng thời gian này, cậu đừng để cho bọn họ chết!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, cúp điện thoại.

Lý tham mưu trưởng quả nhiên là hành động cấp tốc, trực tiếp dùng dùng trực thăng chuyên dụng, chưa đến một giờ đã mang theo hai mươi thành viên vệ sĩ bước vào Hoàng Gia, trong đó đương nhiên có cả Mộ Nghiên Kỳ rồi.

“Bọn họ ở đâu?” Lý tham mưu trưởng cau mày, thoạt nhìn có vẻ đang rất không vui.

“Ở bên trong!” Lâm Bắc Phàm chỉ chỉ vào căn phòng bí mật kia, nhún vai.

Lý tham mưu trưởng tùy tiện chọn hai thành viên đi vào trong theo mình, những người khác đều ở ngoài.

“Bác Phàm, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?” Mộ Nghiên Kỳ ngạc nhiên nhìn bóng lưng của Lý tham mưu trưởng, thấp giọng hỏi. Bọn họ vừa rồi bị Lý tham mưu trưởng vệ sĩ kéo đi, còn không biết đã xảy ra chuyện gì nữa.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy những người khác cũng tò mò nhìn mình, không nhịn được lắc đầu cười khổ :
“Gặp phải vài người, tựa hồ có chút lai lịch, cho nên nhờ mọi người đến xem thử!”

”Vài người? Chẳng lẽ là tội phạm truy nã quốc tế?” Một người trong bọn họ lên tiếng, số hiệu là 35.

“Chẳng lẽ là phần tử khủng bố?” Một cô gái trẻ tuổi khác cũng kinh ngạc nói.

“Hoặc là người ngoài hành tinh tấn công trái đất?” Lần này là một người thanh niên khoảng hơn hai mươi.

.....

Lâm Bắc Phàm nghe bọn họ nói những lời này, thiếu chút nữa đã ngất xỉu.

Những người này là thành viên của tiểu tổ hành động đặc biệt sao? Tại sao giống mấy diễn viên đóng phim khoa học viễn tưởng ở Hollywood thế này? Ngay cả người ngoài hành tinh tấn công trái đất cũng nói ra được. Hắn trợn trắng mắt, bất đắc dĩ nói : ” Mấy người này, tôi có cảm giác là thành viên của tổ chức tà giáo, chỉ là chưa xác định, cho nên mới mời mọi người đến xem thử!”

“Cái gì? Thành viên của tổ chức tà giáo?” Mười mấy người đồng thời kêu lên.

Lâm Bắc Phàm dựa vào vách tường, nói : “Chỉ là phỏng đoán, chưa có xác định được!”

“Thật không ngờ trong nước lại có tổ chức tà giáo, xem ra chúng ta lại có nhiệm vụ làm!” Những người này đều vui mừng xoa xoa tay, thiếu chút nữa đã nhảy dựng cả lên.

Lâm Bắc Phàm rùng mình, những người này có cái đức hạnh gì đây? Chẳng lẽ không có ngày nào an ổn sao?

Hắn không biết là những thành viên của tổ tiểu hành động đặc biệt mỗi tháng đều có tiền lương, nếu như chấp hành nhiệm vụ sẽ có thêm tiền thưởng và bonus, cho nên những thành viên này muốn tăng thêm thu nhập thì đương nhiên là muốn chấp hành nhiều nhiệm vụ rồi.

“Này, bọn họ bị gì vậy? Chẳng lẽ đều thích bị ngược đãi?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi Mộ Nghiên Kỳ.

Thân thể của Mộ Nghiên Kỳ khẽ run lên, thiếu chút nữa đã bị té xỉu, nàng vất vả giải thích một chút, cuối cùng bất đắc dĩ nói : “Anh nghĩ làm người của quốc gia dễ lắm sao? Một người mỗi tháng chỉ có năm ngàn tiền lương thôi, ngoài ra không có gì hết, cho nên chỉ có chấp hành nhiều nhiệm vụ thì mới có thể kiếm thêm tiền thưởng, ai như anh, mỗi ngày đều không cần phải kiếm tiền, đương nhiên là sẽ không phát sầu vì tiền rồi!” Nàng nói xong câu đó, còn kiêu mị liếc nhìn Lâm Bắc Phàm.

Trên trán Lâm Bắc Phàm chảy mồ hôi ngay lập tức, đây là người của quốc gia sao? Cũng thường bỏ mẹ.

Những thành viên khác đều biết quan hệ của Lâm Bắc Phàm và Mộ Nghiên Kỳ, nhưng mà thấy bọn họ làm trò như vậy trước mặt nhiều người, giống như một đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt, ai ai cũng kinh ngạc không ngớt.

Tròng mắt của Lâm Bắc Phàm đảo liên tục, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, cuối cùng cười gian vài tiếng, không nói gì cả.

Lý tham mưu trưởng đi vào rất lâu, khoảng năm phút sau mới chịu đi ra. Sắc mặt của ông ta khá là trầm trọng, ra về cả người đầy tâm sự vậy, ông ta nhìn Lâm Bắc Phàm và những thành viên bên ngoài, phát tay nói : “Đều tản ra hết, đừng tụ tập ở đây, tránh người khác để ý!”

Những thành viên này thấy thế, cũng đều tự động tản ra bốn phía.

Lâm Bắc Phàm bước lại dò hỏi : ”Lý tham mưu trưởng, sự tình phát triển thế nào?”

Lý tham mưu trưởng nhìn thoáng qua hắn, lại nhìn thoáng qua Mộ Nghiên Kỳ bên cạnh, cuối cùng trầm tư, nói : “Chúng ta tìm một căn phòng nói chuyện đi, chuyện này không phải chuyện đùa, tôi không muốn để cho người khác biết!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu, lập tức những mấy người bọn họ đi lên lầu hai, tìm một căn phòng có hiệu quả cách âm tốt. Sau đó mới khó hiểu hỏi : “Lý tham mưu trưởng, bọn họ rốt cục có phải là thành viên của tổ chức tà giáo không?”

“Cậu có nghe qua Âm Ma Giáo chưa?” Lý tham mưu trưởng bỗng nhiên quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm trọng nhìn Lâm Bắc Phàm.

” Âm Ma Giáo? Là cái thứ gì?” Lâm Bắc Phàm kinh ngạc hỏi.

Lý tham mưu trưởng ngồi xuống ghế sofa, cầm lấy ly rượu từ tay của một thành viên khác, chậm rãi uống một ngụm, lúc này mới từ từ nhìn Lâm Bắc Phàm, nhìn thấy đối phương không biết về tổ chức này, cuối cùng mới khẽ gật đầu nói : “Cậu quả nhiên là không biết, vậy tôi kể đơn giản cho cậu nghe, Âm Ma Giáo đến từ Nhật, là một tổ chức do ma giáo của Trung Quốc lưu hành đến, chuyên đi phá những vụ việc quan trọng của mỗi quốc gia, bọn họ khởi xướng chủ nghĩa không biên giới, không quốc gia và không chính phủ”

“Ông nói cái gì? Ý của ông là, bọn họ đều là người của Âm Ma Giáo?” Lâm Bắc Phàm kinh ngạc vô cùng, hẳn thật không ngờ chuyện này lại có liên quan đến Nhật Bản, xem ra Nhật Bản ngoại trừ làm phim AV ra, cũng có rất nhiều “thứ tốt” khác.

“không sai, lúc đầu Âm Ma Giáo thành lập, tuy rằng bị chính phủ Nhật tấn công dữ dội, nhưng mà, bởi vì bọn chúng điên cuồng truyền giáo, làm cho thành viên không ngừng tăng lên, khoảng thời gian năm 2006, thành viên của chúng đã đạt đến một trăm ngàn người, bọn chúng cũng bắt đầu phát triển thành viên tại các quốc gia khác ở Đông Á, muốn dùng lực lượng kinh khủng này để thành lập một quốc gia ” không chính phủ không chủ nghĩa“. Nhưng mà, lại bị các quốc gia khác bắt măn, bắt đầu cấm truyền giáo tại nước của mình, chỉ trong vòng một năm, thành viên của Âm Ma Giáo bị xử tử tại các quốc gia Đông Á đã đạt đến con số hai mươi ngàn người, mà chính phủ Nhật Bản cũng tiến hành càn quét tổ chức tà giáo này,có thể nói, đến năm 2008, Âm Ma Giáo đã bị ngăn chặn hoàn toàn tại các quốc gia Đông Á...” Lý tham mưu trưởng nói đến đây, ngừng lại lấy hơi, tiếp tục nói : “Quốc gia của chúng ta là nơi mà Âm Ma Giáo chọn, tôi nhớ thời gian khoảng năm 2006, đã lùng bắt được hơn ba ngàn người là thành viên của tổ chức này, bọn họ tụ tập quây phá, gây rối loạn trị an, còn làm ra rất nhiều chuyện điên cuồng, cuối cùng toàn bộ đều bị hành quyết!”

“Ồ, chuyện này sao tôi không biết?” Lâm Bắc Phàm kinh ngạc hỏi.

“Quốc gia còn đang tiến hành nhiều bí mật trọng đại, làm sao công bố ra bên ngoài, bây giờ thế cục quốc tế không ổn định, chúng ta đều bị các quốc gia khác nhìn chằm chằm, hận không thể gây chuyện trên chính đất nước chúng ta, nếu như để cho bọn họ được như ý nguyện, vậy thì quốc gia của chúng ta sẽ bị vây trong tình thế nước sôi lửa bỏng!” Lý tham mưu trưởng nói.

Lâm Bắc Phàm hơi gật đầu, biết thế cục của Trung Quốc bây giờ đang không ổn định, nếu như làm ra một chuyện âm ỉ nào đó, chỉ sợ rằng dân tâm sẽ bị rung chuyển, kết quả là thế cục hỗn loạn. Hắn trầm tư một hồi, rồi nói : “Lẽ nào những người này là của Âm Ma Giáo? Chẳng phải lần trước tất cả đã bị hành quyết hết rồi sao? Tại sao lại còn sót lại?”

Lý tham mưu trưởng nghe thấy sự bất măn trong lời nói của Lâm Bắc Phàm, cười khổ nói : “Tà giáo làm sao mà tiêu diệt được hết một lần? Cái này cũng giống như ăn trộm vậy, ở đây có hơn một trăm người, cậu làm sao mà nhìn ra bọn họ ai là ăn trộm chứ? Quốc gia của chúng ta có hơn một tỷ người, làm sao mà tiêu diệt hết? Như vậy phải ăn nói thế nào? Tối đa là chỉ xóa sạch về kiêu ngạo bề ngoài của chúng thôi, khiến cho chúng không thể truyền giáo quang minh chính đại được, cũng thông qua tuyên truyền, làm cho mọi người không tin tưởng vào tà giáo này, đây là phương pháp duy nhất có thể!”

“Cái này cũng đúng!” Lâm Bắc Phàm gật đầu.

“Ba gã tội phạm kia thật ra không có nhiều quan hệ với Âm Ma Giáo, bọn họ phạm tội, không còn đường chạy, mới chạy vào Âm Ma Giáo, thực lực của bọn họ rất yếu, hơn nữa thời gian gia nhập ngắn, theo lý mà nói, Âm Ma Giáo sẽ không vì bọn họ mà làm lộ thân phận, nhưng mà ai ngờ bọn họ nghĩ cậu đã phát hiện ra người của bọn họ, cho nên mới tiến hành trả thù, mục đích là làm cho cậu vĩnh viễn phải sống trong sự khủng bố, cái này cũng là phương pháp mà bọn họ hay làm!” Lý tham mưu trưởng bất đắc dĩ nói.

”Thì ra là như vậy, thế chúng ta nên làm gì bây giờ?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Bây giờ chỉ có thể dụ rắn rời hang, bắt hết cả mẻ lưới bọn chúng!” Lý tham mưu trưởng lạnh lùng nói.

Lâm Bắc Phàm nghe được những lời này, liền biết bọn họ muốn lợi dụng Bạch Nhạc Huyền để bắt hết những

người của Âm Ma Giáo, nghĩ rằng Bạch Nhạc Huyền sẽ đối mặt với nguy hiểm, trong lòng hẳn liền không đồng ý với kế hoạch của họ, nhưng mà quay đầu nghĩ lại, nếu không có bọn họ, thì Bạch Nhạc Huyền cũng sẽ lọt vào sự tấn công của những tên này, thậm chí là tình huống càng có thể nghiêm trọng hơn, tạo thành một hậu quả không thể tưởng nổi, nếu đã như vậy, không bằng thừa dịp này bắt hết những tên Âm Ma Giáo vô pháp vô thiên này tiêu diệt một mẻ, chỉ có như vậy mới có thể sống được những ngày thái bình mà thôi. Hắn nghĩ đến đây, liền gật đầu nói : “Nếu Âm Ma Giáo này ghê tởm như vậy, tôi sẽ giúp các người tiêu diệt bọn họ, nhưng mà chỉ còn vài ngày nữa là đến buổi biểu diễn của Bạch Nhạc Huyền, tôi sợ sẽ không xử lý dễ dàng!”

Lý tham mưu trưởng trầm tư một lát, nói : “Nếu bọn chúng dám ra tay với Bạch Nhạc Huyền, như vậy đã nói lên rằng bọn chúng không kiêng sợ gì cả, cho nên chúng ta phải chuẩn bị trước, không được làm ra sai lầm, dưới tình huống bảo đảm, bắt hết tất cả bọn chúng lại, chuyện này tiểu tổ hành động đặc biệt sẽ kết hợp với cảnh sát, còn toàn bộ kế hoạch sẽ từng bước nghiên cứu, không thể để cho những tên điên cuồng kia có cơ hội chạy trốn!”

Lâm Bắc Phàm gật đầu

Ngày biểu diễn của Bạch Nhạc Huyền tại Nam Thành rốt cục đã đến, đây là một bước ngoặt trong cuộc đời làm ca sĩ của Bạch Nhạc Huyền, cũng là một bước mở đầu cho thành phố Nam Thành, trở thành một tin tức quan trọng được nhiều phóng viên quan tâm, trong mấy ngày nay, người đến Nam Thành đã vượt hơn trăm ngàn người, vô số người mê ca nhạc, vô số phóng viên, đi khắp nơi trong Nam Thành, muốn nhìn xem tại sao một thành phố nhỏ bé như vậy lại hấp dẫn sự chú ý của Bạch Nhạc Huyền, vì sao Bạch Nhạc Huyền lại chọn nơi này làm buổi biểu diễn, lẽ nào trong thành phố nhỏ này có chứa bí mật nào đó?

Kinh tế của Nam Thành cũng bắt đầu bay lên, danh tiếng của nó cũng theo buổi biểu diễn lần này mà truyền khắp Trung Quốc.

Vừa mới tám giờ sáng, mà đã có rất người hâm mộ và phóng viên chen nhau tại cửa sân vận động, cầm đủ loại hoa tươi trong tay, lớn tiếng kêu to tên của Bạch Nhạc Huyền, bọn họ muốn đem tất cả sự nhiệt tình của mình thả ra, bọn họ muốn cho Bạch Nhạc Huyền biết tình cảm trong lòng của bọn họ.

” Bạch Nhạc Huyền, Bạch Nhạc Huyền, em yêu chị/ anh yêu em/ tôi yêu cô... ”

Những tiếng hò reo như vậy bao phủ khắp sân vận động Nam Thành, hình thành một tràn âm thanh cực lớn, đủ để làm kinh động cả bầu trời, cuối cùng, phải điều động hơn một chục cảnh sát cơ động đến để trấn an những người này, mặc dù đám cảnh sát này trong mắt họ chẳng là gì cả, bởi vì trong mắt họ chỉ có một mình Bạch Nhạc Huyền mà thôi.

Lâm Bắc Phàm cùng hơn ba mươi thành viên của tiểu tổ hành động đặc biệt đều mặc đồ thường, xen lẫn vào đám đông, hai mắt không ngừng quan sát tất cả những gì xung quanh họ, nhiệm vụ của bọn họ là bắt đầu tìm ra trong đám người này ai là thành viên của Âm Ma Giáo, ai là người gây bất lợi cho Bạch Nhạc Huyền.

Tiểu Kim có thể phân biệt mùi súng đạn để biết ai là kẻ xấu, nhưng mà nó không phải là thần tiên, không có năng lực tiên tri, nếu như những người này chỉ mang theo dao, hoặc là vũ khí lạnh gì đó, vậy thì nó không thể phân biệt rõ được, nhưng mà, mặc dù là vậy, đám người của Lâm Bắc Phàm chỉ trong hai mươi phút ngắn ngủi cũng đã tìm ra hơn ba mươi người mang theo súng, chuẩn bị ám sát Bạch Nhạc Huyền, rốt cục bên trong còn có bao nhiêu kẻ địch thì sợ rằng không ai biết.

“Bắc Phàm, anh thật lợi hại, liếc mắt là có thể nhận ra kẻ địch!” Mộ Nghiên Kỳ có chút kính nể và vui mừng nhìn Lâm Bắc Phàm. Đối với người đàn ông của mình, đương nhiên là càng lợi hại càng tốt, lúc này làm cho nàng cảm thấy cực kỳ vinh hạnh

Lâm Bắc Phàm ngẩng đầu tỏ vẻ nói : “Anh cũng chỉ lợi hại hơn người thường một chút thôi, không có gì giỏi giang đâu, cũng không biết là còn bao nhiêu kẻ địch mà anh chưa nhận ra, người như vậy, mới là lợi hại!”

Mộ Nghiên Kỳ gật đầu, đồng ý với quan điểm của Lâm Bắc Phàm.

Liếc mắt nhìn ra chỉ sợ là kẻ địch yếu nhất, còn những kẻ địch ẩn giấu sâu nhất, không dễ dàng phát hiện ra, mới chính là cao thủ, này giờ sợ là chỉ bắt được những tên tầm thường thôi.

Tiểu Kim nằm trong túi quần của Lâm Bắc Phàm, khó chịu kêu lên : “Lão đại, tôi cảm thấy tôi đang chịu thiệt, tìm được một người thì được mười đũa gà và một tá bia, tuy rằng nghe rất có lợi, nhưng mà cái này tiêu hao khúc giác và pháp lực của tôi, chẳng lẽ pháp lực của tôi rẻ như vậy sao?”

Lâm Bắc Phàm mặc kệ cái tên chấy nhà hôi của này, không khách khí truyền âm lại : “Nếu không thì ba đũa gà, một chai bia. Nếu như Nhạc Huyền mà xảy ra chuyện gì, thì tao sẽ đem mày làm thành món bánh bao nhân thịt Tiểu Kim!”

“Anh...anh bắt chẹt người khác, anh đang ghen ghét!” Tiểu Kim tức giận kêu lên.

“Tao bắt chẹt, tao ghen ghét thì sao, mày làm gì được tao?” Lâm Bắc Phàm châm chọc lại.

“Anh.... anh... anh ...” Tiểu Kim thiếu chút nữa đã thở không ra hơi rồi, cứ như vậy mà hôn mê.

Lâm Bắc Phàm lại dùng cái chiêu dụ dỗ của mình truyền âm đến : “Tiểu Kim à, mày xem mày theo tao lâu như vậy, mỗi ngày ăn uống, sống rất tiêu dao tự tại, mày còn ở đây lải nhải liên tục làm gì, hơn nữa, mấy ngày nay mày thiếu ăn à? Mày cũng không ngấm lại mấy hôm trước, mỗi ngày đều là tổ yến vây cá, ăn đến nổi buồn nôn luôn, bây giờ chỉ là muốn cải thiện cuộc sống cho mày thôi!”

“Ặc!” Tiểu Kim thiếu chút nữa đã học máu chết tại chỗ.

Cải thiện cuộc sống cái eo gì thế này? Cái này cũng gọi là cải thiện sao?

“Thật ra tao biết mày giúp tao rất lớn, tao cũng cho mày nhiều chỗ tốt, mày nghĩ lại xem, sống ở Long cốc, có như cuộc sống hiện tại hay không, hay là thiên đường và địa ngục cách nhau rất gần?” Lâm Bắc Phàm cảm thấy cái phương pháp của mình thật là cao tay, ẩn chứa nhiều ý nghĩa vô cùng.

“Khụ khụ, anh đừng nói nữa, mười đũa gà, mười chai bia, rất là có lợi, tôi cảm thấy lão đại đối xử với Tiểu Kim rất tốt, tôi rất cảm động, cảm động đến rơi nước mắt luôn, anh quả thật là cha mẹ tái tạo ra tôi, tôi quá cảm động!” Tiểu Kim thấy đối phương càng nói càng ghê, sợ rằng nói thêm chút nữa là không còn phần thưởng gì luôn, cho nên vội vàng thay đổi đề tài.

“Ặc, thật ra tao cũng biết tao là người tốt rồi, mày không cần khen tao như thế đâu!” Lâm Bắc Phàm đắc ý nói.

“...” Tiểu Kim hết biết trả lời.

Buổi sáng chín giờ, cửa lớn của sân vận động rốt cục đã mở, những người hâm mộ cùng với phóng viên cầm những tấm vé mình chờ đợi cực khổ mới mua được đi vào, may mà sân vận động cùng với khách sạn Hoàng Gia dẫn ra hơn cả trăm bảo vệ, mới miễn cưỡng khống chế được cục diện, nếu không thì, quả thật là sẽ ập lại tình cảnh diễn ra tại kinh thành lần trước, người dẫm lên người, thiếu chút nữa là gây ra tai nạn chết người.

Cả đám người Lâm Bắc Phàm bởi vì bảo vệ an toàn cho Bạch Nhạc Huyền, cho nên toàn bộ đều mang theo vé khách quý, ngồi trên ghế hàng đầu, điều này làm cho những người hâm mộ âm nhạc ghen tỵ muốn chết, nhưng mà cũng không có biện pháp nào, chỗ ngồi khách quý chỉ có hơn ba mươi chỗ, chỉ dùng để mời những người quan trọng ở Nam Thành đến mà thôi, căn bản là không có bán ra ngoài, mặc dù bọn họ có tiền, nhưng mà cũng không mua được những tấm vé này, cứ như vậy, còn có một vài thành viên của tiểu tổ hành động đặc biệt xen lẫn vào chỗ ngồi bình thường, có thể nói là trải rộng ra khắp mọi người trong buổi biểu diễn, thậm chí là còn có rất nhiều cảnh sát mặc đồ thường nữa.

“Đó là ai vậy? Có thể ngồi vào chỗ khách quý, thật là ghê gớm!”

“Mày nghĩ cái gì đó, người ta là người có địa vị, chúng ta có thể so sánh với người ta được sao? Tao coi như cũng là người có tiền, nhưng mà nghĩ mọi biện pháp, cùng lắm cũng chỉ được một tấm vé bình thường thôi”

“Nói cũng phải, vé khách quý không có bán ra bên ngoài mà, chúng ta làm sao mà mua được”

.....

Những người hâm mộ bắt đầu ghen ghét nghị luận, nhưng mà có biện pháp nào? Xã hội này vốn đã không công bằng rồi, cái gì mà pháp luật trước mặt mọi người là bình đẳng, chỉ dùng để lừa con nít thôi, đặt vào trong hiện thực, chỉ sợ là làm trò cười cho người khác.

“Sát, lão đại, chị dâu Nhạc Huyền vài ngày không gặp, thoát nhìn còn thay đổi nhiều hơn trước đây, càng mê người hơn, có vẻ cuộc sống mấy ngày nay rất thoải mái, hắc hắc...”

Trương Minh Thắng vốn không có nhiều hứng thú với loại biểu diễn như vậy, có thời gian đi coi cái này, không bằng ở nhà xem phim AV còn hay hơn, nhưng mà nghĩ rằng Bạch Nhạc Huyền lần đầu tiên đến Nam Thành biểu diễn, còn nghe nói có người gây bất lợi với Bạch Nhạc Huyền, liền kích động chạy đến đây, muốn nhìn xem là ai có can đảm lớn như vậy, dám kiêu ngạo tại Nam Thành như thế.

Lâm Bắc Phàm làm sao mà không biết cái miệng của hắn chứ? Ba câu là không thiếu cái phần ý thâm rồi, hắn trợn mắt, thấp giọng nói : “Buổi biểu diễn ngày hôm nay không phải chuyện đùa, tao thấy mày nên cẩn thận một chút, đừng để bị chết như thế mà không biết!”

“Bởi vì không sợ chết cho nên ngày hôm nay tôi mới đến, nhưng mà lão đại, tôi có mang theo thứ này đến, không sợ bọn chúng đâu!” Trương Minh Thắng xốc xốc cái áo khoác lên, để lộ ra một khẩu súng nhỏ, có chút đặc ý ngẩng đầu lên.

Lâm Bắc Phàm cũng đã biết được việc đối phương mang súng từ miệng của Tiểu Kim rồi, mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng mà nghĩ đến bản lĩnh của đối phương tại Nam Thành, tựa hồ như mang một khẩu súng cũng không có chuyện gì, dù sao thì có xảy ra chuyện cũng có ông già của hắn lo rồi, nên cũng không nói gì, nhún vai, cười nói : “Đừng để đến lúc đó không làm gì được kẻ địch, ngược lại còn làm bị thương mình!”

“Sát, sao có khả năng chứ? Hai ngày nay tôi đã luyện thuật bắn súng rồi, sao có khả năng làm cho tôi bị thương được?” Trương Minh Thắng đặc ý cười nói, mấy ngày nay hắn ta siêng năng luyện súng, ngày hôm nay là lúc để biểu lộ thân thủ.

“Vây chúc mày thành công!” Lâm Bắc Phàm lắc đầu cười nói/

“Lão đại, anh yên tâm đi, có tôi ở đây, chị dâu nhất định sẽ không sao!” Trương Minh Thắng vỗ ngực nói.

Một hồi sau, toàn bộ sân khấu chiếu ra những ánh đèn lóe mắt, thấy Bạch Nhạc Huyền xuất hiện trong một bộ trang phục màu trắng, bước ra từ phía sau, tay phải cầm micro, đi đến phía trước bắt chuyện với mọi người : “Xin chào tất cả những bạn bè hâm mộ!”

” Bạch Nhạc Huyền, Bạch Nhạc Huyền...” Trong hiện trường nháy mắt sôi trào lên, rất nhiều người đã đứng dậy, quơ quơ huỳnh quang trong tay, cất tiếng gọi đối phương.

Bạch Nhạc Huyền cũng không thể nào biết hết được tất cả những người hâm mộ của mình, cho nên chỉ cần phối hợp với bạn nhảy thật tốt là được, vì vậy bắt đầu vui vẻ cất giọng của mình lên, khai mạc cho buổi biểu diễn, làm cho những người hâm mộ ở đây kích động không ngớt, trong miệng liên tục kêu gào tên của đối phương.

Tuy rằng Lâm Bắc Phàm đã xem Bạch Nhạc Huyền biểu diễn một lần, nhưng mà hắn lại không có nhiều ham thú gì về mấy cái ca khúc này, hơn nữa, nhiệm vụ chủ yếu của hắn ngày hôm nay là bảo vệ an toàn cho Bạch Nhạc Huyền, cũng không phải đến để nghe đối phương hát, cho nên hắn nhắm hai mắt lại, để Tiểu Kim thả thần thức ra, cẩn thận thăm dò tình huống ở sân vận động.

“Ầm!”

Đột nhiên, ở một góc sân, có một người trẻ tuổi đột nhiên ngã xuống đất, ngay sau đó liền bị một người trẻ tuổi khác kéo ra ngoài, toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong vòng một hai phút, ngoại trừ những người bên cạnh nhìn thấy ra, thì những người khác đều bị hấp dẫn bởi giọng ca của Bạch Nhạc Huyền, làm gì biết ở đây đã xảy ra chuyện gì.

Hành động của bọn họ rốt cục đã bắt đầu.

Khi buổi biểu diễn bắt đầu, đã có sáu bảy người bị mang ra ngoài rồi, tình huống như vậy khiến cho nhiều người kinh ngạc, không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà đối mặt với tiếng hát tuyệt vời của Bạch Nhạc Huyền, hơn nữa cũng không phải là chuyện của mình, cho nên cũng không có nhiều người muốn làm lỡ thời

gian để đi hỏi là chuyện gì. Mà những người bị bắt ra ngoài này, chính là thành viên của Âm Ma Giáo, lúc bọn chúng chuẩn bị ám sát Bạch Nhạc Huyền, thì cảnh sát và người của tiểu tổ hành động đặc biệt đã phát hiện ra, và có mặt để kết thúc.

Mấy ngàn người trong sân vận động làm sao mà biết ở đây đang cất giấu một âm mưu to lớn như vậy?

Buổi biểu diễn tiến hành gần hai tiếng, trên trán của Bạch Nhạc Huyền đã chảy rất nhiều mồ hôi, tinh thần cũng đã khá mệt mỏi, nhưng mà nàng nhìn thấy Lâm Bắc Phàm ở dưới, không biết là tinh thần ở chỗ nào chạy đến, làm cho nàng tiếp tục kiên trì.

“Ồ, lão đại, tôi nghĩ có một việc rất kỳ quái!”

Đúng lúc này, Lâm Bắc Phàm nhận được truyền âm đầy nghi hoặc của Tiểu Kim.

“Hả? Chuyện gì kì quái?” Lâm Bắc Phàm biết đây là thời kì phi thường, cho nên bất kỳ chuyện gì cũng không dám qua loa.

“Tôi ví dụ như thế này, ví dụ như trên người của lão đại có một mùi đặc biệt, nhưng mà nếu tôi thấy có một người nào đó, giống lão đại như đúc, nhưng mà mùi lại khác nhau, vậy có phải là lão đại hay không?” Tiểu Kim hỏi.

“Ồ? Mà nói vậy có ý gì?” Lâm Bắc Phàm nghe mà hồ đồ.

“Ý của tôi là, tên mập ngồi bên cạnh anh, tuy rằng cũng có hình dạng giống như trước đây, nhưng mà mùi của hắn rất khác, cho nên tôi cảm thấy kỳ quái!” Tiểu Kim hỏi.

“Cái gì?” Lâm Bắc Phàm nghe thấy như vậy, cả kinh đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Mùi trên người Trương Minh Thắng khác biệt? Đây có ý nghĩa gì? Lẽ nào đối phương không phải là Trương Minh Thắng?

Lâm Bắc Phàm không tin, nhưng hắn biết khứu giác của rồng cực kỳ cao, căn bản là không có sai lầm. Nghĩ đến đây, hắn quay đầu lại, đã thấy Trương Minh Thắng híp mắt, thoải mái nghe nhạc, nhưng tay phải lại mò xuống eo, tựa hồ như muốn cầm vật gì vậy. Sắc mặt của hắn liên thay đổi, biết đối phương muốn rút súng, cái này còn sai sao? Hét lớn một tiếng, đẩy đối phương té xuống đất, làm cho khu vực này hỗn loạn, sắc mặt mọi người xung quanh đều thay đổi.

505. Chương 523 : Dị Dung Siêu Hạng. (1)

Sự thay đổi của hai người bọn họ khiến cho mọi người có mặt trong buổi biểu diễn đều vô cùng ngạc nhiên. Tất cả mọi người đều nhìn thấy hai người cùng đi vào đây, hơn nữa còn vừa đi vừa nói cười vui vẻ, chỉ thoát nhìn thôi là biết quan hệ của hai người rất tốt rồi, nhưng sao đột nhiên lại đánh nhau như vậy nhỉ? Lẽ nào hai người bọn họ cố tình đánh nhau ở đây để cho Bạch Nhạc Huyền để ý tới? Nếu vậy thì quả là vô sỉ hết chỗ nói

“Bắc Phàm. các anh...các anh làm vậy là sao?” Mộ Nghiên Kỳ và những thành viên trong tiểu đội hành động đặc biệt đều kinh ngạc nói. Hai người này rốt cuộc là đang diễn trò gì không biết? Sao lại như vậy chứ?

Bạch Nhạc Huyền trong lòng cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu, tất nhiên là cô biết quan hệ giữa Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng không bình thường như người ta tưởng, ngày thường không lúc nào là không ở cạnh nhau, chẳng khác gì hai tên đồng tính cả. Hôm nay rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Sao lại kỳ quặc, làm người ta cảm thấy khó hiểu đến thế chứ? Mặc dù cô nghĩ bụng như vậy, nhưng nghĩ đến việc mình đang tổ chức buổi biểu diễn ở đây, thì cô vẫn tiếp tục hát bài hát của mình.

“Lão đại mẹ kiếp, ồ, không...không phải...anh...anh làm gì vậy? Mặc dù mấy vị chị dâu đều vô cùng xinh đẹp, nhưng em không hề có bất kỳ suy nghĩ bậy bạ gì. anh....không phải là anh sợ em làm gì có lỗi với anh nên muốn giết người diệt khẩu đấy chứ?” Trương Minh Thắng kinh hãi nói. Nếu đối phương thật sự làm gì đó bất lợi với mình, thì mình chắc chắn không phải là đối thủ của đối phương, chứ đừng nói đến chuyện nơi

này toàn là người của đối phương rồi, muốn giết chết mình thì đơn giản chẳng khác gì giẫm chết một con kiến cả.

Lâm Bắc Phàm lạnh lùng cười nói: “Hôm nay chú làm tốt lắm, đến cả súng cũng đem theo bên mình cơ đấy!”

“Hề hề. vì chị dâu, thì cho dù em có phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng, em cũng không chối từ, đừng nói là cầm một khẩu súng, chi cần có thể bảo vệ được chị dâu, chi kể cả đạn nguyên tử em cũng dám cầm luôn!” Trương Minh Thắng nói với vẻ mặt đầy chính nghĩa, tựa như mình là người bảo vệ cho cả một quốc gia vậy.

“Thế thì chú đi theo anh, anh có một số việc muốn nói với chú!” Lâm Bắc Phàm nhắc bổng đối phương lên, bước thẳng sang một bên. Hành động này của hắn lập tức làm cho mọi người chú ý đến, ai nấy đều đứng hết người dậy, không hiểu là đã xảy ra chuyện gì ở đây.

“Lão đại....anh....anh đừng làm thế! Em còn muốn nghe hát nữa!” Trương Minh Thắng lo lắng nói.

“Không sao, anh muốn nói chuyện này với chú, cùng lắm thì đợi đến mai, anh bảo Bạch Nhạc Huyền tổ chức cho một mình chú một buổi biểu diễn là được chứ gì? Không phải là chú không dám đi ra ngoài nói chuyện với anh đấy chứ?” Nụ cười trên khuôn mặt Lâm Bắc Phàm càng lúc càng rạng rỡ, nhưng trong đó lại lộ rõ vẻ làm cho người ta phải lạnh sống lưng. Nếu đối phương dám từ chối. thì hắn sẽ đánh chết đối phương ở ngay chỗ này.

“Cái này....Sao em lại không dám? Quan hệ của chúng ta tốt như vậy, sao em lại có thể sợ được cơ chứ? Chi là em không muốn làm cho chị dâu phải phân tâm thôi!” Trương Minh Thắng gượng cười, vẻ mặt rất chi là khổ coi.

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, vẫy vẫy tay với những người khác, cười nói: “Chi là chuyện nhỏ thôi không sao cả đâu, tên nhãi này nợ tiền tôi, vì vậy mà tôi muốn đi ra ngoài nói chuyện với nó một chút. mọi người cứ tiếp tục đi!”

“Xi. cùng chi là mấy đồng tiền thôi mà cũng làm như việc gì to tát lắm không bằng. làm cho chúng tôi hú hồn!”

“Tôi lại cứ tưởng là đánh nhau cơ đấy, đúng là mất cả hứng!”

“Thôi được rồi bỏ đi, mọi người tiếp tục nghe hát đi!”

.....

Nhưng fans hâm mộ bất mãn quá liền rì rầm kêu ca, nhưng rồi mọi người cũng im lặng không nói gì nhiều nữa.

Một Nghiên Kỳ biết rằng trong ánh mắt của Lâm Bắc Phàm có thể nhìn ra được hơn ba mươi kẻ địch, thì tất nhiên là cô biết được khả năng phán đoán của đối phương không phải thuộc vào hạng kém cỏi. nhưng tại sao đột nhiên lại bắt Trương Minh Thắng đi chứ? Lẽ nào bèn trong sự việc này còn có ẩn khúc gì mà mình không biết? Cô hơi cau mày lại, nghĩ ngợi một lúc lâu rồi như nghĩ ra được điều gì đó liền vội vàng thấp giọng nói với mấy thành viên đứng bên cạnh: “Các anh phải chú ý sát sao đến những động tĩnh khác của buổi biểu diễn nhé, tôi ra ngoài một chút!” Vừa nói dứt lời, cô đã vội đứng thẳng dậy rồi đi về phía Lâm Bắc Phàm.

Tất cả những thứ này đều lọt vào tầm mắt của Bạch Nhạc Huyền, đôi lông mày lá liễu của cô cũng khẽ cau lại, cảm thấy sự việc có gì đó không được ổn cho lắm.

Chắc chắn là Lâm Bắc Phàm không thể đem theo Trương Minh Thắng rời khỏi đây vào thời điểm này được, vì dù gì thì hắn cũng nói là phải đảm bảo cho sự an toàn của mình ngày hôm nay, nhưng sao lại đột nhiên rời đi như vậy chứ? Chắc chắn vẫn đề không nằm ở Lâm Bắc Phàm, mà xuất phát từ Trương Minh Thắng.

Mặc dù cô không biết là Trương Minh Thắng có gì không ổn. nhưng từ hành động của Lâm Bắc Phàm. có thể thấy được tên Trương Minh Thắng này có gì đó rất cổ quái nếu không phải như vậy thì Lâm Bắc Phàm cũng không vội vàng đưa gã ta rời khỏi đây như vậy.

Bạch Nhạc Huyền sau khi nghĩ đến đây thì trong lòng rối bời, cảm thấy sự việc ngày càng trở nên phức tạp, chỉ hơi không cẩn thận một chút thôi thì sẽ phải trả một cái giá vô cùng đắt. Mặc dù cô đã từng trải qua vô số phong ba bão táp, nhưng nói gì thì nói, cô cũng chỉ là một cô gái. Khi cô vừa nghĩ đến đây thì trong lòng tràn ngập nỗi sợ sệt và kinh hãi suýt chút nữa thì hát sai cả lời bài hát.

Lâm Bắc Phàm kéo Trương Minh Thắng đến một gian phòng ở bên cạnh trung tâm thể dục thể thao, nơi giành riêng cho nhân viên trong này nghỉ ngơi. Hắn đang định đóng cửa lại thì thấy Mộc Nghiên Kỳ vội vàng chạy tới, hắn khẽ mỉm cười rồi cho cô vào bên trong, xong xuôi đâu đó mới đóng chặt cửa lại.

“Hai người...hai người không phải là định làm việc đó ngay trước mặt em đấy chứ? Thế này....thế này thì quả là hơi bị...ây quá rồi đấy. Mẹ kiếp, lão đại, em biết anh đối với em rất tốt, nhưng em không muốn làm người đứng cạnh theo dõi đâu. Hơn nữa, ngoài anh với chị dâu ra thì chẳng còn cô em nào nữa, cho dù em có muốn học thì cũng chẳng có đối tượng để mà học theo!” Trương Minh tên đại sắc lang liếc qua liếc ại, ánh mắt vô cùng thâm đáng, đúng là một tên đại sắc lang không hơn không kém.

“Anh đừng có mà ăn nói bừa bãi, anh có tin là tôi cắt cái gì đó thừa thãi trên người anh đi không hả?” Mộc Nghiên Kỳ tức điên lên nói.

Trương Minh Thắng vội dùng hai tay che bộ hạ của mình lại, gương cười nói: “Em không nói gì nữa a, hai người cứ tự nhiên đi, coi như em không có ở đây, em sẽ không tuyên truyền gì ra bên ngoài đâu!”

Mộc Nghiên Kỳ cũng chẳng biết nói gì nữa, sao trên thế giới này lại có loại người đĩnh đến mức độ đó chứ? Đen cả nhưng lời vô sỉ như vậy mà gã ta cũng thốt ra được, thảo nào tính cách Lâm Bắc Phàm cũng có vài phần giống với gã ta, hóa ra là lây nhiễm từ gã ta mà ra, đúng là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng.

“Mày đã nói xong chưa?” Lâm Bắc Phàm lạnh lùng hỏi.

Về mặt Trương Minh Thắng đột ngột biến sắc. vội vàng nói với giọng xin van: “Lão đại em thật sự không biết vì sao anh lại bắt em đến đây để làm gì. em chẳng ăn cắp đàn bà của anh, cũng chẳng trộm tiền của anh, lại chẳng làm gì có lỗi với anh cả, sao anh lại đối xử với em như vậy chứ? Nếu anh muốn có phụ nữ thì em sẽ lập tức đi tìm cho anh cả đống em xinh đẹp, đảm bảo toàn là trinh nữ dưới hai mươi lăm tuổi, anh thấy thế nào? Nếu anh cần tiền thì em sẽ kiếm luôn cho anh ba trăm vạn tệ, không đủ thì nói với em một câu!”

Lâm Bắc Phàm khẽ thờ dài nói: “Nếu mày mà là Trương Minh Thắng, thì cho dù có đưa cho tao một tệ thôi tao cũng vui rồi, nhưng tiếc là mày không phải là nó, vì vậy mà tiền của mày, tao không dám lấy!”

Trương Minh Thắng hơi sùng người lại, run rẩy nói: “Lão đại, anh....anh nói câu này nghĩa là gì? Mẹ kiếp, em chẳng hiểu anh nói gì cả!”

506. Chương 523 : Dị Dung Siêu Hạng. (2)

Mộc Nghiên Kỳ ngay từ đầu đã hoài nghi tên Trương Minh Thắng này có vấn đề, giờ đây nghe Lâm Bắc Phàm nói vậy thì càng khẳng định lại suy nghĩ của mình. Cô khẽ cau mày nói: “Bắc Phàm. Lẽ nào anh ta không phải là Trương Minh Thắng mà là một tên giả mạo hay sao?”

“Có phải là giả mạo hay không thì một lát nữa là biết cả thôi!”. Lâm Bắc Phàm cười nhạt nói sau đó giơ tay phải lên sờ mó vào mặt của đối phương. Hắn cho rằng, nếu đối phương là Trương Minh Thắng giả thì hắn ta chắc chắn là đã đeo cái mặt nạ làm bằng da người hay gì đó, nhưng rất nhanh; hắn liền thấy rằng sự việc không đơn giản như hắn tưởng, hắn không sờ ra được cái mặt nạ bằng da người như hắn nghĩ.

“Tiểu Kim, mày rút ra đây cho tao, vừa rồi có phải mày đã lừa tao rồi không?” sắc mặt Lâm Bắc Phàm rất khó coi, xám xịt như trời sắp mưa vậy. Nếu mình mà bắt nhầm người thật, thì thật là mất mặt. Hắn phần nộ đến đỉnh điểm liền truyền âm cho Tiểu Kim ở trong túi, nếu không phải vì ngày thường nó giúp mình bao nhiêu lần như vậy thì mình đã cho nó thành bánh bao nhân thịt Tiểu Kim từ lâu rồi.

“Lão đại oan uổng quá. Tiểu Kim em đây có thể thề với trời đất, mùi của tên béo này không giống với mùi ngày trước nữa. Em ví dụ cho anh hiểu nhé, như kiểu là sói có mùi riêng của sói, hổ có mùi riêng của hổ, nhưng nếu trên người sói mà có mùi hổ thì nó có nghĩa là gì? Đây chính là điểm kỳ lạ đó đấy, mùi của tên

béo này đúng là không giống như xưa nữa mà.” Tiểu Kim thấy mình còn oan ức hơn thì Mầu cả vạ lẫn, nó gần như sắp khóc lên thành tiếng.

Lâm Bắc Phàm nghe nó nói vậy thì có vẻ như là nói thật, lẽ nào tên Trương Minh Thắng này đúng là giả mạo? Nhưng rốt cuộc là hắn ta đang đeo cái mặt nạ mặt người gì không biết? Sao mình sờ mó thế nào mà vẫn không ra nhỉ? Nghĩ đến đây thì hắn cau mày lại.

Mộ Nghiên Kỳ thấy Lâm Bắc Phàm sờ mó trên mặt Trương Minh Thắng cả nửa ngày mà vẫn không thấy gì thì vô cùng kinh ngạc.

“Lão đại anh thế này là ý gì? Sao anh lại nghĩ em không phải là em chứ? Thế này... thế này thì qau là oan uổng cho em quá...” Trương Minh Thắng lập tức lại quay trở lại với vẻ ngông nghênh đắc ý kêu gào như mọi ngày.

Lâm Bắc Phàm nhú lông mày lại, đột nhiên giơ tay phải ra hướng về phía người của đối phương. Chỉ nghe thấy “roạt” lên mấy cái. giờ đây Trương Minh Thắng đã không còn mảnh vải che thân, chẳng khác nào một em bé vừa mới ra đời, có điều tầng thịt mỡ trên người hắn ta trông vô cùng bắt mắt, hơn nữa con giun của đối phương vẫn còn đang lủng lẳng là lủng lẳng ở đó.

“Á.....” Cho dù gan của Mộ Nghiên Kỳ có to đến mấy đi chăng nữa thì khi nhìn thấy một

người đàn ông khác trần trùng trục như thế vẫn sợ đến nỗi kêu gào lên thảm thiết, vội vàng giơ hai tay lên che mắt mình lại rồi chạy sang một bên, nhưng cô vẫn muốn biết xem rốt cuộc Lâm Bắc Phàm muốn làm gì.

“Lão đại. em là đàn ông, em không muốn bị đàn ông làm gì em đâu. hu hu hu.” Trương Minh Thắng đau lòng gào khóc.

“Mày nói thật đi. Trương Minh Thắng rốt cuộc là bị chúng mày nhốt ở đâu hà?” Lâm Bắc Phàm lạnh lùng nói

“Hả? Lão đại anh nói thế là ý gì? Sao anh lại không tin em chứ? Em là em mà, làm gì có thật giả gì, trên thế gian này chỉ có một Trương Minh Thắng mà thôi đó chính là em, hôm nay anh làm sao thế? Sao lại nói năng hồ đồ như vậy? Em chẳng hiểu anh đang nói gì nữa!” Trương Minh Thắng nói với vẻ khẳng định.

Lâm Bắc Phàm cười nhạt một tiếng rồi dùng sức cào tay vào người của đối phương, chỉ nghe thấy một tiếng ‘xẹt’ một cái, một thứ màu trắng to đùng rơi xuống, nhìn không khác gì mỡ lợn, nhìn mỡ màng không tả nổi, buồn nôn vô cùng. nhưng lại rất có phân lượng, một miếng như thế cũng phải nặng đến ba, bốn cân ấy, nhìn không khác gì một ngọn núi nhỏ. Trương Minh Thắng nhìn giờ đây như một người khác thân hình gầy guộc nhưng rất rắn chắc nhưng mặt hắn thì vẫn là Trương Minh Thắng nhìn vô cùng kì dị và khủng khiếp.

Thế nào? Mộ nghiến kĩ ngẩn người ra hỏi

Cái thuật dị dung này đã từng nghe mà chưa nhìn thấy quả thật làm người ta phải ngạc nhiên

Lâm bắc phàm nhếch mép cười nói: cái thuật dị dung này quả thật lợi hại, nếu anh không nhầm thì trên mặt là một mặt nạ da loại mỏng, và độ dính cao nên khó lấy xuống, nhưng cơ thể hắn trải qua một cuộc kĩ thuật gia công mấy móc, làm như vậy mới khiến cơ thể chúng giống nhau như đúc, nhưng cũng vì thế mà gây chú ý cho người ta

Sắc mặt trương minh thắng bỗng chốc trở nên nghiêm trọng. Hắn cười lớn rồi bỗng nhiên cầm khẩu súng lục nhắm trắn Lâm Bắc Phàm bắn tới

Bắc phàm cẩn thận” mộ dung nghiến kĩ sợ hãi kêu lên

Nhưng viên đạn cách trắn vài mili thì Lâm Bắc Phàm giơ tay chụp lấy

Truong minh thắng sợ thất thanh hỏi: sao ...sao có thể

Lâm bắc phàm cười tàn khốc “ trên thế gian này ko gì là ko thể”. Hắn bước tới dẫm mạnh lên ngực trương minh thắng và hỏi “ khai mau trương minh thắng đang ở đâu? Nói mau không bố cho mày chết cũng ko được sống cũng chả xong” q

Trương Minh Thắng “ha ha mày...cái thằng đó...mày có tìm suốt đời cũng chả ra...nói rồi cười điên dại

Lâm Bắc Phàm cau mày nghĩ! Thằng nhãi Trương Minh Thắng học hành thì ngu, suốt ngày gây sự, nhưng nói về quan hệ thì ko tầm thường chút nào! Giờ đây mất tích không tin tức, đối với Lâm Bắc Phàm quả là 1 đòn chí mạng. Nghĩ vậy hắn đập mạnh lên ngực đối Phương “mày có nói ko con chó” tiếng xương ngực kêu răng rắc

Tao ko nói đầu, chết cũng ko nói” Trương Minh Thắng cười điên dại. vì đau quá lúc này mồ hôi trên trán hắn đã toát giọt nhưng ko hề mở miệng van xin, không khác gì giáo chúng ma giáo, không sợ chết

507. Chương 524 : Đầu Mối.

Lâm Bắc Phàm làm sao mà ngờ Âm Ma Giáo ra tay với Trương Minh Thắng? cái này quả thật khiến cho hắn không kịp trở tay, nhưng mà bây giờ lại sợ ném chuột vỡ đồ, nếu thật sự giết cái tên giả mạo này thì nói không chừng là sẽ không tìm được Trương Minh Thắng thật. Hắn suy nghĩ một chút, liền giao cái tên Trương Minh Thắng giả này cho Mộ Nghiên Kỳ, để bọn họ trông coi.

Đợi đến khi trở về thì buổi biểu diễn đã gần kết thúc rồi, rất nhiều người tuy còn rất nhiệt tình, nhưng mà biểu diễn liên tục hai giờ, đã làm cho Bạch Nhạc Huyền kiệt sức, quần áo trên người cũng ướt đầm mồ hôi, sau khi hát xong ca khúc cuối cùng, nàng để lộ ra một nụ cười mê người, quay đầu lại cúi chào tất cả những người ở đây : “Cảm ơn mọi người có thể đến đây nghe mình hát, Bạch Nhạc Huyền mình cảm ơn mọi người!”

” Bạch Nhạc Huyền, Bạch Nhạc Huyền...” Vô số người vẫn gào thét tên nàng.

“Mình cảm ơn sự ủng hộ của mọi người, buổi biểu diễn hôm nay đến đây kết thúc, về phần nơi biểu diễn tiếp theo ở đâu, đến lúc đó mình sẽ thông báo cho mọi người!” Bạch Nhạc Huyền áy náy nói.

Rất nhiều người còn lưu luyến nhìn Bạch Nhạc Huyền đi vào trong sân khấu, thật hy vọng đối phương có thể hát thêm một bài nữa, bọn họ cũng biết rằng, Bạch Nhạc Huyền đã biểu diễn liên tục hai giờ rồi, quả thật đã quá mệt mỏi.

Bọn họ không muốn để cho Bạch Nhạc Huyền cực khổ quá mức, đây cũng là tiếng lòng của những người ở đây.

Cả đám Lâm Bắc Phàm lần này bắt được tổng cộng bốn mươi sáu thành viên Âm Ma Giáo, tuy rằng số lượng đông đảo, nhưng mà tựa hồ đều là thành viên có địa vị không cao, hầu hết đều là những tên cầm tử.

Bạch Nhạc Huyền thay một bộ đồ sạch sẽ xong, liền vội vã tìm đến Lâm Bắc Phàm, lo lắng hỏi : “Bắc Phàm, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Sao anh lại mang tiểu mập mập đi? Vì sao sau đó lại không nhìn thấy hắn nữa? Lẽ nào giữa hai người xảy ra mâu thuẫn?” Nàng cũng biết Trương Minh Thắng có thực lực không kém tại Nam Thành, nếu như bọn họ thật sự xảy ra mâu thuẫn, thì sợ rằng sẽ ảnh hưởng lớn đến Lâm Bắc Phàm, đây là điều mà nàng không muốn nhìn thấy.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy trong phòng chỉ còn mình, Mộ Nghiên Kỳ và Bạch Nhạc Huyền ba người, những người khác đều rất biết điều đứng ở ngoài đợi, bảo vệ an toàn cho Bạch Nhạc Huyền, lập tức thở dài một hơi : “Hắn là giả!”

“Giả? Giả cái gì?” Bạch Nhạc Huyền kì quái hỏi.

Mộ Nghiên Kỳ vội giải thích : “Nhạc Huyền, cái tên Trương Minh Thắng này là giả, là do kẻ địch giả dạng!”

“cái gì? Tiểu mập mập này là giả? Vậy... vậy...” Bạch Nhạc Huyền hầu như là không nói nên lời.

Nàng đương nhiên biết khoảng cách giữa Trương Minh Thắng và nàng gần bao nhiêu, nếu đối phương muốn giết mình, thì dưới tình huống không có đề phòng, tỷ lệ thành công chắc chắn là 100% rồi. Lúc nàng nghĩ đến đây, cả người đột nhiên thấy sợ.

“Hắn, hắn thật sự là giả? Cái... cái này sao có thể?” Bạch Nhạc Huyền vẫn còn không tin, mặc kệ là giọng nói hay thân hình, thậm chí là cách làm việc đều giống Trương Minh Thắng như đúc, sao có thể là giả được?

“Đây là thuật ngụy trang cao cấp, nếu như không phải anh cẩn thận nhìn ra hấn và a Thắng có chút khác nhau, thì anh cũng đã bị hấn lừa!” Lâm Bắc Phàm cũng có chút sợ hãi.

Lần này nếu không nhờ Tiểu Kim, vậy thì mình thật đúng là không biết giải quyết vấn đề này như thế nào.

“Vậy... Trương Minh Thắng thật ở đâu?” Bạch Nhạc Huyền bỗng nhiên nghĩ đến vấn đề này, vội hỏi.

Lâm Bắc Phàm và Mộ Nghiên Kỳ đều lâm vào trầm mặc, không nói một câu nào.

Cái này bọn họ cũng vừa hỏi từ miệng của hàng giả xong.

Tình huống của Trương Minh Thắng bây giờ có vẻ không tốt, nói không chừng là đã bị bọn họ sát hại rồi, nhưng mà bọn họ không thể chỉ nghe lời nói của một bên liền cho rằng Trương Minh Thắng đã chết, bọn họ cần phải đi tìm, mong rằng đối phương còn hy vọng.

Bạch Nhạc Huyền cũng nhìn ra cái gì đó từ ánh mắt của hai người, trong nháy mắt cũng trở nên tái nhợt đến cực điểm.

Nàng ta không có chút ấn tượng tốt về tiểu mập mạp này, đối phương giống một tên ăn chơi trác táng, mỗi ngày chỉ biết đánh nhau gây sự, chơi gái uống rượu, nhưng mà nghe tin hấn chết, trong lòng cũng có chút khó chịu, dù sao đối phương cũng có quan hệ tốt với Lâm Bắc Phàm, hơn nữa còn đã từng giúp đỡ mình.

“Bây giờ chúng ta còn chưa có bất kỳ tin tức gì, cũng không thể chắc chắn, nhưng mà, chỉ cần ở Nam Thành, thì bọn anh chắc chắn sẽ tìm được chỗ của Trương Minh Thắng!” Lâm Bắc Phàm vỗ nhẹ vai của Bạch Nhạc Huyền, thoải mái nói.

Cả đám Lâm Bắc Phàm tách đoàn người đi ra, trở về khách sạn Hoàng Gia. Ai mà ngờ vừa vào đến cửa, đã nhìn thấy Trương Kế Bằng giống như gà mắc đẻ, chạy tán loạn cả lên, cả người ướt đầm mồ hôi.

“Sao thế?” Lâm Bắc Phàm kinh ngạc nhìn hấn.

“Tiểu Lâm ca, anh rốt cục đã trở về, xảy ra đại sự rồi!” Trương Kế Bằng nhìn thấy hấn trở về, vội vàng chào đón, hai tay không biết nên để ở đâu nữa, quơ qua quơ lại mãi.

“Ồ? Xảy ra chuyện gì?” Lâm Bắc Phàm trợn mắt, lẽ nào đối phương lại nói cho mình một tin tức không tốt? Tại sao mỗi ngày đều xảy ra chuyện hết vậy, làm cho mình muốn chết ngộp luôn.

“Hai con nhỏ kia đột nhiên không thấy đâu!” Trương Kế Bằng hít sâu một hơi, nói.

“Hai con nhỏ? Con nào?” Lâm Bắc Phàm hơi sửng sốt, trong Hoàng Gia có tổng cộng trên dưới hơn cả trăm em, hấn ta rốt cục là đang nói ai? Tại sao mình nghe mà không hiểu gì cả.

“Chính là hai cô nàng Nhật Bản đó, Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử!” Trương Kế Bằng vội giải thích.

“À, hai nàng à? Hai nàng không phải đang đợi ở đây sao, tại sao lại chạy đi?” Lâm Bắc Phàm không hiểu nổi, hai cô nàng này hình như có chuyện cần nhờ mình, tại sao lại bỏ đi? Lẽ nào Nhật chi lưu lại xảy ra chuyện? Cái lưu phái này vô dụng quá sao? Cả đám đàn ông không ra mặt, để cho hai cô gái đi tìm người hỗ trợ, lẽ nào là âm thịnh dương suy sao? Trong lòng hấn âm thầm khinh bỉ Nhật Bản ngược đãi mỹ nữ.

“Làm sao mà tôi biết? Hai người bọn họ tựa hồ như thấy cái gì đó, sắc mặt liền thay đổi, ngay cả một câu cũng không nói, trực tiếp chạy ra ngoài, tôi can mà không kịp!” Trương Kế Bằng cảm thấy rất là oan khuất, đối phương nuôi dưỡng tổng cộng năm em nhỏ, mà em nào cũng ghê gớm cả, làm gì coi mình ra gì?

“Thấy cái gì? là cái gì?” Lâm Bắc Phàm nghe như vậy, tò mò hỏi.

“Là cái này, không biết bức vẽ của ai nữa, kỳ quái lắm, vô cùng xấu xí!” Trương Kế Bằng kéo bọn họ ra ngoài, chỉ vào vách tường, trên tường có một bức vẽ kì quái.

Lâm Bắc Phàm và Mộ Nghiên Kỳ hai người nhìn thoáng qua bức vẽ này, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Cái hình vẽ này không phải là do tiện tay vẽ ra, giống như đang mang một ý nghĩa khác, có một con chim nhỏ kỳ dị và một con cọp lớn hung mãnh, tuy rằng kết cấu đơn giản, nhưng mà nhìn đại khái đường viền là có thể nhận ra.

Mộ Nghiên Kỳ kinh sợ nói : “Đây là hình vẽ của Âm Ma Giáo!”

”Âm Ma Giáo gì vậy?” Bạch Nhạc Huyền khó hiểu hỏi. Nàng cũng biết có người muốn hại mình, nhưng mà Lâm Bắc Phàm sợ nàng lo lắng, cho nên không có giải thích cho nàng biết, vì thế nàng cũng không nghe qua cái tên Âm Ma Giáo này.

“Xem ra hai nàng đang truy tra cứ điểm của Âm Ma Giáo tại Nam Thành!” Lâm Bắc Phàm khẳng định.

Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử hai người sinh ra tại Nhật, lớn lên cũng tại Nhật, khẳng định là có hiểu biết về Âm Ma Giáo rồi, các nàng có thể nói là có quan hệ tốt với mình, cho nên muốn dùng phương pháp này để báo đáp.

“Thành viên của Âm Ma Giáo đều là những người điên cuồng không muốn sống nữa, chỉ sợ hai nàng không được, để em gọi điện cho thủ lĩnh cầu cứu!” Mộ Nghiên Kỳ vội vàng lấy điện thoại ra, gọi cho Lý tham mưu trưởng, báo cáo lại tình huống nơi đây.

Lý tham mưu trưởng làm sao mà ngờ sẽ gặp phải dấu hiệu liên lạc của Âm Ma Giáo tại ngay cửa ra vào của Hoàng Gia? Ông ta vội vã dẫn theo ba mươi thành viên chạy đến đây, cẩn thận nghiên cứu cái hình vẽ kỳ quái này, cuối cùng gật đầu nói : “Quả thật là hình vẽ liên lạc của Âm Ma Giáo, nếu như tôi đoán không sai, cứ điện của bọn chúng nằm ở phía tây thành phố, chúng ta đi nhanh lên, đừng để cho chúng chạy!”

Lâm Bắc Phàm Lâm Bắc Phàm để cho Trương Kế Bằng thu xếp cho Bạch Nhạc Huyền, rồi vội vã đuổi theo.

Phía Tây thành có một nhà xưởng cũ, Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử hai nàng đang chiến đấu với hơn hai mươi thanh niên. Hai nàng đều mang tuyệt kỹ trên người, công phu không kém, nhưng mà đối phương có nhân số quá đông, bọn chúng lại đều là một đám không sợ chết, nhìn thấy hai nàng xong, giống như là phát điên lên, và đều mang cái vẻ muốn cùng chết chung vậy, làm cho hai nàng có cảm giác kiệt sức khi chống đỡ.

“Bọn mày là ai? Sao có khả năng tìm ra chúng tao?” Có một người trung niên hơn ba mươi tuổi đi ra khỏi phòng, khuôn mặt phương đông, người thấp bé, hơi béo, tựa hồ không phải là người Trung Quốc.

“Ông là ai?” Tiểu Điền Anh Tử nhíu mày, hừ lạnh hỏi.

”Bọn mày... không phải là người Trung Quốc?” Tên mập kia kinh ngạc hỏi.

“không sai, bọn tao chính là người Nhật Bản!” Y Đằng Thanh Tử hai tay sử dụng liên tục, nhún người một cái, như một tia chớp hướng đến chỗ tên mập kia.

Tên mập cả kinh nói : “Cái gì? Bọn mày cũng là người Nhật? Tao cũng là người Nhật nè, chúng ta là người một nhà!” Hắn ta vừa nói xong câu này, thì trên ngực đã trúng một chưởng của Y Đằng Thanh Tử, làm cho hắn phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay lên, đập mạnh về phía sau.

“Giết chết bọn nó, bọn nó đánh bị thương thân của chúng ta!” Những tên thanh niên còn lại nhìn thấy cảnh này, đều điên cuồng kêu la lên, toàn bộ lao về hướng của Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử.

Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử liên tục đánh lui hai ba mươi người, nhưng mà đối mặt với kẻ địch đông như châu chấu, cũng có chút mệt mỏi, trên trán của các nàng đã chảy ra nhiều mồ hôi lạnh, do không kịp đề phòng, nên bị đánh trúng vài cái, thiếu chút nữa đã ngã lăn ra đất.

“Hay thật, cả đám thanh niên bắt nạt hai cô gái, cũng rất là hay đấy!” Một giọng nói dễ nghe vang lên giữa không trung, chỉ thấy Lâm Bắc Phàm đã xuất hiện lơ lửng trước mắt Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử, hai tay liên tục quơ ra, làm cho hơn mười tên thanh niên trước mặt nhất thời ngã lăn ra đất.

“Giả? Cái gì giả?” Bạch Nhạc Huyền kỳ quái hỏi.

508. Chương 525 : May Mắn Của Tiểu Mập Mập.

Lâm Bắc Phàm ra tay mạnh mẽ, lập tức làm cho Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử giảm bớt áp lực ngay, các nàng đều kinh ngạc kêu lên : “Lâm tiên sinh/ Lâm Bắc Phàm, sao ngài/ anh, lại đến đây?”

Lâm Bắc Phàm cười nói : “Loại chuyện tốt như vậy sao có thể thiếu tôi được? Nhưng mà xem ra, bọn họ đông người tựa hồ cũng có chút lợi hại!”

Tiểu Điền Anh Tử gật đầu nói : “Đúng vậy, bọn họ có rất nhiều, cái này cũng khiếp cho chúng tôi không ngờ, tôi phỏng đoán rằng, bọn họ ở đây có khoảng gần một trăm hai mươi người, đây là những người từ Nhật Bản đến!” Nàng nói đến đây, cũng cảm thấy bất an, tuy rằng bản thân nàng không có liên quan gì đến chuyện này, nhưng mà dù sao Âm Ma Giáo cũng là do người của Nhật Bản kéo đến, vậy có phải là khiến cho ấn tượng của đối phương về Nhật Bản càng thêm xấu không? Đây là điều mà nàng không muốn nhìn thấy.

“Haizzz, thật sự là đáng thương!” Lâm Bắc Phàm thở dài một hơi, đồng thời giơ chân lên đá ra, làm cho một thanh niên xông đến ôm ngay đứng quần, nhảy loi choi như một con cóc.

“Sao thế?” Tiểu Điền Anh Tử tò mò hỏi.

“Vì sao Nhật Bản xuất hiện hai mỹ nữ đẹp như vậy, lại gặp phải những tên phế vật như thế? Đúng là rừng càng lớn thì cái gì cũng có!” Lâm Bắc Phàm giơ hai tay lên, đâm thẳng về hướng mười người đang đứng trước mặt, nhất thời phát ra những tiếng kêu thảm thiết, mười người này đều té lăn ra đất, cả nửa ngày cũng không đứng dậy được.

Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử nghe thấy Lâm Bắc Phàm đang nói giỡn, cũng không vì vậy mà tức giận bọn họ, đều che miệng lại cười, gánh nặng trong lòng cũng mất đi, vội vàng xông tới trước, giúp Lâm Bắc Phàm tấn công những người này.

Đúng lúc này, hơn mười thành viên của tiểu tổ hành động đặc biệt dưới sự dẫn dắt của Lý tham mưu trưởng, vội vã chạy đến hiện trường, dưới sự tấn công mạnh mẽ của mười mấy người này, hơn trăm thành viên của Âm Ma Giáo đều lọt lưới, ngay cả tên thủ lĩnh Nhật Bản của bọn chúng cũng bị bắt, tên mập này hét âm lên : “Mẹ kiếp, bọn mày thật to gan, tao chính là thương nhân của Nhật Bản, tao là thương nhân hợp pháp, tao muốn khởi tố cảnh sát Trung Quốc bọn mày, bọn mày lạm dụng chức quyền, tao muốn công bố cho thế giới biết những hành vi tì tiện của bọn mày, để cho mặt mũi của bọn mày đi quét rác...” Xem ra tiếng Trung của tên này cũng không tồi, có thể sử dụng được cả thành ngữ nữa, đáng tiếc, hắn ta còn chưa nói xong, thì đã bị một người trung niên đập một cái ngay bụng, làm cho hắn kêu thảm một tiếng, thiếu chút nữa té lăn ra đất.

“Mẹ nó, tao ghét nhất là loại chó Nhật Bản, cả đám đều hèn mọn như vậy!” Người trung niên kia cũng phun một ngụm nước miếng lên mặt của tên này, trong mắt hiện rõ sự khinh bỉ.

“Mày... mày... mẹ kiếp!” Tên mập kia vừa mới tỉnh lại một chút, đã bị cái hành động của đối phương làm cho tức giận thiếu chút nữa hộc máu, lại chửi ầm lên, nhưng mà tiếp tục bị đối phương đâm cho vài cái vào bụng, lập tức câm họng lại ngay.

“Xem ra lần này chúng ta đã xử lý luôn căn cứ còn sót lại của chúng!” Lý tham mưu trưởng nhìn thoáng qua đám người này, rồi khẳng định nói. Khuôn mặt vốn đang tái nhợt lập tức vui sướng trở lại, xem ra lần này bọn họ đã bắt được cá lớn rồi.

“Cũng không biết a Thắng rốt cục thế nào rồi?” Lâm Bắc Phàm làm gì còn thời gian quản bọn họ? Điều duy nhất hắn muốn làm chính là tìm ra chỗ của Trương Minh Thắng, vội vàng xoay người đi vào trong.

Cái nhà xưởng cũ này vừa đóng cửa không lâu, cho nên bên trong còn có rất nhiều máy móc chưa xử lý, vì thế làm cho bên trong có một cái mùi kỳ quái, vừa mới bước vào, liền cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người khó chịu, nhưng mà làm cho Lâm Bắc Phàm khó chịu không phải là cái mùi này, mà chính là hững cái xác đang chảy máu đầm đìa, đều bị mổ bụng phá bụng, tìm ruột gan phổi gì bị lôi ra sạch sẽ, giống như một cảnh tượng giết lợn vậy, mùi máu tanh này thiếu chút nữa đã làm cho người ta nôn mửa.

Những cái xác này xem ra cũng hơn hai mươi cái, vốn dĩ đều là một đám sống khỏe mạnh, nhưng mà bây giờ đã trở thành những cái xác lạnh lẽo, khiến cho người ta ngoại trừ phần nộ ra, cũng chỉ có thở dài.

“Người của Âm Ma Giáo dùng cơ thể người để làm thí nghiệm, bọn họ nói sống chết của mỗi người là do thần quyết định, chỉ cần có thể vào Âm Ma Giáo, là sẽ được hưởng sinh mạng vô cùng, những người được làm thí nghiệm này, thì linh hồn của họ sẽ được trở lại thiên đàng, hưởng thụ cuộc sống vui vẻ và hạnh

phúc!” Tiểu Điền Anh Tử không biết đã đi vào trong lúc nào, nhìn thấy những cái xác này, trong lòng cũng cực kỳ khó chịu, nhẹ nhàng che mũi lại, cẩn thận giải thích cho Lâm Bắc Phàm.

“Sống mãi? Hạnh phúc? Vui vẻ? Lẽ nào đây là sống mãi?” Lâm Bắc Phàm cảm thấy trái tim của mình như bùng nổ, lửa giận tràn lên, thở phì phò, chỉ vào một cái xác bầy nhầy, hét lớn lên.

Tiểu Điền Anh Tử thấy Âm Ma Giáo là do người của nước mình khởi đầu, nhất thời xấu hổ vạn phần, cúi đầu, không trả lời câu hỏi của đối phương.

Y Đằng Thanh Tử thì cực kỳ phẫn nộ với hiện tượng như vậy, nhìn thấy Lâm Bắc Phàm nổi giận lôi đình, bước lại giải thích : “Đây là nguyên nhân khiến cho thế giới đã kích Âm Ma Giáo, không riêng gì quốc gia của anh, ngay cả quốc gia của tôi, cũng xuất hiện tình trạng tàn sát vô số như vậy, năm 2001, dân chúng đã bị Âm Ma Giáo tàn sát hơn ba ngàn người, làm cho Tokyo và Osaka xuất hiện khủng hoảng quy mô lớn, thậm chí là xung đột bạo động ở cấp độ cao, may là lúc đó chính phủ đã ra tay toàn lực, liên tục tấn công các cứ điểm của Âm Ma Giáo, cho nên trận kiếp nạn này mới dần dần lắng xuống, nhưng mà mặc dù là vậy, mỗi ngày cũng có nhiều người đột nhiên mất tích, sống không gặp người, chết không gặp xác, nhưng mà những cái này đã giảm xuống rất nhiều, chính phủ cũng không muốn xuất hiện nhiều phiền phức, cho nên đã không công khai với bên ngoài!”

Lâm Bắc Phàm nghe thấy nàng nói như thế, lửa giận cũng dần dần giảm xuống.

Quốc gia của người ta cũng chết nhiều như vậy, mình có thể nói cái gì?

Cũng là câu nói kia của mình, rừng càng lớn thì cái gì cũng có, chẳng lẽ Trung Quốc không có ác nhân sao? Trước đó một thời gian cũng xuất hiện một người tên là XX, thích dùng lời nói để lừa dối quần chúng, làm cho cả đám người trúng độc giống như người điên cùng nhau chơi orgy với nhau.

Lâm Bắc Phàm hơi gật đầu : “Tìm a Thắng trước đã, hơn nữa tôi không hy vọng hấn xảy ra chuyện gì, nếu như hấn gặp chuyện, tôi không biết nên làm thế nào cho phải!” Hấn tự nhiên có một cảm giác bất an, mình đến này giờ rồi, mà bên trong cũng không có bất kì động tĩnh nào, chẳng lẽ Trương Minh Thắng cũng giống như những người này, trở thành một cái xác rồi?

Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử cũng biết địa vị của Trương Minh Thắng trong lòng Lâm Bắc Phàm, các nàng vội vàng gật đầu, mặc kệ cái mùi khó nghe này, bước nhanh vào trong.

Diện tích bên trong phân xưởng rất lớn, có khoảng gần hai trăm mét vuông, trong này còn có rất nhiều máy móc kỳ quái, che khuất tầm nhìn, làm cho công việc tìm kiếm Trương Minh Thắng trở nên khó khăn hơn, bọn họ ba người tìm kiếm hơn hai mươi phút, cũng không thể tìm được chỗ của Trương Minh Thắng nữa, cái này khiến cho bọn họ không khỏi nhíu mày.

“A Thắng, cái thằng khốn nạn này, mày chết ở đâu rồi?” Lâm Bắc Phàm giơ tay phải lên, hung hăng đâm mạnh vào một cái máy, phát ra một tiếng kêu chói tai, mà giọng nói của hấn cũng có chút nghẹn ngào.

Nếu như không phải mình trọc vào Âm Ma Giáo, thì Trương Minh Thắng cũng sẽ không gặp chuyện, mình là kẻ gây ra mọi chuyện.

“Bắc Phàm, anh đừng gấp, chúng ta không phải là chưa tìm thấy xác của Trương Minh Thắng sao? Nói không chừng là còn hy vọng!” Tiểu Điền Anh Tử nhìn thấy bộ dáng đau khổ của đối phương như vậy, trong lòng cũng cảm thấy yêu thương không ngớt, dưới tình huống như vậy, dùng hai chữ “Bắc Phàm” để gọi đối phương, có vẻ càng thêm thân mật.

“Hy vọng? Lẽ nào thật sự gặp phải kỳ tích sao?” Lâm Bắc Phàm cũng không còn bất kỳ hy vọng gì về chuyện này.

” Trương Minh Thắng là người tốt, người tốt khẳng định sẽ có kết quả tốt, Bắc Phàm, anh.. anh ngàn vạn lần đừng có nghĩ quần trong đầu!” Tiểu Điền Anh Tử sợ đối phương vì chuyện này mà làm ra loại chuyện ngu ngốc gì đó, vội vàng mở hai tay ra, ôm lấy phía sau đối phương.

“Tôi... tôi...” Lâm Bắc Phàm cảm thấy tim của mình như muốn ngừng đập, từng cơn đau đớn kịch liệt truyền đến.

“khò...khò...khò...”

Đúng lúc này, trong phân xưởng đột nhiên truyền đến một tiếng ngáy, giống như là đột nhiên xuất hiện, làm cho ba người nhất thời giật mình, còn tưởng rằng ở phân xưởng này có ma, nhưng mà cẩn thận nghe lại, đúng là tiếng người ngáy khi đang ngủ, cái này càng khiến cho bọn họ tò mò, bắt đầu mò theo âm thanh này, cuối cùng đi đến chỗ một cái máy cắt, tiếng ngáy này truyền đến từ phía dưới cái máy cắt, và đây là tiếng ngáy của đàn ông.

“Lẽ nào ở dưới có người?” Lâm Bắc Phàm không dám khẳng định, hỏi.

“Hắn là ... người sao?” Tiểu Điền Anh Tử cũng có chút sợ, dù sao đây cũng là một phân xưởng kinh khủng đầy xác chết người, đối lại là người khác, nghe thấy tiếng ngáy này cũng đều nghĩ đến cái ấy cả.

Lâm Bắc Phàm vì muốn khẳng định suy nghĩ của mình, vì thế liền quỳ xuống, nhìn nhìn phía dưới cái máy cắt, vừa nhìn liền không nhịn được vui vẻ, kêu lên : “Là... là a Thắng, là a Thắng, hắn không chết, trời ạ, cảm ơn trời đất, tên tiểu mập mập này không chết” Hắn co chân phải lại, tung một cái thật mạnh lên móng của Trương Minh Thắng, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm vang lên, và tên mập này trực tiếp lăn một vòng trên đất.

“Ôi, cái mũi của tao, ai đá tao? Sát, lão tử không diệt mày là không được!” Trương Minh Thắng vất vả đứng lên, xoa xoa cái móng của mình, hùng hổ kêu lên, nhưng khi hắn nhìn thấy người trước mắt, kinh ngạc hét lớn : “Lão đại, sao anh lại đến đây? Ồ, hai chị dâu Nhật Bản cũng có mặt à? Những ... đây là gì? Ờ...” Hắn ta vừa nhìn thấy những cái xác chảy máu đầm đìa kia, lập tức ói cơm ra ngay.

Lâm Bắc Phàm chạy lại, ôm hắn một cái, cười mắng : “Thằng mập chết tiết, tao biết mày không dễ dàng chết như vậy mà, mày thật sự làm tao sợ muốn chết, sao mày lại trốn ở dưới?”

“Trốn ở dưới? Sao tôi biết? Tôi chỉ biết là bị người ta làm cho hôn mê, rồi nhét vào trong xe, hình như là bị chấn động gì đó, rồi tôi liền ném ở đây, nghe thấy cái gì mà thần tiên gì đó, cảm thấy chuyện này không thích hợp, liền chui xuống dưới trốn, rồi ngủ quên mất tiêu, mãi cho đến khi mọi người xuất hiện” Trương Minh Thắng cũng kể lại.

Lâm Bắc Phàm, Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử đều ngây người.

Cái may mắn của tiểu mập mập này không phải là quá tốt sao?

509. Chương 526 : Cabin Mờ Âm.

Mặc kệ may mắn của Trương Minh Thắng tốt hay xấu, dù là hắn hồ đồ hay là khôn ngoan lăn xuống dưới cái máy cắt, may mắn tránh thoát một kết, nhưng mà, khi hắn về nhà ngẫm lại chuyện này, cảm thấy gió lạnh thổi qua từng cơn, nếu như mà không có lần xuống, sợ rằng hắn cũng không khác gì mấy cái xác ở trên bàn đầu.

Chuyện lần này đã làm chấn động toàn bộ Nam Thành, Âm Ma Giáo xuất hiện, cũng đủ làm cho lòng người sợ hãi, hơn nữa chính phủ cũng sợ tin này truyền ra ngoài, dẫn đến nhiều phiền phức và ảnh hưởng không cần thiết, cho nên không chế chuyện này rất nghiêm ngặt, những người biết chuyện cũng chỉ có vài người.

Dân chính bình thường thì chỉ thấy đại minh tinh Bạch Nhạc Huyền chọn Nam Thành là nơi biểu diễn của mình, khiến cho Nam Thành vụt sáng giữa Trung Quốc, có rất nhiều người đầu tư và xây dựng đều nhắm mắt đến chỗ này, và chuẩn bị đầu tư một số tiền lớn vào trong cái thành phố nhỏ này, quốc gia cũng bắt đầu tăng mạnh các hoạt động đầu tư cho Nam Thành, phát triển kinh tế của Nam Thành.

Lâm Bắc Phàm o không biết những cái này, bây giờ, hắn và Trương Minh Thắng, Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử bốn người đang ngồi máy bay đến Nhật Bản, chuẩn bị đại biểu cho Nhật chi lưu tham gia cuộc đấu lần này.

“Sát, lão đại, nghe nói công phu trên giường của đàn bà Nhật Bản rất là lợi hại, lần này tôi phải chơi cho đã mới được!” Trương Minh Thắng vừa thoát khỏi nguy hiểm, tâm tình tuy rằng có nhiều áp lực, nhưng mà nghĩ rằng mình sẽ đến quốc gia nổi tiếng về lĩnh vực AV, cả người bùng phát lực lượng, ngay cả cái thứ bên dưới cũng nhô cao lên, xem tí đã xé rách quần.

Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử hai người ngồi ở phía trước, nghe thấy hắn nói như vậy, đều xấu hổ vô cùng, nhưng mà cũng không có biện pháp gì, đối phương nói rất đúng, Nhật Bản quả thật là một quốc gia chuyên về AV, hơn nữa vấn đề tình dục cũng cho là hợp pháp ở đây, hầu như các cô gái đều nguyện ý dùng thân xác để kiếm tiền cả, có thể dùng hai chữ dâm đàng để hình dung cũng không quá.

Lâm Bắc Phàm tròn mắt lên, lầm bầm nói : “Mày được không? không phải là hai ngày nay tinh thần của mày không được tốt sao?”

Tinh thần của Trương Minh Thắng trong hai ngày nay quả thật là không tốt, mỗi lúc ăn đều nhớ lại cảnh tượng những cái xác máu me đầm đìa kia cùng với bao tử và tim gan lẫn lộn, cảm thấy rùng mình, ăn không vô cái gì cả, buổi tối khi ngủ cũng thường xuyên nhìn thấy những thứ này, làm cho tinh thần của hắn uể oải ngay, và vô tình giúp cho hắn giảm cân.

“A... tôi không sao, mấy ngày nay tinh thần của tôi rất tốt, ăn cái gì cũng được cả!” Trương Minh Thắng sáng khoái vỗ ngực, nhưng mà nhắc đến chữ ăn, trong đầu lập tức hiện ra mấy thứ kia, không nhịn được liền muốn nôn một trận.

Có một cô tiếp viên người Nhật nhìn thấy hắn không ổn, liền chạy đến vuốt lưng hắn, dùng tiếng Hán nói : “Vị tiên sinh này, ngài thế nào rồi? Tôi cho ngài hai viên thuốc chống ói, một lát nữa sẽ không sao, ngài chờ cho một chút!”

Trương Minh Thắng nhìn thoáng qua cô tiếp viên này, trong mắt liền hiện ra sự mê mẩn, nhìn mà không chớp luôn.

Cô nàng này cũng hot quá nhỉ? Bộ ngực của nàng hầu như muốn xé áo mà ra thôi, không biết bên trong là hàng thật hay giả nữa, nhưng mà dung mạo xinh đẹp, tuổi cũng chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi, dáng người nóng bỏng, mặc dù không cao, nhưng mà cho người ta có cảm giác nhỏ mà xinh.

Cô tiếp viên kia thấy hắn nhìn mình với cặp mắt như vậy, làm sao mà không biết trong đầu hắn có gì? Nàng nhất thời e thẹn nói : “Vị tiên sinh này, ngài ... ngài...” Hai tay của nàng đặt ở trước bụng, không biết nên làm thế nào cho phải.

Trương Minh Thắng vội vàng cười gian nói : “Tôi... tôi quả thật hơi bị choáng váng, tôi muốn uống thuốc, không bằng tôi cùng cô đi lấy thuốc nha?” Hắn đương nhiên biết mấy cô tiếp viên hàng không rất là cởi mở trong phương diện này, bản thân hắn đi đường buồn chán, không bằng cứ tìm một người đẹp tâm tình cho rồi, tựa hồ cũng không tồi đâu chứ? Hắn cởi dây an toàn ra, kéo tay nhỏ của đối phương.

Gò má của cô tiếp viên đỏ ửng, không nói gì, chỉ xoay người đi vào cabin bên trong.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy bộ dáng dầm dề khó đỡ của Trương Minh Thắng, không nhịn được lắc đầu, nhưng mà quay đầu lại nhìn thì thấy bên trong cũng có vài cô tiếp viên đang “tiếp khách” theo đúng nghĩa, và có mấy người Trung Quốc cũng rất là uyển chuyển tham gia vào hoạt động này, chỉ là không làm khoa trương quá mức thôi, nhưng bên trong cabin truyền ra từng tiếng rên nhỏ như vậy, làm cho hắn cũng cảm thấy ngứa.

Tối qua tuy rằng đã cùng Liễu Vi triền miên một trận, nhưng mà trong hoàn cảnh này, ít nhiều gì cũng bị nhiễm.

Đúng lúc này, một cô tiếp viên xinh đẹp bước đến chỗ của Lâm Bắc Phàm, nàng hơi cúi đầu, cất giọng dễ thương lên : “Vị tiên sinh này, có muốn tôi phục vụ cho ngài không?”

Sắc mặt của Lâm Bắc Phàm khê biến, làm sao mà không biết đối phương muốn phục vụ cái gì? Khẳng định là nhìn thấy bên cạnh không có bạn gái đi cùng, cho nên mới đưa ra yêu cầu như vậy. Nhưng mà hắn không thích đủ với loại gái như vậy, ai mà biết có bệnh xi đa này nọ hay không, lỡ như bị nhiễm một cái, thì chắc chắn là cả đời hối hận rồi, càng không cần phải nói ở phía trước là Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử, mình làm sao mà có thể đủ dấn với cô tiếp viên này trước mặt hai nàng được? Hắn vội vã lắc đầu, từ chối : “không cần, tôi hơi mệt, cần nghỉ ngơi một chút!”

Cô tiếp viên kia thấy hắn nói như thế, cũng không nói thêm gì nữa, cho rằng đối phương không có hứng thú với nữ sắc, hoặc là tính cách ngại ngùng của người Trung Quốc, không thích làm trò trước mặt nhiều người, cho nên cũng nhẹ nhàng lấy ra một cái khăn lông, đắp lên người của đối phương, rồi xoay người rời đi.

Lâm Bắc Phàm nhắm hai mắt lại, đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì đột nhiên nghe thấy động tĩnh ở phía trước, hần hơi hé mắt ra, nhìn thấy Tiểu Điền Anh Tử đang ngồi vào trong vị trí của Trương Minh Thắng, khuôn mặt của nàng lộ ra một vẻ ngượng ngùng, vươn tay phải ra, nhẹ nhàng mò vào trong cái khăn lông của Lâm Bắc Phàm, cầm lấy bàn tay to của đối phương.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy tay nhỏ đối phương mềm mại nhẵn nhụi, giống như tay trẻ em vậy, làm cho hắn có cảm xúc mịn màng, hắn đang muốn hưởng thức cái cảm giác yêu đương vụng trộm này, thì đột nhiên phát hiện ra tay nhỏ của đối phương đang lục lọi dây nịt quây, nhẹ nhàng cởi dây nịt ra, động tác này làm cho hắn không khỏi choáng váng, cô nàng này chẳng lẽ muốn làm với mình chuyện kia ở đây? Có phải là bị ảnh hưởng không? Mình cũng không muốn để người phụ nữ của mình bị người khác nhìn thấy đâu.

Ngay trong lúc Lâm Bắc Phàm đang suy nghĩ, thì đã cảm nhận được tay nhỏ của đối phương khẽ kéo khóa quần xuống, thò vào quần trong nĩa của mình, thuận thế cầm lấy cái ấy ấy của mình, nhẹ nhàng vuốt ve nó, và cảnh tượng mờ ám trong cabin bắt đầu...

510. Chương 527 : Đệ Nhất Lưu Phái Ở Nhật Bản..

Lâm Bắc Phàm cảm thấy toàn thân thoải mái vô cùng, giống như là được thư giãn rất nhiều, thoải mái đến nỗi muốn rên thành tiếng vậy, lén lút làm loại chuyện này trong cabin với Tiểu Điền Anh Tử, quả thật là còn kích thích hơn cả vụng trộm yêu đương nữa, thảo nào mọi người lại thích làm ra những chuyện lén lút như vậy, cảm giác quả nhiên là không tồi.

Động tác của Tiểu Điền Anh Tử có chút mới mẻ, có vẻ như trước đây chưa từng làm loại chuyện này vậy, nàng ta cũng đang ngượng ngùng, cảm thấy khuôn mặt đang đỏ bừng lên, giống như một trái táo chín vậy, có vài phần diễm lệ. Nàng cũng không biết vì sao hôm nay lại to gan như vậy, trên máy bay mà dám “thăm du” giúp đối phương. lẽ nào mình thích đối phương đến mức này sao? Nàng đương nhiên biết mình và đối phương là hai người của hai quốc gia khác nhau, những giới hạn của quốc gia là chuyện mà cả hai không thể tránh được, nàng cũng không giống như những cô gái Trung Quốc, thích đối phương không hề cảm kỹ gì cả, mà hành trình lần này về Nhật, chính là một cơ hội ngàn năm có một, cho nên nàng muốn nắm chắc cơ hội này, để cho đối phương thừa nhận mình.

Tiểu Điền Anh Tử sinh ra tại Nhật Bản, lớn lên cũng tại Nhật Bản, tuy rằng chưa từng phát sinh quan hệ với bất kỳ người đàn ông nào, nhưng mà nàng sống dưới một hoàn cảnh như vậy, cho nên ít nhiều gì cũng biết một chút, cho nên mới có thể làm ra loại chuyện to gan như vậy.

Nàng rõ ràng có thể cảm nhận được sự thoải mái của Lâm Bắc Phàm, cái tiếng rên này giống như có ma lực vậy, đánh vào trong chỗ sâu nhất trong lòng hắn, nàng cảm thấy toàn thân của mình nóng lên, giống như là đang bỏ trong lò thiêu vậy, cả người cảm thấy bức rức, cái cảm giác như muốn nuốt trọn cơ thể nàng làm cho nàng khó chịu, hận không thể cùng đối phương làm ra loại chuyện ấy.

Y Đằng Thanh Tử ngồi phía trước bọn họ, mặc dù không quay đầu lại, nhưng cũng biết hai người đang làm gì, cảm giác này giống như là bị quấy nhiễu vậy, toàn thân cực kỳ khó chịu. Ngay từ đầu nàng ta quả thật không hề có hảo cảm với Lâm Bắc Phàm, cảm thấy đối phương là một tên lưu manh không giúp ích được gì cho đời, thích lừa gạt người khác, nhưng mà, trong khoảng thời gian này, nàng phát hiện ra đối phương có nhiều chỗ tốt hơn đàn ông Nhật Bản rất nhiều, kỹ thuật cờ bạc cùng với công phu của đối phương, cũng như dung mạo anh tuấn của đối phương, sự bảo vệ dành cho những người bên cạnh, tất cả đều khắc sâu trong lòng của nàng, làm cho nàng mỗi tối nằm ngủ đều mơ thấy đối phương ôm mình đè xuống giường và bắt đầu điên cuồng, cứ một lần rồi lại một lần, làm cho nàng mỗi đêm đều mất ngủ, ở dưới thì ướt nhẹp, cuối cùng phải dùng tay để giải quyết sinh lý.

Mình vì sao lại không to gan như sư muội? Nếu như mình to gan hơn một chút, vậy người ngồi bên cạnh hắn không phải là mình sao?

Trong lòng Y Đằng Thanh Tử có chút hối hận, và cũng đang hận bản thân nàng.

Mỗi lần làm việc mình đều sợ đầu sợ đuôi cả, lại còn rụt rè và xấu hổ như những người con gái khác, làm cho kết quả của nhiều chuyện không được như mong muốn, cái này sợ rằng là chuyện ăn năn lớn nhất cả cuộc đời rồi.

“Tiểu thư xinh đẹp, có ai ngồi cùng không? Tôi là Trung Thôn Quang Nhất, công phu trên giường của tôi rất lợi hại, tôi cũng từng quay nhiều phim AV trong nước, các nữ diễn viên đều ca ngợi công phu của tôi cả, bình thường hay gọi điện cho tôi, để cùng làm tình với các nàng!”

Đúng lúc này, một tên ục ịch người Nhật Bản mang vẻ cười dâm xuất hiện, ngồi xuống vị trí của Tiểu Điền Anh Tử, hai tay to không nhịn được muốn đưa sang sờ soạng bộ ngực no tròn của Y Đằng Thanh Tử, cũng dùng tiếng Nhật để nói chuyện, có thể hẳn nhìn thấy Y Đằng Thanh Tử là người Nhật, cho nên nghĩ phương diện kia cũng rất cởi mở.

Sắc mặt của Y Đằng Thanh Tử nhất thời thay đổi, một người đàn ông như vậy có tư cách chạm vào mình? Mình đâu phải là loại con gái có thể để cho bất kỳ người đàn ông nào muốn leo lên là leo đầu, nếu như để cho Lâm Bắc Phàm nhìn thấy, đối phương có thể tức giận hay không, rồi sau này không thêm đụng vào mình? Đàn ông Trung Quốc rất là bảo thủ trong phương diện này. Nghĩ đến đây, làm sao mà cho đối phương chạm vào người được? Trong lúc nhất thời, nàng gơ chân phải lên, tung một đá vào chân thứ ba của đối phương.

“A...”

Tên ục ịch kia làm sao mà ngờ cô gái này lại đột nhiên tấn công mình? Hắn ta chỉ cảm thấy ở dưới tê rần, toàn bộ cơ thể giống như là mất đi khống chế, bay thẳng ra ngoài, đập mạnh xuống đường đi, phát ra một tiếng vang lớn.

Những người xung quanh còn đang điên cuồng vì đủ trò cũng bị tiếng động này làm cho giật mình, đều đưa mắt ra nhìn, nhìn thấy hắn ta ngã xuống hành lang, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đều bắt đầu nhỏ to nghị luận.

“Mẹ kiếp, con đĩ này, mày dám đá tao, ngày hôm nay tao sẽ chơi chết mẹ mày trước mặt nhiều người, con đĩ chó, còn chưa có ai dám làm vậy với tao, tao muốn mày phải trả giá!” Tên trung niên này cảm thấy chân nhỏ của mình rút vào bên trong cơ thể vậy, nhất thời tức giận đỏ mặt giống như là say rượu, la hét chửi ầm lên. Nhật Bản là quốc gia nam tôn nữ ti, địa vị của đàn ông cực kỳ cao, làm gì mà gặp qua tình huống bị con gái đá? Hắn ta thở hổn hển đứng dậy từ mặt đất, vươn hai tay to ra, nhào đến hướng của Y Đằng Thanh Tử.

Y Đằng Thanh Tử không thêm liếc hắn một cái, cầm lấy cái ly nước trước mặt, tạt thẳng vào đầu của hắn.

“A... mẹ kiếp... mày... tao muốn khởi tố!” Tên trung niên này bị tạt một cái ướt từ đầu xuống chân, hắn đưa hai tay lên lau lau mặt, nổi giận kêu gào lên.

Y Đằng Thanh Tử chỉ khách khí với Lâm Bắc Phàm thôi, còn những người khác thì không cần phải khách khí, đây là phong phạm mà thần bài Nhật Bản phải có. Nàng ta dùng tiếng Nhật lạnh lùng nói: “Nếu mày không muốn chết, thì cút đi cho tao!”

“Mày...” Tên ục ịch này làm gì mà chịu qua xỉ nhục như vậy? Nổi giận kêu lên.

“Bốp bốp!” Thân ảnh của Y Đằng Thanh Tử vụt lên, tát cho đối phương hai cái tát thật kêu, làm cho tên ục ịch này xoay tròn tại chỗ một vòng, rồi mất thăng bằng, té cái rầm xuống.

Những người tiếp viên xung quanh nhìn thấy tình huống như vậy, đều kinh ngạc há to mồm ra, không nói ra lời nào.

Bọn họ chỉ thấy người trung niên này muốn làm tình với cô gái kia, nhưng mà lại bị từ chối, cuối cùng còn bị đánh đến nổi này, điều này làm cho các nàng khó hiểu.

Theo suy nghĩ của các nàng, có đàn ông tìm đến mình để làm tình, chính là vinh hạnh của mình, bởi vì cái này đại biểu cho vẻ đẹp và sự hấp dẫn của mình, cũng như là kỹ xảo cao minh trong chuyện ấy, nhưng mà cũng có những người không thích làm với đàn ông khác, cái này cũng có thể hiểu được, ví dụ như người trung niên này tựa hồ đã nói ra những lời vũ nhục người khác, cho nên cũng đáng đời.

Nhưng các nàng đương nhiên là không dám bình luận này nọ về chuyện này, nhìn thấy người trung niên kia ăn mặc xa hoa, khẳng định là không phải người thường, nếu như đắc tội với người này, thì sợ rằng ngày sau của các nàng sẽ không có sự tốt đẹp. Các nàng đành phải đi mời cơ trưởng xuống, mong rằng đối phương có thể giải quyết vấn đề này thỏa đáng.

Cơ trưởng là một người trung niên mập mạp hơn bốn mươi tuổi, ông ta gấp gấp chạy đến, vừa lau mồ hôi trên trán, vừa dùng ngôn ngữ Nhật Bản nói : “Hai vị, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại như vậy?”

“Đ*t con mẹ nó, cái con đĩ chó này dám đánh tao, ngày hôm nay tao nhất định phải đ*t chết mẹ nó, tao còn muốn chơi thủng lỗ đ*t của nó nữa, tao muốn nó làm tình nô cho tao, mỗi ngày để tao chà đạp!” Tên ục ịch này phần nộ kêu gào lên, hắn cảm thấy tôn nghiêm của mình bị uy hiếp rất lớn, cả người phần nộ đến nổi run lên.

“Tao cũng không muốn làm tình với một con heo!” Y Đằng Thanh Tử trả lời rất đơn giản, và cũng mang ý đả kích người khác.

“Đ*t mẹ, mày nói gì đó? Mày dám xỉ nhục tao, tao muốn giết mày!” Tên ục ịch thiếu chút nữa đã tức hộc máu, vươn hai tay ra, lao đến đối phương, nhưng mà nhớ đến bản lĩnh của đối phương, cuối cùng đã khắc chế nội tâm xúc động của mình lại.

“Tao muốn giết mày, dễ như trở bàn tay!” Giọng nói của Y Đằng Thanh Tử lạnh lùng đến cực điểm, mà hai mắt của nàng nhon còn hơn dao, lóe ra một tia lạnh lùng, trừng mắt nhìn đối phương.

Tên ục ịch cảm thấy cả người lạnh lên, giống như là đang ở trong một hầm băng vậy, toàn thân như muốn đông cứng. Hắn muốn kêu to lên, nhưng mà phát hiện ra cái cổ giống như là bị kẹt cái vật gì đó, không hô được, hắn muốn chạy trốn, nhưng phát hiện ra hai chân như bị đông cứng vậy, trên trán chảy đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt càng trở nên tái nhợt hơn.

Đây là một sự sợ hãi từ bên trong sợ ra.

Tên cơ trưởng nhìn thấy tình trạng càng lúc càng tệ, vội bước lại khuyên : “Thưa ông, thưa cô, tôi mong rằng có thể giải quyết chuyện này trong hòa bình, đừng tranh đấu nhau, cái này sẽ mang lại nhiều phiền phức không tất yếu!”

Y Đằng Thanh Tử nghe ông ta nói như vậy, cũng thấy Lâm Bắc Phàm đang ở phía sau mình, quả thật không nên làm ra loại chuyện máu tanh, vì thế thu hồi lại cặp mắt sắc bén của mình, kêu lên : “Nếu mày muốn báo thù, thì có thể tìm đến tao bất cứ lúc nào, tao là Y Đằng Thanh Tử của Nhật chi lưu, tao lúc nào cũng đợi mày cả”

Nàng nói xong câu này, trong cabin truyền ra từng tiếng hô.

Có thể người Trung Quốc không biết gì về Nhật chi lưu, nhưng mà ở Nhật Bản, Nhật chi lưu giống như là một biểu tượng vậy, có thể nói là phụ nữ và trẻ em đều biết, không ai không nghe. Ai dám gây phiền phức với Nhật chi lưu? Cái đó không khác gì muốn chết cả.

Tên ục ịch hồi nãy còn muốn tìm vài người bắt cóc Y Đằng Thanh Tử, sau đó để cho mình phát tiết, nhưng khi nghe nói đến câu này, toàn thân liền run lên kịch liệt, nỗi sợ không nhịn được lan tràn ra, lần này còn kinh khủng hơn lần trước.

Ngày hôm nay bị trúng tà à? Cũng dám giỡn mặt với con gái của Nhật chi lưu, tuy rằng mình ở trong nước cũng có chút bản lĩnh, nhưng mà nếu so với Nhật chi lưu, cục cứ* cũng không bằng nữa.

“Kịch!”

Cả người hắn ta liền quỵ xuống đất, dập đầu với đối phương : “Tôi... tôi sai rồi... xin cô tha cho tôi một mạng, sau này tôi không dám nữa!”

Y Đằng Thanh Tử cũng mặc kệ loại tiểu nhân như vậy, lười biếng phát phát tay trái, mở miệng nói : “Cút!”

Tên ục ịch giống như là được đại xá vậy, vội vàng đứng lên, chạy về chỗ ngồi của mình.

Cơ trường nhìn thấy chuyện này được giải quyết như vậy, không khỏi kinh ngạc, nhưng mà ông ta cũng biết sự cường đại của Nhật chi lưu, không dám nói gì nữa, liền cúi người chào Y Đằng Thanh Tử một cái, sau đó xoay người rời đi.

Lâm Bắc Phàm cũng âm thầm than một tiếng, Nhật chi lưu quả nhiên là một lưu phái cường đại.

511. Chương 528 : Lưu Phái Phân Tranh.

Sau khi trò khôi hài này kết thúc, những người bên trong cabin cũng bắt đầu cung kính với Y Đằng Thanh Tử vài phần, đương nhiên là không còn ai dám tìm nàng và đưa ra yêu cầu vô lý này, nhưng mà, Y Đằng Thanh Tử nhìn thoáng qua sư muội và Lâm Bắc Phàm, rồi thở dài một hơi. Dựa vào dung mạo, mình cũng tương xứng với sư muội, tại sao cái tên khốn kia lại luôn đối tốt với sư muội, còn mình thì luôn hờ hững? Lê nào đối phương cho rằng mình không phải là xử nữ sao? Cho nên mới đối xử với mình như vậy?

Lâm Bắc Phàm đương nhiên là không biết suy nghĩ này của Y Đằng Thanh Tử rồi, dưới sự nỗ lực của Tiểu Điền Anh Tử, rốt ực cũng thả ra một lượng tinh hoa không nhỏ rồi, mà hai má của Tiểu Điền Anh Tử cũng đỏ bừng, vội vàng rút tay về, dùng khăn lau tay nhỏ một chút, lúc này mới len lén nhìn thoáng qua, thấy Lâm Bắc Phàm đã mở mắt ra, vẻ mặt sung sướng, thấp giọng gnoi : “Bắc Phàm, em... em... giúp anh xử lý mấy cái này!” Nàng bây giờ làm gì còn có khí phách của nữ thần bài chứ? Quả thật là một cô gái đúng tiêu chuẩn của Nhật Bản, vô cùng nghe lời chồng của mình, chưa từng mở miệng oán hận một câu nào cả. Nàng cầm lấy khăn tay, bắt đầu cẩn thận xử lý hậu quả của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cũng không phải là không có cảm tình với Tiểu Điền Anh Tử, hơn nữa đối phương là một cô gái ngoan hiền nhu thuận, tính cách của đối phương cũng giống như những người phụ nữ của mình, cho rằng chồng chính là trời, là đất của mình, chưa bao giờ yêu cầu cái gì cả, mặc dù mình ra ngoài tìm gái, thì các nàng đều không hề phản đối một câu, càng không cần nói về dung mạo xinh đẹp của Tiểu Điền Anh Tử, đáng người nóng bỏng, lại còn là một xử nữ đúng tiêu chuẩn, cô gái như vậy, thật sự đúng là cực phẩm nhân gian. Hắn mỉm cười, mặc cho đối phương lau chùi thân thể của mình, cười hỏi : “Xem ra Anh Tử của chúng ta thật sự không nhịn được rồi!”

Tiểu Điền Anh Tử đỏ bừng mặt, giống như bị người ta nói trúng tim đen vậy, nhẹ giọng nói : ” Em... em mới không có!”

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy Tiểu Điền Anh Tử đã lau xong những chỗ dơ, kéo quần lên lại, lúc này mới giang tay ra, ôm lấy đối phương, đặt lên trên đùi của mình, khẽ hôn nhẹ lên vành tai đỏ ửng của đối phương, cười nói : “Lê nào em không muốn?”

“Em...em...em không phải...” Lúc đối phương phóng ra tinh hoa, Tiểu Điền Anh Tử cũng bị nhiễm một chút, phía dưới cũng trở nên ẩm ướt, rất là khó chịu. Bây giờ lại bị đối phương ôm vào lòng, ngửi thấy mùi đàn ông trên người đối phương, trái tim đập loạn cả lên, cả người mềm nhũn, hận đối phương không thể ôm mình mãi như vậy được.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy bộ dáng ngượng ngùng của nàng, không nhịn được cười nói : “Anh còn tưởng rằng Anh Tử muốn sưởi ấm giường cho anh chứ, xem ra là anh mơ tưởng nhiều rồi”

“Em không có... em muốn!” Tiểu Điền Anh Tử ở Trung Quốc lâu như vậy, đương nhiên cũng biết ý nghĩa khác của chữ “sưởi ấm giường” rồi, nàng nghe thấy đối phương nói như vậy, vội vàng trả lời, nhưng mà lúc nàng nhìn thấy nụ cười của đối phương liền biết mình đã bị đối phương lừa, xấu hổ đỏ mặt vào trong ngực của đối phương, không chịu ngẩng lên nữa.

Đúng lúc này, Trương Minh Thắng thỏa mãn trở về, nhìn thấy dáng vẻ xuân tình đặc ý của hắn, khẳng định là đã mây mưa không ít với cô tiếp viên khi nãy rồi.. Hắn nhìn thấy Tiểu Điền Anh Tử ngồi trong lòng của Lâm Bắc Phàm, không nhịn được kinh ngạc, kêu lên : “Lão đại, hai người cũng lợi hại quá rồi. Tuy rằng chúng ta đi đến Nhật, nhưng mà cũng đâu cần học tập của người Nhật đâu? Lê nào hai người làm chuyện đó ngay tại chỗ này chứ? Cái phần can đảm, cái phần khí phách này, thật sự làm cho tôi thẹn đến cực điểm rồi!”

Tiểu Điền Anh Tử nghe như thế, liền mở mồm cãi lại : “Chúng ta... chúng ta cái gì cũng không làm!”

“Cái gì cũng không làm?” Trương Minh Thắng nghi hoặc hỏi.

Khuôn mặt của Tiểu Điền Anh Tử liền đỏ bừng lên, tuy rằng vừa rồi nàng không có làm chuyện kia với Lâm Bắc Phàm, nhưng mà nàng cũng giúp đối phương “thăm du”, làm cho đối phương thoải mái, cái này cũng không thể nói là cái gì cũng không làm được. Nàng ấp úng nửa ngày, một chữ cũng không nói ra được, cúi đầu, không dám nhìn ai nữa.

Trương Minh Thắng nhìn thấy biểu tình của nàng, không nhịn được cười trộm, xem ra bọn họ khẳng định là đã làm.

“Ồ, ở đây có mùi gì kì kì? Hình như...” Trương Minh Thắng dùng sức ngửi ngửi, bỗng nhiên nghi hoặc nói.

“A, không có mùi gì cả!” Tiểu Điền Anh Tử vội cãi lại.

Trương Minh Thắng cười gian, cũng không nói gì cả, ngồi xuống chỗ của Tiểu Điền Anh Tử ở trên, chừa không gian cho hai người bên dưới, hắn quay sang nói chuyện với Y Đằng Thanh Tử : “Chị dâu, thời tiết ngày hôm nay thật là đẹp!”

”Đi chết đi!” Y Đằng Thanh Tử tức giận đập cho đối phương một cái, làm cho trong cabin phát ra một tiếng hét kinh hãi, khiến những người khách khác nhú mày, che lấy lỗ tai của mình.

.....

“A, đây là Tokyo sao? Quả nhiên là mỹ nữ như mây, tôi thích ở đây rồi đó!”

Bốn người Lâm Bắc Phàm vừa đáp xuống máy bay, chỉ thấy Trương Minh Thắng lao ra ngoài, vẻ mặt say sưa phát ra những tiếng hét chói tai, làm cho những người khách khác đi ra đều quay đầu nhìn hắn, còn tưởng hắn mới ở trong ra.

Y Đằng Thanh Tử nhìn thấy Lâm Bắc Phàm và sự muội của mình cứ anh anh em em, giống như là tình nhân đang yêu nhau đấm đuổi, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, nàng hung hăng trừng mắt nhìn Trương Minh Thắng : “Cậu có ít nói lại đi kìa? Lẽ nào bên cạnh anh thiếu gia? Quả thật làm mất mặt đàn ông, hừ!” Nàng ta cũng mặc kệ đối phương luôn.

“Tôi... tôi cũng chỉ cảm khái kêu lên thôi mà? Dù sao mỹ nữ ở Nhật quả thật cũng rất nhiều, hơn nữa đều là mông căng ngực ưỡn, xinh đẹp như thế, quả thật là thiên đường của đàn ông!” Hai con mắt của hắn ngó đông ngó tây, nước bọt thì mấp mép ở bên mồm, mấy cô nàng này cũng quá táo bạo rồi sao? Dù mặc váy ngắn cả, thiếu chút nữa là lộ cả cặp mông căng ra, và bầu ngực trắng bóng nữa, còn có thể thấy được hai hình vòng cung ẩn hiện bên trong, cái này ở trong nước cũng không được nhìn thấy nhiều đâu, mặc dù những năm gần đây quốc gia phát triển, con gái cũng cởi mở hơn, và mặc đồ cũng thoáng hơn, nhưng nếu mà so với mấy em xinh tươi ở đây thì còn kém rất nhiều.

“A... tôi... tôi sai rồi, tôi không dám nữa!” Trương Minh Thắng bị Y Đằng Thanh Tử đập cho một cái, kêu la thảm thiết, ôm lấy chân trái của mình, thiếu chút nữa đã khóc thành tiếng.

Y Đằng Thanh Tử hừ nói : “Đàn ông đều là như vậy!”

“Vậy sao cô không nói lão đại? Phụ nữ bên cạnh anh ấy tựa hồ còn nhiều hơn tôi!” Trương Minh Thắng có chút ủy khuất kêu lên, cảm thấy sổ phận vì sao lại không công bằng? Mình chỉ có ngắm gái thôi, mà lại bị đối phương đánh đập tàn bạo, còn vì sao bên cạnh lão đại có nhiều gái như vậy, mà lại chẳng hề xảy ra chuyện gì?

“Hắn là hần, cậu là cậu, cậu có thể so sánh với hần sao?” Y Đằng Thanh Tử bực bội hỏi.

“Ặc... cái này có khác nhau sao? Cái thứ đó của tôi cũng không nhỏ hơn lão đại!” Trương Minh Thắng đắc ý kêu lên.

“Đi chết đi!” Thế là Y Đằng Thanh Tử đấm cho hần một cái, và trong sân bay truyền ra một tiếng hét thảm.

Cả đám người nhanh chóng đi đến một biệt thự ở Tokyo, phong cảnh ở đây rất tươi đẹp, khí trời ẩm áp, có nhiều động vật nhỏ chạy nhảy trong bụi cây, càng tăng thêm vài phần phong cảnh thiên nhiên, đáng tiếc là diện tích biệt thự không được to, nhưng mà ở một nơi giá đắt đắt như vàng ở Tokyo, đây cũng là một chỗ xa xỉ rồi.

Một lão già khoảng bảy mươi tuổi chậm rãi đi đến, mái tóc đã trắng như tuyết rồi, giống như là một dã nhân trên núi tuyết vậy, nhưng tinh thần sảng khoái, sắc mặt hồng hào, mặc một bộ võ sĩ, bên hông còn có một thanh bội kiếm. Đi theo sau lưng ông ta còn có bốn võ sĩ khác, tuổi cũng không lớn, chỉ khoảng cỡ ba mươi thôi, khuôn mặt tuấn lãng, ánh mắt sắc bén, có thể thấy được công phu trên người không kém. Ông già này tươi cười chào hỏi : “Vị này là Lâm tiên sinh sao?” Ông ta nhấn mạnh từng chữ, hơn nữa còn dùng tiếng Hán, xem ra ông ta cũng có học tập về tiếng Hán rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm cười nhạt nói : “Tôi là Lâm Bắc Phàm, các hạ chẳng lẽ là Tùng Tinh Vũ tiên sinh?”

“Hahaha, tôi chính là Tùng Tinh Vũ!” Ông già cười sảng khoái nói.

Lâm Bắc Phàm cười nói : “Tôi đã sớm nghe qua Tùng tiên sinh là cao thủ trong giới cờ bạc Nhật Bản, bởi dường ra rất nhiều đệ tử kiệt xuất, mà Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử là những người nổi bật, ngày hôm nay có thể nhìn thấy mặt, quả thật là phúc đức ba đời!”

“Lâm tiên sinh quá khách khí rồi, mời vào trong!” Tùng Tinh Vũ cười nói.

Bốn người Lâm Bắc Phàm dưới sự dẫn đường củ a Tùng Tinh Vũ, đi vào bên trong biệt thự, nhìn thấy phong cách điển hình của Nhật Bản, nơi nơi lộ ra khí tức tươi mát, xem ra Tùng Tinh Vũ tu dưỡng cực cao, hơn nữa làm việc kín đáo, tâm tư tinh tế, không phải là loại già hoang đường, là nhân vật khó ai bì nổi, nhưng mà nhân vật như vậy thì lại càng nguy hiểm hơn.

Tùng Tinh Vũ sợ bọn họ quỳ trên tấm lót không quen, vì thế đã làm một bộ bàn ghế mới tinh theo yêu cầu, dựa theo thân phận chủ khách mà ngồi. Ông ta tự mình đứng lên, mời Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng một chén trà thơm, rồi mới mở miệng cười nói : “Lần này Nhật chi lưu chúng tôi có thể mời cao thủ như Lâm tiên sinh đến, tin rằng chúng tôi có thể đánh bại Nguyệt chi lưu, thu lấy quán quân của đại hội lần hai!”

“Thật ra, tôi cũng không có ý định đó đâu, tôi tin rằng chỉ cần cao thủ của Nhật chi lưu ra tay, thì nhất định cũng có thể thành công!” Lâm Bắc Phàm bây giờ chưa biết Tùng Tinh Vũ như thế nào, cho nên chỉ có thể khách khí nói chuyện.

“Lâm tiên sinh quá khách khí rồi...” Tùng Tinh Vũ nhất thời cười ha hả nói. Theo ông ta thấy, đối phương là một người rất thức thời, cũng không phải là một loại tự cao tự đại, không coi ai ra gì, ấn tượng trong lòng cũng trở nên tốt rất nhiều.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến những tiếng lộn xộn lớn, Tùng Tinh Vũ khẽ cau mày nói : “Là ai?”

Hai võ sĩ bên cạnh ông ta vội vàng xoay người đi ra ngoài, nhưng mà nhanh chóng truyền vào giọng nói lo lắng của bọn họ : “Tùng Tinh tiên sinh, người của Nguyệt chi lưu lại đến, bọn họ muốn khiêu khích chúng ta!” Hai người bọn họ nhanh chóng chạy vào, nhưng mà mặt mũi bầm dập, có lẽ là do bị người bên ngoài đánh rồi.

Sắc mặt của Tùng Tinh Vũ nhất thời thay đổi : “Nhưng tên tiểu nhân của Nguyệt chi lưu này, thật là ghê tởm, ta nhất định phải cho chúng một bài học!” Tuy rằng ông ta nói như vậy, nhưng mà ánh mắt lại nhìn lên người của Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cười nhạt không ngớt, xem ra đối phương không tin mình, muốn thử tay nghề của mình một chút.

512. Chương 529 : Thạch Tinh Tân Nhất.

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng thưởng thức trà thơm của Nhật Bản, cảm thấy mùi vị cũng như vậy, không có mùi thơm ngọt ngào như trà Trung Quốc, xem ra cũng không như trong quảng cáo của TV rồi, sản phẩm của Nhật Bản cái gì mà đệ nhất chứ, xem ra chính là phóng đại thôi. Hắn ta cầm lấy ly rượu trước mắt, nhẹ nhàng nhấp vào một ngụm, nhưng thiếu chút nữa đã làm cho hắn phun ra rồi.

Cái này gọi là rượu sao?

Lâm Bắc Phàm tuy rằng có uống rượu, mặc dù bản thân không uống nhiều, đều là cho Tiểu Kim uống cả, nhưng mà hắn cũng biết về những loại rượu của Trung Quốc, loại thấp nhất cũng là bốn mươi độ, nhưng mà rượu của Nhật hầu như là không có mùi vị gì, thanh thanh đạm đạm, cái này khiến cho những người quen uống rượu Trung Quốc, quả thật là không quen.

Tiểu Kim đã ngửi thấy mùi rượu, vội vàng truyền âm nói : “Lão đại, cho tôi nếm thử rượu của Nhật với, trong TV có xem qua rồi, nói là cái gì ngay từ đầu nó là rượu đế, nhưng trải qua mấy trăm năm, đã sáng tạo ra loại rượu riêng cho mình, tôi cũng không biết nó có mùi vị như thế nào!”

Lâm Bắc Phàm đưa cái ly rượu trước mắt đến, hơi nhấp một chút, cái ly rượu hết sạch.

“Ặc, mẹ kiếp, đây là rượu à? Một chút mùi vị cũng không có, còn không bằng bia nữa là, những tên này mỗi ngày khoác lác rượu Nhật Bản ngon nhất, tôi thấy đây là lừa gạt trắng trợn!” Tiểu Kim bất mãn kêu lên, giống như là bản thân bị lừa một vỏ vậy, cay cú đến nỗi muốn đến chỗ bảo vệ người tiêu dùng của Nhật Bản để kiện tụng vấn đề chất lượng.

Tùng Tinh Vũ thấy Lâm Bắc Phàm một mình uống hết cả ly rượu, nhưng mà lại không nói một câu nào, trong lòng vô cùng bất đắc dĩ. Đối phương vừa mới đến đây, chẳng lẽ mở mồm ra nhờ đối phương hỗ trợ? Cái này ít nhiều cũng rất là mất mặt, nhưng mà lần này người đến là kỳ tài trong cao thủ của Nguyệt chi lưu, nhiều đệ tử của mình đã bại trong tay hắn, thật sự nếu không văn hồi cục diện, thì sợ rằng Nhật chi lưu của mình sẽ không thể sống yên ổn tại Nhật Bản.

Nhật chi lưu và Nguyệt chi lưu phân tranh, mỗi lần đầu tranh đấu trong rất nhiều phương diện, giải đấu lần này cũng chỉ là một phương diện mà thôi, nhưng mà, người chiến thắng cuối cùng của giải đấu, sẽ mang lại ảnh hưởng mang tính quốc gia, phải nói là vô cùng vinh quang, cho nên mỗi lần đến giải đấu thần bài lại chính là thời kì tranh phân tốt nhất của Nhật chi lưu và Nguyệt chi lưu.

Nếu như lần này Nhật chi lưu mà thua, thì sợ rằng những tập đoàn và công ty ủng hộ cho Nhật chi lưu sẽ chuyển sang Nguyệt chi lưu, như vậy sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến thực lực tổng thể của Nhật chi lưu, thậm chí là bị Nguyệt chi lưu đè bẹp, trong khoảng thời gian khó mà xoay chuyển, cái này cũng là điều mà người của Nhật chi lưu không muốn thấy.

Trong lúc Tùng Tinh Vũ suy nghĩ, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến những tiếng ồn ào, mỗi người trung niên hơn ba mươi tuổi mang theo bốn năm võ sĩ đi vào trong. Hắn ta mặc một bộ đồ võ phục màu trắng, bên hông còn mang võ sĩ đao, thoạt nhìn có vẻ rất có phong phạm, hai mắt lấp lánh, chứa một sự lạnh lẽo bên trong, nhìn lướt qua đám người Tùng Tinh Vũ, cuối cùng khi ánh mắt của hắn nhìn Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử, hơi thoáng dừng lại một chút, rồi mới hừ nhẹ nói : “Tùng Tinh Vũ, Nhật chi lưu các người có phải là sợ rồi không? Ngay cả trận so tài nho nhỏ trước giải đấu mà cũng không dám, lẽ nào các người còn muốn chiến thắng Nguyệt chi lưu chúng ta trong giải đấu sao? Quả thật là si tâm vọng tưởng! Tôi thấy các người nên sớm rút khỏi giải đấu lần này đi, đừng để đến lúc đó bị mất mặt” Dựa theo bối phận, thì Tùng Tinh Vũ chính là tiền bối của hắn, nhưng mà hắn lại dùng cách xưng hô ngang hàng như vậy, rõ ràng là coi thường đối phương, cái này là điều tối kỵ nhất trong đạo đức của Nhật Bản, nhưng mà hắn lại làm như vậy.

Sắc mặt Tùng Tinh Vũ khế biến, lông mày nhíu lại, liếc đối phương một cái, lạnh lùng nói : “Thạch Tinh Tân Nhất, bây giờ giải đấu còn chưa bắt đầu, lẽ nào ngươi lại khấn trương như vậy? Sự phụ người lúc đầu cũng không hề vội vàng như ngươi, muốn trở thành cao thủ, cần phải giữ được tâm tình bình tĩnh!”

Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử nghe xong, trong lòng không khỏi cả kinh.

Thì ra tên này chính là đệ nhất cao thủ của Nguyệt chi lưu, đồ đệ kiệt xuất của Đẳng Đẳng Không Tam, Thạch Tinh Tân Nhất. Nghe nói đối phương là người giỏi nhất trong sáu mươi tám học trò của Đẳng Đẳng Không Tam, mấy năm nay chuyên tâm tu luyện, chưa bao giờ gặp mặt người khác, sau đó đi du lịch ở các quốc gia khác, nhìn thấy cao thủ cờ bạc trên thế giới, thật không ngờ lần này đối phương lại trở về Nhật, và đại biểu cho Nguyệt chi lưu tham gia giải đấu lần này, xem ra Nguyệt chi lưu muốn trả mối thù lần trước rồi.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng không quen biết gì cái tên kiêu ngạo đến cực điểm này, cũng không nghe hiểu tiếng Nhật, nhưng mà nhìn thấy vẻ kiêu ngạo của đối phương, lông mày nhất thời cũng nhíu lại, trong lòng cực kỳ khó chịu, vì thế đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn Tiểu Đẳng Anh Tử, nghe đối phương giải thích xong, mới bình thường trở lại.

Thì ra là một thành viên của Nguyệt chi lưu, thảo nào lại kiêu ngạo như vậy, nhưng mà, nếu đối phương có thể đại biểu cho Nguyệt chi lưu, sợ rằng cũng có chút tài năng, cũng không phải loại người dùng tiền mua tiếng.

Bởi vì Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều là người phương Đông, cho nên Thạch Tinh Tân Nhất cũng cho rằng họ là thành viên của Nhật chi lưu, không coi bọn họ ra gì, mà lạnh lùng nói : “Sư phụ của ta thấy mọi người đều là cao thủ trong giới, cho nên mới khách khí đối với các người, chứ với tình trạng càng ngày càng tệ của Nhật chi lưu các người, căn bản là không đáng đến chúng ta tôn kính!”

Tùng Tinh Vũ cười lạnh nói : ” Mười lăm năm trước, sư phụ của người bại dưới tay ta một ván, xem ra ngày hôm nay người cũng muốn bại một ván nữa rồi!”

“Mười lăm năm trước là mười lăm năm trước, bây giờ là bây giờ, ta tin rằng kỹ thuật của Tùng Tinh Vũ sẽ càng cao hơn chứ?” Thạch Tinh Tân Nhất cười lạnh nói, trong mắt có một vẻ khinh thường vô cùng.

Thật ra, Nhật chi lưu và Nguyệt chi lưu ai ai cũng biết rằng, đó chính là trong giải đấu của mười lăm năm trước, Tùng Tinh Vũ đã đại chiến ba trận với Đẳng Đẳng Không Tam, kỹ thuật cờ bạc của hai người đã đạt đến mức cực hạn rồi, hầu như là không phân biệt thắng thua, ngay trong lúc hai người so tài, thì Tùng Tinh Vũ đột nhiên được phù hộ, may mắn chiến thắng Đẳng Đẳng Không Tam, nhưng mà tinh thần của hai người đều bị tổn thương nghiêm trọng, cuối cùng đều phải rời khỏi giới cờ bạc, chuyên tâm bồi dưỡng đồ đệ.

Tùng Tinh Vũ cười nhạt nói : “So với sư phụ của người khẳng định là cao hơn sao?”

“Đó là đương nhiên, sư phụ của ta vẫn muốn cùng Tùng Tinh Vũ đại chiến mấy hiệp nữa, để nhìn xem ai mới chính là cao thủ đệ nhất trong giới, ta chỉ là một kẻ hầu mà thôi, chỉ muốn mở màn cho sư phụ của ta!” Trên mặt của Thạch Tinh Tân Nhất để lộ ra một nụ cười đắc ý.

“Cái gì? Sư phụ của người đã khôi phục?” Mặc dù Tùng Tinh Vũ tu dưỡng cực cao, nhưng mà sắc mặt cũng không khỏi biến đổi.

“Người cho rằng sư phụ của ta vẫn chưa khôi phục, đã sớm trở thành phế nhân sao? Đáng tiếc là người sai rồi, sư phụ của ta hai năm trước đã gặp được một kỳ nhân, trải qua điều dưỡng cẩn thận, đã sớm khôi phục lại rồi, bây giờ kỹ thuật của sư phụ ta còn cao hơn mười lăm năm trước rất nhiều, vẫn chờ người đến phân cao thấp, cũng không biết rằng Tùng Tinh Vũ có can đảm này không?” Thạch Tinh Tân Nhất vui vẻ cười nói.

Sắc mặt của Tùng Tinh Vũ trở nên vô cùng khó coi.

Bản thân ông ta cũng đã khôi phục lại năng lực rồi, chỉ là trong giải đấu của mười lăm năm trước đã mất đi phần tinh thần lực kia, ông ta cũng đã tìm nhiều danh y, đáng tiếc là cũng không có bất kỳ biện pháp gì, nhưng mà Đẳng Đẳng Không Tam lại có thể khôi phục lại, xem ra Nhật chi lưu lần này muốn chiến thắng Nguyệt chi lưu trong giải đấu, sợ rằng sẽ khó càng thêm khó.

Thạch Tinh Tân Nhất nhìn thấy biểu tình của ông ta như vậy, không nhịn được cười nói : “Thế nào? Tùng Tinh Vũ sợ à?”

Tùng Tinh Vũ không phải người thường, mấy năm tu dưỡng đã làm cho ông ta không lộ ra vẻ khiếp đảm trước mặt đối thủ, mặc dù trong lòng lo lắng, có chút sợ, nhưng không biểu hiện ra ngoài. Ông ta hít sâu một hơi, nói : “Ta còn tưởng rằng Nhật chi lưu chúng ta lần này sẽ rất buồn chán trong giải đấu lần này,

không có một chút kích thích chút, sự phụ của người đã xuất sơn rồi, vậy thì giải đấu lần này càng thêm kịch tính, càng thêm náo nhiệt, những đồ đệ không cam chịu của ta đã chuẩn bị từ lâu rồi!”

Sắc mặt củ a Thạch Tinh Tân Nhất nhất thời thay đổi.

Sự phụ của mình xuất sơn, là một chuyện trọng đại ở đây, nhưng mà đối phương lại chỉ đưa ra vài đồ đệ, lẽ nào ông ta cho rằng đồ đệ của ông ta sẽ chiến thắng được sự phụ mình? Cái này là một sự xỉ nhục không thể nghĩ ngờ được.

“Nếu như vậy, ta muốn nhìn xem những đồ đệ của Tùng Tinh Vũ chiến thắng ta thế nào, cùng với sự phụ của ta nữa!” Thạch Tinh Tân Nhất cao ngạo cười nói, sau đó ngồi xếp bằng xuống bàn, tiện tay lấy ra ba hột xúc xắc, cười nói : “Ngày hôm nay ta đến đây, mục đích chính là muốn cùng Tùng Tinh Vũ bàn luận một chút, coi như là một chút giải trí trước giải đấu, tin rằng các người sẽ không từ chối chứ?”

Y Đằng Thanh Tử nhất thời cười lạnh nói : “Nếu là như vậy, để ta chơi với người”

“Người? Y Đằng Thanh Tử? Ta đã nghe qua rồi, lúc trước trong giải đấu thần bài tại Las Vegas, người đã bị một người đàn ông Trung Quốc đánh bại, lẽ nào người còn tư cách đấu với ta?” Thạch Tinh Tân Nhất lộ ra một vẻ khinh bỉ.

Ngay cả người Trung Quốc cũng không thắng được, sao có thể là thần bài đệ nhất Nhật Bản? Xem ra giải đấu trong nước này đúng là có tiếng không có miếng, có thể để cho một con đàn bà thu được quán quân, không biết các sư huynh bình thường làm gì nữa, thật sự làm cho Nguyệt chi lưu mất mặt, nếu như mình xuất sơn sớm một chút, thì Nhật Bản chẳng phải là thiên hạ của Nguyệt chi lưu sao?

Y Đằng Thanh Tử nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, lại nhìn Thạch Tinh Tân Nhất,, nói : “Ta tuy không thể thắng được hắn, nhưng mà cỡ như người vẫn còn dư dả!”

“Người nói cái gì?” Thạch Tinh Tân Nhất biến sắc, tức giận kêu lên.

Thạch Tinh Tân Nhất từ nhỏ đã sống ở Nhật rồi, luôn luôn biểu hiện vẻ coi thường người Trung Quốc, cho rằng Trung Quốc cũng chỉ dựa vào nhiều người mà thôi, bởi vì quốc gia có lãnh thổ rộng lớn cho nên mới trở thành cường quốc, nhưng vẫn không cường đại bằng Nhật Bản, lời nói của đối phương chẳng phải là một sự xỉ nhục sao? Vì đối phương thua người Trung Quốc, mà mình thua đối phương, vậy chẳng phải mình cũng thua người Trung Quốc sao.

“Thế nào? không dám à? Nếu như không dám, thì thôi, ta cũng không miễn cưỡng người, dù sao thì thắng Nguyệt chi lưu các người nhiều lần lắm rồi, thêm một lần hay bớt một lần cũng không có gì khác nhau cả” Y Đằng Thanh Tử cười nhạt nói.

“Mẹ kiếp, khẩu khí cuồng vọng lắm, được, ngày hôm nay ta sẽ chơi với người một ván, ta muốn nhìn xem người đánh bại ta thế nào, ta cũng sẽ cho người thấy bản lĩnh của ta!” Thạch Tinh Tân Nhất cắn răng, lạnh lùng nói.

513. Chương 530 : Kết Cục Kinh Người.

Thạch Tinh Tân Nhất có thể nói là đã phấn nộ đến cực điểm rồi.

Lần này nếu như ngay cả con một đàn bà mà cũng không thắng được, làm sao có thể chiến thắng được Nhật chi lưu? Sự phụ của mình tuy rằng lần này sẽ tham gia giải đấu, nhưng mà nếu như một mình mình có thể chiến thắng Nhật chi lưu, vậy thì không chỉ làm cho mặt mũi rạng rỡ, còn làm cho toàn bộ Nguyệt chi lưu rạng rỡ, và mình còn được coi trọng hơn cả sự phụ của mình.

“Chúng ta chơi một ván đi, ai lớn người đó thắng!” Thạch Tinh Tân Nhất cười lạnh lùng nói.

Y Đằng Thanh Tử gật đầu đáp : ” Cũng được thôi!”

Thạch Tinh Tân Nhất mở tay phải ra, đưa ba hột xí ngầu đến trước mặt đối phương, nói : “Vậy người trước đi”

Y Đằng Thanh Tử cầm lấy ba hột xí ngẫu, nhẹ nhàng suy nghĩ một chút, cảm thấy ba hột xí ngẫu này không có vấn đề gì, hơn nữa nghĩ lại cũng thấy bình thường, những người ở đây ai mà không là cao thủ trong giới chứ? Nếu đối phương dám đấu với một cao thủ như mình, vậy thì đương nhiên là muốn giành chiến thắng một cách quang minh chính đại rồi, đương nhiên sẽ không giở trò, dù sao thì loại chuyện này nếu truyền ra ngoài, thì Thạch Tinh Tân Nhất cũng không còn chỗ đứng trong giới cờ bạc, và làm mất hết mặt mũi của Nguyệt chi lưu nữa. Nàng ta hít sâu một hơi, tung ba hột xí ngẫu này lên bàn, sau đó thấy ba hột xí ngẫu xoay tròn trên bàn, và trải qua khoảng mười giây, chậm rãi dừng lại, ba hột xí ngẫu đều là sáu điểm, tổng cục là mười tám, điểm cao nhất.

“Công phu hay!” Tiểu Điền Anh Tử không nhận được khen.

Y Đằng Thanh Tử cười, cầm lấy ba hột xí ngẫu, đưa cho đối phương, nói : “Đến lượt người!”

Thạch Tinh Tân Nhất âm thầm than sợ hãi, xem ra Y Đằng Thanh Tử thì cũng không phải là chỉ có cái tiếng, cũng có chút bản lĩnh trong người, nhưng mà muốn hạ nàng ta, cũng không phải là không có khả năng. Hắn ta cười lạnh một tiếng, rồi cầm lấy ba hột xí ngẫu, để trong lòng bàn tay, rồi rung theo hướng kim đồng hồ, thoạt nhìn có vẻ vô cùng tự nhiên.

Lâm Bắc Phàm tuy rằng không để ý, nhưng mà hai mắt nhìn chăm chăm vào đối phương.

Hắn cảm thấy tay phải của đối phương tựa hồ có một cổ lực lượng cường đại, ba hột xí ngẫu này bị lực lượng cường đại kia đè ép, tựa hồ sắp bị nứt ra, điều này làm cho hắn cảm thấy tò mò.

“Ồ, lão đại, tiểu quỷ này không đơn giản, ba hột xí ngẫu kia bị đứt ra làm đôi rồi, đây là lực lượng gì? Tôi thấy còn lợi hại hơn cả Tiểu Điền Anh Tử nữa!” Tiểu Kim bỗng nhiên truyền âm đến, trong giọng nói tràn ngập sự kinh ngạc và hoang mang, theo nó thấy, cổ lực lượng này tuy rằng không mạnh như Tiểu Điền Anh Tử, nhưng mà rất là kỳ quái.

“Thì ra là như vậy!” Lâm Bắc Phàm rốt cục đã hiểu tại sao đối phương lại tự tin như vậy rồi, đối phương có thể bóp ba hột xí ngẫu này ra làm đôi, đây là bí quyết bên trong, cũng giống như mấy vị thần bài trong phim vậy, nhất là phim do Châu Tinh Trì đóng, cũng có cái cảnh này nữa, tuy rằng nói là gian lận, nhưng mà năng lực của người ta là như thế, ai có thể làm gì được?

“Lão đại, không bằng để tôi... hắc hắc...” Tiểu Kim bỗng nhiên cười âm hiểm.

Lâm Bắc Phàm làm sao mà không biết tính tình của Tiểu Kim chứ.

Nhưng mà bây giờ chỉ muốn cho đối phương một bài học thôi, vì thấy đối phương quá kiêu ngạo rồi, bình thường cần phải kín đáo một chút, nếu không sẽ bị trời phạt, hắn lập tức truyền âm đến : “Mày chú ý một chút, đừng quá đáng!”

“Hắc hắc, tôi biết rồi!” Tiểu Kim vô sỉ cười nói.

Đúng lúc này, Thạch Tinh Tân Nhất đập tay lên bàn, quả nhiên đúng như Lâm Bắc Phàm nghĩ, ba hột xí ngẫu đã bị gãy làm đôi, trở thành sáu hột rồi, nhưng kết quả thì không như hắn nghĩ đâu.

Theo kế hoạch của hắn thì sẽ là ba con sáu và ba con một, nói như vậy, hắn ta sẽ dễ dàng chiến thắng Y Đằng Thanh Tử rồi, nhưng mà khi mở ra thì chỉ là ba con hai, ba con một, tổng cộng chỉ có chín điểm, kém hai lần so với điểm số của Y Đằng Thanh Tử.

“Cái... cái này rốt cục là gì?” Thạch Tinh Tân Nhất đứng lên, trừng to mắt nhìn ba hột xí ngẫu, cơ mặt đông cứng lại, cả người rung lên.

Tùng Tinh Vũ, Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử đều cho rằng bên mình đã thua rồi, nhưng mà khi bọn họ thấy xí ngẫu mở ra, đều kinh ngạc kêu lên : “Cái này cũng khó tin thật!”

“Cái hột xí ngẫu này có vấn đề!” Thạch Tinh Tân Nhất nổi giận kêu lên.

Y Đằng Thanh Tử cười lạnh nói : “Thạch Tinh Tân Nhất, ba hột xí ngẫu này tựa hồ là do người mang đến đúng không? Có hay không có vấn đề, hình như người rõ ràng nhất, nếu là có vấn đề, thì cũng là do người giở trò!”

Sắc mặt của Thạch Tinh Tân Nhất có thể nói là thay đổi rất nhiều kiểu, cuối cùng cắn răng cười nói : “Nhật chi lưu quả nhiên là nhân tài đông đúc, Thạch Tinh Tân Nhất ta ngày hôm nay đã được mở rộng tầm mắt, bội phục bội phục, nhưng mà ngày hôm nay chỉ là một hoạt động giải trí nho nhỏ, giải đấu chân chính còn chưa bắt đầu, mong rằng các người đừng vui vẻ quá sớm!” Hắn nói xong câu đó, dẫn theo mấy người tùy tùng, phất tay quay người rời đi, ngay cả một giây cũng không dừng lại.

“Sư tỷ, tại sao kỹ thuật của tỷ lại tiến bộ nhanh như vậy? Lợi hại quá đi!” Tiểu Điền Anh Tử không nhịn được kêu lên.

Y Đằng Thanh Tử cảm thấy chiến thắng lần này có chỗ kỳ quái, kỹ thuật của nàng tới đâu đương nhiên là nàng biết rồi, muốn chiến thắng Thạch Tinh Tân Nhất, sợ rằng vẫn còn chút khó khăn. Khi ánh mắt của nàng nhìn qua người của Lâm Bắc Phàm, mới giật mình tỉnh ngộ : “Thì ra là Bắc... là Lâm tiên sinh âm thầm trợ giúp, lần này thật sự cảm ơn anh!” Nàng ta không dám biểu hiện thân mật với Lâm Bắc Phàm trước mặt sư phụ, cho nên đành phải đối xứng hô thành tiên sinh.

Lâm Bắc Phàm hơi ngẩng đầu lên, cười nhạt nói : “Tôi cũng đâu có muốn ra tay, nhưng thấy đối phương kiêu ngạo quá, không chừng mặt mũi cho người khác, cho nên tôi chỉ muốn cho hắn một bài học thôi, nhắc nhở hắn về sau đừng đắc tội với người khác!”

Tiểu Điền Anh Tử không nhịn được cười nói : “Có Bắc Phàm ở đây, lần này dù có Đằng Điền Không Tam, thì cũng không có khả năng chiến thắng chúng ta!”

Tùng Tinh Vũ đầu tiên là sửng sốt, sau đó ánh mắt dần dần quan sát Lâm Bắc Phàm, âm thầm than sợ hãi một tiếng.

Mình căn bản là không nhìn thấy người thanh niên này ra tay, nhưng đối phương đã trợ giúp Y Đằng Thanh Tử chiến thắng Thạch Tinh Tân Nhất, phần bản lĩnh này, chỉ sợ rằng cho dù mình có khôi phục đầy đủ cũng kém xa. Ngay từ đầu ông đã có chút hoài nghi Lâm Bắc Phàm, dù sao ông ta cũng không quen thuộc đối phương, chỉ nghe Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử qua về đối phương mà thôi, bây giờ được chứng kiến, không khỏi vui mừng.

Ông ta nghĩ đến đây, không nhịn được cười nói : “Lâm tiên sinh quả nhiên là ngôi sao may mắn của Nhật chi lưu chúng tôi, trải qua lần này, tin rằng Nguyệt chi lưu sẽ không dám coi thường chúng ta nữa, muốn nhìn xem Đằng Điền Tam Không làm sao mà chiến thắng được chúng ta!”

“Chỉ là một cái nhắc tay mà thôi!” Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ nói.

Tùng Tinh Vũ lúc đầu còn chút lo lắng về giải đấu lần này, bây giờ đã tự tin 100% rồi. Ông ta cười sảng khoái, nói với một tùy tùng bên cạnh : “Con, mời Lâm tiên sinh đi nghỉ ngơi đi, nếu Lâm tiên sinh có yêu cầu gì, thì nhất định phải thỏa mãn, nếu như mấy đứa làm chậm trễ Lâm tiên sinh, vậy thì cứ xử phạt theo quy định!”

Người tùy tùng kia vội vàng khom người nói : “Vâng!” Hắn ta cung kính nói chuyện với Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng bằng tiếng Hán đúng tiêu chuẩn : “Lâm tiên sinh, Trương tiên sinh, xin mời!”

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều sửng sốt, sau đó mỉm cười, chào hỏi Tùng Tinh Vũ, Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử một tiếng, lúc này mới đi theo người tùy tùng vào trong.

Tùng Tinh Vũ nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đi khỏi phòng, lúc này mới nhìn qua Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử, chậm rãi cười nói : “Hai đứa lần này làm không tồi, Nhật chi lưu của chúng ta thiếu một cao thủ như vậy đó, hai đứa có hảo cảm gì với người ta không? Sau này hai đứa cứ việc đi theo hắn, mặc kệ là hắn có yêu cầu gì, cũng đều phải thỏa mãn hắn, bao gồm cả thân thể của hai đứa, có biết không?”

Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử nhìn nhau, đều e thẹn nói : “Vâng, sư phụ!” Trong lòng các nàng đều đã thích Lâm Bắc Phàm rồi, đương nhiên là sẽ không từ chối yêu cầu này, nhưng mà chuyện này thì không thể nói cho sư phụ biết.

“Trung Quốc, là một quốc gia thần kỳ, có cơ hội, ta nhất định phải đến đó một chuyến!” Tùng Tinh Vũ chậm rãi nói.

.....

“Cái gì? Con thua?”

Thạch Tĩnh Tân Nhất vừa vào trong phòng, liền cung kính quỳ gối trước mặt một người đàn ông, đem chuyện vừa rồi kể ra một lần, sắc mặt của người này liền thay đổi, lạnh lùng nói.

“vâng, sư phụ!” Thạch Tĩnh Tân Nhất xấu hổ nói.

Người này chính là đệ nhất cao thủ của Nguyệt chi lưu, Đằng Điền Không Tam, ông ta vô cùng tự tin vào kỹ thuật của đồ đệ này, đừng nói là cao thủ của Nhật chi lưu bây giờ, chỉ sợ rằng hỏi ông ta còn trẻ, cũng khó chiếm được tiện nghi trước mặt hắn, như mà bây giờ xuất sư bất lợi, làm cho ông ta cau mày, cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy : “Kỹ thuật của Y Đằng Thanh Tử quả thật có chút giỏi, nhưng mà nó cũng chỉ học được những thứ bên ngoài, làm sao mà có thể chiến thắng con?”

“Cái này, con cũng không biết, nhưng mà...” Thạch Tĩnh Tân Nhất bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, nhíu mày nói.

“Nhưng mà cái gì?” Đằng Điền Không Tam nhìn Thạch Tĩnh Tân Nhất, dò hỏi.

“Lúc đó con chỉ chú ý đến Tùng Tinh Vũ, Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử thôi, cũng không chú ý đến những người khác, bây giờ nghĩ lại, lúc đó còn có hai người thanh niên khác, xem dáng dấp của bọn họ, tuy rằng là người phương Đông, nhưng mà không nghe hiểu bọn con nói chuyện gì, hơn nữa từ cách ăn mặc của họ, cảm giác được bọn họ là người Trung Quốc, không phải là người Nhật Bản chúng ta!” Thạch Tĩnh Tân Nhất đem nghi hoặc của mình nói ra.

“Cái gì? Người Trung Quốc?” Đằng Điền Không Tam nhíu mày lần hai, cuối cùng chậm rãi nói : “Trước đó ta đã nghe nói về việc Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử đến Trung Quốc để mời cao thủ đệ nhất đến, lẽ nào là bọn họ? Nếu như thật sự là bọn họ, vậy vừa rồi con không phải bại dưới tay của Y Đằng Thanh Tử, mà là bại bởi hai người Trung Quốc kia!”

“Cao thủ đệ nhất? là bọn họ?” Sắc mặt của Thạch Tĩnh Tân Nhất bỗng nhiên lạnh xuống, hắn ta nghĩ rằng bại dưới tay người Trung Quốc là một sự xỉ nhục, cảm thấy vô cùng ghen ghét, hai tay nắm chặt lại, phát ra những tiếng răng rắc rợn người.

“Trung Quốc bây giờ tuy rằng kém Nhật Bản của chúng ta, nhưng mà bọn họ là quốc gia có nhiều người nhất trên thế giới, bên trong xuất hiện vài cao thủ cũng là điều bình thường, xem ra đây mới chính là kẻ địch thật sự của chúng ta, chúng ta cần phải chuẩn bị toàn diện rồi!” Đằng Điền Không Tam chậm rãi nói, trong mắt bắn ra từng tia lạnh lùng.

514. Chương 531 : Vũ Điền Mỹ Tử

Lâm Bắc Phàm làm sao biết được bản thân hắn đến đây lại làm dấy động lên sự xung đột giữa Nhật Chi Lưu và Nguyệt Chi Lưu, hơn nữa còn làm cho cuộc chiến của hai trường phái lâu đời đến hàng ngàn năm của nước Nhật này trở nên khốc liệt hơn, cuối cùng dẫn đến hậu quả là hai trường phái bị phá hoại nghiêm trọng từ đó làm cho cả nước Nhật bỗng chốc vô cùng hỗn loạn, dĩ nhiên đây cũng là chuyện về sau.

Lâm Bắc Phàm đi về căn nhà mà Tùng Tinh Vũ cung cấp cho hắn định nằm nghỉ ngơi một lúc dưỡng thần thì ai ngờ hắn vừa ngồi xuống, thì đã nghe thấy có tiếng gọi cửa. Lâm Bắc Phàm cũng cảm thấy hiếu kỳ, lẽ nào là hai cô ả Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử đến tìm mình ư? Cái này có vẻ không được hay ho cho lắm thì phải! Bây giờ mới hai giờ chiều, làm gì có chuyện lại làm chuyện đó vào lúc này cơ chứ? Lẽ nào mấy cô gái nước Nhật này lại hấp tấp vội vàng đến vậy? Nghĩ tới đây Lâm Bắc Phàm liền lắc đầu ngao ngán đứng thẳng người dậy đi ra mở cửa, nhưng ở trước cửa lúc này không phải là Y Đằng Thanh Tử, cũng chẳng phải là Tiểu Điền Anh Tử. mà là một cô gái người Nhật trạc tầm mười lăm mười sáu tuổi mặc một bộ quần áo Kimono màu trắng, gương mặt trắng hồng trông vô cùng thánh thiện dễ thương, có thể nói là một cô bé Lolly điển hình.

“Cô là...”Lâm Bắc Phàm cúi đầu nhìn đôi phương hiếu kỳ hỏi.

Cô nhóc thấy vậy liền nhoẻn miệng cười để lộ hai cái má lúm đồng tiền đáng yêu, xem ra sau này sẽ là một cô ả sắc nước hương trời đây, cô nhóc cúi người một cái rồi mỉm cười nói: “Anh là Lâm tiên sinh người Trung Quốc phải không? Tôi là Vũ Điền Mỹ Tử, là đệ tử của thầy Tùng Tinh! Lúc nãy nghe hai vị sư tỷ là Y Đăng, Tiểu Điền nói rằng tiên sinh mới đến đây, vì vậy mà tôi xem anh trông thế nào, không ngờ người Trung Quốc các anh lại cao hơn cả con trai người Nhật của chúng tôi!” Gương mặt của Vũ Điền Mỹ Tử ngược cao lên nhìn Lâm Bắc Phàm, ánh mắt trong sáng lạ thường. Cô nhóc nói tiếng Trung có phần gượng gạo, không thể nào so bì được với Y Đăng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử được. nhưng Lâm Bắc Phàm vẫn nghe hiểu được nội dung câu nói của cô.

Lâm Bắc Phàm không biết rằng sau khi hắn đến Nhật thì những câu chuyện về hắn đã được Nhật Chi Lưu truyền bá rộng rãi, hầu như ai cũng biết đến hắn, còn Vũ Điền Mỹ Tử Thì lại là đệ tử của Tùng Tinh Vũ, nên suốt ngày nghe đến tên tuổi cùng với những chiến tích của hắn như sét đánh ngang tai bây giờ nghe tin thần tượng của mình đến Nhật. thì dĩ nhiên là vô cùng sung sướng, bất kể tất cả một mình chạy đến đây để được gặp mặt Lâm Bắc Phàm.

“Tôi từ Trung Quốc tới, tôi họ Lâm, nhưng có phải là Lâm tiên sinh của cô không thì tôi không rõ!” Lâm Bắc Phàm nhìn cô nhóc Lolly xinh đẹp một cách mê mẩn

“Vậy anh đích thị là Lâm tiên sinh rồi, chúng tôi ai cũng đã nghe đến tên tuổi của anh, trong cuộc thi đánh bạc ở Las Vegas, anh mới chỉ lần đầu tham dự thôi mà đã được tiếng thần bài rồi! Anh phải biết rằng, không một người bình thường nào có thể có được thành tích lẫy lừng như anh cả!” Vũ Điền Mỹ Tử sau khi xác nhận đối phương chính là Lâm Bắc Phàm thì vô cùng sung sướng, nở một nụ cười tươi rói, rạng rỡ. Cô nhóc còn chủ động đi tới kéo lấy tay của Lâm Bắc Phàm nói: “Chúng tôi có nhiều người rất hâm mộ và sùng bái anh, muốn bái anh làm sư phụ!”

“Hả? Bái tôi làm sư phụ?” Lâm Bắc Phàm tròn mắt lên hỏi: “Mấy người không phải là đệ tử của Tùng Tinh Vũ hay sao?” Lâm Bắc Phàm không muốn mang tiếng rút ruột người khác chút nào cả, hơn nữa bản thân hắn cũng làm gì có kỹ năng đánh bạc? Nếu như không có Tiểu Kim giúp đỡ thì e rằng ngay cả kỹ năng cơ bản nhất trong đánh bạc hắn cũng không biết, mà cái kiểu đến nhà người khác rồi giở trò rút ruột kiểu này không bị người ta đánh cho một trận mới lạ.

“Hi.. .hi. ..tôi nói đùa thôi!” Vũ Điền Mỹ Tử thấy bộ dạng của Lâm Bắc Phàm như vậy thì không nhịn được phì cười nói: “Người Nhật chúng tôi rất chú trọng việc bái sư phụ! Bất kỳ người nào sau khi bái sư phụ xong rồi thì không được phép bái người khác làm sư phụ nữa, ngoại trừ được sự phụng của mình cho phép ra, nếu không sẽ bị mang tiếng khinh sư diệt tổ, dĩ nhiên là còn phải chịu phạt nữa!”

Lâm Bắc Phàm nghe xong thì toát mồ hôi lạnh, con nhóc Lolly này cũng táo bạo quá, đùa cợt mình cứ như quen lâu lắm rồi vậy, lẽ nào nó không sợ mình tức giận rồi giở trò bệnh hoạn gì hành hạ nó hay sao? Hay là do hôm nay mình gặp may nên đối phương mới tin mình một cách hồ đồ như vậy?

“Lâm tiên sinh, anh làm sao vậy? Lẽ nào tôi nói sai điều gì sao?” Vũ Điền Mỹ Tử chớp chớp đôi mắt to tròn thơ ngây của mình, trông như một con mèo con tội nghiệp xinh xắn bị bắt nạt, thấp giọng hỏi.

“Ồ! Không có!” Lâm Bắc Phàm thầm kinh hãi trong lòng. biểu lộ cảm xúc của con nhóc này sao mà vô đối thế nhỉ? Xem nó biểu diễn còn chuyên nghiệp hơn cả diễn viên Hollywood nữa, lẽ nào nó là đứa trời sinh ra để làm diễn viên phim cấp ba hay sao? Mình cho dù gặp rất nhiều người đẹp rồi, nhưng đối mặt với con nhóc này thì vẫn có cảm giác không muốn trút giận lên đầu nó chút nào cả.

“Vậy tôi có thể vào trong phòng của anh được không?” Vũ Điền Mỹ Tử tuy ngoài miệng hỏi vậy, nhưng cô bé đã nhanh tay kéo thẳng Lâm Bắc Phàm vào bên trong phòng của hắn.

”Lão đại! Mấy đứa người Nhật này thật chẳng chịu chơi tí nào cả! Chúng ta đến đây lâu

như thế rồi mà không đưa đến một cô em xinh đẹp nào để chúng ta thoải mái một chút gì cả! Em thấy chúng ta đừng giúp bọn chúng nữa, mẹ kiếp bọn bần tiện...! Giọng của Trương Minh Thắng bỗng nhiên từ cửa vọng tới.

Thân hình béo ục ịch của Trương Minh Thắng lật đật bước tới, miệng không ngừng lầu bầu, thật không thể tưởng nổi hắn vừa mới làm một chầu lâu như thế với cô tiếp viên hàng không rồi mà sao vẫn còn sức đề

tìm cô ả khác để thoải mái? Nhưng khi Trương Minh Thắng vừa bước vào trong này thì hai mắt của hắn đã trợn ngược lên như muốn lộn tròn rơi xuống đất vậy.

“Mẹ kiếp! Lão đại bọn nó thật là quá đáng, bắt công qua rồi đấy! Bọn chúng tặng anh một cô em Lolly xinh đẹp như thế này mà chẳng cho em cô nào cả, thật là khinh người quá quắt! Em phải đi tìm cái đứa gì gì Vũ ấy hỏi cho ra nhẽ mới được!” Trương Minh Thắng nuốt nước bọt ừng ực, hai mắt dán chặt vào thân hình của Vũ Điền Mỹ Tử, cảm giác thấy một bộ phận nào đó trên cơ thể hắn đang ngóc dậy một cách mãnh liệt.

Lolly có rất nhiều điểm tốt, thân hình nhỏ gọn dễ chơi, ngày trước Trương Minh Thắng ở Nam Thành cũng thích món này, hắn cũng đã từng nuôi hai em Lolly, thi thoảng rảnh rỗi có thể lấy hai đứa này ra mua vui, cảm nhận thân thể nhỏ gọn, mềm mại của chúng. Vậy nhưng hương vị Lolly của mấy em người Nhật thì hắn chưa được nếm qua bao giờ, lần này trông thấy trong phòng xuất hiện một em Lolly ngon hết chỗ chê thì hắn chỉ biết thầm oán trách thế gian bất công, nhân phẩm của mình tốt như thế tại sao ông trời lại cứ đối xử tàn ác với mình như vậy? Xem ra mình cũng phải cố mà học thêm ít kỹ năng đánh bạc, trở thành một nhân vật hàng khủng, đến lúc đó cũng sẽ có vô vàn các em ùn ùn kéo đến, nào là Lolly, nào là tiếp viên hàng không, nào là y tá, cảnh sát...muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Vũ Điền Mỹ Tử nhìn Trương Minh Thắng cũng đủ biết là hắn ta đang có những ý nghĩ dơ bẩn, để tiện gì ở trong đầu rồi, nên cô bất giác lựng đờ hai má đi thẳng đến trước mặt tên béo dẫm lên chân của hắn ta một cái đau điếng người. Trương Minh Thắng bất ngờ bị đập vào chân như vậy thì kêu gào thảm thiết cứ như trời sập đến nơi rồi vậy.

“Cái gì thế? Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Mấy người làm trong khu biệt thự nghe thấy tiếng thét của Trương Minh Thắng vội vã chạy tới, thấy Trương Minh Thắng đang ôm chân nhảy cẫng lên như trúng tà, còn Vũ Điền Mỹ Tử thì đang nhìn tên béo với ánh mắt tức giận, thấy vậy, mấy đứa người làm cũng không biết vừa xảy ra chuyện gì nữa.

“Mỹ Tử tiểu thư! xảy ra chuyện gì vậy?” Một người đàn ông trung niên mặc áo vest đứng dẫn lên tiếng hỏi, bọn họ cũng biết hai người Trung Quốc này là khách quý của tổ chức, không được phép đắc tội còn Vũ Điền Mỹ Tử lại là đệ tử đắc lực của Tùng Tinh Vũ cũng không thể làm khó dễ, cả hai bên không được phép đắc tội bên nào, nên người đàn ông trung niên mới đứng ra làm người trung hòa ở giữa.

Vũ Điền Mỹ Tử nghe vậy liền trợn mắt nhìn Trương Minh Thắng nói: “Không có gì, vị tiên sinh này vừa dẫm chân đá lên tường mà thôi!”

Cả đám người giúp việc nghe vậy thì đều kinh ngạc nhìn Trương Minh Thắng, tên béo này đá chân vào tường? Tên béo này bị làm sao vậy? Tự nhiên đá vào tường làm cái gì? Hâm à? Vậy nhưng đây không phải là chuyện mà bọn họ quan tâm, hơn nữa bọn họ cũng đã ngầm hiểu ẩn tình bên trong sự việc, biết mình không thể giải quyết được gì, nên tất cả chỉ biết gật đầu rồi lần lượt quay đi, ai về làm việc người đó.

Trương Minh Thắng ôm chân một lúc lâu sau thì mới cảm thấy hết đau, lồm lét nhìn Vũ Điền Mỹ Tử nói: “Con gái bây giờ sao mà thích bạo lực thế nhỉ? Hết Y Đằng Thanh Từ, Tiểu Điền Anh Từ giờ lại đến cái con bé này, cái gì mà Mỹ Tử ấy nhỉ.... Xem ra người Nhật chẳng có em nào gọi là nữ tính cả...!”

“Anh nói cái gì hà?” Vũ Điền Mỹ Tử trừng mắt lên nhìn Trương Minh Thắng bất mãn nói.

“A... Tôi không nói gì cả, ha ha ha!” Trương Minh Thắng cười nịnh nói.

Vũ Điền Mỹ Tử cũng nghe nói bên cạnh Lâm Bắc Phàm có một tên béo. Tên béo này chẳng có tài cán gì cả, chỉ biết chơi bởi trác táng, gái gú dĩ hòa, nên cô sau khi trừng mắt với tên béo này xong thì chỉ hừ lên một cái rồi mặc kệ đối phương, không muốn để ý thêm đến tên béo một chút nào nữa, cô quay sang ôm lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm thánh thiện mỉm cười nũng nịu nói: “Lâm tiên sinh! Các anh đã tới Nhật rồi thì hãy để cho chúng tôi đưa các anh đi thăm thú nơi đây một chút được không? Tokyo có rất nhiều nơi vui chơi giải trí, các anh chắc chắn sẽ thích cho mà xem...!” Giọng nói của Vũ Điền Mỹ Tử hạ thấp xuống, dường như không muốn cho tên béo Trương Minh Thắng nghe thấy. Cô chỉ mong tên béo cút đi cho khuất mắt, để cô được ở bên thân tượng của mình một cách thoải mái.

“Ờ...! Tôi cũng muốn đi ra ngoài một chút!” Trương Minh Thắng tai thính nghe thấy lập tức vui sướng hưởng ứng nói: “Nghe nói Tokyo người đẹp vô số, lại rất phóng khoáng, dễ dãi! Đã thế mấy em lại toàn sống ở gần biển da đẹp mê hồn, chỉ cần vẫy tay một cái thôi là có một đồng em bám theo rồi ha ha chúng ta cùng đi chơi vui đây. ..À, ờ...! Tôi có nói gì đâu cơ chứ?” Trương Minh Thắng bỗng nhiên trông thấy ánh mắt sắc lạnh của Vũ Điền Mỹ Tử thì lập tức ngậm miệng lại, hẳn không muốn gây sự với cô em Lolly này chút nào, nói cho cùng thì đây cũng là địa bàn của người ta, nếu người ta muốn làm thịt mình thì dễ như trở bàn tay vậy.

Vũ Điền Mỹ Tử thấy vậy cũng chỉ hừ lên một tiếng nói: “Lâm tiên sinh vĩ đại như vậy, sao lại có con ký sinh trùng đê tiện như vậy ở bên cạnh nhỉ?”

“Tôi? Tôi thì làm sao chứ hả? Đàn ông thích đàn bà thì có gì là sai chứ, lẽ nào tôi không được phép yêu thích các em xinh đẹp sao? Lẽ nào đàn ông thì phải yêu thích đàn ông, đàn bà yêu thích đàn bà mới được hay sao? Hơn nữa, bên mình lão đại đàn bà nhiều như vậy sao lại vĩ đại được?” Trương Minh Thắng bức xúc phản bác lại.

“Lâm tiên sinh là một người vĩ đại nên bên cạnh có nhiều phụ nữ là điều đương nhiên rồi, anh ấy là người rất có sức hút, tôi tin rằng bất kể người phụ nữ nào khi gặp được Lâm tiên sinh đều đem lòng yêu anh ấy ngay. Còn như anh hả...! Anh dị dạng bất bình thường lắm...!” Vũ Điền Mỹ Tử vạch lại.

“.....” Trương Minh Thắng tức đến độ không biết nói gì cho phải nữa.

515. Chương 532 : Vui Chơi Giải Trí

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng được Vũ Điền Mỹ Tử dẫn ra khỏi khu biệt thự ra bên ngoài đường phố Tokyo để đi dạo.

Vì Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều là gốc người Á Đông nên trông không khác gì người Nhật cả. Chỉ cần cả hai không lên tiếng thì người ở đây không ai coi hai người là người nước ngoài còn Vũ Điền Mỹ Tử thì cứ ôm lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm đi bên cạnh giới thiệu cận kề từng nơi mà họ đi qua.

Đường phố Tokyo vẫn nổi tiếng là đường phố đông người nhất trên thế giới. đâu đâu dòng người cũng đen kịt. đi đi lại lại vô cùng tấp nập. Các loại nhà hàng ở hai bên đường cũng rất tấp nập. náo nhiệt, không khí hiện đại phồn vinh nơi đây làm cho Tokyo trở thành một trong những thành phố phát triển nhất trên Thế Giới.

“Lâm tiên sinh! Anh thích Tokyo không?” Vũ Điền Mỹ Tử ôm lấy cánh tay của Lâm Bắc Phàm mỉm cười nhí nhảnh nói.

“Thích chứ! Nơi đây phát triển nhanh thật!” Lâm Bắc Phàm gật đầu khen ngợi nói.

“Vậy anh về sau rảnh rồi thì thường xuyên đến đây chơi được không?” Vũ Điền Mỹ Tử cười khanh khách nói.

“về sau rảnh rồi thì thường xuyên đến....!” Lâm Bắc Phàm thầm chột dạ. tuy là nước Nhật có nhiều gái đẹp. đất nước lại phát triển, nhưng mình không phải lúc nào rảnh rồi cũng có thể đến đây được! Nói cho cùng thì đây cũng là đất khách quê người, ngôn ngữ không giống nhau. văn hóa cũng khác. Sống thế này sống thế nào được? Vậy nhưng khi Lâm Bắc Phàm nhìn vào đôi mắt ngây thơ mong đợi của Vũ Điền Mỹ Tử thì hẳn không cầm nổi lòng bất đắc dĩ gật đầu đồng ý nói: “Về sau có cơ hội tôi nhất định sẽ đến đây chơi!”

“Tôi biết Lâm tiên sinh là người tốt mà! Về sau anh đến đây tôi sẽ đưa anh đi thăm thú các nơi khác. có rất nhiều nơi mà anh chưa biết nữa. ví dụ như Osaka. Sendai.. .vv... mấy nơi đó vui lắm!” Vũ Điền Mỹ tử cười nói nhí nhảnh vui vẻ cứ như trúng số độc đắc vậy. trông lúc này cô vô tư hồn nhiên và thánh thiện như một thiên thần nhỏ vậy.

“Cô lẽ nào không tập luyện kỹ năng đánh bạc hay sao mà lại có nhiều thời gian đi chơi vậy?” Lâm Bắc Phàm hơi thắc mắc. cô nhóc Lolyta này lẽ nào muốn đưa mình đi chơi khắp cả cái Nhật Bản này sao? Vậy thì mình sẽ lãng phí rất nhiều thời gian quý báu!

ạ. nhưng không phải lúc nào nhưng sau đó lại rất nhanh ôm lấy, động tác rất ư là tự nhiên.

Lâm Bắc Phàm dĩ nhiên không biết tuy hắn có cảm tình khá tốt với Vũ Đi nói cho cùng thì tuổi tác của cô ả mới gặp Mộc Tiểu Yêu lần đầu n với cô nàng Loly này chút nào.

“Ồ! Chúng tôi đúng là cũng có tập luyện kỹ cũng tập luyện cả!” Vũ Đăng Mỹ Tử cười gượng đá cánh tay của Lâm Bắc Phàm dí dí vào bộ ngực

của đối phương bây giờ đang nghĩ gì. vì Tử, nhưng hắn không hề có chút tà niệm nào. là nhờ. có cảm giác như còn nhỏ hơn cả khi hắn vì vậy mà hắn không hề có chút gì gọi là có ý đồ

Không lâu sau Vũ Điền Mỹ Tử dẫn hai người vào trong khu vui chơi điện tử giải trí lớn nhất của Tokyo. trong đó có rất nhiều nam thanh nữ tú đang chơi điện tử một cách điên cuồng, tuổi của những anh chàng, cô nàng ở đây cũng tầm khoảng mười bảy mười tám. đứa nào đứa nấy tóc cũng xanh đỏ tím vàng khoe chói. lõe loét cứ như đây là thế giới của loài vẹt. hay tắc kè hoa vậy. Tuy ở Trung Quốc cũng có những cô cậu thích nhuộm tóc kiểu này. nhưng số lượng và chất lượng thì thua xa nơi đây. Tất cả các thanh niên ở đây chơi điện tử một cách điên loạn. gào rú rầm trời rất có phong cách của dân Hiphop.

Tuy rằng bây giờ máy tính đã phổ cập ra khắp thế giới, nhưng những chiếc máy điện tử trong khu vui chơi giải trí này lại làm cho người chơi có cảm giác khác hẳn với bạn ngồi chơi trước màn hình máy tính hay laptop. Thế nên trong cái thế giới giải trí này chủ yếu đều là các thành phần còn rất trẻ. do vậy mà những khu vui chơi giải trí này không những không lụi bại mà càng ngày hưng thịnh, nó giờ đây đã trở thành một điểm thu hút riêng của Tokyo.

“Không ngờ lại có nhiều người chơi trò chơi này như vậy!” Lâm Bắc Phàm trông Vũ Điền Mỹ Tử như đang lạc vào cõi thần tiên mỉm cười nói.

“Nhật Bản có rất nhiều thanh niên thích chơi những kiểu trò chơi thế này. Chỉ cần chơi một lúc thôi là thấy thân mình nhẹ như lên mây vậy!” Vũ Điền Mỹ Tử nói xong liền đi mua mấy đồng xu để chơi. sau đó rất nhanh cô chạy đến trước một chiếc máy điện tử. đút đồng xu vào là chơi luôn, nhưng rõ ràng trình độ của cô thuộc hạng vớt đi. mới chỉ được có mấy phút mà đồng xu cô mua đã thua sạch hết cả. làm cho Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng trợn mắt nhìn ngán ngẩm.

Cô không biết chơi thì chơi cái khác đi. đừng có mà cố ngồi ở đó làm cho người khác cảm thấy nực cười nữa.

Vũ Điền Mỹ Tử nào có phải là đua xe. nói đúng hơn là chơi xe. trong game cô lái xe chệch choạc cứ như một thằng say rượu không hơn không kém. chẳng mấy chốc mà đã game over hết cả.

Mấy người bên cạnh trông thấy Vũ Điền Mỹ Tử ngồi chơi ké không nhin được cười lên ha hả. rồi nói cái gì đó bằng tiếng Nhật. Làm như vậy thì bắc giác cô càng ngượng chín người, tức đen đỏ cả mặt- lớn tiếng quát lại.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng hai người đều không hiểu tiếng Nhật. không biết đôi bên đang nói cái gì. Lâm Bắc Phàm liền lên tiếng: “chúng nói cái gì?”

Vũ Điền Mỹ Tử tức giận nói: “Bọn họ nói tôi gà quá! Bọn họ muốn đánh cược với tôi nói rằng chơi với tôi ba mươi game, chỉ cần tôi thắng một game là thắng tất, và nghiêm nhiên tiền thắng cược là một vạn Yên Nhật vậy nhưng nếu như tôi không thắng lấy được một game thì tôi sẽ phải hầu hạ mỗi người một lần....! Bọn chúng tưởng bọn chúng là ai chứ? Bọn chúng còn ép tôi phải đồng ý đánh cược. tôi ghê tởm cả lũ bọn chúng!” Vũ Điền Mỹ Tử tuy là người Nhật, nhưng từ bé đã được giáo dục giống với Y Đằng Thanh Tử, tư tưởng không hề dễ dãi làm sao có thể đồng ý cuộc đánh cược này được?

Trương Minh Thắng nghe vậy thốt lên nói: “Cái này thì dễ quá rồi còn gì nữa! Hay là tôi đánh cược với cô nhé. chúng ta sẽ chơi năm mươi game. nếu như cô không thắng được game nào thì tức là cô sẽ thua. cô sẽ phải hầu tôi một lần....! Ái...! Ai vừa dẫm chân tôi thế...?” Tên béo Trương Minh Thắng chưa kịp nói xong thì Vũ Đăng Mỹ Tử đã dẫm luôn lên chân hắn, làm hắn kêu la oai oái.

Lâm Bắc Phàm cũng không nhin được cười. hắn không ngờ đám thanh niên Nhật lại dễ dãi với nhau như vậy, dám đem cả chuyện X ra để cá cược. xem ra bọn này thường ngày rất hay đem chuyện này ra làm. và cũng hay đắc thủ.

Mấy tên thanh niên người Nhật nghe thấy Trương Minh Thắng và Lâm Bắc Phàm nói chuyện không phải tiếng Nhật, thì nhất thời tức giận chửi bới om tỏi nhưng rất tiếc cả hai người kia nghe chẳng hiểu bọn chúng

nói gì, nhưng xem bộ dạng mấy thằng nhóc này thì cả hai người đều hiểu được bọn chúng đang nói gì. xem ra bọn nhóc này bị ảnh hưởng từ bé. ấn tượng không tốt về Trung Quốc một chút nào.

Trương Minh Thắng tuy không hiểu lũ nhóc này nói gì, nhưng xem thái độ thằng nào thằng nấy đều khinh bỉ mình và Lâm Bắc Phàm. thì tức giận quát: “Con mẹ chúng mày...! Cả lũ chúng mày là bọn liệt dương; xuất tinh sớm! Tao biết kỹ thuật trên giường của chúng mày kém cỏi, không thể thỏa mãn được vợ của mày, nên tao đại diện cho mấy tỉ người đàn ông trên toàn thế giới này phi nhổ vào mặt chúng mày, tao cảm thấy xỉ nhục thay cho mấy thằng bất lực như chúng mày...” Tên béo Trương Minh Thắng nói xong liền giơ ngón tay giữa lên dứ dứ về phía bọn Thanh niên kia.

Mấy tên thanh niên người Nhật tuy không hiểu Trương Minh Thắng nói gì. nhưng cái ngón tay thối của Trương Minh Thắng kia thì ai mà chẳng hiểu. thế là thằng nào thằng nấy đều vô cùng tức giận, miệng không ngừng chửi bới Fuck gì gì là văng tứ tung, dường như còn hỏi thăm. bới móc toàn bộ tổ tiên, chị em, mẹ con nhà tên béo này lên một lượt.

Trương Minh Thắng cũng tức giận không kém. Hắn ngay lập tức của một người đàn ông Trung Quốc, Thể hiện phong độ dùng một chiếc ghế đặt gần đó hắn tiện tay nhắc bổng, rồi phang thật mạnh xuống đầu một tên thanh niên đứng gần đó, chỉ nghe đánh rầm đảo một vòng rồi ngã gục xuống

một tiếng khô đét. gã thanh niên kia hai mắt trợn hên mê bất tỉnh.

Mấy tên thanh niên khác trông thấy đã sợ đến phát khiếp. cả lũ len lén đưa ánh mắt e sợ nhìn vào bộ mặt hung tợn của

Trương Minh Thắng

Gã béo Trương Minh Thắng này thấy cú đòn của mình một phát đã trúng đích thì trong lòng hả hê. vui sướng vô cùng; hắn cứ luôn miệng gào rú: “Đã Tay thật! Mấy cái thằng ôn con này cũng kém thật, em cứ tưởng bọn nó thế nào. hóa ra chỉ là mấy con mèo vớ vẩn...!”

Trương Minh Thắng bình thường chẳng có cơ hội đánh người trực diện như thế này. vì các vụ đó đều được lão đại Lâm Bắc Phàm của hắn lo liệu hết cả. bây giờ có cơ hội thể hiện mình trước mặt cô nhóc Lolly này thì hắn làm sao mà bỏ qua dễ dàng được? Trương Minh Thắng gác chiếc ghế lên vai hất hất hàm về phía mấy thằng thanh niên Nhật kia nói: “Come on!” Hắn bình thường nào có biết tiếng Anh gì đâu, bây giờ tự nhiên phun ra hai từ này mà cũng cảm thấy ngượng miệng vô cùng. nhưng hắn cũng muốn cho đối thủ biết ý định của mình. nên không thể dùng tiếng Trung mà nói được.

“Con mẹ nhà mày...” Mấy thằng thanh niên Nhật Bản gào rú lên chửi. sau đó đồng loạt xông thẳng đến Trương Minh Thắng, bọn chúng có đến bảy tám thằng, khí thế hùng hục làm cho đám thanh niên đang chơi trong khu giải trí này sợ đến xanh mặt mèo, không biết nên làm thế nào nữa.

Người Nhật Bản có quan niệm là chuyện không liên quan tới mình thì tốt nhất không dây vào, trên đường gặp người bị cướp cũng không dám ra tay giúp đỡ. điều này làm cho tình trạng phạm tội của Nhật Bản ngày càng tăng cao.

Nhìn từ khía cạnh khác thì có thể xác định được là tính tình của người Nhật rất là nhút nhát. sợ hãi những kẻ mạnh hơn. thậm chí là những kẻ yếu hơn cả mình nữa. bọn họ chẳng qua bình thường ngồi bốc phét với nhau là mình ghê gớm như thế nào thôi chứ thực chất thằng nào thằng nấy đều nhát như thỏ đế.

Trương Minh Thắng thấy mấy thằng thanh niên Nhật lao tới như mấy con gà con, rụt rè nhút nhát nên trong bụng cũng cảm thấy an tâm phần nào. hắn cứ thế cầm ghế múa quay vù vù, đập hết bên này rồi sang bên nọ làm cho mấy thằng Nhật kêu la om tỏi, cứ như là bị cắt tiết đến nơi vậy. Cảnh tượng thê lương này bỗng chốc làm cho hình ảnh của Trương Minh Thắng bỗng nhiên trở nên cao lớn khác thường, hắn chẳng khác gì một hung thần giữ gìn hành hạ đám cừu non yếu ớt. làm cho cả lũ thanh niên Nhật Bản ở trong này há hốc mồm kinh hãi.

Người Trung Quốc từ lúc nào mà trở nên kinh khủng như vậy? Bọn Trung Quốc không phải là lũ Trâu bò chỉ biết bốc phét thôi sao? Tại sao vô công của nó lại kinh khủng như vậy? lẽ nào mấy chục năm nay bọn Trung Quốc cứ giả vờ yếu ớt để làm hàn

“&*&*...” (tiếng Nhật) Đúng lúc này thì bên ngoài có mấy viên cảnh sát Nhật Bản cầm súng chạy vào.

516. Chương 533 : Điều Kiện Mê Hoặc Lòng Người

Trương Minh Thắng đang đánh người đã tay. không ngờ lại có cảnh sát xuất hiện. hơn nữa trong tay cảnh sát lại có súng đang chĩa về phía của hắn. do vậy Trương Minh Thắng liền nhanh tay quăng luôn chiếc ghế trong tay mình ra chỗ khác rồi hô lên: “A...! Tôi là người tốt, tôi không đánh nhau, cũng không chửi người khác....!” Tiếc cho hắn là hắn nói tiếng Trung nên chẳng ai hiểu gì cả.

”Rầm.... Á...á... P’

Một tiếng thét ghê rợn vang lên. Trương Minh Thắng vốn định vứt chiếc ghế trong tay mình sang một bên. nhưng không ngờ nó lại văng vào đúng đầu của một tên thanh niên Nhật Bản, máu tươi từ đầu tên thanh niên này bỗng chốc chảy ra như suối, tên thanh niên kia giẫy lên đành đạch hai cái rồi nằm im trên sàn. Không biết là đã chết hay chưa nữa.

Trương Minh Thắng thấy vậy trợn tròn hai mắt lên sững sờ nói: “Mẹ kiếp! Lẽ nào nhân phẩm của Trương Minh Thắng tao đây lại bộc phát như vậy sao? Vứt bừa cái ghế sang chỗ khác mà cũng làm người khác bị thương, xem ra hôm nay mà mua vé số. chắc chắn trúng độc đắc!”

Lâm Bắc Phàm lúc này khoanh tay trước ngực mỉm cười nói: “Cái chính là cái đòn thăng cảnh sát Nhật này có vé số cho mày mua không đã!”

“Đòn cảnh sát? Trong đó thì chắc chắn là không bán vé số rồi nhưng sao em lại phải mua vé số trong đòn cảnh sát nhỉ?” Trương Minh Thắng chớp chớp mắt thắc mắc hỏi nhưng khi hai mắt của hắn trông thấy mấy viên cảnh sát thì vội kêu lên: “Mấy người định bắt tôi hả? Trời đất ơi. Tôi bị oan. tôi là người tốt... tốt vô cùng...!” Hắn nói xong liền làm ra vẻ một người vô cùng lương thiện, trông hắn bây giờ trở nên thánh thiện như một em bé vậy. nhưng tiếc là mấy viên cảnh sát này không hiểu hắn đang nói gì. hơn nữa lại nghe thấy tên béo này nói tiếng Trung nên lại càng căm ghét. đồng thanh hô nhau đến vây quanh Trương Minh Thắng nói một thôi một hời, Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng nghe bọn chúng nói cũng chẳng hiểu mô tê gì cả.

Mấy viên cảnh sát Nhật Bản thấy vậy thì suýt nữa hột Ồm ngất xỉu tuy bọn họ đám cảnh sát này không hiểu tên béo này nói cái gì. nhưng từ hành động cũng hiểu được nội dung câu nói của hắn là gì. cả bọn tức thì rút súng bắn chết cái tên thăng béo vô si. bi ổi này.

Cho dù mấy tên cảnh sát này rất kém, chúng cũng là cảnh sát nhất cử nhất động của hắn làm sao có thể để cho tên béo này người nhật như thế này bị tên béo vu oan nổi suýt gào lên như muốn ăn tươi nuốt sống

lực gì, nhưng nói cho cùng thì bọn chúng đều là diện mạo của một quốc gia. là gay được? Lại còn ở giữa thanh thiên bạch nhật mấy viên cảnh sát ai nấy cũng đều tức giận Minh Thắng.

Nhưng bọn chúng lại nói bằng tiếng Nhật. Trương Minh Thắng nghe cũng chẳng hiểu. chẳng khác đàn gảy tai trâu, Vũ Điền Mỹ Tử cũng chẳng có ý đứng ra phiên dịch hộ, mà cứ đứng bên cạnh mỉm cười vui vẻ, như muốn xem trò vui vậy.

Trương Minh Thắng thấy vậy vô cùng oan ức nói: “ô! Tôi sai rồi, tôi biết các anh thích chơi trò gay. tôi đồng ý với các anh thế đã được chưa? Nhưng đây là lần đầu tiên của tôi, các anh có gì làm nhẹ nhẹ thôi nhé, hu hu hu.... thế là cái trình tiết đời trai của tôi...!” Nói xong tên béo này còn cởi cả quần áo của mình ra. hỏ cả một tảng thịt mỡ trắng phơ. nung núc. cùng với cặp mông phi nõn trông vô cùng thô tục, mấy viên cảnh sát kia thấy vậy thì chỉ biết há hốc mồm kinh hãi không biết giải quyết ra sao nữa.

Vũ Điền Mỹ Tử trông thấy vậy thì ngượng đỏ mặt quay đi, cô không muốn trông thấy con giun ngoe nguẩy của tên béo thô bỉ này.

Còn mấy viên cảnh sát thì chỉ biết đưa mắt nhìn nhau mà không biết làm thế nào.

Nếu như để cho người ngoài thấy được thì hậu quả sẽ ra sao? Nếu như để cho người nước ngoài khác trông thấy thì người ta sẽ nghĩ gì về Nhật Bản đây? Lẽ nào là cảnh sát Nhật Bản ép du khách nước ngoài cởi quần áo. rồi hiệp dâm tập thể ư? E rằng việc này mà truyền đến tai du khách nước ngoài thì bọn họ không bao giờ muốn đến Nhật du lịch mất. nếu mà như vậy thì ngành du lịch sẽ phá sản, và mấy tên cảnh sát này sẽ có tội với đất nước.

Vì vậy mà tất cả đám cảnh sát không dám làm liều để xử lý Trương Minh Thắng, cả lũ hiểu rằng giải quyết càng nhanh gọn. ổn thỏa thì càng tốt. dù sao thì mấy thằng ranh con bị Trương Minh Thắng đánh cho bị thương kia cũng chỉ là bọn cặn bã của xã hội Nhật Bản, cho chúng nó ăn vài trận đòn cũng đáng lắm.

Nhưng khi đám cảnh sát này định lên tiếng, thì Trương Minh Thắng đã ghé đôi móng trắng phơ đầy mỡ của hắn lên. hai tay lại còn ngượng ngùng che lấy vùng nhạy cảm nói: “Các anh cứ đến đây. tôi... .tôi không sợ đâu...”

Vì Trương Minh Thắng không nói tiếng Nhật nên làm cho rất nhiều người Nhật hiếu kỳ vây xung quanh xem xem có chuyện gì xảy ra. vậy nhưng khi ánh mắt của bọn họ trông thấy cả đám cảnh sát đang vây quanh một người đang trần truồng chống hông lên. thì đám người lập tức không biết nên nói sao cho phải. tất cả đều đưa ánh mắt e ngại của mình lên nhìn đám cảnh sát, ai cũng nghĩ cảnh sát bây giờ lẽ nào trở nên biến thái đến mức độ này sao.

Nước Nhật là một nước rất dễ dãi trong quan hệ, các loại quan hệ đều đủ cả, ngay cả Les và Gay cũng chẳng có gì là lạ. nhưng nói gì thì nói nước Nhật vẫn có những sự tôn nghiêm nhất định, mặc dù dân chúng thích tự do quan hệ thế nào cũng được, nhưng dính đến cảnh sát, chính phủ thì không bao giờ nước Nhật tỏ ra dễ dãi cả. Bọn họ quản lý việc này vô cùng nghiêm ngặt. người nào làm trong chính phủ đều phải hết sức nghiêm chỉnh trong tác phong, cũng như lối sống. quyết không có chuyện quan hệ lung tung bừa bãi. Thế nên nếu để cho người nước ngoài ấn tượng về cảnh sát Nhật Bản là gay thì hậu quả là vô cùng nghiêm trọng.

Hiện giờ mấy viên cảnh. sát lại đang ở trong tình trạng vây quanh lấy một người đàn ông không mặc quần áo. lại đang chống hông lên khoe gợi. điều này sẽ nói lên điều gì đây? Lẽ nào đội cảnh sát này có hứng thú với đàn ông ngoại quốc? Mấy tờ báo lá cải ở Nhật là vô cùng phong phú và đa dạng, hơn nữa những người hiếu kỳ bu lấy quanh đây cũng rất đông, trong đó còn có cả nhà văn, các nhà văn này còn nhân chuyện này mà cho ra đời một bộ tiểu thuyết có tên -

Mấy viên cảnh sát Nhật kia như sắp phát điên đến nơi. bọn họ chẳng qua chỉ muốn làm theo đúng trình tự hỏi xem nơi này đang xảy ra chuyện gì mà thôi chứ có ai ngờ lại xảy ra chuyện rắc rối như thế này cơ chứ? Nếu mà sớm biết gặp phải chuyện như thế này. thì bọn họ đã không hùng hục xông vào. rồi để cho tên béo này làm cho muối mặt như thế này rồi

“Anh bạn thân mến! Chúng tôi không muốn như vậy...”Mấy viên cảnh sát Nhật bắt đầu dĩ xỏ ra một tràng tiếng Anh để giải thích, bọn họ hy vọng tên béo Trương Minh Thắng này mặc quần áo lên, đừng có khoe bộ móng đầy mỡ của mình như thế nữa.

Nhưng ai ngờ Trương Minh Thắng chỉ kêu lên á một tiếng, rồi hai mắt trợn ngược như là gặp phải chuyện gì khủng khiếp lắm. cả thân hình mềm nhũn nằm ngất lịm dưới đất.

“Trời ơi! Sao Nhật Bản lại có đám cảnh sát mất dạy như thế này nhỉ? Bọn chúng dám ép người ngoại quốc cởi quần áo để đòi quan hệ đồng tính. tôi sẽ tố cáo các người lên chính phủ, để cho chính phủ xử lý mấy người!” Một anh chàng mắt xanh mũi lõ, tóc vàng phấn nộ hét lên. ngay cả hai người bạn đi cùng anh ta cũng hô lên hưởng ứng. cứ như Trương Minh Thắng là người cùng một nước với anh ta. bị hãm hiếp một cách thô bạo vậy. Đám cảnh sát Nhật Bản không ngờ chỉ một chuyện vặt vãnh như vậy mà phút chốc đã trở nên vô cùng phức tạp.

Đây cũng là điều mà Lâm Bắc Phàm không ngờ tới, hắn cau mày lại đưa mắt sang nhìn Vũ Diên My Tử đang cười hớn hở sung sướng, như hiểu ra được điều gì đó: “Xem ra. tất cả những việc này đều là cô gây ra hả?” Giọng của Lâm Bắc Phàm lạnh như băng-

”Hả? Lâm tiên sinh, anh nói gì cơ? Tôi chẳng hiểu cái gì cả! My Tử đột nhiên trắng bệch ra, run run đáp lại. hai trong mắt rưng rưng như sắp khóc trông điệu bộ vô cùng đáng thương.

Lâm Bắc Phàm thấy vậy chỉ hừ lên một tiếng nói cô không hiểu? Tôi cũng hiểu!”

Vũ Diên My Tử thấy đối phương không bị bộ dạng của mình làm cho xúc động. liền vội vàng ôm lấy tay của Lâm Bắc Phàm nũng nịu nói: “Lâm tiên sinh! Tôi mong rằng anh có thể tin tôi thật tình không quen mấy người này. tôi cũng không biết là sẽ xảy ra chuyện như thế này, tất cả bọn chúng đều là nhưng

Thằng khốn. bọn chúng muốn tôi phải hầu tòng đưa một.... Tôi không chịu thế là chuyện xảy ra....!” Vũ Điền Mỹ Tử nói với giọng thỏ thẻ, điệu bộ vô cùng đáng yêu.

Ập thì gương mặt thất sắc cúi đầu thấp giọng nói: “Lâm tiên sinh.”

“Hề hề! Vậy lát nữa tôi sẽ đi hỏi Anh Tử và Thanh Tử là sẽ biết chuyện gì xảy ra thôi!” Lâm Bắc Phàm cười nói

Nghe thấy vậy Gương mặt của Vũ Điền Mỹ Tử trắng bệch: “tôi sai rồi...”

”Cô sai rồi? Mỹ Tử có làm gì đâu mà sai cơ chứ? Cô có làm gì hại chúng tôi đâu!” Lâm Bắc Phàm cố ý cười nói.

“Hu hu hu... Lâm tiên sinh! Tôi sai rồi, tôi xin anh đừng đi nói với hai vị sư Tỷ và sư phụ của tôi bọn họ sẽ đánh tôi mất. tôi lúc này chẳng qua là chỉ muốn đùa anh cho vui thôi tôi muốn xem xem người Trung Quốc các anh có hiệp nghĩa giống như trong tiểu thuyết hay không thôi...! Chính vì vậy mà tôi... hu hu hu...” Vũ Điền Mỹ Tử khóc hu hu hai tay ôm mặt, nhưng vẫn để lộ ra khe hở để nhìn Lâm Bắc Phàm.

“Vậy chuyện bọn chúng đánh cược với cô....?” Lâm Bắc Phàm hỏi.

“Cái đó thì đúng là sự thật. vậy nhưng nếu tôi không đồng ý thì bọn chúng cũng không dám làm gì đâu, vì cho dù nước Nhật có tự do thoải mái thế nào đi chăng nữa. thì cũng không thể cưỡng ép người khác quan hệ được!” Vũ Điền Mỹ Tử ngượng ngùng nói.

“Vậy ý của cô là nếu như chúng tôi không ra tay giúp cô thì bọn chúng cũng không dám làm gì cô phải không?” Lâm Bắc Phàm đột nhiên nhìn thẳng vào mặt của Vũ Điền Mỹ Tử cao giọng hỏi.

“Vâng....!” Vũ Điền Mỹ Tử đáp lại. giọng nói của cô như con muỗi vo ve ở bên tai vậy.

Lâm Bắc Phàm lúc này mới chợt hiểu ra vấn đề. Bởi vì nước Nhật có tự do thoải mái đến mấy trong quan hệ của nam nữ với nhau, cũng không có quan niệm về chuyện trinh tiết. do vậy nên những chuyện cá cược kiểu này cũng chẳng có gì lạ cả, vậy những cái này cũng phải do hai bên tình nguyện mới được. nếu như Vũ Điền Mỹ Tử không đồng ý, thì mấy thằng ranh kia cũng chẳng làm gì được, nhưng ai ngờ Trương Minh Thắng lại hấp ta hấp tấp gây ra chuyện lằng nhằng. Lâm Bắc Phàm nghĩ đến đây liền đưa mắt lên nhìn Trương Minh Thắng

“Lâm tiên sinh! Hy vọng anh đừng nói chuyện này cho sư tỷ và sư phụ của tôi biết, để đền ơn anh tôi có thể dâng cái đêm đầu tiên của tôi lên cho anh! Người Trung Quốc các anh không phải là rất thích cái này hay sao?” Vũ Điền Mỹ Tử thấy Lâm Bắc Phàm im lặng nên tưởng hắn đang giận mình. vì thế nên mới mở miệng đưa ra điều kiện vô cùng hấp dẫn này, không những vậy cô còn ôm lấy tay của Lâm Bắc Phàm dí sát vào ngực của mình. rồi đưa mắt nhìn hắn rất chi là tình tứ.

“Đêm đầu?” Lâm Bắc Phàm nhìn vào thân hình mềm mại của đối phương, ánh mắt sáng hẳn lên.

517. Chương 534 : Lén Lút

Trương Minh Thắng cuối cùng cũng đã trải qua được cơn song gió này. mấy tên cảnh sát Nhật Bản kia chẳng khác gì mấy thằng cháu ngoan ngoan hết cúi đầu xin lỗi. rồi lại nịnh nọt. rồi tự trách bản thân mình không tốt. hy vọng Trương Minh Thắng không nên vì chuyện này mà tức giận. cũng không nên trách cứ cảnh sát Nhật Bản, vì cảnh sát cũng là con người, mà con người ai chẳng có lúc sai lầm. sau đó bọn họ lại còn giúp Trương Minh Thắng mặc lại quần áo. thậm chí còn đích thân đưa cả ba về nhà. làm cho những người đứng xung quanh đó phải kinh ngạc về mức độ lịch thiệp, cũng như cách cư xử nhã nhặn của cảnh sát Nhật. làm cho bọn họ cũng cảm thấy phải ghen tị.

Cảnh sát đúng là sinh ngoại quá đáng. đối với người nước ngoài sao mà lịch sự thế? Còn

đối với người trong nước thì đúng là khác nhau một trời một vực? Xem ra thích được hơn

người thì không nên sinh ra tại quốc gia của mình, mà nên đi nước ngoài sẽ tốt hơn.

“Ý... Mấy người vừa đi đâu về vậy?” Ba người Lâm Bắc Phàm vừa về đến cổng biệt thự. thì đã gặp Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử đứng chờ ở ngay cổng. cả hai người bọn họ đều vô cùng lo lắng. nên vừa trông thấy ba người về đến nơi liền chạy tới hỏi thăm.

“Chúng tôi vừa ra ngoài chơi một chút!” Lâm Bắc Phàm quay sang Vũ Điền Mỹ Tử cười

nói.

Vũ Điền Mỹ Tử lúc này như một đứa trẻ mắc lỗi. e thẹn cúi đầu hai tay cầu cầu giấu áo ngực ngừng nói: “Hai vị sư tỷ! Em thấy Lâm tiên sinh vừa mới đến Nhật Bản. chưa đi chơi đâu cả nên đưa bọn họ đi dạo một chút!” Vũ Điền Mỹ Tử nhớ tới điều kiện mà mình phải đền bù cho Lâm Bắc Phàm mà tim đập thình thịch, người hừng hực như lửa đốt Mặc dù mình đã chủ động hiến cái ngàn vàng đó cho Lâm tiên sinh. nhưng đối phương cũng không nói là đồng ý. hay từ chối gì cả. mình phải làm thế nào đây? Vũ Điền Mỹ Tử thầm nghĩ.

Tuy tuổi đời của Vũ Điền Mỹ Tử không lớn. nhưng cô là người nói được làm được, không bao giờ nuốt lời hứa, cô đã tự lên kế hoạch, chờ có cơ hội là sẽ tự mình. hiến dâng cái đầu tiên của đời con gái cho Lâm Bắc Phàm để thực hiện lời hứa. nhưng khi nghĩ tới chuyện được quan hệ với một người đàn ông vĩ đại như Lâm Bắc Phàm. thì cô cũng cảm thấy đó là một niềm hưởng thụ. một niềm vinh dự. nếu như mà cô được ở mãi bên cạnh hắn thì lại càng tốt. tiếc rằng điều đó rất khó có thể xảy ra.

Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử hai người thấy ba người Lâm Bắc Phàm bình an quay về thì cũng thấy an tâm. Tiểu Điền Anh Tử lúc này nói với giọng trách móc: “Mấy người cũng thật là.... Đi ra ngoài cũng không nói cho chúng tôi biết để chúng tôi còn phái người đi bảo hộ. tuy đây là Tokyo của Nhật Bản. nhưng thế lực của Nguyệt Chi Lưu cũng không nên xem thường, nếu như bọn chúng phái sát thủ đến ám sát. thì ba người không có cơ hội sống sót đâu! Tôi và sư tỷ ngày trước cũng bị mấy trăm tên sát thủ truy sát, suýt nữa thì phải bỏ mạng rồi! Cho dù anh có tài giỏi đến đâu thì cũng khó lòng mà thoát khỏi thiên la địa võng của bọn chúng! Vì vậy mà về sau các anh đi đâu, hy vọng các anh thông báo cho chúng tôi trước một câu, để chúng tôi còn có Thời gian chuẩn bị!”

“Sư tỷ Em sai rồi!” Vũ Điền Mỹ Tử cúi đầu lí nhí nói.

Lâm Bắc Phàm cũng nghiêng nghiêng đầu ngại ngừng nói: “Anh Tử! Anh xin lỗi... Lần sau anh ra ngoài sẽ thông báo cho em biết!”

Tiểu Điền Anh Tử nghe vậy cũng cảm thấy ngại ngừng, lẽ nào mình đang ghen ư? Có lẽ đúng là mình đang ghen thật. Khi cô mới nghe tin Lâm Bắc Phàm cùng Trương Minh Thắng và Vũ Điền Mỹ Tử mất tích thì trong bụng đã nổi cơn ghen rồi.

Tại sao Lâm Bắc Phàm đi chơi bên ngoài lại không gọi mình đi cùng chứ? Mình tuy ngày nào cũng luyện tập kỹ năng bài bạc. nhưng mình cũng rất rành Tokyo. hơn nữa còn có thể bảo vệ được cho Lâm Bắc Phàm. còn Vũ Điền Mỹ Tử thì lấy gì để bảo vệ cho Bắc Phàm? Có khi lại còn gây thêm rắc rối cho đối phương cũng nên. nhưng nghĩ thì nghĩ vậy chứ Tiểu Điền Anh Tử không dám nói toét ra ngoài cô chỉ ngượng ngừng nói: “Ý của em không phải như vậy! Em chỉ là lo cho sự an toàn của anh mà thôi!”

Lâm Bắc Phàm nghe vậy liền tiến lên ôm lấy bờ vai của Tiểu Điền Anh Tử. âu yếm nói: “Anh Tử! Có em ở đây lo cho anh, nhớ đến anh, cho dù anh có vào thế dầu sôi lửa bỏng thì cũng chẳng cảm thấy nguy hiểm gì cả!”

“Khụ... khụ...” Trương Minh Thắng suýt chút nữa thì mắc nghẹn nước bọt

Hắn không ngờ cái trò cũ rích, câu nói củ chuối này mà lão đại cũng nói ra được? Cái trò này sao mà có thể lừa được chị em cơ chứ? Xem ra về sau có thời gian mình phải dạy thêm cho lão đại vài chiêu mới được. đảm bảo lão đại học xong chẳng khác nào hổ thêm cánh cả.

Nhưng ai ngờ Tiểu Điền Anh Tử nghe Lâm Bắc Phàm nói vậy thì hai tròng mắt đỏ hoe. ôm chầm lấy Lâm Bắc Phàm. nức lên nói: “Bắc Phàm.... Anh nói vậy thì em yên tâm vô cùng.... Hu hu hu...” Tiểu Điền Anh Tử cảm thấy những nỗ lực của cô mấy ngày hôm nay không hề hoang phí chút nào, trong trái tim của đối phương chắc chắn đã có vị trí của cô, điều này cũng đủ làm cô vui sướng đến mấy ngày liền.

Còn Y Đằng Thanh Tử đứng bên cạnh thấy cảnh tượng này cũng chỉ nhếch môi hừ lên một tiếng bất mãn.

Tên Lâm Bắc Phàm này sao lại có sức hút kinh người đến vậy nhỉ? Ngay cả sư muội của mình cũng phải điên đảo vì hắn. tại sao tên khốn này không nói gì với mình? Lẽ nào trông mình xấu xí hay sao? Không thể nào. chắc chắn là mắt của hắn có vấn đề.

Y Đằng Thanh Tử mới nghĩ đến đây thì Lâm Bắc Phàm đột nhiên ngoái đầu sang nhìn cô một cái rồi nói: 'Thanh Tử! Anh cũng phải cảm ơn em rất nhiều em đã lo cho anh! Sau này, bất kỳ

ở nơi đâu anh cũng sẽ gọi điện cho em. nói cho em biết anh đang ở đâu!"

Y Đằng Thanh Tử nghe Lâm Bắc Phàm nói vậy bất giác hai má đỏ ửng lên. tim đập thành thịch cứ như là cô gái mới yêu gặp được người tình trong mộng vậy. tuy trong lòng có cảm xúc trào dâng mãnh liệt, nhưng Y Đằng Thanh Tử ngoài miệng vẫn nói cứng: "Ai lo lắng cho anh cơ chứ? Chỉ là sư muội quan tâm đến anh thôi!" Tuy cô nói như vậy. nhưng lúc này khi phát hiện Lâm Bắc Phàm mất tích thì cô cũng lo sốt vó lên, suýt chút nữa thì điều động toàn bộ nhân viên của Nhật Chi Lưu để đi tìm hắn.

"Hả? Em không lo lắng cho anh? Thế thì anh rút lại lời nói ban nãy, xem ra chỉ có mỗi Anh tử là thật sự làm cho anh cảm động thôi!" Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói.

"Anh. ...TY Đằng Thanh Tử tức đến hộc máu. mình chỉ là làm bộ một chút thôi mà. thế mà tên này lại đối xử với mình như vậy, cô bây giờ chỉ muốn đánh cho tên khốn này vài nhát để hả giận.

"Thôi được rồi! Đừng giận nữa. phụ nữ hay tức giận dễ già nhanh lắm, anh không muốn các em xinh đẹp của anh lại biến thành bà già chút nào đâu! Đúng rồi, bây giờ có đồ gì ăn không? Anh đói quá rồi... ỉ" Lâm Bắc Phàm sau đó cũng tặng cho Y Đằng Thanh Tử một cái ôm thắm thiết, rồi hôn luôn lên đôi môi của đối phương.

Cả thân hình của Y Đằng Thanh Tử như mềm nhũn hẳn ra, mặt đỏ ửng lên vì ngượng.

Tên này dám hôn môi mình? Đây là lần đầu tiên của mình. Y Đằng Thanh Tử bất giác không tự chủ được bản thân mình, cô quàng tay ra ôm lấy hông của Lâm Bắc Phàm cảm nhận khí chất đàn ông của hắn, cả thân hình cô bỗng trở nên mềm như bún đổ ập vào lồng ngực của đối phương, nếu như không phải Lâm Bắc Phàm đang ôm lấy thân hình của cô. thì e rằng cô đã nằm dưới đất rồi

Tất cả những ảm ức. hờn dỗi trong người Y Đằng Thanh Tử phút chốc đã tan thành mây khói.

"ơ? Mấy người có nghe anh nói gì không vậy? Anh đói quá!" Lâm Bắc Phàm nói

Trong tim của Lâm Bắc Phàm đúng là không chỉ có sư muội của mình, mà còn có chỗ cả cho mình nữa. còn Tiểu Điền Anh Tử trông thấy bộ dạng của sư tỷ mình như vậy, thì cũng chỉ mỉm cười chứ không nói câu gì cả.

"À....! Em.... em ...em giờ đi chuẩn bị đồ ăn đây. nhanh...nhanh thôi!" Y Đằng Thanh Tử nghe Lâm Bắc Phàm nói thì sực tỉnh vội vã thoát khỏi vòng tay đối phương chạy thẳng vào bên trong, cô cứ như là bị người khác bắt gặp khi đang quan hệ bất chính không bằng, vội vã bỏ đi không nói một lời làm cho Tiểu Điền Anh Tử thấy vậy chỉ biết cười nói: "Sư tỷ hôm nay đúng là vui phải biết!"

"Vậy em có vui không Anh Tử? Hay như thế thì em và sư tỷ đỡ phải chán.... đồng thời hôn luôn lên môi của Anh Tử.

hôn em một cái cho nó công bằng nhé. tu!" Lâm Bắc Phàm cười đậm đang nói với)t cái.

"Đáng ghét! Em...em còn lâu mới chành chọc với sư tỷ!" Tiểu Điền Anh Tử khẽ nói nhưng nói xong thì cô mới ngớ người ra. vì nói vậy thì có nghĩa là cô không hề ghen. không ghen thì có nghĩa là cô chẳng có tình cảm gì với Lâm Bắc Phàm cả, nghĩ vậy nên cô vội vàng đẩy Lâm Bắc Phàm ra rồi chạy luôn vào bên trong nhà.

Lâm Bắc Phàm thấy vậy chỉ biết xoa xoa đầu của mình cười khổ nói: "Hai vị sư tỷ của em hình như rất khó hạ thủ thì phải...!"

Vũ Điền Mỹ Tử nghe vậy cũng chỉ mỉm cười không nói sau đó cũng đi luôn vào bên trong.

Lâm Bắc Phàm cũng không hẳn là có hứng thú gì với đồ ăn của Nhật, nào là su si. nào là đồ biển. ăn vào mùi vị nó cứ ngai ngái sao đấy. nếu như không phải bụng của hắn đang đói thì hắn đã không ăn mấy cái

loại thức ăn này rồi, vậy nhưng trong bữa ăn Tiểu Điền Anh Tử không ngừng liếc mắt đưa tình với hân. làm cho hân cảm thấy lằng lằng khác lạ.

Lẽ nào cô ả này muốn ám chỉ gì với mình? Có lẽ cô ả muốn phát sinh quan hệ gì đó với mình đây. Lâm Bắc Phàm nghĩ tới buổi tối ngọt ngào hôm nay. thì bỗng nhiên cảm thấy máu sôi lên sùng sục. suýt chút nữa thì rên lên thành tiếng, cái cảm giác lén lút quan hệ với nhau trong đêm đúng là làm người ta kích thích vô cùng.

ăn cơm xong, Lâm Bắc Phàm và Tùng Tinh Vũ ngồi nói chuyện với nhau vài câu xong rồi ai về phòng người đấy. Lâm Bắc Phàm đặc chí chỉ cần chờ đến đêm thôi là mình có thể tự do hành động rồi

Đồng hồ mới chỉ đúng chín giờ tối

Lâm Bắc Phàm liền lén lén lút lút nhẹ nhàng đi tới cửa phòng của Tiểu Điền Anh Tử, thấy cửa phòng không đóng. vẫn còn khe hở. xem ra cô nàng đã chuẩn bị khá là chu đáo rồi đây. điều này làm cho Lâm Bắc Phàm kích thích đến tột độ. hân nhẹ nhàng mở cửa lẳng lặng chui vào bên trong phòng.

Lâm Bắc Phàm cảm thấy mình như sắp biến thành một con thú hung hãn đến nơi.

Trong phòng không có đèn. trên một chiếc giường to thoải mái có một thiếu nữ xinh đẹp đang say giấc nồng. tiếng thở nhẹ thở ra đều đều. có lẽ do nóng quá nên chiếc chăn đã bị hất văng sang một bên để lộ thân hình đầy đặn, nở nang của thiếu nữ, nhưng đường cong gợi cảm, và những vùng nhạy cảm hiện ra lồ lộ trước mắt vô cùng hấp dẫn.

518. Chương 535 : Bị Phát Hiện Sao?

Lâm Bắc Phàm cảm giác như hơi thở của mình bị ngưng đọng lại. toàn bộ máu huyết trong người sôi lên sùng sục như sắp bốc hơi đến nơi. hân nhẹ nhàng đến bên chiếc giường, rồi nhấc tay lên sờ lên trên người của thiếu nữ, cảm giác trơn mịn của làn da bất giác làm hân rung mình, mùi thơm của cơ thể thiếu nữ cũng đủ làm cho hân rên lên một cách điên dại hân găm lên một tiếng như con thú hoang rồi nhảy bổ lên ôm ghì lấy thân hình của đối phương, hôn như mưa lên đôi môi của người con gái.

Thân hình của người đẹp đột nhiên bị tập kích bất ngờ làm cho cô bồng tỉnh. cô định kêu lên một tiếng, nhưng đã bị Lâm Bắc Phàm chặn lại. cô chỉ biết kêu lên ư ử để biểu thị sự bất mãn của mình. sau đó tay cô không ngừng đâm vào lưng đối phương thùm thụp. cô muốn dùng hết sức bình sinh hất văng gã đàn ông đang nằm đè trên mình xuống, nhưng tiếc rằng năng lực có hạn. cô đâm chẳng khác gì gãi ngứa cho đối phương,.

Lâm Bắc Phàm không nhịn được cười. cô ả này đúng là lắm chuyện, rõ ràng là muốn mình đến đây. Thế mà khi mình làm rồi thì lại hối hận. Nghĩ vậy, hân liền bỏ tay bịt miệng đối phương ra rồi nhẹ nhàng rót vào tai đối phương nói: “Là anh đây!”

Nghe thấy Lâm Bắc Phàm này nói vậy, thì thiếu nữ nằm dưới người của Lâm Bắc Phàm im lặng hân, không còn phản kháng dữ dội như lúc trước nữa, hai tay cô chuyển từ đâm sang ôm chặt lấy tấm lưng của Lâm Bắc Phàm, thậm chí cô còn cọ sát thân mình vào người của đối phương, như vừa muốn phối hợp với động tác của Lâm Bắc Phàm. vừa muốn khêu gợi hân.

Lâm Bắc Phàm cảm giác như thân hình của hân như muốn nổ tung, hân làm sao có thể chịu đựng được sự khiêu khích này? Hân dùng lực một cái đã lột sạch quần áo của đối phương xuống rồi rồi sau đó cả hai cùng ôm chặt lấy nhau rên lên ư ử. xen kẽ trong tiếng rên là giọt nước mắt của thiếu nữ chảy dài trong sự hạnh phúc và sung sướng đến tột độ.

Lâm Bắc Phàm làm sao mà có thể ngờ được là lần đầu tiên đến Nhật đã xơi được Tiểu Điền Anh Tử cơ chứ? Cảm giác tuyệt vời của đối phương mang lại cho hân mê mèm. điên dại như loài hoa anh túc vậy. lý trí của Lâm Bắc Phàm dần dần bị thú tính chiếm giữ toàn bộ. cảm giác thèm khát trong hân trào dâng mãnh liệt. hân quên mất đây là lần đầu tiên của đối phương, liên tục làm cho đối phương lên đỉnh ba lần rồi mới chịu dừng. Lâm Bắc Phàm thở hổn hển ôm lấy đối phương về mặt vô cùng mãn nguyện

nào cả. Đường như cô nàng vẫn lên đỉnh vừa xong. cô ôm chặt lấy sự xa cách nào giữa hai cơ thể vậy.

? Em lúc này cũng ghê lắm nhé!” Lâm Bắc Phàm bóp vào ngực của đối phương, sắc mặt của

“Em... Con nhóc này, em muốn vắt kiệt sức anh hả?” phương, tay phải nhẹ nhàng vuốt vuốt lấy bộ ngực của nó

Tiểu Điền Anh Tử từ đầu đến giờ không thấy nói câu đang còn thưởng thức dư hương của hương vị ngọt ngào thân hình của Lâm Bắc Phàm. Như không

”Sao không nói câu gì vậy? Lâm Bắc Phàm cười cười nói sau đó lại hấn ngay lập tức khựng luôn lại.

Ngực của Tiểu Điền Anh Tử tuy không phải là to. nhưng cũng không thuộc loại nhỏ. ít nhất thì cũng là trên dưới cỡ C. vậy nhưng bộ ngực của thiếu nữ này cũng lắm chi là cỡ A. sự khác biệt này rõ ràng là không nhỏ chút nào. Bộ ngực của Tiểu Điền Anh Tử không thể nào có thể tự co bóp lại được như vậy, điều này có nghĩa là cô gái vừa XXX với mình xong không phải là Tiểu Điền Anh Tử.

Lúc này bị lừa dục thiêu đốt cả lý trí. căn bản không chú ý đến điểm này, bây giờ mới nhận ra thì

“Em... Em rốt cuộc là ai vậy?” Giọng của Lâm Bắc Phàm run run.

Chỉ vì tiện cho việc hành động đêm nay. nên Lâm Bắc Phàm đã để Tiểu Kim ở nhà tránh nó gây phiền phức cho hắn. nếu như lúc này có Tiểu Kim bên cạnh thì hắn chắc chắn đã biết được cô gái vừa bị hấn XX này là ai rồi, bây giờ mình đã làm xong rồi có hối hận thì cũng đã quá muộn.

“Lâm tiên sinh! Là em đây!” Cô gái nằm trong lòng của hắn cất giọng thỏ thẻ như oanh vàng.

Lâm Bắc Phàm nghe giọng nói này mà đầu của hắn như muốn nổ tung lên: ”Em là. - .em

là Vũ Điền Mỹ Tử? Sao lại có thể như vậy được chứ ?” Hắn cảm giác như hắn sắp điên

lên đến nơi, nếu như là Y Đằng Thanh Tử thì có XX nhầm cũng chẳng sao, vì nói cho cùng thì Y Đằng Thanh Tử cũng thích mình, sớm muộn gì mình cùng sẽ xơi thôi. Nhưng đây lại là cô nàng Lolly Vũ Điền Mỹ Tử mới quen. mình làm như vậy chẳng khác nào phạm vào tội quan hệ với trẻ em cả.

Vũ Điền Mỹ Tử cười nhẹ lên một tiếng rồi đưa tay lên bật đèn trong phòng lên. Lâm Bắc Phàm cũng nhìn rõ mặt của đối phương lúc này chính là cô nhóc Vũ Điền Mỹ Tử, làm cho hắn ngỡ người chẳng biết làm gì cho phải nữa.

“Lâm tiên sinh!! Anh làm sao vậy?” Vũ Điền Mỹ Tử chồm lên người của đối phương ôm lấy cổ của Lâm Bắc Phàm hôn lên môi của hắn cười khanh khách nói: “Lẽ nào lúc này anh tưởng em là sư tỷ Anh Tử? Vậy thì thật không may rồi, anh đã làm chuyện đó với em. anh nên xử lý ra sao đây?”

Lâm Bắc Phàm mới đầu còn lo lắng sợ hãi vì nói cho cùng thì nếu để cho Tùng Tinh Vũ

biết hắn mới đến Nhật có một đêm thôi mà đã phá trinh cô nàng Lolly Vũ Điền Mỹ Tử. thì không biết đối phương có cho mấy vạn tử sĩ của Nhật Chi Lưu đến giết mình không nữa. Nhưng sau khi bình tĩnh suy xét, thì hắn liền hiểu ra sự việc. đầu tiên đây là phòng của Tiểu Điền Anh Tử. vậy thì Vũ Điền Mỹ Tử tại sao xuất hiện ở đây? Và trông bộ dạng của đối phương thì hắn cũng hiểu ra được là mình đã bị lừa. Vũ Điền Mỹ Tử đã giăng một cái bẫy để mình tự chui đầu vào rọ.

”Trong nước Nhật thì những chuyện như thế này rất bình thường phải không? Hôm nay không phải là em đã đánh cược với người khác rồi đúng không? Nếu như em thua thì sẽ hầu bọn nó XX. xem ra em thường ngày cũng thích chơi trò chơi này. Lâm Bắc Phàm cười nhạt nói hắn xoa xoa lên làn da mịn màng của đối phương suýt chút nữa thì lại rên lên hư hử.

“Ai bảo anh là em thích chơi trò cá cược kiểu thế? Em ngày trước cũng đã làm việc đó bao giờ đâu, lần này là lần đầu tiên của em đó!” Vũ Điền Mỹ Tử cứ tưởng đối phương sẽ phải cầu xin mình, nhưng không ngờ Lâm Bắc Phàm lại chẳng có biểu hiện gì cả, cứ coi mình như là một con điếm vậy.

“Lần đầu tiên? Ai chứng minh?” Lâm Bắc Phàm nói với giọng vô sỉ.

”Làm chứng? Đây., đây này. anh nhìn đây mà xem. có máu đây này, làm sao có thể sai được?” Vũ Điền Mỹ Tử bắt chập tất cả vùng dậy chỉ vào vết máu in lên trên ga giường nói.

”Thế mà cũng nói! Nước Nhật của em không phải là có cái phẫu thuật khâu màng trinh rất là tiên tiến hay sao. chỉ cần mấy phút là khâu lại được. Chảy máu thì nói lên được điều gì? Anh nghe nói nước Nhật của em. các cô gái hơn mười tuổi đều mất cái màng hết cả rồi! Em bây giờ cũng lớn rồi làm gì có chuyện giữ được cái màng đó nữa?” Lâm Bắc Phàm nhún vai nói.

“Anh... Anh đúng là thằng đểu!” Vũ Diên Mỹ Tử nắm lấy tay của Lâm Bắc Phàm cắn luôn một cái.

“Ái đau...! Em là cái trò gì vậy?” Lâm Bắc Phàm kêu lên oai oái.

“Anh... anh anh hạ nhục em... Em hận anh...!” Vũ Diên Mỹ Tử khóc như mưa. cô tủi thân vô cùng. lẽ nào lần đầu tiên của cô lại có kết cục bi thảm như thế này sao? Cô không phải là người truyền thống giữ trinh tiết, nếu không cô cũng không mò đến đây để quan hệ với Lâm Bắc Phàm. nhưng tại sao hắn lại không dùng những từ mật ngọt để an ủi mình cơ chứ? Ai mà biết được là hắn lại nghi ngờ cái ngàn vàng của mình. không phải là người ta nói rằng đàn ông Trung Quốc rất tốt hay sao? Lẽ nào mình gặp phải thằng Sở Khanh.

Lâm Bắc Phàm thấy đối phương tủi thân khóc hu hu như vậy thì cũng giật mình kinh hãi

Vũ Diên Mỹ Tử nghe Lâm Bắc Phàm nói vậy thì lại càng khóc to hơn.

Hắn biết đối phương còn trinh trăm phần trăm. Bởi vì Vũ Diên Mỹ Tử là người của Nhật Chi Lưu, mà Nhật Chi Lưu là nơi đào tạo cao thủ đánh bạc, chứ không phải là đào tạo làm điếm. giống như Tiểu Diên Anh Tử và Y Đăng Thanh Tử. cả hai đều là những trinh nữ ngu vén vẹn. Lâm Bắc Phàm biết rằng Vũ Diên Mỹ Tử cũng đang giả bộ khóc. nhưng nói cho cùng thì hắn cũng vừa cướp đi cái ngàn vàng của đối phương, không những thế còn lên đỉnh tận ba lần, vậy mà còn nói những câu vô sỉ như vậy thì thật cũng hơi bị quá đáng. Nghĩ vậy Lâm Bắc liền ôm lấy vai của Vũ Diên Mỹ Tử nhẹ nhàng nói: “Mỹ Tử! Thôi đừng khóc nữa. anh sai rồi, anh biết em là gái trinh, anh không nên nghi ngờ em...!”

“Hu hu hu...”

“Thôi được rồi, Mỹ Tử đừng khóc nữa. hay là em cứ đánh anh. chửi anh gì cũng được. Miễn là em hết giận. em đã cất công hiến dâng cho anh cái ngàn vàng rồi mà anh Lại nghi ngờ em. thật là quá đáng quá!” Lâm Bắc Phàm bắt đầu nói năng lung tung.

“Anh nói vớ vẩn gì thế? Ai cất công để hiến dâng cho anh...?” Vũ Diên Mỹ Tử then thùng nói.

“Sao em lại ở trong phòng của Anh Tử vậy?” Lâm Bắc Phàm thắc mắc hỏi. “Em và sư tỷ đòi phòng không được sao hả?” Vũ Diên Mỹ Tử cong môi lên nói.

“Ờ... Cái này thì dĩ nhiên là được!” Lâm Bắc Phàm hai tay quờ quạng bóp lấy ngực của đối phương cười dâm dăng nói: “Vậy tại sao em lúc đó cứ để mặc anh làm gì thì làm. lại còn khiêu khích anh nữa chứ?”

”Ai bảo anh làm em.... sướng thế. làm em quên mất tất cả. ai mà biết được anh lợi hại như vậy, ngay cả mấy nam diễn viên trong phim AV cũng chẳng bằng một góc của anh. cái của anh cũng to hơn bọn họ nửa. anh làm em suýt chết mấy lần liền...Vũ Diên Mỹ Tử ngượng ngùng nói cái vẻ e thẹn của Loily có lẽ chính là điếm mà đàn ông yêu thích nhất.

Lâm Bắc Phàm tuy không có sở thích chơi Lolly, nhưng sự thật bày ra trước mặt. có chối cũng không chối được. hơn nữa con bé Lolly này lại còn cho hắn một cảm giác vô cùng mới lạ. Còn Vũ Diên Mỹ Tử thì lại không ngừng oằn oại thân hình của mình trong lòng của Lâm Bắc Phàm. Tay của cô không ngừng kích thích khấu súng của Lâm Bắc Phàm. còn ánh mắt thì lại vô cùng dâm dăng, đầy khát vọng- Lâm Bắc Phàm thấy vậy thì mỉm cười một cái rồi dùng lực đè ngực đối phương ra. cười nói: “Vậy anh lại cho em sướng thêm lần nữa...!” Không kịp cho Vũ Diên Mỹ Tử kịp đáp lại. hắn nháp lên liên tục, làm cho đối phương chỉ biết rên lên ư ử.

“Ừnh.. .ừnh... .ừnh...!” Đang trong lúc cao hứng thì bên ngoài tiếng gõ cửa vang lên dồn dập.

519. Chương 536 : Tiểu Yêu Tinh

Hai người trong phòng đã đắm chìm vào cơn sóng tình yêu, Lâm Bắc Phàm mãi mê với thân thể non nớt cùng những thủ đoạn như có lại như không của đối phương, làm cho cơn lửa dục vọng của hắn mấy ngày nay có thể mặc sức mà giải phóng ra ngoài, còn Vũ Điền Mỹ Tử mặc dù ngày trước cũng xem qua rất nhiều AV, đối với cái chuyện nam nữ này thì cô thông thạo hơn nhiều so với những nam thanh nữ tú Trung Quốc rất nhiều, không những thế cô còn lén lút học qua rất nhiều mảnh khoe. lần này được Lâm Bắc Phàm phá trình thì cô đã mê muội luôn với cái khoái cảm lâng lâng này rồi, chỉ muốn liên tục được làm chuyện này với đối phương mà thôi một phút cũng không dừng. Cho dù cô vừa mới mất trinh, vẫn còn có chút đau âm ỉ, nhưng cô cũng không để ý gì nhiều đến nó. Vũ Điền Mỹ Tử mặc dù chỉ có mười sáu tuổi nhưng lại điên cuồng và phóng khoáng hơn Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử vài phần. Tư tưởng của cô bị ảnh hưởng từ nước mình một cách sâu sắc. cô chưa từng thấy là con gái còn trinh và mất trinh thì có khác biệt gì. Chỉ cần cuộc sống sex của mình được thoải mái là được rồi. Ngày trước cô chưa bị phá vỡ tấm thân xử nữ, là do cô chưa tìm ra được người đàn ông nào đáng để phát sinh quan hệ với cô. nhưng lần đầu tiên cô nhìn thấy Lâm Bắc Phàm. thì cô bỗng nhiên cảm thấy hiếu kỳ và sùng bái người đàn ông Trung Quốc này. khi thấy hai vị sư tỷ của mình đều thâm thể hiện cho đối phương biết được tình yêu của mình thì trong nháy mắt sóng to gió lớn nổi dậy trong lòng cô, mãi mà không nói được câu nào.

Cô biết hai vị sư tỷ của cô đều thuộc vào hạng cực kỳ kiêu ngạo. mặc dù những năm trở lại đây có không ít đàn ông thể hiện tình cảm của mình với họ. nhưng hai người bọn họ vẫn cự tuyệt một cách thẳng thừng, vậy mà bọn họ lại tình nguyện vì một người đàn ông Trung Quốc mà tự hạ thấp thân phận của mình xuống, thậm chí hai người còn sẵn sàng đồng thời ở bên cạnh hắn. Điều này nói lên cái gì đây?

Phụ nữ Nhật Bản vốn là một thứ đồ đi kèm của đàn ông. chẳng có một chút tự do nào cả. cũng không có bất kỳ quyền lợi gì. thậm chí còn bị chồng mình đối đãi đi đối lại. cái này rồi cũng hình thành lên một luồng gió 'đồi vạc' ở Nhật Bản. khiến cho mỗi một người đàn ông Nhật khi thưởng thức hương vị của vợ mình. thì còn có thể thưởng thức cả hương vị của vợ người khác. nhưng điều này cũng chỉ có thể thực hiện trên một người phụ nữ bình thường mà thôi chứ những cao thủ trong giới cờ bạc như Tiểu Điền Anh Tử hay Y Đằng Thanh Tử. Những người mà sinh ra vốn đã cao ngạo hơn người thì tất nhiên là bọn họ sẽ không đồng ý với yêu cầu này của chồng họ. Tất nhiên là nếu bọn họ ra ngoài tìm người đàn ông khác thì đó lại là một chuyện khác.

Vũ Điền Mỹ Tử từ nhỏ đã học thuật chơi bài. cô sùng bái những cao thủ trong làng cờ bạc. còn Lâm Bắc Phàm lại thuộc vào một trong những người như vậy, vì thế mà cô tất nhiên là đồng ý dâng hiến cho đối phương lần đầu tiên của mình rồi. còn ngày sau tính ra sao thì hiện giờ cô chưa suy nghĩ tới. có thể là cô sẽ đi tìm người đàn ông khác hoặc có thể là cô sẽ đi theo Lâm Bắc Phàm mãi.

Không biết là đã được bao lâu. cùng với tiếng rên rỉ không thôi của Vũ Điền Mỹ Tử. thì chỉ trong nháy mắt cô lại được đối phương cho lên đỉnh lần nữa. còn Lâm Bắc Phàm thì thở hồng hộc ôm lấy đối phương, mệt đứt hơi.

Chẳng lẽ mấy cô em người Nhật toàn là ăn thuốc kích thích để lớn sao? Đối với sex. họ đòi hỏi mãnh liệt khác thường.

“Lâm tiên sinh quả nhiên có bản lĩnh. Cuối cùng cũng làm cho Mỹ Tử nếm được cảm giác sung sướng khi được làm một người phụ nữ, thực lòng cảm ơn anh rất nhiều!” Hai gò má ửng hồng trên khuôn mặt trắng bóc của Vũ Điền Mỹ Tử vẫn chưa tan biến. vừa nói cô vừa nhảy bổ vào trong lòng ngực của đối phương, hôn lấy hôn để lên môi Lâm Bắc Phàm.

“Em như là một nữ yêu quái cơ nhưng yêu cầu thái quá. nếu là người đàn ông khác. chắc sẽ bị em dày vò đến chết mất!” Lâm Bắc Phàm đưa tay phải ra mân mê cặp mông của đối phương, tủm tỉm cười nói.

“Vậy thì sau này khi nào em cần sex thì em sẽ tìm đến anh nhé!” Vũ Điền Mỹ Tử phóng khoáng nói.

“Hả?...” Văng trán Lâm Bắc Phàm đã toát mồ hôi hột. cứ muốn thì lại tìm đến mình? Thế thì mình không phải đã thành kỹ nam rồi sao? Nhìn cô em này trông không có vẻ giống với những cô gái trinh tiết gì cho lắm. chẳng may cô ta giấu mình đi cặp kè với thằng nào đó. Thế thì mình không phải là đã bị cấm sừng rồi sao? Mình cũng không muốn bị lây nhiễm bệnh của những người đàn ông Nhật từ cô ta đâu.

“Sao thế ? Anh không muốn sao? Lâm tiên sinh. Mỹ Tử đã cho anh cả cái quý giá nhất của người con gái. vậy anh còn muốn gì đây?” Vũ Điền Mỹ Tử thấy đối phương có phần do dự thì hai mắt đã rơm rớm nước. nói với giọng tủi thân.

”Đúng là anh có phần không muốn!”Lâm Bắc Phàm nói với giọng chắc nịch.

“Vì sao chứ?” Vũ Điền Mỹ Tử ôm chặt lấy cổ đối phương, dùng bầu ngực mình cọ xát vào người đối phương khôu gọi, toàn thân toát lên một mùi say đắm lòng người.

“Vì những phụ nữ mà anh đã từng động vào thì anh không cho phép người đàn ông nào được động vào nữa cả. Nếu những người phụ nữ mà đã bị đàn ông đụng qua rồi thì anh cũng sẽ không bao giờ đụng đến. Em có hiểu ý anh không?” Lâm Bắc Phàm tủm tỉm cười nói hai mắt sáng như sao nhìn chăm chăm vào đối phương.

Vũ Điền Mỹ Tử mặc dù chỉ có mười sáu tuổi. nhưng ở Nhật thì chỉ cần bước qua tuổi mười bốn là đã coi là thành niên rồi. Chỉ số thông minh của cô không phải ai cũng so sánh được. nếu không thì đã không trở thành đệ tử của Tùng Tinh Vũ rồi . Cô lập tức hiểu ra được ý trong câu nói của đối phương, cũng biết rằng về mặt này thì đàn ông Trung Quốc không được phóng khoáng bằng đàn ông Nhật Bản. không hy vọng người phụ nữ của mình sẽ có quan hệ gì với một người đàn ông khác. Cô hôn lên cổ đối phương, cười nói: “Em đã từng xem cái đó của đàn ông Nhật trên AV rồi. còn chẳng to bằng một nửa của Lâm tiên sinh cơ. không những thế còn không kiên trì được đến ba phút. Thế thì làm sao có được khoái cảm đây? Có một người đàn ông khỏe mạnh như Lâm tiên sinh đây ở kề bên. thì em làm sao có chuyện lại đi tìm mấy người đó chứ? Em thấy Lâm tiên sinh so với những người đàn ông Nhật thì anh mới đúng là một người đàn ông chính thống.” Đôi mắt long lanh của cô chớp lên chớp xuống nhìn đối phương, đã thế lại còn đưa lưỡi mình ra liếm lấy liếm để từng tác da thịt trên người hấn. động tác liên hồi nối liền. lưu loát như suối chảy vậy. Xem ra cô ả đã học đâu ra đấy rồi

Lâm Bắc Phàm hít một hơi thật sâu. cảm giác được ngọn lửa dục vọng trong người mình lại một lần nữa được nhen nhóm trở lại.

Cái cô Vũ Điền Mỹ Tử này thật kinh khủng hết chỗ nói, cứ như một con yêu quái chuyên đi hút tinh khí của đàn ông vậy, nhìn cô ả như thể muốn nuốt thẳng mình vào bụng không bằng. Nếu mà như thế này thì mình đúng là không dám để cho những cô ả như vậy đi theo mình được.

Tựa hồ như Vũ Điền Mỹ Tử đã nhìn ra được nỗi lo lắng của hấn, cô không nhịn nổi cười nói: “Lâm tiên sinh. mặc dù Mỹ Tử là phụ nữ. nhưng Mỹ Tử cũng biết đàn ông ở phương diện đó khá là mất sức, cần thời gian để nghỉ ngơi. Mặc dù Mỹ Tử muốn là ngày nào cũng được cùng Lâm tiên sinh làm chuyện đó. nhưng mà Mỹ Tử biết là không thể như thế được, Mỹ Tử hy vọng Lâm tiên sinh về sau sẽ ở bên Mỹ Tử, Mỹ Tử làm vậy cũng chỉ là muốn biểu đạt lòng cảm kích của mình với Lâm tiên sinh mà thôi chứ không có ý gì khác cả!” Thân hình của cô ả như một con rắn cuốn quanh lấy đối phương.

Lâm Bắc Phàm cười khổ. Tiểu yêu tinh? Cái từ này dùng trên người của Vũ Điền Mỹ Tử là hợp lý nhất. còn những cô em cũng lợi hại không kém như Bạch Nhạc Huyền. Tô Tình Nhi thì chẳng là gì so với Vũ Điền Mỹ Tử cả.

Đúng vào lúc này, tiếng gõ cửa lại một lần nữa vang lên. Dường như còn dồn dập hơn vừa rồi rất nhiều.

Lâm Bắc Phàm hơi biến sắc. nhìn sắc mặt có phần tái nhợt của Vũ Điền Mỹ Tử. thì cười khổ nói: ”Xem ra chúng ta bị bắt quả tang trên giường là chắc rồi, rốt cuộc là em đã dùng cách gì mà để Anh Tử ra khỏi phòng thế? Xem chừng cô ấy rất giận dữ thì phải.

“Em..em cũng đâu dùng cách gì đâu, chỉ là.. .chỉ là lừa chị ấy đến phòng em, sau đó nhốt chị ấy trong phòng em thôi bên ngoài còn khóa thêm cả ba cái khóa nữa. không ngờ Anh Tử sư tỷ đã thoát ra ngoài nhanh như vậy!” Vũ Điền Mỹ Tử xấu hổ quá. hai bàn tay trắng nõn như tuyết của mình không ngừng chà xát vào nhau thấp giọng nói.

Lâm Bắc Phàm rút mồ hôi hột. khóe miệng hơi run lên.

Nhốt Tiểu Điền Anh Tử ở trong phòng? Cái trình độ còi thế này mà cũng làm sao? Tiểu Điền Anh Tử đâu phải là những phụ nữ thông thường, trên người cô còn có một công phu không vừa chút nào. làm sao mà

mấy chiếc khóa có thể làm khó cô được chứ? Hơn nữa. hấn và Vũ Điền Mỹ Tử đã quần nhau cả hơn bốn tiếng đồng hồ rồi, nếu đối phương đến giờ mà vẫn còn không ra thì quả là đầu óc của đối phương có vấn đề.

“Thế...thế bây giờ chúng ta phải làm thế nào?” Vũ Điền Mỹ Tử có phần khó xử hỏi. Dù gì thì giờ đây cô cũng đã phát sinh quan hệ với Lâm Bắc Phàm, cho dù sự tỷ của mình có tức giận thì cũng phải nể mặt Lâm Bắc Phàm, chắc sẽ không làm gì mình đâu.

“Còn làm được gì nữa? Tất nhiên là đi ra mở cửa rồi!” Lâm Bắc Phàm bắt đầu nói. Chuyện này là sao đây? vốn dĩ còn định lên lút làm nơi đó với Tiểu Điền Anh Tử. ai ngờ lại gặp được một người đẹp lolly, e rằng bây giờ Tiểu Điền Anh Tử cũng đã biết mình ở trong phòng của cô ấy, hơn nữa còn có thêm cô bé Vũ Điền Mỹ Tử không biết trời cao đất dày là gì nữa. Nếu mình mà che dấu điều gì thì có khi còn đem đến những ảnh hưởng không tốt. chi bằng cứ thế mà khai hết ra, nghe còn thỏa đáng hơn.

Bên ngoài cửa không những chỉ có Tiểu Điền Anh Tử mà còn có Y Đằng Thanh Tử nữa.

Sau khi Lâm Bắc Phàm nghĩ đến đây thì vội mặc bộ đồ ngủ vào. xong đâu đấy mới xuống giường, đi ra mở cửa

Hai cô gái đều sát khí đằng đằng, đưa mắt nhìn mọi thứ trong phòng, không những thế còn ngửi thấy một mùi lạ lạ trong không khí nữa, cho dù bọn họ không biết đây là mùi gì. nhưng từ những thứ mình vừa nhìn thấy trong phòng, thì họ cũng có thể đoán được ra trong này vừa mới xảy ra chuyện gì. điều này làm cho hai người bọn họ đều cảm thấy bị sỉ nhục vô cùng.

Một người đàn ông xuất sắc như Lâm Bắc Phàm đây. đáng lẽ ra là thuộc về bọn họ mới phải sao lại có thể để cho Mỹ Tử một người vừa mới quen chưa lâu nhanh chân cướp mất được chứ? Có lẽ là do sức hấp dẫn của bọn họ chưa đủ, lẽ nào lại không bằng được cô bé muốn có mộng mà không có mộng, muốn có ngực mà không có ngực như Mỹ Tử này được sao?

“Bác Phàm...anh anh...” Y Đằng Thanh Tử tức đến thiếu chút nữa thì òa khóc.

“Anh... ờ...anh... ờ...hề hề...” Lâm Bắc Phàm ngượng ngùng vò đầu bứt tai nói: “Đi vào trong rồi nói, đừng để người ta nhìn thấy không hay đâu. anh không muốn bị người của Nhật Chi Lưu bọn em đuổi giết đâu!”

Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử tất nhiên là không dám cáu giận với Lâm Bắc Phàm rồi vì vậy mà chỉ có thể nín nhịn đi vào bên trong.

Lâm Bắc Phàm tiện tay đóng cửa lại. ngượng ngùng giải thích: “Anh Tử. thực ra chuyện này anh vốn định tìm em cơ. em cũng biết rồi đấy. nhưng ai mà biết cô ấy lại ở trong phòng của em, lại còn không bật đèn. vì thế mà anh mới hồ đồ...”

Tiểu Điền Anh Tử tất nhiên là biết tất cả chuyện này đều là do Vũ Điền Mỹ Tử gây ra. đối phương nhốt mình trong phòng cô ả. chắc chắn là có mưu đồ gì rồi, không ngờ sự việc này lại bị mình đoán ra được. Cô tức điên lên. Chỉ tay vào Vũ Điền Mỹ Tử còn đang nấp trong chăn. lớn tiếng nói: “Mỹ Tử .em...em...”

Vũ Điền Mỹ Tử e dè, lè lưỡi ra nói: “Hai vị sư tỷ, em... em ... thật ra ... ”

Y Đằng Thanh Tử nổi giận dùng dùng hét lên: “Em thật làm bừa quá đó. nếu mà để thầy biết được thì em nói thế nào đây?”

Khuôn mặt của Vũ Điền Mỹ Tử đỏ ửng lên. xấu hổ nói: “Hai vị sư tỷ. em...chỉ là em thấy hai vị sư tỷ đều thích Lâm tiên sinh. hơn nữa còn biết anh ấy là một người rất tài ba. thì thiết nghĩ công phu trên giường của anh ấy cũng vô cùng lợi hại vì vậy nên muốn đến đây thử một chút thôi không ngờ anh ấy quả là lợi hại thật. cái đó của anh ấy cũng rất là lớn. vừa rồi anh ấy liên một lúc làm em đến bốn lần liền. Ngày sau mọi người ở cùng nhau rồi thì cũng không phải lo về chuyện đó nữa làm gì. hay là....hay là bây giờ em đi ra ngoài hai chị tiếp tục với anh ấy đi. Lâm tiên sinh chắc chắn sẽ làm cho hai chị thỏa mãn đó.” Cô lên lút tóm lấy đồng quần áo của mình cứ trần như nhộng thế mà chuẩn bị rời khỏi đây. Nhưng vì vừa rồi bị Lâm Bắc Phàm phá cái đó. cộng thêm việc khi này điên cuồng quá. khiến cho cô ả giờ đây đứng đây đi lại thì cảm thấy đau như cắt da cắt thịt. buốt rát ghê ghớm. Cô phải cố hít một hơi thật sâu rồi bước ra với dáng vẻ gượng gạo vô cùng.

“Em.... em.. ..”Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử tức muốn chết.

Sao nhưng lời như thế này mà My Tử cũng thốt ra được nhỉ?

520. Chương 537 : Điền Hết Cả Rồi

Hai người Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử tức nổ đom đóm mắt. nhưng còn có cách gì nữa đây? Lâm Bắc Phàm hồ đồ hồ đồ phát sinh quan hệ với Vũ Điền Mỹ Tử. vết máu còn đọng lại trên ga giường có thể chứng minh được điều đó. chẳng lẽ lại làm cho thời gian quay ngược trở lại. trả lại tấm thân trinh nữ cho Vũ Điền Mỹ Tử sao? Điều này chắc chắn là không thể thực hiện được rồi.

Bọn họ cũng biết trước giờ Vũ Điền Mỹ Tử làm gì cũng bất chấp hậu quả. không biết việc gì nên làm và việc gì không nên làm. căn bản là không biết đến hai từ thiện thù và xấu hổ. mà ngược lại. cô nghĩ rằng làm chuyện đó với người đàn ông mà mình yêu thích là chuyện đương nhiên, chẳng có gì là không tốt cả, cũng không cần đến những quá trình gì mà người ta gọi là thổ lộ hay yêu nhau gì hết. điều này làm cho Lâm Bắc Phàm hồ đồ bị đối phương lừa cho một vỏ.

Nhưng cũng may mà hai người Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử đều là người Nhật Bản. vì vậy mà họ cũng có cái nhìn thoáng hơn về những việc như thế này, nếu mà đổi lại đó là những cô ả Trung Quốc như Long Yên Nguyệt, thì có lẽ đã sớm cầm dao giết người rồi

Lý giải của người phụ nữ Nhật Bản, đó là nếu bên cạnh người đàn ông của mình có rất nhiều hồng nhan tri kỷ, thì bọn họ không những không giận dữ, mà còn cảm thấy vui mừng nữa. vì như thế mới nói lên được người đàn ông của họ có bản lĩnh. khiến cho nhiều cô gái phải siêu lòng. và cũng từ một phương diện khác có thể nói lên được con mắt nhìn người của họ không tồi chút nào, đó là chọn được một người chồng ưu tú, ngược lại. nếu người đàn ông của mình ngoài mình ra. bên cạnh không có người phụ nữ nào khác. Thì điều đó có thể nói lên rằng người đàn ông đó không phải là một người đàn ông ưu tú. như thế cũng có nghĩa là con mắt nhìn người của mình có vấn đề. Mặc dù sẽ không xảy ra nhưng mâu thuẫn trong gia đình hay gì đó nhưng sẽ có một vương mắc hay khó chịu để lại trong lòng.

Nếu mà việc như thế này đặt ở Trung Quốc. thì chắc chắn là việc không thể xảy ra. nhưng nếu là ở Nhật thì đó gần như là một đạo lý hiển nhiên vậy.

Hai người Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử chặn lại lối đi của Vũ Điền Mỹ Tử. lạnh lùng nói: “Em định đi đâu?”

Vũ Điền Mỹ Tử lè lưỡi. ngược ngùng nói: “Hai vị sư tỷ, em biết là em sai rồi, hai chị bỏ qua cho em đi. cùng lắm là ngày sau khi hai người làm chuyện đó với Lâm tiên sinh thì em sẽ trông cho. không để cho ai biết là được chứ gì!”

Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử gần như muốn hôn mê bất tỉnh với con bé này.

Cái gan của Vũ Điền Mỹ Tử cũng lớn thật. đến cả những lời như vậy cũng thốt được ra.

Y Đằng Thanh Tử giơ bàn tay phải trắng ngần của mình ra. béo vào tai của đối phương một cách hung hãn. nói: “Em nói cái gì thế? Em đã gây ra chuyện như thế rồi mà còn nói ra được những lời như vậy sao? Xem ra không trừng phạt em hẵn hoi thì không được rồi. Ngay bây giờ đây chị sẽ đưa em đi gặp thầy. xem thầy xử lý em thế nào!” Chưa nói dứt lời. cô đã kéo đối phương đi ra bên ngoài.

“Ôi chao, sư tỷ...sư tỷ...em sai rồi chị đừng kéo tai em nữa. đau quá...” Vũ Điền Mỹ Tử kêu lên, thiếu chút nữa thì òa khóc rồi. Chỗ đó của cô vốn đau lắm rồi. giờ đây còn bị đối phương kéo lê ra ngoài như vậy thì đã đau lại càng đau hơn. cô không khỏi lấy tay giữ chặt chỗ đó lại. nắc nhen nói: “Sư tỷ, đau quá. sắp...sắp nứt ra rồi Chẳng lẽ chị không biết là người ta vừa mới làm chuyện đó xong, chỗ này còn đau lắm không? Đều bị chị kéo cho hỏng hết cả rồi này!”

Y Đằng Thanh Tử cũng biết đây là lần đầu của Vũ Điền Mỹ Tử. vì vậy mà chỗ đó chắc chắn sẽ rất đau. cộng thêm việc đối phương chẳng thèm quan tâm đến hậu quả thế nào khi làm chuyện đó. vì thế mà bị đau đớn như vậy là đúng rồi. Nghĩ vậy. lực ở tay cô giảm đi phần nào. nhưng miệng vẫn không khách khí nói: “Ai bảo em đi đâu cũng quỵn rũ đàn ông. bây giờ biết thế nào là lợi hại chưa?”

“Lâm tiên sinh đúng là rất lợi hại anh ấy làm cho em thoải mái quá chừng, hay là hai vị sư tỷ cũng thử một chút xem sao. Thì ra chuyện mà người đàn ông và người đàn bà làm đó là vô cùng kỳ diệu. em cảm giác như mình được bay lên mây vậy!” Vũ Điền Mỹ Tử lại nói những lời như vậy, làm cho hai người Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử tức đến trợn ngược cả mắt lên.

“Em...em đúng là một người phụ nữ lãng lơ!” Là một người ngày thường hòa nhã dễ gần như Tiểu Điền Anh Tử cũng phải thốt lên một câu.

”Nhưng.. .nhưng đúng là rất thoải mái mà!” Vũ Điền Mỹ Tử thấp giọng tủi thân nói.

Hai người Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử mặc dù chưa quan hệ với đàn ông bao giờ. nhưng ngày thường cũng lén lút lút lút thưởng thức một số AV kinh điển. Thỉnh thoảng còn đem thân thể mình ra so sánh với những cô gái ở trong đó. và cô cũng nhận thấy được sự vui sướng, thoải mái thế nào của những cô gái đó qua tiếng rên rĩ không thôi của họ, không giống với việc cổ tình kêu rên như vậy. Hơn nữa. bọn họ sau khi quen Lâm Bắc Phàm thì đôi khi còn nằm mơ về những thứ đó nữa. mơ thấy đối phương xâm phạm mình. không ngừng chà đạp lên thân thể ngọc ngà của mình. cái cảm giác đó mặc dù không phải là sex thật sự, nhưng cũng đem đến cho bọn họ một sự kích thích tột độ . Nhưng giờ đây. khi nghe Vũ Điền Mỹ Tử nói vậy, thì hai cô lại ngượng đỏ hết cả mặt. sau đó lại hành hạ tai của cô. trong phòng lúc này lại vọng ra tiếng kêu gào của Vũ Điền Mỹ Tử

Lâm Bắc Phàm thấy ba người bọn họ không tách rời được nhau, thì vội bước lên phía trước khuyên bảo: “Thôi được rồi mấy người nói gì thì nói cũng là chị em. cứ to tiếng với nhau mãi thế. sẽ làm cho người khác chê cười đó!”

Ba người bọn họ cùng lúc lườm hân một cái rồi nói: “Tại anh chứ tại ai nữa!”

Lâm Bắc Phàm ngậm luôn miệng lại. đó là một cách xử lý vô cùng sáng suốt, nếu còn lảm chuyện, e rằng ba chị em bọn họ sẽ xé xác mình ra thôi. Hắn vội chớp chớp mắt, vội lấy đồng quần áo của mình. chuẩn bị rời khỏi cái đất thị phi này.

”Bắc Phàm. anh đợi một chút! Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử cùng kêu lên.

“Hả? Anh buồn ngủ quá, có việc gì để mai nói đi!” Lâm Bắc Phàm đúng là có tật giật mình nói.

Không ngờ Tiểu Điền Anh Tử đã chặn trước cửa từ bao giờ, đôi mắt mỹ lệ nhìn vào đối phương, dịu dàng nói: “Bắc Phàm. hình như chúng ta còn có việc chưa làm thì phải? Bất kể việc gì thì cũng đều không nên bỏ dở giữa chừng như thế chứ. anh nói có phải không? Em đã chuẩn bị xong rồi còn anh thì sao?” Cô khẽ giơ đôi tay trắng muốt của mình ra, nhẹ nhàng ôm lấy cổ đối phương, đôi bàn chân hơi kiểng lên rồi hôn lên môi của đối phương một lúc, tuy có chút lạ lẫm. nhưng mùi hương nhàn nhạt phảng phất quanh đây làm cho Lâm Bắc Phàm lại mềm hết cả người ra.

Lâm Bắc Phàm cố gắng nuốt miếng nước bọt. nhìn vào khuôn mặt xinh tươi như hoa và thần sắc hút hồn của đối phương, trong lòng không khỏi bồi hồi

Nhưng tối nay có vẻ như là hơi quá đà thì phải? Mình vừa mới làm liên một mạch bốn lần với Vũ Điền Mỹ Tử. bây giờ làm gì có sức cơ chứ? Nếu nhất định phải làm thì chỉ e là sau này sẽ chẳng còn chút năng gì trong phương diện đó cả. điều này xem chừng không tốt đẹp chút nào, mình còn phải nghĩ cho đời sống sex của mình ngày sau nữa chứ, không thể ham hố khoái lạc nhất thời được. Nghĩ vậy, hắn ngượng ngùng cười nói: “Anh Tử, cái này.... ờ...hay là để lúc khác đi. anh thực sự là rất mệt rồi, anh đi nghỉ trước đây!” Hắn muốn thoát khỏi đối phương, nhưng dường như đối phương đang dùng hết sức bình sinh của mình. làm cho mình không có cách nào mà thoát ra được. Hắn cũng không thể dùng hết sức mình để thoát ra. vì sợ làm thế sẽ làm thương đến đối phương, nếu không phải như vậy thì với sức của cô ả này làm sao có thể ngăn được mình cơ chứ?

“Sao có thể như thế được chứ? Người Nhật chúng em nói lời là phải giữ lời!” Tiểu Điền Anh Tử cười tươi rạng rỡ nói.

“Cái này... ờ....ngày mai....ngày mai có được không?” Lâm Bắc Phàm gần như nói với giọng cầu khẩn.

Ai mà biết Y Đằng Thanh Tử cũng ôm chặt lấy hắn từ đằng sau. còn ghì sát đôi gò bồng đảo của mình vào lưng hắn nữa chứ, sau đó nhẹ nhàng cọ xát, âm thanh vô cùng mê hoặc: “Bắc Phàm, lẽ nào hai người bọn

em cộng lại cũng không bằng được Mỹ Tử hay sao? Sao anh có thể bên khinh bên trọng được chứ? Bọn em cũng là gái còn trinh đó. chưa bị bất kỳ người đàn ông nào động vào đâu. hay là anh thử chút đi. lại còn là một đôi nữa chứ!”

“...” Lâm Bắc Phàm đối mặt với sự mê hoặc chết người này. thì cố gắng nuốt nước bọt đánh ực. cảm giác ngọn lửa dục vọng của mình suýt chút nữa thì lại bùng phát. Người ta có câu:” Anh hùng không qua được ải mỹ nhân. câu nói này không sai chút nào. thảo nào bao nhiêu là ông vua ngày xưa chỉ yêu mỹ nhân mà không yêu giang sơn gì cả. Người đẹp vốn là đối tượng săn đuổi của vô số đàn ông. thậm chí vì thế mà xảy ra biết bao cuộc chiến tranh tàn khốc.

Vũ Điền Mỹ Tử chớp chớp đôi mắt to tròn của mình. lẩm bẩm nói: “Nếu mà Lâm tiên sinh mà có thể chịu được cả hai sự tử của mình thế này, thì anh ấy đúng là một người đàn ông chân chính, người đàn ông như vậy mạnh hơn không biết bao nhiêu người đàn ông Nhật có cái đó nhỏ như con giun kia. có lẽ, đi theo anh ta cũng là một sự lựa chọn không tồi!” Cô đưa lưỡi ra liếm liếm đôi môi có phần khô khốc của mình, nhìn như thể là thêm thưởng Lâm Bắc Phàm lẩm rồi vậy.

Nhưng cô còn chưa kịp nói gì thì đã bị Y Đằng Thanh Tử dẫn ra phía cửa nói: “Bây giờ không có việc gì của em ở đây nữa đâu. em đi được rồi đó. nhớ đóng cửa phòng vào nhé!”

”Sự tử, chỗ này của người ta đau lắm. đi không nổi nữa. hôm nay hai chị cho em ở lại đây đi. em có thể thề với trời là sẽ không làm phiền mấy người đâu Vũ Điền Mỹ Tử chỉ vào cái đó có phần sưng đỏ của mình. mắc cỡ nói

“Không được. em làm gì cũng điên cuồng như vậy, chúng ta không thể để em ở lại đây được!” Y Đằng Thanh Tử nói như đinh đóng cột

“Em thề đó. em sẽ không làm gì đâu và cũng không nói gì luôn. thế là được chứ gì?” Vũ Điền Mỹ Tử lớn tiếng nói.

“Không được!” Y Đằng Thanh Tử nói với thái độ kiên quyết.

“Thế thì em cứ không đi đấy, xem chị làm gì được em nào?” Vũ Điền Mỹ Tử cũng kiên quyết nói

Tiểu Điền Anh Tử thấy hai người bọn họ cứ tranh cãi suốt như vậy thì nhân lúc Lâm Bắc Phàm không chú ý, cô nhét luôn một viên thuốc màu xanh vào miệng hắn. Tiếp đó. trên khuôn mặt trắng nõn của cô lộ ra một nụ cười say đắm lòng người, nũng nịu nói: “Bắc Phàm...”

“Em... em vừa làm gì thế?” sắc mặt Lâm Bắc Phàm thay đổi đột ngột.

“Ồ. anh đừng lo. đây không phải là thuốc độc đâu. chỉ là một viên thuốc kích dục nho nhỏ. là Nhật Chi Lưu bọn em tự chế ra đó. không có tác dụng phụ gì đâu. là một loại thuốc cực bổ cho đàn ông!” Tiểu Điền Anh Tử sợ đối phương hiểu lầm nên vội vàng giải thích.

“Mấy người....mấy người điên hết cả rồi!” Lâm Bắc Phàm cảm thấy vùng bụng dưới nóng ran lên, thân thể có sự thay đổi ghê ghớm. Hắn không ngờ là tác dụng của viên thuốc này lại nhanh đến vậy. nhất thời bất đắc dĩ nói.

“Bởi vì chỉ cần phát sinh quan hệ rồi thì bọn em sẽ là người của anh!” Tiểu Điền Anh Tử cương quyết nói. Đồng thời cô đưa đôi bàn tay bé nhỏ của mình ra, tháo bộ đồ ngủ mỏng manh trên người mình xuống, rất nhanh, một thân thể ngọc ngà dần hiện ra trước mắt đối phương, bộ ngực trắng nõn. chiếc eo nhỏ phang, hai chân thon dài cùng với một rừng rậm màu đen thần bí. dưới ánh đèn mờ mờ ảo ảo, khắp nơi còn ngập tràn một mùi hương thơm quyến rũ như một đóa hoa nở rộ chờ người ta đến hái vậy

Ngọn lửa dục vọng trong người Lâm Bắc Phàm càng lúc càng mãnh liệt. cứ như sắp thiêu đốt luôn cả bản thân mình vậy. Hắn khẽ gầm lên một tiếng, rồi dè dặt đối phương ra giường. Căn phòng lập tức phát ra những âm thanh đầy ma lực. tràn đầy khuê gợi và dâm mê, làm cho hai người Y Đằng Thanh Tử và Vũ Điền Anh Tử đỏ hết cả mặt. cảm thấy bên dưới của mình ướt nhẹp. cứ như có vật gì đó vừa chảy ra ngoài vậy, cái cảm giác khao khát từ trước đến nay chưa từng có hiện rõ lên mặt, hai người đều nhìn Tiểu Điền Anh Tử với con mắt đầy ngưỡng mộ....

521. Chương 538 : Hậu Quả Không Ngờ Tới!

Sáng sớm hôm sau

Ánh nắng ấm áp chan hòa xuyên qua rèm cửa sổ, từ từ rơi vào bên trong gian phòng, bóng hình của bốn người trong phòng lộ lộ dưới ánh nắng. Bốn thân thể trắng như tuyết đan xen vào nhau, chẳng có gì là kiêng kỵ hết. một cảm giác mập mờ không nói ra được thành lời. Chiếc giường xộc xà xộc xệch làm cho người ta nghĩ ngay đến trận chiến ác liệt và tàn khốc đêm qua.

Lâm Bắc Phàm từ từ mở đôi mắt có phần mệt mỏi của mình ra, cảm giác toàn thân đau nhức và tê dại tựa như xương cốt sắp vỡ vụn ra đến nơi. đến cả một chút sức lực cũng không có. Người lọt vào tầm mắt của hắn đầu tiên là Tiểu Điền Anh Tử. cô vẫn đang say trong giấc nồng với tư thế toàn thân nằm nép người vào ngực hắn. hai tay còn ôm chặt lấy cánh tay trái của hắn không muốn bỏ ra. còn Y Đằng Thanh Tử thì cùng với thân thể ngọc ngà cũng nằm nép vào lồng ngực bên phía tay phải hắn. và cũng đang ngủ say. về phần Vũ Điền Mỹ Tử thì do không còn chỗ nào cho cô nên cô nằm luôn dưới chân Lâm Bắc Phàm, một tay thì ôm lấy chân hắn, còn tay kia thì nghịch nghịch cái đố của hắn. miệng còn không ngừng lẩm bẩm điều gì đó.

Lâm Bắc Phàm không biết tối qua mình đã chiến đấu với ba nàng yêu nữ này bao nhiêu lần nữa, nói chung đầu tiên là Tiểu Đằng Anh Tử. sau đó thì đến lượt Y Đằng Thanh Tử rồi cuối cùng đến cả Vũ Điền Mỹ Tử cũng đến chung vui, ba nàng yêu nữ đều nũng nịu, đôi mắt nào cũng đều không ngừng phát ra những ánh nhìn chết người, cả ba thân hình trắng nõn. trưởng thành, quyến rũ, mỹ lệ có. non nớt. yêu kiều cũng có, không một chút ngượng ngùng hiện hiện ra trước mặt hắn, cứ như ba nữ yêu chuyên đi hút tinh huyết của người ta, đủ để làm cho bất kỳ người đàn ông nào đều phải điên cuồng thác loạn. rồi cuối cùng thì tinh cạn mà chết. Nhưng dù sao thì mình cũng không sao. đêm qua quần nhau với ba cô ả phải đến hơn bốn giờ sáng rồi mới chìm vào giấc ngủ.

Tiểu Điền Anh Tử nằm trong tay mặc dù khẽ phát ra tiếng ngáy nho nhỏ. nhưng đôi mi cong dài như đang chơi nhạc vậy. cứ nhẹ nhàng nhảy lên nhảy xuống liên hồi, hai má vẫn còn ửng đỏ trông đáng yêu vô cùng.

Lâm Bắc Phàm không nhịn nổi liền khẽ mỉm cười. cô nhóc này lại còn giả vờ ngủ nữa. trong lòng chắc chắn là vẫn có gì đó không buông được xuống, không muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy. Nghĩ đến đây, hắn gơ tay ra bóp lấy bờ mông cong tròn. chắc nịch của đối phương, rồi nhẹ nhàng trao cho đối phương một nụ hôn say đắm lên đôi môi gọi cảm trước mặt mình.

Tiểu Điền Anh Tử cũng không biết vì sao mà tối qua mình lại điên cuồng như vậy. lại dám dứt cả viên thuốc kích dục vào miệng đối phương, để cho đối phương cướp đi sự trinh trắng của mình. nếu mà là ngày trước, thì việc như thế này sẽ không bao giờ xảy ra. nhưng tối qua. khi cô thấy Lâm Bắc Phàm và Vũ Điền Mỹ Tử làm chuyện đó trong phòng mình thì trong lòng cảm thấy tê tái vô cùng. như là mình đã bị bỏ rơi vậy, thế là một suy nghĩ mạnh bạo hiện ra trong đầu khiến cho cô bất chấp tất cả. Bây giờ mọi thứ đều đã chấm dứt. mình và sư tỷ Y Đằng Thanh Tử đều đã trở thành phụ nữ của đối phương, nên giờ đây sự dưng cảm ban đầu đã dần biến thành e ấp. thẹn thùng- Mình làm vậy thì liệu đối phương có nghĩ mình là một phụ nữ lẳng lơ không nhỉ? Đàn ông Trung Quốc rất để ý về phương diện này, không phải là người phụ nữ của mình càng lẳng lơ thì mình sẽ càng thích, có những người đàn ông lại thích người phụ nữ của mình thuần khiết hết chỗ nói kiểu như cái gì cũng không biết. Sau khi cô nghĩ đến đây thì cảm giác thấy mặt mình nóng hổi- thấp thỏm không yên. không biết mình nên đối mặt với đối phương thế nào. vì vậy mà chỉ có thể dùng biện pháp giả vờ ngủ để vượt qua được cửa ải này, hy vọng đối phương không phát hiện ra.

Nhưng động tác nhỏ này của cô lại làm cho việc cô giả bộ ngủ này bại lộ hoàn toàn. tiếp đó hai hành động nhỏ khêu gợi của Lâm Bắc Phàm khiến cho cô không khỏi rên lên một tiếng, hai má ửng đỏ. cái mùi vị lẳng lẳng huyền ảo tối qua lại một lần nữa quay trở lại tràn ngập toàn thân, xương cốt khắp người như mềm nhũn ra, cái khát vọng mãnh liệt đó khiến cho cô hy vọng đối phương lại yêu mình thêm vài lần nữa. để mình lại được hưởng thụ cái cảm giác mê mê đó.

Lâm Bắc Phàm không ngờ cô ả này lại gợi tình như vậy, mình mới chỉ động nhẹ một chút mà cô ả đã phản ứng mãnh liệt như vậy, xem ra toàn thân cô đều vô cùng mẫn cảm, đúng là một cực phẩm mỹ nhân. Hắn mỉm cười rồi di chuyển môi mình ra đến vành tai đối phương, khẽ nói: “Em còn giả bộ ngủ nữa không?”

Tiểu Điền Anh Tử đỏ hết cả mặt, biết mình đã bị đối phương phát giác, cô mở mắt mình ra. ngượng ngùng nhìn vào người đàn ông trước mặt. nghĩ đến cảnh tượng tối qua, mặc dù là có phần mạnh bạo. có phần xác xược, nhưng mình đã đợi ngày này từ bao lâu rồi cuối cùng thì cũng trở thành người phụ nữ của đối phương, nghĩ vậy cô cảm thấy thoải mái vô cùng. thấp giọng nói: “Bác Phàm. đêm hôm qua em....”

“Tối qua em lợi hại lắm nhé. thiếu chút nữa là lấy luôn cả cái mạng bé nhỏ này của anh đi đời rồi, à, không, cả ba người bọn em đều rất lợi hại!” Lâm Bắc Phàm nghe ra được từ câu nói của đối phương, biết là đối phương vì nhét cho mình viên thuốc mà sợ hãi liên tục cười nói.

Tiểu Điền Anh Tử chủ động ôm lấy cổ đối phương, hiển dương chiếc miệng nhỏ xinh của mình. dịu dàng nói: “Anh Tử đã đợi ngày này từ lâu lắm rồi, tối qua...em...em nhất thời....”

Vừa mới trở thành một người thiếu phụ. thì cô trở nên phong tình hơn trước rất nhiều làn da trắng như tuyết của cô giờ đây càng trở nên trong suốt, mịn màng, say đắm lòng người và đặc biệt là khiêu gợi đàn ông hơn.

“Nhất thời làm sao?” Lâm Bắc Phàm thấy đối phương định nói lại thôi thì hỏi lại. Hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt mỹ lệ của đối phương rồi bỗng thấy không thể khống chế nổi bản thân được nữa. Hắn khẽ nghiêng người đè đối phương xuống dưới. rồi từ từ nhét thẳng cu vào trong cơ thể của đối phương, tiếp đó lại từng đợt rên rỉ vang lên không ngừng

“Ban ngày thế này. không biết người bên ngoài có nghe thấy không nhỉ?”

”Ừ... ư....ờ....phòng của chúng ta là phòng cách âm. người ở bên ngoài không nghe thấy đâu!” Tiểu Điền Anh Tử đã rên rỉ liên hồi, cảm giác như mình lại đang được bay bổng lên.

Trận chiến kịch liệt của hai người bọn họ đã đánh thức Y Đằng Thanh Tử và Vũ Điền Mỹ Tử, hai người bọn họ dụi dụi đôi mắt còn chưa tỉnh hẳn của mình. sau đó nhìn thấy Tiểu Điền Anh Tử và Lâm Bắc Phàm sáng sớm ra đã làm chuyện đó. thì đều cong môi lên, bất mãn nói: “Làm việc này mà cũng không gọi chúng ta một tiếng, hai người thật là quá đáng ”

Hai giờ đồng hồ sau. ba cô ả người Nhật này đều nằm bẹp trên giường, không còn một chút sức lực nào nữa. gương mặt của cả ba người đều thỏa mãn đến cực độ.

Còn Lâm Bắc Phàm thì khoan chân ngồi trên giường, một luồng khí sáng màu kim ánh lên như một con rắn quấn quanh lấy thân thể của hắn. hai mắt của Lâm Bắc Phàm nhắm lại. cơ thể như nhẹ bâng, sáng lạng. hơi thở của hắn trở nên bình ổn, khoảng cách giữa hít và thở càng lúc càng lớn, xương cốt của hắn kêu lên răng rắc như tiếng nổ của bắp rang bơ cứ thế kêu tanh tách liên hồi.

Ba người con gái khó khăn lắm mới định thần lại được. sau khi nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng ở trước mắt thì bọn họ đều hò lên một tiếng rồi vội vàng bịt miệng lại nhìn nhau, ánh mắt toát lên vẻ tôn thờ.

Bọn họ mặc dù không biết Lâm Bắc Phàm luyện võ công gì. nhưng lại cảm thấy sức mạnh trong người đối phương càng lúc càng lớn, như thể muốn nuốt chửng cả trời đất này vậy. điều đó có thể đem đến niềm hy vọng cùng với sự bày diệt cho thế giới này.

Mình có thể trở thành người phụ nữ của một người đàn ông như vậy, không phải là một vinh hạnh lớn lao lắm đó sao?

Ba người bọn họ nghỉ ngơi một lát, đợi cho hồi lại sức, bèn rón ra rón rén đi mặc quần áo, lẳng lặng ngồi sang một bên. nhìn đối phương ngồi đó luyện công mà họ không dám phát ra bất kỳ âm thanh nào vì sợ làm kinh động đến đối phương.

Bởi vì cái mà Lâm Bắc Phàm tu luyện là . vì vậy mà mỗi lần hắn muốn lên một cấp bậc thì đều phải phát sinh quan hệ với một trinh nữ thì mới được, đây là Tiểu Kim bảo cho hắn biết, chính vì thế mà hắn mới có thể từ cấp đầu tiên từ từ lên đến cấp năm. có thể nói là tiến hành từ từ có chất lượng, từng bước từng bước một. tu luyện kiểu này là chắc chắn nhất. nhưng tối qua, một phát hắn phá luôn cả ba em trinh nữ. hơn nữa còn có một người năng lực hơn người đó là Tiểu Điền Anh Tử. làm cho sức mạnh vô tiền khoáng hậu

trong cơ thể hần trở nên rối loạn. trừ phi cùng một lúc hần nâng lên ba cấp. nếu không thì thân thể sẽ bị phá hủy mà chết.

Không biết tự lúc nào. vầng trán của Lâm Bắc Phàm đã thấm đẫm mồ hôi toàn thân trên dưới cũng bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp. từng đám khói trắng từ từ bốc ra từ trên đỉnh đầu hần. nhìn không khác gì đi xông hơi, những kinh mạch ở trong người thì lại vỡ hết cả ra, rồi lại khép lại, rồi lại vỡ ra. không hổ là một pháp môn hùng mạnh trong Long tộc. có thể khiến cho người ta thay da đổi thịt, lột xác hoàn toàn. nhưng điều này cũng phải cần đến một người có kinh mạch lớn mạnh chống đỡ mới được. nếu sức chống đỡ của kinh mạch quá yếu thì không những không có tác dụng gì. mà ngược lại còn làm cho người ta sụp đổ trong nháy mắt .

Nếu làm theo từng bước một thì sẽ làm cho kinh mạch của Lâm Bắc Phàm được rèn luyện từng tí một. như thế sẽ không xuất hiện sự đau khổ quá lớn. nhưng giờ đây hần lại muốn một lúc tăng lên tận ba cấp. như vậy sẽ làm cho kinh mạch phải chịu một sự cải tạo trước nay chưa bao giờ có trong ba lần liên tiếp, cái cảm giác đau đớn ở bên trong đó không phải ai cũng có thể tưởng tượng ra được. Hần cảm thấy mình như muốn vỡ nát ra vậy, cái cảm giác đau đớn đến thấu xương thấu thịt làm cho hần gần như ngất lịm đi, nhưng hần biết là mình bây giờ bất luận thế nào cũng không được ngất. nếu không thì mình sẽ trở thành một phế nhân. vì vậy mà hần cắn chặt môi lại, nhẫn nhịn chịu đựng sự đau đớn giằng vò trong cơ thể mình.

Ba người Tiểu Điền Anh Tử. Y Đằng Thanh Tử và Vũ Điền Mỹ Tử đều ngẩn người ra ngồi đó nhìn.

Trên người đối phương chảy ra từng giọt từng giọt máu. nhuộm đỏ cả cái ga giường, còn toàn thân hần thì như một người làm bằng huyết vậy, đỏ ngầu đặc máu. còn khuôn mặt Lâm Bắc Phàm thì tái nhợt cắt không còn hột máu, khắp người run rẩy không thôi như thể có thể thấy được là hần phải chịu một nỗi đau ghê ghớm như thế nào.

“Sư tỷ, anh ấy. ..anh ấy không sao chứ?” Vũ Điền Mỹ Tử thấp giọng nói.

Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử đều không nói gì. nhưng trong lòng thì lại vừa lo lắng vừa sợ hãi.

“Aooo”

Không biết đã được bao lâu. chỉ nghe thấy Lâm Bắc Phàm gầm lên một tiếng như như đất rung núi lở. như biển rú thét gào. Hai mắt hần mở to, phát ra những tia sáng khiếp người, xương cốt ở toàn thân lại một lần nữa phát ra những tiếng kêu dữ dội. về phần kinh mạch thì qua vài lần chữa trị thì đã trở nên sung sức và vững chắc hơn nhiều so với khi trước rồi một sức mạnh cực lớn tràn ngập toàn thân. không ngừng tôi luyện hần. khiến cho da hần càng thêm trơn bóng, không những thế trên đó còn có ánh sáng lấp la lấp lánh.

“Rầm...lầm rầm...”

Vách tường ở xung quanh không chịu được sự dao động của cường độ quá lớn này nên vỡ vụn tới tấp. còn mấy người Tùng Tinh Vũ vừa nghe thấy động tĩnh thì vội vã chạy tới. sau khi nhìn thấy cảnh tượng bày ra trước mắt thì ai nấy đều mất chữ o miệng chữ a không nói được câu nào.

522. Chương 539 :những Hạng Mục Trong Cuộc Thi.

Lâm Bắc Phàm trải qua bốn giờ đồng hồ vất vả mới có thể thuận lợi bước vào cảnh giới thứ tám của . cũng chỉ có hần mới cảm nhận được nỗi gian khổ và nguy hiểm bên trong đó. nhưng nói gì thì nói cuối cùng thì hần cũng đạt được đến cảnh giới mà trước nay chưa từng có, e rằng điều này cũng thuộc vào hạng cực hiếm trong Long tộc.

” Lâm tiên sinh. anh đây là...” Tùng Tinh Vũ thấy Lâm Bắc Phàm mở to mắt thì vội vàng bước lên trước hỏi.

Lâm Bắc Phàm thở dài ra một tiếng, cười nhạt nói: “Không có gì. vừa rồi vừa ngộ ra được một thứ- nên ru luyện công phu một chút thôi không ngờ lại có thể tăng thêm chút năng lực. làm phiền mọi người rồi thực sự xin lỗi mọi người!”

Tùng Tinh Vũ nghe thấy hần nói vậy thì mồ hôi trên trán chảy ròng ròng.

Tăng thêm có một chút năng lực mà thanh thế đã ghé ghé thế này. nếu mà sức mạnh của hần mà tăng nhiều hơn nữa thì sẽ như thế nào đây? Lúc đầu ông ta cũng chỉ nghĩ đối phương là một cao thủ trong giới đánh bạc. nhưng không ngờ đối phương lại có một sức mạnh lớn nhường đó. điều này ông ta căn bản là chưa hề nghĩ tới. ông ta liền nghĩ thầm. một cao thủ như thế này, thì ngày sau chỉ có thể trở thành bằng hữu chứ không thể trở thành địch nhân được. nếu không thì rất có thể sẽ đem đến tai họa ngập đầu cho Nhật Chi Lưu.

“Bác Phàm. anh...anh có thể mặc quần áo lên đã rồi nói được không? Nơi này còn bao nhiêu người này” Tiểu Điền Anh Tử đột nhiên thốt lên một câu. giơ tay ra chỉ vào Lâm Bắc Phàm vẫn còn trần như nhộng, nói xong hai má cô lại ửng đỏ hết cả lên. Tất nhiên là không phải cô sợ Lâm Bắc Phàm bị lộ rồi lại có vài sự kiện lộ hàng gì gì đó. mà là cô nhìn thấy mấy vị sư tỷ của mình mới nghe thấy nơi này xảy ra chuyện thì dồn dập chạy đến đây xem. nếu mà để họ thấy người đàn ông của mình cường tráng như vậy, thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì. mấy người phụ nữ này cũng có phần xinh đẹp. hơn nữa còn rất thích đi khêu gợi đàn ông, nếu mà Lâm Bắc Phàm thực sự không thể khống chế bản thân thì khó mà nói trước được điều gì .

“Hả? Hề hề. anh xin lỗi. không để ý gì cả...” Lâm Bắc Phàm dõi theo ánh mắt của Anh Tử nhìn xuống phần háng của mình. quả đúng là chẳng có gì che lại cả. cứ lồ lộ ra ngoài vô cùng nổi bật. thảo nào ông già Tùng Tinh Vũ này lại nhìn mình với con mắt kỳ dị như vậy, không biết ông ta có phải là gay không nữa. Nghĩ vậy. hần vội vàng lấy tay che chỗ đó của mình lại. rồi nở một nụ cười gượng gạo.

Y Đằng Thanh Tử và Vũ Điền Mỹ Tử cũng nghe ra được ý tứ trong lời nói của Tiểu Điền Anh Tử, mặc dù bọn họ không quần được Lâm Bắc Phàm. nhưng cũng không muốn những phụ nữ khác trong Nhật Chi Lưu cùng hưởng một người đàn ông. vội vàng lấy bộ quần áo còn mới tinh ở bên cạnh rồi đưa Lâm Bắc Phàm vào trong phòng, đợi cho hần mặc quần áo chỉnh tề đầu vào đó rồi mới cho phép hần ra ngoài .

“Lão đại...năng lực...năng lực của anh sao lại tăng lên nhiều như vậy nhỉ? Liền một lúc tăng lên ba tầng cảnh giới? Điều này... điều này ở Long cốc bọn em cũng là trăm năm mới gặp một lần đó. Thật là lợi hại!” Tiểu Kim nhìn Lâm Bắc Phàm mặc quần áo. không khỏi kinh hãi hô lên.

“Một lời khó mà nói hết ra được!” Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng rồi nói. Đem qua tổng cộng mình làm bao nhiêu lần, e rằng đến bản thân mình cũng không rõ nữa. Hần có cảm giác như lần nào cũng như bị ép buộc vậy. Lần trước thì là Mộc Tiểu Yêu. lần này thì lại là mấy cô em Nhật Bản. Xem ra. phụ nữ đôi khi cũng rất lợi hại làm cho mình khó lòng phòng bị. thiếu chút nữa thì bị lạc luôn trong cái vòng xoáy sắc dục này, đến cả việc mình đến Nhật để làm gì cũng quên mất.

“Chẳng lẽ lão đại tối hôm qua....” Tiểu Kim tròn tròn hai con mắt như hai chiếc bóng đèn nhỏ. kinh ngạc kêu lên.

Mình mặc dù đã sớm biết lão đại rất mạnh về phương diện đó. nhưng một tối mà làm với tận ba cô em thì...Cái trình độ này....Cái tài nghệ này....Cái chất lượng này.... đúng là phương hướng mà mình nên học tập theo, đợi sau khi mình quay trở lại Long cốc, mình cũng phải làm mấy em rỗng thử một chút xem sao. một đêm hai mươi lần? Cái này có phần khó khăn đây. nhưng nếu mà mình cố gắng hết sức thì chắc không thành vấn đề gì đâu.

Lâm Bắc Phàm không chịu nổi liền gõ vào đầu của đối phương, bắt hắn hừ lên một tiếng nói: “Cũng là tại mày cả đó. không nhắc cho tao biết, nên mới bị Anh Tử nhét cho viên thuốc vào miệng, nếu không thì tao cũng chẳng phải chịu cái sự giày vò. tra tấn thế này làm gì!”

“Uống thuốc?” Tiểu Kim tròn tròn mắt. thậm chí kinh hãi của mình.

“Ừ. sao phụ nữ lại cứ thích chơi cái trò này ấy nhỉ?” Lâm Bắc Phàm cũng không biết nói gì .

“Ai bảo tối qua anh không đem theo em chứ? Nếu không thì, em nhất định sẽ tìm ra được manh mối cho mà xem!” Tiểu Kim thích thú nói- Kỳ thực là tối qua. mọi việc xảy ra trong phòng Tiểu Điền Anh Tử thì nó cũng biết ít nhiều, nếu không thì nó làm sao có thể vừa nhìn cái đã nhìn ra được Lâm Bắc Phàm đã đạt được đến cảnh giới thứ tám chứ? Nhưng vì nó sợ Lâm Bắc Phàm phát hiện vậy nên không lúng lúng gì cả, vì vậy mà dù biết chút ít nhưng không được rõ ràng cho lắm.

“Ờ...thì tao cũng chỉ là sợ mày mệt quá mà!” Lâm Bắc Phàm nói

Tiểu Kim suýt chút nữa thì bị sặc nước miếng của chính mình- Trình độ ăn nói của lão đại quả là cao minh. đến cả những lời như vậy mà cũng thốt ra được. Không muốn mình nhìn thì cứ nói là không muốn cho mình nhìn đi, cần gì phải tìm cái cớ như thế chứ? Kỳ thực phụ nữ loài người làm sao mà đẹp bằng các em rồng của mình được chứ? Ngoài việc chồ đó có chút lông và thì những chỗ khác chẳng có tạo lông nào. một chút nghệ thuật cũng không có.

Lâm Bắc Phàm sau khi ăn mặc chỉnh tề xong xuôi đầu đó thì dẫn Tiểu Kim rời khỏi phòng của mình đi đến phòng khách của khu biệt thự.

Tùng Tinh Vũ bây giờ nhìn Lâm Bắc Phàm rất là thuận mắt. một người đàn ông trẻ tuổi lại có bản lĩnh như vậy. nếu có thể trở thành một thành viên của Nhật Chi Lưu thì đừng nói là Tinh Chi Lưu mà cho dù có là Nguyệt Chi Lưu cũng không phải là đối thủ của mình. có điều giờ đây hẳn đều đã phát sinh quan hệ với ba đứa đồ đệ của mình, xem chừng, quan hệ của bốn người bọn chúng rất mật thiết, chứ không đơn thuần là chơi đùa cho vui thôi điều này đối với Nhật Chi Lưu mà nói thì đúng là một việc tốt, hy vọng quan hệ này có thể duy trì được lâu dài.

Tùng Tinh Vũ mặc dù không phải nhân vật đầu não của Nhật Chi Lưu. nhưng nói gì thì nói ông ta cũng là người rèn luyện ra biết bao cao thủ trong làng đánh bạc. vì vậy mà ông cũng có một địa vị khá hiển hách trong cả cái Nhật Chi Lưu này, nhất cử nhất động của ông đều đại biểu cho cả Nhật Chi Lưu. nhận được lòng mến mộ và yêu quý của trên dưới mấy chục vạn người. Cho dù bây giờ ông có là một người nhàn hạ không làm gì. cũng không có quyền gì đi chẳng nữa. nhưng vẫn là đại biểu của Nhật Chi Lưu. tất yếu là hy vọng Nhật Chi Lưu ngày càng lớn mạnh. vượt qua Nguyệt Chi Lưu. về chuyện của Tiểu Điền Anh Tử. Y Đằng Thanh Tử và Vũ Điền Mỹ Tử. ông không những không trách cứ điều gì mà còn tán dương nữa chứ. Nói gì thì nói ông cũng là một người Nhật chính thống, ông cho rằng đồ đệ của mình mãi mãi đều là người của Nhật Chi Lưu. đừng nói là bọn chúng đều thâm thương trọng nhớ Lâm Bắc Phàm. mà cho dù bọn chúng có không thích Lâm Bắc Phàm mà thích một ông già xấu xí cực độ đi chẳng nữa thì chỉ cần có thể lôi kéo được sự giúp đỡ to lớn này đến cho Nhật Chi Lưu thì dù có trao cả thân thể mình cho đối phương cũng có là gì đâu?

Lâm Bắc Phàm ngồi ở cạnh chiếc bàn thấp lè tè. nhìn vào mắt của Tùng Tinh Vũ đang chăm chú nhìn mình. thì cũng cảm thấy có phần hổ thẹn. Tối qua mình liền một lúc phá trình cả ba cô đồ đệ xinh đẹp của ông. đã thế còn bị bắt quả tang nữa chứ. quả là xấu hổ. Hắn cười khan mấy tiếng rồi cố tìm chủ đề nói: “Tùng Tinh Vũ tiền bối không ngờ phong cảnh của Nhật Bản lại đẹp đến vậy, ngày sau mà tôi có thời gian thì nhất định sẽ thường xuyên đến đây chơi. hy vọng mọi người sẽ không bảo chúng tôi làm phiền!” Nếu mà là ngày trước thì hẳn sẽ chẳng bao giờ nói ra những lời như thế này, nhưng giờ đây thì lôi kéo chút quan hệ với đối phương thì vẫn tốt hơn.

Khuôn mặt gầy guộc của Tùng Cảnh Vũ lộ ra một nụ cười tươi rói: “Đó là điều đương nhiên, chỉ cần Lâm tiên sinh yêu thích nước Nhật của chúng tôi thì lúc nào muốn đến thì cứ việc đến. tôi sẽ bảo Anh Tử. Thanh Tử và Mỹ Tử hầu hạ anh!”

“Khụ...khụ...” Lâm Bắc Phàm vừa mới đưa ly rượu lên miệng uống một hớp, suýt chút nữa thì phải ra

Để ba người phụ nữ hầu hạ mình? Câu này cũng chỉ có đối phương mới thốt ra được mà thôi nghe có vẻ như đang ám chỉ điều gì đó. như thế không phải là sau này mình thích tìm ba cô ả làm gì thì làm đều được sao?

Tiểu Điền Anh Tử nhẹ nhàng quỳ trước mặt Lâm Bắc Phàm. hai tay bưng lên một bát canh nóng hổi một mùi hương thơm ngát sục vào mũi, chỉ ngửi thôi mà cũng mê người rồi cô đỏ mặt, thẹn thùng nói: “Bắc Phàm. đây là canh gà mà em bảo nhà bếp làm theo phương thức của Trung Quốc các anh đó. anh uống một chút đi. rất bổ cho đàn ông các anh đó!” Khi cô nói hai chữ “rất bổ” thì mặt lại ửng đỏ hơn cả khi này.

“Đúng vậy. bên trong còn có táo đỏ. cầu kỷ, hạt sen...v.v... dùng lửa nhỏ chưng cả một tiếng đồng hồ mới được đó. quý lắm đó!” Vũ Điền Mỹ Tử cũng ngồi một bên. che miệng cười khanh khách nói, trông cô không khác gì một con tiểu hồ ly cả .

Y Đằng Thanh Tử sau khi trải qua đêm hôm qua thì cũng trở nên dịu dàng hiền thực hơn rất nhiều, không

còn lạnh lùng như ngày thường nữa. cô cũng bưng đến một bát canh. thấp giọng nói: “Bác Phàm, đây là canh Hồ Tiên mà em dặn nhà bếp làm riêng cho anh đó, rất tốt cho đàn ông, anh cũng uống chút đi!” Cô biết ngày thường quan hệ của mình và Lâm Bắc Phàm không tốt được bằng sự muội của mình. nên cảm thấy không được quen cho lắm, vì vậy mà giọng nói có phần run rẩy, ngượng ngùng, việc như thế này cũng là lần đầu tiên mà cô làm nên cô cũng cảm thấy ngọt ngào vô cùng cứ như là vừa uống phải mật vậy.

“Cái này....” Lâm Bắc Phàm cầm bát canh nói

“Sao? Anh không thích à?” Y Đằng Thanh Tử lộ rõ vẻ thất vọng.

“Không phải là anh không thích, chỉ là bận suốt từ tối qua đến giờ. đói gần chết. vậy mà hai người lại đưa có hai bát canh ra đây, như thế không phải là muốn giết chết anh sao?” Lâm Bắc Phàm nói với giọng điệu vô cùng tủi thân.

“Hả? Bọn em quên mất. chúng em đi lấy cơm cho anh ngay đây!” Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử đều ngượng quá đứng hết lên chạy về phía nhà bếp, rất nhanh đã đem ra đồ ăn đặc biệt của Nhật, như là cơm nắm, sushi cá ngừ...v...v...Nhưng do bọn họ sợ Lâm Bắc Phàm ăn không quen những thứ này, nên cũng đã làm thêm mấy món đặc biệt của Trung Quốc như cơm rang Dương Châu. thịt hầm...v...v...Sau đó. đem đồ ăn đặt kín cả một bàn ăn ngay trước mặt hắn.

“Nào nào nào. cùng ăn thôi đừng khách khí. bao nhiêu đồ thế này một mình anh làm sao ăn hết?” Lâm Bắc Phàm cầm một miếng sushi lên tẩm luôn vào miệng, phồng mồm tròn má nói, cái này quả là ngon thật.

“Anh ...anh ăn trước đi. không cần phải lo cho bọn em đâu!” Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử dịu dàng nói. Bọn họ là những cao thủ trong giới đánh bạc. đối với người ngoài mà nói thì có thể nói là ghê ghớm vô cùng, nhưng đối mặt với người đàn ông mà mình yêu thích thì hai cô vẫn là những người phụ nữ Nhật Bản. dịu dàng hiền thực. không có lấy một chút oán hận nào. đàn ông của mình là trời, là đất, trước khi người đàn ông của mình ăn no thì bọn họ tuyệt đối không được ăn bất kỳ thứ gì, cho dù tối qua bọn họ cũng vận động quá sức, trong bụng đã sớm phát ra những âm thanh kháng nghị rồi

“Anh cứ ăn trước đi. anh ăn no rồi thì bọn em mới ăn...!” Ngay cả Vũ Điền Mỹ tử cũng thấp giọng nói hai mắt của cô cứ dán lên đồ ăn trên bàn nuốt nước bọt ừng ực, vậy nhưng cô lại không có gan cùng ngồi ăn chung với Lâm Bắc Phàm. chứng tỏ cái quy tắc của người Nhật cũng kinh khủng thật. ngay cả người không sợ trời, chẳng sợ đất như Vũ Điền Mỹ Tử cũng bị ảnh hưởng, không dám làm trái với quy tắc này.

Phụ nữ cho dù có lợi hại có tài giỏi đến đâu đi chăng nữa. thì địa vị của họ vẫn không bằng nam giới được.

Ngày hôm qua bọn họ có thể ngồi ăn cùng với Lâm Bắc Phàm là bởi vì cả ba vẫn chưa trở thành người phụ nữ của hắn. vì thế nên cả ba mới không câu nệ gì. Vậy nhưng bây giờ nếu như bọn họ vẫn cố ngồi chung mâm dùng bữa cùng Lâm Bắc Phàm thì chắc chắn sẽ bị trách mắng là người không biết lễ phép, không hiểu quy tắc, làm mất mặt người Nhật. và sẽ bị trừng phạt. Dĩ nhiên nếu như Lâm Bắc Phàm đồng ý cho họ ngồi ăn cùng thì lại là chuyện khác.

Lâm Bắc Phàm thấy ba người con gái xinh đẹp cùng với một ông lão lụ khụ cứ ngồi nhìn mình ăn thì tròn mắt lên chẳng hiểu gì cả. hắn không biết đây là tập tục văn hóa gì nữa. cứ như thế này thì ăn miếng cơm cũng cảm thấy khó chịu. Nghĩ vậy Lâm Bắc Phàm liền đưa tay lên vẫy vẫy ba người kia lại nói: “Anh là người Trung Quốc. không quen cái kiểu Nhật Bản của mấy em, tất cả đều bận cả đêm hôm qua rồi, chắc đói lắm phải không? Anh không muốn mấy người đàn bà của anh bị đói bụng chút nào đâu!”

“Nhưng bọn em....” Tiểu Điền Anh Tử chần chờ một lúc, nhưng cô vẫn không dám ngồi chung mâm ăn cơm cùng với hắn .

“Nếu như các em không ngồi ăn cùng với anh. thì anh sẽ không bao giờ muốn nhìn thấy các em nữa. nếu biết trước con gái Nhật Bản chán ghét như thế này, thì anh chẳng thèm động đến các em nữa!” Lâm Bắc Phàm cố làm ra vẻ mất hứng. khó chịu nói.

Cả ba người thấy Lâm Bắc Phàm tỏ vẻ khó chịu như đúng là đang tức giận thật sự. mà cả ba cũng hiểu tính cách của Lâm Bắc Phàm. biết hắn là người hòa đồng không câu nệ tiểu tiết, cho dù bây giờ đã là phụ nữ của hắn rồi. mà hắn cũng không hề nhất bên trọng nhất bên khinh, nên trong lòng cả ba đều vô cùng mừng rỡ. sau đó thì cùng nhau ngồi chung bàn với Lâm Bắc Phàm dùng bữa cùng với hắn.

Tất cả những cảnh tượng này đều không thể thoát khỏi ánh mắt của Tùng Tinh Vũ, ông cũng khấp khởi mừng thầm cho ba đứa đồ đệ của mình. xem ra cuộc sống hạnh phúc sau này của bọn chúng đã được đảm bảo rồi nghĩ vậy ông liền cười nói: “Lâm Tiên sinh. anh cứ việc dùng bữa, còn tôi sẽ giới thiệu về các việc trong giới đánh bạc cho anh nghe....!”

523. Chương 540 :phần Thưởng Của Cuộc Thi

Lâm Bắc Phàm vừa ăn vừa phồng mồm trợn má nói: “Cụ thể là như thế nào? Có những quy định gì? Có bao nhiêu người đi cùng. Kỹ năng đánh bạc của ai cao là thắng sao? Còn việc gì phải chú ý nữa?”

“Ồ. Lâm tiên sinh nói phải lắm. bất kể là cuộc so tài thần bài ở đâu thì đều như vậy cả. cổ điều là cuộc so tài thần bài của nước Nhật chúng tôi còn có một số hạng mục cần lưu ý, cần phải nói với anh một chút. Đầu tiên, mỗi ba năm lại có một lần so tài thần bài tổng cộng phân thành năm tổ chức. thứ nhất chính là đội đại biểu của Nhật Chi Lưu chúng tôi thứ hai đó là đội đại biểu của Nguyệt Chi Lưu. thứ ba đó là đội đại biểu của Tinh Chi Lưu. thứ tư đó là đội đại biểu của những thành viên tự nguyện tham gia của nước Nhật chúng tôi. thứ năm đó là đội đại biểu của những người tự nguyện tham gia của các nước khác. bất kỳ đội đại biểu nào thắng cuộc thi đều sẽ giành được phần thưởng là một trăm triệu yên Nhật!” Tùng Tinh Vũ cầm một xấp tập tài liệu trong tay. cẩn thận giới thiệu.

“Cái gì? Một trăm triệu yên Nhật? Thế thì không phải chỉ mới là hơn sáu trăm vạn nhân dân tệ sao? Thế này cổ vé hơi ít quá thì phải? Người Nhật các người không phải là giàu lắm sao? Sao lần này lại tiết kiệm vậy? Cuộc thi đấu lần này rốt cuộc là do ai tổ chức vậy? Chi lấy ra có tí tiền đó để làm giải thưởng, không sợ người ta cười cho sao?” Lâm Bắc Phàm vừa ăn vừa nói với giọng bất mãn.

” ” Tùng Tinh Vũ nuốt thì hộc máu miệng, không biết nói gì nữa.

Trên đời này lại còn có loại người có một không hai như vậy sao? Lại còn hỏi cả đến những câu hỏi như vậy nữa.

Kỳ thực thì cuộc thi thần bài này nước Nhật đã tổ chức được cả mấy chục năm nay rồi mới đầu chỉ là một trò chơi dân gian, nhưng dần dần không ngừng phát triển, cuối cùng thì đã hình thành một thanh thế không nhỏ chút nào. và còn nhận được sự hàm mộ của đồng đảo nhân dân Nhật Bản. Giải thưởng tất nhiên chỉ là một bộ phận nhỏ. cái quan trọng nhất đó chính là một danh tiếng lẫy lừng “Thần Bài Nhật Bản” .chỉ cái đó thôi cũng đủ cho biết

bao nhiêu người phải vì nó mà phát điên lên. chứ đừng nói đến việc đến cuối cuộc Thi người nào xếp thứ nhất còn nhận được một tấm thẻ ưu đãi đặc biệt của Nhật Chi cần bạn có được chiếc thẻ này thì bất kể bạn làm gì ở bất kỳ nơi nào của Nhật. Thì bạn đều có thể được giảm 20% giá ưu đãi chính vì phạm vi sử dụng của chiếc thẻ này là vô cùng lớn. nên làm cho không ít người phải kinh hãi kêu lên. hết mua thiết bị điện trong nhà lại đến đồ dùng hàng ngày. thậm chí cả việc đi tìm cô em nào ở Nhật để Thoải mái một chút thì cũng có thể dùng đến chiếc thẻ này. Tất nhiên là hạn sử dụng của chiếc thẻ này chỉ trong vòng có một năm mà thôi.

Kỳ Thực. nói trắng ra thì cuộc thi thần bài này chính là muốn đánh cuộc lấy một cái danh Tiếng và tên tuổi.

Nếu một người có danh tiếng và tên tuổi rồi, Thì các cái khác còn cần phải đề ý đến nữa không?

Mấy trường phái lóm như Nhật Chi Lưu. Nguyệt Chi Lưu hay Tinh Chi Lưu thì tất nhiên là không thèm để ý đến một trăm triệu Yên Nhật kia. mà bọn họ chỉ là muốn có được một danh hiệu. muốn tranh lấy được một tiếng nói cho mình. cũng giống như những người khác thì hơn phân nửa bọn họ là đến tham gia vì cái tiếng ‘Thần Bài Nhật Bản’” mà thôi.

Tùng Tinh Vũ nói rõ phần thưởng ra cho Lâm Bắc Phàm biết. còn bổ sung thêm một câu: “Thực ra Thì Lâm tiên sinh lần này là đại biểu cho Nhật Chi Lưu chúng tôi tham gia cuộc thi vì vậy cái mà anh giành được sẽ không chỉ có vậy đâu. tôi đã thuật hết lại sự tình cho tổ chức rồi bọn họ cũng đã đồng ý việc này. nếu lần này anh có thể giúp Nhật Chi Lưu chúng tôi đoạt được gianh hiệu thần bài thì chúng tôi sẽ tặng thêm cho anh mười tỷ Yên Nhật và còn chọn ra ba nghìn võ sĩ tinh anh cũng cho anh toàn quyền sử dụng,

còn nữa. địa vị của anh ở Nhật Chi Lưu sẽ cao quý ngang với tôi Ngày sau bất kể anh ở đâu. Chỉ cần anh mở miệng Thì Nhật Chi Lưu chúng tôi sẽ trợ giúp cho anh cả một trăm phần trăm!”

Lâm Bắc Phàm nghe xong thì gần như là ngất hết cả người ra mà không nói được gì.

Xem ra lần này Nhật Chi Lưu để có thể lôi kéo mình thì đúng là đã phải trả một cái giá khá là cao. Mười tỷ Yên Nhật. Đối thành nhân dân tệ thì cũng là hơn sáu trăm triệu nhân dân tệ rồi, e rằng một người dân thường phần đầu cả đời người cũng không kiếm nổi ra được số tiền này, nhưng chỗ tiền này đối với mình mà nói thì cũng chẳng là gì hết. vì dù gì thì số tiền mình có hiện giờ đến mình cũng không biết là bao nhiêu nữa. vì vậy mà tất nhiên là không thèm để ý đến số tiền này rồi Còn đối phương đồng ý với mình một việc thì khiến cho mình cảm giác gì đó thật là kỳ lạ.

Ba nghìn vũ sĩ giành riêng cho mình sử dụng? Cái này có nghĩa là gì đây? Có nghĩa là mình có thể dùng ba nghìn người này làm bất cứ việc gì. điều đó cũng có nghĩa là trong tay mình sẽ có một sức mạnh cực kỳ lớn. có thể đem đến cho mình một sự trợ giúp vô cùng lớn ở bất kỳ đâu, điều này chẳng khác nào làm cho mình như hổ được thêm cánh vậy.

Lâm Bắc Phàm cũng không phải thiết tha với quyền lực gì cho lắm. nhưng chỉ trong nháy mắt mà mình đã có bao nhiêu là phần thưởng như vậy thì thực sự đã làm cho hắn phải chóng hết cả mặt. thiếu chút nữa thì lăn đùng ra đất.

Bất kể người đàn ông nào đều không thể thoát được cửa ải quyền lực này.

Tùng Tinh Vũ có thể nhìn ra được nỗi xao động trong lòng từ vẻ mặt của Lâm Bắc Phàm. vì vậy mà ông liền cười nói: “Lâm tiên sinh có hài lòng với những phần thưởng này không? Nếu anh còn có chỗ nào cảm thấy không vừa ý thì có thể nói với tôi tôi có thể đưa lên cho bọn họ!”

Lâm Bắc Phàm thở hắt ra một hơi. Dần tỉnh lại sau cú sốc vừa rồi thầm trách móc mình vừa rồi quá lỗ mãng. làm sao lại có thể vì chút phần thưởng của Nhật Chi Lưu này mà đã làm cho đến tận bây giờ hết cả đầu óc như vậy chứ? Thực tế mà nói Nhật Chi Lưu lần này để mà lôi kéo mình. Thì quả là đã phải trả một cái giá không nhỏ chút nào. nhưng bọn họ cũng có một mục đích cực kỳ là lớn. đó là nhốt chặt mình vào trong lòng bàn tay của Nhật Chi Lưu bọn họ. như thế thì sẽ khiến cho mình mất đi quá nhiều tự do. điều này không phải là cái mà mình muốn

thấy. Mình kiếm vài cô em từ Nhật về thì tất nhiên cũng chẳng có gì là ghê ghớm. vì dù sao

thì việc này chẳng ai có thể quản được mình. nhưng nếu mà mình có quan hệ quá mật thiết với Nhật Chi Lưu thì e rằng sẽ khiến cho không ít người nước mình căm ghét mình, vì dù gì

thì mình cũng có thêm một thân phận mới. Đó là một thành viên của đội hành động đặc

biệt, chỉ cần một cái tội như bán nước. phản quốc thôi cũng đủ để mình sống không được mà chết cũng không xong rồi, lại còn đem theo một tội danh là Hán gian nữa chứ. e rằng sẽ bị toàn thể nhân dân cả nước chửi rủa. Nghĩ đến đây. hắn bỗng cảm thấy lạnh hết sống lưng. sắc mặt cũng tái nhợt đi, toàn thân run rẩy.

Nhưng cũng may mắn vô cùng vì mình đã kịp thời nghĩ đến những điều này, nếu không thì có lẽ mình sẽ làm sai rất nhiều chuyện cũng nên.

Tùng Tinh Vũ thấy sự thay đổi trên khuôn mặt Lâm Bắc Phàm thì cảm thấy trong lòng đối phương đang có một sự đấu tranh ghê ghớm. liền khẽ hỏi: “Lâm tiên sinh. anh làm sao vậy? Anh có yêu cầu gì thì đều có thể nói ra cho chúng tôi biết mà.”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói: “Tùng Tinh tiên bối khách khí quá. tôi và mấy người Anh Tử đều là bạn tốt của nhau. làm sao có thể nhận phần thưởng của Nhật Chi Lưu một cách tùy tiện như vậy chứ? Như vậy không phải là tự sát vào mặt mình sao? Vừa rồi nhưng điều tôi nói đều là đùa cho vui thôi ngoài những phần thưởng mà ban tổ chức cuộc thi này ban cho Thì Tôi sẽ không nhận thêm bất kỳ phần thưởng nào nữa!”

Hắn vừa nói dứt lời thì bốn người ngồi đây đều cảm thấy kinh ngạc vô cùng.

Vì trong mắt bọn họ thì một cao thủ giỏi đánh bài như Lâm Bắc Phàm đây. thì phí để anh ta tham gia tất yếu là không nhỏ chút nào. làm sao mà chỉ là một trăm triệu Yên Nhật mà có thể làm được điều đó chứ? Cho dù có là thêm mười tỷ Yên Nhật đi chăng nữa thì cũng không phải là rất cao. vốn dĩ ban đầu bọn họ cho rằng đối phương sẽ đòi ra giá thêm. ai ngờ đối phương lại chủ động từ chối giải thưởng mà Nhật Chi Lưu tặng cho. điều này khiến cho bọn họ nhất thời không kịp có phản ứng gì.

“Lâm tiên sinh. anh. ..anh nói cái gì vậy? Anh không cần phần thưởng mà Nhật Chi Lưu chúng tôi cho thêm anh hay sao?” Giọng của Tùng Tinh Vũ run run nói cảm thấy khó mà tin vào tai mình, cứ cho rằng mình nghe nhầm.

”Đúng vậy, tôi không cần bất kỳ phần thưởng nào của Nhật Chi Lưu cả, vì nói gì thì nói chúng ta cũng là bạn mà! Lâm Bắc Phàm khẽ cười nói.

Tùng Tinh Vũ thấy khó mà tưởng tượng được. trong suy nghĩ của ông thì cuộc thi lần này có liên quan đến danh dự và vận mệnh của Nhật Chi Lưu. cho dù đối phương có mở miệng đòi mấy chục tỷ Yên Nhật đi chăng nữa thì Nhật Chi Lưu cũng không có lý do gì để chối từ cả. nhưng đối phương lại không lấy thêm một đồng nào của Nhật Chi Lưu cả, điều này khiến cho ông cảm thấy lo lắng thấp thỏm không yên. ông liền hỏi với giọng điệu dò xét: “Lâm tiên sinh. vì sao lại như vậy? Lẽ nào anh chê chúng tôi cho anh ít quá hay sao? Nếu anh chê ít thì anh hãy nói cho chúng tôi một con số cụ thể để tôi có thể báo lên trên!”

“Ồ. không, không phải vậy, tôi đã nói rồi. chúng ta là bạn. Lần này tôi đến Nhật để giúp đỡ mọi người chứ không phải là để kiếm tiền. lý do này đã được chưa? Hơn nữa. có tặng phẩm là Anh Tử, Thanh Tử và Mỹ Tử tốt như thế này thì tôi đã mãn nguyện lắm rồi.” Lâm Bắc Phàm liếc nhìn ba người này nói ánh mắt hân hoan nên dịu dàng lạ thường.

Ba người Y Đẳng Thanh Tử. Tiểu Điền Anh Tử và Vũ Điền Mỹ Tử đều đỏ mặt, thẹn thùng cúi thấp đầu xuống, nhưng có thể tận tai nghe thấy câu nói tràn đầy tình cảm này của đối phương thì trong lòng bọn họ thấy ngọt như mật vậy.

Tùng Tinh Vũ nghe thấy hân nói vậy thì cũng hiểu ra vấn đề.

Người ta chỉ có sở thích là yêu gái đẹp chứ không cần đến tiền và quyền lực. điều này mặc dù đối với đàn ông Nhật Bản mà nói thì có phần kỳ quặc. vì nói cho cùng thì có người đàn ông nào là không mê tiền. không mê quyền lực cơ chứ? Vậy nhưng Lâm Bắc Phàm lại không thích hai thứ này. mà chỉ thích gái đẹp. Tùng Tinh Vũ cũng chỉ thầm ngán ngẩm trong lòng. ông tự nhẩm trong bụng xem mình còn mấy đứa nữ đồ đệ xinh đẹp nữa. mà đứa nào cũng còn trinh trắng, ông đang suy nghĩ là có nên tặng nốt bọn chúng cho anh chàng họ Lâm này không nữa?

Lâm Bắc Phàm dĩ nhiên là không biết trong đầu của lão hồ ly Tùng Tinh Vũ này đang SUY tính cái quỷ gì. nếu không thì hẳn cũng đã học máu mồm ra mắt. Mấy cô em Nhật đúng là không nên dây vào nhiều quá. hôm qua mới chỉ ba em thôi mà đã làm cho hắn sợ đến phát khiếp, một đến gây sống lưng. nếu như mà lại cho thêm mấy đứa nữa. e rằng cuộc sống sau này của hắn là chỉ nằm lì trên giường mặc cho các em hành hạ khốn khổ phải xuống giường nữa! Vậy nhưng may mà hắn không biết được ý nghĩ của lão cáo già Tùng Tinh Vũ này, hắn vừa ăn vừa nói: “Đúng rồi! Tùng Tinh tiên bối ông nói đội thứ tư là đội của người nước ngoài nếu như bọn họ tham gia với quán số đông đảo thì cuộc thi có phải sẽ vô cùng phức tạp không? E rằng thời gian sẽ phải kéo đến tận một tháng mới kết thúc mất...!”

“Ồ... anh nói cái này hả? Ban tổ chức cuộc thi cũng đã nghĩ tới việc này rồi đội thứ tư và đội thứ năm sẽ có một vòng sơ loại trước, đại loại là sẽ chọn khoảng tầm một phần ba số người đăng ký thôi, cuộc thi vòng loại này có khi chỉ cần một ngày là có thể hoàn tất xong rồi còn nhưng phái khác như Nhật Chi Lưu. Nguyệt Chi Lưu. Tinh Chi Lưu cũng bị hạn chế về số người tham dự. mỗi một phái tham gia cùng lắm cũng chỉ được từ năm tới mười người thôi không được phép nhiều hơn! Chính vì vậy mà mỗi phái đều chọn những người tài giỏi nhất của bang phái mình ra để tham gia!” Tùng Tinh Vũ hết sức nhấn nài giải thích cho Lâm Bắc Phàm nghe.

“Thì ra là vậy, tôi đã hiểu rồi. xem ra lần này Nguyệt Chi Lưu. ngoại trừ tôi ra. vẫn còn ít nhất là bốn người khác nữa!” Lâm Bắc Phàm gật gù đầu nói.

“Đúng vậy, chính vì vậy mà lần này ngoại trừ Lâm tiên sinh ra. còn có Anh Tử. Thanh Tử, Tiểu Ngũ Lang

cùng với Nguyên Nhất Lang tham dự cuộc thi!” Bởi vì đảv không phải là điều bí mật nên Tùng Tinh Vũ đều nói ra rất là

“Tùng Tinh Quân...! Anh Tử muội muội đã về chưa? Tôi đợi cô ấy mấy ngày nay rồi...!” Đúng lúc này một giọng đàn ông vọng tới, anh ta nói tiếng Nhật nên Lâm Bắc Phàm nghe không hiểu gì cả.

524. Chương 541: Ngọn Lửa Phẫn Nộ

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy Tiểu Điền Ảnh Tử cau mày lại, dường như có chút hờn giận vội vàng nói:” Làm sao vậy? Đây là người gì? Hắn nói cái gì? Tại sao lại như tiếng chim vậy? Nghe thấy âm thanh là biết không phải loại chim tốt làm gì!”

Khóe miệng Tiểu Điền Ảnh Tử có chút co quắc, mặc dù người này không phải là người tốt lành gì, nhưng cũng không cần phải nói người ta là chim chứ? Dù sao người ta nói chính là ngôn ngữ đảo quốc chánh tông. Bất quá nàng cũng biết giải thích với Lâm Bắc Phàm chỉ là đàn gảy tai trâu, cũng biết đối phương đối với người đảo quốc có ấn tượng rất là không tốt, người ta có thể thu nhận ba người mình đã là rất khó rồi, nếu như còn nói chuyện giúp đối phương, ngược lại sẽ càng làm cho Lâm Bắc Phàm phản cảm, càng không cần phải nói tới việc đối phương lại là một người mà bản thân vô cùng chán ghét. Nàng nghĩ tới đây vội vàng nhỏ giọng giải thích:” Hắn chính là Trung Xuyên Xuân Cát là con trai của Trung Xuyên Hữu thích lợi dụng địa vị cao của phụ thân mình mà làm ra không ít chuyện xấu tại Nhật Chi Lưu!”

“Trung Xuyên Xuân Cát? Đây là tên chim gì? Khó nghe chết đi được!” Lâm Bắc Phàm rất không khách khí bêu môi.

Tiểu Điền Ảnh Tử không biết nên nói gì, đây đều là do phiên dịch ra, trong ngôn ngữ của đảo quốc hiển nhiên không phải là ý tứ này.

Ngay lúc hai người bọn họ đang lặng lẽ nói chuyện, thì nhìn thấy một người thanh niên đảo quốc mang theo ba bốn tên võ sĩ từ bên ngoài đi nhanh vào. Hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Tiểu Điền Ảnh Tử đang ngồi bên cạnh bàn, liền nhin không được mỉm cười:” Nguyên lại Anh Tử muội muội quả nhiên đã trở lại đảo quốc, làm cho tôi rất là sốt ruột, oh! Thanh Tử muội muội cũng trở về? Vậy hôm nay đúng là một ngày vô cùng đáng mừng!” Hắn nói những lời này đã có chút vội vàng không chịu được ngồi xuống bên cạnh đối phương, vọt hai tay ra chuẩn bị ôm lấy đối phương, sau đó hung hăng hôn lên một cái.

Tùng Tinh Vũ sắc mặt có chút trầm xuống:” Xuân Cát, mày sao lại tới đây?”

Trung Xuyên Xuân Cát sắc mặt khê biến, trên mặt hiện ra vẻ vô cùng ngạo mạn, cuối cùng hừ nhẹ một tiếng:” Tùng Tinh Vũ, ông đừng quên nơi này là địa bàn Nhật Chi Lưu của tôi, tôi muốn tới thì tới muốn đi thì đi, ông có quyền gì quản tôi?” Trong mắt của hắn Nhật Chi Lưu là cha hắn cùng ba vị trưởng bối khác quản lý, nhưng người khác chỉ là thành viên bên trong làm sao có đủ khả năng đối kháng với mình? Về phần Tùng Tinh Vũ này mặc dù thoát nhìn địa vị không nhỏ nhưng đối phương cũng không có quyền lợi gì trong tay, chỉ là huấn luyện cao thủ đồ thuật bên trong lưu phái, một đầu lĩnh như hắn sao có thể so sánh với mình? Hắn căn bản là không có để đối phương vào trong mắt, nếu không phải phụ thân hắn cùng mấy trưởng bối khác đối với tên này đều rất là coi trọng, thì sợ rằng hắn đã sớm mang theo người đuổi cái lão già ăn không ngồi rồi bên trong Nhật Chi Lưu này ra ngoài rồi.

Tùng Tinh Vũ tại bên trong Nhật Chi Lưu địa vị cao cao tại thượng nào đã từng chịu qua sỉ nhục như thế này? Nhất thời sắc mặt đỏ lên phảng phất như Quan Công mặt đỏ vậy, cười lạnh nói:” Bản lãnh kiêu ngạo thật lớn, khẩu khí này chỉ sợ là phụ thân mày cũng không dám nói với tao như vậy. Nhưng mà mày không nên quên nơi này là biệt thự của tao, không phải là địa phương mà mày có thể giương oai, bây giờ tao lệnh cho mày cút khỏi nơi này!”

Trung Xuyên Xuân Cát vốn nghe nói Tiểu Điền Ảnh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử đã trở lại đảo quốc, nên lại đây chuẩn bị chiếm một chút tiện nghi hoặc dùng thủ đoạn cướp lấy thân thể các nàng, làm cho các nàng sau này trở thành nô lệ để bản thân tiết thú, ai biết lại bị lão già này ngăn cản. Hắn lập tức cười lạnh một tiếng:” Ông dám bảo tôi cút ra ngoài sao? Tôi không đi ra ngoài, tôi muốn nhìn xem ông có thể làm gì được tôi!”

Sắc mặt Tùng Tinh Vũ trong nháy mắt cũng lạnh xuống, hừ nhẹ một tiếng nói:” Tao lập lại một lần nữa rút ra ngoài!”

Trung Xuyên Xuân Cát hướng về phía bốn ngã võ sĩ đi theo mình ngoắc ngón tay, khẽ cười nói:” Tùng Tinh Vũ, ông không nên quên, tôi là con của bộ trưởng Trung Xuyên Hữu, chuyện bên trong Nhật Chi Lưu tôi chỉ cần búng ngón tay một cái là có thể giải quyết được!”

Tùng Tinh Vũ phần nộ quát:” Người đầu đem hân loạn còn đánh ra ngoài!”

Tùng Tinh Vũ tại bên trong Nhật Chi Lưu đích xác là không có bất cứ quyền lợi gì, bên người cũng không có dạng bộ đội gì, nhưng Nhật Chi Lưu vì bảo vệ sự an toàn của hân, mà đặc biệt an bài 300 tên võ sĩ cao cường ở bên trong biệt thự toàn bộ do hân sai phái. Lập tức có hơn 30 người võ sĩ từ bên ngoài dừng mãnh tiến vào, không nói hai lời, vung trường côn trong tay về phía Trung Xuyên Xuân Cát cùng bốn tên võ sĩ mà hân mang theo đánh tới, lập tức từng tiếng kêu thảm thiết vang lên.

“Tùng Tinh Vũ chết tiết ông dám đánh tôi, tôi liều mạng với ông.” Trung Xuyên Xuân Cát nổi giận dùng đòn kêu lên muốn tiến lên cùng đối phương lý luận một chút, nhưng lại bị hai ba võ sĩ hướng về phía trên đầu hân đánh loạn một trận, làm cho hân đau đớn kêu la thảm thiết, hai tay ôm đầu không để ý tới gì hết, hướng về phía bên ngoài cùng bốn tên võ sĩ đi theo hân lui ra ngoài.

Tùng Tinh Vũ khẽ thở phào nhẹ nhõm, hướng về phía Lâm Bắc Phàm cười nói:” Lâm tiên sinh mới vừa rồi thật sự có chút mạo phạm, mong ngài thông cảm!”

“Chỉ là một tên nhị thế tổ không học vấn không nghề nghiệp, không đáng để cho tôi tức giận!” Âm thanh của Lâm Bắc Phàm rất bình thản, nhưng trong đôi mắt lại bắn ra một đạo hàn quang như có như không, đến từ sự tức giận từ trong nội tâm.

Từ vẻ mặt của những người bên trong, dường như cái tên Trung Xuyên Xuân Cát kia thường xuyên đùa giỡn với Tiểu Điền Anh Tử cùng với Y Đằng Thanh Tử hai nàng, nếu như đổi lại là người đảo quốc khác cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng mà các nàng hiện tại là nữ nhân của mình, tuyệt đối không phải loại người như đối phương có thể đùa giỡn.

Nhục nhả. Từ trong nội tâm hân bắn ra một đạo sát khí, chuẩn bị đem tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này diệt trừ.

Tiểu Điền Anh Tử nghe đối phương nói những lời như vậy, cũng có chút bất mãn, không khỏi nhỏ giọng nói:” Bên trong Nhật Chi Lưu này Trung Xuyên Xuân Cát ỷ vào danh tiếng mà một trong tứ đại bộ trưởng của cha hân, mà từng làm hại rất nhiều phụ nữ, trước kia hân từng mạnh mẽ cùng ba vị sư tỷ phát sinh loại chuyện này, về phần những nữ thần viên khác có quan hệ này với hân thì lại có hằng sa vô số, chỉ là bởi vì có sư phụ bảo vệ, nên hân mới không dám ra tay với bọn em, nhưng thật không ngờ hân lúc này nghe thấy được em cùng sư tỷ trở về, dĩ nhiên lại vội vàng như thế, chỉ sợ hân còn có thể tới lần nữa!”

“Thật không biết tại sao Trung Xuyên bộ trưởng một đời anh minh, lại có đứa con như vậy!” Y Đằng Thanh Tử cũng lắc đầu thở dài một hơi.

“Hắc hắc, dù sao Lâm tiên sinh có bản lĩnh như vậy, đợi khi hân trở lại đánh hân đi là được!” Võ Điền Mỹ Tử không thêm để ý tới cười rộ lên.

“Nếu như hân còn dám tới đây, tôi sẽ làm cho hân không cần phải đi ra!” Trong đôi mắt của Lâm Bắc Phàm bắn ra một đạo hàn quang lạnh như băng, giống như bảo kiếm rút ra khỏi vỏ vậy, làm cho độ ẩm trong đại sảnh trong nháy mắt hạ xuống rất nhiều.

“Lâm Bắc Phàm, chuyện này tuyệt đối không thể, Trung Xuyên bộ trưởng đối với người con trai Trung Xuyên Xuân Cát này rất là cưng chiều, nếu như hân gặp phải chuyện gì không may hoặc chết đi, cho dù võ công của anh có cao tới đâu cũng khó có thể chống lại cả Nhật Chi Lưu!” Tiểu Điền Anh Tử sắc mặt đại biến vội vàng nhỏ giọng khuyên giải.

“Tôi một mình đích xác là khó có thể chống lại Nhật Chi Lưu, nhưng nếu có thêm Nguyệt Chi Lưu?” Lâm Bắc Phàm cười lạnh một tiếng.

Hân nói những lời này xong, làm bốn người khác ở đây sắc mặt đều đại biến.

Bọn họ lúc này mới nhớ tới, Lâm Bắc Phàm chỉ là làm khách bên trong Nhật Chi Lưu, cũng không bị hạn chế sinh hoạt như những thành viên bên trong Nhật Chi Lưu, hơn nữa bằng vào bản lãnh của đối phương, nếu muốn tham gia Nguyệt Chi Lưu đích xác là sẽ được cả Nguyệt Chi Lưu hoan nghênh, nhưng đối với tất cả Nhật Chi Lưu mà nói đích thật đúng là tai ương hủy diệt, mỗi người đều không muốn nhìn thấy.

Nội tâm Tùng Tĩnh Vũ âm thầm mắng Trung Xuyên Xuân Cát mấy vạn lần, tiểu tử này có phải là không có việc gì làm hay không? Đảo quốc có nhiều nữ nhân như vậy, người cần gì trêu chọc ba người độ đệ của ta? Chẳng lẽ không biết người ta đã là nữ nhân của Lâm tiên sinh? Vạn nhất chọc giận Lâm tiên sinh, chỉ sợ cha người cũng không có cách nào cứu được người. Hắn vội vàng khuyên giải nói:” Lâm tiên sinh, ngài yêu tâm, chuyện này Trung Xuyên bộ trưởng cũng không biết, tôi sẽ gọi điện thoại cho hắn bảo hắn ước thúc Trung Xuyên Xuân Cát một chút, đừng cho hắn làm chuyện điên rồ, tất cả mọi người đều là bằng hữu cần gì vì một chút chuyện nhỏ mà tính toán chi li?”

Lâm Bắc Phàm hừ lạnh một tiếng, cảm thấy được bản thân càng cấp mặt mũi cho Nhật Chi Lưu, càng làm cho bọn họ đập lên mặt mũi của mình, quả thực đem hắn trở thành không khí, giống như bản thân không cho bọn họ một chút màu sắc, thì thật đúng là có lỗi với tổ tiên của mình. Hắn nghĩ tới đây chậm rãi mở miệng nói:” Ông nói cho tên bộ trưởng kia, trong coi con trai của hắn cho tốt, nếu như không không muốn trông coi con của hắn, tôi sẽ vui vẻ mà giúp hắn đưa con của hắn xuống cho Diêm Vương lão gia ngài, nhờ ngài quản lý hắn một chút!” Lúc hắn nói những lời này đã hơi vận dụng một chút năng lượng, làm tức làm cho mỗi người ở đây nghe như có tiếng pháo nổ ầm ầm bên tai vậy, thiếu chút nữa làm cho bọn họ té ngã trên mặt đất, ngay sau đó âm thanh “thịch thịch thịch thịch” liên tục vang lên, toàn bộ mấy bình hoa ở bên trong đại sảnh đều bị nổ tung.

Tùng Tĩnh Vũ mở to mắt, ở bên trong tràn ngập sợ hãi.

Nam tử này đúng là có bản lãnh cường đại, chỉ một câu nói có thể làm cho bình hoa thanh tử đó bị nghiền nát, nếu như dùng tiếng nói để tấn công đối thủ vậy chẳng phải là trong nháy mắt liền có thể chém giết hơn trăm người thậm chí thượng ngàn người sao? Đây tuyệt đối là tồn tại kinh khủng. Hắn gian nan nuốt một ngụm nước miếng, xoa xoa mồ hôi lạnh chảy trên trán, vội vàng gọi điện thoại cho Trung Xuyên Hữu bộ trưởng, kể lại chi tiết rõ ràng chuyện vừa mới xảy ra, đặc biệt còn nói rõ về thực lực khủng bố của Lâm Bắc Phàm, dù sao con của đối phương có muốn chết hắn cũng không có cách nào khác.

Trung Xuyên Hữu có thể trở thành một trong tứ đại bộ trưởng của Nhật Chi Lưu, hiển nhiên phải có bản lãnh. Hắn lập tức cảm giác được chuyện này đúng là không nhỏ, âm thầm trách mắng con mình không hiểu chuyện, không nên làm loạn thêm cho mình. Hắn vội vàng đáp ứng tuyệt đối không cho con mình có một chút tư tưởng nào tới ba người con gái Tiểu Điền Anh Tử, Y Đằng Thanh Tử, Vô Điền Mỹ Tử.

Sau khi hắn tắt điện thoại, đang chuẩn bị triệu tập các thành viên khác chuẩn bị cấp một chút mặt mũi cho Tùng Tĩnh Vũ, kêu Trung Xuyên Xuân Cát lại đây hung hăng phê bình một trận, còn làm cho những người đại biểu khác thấy bản thân hướng Lâm Bắc Phàm nhận lỗi cùng nói ra một đồng lời tốt đẹp.

Trung Xuyên Xuân Cát vốn là một người bất phục, bình thường cũng chỉ hắn có thể khi dễ người khác, làm gì có chuyện người khác khi dễ hắn? Hắn nữa hắn mới vừa bị Tùng Tĩnh Vũ phách người hành hung một trận, đang lo lắng nên báo thù như thế nào, làm sao có thể bị mấy câu nói này của đối phương mà đình chỉ ý xấu trong đầu? Hắn trong miệng mặc dù cuống quýt đáp ứng, nhưng hắn nghĩ đến Y Đằng Thanh Tử cùng Tiểu Điền Anh Tử với thân thể mê người kia còn có Vô Điền Mỹ Tử với bộ dáng ngây ngô non nớt, thì bộ vị phía dưới đã không chịu nổi yên. Tiểu mỹ nhân như thế nên để cho bản thân tiết hỏa mới đúng, làm sao có thể để cho tên nam nhân kia vui đập.

Thằng đó là cái thá gì? Hắn làm gì có tư cách so sánh với mình? Không phải chỉ là một vài trò đồ thuật thôi sao? Ở trong mắt hắn cũng không tính là gì.

Từ trong đôi mắt của Trung Xuyên Xuân Cát bắn ra một đạo quang mang tàn nhẫn.

525. Chương 542: Bắt Đầu Đánh Lén

Khi Lâm Bắc Phàm đi tới thì đã là 12h trưa, lại cùng các nàng dùng một chút bữa trưa, trên đường lại phát sinh ra nhiều chuyện như vậy, đợi đến khi bọn họ ăn xong cơm trưa thì đã là ba giờ chiều. Điều này làm cho kế hoạch ban đầu của hắn là mang theo các nàng Tiểu Điền Anh Tử theo mình đi ra ngoài một chuyến hoàn toàn bị phá hỏng, cuối cùng dứt khoát trở lại trong phòng của mình đã tọa, để cho bản thân chậm rãi thích ứng với loại cảm giác đột nhiên lên tới cảnh giới đệ bát trọng.

Tiểu Điền Anh Tử, Y Đằng Thanh Tử cùng với Võ Điền Mỹ Tử ba người hiện tại đã là nữ nhân của hắn, nội tâm hiển nhiên lúc nào cũng chỉ nghĩ đến hắn, mặc dù đôi lúc có hơi chút nị nị méo mó nhưng cũng không nói hai lời, trong lòng các nàng mặc dù không vui, nhưng các nàng cũng biết một người nam nhân không thể quá si mê vào trong chuyện tình yêu, cho nên cũng rất hiểu chuyện không có quấy rầy đối phương, chỉ ở lại trong phòng của mình, người luyện tập đồ thuật thì luyện đồ thuật, người luyện võ công thì luyện võ công.

“Lão đại hôm nay dĩ nhiên chủ động tu luyện, sách sách, đúng là việc lạ của ngày hôm nay!” Tiểu Kim ngồi ở trên giường, vừa uống một chai bia vừa mới mua từ trong quán vào bụng vừa nhỏ giọng nói.

Cũng không thể trách Tiểu Kim lại nói thầm như vậy, dường như từ sau khi bản thân đi theo vị lão đại này, còn chưa từng nhìn thấy qua đối phương có thể chăm chỉ tu luyện “long tu bảo điển” như vậy, chẳng lẽ lần này thật sự đổi tính?

Lâm Bắc Phàm hiện tại đang ở trong tu luyện, hiển nhiên không nghe thấy được những lời hồ ngôn loạn ngữ của con vật nhỏ này, nếu không hắn khẳng định sẽ trực tiếp đem Tiểu Kim thành cái bao cát. Hắn lần này tu luyện liên tục hơn 5h, đợi đến sau khi hắn tỉnh lại thì đã là 8h tối, hắn mở mắt ra, cảm giác được thần khí thanh thản sáng khoái, dường như lại có chút tiến bộ, ngay cả thị giác cùng khứu giác của bản thân cũng tăng lên rất nhiều so với lúc trước, ngay cả từng con kiến đang bò ở trong góc tường cũng có thể nhìn thấy, mà tiếng Tiểu Điền Anh Tử đang nhỏ giọng trò chuyện với Y Đằng Thanh Tử ở phòng bên cạnh cũng có thể nghe mờ mờ trong tai, loại biến hóa này làm cho hắn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, chẳng lẽ bản thân thật sự sắp đạt tới một độ cao mới sao?

Tiểu Kim từng nói qua “long tu bảo điển” tổng cộng có chính tầng cảnh giới, nếu như đạt tới cảnh giới tầng thứ 9, vậy có thể giống như thần tiên vậy, vậy chẳng phải nói bản thân có thể dăng vân giá vũ sao? Hắn nghĩ tới đây nội tâm liền vô cùng kích động, xoay lại nhìn thoáng qua Tiểu Kim đang say khướt bên cạnh còn có mười mấy chai bia bị ném lung tung, xem bộ dạng của nó vừa rồi chắc uống không ít bia, nhìn không được cười lớn một tiếng, lấy tay chỉ vào cái đầu nhỏ của đối phương, cười nói: “Con vật nhỏ này đừng ngủ nữa, mày đứng lên tao cần hỏi mày một chút chuyện quan trọng.”

“Đừng quấy rầy ca ca đang ngủ, cẩn thận ca ca xử ngươi!” Tiểu Kim mơ mơ màng màng nói ra một câu như vậy, sau đó lại nghiêng đầu qua một bên tiếp tục ngủ say, Lâm Bắc Phàm có chút sững sốt, lập tức túm lấy cái đuôi của nó treo ngược lên, cười tủm tỉm nói: “Mày chuẩn bị xử như thế nào?”

“A. Ai đùa giỡn với ca đó?” Tiểu Kim lập tức tỉnh lại.

Đầu nó choáng váng hoa mắt rất bất mãn kêu lên, nhưng đến khi nó nhìn thấy rõ người trước mặt, lập tức thay bằng vẻ mặt lấy lòng: “Lão đại, là anh sao? Anh tu luyện xong rồi sao? Thật không ngờ anh có thể kiên trì trong thời gian dài như vậy, đúng là kỳ tích của thế gian, Tiểu Kim tôi nhất định phải học tập anh một chút!”

Lâm Bắc Phàm trừng mắt nói: “Ít nói nhảm đi, tao hỏi mày, mày cho tao quyển “long tu bảo điển” này, nếu như thật sự tu luyện đến tầng thứ 9 có thể thành tiên sao?”

“Chuyện này, lão đại theo lý mà nói thì là như vậy!” Tiểu Kim ngượng ngùng cười.

“Cái gì mà theo lý mà nói?” Hai mắt Lâm Bắc Phàm trợn lên, rất không thoải mái hỏi.

“Hắc hắc, cái này theo lý mà nói tu luyện đến tầng thứ 9, đích xác có thể có khả năng thành tiên, nhưng dù sao “long tu bảo điển” này cũng chỉ có thành viên bên trong Long Cốc của chúng tôi tu luyện, lão đại anh minh thần võ như vậy vẫn là nhân loại đầu tiên tu luyện, cho nên sẽ phát sinh ra tình huống gì thì tôi cũng

không biết rõ, hơn nữa...” Tiểu Kim càng nói càng mơ hồ cảm giác được từ trên người đối phương đang bắn ra những đạo hàn quang vô cùng tức giận, giật mình một cái không dám nói thêm nữa.

“Hơn nữa gì?” Lâm Bắc Phàm cảm thấy bản thân thật sự muốn giết người.

Lúc đầu Tiểu Kim nói cái gì mà chỉ cần tu luyện đến tầng thứ 9 là có thể có được năng lực không sai biệt giống như thần tiên vậy, thế mà hiện tại biến thành cái dạng gì? Làm cho bản thân thiếu chút nữa phát điên.

“Hơn nữa từ tầng thứ 8 đến tầng thứ 9 dường như cũng không phải dễ dàng đạt tới như vậy!” Tiểu Kim cẩn thận nói, ánh mắt vẫn chú ý vào đối phương, sợ đối phương nhất thời tức giận đem mình cắt thành tám mảnh. Phải biết rằng lão đại hiện tại đã đạt tới tầng thứ 8, thực lực không kém bao nhiêu so với mình, mặc dù bản thân có phòng ngự siêu cường, cũng không chịu nổi sự hành hạ của đối phương.

“Mày nói cái gì? Mày không phải nói chỉ cần cùng nữ nhân làm cái kia là có thể sao?” Lâm Bắc Phàm túm lấy Tiểu Kim lên, phần nộ nói, thiếu chút nữa liền một cước đá nó, cho nó ném thử một chút thủ đoạn.

“Ha ha, lão đại, tôi đối với anh trung thành tận tâm, anh ngàn vạn lần đừng làm chuyện đại dột, tôi làm tất cả cũng đều là vì muốn tốt cho anh!” Âm thanh của Tiểu Kim có chút nghẹn ngào còn có chút u oán, phảng phất như người vợ nhỏ bị vứt bỏ vậy.

“Vậy mày nói cho tao, tại sao không thể đạt tới tầng thứ 9?” Lâm Bắc Phàm ném đối phương lên trên giường, rất không thoải mái kêu lên.

“Cái này...cái này, bởi vì từ tầng thứ 8 đến tầng thứ 9 là một điểm mấu chốt, mà thân thể một người hoàn toàn thoát thai hoá cốt trở thành thần tiên thì phải dựa vào tư chất, cho nên cũng không phải chỉ cần tìm nữ nhân XXOO là có thể!” Âm thanh của Tiểu Kim càng nói càng nhỏ, cuối cùng giống như nói cho mình nghe vậy.

Lâm Bắc Phàm sắc mặt trầm xuống, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tao hỏi mày, cần điều kiện gì?”

“A, cái này, tôi cũng không rõ ràng lắm, tôi cũng không có tu luyện được đến cảnh giới cao như vậy, chỉ là nghe các trưởng lão bên trong Long Cốc có nói qua, từ tầng thứ 8 đến tầng thứ 9, thì cần phải có ngộ tính còn cần phải có kỳ ngộ ngàn năm hiếm thấy mới có thể...” Tiểu Kim rất là sợ hãi, vừa nói vừa lùi về phía sau vài bước, còn trực tiếp xuất ra pháp lực của bản thân.

“Ách...” Lâm Bắc Phàm cũng không biết nói gì, ban đầu tưởng rằng bản thân sớm có thể đạt tới tầng thứ 9, nhưng thật không ngờ ngay cả Tiểu Kim cũng không biết làm sao để có thể tăng lên, xem ra bản thân còn cần một đoạn thời gian rất dài. Bất qua hắn đã cảm giác được thân thể của mình hiện tại đã có biến hóa rất lớn, cho dù không đạt tới tầng thứ 9, chỉ sợ rằng trong nhân gian cũng có rất ít cao thủ có thể so sánh với mình, vậy bản thân còn cần cái gì nữa? Vạn nhất đạt tới tầng thứ 9, sẽ phi thăng lên cái gì Tiên giới Thần giới đó, vậy những người nữ nhân của mình phải làm sao? Chẳng lẽ phải đem các nàng đi theo? Hắn sau khi nghĩ tới đây, cũng liền thả lỏng đi rất nhiều, hướng về phía Tiểu Kim mỉm cười: “Đạt đến tầng thứ 9 khó như vậy sao, khó trách tao không thể lên cao được? Hiện tại tao cũng đã rất lợi hại rồi, còn lợi hại hơn nữa thì có ích gì? Chung quy không thể đem Địa Cầu này hủy diệt?”

Tiểu Kim nghe lão đại nói những lời này, lập tức mừng rỡ vội vàng gật đầu nói: “Lão đại đúng là lão đại, nói chuyện đích xác không giống người thường, anh nói rất đúng, hiện tại trong thế giới loại người này đã không còn người nào có thể địch lại anh, vậy cần gì phải theo đuổi cao như vậy? Anh phải biết rằng chờ khi đạt đến tầng thứ 9, sẽ gặp phải rất nhiều thiên kiếp, như cái gì mà tam trọng thiên kiếp, lục trọng thiên kiếp, cửu trọng thiên kiếp, tùy tiện một cái có thể đem chúng ta nổ thành thịt vụn mà chết, tốt hơn hết là ở lại nhân gian mỗi ngày vui vẻ, hưởng thụ nhân sinh, tán gái, thuận tiện giết người phóng hỏa một chút, hắc hắc...” Nụ cười của nó có chút vô sỉ. Long chính là tồn tại rất trâu bò, vốn có thể hưởng thụ cuộc sống như vậy, tại sao có thể đi làm cái chuyện tự sát đó? Cái này không phải là chuyện mà bản thân muốn.

Lâm Bắc Phàm lập tức túm lấy đối phương bỏ vào bên trong túi, đi ra ngoài phòng của mình, nhưng lại nhìn thấy Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử hai nàng đang hướng về phía phòng của mình đi tới, chắc là muốn nhìn xem một chút xem bản thân đã tu luyện xong chưa, hắn cười đi tới thuận thể ôm lấy hai cái eo thon yếu đuối của hai nàng, cười tủm tỉm nói: “Hai em vào buổi chiều làm gì vậy?”

Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử mặc dù đã trở thành nữ nhân của hắn, nhưng đối với loại động tác thân mật như thế này còn có chút không quen, nhưng nội tâm lại rất là ngọt ngào, phẳng phất như ăn phải mật vậy, dù sao đây cũng là nam nhân của mình, đây là một chuyện vô cùng hạnh phúc. Tiểu Điền Anh Tử yêu kiều cười:” Em cùng sư tỷ đang nói ở Tokyo có chỗ nào du ngoạn tốt nhất, ngày mai bọn em mang anh đi chơi một chút, để cho anh hết buồn bực!”

“Có hai người các em ở bên cạnh, anh làm sao có thể buồn bực được?” Lâm Bắc Phàm cố ý mê đắm nói. Hai bàn tay to rất không thành thật nhẹ nhàng lướt qua bộ ngực căng tràn của hai nàng, nhưng mà lại cảm nhận được rất rõ ràng cảm giác mềm mại cùng cao vút ở nơi đó, làm cho nhị nữ đều mềm nhũn cả ra, thiếu chút nữa là ngã vào trong lòng ngực của hắn.

Hai người bọn họ vừa mới trở thành đàn bà, đối với loại chuyện tình yêu nam nữ này, tất nhiên là rất mê luyến, làm sao có thể chịu được khiêu khích như vậy. Hai nàng đều là cao thủ trong giới đồ thuật, nhưng thần thể nữ nhân lại vô cùng mẫn cảm, hai đôi mắt đẹp trở nên mê mê ly ly, sinh ra lòng ái mộ không thôi, bất quá cuối cùng vẫn kiệt lực khắc chết bản thân, sợ làm cho đối phương bị mệt. Nam nhân tại phương diện này nhất định phải chăm sóc thân thể thật tốt mới được, nếu không đến lúc đó không thỏa mãn được bản thân, vậy đúng là rất không ổn. Bất quá hai người các nàng càng dí sát thân thể đối phương, cái loại cảm giác dính sát vào nhau như thế này, làm cho các nàng có thể ngửi được một luồng hơi thở nam tính mãnh liệt trên người đối phương, làm cho trống ngực hai nàng đập liên tục không thôi, hận không thể làm cho thời gian dừng lại, để cho cảm thụ loại cảm giác ấm áp này nhiều thêm một chút.

Ba người bọn họ cứ như vậy mà hướng về phía đại sảnh đi đến, nhưng đi được một nửa Lâm Bắc Phàm đột nhiên dừng lại.

“Bắc Phàm, anh làm sao vậy?” Tiểu Điền Anh Tử có chút sửng sốt kinh ngạc hỏi.

“Hắc hắc!” Lâm Bắc Phàm cười lạnh một tiếng:” Anh muốn bỏ qua cho bọn họ, đáng tiếc bọn họ muốn đến tìm chết, thì cũng đừng nên trách anh, hy vọng cái tên Trung Xuyên bộ trưởng kia còn có thể có một người con, vì hắn mà giữ lại huyết mạch.” Từ tên người phát ra một cỗ sát khí kinh người bao phủ cả tầng hai tòa biệt thự.

Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử đều biến sắc, âm thầm trấn định lại, quả nhiên cảm giác được ở bên trong biệt thự có truyền đến không ít tiếng bước chân dồn dập, âm thanh rất nhỏ nếu như không chú ý lắng nghe, căn bản là không nghe thấy gì, mà hai người các nàng mới vừa rồi bị Lâm Bắc Phàm sờ mó làm cho ý loạn tình mê, trong đầu chỉ đều nghĩ đến chuyện cùng Lâm Bắc Phàm làm cái chuyện kia ở trên giường, làm sao còn chú ý tới mấy cái này.

526. Chương 543: Lực Lượng Cường Đại

Lúc bọn họ vừa nói tới đây, thì lại nhìn thấy ở hai bên hành lang đột nhiên xuất hiện mười mấy hắc y nhân, vóc người mỗi người cũng đều không cao, xem bộ dáng đều là võ sĩ đao quốc tiêu chuẩn, hai tay của bọn họ đều cầm một thanh võ sĩ đao sáng loáng, khẽ quát một tiếng, hướng về phía ngực cùng sau gáy Lâm Bắc Phàm bổ tới, chỉ thấy vài đạo kiếm khí mãnh liệt bá đạo trong nháy mắt bao trùm cả hành lang.

Lâm Bắc Phàm cười lạnh một tiếng:” Đom đóm mà cũng dám so với nhật nguyệt?” Hai tay hắn ôm chặt lấy Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử, cả người tựa như tia chớp vậy tránh khỏi sự tập kích của hơn mười hắc y võ sĩ, mà chân phải của hắn lại liên tục quay cuồng, nhưng lại nghe được những âm thanh “ba ba ba ba” liên tiếp dồn dập vang lên, đã có sáu gã hắc y võ sĩ bị hắn đá từ cầu thang trên lầu xuống, kèm theo một tiếng kêu thảm thiết xé gió, sáu gã hắc y võ sĩ kia rốt cuộc cũng rơi vào trong đại sảnh, nhưng toàn bộ cột sống của bọn họ đều bị gãy, hơn nữa từ trên cầu thang rơi xuống va chạm kịch liệt, làm cho toàn bộ cột sống của bọn họ đều đâm vào trong phổi, làm cho bọn họ ngay cả kêu lên một tiếng cũng không kịp, liền đình chỉ hô hấp.

Sáu gã hắc y võ sĩ còn lại nhìn thấy Lâm Bắc Phàm vừa ra tay đã cướp lấy tánh mạng của sáu gã đồng bọn, đều âm thầm kinh hãi, bất quá nhiệm vụ lần này của bọn họ là bất chấp tất cả giết chết tên Lâm Bắc Phàm

này, cho nên bọn họ không thể không áp chế sợ hãi trong lòng, tất cả đều điên cuồng hét lên một tiếng, tất cả cùng vung thanh võ sĩ đao trong tay, mang theo một luồng cuồng phong bắt chập tất cả lao thẳng lại.

Lâm Bắc Phàm cười lạnh một tiếng:” Chỉ có một chút tài mọn này chẳng lẽ cũng gọi là võ sĩ sao? Không chịu nổi một kích!” Hắn giơ chân phải lên dẫm mạnh xuống mặt đất một cái, một luồng năng lượng ba động cường đại tựa như cuồng phong quét qua, tựa như trời long đất lở vậy, hướng về phía sáu gã hắc y võ sĩ kia, cuốn lấy thân ảnh sáu người bọn họ, tựa như sáu chiếc thuyền bị nuốt vào trong biển rộng vậy.

“Phác xích...”

Sáu gã hắc y võ sĩ tất cả đều té lăn trên mặt đất thất khiếu chảy máu mà chết, khoảng cách bảy tám thước giữa bọn họ và Lâm Bắc Phàm đã trở thành một khoảng cách mà bọn họ vĩnh viễn không thể đi qua được.

Đây là chênh lệch thực lực.

Nếu như đổi lại là ngày hôm qua, khi Lâm Bắc Phàm đối phó với mấy người võ sĩ đảo quốc có bản lãnh không tầm thường này có lẽ sẽ tổn không ít công phu, nhưng hắn hiện tại đã đạt tới tầng thứ 8 trong “long tu bảo điển”, một thân tu vị hiển nhiên không phải người bình thường có thể so sánh được, chỉ cần nhắc tay một cái cũng có thể tiêu diệt bọn họ, hiển nhiên không cần phí nhiều lực lượng.

Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử hai nàng đều rất là kinh ngạc, nhìn Lâm Bắc Phàm đang ôm mình một câu cũng không nói nên lời.

Bọn họ hiển nhiên biết thực lực chính thức của Nhật Chi Lưu, ở bên trong có hơn mười vạn võ sĩ tinh anh, đám người này tất cả đều có bản lãnh vô cùng cường đại, tùy tiện mười mấy người cũng có thể mang đến cho xã hội lực phá hoại vô cùng, mà 12 tên hắc y võ sĩ này mặc dù không tính là cao thủ chân chính bên trong Nhật Chi Lưu, nhưng thực lực cũng không thể coi thường, nhưng mà chỉ trong nháy mắt liền bị Lâm Bắc Phàm dễ dàng giết chết, vậy thực lực của đối phương cường đại đến như thế nào? Các nàng nghĩ tới hôm nay, Lâm Bắc Phàm chỉ tùy tiện lộ ra một chiêu, mà trong lòng thật sự đã sùng bái đến cực điểm rồi, cảm giác được bản thân đã tìm được một nam nhân tốt.

Lâm Bắc Phàm khẽ cau mày nói:” Tùng Tĩnh tiền bối cùng Mỹ Tử đang ở đâu?” Bên trong biệt thự phát sinh ra tiếng đánh nhau kịch liệt như vậy, bọn họ làm sao có thể không biết? Nhưng tại sao bản thân lại không có nhìn thấy thân ảnh của hai người bọn họ? Điều này làm cho nội tâm hắn có một loại dự cảm rất không tốt.

“Trung Xuyên Xuân Cát làm việc thật sự là quá đáng, bọn họ tại sao có thể mang nhiều võ sĩ đến nơi này như vậy? Cái này...” Y Đằng Thanh Tử tức giận mở miệng mắng to. Cách làm này của đối phương không thể nghi ngờ gì chính là làm cho bên trong Nhật Chi Lưu hỗn loạn thật lớn, ảnh hưởng đến chính thể thực lực, nhưng mà loại chuyện ngu ngốc như thế này, đối phương làm sao có thể nghĩ ra?

“Xem ra lần này Trung Xuyên Xuân Cát là có chuẩn bị mà đến, nói không chừng sư phụ cùng Mỹ Tử đã bị bọn họ bắt đi rồi!” Tiểu Điền Anh Tử vẻ mặt lo lắng nói, nàng cũng không muốn nhìn thấy chuyện này. Nàng ở tại Nhật Chi Lưu một thời gian dài như vậy, Trung Xuyên Xuân Cát là dạng người như thế nào, nàng có thể nói là hiểu rất rõ, đối phương chỉ là một nhị thế tử ăn chơi trác táng, cái gì mà lợi ích của tổ chức, trong mắt của hắn không đáng một đồng, hắn chỉ quan tâm đến khoái lạc của bản thân, có thể vì khoái lạc của bản thân mà đem cả tổ chức cuốn vào làm rung chuyển toàn bộ, trong mắt hắn mặc kệ hắn gây ra họa như thế nào, đều có cha của hắn giúp hắn chùi dít, nên liền tạo thành loại tính cách trong mắt không có người khác như thế này.

Từ trong hai mắt của Lâm Bắc Phàm bắn ra từng đạo hàn quang, lao thẳng ra ngoài. Ngay lúc này Trung Xuyên Xuân Cát đã bắt được Tùng Tĩnh Vũ cùng Võ Điền Mỹ Tử hai người, hiện tại đang ở trong đại sảnh, mà ở trong đại sảnh đã chất đầy vô số thi thể, trong đó còn có Tùng Tĩnh Vũ.

Ở bên này của Trung Xuyên Xuân Cát tràn ngập một mùi máu tanh cả khắp cả biệt thự.

“Tao đúng là có chuẩn bị mà đến, là chuyên dành cho ba tiểu mỹ nhân các nàng!” Trung Xuyên Xuân Cát dường như nghe thấy bọn họ nói chuyện, liền nhin không được mà xuất ra tiếng cười kiêu ngạo đến cực điểm. Trong mắt của hắn, cho dù Lâm Bắc Phàm có một chút công phu, nhưng hắn lần này mang theo 500

tên võ sĩ trong Nhật Chi Lưu đến đây, còn có thể sợ họ sao? Nói vậy mười hai hắc y võ sĩ mà bản thân vừa rồi phải đi, đã đánh lên thành công chuẩn bị mang theo ba người bọn họ tới gặp mình.

Lâm Bắc Phàm khinh thường cười lớn, mang theo Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử trong nháy mắt liền đi vào trong đại sảnh. Hắn nhẹ nhàng buông hai nàng ra, cười nói: “Mày đã vì ba người các nàng mà tới đây, tao cũng muốn nhìn xem mày có bản lĩnh đó hay không!”

“Gi? Mày...mày làm sao có thể tới đây?” Trung Xuyên Xuân Cát nhìn thấy đối phương đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn mà không có chút báo hiệu nào, phảng phất như quỷ mị vậy, nhất thời bị dọa cho sắc mặt trắng bệch, liên tục lùi về phía sau vài bước! Một luồng mồ hôi lạnh từ trên trán hắn chảy xuống, sợ hãi cực độ làm cho toàn thân hắn không tự chủ được mà run rẩy, phảng phất như lá trong gió vậy.

“Thiếu gia, thiếu gia, cậu làm sao vậy?” Vài tên võ sĩ bên cạnh hắn, trong lòng mặc dù cũng run sợ, nhưng vẫn vội vàng đi lên dìu hắn, nhẹ nhàng vỗ tro bụi trên người hắn.

“Mày...mày rốt cuộc là ai?” Trung Xuyên Xuân Cát gian nan nuốt một ngụm nước miếng nói.

Lâm Bắc Phàm chấp hai tay ra phía sau, rất là ra vẻ, khẽ ngẩng đầu lên nói: “Lúc trưa hôm nay tao đã tính diệt trừ mày, đáng tiếc là Tùng Tĩnh tiền bối lại ở trước mặt tao nói một đồng lời cái gì mà, mày tuổi trẻ khí thịnh dễ phạm sai lầm, tinh trùng lên não làm việc bất chấp hậu quả, ai biết được buổi tối mày còn mang nhiều người đến tìm chết như vậy, cho nên tao cũng có chút bội phục dũng khí của mày.”

Võ Điền Mỹ Tử mặc dù bị trối lại, quần áo trên người cũng bị kéo mất không ít, bất quá may mắn là không có bị bất cứ vũ nhục gì, nàng nhất thời vui vẻ kêu lên: “Lâm tiên sinh, em biết anh nhất định sẽ đến cứu em mà, nhanh giết chết tên Trung Xuyên Xuân Cát này đi, hắn mới vừa rồi dĩ nhiên nói muốn em cùng sư tỷ ba người bọn em chơi trò 4P, bọn em là nữ nhân của Lâm tiên sinh làm sao có thể cùng tên tiểu trùng tử hỗn đản này cùng một chỗ làm loại chuyện đó? Khẳng định là rất không thoải mái.” Trên khuôn mặt nhỏ của nàng một chút sợ hãi cũng không có, ngược lại phần lớn là kích động cùng hưng phấn bởi vì nàng nhìn thấy nam nhân của mình tới cứu mình, hơn nữa đối phương còn có thực lực cường đại như vậy.

Nhưng Tùng Tĩnh Vũ lại lắc đầu cười khổ nói: “Lâm tiên sinh, lần này là thất sách của tôi, tôi tưởng rằng hắn sẽ nghe lời Trung Xuyên bộ trưởng nói mà ngoan ngoãn ở nhà, không tới tìm ngài gây phiền toái, ai biết được hắn dĩ nhiên làm ra loại chuyện như vậy, tôi không muốn nhiều lời, chỉ hy vọng ngài có thể nể mặt mà cho hắn toàn thi, như vậy cũng coi như cấp một chút mặt mũi cho Trung Xuyên bộ trưởng, còn chuyện khác tôi không có gì để nói!”

Trung Xuyên Xuân Cát nghe được những lời này của hai người bọn họ đều biến sắc.

Người nam nhân Trung Quốc này rốt cuộc là có thực lực như thế nào? Tại sao trong thời gian ngắn như vậy mà có thể giết chết 12 hắc y võ sĩ mà bản thân phải tới? Tại sao trong nháy mắt có thể đi tới trước mặt của mình? Tại sao có thể làm cho hai người kia đối mặt với sự bao vây của bản thân, mà một chút sợ hãi trong ánh mắt cũng không có? Ngược lại còn nói giống như mình sắp chết vậy?

Chẳng lẽ người nam nhân Trung Quốc này thật sự là một tồn tại kinh khủng?

Nhưng Trung Xuyên Xuân Cát chỉ là loại chỉ biết ăn uống chơi đùa, ỷ vào cha của mình mà đi gây chuyện khắp nơi, nhị thể tổ vốn không có bất cứ bản lĩnh gì, hơn nữa lá gan còn rất nhỏ. Hắn sau khi suy nghĩ một lúc cả người liền chảy mồ hôi lạnh, vốn muốn dừng tay, nhưng lại nhìn thấy dung mạo tuyệt mỹ của Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử liền cảm thấy huyết mạch phảng phất như sôi trào vậy. Ngắm lại bên cạnh mình có nhiều người như vậy, đối phương chỉ có một người, cần gì phải sợ hãi? Hắn vì bảo hiểm mà vội vàng lùi về phía sau vài bước, núp ở phía sau vài tên hắc y võ sĩ, mạnh mẽ giả bộ trấn định, nổi giận nói: “Thằng kia tao cho mày biết, buổi tối hôm nay tao mang đến 500 người, cho dù mày có mạnh mẽ đến như thế nào cũng sẽ chết ở chỗ này, tao khuyên mày tốt nhất là ngoan ngoãn đầu hàng, đem ba người nữ nhân này dâng hiến cho tao, nói không chừng tao nhất thời mềm lòng mà tha cho mày một mạng, Trung Xuyên Xuân Cát tao là người rất hào phóng!”

Lâm Bắc Phàm cười lạnh một tiếng: “Năm trăm người?”

“Đúng vậy năm trăm người, muốn giết mày quả thật dễ dàng!” Trung Xuyên Xuân Cát rất là cao ngạo nói.

Hai mắt Lâm Bắc Phàm như đao nhìn lướt qua hắc y võ sĩ ở trong đại sảnh, nhưng mà chỉ thấy tầng tầng lớp lớp một màu đen, cho dù không phải là 500 người chỉ sợ cũng có một hai trăm người, như vậy bên ngoài còn có rất nhiều người ẩn núp. Hắc cười hắc hắc:” Mày nghĩ bọn họ có thể giết chết tao sao? Nhân số dường như hơi ít!”

“Vậy mày có thể thử một lần, tất cả xông lên cho tao giết chết thằng chó này!” Trung Xuyên Xuân Cát nào chịu phải nhục nhã như vậy? Nhất thời chỉ về phía những người khác tức giận ra lệnh.

Mấy trăm tên hắc y võ sĩ đều diên cuồng hét lên một tiếng, vung võ sĩ đao trong tay lên, phảng phất như từng đạo u linh màu đen hướng về phía Lâm Bắc Phàm chém tới, từng đạo quang mang từng tầng ánh kiếm trong nháy mắt bao trùm cả đại sảnh biệt thự, kiếm phong kịch liệt tàn phá, phảng phất như muốn đem không gian này cắn nuốt vậy.

Lâm Bắc Phàm cau mày hét lớn một tiếng, hai tay giơ lên chụp mạnh xuống sàn nhà một cái, nhưng lại nhìn thấy từng đạo năng lượng ba động kỳ lạ hướng ra bốn phía lan tràn ra, trong nháy mắt làm cho sàn nhà bị nghiền nát, mấy trăm tên hắc y võ sĩ kia chưa kịp phản ứng toàn thân đã bạo huyết mà chết, trong nháy mắt huyết quang đã bao trùm cả biệt thự.

Hai mắt của Trung Xuyên Xuân Cát trừng lớn lên, phảng phất như chuông đồng vậy, lóe ra quang mang sợ hãi. Dưới quần cũng đã ướt sũng, cả người xũ lơ nằm trên mặt đất, ngay cả một câu cũng không nói nên lời.

527. Chương 544: Giết

Từ trên người Lâm Bắc Phàm bạo xuất ra một luồng khí thể tựa như cắn nuốt thiên địa vậy, làm cho cả đại sảnh chìm vào trong yên tĩnh. Hắc vốn chính là truyền nhân của đồ long đại hiệp, bình thường dĩ nhiên mang theo Đồ Long đao đã nhiễm vô số long huyết trên người, tự nhiên sẽ lấy nhiễm sát khí cường hãn, chỉ là bình thường không có gặp phải chuyện sóng tố gió lớn gì lắm, mà mỗi khi xuất hiện chuyện gì đều có Tiểu Kim hỗ trợ xử lý giúp hắn, hắn rất ít khi có cơ hội ra tay.

Kim Lân há là vật trong ao, một khi gặp mưa gió sẽ hóa thành rồng.

Đồ Long đại hiệp vĩnh viễn không cam lòng tồn tại tịch mịch, một khi ra tay liền làm cho phong tinh huyết vũ.

Tùng Tĩnh Vũ, Tiểu Điền Anh Tử, Y Đằng Thanh Tử cùng Võ Điền Mỹ Tử bốn người hoàn toàn thờ người ra, bọn họ đều biết Lâm Bắc Phàm rất lợi hại, nhưng tận mắt nhìn thấy cùng với nghe thấy là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Buổi trưa hôm nay đối phương chỉ dùng âm thanh đã làm vỡ nát mười mấy cái bình hoa, nhưng buổi tối hôm nay chỉ một quyền liền hạ ngục gần 200 người.

Mười mấy cái bình hoa, gần 200 người.

Đây hoàn toàn là hai khái niệm bất đồng.

Bọn họ cũng có thể tưởng tượng ra nếu như đối phương muốn tiêu diệt Nhật Chi Lưu, vậy thật đúng là đơn giản, cho dù hơn 10 vạn người đối phương chỉ cần vung tay mấy trăm lần là được, còn ai có thể chống lại hắn?

Một người nam nhân vô cùng cường đại, một người có thể trong nháy mắt hủy diệt một cái tổ chức mạnh mẽ.

“A! Lâm tiên sinh, anh đúng là rất lợi hại, em rất là thích anh!” Võ Điền Mỹ Tử chớp chớp đôi mắt mỹ lệ, bắt đầu không một chút cố kỵ gì mà la hét lên, bản thân bị Trung Xuyên Xuân Cát trời như vậy một chút cảm giác đau cũng không có, còn hướng về phía Lâm Bắc Phàm nhảy lại.

Lâm Bắc Phàm khẽ ngẩng đầu lên, anh mắt như đao như có như không nhìn chằm chằm Trung Xuyên Xuân Cát ở phía trước, chỉ một ánh mắt như vậy, đã làm cho một điều nhân đạo quốc tử sắc quá độ này cả người run cầm cập, phảng phất như gà mổ thóc vậy, cả người hôi thối không chịu được, cũng không dám đứng

dậy, chỉ có thể dùng âm thanh yếu ớt nói ra một ít điều ngữ đảo quốc, đáng tiếc là Tiểu Lâm ca chúng ta đối với loại điều ngữ này một chút cũng không hiểu.

“Khụ khụ, hắc nói cái gì vậy?” Lâm Bắc Phàm quay đầu lại hỏi Tiểu Điền Anh Tử.

“A?” Tiểu Điền Anh Tử nhìn chằm chằm đối phương một cách nhập thần, cảm giác được nam nhân trước mặt này nguyên lai so với trong tưởng tượng của mình còn muốn lợi hại hơn, vĩ đại hơn rất nhiều, có rất nhiều phương diện lợi hại, trong lòng đang nghĩ như vậy. Đột nhiên bị đối phương nói những lời này làm cho bình tĩnh, nàng vội vàng nói: “Oh, hắc, hắc nói hắc là con trai của Trung Xuyên bộ trưởng, hắc có rất nhiều tiền còn có...còn có rất nhiều nữ nhân đảo quốc xinh đẹp, có rất nhiều động phục như tiếp viên hàng không, ngự tử, cảnh sát, cô giáo, la ly..., mỗi thứ đều có, hắc có thể tặng cho anh 100 nữ nhân đảo quốc, còn có một triệu hóa tệ đảo quốc, chỉ cần anh bỏ qua cho hắc.” Nếu như đối lại là bình thường nàng hiển nhiên sẽ không nói ra những từ ngữ như thế này, nhưng mà hiện tại tâm lý đang mơ mơ màng màng, trong hồ đồ liền đem chính lời nói của Trung Xuyên Xuân Cát toàn bộ phiên dịch lại, chỉ là khi nàng nói đến “la ly” từ ngữ này, liền như có như không khẽ liếc mắt nhìn sang Võ Điền Mỹ Tử bên cạnh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Võ Điền Mỹ Tử đỏ bừng lên, lén lút vung nắm tay về phía sư tỷ của mình.

Bản thân đã 16 tuổi, sư tỷ tại sao có thể dùng loại ánh mắt đó nhìn mình? Mặc dù đảo quốc quy định là 14 tuổi thì tính là trưởng thành, nhưng nàng so với độ tuổi tiểu la ly cũng không sai biệt lắm? Hơn nữa các đại thúc dường như đối với nữ hài tử trẻ tuổi đặc biệt có hứng thú. Nàng nghĩ tới đây khuôn mặt nhỏ nhắn liền đỏ bừng lên, phảng phất như một quả táo chín mọng vậy, có vài phần kiều mỹ kèm theo vẻ mặt non nớt trên mặt làm cho người ta có một dả kích trí mạng.

“Hắc hắc, anh nếu như giết chết hắc dường như hiệu quả sẽ rất tốt?” Lâm Bắc Phàm nở nụ cười rất tà ác. Loại điều nhân không biết trời cao đất rộng này nên cho bọn nó một chút màu sắc. Hiện tại bản thân ở tại đảo quốc, hắc cũng dám quang minh chính đại giết người, nếu như sau này trở lại Trung Quốc, vậy chẳng phải ba nữ nhân bảo bối của hắc sẽ phải gặp nạn sao? Hắc không nguyện ý bản thân bị đội nón xanh. Tay phải của hắc chậm rãi giơ lên, một lưỡi hái màu vàng kim xuất hiện trong lòng bàn tay.

Sắc mặt Trung Xuyên Xuân Cát trong nháy mắt liền trở nên tái nhợt.

Hắc nghe không hiểu đối phương nói cái gì, nhưng đối phương làm như vậy nghĩa là gì thì hắc lại biết rất rõ.

Đối phương không muốn nhận tiền cùng nữ nhân của mình, chỉ muốn tính mạng của mình.

Trên thế giới này có một loại người bình thường rất là lợi hại. Mỗi ngày bày ra bộ dáng lão tử là thiên hạ đệ nhất, chỉ biết đi khắp nơi khi nam phách nữ, gây bao nhiêu tai họa cho người khác, mặc kệ có bao nhiêu người khuyên bảo, hắc cũng không nghe, nhưng đợi đến khi hắc gặp được cơn ác mộng, lúc này hắc mới tỉnh ngộ, nhưng lúc này đối ý được không?

Trung Xuyên Xuân Cát muốn chạy trốn, nhưng hai chân phảng phất như không thể nào cử động được, không đứng dậy được làm sao có thể chạy ra ngoài? Trong lòng hắc âm thầm hối hận bản thân bình thường không có việc gì cùng mấy nữ nhân này làm bậy để làm gì? Một ngày sáu bảy người nữ nhân, cho dù là xương bằng sắt cũng không chịu nổi nhiều nữ nhân như vậy, lúc này hắc hối hận bản thân bình thường không uống nhiều thuốc bộ một chút, nếu không hiện tại bản thân nhất định có thể đứng lên, nhưng bây giờ cái gì cũng đã muộn rồi. Trên khóe mắt của hắc lộ ra hai giọt nước mắt hối hận.

Bản thân hôm qua mới vừa làm ra một đôi tiếp viên hàng không tuyệt sắc còn chưa có chạm qua.

“Thiếu gia, thiếu gia làm sao vậy?”

Lúc này từ bên ngoài có khoảng gần 200 tên hắc y võ sĩ đang lao vào, giống như hắc y võ sĩ ở bên trong toàn thân một màu đen, trong tay cầm võ sĩ đao sáng loáng. Bọn họ vốn mai phục ở bên ngoài, nhưng lại nghe thấy ở bên trong biệt thự truyền ra tiếng âm âm kỳ lạ! Ngay sau đó liền rơi vào yên tĩnh, mỗi người đều có cảm giác có chút kỳ quái, liền chạy vào, nhưng tình huống ở bên trong làm cho bọn họ đều trợn mắt há hốc mồm thiếu chút nữa nôn ra.

Cả đại sảnh phảng phất như một cái lò mổ vậy, từng khối từng khối thi thể đứt gãy nằm lung tung trên mặt đất có hơn 100 người, máu tươi chảy ra phảng phất như một dòng suối nhỏ vậy, hướng ra bên ngoài

chảy ra, bên trong không khí còn có chứa một cái mùi gay mũi.

Trước mặt là một người nam nhân Trung Quốc cười như không cười, đối với tất cả mọi chuyện này đều không để vào trong mắt, ngược lại bình tĩnh cùng ba người con gái nói chuyện gì đó, khí phách cùng thư thế này cũng đủ để làm rung động tâm linh bọn họ.

Bọn họ đều là chiến sĩ trong Nhật Chi Lưu, hiển nhiên là biết Y Đằng Thanh Tử cùng Tiểu Điền Anh Tử công phu mặc dù không kém, nhưng căn bản không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn như vậy, giết chết gần 200 người, vậy chỉ có một người có thể làm được. Những võ sĩ bọn họ đều được tổ chức huấn luyện từ nhỏ, bình thường chấp hành nhiệm vụ đó là ám sát cùng giết chóc, lần này lại bị tình trạng diện như vậy làm cho kinh hãi ngây dại. Bọn họ đều có một loại cảm giác sùng bái từ sâu trong linh hồn.

Trung Xuyên Xuân Cát sau khi nhìn thấy những người này, phảng phất như nhìn thấy cứu tinh vậy, liền thất thanh kêu lên:” Mẹ kiếp, bọn mày mau giết chết hắn...” Hắn vừa rồi mới nhìn thấy Lâm Bắc Phàm ra tay liền sợ hãi, sau khi biết được bản thân hiện tại có hơn 200 hắc y võ sĩ này, cũng không nhất định không phải là đối thủ của đối phương, đây là cơ hội cuối cùng của bản thân. Hắn không biết lấy khí lực từ chỗ nào! Mà nhanh chân đứng dậy điên cuồng chạy ra phía bên ngoài.

Mà 200 hắc y võ sĩ kia cũng rơi vào giữa trảm mạc.

Bọn họ mặc dù không biết đối phương làm như thế nào mà trong thời gian ngắn, có thể giết chết gần 200 đồng bạn của mình như vậy, nhưng nếu đối phương có thể trong thời gian ngắn giết chết đồng bạn của mình, vậy khẳng định trong thời gian ngắn cũng có thể giết chết bọn họ, đã biết là chết không thể nghi ngờ. Nhưng Trung Xuyên Xuân Cát là thiếu gia của bọn họ, hắn nói bọn họ có thể không nghe sao? Quy định của Nhật Chi Lưu rất là nghiêm khắc, ai dám không nghe theo lệnh chính là tử tội, nhưng đối phương hiển nhiên là muốn bỏ chạy lưu bọn họ lại làm sơn dương thể tội.

Ngay lúc bọn họ đang còn ngây người ra, thì Lâm Bắc Phàm đã chậm rãi mở miệng nói:” Tránh ra hoặc chết!”

Hắn chỉ nói ra bốn chữ ấy, nhưng bốn chữ này phảng phất như thiên ngoại ma âm vậy, tràn ngập lực lượng khôn cùng, làm cho trái tim của hai trăm người bọn họ đều hung hăng co rút lại, thiếu chút nữa là ra đi.

Sắc mặt của bọn họ trong nháy mắt đều trắng bệch, máu tươi thiếu chút nữa chảy ra.

Chỉ có vai chữ như vậy đã có thể làm cho bọn họ bị nội thương nặng như vậy, nếu như đối phương muốn giết chết bọn họ, quả thực đúng là dễ như trở bàn tay, một loại cảm giác sùng bái cùng kính ngưỡng đến sâu từ trong nội tâm. Bọn họ cũng không tự chủ được mà hướng ra hai bên tránh ra.

Không có người nào lên tiếng, nhưng mỗi người đều không hẹn mà có động tác như vậy, đôi là sự bội phục cùng sùng kính đối với cường giả. Bọn họ là một võ sĩ đối với cường giả tuyệt đối phục tùng cùng bội phục, như tên nam nhân Trung Xuyên Xuân Cát chỉ biết tán gái cùng uống rượu làm sao có thể làm cho bọn họ tôn sùng? Nếu không phải vì thân phận của cha đối phương, bọn họ cũng không thêm liếc mắt nhìn đối phương một cái.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nhìn Trung Xuyên Xuân Cát đã đi xuyên qua hai trăm người nói:” Mày đã muốn chạy, tao liền tiễn mày một đoạn đường!” Tay phải hắn nhẹ nhàng vung lưỡi hái màu vàng kim trong tay lên, hoàng không xuất thế, tựa như thiên thần sử dụng vũ khí có uy lực hủy thiên diệt địa vậy, hướng về phía Trung Xuyên Xuân Cát đang điên cuồng chạy như điên âm âm bùng nổ, sau đó còn nghe thấy được từng tiếng thét chói tai, phảng phất như bị cường bạo vậy. “A...” Nội tâm Trung Xuyên Xuân Cát âm thầm nghĩ sau này sẽ không bao giờ tùy tiện tán gái nữa, tôi thật sự biết sai rồi lão thiên ơi, tha mạng, a....

“Âm ừ ừ...”

Mặt đất cũng bị chấn động mạnh, phảng phất như có một quả bom nguyên tử loại nhỏ xuất hiện tại đảo quốc vậy, vừa xuất hiện liền làm cho cả thế giới đều sôi trào hẳn lên. Rốt cuộc là quốc gia nào trâu bò như vậy, dĩ nhiên lại tặng cho đảo quốc một quả bom nguyên tử? Chẳng lẽ là lão Mỹ? Đường như không phải, đảo quốc là con chó của lão Mỹ, làm sao có thể xuất hiện chuyện như thế này? Chẳng lẽ là Trung Quốc? Đúng là rất có khả năng, người Trung Quốc chính là quân tử báo thù mười năm chưa muộn, hiện tại trải qua thời gian dài như vậy, Trung Quốc kinh tế phát triển nền quân sự cũng tăng mạnh, có thực lực để cấp

cho đảo quốc một chút màu sắc, rất nhiều quốc gia lúc đầu còn có chút đối địch với Trung Quốc, cũng đều hướng về phía Trung Quốc tỏ vẻ hảo hữu.

Tùng Tĩnh Vũ về mặt trộn mắt há hốc mồm giết một người cần phải làm như vậy sao? Sợ rằng ngay cả quốc lộ cũng bị nổ tung.

Lâm Bắc Phàm lạnh nhạt cười:” Tôi không phải là một người làm sát kẻ vô tội, Trung Xuyên Xuân Cát này mặc dù muốn gây bất lợi đối với nữ nhân của tôi, nhưng tôi vẫn cho hắn một cơ hội, đây chỉ là giáo huấn nho nhỏ đối với tiên tiểu nhân này mà thôi.”

Tất cả mọi người xung quanh đều âm thầm chảy mồ hôi hột, uy lực lớn như vậy tên Trung Xuyên Xuân Cát kia còn có giữ được cái gì sao?

528. Chương 545: Sát Thần

Trung Xuyên Xuân Cát đích xác không có chết.

Lâm Bắc Phàm nói được làm được, điều này làm cho Tùng Tĩnh Vũ âm thầm bội phục hàm dưỡng của đối phương, nam nhân Trung Quốc này quả thật là không giận thì thôi đã giận là kinh người. Bất quá khi bọn họ nhìn thấy Trung Xuyên Xuân Cát té ngã xuống đều hít một hơi lạnh.

Cái đó và người chết có cái gì khác nhau đâu?

Hiện tại hai chân của Trung Xuyên Xuân Cát đã bị chấn nát bấy, không có bất cứ cơ hội gì để khôi phục lại, hơn nữa năm đầu ngón tay cũng bị nổ tung không tìm thấy bóng dáng đâu, chỉ sợ đã biến thành bột rồi, bộ vị hông đối phương huyết nhục cũng mơ hồ, không biết công năng của cái kia có bị gì không, các vết thương khác trên người mặc dù không phải là vết thương trí mệnh, nhưng đều là trái một vết thương phải một vết sẹo, thoát nhìn cả người đầy máu, đã không còn ra cái hình dáng gì, nằm ở đó run rẩy co quắp, làm cho mọi người nhìn thấy mà nhúu mày.

Trung Xuyên Xuân Cát mặc dù là còn sống, nhưng chỉ sợ sẽ trở thành một phế nhân.

Nhưng mặc kệ như thế nào Trung Xuyên Xuân Cát vẫn còn sống, nhưng hắn vì lần hành động lỗ mãng này mà trả một cái giá thật lớn. Trung Xuyên Hữu bộ trưởng cho dù có biết thì có thể làm gì? Tùng Tĩnh Vũ đã nói qua với hắn, người nam nhân Trung Quốc này là một sát thần, hơn nữa còn không sợ trời không sợ đất, nếu như muốn Trung Xuyên Xuân Cát sống tốt, thì tốt nhất là không đụng chạm tới nam nhân Trung Quốc này. Nhưng đối phương lại không nghe, muốn chết thì không còn cách nào khác? Cho dù Trung Xuyên Hữu tức giận cũng không thể làm gì được bọn họ, bởi vì địa vị của Tùng Tĩnh Vũ tại Nhật Chi Lưu cũng không nhỏ, còn một chuyện chính là hiện tại cuộc thi đồ thần sắp diễn ra, không ai dám làm ra chuyện gì quá phận với cao thủ đồ giới như Lâm Bắc Phàm này.

Trung Xuyên Xuân Cát rốt cuộc cũng được đưa đến bệnh viện, mạng vẫn còn giữ được, nhưng mà mỗi người đều biết, tánh mạng của hắn đã được bảo vệ, nhưng linh kiện cả người bị phá hủy rất nhiều, kể cả cái kia của nam nhân, chuyện này làm sao hắn sau này chỉ có thể ngồi trên xe lăn, hơn nữa ngay cả thái giám còn không bằng, loại cảm giác này, đúng là muốn sống không được, muốn chết không xong.

Cái tên Lâm Bắc Phàm này, hoàn toàn vang vọng trong Nhật Chi Lưu, mỗi người lúc nhắc tới cái tên này, đều cảm thấy được nội tâm lạnh lạnh, phảng phất như cuồng phong trời mùa thu vậy, làm cho người ta có một loại sợ hãi đến từ sâu trong tâm linh.

Một chiêu giết trăm người, giết người chỉ là nhắc tay.

Chỉ điểm này thôi, cũng đủ làm cho mỗi người không thể không sùng bái nam nhân để từ Trung Quốc này đến cực điểm.

Ân oán giữa đảo quốc cùng Trung Quốc đã có từ xưa nay, người Trung Quốc xem người đảo quốc không vừa mắt, người đảo quốc cũng xem người Trung Quốc không vừa mắt, nhưng mà người đảo quốc có một ưu điểm, đó chính là cam tâm tình nguyện hướng người mạnh thần phục, sùng bái người mạnh, đây có lẽ

là điều tốt duy nhất trong tinh thần võ sĩ đạo. Cơ hồ tất cả mọi người đều âm thầm cân nhắc, làm như thế nào để có thể từ trong tay nam nhân Trung Quốc đó học được một ít công phu, có thể ở trước mặt người khác thể hiện một phen. Thậm chí không tiếc đem vợ con mình đưa cho đối phương, càng có người âm thầm đoán, nếu như có thể làm cho người Trung Quốc trâu bò này ở lại Nhật Chi Lưu, cho dù để cho đối phương làm vị bộ trưởng thứ 5 cũng cam tâm tình nguyện.

Nhưng có người cao hứng, cũng có người mất hứng.

Trung Xuyên Hữu tuổi không lớn, mới vừa tròn 50, vẫn còn trong thời kỳ trung niên, là thời điểm mấu chốt của nhân sinh, hần mặc một thân tây phục màu đen, tóc đen bóng loáng, ngay cả con kiến cũng không có cách nào bò lên trên được. Hần cùng những nam tử đảo quốc bình thường giống nhau, vóc dáng không cao, đầu lại rất to, thoát nhìn giống như một quả bom vậy, rất là buồn cười. Hiện tại sắc mặt hần âm trầm, hàn quang bao phủ khắp khuôn mặt hần, làm cho hần nhìn giống như ác quỷ đến từ địa ngục vậy. Hần ngồi trên ghế, nhìn hơn mười thuộc hạ đang ngồi xổm trước mặt mình, dùng ngôn ngữ đảo quốc hung tợn nói: "Mẹ kiếp, bọn mày đều là một đám ăn hại, ngay cả thiếu gia cũng không bảo vệ được, tao còn giữ chúng mày làm gì? Nói..." Hần giơ chân phải lên, đem một hắc y võ sĩ một cước đá ngã trên mặt đất, rồi lại giơ chân phải lên, chỉ là vẫn khắc chế phần nộ trong lòng, một lần nữa hạ xuống.

Tên hắc y võ sĩ kia vừa bị đá ngã, lập tức quỳ gối xuống trước mặt hần, run giọng nói: "Bộ trưởng, người Trung Quốc kia rất lợi hại, hần...hần quả không phải người, hần là ma quỷ, hần chỉ một chiêu liền đem hơn 100 người chúng tôi giết chết, hần...hần chỉ nói một câu, chúng tôi liền cảm thấy cả người giống như muốn nổ tung vậy, ngay cả động cũng không thể động đậy, nên mới để cho hần..."

Những lời này của hần còn chưa có nói xong, liền bị Trung Xuyên Hữu cho hai mươi mấy cái bạt tai trên mặt, cho đến khi hai tay hần có chút tê dại, mới dừng lại. Hần tức giận dùng dưng kêu lên: "Mẹ kiếp, trên thế giới này có người như vậy sao? Đây là bọn mày gạt tao, bọn mày bảo vệ thiếu gia không chu toàn, còn dùng thủ đoạn này để lừa gạt tao, mẹ kiếp, tội không thể tha thứ, tao hôm nay phải đem mấy trăm người bọn mày toàn bộ giết chết!" Hần tức giận không ngừng thở phì phò, phảng phất như nồi nước sôi vậy.

Mấy tên võ sĩ quý ở đó, cũng cúi đầu xuống, một câu cũng không dám nói.

Trung Xuyên Hữu hiển nhiên biết chuyện xảy ra từ trong miệng những người này, trong lòng hần cũng âm thầm cảm hận con mình không ít, ngay cả lời mình nói cũng không nghe, còn gây ra hỗn loạn lớn như vậy, kết quả bị người ta biến thành phế vật, nhưng nói thế nào đi nữa, con mình vẫn là con mình, há có thể so sánh với người khác? Cho dù Lâm Bắc Phàm một hơi giết chết mấy ngàn thành viên khác trong Nhật Chi Lưu, hần khẳng định cũng không cau mày nhăn mặt, nhưng Trung Xuyên Xuân Cát là con trai của hần, là huyết mạch của hần, trên người chảy dòng máu của hần. Bị người ta đánh ra nông nỗi này, làm sao hần có thể không tức giận cho được? Cái gì mà đối phương một chiêu có thể giết hơn trăm người, cái gì mà uy lực đối phương thi triển ra giống như đạn nguyên tử, trong mắt hần, đều vô cùng buồn cười.

Con người làm sao có thể có được uy lực cường đại như vậy? Bản thân từng nhìn thấy võ sĩ cường đại nhất trong Nhật Chi Lưu, một hơi có thể đánh chết bốn năm mươi người, nhưng đối phương cũng không có khả năng một hơi giết chết hơn trăm người.

Cái này là bọn họ lừa gạt mình, đúng là đáng chết.

Trung Xuyên Hữu mặc dù cảm giác được nội tâm mình có chút hoảng hốt, đối với ý nghĩ này có chút không dám khẳng định, nhưng mà vì con mình, hần làm cho bản thân tin tưởng công phu của người Trung Quốc này đơn giản đi một chút, cũng không có bản lĩnh kinh thế hãi tục quá mức

"Còn ba ngày nữa là ngày thi đấu đồ thần, đợi khi trận đấu chấm dứt, ta sẽ cho người này chết tại đảo quốc!"

Tay phải của Trung Xuyên Hữu còn đang cầm một thiếu xì gà còn đang cháy, trong ánh mắt lóe ra một đạo quang mang tàn nhẫn, lập tức không để ý tới đau đớn, đem xì gà còn đang cháy bóp nát.

.....

Lâm Bắc Phàm hiển nhiên không biết bản thân vừa ra tay, chẳng nhưng mang đến cho đảo quốc phiền toái rất lớn, còn làm cho rất nhiều quốc gia trên thế giới nổi sóng, rất nhiều quốc gia cũng đều phái gián điệp

lên vào đảo quốc, muốn điều tra rõ ràng cái quả bom nguyên tử nổ mạnh kia rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tại sao lại có công nghệ cao đến như vậy, còn có nhiều vệ tinh như vậy, cũng không phát hiện ra?

Trong thời gian ba ngày kế tiếp, ban ngày Lâm Bắc Phàm cùng Y Đằng Thanh Tử, Tiểu Điền Anh Tử, cùng với Võ Điền Mỹ Tử đi dạo Tokyo, thưởng thức phong cảnh vô cùng phồn hoa tại đảo quốc, buổi tối tự nhiên là ở trong lòng làm một chút chuyện nóng bỏng. Bất quá sau khi Lâm Bắc Phàm tu luyện “long tu bảo điển” đến tầng thứ 8, bản lãnh đích xác được đề cao lên rất nhiều, mỗi đêm đều làm cho tam nữ liên tục bại trận, ngay cả buổi sáng cũng không xuống giường được, điều này rốt cuộc cũng làm cho cô nàng Võ Điền Mỹ Tử thần phục Lâm Bắc Phàm, càng nhu thuận hơn.

Về phần tiểu mập mập Trương Minh Thắng, Lâm Bắc Phàm chỉ có thể càng thêm khinh bỉ.

Đối phương từ sau ngày đầu tiên đến biệt thự, mỗi ngày đều không thấy bóng dáng, sau khi hỏi Tùng Tĩnh Vũ một chút, mới biết được đối phương dẫn theo một gã võ sĩ, đi tới các con đường ở kinh thần, chuyên môn xuống tay với các mỹ nữ ở đảo quốc này, lại còn đặt một cái tên rất hay, gì mà vì chấn hưng kinh tế đảo quốc, không tiếc vứt tiền mặt cùng máu huyết, thật không biết với xương cốt của thân thể hần, có thể kiên trì được mấy ngày.

Cuộc thi đấu đồ thần tại đảo quốc rốt cuộc cũng bắt đầu.

Hôm nay Lâm Bắc Phàm dưới trang phục tỉ mỉ của tam nữ, thoát nhìn có thêm một đạo hào quang quanh người, anh tuấn bất phàm, hơn nữa lời ăn tiếng nói ưu nhã cùng khí chất không tầm thường, làm cho người ta có một loại phong phạm đại hiệp. Vốn các nàng muốn Lâm Bắc Phàm thay một thân trang phục đảo quốc tiêu chuẩn, nhưng lại bị hần cự tuyệt, cuối cùng vẫn chỉ có thể mặc vào một thân tây phục màu đen, thoát nhìn đặc biệt có khí phái, mặc dù còn lâu mới có phong cách như trong phim “đồ thần”, nhưng so với nam nhân đảo quốc có vóc dáng thấp bé thì đúng là mạnh mẽ hơn nhiều lần.

Hần rốt cuộc cũng nhìn thấy thành viên tham giải đấu này của Nhật Chi Lưu trừ mình ra, Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử hai người còn lại đều là nam tử trẻ tuổi đảo quốc, một người gọi là Nguyên Điền Cương, một người gọi là Hoành Sơn Tùng, hai người đều khoảng 22 tuổi, thoát nhìn rất thư sinh, phẳng phất như sinh viên vậy, làm cho người ta có một loại khí chất ưu nhã. Bất quá hai người bọn họ sau khi nhìn thấy Lâm Bắc Phàm, sắc mặt đều biến đổi, thiếu chút nữa ngồi bệt xuống dưới đất.

Nghĩ đến bản thân cùng sát thần này cùng nhau tham gia thi đấu, nội tâm có chút hoảng sợ.

Ai biết được sau khi đối phương thua cuộc, có phát cuồng lên hay không, đem tất cả mọi người trong giải thi đấu đồ thần giết chết thì sao?

Bọn họ mấy ngày nay không ngừng nghe thấy lời đồn về nam nhân Trung Quốc này, giết người như ma, rất là cường đại, mỗi ngày làm những chuyện như vậy với nữ nhân cùng giết người, làm cho cả Nhật Chi Lưu náo động, mỗi người đều cảm thấy bất an, thậm chí có một số thành viên, con đem vợ con của mình ra nước ngoài, không phải sợ ác ma này chơi, mà là sợ bị ác ma này chơi chết, cái này cũng rất khó nói.

Hai người đều gian nan nuốt một ngụm nước miếng, dù hần ngữ không thuận thực nói:” Lâm tiên sinh, xin chào!”

Lâm Bắc Phàm có chút sững sốt, hai người này làm sao vậy? Sắc mặt trắng bệch, cả người run rẩy, đây mà cũng là cao thủ đồ thuật sao? Rõ ràng là hai tên miệt mài quá độ, có cùng đức hạnh với cái tên Trung Xuyên Xuân Cát kia, chẳng lẽ nam nhân đảo quốc đều có bộ dạng này? Buổi tối phần đấu không ngừng, ban ngày uể oải không ngừng? Cái này cũng quá khác thường đi? Không có cái bản lãnh kia, thì buổi tối cũng đừng đùa quá mức, cần gì phải biến thành cái bộ dạng đó? Cần phải cấp thể diện cho nam nhân chúng ta. Bên trong Nhật Chi Lưu ngoại trừ Y Đằng Thanh Tử cùng Tiểu Điền Anh Tử ra, rốt cuộc còn có cao thủ hay không? Tại sao lại đem một điệu nhân như thế này gọi tới? Khẳng định là Tùng Tĩnh Vũ kia nhận hồng bao của người ta, cho đi cửa sau. Hần vũ vũ vai hai người bọn họ, ôn hòa cười nói:” Hai cậu không sao chứ? Buổi tối phải nghỉ ngơi có thật tốt, đừng quá miệt mài mà chết đó.”

“A...” Nguyên Điền Cương cùng Hoành Sơn Tùng hai người tưởng rằng đối phương muốn đánh chết mình, khi bàn tay của đối phương mới vừa chạm vào bả vai mình, lập tức cảm giác được một cỗ “sát khí” ập tới, nhất thời sợ hãi hét lên một tiếng, trực tiếp té trên mặt đất, hai chân không ngừng run rẩy, miệng sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

529. Chương 546: Uy Hiếp

Lâm Bắc Phàm giơ hai tay lên, nhìn thấy rất nhiều người đều đang dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn chăm chú vào mình, vội vàng lớn tiếng kêu lên: “Tôi có thể thề với trời, tôi không xài một chút lực nào, bọn họ cứ như vậy mà ngã xuống, khẳng định là buổi tối hôm qua chơi đùa nữ nhân nhiều quá, đứng thẳng không được, bị tôi chạm nhẹ một cái, liền cứ như vậy mà ngã xuống!”

Tùng Tinh Vũ xấu hổ cười: “Bọn họ buổi tối không có chơi nữ nhân, tôi thấy chắc là bị khí thế của lâm tiên sinh dọa ngã, hắc hắc.” Hắn đi tới trước mặt hai người đồ đệ của mình, hung hăng đá vào mông bọn họ một cái, lạnh lùng nói: “Hai thằng này còn không mau đứng lên? Dĩ nhiên ở trước mặt Lâm tiên sinh dọa người như vậy, có phải là thành viên của Nhật Chi Lưu không?”

Lâm Bắc Phàm trừng lớn hai mắt lên, kinh ngạc nói: “Không chơi đùa nữ nhân? Chẳng lẽ là...”

Tiểu Điền Anh Tử nhất thời đỏ mặt, bóp nhẹ vào cánh tay của hắn một chút, thấp giọng nói: “Sư phụ ra lệnh cho bọn em, cấm dục, không thể mê luyện chuyện hoan hảo trên giường này, để tránh bị lạc mất phương hướng!”

“Không phải chứ? Bá đạo như vậy, vậy các em?” Lâm Bắc Phàm nhin không được vô cùng kinh ngạc nói. Nếu quả thật đúng như lời lão đầu này nói, vậy Tiểu Điền Anh Tử các nàng chẳng phải là cũng không thể cùng mình XXOO sao? Vậy bản thân mấy buổi tối hôm nay đang làm cái gì? Chẳng lẽ là mộng du? Cũng không có khả năng mỗi tối đều mộng du được? Hơn nữa cũng không có khả năng cùng ba cô nàng đảo quốc này mộng du?

“Cái này, cái này tự nhiên là không giống. Bọn em là được sự đồng ý của sư phụ, có thể...có thể cùng Lâm tiên sinh làm loại chuyện kia!” Tiểu Điền Anh Tử mặc dù đã cùng Lâm Bắc Phàm phát sinh vài lần quan hệ, nhưng lúc nói ra những từ ngữ này, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn có chút đỏ lên, có chút ngượng ngùng, phảng phất như tiểu cô nương then thùng vậy.

“Oh, nguyên lai là như vậy, nam nhân này thật đáng thương!” Lâm Bắc Phàm không nhin được lắc đầu, nhìn thoáng qua hai người nam nhân này, có chút đồng tình. Thân là nam nhân, vì đồ thuật vĩ đại có thể không chơi nữ nhân, loại cảm giác này đúng là rất ghen ghét.

Tiểu Điền Anh Tử đỏ mặt lên, trái tim không ngừng đập mạnh liên hồi.

Nam nhân của mình thật đúng là khác người, đối mặt địch nhân, hắn là sát thần, đối mặt với đám người bọn mình, hắn lại rất háo sắc, công phu trên giường lại cường hãn như vậy, mỗi lần đều làm cho bản thân chết khiếp, làm cho bản thân nếm được mùi vị sung sướng của nữ nhân, đúng là nam nhân trong nam nhân, chỉ là bình thường không đứng đắn, nghiêm chỉnh, nói chuyện bừa bãi.

Nguyên Điền Cương cùng Hoành Sơn Tùng hai người vất vả lắm mới đứng lên được, nhưng không dám đứng quá gần Lâm Bắc Phàm, sợ đối phương lại vỗ mình một cái, cho nên lúc nào cũng cách đối phương ngoài ba thước, hơn nữa sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt hoảng sợ. May mắn Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử hai người kể lại rõ ràng chi tiết một chút, mới có thể hóa giải nội tâm lo lắng của hai người này.

Đối phương là chơi nữ nhân, nhưng chỉ cùng Y Đằng Thanh Tử, Tiểu Điền Anh Tử cùng Võ Điền Mỹ Tử phát sinh quan hệ, đối với nữ nhân khác, căn bản là khinh thường, còn không có đạt tới cái loại trình độ nhìn thấy nữ nhân liền thượng, mặc dù hắn hy vọng như vậy, nhưng sợ rằng xương cốt thân thể cũng không chịu nổi, về phần tin đồn hắn thích giết người phóng hỏa..., càng không tồn tại, đối phương chỉ là không thích người khác động vào nữ nhân của hắn, chỉ vậy mà thôi, điều này làm cho nội tâm của hai vị thiên tài đồ thuật đang run sợ này rốt cuộc cũng đã khôi phục lại bộ dáng như lúc bình thường.

Nhưng cũng có một chút lo lắng, chỉ là vẫn cẩn thận bồi bên cạnh, đối với tam nữ không dám liếc mắt nhìn một cái, cho dù là nhìn, cũng là ánh mắt thuần khiết, không dám có một chút quang mang dâm dăng nào tồn tại, về phần chạm một chút vào bàn tay nhỏ bé của đối phương, chẳng phải là muốn chết sao?

Giải thi đấu đồ thần không giống như bình thường, Nhật Chi Lưu hiển nhiên cũng không keo kiệt.

Lần này cùng đi với bọn năm người Lâm Bắc Phàm đến tham gia thi đấu đồ thần còn có Tùng Tĩnh Vũ, Võ Điền Mỹ Tử cùng mới một gã bộ trưởng khác của Nhật Chi Lưu là Linh Mộc Thương Tùng, cùng với 500 tên võ sĩ tinh anh, có hơn 56 chiếc xe xa hoa, một màu đen thuần, thoát nhìn vô cùng kiêu ngạo, không ai bì được, cũng để làm cho mỗi người Tokyo đều biết.

Đại hội thi đấu đồ thần sắp bắt đầu, thành viên Nhật Chi Lưu đã tới.

Cảnh sát Tokyo hiển nhiên không dám đắc tội với Nhật Chi Lưu, liên tục mấy ngã tư đường toàn bộ đều bị giới nghiêm, có mười mấy tên cảnh sát duy trì trật tự, để mở một con đường rộng cho đội xe của Nhật Chi Lưu di chuyển, mà người bình thường cũng đều giận mà không dám nói gì, đều tò mò đứng ở phía sau xe cảnh sát quan sát, chỉ muốn nhìn thấy đại hội thi đấu đồ thần lần này, Nhật Chi Lưu sẽ phái dạng cao thủ gì xuất tràng.

Xa hoa, khí phái, khoa trương, đây là phong cách của Nhật Chi Lưu.

Không người nào cho rằng làm như vậy là có gì không đúng, bởi vì Nhật Chi Lưu không chế gần 100% mệnh mạch kinh tế võ sĩ của đảo quốc, nếu như làm cho Nhật Chi Lưu không hài lòng, có thể trong nháy mắt làm cho 10 vạn dân chúng thất nghiệp, chỉ trong một ngày, có thể làm cho cả kinh tế đảo quốc thụt lùi vài nam, thời gian một tháng, có thể làm cho toàn bộ nền kinh tế đảo quốc hoàn toàn suy sụp.

Đây là tiền vốn để Nhật Chi Lưu có thể kiêu ngạo.

Đại hội thi đấu đồ thần tổ chức tại Roppongi Tokyo, là một địa phương nổi tiếng mà người phương tây thích tụ tập, Lâm Bắc Phàm hiển nhiên không biết điều này, mà khi hắn nhìn thấy đội xe dừng lại trước cửa một building cao vút, liền biết rõ nơi này là đích đến.

Tòa nhà này vô cùng nổi tiếng tại Tokyo, có danh tiếng cực cao, có tổng cộng 84 tầng, trang trí phú lệ đường hoàng, nhưng có thể dùng từ xa xỉ để hình dung nơi này, bên trong có thể nói là có tất cả các trò chơi, kể cả sòng bạc, nữ nhân, thuốc phiện, thậm chí là toàn bộ nam nhân các nơi trên thế giới, có thể nói cách khác, nơi này chính là một kim quật điển hình, một địa phương làm cho nam nhân điên cuồng, ngay cả các tiểu thư bán hàng bên trong đều có tư sắc nhất lưu, đủ để làm cho từng nam nhân vui vẻ thoải mái.

Đoàn người bọn Lâm Bắc Phàm vừa mới bước xuống xe, liền nhìn thấy từ ngã tư đường đối diện cũng có một đoàn xe chạy tới, toàn bộ đều một màu trắng, số lượng cũng cực kỳ nhiều, tựa như một đầu trường long vậy, khí thế bàng bạc, thanh thế dữ dội, làm cho hắn có chút cau mày, rất không thoải mái nói: “Chẳng lẽ là bọn điều nhân Nguyệt Chi Lưu? Xem bộ dáng của bọn chúng, chỉ biết ra về!”

Ở phía sau hắn, một người trung niên đã hơn 60 tuổi, khuôn mặt cương nghị, hừ lạnh nói: “Một chút cũng không sai, bọn họ chính là người Nguyệt Chi Lưu!” Hắn nói chính là Hán ngữ, Lâm Bắc Phàm hiển nhiên nghe hiểu.

Lâm Bắc Phàm có chút sững sốt, biết hắn chính là Linh Mộc Thương Tùng bộ trưởng, rất có lai lịch, rất kiêu ngạo, cũng rất trâu bò, địa vị bên trong Nhật Chi Lưu, so với Trung Xuyên Hữu kia còn cao hơn một chút, cũng có thể nói, hắn mới là lão đại của Nhật Chi Lưu. Hắn mỉm cười: “Nếu là người Nguyệt Chi Lưu, chúng ta tại sao không nhân cơ hội này mà xóc bọn họ?”

Từ trong ánh mắt của Linh Mộc Thương Tùng lóe lên tinh quang, nhìn chăm chăm vào mấy người thanh niên Nhật Chi Lưu trước mặt, cuối cùng nhịn không được cười lên một tiếng nói: “Nếu chuyện chỉ đơn giản giống như cậu nói, chúng tôi đã sớm tiêu diệt Nguyệt Chi Lưu rồi, chúng tôi đã thực hiện sáu lần phục kích, bảy lần đánh lén, thành công chín lần, thất bại bốn lần, đáng tiếc không có tác dụng gì lớn!”

“Oh? Đây là tại sao?” Lâm Bắc Phàm tò mò hỏi.

“Bởi vì những người bị giết chết đều là những người không có gì đáng dùng, bởi vì bọn họ chỉ là một bộ phận của Nguyệt Chi Lưu, căn bản không có ảnh hưởng tới cả Nguyệt Chi Lưu, ngược lại làm cho cả hai phái ngày càng loạn, cho nên chúng tôi chỉ có thể một kích tiêu diệt bọn họ!” Âm thanh già nua của Linh Mộc Thương Tùng khê vang lên, nhưng bên trong tràn ngập sát khí bá đạo không thể nghi ngờ.

“Thì ra là thế, vậy chẳng phải nói chúng tôi chính là một đám đầy tớ sao? Sanh tử không sao cả?” Lâm Bắc Phàm có chút linh tinh lang tang nói, loại cảm giác này đúng là khó chịu, có chết hay không, đối với cả lưu phái không có bất cứ ảnh hưởng gì?

Tiểu Điền Anh Tử, Y Đằng Thanh Tử cùng Vô Điền Mỹ Tử mấy người bọn họ đều biến sắc.

Nam nhân của mình thật đúng là lợi hại, như vậy cũng dám nói ra, chẳng lẽ không biết đối phương chính là lão đại Nhật Chi Lưu sao?

Linh Mộc Thương Tùng đầu tiên là ngẩn ra, cuối cùng cười ha ha:” Người thanh niên nói không sai, chúng ta đích thật là đây tới!”

“Khái khái...” Lâm Bắc Phàm thiếu chút nữa bị chính nước miếng của mình sặc chết, lão đầu này nói chuyện đúng là dứt khoát, cũng không uyển chuyển một chút nào, tay phải của hắn ôm lấy bả vai đối phương, cười tủm tỉm nói:” Ngài như vậy là không được rồi, nếu là chuyện tìm chết, cần gì phải tự mình đến? Tùy tiện phái mấy trăm người bảo vệ chúng tôi là được, chúng tôi chết cả thì không sao, ngài mà chết, vậy chính là một rồi!”

Đám võ sĩ phía sau toàn bộ đều biến sắc, tên nam nhân Trung Quốc này cũng dám cùng bộ trưởng đại nhân kẻ vai sát cánh, có phải là không muốn sống hay không? Bọn họ đều đồng loạt đặt bàn tay phải lên chuôi võ sĩ đao, chỉ cần đối phương nói một câu, lập tức lấy mạng tên tiểu tử không biết trời cao đất dày này, về phần đối phương giết người như ma, cũng không thêm quan tâm.

Ai biết được Linh Mộc Thương Tùng một chút cũng không có tức giận, ngược lại cười ha ha:” Người thanh niên nói rất đúng, nếu chuyện như vậy, tôi không cần ra mặt, nhưng mà tôi nghe nói qua rất nhiều tin đồn về Lâm tiên sinh, nói Lâm tiên sinh rất là có bản lĩnh, đừng nói là đám thành viên Nguyệt Chi Lưu này không dám giết chúng ta, cho dù bọn họ dám, chỉ sợ cũng không thể nào chạy thoát khỏi ma trảo của lâm tiên sinh?”

“Chuyện này, hắc hắc, kỳ thật tôi rất thiện lương!” Lâm Bắc Phàm có chút vô sỉ nở nụ cười.

Linh Mộc Thương Tùng lại cười nói:” Nhật Chi Lưu chúng tôi đối với Lâm tiên sinh rất có thành ý, có ngài ở bên cạnh tôi, tôi hiển nhiên sẽ không sợ đám người này, mặc kệ sau này có phát sinh chuyện gì, chỉ cần là chuyện của Lâm tiên sinh, thì chính là chuyện của Linh Mộc Thương Tùng tôi!” Hắn nói những lời này chính là vô cùng khẳng khái, làm cho tất cả mọi người xung quanh đều biến sắc.

Linh Mộc Thương Tùng chính là đại biểu cho cả Nhật Chi Lưu, hắn nói những lời này, không thể nghi ngờ chính là cho Lâm Bắc Phàm một cây thượng phương bảo kiếm, sau này đối phương ở tại bên trong Nhật Chi Lưu có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, giết người phóng hỏa cũng không có người nào dám quản, cái này không nghi ngờ chính là danh hiệu bộ trưởng thứ năm, quyền lợi lớn kinh người.

Nhưng Lâm Bắc Phàm lại lạnh nhạt cười, thu mua mình? Đường như còn hơi kém, hơn nữa bản thân cũng không muốn bị đối phương thu mua. Hắn nói:” Linh Mộc bộ trưởng quá khách khí rồi, tôi là một người có thói quen nhàn hạ, không thích có nhiều trói buộc, bất quá sau này tôi có chuyện gì, chắc chắn sẽ tìm ngài!”

“Cũng được!” Trên mặt Linh Mộc Thương Tùng xuất hiện nụ cười sáng lạn.

Vào lúc bọn họ đang nói chuyện, đội xe của Nguyệt Chi Lưu đã chậm rãi dừng lại trước cửa câu lạc bộ, nhưng lại nhìn thấy từ bên trong đi xuống mấy trăm người, toàn bộ đều mặc tây phục màu trắng, thoát nhìn phẳng phất như đi đưa tang vậy, làm cho mọi người có một loại cảm giác kỳ quái, chỉ là đám người này tinh thần sáng lạng, vô cùng khí phái, nhưng lúc hai gã đại hán từ bên trong xe đi ra, đám người bên Lâm Bắc Phàm sắc mặt mỗi người đều biến sắc.

Người xuất hiện dĩ nhiên chính là Trương Minh Thắng, tiểu mập mập đã mất tích mấy ngày trước, trên cổ còn có một thanh võ sĩ đao sáng loáng, thoát nhìn vô cùng sắc bén.

530. Chương 547: Ác Long Phụ Thân?

Thạch Tĩnh Tân Nhất cùng Đằng Điền Không Tam cũng đứng ở trong đám người Nguyệt Chi Lưu, rất thích thú nhìn sang đám người Nhật Chi Lưu đối diện, trên mặt lộ ra một tia tươi cười đắc ý. Vì đạt được mục đích, đừng nói là bắt người của đối phương, cho dù là đem đối phương giết chết tất cả, cũng sẽ không tiếc,

đây là phong cách làm việc của đảo quốc, không bao giờ lưu lại một đường lui cho người khác, cũng không bao giờ lưu lại cho bản thân một đường lui. Cũng vì vậy mà có rất nhiều địch nhân.

Trương Minh Thắng thoát nhìn so với mấy ngày hôm trước gầy đi không ít, sắc mặt có chút tái nhợt, xem ra mấy ngày nay hẳn đều bận rộn trên bụng nữ nhân, có một chút bộ dáng của miệt mài quá độ, tóc tai rối tung, giống như con gà oa vậy, vẻ mặt đau khổ, khễ ngang đầu lên, vừa vận nhìn thấy đám người Lâm Bắc Phàm, hẳn rất xấu hổ cười:” Lão đại, thật không ngờ đám người đảo quốc này có thói quen rình coi, tôi đang cùng một cô nàng đảo quốc làm loại chuyện kia trên giường, thì bọn họ xông vào, ngay cả quần áo cũng không cho tôi mặc, bắt tôi đem đi. Bọn họ khẳng định là có hứng thú với nam nhân, người đảo quốc làm việc thật là dị thường, ai yêu...” Những lời này của hắn còn chưa có nói xong, đã bị một gã võ sĩ đảo quốc bên cạnh hung hăng đâm vào tiểu phúc một cái, làm cho hắn thiếu chút nữa ngã trên mặt đất.

Thạch Tinh Tân Nhất đắc ý dào dạt ngang đầu cười lớn:” Vị Lâm tiên sinh đến từ Trung Quốc kia, tội biết đám người Trung Quốc các ngài luôn chú trọng đến nghĩa khí, như vậy xin mời ngài vì nghĩa khí mà nỗ lực một chút!”

Sắc mặt đám người bên Nhật Chi Lưu đều đột nhiên đại biến, lập tức rõ ràng nguyên nhân đối phương bắt Trương Minh Thắng, chính là áp bách Lâm Bắc Phàm nhận thua trận đấu ngày hôm nay, vậy chẳng phải có nghĩa là bọn họ sẽ phải thua sao?

Tùng Tinh Vũ không nhịn được lớn tiếng quát:” Thạch Tinh Tân Nhất, thật không ngờ Nguyệt Chi Lưu bọn mày lại dùng thủ đoạn hèn hạ như thế này!”

“Ha ha, Tùng Tinh Vũ, vì mục đích không từ thủ đoạn, đây là phong cách trước sau như một của Nguyệt Chi Lưu chúng tao, chẳng lẽ bọn mày không biết sao? Thi đấu đồ thần ngày hôm nay không phải tầm thường, chỉ cần giành được quán quân, tất cả đều đáng giá!” Thạch Tinh Tân Nhất phảng phất như nổi điên lên vậy, ngửa đầu cười ha ha.

“Lão đại, hy vọng anh có thể cứu tôi, tôi còn rất trẻ, còn có rất nhiều cô nàng đang chờ tôi khai phá, tôi thật sự không muốn chết!” Trương Minh Thắng có chút ủy khuất nói, trong đôi mắt cũng lóe ra giọt nước mắt trong suốt, vài giọt nước mắt cơ hồ muốn chảy ra.

Lâm Bắc Phàm hai tay khoanh trước ngực, lạnh nhạt cười:” Bọn mày cho rằng bắt được hắn, ta sẽ nhận thua sao?”

Đám người Thạch Tinh Tân Nhất cùng Đằng Điền Không Tam sắc mặt đều đột nhiên biến sắc, lạnh lùng nói:” Mày có ý gì?” Bọn họ thật không dám xác định đối phương có thể vì tiểu mập mạp mà bỏ qua cho trận đấu lần này không, nếu như đối phương thật sự không làm như vậy, bọn họ đúng là không có bất cứ biện pháp gì, đây là chuyện mà bọn họ không muốn nhìn thấy.

Thạch Tinh Tân Nhất lớn tiếng kêu lên:” Lâm tiên sinh, hẳn là bằng hữu của ngài, ngài chẳng lẽ muốn nhìn thấy hắn bị giết sao?”

Bởi vì hiện tại trận thi đấu đồ thất sắp bắt đầu, từ bên ngoài câu lạc bộ lại có rất nhiều người lục tục đi tới, có mười mấy chiếc xe màu vàng tạo thành một đội xe chậm rãi chạy lại đây, đây là đại biểu của Tinh Chi Lưu, nhân số khoảng 80 người, số lượng cùng thanh thế còn lâu mới bằng Nhật Chi Lưu cùng Nguyệt Chi Lưu, còn có một đám tuyển thủ tới tham gia thi đấu, cùng với tuyển thủ ngoại quốc tới báo danh tham gia đi đấu, đều đi tới cửa câu lạc bộ, chỉ là khi bọn họ nhìn thấy Nhật Chi Lưu cùng Nguyệt Chi Lưu giằng co ở chỗ này, trong lòng đều âm thầm sợ hãi, không biết chuyện gì xảy ra, không thể không dừng lại, muốn nhìn xem đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Trên mặt Lâm Bắc Phàm dần dần xuất hiện một nụ cười tà ác:” Nếu như là vài ngày trước, tao có lẽ còn sợ bọn mày, nhưng mà hiện tại...” Hắn nói những lời này, người của Nhật Chi Lưu đều biết, nói cách khác, nếu như là Lâm Bắc Phàm của vài ngày trước, thực lực cũng không phải rất hùng mạnh, muốn từ trong đám người Nguyệt Chi Lưu cứu Trương Minh Thắng ra, quả thật là không có khả năng, nhưng hiện tại bằng vào thực lực của hắn, muốn cứu một người ra, quả thật là dễ như trở bàn tay.

Thạch Tinh Tân Nhất cùng Đằng Điền Không Tam nào biết được chuyện này? Bọn họ chỉ biết Lâm Bắc Phàm cùng Trương Minh Thắng có quan hệ không bình thường, liền không để ý tới gì hết mà bắt hắn lại, hy vọng có thể uy hiếp Lâm Bắc Phàm, làm cho Nguyệt Chi Lưu thay đổi thế cục. Thạch Tinh Tân Nhất

lớn tiếng kêu lên:” Lâm tiên sinh, nếu như ngài không quan tâm đến an toàn tánh mạng của bằng hữu ngài, như vậy đừng trách tôi không khác khi!” Hắc hướng về hai người võ sĩ đảo quốc dẫn Trương Minh Thắng phát tay.

Hai tên võ sĩ đảo quốc kia lập tức gạt đầu, võ sĩ đao trong tay chậm rãi hướng về phía cổ Trương Minh Thắng đưa tới.

“A, cứu mang, tôi...tôi không muốn chết, ô ô...” Trương Minh Thắng bị dọa cho thất thanh, lớn tiếng hét ầm lên, cả người không tự chủ được liên tục run rẩy, thiếu chút nữa tiểu cả ra quần.

“Bang bang!”

Cả người hai tên võ sĩ đảo quốc kia chấn động mạnh, ngực trong nháy mắt bị nổ tung, hình thành hai cổ huyết hoa tuyệt đẹp, ở giữa không trung lan tràn ra, chậm rãi rơi xuống trên mặt đất, hai tên võ sĩ kia cũng chậm rãi té trên mặt đất.

Hiện trường liền rơi vào một mảnh yên tĩnh.

Tất cả mọi người trừng lớn hai mắt, vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm thì thi thể hai tên võ sĩ đảo quốc kia, không biết nên nói cái gì mới tốt.

Không người nào nổ súng, cũng không người nào động thủ.

Hai người bọn họ chết như thế nào? Chẳng lẽ là ma quỷ làm ra?

“A, a, tôi đã chết, tôi đã chết...” Trương Minh Thắng khoa chân múa tay, hai tay ôm lấy cổ của mình, phảng phất như bản thân bị đánh trúng vậy.

“Cậu không có chết, mau tới đây!” Lâm Bắc Phàm rất bất đắc dĩ nói, thẳng nhai này tại sao lần nào cũng như vậy? Ý thức đề phòng cũng không mạnh mẽ.

“A, tôi không chết? Cái này, di, hai người bọn họ chết như thế nào vậy? Chẳng lẽ là lương tâm bộc phát? Thân thể người đảo quốc quả nhiên không được, xem ra sinh hoạt phải tăng mạnh lên mới được.” Trương Minh Thắng cúi đầu nhìn thân thể của mình một chút, quả nhiên ngay cả một vết thương của không có, mà hai tên võ sĩ đảo quốc kia lại chết ở nơi đó, điều này làm cho hắc vô cùng kinh ngạc, chỉ là hiện tại bản thân đang bị địch nhân bao vây ở bên trong, trước tồn tại nguy hiểm như vậy, nói không chừng tùy thời sẽ bị võ sĩ đảo quốc này giết chết, không thể không lo lắng chuyện này. Hắc vội vàng hướng về phía bên Lâm Bắc Phàm nhanh chân chạy tới.

“Đừng để hắc chạy thoát, nhanh ngăn hắc lại!” Thạch Tĩnh Tân Nhất một lúc sau mới phản ứng lại, vội vàng hét lớn với tên võ sĩ này.

Mười mấy tên võ sĩ đảo quốc nhanh chóng rút võ sĩ đao bên hông ra, đem Trương Minh Thắng bao vây ở chính giữa, không cho hắc rời khỏi chỗ này một bước.

“Thành thịnh thành thịnh thành thịnh.”

Trước ngực mười ba tên võ sĩ đảo quốc bao vây Trương Minh Thắng đều bị nổ tung, máu tươi tuôn ra không ngừng, mà toàn bộ bọn họ đều ngửa mặt lên trời, té ngã trên mặt đất, rất nhanh liền đình chỉ hô hấp.

“A, cái này, cái này, bọn họ tại sao cũng chết? Chẳng lẽ đây cũng là nhân tâm bộc phát?” Trương Minh Thắng thật vất vả lắm mới chạy đến bên cạnh Lâm Bắc Phàm, trong lòng vẫn vô cùng sợ hãi, cảm giác được trống ngực của mình đập nhanh lên rất nhiều, cơ hồ muốn bay ra ngoài.

Thạch Tĩnh Tân Nhất cùng Đằng Điền Không Tam hai người đều thù người ra.

Nếu như chỉ có một lần, bọn họ cũng không phát hiện ra cái gì, nhưng đám võ sĩ này liên tục bị giết hai lần, làm cho bọn họ lập tức cảm giác được chuyện này có chút không đúng, bởi vì có một cổ khí lưu cường đại từ bên Nhật Chi Lưu phóng qua đây, lập tức liền có mười mấy người mất mạng tại chỗ, có thể thấy được đúng là đối phương vừa giết chết đám võ sĩ này.

Hai người bọn họ thoáng nhìn lẫn nhau, trong lòng đều âm thầm khiếp sợ không thôi, Nhật Chi Lưu từ khi nào có cao thủ tuyệt đỉnh như vậy? Dĩ nhiên có thể dưới tình huống không ra tay, đảo mắt liền giết chết

nhieu người như vậy, vạn nhất đối phương định ra tay với Nguyệt Chi Lưu của mình, vậy Nguyệt Chi Lưu còn có người tồn tại sao?

Đằng Diên Không Tam lúc này mới chậm rãi từ trong đám người Nguyệt Chi Lưu đi ra, trên mặt thay bằng một bộ dạng cười nhạt, nói với Tùng Tĩnh Vũ:” Tùng Tĩnh quân, thật không ngờ chúng ta lại gặp mặt nhau, trận đấu 15 năm trước kia, tôi thật sự rất muốn đấu lại một lần nữa, không biết người nào sẽ thất bại, di, Linh Mộc bộ trưởng cũng ở đây? Trận thi đấu đồ thần ngày hôm nay đúng là rất náo nhiệt!”

Tùng Tĩnh Vũ khẽ cau mày, hần cảm giác được Đằng Diên Không Tam trước mặt đích xác là không giống như Thạch Tĩnh Tân Nhất, trong nháy mắt đã khôi phục lại như bình thường, khí thế mơ hồ còn hơn xa 15 năm trước, chắc lần này hần sẽ làm ra chuyện kinh hãi đến cực điểm, hần âm thầm cảm giác được chuyện này không bình thường, chẳng lẽ đối phương đã khôi phục lại được năng lực quý dị gì? Hần nghĩ tới đây, trên mặt lại mỉm cười:” Đằng Diên quân, thật không ngờ lời đồn đúng là sự thật, ngài dĩ nhiên có thể khôi phục lại năng lực trước đây, đúng là đáng mừng!”

Hần nói ra những lời này, làm cho tất cả mọi người toàn trường đều vô cùng khiếp sợ.

Trận thi đấu đồ thuật 15 năm trước đã làm khiếp sợ cả đảo quốc, hai đại cao thủ tuyệt thế quyết đấu, trở thành một hồi thi đấu đồ thần vô cùng đặc sắc, một bên là cao thủ đồ thuật Tùng Tĩnh Vũ của Nhật Chi Lưu, từng đánh bại vô số cao thủ đồ thuật tại đảo quốc cùng thế giới, một người là cao thủ đồ thuật Đằng Diên Không Tam của Nguyệt Chi Lưu, liên tục đánh bại vô số cao thủ tại Tokyo, Osaka, Hiroshima, Nagasaki, danh tiếng ở bên trong đảo quốc vang tận trời xanh, trận thi đấu đồ thuật của bọn họ được xem là trăm năm hiếm thấy, sau vài giờ thi đấu, mặc dù không ít ngôi sao đồ thuật mới xuất hiện, nhưng lại khó có thể chống đỡ được hai người bọn họ, mà lúc này đây Đằng Diên Không Tam hoàn toàn không xuất thế, không thể nghi ngờ là làm cho đại hội thi đấu đồ thần này lại một lần nữa dấy lên một hồi tinh phong huyết vũ.

Đằng Diên Không Tam mỉm cười:” Tùng Tĩnh quân quá khách khí rồi, 15 năm trước tôi bại bởi ngài, nhưng 15 năm sau, tôi tuyệt đối sẽ không thua nữa, cho nên trận thi đấu đồ thần ngày hôm nay, Nguyệt Chi Lưu chúng tôi chắc chắn nắm chắc phần thắng!”

Tùng Tĩnh Vũ thầm hít sau một hơi, cười lại nói:” Trung Quốc có một câu tục ngữ một chút cũng không sai, hươu chết về tay ai còn chưa biết, hy vọng Đằng Diên quân không nên thua thảm, nếu không trận đấu ngày hôm nay rất không có ý tứ!” Hần trước kia rất tin tưởng vào năng lực của Lâm Bắc Phàm, hiện tại càng thêm tin tưởng Lâm Bắc Phàm có thể chiến thắng Đằng Diên Không Tam.

Khóe miệng Đằng Diên Không Tam có chút nhếch lên, cười nói:” Tôi thật sự hy vọng không ai có thể chiến thắng tôi một lần nữa!” Hai mắt của hần híp lại, ánh mắt tập trung lên trên người Lâm Bắc Phàm, từ trên người đột nhiên tràn ra một luồng khí thế cường đại.

Lâm Bắc Phàm nhíu mày, cười lạnh một tiếng, năng lượng trong người nhanh chóng xoay tròn, một cỗ khí thế cường đại phô thiên cái địa hướng về phía đối phương lao tới, khí thế tựa như thôn sơn hà, giống như sóng thần vậy.

Đằng Diên Không Tam sắc mặt lập tức đột biến, còn chưa kịp ngăn cản khí thế cường đại của đối phương, trước ngực đã chấn động mạnh, làm cho hần liên tục lùi về sau vài bước, máu tươi thiếu chút nữa phun ra.

Lâm Bắc Phàm thầm giật mình, Đằng Diên Không Tam này quả nhiên có chút thủ đoạn, nếu đổi lại là người khác, đúng là không thể đỡ được.

“Lão đại không tốt, tôi từ trên người diều nhân đảo quốc này cảm nhận được một cỗ khí tức của Long tộc chúng tôi!”

Đúng vào lúc này, Tiểu Kim đột nhiên truyền âm nói ra một câu như vậy.

531. Chương 548: Hiện Tượng Kỳ Quái

Lâm Bắc Phàm nghe được những lời này của Tiểu Kim, liền bị dọa cho mất hồn, thiếu chút nữa té xuống đất.

Bản thân không muốn trêu chọc gì hết đến cái tên ác long Buck kia, hẳn tại sao hết lần này tới lần khác tìm được mình? Chẳng lẽ nhìn thấy bản thân cùng Tiểu Kim hiện tại còn không có năng lực gì quá lớn, muốn trăm thảo trừ căn? Nhưng mà cái này cũng quá nhanh đi? Hẳn vội vàng truyền âm hỏi:” Mày, mày xác định là tên Buck kia? Dù sao rồng trong Long cốc có rất nhiều, vạn nhất có vài đầu chạy ra? Dù sao mày có thể chuồn ra đây được, chúng tớ cũng có con rồng khác có thể chuồn ra!”

Trong âm thanh của Tiểu Kim cũng có chút run rẩy sợ hãi:” Lão đại, Đồ Long đao của anh chính là điểm trung gian giữa Long Cốc cùng nhân gian, anh đã nhìn thấy có con rồng nào khác từ trong Đồ Long đao chạy ra ngoài sao? Tôi dám khẳng định 80%, khí tức trên người hẳn chính là của ác long Buck, xem ra hành trình đến đảo quốc lần này của chúng ta là đại họa lâm đầu rồi, chúng ta tốt nhất là nhanh chân rời khỏi nơi này!”

“Nhanh chóng rời đi? Mới vừa rồi hẳn đã cùng chúng ta quyết đấu một lần, chỉ sợ hẳn đã hoài nghi thân phận của chúng ta, hiện tại bỏ đi, chẳng phải là hoàn toàn đem thân phận của chúng ta bại lộ ra cho hẳn sao?” Lâm Bắc Phàm kịp thời bác bỏ suy nghĩ này của đối phương.

“Vây, vây phải làm sao bây giờ? Hai người chúng ta liên thủ, dường như cũng không phải là đối thủ của hẳn!” Tiểu Kim trốn ở trong túi tiền của Lâm Bắc Phàm, không ngừng run rẩy. Nó chỉ muốn hưởng thụ long sinh, không muốn tranh đấu đến lưỡng bại câu thương với ác long Buck, thậm chí có kết cục bị thảm là bị đối phương giết chết.

“Vây chỉ có thể liều mạng, không tiếc toàn thân, cũng phải kéo hẳn xuống, tao cũng không tin, nó là rồng, chẳng lẽ mày không phải là rồng sao?” Tính cách của Lâm Bắc Phàm rất quật cường, ba đầu trâu cũng không thể kéo trở lại, hẳn còn khê kéo tay áo lên, hừ nhẹ một tiếng.

“Ách, tuổi của hẳn gấp 3-4 lần tôi, sức mạnh cũng lớn hơn so với tôi, tôi làm sao có thể là đối thủ của hẳn?” Tiểu Kim thiếu chút nữa phun huyết, bản thân còn chưa thành niên, làm sao có thể là đối thủ của Buck? Người ta từ 2000 năm trước đã là ác long, rất là trâu bò.

“Nó hiện tại còn chưa có khôi phục lại pháp lực, chúng ta có thể nhân cơ hội này, hạ độc bỏ thuốc mê, phóng hỏa, dùng pháo đạn, bom, tao không tin có nhiều thứ như vậy, mà không thể làm hẳn chết được!” Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ nói.

“Cái này, nói cũng đúng, chỉ là lão đại, tôi dường như cảm giác được khí tức long tộc trên người lão đầu này không phải rất đậm đặc, dường như chỉ có một chút, không tính là rất mạnh!” Tiểu Kim bị lời nói của hẳn làm cho có chút động tâm, lập tức phụ họa theo. Bản thân ở thế giới nhân loại lâu như vậy, nhìn thấy những người này làm ra rất nhiều loại vũ khí, trong đó có một số thứ vô cùng dị thường, chỉ sợ là bản thân cũng không thể đỡ được, nếu như không được, bản thân liền chuẩn bị vài quả bom nguyên tử, đem đảo quốc này của ác long Buck kia cho nổ tung toàn bộ luôn.

“Cái gì? Không phải rất mạnh?” Lâm Bắc Phàm khê cau mày.

“Đúng vậy, nhiều nhất chỉ có ba thành năng lực hiện tại của tôi thôi!” Tiểu kim cũng là rất khó tin nói.

“Chẳng lẽ tên Buck này mới chỉ khôi phục được có một ít như vậy?” Trong lòng Lâm Bắc Phàm cũng vô cùng khó hiểu.

“Tôi thấy chúng ta hay là nhân cơ hội này đem lão già này giết chết, chúng ta liền đại công cáo thành!” Tiểu kim rất xấu xa nói. Nó hiện tại tỉnh táo lại suy nghĩ một chút, năng lực của đối phương không có bao bằng mình, bản thân cần gì phải sợ hãi? Thừa dịp này sớm giải quyết ác long Buck này, bản thân cũng an tâm hưởng thụ cuộc sống.

“Nói một chút cũng không sai!” Lâm Bắc Phàm rất âm hiểm cười.

Tất cả mọi người xung quanh chỉ cảm giác được Lâm Bắc Phàm cùng Đằng Diên Không Tam trong nháy mắt liền phóng thích ra một luồng sát khí nhàn nhạt, làm cho bọn họ đều kinh hãi, sau đó liền nhìn thấy

Đằng Điền Không Tam lui về sau vài bước, thiếu chút nữa té lăn trên đất, đám người đảo quốc này vốn không biết Lâm Bắc Phàm, nhưng hiện tại đều tập trung ánh mắt lên trên người thanh niên này, nhỏ giọng nghị luận.

“Trung Quốc vĩ đại, dĩ nhiên có thể gặp được một người thanh niên kiệt xuất như Lâm tiên sinh vậy, thật sự đúng là đáng mừng, trận thi đấu đồ thần ngày hôm nay đúng là làm cho tôi mở rộng nhãn giới, tôi cảm thấy chuyến đi này không tệ!” Đằng Điền Không Tam nở nụ cười rất là sảng khoái, nhưng ở trong mắt hắn lại bắn ra những đạo hàn quang kinh người.

Lâm Bắc Phàm nhún vai, lười biếng nói một câu:” Bản lãnh của Đằng Điền tiên bối làm cho tôi rất là kính ngưỡng, hy vọng lần thi đấu đồ thần lần này có thể nắm bắt một lần cơ hội cho Nguyệt Chi Lưu!”

“Ha ha...” Đằng Điền Không Tam ngửa đầu cười lớn, xoay người mang theo đám người hướng về phía trong đi vào.

“Lâm tiên sinh quả nhiên hảo bản lãnh, có thể làm cho Đằng Điền Không Tam chịu khổ!” Linh Mộc Thương Tùng có chút đắc ý cười.

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc đầu, cười nói:” Vị Đằng Điền Không Tam này coi như là cao thủ trong giới đồ thuật, hôm nay có thể cùng hắn quyết đấu, tôi cảm giác được huyết mạch toàn thân như muốn sôi trào, chỉ hy vọng hắn đừng làm cho tôi quá thất vọng!”

Linh Mộc Thương Tùng cười ha ha:” Không sai, không sai, có đảm thức như vậy, có thể nói là từ trước đến nay chưa từng có!”

Đoàn người bọn họ dưới sự dẫn đầu của Linh Mộc Thương Tùng, cũng hướng về phía bên trong đi vào, chỉ lưu lại một đám người đảo quốc đang trợn mắt há hốc mồm.

Đại hội thi đấu đồ thần chưa bắt đầu, Nhật Chi Lưu cùng Nguyệt Chi Lưu đã kịch liệt như vậy, xem ra đại hội thi đấu đồ thần lần này khẳng định sẽ vô cùng nào nhiệt.

Lâm Bắc Phàm theo đám người bọn họ đi vào trong câu lạc bộ, nhưng lại nhìn thấy hai thiếu nữ đảo quốc xinh đẹp động lòng người mặc trang phục Kimônô, đang cung kính đứng ở hai bên, trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, hoan nghênh bọn họ đến, mà bên trong đại sảnh cũng được bố trí không tầm thường, xa hoa kết hợp với tao nhã, văn hóa đông phương cùng tây phương dung hợp, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng tuyệt mỹ, phẳng phất như bước vào một thế giới kỳ dị vậy.

“Sách sách, thật không ngờ câu lạc bộ này đúng là có tiền!” Lâm Bắc Phàm nhìn không được nhỏ giọng than thở một câu.

Võ Điền Mỹ Tử nhìn không được cười lên một tiếng khanh khách:” Nhật Chi Lưu bọn em cùng Nguyệt Chi Lưu vài chục năm trước vì để có một hoàn cảnh để tổ chức giải thi đấu đồ thần tốt đẹp, đã cùng đầu tư kiến tạo thành, tổng cộng đầu tư một ngàn triệu USD, lúc ấy được gọi là câu lạc bộ phồn hoa náo nhiệt nhất, mặc dù hiện tại, cũng có rất ít quốc gia nào có câu lạc bộ đạt tới trình độ như thế này!”

“Một ngàn triệu USD tu kiến nên một câu lạc bộ? Đúng là xa xỉ!” Lâm Bắc Phàm nhìn không được sợ hãi than một tiếng.

“Lúc ấy cũng có một số người đưa ra ý kiến như vậy, nói lúc ấy kinh tế thế giới đang suy sụp không phát triển, đầu tư nhiều tiền như vậy chỉ để cử hành đại hội thi đấu đồ thần ba năm mới tổ chức một lần, đúng là có chút lãng phí cùng xa xỉ, nhưng lúc ấy người chủ trì hai lưu phái đã thương thảo đến hơn một tháng, cuối cùng vẫn quyết định đầu tư một ngàn triệu USD, tu kiến chỗ này thành một câu lạc bộ, mục đích chính là muốn làm cho thế nhân nhìn thấy một đại hội thi đấu đồ thần chính thức tại đảo quốc, cũng là mang một chút động lực để cho kinh tế Tokyo phát triển!” Tiểu Điền Anh Tử ở một bên giải thích.

“Cái này có chút cảm giác như việc quá khả năng!” Lâm Bắc Phàm trào phúng một câu. Xem ra người đảo quốc cũng có một số điểm giống người Trung Quốc, cũng thích ra vẻ, ra vẻ ta đây có tiền, đi làm một số việc không có tính thiết thực hợp với thực tế.

Linh Mộc Thương Tùng đi phía trước cũng nhìn không được cười lên một tiếng, quay đầu nói:” Đương nhiên tôi đích xác cũng có suy nghĩ như vậy, làm việc quá khả năng, ha ha, những lời này rất có ý tứ. Tôi lúc ấy

ném ra mấy trăm triệu USD, cũng từng có chút đau lòng, thiếu chút nữa là ra lệnh thu hồi lại, 500 triệu USD, đây chính là một phần ba thu nhập năm đó của Nhật Chi Lưu chúng tôi, cứ như vậy là tu kiến tòa câu lạc bộ này, đích xác là có chút tiêu tiền không đúng chỗ, nhưng ai biết được câu lạc bộ này sau khi tu kiến xong, năm thứ nhất đã thu vào cho Nhật Chi Lưu chúng tôi 100 triệu USD, chỉ mất năm năm, chúng tôi đã thu hồi lại vốn đầu tư lúc đầu, như thời gian tổ chức đại hội thi đấu đồ thần mấy ngày nay, cũng đã thu vào được một số tiền đáng kể, đây coi như là trong lúc hồ đồ là buôn bán kiếm lời được chút đỉnh!”

Tùng Tĩnh Vũ nhin không được cười lên một tiếng:” Tôi lúc ấy trong một tháng liên tục, mỗi ngày cũng đều nói với bộ trưởng chuyện này, để cho ngài dừng lại loại hành động điên cuồng này, dù sao Nhật Chi Lưu chúng tôi mặc dù có tiền, cũng không thể đầu tư như vậy, nhưng bộ trưởng lại không nghe, nói cái gì mà đại hội thi đấu đồ thành ba năm cử hành một lần, há có thể làm qua loa? Tôi lúc ấy cũng bởi vì chuyện này là cùng bộ trưởng âm ỉ một hồi, hiện tại ngấm lại, tôi đứng là không có đầu óc kinh doanh như bộ trưởng!”

Linh Mộc Thương Tùng cũng chỉ cười cười nói:” Đây có lẽ là vận khí của Nhật Chi Lưu chúng ta!”

Đoàn người bọn họ vừa cười vừa nói, rất nhanh liền đi tới đại sảnh lầu ba của câu lạc bộ, thấy nơi này có hơn 1000m², tựa như một cái đại sảnh yến hội vậy, rất có phong cách của đảo quốc. Chỉ là nơi này có hạn, hai lưu phái bọn họ chỉ có thể để mấy trăm tên võ sĩ lại ở bên dưới, chỉ có thể cho phép hai mươi mấy người đi lên đại sảnh lầu ba, mặc dù như vậy, cả đại sảnh cũng vô cùng náo nhiệt, hào khí vô cùng nóng bỏng, cao thủ đảo quốc đều xuất hiện rất nhiều.

“Nói vậy vị này chính là Lâm tiên sinh đã làm oanh động thể giới sao? Ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay có thể gặp mặt, đúng là hết sức vinh hạnh.”

Đoàn người bọn Lâm Bắc Phàm vừa ngồi vào chỗ, nhưng lại nhìn thấy hai tên đảo quốc đi tới trước mặt, hướng về phía Lâm Bắc Phàm khom người cúi chào, rất là khiêm nhường nói. Hai người bọn họ cũng khoảng 25 tuổi, khuôn mặt thanh tú, mang một bộ kính mắt bình thường màu vàng, thoạt nhìn hòa ái dễ gần, không có chút kiêu ngạo, cùng với mấy tên đảo quốc hay kiêu ngạo trong này thì hoàn toàn bất đồng.

“Cách anh là ai???” Lâm Bắc Phàm lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

“Nguyên lai là Tiểu Đảo quân cùng Tiểu Lâm quân, thật không ngờ lại có thể nhìn thấy hai người ở chỗ này, xem ra các cậu nhất định là đại biểu của Tinh Chi Lưu rồi?” Âm thanh thanh thúy của Y Đằng Thanh Tử ở bên cạnh vang lên, lập tức nhỏ giọng giải thích bên tai Lâm Bắc Phàm:” Bọn họ là người của Tinh Chi Lưu, vị này chính là Tiểu Đảo Xương Mộc, vị này chính là Tiểu Lâm Trì, cũng là cao thủ đồ thuật!”

Lâm Bắc Phàm nghe thấy nàng giải thích như vậy, lập tức cười lớn nói:” Nguyên lai là Tiểu Đảo tiên sinh cùng Tiểu Lâm tiên sinh, thất kính thất kính!”

Tiểu Đảo Xương Mộc cùng Tiểu Lâm Trì hai người đều khiêm nhường cười nói:” Lâm tiên sinh quá khách khí rồi, chúng tôi có thể nhìn thấy đồ thần trong truyền thuyết, thật sự là rất cao hứng, hôm nay chúng tôi nhất định phải học tập một chút đồ thuật của Lâm tiên sinh!”

Lâm Bắc Phàm lập tức cười ha ha:” Hai vị quá khách khí rồi, tôi chỉ biết bề ngoài, cùng nhau học tập thôi!”

“Lâm tiên sinh quá khách khí!” Hai người đều khiêm nhường nói.

“Lão đại, anh cảm nhận được không?” Tiểu Kim đột nhiên truyền âm nói.

Lâm Bắc Phàm cũng hết sức kỳ quái truyền âm nói:” Chuyện đích xác rất kỳ quái, trên người Tiểu Đảo Xương Mộc này tại sao cũng có khí tức của Long tộc? Chẳng lẽ trên thế giới này có hai con Buck?”

“Điều này làm sao có thể? Nếu có hai Buck, tôi làm sao còn có thể sống? Chuyện này khẳng định có điều cổ quái, xem ra Buck đã thức tỉnh, hẳn đang dùng một loại phương pháp hấp thu năng lượng cổ quái, một khi để cho hắn thành công, không chỉ riêng chúng ta, mà tất cả mọi người trên địa cầu, đều tử vong.” Tiểu Kim vô cùng lo lắng kêu lên.

532. Chương 549: Trận Đấu Bắt Đầu

Tiểu Đảo Xương Mộc cùng Tiểu Lâm Trì hai người tùy tiện hàn huyên với đoàn người bọn Lâm Bắc Phàm vài câu, liền xoay người trở về vị trí của mình.

Lâm Bắc Phàm nhìn thân ảnh hai người bọn họ, từ trong đối mắt lóe ra hàn quang kinh người.

Linh Mộc Thương Tùng cùng Tùng Tinh Vũ hai người vẫn chú ý tới vẻ mặt của Lâm Bắc Phàm, nhìn thấy hắn nhìn chằm chằm Tiểu Đảo Xương Mộc cùng Tiểu Lâm Trì đều có chút sửng sốt, cuối cùng vẫn là Tùng Tinh Vũ mở miệng nói:” Lâm tiên sinh, làm sao vậy? Có chuyện gì sao?”

Lâm Bắc Phàm hia tay khoanh trước ngực, trầm tư một lát, mới thản nhiên nói:” Hai người bọn họ là người như thế nào?”

Tùng Tinh Vũ vô cùng kinh ngạc, không biết Lâm Bắc Phàm vì sao lại có hứng thú với hai thành viên của Tinh Chi Lưu này. Bất quá hắn vẫn giải thích:” Tiểu Đảo Xương Mộc cùng Tiểu Lâm Trì đều là cao thủ đồ thuật tại đảo quốc, từng tham gia bốn lần đại hội thi đấu đồ thần, đáng tiếc không phải thứ ba thì là thứ tư, khó có thể so sánh với tôi cùng Đằng Điền Không Tam. Chỉ là đồ thuật của Tiểu Đảo Xương Mộc cùng Tiểu Lâm Trì hai người bọn họ đều là đến từ một người truyền thụ, hắn không tính là yếu, chỉ là muốn chiến thắng Anh Tử cùng Thanh Tử, sợ rằng còn có khoảng cách rất lớn. Hai người bọn họ tính cách ôn hoà, chưa bao giờ khi dễ người khác, danh tiếng ở bên trong đảo quốc coi như không tệ, ngài tại sao đột nhiên lại muốn hỏi vấn đề này?”

Lâm Bắc Phàm khẽ búng tay phải nói:” Nếu như cảm giác của tôi không sai, tên Tiểu Đảo Xương Mộc kia hẳn là có chuyện, các ông nên phái người tỉ mỉ điều tra hắn một chút, chủ yếu chính là hắn mấy ngày nay có biến hóa gì khác thường không!”

“Gi? Có chuyện gì sao?” Bọn họ nghe được những lời này, sắc mặt đều đại biến.

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu:” Nếu như có khả năng, cũng cần thận điều tra tên Đằng Điền Không Tam một chút, hai người bọn họ rất cổ quái, nói không chừng, trong thân thể bọn họ, có một cỗ lực lượng kỳ quái!”

Hắn mặc dù nói những lời này cũng không rõ ràng gì, nhưng mỗi người đang ngồi ở chỗ này cũng mơ hồ nghe ra huyền cơ bên trong.

Đó chính là bên trong thân thể hai người Đằng Điền Không Tam cùng Tiểu Đảo Xương Mộc có một cỗ năng lượng cường đại, nếu như một khi bộc phát, khẳng định sẽ làm cho đảo quốc, thậm chí lưu phái khác tạo thành tổn thương nghiêm trọng, mà Nhật Chi Lưu tất nhiên là đứng mũi chịu sào.

Linh Mộc Thương Tùng không có ký do gì để không tin phán đoán của Lâm Bắc Phàm, hơn nữa cho dù đối phương đoán lung tung, hắn cũng phải nhất định điều tra thật tốt, như vậy mới có thể yên tâm được. Hắn gật đầu, lập tức lấy điện thoại di động của mình ra, gọi điện thoại cho cấp dưới, đem chuyện này nói qua một chút.

Nhật Chi Lưu, Nguyệt Chi Lưu, Tinh Chi Lưu, có thể từng sống ở đảo quốc trăm năm không già, ngoại trừ có vô số võ sĩ cường đại ở ngoài tập đoàn, còn có vô số gián điệp chuyên nghiệp, bọn họ tồn tại mục đích chính là thăm dò chuyện cơ mật bên trong lưu phái khác, có thể nhân cơ hội nhất cử tiêu diệt bọn họ. Cho nên sau khi Linh Mộc Thương Tùng gọi điện thoại, mười mấy nhân viên gián điệp đã bắt tay vào điều tra chuyện này, nói vậy không cần bao lâu, bọn họ sẽ nhận được tin tình báo.

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy Linh Mộc Thương Tùng gọi điện thoại, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, trên mặt lại thay đổi bằng bộ dáng tươi cười, phẳng phất như chưa có chuyện gì phát sinh vậy.

“Bắc Phàm, hai người bọn họ rốt cuộc là có chỗ nào kỳ quái?” Tiểu Điền Anh Tử không nhịn được thấp giọng dò hỏi.

“Nếu như anh nói bọn họ bị ma quỷ nhập vào người, em nghĩ thế nào?” Lâm Bắc Phàm mỉm cười.

“Ma quỷ nhập vào người? Điều này làm sao có thể? Trên thế giới này làm gì có ma quỷ? Cái này chỉ xuất hiện trong thần thoại cổ đại mà thôi!” Tiểu Điền Anh Tử không nhịn được kinh hô một tiếng.

“Nếu như không có ma quỷ, anh đây làm sao có được uy lực cường đại như vậy?” Lâm Bắc Phàm hỏi ngược lại một câu.

“Vậy, vậy ý của anh là, anh cũng bị ma quỷ nhập vào người? Vậy mấy ngày nay...” Tiểu Điền Anh Tử, Y Đằng Thanh Tử cùng Võ Điền Mỹ Tử tam nữ đều biến sắc. Vậy chẳng phải các nàng mấy ngày này đều cùng ma quỷ làm chuyện kia sao? Cái này gọi là gì đây? Vạn nhất Lâm Bắc Phàm khôi phục lại như bình thường, vậy các nàng nên làm cái gì bây giờ?

Lâm Bắc Phàm nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của ba nàng, không nhịn được cười nói: “Anh chỉ nói là trên thế giới này có ma quỷ, cũng không có nói anh bị ma quỷ nhập vào người, anh tu luyện chính là một loại công pháp không có tồn tại trong thiên địa, mới có được uy lực cường đại như vậy, cũng không phải là ma quỷ nhập vào người gì, nếu không, anh làm sao có thể còn nhớ được bọn em?”

“Oh, nguyên lai là như vậy!” Tam nữ lúc này mới tỉnh ngộ, mới vừa rồi đều là do bản thân suy nghĩ miên man. Khuôn mặt nhỏ nhắn xin xắn của tam nữ trong nháy mắt liền mắc cỡ đỏ mặt, phảng phất như bôi son vậy, vô cùng động lòng người, Lâm Bắc Phàm nhìn thấy mà nội tâm chấn động, thiếu chút nữa muốn ôm lấy các nàng, hung hăng hôn một cái, sờ sờ thân hình gợi cảm của các nàng.

“Cảm ơn chư vị đã tham gia giải thi đấu đồ thần ba năm một lần của đảo quốc chúng tôi, tôi Kiền Bốn Tam xin cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã cho tôi phần thể diện này, có thể tới nơi này xem mập mập tôi...”

Lúc bọn họ đang ở chỗ này nói giỡn với nhau, nhưng lại nhìn thấy ở phía trước sân khấu đột nhiên xuất hiện một gã nam nhân đảo quốc mặc tây trang, khoảng chừng hơn 40 tuổi, vóc dáng ục ịch, cao chừng một thước sáu ba, vóc người có chút mập mạp, đang cầm một cái microphone, dùng ngôn ngữ đảo quốc nói chuyện lưu loát với mọi người, hần lờn ăn tiếng nói hài hước, tính cách hiền hoà, làm cho tất cả mọi người ôm bụng cười ha ha, hào khí nơi này trong nháy mắt liền trở nên sôi động hẳn lên.

Y Đằng Thanh Tử sợ Lâm Bắc Phàm nghe không hiểu, vội vàng đem từng lời phiên dịch lại cho hắn, cuối cùng còn giải thích: “Vị này là Kiền Bốn Tam tiên sinh, là MC của giải thi đấu đồ thần tại đảo quốc, là người hòa ái, hơn nữa hàng năm đều khuyên góp một lượng tiền lớn đến người nghèo trên các nơi trên thế giới, tại đảo quốc có rất nhiều người yêu quý, mọi người đều gọi ông ấy là sứ giả nhân ái!”

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu, nhưng nội tâm lại không có là đúng, sứ giả nhân ái? Vậy bản thân tại sao không có nghe nói hắn khuyên góp khoản nào cho Trung Quốc? Nói không chừng tên này cũng chỉ là nói ngoài miệng, bất quá hiện tại trên thế giới căn bản không thiếu người như vậy, cho nên hắn cũng không cần phải vì một người đảo quốc mà tức giận.

Kiền Bốn Tam rất là hảo hữu hướng mọi người bắt chuyện, sau đó lại chỉ vai 13 nam tử đảo quốc mặc tây trang giầy da ở phía sau, bọn họ đều là danh nhân xí nghiệp nổi tiếng tại đảo quốc, nói chuyện làm việc đều có phân lượng nhất định. Lần này đặc biệt tới làm trọng tài cho giải thi đấu đồ thần lần này.

Bởi vì giải thi đấu đồ thần tại đảo quốc đã được tổ chức hơn 20 lần, mỗi một lần cơ hồ không có biến hóa gì quá lớn, có thể nói cơ hồ mọi người đều biết, hơn nữa cho dù có tuyển thủ không biết quy định tham gia thi đấu, cũng sẽ có người giới thiệu chi tiết rõ ràng, cho nên Kiền Bốn Tam chỉ mơ hồ miêu tả một chút tình huống quy củ cùng phần thưởng của giải thi đấu đồ thần, liền tuyên bố hiệp thứ nhất giải thi đấu đồ thần chính thức bắt đầu.

Hiệp thứ nhất chính là chế độ đấu loại đấu hai, nói cách khác chính là 30 tuyển thủ tham gia thi đấu ở đây, người số 1 quyết đấu với người số 2, người số 3 quyết đấu với người số 4, cứ như vậy mà tiếp tục, tiến hành trận đấu hai tuyển thủ có thể lựa chọn phương thức đánh bạc, hai người lấy một, không có bất cứ đường thương lượng gì, nếu như trong trận đấu hai tuyển thủ cực mạnh vừa vận chạm mặt nhau, như vậy cũng chỉ có thể nói là vận khí của người xui xẻo mà thôi, cho nên nói hiệp thi đấu giải đồ thần thứ nhất chính là kết hợp giữa vận khí cùng đồ thuật, cũng có hàm nghĩa nhất định.

Trên sân khấu đã xuất hiện mười lăm cái bàn mới tinh, để cho 30 tuyển thủ tham gia thi đấu sử dụng, hơn nữa bên cạnh còn có hai mươi tiểu thư dung mạo xinh đẹp, đáng người tuyệt mỹ, chuyện muôn cung cấp các loại dụng cụ để đánh bạc.

Lâm Bắc Phàm ngẫu nhiên lấy được số 11, đối thủ của hắn chính là số 12, một tiểu cô nương đến từ đảo quốc, tên là Tam Phổ Tiểu Ly, đến từ Osaka đảo quốc, cũng không phải rất đẹp, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác đoan trang hiền hậu, chỉ mới 18 tuổi, từng thắng vài trận tại giải thi đấu đồ thần, có chút danh tiếng.

“Ngài chính là Lâm tiên sinh đến từ Trung Quốc? Xin chỉ giáo nhiều hơn!” Tam Phổ Tiểu Ly sau khi biết được nam nhân trước mặt này chính là cao thủ Nhật Chi Lưu mời đến từ Trung Quốc, ánh mắt càng trở nên cung kính hơn, ngữ khí cũng tràn đầy tôn kính, hướng về phía Lâm Bắc Phàm khom người cúi chào một cái thật sâu, âm thanh ôn nhu êm tai.

“Tam Phổ Tiểu Ly? Tên rất hay, thật không ngờ tôi lại là đối thủ thứ nhất cả em, xem ra vận khí của tôi thật không tệ, không bằng chúng ta đổi lại phương thức của trận đấu như thế nào?” Lâm Bắc Phàm cười tủm tỉm nói.

Tam Phổ Tiểu Ly về mặt ngưỡng ngừng, thấp giọng nói:” Tất cả đều nghe Lâm tiên sinh phân phó!”

Lâm Bắc Phàm từ tiểu thư lễ nghi bên cạnh lấy một viên xúc xắc cùng một cái chén, trên mặt mang nụ cười ấm áp:” Như vậy đi, Tam Phổ tiểu thư, tôi ở đây có một viên xúc xắc, tôi tùy tiện thả một cái, em đoán ra là mấy điểm, tôi có thể cho em bốn cơ hội, nếu như em có thể đoán trúng, thì tôi thua, nếu như liên tục bốn lần em cũng không có đoán trúng, vậy là tôi thắng, như thế nào?”

“Đoán bốn lần liên tục?” Tam Phổ Tiểu Ly có chút kinh ngạc.

“Một chút cũng không sai!” Lâm Bắc Phàm rất khẳng định nói.

Tam Phổ Tiểu Ly biết nam nhân Trung Quốc trước mặt này đồ thuật rất cao mình, tại đảo quốc cũng có danh tiếng không kém, nhưng một viên xúc xắc chỉ có 6 kết quả, mà mình lại có thể đoán liên tục bốn lần còn không đoán trúng sao? Chẳng lẽ vận khí của mình thật sự rất kém? Làm sao có thể? Bản thân nghiên cứu đồ thuật cũng được một thời gian dài, làm thế nào cũng không có khả năng thua? Chẳng lẽ đối phương nhìn thấy bản thân xinh đẹp, muốn tặng một danh ngạch này cho mình? Nàng nghĩ tới đây, khuôn mặt nhỏ nhắn liền nhịn được được mà đỏ lên, trống ngực đập bùm bùm! Nhảy loạn cả lên, có thể đem thân thể của mình hiến cho nam nhân như vậy một lần, dường như cũng không có gì là không thể? Bản thân lớn như vậy, còn không biết nam nhân Trung Quốc ở cái phương diện kia có công phu như thế nào, có thể mạnh hơn so với nam nhân đảo quốc không? Mỗi nam nhân đều chỉ có vài phút đồng hồ, làm cho bản thân không có một chút sáng khoái nào. Nàng suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng gật đầu nói:” Nếu như vậy, xin mời Lâm tiên sinh ra tay!”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, cầm hạt xúc xắc lên, đặt ở bên trong chén, khẽ động một cái, động tác của hắn rất thông thả, dường như có chút mới lạ, nhưng trong mắt của Tam Phổ Tiểu Ly, bên trong động tác của đối phương khẳng định ẩn dấu điều gì đó rất cao siêu, bản thân nhất định phải cẩn thận một chút mới được.

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc chũm mười mấy cái, sau đó đặt cái chén trên bàn, cười nói:” Em đoán đi!”

“Em, em đoán là 1 điểm, 3 điểm, 5 điểm cùng 6 điểm!” Lúc Tam Phổ Tiểu Ly nói những lời này, nội tâm rất là khẩn trương, cũng rất là sợ hãi, âm thanh có chút run rẩy, bản thân nếu như liên tục nói ra bốn kết quả cũng không đúng, vậy chẳng phải hiệp đầu tiên của mình đã bị vứt bỏ sao?

Lâm Bắc Phàm cười, cười rất là sáng lạn, nói ra từng chữ một:” Em thua!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tam Phổ Tiểu Ly trong nháy mắt liền trở nên tái nhợt, cả người có chút lung lay, như muốn ngã xuống đất.

Lâm Bắc Phàm cầm cái chén ra, bên trong là một viên xúc xắc có 2 điểm rõ ràng.

533. Chương 550: Thiên Hạ Của Tiểu Kim

Vẻ tươi cười trên mặt Lâm Bắc Phàm càng thêm sáng lạn càng thêm chân thành, nhưng mà khi Tam Phổ Tiểu Ly nhìn lại, lại càng làm cho bản thân có một loại cảm giác run sợ. Chẳng lẽ vận khí của bản thân

thật sự kém như vậy? Liên tục đoán bốn lần, cũng không có một lần thành công.

Lâm Bắc Phàm có Tiểu Kim ở chỗ này, làm sao có thể bại bởi đối phương? Có thể nói là bản thân muốn mấy điểm là có mấy điểm, tham luyến sắc đẹp của đối phương? Tao van mầy, đối phương không có đẹp bằng mấy nàng Y Đằng Thanh Tử, hơn nữa vừa nhìn là biết không phải là xử nữ, là nữ nhân thường xuyên lên giường cùng với nam nhân, tại đảo quốc này rất thường thấy, bản thân làm sao có thể thích loại nữ nhân này? Bản thân còn sợ dính phải bệnh lậu, đây chính là chuyện làm tiếc nuối cả cuộc đời.

“Tôi...tôi thật sự thua!” Tam Phổ Tiểu Ly có chút chán nản nói.

“Cái này không phải là em thua, chỉ là vận khí của anh so với em tốt hơn một chút thôi!” Lâm Bắc Phàm rất là khiêm tốn nói.

“Tôi hiện tại mới biết được, Lâm tiên sinh đúng là cao thủ đồ thuật, tôi còn kém rất xa!” Tam Phổ Tiểu Ly lắc đầu, xoay người rời khỏi sân khấu.

Lâm Bắc Phàm dưới sự trợ giúp của Tiểu Kim, có thể nói là qua năm quan trăm sáu tướng, tại trong giải thi đấu đồ thần tại đảo quốc này đẩy lên một hồi tinh phong huyết vũ, đánh cho đám người đối thủ thất sắc, vinh quanh giành lấy danh hiệu “đồ thần chi thần”, mà hắn cũng một hơi tiến vào vòng thứ 6, trở thành tiêu điểm của toàn trường.

Tuyển thủ có thể tiến vào vòng 6 của giải thi đấu, tất cả đều là tuyển thủ tinh anh.

Trong Nhật Chi Lưu tuyển thủ có thể tiến vào vòng thứ 6 ngoài Lâm Bắc Phàm ra, cũng chỉ có một mình Tiểu Điền Anh Tử, mà Y Đằng Thanh Tử lúc ở vòng thứ 5, lại gặp phải Đằng Điền Không Tam của Nguyệt Chi Lưu, trở thành một trận thảm thiết nhất, mà trong Nguyệt Chi Lưu cũng chỉ có Đằng Điền Không Tam là thuận lợi tiến vào vòng sáu, các tuyển thủ các đều thua thảm bại, về phần Tinh Chi Lưu, chỉ có một mình Tiểu Đảo Xương Mộc là có thể tiến vào, nếu không phải đồ thuật của hắn đột nhiên tăng mạnh, mà hắn cũng không có dụng phải cao thủ chân chính, chỉ gặp phải một ít tuyển thủ bình thường tham gia thi đấu, không thể không nói là vận khí tốt, về phần tuyển thủ thứ 5, là một người đảo quốc, tên gọi là Tiểu Xuyên Điền Nhất, là một người mập mạp hơn 40 tuổi, đứng ở nơi đó, cả người cũng tràn đầy mồ hôi, phẳng phất như một cái nồi nước sôi vậy, thoạt nhìn rất là buồn cười, còn có vài phần hài hước. Mà tuyển thủ cuối cùng tiến vào vòng 6 dĩ nhiên là một gã Mĩ Quốc, tên là Ryan, khoảng 40 tuổi, vóc người khôi ngô.

“Các vị tiên sinh nữ sĩ thân mến, trải qua liên tục hai giờ thi đấu gay gắt, giải thi đấu đồ thần của chúng ta đã tiến vào trạng thái nóng bỏng cuối cùng, hiện tại sáu tuyển thủ sẽ tiến thành một vòng đấu, mà quán quân, á quân, hạng ba, cùng với hạng tư đến hạng sáu sẽ tuyển ra từ trong sáu người bọn họ, rốt cuộc người nào mới là quán quân lần này của giải thi đấu đồ thần của chúng ta? Là ”đồ thần chi thần” Lâm Bắc Phàm Lâm tiên sinh? Hay là “khô mộc trọng sanh” Đằng Điền Không Tam tiên sinh? Hay là “ngôi sao đồ thần mới” Anh Tử tiểu thư xinh đẹp? Hay là Tiểu Đảo Xương Mộc tuyển thủ đại biểu của Tinh Chi Lưu, hay là Ryan tiên sinh đến từ Mĩ Quốc? Để biết được điều này xin tất cả mọi người chờ đợi!” Kiều Bốn Tam dùng âm thanh kích động giới thiệu sáu tuyển thủ với mọi người, hắn cảm giác được trái tim của mình cơ hồ muốn nhảy ra ngoài.

Mỗi một thời điểm mấu chốt trong giải thi đấu đồ thần, càng làm cho phong vân biến ảo, bất ngờ, có rất nhiều hắc mã xuất hiện, giải thi đấu đồ thần lần này có một vài ngôi sao chói sáng. Đầu tiên là Lâm Bắc Phàm đến từ Trung Quốc đại biểu của Nhật Chi Lưu, người này không thể nghi ngờ là làm cho giải thi đấu đồ thần tăng thêm vài phần sắc thái thần bí. Người thứ hai, là Đằng Điền Không Tam đến từ Nguyệt Chi Lưu, người đã cáo biệt giới đồ thuật từ 15 năm trước, sau khi lại xuất hiện trên sân thi đấu đồ thần này, đích xác là một kỳ tích. Người thứ ba, chính là tuyển thủ tham gia thi đấu của Tinh Chi Lưu, Tiểu Đảo Xương Mộc, công phá thẳng tới tận vòng sáu, không thể không nói chính là một vui mừng lẫn sợ hãi.

“Đồ thần chi thần, ngôi sao đồ thần mới, khô mộc trọng sanh...”

Rất nhiều người phía dưới đều điên cuồng hét to lên, tất cả đều cảm nhận được giải thi đấu đồ thần lần này thật sự rất đặc sắc, làm cho người ta rất hưng phấn. Cao thủ nhiều như vậy, thi đấu gay gắt, cái này không thể nghi ngờ chính là sonh trọng kích thích đến cả thị giác lẫn linh hồn của người xem, làm cho bọn họ kích động muốn hét lên.

Kiều Bồn Tam cùng mười ba người trọng tài sau mười phút tiền hành thương lượng, lúc này mới cầm microphone, cười nói với mọi người:” Bởi vì trận đấu lần này vô cùng kịch liệt, cao thủ vô cùng nhiều, chúng tôi sau khi trải qua thương lượng, quyết định vòng thi đấu cuối cùng này chia làm ba hiệp, mỗi hiệp là một ván, người đứng hạng nhất có thể đạt được 5 điểm, thứ hai 4 điểm, thứ ba 3 điểm, thứ tư 2 điểm, thứ năm 1 điểm, thứ sáu 0 điểm, sau khi ba hiệp chấm dứt, người có số điểm cao nhất là quán quân.”

“Hảo, phương pháp này không tệ!” Tất cả mọi người xem đều cảm thấy làm như vậy rất được, có thể để cho mình thưởng thức được nhiều trận đấu hơn một chút, đương nhiên hết sức tự nguyện, tất cả đều phụ họa theo.

Kiều Bồn Tam lập tức vỗ tay một cái, cười với sáu tiểu thư lễ nghi bên cạnh, nói:” Mời các cô một người cầm qua một bộ bài Pocker, giao cho sáu vị tuyển thủ của chúng ta, chúng ta phải tiến hành trận đấu thứ nhất!”

Sáu vị tiểu thư lễ nghi đều gật đầu, xoay người lấy ra sáu bộ bài còn ở trong hộp, dâng hai tay trước mặt sáu người bọn Lâm Bắc Phàm.

Kiều Bồn Tam vỗ hai tay cười nói:” Trận đấu đầu tiên của chúng ta rất đơn giản, chính là sáu vị tuyển thủ một người một bộ bài Pocker, mỗi một người tùy tiện lấy ra ba lá, người nào rút được điểm lớn nhất, người đó chính là người đứng thứ nhất, K đại biểu cho 13 điểm, A đại biểu cho 1 điểm, những lá còn lại cũng tính như vậy, có có vấn đề gì không?”

Hai mắt Lâm Bắc Phàm vừa chuyển, đột nhiên xuất ra một câu:” Nếu như ngẫu nhiên lấy được lá Đại Vương cùng Tiểu Vương, vậy nên tính như thế nào bây giờ?”

“Oh, nguyên là là Lâm tiên sinh kính mến đến từ Trung Quốc!” Kiều Bồn Tam từ trong miệng tiểu thư phiên dịch bên cạnh biết được vấn đề của đối phương, lập tức mỉm cười nói:” Nếu như là Đại Vương, vậy trừ 10 điểm, nếu như là Tiểu Vương, vậy liền trừ 5 điểm, quy định như vậy, thế nào?”

Lâm Bắc Phàm khẽ búng ngón tay một cái, cười nói:” Đương nhiên có thể!”

Tất cả ánh mắt của người xem đều rơi xuống trên sáu người bọn họ, nhìn thấy bọn họ đều điên cuồng tẩy bài (xào bài), sau đó đặt bộ bài của mình lên trên mặt bàn, liền bắt đầu lấy ra từ trong đó ba lá.

Có thể xưng là tuyển thủ trong giải thi đấu đồ thần, đối với bài Pocker tự nhiên là quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn, nhưng mà động tác của Lâm Bắc Phàm, phương pháp tẩy bài mới lạ, làm cho toàn trường thờ người ra, người như vậy, chẳng lẽ chính là quán quân giải thi đấu đồ thần tổ chức tại Las Vegas sao? Không phải là giả mạo chứ?

“Ba!” Lâm Bắc Phàm tẩy bài rồi lại tẩy bài, kết quả một tay cầm không vững, lập tức có mười mấy lá Pocker rơi xuống toàn bộ trên mặt đất.

“Xin lỗi, xin lỗi, lâu rồi không có chơi!” Lâm Bắc Phàm rất vô sỉ cười nói.

“Ha ha ha.” Tất cả mọi người đều ôm bụng cười lớn ha ha, còn có mấy người thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống. Bọn họ cũng có cảm giác được đây không phải là một giải thi đấu đồ thần, mà là một buổi biểu diễn hài.

“Lão đại, lão đầu kia là ba con K, rất là lợi hại!” Tiểu Kim nhỏ giọng truyền âm nói.

“Vậy thay đổi bài cho hắn, chú ý tới người khác một chút!” Lâm Bắc Phàm lập tức hồi đáp.

“Uh, lão đại, anh yên tâm đi, hiện tại năng lực của hắn không cao bằng tôi, tôi chắc chắn chiến thắng hắn ta, về phần những người khác, lại càng không phải là đối thủ của tôi, tôi cam đoan để cho bọn họ khóc không ra nước mắt!” Tiểu Kim rất tự tin nói.

Khóe miệng Lâm Bắc Phàm có chút nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà ác, hướng về phía Đằng Điền Không Tam nhìn thoáng qua.

Đằng Điền Không Tam cũng vừa vận hướng về phía bên hắn nhìn lại, ánh mắt hai người tập trung vào một chỗ, ở giữa không trung hình thành một cổ khí lưu cường đại, một luồng khí thể cường đại từ trên người hai người lan tràn ra.

Kiều Bồn Tam hiển nhiên không biết trên sân khấu đã phát sinh ra chuyện bí mật này. Hắn nhìn thời gian, thẳng cho đến 5' sau, mới lộ ra vẻ mặt vui vẻ cười nói:” Rốt cuộc ai là người đứng đầu chiến thắng của chúng ta trong trận đấu này? Nói vậy chắc tất cả mọi người đều chờ mong đã lâu? Nhưng vậy hãy để cho sáu vị tuyển thủ của chúng ta, ngẫu nhiên phát ra ba lá bài, để cho mọi người nhìn một cái!”

Bọn sáu người Lâm Bắc Phàm cũng đem ba lá bài mà mình ngẫu nhiên lấy ra trong bộ bài.

Toàn trường lập tức rơi vào trong một mảnh yên tĩnh.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào 18 lá bài trên tay sáu tuyển thủ, sau đó lại phát ra từng tiếng thét kinh hãi.

“A, điều này, điều này làm sao có thể?”

“Trời à, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Chẳng lẽ là hai tròng mắt của tôi bị hoa? Cái này, cái này rất là kỳ quái!”

.....

Sau khi tiếng kinh hô của rất nhiều người vang lên, Kiều Bồn Tam cùng mười ba vị trọng tài cũng rời ánh mắt lên 18 lá bài của sáu người bọn họ, tất cả đều ngẩn người ra.

Kết quả như vậy, làm cho bọn họ thật sự là một chút cũng không ngờ tới.

Ba lá bài tẩy trên tay Lâm Bắc Phàm toàn bộ đều là K, tổng cộng là 39 điểm, Tiểu Điền Anh Tử cũng lấy được 3 lá K, tổng cộng cũng là 39 điểm, Đằng Điền Không Tam dĩ nhiên lấy được một lá A, một Đại Vương, một Tiểu Vương, tổng cộng -14 điểm, Tiểu Đảo Xương Mộc lấy được 5, 5, một Đại Vương, 0 điểm. Tiểu Xuyên Điền Nhất lấy được một lá K, một Đại Vương, một lá ba, tổng cộng 6 điểm. Mà Ryan ba lá bài tẩy của hắn càng kỳ quái, hai lá 5, một lá Đại Vương, cũng là 0 điểm.

“Chẳng lẽ Đại Vương cùng Tiểu Vương rất nhiều? Tại sao mấy người bọn họ đều rút được Đại Vương cùng Tiểu Vương?”

“Điều này, điều này làm sao có thể? Tôi làm sao có thể lấy được lá bài như vậy?” Người đầu tiên tức giận chính là người Mỹ Quốc Ryan, hắn trừng đôi lớn đôi mắt màu lam, dùng Anh ngữ kinh hô lên một tiếng.

“Mẹ kiếp, đây là chuyện gì? Không có khả năng, không có khả năng...” Tiểu Xuyên Điền Nhất cũng chữ ằm lên.

Sắc mặt hai người Đằng Điền Không Tam cùng Tiểu Đảo Xương Mộc trong nháy mắt cũng đều trầm xuống, cũng có thể vì vậy mà giết người.

Bọn họ đều là cao thủ giới đồ thuật, có thể nói là kiểm tra bài xong, có thể muốn lấy lá nào thì lấy được lá đó, nhưng tại sao bọn họ lại nhìn thấy những lá bài ngẫu nhiên của mình hoàn toàn bất đồng, điều này làm cho bọn họ vô cùng tức giận.

“Ha ha, lão đại, tôi lợi hại không? Lão già kia dường như rất lợi hại, chỉ là hắn mới vừa rồi đều đem tất cả lực chú ý đặt trên người của anh, không có ngờ tới tôi lại lén đổi bài, buồn cười chết tôi mất.” Tiểu Kim rất là đắc ý cười to lên, thiếu chút nữa là từ trong túi quần Lâm Bắc Phàm chui ra.

“Khụ khụ, kết quả như vậy đúng là làm cho người ta có chút khó tin, chỉ là sự thật chính là sự thật, quỷ củ chính là quỷ củ, hiện tại tôi tuyên bố, Lâm tiên sinh đến từ Trung Quốc cùng Anh Tử tiểu thư xếp thứ nhất, đều đạt được 5 điểm, Tiểu Xuyên Điền Nhất tiên sinh đạt hạng hai, được 4 điểm, Tiểu Đảo Xương Mộc cùng Ryan tiên sinh vinh quanh giành lấy hạng ba, đều đạt được 3 điểm, cuối cùng còn lại Đằng Điền Không Tam tiên sinh xếp, được hai điểm!” Kiều Bồn Tam có chút khó khăn khi tuyên bố kết quả như vậy.

534. Chương 551: Âm Chiến

Đằng Diên không tam đã đích xác có mấy phần năng lực, nếu hần và Lâm Bắc Phàm giao đấu, dù cho có thua sợ rằng Lâm Bắc Phàm cũng sẽ không thắng dễ dàng, nhưng hần căn bản không ngờ rằng khi hần và Lâm Bắc Phàm tỷ thí khí thế, Tiểu Kim nhân cơ hội tráo đổi tấm bài của hần đương đông kích tây khiến hần tức giận tới mức suýt nôn ra máu.

Tiểu Đảo Xương Mộc cũng cảm giác được sự việc siêu việt lạ thường mình cho dù nói thế nào cũng là cuộc dự thi của các tuyển thủ Tinh Chi Lưu, làm sao mà không đông đảo cũng không thể rút ra khỏi tấm bài rác rưởi nhưng sự thực bày ra trước mắt khiến hần không còn gì để nói.

Kết quả như vậy khiến tất cả người xem thất vọng, ban đầu nghĩ rằng cuộc so tài gam go sẽ khiến cho tình cảnh vô cùng kịch liệt, nhưng ai ngờ cái tên gọi là Đằng Diên Không Tam lại là tên cuối cùng đâu?

“Đằng Diên Không Tam giả mạo, Đằng Diên Không Tam giả mạo, mau mau rút xuống...”

Rất nhiều thanh niên đảo quốc không kìm được bình tĩnh và phẫn nộ, bản thân chịu một sự sỉ nhục quá lớn nên họ đều ném những chiếc bình nước trong tay về phía Đằng Diên Không Tam khiến tình cảnh lại một lần nữa không khống chế được.

Hai mắt Đằng Diên Không Tam nhìn chăm chăm, đằng đằng sát khí về phía tất cả những người trong khán phòng, người hần phóng xuất ra một loại khí màu đen ngăn cản mọi chiếc bình nước đang ném tới tấp tới mình đều rơi xuống đất, và chúng chẳng hề chạm vào một sợi lông của mình.

“Thưa các vị, cuộc thi thắng thua chỉ là một cuộc thi bình thường, hy vọng mọi người chớ nên phẫn nộ chớ nên lo lắng khiến thù hận mỗi người làm đầu óc choáng váng dẫn đến sai lầm, hy vọng mọi người không cần so đo ván thắng bại đầu tiên, sở dĩ quyết đấu trận đấu cuối cùng là ba hiệp, mục đích chính là để phòng có vài tuyển thủ ury thất thủ không thể đoán trước, hy vọng mọi người có thể giữ trật tự”. Kiều Bản Tam tuy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì dẫn đến Đằng Diên Không Tam sẽ xuất hiện trâu bò như vậy, nhưng bản thân mình là người vạch ra cuộc thi lớn lần này đương nhiên không thể xuất hiện trong tình cảnh hỗn loạn vậy cho nên vội tiến lên an ủi mọi người giữ bình tĩnh lại.

“Mau đưa cái tên lừa gạt kia rút xuống đi, đừng để nó làm hỏng mắt bọn tôi nữa!”

“Chúng tôi yêu cầu đuổi hần xuống, hần không có tư cách tham gia trận đấu cuối cùng!”

“Giống như cái loại rác rưởi này sao có tư cách tham gia vào cuộc thi đánh bạc được chứ? Đây là sự sỉ nhục ghê gớm của cuộc thi!”

....

Rất nhiều thanh niên cảm thấy bị một sự sỉ nhục ghê gớm đều hét lớn không để cho kiều mục tam chút thể diện nào trong một cuộc thi lớn như vậy, cuộc thi có một tên rác rưởi như thế, hận một nỗi không xông lên đâm đá cho một trận tới bời.

“Thưa các vị, hiệp hai sắp bắt đầu, lẽ nào mọi người không muốn xem Đằng Diên Không Tam của chúng ta rốt cuộc có thực là một đồ thuật giảm bớt hay là một chiêu vẫn bị che dấu sao? sẽ khiến chúng ta giữ cơn phẫn nộ lại và tiếp tục xem xem!” kiều mục tam vội lên giọng khiến cả hội trường ai cũng đều nghe rõ mồn một.

Câu nói này nói ra dường như đã khiến cho các thanh niên lúc nãy làm loạn lên dịu bớt sự tức tối, trở nên im lặng ngồi xuống. Muốn xem hiệp thứ hai và hiệp ba rốt cuộc sẽ có kết quả thế nào.

Kiều Bản Tam nói không sai chút nào, đã từng ở đây thưởng thức một thời gian dài như vậy lẽ nào còn sợ việc ngồi thêm nữa tiếng sao? Nếu như Đằng Diên Không Tam thực sự có tài năng, vừa rồi chẳng qua chỉ là một sai lầm nhỏ đã dẫn đến việc thiếu chút nữa chại lợ ném như mưa về phía hần.

Kiều Bản Tam thấy khán phòng đã giữ được im lặng, lúc này mới cầm lấy chiếc mic đi đến bên sáu người Lâm Bắc Phàm cười nói: “Giờ chúng ta bắt đầu với hiệp hai. Kỳ thực hiệp hai rất đơn giản cũng là ván bài mọi người thường chơi, một người ba hạt xúc xắc, một chiếc cốc, đếm xem số điểm trên xúc xắc là bao nhiêu thì người có điểm cao hơn sẽ là điểm thứ nhất, quy định của hiệp hai này giống như hiệp một thôi,

hiệp hai chính là không có bất kỳ quy định nào không biết bạn thua hay là xuất lão thiên, chỉ cần không bị chúng tôi phát hiện được coi là thành công, nhưng nếu các bạn ai đó xuất lão thiên hoặc gian dối bị chúng tôi phát hiện ra thì các bạn sẽ thua”.

Lời nói này của hắn vừa nói ra thì khiến tất cả mọi người trong phòng đều hò hét ầm ĩ thấy vô cùng hợp lý, quy tắc mới lạ như vậy chắc chắn có thể khiến cho rất nhiều tuyển thủ tự do sáng tạo ra thành tích mới, nó hoàn toàn khác những quy định thông thường khi chơi ván bài.

“Đương nhiên là không có vấn đề gì rồi!” Sáu người Lâm Bắc Phàm đều gật đầu đồng ý.

Kiều Bản Tam lại vẫy tay về phía họ nói: “Tôi còn một câu nữa muốn nói, đó là trước cuộc thi tôi sẽ kiểm tra trên người của tuyển thủ, đề phòng trên người của tuyển thủ cất giấu xúc xắc, như vậy mới được gọi là công bằng!”.

Sáu người Lâm Bắc Phàm hiểu lời của đối phương nói có thể xuất lão thiên, chứ không phải nói có thể lợi dụng xúc xắc trên người mình, đối với những cao thủ đẳng cấp như bọn họ thì đương nhiên không cần phải làm trò mèo ấy rồi, nhưng đối với những dân cờ bạc phổ thông thì đó lại là một chuyện thường gặp ở huyện.

Lập tức có những cô gái xinh đẹp đi đến trước sáu người họ, cúi người sâu nói xin lỗi rồi mới bắt đầu kiểm tra cẩn thận trên người họ, mất mười phút kiểm tra, và cuối cùng công tác kiểm tra cũng kết thúc, lấy ra trên người Tiểu Xuyên Điền mười ba hạt xúc xắc và sáu bài tứ lơ khơ, người Bác Lô Ân có bốn hạt xúc xắc và một bài tứ lơ khơ, còn có vài con mặt trượt, còn bốn người Lâm Bắc Phàm, Tiểu Điền Anh Tử, Đằng Điền Không Tam và Tiểu Đảo Xương Mộc thì không có bất kỳ vật gì.

Kiều Bản Tam cười tủm tỉm và cao giọng nói: “Giờ hiệp hai của chúng ta chính thức bắt đầu!”

Mỗi người một chiếc hộp và ba con xúc xắc lần lượt đứng ở trước bàn đánh của mình lắc lư khiến toàn khán phòng không ngừng hô hào bàn tán xôn xao. Tiếng xúc xắc cũng kích thích tinh thần của mỗi người.

“Lão đại, không ngờ lão già này phòng bị ghê gớm đấy, để Tiểu Kim ta đến xem...he he...” Lâm Bắc Phàm lắc xúc xắc nghe thấy tiếng Tiểu Kim vọng tới hơi bức xúc.

Lâm Bắc Phàm có thể biết Tiểu Kim là một thứ không sợ trời đất gì hết, khi làm việc rất điên cuồng sợ đối phương làm ra cái gì đó quá khủng bố vội truyền giọng cho đối phương: “Này chú ý một chút, giờ có thể cuộc thi đánh bạc này đừng có làm gì khác người, nếu không ta sẽ bị phạt ra ngoài”.

“Lão đại yên tâm, Tiểu Kim tôi làm việc ngài cứ yên tâm trăm phần trăm là được chứ gì”. Tiểu Kim rất xấu xa cười nói, nhưng câu trả lời của nó khiến Lâm Bắc Phàm không yên tâm chút nào mà càng thêm lo sợ không yên.

Cái thứ đồ nhỏ bé này sẽ không cho Đằng Điền Không Tam một trận chứ? Sợ rằng sẽ dẫn đến sự hỗn loạn của đảo quốc.

Lúc hắn đang nghĩ vẩn vơ thì thấy trên người Đằng Điền Không Tam tuôn ra một năng lượng như ẩn như hiện dao động tựa như con rồng mạnh mẽ từ trong người hắn từ từ phóng xuất ra mà như kiếm quang vàng ánh lên đầy uy lực.

Những thứ này người bình thường không thể nhìn ra được, nó được tiến hành bí mật.

“Được lắm tên già này còn có cách phòng ngự lợi hại như vậy, ta ngày hôm nay sẽ không để hắn chút màu sắc xem xem Tiểu Kim của ta xuất chiêu...”

“Ôi ôi, lão già này dám đánh lén, thật vô liêm sỉ, ta ta phải liều mạng...”

“Ặc, phù, hắn rốt cuộc biết ta lợi hại thế nào mà còn muốn phòng ngự? Xem ra sự lợi hại của Tiểu Kim lưu manh quyền!”

...

Tiếng hét của Tiểu Kim không ngừng vọng ra khiến cho Lâm Bắc Phàm nghe chính là trong lòng run sợ không biết nên làm thế nào, nếu như mình giúp Tiểu Kim chắc chắn sẽ khiến cho toàn hội trường rung chuyển, bản thân mình chắc chắn sẽ không có duyên với quán quân, nhưng nếu như không giúp xem ra Tiểu Kim làm không được đối phương chẳng qua may mắn, độ sức hai người họ giằng co hai mươi mấy phút đã

có kết quả cuối cùng. Tiểu Kim có thể nói là dùng đánh lén, lập kế bĩ ỏ hạ lưu chơi xấu làm cho Đằng Điền Không Tam đầu óc choáng váng nổi trận lôi đình, suýt nữa thì liều mạng với Lâm Bắc Phàm.

Người Trung Quốc này thật là quá bĩ ỏ đê tiện, liên tục đánh lén mình, nếu như không phải mình có thực lực, thì sẽ bị hắn gây sức ép chết mất. Nhưng hắn lo trước không thể lo sau, một lúc không thể hai dùng kết quả, khi hắn liên tục ngăn cản Tiểu Kim tấn công chuẩn bị thở hắt ra lại cảm giác được mình phía dưới lạnh kinh khủng, cúi đầu xuống nhiên thấy thất lưng của mình không biết từ bao giờ bị cắt đứt, quần đã tụt xuống đến chân, đến mức nhìn thấy cả xy mềm nhũn như con giun, chẳng có chút chí khí chiến đấu gì.

“Sao lại cho tên đở này tham gia cuộc thi đấu chứ?”

“Con giun này cũng dám ở chỗ này khoe khoang sao, đuổi hắn xuống mau”.

“Chúng tôi có ý kiến, có ý kiến...”

...

Hội trường lại xôn xao, những tiếng rít gào phẫn nộ phát ra như mãnh hổ rời núi, thiếu chút nữa thì phi thẳng lên đánh cho Đằng Điền Không Tam một trận tơi bời. Người đảo quốc họ là người rất cởi mở nhưng điều đó phải tùy trường hợp như ở nhà, ở công ty mà cũng vậy, ở nơi nào cũng vậy, giờ trong một cuộc thi quan mình chính đại như Đồ Thần/thần bài sao lại có thể khoe khoang xy được chứ? Điều này không phải là mang đến một sự sỉ nhục ghê gớm sao? Càng không cần phải nói xy của tên Đằng Điền Không Tam đó chẳng khác gì con giun mà cũng dám khoe sao? Ngộ nhỡ khiến cho dân chúng nước khác thấy thì chẳng phải nói nam nhi người đảo quốc xy đều to vậy sao?

“Á á á, tên đê tiện Trung Quốc kia, tao sẽ liều mạng với mày!” Đằng Điền Không Tam không thể chấp nhận được sự xấu hổ này, nổi giận dùng dùng gào thét về phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm đã để chiếc hộp lên chiếc bàn đánh bạc cười: “Đằng Điền tiên sinh nói gì vậy? Sao tôi không nghe hiểu gì cả nhỉ? Tôi đứng xa thế này làm sao trêu chọc anh được?”

“Mày...mày...” Đằng Điền Không Tam tức giận nổi khùng lên.

“Đằng Điền Không Tam tiên sinh hy vọng anh có sự tự tôn trong trận đấu này!” Kiều Bản Tam cũng hơi bực mình nói. Đây chính là Đằng Điền Không Tam mười lăm năm trước sao? Chẳng khác nào tên lưu manh, ghê tởm tụt quần.

535. Chương 552: Thắng Liên Tiếp Hai Trận

Đằng Điền Không Tam có thể trở thành đại biểu thần bài Nguyệt Chi Lưu hơn nữa trải qua kinh nghiệm mưa gió nhiều như vậy có kinh nghiệm nhất định nhưng hôm nay sự việc như vậy khiến hắn chuẩn bị đã bị áp chế xuống, hy vọng lại bị đứt gãy khiến hắn sao có thể nuốt trôi nỗi hận này? Hắn cảm thấy ngực mình nóng mãnh liệt, lửa hận không sao tuôn ra được. Hắn tức giận trừng mắt nhìn Kiều Bản Tam, sống mũi cay sè, nhìn chằm chằm vào đôi phương, tay cầm lấy quần kéo lên.

Kiều Bản Tam cũng rất khó chịu. Cái gì là tinh anh đệ nhất thần bài? Lẽ nào chính là tinh anh đồ giới đường đường? Nhưng cái tên thần bài chết tiệt này đã làm mình xấu mặt mũi ghê gớm, sớm biết vậy cái tên Đằng Điền Không Tam là cái loại người này thì sẽ không để hắn tham gia vào cuộc thi. Nghe đồn chưa chắc thật là cần tận mắt nhìn thấy mới có thể xác định mà Nguyệt Chi Lưu cũng để một lão già ngu si ngốc nghếch tham gia cuộc thi lẽ nào họ đã bỏ ý định tranh giải cuộc thi thần bài? Đây không phải là phong độ của Nguyệt Chi Lưu chắc chắn có gì đó bí mật ẩn bên trong không để cho ai biết. Lòng hắn tuy nghĩ vậy nhưng mặt vẫn nở nụ cười tươi như hoa nói: “Kết quả của hiệp hai rồi cuộc là thế nào đây? Không để mọi người mỏi mắt ngóng chờ nữa. Vậy chúng ta sẽ để cho sáu tuyển thủ này cầm lấy chiếc hộp của họ lên để chúng ta nhìn thấy được kết quả cuối cùng là như nào!”

Không khí toàn khán phòng lại xôn xao cả lên, kết quả cao nhất của hiệp hai này tuy không thể trăm phần trăm xác định rồi cuộc là ai mới thực sự là quán quân nhưng lại có thể đoán đúng tám mươi phần trăm. Ví dụ nói Lâm Bắc Phàm và Tiểu Điền Anh Tử nếu như hai người họ trong hiệp hai vẫn xếp thứ nhất thì đến

hiệp ba họ nếu có thua thì cũng vẫn là chức quán quân thần bài, nhưng nếu như Đằng Điền Không Tam có thể giật được ngôi vị thứ nhất thì nói rằng trong hiệp ba phải có sự tranh giành của long hổ.

Mười mấy ngọn đèn chiếu sáng vào sáu chiếc bàn có chiếc hộp xúc xắc phía trên. Chỉ cần nhấc chiếc hộp ra kết quả sẽ rõ ràng, trên màn ảnh là sáu chiếc hộp, mọi người đều hồi hộp nín thở chú ý nhìn.

Sáu người Lâm Bắc Phàm cầm lấy chiếc hộp.

“A, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ôi Ôi trời ơi, mắt tôi không bị hoa đấy chứ?”

“Không thể, không thể xảy ra tình huống này được?”

...

Hội trường vọng lại tiếng hô hào, mọi người dường như đều cảm thấy không tin vào những gì mắt mình nhìn thấy, kết quả ngoài sự dự đoán của họ.

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào chiếc bàn của Đằng Điền Không Tam ôm bụng cười ồ lên.

Đây chính là cái gọi là cao thủ kiệt xuất của Nguyệt Chi Lưu phái sao? Đây chính là cao thủ giới bài đảo quốc lừng lẫy mười lăm năm trước sao? Đến thuật đánh thấp kém như vậy có thể dùng ở trong cuộc thi lớn thần bài thì chẳng phải là một sự sỉ nhục lớn với cuộc thi này sao? Lễ nào đồ thuật của đảo quốc thực đã lặn rồi sao? Sợ là một đứa trẻ ba tuổi cũng giỏi hơn hẳn gấp mấy trăm lần.

“Đồ chó má, cút xuống ngay đi, đồ rác rưởi!”

“Sỉ nhục người đảo quốc chúng ta...”

“Đuổi ngay tên này khỏi đảo quốc, đừng để nó quay lại đây...”

...

Người xem đều bức xúc, phần nộ cảm thấy mình bị sỉ nhục mãnh liệt, khiến họ như muốn phát điên lên được, cả khán phòng đều xôn xao bức xúc.

Dưới hộp Đằng Điền Không Tam chính là một đồng trắng xóa, nửa hạt xúc xắc cũng không có, chẳng để lại cho hắn chút điểm số nào, còn dưới hộp Lâm Bắc Phàm là sáu hạt xúc xắc, hơn nữa được chia ra hai nửa, tổng cộng là bốn mươi hai điểm, còn Tiểu Điền Anh Tử có bốn hạt xúc xắc là hai mươi bốn điểm, còn Tiểu Đảo Xương Mộc chỉ có một hạt xúc xắc, nhưng cũng bị bỏ ra hai nửa là bảy điểm, Tiểu Xuyên Điền có hai hạt xúc xắc nhưng lại là ba điểm, còn Bác Lôi Ân có ba hạt, nhưng lại chỉ có một hạt có điểm, đó là một điểm.

Không còn gì để nghi ngờ nữa, ván bài hiệp hai vẫn là Lâm Bắc Phàm giành điểm số cao nhất 5 điểm, Tiểu Điền Anh Tử xếp thứ hai được 4 điểm, Tiểu Đảo Xương Mộc xếp thứ ba được 3 điểm, Tiểu Xuyên Điền xếp thứ 4 được 2 điểm, còn Bác Lôi Ân xếp thứ năm 1 điểm, còn về Đằng Điền Không Tam vẫn xếp thứ sáu, thật đáng xấu hổ.

Đằng Điền Không Tam thấy dưới hộp của mình toàn bột phấn trắng không biết là mình khi vừa so tài với đối thủ đã xảy ra khí thế cường đại đến mức nào, khiến ba hạt xúc xắc trong hộp đều vỡ vụn thành bột khiến hắn thấy bị sỉ nhục và đả kích ghê gớm. Mình khó khăn luyện tập bao nhiêu năm trời khó khăn lắm mới hồi phục được năng lượng ban đầu mục đích chính là muốn cuộc thi thần bài này lần nữa tạo nên một kỳ tích mới nhưng lại bị tên Trung Quốc kia đánh thua túi bụi. Mặt hắn đỏ bừng, tay run run chỉ vào mặt Lâm Bắc Phàm tức giận quát: “Tên Trung Quốc đáng ghét kia, tao nhất định sẽ cho mày biết sự lợi hại của tao thế nào!” Hai tay hắn giơ ra như cánh chim ưng tạo ra một lực mạnh khủng khiếp xông đến phía Lâm Bắc Phàm.

Lâm Bắc Phàm cười nhạt nói: “Anh cuối cùng cũng không nhịn được rồi?” Tay phải vung lên như ẩn như hiện màu vàng giống như tấm chắn cực đại từ tay phải bắn nhanh ra ngoài.

“Thình thịch thình thịch...”

Hai sức mạnh năng lượng cùng một chỗ cường đại dao động điên cuồng lan tràn tứ phía khiến toàn bộ vũ đài như bị động đất, không ngừng dao động, còn có rất nhiều chỗ xuất hiện chỗ rạn khiến người khác đều kêu gào thất thanh: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Họ đều vội vàng chạy đến xem.

Kiều Bản Tam vội vàng tiến lên phía trước nói: “Các người mau dừng tay, đây là vũ đài cuộc thi thần bài mong mọi người đừng quên rằng thân phận của mình nếu như các người còn làm loạn lên nữa, tôi sẽ tước quyền tham gia cuộc thi của các người, hãy kiềm chế lại hành động của mình. Làm việc bị kích động sẽ không có lợi cho các người đâu!”

Hai người Lâm Bắc Phàm và Đằng Điền Không Tam liền thối lui lại, mặt biểu tình: “Kiều Bản Tam tiên sinh đây không phải tôi muốn ra tay, mà là vị tiên sinh Đằng Điền này thấy ta liên tiếp thắng hai hiệp đều xếp thứ nhất nên không phục muốn giết tôi diệt khẩu, anh cũng biết mâu thuẫn Nhật Chi Lưu và Nguyệt Chi Lưu đã có mấy trăm năm nay. Tôi thấy anh ta ra tay chẳng lẽ lại không được phòng bị sao? Cho nên việc này không liên quan gì đến tôi, các người nếu như trách thì trách anh ta ấy!”

Kiều Bản Tam cũng tận mắt chứng kiến Đằng Điền Không Tam chủ động ra tay trước. Anh ta lạnh lùng nói: “Đằng Điền tiên sinh tôi hy vọng anh có tự tôn và hiểu được nơi này chính là nơi thi đấu thần bài, chứ không phải là nhà anh, đừng để mọi người nhìn thấy mặt không tốt của anh!”

Đằng Điền Không Tam liên tiếp thua hai hiệp, còn hiệp thứ ba dù hẳn có thắng đi chăng nữa cũng khó lấy được chức quán quân trong cuộc thi thần bài. Mặt hẳn hung tợn nhìn bọn Lâm Bắc Phàm, trừng mắt nhìn Kiều Bản Tam xoay người đi xuống dưới sân khấu.

Lần này hẳn thua hẳn không phục, hẳn nhất định phải phục hồi lại khiến họ biết được lợi hại của mình.

Kiều Bản Tam nhìn chằm chằm đối phương, khóe miệng nhếch lên hừ nhẹ một tiếng cái loại rác rưởi như này ngoài gây chuyện ra thực không biết còn có cái gì bản lĩnh thực sự, mình hà tất phải tính toán chi li với loại người này? Hắn cầm chiếc mic nói với người khác: “Quý vị đáng mến, vì Đằng Điền Không Tam của chúng ta liên tiếp thua hai hiệp đấu, anh đã tự động bỏ hiệp thứ ba, vậy hiệp ba sẽ có năm vị còn lại tham gia, tiếp tục tranh quán quân cuộc thi thần bài rốt cuộc sẽ là ai? Chắc hẳn trong lòng mọi người đã có lời giải, và bây giờ chúng ta tiếp tục vào cuộc thi hiệp đấu thứ ba!”

“Cái đồ rác rưởi này cuối cùng cũng đã rời khỏi đỡ phí thời gian của chúng ta!”

“Cái loại rác rưởi như này sớm nên rời khỏi cuộc thi này mới đúng”.

“Cuộc thi tiếp tục, tiếp tục rồi!”

...

Người xem hò reo, vui mừng tiếp tục đón chờ hiệp đấu thứ ba, khiến mặt mũi nhóm Nguyệt Chi Lưu đều trở nên khó coi.

Lần tham gia này của Nguyệt Chi Lưu chuẩn bị đầy đủ muốn áp đảo Nhật Chi Lưu xuống, nhưng không ngờ lại thất bại thảm hại thế này. Nhưng điều này cũng không thể trách họ nếu như không có Lâm Bắc Phàm thì dựa vào năng lực của Đằng Điền Không Tam còn thực sự hy vọng trở thành quán quân của cuộc thi này, nhưng ai để cho Nhật Chi Lưu tìm được Lâm Bắc Phàm một cao thủ lừa đảo đây?

“Lâm Bắc Phàm, mày đợi đấy, tao để cho mày đi ra khỏi đảo quốc, Đằng Điền Không Tam tao thề không làm người”. Trước khi Đằng Điền Không Tam rời khỏi hiện trường, ánh mắt hẳn học nhìn Lâm Bắc Phàm trên vũ đài lấp lăm.

“Sư phụ lần này nếu không phải có tên Lâm Bắc Phàm kia thì chúng ta sẽ không thua, chúng ta phải báo thù!” Thạch Tinh Tân Nhất cũng vô cùng tức giận nói hẳn phải chuẩn bị lần này thi thố tài năng, nhưng ai biết đến đứng thứ sáu cũng không được điểm thì đó chính là sự chỉ trích cực đại.

“Hắn? Hẳn nhất định sẽ chết trong tay ta!” Đằng Điền Không Tam hậm hực nói.

Lâm Bắc Phàm sớm đã thấy Đằng Điền Không Tam đằng đằng sát khí nhìn mình, hẳn cũng đợi cơ hội cho dù đến cùng.

“Lâm tiên sinh thân mến, hai lần anh đều đứng thứ nhất không biết là có cảm giác gì đây?” Kiều Bản Tam đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Ồ, đảo quốc là một đất nước rất đẹp, có rất nhiều mỹ nữ, không hổ thẹn là nơi sinh ra các cô gái đẹp, nếu sau này có cơ hội tôi sẽ đến đảo quốc du lịch”. Lâm Bắc Phàm bịa vậy.

“Ha ha...” Tất cả mọi người đều cười ồ lên. Họ đều là người đảo quốc, đương nhiên biết mỹ nữ quốc gia mình xinh đẹp, ngoan ngoãn, là đối tượng mà các chàng trai nước khác, giờ nghe thấy Lâm Bắc Phàm nói vậy rất chi là đắc ý.

536. Chương 553: Chém Chết Ba Khắc

Hiệp ba bắt đầu một cách suôn sẻ.

Lâm Bắc Phàm và Tiểu Điền Anh Tử không thể nghi ngờ gì là một điểm sáng trong cuộc thi lớn thần bài, mỗi người xem đều đổ dồn ánh mắt của mình vào quán, á quân họ, hai người bọn họ ai là quán quân ai là á quân, thì nó vẫn trở thành tiêu điểm.

Cuộc thi hiệp thứ ba tuy cũng thiên kỳ bách quái nhưng tất cả đều trong dự đoán trước, Lâm Bắc Phàm vẫn đoạt được điểm số cao nhất và trở thành quán quân của cuộc thi thần bài, còn Tiểu Điền Anh Tử là á quân, Tiểu Đảo Xương Mộc vào thời điểm quyết định lại chiến thắng Tiểu Xuyên Điền được huy chương đồng, còn về Tiểu Xuyên Điền và Bác Lô Ân đoạt giải tư và năm.

Toàn hội trường đều xôn xao.

Bọn họ cuối cùng nhận thức được thần bài chân chính là sinh ra như thế nào, đồ thuật kỹ càng, dung mạo anh tuấn và cách nói năng tao nhã nhận được sự vui thích của toàn khán phòng khiến họ cảm nhận được một ý thức mới về người Trung Quốc thời nay đã khác xa với thời trước, họ đã từng bước hướng đến tương lai trở thành chủ đạo của cả thế giới, những người coi thường người Trung Quốc thậm chí chửi bới họ cũng sẽ không còn nữa.

“Lâm tiên sinh, lần này anh đã cho Nhật Chi Lưu chúng tôi hung hăng dẫm nát Nguyệt Chi Lưu rồi!” Tùng Tinh Vũ ngồi ở trong xe mặt vui vẻ nói. Hắn vốn chính là lo lắng Đằng Điền Không Tam ngang trời xuất thế mang đến cho Nhật chi Lưu một áp lực lớn, ai ngờ đối phương lại tiên tục trong hai hiệp ném mùi thảm bại, cảm thấy thực sự khốc nhiệt, ăn gì cũng không ngon nữa.

Tiểu Điền Anh Tử dựa vào vai Lâm Bắc Phàm cười khanh khách nói; “Đó là do Bắc Phàm ngấm ngấm làm đúng không? Tôi cảm giác được kỹ thuật của mình vốn thì triển không được, tựa hồ hết thấy đều bị cái gì đó nắm chắc lấy khiến mình không biết làm thế nào”.

Lâm Bắc Phàm không nhịn được cười nói: “Cái này liên quan gì đến tôi? Không phải kỹ thuật lão già đó không được khẳng định là hắn vốn chưa có năng lực hồi phục mà vẫn tham gia nên bị lạc vào cục diện thảm bại ghê gớm đó”.

Tiểu Điền Anh Tử biết đối phương đang nói hươu nói vượn, cũng không cho là đúng cười khanh khách.

Đoàn xe chậm rãi tiến đến phía trước, sắp đến Nhật Chi Lưu lại gặp một võ sỹ quần áo đen đứng giữa đường, mặt đằng đằng, hai tay nắm chặt lấy chiếc đao võ sỹ hẹp dài, toàn thân tuôn ra khí thế mạnh mẽ không thể kháng cự được.

“Ai vậy? Linh Mộc Thương Tùng ngồi trên xe không nhịn được chau mày nói.

Có mười mấy võ sỹ đã muốn xuống khỏi xe tiến đến bên võ sỹ áo đen đó. Họ đều thuộc Nhật Chi Lưu, tự thân có cao khí và khí thế mà người khác không có, đều là rất bất mãn chỉ trích nói: “Anh rốt cuộc là ai? Tại sao lại ngăn đường của chúng tôi? Mau cút sang một bên đi!”

Võ sĩ áo đen không nói gì, nhưng lại mau chóng chém ra một đao, đao ảnh màu đen trước mặt mười mấy người họ xuất hiện mười mấy võ sĩ áo đen còn chưa nói gì lại ngã nhào trên mặt đất, ngực xuất hiện máu tươi tuôn ra, hai mắt trợn trừng về khó tin.

“Có người đánh lên, có người đánh lên...”

Các võ sĩ khác đều lần lượt nhảy khỏi xe ra ngoài, mang theo bên mình chiếc đao võ sĩ, về mặt cảnh giác nhìn võ sĩ áo đen đứng chặn giữa đường, nỗi lo sợ, phần nộ tràn ngập trong lòng mỗi người. Họ đã gặp rất nhiều cao thủ, nhưng người chỉ cần một nhát đao mà giết chết cả mười mấy người thì đây là lần đầu tiên được gặp, đương nhiên biến thái như vậy của Lâm Bắc Phàm cũng không phải mỗi người đều có thể thấy.

“Anh anh ta là ai? Một nhát đao lợi hại thật đấy!” Y Đằng Thanh Tử sợ hãi nói.

Hai tay Lâm Bắc Phàm ôm chặt cô và Tiểu Điền Anh Tử, hừ nhạt nói: “Ngoài lão già không có việc gì Đằng Điền Không Tam ra, còn có ai nữa? Xem ra hẳn cuối cùng cũng không muốn tiếp tục chờ đợi nữa rồi”.

“Cái gì? Là Đằng Điền Không Tam? Anh anh ta sao lại có đao pháp tinh siêu như vậy?” Người nói câu này là Tùng Tinh Vũ.

Tiểu Điền Anh Tử đột nhiên nghĩ tới lời nói của Lâm Bắc Phàm bỗng nói: “Lẽ nào, lẽ nào anh ta bị ma quỷ ám rồi? Thế mình phải làm gì đây?”

Linh Mộc Thương Tùng ngồi trong xe mất nhìn chăm chăm về phía Đằng Điền Không Tam phía trước rất dứt khoát đáp mệnh lệnh của mình: “Giết chết đừng để hấn phá rồi làm hỏng cuộc vui của chúng ta!”

Năm trăm tên võ sĩ Nhật Chi Lưu nhận mệnh lệnh xong, không có bất cứ do dự nào hừ nhẹ rồi xông đến Đằng Điền Không Tam như châu chấu.

Đằng Điền Không Tam đến một câu cũng không nói, hai tay nắm chặt vào đao võ sĩ dùng lực khai triển diên cuồng chém, mỗi nhát đao như ẩn chứa một lực lượng rất mạnh, trong nháy mắt đã làm cho mười mấy võ sĩ Nhật Chi Lưu bị mất mạng, đến sức chống cự cũng không có, toàn bộ năm trăm người trong thời gian hơn mười giây đã bị chết thảm, tử thi la liệt đầy đường, máu me be bét nhuộm đỏ nền đường khiến người ta có cảm giác muốn nôn ọe ra ngay lập tức, người đi hai bên đường và người bán hàng rong sớm đã chạy mất sạch.

Lâm Bắc Phàm cười nhạt nói: “Xem ra đã đến lúc tôi ra tay rồi”.

“Lâm Bắc Phàm anh ta rất lợi hại”. Tiểu Điền Anh Tử hét lớn.

Cô cảm thấy Đằng Điền Không Tam trước mắt không phải là một người mà là một cỗ máy giết người, cô không muốn Lâm Bắc Phàm dính vào cỗ máy chém đó.

Lâm Bắc Phàm cười nói: “Tên nhỏ bé như Đằng Điền Không Tam có gì là lợi hại chứ? Trong mắt tôi hẳn không chịu nổi một đòn”. Hấn nhẹ nhàng buông hai người ra tiến đến trước Đằng Điền Không Tam.

Đằng Điền Không Tam lúc này mới nói: “Mày cuối cùng cũng đã đến!”

Lâm Bắc Phàm nhún vai cười nói: “Anh vẫn luôn đợi tôi, tôi lẽ nào lại không đến? Không ngờ anh trốn thật sâu khiến tôi tìm mất rất nhiều thời gian”.

Giọng nói của Đằng Điền Không Tam giống như vọng từ địa ngục lại khiến người ta cảm thấy được toàn khí lạnh tỏa ra: “Mày thực sự khiến tao rất tức giận, tao hôm nay nếu như không lấy được mạng mày, xứng đáng để mày cho tao một nhát? Xem chiêu của ta đây”. Giọng hấn khác biệt rất lớn với lúc này, căn bản đó chính là hai giọng nói. Hấn nói hết câu này thân ảnh hình thành lên mười mấy tàn ảnh màu đen, đồng thời hung hăng đánh xuống một đao. Trong khoảnh khắc đầy trời đều là bổ ra đao ảnh đầy đủ có trên vạn đao bổ xuống người Lâm Bắc Phàm.

“Bắc Phàm cẩn thận...” Tiểu Điền Anh Tử và Y Đằng Thanh Tử đều lo sợ.

Lâm Bắc Phàm không chịu được cười như điên, chung quanh bỗng xuất hiện cơn gió cuồng phong như ốc xoáy cao chừng bảy tám thước, chỉ trong chớp lát nuốt chửng con đường, tiếng gầm gừ như hổ vang vọng đến tận mây xanh khiến bọn người Linh Mộc Thương Tùng cảm thấy não mình như nổ vang một tiếng suýt nữa thì té ngã, sợ hãi một lực lượng siêu nhiên. Sao lại đáng sợ đến vậy?

Rầm rầm rầm

Ngọn gió lốc xoáy và Đẳng Địa Không Tam bổ ra những nhát đao điên cuồng va chạm vào cùng một chỗ, tiếng nổ vang gầm trời chém đường ra thành đôi, tạo nên những khe rãnh khoằm sâu xuống, tạo ra một đám khói đặc đen xì như phần mộ cực đại.

Mặt Đẳng Địa Không Tam bị dập nát, mặt hắc trắng bệch như bị quỷ hút máu, vô cùng tiêu tụy, mà hai mắt hắc cũng trở nên vô thần như bị lấy mất linh hồn, còn quần áo Lâm Bắc Phàm cũng trở nên rách rưới như tên ăn mày.

Hai tay Đẳng Địa Không Tam từ từ nâng cả người lên, chậm rãi cất lên giọng nói: “hóa ra mày chính là Đồ long đại hiệp, hôm nay ta trước hết giết chết mày, xem mày còn uy hiếp gì được tao nữa”.

“Mày quả nhiên là ác long Ba Khắc, để cho mày xem sự lợi hại của tao”. Lâm Bắc Phàm cảm thấy máu toàn thân như đang sục sôi trong người, hắc nhất định phải chiến đấu đến cùng. Hắc lập tức cầm lấy đao đồ long, hét lớn một tiếng, hai chân dậm mạnh lên, nhảy cả người bay lên không trung bay cao hơn ba bốn mét, tên ác ma Ba Khắc hung hăng bổ tới.

Hai tay Đẳng Địa Không Tam mở ra luồng khí đen, tay hắc xoay tròn hình thành nên dòng khí điên cuồng cuốn tròn. Hắc nhẹ nhàng cười: “Đồ long đại hiệp người thực là có bản lĩnh đồ long? Cho chết nhé!” Hai tay hung hăng nhắm thẳng vào Lâm Bắc Phàm.

Rầm rầm

Toàn bộ không gian như bị phá vỡ hai dòng khí lưu không ngừng đan xen vào nhau mỗi lần va chạm đều làm cho cả quang đường rung lên, tim người nào người nấy đập loạn lên lo lắng vô cùng.

Hai người đều giỏi như vậy, nếu họ muốn bắt lợi cho đảo quốc thì người đảo quốc còn tồn tại không? Họ trước đây cho rằng trên thế giới không có thần tiên và ác ma, nhưng bây giờ thấy tình hình như vậy thì đã có cách nhìn khác với trước đây.

“Lão đại, tôi đến giúp lão một tay”. Tiểu kim thấy Lâm Bắc Phàm giao tranh với đối phương như vậy vội nói.

Nhưng nhìn thấy ánh hào quang màu vàng và màu đỏ quyện vào nhau được giấy lát rồi tắt ngấm rồi lại hiện lên, kiếm quang mấy chục trượng ùn ùn kéo đến, khí thế cường đại trong không khí dồn hai luồng khí đen kịt đánh mạnh vào người Đẳng Địa Không Tam.

“Cái này, cái này hóa ra trên người của mày”. Đẳng Địa Không Tam trợn tròn mắt nói.

“Rầm rầm rầm”.

Người hắc bị chém thành hai nửa cùng với tiếng nổ mạnh biến mất trong không khí.

537. Chương 554: Phản Bội

Cả người Lâm Bắc Phàm chầm chậm rơi xuống đất, thở dốc một hơi. Toàn thân đều đã bị mồ hôi làm ướt. Vừa nãy mặc dù chỉ chiến đấu với Đẳng Địa chưa đầy mười phút đồng hồ. nhưng anh cảm thấy dường như sức lực toàn thân biến đâu mất hết. suýt nữa làm anh ngã nhào xuống đất.

“Lâm tiên sinh anh sao thế?” Linh Mộc Thương Tùng đã xông ra phía cửa vội vàng hỏi.

Mặt Lâm Bắc Phàm giờ đây trắng bệch không có chút tinh thần nào hết. Hắc hơi xoa tay, gượng cười nói: “Tôi không sao. Vừa này khi chiến đấu với Đẳng Địa đã tiêu tốn ít năng lượng, giờ nghỉ ngơi chút là được rồi Không ngờ tên Đẳng Địa Không Tam này lại giỏi vậy, đúng là đã vượt ra ngoài sức tưởng tượng của tôi!”

Linh Mộc Thương Tùng đột nhiên lóe lên một ánh sáng trong đôi mắt, lông mày anh hơi nhích lên, rồi vội giả vờ nói: “Vậy là được rồi. vậy là được rồi, nào mau đưa Lâm tiên sinh vào phòng nghỉ ngơi!”

Ngay lập tức có hai người võ sĩ đi lên trước một người bên phải một người bên trái. dìu Lâm Bắc Phàm lên chiếc xe hắc mã ngồi rồi đưa đi.

Hai con mắt của Linh Mộc Thương Tùng dán chặt vào bóng người của Lâm Bắc Phàm. Không biết anh ta đang nghĩ gì. Đột nhiên tay phải của anh ta búng búng mấy phát rồi chỉ thẳng về phía sau Lâm Bắc Phàm.

Đám võ sĩ còn lại điên cuồng lao lên hét lớn cầm dao chạy thẳng về phía Lâm Bắc Phàm.

“Đâm!”

Hai tên võ sĩ đang đỡ Lâm Bắc Phàm cũng ngay lập tức rút hai lưỡi dao ra chém về phía ngực anh ta.

Năng lực của Lâm Bắc Phàm giờ đây đã cạn. vừa nãy khi chiến đấu đã tiêu hao không ít. Và hắn không ngờ đến việc Linh Mộc Thương Tùng đột nhiên hạ thủ với mình. Đến khi hắn kịp phản ứng lại. chiếc dao của hai tên võ sĩ đã chỉ còn cách ngực mình vài cm. Hắn vội vàng nghiêng người, chỉ cảm thấy vai phải và trái của mình đồng thời bị chém một nhát. Ngay lập tức máu tươi dồn xuống.

“Các người đang làm gì đây?” Lâm Bắc Phàm cúi đầu xuống vết thương trên vai nét mặt hằm hằm nhìn mấy người đó, rồi cuối cùng ánh mắt cũng dừng lại trên Linh Mộc Thương Tùng- Vì anh biết rằng nếu như không có mệnh lệnh của hắn ta, những người này nhất định không dám hạ thủ với anh.

Y Đằng Thanh Tử, Tiểu Điền Anh Tử và Vũ Điền Mĩ Tử đều sợ đến nỗi nhảy dựng lên. Không ngờ bộ trưởng Linh Mộc Thương Tùng đột nhiên hạ thủ với Lâm Bắc Phàm như vậy. Đây là điều họ không thể ngờ đến được. họ hét lên: “Tại sao lại thế này?”

Tùng Cảnh Vũ thở dài một hơi: “Bộ trưởng làm vậy nhất định có lí của nó!”

“Đây, đây. đây rốt cuộc là thế nào? Thầy , Bắc Phàm đã giúp chúng ta giành được giải quán quân của giải đấu đánh bạc. còn giúp chúng ta giết chết Đằng Điền Không Tan. Tại sao công thần của chúng ta lại giết anh ấy?” Tiểu Điền Anh Tử vịn vào cánh tay của Tùng Cảnh Vũ rồi lắc mạnh. Cô cảm thấy điều này thật không thể tin được.

“Chẳng lẽ. chẳng lẽ là...” Y Đằng Thanh Tử đột nhiên nghĩ đến điều gì. sắc mặt sạm lại.

“Sư tử. chẳng lẽ gì vậy? Lâm tiên sinh mặc dù không phải là người của đảo quốc. nhưng đối xử rất tốt với chúng ta. Tại sao phải giết anh ấy? Chẳng lẽ bộ trưởng đầu óc hồ đồ rồi sao?” Vũ Điền Mĩ Tử không hiểu.

Y Đằng Thanh Tử thở dài một hơi. nói từng tiếng một: “Chính là vì anh ấy không phải là người đảo quốc. càng không phải là người của chúng ta mà lại có sức mạnh lớn đến vậy. Nếu như anh ta không đứng vào hàng ngũ của Nhật Chi Lưu chúng ta. về sau nói không chừng sẽ trở thành kẻ địch của chúng ta mất. Vì thế bộ trưởng mới nhân cơ hội này triệt hạ anh ta!”

Tùng Cảnh Vũ cũng gật đầu đồng ý: “Thanh Tử nói không sai chút nào ”

Tiểu Điền Anh Tử và Vũ Điền Mĩ Tử đều kinh ngạc không thốt nên lời. Họ không ngờ rằng sự việc đã phát triển phức tạp đến thế này. Nghĩ đến chuyện Lâm Bắc Phàm giúp họ mấy lần và cả cuộc sống hạnh phúc của họ, không muốn để Lâm Bắc Phàm chết ở trong tay mình. Hai người họ đều quay sang nhìn nhau. gật đầu, rồi quay người đẩy cửa đi ra.

“Anh Tử Mĩ tử các cô làm gì thế?” Tùng Cảnh Vũ mặt biến sắc nói lớn.

“Thầy. chúng tôi là người đàn bà của Bắc Phàm. phải đi giúp anh ấy mới phải!” Tiểu Điền Anh Tử thuận tay cầm thanh đao võ sĩ của mình lên. rồi nói một câu lạnh lùng đó. đi về phía Lâm Bắc Phàm.

Vũ Điền Mĩ Tử cũng nói lớn: “Lâm tiên sinh tôi cùng giúp anh!”

Y Đằng Thanh Tử thở dài: “Mặc dù tôi biết tổ chức làm vậy là vì không còn cách nào, nhưng tôi cũng là người phụ nữ của Bắc Phàm. Tôi không thể nhìn thấy anh ấy chết ở đây. Tôi cũng phải làm những điều tôi nên làm!” Cô và hai người họ cùng đi về phía Lâm Bắc Phàm. Mặc dù họ biết rằng với sức lực của họ không có ích gì nhưng họ vẫn quyết chiến đến cùng.

Tùng Cảnh Vũ không chịu nổi nữa thở dài rồi nói: “Linh Mộc. lần này anh làm lớn chuyện rồi. Chẳng lẽ anh không nghĩ cho cả nhật chi lưu sao? Quá hồ đồ rồi!”

Linh Mộc Thương Tùng ngưng đọng sắc mặt. hơi sợ hãi. Hắn thở dốc ra một hơi. cảm giác thấy cơ thể mình dường như nóng lên. Một chút sức mạnh cũng không có. Hắn biết rằng bản lĩnh phi phàm của Lâm Bắc Phàm nếu không phải là vừa đấu với Đằng Không Tam Đại, có lẽ hắn không dám giở trò đánh lén với đối phương. Nhưng đối phương không chết làm hắn thật sự sợ hãi bất an. Hắn cắn răng nói lớn: “Lâm tiên sinh. tôi biết anh là ân nhân của Nhật Chi Lưu chúng tôi. nhưng vì tương lai của Nhật Chi Lưu. anh nhất định phải chết. Chúng tôi mong rằng anh không hận chúng tôi!”

Lâm Bắc Phàm đã bắt đầu run rẩy. Hắn không phải vì sợ, mà là vì giận đến cực độ. Vì Y Đằng Thanh Tử, Tiểu Điền Anh Tử và Vũ Điền Mĩ Tử. hắn không muốn làm việc gì quá đáng với Nhật Chi Lưu. Nhưng hành động quá đáng qua cầu rút ván này của họ thật sự đã làm cơn giận của hắn ầm ầm nổi lên.

“Ha ha, thật thú vị, đúng là thật thú vị. Người của đảo quốc quả nhiên là người của đảo quốc. Làm việc quả nhiên không thể hạ lưu hơn. Nhưng tôi phải nói với các người, dù tôi có chết cũng phải kéo các người chết cùng!” Lâm Bắc Phàm hơi nghẹn giọng, cũng hơi thấp giọng. Dường như là tiếng của ma quỷ đến từ địa ngục. Làm người ta nghe xong sởn gai ốc. Hắn hơi ngẩng đầu, hai con mắt đã đỏ như màu máu. Hắn phải làm cho lũ người này trả cái giá mà họ phải trả.

Linh Mộc Thương Tùng cảm thấy ánh mắt của đối phương như quỷ, làm cho người run rẩy. Hắn cảm thấy sự phẫn nộ của đối phương, cũng cảm thấy được sát khí của đối phương đang nhằm thẳng vào mình. Hắn cắn chặt răng lớn tiếng nói: “Giết hắn đi cho ta!”

Mấy trăm võ sĩ của nhật chi lưu hét lên một tiếng rồi chạy về phía Lâm Bắc Phàm.

“Đại ca. họ ức hiếp người quá đáng. còn hạ lưu hơn cả Nguyệt Chi Lưu nữa. Không ngờ dùng xong chúng ta còn muốn trừ khử chúng ta đi. Thật là đáng ghét phải giết hết chúng!” Tiểu Kim cũng phẫn nộ. Từng tia sáng màu vàng phát ra từ người nó bao trùm lên người Lâm Bắc Phàm.

Vừa nãy nó đã triển khai không ít pháp lực. Nhưng do chỉ triển khai một chiêu vì thế pháp lực của nó vẫn còn một chút ít. Đây là pháp bảo cuối cùng của Lâm Bắc Phàm mà Linh Mộc Thương Tùng không ngờ đến.

Hàng trăm võ sĩ của Nhật Chi Lưu dường như giống trứng gà vỡ vỏ vậy, hóa thành một dòng máu chảy trên đường, cuốn trôi tất cả mọi thứ. Con đường toàn những vết vỡ nát giờ đây bị máu nhuộm thành đỏ rực....

Linh Mộc Thương Tùng mặt đờ đẫn, dường như hắn nhìn thấy quỷ vậy. giọng run rẩy nói: “Người Người....” Tay phải của hắn chỉ đối phương, gương mặt đầy sợ hãi trở nên trắng bệch

Hắn rõ ràng nhìn thấy rằng đối phương đã mệt mỏi thể lực rớt xuống bằng 0. tại sao đột nhiên lại mạnh vậy? Một chiêu đã có thể xử lý hết đám võ sĩ này. Lúc này hắn mới thực sự hối hận. nếu như mình không làm vậy, đâu có việc này. Nếu như mình không giết đối phương thì hai người vẫn là bạn. Tất cả điều đó đã bị chính tay hắn phá nát. Trước đến giờ hắn vẫn nhìn người rất chuẩn, tại sao bây giờ lại nhầm lẫn được.

Lâm Bắc Phàm đằng đằng sát khí đi từng bước đến chỗ Linh Mộc Thương Tùng. Nụ cười của hắn có phần xảo quyệt: “Vừa rồi chẳng phải anh muốn giết tôi sao? Giờ đây chẳng phải đã ném được mùi vị bị người khác giết rồi hay sao?”

“Anh. anh đừng giết tôi. Chúng ta vẫn là bạn. Vừa nãy vừa nãy chỉ là hiểu lầm thôi. Tôi tôi chỉ là muốn thử công phu của Lâm tiên sinh anh thôi mà, tôi không có ác ý đâu ” Đứng trước cái chết. ai cũng không thể giữ bình tĩnh. Dù là nhân vật lớn như Linh Mộc Thương Tùng cũng vậy, âm thanh run rẩy cầu xin đối phương. Hắn cảm thấy tử thần đã ở ngay trên đầu mình rồi

“Bạn? Chúng ta là bạn sao?” Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Chúng ta, chúng ta đương nhiên là bạn rồi Anh và Y Đằng Thanh Tử, Tiểu Điền Anh Tử và cả Vũ Điền Mĩ Tử chẳng phải rất thân sao? Chúng ta mãi mãi là bạn! Anh... anh... ” Câu này của hắn chưa nói hết. đã bị mũi dao của Lâm Bắc Phàm đâm vào tim. Hai mắt của hắn trợn lên. hai tay muốn phản kháng lại. nhưng tất cả sức mạnh của hắn lúc đó đã không còn nữa, cơ thể dần trở nên mềm nhũn.

Lâm Bắc Phàm đứng bên cạnh cười với đối phương đã đổ gục bên mình nói: “Thằng đàn ông giống người là người vô liêm sỉ nhất...! ”

538. Chương 555: Đảo Quốc Đại Loạn.

Linh Mộc Thương Tùng thực sự đã chết, chết hoàn toàn, đến một chút nghi ngờ cũng không có.

Hắn hao hết tâm tư, một lòng tìm mọi cách khiến cho Nhật Chi Lưu phát triển lớn mạnh, thôn tính hoàn toàn Nguyệt Chi Lưu cùng Tinh Chi Lưu. Nhưng hắn quá mức khôn ngoan, khôn ngoan tới mức thái quá, khiến cho hắn muốn giết sạch bất cứ kẻ nào có khả năng trở thành kẻ thù của mình. Nào ngờ hắn lại đụng phải cái tên sát thần Lâm Bắc Phàm, không những không cướp được tính mạng đối phương, mà ngược lại còn mất mạng.

Lâm Bắc Phàm cảm giác thân thể của mình lúc này như trống rỗng vậy, từng đợt từng đợt mềm nhũn ra, xương cốt toàn thân phát ra những tiếng ” lụp cụp, răng rắc” rất nhỏ. Đây chính là dấu hiệu của việc năng lượng biến mất trên phạm vi lớn, thân thể của hắn tựa như muốn bốc hơi, cực kỳ khó chịu.

“Bắc Phàm, Bắc Phàm, anh ra sao rồi?” Y Đằng Thanh Tử cùng Tiểu Điền Anh Tử đều vội vàng chạy tới, một trái một phải nhẹ nhàng đỡ hắn dậy, còn Vũ Điền Mỹ Tử cũng mặc mảy lo lắng nhìn hắn.

Lâm Bắc Phàm vừa rồi đã nhìn thấy, ba cô gái này thật sự đang quan tâm mình, còn chuẩn bị cùng mình kề vai chiến đấu nữa, thật sự không phải loại nữ nhân do Nhật Chi Lưu đặc biệt phái tới để mê hoặc mình. Vừa nghĩ tới đây, trong lòng hắn lại có thêm vài phần vui mừng cùng yêu thương các nàng. Hắc khê lắc đầu nói: “Anh hiện giờ không sao cả, nhưng chỉ sợ trong chốc lát có chuyện!”

Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử hai người vội vàng nói: “Bây giờ thân thể anh không được tốt, không bằng chúng ta tìm một nơi nào đó, để anh nghỉ ngơi một thời gian ngắn, đợi đến khi thân thể hoàn toàn bình phục, sau đó mới tính tiếp.”

“Không cần, chỉ cần bọn em đưa anh lên máy bay về TQ thì tất cả mọi chuyện đều ổn rồi.” Lâm Bắc Phàm thấp giọng nói.

Y Đằng Thanh Tử, Tiểu Điền Anh Tử cùng Vũ Điền Mỹ Tử ba người nghe hắn nói như vậy, trong lòng đều chấn động thật sâu.

Các nàng đã nghe ra, đối phương chỉ để các nàng đưa lên phi cơ, chứ không phải là mang các nàng tới TQ, chẳng lẽ đối phương đã bắt đầu hoài nghi các nàng? Không muốn để cho các nàng theo bên cạnh?

Thanh âm Tiểu Điền Anh Tử có chút nghẹn ngào, thấp giọng nói: “Bắc Phàm, chẳng lẽ anh đã quên câu em nói với anh khi ở TQ sao? Cho dù anh không giúp Nhật Chi Lưu chúng em, Anh Tử vẫn vĩnh viễn là người của anh, cho dù anh có ghét bỏ em, không muốn ở cùng với em, em vẫn sẽ theo bên cạnh anh cả đời này, cho đến khi tính mạng không còn mới thôi.” Thanh âm của nàng tuy nhỏ nhẹ, nhưng bên trong lại như toát ra một tư vị chêm dính chặt sắt, không hề có một chút do dự cùng nghi ngờ. Từ đây có thể thấy được lòng yêu thương của nàng đối với Lâm Bắc Phàm sâu đậm như thế nào.

Hai người Y Đằng Thanh Tử cùng Vũ Điền Mỹ Tử đều gật nhẹ đầu, mặc dù không có nói ra, nhưng quang mang kiên định trong mắt bọn họ đã nói lên tất cả.

Lâm Bắc Phàm nhin không được đành thở ra một hơi thật dài. Tuy hành trình đến đảo quốc lần này cực kỳ bất lợi, nhưng có thể có được trái tim ba cô nàng đảo quốc này, chuyến đi này cũng coi như không tệ. Ánh mắt hắn liếc tới nhìn ba người các nàng, nghiêm túc nói ra từng chữ một: “Bọn em thật sự quyết định? Nếu cứ như vậy mà đi, bọn em sau này sẽ không có khả năng trở lại đảo quốc nữa, cũng không còn là người của Nhật Chi Lưu nữa!”

Tiểu Điền Anh Tử, Y Đằng Thanh Tử cùng Vũ Điền Mỹ Tử ba người đối với Nhật Chi Lưu cũng không có quá nhiều cảm tình. Các nàng đều là cô nhi, được Tùng Tĩnh Vũ nhận nuôi rồi bồi dưỡng lên. Nếu như không có Tùng Tĩnh Vũ, chỉ sợ các cô đã sớm chết đói ngoài đường, cho nên địa vị Tùng Tĩnh Vũ trong lòng ba người bọn họ hoàn toàn vượt xa Nhật Chi Lưu. Nếu cứ như vậy là rời khỏi lão sư, trong lòng các nàng thật sự có một chút không nỡ, đều đưa ánh mắt nhìn lên người Tùng Tĩnh Vũ đang ngồi ngay ngắn trong xe.

Tùng Tĩnh Vũ thở ra một hơi thật dài rồi nói: “Lần này Nhật Chi Lưu thật sự sai rồi. Đối với toàn bộ những chuyện bộ trưởng Linh Mộc đã làm, ta cũng không biết nói gì cho phải. Bất quá Nhật Chi Lưu bây

giờ, thậm chí ngay cả đảo quốc cũng còn là nơi các con có thể ở lại nữa. Các con tốt nhất hãy nhanh chóng rời khỏi đảo quốc, như vậy cho dù bọn chúng muốn bắt các con cũng không có thể!”

“Sư phụ, nhưng nếu chúng con rời đi, vậy còn sư phụ, sư phụ sẽ ra đây?” Tiểu Điền Anh Tử ghen ngào nói.

“Ta sao? Ta thì sợ gì? Ta đã có bằng này tuổi, còn để mấy bọn đạo chích đó vào mắt sao?” Tùng Tinh Vũ hừ nhẹ một tiếng, bộ dáng như hoàn toàn không để Nhật Chi Lưu vào mắt chút nào.

“Nếu không, nếu không, con lưu lại với người!” Tiểu Điền Anh Tử ngập ngừng một lúc mới nói ra được.

“Con ở lại? Có thể sao? Trong Nhật Chi Lưu, người thêm muốn sắc đẹp của người không phải là ít. Lần trước xuất hiện một tên Trung Xuyên Xuân Cát, bị Lâm tiên sinh đánh cho tàn phế, nếu như chẳng may lại xuất hiện thêm một tên nữa, chỉ sợ lão sư ta cũng không thể nào cứu được con!” Tùng Tinh Vũ có chút bất đắc dĩ nói. Nếu như đổi lại là lúc trước, mình may ra còn có chút năng lực. Nhưng bây giờ Nhật Chi Lưu xảy ra chuyện lớn như vậy, chỉ sợ trên mặt điều động, sử dụng nhân sự sẽ có biến hóa lớn, còn mình rất có khả năng sẽ phải lui về ở ẩn.

Tiểu Điền Anh Tử ngẫm lại cũng cảm thấy đúng. Lần trước khi tên Trung Xuyên Xuân Cát kia xuất hiện, nếu như không phải có Lâm Bắc Phàm, chỉ sợ ba sư tỷ muội mình đã bị đối phương làm nhục rồi. Nàng cũng không muốn chuyện như vậy lại xảy ra với mình lần nữa, Lâm Bắc Phàm chắc chắn sẽ không đụng chạm tới mình, mà mình cũng nhất định sẽ nhục nhã vô cùng. Nàng nghĩ tới đây liền khế cắn chặt răng, thấp giọng nói: “Sư phụ, xin người hãy bảo trọng, nếu như chúng con có cơ hội, nhất định sẽ tới đảo quốc thăm ngài!”

“Đi đi, đi nhanh đi. Nếu như trì hoãn nữa, các con có thật mọc cánh cũng không mà bay được!” Tùng Tinh Vũ hướng về phía bọn họ phát phát tay.

Tiểu Điền Anh Tử cùng Y Đằng Thanh Tử hai người vội vàng xé ra mấy mảnh vải từ áo của mình, băng bó sơ qua miệng vết thương trên hai cánh tay của đối phương, sau đó mới dịu lấy đối phương, cùng Vũ Điền Mỹ Tử vội vã ly khai.

Tùng Tinh Vũ nhìn bốn người bọn họ rời đi, nhin không được lại thở dài một hơi. Hắn xoay người lại nhìn chiếc xe hơi, sau đó hung hăng đập đầu vào cạnh chiếc xe. Một tiếng “bụp!” nặng nề vang lên, trên trán của hắn đã xối xả chảy ra máu tươi, chỉ trong chớp mắt đã hoàn toàn lâm vào hôn mê. Chuyện tình lần này lớn như vậy, nếu như mình chẳng hề hắn gì, nhất định sẽ bị nghiêm trị.

...

“Lão đại, lão đại, sặc, có chuyện gì xảy ra vậy? Mình vừa mới câu được một bé, chơi được một hiệp, làm sao tất cả lại biến thành thế này? Trời ạ, đều chết sạch? Xem ra Nhật Chi Lưu muốn đại chiến với Nguyệt Chi Lưu rồi. Mình nên mau chóng rời khỏi cái nơi quỷ tha ma bắt này thì tốt hơn!” Trương Minh Thắng chân thấp chân cao từ đằng xa chạy tới, nhìn cảnh tượng cả đường phố máu chảy thành sông mà sắc mặt trắng bệch như giấy trắng, thiếu chút nữa là ngã lăn ra đất, sau đó vội vàng hướng về phía sân bay mà chạy đi như điên.

....

“Bát Dát Á Lộ, cái gì. rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Bộ trưởng Linh Mộc Thương Tùng làm sao lại chết? Người đâu, mau điều tra, nhất định phải giết sạch bọn chó má Nguyệt Chi Lưu kia, chó gà không tha!” Hàng loạt võ sĩ Nhật Chi Lưu cũng vội vàng chạy tới, khi chạy tới nơi bọn họ cũng bị cảnh tượng thảm thiết kia làm cho giật mình kinh hãi, đều nhao nhao chỉ mũi mâu về phía Nguyệt Chi Lưu.

Tình huống Nguyệt Chi Lưu lúc này cũng chẳng tốt hơn là bao. Đằng Điền Không Tam đột nhiên biến mất, làm cho bọn họ cũng cảm thấy Nhật Chi Lưu đã bắt đầu muốn tiến công, nên đã chuẩn bị sẵn từ trước. Thế là hơn vạn võ sĩ của hai lưu phái lập tức bộc phát đại chiến lần đầu tiên trong những năm gần đây, trực tiếp làm cho toàn bộ hệ thống giao thông của Tokyo tê liệt, kinh tế trượt dốc, tình thế cực kỳ rối ren. Nhưng cái này mới chỉ là điềm báo, còn có những trận va chạm nhỏ ở các thành phố khác cũng bộc phát. Điều này làm cho chính trường đảo quốc lâm vào bất ổn trầm trọng. Thậm chí ngay cả thủ tướng đảo quốc cùng thiên hoàng đều phải đứng ra khuyên giải lão đại hai lưu phái này, hi vọng bọn họ có thể biến chiến

tranh thành tư lự, không cần phải tiếp tục chém giết lẫn nhau nữa, vì hòa bình của đảo quốc mà suy nghĩ. Nhưng hai đại lưu phái này lại hoàn toàn không để bọn họ vào mắt.

Nhật Chi Lưu có hơn năm trăm võ sĩ chết thảm, đệ nhất bộ trưởng Linh Mộc Thương Tùng chết thảm, Tùng Tinh Vũ nửa sống nửa chết, còn về phần bọn Lâm Bắc Phàm thì đang ở nơi nào không rõ. Như vậy thì Nhật Chi Lưu làm sao có thể buông tha cho Nguyệt Chi Lưu? Mà Nguyệt Chi Lưu tuy chỉ chết một tên Đằng Điền Không Tam nhưng bởi vì bọn họ bị đối phương đánh lén, mặc dù bọn họ đã có chuẩn bị đầy đủ nhưng số người thiệt mạng cũng gấp 1,5 lần Nhật Chi Lưu, tổn thất kinh tế lại càng không thể tính toán nổi, như vậy thì làm sao bọn họ có thể bỏ qua? Kết quả là hơn mười vạn người của hai đại lưu phái lại một lần nữa xảy ra xung đột quy mô lớn, chính thức giằng co hai tháng. Chính phủ đảo quốc cũng chẳng còn cách nào, đành phải xuất động cảnh sát cùng đội tự vệ ra ngăn cản, nhưng kết quả lại chẳng làm gì được, ngược lại còn tổn thất thảm trọng. Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn hai đại lưu phái kia chém giết lẫn nhau, trong lòng thầm cầu nguyện cho tương lai của đảo quốc.

Nhưng toàn bộ những điều này chẳng liên quan gì tới Lâm Bắc Phàm.

Hắn đã cùng Y Đằng Thanh Tử, Tiểu Điền Anh Tử, và Vũ Điền Mỹ Tử bốn người ngồi máy bay về TQ. Tuy bộ dáng của hắn rất kỳ quái, toàn thân bê bết máu, nhìn thế nào cũng giống người bị trọng thương, nhưng hắn lại dùng cả tiền ném tới, sân bay không những không nói gì, ngược lại còn mời tất cả bọn họ tới khoang khách quý, tận tình chăm sóc.

“”mẹ nó, đảo quốc đều bị làm sao vậy? Khắp nơi đều là người chết, ta f.. sau này ta thề không tới lần thứ hai!”

Máy bay đã cất cánh, bốn người bọn họ đang chuẩn bị nghỉ ngơi một chút thì chợt nghe thấy trong khoang máy bay vang lên một giọng nói cực kỳ quen thuộc, làm cho bọn họ không hẹn mà cùng quay đầu nhìn lại, đã thấy Trương Minh Thắng đại gái đang hướng về phía bọn họ đi tới, tay phải đang bận ôm cái eo thon nhỏ của một nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp, cái tay còn lại thì đang sờ xoạc không ngừng....

“Này mập, chú thể nào cũng chạy lên chiếc máy bay này?” Lâm Bắc Phàm cười khổ không thôi.

“Ủa, lão đại, đại tẩu, các người thế nào cũng ở trong này? Em thật sự muốn điên rồi!” Cặp mắt ti hí của hắn khê đảo một vòng, phảng phất như hai cái bóng đèn nhỏ vậy, vội vàng đẩy nữ tiếp viên hàng không đang ôm ấp trong lòng ra rồi đuổi đi. Lúc này hắn mới đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, thấy trên người Lâm Bắc Phàm bị thương, tinh thần hình như cũng không quá tốt, hắn vội vàng hỏi: “Lão đại, anh làm sao vậy? Không phải lúc chơi S*M với đại tẩu, làm thương thân thể chứ?”

“Lúc chú lên máy bay, có bị người nào phát hiện không?” Lâm Bắc Phàm hừ khí vô lực hỏi.

“Đương nhiên là không có. Nhưng mà lúc em chạy tới đây, khắp nơi đều là thi thể, lại không thấy bóng dáng bốn người đâu. Em cảm giác thấy chuyện này có gì đó không đúng, nên lập tức chuẩn bị. Lão đại, thương thế của anh là...” Trương Minh Thắng cũng cảm giác được sự tình có chút bất thường, nhỏ giọng hỏi.

Thế là Lâm Bắc Phàm đem chuyện xảy ra kể lại sơ qua một lượt.

“Mẹ nó, mấy thằng chó Nhật Chi Lưu khốn nạn này, không ngờ lại làm ra chuyện như vậy. Em không diệt bọn nó không được, con mẹ nó, đúng là không phải nam nhân!” Trương Minh Thắng lập tức tức giận đến phát điên, nhảy dựng lên chửi bới, thiếu chút nữa là muốn giết người.

“Vị tiên sinh này, xin ngài hãy ngồi xuống, máy bay đang bay....” Một nữ tiếp viên hàng không thấy hắn đột nhiên đổ mặt tía tai, nhảy dựng lên chửi bới ầm ĩ, làm ảnh hưởng nghiêm trọng tới những hành khách khác, vội vàng bước tới nhắc nhở.

“Bay thì bay chứ làm sao, tôi còn không sợ, các cô sợ cái gì? Mẹ nó, lão tử còn từng song phi đấy, có muốn thử một lần không? Bảo đảm cô sướng một mạch ba ngày ba đêm, thật là, thật không nhìn ra đàn bà đảo quốc các cô, ai nấy lúc vào trận đều bộ dáng mềm nhũn cả ra, chẳng thú vị một chút nào cả!” Trương Minh Thắng rất khó chịu kêu lên.

“Vị tiên sinh này, ngài muốn song phi, chúng tôi có thể đáp ứng ngài, nhưng hy vọng ngài đừng quấy rối những người khác nghỉ ngơi được không?” Cô nàng tiếp viên hàng không xinh đẹp kia gần như đã dùng đến

giọng điệu cầu khẩn.

539. Chương 556 : Phong Ba Hắc Đạo

Thành phố Nam Thành

Năm người Lâm Bắc Phàm cuối cùng cũng trở về với địa bàn của mình. Nghĩ đến những thứ đã xảy ra ở Nhật. thì ai nấy đều cảm thấy sợ hãi bây giờ ngấm lại, quả là làm cho người ta nghĩ mà thấy ghê rợn.

Những lời mà người Nhật nói ra thì chẳng khác nào đánh rắm, lật lọng. nói lời không giữ lấy lời, bọn họ đã lĩnh ngộ một cách sâu sắc rồi

Hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng thầm thề rằng, ngày sau không bao giờ tiếp xúc với người Nhật nữa. lại càng không được có qua lại gì với bọn họ. nếu không thì cái mạng bé bỏng của mình mất đi lúc nào cũng không hay nữa. Thảo nào người ta vẫn nói thà rằng tin trên thế giới này có quỷ, cũng không tin những lời được nói ra từ cái miệng thối của người Nhật được. đây quả là một so sánh rõ ràng nhất.

Hai người Y Đằng Thanh Tử và Tiểu Điền Anh Tử đều đã đến Nam Thành này mấy lần, lại còn ở đây một thời gian dài nữa. vì vậy mà hai người bọn họ đều không còn lạ gì với bất kể thứ gì đây cả. Nhưng Vũ Điền Mỹ Tử thì là lần đầu tiên đến Trung Quốc. đối với mọi thứ xung quanh, cô vẫn cảm thấy vô cùng thích thú và hiếu kỳ, nhìn mọi vật quanh mình không chớp mắt. còn không khỏi kinh ngạc kêu lên: “Không ngờ Trung Quốc lại phát triển nhanh đến vậy. đến cả một thành phố trung bình như vậy mà cũng xây đẹp thế nữa. em ngày trước nghe người ta nói là Trung Quốc phát triển chậm lắm. nhưng bây giờ xem ra thì em không hiểu về Trung Quốc cho lắm!”

Y Đằng Thanh Tử không nhịn được liền mỉm cười nói:” Vì Trung Quốc và Nhật có mâu thuẫn với nhau từ xưa rồi vì vậy mà về phương diện truyền thống sẽ có phần phiền diện một chút. cái này cũng có thể hiểu được mà. Ngày sau em sẽ phải ở đây. vì vậy mà em bắt buộc phải hiểu rõ hơn về thành phố này. đừng có mà cứ mông lung như thế mãi nhé!”

“Em biết rồi thưa Thanh Tử sư tỷ!” Vũ Điền Mỹ Tử cười tươi như hoa. gật đầu nói Năm người bọn họ bắt taxi đi về hướng khách sạn Hoàng Gia.

“Mấy người chắc là người ở nơi khác đến phải không? Thành phố Nam Thành của chúng tôi vừa mới xuất hiện một nhân vật danh tiếng lẫy lừng đó!” Người tài xế khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, vẻ mặt sáng lạng. nói năng sáng khoái thoải mái. khiến cho người ta có cảm giác thân mật vô cùng.

“Mẹ kiếp. chúng tôi chính là người Nam Thành, ra ngoài chơi vài ngày, hôm nay vừa mới quay lại. nhân vật danh tiếng lẫy lừng mà anh đang nói đến là ai vậy? Lê nào là lão đại Lâm Bắc Phàm của tôi? Nếu thế thì anh không cần phải nói nữa đâu. lão đại của tôi đã nổi tiếng từ mấy tháng trước rồi giờ đây có thêm phần danh khí thì cũng chẳng có gì là ghê ghớm cả. Còn nếu anh muốn xu nịnh để kiếm thêm ít tiền thì không cần đâu. cùng lắm là lát nữa chúng tôi cho anh thêm ít tiền boa là được chứ gì!” Trương Minh Thắng nghe bác tài xế nói vậy thì ngáp miệng nói

“Lâm Bắc Phàm? Lâm Bắc Phàm là ai vậy?” Anh tài xế lái xe taxi kinh ngạc hỏi lại.

“Ặc, chẳng lẽ anh không phải là đang nói đến lão đại của tôi sao?” Trương Minh Thắng trợn tròn mắt ngạc nhiên.

“Tất nhiên là không phải rồi. người tôi nói đến là chị cả trong Hắc Đạo của thành phố Nam Thành này Mặc Tiểu Yêu!” Anh tài xế đắc ý nói, cứ như đối phương là con gái yêu của anh ta không bằng.

“Mẹ kiếp. ông anh. cái đầu của ông anh có phải đã bị đụng vào đâu rồi không? Lại nói một người trong Hắc Đạo là người nổi tiếng, xem ra cái thế giới này loạn hết cả lên rồi đến cả tài xế taxi cũng đi theo Hắc Đạo rồi!” Trương Minh Thắng gào lên kinh hãi.

Anh tài xế mặt đỏ bừng lên, ngượng ngùng nói: “Tôi biết là đi theo Hắc Đạo không tốt, nhưng đại tỷ của Hồ Diệp bang đúng là có bản lĩnh thật. lại còn làm mát mặt cho cả cái thành phố Nam Thành này nữa.

anh nói xem tôi có nên sùng bái cô ấy không? Nghe nói cô ấy còn chưa đầy hai mươi tuổi vậy mà đã có tên tuổi như vậy rồi, đúng là anh hùng xuất thiếu niên. à. không, còn cả thiếu nữ nữa!”

Lâm Bắc Phàm không nhịn nổi cười nói: “Hồ Điệp bang là bang phái lớn nhất của Nam Thành, đây là việc mà ai cũng biết, vì vậy mà nó cũng chẳng có gì gọi là đáng để cho người ta phải vui cả. Lẽ nào lại xảy ra chuyện gì rồi sao?”

“Tất nhiên rồi nếu không thì tôi cũng chẳng cần phải xúc động đến vậy!” Anh tài xế vội vàng giải thích: “Mấy người đã nghe nói đến liên minh Hắc Đạo chưa? Lần này mấy nghìn người của liên minh Hắc Đạo khí thế dồn dập giết đến Tây Thành, làm cho giới Hắc Đạo ở Tây Thành rối ren hết chỗ nói nghe nói có một bang phái tên là....tên là gì nhỉ... à Lang Lang bang, lão đại của bang đó bị giết chết rồi!”

“Phải là Ngàn Lang bang chứ nhỉ? Lão đại tên là Tư Thiên Phong!” Lâm Bắc Phàm cười nói

“Hà? Hóa ra anh cũng biết à?” Anh tài xế xấu hổ quá, gượng cười nói “ờ. tôi không biết đâu. Chỉ là từng nghe nói đến cái bang phái này mà thôi. Anh cứ nói tiếp đi!” Lâm Bắc Phàm cười nói

Anh tài xế cảm kích nhìn Lâm Bắc Phàm một cái. Rồi lại thuật lại sự việc một cách kỹ càng hơn.

Hóa ra trong mấy ngày Lâm Bắc Phàm đi Nhật này. thì liên minh Hắc Đạo cuối cùng cũng triển khai cuộc tiêu diệt một cách điên cuồng với Ngán Lang bang ở Tây Thành, tổng cộng là dùng tới tám, chín nghìn người, có thể nói là thanh thế vô cùng to lớn. trước giờ chưa bao giờ có, làm kinh động cả giới Hắc Đạo Trung Quốc. Nhưng không ngờ lão đại Tư Thiên Phong của Ngán Lang bang cũng không phải là một người đơn giản chút nào. trong mấy tháng đổ lại đây. gã ta đã liên lạc hết với tất cả các bang phái to nhỏ ở cả cái đất Tây Thành đó rồi đưa ra khẩu hiệu là “chống đỡ giới Hắc Đạo của các thành phố khác đến xâm lấn, giữ gìn trật tự Hắc Đạo của Tây Thành” có vẻ như là tấm ảnh hưởng của bọn họ có vẻ lớn, hoặc có thể là do những bang phái khác cũng sợ liên minh Hắc Đạo sẽ nhân cơ hội này mà tiêu diệt luôn cả giới Hắc Đạo Tây Thành, vì vậy mà chỉ vốn vẹn trong vòng hai ba tháng, thì đã có hơn hai mươi bang phái đứng về phía Ngán Lang bang. số người lên tới trên dưới năm, sáu nghìn người, trở thành một lực lượng hùng mạnh đoàn kết nhất của Tây Thành.

Hai thế lực lớn mạnh triển khai chém giết lẫn nhau với quy mô lớn ở Tây Thành quyết phân cho bằng được cao thấp, khiến cho điện thoại khiếu nại của cục công an Nam Thành

suýt chút nữa thì bị người dân gọi cho hỏng luôn cả đường dây. nhưng bọn họ cũng không thể khống chế được cái cục diện điên cuồng như vậy.

Hơn một vạn người trong giới Hắc Đạo chém giết lẫn nhau. ai còn dám động tay vào những việc như thế này cơ chứ?

Trận chiến với quy mô lớn này diễn ra liên tục trong mấy ngày. Ưu thế của bên phía liên minh Hắc Đạo đó là những bang phái trong này đều là những bang phái lớn. thực lực lớn mạnh. không thể coi thường, hơn nữa còn hơn cả đối phương về số nhân lực nữa. nhưng ưu thế của phía Ngán Lang bang đó là bọn họ vô cùng quen thuộc với vị trí địa lý của Tây Thành, có thể thực hiện việc đánh úp một cách có hiệu quả.

May mà vào thời điểm then chốt nhất. thì hai người Thường Chí Đào và Đoạn Thắng của Hồ Điệp bang dẫn theo mười mấy tên đàn em tinh anh. Nằm vùng cơ hội cuối cùng. bí mật giết chết hai lão đại của hai bang phái vừa và nhỏ. khiến cho bên phía Ngán Lang bang cảm thấy lo lắng. bất an. lòng người lay chuyển. Tất cả các đại ca của các bang phái đều lo sợ mình sẽ trở thành mục tiêu tiếp theo, vì vậy mà một bộ phận lão đại các bang phái đã đầu hàng liên minh Hắc Đạo, một bộ phận thì giữ thế trung lập trước tình thế hiện tại, chỉ có khoảng sáu. bảy bang phái là chống cự đến cùng.

Phía liên minh Hắc Đạo thì thanh thế vô cùng lớn. mấy ngàn người quét sạch cả sáu. bảy bang phái, cuối cùng còn chém luôn cả đại ca Tư Thiên Phong của Ngán Lang bang, hơn nữa còn chiếm sạch cả địa bàn của mấy bang phái đó nữa.

Đây là lần đầu tiên Hồ Điệp bang thi hành nhiệm vụ ở một thành phố khác. không nhưng thế còn liên tục lập công to hiển hách. trở thành một sức mạnh to lớn trong liên minh Hắc Đạo. Đầu tiên là đàn em trong Hồ Điệp bang dẫn đầu đánh vào tổng bộ của Ngán Lang bang, sau đó Đoạn Thắng một dao giết chết Tư

Thiên Phong, cuối cùng thì vẫn là Hồ Điệp bang hỏa giải được lực lượng bên Ngàn Lang bang. về phần những công lao khác thì càng nhiều vô kể.

Hồ Điệp bang trải qua chiến dịch lần này, không những danh tiếng đã nổi đình nổi đám trong liên minh Hắc Đạo. mà tiếng tăm còn lưu lại cả ở cái đất Tây Thành này nữa. gần như nhân vật nào trong Hắc Đạo cũng biết, trong liên minh Hắc Đạo có “Bướm bướm có gai”, đó chính là Hồ Điệp bang danh tiếng lừng lẫy. trong lòng ngoài nổi kinh hoàng ra còn có vài phần kính ngưỡng nữa.

Có điều. tất cả đều giống với sự suy đoán của Lâm Bắc phàm

Thanh thế to lớn khi tấn công vào Tây Thành lần này của liên minh Hắc Đạo. không chỉ là vì muốn giúp Nhạc Gia Cường của Tứ Hải bang diệt trừ mối hiểm họa, mà chủ yếu là Thất Tinh bang của Đông Hưng muốn mượn thế này để can thiệp vào giới Hắc Đạo của Tây Thành, từ đó có thể chen chân vào trong. Đại ca Tào Mặc của Thất Tinh bang còn dựa vào danh hiệu giúp đỡ Nhạc Gia Cường vững chắc địa bàn ở Tây Thành mà từ đó công khai chiếm luôn cả năm nơi có vị trí địa lý tuyệt đẹp ở đây, hiển nhiên trở thành một lực lượng mới ở Tây Thành, điều này mặc dù đã được Nhạc Gia Cường dự đoán trước, nhưng vì Tứ Hải bang của hắn không lớn mạnh được bằng Thất Tinh bang. vì vậy mà cuối cùng chỉ có thể lẳng lặng chịu đựng quá trình trước sau gì cũng xảy ra này mà thôi nhưng sự việc này trực tiếp khiến cho liên minh Hắc Đạo có một vết nứt khá nghiêm trọng, mười sáu bang phái từ khi phản thành hai bộ phận. một bộ phận thì ủng hộ Thất Tinh bang, còn một bộ phận thì ủng hộ Tứ Hải bang. sự việc này xảy ra lại tạo điều kiện có lợi cho việc quật khởi của Hồ Điệp bang.

Sự im lặng trước đại chiến thực sự này kéo dài không đến mười ngày.

Nhạc Gia Cường cuối cùng cũng triệu tập được không dưới ba nghìn người từ Tây Thành và Liên minh Hắc Đạo. triển khai tấn công một cách điên cuồng đối với năm nơi chiếm lĩnh của Thất Tinh bang, do Thất Tinh bang chuẩn bị không được chu đáo cho lắm. không những thế nhân số chỉ trên dưới một nghìn người, căn bản là không thể chống đỡ lại được. cuối cùng tổng số người chết và bị thương đã lên đến sáu. bảy trăm người, hai, ba trăm người trốn chạy được. đến đại tướng số một Tiết Quán là thủ hạ của Tào Mặc cũng bị chém chết.

Tin này vừa mới được truyền đi thì lập tức khiến cho cả cái Thất Tinh bang phải sôi sục hết cả lên. cuối cùng Tào Mặc tuyên bố một tin nóng hổi rằng Nhạc Gia Cường là một thằng đều. chỉ biết qua cầu rút ván, tự đem người ra chém nhưng bang phái khác trong liên minh Hắc Đạo. vi phạm quy định của liên minh Hắc Đạo một cách nghiêm trọng, rồi sau đó Tào Mặc thậm chí mệnh lệnh Âu Dương Tự cho ra quy định bài trừ Tứ Hải bang ra khỏi liên minh Hắc Đạo. còn triển khai năm nghìn tên đàn em đối phó với Tứ Hải bang.

Trong lúc hai bên không ngừng chém giết lẫn nhau, thì có ba lực lượng không phải là to nhưng cũng không phải là nhỏ ở Tây Thành đang dần được hình thành, bọn họ lần lượt là Kim Dao bang ở phía khu vực phía tây thành, có trong tay ba nghìn tên đàn em, Tam Long Môn ở khu vực phía đông thành, có trong tay hai nghìn năm trăm tên đàn em. Ngũ Long bang ở khu vực phía bắc thành, có trong tay ba nghìn năm trăm tên đàn em. Ba bang phái của bọn họ đều bắt đầu lôi kéo và mua chuộc những bang phái khác. gần như là có thể xưng bá ở ba khu vực đỏ của Tây Thành. Mặc dù trong ba bang phái đó thì chẳng có bang phái nào là đối thủ của Tứ Hải bang và Thất Tinh bang cả, nhưng nếu ba bang phái đó mà liên kết lại với nhau thì sẽ có khoảng gần một vạn đàn em rồi, nếu thêm cả những bang phái vừa và nhỏ đã quy phục dưới chướng bọn họ, thì e rằng con số đó sẽ lên đến hơn mười ba nghìn người, cộng thêm việc mà họ lợi dụng được nơi nào có vị trí địa lý thuận lợi thì thừa sức để có thể chống lại hai bang phái này.

Ba bang phái của bọn họ đều nhận được mệnh lệnh của Mộc Tiểu Yêu. là không được nhúng tay vào việc chém giết lẫn nhau giữa Tứ Hải bang và Thất Tinh bang. mà phải triệu tập các bang phái khác ở Tây Thành, đồng thời đưa ra khẩu hiệu đả kích sự xâm chiếm của giới Hắc Đạo từ bên ngoài và diệt trừ phần đồ trong giới Hắc Đạo của thành phố, cứ thế chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi mà đã có thêm sáu. bảy bang phái ra nhập liên minh, trở thành một lực lượng vô cùng quan trọng.

Đúng vào lúc hai lực lượng Nhạc Gia Cường và Tào Mặc rơi vào tình trạng gay gắt, thì liên minh mà bọn họ mới thành lập khí thế hùng hồn xông thẳng đến địa bàn của Tứ Hải bang và Thất Tinh bang, chỉ trong vòng có hai ngày mà lão đại Nhạc Gia Cường của Tứ Hải bang bị giết chết. nhưng tên đàn em dưới chướng bị chết thảm cũng phải lên đến ba. bốn nghìn người, đầu hàng cũng phải có đến một. hai nghìn người, khiến

cho cái bang phái to lớn như vậy trong nháy mắt tan thành mây khói. còn hai tướng lớn của Thất Tinh bang là Cam Hải và Đỗ Thành đều chết trận hết. ba nghìn quân mà bọn họ dẫn tới cũng bị chôn vùi theo.

Ba bang phái Kim Dao bang, Tam Long Môn và Ngũ Long bang vốn là những bang thuộc hạng nhỏ. vậy mà dưới sự giúp đỡ ủng hộ nhiệt tình của Hồ Điệp bang. cùng với việc là ngư ông đắc lợi sau vụ chém giết của Tứ Hải bang và Thất Tinh bang trong giới Hắc Đạo tại Tây Thành, vì vậy mà sau khi dẹp tan cả hai lực lượng lớn mạnh ở Tây Thành là Tứ Hải bang và Thất Tinh bang, đã đặt một nền móng vững chắc cho việc xưng bá của bọn họ ở Tây Thành, sau đó ba bang phái bọn họ quyết định hợp lại thành một bang lớn. lấy tên là Quân Dao bang.

540. Chương 557 : Châm Ngồi Ly Gián

Anh tài xế taxi này thuật lại sự tình tất nhiên cùng chỉ là những tin tức vĩa hè mà anh ta nghe được mà thôi nhưng Lâm Bắc Phàm liên kết những điều này lại với con đường phát triển của Hồ Điệp bang thì hẳn cũng hiểu ra được chân tướng sự việc.

Hắn vốn cho rằng Hồ Điệp bang phải một thời gian nữa mới nhúng tay vào giới Hắc Đạo của Tây Thành, không ngờ lại chiếm được địa vị bá chủ trong giới Hắc Đạo ở Tây Thành nhanh đến vậy, xem ra việc Mộc Tiểu Yêu muốn đoạt lấy địa vị thống trị cả cái liên minh Hắc Đạo này cũng không còn xa gì cho lắm.

Sau khi mấy người Lâm Bắc Phàm đặt chân đến khách sạn Hoàng Gia, thì hắn để Y Đẳng Thanh Tử, Tiểu Diên Anh Tử và Vũ Diên Mỹ Tử lưu lại đây để cho Trương Kê Bằng chăm sóc ba người bọn họ, còn hắn và Trương Minh Thắng thì đến câu lạc bộ đêm Xà Mỹ Nhân.

“Lão đại, anh bị thương nặng như vậy có sao không? Hay là anh gọi điện thoại cho chị dâu để chị ấy đích thân đến đây là được rồi. Nếu mà chị ấy nghe được tin anh về Nam Thành thì chắc chắn sẽ rất vui đó.” Trương Minh Thắng mượn được một chiếc xe mới toanh từ chỗ Trương Kê Bằng, đích thân mình đưa Lâm Bắc Phàm đi.

“Lần này việc phát triển của Hồ Điệp bang mặc dù là rất nhanh, nhưng vẫn còn ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm một khi nhất cử nhất động của bọn họ không được thỏa đáng thì e rằng sẽ ảnh hưởng đến cả cơ nghiệp của Hồ Điệp bang. Vì vậy mà trong lúc này đây chơi đùa thì cũng không nên có bất kỳ lơ là sơ xuất gì!” Lâm Bắc Phàm cúi thấp đầu nhìn vào cánh tay còn quần bọc đầy băng gạc của mình cười khổ nói.

“Hiện giờ Hồ Điệp bang đã xưng bá ở Nam Thành và Tây Thành, hơn nữa còn cài người ở Bắc Thành nữa, như thế thì việc đối phó với những bang phái khác không phải là dễ như trở bàn tay hay sao? Sao lại phải lo lắng thế làm gì chứ?”. Trương Minh Thắng nói mà chẳng nghĩ gì. Trong mắt hắn thì Hồ Điệp bang hiện giờ đã khống chế được thực lực của ba thành phố, số người cũng lên đến gần hai mươi nghìn người, đó là một lực lượng cường đại đạt đến cực điểm.

“Lực lượng đúng là không nhỏ chút nào nhưng chú đừng có quên một điều đó là Hồ Điệp bang mới gia nhập liên minh Hắc Đạo trong thời gian ngắn, căn bản là không để lại quá nhiều uy tín, còn về phần Quân Dao bang thì mặc dù cũng có xu thế gia nhập liên minh Hắc Đạo nhưng uy tín của nó còn thấp hơn, còn Ngân Lang bang thì lại không phải bang phái trong liên minh Hắc Đạo vì vậy mà chẳng có tác dụng gì. Cho nên mà bọn họ hiện giờ không được có những hành động gì quá mức vội vàng!” Lâm Bắc Phàm phân tích kỹ càng cho tên mập nghe tình hình hiện tại.

“Ồ thì ra là như vậy, nhưng nếu những tên cáo già đó đều rụng hết thì mọi việc sẽ trở nên dễ dàng thôi em cho rằng chúng ta nên tìm thời gian diệt trừ luôn cái gì mà Thất Tinh bang hay là Bát Tinh bang kia luôn đi!” Trương Minh Thắng âm hiểm nói.

Lâm Bắc Phàm nghe hắn ta nói vậy ánh mắt bỗng sáng lên, thâm ngồi ngẫm nghĩ về câu nói vừa rồi của tên mập.

Nếu Hồ Điệp bang có thể giết chết hết thấy những đại ca của mấy bang phái này, thì liệu có thống trị luôn cả cái liên minh Hắc Đạo được hay không đây ? Hắn vừa nghĩ đến đây thì cảm thấy có gì đó không ổn, bởi vì một khi cùng một lúc giết chết bao nhiêu đại ca của các bang phái như thế, thì e rằng đối tượng hoài

nghe của mọi người sẽ được đặt lên người Hồ Điệp bang, chỉ sợ đến lúc đó Hồ Điệp bang cũng sẽ bị diệt trừ luôn thôi.

“Cái kế hoạch này không tồi chút nào nhưng đáng tiếc là lỗ hổng lại quá nhiều!” Lâm Bắc Phàm lắc đầu nói.

“Em chỉ là thuận miệng nói thế, tất nhiên là lỗ hổng nhiều rồi!” Trương Minh Thắng khẽ lẩm bầm một câu.

Rất nhanh hai người bọn họ đã đến câu lạc bộ đêm Xà Mỹ Nhân hai tên đàn em đứng ở cửa vừa thấy Lâm Bắc Phàm đến thì biết đối phương mới là người cầm quyền thực sự của Hồ Điệp bang vì vậy mà không dám chậm trễ thêm một giây phút nào. Một tên đàn em vội vàng vàng chạy vào trong bấm báo còn một tên thì dẫn hai người chậm rãi bước vào trong.

“Lão đại anh....sao anh đã về rồi à? Sao anh lại bị thương vậy?”

Hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng vừa mới đi đến cửa thang máy ở lầu hai thì thấy Mộc Tiểu Yêu dẫn theo mấy đường chủ vội vàng chạy đến. cô vốn dĩ vui mừng ra mặt nhưng khi trông thấy đối phương bị thương nặng như vậy thì có phần kinh hãi.

Mấy vị đường chủ sau khi nhìn thấy bộ dạng của Lâm Bắc Phàm như vậy thì cũng kinh hãi không kém. Bọn họ trước giờ đều cho rằng hắn là một biểu tượng bách chiến bách thắng, ai ngờ lại có thể thương đến mức độ này lẽ nào quân địch lại mạnh đến vậy?

“Ồ, khi còn ở Nhật đã tỉ thí với mấy trăm tên quỷ Nhật ai ngờ lại phải chịu hai dao, nhưng mà không sao đâu” . Lâm Bắc Phàm nói mà như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Mấy người Mộc Tiểu Yêu đều tròn tròn mắt ngạc nhiên.

Một người mà đấu với mấy trăm người? Nhưng việc như thế này e rằng cũng chỉ có một mình đối phương mới làm được mà thôi.

“Lão đại mặc dù võ công của bọn quỷ Nhật Bản cũng thường thôi nhưng anh cũng không cần thiết phải một mình đấu với cả mấy trăm người chứ? May mà anh chỉ bị thương nhẹ thôi chứ nếu mà anh có mệnh hệ gì thì Hồ Điệp bang của bọn em phải làm sao đây ?” Mộc Tiểu Yêu có chút giận dỗi nói- Cô vốn định nói là “em phải làm sao đây” nhưng vì không muốn nói vậy trước mặt mọi người nên đành phải đổi thành “Hồ Điệp bang của bọn em phải làm sao đây?”

“Không phải vẫn còn anh sao?” Trương Minh Thắng nở nụ cười cợt nhả nói.

“Người đâu bán tên mập này đến Tây Thành làm kỹ nam cho chị!” Mộc Tiểu Yêu khó chịu nói.

“Á! Cứu tôi với chị dâu, em không dám làm vậy nữa đâu”. Trương Minh Thắng thấy mấy vị đường chủ nhìn mình không một chút thiện cảm gì thì biết là nếu bọn họ mà ra tay thì chắc chắn sẽ làm gì đó vô cùng mất nhân tính với mình.

Mộc Tiểu Yêu cũng chẳng thèm để ý đến tên vô lại này làm gì. Cô vốn cũng biết thói quen của tên khốn này trước giờ vẫn vậy, bất luận làm thế nào cũng không sửa được. Cô kéo tay Lâm Bắc Phàm bước tới phòng hội nghị ngược mặt lên tủm tỉm cười hỏi: “Lão đại lần này anh đến đây chắc chắn là có việc gì quan trọng phải không? Chắc là anh cũng biết chuyện của bọn em ở Tây Thành rồi chứ?”

Lâm Bắc Phàm mỉm cười nói: “Bọn em làm tốt lắm, anh lại cứ tưởng phải muộn vài ngày nữa mới phát sinh cơ!”

“Đây cũng là ba người bọn họ làm tốt, em cứ tưởng ba bang phái đó muốn phát triển thì cũng phải cần ít nhất là nửa năm, không ngờ chỉ trong vòng vỏn vẹn vài tháng trời mà bọn họ lại có thể mở rộng bang phái nhanh và mạnh đến vậy, điều này đúng là cũng làm cho em phải nhìn họ bằng con mắt khác đúng là không khác với những gì anh nói đó đều là những bang phái vừa mới thành lập, vì vậy mà đều có dã tâm không nhỏ chút nào. Lần này khó khăn lắm mới tóm lấy được cái ô dù to như Hồ Điệp bang chúng ta, tất yếu sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này rồi!” Mộc Tiểu Yêu mỉm cười giải thích, xem ra mấy lần liên tiếp giành thắng lợi đã khiến cho mình vui lên không ít.

“Thế bước tiếp theo em định thế nào?” Lâm Bắc Phàm đi cùng cô vào bên trong phòng hội nghị nhìn mấy vị đường chủ đi theo sau thì không nhịn nổi cười liền hỏi một câu.

“Lão đại vừa rồi bọn em cũng đang thảo luận vấn đề này, đầu tiên bọn em thấy rằng thực lực của Thất Tinh bang hiện giờ đã giảm đi khá nhiều, còn những bang phái khác ở Đông Hưng thì chắc chắn là sẽ không an phận đâu. Vì vậy mà chúng ta nên nhân cơ hội này tiến vào Đông Hưng cướp lấy miếng mồi béo bở này, đợi đến khi Thất Tinh bang và những bang phái khác chia năm xẻ bảy với nhau thì chúng ta có thể thuận thế chiếm lĩnh luôn giới Hắc Đạo ở Đông Hưng, phương pháp thì giống với lần trước ở Tây Thành”. Lần này lên tiếng là Thường Chí Đào thấy vẻ thao thao bất tuyệt của hắn ta thì cũng có thể đoán được là hắn ta đã suy nghĩ về vấn đề này đã khá lâu rồi.

“Nói không sai chút nào! Về lý thì nên làm như vậy, nhưng việc này nên bí mật tiến hành, không được để Tào Mặc phát hiện ra. Anh thấy là người này vô cùng tinh ranh, khôn khéo. Bây giờ có lẽ là không nhìn ra được điều gì, nhưng theo thời gian e rằng hắn ta sẽ phát giác ra được kẻ chủ mưu đứng sau chuyện này chính là chúng ta đến lúc đó thì rất phiền toái vì vậy mà bây giờ có thể tránh được thì chúng ta nên tránh, nhất thiết không được phát sinh xung đột với bọn họ!” Lâm Bắc Phàm ngồi trên chiếc ghế tựa của mình nói.

”Lão đại nói quả không sai chút nào! Bọn em sẽ cẩn thận hơn!” Thường Chí Đào gật đầu nói

“Lão đại bọn em còn chuẩn bị ổn định lại thế cục ở Bắc Thành. Hiện giờ Ngân Hồ bang và Mãnh Hồ bang đã kết thành bang phái có quan hệ vô cùng mật thiết và Ngân Hồ bang dưới sự trợ giúp của Mãnh Hồ bang thì số người đã lên đến hơn bốn nghìn người, nghiêm nhiên trở thành bang phái lớn thứ hai của Bắc Thành, tỷ lệ thành công khi nhân cơ hội đánh lén Mãnh Hồ bang là rất cao!” Hải Bằng Phi cũng đứng dậy nói ra suy nghĩ của mình.

Lâm Bắc Phàm khẽ gật đầu nói: “Ngân Hồ bang hiện tại rất tồi, nhưng vẫn tồn tại những nguy hiểm tiềm ẩn bên trong, vì nói gì thì nói bang phái của bọn họ cũng là do Mãnh Hồ bang nâng đỡ mà lên vì vậy nên bọn họ sẽ phải chịu sự ràng buộc và hạn chế của Mãnh Hồ bang hơn nữa trong mắt của những bang phái khác thì chỉ có Mãnh Hồ bang chứ không hề có Ngân Hồ bang. Nếu bây giờ mà diệt trừ được Mãnh Hồ bang thì sẽ ra uy cho những bang phái khác ở Bắc Thành, nhưng khoảng cách thực lực vẫn rất lớn, vì vậy mà trong chuyện này chúng ta nhất định phải bố trí một cách cẩn thận không thể để lọt ra bất kỳ khe hở nào. Nếu không thì Ngân Hồ bang sẽ bị diệt trừ- còn những đầu tư của chúng ta ở Bắc Thành cũng đổ sông đổ bể!”

”Lão đại nói phải lắm!” Mấy vị đường chủ đều đồng loạt gật đầu nói.

Lâm Bắc Phàm liếc nhìn sang Mộc Tiểu Yêu hỏi: “Tình hình hiện tại của liên minh Hắc Đạo ra sao? Tứ Hải bang bị diệt, thực lực của Thất Tinh bang thì bị giảm đi khá nhiều, e là liên minh Hắc Đạo đã xuất hiện hỗn loạn không yên, và bắt đầu có xu thế tranh đoạt quyền lợi!”

“Lão đại nói không sai chút nào! Âu Dương Tự vốn là do một tay Tào Mặc nâng đỡ mà lên, nhưng giờ đây Tào Mặc liên tục thảm bại khiến cho địa vị của ông ta trong liên minh Hắc Đạo cũng rớt xuống thê thảm. Rất nhiều đại ca của các bang phái đều không nghe lời ông ta nữa, hiện giờ tình hình của ông ta vô cùng bấp bênh, vì vậy mà ông ta cũng bắt đầu lôi kéo và nịnh nọt những đại ca của các bang phái khác, hy vọng có thể làm cho địa vị của mình trở nên vững chắc hơn nhưng xem ra ông ta đã thất bại rồi!” Mộc Tiểu Yêu cũng sơ lược tường thuật lại tình hình trong liên minh Hắc Đạo.

“Vậy hiện giờ hai bang phái lớn mạnh nhất trong liên minh Hắc Đạo là hai bang phái nào?” Lâm Bắc Phàm đột nhiên hỏi một câu.

“Hiện giờ Mã Phong của Bắc Thành và Lỗ Dũng Vệ của Đông Thành là hung hãn nhất, không những thế mà họ cũng là những người có mâu thuẫn lớn nhất nghe nói trước đó không lâu Mã Phong muốn mở một công ty ở Đông Thành, cuối cùng đã bị Lỗ Dũng Vệ đem theo người đập cho nát bét hai bên đã xảy ra một cuộc tranh đấu với quy mô lớn, huy động đến mấy trăm người nhưng sự việc cũng không kéo dài được bao lâu thì kết thúc, nhưng cũng vì điều này mà hai bên đã kết mối thù với nhau, giờ đây lại lôi kéo các bang phái khác một cách điên cuồng chuẩn bị cho đợt tranh cử mình chủ tiếp theo!” Mộc Tiểu Yêu nói.

“Thì ra là như vậy, thế chúng ta ủng hộ bên nào vậy?” Lâm Bắc Phàm hỏi

“Hiện giờ chúng ta đang ở thế trung lập, chẳng ủng hộ bên nào cả nhưng bọn họ nói rằng nếu chúng ta đã động thủ với Mãnh Hồ bang của Mã Phong thì chúng ta nên đứng về phía Lô Dũng Vệ vì vậy mà chúng em vẫn đang suy nghĩ xem thế nào!” Mộc Tiểu Yêu nói.

”Gia nhập chiến đoàn của bọn chúng thì chi bằng chúng ta tự thành lập một lực lượng!” Lâm Bắc Phàm chậm rãi nói.

“Nhưng tiếng nói của chúng ta không có trọng lượng cho lắm, e là không được!” Mộc Tiểu Yêu và mấy vị đường chủ đều lắc đầu phủ định.

“Nhưng nếu Mã Phong và Lô Dũng Vệ đều phát sinh tranh chấp thì sao? Hơn nữa lại không phải là những tranh chấp nhỏ mà là chém giết nhau với quy mô lớn thì sao?” Trong câu nói của Lâm Bắc Phàm mang đậm một mùi tanh ngòm của huyết.

Mấy người Mộc Tiêu Yêu nghe thấy hắn nói vậy thì lập tức hiểu được ý tứ trong câu nói của hắn.

Đó là châm ngôn ly gián!

541. Chương 558 : Liên Hoa Sơn Trang

Lâm Bắc Phàm sau khi xử lý xong việc của Hồ Điệp bang, vốn định quay về nhà nghỉ ngơi một thời gian. vì tình hình hiện giờ của mình thì có muốn làm gì cũng khó. nhưng nghĩ đến việc nếu mà để Liễu Vi biết được bộ dạng hiện giờ của mình. thì chắc sẽ có phiền toái lớn. vì vậy mà cuối cùng hắn chỉ có thể tìm một căn phòng trong khách sạn Hoàng Gia để nghỉ ngơi. Mặc dù chuyến đi Nhật lần này của hắn gặp phải thương tích nặng như vậy nhưng cũng thuận lợi đạt tới tầng cảnh giới thứ tám của . hơn nữa còn lĩnh ngộ được rất nhiều thứ từ trong đó. có thể nói là trong cái họa có cái phúc. Trải qua hai ngày nghỉ ngơi thì cuối cùng hắn cũng khôi phục lại như thường.

Tư Đồ Lượng trải qua một tháng huấn luyện tàn khốc. cơ thể khỏe hơn trước rất nhiều, da dẻ cũng đen hơn trước, nhưng nhìn có vẻ khỏe mạnh hơn cái thân thể gầy yếu trước kia gấp mấy chục lần, điều này làm cho hắn cảm thấy vô cùng xúc động và vui sướng, thiếu chút nữa thì nhảy cẫng lên rồi

“Lão đại anh thấy em bây giờ thế nào? Em cũng được coi là cao thủ chứ? Giờ đây em có thể một mình đánh lại được cả trăm người, em tin là trong cuộc thi đấu giữa bốn gia tộc lớn lần này, em nhất định sẽ thành công!” Tư Đồ Lượng đi đến trước mặt Lâm Bắc Phàm. hưng phấn nói về mặt dương dương tự đắc. nghĩ đến những ngày tháng mà mình phải khổ luyện này thì hắn cảm thấy đáng lắm.

Trương Minh Thắng không nhịn nổi, liền nói mỉa: “Nhưng nhìn mày bây giờ không ra làm sao cả, đen sì sì ra. chẳng khác gì mấy thằng da đen cả. e rằng sau này mày có muốn đi với em nào thì cũng khó đấy.”

Tư Đồ Lượng trợn trừng mắt lên. Hừ một tiếng, bất mãn nói: ”Tao nói cho mày biết nhé. tao bây giờ là cao thủ rồi đấy. nếu mày mà còn ở bên cạnh tao léo nhéo nữa. cẩn thận tao thi triển cho mày chiêu mà tao vừa mới nghiên cứu ra, đánh cho mày học máu mũi. mắt đầy sao. miệng sùi bọt mép. ù hết tai luôn đó!”

“Ái chà. thằng Lượng khốn kiếp này. lại dám nói chuyện với tao thế hả. mày chán sống rồi phải không?” Trương Minh Thắng tức điên lên. Ngày trước đối phương là đàn em của mình. thế mà giờ lại dám già mồm với mình thế. cái thế giới này đúng là điên đảo hết cả rồi sao?

“Mày nhắc lại một lần cho tao nghe xem nào!” Trương Minh Thắng giận dùm dùm, chỉ tay vào mặt đối phương nói.

“Sao? Chẳng lẽ tao nói không đúng sao? Tao nói cho mày biết, từ hôm nay trở đi, mày sẽ là đàn em của Tư Đồ Lượng tao đây, ngày sau tao bảo mày làm gì thì mày không được cãi lại. nghe chưa?” Tư Đồ Lượng bần vô ngữ hết biết, ngơ ngác hết biết, hành diện hết biết. quả có một cảm giác được làm lại cuộc đời.

“Tao nói rồi đấy, mày làm gì được tao nào?” Tư Đồ Lượng khó chịu nói.

.

“Tao đánh chết mày bây giờ. Thằng nhãi ranh. dám nói những lời như vậy với một người danh tiếng lẫy lừng như Trương Minh Thắng tao đây hả? Tao không đánh cho mày nát mày nát mặt ra thì tao không phải là họ Trương!” Trương Minh Thắng giơ nắm đấm của mình lên, hung hãn công thẳng về phía đối phương.

Kết quả quá rõ ràng- sau mười mấy phút giao đấu liền được chấm dứt bởi tiếng kêu gào thảm thiết của Trương Minh Thắng

“Tao đã nói rồi mà. mày bây giờ không phải là đối thủ của tao đâu. ngông cuồng thì cũng phải có cái đề mà ngông cuồng chứ. như thế mới là khủng, còn không có thì chỉ là một thằng ngu ngốc. ok?” Tư Đồ Lượng hất hất đầu. đứng với dáng điệu vô cùng kiêu ngạo nói. Nhưng đáng tiếc là nhìn vẫn có vẻ không được đứng đắn.

“Mày...mày...Sao tao đến một chiêu cũng không tiếp được nhỉ?” Trương Minh Thắng bị đả kích nói lại.

Tư Đồ Lượng hất qua hất lại nắm đấm của mình ra trước mặt Trương Minh Thắng, đắc ý cười nói: “Đây chính là thực lực thực sự. mày có biết là những ngày vừa rồi tao phải chịu khổ thế nào không? Ngày nào cũng bị mấy tên đó hành hạ. thương tích đầy mình. lại còn phải vận động với một khối lượng lớn. khi tao cảm thấy xương cốt của mình được buông lỏng một chút thì vô cùng mệt mỏi, khó chịu, chỉ muốn được ngủ một giấc thật ngon mà thôi.”

“Thương tích đầy mình? Thế thì thời gian vừa rồi không phải là nước sôi lửa bỏng đối với mày hay sao?” Trương Minh Thắng cũng biết Tư Đồ Lượng đang tiến hành cuộc huấn luyện địa ngục theo hình thức ma quỷ đó là như thế nào. không những thế hắn còn thường xuyên được nhìn thấy mấy người đổ hành hạ Tư Đồ Lượng thế nào. nhưng nói gì thì nói việc đứng ngoài nhìn và đích thân trải qua là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Lúc đó hắn cảm thấy rất đơn giản. nhẹ nhàng, nhưng bây giờ nghĩ lại thì không khỏi lạnh sống lưng, cái cảm giác sợ hãi đó bắt đầu lan truyền ra khắp người hắn.

Có thể quyết đấu với hơn một trăm người, chỉ nghe thôi mà đã thấy hoa mắt chóng mặt, tứ chi mất lực rồi chứ đừng nói là còn những hạng mục huấn luyện khác nữa. Đây quả không phải là một cuộc huấn luyện mà là một cuộc khiêu chiến đối với sức khỏe của một người.

“Nước sôi lửa bỏng? Cái này làm sao có thể dùng nước sôi lửa bỏng để miêu tả cơ chứ? Phải dùng từ địa ngục để hình dung thì đúng hơn!” Tư Đồ Lượng nham hiểm cười nói “Hơn hai mươi ngày đầu còn có vẻ không tệ lắm. nhưng trong mười mấy ngày tiếp theo thì bất kể lúc nào tao cũng phải duy trì cảnh giác cao độ. Mấy tên đó tên nào tên nấy thủ đoạn ác độc hơn người, tên nào cũng thâm hiểm. tên nào cũng vô sỉ. bất kể chiêu thức nào cũng đỡ được ra. mấy cái như thuốc mê. rắn độc, ám khí. đánh lén..v.. Ji..cho dù tao có đang ngủ cũng bị bọn chúng đỡ trò. Đây này. Bốn. năm hôm trước, trong lúc tao đang ngủ ngon thì bị bọn chúng vút vào chỗ một em đẹp mỹ miều. đã thế còn chẳng mặc gì nữa, nếu mà thuận lợi như tao nghĩ thì đã tốt. nhưng cô em này lại cầm một con dao trong tay, vừa lắc mông vừa chém liên tục về phía tao. thiếu chút nữa thì cắt luôn một số chỗ của tao đi rồi!”

Trương Minh Thắng nghe thôi mà cũng toát mồ hôi hột. Cố gắng nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Bọn chúng thật là vô sỉ quá, nếu mà là tao thì chắc đã bị bọn chúng cắt thành từng miếng thịt rồi ném vào chỗ cô em xinh đẹp nào rồi cũng nên. Nghe có vẻ không tệ chút nào. nhưng đáng tiếc lại là hoa hồng có gai!” Hắn nói xong thì không khỏi lấy tay che cái đó của mình lại, cứ như cô ả đang nói đến sẽ cắt mất cái đó của mình luôn không bằng.

”Đúng đấy! Có nhiều chuyện như thế lắm. ví dụ như tao đang ngồi đi vệ sinh thì bị ném pháo vào trong, tao đang tập bơi lội thì ném cá mập vào bể bơi...v..v... Tao chỉ cần kể một vài

chuyện thôi cũng đủ làm mày sợ đến vãi cả ra quần rồi....!” Tư Đồ Lượng đắc ý nói. nhưng chuyện này toàn là chiến tích huy hoàng đáng đem ra khoe mẽ của hắn. Nhưng hắn dường như quên mất rằng, tình trạng của hắn khi đó cũng tức đến gần chết. sau đó còn chửi đấm đàn em của mình một cách thậm tệ cho đỡ tức.

Sắc mặt của Trương Minh Thắng tái mét cả lại đưa tay ra vẫy vẫy Tư Đồ Lượng nói: “Mày đừng nói nữa, mày trâu bò hơn tao rồi, thế đã được chưa hả? Mày về sau là đại ca của tao. tao làm thẳng đàn em của mày ok? Tao mới đầu nghĩ ngờ lão đại của chúng ta không phải là người, giờ thì lại đến lượt mày cũng không phải là người nốt...!”

Tư Đồ Lượng càng nghe càng khoái càng khoái càng dương dương tự đắc nói: ”Tao biết

làm sao được. thực lực của tao vốn mạnh như thế !”

Lâm Bắc Phàm nghe hai tên này đấu khẩu với nhau vui vẻ như vậy, liền mỉm cười nói: “Chú lần này đến đây thực chất là muốn bọn anh đến tham gia cái đại hội võ thuật cổ truyền của tứ đại gia tộc đúng không?”

“Lão đại nói không sai chút nào. em đúng là muốn anh đến xem xét tình hình. rồi nhân tiện giúp đỡ. ủng hộ cho em để em đỡ cảm thấy cô đơn và sợ hãi nếu không chắc em bị đánh chống vó lên trời mất...!” Tư Đồ Lượng cười nịnh. suýt chút nữa thì đã quỳ xuống cầu xin.

“Nhưng anh là người ngoài- đi tham gia giúp đỡ ủng hộ chú có vẻ như không hợp lý lắm thì phải?” Lâm Bắc Phàm trầm ngâm nói.

“Cái này thì làm gì mà không hợp lý cơ chứ?” Tư Đồ Lượng vội vàng giải thích nói: “Anh và mọi người đều là người của Tư Đồ gia nhà em. có ai dám không đồng ý chứ? Hơn nữa. mục đích của cuộc đấu võ thuật cổ truyền của tứ đại gia tộc này cũng chẳng qua là muốn khuyến khích những thanh niên trong tứ đại gia tộc chăm chỉ luyện võ, không được bê chề cả thôi! Nói trắng ra là cuộc tỉ thí này chẳng qua gọi mấy thằng nhóc ra hoa chân múa tay một hồi xem ai giỏi hơn ai. chẳng có gì hay ho cả, nhưng mỗi cuộc thi đấu đều có một vị tiền bối đến theo dõi cái này cũng được coi là thúc đẩy giao lưu võ học với nhau thôi!”

“Hay quá...!” Tư Đồ Lượng mừng rỡ nhảy cẫng lên.

Lúc đầu thì Tiểu Điền Anh Tử, Y Đăng Thanh Tử và Vũ Điền Mv Tử ba người cũng muốn đi xem náo nhiệt, xem xem võ thuật của Trung Quốc nó ra sao, vậy nhưng do tứ đại gia tộc có mối thù khá sâu đậm với Nhật Bản. vì vậy mà bọn họ rất phản cảm với người Nhật. cả ba do thế nên mới không đi theo nữa.

Lâm Bắc Phàm nghe vậy thì trầm ngâm ngẫm nghĩ một lúc. đúng là mấy ngày gần đây mình cũng hơi bận. đi tham quan đại hội võ thuật cổ truyền của tứ đại gia tộc có lẽ cũng có thể lĩnh hội được cái gì mới mẻ khác nữa. nghĩ đến đây Lâm Bắc Phàm liền nói: “Nếu mà như vậy thì anh đi xem cùng các chú một chuyến cũng được...!”

Tư Đồ Lượng còn vì tiết kiệm thời gian mà gọi hẳn một chiếc trực thăng quân dụng của quán đội đóng tại Bắc Kinh đến đón Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng hai người đến nhà của hắn càng sớm càng tốt, cũng may mà Lâm Bắc Phàm moi chiếc thẻ của đội hành động đặc biệt ra, nên chuyện to thành bé. chuyện bé thành không có gì. chứ nếu không thì chỉ mỗi cái tội tự động vận động quân đội vũ trang này cũng đủ cho mấy ten coi trời bằng vung này ngồi bóc lịch mấy năm chơi rồi.

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều cảm hận nhìn Tư Đồ Lượng như muốn ăn tươi nuốt sống cái thằng không biết trời cao đất dày này.

“Hê..hê..- Lão đại! Tại em quá kích động quá quên mất gọi trực thăng quân dụng đến đây là phạm pháp. em về sau sẽ chú ý.... hê hê...” Tư Đồ Lượng xoa xoa lấy cái đầu của mình ngượng ngùng nói.

Lâm Bắc Phàm. Trương Minh Thắng hai người đều tròn mắt không biết nên nói tên này thế nào nữa. đúng là bó tay.

Liên Hoa Sơn Trang của gia tộc Tư Đồ.

Gia tộc Tư Đồ. gia tộc Tây Môn. gia tộc Đông Phương, và gia tộc Nam Cung là bốn đại gia tộc của võ thuật cổ truyền Trung Quốc dĩ nhiên là có thực lực, và điểm mạnh riêng. Các thành viên của bốn gia tộc này từ nhỏ đã bắt phải luyện tập võ nghệ. lấy võ nghệ là sứ mệnh theo đuổi của cả cuộc đời của họ. nhưng trong thời kì* cận đại do chiến tranh liên miên, nên các tinh anh trong cả bốn gia tộc người thì chết. Kẻ Thì bị thương vô số kể. vì thế mà nguyên khí của tứ đại gia tộc bị tổn thương nặng nề- Tiếp sau đó là chính quyền Trung Quốc thành lập. vì muốn ổn định Thế cục, nên chính quyền mới đã thực thi nhiều thủ đoạn chèn ép, làm cho kinh tế của tứ đại gia tộc bị ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng, cuối cùng bắt buộc dĩ quá họ phải chạy ra nước ngoài kiếm sống. cũng may mà nhân tài của tứ đại gia tộc cũng còn khá nhiều, nên sau sáu mươi năm phát triển, tứ đại gia tộc đã trở lại mạnh mẽ. và trở thành một thế lực có tiềm lực vô cùng khủng khiếp.

Liên Hoa Sơn Trang nằm ở thành phố Nam Thái phía nam Trung Quốc.

Toàn bộ Sơn Trang có diện tích cả ngàn mẫu đất, kiến trúc được xây dựng rất tráng lệ quy mô. rất có phong cách riêng, trong khu biệt thự có cầu suối hành lang. đình nghỉ chân. hồ nước. hòn non bộ. cộng thêm cả những thảm cỏ xanh mịn thoáng đãng, với những hàng cây cao vút, trong vô cùng thi vị, nơi nào cũng toát lên một vẻ thanh nhã, đầy ý thơ. làm cho người ta như đi vào những hoa viên giang nam thơ mộng vậy.

Từng tòa biệt thự kiểu cổ hiện lên sừng sững trên sơn trang, mỗi một tòa đều mang vẻ đẹp đặc trưng của đông phương thần bí. đẹp nhẹ nhàng mà không chói lóa, làm cho người ta như đi vào những căn nhà cổ kính thời phong kiến cổ đại. trong cổ kính có tĩnh lặng. trong Tĩnh lặng có thi vị, trong thi vị có hoài cổ.

“Thiếu gia! Anh mới về à...!”

Khi ba người vừa mới đi đến cổng của sơn Trang thì đã có mười mấy người ở đã chạy tới cung kính chào hỏi.

Tư Đồ Lượng gật gù đầu nói: “Hai vị này là bạn tốt nhất của tôi mấy người hầu hạ cho cẩn thận đấy, nếu như họ mà có gì bất mãn thì cẩn thận cái đầu trên cổ các người...”

”Xin thiếu gia cứ an tâm! Bọn tôi nhất định sẽ hầu hạ hai vị này vô cùng chu đáo i” Mười mấy người ở đáp lại nói.

542. Chương 559 : Tư Đồ Hải Quỳnh

Tư Đồ Lượng sau khi về đến nhà của mình. thì đã sắp xếp chu đáo nơi ăn chốn ở cho Lâm Bắc Phàm. Trương Minh Thắng hai người một cách vô cùng cẩn thận. sau đó thì hẩn mất tích luôn không ai biết là hẩn chạy đi đâu nữa. bây giờ trong căn phòng hào nhoáng, lộng lẫy và giàu có này chỉ còn mỗi Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng hai người, cả hai chỉ biết thờ dài vì những cảnh tượng nơi đây. quá đổi kinh điển, quá đổi hào nhoáng, quá đổi sang trọng, đúng là tên Tư Đồ Lượng này số sướng được sinh vào cái gia đình bề thế như thế này.

Cả hai bây giờ cũng được coi là hai người có tiền. phải nói là rất có tiền nữa là đằng khác. vậy nhưng so với Liên Hoa Sơn Trang thì chẳng khác nào hạt cát trong sa mạc. hòn bi ve so với hạt minh châu. Cả hai cũng cảm thấy tự thẹn với bản thân mình vì cả hai chẳng có đủ tư cách để đem mình ra so sánh với sự sa hoa. giàu có nơi đây.

“Cái thằng Lượng chết tiệt này không ngờ lại sinh ra trong một gia đình đại gia bỏ tương như thế này. mẹ kiếp! Chờ cho chúng ta đi khỏi đây rồi thì phải lột sạch cái thằng này mới được, tại sao nhà của em lại không giàu bằng nhà nó cơ chứ...?” Trương Minh Thắng chưa sót nói.

“Thôi bỏ đi, nhà của chú cũng đã khá lắm rồi, lẽ nào lúc này chú cũng muốn so bì với người khác như thế sao? Nếu mà chú cứ thích so bì. thì nhà của chú liệu có quyền lực bằng với cái thằng cha da đen Obama của thằng Mỹ không? Còn so bì về tiền. thì nhà chú có nhiều tiền bằng cái thằng Bills Gates không hả? So bì về tốc độ. chú có chạy nhanh bằng cái thằng mọi Jamaica Usan Bolt không? Làm người thì phải biết đủ, không biết đủ thì không bao giờ đủ!” Lâm Bắc Phàm an ủi tên béo Trương Minh Thắng.

Trương Minh Thắng ngồi ngẫm nghĩ một hồi thấy cũng phải nếu như mà muốn so bì. thì hẩn hẩn trông lên cũng chẳng bằng ai, mà trông xuống thì cũng chẳng có ai bằng hẩn mà.

Cả hai người ngồi ở trong nhà một lúc thì thấy rất vô vị, muốn đi ra ngoài một chút cho sáng khoái nhân tiện cũng thưởng thức phong cảnh của Liên Hoa Sơn Trang luôn, nhưng ai ngờ khi cả hai chưa kịp bước ra khỏi cửa. thì cửa phòng bỗng nhiên bật mở. một mùi thơm nức mũi bay xộc vào. cùng lúc đó một mũi kiếm sắc nhọn đâm thẳng như ké chỉ về phía hai người không thương tiếc.

nhát gan!” Ngoài cửa vang lên một tiếng nói trong

, thì thấy đứng ở ngay ngoài cửa là một cô gái chạc trắng xinh xắn. hai mắt sáng như sao, trông vô cùng thanh anh ngọc bích. trông vô cùng mảnh mai, tú lệ, pha một chút

Trương Minh Thắng trợn tròn mắt lên kinh hãi lú cả lưỡi nói: “Ê... ê.... á.... Cứu tôi với...!” Tên béo này đã gặp phải cảnh này bao giờ đâu, hẩn cũng chẳng có tý công phu võ nghệ nào làm sao mà có thể tránh né được mũi kiếm sắc lạnh đang xé gió phóng tới kia cơ chứ? Đừng nói là đối phương đánh trộm hẩn, mà cho

dù là có đánh chính diện hấn thì tên béo này cũng chẳng phải là đối thủ của người phóng kiếm. Trông mũi kiếm lạnh lùng đâm thẳng về phía mình càng lúc càng gần. Tên béo cảm giác như hồn của hấn như bay lên chín tầng mây, chỉ nghe đến “Bịch!” một tiếng lảng nhách, tên béo Trương Minh Thắng đã nện cái bờ mông toàn mỡ của mình xuống sàn. đứng quần đã có một vệt nước vàng vàng chảy ra, toàn thân của Trương Minh Thắng run lên lẩy bẩy. miệng không ngớt cầu xin: “Anh hùng tha mạng... .anh hùng tha mạng....!”

”Không ngờ lại là một tréo bùi tai.

Lâm Bắc Phàm ngẩng tầm mười bảy mười tám tuổi, da trắng treot, cô mặc một bộ váy áo màu xanh gì đỏ ngày thơ. Trong trắng.

“Cô... cô là ai? Sao dám xông vào trong này hả? Không ngờ công tác bảo an của Liên Hoa Sơn Trang lại kém cỏi như thế này....!” Trương Minh Thắng thấy mình bị một cô gái dọa cho sợ đến đái cả ra quần thì vô cùng tức giận kêu lên choe chỏe.

“Thằng béo này... nói lung tung cái gì thế?” Cô gái kia cũng tức giận nói lại, sau đó kẻ luôn lưỡi kiếm sắc lạnh lên trên cổ Trương Minh Thắng rà đi rà lại uy hiếp.

“Ừa....!”

Trương Minh Thắng thầm tự trách bản thân mình. đúng là vạ từ miệng mà ra. tự nhiên lại chửi con diên này làm gì cơ chứ? Xem ra công phu của con nhóc này không tồi chút nào. nếu như mà để nó diên lên thì e rằng cái cổ của mình bị nó cứa cho vài đường chẳng chơi, hix....! Nghĩ tới đây tên béo Trương Minh Thắng liền thay đổi thái độ nịnh bợ. ton hót một cách vô sỉ nói: “Nữ hiệp tha mạng...! Tôi chỉ là một người bình thường như bao người khác. chẳng có võ công võ kiết gì cả. cô mà giết tôi cũng chẳng có ích lợi gì đâu! Nữ hiệp võ công thượng thặng, tự cổ chí kim không ai sánh bằng. thật chẳng khác gì Bạch Phát Ma Nữ Ngọc La Sát, hay là Tiểu Long Nữ trong Thần Điêu Đại Hiệp-...!”

Cô gái mặc bộ áo váy màu xanh ngọc bích kia bị tên béo này nịnh bợ. ton hót một hồi thì sung sướng cười lên khanh khách; thu kiếm lại nói: “Coi như anh biết điều đây, cũng biết là võ công của tôi siêu phàm. thôi có gì tôi bỏ qua cho anh, không làm khó dễ anh nữa!” Nói xong cô nàng lại bồi thêm một câu nói: “Vây nhưng anh nói sai mất một điều. đó là không phải công tác bảo an của Liên Hoa Sơn Trang không tốt. mà là tôi có quyền ra vào tự do trong cái sơn trang này, bởi vì tên tôi là Tư Đồ Hải Quỳnh, bây giờ các anh đã biết thân phận tôi là ai rồi chứ?”

Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng hai người nghe xong đều tròn mắt lên kinh ngạc nói: “Tư Đồ Hải Quỳnh?”

“Đúng vậy, tôi là Tư Đồ Hải Quỳnh, cái tên khốn Tư Đồ Lượng là anh trai của tôi!” Tư Đồ Hải Quỳnh có vẻ bất mãn nói: “Anh ta nói với tôi là anh ta đã tìm được hai vị võ lâm cao thủ nên tôi đến đây thử xem sao. không ngờ lại là hai con gà vớ vẩn... đã kém cỏi lại còn nhát chết...!”

Không phải là hai người Lâm Bắc Phàm và Ti của đối

phương, mà kinh ngạc trước thân phận gái của Tư Đồ Lượng. Bọn họ đã gặp qua nhưng không ngờ cô ả Tư Đồ Hải Quỳnh: đúng là có phần dương thịnh âm suy.

Thắng ngạc nhiên trước tên họ phương, không ngờ cô nhóc lại là em Thụy Tuyết, quả là một cô gái đánh đá.cũng đánh đá không kém, xem ra Tư Đồ gia

là em út của chúng tôi tên là Tư Đồ Tử Nguyệt. Mọi người Quỳnh giải thích. ”Ơ, tên Lượng này sao mà chứ? Mẹ kiếp. chúng ta gặp qua thằng đó còn có em gái nào

gái thế nhi? Đã thế còn cô nào cô nấy đều đẹp nữa Thụy Tuyết. bây giờ lại xuất hiện Tư Đồ Hải Quỳnh, lông đây?” Trương Minh Thắng không nhịn được liền hỏi.

“Ờ...vẫn còn một người nữa lắm tuổi thôi!” Tư Đồ hải nói

“Khụ khụ, mẹ của cô thật biết sinh. một hơi sinh ra bao nhiêu là cô gái xinh đẹp như vậy. thật hạnh phúc!” Trương Minh Thắng lại cười híp mắt vào nói. trong bụng thầm nghĩ, liệu khi mình rời khỏi Liên Hoa Sơn Trang thì có nên tiện tay đem theo mấy cô em đi không?

“Ai nói là chúng tôi cùng một mẹ chứ?” Tư Đồ Hải Quỳnh khó chịu nói

“Hả? Chẳng lẽ cha cô lại công khai nạp thiếp?” Trương Minh Thắng há hốc mồm. kêu lên với giọng ngưỡng mộ.

“Tên mập này. còn dám nói năng lung tung nữa là tôi cho nhát kiếm đây!” Mẹ của Tư Đồ Hải Quỳnh cũng chính là vợ hai của Tư Đồ Bác. cũng có nghĩa là không phải nguyên phối vì vậy mà khi nghe Trương Minh Thắng nói vậy thì cô vô cùng giận dữ. giơ luôn chiếc kiếm trong tay lên.

“Á.lão đại cứu em với. em không muốn chết đâu...” Trương Minh Thắng thấy mình không thể né tránh nữa thì vội vàng kêu gào.

Lâm Bắc Phàm vừa giơ tay phải ra đã nắm chặt được chiếc kiếm mà Tư Đồ Hải Quỳnh đâm tới. mặt cười tươi nói: “Tư Đồ tiểu thư. cô đừng trách Trương Minh Thắng, cậu ta không phải cố ý muốn nói vậy đâu.

“Tôi không biết. anh ta xem thường mẹ tôi, tôi phải cho anh ta nhát kiếm mới được!” Tư Đồ Hải Quỳnh không thèm nói lý gì hết.

“Này này. cô tưởng cô lợi hại lắm sao? cầm kiếm trong tay đâm loạn xạ diều võ dương oai chúng tôi chẳng qua thấy cô còn nhỏ. không biết gì nên không thèm chấp cô. cô nghĩ là chúng tôi là người đất à? Nói cho cô biết nhé. lão đại của tôi đánh đâu thắng đó. đừng nói là cái Liên Hoa Sơn Trang nhỏ bé này của các người, mà cho dù tứ đại gia tộc có cùng xông vào đi chẳng nữa, lão đại của tôi chỉ cần cho một cái rắm thôi cũng đủ để giết hết các người rồi!” Trương Minh Thắng thấy lão đại của mình đã chế phục đối phương, thì liền ngông cuồng trở lại. đứng thẳng người lên. hai tay chống hông, đắc ý cười lớn nói.

“Hả....cái tên mập chết tiệt này, phải cho mày ăn một nhát kiếm mới được!” Tư Đồ Hải Quỳnh tức quá. suýt chút nữa thì học mẫu mồm. muốn giằng chiếc kiếm ra khỏi tay Lâm Bắc Phàm. cố hết sức rồi mà vẫn không rút ra được, khiến cho cô tức nhảy tung lên.

”Thôi được rồi, cậu đừng nói nữa. Hải Quỳnh tiểu thư là chủ nhà ở đây, chúng ta sao có

Thể vô lễ với chủ nhân được chứ?” Lâm Bắc Phàm thấy Tư Đồ Hải Quỳnh tức điên người, thì

vội quay ra nói với Trương Minh Thắng.

“Ờ. được rồi, Hải Quỳnh tiểu thư. tôi sai rồi, tôi Thực sự là sai rồi ngày sau tôi sẽ không bao giờ nói gì cô nữa!” Trương Minh Thắng nói với giọng tủi thân. nhưng vẫn liếc nhìn đối phương rồi lè lưỡi ra một cái. khiến cho Tư Đồ Hải Quỳnh tức đến xanh mặt. Thiếu chút nữa thì chửi bậy rồi.

Lâm Bắc Phàm cũng rất bất đắc dĩ. tên Trương Minh Thắng này cũng thật là. sao đi đến đâu cũng gây tai họa được cơ chứ? Đây là gia tộc Tư Đồ. nếu đắc tội với người trong nhà Tư Đồ thì e rằng không bị đánh hội đồng mới lạ. nếu đối phương chỉ là một cao thủ võ lâm thì có lẽ chẳng có gì là đáng sợ, chỉ sợ bọn họ cất giấu loại vũ khí bí mật gì đó. ví dụ như bom nguyên tử hay là đạn đạo chống xe tăng ...V...V.... nếu thế thì hần và Trương Minh Thắng chỉ còn nước chạy đầu nước mà thôi. Hần bỏ chiếc kiếm dài của Tư Đồ Hải Quỳnh ra. nói: “Hải Quỳnh tiểu thư. hay là cô về trước đi. chúng tôi muốn nghỉ ngơi một chút. để người ta nhìn thấy thì không hay đâu!”

Tư Đồ Hải Quỳnh lại cứ tưởng vừa rồi Lâm Bắc Phàm nắm được kiếm của cô chỉ là chẳng may mà thôi trong lòng ầm ục lắm. tức giận nói: “Muốn nghỉ chứ gì. Thế thì phải tiếp Tôi ba chiêu rồi tính sau!” Vừa dứt lời cô đã xoẹt xoẹt xoẹt ba nhát. hướng thẳng về phía Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng, làm cho bọn họ dù có mọc thêm cánh cũng khó mà có thể chạy thoát.

“Ái chà. cô em này công phu có vẻ không tồi chút nào nhỉ!” Trương Minh Thắng kinh ngạc kêu lên.

Lâm Bắc Phàm khẽ lắc người một cái đã kéo theo Trương Minh Thắng né tránh được đòn tấn công của đối phương, cười nhạt nói: “Ba chiêu đã kết thúc rồi, xin mời Hải Quỳnh tiểu thư về cho!” Mặc dù đòn tấn công của đối phương rất mạnh. nhưng lại có vô số sơ hở, căn bản không phải là cùng một đẳng cấp với hần.

Lúc này Tư Đồ Hải Quỳnh mới thấy người trẻ tuổi ở trước mặt mình đây đúng là sâu sắc khó dò. Ba chiêu kiếm phép này của mình thoát nhìn thì bình thường thôi nhưng người bình thường tuyệt đối không thể né tránh được. vậy mà đối phương lại tránh được một cách dễ dàng, e rằng anh ta đúng là một tuyệt đỉnh cao thủ- Nghĩ đến đây. cô liếc qua liếc lại. cười nói: “Quả nhiên là có chút bản lĩnh, đáng đề tôi Tư Đồ Hải

Quỳnh giao đấu một phen.” Vừa nói dứt lời, cô cũng không đợi cho đối phương đáp lại, tiếp tục rút kiếm ra hướng thẳng về phía đối phương, thân hình nhanh như tia chớp, tốc độ cũng nhanh không kém, liên tục đánh mười mấy nhát về phía Lâm Bắc Phàm, hơn nữa nhát nào nhát nấy đều đâm vào những chỗ hiểm của cơ thể.

Lâm Bắc Phàm khê lắc đầu, mấy cô nhóc lúc nào cũng ngoan cố như vậy cả, lúc nào cũng phải phân cho bằng được thắng bại mới chịu thôi ban đầu là Nam Cung Vi, sau này là Tư Đồ Thụy Tuyết, còn giờ thì là Tư Đồ Hải Quỳnh. Phụ nữ đúng là động vật kỳ quái, một câu hai câu không thể nói rõ ra được. Hắn thở dài nói: “Cô muốn thắng Tôi ư? Chỉ e là phải đợi thêm một trăm năm nữa may ra mới có thể thực hiện được, hay là thôi đừng có cố làm gì!” Hắn vỗ mạnh hai tay vào nhau một cái đã dí chặt chiếc kiếm của đối phương xuống rồi, hơi nhích người một cái, dùng sức từ bên trong người, chỉ nghe thấy “rắc rắc” một tiếng, chiếc trường kiếm của đối phương đã gãy thành bảy, tám phần rơi lả tả trên mặt đất.

Tư Đồ Hải Quỳnh trợn tròn mắt nhìn chiếc trường kiếm của mình nửa ngày không thốt ra được một câu.

Chiếc trường kiếm này của mình không phải là một vũ khí thông thường, là mời người đến dùng kỹ thuật cao rèn luyện mà thành, sắc bén và cứng cáp hơn nhiều so với những vũ khí thông thường khác, nhưng lại bị đối phương bẻ gãy thành mấy phần một cách dễ dàng, điều này khiến cho cô cảm thấy đối phương mạnh thực sự.

“Xin sư phụ hãy nhận lấy một lạy của đệ tử!” Không ngờ Tư Đồ Hải Quỳnh lại quỳ ngay

Được rồi kiếm cũng không xài được nữa, cô có thể về được rồi!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

543. Chương 560: Trêu Ghẹo

Hai người Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng đều ngây hết cả người ra.

Bọn họ làm sao có thể nghĩ là Tư Đồ Hải Quỳnh lại làm một việc điên cuồng như vậy, quả là vượt ra ngoài dự liệu của bọn họ.

Lâm Bắc Phàm há hốc mồm nhìn Tư Đồ Hải Quỳnh đang quỳ ở dưới chân mình, nửa ngày mà không có bất kỳ phản ứng nào hết, hắn chỉ biết lắc đầu nói: “Tôi không thu nhận đồ đệ, giờ cô phải làm gì thì cứ đi làm đi!” Hắn nói xong liền quay người đi về phòng của mình.

“Sư phụ! Anh về sau sẽ là sư phụ của tôi, cho dù anh có đi đâu, tôi cũng quyết đi theo anh!” Tư Đồ Hải Quỳnh không biết lấy ở đâu ra dũng khí vội vàng đứng dậy chạy theo sau Lâm Bắc Phàm kéo ngược tay của hắn lại.

”Tôi là đàn ông, cô là phụ nữ, Tư Đồ tiểu thư đừng có giằng co người như thế- để người khác trông thấy không hay chút nào đâu!” Lâm Bắc Phàm bắt đầu dĩ nhiên, mấy người đàn bà phụ nữ này đúng là phiền phức thật. Chỉ vì muốn học thêm chút bản lĩnh mà lại làm những việc như vậy, chẳng trách mà trong cái thời hiện đại này có bao nhiêu là những quý tộc ngậm, xem ra những cô nàng xinh đẹp không muốn an phận chút nào cả.

”Nhìn thấy thì nhìn thấy chứ làm sao, sợ gì cơ chứ? Dù sao thì tôi cũng đã gọi anh là sư phụ rồi, anh về sau sẽ là sư phụ của tôi!” Tư Đồ Hải Quỳnh hờn dỗi lại có phần nũng nịu nói, bất kể thế nào cô cũng không chịu buông tay đối phương ra

t(Nếu cô muốn làm đồ đệ của lão đại của tôi thì cô phải có tâm lý chuẩn bị từ trước đã!” Trương Minh Thắng cũng không để ý đến chiếc quần ướt nhẹp của mình nữa, hắn cười tít mắt nói dù sao thì cô ở trước mặt đây cũng là một người đẹp chính thống, nếu trở thành người phụ nữ của lão đại thì nghe cũng là một sự lựa chọn không tồi chút nào.

“Hà? Chuẩn bị cái gì?” Tư Đồ Hải Quỳnh không khỏi nghiêng đầu sang một bên, nhìn hắn khó hiểu nói.

“Tất nhiên là hiến thân rồi, ví dụ như dâng hiến đêm đầu của mình cho lão đại chẳng hạn, điều này chỉ có lợi cho cô mà thôi!” Trương Minh Thắng cười như điên

”Ai da. quân tử dùng miệng không dùng tay. ờ không, cô là dùng chân!” Trương Minh Thắng vội né sang một bên. tránh được cú đá này của đối phương, cột nhả nói.

“Anh... anh...tên mập này. Anh nói thêm một câu nữa tôi xem xem!” Tư Đồ Hải Quỳnh đỏ lựng cả mặt. nhìn như ánh nắng chiều tà mê hoặc lòng người. Mặc dù cô ngày thường vẫn luôn ở trong Liên Hoa Sơn Trang không đi đâu, nhưng làm gì mà nghe không hiểu được ý tứ trong câu nói của đối phương chứ, ngượng quá khiến cô gờ luôn chân phải lên đập thẳng về phía bụng dưới của đối phương.

”Tôi không phải là quân tử. anh làm gì được tôi chứ?” Tư Đồ Hải Quỳnh không thêm nói đạo lý gì cả.

“Á! Đúng là tôi cũng chẳng làm gì được cô cả!” Trương Minh Thắng không nói được gì. giảng đạo lý với phụ nữ đúng là không phải là một lựa chọn hay, cuối cùng hấn nhún nhún vai, nói: “Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, nếu muốn trở thành người của lão đại thì phải tranh thủ thời gian càng sớm càng tốt. vì bên cạnh lão đại của tôi đã có đến mấy người phụ nữ rồi. nếu mà muộn thì sợ là không kịp đâu!”

“Anh...anh cho rằng anh ta là Hoàng Thượng sao. hư!” Tư Đồ Hải Quỳnh không phục nói trềng mắt lườm Lâm Bắc Phàm một cái. cho dù đối phương là sư phụ mà mình vừa nhận thì cũng không được. Thực không biết mấy người đàn ông này làm sao nữa. người nào cũng dè tiện như nhau. đến cả việc như vậy mà cũng làm được nữa. Không phải nói là xã hội mới chỉ có một vợ một chồng sao? Sao cha mình cũng vậy, mà đến cả sư phụ mà mình vừa nhận cũng thế nốt chứ?

“Lão đại của tôi không phải Hoàng Thượng, nhưng anh ấy còn lợi hại hơn cả Hoàng Thượng nữa. mẹ kiếp. thật lợi hại hết biết!” Trương Minh Thắng cười hề hề nói.

”Xì. tôi không thêm!” Tư Đồ Hải Quỳnh mặc dù trên miệng nói vậy, nhưng trong lòng lại thấy thấp thỏm không yên, nếu đối phương đúng là vì lý do này mà từ chối một người đồ đệ như mình. thì mình phải làm thế nào đây? Nhưng đêm đầu của mình chẳng nhẽ thực là phải trao cho đối phương sao? Như thế liệu có phải là thiệt quá không?

Đúng vào lúc này, Lâm Bắc Phàm đột nhiên gờ hai tay ra nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn nà của đối phương.

“Á! Anh...anh làm gì vậy?” Tư Đồ Hải Quỳnh mặt đỏ lựng lên. thấp giọng sợ sệt nói

Trương Minh Thắng thì cứ cười hề hề. quay người đi thẳng về phòng của mình rồi đóng luôn cửa lại.

Trong đầu Tư Đồ Hải Quỳnh đã ẩn hiện những hình ảnh thường xuất hiện trên phim. mình giờ đây chẳng khác nào một chú cừu non rơi vào miệng sói cả. cho dù có giãy dụa thế nào đi chăng nữa thì cũng không thoát được móng vuốt của đối phương, cuối cùng đối phương nở một nụ cười dâm đãng, nhanh như hổ đói vồ mồi dè giữa mình ra giường, cướp cái trinh tiết của mình đi. Sau khi cô nghĩ đến đây thì cảm thấy tủi thân quá. nước mắt lưng tròng, nghĩ bụng sao mình lại hồ đồ mà xông vào trong này cơ chứ? Để rồi rơi vào tay của đối phương, xem ra mình đúng là sẽ bị mất cái trong trắng nhất ở đây rồi ôi, nụ hôn đầu của mình. tình yêu đầu của mình...v...v..tất cả đều phải nói lời từ biệt với mình ở đây rồi

“Anh...anh không được như vậy chứ, tôi...tôi là người nhà Tư Đồ đó!” Tư Đồ Hải Quỳnh cố nắm chặt lấy tia hy vọng cuối cùng.

Tôi biết điều đó!” Lâm Bắc Phàm không nhin nói cười trước bộ dạng thất kinh của đối phương.

“Tôi...tôi là em gái của Tư Đồ Lượng đó. anh không được làm vậy!” Tư Đồ Hải Quỳnh thấp giọng nói

”Tôi cũng biết thế mà!

“Tôi...tôi còn rất nhỏ nữa”

“Tôi cũng biết!”

“Nơi này....nơi này là Liên Hoa Sơn Trang, xung quanh đều là người của nhà Tư Đồ chúng tôi!”

Tôi cũng biết điều đó!”

“Tôi...tôi vẫn chưa có sự chuẩn bị trước!”

“Tôi cũng biết điều đó!”

Tư Đồ Hải Quỳnh cảm thấy mình như một con bọ câu để mặc cho người ta chém giết vậy, võ công thì không phải là đối thủ của đối phương, tốc độ phản ứng cũng không bằng được đối phương, chỉ có thể để mặc cho đối phương thích làm gì thì làm, cô không tài nào chịu thêm được nữa cái giọng điệu trêu chọc này của đối phương nữa rồi, không khỏi mở to mắt, hét lớn: “Thế rốt cuộc là anh muốn gì? Nói mau lên. cũng-..cũng chỉ là làm chuyện đó thôi mà- Nào, làm gì thì làm đi, cũng chẳng phải là chưa làm qua bao giờ!” Vừa nói dứt lời thì thấy ngượng chín mặt. đến những lời thế này mà mình cũng thốt ra được nữa.

“Tư chất của cô đúng là không tệ chút nào. chi cần nỗ lực thêm nữa thì nhất định sẽ trở thành cao thủ trong võ lâm!” Lâm Bắc Phàm đột nhiên thốt ra câu này, rồi lại tiếp tục: “Phiền cô có thể dừng động đậy lưng tung thế được không? Tôi đang kiểm tra thân thể của cô mà người cô cứ đưa đi đưa lại thế thì tôi sẽ cho rằng cô đang khêu gợi tôi đấy!”

“Hả? Anh...anh đang kiểm tra thân thể của tôi sao?” Tư Đồ Hải Quỳnh tròn tròn mắt kinh ngạc nói

“Tất nhiên rồi thế cô nghĩ là tôi đang làm gì?” Lâm Bắc Phàm cố làm ra vẻ khó hiểu nói.

“Tôi...tôi...tôi...” Tư Đồ Hải Quỳnh tất nhiên là không muốn thừa nhận ý nghĩ vừa rồi của mình.

“Vừa rồi cô nói là cũng chẳng phải là chưa từng làm qua bao giờ là làm gì vậy? Có liên quan gì đến tôi sao?” Lâm Bắc Phàm cố tình trọc ghẹo nói.

“Chẳng có liên quan gì đến anh cả, đừng có mà tưởng bở!” Tư Đồ Hải Quỳnh ngượng quá, chỉ mong có một cái lỗ mà chui ngay vào đó cho rồi Có điều, rất nhanh cô đã cảm nhận được thân thể mình có một số thay đổi vô cùng kỳ lạ. hai bàn tay của đối phương dường như là có một luồng khí lưu như một dòng suối nhỏ từ từ chảy vào trong người mình. xuyên qua từng đường kinh mạch và các bộ phận trên người, làm cho cô thoải mái muốn rên rỉ lên từng hồi cho thỏa thích, cái cảm giác đó cứ như được lên mây vậy.

Cái trạng thái này kéo dài khoảng mười mấy phút thì Lâm Bắc Phàm mới thở hắt ra một hơi rồi buông tay đối phương ra. cười nói: “Mặc dù tôi vẫn chưa nhận cô làm đồ đệ. nhưng nói gì thì nói. vừa rồi cô cũng gọi tôi một tiếng sư phụ. coi như đây là phần thưởng nho nhỏ mà tôi giành cho cô!5

“Hả? Phần thưởng nho nhỏ? Là sao?” Tư Đồ Hải Quỳnh kinh ngạc hỏi.

“Cô cảm giác thân thể mình một chút đi!” Lâm Bắc Phàm cười nói.

“Thân thể? Thân thể tôi làm sao?” Tư Đồ Hải Quỳnh hơi sững người lại, cúi đầu thử dè soát lại thân thể của mình xem sao. thì lập tức cảm thấy thân thể mình có một biến đổi rõ rệt. nhẹ hơn trước rất nhiều, hơn nữa lực cũng lớn hơn trước, có thể cảm nhận rõ là tu vi của mình tăng hơn trước rất nhiều, cứ như là trong nháy mắt biến thành một con người khác vậy, sự thay đổi lớn lao này khiến cho cô mừng rỡ ra mặt. liên tục kêu lên: “Sư phụ. cái này.. .cái này là...”

“Tôi chỉ là loại bỏ tạp chất có ở bên trong người cô đi. chỉ giữ lại cái gì tinh hoa mà thôi ngày sau cò luyện võ công thì sẽ tiến bộ và nhàn nhã hơn rất nhiều!” Lâm Bắc Phàm cười nói

Tư Đồ Hải Quỳnh tất nhiên là nghe ra được ý tứ trong câu nói của đối phương, mỗi một người khi họ tu luyện võ công thì sẽ lắng đọng lại một số tạp chất trong cơ thể. điều này vô hình chung sẽ ảnh hưởng đến tiến độ tu luyện của người đó. vậy mà Lâm Bắc Phàm thoáng một cái đã loại bỏ được hết tạp chất trong người của cô, điều này không khác gì một sự trợ giúp to lớn trên con đường tu luyện của cô cả- Nghĩ đến đây. cô ôm chầm lấy cổ đối phương, hôn lên má hắn. sung sướng nói: “Cảm ơn sư phụ!”

Đúng vào lúc này. Tư Đồ Thụy Tuyết tựa hồ cũng nghe được tin tức gì liên vội vàng chạy tới. muốn xem xem hai người bọn họ sống thế nào. ai ngờ lại đứng lúc nhìn thấy cảnh tượng này. Thì giật mình. nói với giọng nan nín: “Hải Quỳnh, bọn em..-bọn em...” Cô có cảm giác như tim mình bị nghiền nát ra vậy. hai hàng lệ nhỏ dài trên gò má.

“Á. chị. em..-bọn em đâu có làm gì đâu!” Tư Đồ Hải Quỳnh đỏ lựng cả mặt. vội vàng buông đối phương ra. ngượng ngùng đáp.

Lâm Bắc Phàm cũng cười ha ha nói: “Chúng tôi đúng là chẳng làm gì cả!”

“Hai người... hai người làm càn quá đấy!” Tư Đồ Thụy Tuyết lạnh lùng nói.

Tư Đồ Hải Quỳnh vội vàng chạy đến bên cạnh chị mình. nói với giọng giòn tan: “Chị ơi. em đã bái Lâm tiên sinh làm sư phụ rồi!”

“Cái gì? Sư phụ á?” Tư Đồ Thụy Tuyết kinh ngạc hỏi lại.

“Vâng, vừa rồi em đã bái Lâm tiên sinh làm sư phụ. anh ấy...anh ấy đã giúp em loại bỏ tạp chất trong người đi rồi đó, làm cho tu vi của em tiến bộ hơn trước một bậc rồi em nhất định sẽ giành được danh hiệu trong cuộc thi đấu lần này cho xem!” Tư Đồ Hải Quỳnh đắc ý nói

Tư Đồ Thụy Tuyết nghe thấy vậy thì sắc mặt mới có chuyển biến tốt hơn một chút, khẽ nói: “Em chỉ biết nghịch ngợm thôi Lâm Tiên sinh vừa mới tới Liên Hoa Sơn Trang của chúng ta mà em đã đến làm phiền người ta rồi, cẩn thận không cha mẹ lại quở trách em đó!”

“Em không sợ hì hì!” Tư Đồ Hải Quỳnh lè lưỡi nói. cô đứng đưa đầu mình một cách đắc ý. sau đó cười nói: “Dù sao thì việc của em cũng làm xong rồi, thế chị cứ tiếp tục đi nhé. Mấy ngày nay chỉ nghe chị nói đi nói lại Lâm đại ca. Lâm đại ca mà đau hết cả tai rồi, bây giờ chị nhìn thấy người ta rồi, chắc là có rất nhiều điều muốn nói phải không? Thế thì em không làm phiền hai người nữa.”

“Em...em...cái con nhóc này. em mà còn nói lung tung nữa. cẩn thận chị đánh cho nát miệng ra đó!” Khuôn mặt của Tư Đồ Thụy Tuyết đỏ bừng lên. gắt nói. Mấy ngày gần đây trong đầu cô đúng là thương xuyên xuất hiện bóng hình của Lâm Bắc Phàm. nhưng nhưng lời này sao có thể nói ra được cơ chứ? Nếu để người ta nghe được thì không phải sẽ nói mình là cô gái tùy tiện hay sao? Nghĩ vậy cô cảm thấy xấu hổ vô cùng.

“Ha ha....Hai người tiếp tục đi. em đi đây!” Tư Đồ Hải Quỳnh cười lên giòn tan rồi chạy ra khỏi phòng.

Trong phòng hiện giờ chỉ còn hai người Tư Đồ Thụy Tuyết và Lâm Bắc Phàm bốn mắt nhìn nhau. trông có vẻ rất mập mờ.

544. Chương 561: Trộm Tình

Tư Đồ Thụy Tuyết và Lâm Bắc Phàm không gặp nhau được mấy lần, hơn nữa lần đầu tiên gặp nhau còn dùng thủ đoạn bạo lực để chào hỏi. Nhưng theo sự tiếp xúc không ngừng giữa hai người, khiến tâm lý của cô ta có thêm mấy phần tình cảm khó hiểu. Điều này khiến phương tâm thiếu nữ của cô ta có thêm mấy phần kỳ thác và vui sướng. Nhưng vừa thấy em mình và nam tử mà mình yêu thầm ôm nhau, khiến trong lòng cô ta cảm thấy đỏ kị và hâm mộ, vừa thầm trách em gái mình lại đồng thời trách Lâm Bắc Phàm lưu tình khắp nơi, vừa tới nhà mình đã câu dẫn em gái của mình rồi. Thực sự là một đại sắc lang. Nhưng cô ta cũng đành chịu, khi mình vừa quen hắn, hắn đã thế này rồi, sao có thể thay đổi được?

“Anh, tới rồi à?” Tư Đồ Thụy Tuyết không biết mình nên mở miệng với đối phương thế nào, trong lòng đắn đo một lúc, sau cùng vẫn nói ra một câu không mặn không nhạt như vậy.

Lâm Bắc Phàm khoanh tay trước ngực, mặt treo một nụ cười nhạt nhẽo, nhìn chằm chằm vào đối phương.

Tư Đồ Thụy Tuyết cảm thấy ánh mắt của đối phương tựa hồ như có thứ gì khác, nhìn mà khiến trong lòng mình ngứa râm ran, luôn cảm thấy ánh mắt của đối phương có công năng nhìn xuyên thấu mình từ đầu đến chân, hai tay không nhìn được mà ôm lấy ngực, tựa hồ như thật sự sợ đối phương nhìn thấy cặp vú của mình vậy.

“Mấy ngày không gặp, Thụy Tuyết trông càng xinh đẹp hơn, cũng đầy đà hơn!” Lâm Bắc Phàm cố ý nói với vẻ mê đắm.

Tư Đồ Thụy Tuyết sắc mặt đỏ lên, không thể nào ngờ được đối phương lại phun ra một câu như vậy. Tuy lời nói này là khích lệ và khen ngợi mình, nhưng thế thì cũng trực tiếp quá. Cô ta không khỏi hờn dỗi nói: “Anh, anh lại nói linh tinh rồi, em xé nát cái miệng thối của anh ra bây giờ đấy, đúng là miệng chó không mọc được ngà voi. Câu nói này không sai tí nào!”

Lâm Bắc Phàm nhìn Tư Đồ Thụy Tuyết hơi hờn giận ở trước mặt, không khỏi bật cười: “Không ngờ nhiều ngày không gặp, vẫn đánh đá như vậy, thế này thì nam nhân nào dám cưới em?”

“Không có nam nhân cưới em thì liên quan gì tới anh?” Tư Đồ Thụy Tuyết có chút không cao hứng.

Tên hôn dẫn này có lương tâm không vậy? Chẳng lẽ không hiểu tâm tư của mình chút nào à? Hắn đi đâu đứng trên hoa ghẹo nguyệt, mình không tính toán với hắn thì thôi, hắn lại còn giả vờ hồ đồ ở trước mặt mình, thực sự là quá đáng ghét.

“Ặc, cái này đúng là không liên quan gì tới anh thật.” Lâm Bắc Phàm nói.

“Anh...” Tư Đồ Thụy Tuyết tức đến nổi tí nữa thì thổ huyết.

“Em tới tìm anh là có chuyện gì vậy?” Lâm Bắc Phàm đột nhiên hỏi một câu.

“Không có việc gì thì không thể tới thăm anh à? Xem anh đã chết hay chưa, không ngờ tinh thần của anh so với trước kia còn tốt hơn, còn câu dẫn em gái của em nữa. Nếu để cha em biết, ông ấy nhất định sẽ không bỏ qua cho anh đâu!” Tư Đồ Thụy Tuyết rất phần hận bất bình trừng mắt lườm hắn.

“Câu dẫn? Ở đâu mà có chuyện đó?” Lâm Bắc Phàm ủy khuất nói: “Hình như anh không hề làm gì mà? Là em gái em muốn hôn anh, anh không ngăn được, cũng không dám lão xược với người của Tư Đồ gia, chỉ có thể yên lặng để đối phương dày vò thôi. Không ngờ nữ nhân trong đại gia tộc các em lại cường hãn như vậy, giống như là mấy đời rồi chưa gặp nam nhân vậy, khiến anh vô cùng sợ hãi, sau này không dám tới Liên Hoa sơn trang của bọn em nữa, quả thật là một đám nữ yêu tinh!”

“Anh, anh quá vô sỉ, ngay cả những lời như vậy mà cũng nói ra được. Em, em liều mạng với anh!” Tư Đồ Thụy Tuyết tức đến thổ huyết, mình nghe thấy hắn tới nhà mình, vốn là lòng đầy vui mừng muốn tới gặp hắn, ai ngờ đối phương trước tiên là ôm nhau với em mình rồi anh anh em em. Hiện giờ lại nói ra những lời vô sỉ như vậy, khiến cô vùng nắm đấm lên, lao vào ngực đối phương mà đấm, giống như là mưa rơi vậy, có điều tất nhiên là không làm tổn thương tới đối phương một chút nào.

“Được rồi, được rồi, anh nói sai rồi, được chưa nào? Liên Hoa sơn trang của bọn em không phải là nữ yêu tinh!” Lâm Bắc Phàm nhìn bộ dạng thô bạo của đối phương, không nhịn được mà cười cười, nhẹ nhàng ôm lấy Tư Đồ Thụy Tuyết đang phát cuồng.

Ai ngờ Tư Đồ Thụy Tuyết lại đột nhiên kiễng chân lên, hôn một cái lên môi hắn.

Lâm Bắc Phàm lập tức ngây người, bị một cô gái ép hôn, cái này hình như là lần đầu tiên xuất hiện.

Có điều rất rõ ràng động tác hôn môi của Tư Đồ Thụy Tuyết vẫn rất đơn sơ, không có chút kỹ thuật hàm lượng nào cả, chỉ bắt chước kiểu hôn trên TV, qua quýt dùng hai cánh môi ướm át của mình chạm vào môi đối phương, hai cánh tay thì sờ loạn gáy đối phương, giống như là một con sư tử đang phát dục.

“Ê ê ê, em đừng như vậy...” Lâm Bắc Phàm có chút không còn gì để nói, cô bé này cũng quá tích cực rồi.

“Em gái em có thể hôn anh, chẳng lẽ em không thể à? Anh thiên vị!” Tư Đồ Thụy Tuyết vừa hôn đối phương vừa không phục thốt lên, suýt chút nữa thì cắn cả môi đối phương.

“Ặc, ý của anh là, em hôn không đúng!” Lâm Bắc Phàm muốn chỉnh đốn lại phương pháp của đối phương.

“Hả? Không đúng ư? Sao lại không đúng? Em thấy trên TV người ta hôn như vậy mà!” Tư Đồ Thụy Tuyết không cao hứng trừng mắt lườm đối phương.

Lâm Bắc Phàm ôm chặt lấy eo thon của đối phương, khiến giữa đối phương và mình không còn một chút cự ly nào. Còn hắn hơi cúi đầu xuống hôn lên môi thơm của đối phương, hơn nữa lưỡi đã giống như giao long gặp nước, vào lúc đối phương còn chưa kịp có phản ứng, đã chui vào trong miệng đối phương, vừa thưởng thức nước miếng thơm của đối phương vừa khiêu khích lưỡi của đối phương.

Tư Đồ Thụy Tuyết cảm thấy cái hôn vừa rồi của mình đã mang lại cho mình một loại tư vị khác lạ, khí tức nam tính trên môi đối phương khiến mình có chút phương tâm đại loạn, nội tâm và thêm mấy phần khát vọng và dục vọng, nhưng cái hôn của đối phương, giống như là biển dậy sóng gào vậy, khiến tim cô ta đập rộn ràng, cả người mềm ra như nước, nếu không phải là đối phương ôm chặt mình, e rằng đã ngã xuống đất rồi. Cô ta cảm thấy hô hấp của mình biến thành gấp rút, giống như là sắp tắc thở vậy.

Lâm Bắc Phàm bị đối phương cọ người khiêu khích, bộ ngực cao vút của đối vương thì dán chặt vào ngực hắn, nhẹ nhàng ma sát. Hai bàn tay của hắn bắt giắc đặt lên cặp mông đầy đà của đối phương, nhẹ nhàng nắn bóp, cảm thấy thăng em ở bên dưới đã nhô cao rồi, chọc vào bụng dưới của đối phương.

“Ừ.” Tư Đồ Thụy Tuyết đã bị hôn cho thất điên bát đảo, ngay cả mình kêu gì cũng không biết, chỉ cảm thấy cái thứ cứng ngắc đó chọc vào mình, khiến mình khó chịu. Cô ta mơ mơ màng màng đưa tay ra, nắm lấy thứ đó, dùng sức kéo kéo, lẩm bẩm: “Cái đồ xấu xa này, anh còn mang theo vũ khí à?”

“Ê ê ê, em bỏ ra đi, như thế sẽ gây chết người đấy!” Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, cô bé này lợi hại thật.

“Vậy anh cất vũ khí đi, làm người ta khó chịu quá!” Tư Đồ Thụy Tuyết rất bất mãn nói.

“Ặc, anh đã giấu rồi, là em câu dẫn nó ra đấy chứ!” Lâm Bắc Phàm cơ hồ muốn ngất.

“Em câu dẫn ra? Cái này có liên quan gì tới em đâu?” Tư Đồ Thụy Tuyết có chút không hiểu, cúi đầu nhìn, rất nhanh mặt liền đỏ bừng. Chưa ăn thịt lợn, chẳng lẽ chưa thấy lợn chạy sao? Cô ta hờn dỗi nói: “Anh quả nhiên là đồ xấu xa, mau bỏ thứ này xuống đi!”

“Em ở trong lòng anh, sao có thể bỏ xuống được?” Lâm Bắc Phàm có chút bất lực nói.

Tư Đồ Thụy Tuyết cũng biết ý tứ trong lời nói của đối phương, trong lòng cũng có chút đắc ý, đại mỹ nữ như mình ở trong lòng hắn, nếu hắn ngay cả một chút phản ứng cũng không có, vậy thì hắn còn là nam nhân ư? Cô ta nghĩ tới đây, lại kiễng chân lên, hôn vào môi đối phương, còn hơi cho lưỡi thơm vào miệng đối phương, bắt chước cách thức vừa rồi của hắn, khiêu khích đầu lưỡi của đối phương, còn lẩm bẩm khe khẽ: “Ai bảo em thích tên xấu xa như anh chứ? Nếu anh dám làm chuyện có lỗi với em, em sẽ cắt phăng cái thứ này của anh đi, để anh cả đời này không chạm vào nữ nhân được nữa!” Đồng thời vào lúc nói câu này, cô nắm lấy thứ đó của đối phương rồi bóp một cái.

Lâm Bắc Phàm không còn gì để nói, con gái bây giờ quả nhiên là ngoan độc, ai cũng dám dùng câu này để uy hiếp mình. Có điều hiện tại một gái xinh đẹp như thế này ở trong lòng mình, nếu không chủ động một chút thì chẳng phải là có lỗi với bản thân sao? Hắn thi triển thủ đoạn gợi tình của mình, rất nhanh liền khiến cho Tư Đồ Thụy Tuyết thở hổn hển, phát ra tiếng rên rỉ như có như không, thân thể khiêu gợi vặn vẹo bất an, ma sát với những chỗ mẫn cảm của Lâm Bắc Phàm, khiến hắn suýt nữa thì sụp đổ.

Mình hôm nay vừa tới Liên Hoa sơn trang, chẳng lẽ lại ăn Tư Đồ Thụy Tuyết luôn? Chỉ sợ nếu là vậy thì người của Tư Đồ gia sẽ giết mình mất. Nhưng hiện tại cô bé này có bộ dạng đồng tình như thế này, nếu mình không ăn cô ta, nói không chừng sẽ bị cô ta ăn lại. Ai ngờ lại đột nhiên phát sinh chuyện như thế này, khiến hắn có chút bất lực.

“Két...”

Cửa phòng bên cạnh đột nhiên bị mở ra, chỉ thấy Trương Minh Thắng từ bên trong bước ra, sau khi thấy cảnh ở trong phòng, không nhận được mà há hốc miệng, rơi vào trạng thái kinh ngạc. Sau khi qua khoảng hai mươi giây hắn mới lẩm bẩm nói: “Sặc, lão đại đúng là lão đại, quả nhiên là ngư B, vừa tới Liên Hoa sơn trang đã chơi gái rồi. Còn là hai chị em nữa, hâm mộ quá đi mất. Ta cũng phải ra ngoài đi một vòng xem có được vận khí tốt nhất vậy không.

Câu này của hắn khiến Tư Đồ Thụy Tuyết đỏ mặt, hung hăng trừng mắt lườm hắn, gắt lên: “Chỉ biết nói bấy thôi!”

“Ha ha ha, các người tiếp tục đi, đừng để ý đến tôi...” Trương Minh Thắng ngáp một cái rồi rời khỏi phòng.

Tư Đồ Thụy Tuyết mặt đỏ bừng, giống như một quả đào chín mọng, có thêm mấy phần mị lực đặc biệt của nữ nhân. Cô ta có chút xấu hổ, cũng có chút ngượng ngùng, cảnh vừa rồi còn sờ sờ trước mặt, khiến cô ta cảm thấy thân thể của mình giống như là sôi lên, cả người đều khó chịu. Loại khát vọng cường liệt đó khiến mình như mê man mất phương hướng, hận không được phát sinh loại quan hệ đó với đối phương. Cô ta nói khẽ: “Lâm đại ca, em, em vừa rồi...”

“Vừa rồi chúng ta...” Lâm Bắc Phàm cũng không biết nên nói gì mới tốt.

Tư Đồ Thụy Tuyết còn cho rằng đối phương muốn thân thể của mình, tuy có chút ngượng ngùng, nhưng cũng không cảm thấy gì lạ. Mình thích đối phương, giao thân thể cho đối phương thì cũng không sao cả.

Cô ta cảm thấy cái thứ ở bên dưới của hần tựa hồ như vừa rồi to hơn rất nhiều, biết rằng đối phương đã có nhu cầu về phương diện đó. Cô ta có chút thẹn thùng, chỗ đó của mình nhỏ như vậy, mà của hần lại lớn như vậy, há chẳng phải là bị đối phương chọc cho rách sao? Cô xấu hổ nói khẽ: “Lâm đại ca, hiện tại là ban ngày, bị người ta phát hiện thì không hay. Nếu anh muốn em, tối nay em tới tìm anh nhé, được không?”

“Tối nay?” Lâm Bắc Phàm không nhin được mà liếm liếm môi, vừa tới Liên Hoa sơn trang đã trộm tình rồi ư? Loại cảm giác này rất kích thích.

“Anh, cái đồ xấu xa, người ta không phải là vì muốn tốt cho anh sao, anh chỉ biết nghĩ linh tinh thôi!” Tư Đồ Thụy Tuyết xấu hổ nói.

545. Chương 562: Bấy

Lâm Bắc Phàm và Tư Đồ Thụy Tuyết lại thân thiết một lúc rồi thả cho đối phương đi. Tuy hần hiện tại chỉ hơi có chút thỉnh thích cô gái có tính cách quá bạo lực này, nhưng thân thể gợi cảm mê người của đối phương vẫn khiến hần động lòng không thôi. Đáng tiếc nơi này là Liên Hoa sơn trang, nếu để người ta phát hiện gian tình giữa hai người họ, e rằng sẽ lập tức bị người ta đuổi đi.

Bởi không quen thuộc với hoàn cảnh của Liên Hoa sơn trang, hơn nữa Trương Minh Thắng lại không biết chạy đi đâu rồi, Lâm Bắc Phàm cả ngày không có việc gì làm, chỉ có thể nằm trong phòng mà ngủ. Ai ngờ vừa ngủ được một giấc thì nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào, hần vội vàng chạy ra cửa, mở cửa phòng, mặt mày ngạc nhiên hỏi: “Phát sinh chuyện gì vậy?”

Bảo vệ ở bên ngoài từ chỗ Tư Đồ Lượng biết rằng hần và Trương Minh Thắng đều là khách quý của Liên Hoa sơn trang, không dám đắc tội, vội vàng bước lên trước, nói: “Lâm tiên sinh, vừa rồi, bạn của ngài và người khác phát sinh tranh chấp, chuyện này đã náo loạn tới chỗ lão gia, cho nên hiện tại cả sơn trang đều hỗn loạn, không biết lão gia xử lý chuyện này thế nào!”

“Hả? A Thắng lại gây họa à? Hần gây họa gì vậy?” Lâm Bắc Phàm nhíu mày hỏi.

“Cái này, cái này...” Tên bảo vệ đó thực sự là không tiện nói ra.

“Nói đi, không sao đâu!” Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Trước đây không lâu, Nam Cung thiếu gia của Nam Cung gia tộc tới Liên Hoa sơn trang chúng tôi làm khách, một mực ở lại đây, ai ngờ Trương tiên sinh vừa lên lút gọi hai thị nữ của người ta tới, ở trong phòng...” Tên bảo vệ đó không tiện nói tiếp, nhưng ý tứ trong đây đã rất rõ ràng, không nghi ngờ gì nữa chính là Trương Minh Thắng câu dẫn thị nữ của người ta, ở trong phòng chơi trò 3p.

Lâm Bắc Phàm nghe mà há miệng trợn mắt, tên tiểu tử này quá Ngưu B rồi? Ở trong Liên Hoa sơn trang của người ta mà còn dám làm chuyện này, đúng là muốn tìm chết mà. Hần bắt lực lắc lắc đầu: “Các anh dẫn tôi đi xem, tên béo này sao đi tới đâu cũng mất đức hạnh vậy nhỉ? Đúng là không sao bớt lo cho được!”

Ý tứ của tên bảo vệ đó vốn cũng là muốn mời Lâm Bắc Phàm tới, xem xem nên giải quyết chuyện này như thế nào, thấy đối phương chủ động đề xuất, thế là bèn gật đầu, dẫn hần tới đại sảnh của Liên Hoa sơn trang.

Do Liên Hoa sơn trang chiếm diện tích cực lớn, bọn họ phải đi mất mười phút mới tới cửa một đại sảnh hào hoa rộng lớn. Mấy tên bảo vệ giả đơn kể lại với hần một chút rồi vội vàng chạy vào trong báo cáo.

Không lâu sau, mấy tên bảo vệ liền chạy ra, nói là Tư Đồ gia chủ Tư Đồ Bác có lời mời.

Lâm Bắc Phàm chỉnh chu lại quần áo rồi chậm rãi bước vào trong. Nhưng không ngờ trong đại sảnh lại có nhiều người như vậy, trừ người của Tư Đồ gia ra còn có mấy người trẻ tuổi, trong đó có một người chính là Nam Cung Vi lâu rồi chưa gặp, không ngờ cô ta so với trước kia còn mê người và xinh đẹp hơn, Lâm Bắc Phàm nhìn đến không chớp mắt.

Nam Cung Vi tuy biết đối phương tới Liên Hoa sơn trang, nhưng do quan hệ giữa hai người là một loại không thể nói ra, khiến cô ta không giống như Tư Đồ Thụy Tuyết tự mình tới thăm đối phương được, ai

ngờ lại thấy hắn ở trong đại sảnh này, nhưng khi thấy đối phương thì đối phương đang nhìn chằm chằm vào mình, giống như là muốn nuốt sống mình vậy, khiến tim của cô ta đập loạn xạ, hai má cũng đỏ ửng mê người.

Tư Đồ Lượng không biết đã đi đâu thì hiện tại đang ngồi trên ghế ở bên cạnh, làm mặt quỷ với hắn, nhìn thế nào cũng không giống con em của một đại gia tộc, ngược lại giống lưu manh ở đầu đường xó chợ.

Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Hải Quỳnh cũng ngồi ở bên cạnh, xấu hổ nhìn hắn, trong lòng cảm thấy ngọt ngào.

“Khụ khụ, vị này chắc là Lâm tiên sinh mà Lượng nhi mời tới phải không? Cửu ngưỡng đại danh, hôm nay có thể gặp mặt, đúng là tam sinh hữu hạnh!” Tư Đồ Bắc tuổi không tới năm mươi, thân thể cường tráng, rất có khí khái. Ông ta thấy Lâm Bắc Phàm nhìn chằm chằm vào Nam Cung Vi, trong lòng tuy có chút không vui, nhưng vẫn cười rất hào sảng, chào hỏi đối phương.

Lâm Bắc Phàm bị một tiếng ho của ông ta làm cho tỉnh lại, vội vàng ôm quyền nói: “Vãn bối bái kiến Tư Đồ tiên bối!”

Tư Đồ Bắc mỉm cười gật đầu, nói: “Lâm tiên sinh khách khí rồi, tôi đã nghe Lượng nhi nói về bản sự của cậu, đúng là anh hùng xuất thiếu niên. Chắc là cậu tới cầu tình cho bạn đúng không? Nhưng chuyện này quả thật là khiến chúng tôi rất khó xử, nếu là nữ hài tử bình thường, Tư Đồ gia chúng tôi còn có thể bỏ qua, cũng dễ chuyện to hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không. Nhưng chuyện này liên quan tới Nam Cung gia tộc, tôi thực sự không làm chủ được!” Ông ta nhún vai, lộ ra vẻ mặt bất lực.

Lâm Bắc Phàm có chút xấu hổ, nói: “Tôi cũng biết A Thắng lần này làm rất quá đáng, có điều tôi có thể gặp hắn trước đã không? Tôi muốn biết tình huống hiện tại của hắn!”

Tư Đồ Bắc hơi gật đầu: “Tất nhiên rồi!” Ông ta vỗ nhẹ tay một cái.

Bên ngoài lập tức có hai hộ vệ tiến vào.

Tư Đồ Bắc cao giọng nói: “Mau mời Trương công tử vào!”

Hai hộ vệ dạ một tiếng, quay người bước ra ngoài, không bao lâu liền thấy họ dẫn Trương Minh Thắng từ bên ngoài bước vào. Có điều thấy Trương Minh Thắng hiện tại vẫn ăn mặc chỉnh tề, trên người không có vết thương. Nhìn bộ dạng, bọn họ chưa hề đụng hình với hắn, hoàn toàn vẫn khá khách khí.

“Lão đại, anh mau cứu em đi, em không muốn bị bọn họ dày vò đến chết!” Trương Minh Thắng vừa thấy Lâm Bắc Phàm đang đứng trong đại sảnh, không nhận được mà trở nên ghen ngào, chuẩn bị lao tới ôm đối phương.

“Mày đứng yên đó cho tao, trông mày giống cái gì kia?” Lâm Bắc Phàm có chút tức giận, thằng béo này lần nào cũng như vậy, quả thực là một tên sắc quỷ đầu thai.

“Vâng!” Trương Minh Thắng rất ngoan ngoãn gật đầu, đứng ở đó, cũng biết mình gây họa rồi, kiểu gì cũng bị người của Nam Cung gia tộc xử lý, cho nên không ngông nghênh như lúc bình thường.

Lâm Bắc Phàm cũng biết đức hạnh của Trương Minh Thắng, tuy là một tên tiểu tử thấy nữ nhân là nổi điên, nhưng bình thường làm việc cũng có chút chừng mực. Nhưng sao lần này lại gây họa ở Liên Hoa sơn trang? Chẳng lẽ hắn không biết ở nơi này, tùy tiện một nữ nhân cũng không thể đắc tội được ư? Hắn cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái, liền hỏi: “Rốt cuộc là thế nào?”

Trương Minh Thắng cảm thấy mình có chút ủy khuất trong chuyện này, không nhận được mà khẽ giọng giải thích: “Em, em, lão đại, em cũng không biết là chuyện gì nữa, vừa rồi em một mình nhàn rỗi, liền đi dạo trong sơn trang, ai ngờ gặp phải hai cô bé trông cũng khá đang chơi đùa. Em nhất thời ngứa ngáy, liền bước tới chào hỏi họ, không ngờ bọn họ lại câu dẫn em trước, nói nào là em trông anh tuấn đẹp trai, ngọc thụ lâm phong các kiểu, khiến trong lòng em thấy đắc ý, sau cùng lại hồ đồ cùng hai người họ tới một căn phòng, làm, làm chuyện đó. Sao đó thì bị bọn họ bắt, nói rằng hai cô này là thị nữ của Nam Cung gia, không thể đụng tới được, em, em...”

Lâm Bắc Phàm nghe hắn nói vậy, nào có thể không biết chân tướng của sự việc? E rằng là bị người ta chơi rồi. Nhưng mình và Trương Minh Thắng hôm nay vừa mới tới Liên Hoa sơn trang, chưa tiếp xúc với ai, sao

lại bị người ta chơi? Chẳng lẽ là nguyên nhân gì khác? Hấn nghĩ tới đây, mắt đột nhiên nhìn vào Tư Đồ Hải Quỳnh, lập tức hiểu đây là chuyện gì.

Khẳng định là Tư Đồ Hải Quỳnh đem chuyện mình giúp cô ta bài trừ tạp chất trong cơ thể ra nói cho người khác. Ai đó trong võ lâm biết tin tức này, hiểu rằng đây là cơ hội hiếm có, liền thiết kế một cái bẫy, khiến mình vì bảo vệ Trương Minh Thắng mà không thể không giúp họ bài trừ tạp chất trong cơ thể.

Những người của đại gia tộc chẳng qua cũng chỉ như vậy, không ngờ lại nghĩ ra phương pháp độc ác này.

Hấn nghĩ tới đây, trong lòng cũng sản sinh ra sự khinh thường đối với những người gọi là thành viên của đại gia tộc này, thật sự muốn rời khỏi nơi này ngay.

Một thanh niên khoảng hai mươi hai tuổi đang ngồi ở bên phải đại sảnh đột nhiên phun ra một câu: “Hai thị nữ này chính là thiếp thân thị nữ của tôi, bình thường lo chuyện ăn uống ngủ nghỉ của tôi, cũng coi như là hai tiểu thiếp của tôi. Nhưng không ngờ lại cùng với Trương huynh làm ra loại chuyện cầu thả như vậy, bảo Nam Cung gia tộc của chúng tôi phải để mặt mũi vào đâu đây?” Hấn chính là Nam Cung Thanh của Nam Cung gia tộc.

Trương Minh Thắng có chút không phục nói: “Tôi nói nè lão huynh, chẳng qua là hai nữ nhân thôi mà, có cần phải tính toán với nhau như vậy không?”

“Hai con tiện nhân đó đã bị tôi xử tử rồi!” Nam Cung Thanh chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nói.

“Cái gì? Hai người họ, hai người họ đều chết rồi ư?” Trương Minh Thắng biến sắc, cả người bắt đầu run rẩy. Hấn nhớ tới tình cảnh mỹ diệu hai tiểu cô nương xinh đẹp vừa rồi còn ở cùng mình lên đỉnh Vu Sơn, sao ngờ được đối phương lại hạ sát thủ như vậy?

“Bọn chúng ngủ với nam nhân khác, loại chuyện này, tôi sao có thể chịu được?” Nam Cung Thanh cười lạnh.

“Anh, anh có phải là nam nhân không? Hai cô gái xinh đẹp như vậy mà cũng nỡ giết, anh, anh...” Trương Minh Thắng nội khí bùng bùng nói, nếu không phải là tình huống ở nơi đây bất lợi với mình, hấn đã lao lên liều mạng với đối phương rồi.

“Ha ha, không nỡ giết ư? Hai người bọn chúng sống là người của tôi, chết là quỷ của tôi, bất kể là người hay là linh hồn, đều là của tôi. Đáng tiếc bọn họ phản bội tôi, vậy cũng chỉ có con đường chết!” Nam Cung Thanh giống như là nói tới chuyện khác vậy, trên mặt không hề có cảm xúc gì, khóe miệng còn lộ ra nụ cười lãnh khốc.

“Mày, thằng hỗn đản, tao liều mạng với mày...” Trương Minh Thắng giống như là một con sư tử phát điên, lao vào đối phương.

Đáng tiếc là Lâm Bắc Phàm lại giơ tay ra, cản đường đối phương, hờ hững nói: “Đừng kích động!”

“Lão đại, thằng chó chết này không ngờ lại làm ra chuyện không bằng cảm thú như vậy. Em, em...” Trương Minh Thắng tuy tính tình phong lưu, thích chơi gái, nhưng trước giờ chưa làm ra chuyện có lỗi với nữ nhân.

“Chúng mày làm ra chuyện này mà còn dám nói như vậy à?” Nam Cung Thanh ánh mắt chậm rãi hướng lên mặt Trương Minh Thắng, nói.

“Mày, mày...!” Trương Minh Thắng tức giận nói không ra lời.

“Không chỉ bọn chúng phải chết, mày vì câu dẫn hai thiếp thân thị nữ của tao, nên cũng phải chết!” Nam Cung Thanh lạnh lùng nói.

“Tao xem ai dám giết tao nào!” Trương Minh Thắng cũng bị chọc cho điên tiết mà gào lên.

“Nếu tao giết mày, không ai có thể cản được tao cả!” Trong lời nói của Nam Cung Thanh lộ ra từng cỗ khí vị đầy máu tanh.

“Hừ, hừ, có lão đại của tao ở đây, không có ai có thể giết tao hết!” Trương Minh Thắng khóe miệng cũng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Ai ngờ Lâm Bắc Phàm đột nhiên phun ra một câu: “Tôi sẽ không nhúng tay vào chuyện này!”

Hắn vừa nói xong câu này, toàn trường lập tức xôn xao.

546. Chương 563: Thân Gia

Mỗi người ngồi trong đại sảnh đều biết quan hệ giữa Lâm Bắc Phàm và Trương Minh Thắng không tồi, còn cho rằng đối phương sẽ bất chấp tất cả mà cứu Trương Minh Thắng từ trong Liên Hoa sơn trang ra, nhưng ai ngờ đối phương lại nói một câu vô tình như vậy, khiến bọn họ cảm thấy cực kỳ kinh ngạc và khó hiểu, chẳng lẽ truyền ngôn bên ngoài đều là giả? Quan hệ giữa hai người bọn họ không phải là rất tốt? Những cái đó đều chỉ là vẻ bên ngoài?

Tư Đồ Lượng kêu đến khản cả cổ: “Lão đại, các anh, các anh...”

Trương Minh Thắng cũng trợn mắt lên, liên tục kêu: “Lão đại, anh chẳng lẽ thực sự mặc kệ em? Em, em thực sự biết sai rồi, đảm bảo sau này khi em chơi gái sẽ chú ý một chút. Sẽ, sẽ không tìm những nữ nhân có bối cảnh mà chơi nữa, thế được chưa nào? Anh, anh mang em đi đi, luận võ thi đấu gì đó, em cũng không muốn xem nữa đâu, em chỉ muốn bình an sống qua ngày thôi!” Hắn tự nhiên biết tình huống ở trước mặt, nếu Lâm Bắc Phàm không giúp mình, vậy thì mình dù chấp cánh cũng khó mà thoát khỏi nơi này. Nói không chừng những người này sẽ chém mình thành tám mảnh, hoặc là cắt thứ gì đó trên người mình, vậy thì mình chẳng phải là tiêu đời sao?

“Tao đã giúp mày nhiều lần rồi, lần này mày tự giải quyết đi!” Lâm Bắc Phàm thở dài một tiếng, quay người bước ra ngoài, không nói thêm câu nào.

Mỗi người trong đại sảnh đều không biết làm thế nào mới phải.

Tư Đồ Bắc và Nam Cung Thanh tất nhiên không thể vì hai nữ nhân mà làm to chuyện như vậy, mà bọn họ cũng chính là đúng như Lâm Bắc Phàm đã nghĩ, thấy tạp chất trong cơ thể Tư Đồ Hải Quỳnh được bài trừ sạch sẽ, hơn nữa còn đề thăng tu vi lên một bậc, trong lòng vô cùng kinh hãi, thậm chí người thanh niên tuổi tác không bao lớn này khẳng định là cao thủ tuyệt đỉnh. Nhưng nếu muốn để đối phương giúp nhiều người như vậy bài trừ tạp chất trong cơ thể, tựa hồ như là chuyện không có khả năng, thế là bọn họ liền nghĩ tới một kế nhỏ, đó chính là khiến đối phương vì cứu bạn của mình, chủ động đề xuất thực hiện yêu cầu của mỗi một người ngồi đây. Tính toán của hai người bọn họ cũng khá hay, đáng tiếc không ngờ rằng Lâm Bắc Phàm lại không cắn câu, ngược lại còn bày ra bộ dạng bất cần, khiến hai người bọn họ trong lòng cuống lên, vội vàng trao đổi ánh mắt.

“Lâm tiên sinh, xin dừng bước!” Tư Đồ Bắc thấy đối phương đã sắp rời khỏi đại sảnh, vội vàng đứng dậy, gọi.

Lâm Bắc Phàm thậm chí cười lạnh một tiếng, xem ra những người này không nhịn được nữa rồi. Hắn dừng bước, hồ hững nói: “Hả? Còn chuyện gì nữa? Tôi tới đây là muốn nghe nguyên ủy của sự việc, giờ tôi đã biết rồi, tất nhiên là phải đi thôi!”

Trương Minh Thắng nhìn bóng lưng của đối phương, không biết nên nói gì.

Nam Cung Thanh cũng đứng dậy, khuôn mặt vừa rồi còn có chút lãnh khốc lập tức đổi sang thành tươi cười hòa ái: “Lâm huynh nóng quá rồi, lần này xuất hiện chuyện không vui, còn có liên quan rất lớn tới Nam Cung gia chúng ta. Nếu như đối lại là người khác, chúng ta nhất định sẽ trừng trị nghiêm khắc. Nhưng ai bảo Trương huynh và Lâm huynh là bằng hữu của Tư Đồ gia chứ? Các anh là bạn của Tư Đồ gia, cũng chính là bạn của Nam Cung gia chúng tôi, tôi sẽ không tính toán nhiều đâu!”

“Hả?” Lâm Bắc Phàm quay người lại, khóe miệng cong lên, nói: “Sẽ không quá tính toán ư?”

“Đương nhiên rồi, hai người họ tuy là thiếp thân thị nữ của tôi, nhưng thế thì sao chứ? Nữ nhân như quần áo, bạn bè như tay chân, Nam Cung Thanh tôi đặc biệt thành tâm đối đãi với bạn bè, sao có thể tính toán một chuyện nhỏ như vậy?” Nam Cung Thanh nói với vẻ khẳng định.

“Vậy các anh chuẩn bị giải quyết thế nào?” Lâm Bắc Phàm hỏi lại một câu.

Nếu Lâm Bắc Phàm quá để ý tới Trương Minh Thắng, Nam Cung Thanh và Tư Đồ Bác khẳng định sẽ dọa nạt đối phương một phen, thậm chí còn đòi mấy bản võ công bí tịch, nhưng người ta hiện tại bày ra bộ dạng không thèm để ý, khiến con bài sau cùng của họ mất đi hiệu quả. Nam Cung Thanh chỉ có thể đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, ôm quyền với hắn, vái sâu một cái, nói: “Lâm huynh, ta cảm thấy ta và huynh cùng với Trương huynh đúng là vừa gặp mà đã như quen lâu, không bằng chúng ta kết bái huynh đệ đi, sao hả?”

Trên mặt Lâm Bắc Phàm lộ ra nụ cười nhạt nhẽo.

Trương Minh Thắng thì kinh ngạc vạn phần, trong thời gian mấy phút ngắn ngủi, chuyện đã phát sinh biến hóa long trời lở đất như vậy, khiến đầu hắn có chút si ngốc, không biết nên nói gì.

“Các người, các người không trừng phạt tôi sao?” Đại khái qua khoảng mấy phút, hắn mới phản ứng lại.

Nam Cung Thanh lập tức cười hào sảng: “Trương huynh nói đùa rồi, chúng tôi vừa rồi chẳng qua là nói đùa với anh thôi, sao có thể trừng phạt Trương huynh được? Kỳ thực người trung tình như Trương huynh đây mới là nam nhân thực sự, có chút cảm giác gặp nhau với lòng thành thật!” Hắn vỗ vai đối phương, nói: “Nếu như Trương huynh thích, tôi có thể tặng hai thiếp thân thị nữ đó cho Trương huynh!”

“Anh, anh không phải nói là đã giết họ rồi sao?” Trương Minh Thắng kinh ngạc nói.

“Nói đùa thôi mà. Tôi đã nói rồi, vừa rồi chỉ là nói đùa. Trương huynh thích bọn họ là phúc khí mà bọn họ tu mấy đời mới có được. Tôi sao dám giết bọn họ chứ?” Nam Cung Thanh cười lớn, sau đó vỗ vỗ tay, từ phía sau đại sảnh có hai cô gái tuổi chưa quá hai mươi bước ra, dáng người thướt tha, khuôn mặt mỹ lệ. Tuy không xinh đẹp được như mấy người bọn Tư Đồ Thụy Tuyết, nhưng cũng là hạng nổi bật trong mỹ nữ, chẳng trách lại khiến Trương Minh Thắng mê đến thần hồn điên đảo.

Nam Cung Thanh nhìn hai người họ, lại chỉ vào Trương Minh Thắng, nói: “Bắt đầu từ ngày hôm nay, hai cô chính là người của Trương huynh. Sau này anh ấy muốn các cô làm gì, các cô đều phải làm theo, biết chưa?” Khi hắn nói ba chữ cuối cùng, ngữ khí nghiêm nghị hơn nhiều.

Hai cô gái xinh đẹp đó đều gật đầu, nhìn Trương Minh Thắng một cái, nói khẽ: “Vâng, thiếu gia!”

Trương Minh Thắng không ngờ mình tự dưng lại có thêm hai nữ nhân xinh đẹp như vậy, trong lòng vẫn có chút kích động, có chút vui vẻ, không nhịn được liền cười nói: “Nam Cung thiếu gia, cái này, cái này, thực sự là xấu hổ quá!” Hắn tuy nói vậy, nhưng hai tay đã nhẹ nhàng ôm lấy eo của hai cô gái, nụ cười trên mặt đã bán đứng hắn.

Nam Cung Thanh lập tức cười rất vui vẻ: “Trương huynh khách khí quá rồi, chúng ta là bằng hữu, giữa bằng hữu và bằng hữu có cần nói những lời như vậy không? Sao này các anh có chuyện gì, cứ tới tìm tôi, bất kể là lên núi đao hay xuống biển lửa, tôi cũng không từ nan.”

Lâm Bắc Phàm nhìn bộ dạng đang diễn kịch của hắn, không nhịn được mà thở dài một tiếng, đúng là thiên tài mà.

Nam Cung Thanh sao khi đối phó xong với Trương Minh Thắng, lúc này mới cười ha ha mở miệng với Lâm Bắc Phàm: “Tôi nghe A Lượng nói, Lâm huynh lần này tới là để thưởng thức cuộc tỷ võ giữa tứ đại gia tộc chúng tôi. Điều này khiến tứ đại gia tộc chúng tôi vô cùng vinh hạnh. Tôi cảm thấy nên cấp cho Lâm huynh thân phận là trọng tài, như vậy có thể thân cận hơn, không phải sao?”

Lâm Bắc Phàm lập tức cười cười: “Nam Cung huynh khách khí rồi, tôi chẳng qua là tới tham quan một chút mà thôi. Nào có bản sự gì mà làm trọng tài? Anh quá đề cao tôi rồi. Có điều làm trọng tài phải có trách nhiệm rất lớn. Tôi thì lười chẳng muốn làm loại chuyện này, không bằng chỉ tùy tiện ngồi xem, tự do tự tại, thế mới là quan trọng nhất!”

Nam Cung Thanh nghe thấy hắn nói vậy, lập tức minh bạch, đối phương chỉ là một võ lâm cao thủ quen nhàn rồi, người như vậy là khó đối phó nhất. Một là không cần quyền, hai là không cần tiền, ba là không cần gái, bốn là không cần hoàn cảnh sinh hoạt thoải mái, muốn tiến hành mua chuộc loại người như thế này, đơn giản là còn khó hơn lên trời. Có điều người như thế này cũng có một chút chỗ tốt, đó là chỉ cần không trêu vào họ, khẳng định là họ sẽ không mang tới uy hiếp cho mình. Hắn nghĩ tới đây, không nhịn được liền cười nói: “Lâm huynh nói không sai, tự do tự tại là sướng nhất, chỉ là tôi vừa rồi nghe thấy Hải

Quỳnh tiểu thư vô ý nhắc tới một chuyện, nói rằng Lâm huynh là tuyệt thế cao thủ, có thể bài trừ tạp chất trong cơ thể người ta, không biết có phải thật không?”

Lâm Bắc Phàm trong lòng cười lạnh không thôi, tất cả vừa rồi đều là làm nền, hiện tại mới nói tới chính đề, có điều bọn họ đã muốn nhắc tới chuyện này, vậy thì mình cũng phải làm trò, làm một con sư tử há miệng to với họ. Hắn hơi ngẩng đầu lên, cười nhạt nói: “Bài trừ tạp chất trong cơ thể ư? Đó chẳng qua là tôi nhất thời nhân rồi, làm giúp Hải Quỳnh tiểu thư, không có gì là lớn cả!”

Hắn nói rất khê, nhưng lọt vào trong tai mọi người thì lại khiến nổi sóng to gió lớn.

Nhất thời nhân rồi bài trừ tạp chất trong cơ thể người ta? Như vậy phải có năng lực bao lớn?

Mỗi một người bọn họ đều nhìn Lâm Bắc Phàm với vẻ sùng bái, suýt chút nữa thì hô to vạn tuế.

Tư Đồ Bác cũng không nhịn được mà cất tiếng khen ngợi: “Bản sự của Lâm tiên sinh quả nhiên cao cường, khiến mỗi một người ngồi đây đều phải kinh thần không thôi!”

Nam Cung Thanh vỗ tay cười nói: “Bản sự của Lâm huynh quả nhiên trác việt, khiến chúng tôi hâm mộ không thôi. Chỉ là tôi có một yêu cầu quá đáng nho nhỏ, không biết Lâm huynh có thể đáp ứng hay chăng?”

Lâm Bắc Phàm cố ý giả vờ nghi hoặc hỏi: “Ồ? Chuyện gì vậy?”

“Lâm huynh có thể nhịn đau bỏ đi thứ yêu thích, bán võ công bí tịch có ghi cách bài trừ tạp chất trong cơ thể cho chúng tôi không? Đương nhiên rồi, giá là do Lâm huynh tùy tiện đưa ra, chỉ cần chúng tôi trả được, tuyệt đối không có vấn đề!” Nam Cung Thanh nói rất hào sảng.

Lâm Bắc Phàm lập tức minh bạch, bọn họ còn cho rằng mình luyện theo một loại võ công bí tịch nào đó, cho nên mới có bản sự như thế này, hắn cười thầm trong lòng, cố ý trừ trừ nói: “Ra giá ư, tôi không thiếu tiền. Mà những thứ khác thì tôi cũng chẳng buồn để ý, vậy thì trao đổi thế nào đây?” Hắn tuy nói vậy, nhưng hai mắt lại không ngừng liếc về phía Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Hải Quỳnh, ý tứ bên trong tất nhiên là rất rõ ràng.

Nam Cung Thanh vừa nhìn đã hiểu suy nghĩ trong lòng hắn, không nhịn được mà ngây người, sau đó thì cười trộm không thôi.

Mình còn cho rằng đối phương là dạng tuyệt thế cao thủ gì, nhưng không ngờ vẫn không qua được ải mỹ sắc. Hắn muốn Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Hải Quỳnh, nhưng hai người đó là người của Tư Đồ gia, loại chuyện này, hình như mình không làm chủ được? Hắn sau cùng chiếu ánh mắt lên người Tư Đồ Bác, muốn xem xem đối phương có ý tứ gì.

Tư Đồ Bác không ngờ đối phương lại thêm thường mỹ sắc của hai cô con gái mình, trong lòng có chút kiêu ngạo, cũng có chút đắc ý. Nếu mình gả con gái cho hắn, vậy thì hắn chẳng phải cũng coi như là người của Liên Hoa sơn trang? Vậy Tư đồ gia của mình khẳng định là có được lợi ích không ngờ. Hắn nghĩ một chút, sau cùng vẫn hoan thiên hỉ địa gật đầu: “Lâm tiên sinh, tôi vừa rồi vừa thấy cậu, liền cảm thấy cậu là nhất biểu nhân tài, thực sự là long phượng trong loài người, là thiếu niên anh tuấn hiếm có. Tôi có một yêu cầu quá đáng, xin cậu đáp ứng.

“Ồ? Chuyện gì vậy?” Lâm Bắc Phàm giả vờ giả vịt nói.

“Tôi muốn hứa gả hai nữ nhi bảo bối cho cậu, không biết ý cậu thế nào?” Tư Đồ Bác cười nói.

Những người khác có mặt ở đây đều vô cùng kinh ngạc.

547. Chương 564: Con Rể

Toàn trường đều không biết hai người bọn họ chơi trò gì, chỉ đều cảm thấy ba người bọn họ nói chuyện nghe rất kỳ quái, rất khó lý giải. Nhưng hai người nói được một lúc thì Tư Đồ Bác lại thốt ra một câu như vậy.

Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Hải Quỳnh đều đỏ mặt, ngồi ở đó, cúi thấp đầu, không biết nên nói gì mới tốt. Ấn tượng của bọn họ đối với Lâm Bắc Phàm là rất tốt, hơn nữa Tư Đồ Thụy Tuyết trong lòng cũng chỉ có một mình đối phương, thậm chí còn chuẩn bị trao lần đầu của mình cho đối phương. Nhưng loại chuyện này đều là tiến hành trong bí mật, sao có thể nói ra một cách đường hoàng như vậy? Khiến hai người bọn họ đều cảm thấy mặt nóng rực, giống như là bị đốt vậy.

Tư Đồ Lượng thì lại ngồi đó ngạc nhiên thốt lên: “Phụ thân, thế, thế thì hơi hào sảng quá thì phải? Hứa gả cả hai em cho lão đại ư? Lão đại chiếu cố được không? Nếu vậy, hay là dứt khoát hứa gả luôn cả Tử Nguyệt cho lão đại cho xong luôn đi. Nếu vậy, nữ nhi của Tư Đồ gia chúng ta có thể cùng nhau xuất giá!”

Tư Đồ Bác suất nữa thì sắc nước bọt mà chết. Thằng tiểu tử mất dạy này nói cái gì vậy? Nữ nhân nhà người khác đều muốn gả cho một gia đình tốt. Nữ nhi của Tư Đồ gia đều phải gả cho một gã nam nhân này. Nếu như truyền ra ngoài, há chẳng phải là làm mất hết mặt mũi của Tư Đồ gia sao? Vừa rồi sở dĩ đáp ứng yêu cầu của Lâm Bắc Phàm, đó chẳng qua là bất đắc dĩ. Ai ngờ thằng con trai chỉ biết gây họa của mình lại thốt ra một câu rầm chó như vậy, đúng là tức chết ta mà. Hắn hừ lạnh nói: “Mày nói linh tinh cái gì đó? Tử Nguyệt mới có mười lăm tuổi, sao có thể gả cho người ta được? Mày còn có một chút phong phạm của anh trai nào không hả? Cả ngày chỉ biết làm loạn, cẩn thận không tao nhốt mày lại đó!”

Tư Đồ Lượng lẩm bẩm: “Tử Nguyệt tuy mới mười lăm tuổi, nhưng mộng và ngực đều không còn nhỏ nữa rồi. Có thể tìm nam nhân rồi, hơn nữa, có nam nhân nào mà lại không thích chơi Lolita chứ? Đây chính là một cơ hội tốt mà!”

“Sặc!” Nam Cung Thanh vừa uống được một ngụm trà liền phun ra toàn bộ.

Tên Tư Đồ Lượng này nói rất ngu B, khiến mình phải nhìn với ánh mắt khác.

Ngay cả em gái của mình cũng muốn coi như là Lolita để tặng cho người khác, dạng nam nhân này, còn có chuyện gì mà không làm được.

Trán Lâm Bắc Phàm cũng tủa mồ hôi, hắn đã cảm thấy lọa hàn khí như có như không toát ra từ ba cô gái Tư Đồ Thụy Tuyết, Tư Đồ Hải Quỳnh và Nam Cung Vi, ba con mắt đẹp đồng thời bắn ra từng đạo từng đạo sát cơ, giống như là bảo kiếm rời khỏi vỏ, Thì ra ba người bọn họ cho rằng đây là yêu cầu mà Lâm Bắc Phàm đề xuất, hận không được xông lên chém hắn làm tám mảnh. Nếu mình thực sự đáp ứng, e rằng ba người họ sẽ làm ra chuyện đại nghĩa diệt thân đó mất. Hắn nghĩ tới đây liền vội vàng lắc đầu: “cái này tôi không thể đáp ứng được.”

Tư Đồ Bác hít sâu một hơi, may mà đối phương không đáp ứng, nếu không, ba nữ nhi của mình đều lọt hết vào tay đối phương, vậy thì mình chẳng phải là chịu thiệt sao? Gả một nữ nhi thì hắn là con rể của mình, gả đi ba nữ nhi thì hắn vẫn là con rể của mình. Thế chẳng phải là lãng phí tài nguyên à? Hắn vội vàng cười nói: “Lâm tiên sinh nói cũng phải, Tử Nguyệt tuổi còn nhỏ, sao có thể đã gả cho người ta được? Không biết kiến nghị gả Thụy Tuyết Và Hải Quỳnh của tôi, Lâm tiên sinh thấy sao?”

“Cái này, cưới hai nữ nhi của Tư Đồ gia, phải chăng là hơi quá đáng?” Lâm Bắc Phàm có chút “xấu hổ” hỏi.

“Có gì đâu nào?” Tư Đồ Bác trong lòng thầm mắng đối phương vô sỉ, bản thân hắn muốn đề xuất ra dạng yêu cầu như vậy, nhưng lại để mình mở miệng trước, lại khiến cho mình nói ra với vẻ cam tâm tình nguyện. Đúng là quá tì bỉ, nhưng làm sao mà nói những lời như vậy ra được. Trên mặt hắn lại lộ ra nụ cười hào sảng: “Tục ngữ có câu, mỹ nữ phối anh hùng, thiếu niên tài俊 như Lâm tiên sinh, à không, giống như Bắc Phàm đây mới có tư cách phối với hai đứa con gái bảo bối của ta chứ?” Hắn thay đổi xưng hô với đối phương, nói rõ hắn đã coi đối phương là người của Liên Hoa sơn trang, tất nhiên là không cần phải quá khách khí.

“Nhưng, hai vị tiểu thư liệu có bằng lòng không? Tôi, tôi không muốn cưỡng bách hai người họ!” Lâm Bắc Phàm vẫn giả vờ giả vịt nói.

Ánh mắt của Tư Đồ Bác chiếu lên người hai nữ nhi, mỉm cười nói: “ý kiến của các con thế nào?” Hắn không hề biết quan hệ giữa hai người con gái của mình và Lâm Bắc Phàm, còn chuẩn bị dùng thân phận họ thân để ra lệnh cho họ.

Tư Đồ Thụy Tuyết thấy ma quỷ của Lâm Bắc Phàm không còn hướng tới Tử Nguyệt mới mười lăm tuổi,

trong lòng cao hứng thêm mấy phần, mặt mày xấu hổ nói khe: “Thụy Tuyết có thể được gả cho nam nhân giống như Lâm tiên sinh đây, trong lòng cũng vui mừng vạn phần!”

Tư Đồ Hải Quỳnh thấy chị mình đã đáp ứng rồi, mình nếu như cự tuyệt hình tựa hồ như có chút không hợp tình lý. Hơn nữa, cảm tình của cô ta đối với Lâm Bắc Phàm tuy chưa tới mức có tình ái nam nữ, nhưng đối với loại nam tử thần thông quảng đại, hơn nữa còn trẻ tuổi anh tuấn này, mình cũng yêu thích mấy phần, cho nên gật đầu nói: “Hải Quỳnh cũng nguyện ý!” Cô ta nhớ tới những lời mà tên Trương Minh Thắng đã nói khi mình ở trong phòng Lâm Bắc Phàm, mặt không khỏi đỏ hây hây.

Quy tắc ngầm?

Không phải là nam nữ làm chuyện này sao? Mình có thể trở thành nữ nhân của hắn, lại có thể tu luyện võ công cao thâm, tựa hồ như cũng là một lựa chọn không tồi. Nếu đối phương hiện tại cưỡng bức mình làm loại chuyện đó, mình có phản kháng không? Hay là thuận theo hắn? Sợ rằng khả năng thuận theo là lớn hơn? Chút khí lực này của mình, sao có thể phản kháng được đối phương? Trong đầu cô ta không ngừng lại hiện ra ý nghĩ đó, sau cũng vẫn tìm cho mình được một lý do khá hợp lý.

Tư Đồ Bắc cũng hơi ngây người, không ngờ hai đứa con gái bảo bối của mình lại trả lời một cách thống khoái như vậy.

Hắn tự nhiên biết rõ tính cách của hai đứa con gái bảo bối này, đứa này tùy hứng hơn đứa kia, đứa này cao ngạo hơn đứa kia, trước giờ không để bất kỳ một nam nhân nào vào trong mắt. Đừng nói là hai đứa nọ đồng thời gả cho một nam nhân, cho dù à một trong hai đứa gả cho nam nhân này, e rằng quá nửa là không đồng ý, mình còn chuẩn bị một đồng lời nói để khuyên giải chúng, vì dụ như là vì lợi ích của gia tộc này, rồi thì Lâm Bắc Phàm này ưu tú thế này thế kia, công phu trên giường tuyệt hảo này nọ, ai ngờ tất cả đều không cần phải nói.

“Các con, các con nói là đều đồng ý ư?” Tư Đồ Bắc cảm thấy tai mình có vấn đề?

Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Hải Quỳnh đều hơi gật đầu, mặt mang theo vẻ xấu hổ, nói: “Chúng con đồng ý!”

Tư Đồ Bắc cảm thấy chuyện này có chút ngoài sức tưởng tượng, hai đứa con gái của mình đáp ứng một cách thống khoái như vậy, chẳng lẽ bên trong có âm mưu gì ư? Có lẽ là cố ý đáp ứng mình, nhưng lại đang nghĩ phương pháp trốn chạy. Nhưng hắn nhìn hai đứa con gái bảo bối của mình, thấy chúng đều là ra vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ, chứ không hề có vẻ gì khác lạ, Điều này khiến hắn tựa hồ như hiểu ra gì đấy.

Thế này thì Lâm Bắc Phàm và hai đứa con gái của mình sớm đã qua lại với nhau rồi, vừa rồi chẳng qua là tìm một cái cớ để ở cùng một chỗ với hai đứa con gái của mình mà thôi.

Sau khi Tư Đồ Bắc nghĩ tới đây, cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi.

Mọi người đều vui vẻ, đây chẳng phải là kết cục tốt nhất sao? Hắn sợ hai đứa con gái của mình sẽ mưu sát thân phụ, hoặc là khiến Lâm Bắc Phàm đoạn tử tuyệt tôn. Như vậy nếu chọc giận đối phương, e rằng Liên Hoa sơn trang của mình sau này sẽ không có được ngày tháng thái bình nữa rồi.

Tư Đồ Bắc lập tức vui vẻ cười lớn: “Đã như vậy thì chuyện này quyết định vậy đi. Sau hai tháng nữa, Lâm Bắc Phàm và hai đứa con gái của tôi sẽ kết hôn!” Hắn sợ Lâm Bắc Phàm có gánh nặng gì đó trong lòng, lại bổ sung một câu: “Tứ đại gia tộc chúng tôi tất nhiên là không thềm đếm xỉa tới luật pháp của Trung Quốc, giấy chứng nhận kết hôn gì đó, đối với chúng tôi mà nói là chuyện không cần thiết. Chỉ cần cử hành xong nghi thức kết hôn, các con chính là phu thê rồi, có thể sống cùng nhau!” Hắn vốn còn muốn nói thêm một câu, kỳ thực chưa kết hôn cũng có thể ở chung với nhau, dẫu sao thì chuyện này cũng được quyết định rồi. Nhưng lại sợ bị hai đứa con gái của mình giầy vò, sau cùng đành nuốt lại câu này vào trong bụng. Dẫu sao thì bọn nó cũng là nam nữ trẻ tuổi, đối với tình dục cũng khó có thể khống chế, khẳng định là trong hai tháng này sẽ không nhịn được mà phát sinh loại quan hệ đó, cái này không cần mình phải lo lắng.

Lâm Bắc Phàm cũng rất lễ phép ôm quyền với hắn: “Vây tiểu thế bá kiến nhạc phụ đại nhân!”

“Được rồi, được rồi!” Tư Đồ Bắc trong lòng rất đắc ý, trong lúc vô ý có được một cao thủ tuyệt định làm con rể, điều này đối với Liên Hoa sơn trang mà nói, không nghi ngờ gì nữa chính là như hổ thêm cánh.

Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Hải Quỳnh nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ hạnh phúc.

Nam Cung Vi nhìn thấy thấy cả, trong lòng bỗng cảm thấy trống rỗng, giống như là mất đi một thứ gì đó.

Nam Cung Thanh trong lòng thì đổ kỵ muốn chết, nhưng cũng đành cam chịu. Ai bảo người ta dễ được mấy đứa con gái? Hơn nữa ai ai cũng xinh đẹp, khiến nam nhân nhìn thấy là không không chế được. Có điều hiện tại cũng không phải là lúc nói vậy. Trên mặt hắn nở một nụ cười xán lạn: “Lâm huynh, không ngờ anh nhanh như vậy đã trở thành con rể của Liên Hoa sơn trang rồi, đúng là đáng chúc mừng, có điều hiện tại chúng ta đều là người trong nhà, vậy anh có thể lấy võ công bí tịch bài trừ tạp chất ra để mọi người nhìn một chút không? Điều này đối với mỗi một người học võ mà nói thì đều có lợi ích rất lớn.”

Ai ngờ Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu.

Nam Cung Thanh sắc mặt lập tức biến đổi, cảm giác như mình đang bị trêu đùa, nhưng hắn vẫn cố nhịn sự phẫn nộ trong lòng, vẫn gượng cười nói: “Lâm huynh, anh có ý gì vậy?”

Lâm Bắc Phàm lại lắc đầu: “Tôi có bản võ công bí tịch đó, có điều hiện tại nhớ ở trong đầu thôi, nếu như các anh cần, tôi có thể viết ra, chỉ là...”

“Chỉ là gì?” Nam Cung Thanh có chút nôn nóng hỏi.

“Chỉ là nếu các anh tự mình luyện, muối bài trừ tạp chất trong cơ thể ra ngoài, ít nhất cũng cần năm sáu năm thời gian, hơn nữa các anh tập võ càng dài thì thời gian tốn càng nhiều!” Lâm Bắc Phàm hồ hững nói.

Mỗi một người có mặt ở đây đều ngây ngốc.

Nếu bài trừ tạp chất cần năm sáu năm thời gian, vậy thì quá dài rồi? Hơn nữa đối phương còn nói là thời gian tập võ càng dài thì tốn càng nhiều thời gian, vậy nếu là dạng cao thủ tập võ hơn bốn mươi năm như Tư Đồ Bắc, há chẳng phải là càng tốn nhiều thời gian hơn sao?

“Bắc Phàm, cậu có kiện nghị gì tốt không?” Tư Đồ Bắc biết đối phương trong lời còn có ý khác, vội vàng hỏi.

“Tôi có thể tự mình động thủ, giúp các người bài trừ tạp chất trong cơ thể ra ngoài!” Lâm Bắc Phàm chậm rãi nói.

Tư Đồ Bắc và Nam Cung Thanh cùng kinh nhĩ vạn phần, thốt lên: “Có thật không?”

“Thật, có điều loại chuyện này rất tốn thời gian, cho nên tôi chỉ có thể giúp hai mươi người, nhiều hơn nữa thì tôi chịu!” Lâm Bắc Phàm chậm rãi nói.

548. Chương 565: Đọa Lạc, Đọa Lạc Triệt Để

Tư Đồ Bắc và Nam Cung Thanh trong lòng đều thầm mắng đối phương ti bỉ vô sỉ.

Vừa rồi còn nói là chuyện giúp Tư Đồ Hải Quỳnh bài trừ tạp chất trong cơ thể là hành động lúc buồn chán, hiện tại lại biến thành chuyện cực kỳ phí thời gian, rõ ràng chính là không muốn giúp quá nhiều người bài trừ tạp chất trong cơ thể, nhưng có thể thấy rằng đối phương cũng không phải là loại người ngu ngốc.

Có điều có thể bài trừ tạp chất trong cơ thể cho hai mươi người, đối với Tư Đồ gia tộc và Nam Cung gia tộc mà nói cũng có lợi ích không nhỏ rồi. Dẫu sao thì cao thủ và người thân của hai gia tộc cộng lại cũng chỉ hơn hai mươi người. Hai người họ dùng mắt hội ý một thoáng, sau cùng đều gật đầu, coi như là đồng ý chuyện này.

Bởi vì sợ đêm dài lắm mộng, cho nên Tư Đồ Bắc và Nam Cung Thanh hai người quyết định trước tiên để Lâm Bắc Phàm giúp hai người họ bài trừ tạp chất trong cơ thể, một mặt cũng là chuẩn bị 100%, mặt khác cũng là thử xem bản sự của đối phương rốt cuộc là như thế nào, nếu như không có, vậy thì hôn sự đã đáp ứng vừa rồi tất nhiên cũng bùng luôn.

Lâm Bắc Phàm nào biết được tính toán của hai người, trong lòng cười lạnh liên tục, có điều ngoài miệng thì vẫn đáp ứng.

Mỗi một người trong đại sảnh đều vây lại, muốn xem xem Lâm Bắc Phàm giúp hai người họ bài trừ tạp chất trong cơ thể ra ngoài như thế nào, nhân số tuy nhiều, nhưng lại không có ai nói một tiếng nào, có thể thấy được quy củ cực kỳ nghiêm khắc của Liên Hoa sơn trang.

Lâm Bắc Phàm đứng đó, làm bộ làm tịch giờ hai tay ra, nắm lấy tay phải của Tư Đồ Bác và Nam Cung Thanh, nói một cách rất vô sỉ: “Bởi vì sợ chậm trễ thời gian, cho nên tôi cùng lúc giúp cả hai người bài trừ tạp chất!”

Tư Đồ Bác và Nam Cung Thanh suýt nữa thì thổ huyết.

Tên này nói năng thật quá vô sỉ, có một loại hiệu quả giống hệt như Tư Đồ Lượng.

Lúc thì nói là bài trừ tạp chất trong cơ thể rất đơn giản, lúc thì nói là rất mất thời gian. Hiện tại thì hay rồi, lại nói là sợ chậm trễ thời gian, một hơi bài trừ cho hai người. Xem ra thực lực mà đối phương ẩn tàng là không thể coi thường.

Tư Đồ Bác rất bất lực, nhưng vẫn cười bồi nói: “Vậy thì phải cảm ơn Bắc Phàm rồi!”

“Có điều!” Lâm Bắc Phàm đột nhiên lại phun ra một câu.

“Có điều cái gì?” Nam Cung Thanh cảm thấy đối phương rất thích nói nhảm, thế nhưng mình hiện tại bị đối phương nắm trong tay, cũng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể mỉm cười hỏi.

“Cái này, giúp các người bài trừ tạp chất trong cơ thể rất tiêu hao thể lực. Nhưng sau khi tôi tới Liên Hoa sơn trang rồi, còn chưa kịp ăn cái gì. Thật là..” Lâm Bắc Phàm có chút vô sỉ cười cười.

Tư Đồ Bác lập tức gọi: “Người đâu, mau chuẩn bị thịnh yến, lát nữa ta muốn uống mấy chén với Bắc Phàm!”

Liên Hoa sơn trang tất nhiên là không thiếu thức ăn, lập tức có mấy hạ nhân dạ một tiếng, quay người đi chuẩn bị thức ăn.

“Bắt đầu thì có thể bắt đầu, có điều tôi vẫn còn một chuyện phải nhắc nhở hai vị trước. Bài trừ tạp chất trong cơ thể phải chịu đựng một trình độ nhất định, nếu hai người không nhịn được thì tất cả đều vô ích!” Lâm Bắc Phàm rất vô tội nói.

“Hả? Nhịn đau ư?” Tư Đồ Bác ngây người, nhìn sang Tư Đồ Hải Quỳnh. Nó hình như không có nói cho mình về loại tình huống đó, hình như chỉ nói là trong người ngứa ngứa, một lát sau thì xong.

“Đúng vậy. À, Hải Quỳnh bởi vì thời gian tập võ ngắn, hơn nữa tư chất không phải là cao, cho nên phương pháp bài trừ rất đơn giản, nhưng hai người các vị tập võ lâu rồi, cho nên sẽ xuất hiện một chút đau đớn!” Lâm Bắc Phàm giải thích một cách lung tung.

Tư Đồ Bác và Nam Cung Thanh đâu phải không biết rằng đối phương có ý làm ra những cái này? Nhưng cũng đành chịu, có điều hai người họ tập võ lâu rồi, đau đớn bình thường đối với họ mà nói thì căn bản chẳng tính là gì, lập tức gật đầu nói: “Không vấn đề!”

Lâm Bắc Phàm quả nhiên không nói lời thừa nữa, bắt đầu đem hai cỗ năng lượng yếu ớt của mình truyền vào trong cơ thể họ, thuận theo kỳ kinh bát mạch của họ bắt đầu vận chuyển. Có điều hắn không muốn để hai người được bài trừ tạp chất một cách thống khoái, cho nên không chế hai cỗ năng lượng đi lại khắp nơi trong thân thể họ, lại còn truyền tới kinh mạch ở chỗ mẫn cảm nhất, khiến cho hai người một chốc thì cảm thấy cả người đau đớn vô cùng, một lúc thì lại xuất hiện cảm giác tê tê ngứa ngứa, một lát thì lại cảm thấy cả người giống như là bị lửa đốt, một thoáng thì lại cảm thấy toàn thân giống như là bị đóng thành băng. Điều này khiến bọn họ thâm mắng Lâm Bắc Phàm như tát nước ở trong lòng, suýt chút nữa thì rút đao giết người.

Tên hỗn đản này quả nhiên không phải là thứ tốt lành gì, vẫn là một tên thù dai, vừa rồi tất cả những mà hắn làm ra đều bố trí rất tốt, đám người bọn mình ngược lại thành ra rơi vào bẫy của hắn, thật sự là có chút ý tứ tiền mất tật mang.

Nhưng khi bọn họ họ nghĩ tới đây, liền cảm thấy hai má nóng bừng, cả người mềm oặt, một cổ lửa dục khó có thể khắc chế không ngờ lại từ bụng dưới tràn ra, đang từng chút từng chút thôn phệ lý trí của họ, khiến bọn họ cảm thấy sự tình rất không đúng, vội vàng thốt lên: “Bác Phàm, cậu, cậu đang làm gì vậy? Mau, mau dừng tay!”

“Nhạc phụ, Nam Cung huynh, tôi đang bài trừ tạp chất trong người cho hai vị, sao có thể dừng tay được?” Lâm Bắc Phàm rất vô tội nói, giống như là mình bị oan uổng vậy, “Sắp xong rồi, các người kiên trì thêm một lát, không thể nửa đường bỏ dở được!”

Tư Đồ Bác và Nam Cung Thanh hai người suýt chút nữa thì ngất đi.

Nam tử này quá vô sỉ, quá đáng ghét rồi, không ngờ lại trêu đùa bọn họ, còn dùng loại phương pháp này để khơi dậy lửa dục của họ, thế chẳng phải là khiến hai người họ làm trò hề sao? Làm ra một số chuyện thương thiên hại lý ư?

Có điều Lâm Bắc Phàm cũng không dám dầy vò linh tinh, vạn nhất bọn họ không khống chế được lửa dục trong cơ thể, làm ra loại chuyện đó, vậy mình chẳng phải sẽ chịu thiệt sao? Hẳn chỉ là lại khống chế hai cỗ năng lượng vận chuyển hai phút trong cơ thể hai người, rồi buông họ ra, hít sâu một hơi, lau mồ hôi trên trán, nói: “May mắn không nhục mệnh, cuối cùng đã hoàn thành rồi!”

“Lâm đại ca, anh, anh không sao chứ?” Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Hải Quỳnh đều lo lắng hỏi.

“Không sao, đều là người một nhà mà, mệt chút cũng không sao!” Lâm Bắc Phàm giả vờ giả vịt.

Tư Đồ Bác và Nam Cung Thanh hai người vừa chậm rãi thở ra một hơi, nghe thấy câu này của đối phương, cơ hồ muốn phát cuồng.

Đối phương không ngờ còn không biết xấu hổ mà nói ra câu này, thật sự là cực phẩm trong vô sỉ, khiến bọn họ toát mồ hôi. Có điều bọn họ cũng cảm thấy thân thể của mình nhẹ nhõm hơn trước kia, lực lượng so với trước kia cũng nhẹ hơn nhiều, bên ngoài cơ thể tự hồ cũng tiết ra một thứ gì đó màu đen. Có lẽ những thứ đó đều là cái được gọi là tạp chất. Oán khí trong lòng họ lập tức giảm bớt đi nhiều, nhìn Lâm Bắc Phàm cũng thuận mắt hơn nhiều.

“Người đâu, chiêu đãi Bắc Phàm cho tốt, ta trước tiên đi tắm rửa, thay quần áo đã!” Tư Đồ Bác vui vẻ đứng dậy, cười cười rồi quay người bước vào bên trong.

Nam Cung Thanh cũng mỉm cười, cũng tìm một cái cớ rồi bỏ đi.

Trong đại sảnh lập tức yên tĩnh hơn nhiều, Lâm Bắc Phàm trái nhìn Tư Đồ Thụy Tuyết, phải nhìn Tư Đồ Hải Quỳnh, lại nhìn sang ghế bên cạnh là Nam Cung Vi một mực không nói gì, trong lòng cũng hơi đặc ý, ai biết được có thể gặp được tuyệt thế mỹ nữ ở đây chứ?

Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Hải Quỳnh nghĩ tới những lời phụ thân mình vừa nói, cảm thấy rất xấu hổ, hiện tại có chút không dám nhìn thẳng vào Lâm Bắc Phàm, chỉ đứng ở đó, bộ dạng luống cuống chân tay.

“Ha ha, các người ngồi xuống nói chuyện đi, tôi còn có chút chuyện phải làm!” Tư Đồ Lượng đột nhiên phun ra một câu.

Trương Minh Thắng nhân họa đắc phúc, có thêm được hai cô em xinh đẹp, trong lòng rất đặc ý, hắn ngồi ở đó, ôm bọn họ, cười nói: “Các em sau này cứ theo anh là được rồi, tuy không lợi hại bằng Nam Cung gia, nhưng Trương Minh Thắng anh cũng không phải là người bình thường, đảm bảo không để bọn em phải chịu khổ đâu. Hơn nữa tính tình của anh rất tốt, sẽ không giống như hắc, động chút là muốn giết người!”

Hai cô gái xinh đẹp đó đều xấu hổ nói: “Đa tạ Trương thiếu gia!”

Trương Minh Thắng vui đến nỗi không khép nổi miệng lại, gật đầu nói: “Không tồi, không tồi. Xem ra nơi này đúng là một địa phương tốt, mỹ nữ nhiều quá!” Nếu không phải là có người khác ở đây, hắc khẳng định đã làm chuyện gì đó với hai cô gái này ra. Có điều mắt hắc đảo liên tục, đột nhiên nghĩ tới gì đó, vội vàng gọi: “Lão đại, bụng em đói ra, các người lát nữa bảo họ mang đồ ăn vào phòng em nhé, em đi trước đây!” Hắc nói xong câu này, cũng không để ý đến những người khác, ôm hai cô gái trực tiếp bước ra ngoài, bộ dạng như không dẫn nổi, khiến hai cô gái có chút bất lực.

Lâm Bắc Phàm trợn mắt lên, tên béo này đúng là không có đức hạnh, vừa mới đạ nạn không chết đã khôi phục lại bản tính rồi. Có điều hắn thấy trong đại sảnh chỉ còn ba người, không nhịn được liền cười nói: “Hiện tại chỉ còn lại bốn người chúng ta, có phải là nên loại chút chuyện gì đó không?” Hắn cố ý lộ ra ánh mắt mơ màng, không ngừng ngắm nghía thân hình man diêu mê người của ba cô gái.

Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Hải Quỳnh đều xấu hổ vạ phần, hung hăng trừng mắt lườm hán, còn Nam Cung Vi thì đứng dậy, lạnh lùng nói: “Các người tiếp tục đi, tôi là hôn thê của Tư Đồ Lượng, không phải là người gì đó của các người!” Cô ta nói xong câu này liền chuẩn bị bước ra ngoài.

“Chị Nam Cung, em biết chị không thích anh trai của em, chị cũng thích Lâm đại ca mà!” Tư Đồ Thụy Tuyết đột nhiên thốt ra một câu, đôi mắt đẹp của cô ta nhìn chăm chăm vào đối phương, không biết mình nên quyết định như thế nào. Một bên là Lâm Bắc Phàm, một bên là anh ruột của mình, cô ta thực sự không muốn khiến hai người có mâu thuẫn gì. Nhưng cô ta cũng biết, nếu Nam Cung Vi gả cho anh trai mình, nhất định sẽ không vui vẻ, bởi vì trong lòng cô ta cũng thích Lâm Bắc Phàm.

Bước chân của Nam Cung Vi hơi dừng lại một chút, nhưng rồi lại bước ra ngoài: “Em sai rồi, chị không thích hắn!”

“Có mà, chị một mực thích Lâm đại ca, chị đừng tự lừa dối mình!” Tư Đồ Thụy Tuyết nói to.

Nam Cung Vi cảm thấy tim mình đang nhỏ máu. Cô ta làm sao không biết mình và Tư Đồ Lượng căn bản không có một chút cảm tình nào, người mà mình thích là Lâm Bắc Phàm, nhưng mình có thể làm gì được đây? Mình và Tư Đồ Lượng đã đính hôn, đây là sự thực không thể thay đổi, chẳng lẽ phải hủy hôn ước rồi ở cùng với Lâm Bắc Phàm ư? Khóe mắt cô ta ứa ra hai hàng lệ, khe khẽ cắn chặt răng, không nói gì. Hoặc thực sự là nên nói ra câu này, mình và Lâm Bắc Phàm là có duyên mà không phận, chỉ có thể lặng lẽ chúc phúc cho mấy người họ mà thôi.

Vào lúc cô ta đang nghĩ vậy thì thấy Lâm Bắc Phàm đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, cô ta không nhịn được mà giật thót mình, lui ra sau mấy bước, run giọng nói: “Anh, anh, anh...” Cô ta cảm thấy mình bất lực trước đối phương.

Lâm Bắc Phàm không nói gì, chỉ dang hai tay ra, ôm chặt mỹ nhân này vào lòng.

“Anh, anh, anh muốn làm gì?” Nam Cung Vi cảm thấy tim mình đang run rẩy.

549. Chương 566: Yêu Diên Cuồng

Nam Cung Vi bình thường đều tận sức khắc chế tình cảm của mình, không để nó lộ ra ngoài, nhưng lần này nhìn thấy Lâm Bắc Phàm đã lâu rồi chưa gặp, cô ta cảm thấy tình cảm chất chứa đã lâu của mình trào dâng như thủy triều, nhanh chóng lấn át lý trí, khiến cô ta hận không được lập tức chạy tới trước mặt đối phương, kể lể nỗi nhớ nhung bao ngày nay. Nhưng thân phận của mình khiến cô ta phải đứng giữa ngã ba nhân sinh, rất khó đưa ra sự phán đoán sáng suốt, cho nên mới nói ra những câu trái với lòng như vậy. Nhưng hiện tại bị đối phương ôm chặt trong lòng, ngửi thấy khí tức nam nhi nồng đậm của đối phương, cảm thụ cái hôn nóng bỏng của đối phương, một chút lý trí cuối cùng của cô ta cứ dần dần biến mất, lửa dục không khống chế nổi bắt đầu loạn tỏa, khiến cô ta phát ra tiếng rên như có như không.

“Đừng rời khỏi em, đừng rời khỏi em...” Nam Cung Vi vừa đáp lại đối phương, vừa lẩm bẩm. Cô ta cảm thấy mình giống như là sắp sụp đổ, nếu như không thể ở cùng một chỗ với đối phương, cô ta thà tự tử, ý nghĩ này đã cắm rễ sâu trong lòng cô ta.

Lâm Bắc Phàm vừa thương thức môi thơm của đối phương vừa an ủi: “Em là của anh, không ai có thể mang em rời khỏi anh được. Cho dù là thần cũng không thể!” Hắn lại ôm chặt đối phương thêm một chút, khiến giữa hai người không còn kẽ hở, có thể cảm thụ rõ ràng hai cục thịt mềm trước ngực đối phương, dưới sức ép của hai người, nó cơ hồ đã biến dạng.

Nam Cung Vi cảm thấy cả người giống như bị điện giật, sớm đã ném tất cả mọi chuyện và thân phận của mình ra xa, trong đầu chỉ nghĩ tới đối phương, chỉ quan tâm tới đối phương, cô ta mơ màng nói: “Chúng

ta, chúng ta thực sự có thể sao?”

Lâm Bắc Phàm hai tay ôm chặt lấy eo thon khiêu gợi của cô ta, bóng ảnh nhoáng lên, đã biến mất khỏi đại sảnh.

Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Hải Quỳnh đều ngây ngốc, một lúc sau mới có phản ứng.

“Chị, bọn họ, bọn họ không phải đi làm chuyện đó chứ?” Vẫn là Tư Đồ Hải Quỳnh mở miệng trước, mặt cũng thoảng đỏ, trong đầu hiện lại tình cảnh Lâm Bắc Phàm và Nam Cung Vi vừa rồi hôn nhau cuồng nhiệt, khiến cô ta cảm thấy cả người nóng bức bất an, giống như có một ngọn lửa đang rực cháy trong cơ thể, có một loại chờ mong không tên đối với tình cảm nam nữ.

Khuôn mặt trắng nõn của Tư Đồ Thụy Tuyết cũng đỏ lên, trong đầu cũng hiện lên bộ dạng không thể dằn nổi của hai người Lâm Bắc Phàm và Nam Cung Vi, khẳng định là đi làm chuyện đó rồi. Trong lòng cô ta không chỉ thấy chua xót, nơi này chính là Liên Hoa sơn trang, lại là giữa ban ngày ban mặt, nhưng hai người bọn họ lại trốn ở trong phòng làm loại chuyện đó, thực sự là quá đáng ghét rồi. Mình là phải là người đầu tiên nên làm chuyện đó với hắn chứ. Quan hệ giữa mình là Lâm Bắc Phàm đã được cha đáp ứng rồi, sao cô ta lại cướp mất? Khiến mình giống như là con mèo nhỏ bị vứt bỏ vậy, trong lòng cô ta vô cùng ủy khuất. Cô ta tức giận nói: “Mặc kệ họ, chị mệt rồi, muốn đi ngủ một giấc!” Cô ta hừ khê một tiếng, quay người bước về phòng mình.

Tư Đồ Hải Quỳnh chu cái miệng nhỏ lên, trong lòng cũng có chút không vui, đôi mắt đen láy đảo liên tục, không biết đang nghĩ gì, sau cùng cũng quay người bước về phòng mình.

Trong đại sảnh giờ trống không, không biết từ lúc nào đột nhiên hiện ra một bóng người. Chính là Tư Đồ Lượng.

Khóe miệng hắn cong lên, nhìn về phía phòng mà Lâm Bắc Phàm tạm thời đang ở, trên mặt lộ ra nụ cười dữ tợn.

...

Trong phòng của Lâm Bắc Phàm.

Quần áo của hai người bọn họ được cởi ra rất nhanh chóng, vẫn tiếp tục hôn nhau, hai người giống như hai con sư tử đang phát tình, quên hết tất cả những gì ở xung quanh, trong đầu không ngừng hiện lên người ở trước mặt, hận không được hòa thành một với đối phương.

Theo một tiếng rên đau đớn, hai người cuối cùng cũng kết hợp lại với nhau.

Nam Cung Vi cảm thấy mình giống như là bị xé rách, nhưng khóe mắt lại chảy ra hai hàng lệ hạnh phúc, miệng của cô ta vừa rồi bị chính mình cắn rách một chút, ứa ra máu đỏ, nhưng cô ta cảm thấy mình lúc này rất sung sướng, mỹ diệu.

Mình cuối cùng cũng trở thành nữ nhân của đối phương, cho dù sau này phát sinh chuyện gì không thể lường trước thì mình cũng sẽ không sợ hãi.

Lâm Bắc Phàm nhẹ nhàng hôn lên nước mắt trên mặt đối phương, ghé vào tai của cô ta, nói: “Anh nhất định sẽ đối đãi với em thật tốt!” Hắn biết mỗi một cô gái sau khi mất đi đêm đầu tiên, tâm tình đều sẽ sản sinh rất nhiều biến hóa. Lúc này bọn họ là yếu đuối nhất, nếu mình làm không tốt, sẽ lưu lại một nỗi ám ảnh không tốt trong lòng họ, cho nên mình nhất định phải an ủi họ thật tốt, để xóa đi sự cố kỵ trong lòng họ.

Nam Cung Vi mỉm cười, chủ động hiến dâng môi thơm, nói khẽ: “Em biết anh đối với em rất tốt, e là cam tâm tình nguyện, Anh, anh làm đi, em không sao đâu!” Cô ta không ngờ lại uốn éo thân thể, phối hợp với đối phương, nhưng cô ta vừa bị phá trinh, sao có thể chịu nổi sự tàn phá này? Lập tức cảm thấy bên dưới của mình đau đớn vô cùng, khiến lông mày của cô ta như dính vào nhau, miệng không ngừng co giật, suýt nữa thì bật khóc.

“Anh hiện tại vẫn chưa được, nghỉ ngơi một lát đi!” Lâm Bắc Phàm thấy bộ dạng này của đối phương, không nhịn được liền cười nói.

Nam Cung Vi đỏ mặt, tựa hồ như vì sự không hiểu biết của mình mà xấu hổ, có điều cô ta rất nhanh liền cảm thấy một loại cảm giác mỹ diệu truyền khắp toàn thân, cảm giác đau đớn dần dần mất đi, chỉ còn lại cảm giác tê tê. Cô ta nói khẽ: “Em không sao cả, em rất muốn cảm thụ loại tư vị khi anh đi vào cơ thể em, anh làm đi!”

Lâm Bắc Phàm thấy đối phương nói vậy, chỉ có thể từ từ vận động, lúc ban đầu Nam Cung Vi còn cảm thấy bên dưới đau đau, về sau thì khoái cảm như sóng lớn ập tới, khiến cô ta rên rỉ không ngớt.

...

Lâm Bắc Phàm và Nam Cung Vi quần nhau trên giường đúng ba tiếng mới dừng lại. Hắn cảm thấy Nam Cung Vi ở trong lòng mình giống như là một con sư tử đang phát tình vậy, không ngừng đòi hỏi mình, giống như là muốn nuốt sống mình, khiến hắn lại một lần nữa cảm thụ sự lợi hại của nữ nhân này.

Nam Cung Vi không phải là loại nữ nhân mê luyện tình dục, cô ta biết khắc chế ham muốn của mình như thế nào, nhưng lần này, cô ta sợ sau này không có cơ hội ở cùng một chỗ với đối phương nữa, cho nên mặc kệ vừa bị phá thân, bên dưới đã sưng tấy lên mà liên tục đòi hỏi đối phương mấy lần, nếu không sợ mình cả tuần không bò nổi xuống giường thì e rằng còn muốn đòi hỏi tiếp.

”Bắc Phàm, em, em thực sự thành nữ nhân của anh rồi sao? Em không phải là đang nằm mơ chứ?: Nam Cung Vi uốn éo cơ thể như ngọc, dụi sát vào lòng đối phương, thể thọt nói.

”Đương nhiên là thật rồi!” Lâm Bắc Phàm hai tay nhẹ nhàng vuốt ve mông đối phương, cười nói.

Mặt Nam Cung Vi vẫn chưa hết đỏ, có thêm mấy phần phong tình của thiếu phụ. Cô ta lại chủ động hôn môi đối phương, nói khẽ: “Nam Cung Vi em đã giao cho anh rồi, có điều sau này dù phát sinh chuyện gì, em tuyệt đối sẽ không để nam nhân thứ hai chạm vào thân thể của em đâu!”

Lâm Bắc Phàm véo nhẹ mũi đối phương, trêu: “Em nói linh tinh gì đó? Em đã là nữ nhân của anh rồi, anh cũng sẽ không để bất kỳ nam nhân nào khác chạm vào em đâu, nếu ai dám có ý đồ với em, anh sẽ chặt cái chân chó của nó!”

Nam Cung Vi sinh ra là nữ tử trong đại gia tộc, từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh như vậy, tuy cuộc sống vô ưu, nhưng lại không có quyền tự chủ của mình, ngay cả ra ngoài một lần, tới thế giới bên ngoài tham quan cũng là ước mơ xa vời. Phải thông qua từng cuộc khảo hạch mới có thể. Mà lần đó nếu không phải là Tư Đồ Lượng đột nhiên thất tung, cô ta chắc không có một lần cơ hội như vậy. Mà gia tộc để có thể liên minh với Tư Đồ gia tộc, không hề thông qua sự đồng ý của cô ta mà đã bắt cô ta đính hôn với Tư Đồ Lượng, trở thành vị hôn thê của người khác. Chuyện này khiến cô ta tức giận đến nỗi không ăn cơm hai ngày, cũng sản sinh sự chán ghét và hận thù đối với Tư Đồ Lượng, hận không thể chém đối phương thành vạn mảnh, như vậy thì mình mới có thể giành lại được hạnh phúc của đời mình. Nhưng cô ta biết loại chuyện này là không thể, cho nên chỉ có thể chôn sâu hôn nhân không có một chút cảm tình nào này vào trong lòng, cho tới tận đến ngày mà sinh mệnh của mình kết thúc. Ai ngờ sự xuất hiện của Lâm Bắc Phàm lại khiến trái tim đã lạnh băng của cô ta lại một lần nữa cháy bùng lên. Khiến cô ta lần đầu tiên cảm nhận được rằng làm nữ nhân là một chuyện cực kỳ hạnh phúc. Cô ta hiện tại đã bị loại hạnh phúc này bao bọc, nào còn nhớ tới gì khác? Cô ta cười nói: “Em chỉ là tùy tiện nói thôi, không có ý gì khác cả?”

Lâm Bắc Phàm nào có biết được trong lòng đối phương đang nghĩ gì? Sự đính hôn của cô ta và Tư Đồ Lượng đã trở thành một nút thắt không thể tháo mở trong lòng cô ta. Hắn hơi trầm tư một lát rồi nói: “Anh sẽ tìm thời gian để nói chuyện này với A Lượng, hi vọng hắn có thể xóa bỏ hôn sự của hai người, điều này đối với mọi người mà nói là một việc tốt!”

“Sao, sao có thể như vậy được!” Nam Cung Vi trong lòng vui mừng không thôi, nhưng lại hỏi với vẻ không dám tin.

“Trên thế giới này không có chuyện gì là không thể cả, cùng lắm anh nói với hắn rằng hai người chúng ta đã phát sinh quan hệ. Trong bụng em đã mang đứa con của anh, anh xem hắn còn dám cưới em không!” Lâm Bắc Phàm có chút vô lại nói.

“Anh, anh lại nói linh tinh rồi, ai mang hài tử của anh chứ!” Nam Cung Vi mặt đỏ lên, hờn dỗi nói.

“Ai bảo là không có nào? Chúng ta vừa làm chuyện đó nhiều lần, khẳng định là có rồi!” Lâm Bắc Phàm mê đắm nói.

Nam Cung Vi cảm thấy mặt mình nóng bừng, giống như là trăm hoa đua nở vậy, có thêm mấy phần kiều diễm và mỹ lệ. Sinh con ư? Đây là chuyện vĩ đại nhất trong đời nữ nhân, sinh một đứa con cho nam nhân mà mình yêu, đây là kết tinh tình ái của hai người, nếu mình thực sự mang cốt nhục của anh ấy, mình nhất định sẽ vui lắm. Nhưng loại chuyện này há có thể nói ra một cách tùy tiện. Nếu để anh ấy biết, sẽ cho rằng là mình muốn có con đến phát điên mất, cô ta xấu hổ nói: “Ai, ai nói vừa làm đã có thể sinh con? Sinh con đau lắm, em không muốn sinh đâu!”

“Không muốn sinh ư? Cái này không phải do em, hay là chúng ta làm thêm vài lần nhé, như vậy xác suất sẽ cao hơn!” Lâm Bắc Phàm cố ý nói với vẻ mê đắm, lật người đè lên đối phương.

Nam Cung Vi lập tức sợ đến hoa dung thất sắc, chỗ đó của mình đã sưng tấy lên rồi, đã có chút quá mức rồi, nếu lại bị đối phương dày vò nữa, e rằng thực sự là xuất hiện tình huống cả tuần không xuống nổi giường, vậy thì chẳng phải là bị mọi người đều biết đến bí mật này ư? Vả lại, cô ta nghe nói rằng một nữ nhân nếu liên tục làm loại chuyện này, sẽ xuất hiện tình huống nó trở nên lỏng lẻo. Điều này đối với nữ nhân mà nói là chuyện quan trọng nhất. Cô ta vội vàng van cầu: “Bắc Phàm, chỗ đó của em rất đau, hay là thôi đi, qua mấy ngày nữa, đợi mấy ngày nữa, thân thể em khỏe rồi, chúng ta lại làm, được không?”

Lâm Bắc Phàm lập tức bật cười: “Cô bé ngốc, anh lừa em đấy, em cho rằng anh dâm vậy à? Thân thể của em không khỏe, anh sẽ không cưỡng bách em làm loại chuyện đó đâu!” Hắn nằm xuống cạnh đối phương, nhẹ nhàng ôm đối phương vào lòng, hôn lên môi đối phương, ôn nhu nói: “Vừa rồi nhất định là rất mệt đúng không? Em nghỉ ngơi một lát đi!”

Nam Cung Vi cảm thụ bộ ngực ấm áp của đối phương, trong lòng thấy ngọt ngào, gật gật đầu rồi không nói gì nữa.

Đúng vào lúc hai người đang chuẩn bị nghỉ ngơi thì Lâm Bắc Phàm đột nhiên nói khẽ: “Là ai trốn ở đó? May ra đây!” Hắn thuận tay vớ lấy chăn, che lên người mình và Nam Cung Vi.

Nhưng thấy ngoài cửa có một người bước vào, có chút xấu hổ thề thề lưỡi. nói: “Em, em đến nhầm chỗ, em đi đây. Các người, các người tiếp tục đi!” Trừ nha đầu Tư Đồ Hải Quỳnh ra thì còn có thể là ai nữa?

550. Chương 567: Tết Mông

Tư Đồ Hải Quỳnh vốn là một người không yên phận, vừa rồi tựa hồ cảm thấy Lâm Bắc Phàm và Nam Cung Vi hai người sẽ phát sinh một chút chuyện gì đó, cho nên liền lén lút ở lại, muốn xem xem cái gọi là chuyện giữa nam nữ nó như thế nào, tuy mình ở trong phim cũng nhìn thấy một số cảnh, nhưng đó đâu sao cũng chỉ là thứ trong phim, so với hiện thực thì vẫn có chút khác biệt, loại cảm giác kích thích này khiến cả người cô ta nóng bừng, giống như là muốn bốc cháy vậy.

Hai người bọn họ thực sự đang ở bên trong làm loại chuyện đó ư? Vậy cũng quá nhanh rồi? Không ngờ chị Vi thân hình đẹp như vậy, so với mình còn đẹp hơn nhiều, chẳng trách tên đại sắc lang Lâm Bắc Phàm vừa thấy chị Vi đã liền không động đậy nổi. A, chẳng em của tên đại sắc lang này cũng lớn quá nhỉ? So với nam nhân Nhật Bản trong phim AV thì còn to hơn gấp đôi, chị Vi hình như vẫn là lần đầu tiên, có thể chịu đựng được không?

Tư Đồ Hải Quỳnh vừa nhìn trộm cảnh ân ái bên trong, vừa nghĩ thầm trong lòng, lại cảm thấy bụng dưới của mình có một ngọn lửa đang thiêu đốt, hận không được bước lên thay thế Nam Cung Vi, để mình cũng được cảm thụ cảm giác mê mẩn ấy. Hai cái tay không biết từ lúc nào đã đặt xuống dưới, nhẹ nhàng vuốt ve, một loại khát vọng trước giờ chưa từng có không ngừng quanh quẩn trong đầu, khiến cô ta cảm thấy thân thể của mình như trống rỗng. Khi Nam Cung Vi lần cuối cùng đạt tới cực khoái, cô ta cũng rên lên một tiếng, lần đầu đạt tới sự cực khoái của mình, quần lót cũng ướt sũng, rất là khó chịu.

Tư Đồ Hải Quỳnh sao có thể ngờ chút động tác nhỏ này sẽ bị Lâm Bắc Phàm bắt được? Cô ta đỏ mặt lên, lí nhí nói: “Em, em không phải là cố ý đâu. Hai người tin em đi, em không phải là cố ý mà!”

Nam Cung Vi không ngờ chuyện giữa mình và Lâm Bắc Phàm bị đối phương phát hiện. Hiện tại hai người đang trần truồng nằm trên giường, còn ôm nhau rất chặt, tất cả lời nói đều vô ích, hơn nữa cô ta cũng không biết nên biện giải như thế nào, chỉ có thể dụi sâu đầu vào lòng Lâm Bắc Phàm, để mặc hắn đi mà giải thích.

Lâm Bắc Phàm mỉm cười, không ngờ cô bé này lại có hứng thú cao như vậy, không ngờ lại dám nhìn lên mình và Nam Cung Vi. Nếu mình không dẫn mặt đối phương một chút, vậy thì vị hôn phu như mình đây chẳng lẽ là làm vô ích? Hắn tức giận nói: “Không phải là cố ý ư? Em đứng ở bên ngoài cả mấy tiếng, chẳng lẽ đây cũng không phải là cố ý?”

Tư Đồ Hải Quỳnh xấu hổ vô cùng, lí nhí nói: “Em, em...”

“Nhạc phụ đã đáp ứng hôn sự giữa chúng ta rồi, vậy anh chính là vị hôn phu của em, cho nên bất kỳ chuyện gì em cũng phải nghe anh, biết chưa?” Lâm Bắc Phàm làm ra vẻ ta đây là trượng phu, khẩu khí khá là nghiêm khắc.

“Người ta người ta biết sai rồi mà, hu hu...” Tư Đồ Hải Quỳnh đã bao giờ bị người ta mắng như thế này đâu? Lập tức ủy khuất đưa tay lên ôm mặt, bật khóc.

Nam Cung Vi lần đầu tiên nghe thấy Lâm Bắc Phàm nói năng một cách nghiêm khắc như vậy, cũng có chút bất nhẫn, nhẹ giọng khuyên bảo: “Bắc Phàm, Hải Quỳnh cũng không làm gì cả, anh không cần phải dữ như vậy đâu!” Cô ta nghĩ tới cảnh vừa rồi đều bị Tư Đồ Hải Quỳnh nhìn thấy, mặt lại đỏ lên, không biết nên giải quyết chuyện này như thế nào.

Tay phải của Lâm Bắc Phàm thò vào trong chăn vỗ nhẹ lên bàn tay ngọc của đối phương, đánh mất ra hiệu bảo nàng ta đừng chen vào, lúc này lại tiếp tục nói với Tư Đồ Hải Quỳnh: “Hiện tại anh có thể cho em hai sự lựa chọn. Thứ nhất là anh sẽ nói chuyện này cho phụ thân của em rồi cự tuyệt hôn sự giữa chúng ta, thứ hai chính là chịu phạt!”

Tư Đồ Hải Quỳnh không ngờ đối phương lại nghiêm khắc như vậy, hôn sự giữa mình và Lâm Bắc Phàm vừa mới được quyết định, nếu cứ vậy bị cự tuyệt, thì mình sau này còn mặt mũi nào mà nhìn người khác nữa? Nói không chừng những hạ nhân đó sẽ truyền ra một số lời đồn, nói mình bởi vì mất trinh, hoặc là vì những nguyên nhân không tốt nào đó nên mới bị người ta cự tuyệt. Vậy mình sao này sao có thể làm người được nữa? Cô ta tuy tuổi không còn nhỏ, nhưng cũng biết sự đáng sợ của lời đồn, càng đừng nói là trong dạng đại gia tộc như thế này, tốc độ của lời đồn càng nhanh, càng bị người ta khinh bỉ hơn. Nàng ta rất ủy khuất nói khẽ: “Em, em chọn cái thứ hai, chịu phạt. Thế được chưa? Người ta, người ta không phải là cố ý, anh chỉ biết khi phụ em thôi, hu hu...”

Lâm Bắc Phàm hơi lè lưỡi ra, dấm dề cười nói: “Nếu nhận phạt thì em mau cởi quần ra, để anh tép mông hai mươi cái, chuyện này anh sẽ coi như là chưa hề phát sinh!”

“A, anh, đồ dề già!” Tư Đồ Hải Quỳnh không ngờ lại trừng phạt như vậy, mặt đỏ lên, giận dữ nói.

Nam Cung Vi cũng không ngờ đối phương lại nói ra một câu như vậy, cũng xấu hổ không thôi, giơ tay phải lên, véo vào hông đối phương một cái, khiến Lâm Bắc Phàm lập tức gào lên thảm thiết, liên tục cầu xin mấy lần cô ta mới chịu tha.

“Anh ngay cả câu này mà cũng nói ra được, anh quá đáng lắm!” Nam Cung Vi e thẹn nói.

“Đều là người một nhà mà, có sao đâu!” Lâm Bắc Phàm trơ mặt nói.

Nam Cung Vi sau lần đầu tiên gặp đối phương, liền biết đối phương là dạng người như thế nào, đúng là không tồi, chỉ là có chút háo sắc, chuyện này e rằng đều là tật chung của nam nhân, cho nên cô ta đối với loại chuyện này cũng chỉ mắt nhắm mắt mở, nhưng khi loại chuyện này thực sự phát sinh trước mặt mình, lại cảm thấy tim mình không khỏi đập nhanh hơn, mặt đỏ như gấc, nghĩ tới đối phương ở ngay trước mặt mình mà lại tép mông trần của nữ nhân khác, loại tình cảm giác dâm mỹ này bảo trùm cả tim cô ta.

Tư Đồ Hải Quỳnh sợ đối phương đối nhiên tép mông mình, vội vàng dùng hai tay che mông, cơ hồ là van cầu: “Lâm đại ca, em sai rồi, anh đừng tép mông em, được không? Mông của nữ hài tử, sao có thể tùy tiện mà đánh được? Cùng lắm, cùng lắm thì em hôn anh một cái, coi như là bồi thường, thế đã được chưa?”

“Vậy không được!” Lâm Bắc Phàm cố ý nói: “Em vừa rồi nhìn lên mông trần của anh và Vi nhi, hiện tại canh đánh mông trần của em cũng là hợp tình hợp lý, có gì mà không được?”

“A, ai nhìn lên mông trần của hai người chứ?” Tư Đồ Hải Quỳnh đỏ mặt, giảo biện.

“Chẳng lẽ không thấy sao?” Lâm Bắc Phàm hỏi lại.

“Em, em, người ta chỉ thấy một chút thôi!” Tư Đồ Hải Quỳnh không những nhìn thấy cái mông trần của hai người, mà còn thấy cả thằng em của Lâm Bắc Phàm nữa, thậm chí cả chỗ bí mật của Nam Cung Vi, nhưng cô ta không dám nói ra, vạn nhất Lâm Bắc Phàm lại đề xuất yêu cầu hà khắc hơn, vậy mình càng không biết nên làm gì mới tốt.

“Em nhìn lên mấy tiếng, chẳng lẽ chỉ nhìn thấy một chút thôi ư?” Lâm Bắc Phàm cố ý giả vờ tức giận.

“Cái này, cái này, người ta đã nói rồi, không phải là cố ý mà!” Tư Đồ Hải Quỳnh cúi đầu, xấu hổ đáp.

“Đã vậy thì anh sẽ nói chuyện này với nhạc phụ!” Lâm Bắc Phàm ý lấy lùi làm tiến.

“Đừng, đừng, người ta để anh đánh hai mươi cái là được chứ gì?” Tư Đồ Thụy Tuyết vào lúc quan đầu vẫn lựa chọn để đối phương tét mông hai mươi cái. Tuy cực kỳ xấu hổ, nhưng nghĩ tới chuyện giữa mình và hắn đã được phụ thân tán thành rồi. Mình giờ đã là nữ nhân của hắn, hắn có đánh mình mấy cái hình như cũng chẳng sao cả. Cô ta nghĩ tới đây, trong lòng cũng bình tĩnh hơn một chút, cũng không còn thấy khó xử như vừa rồi nữa.

“Thế mới được chứ. Nào, cởi quần ra rồi nằm lên giường đi!” Lâm Bắc Phàm vô lại nói.

Nam Cung Vi xấu hổ đưa tay ra, nhắm tới hông đối phương mà néo mấy cái.

Tư Đồ Hải Quỳnh đây là lần đầu tiên cởi quần trước mặt nam nhân, sự xấu hổ ở trong lòng khó có thể hình dung được. Cô ta bèn lên cả nửa ngày mới nằm xuống giường, nhẹ nhàng cởi quần mình ra, động tác rất chậm, hai tay không ngừng run rẩy, khuôn mặt thanh thuần tuyệt mỹ thì cúi thấp xuống, mặt đỏ tới tận mang tai, căn bản là không dám ngẩng đầu lên.

Cô ta mặc bên ngoài một chiếc quần bò bó chặt, sau khi nhẹ nhàng kéo xuống, lập tức hiện ra đôi chân thon dài trắng nõn. Hai chân kẹp chặt, giống như là sợ hắn nhìn thấy bộ vị mẫn cảm của mình vậy, cặp mông tuy vẫn hơi gầy, không được mê người như Nam Cung Vi, nhưng cũng lộ ra tư vị dụ người. Hiện tại một chiếc quần lót màu trắng bó chặt, giống như là bánh bao vừa rời khỏi lồng. Lúc này cái kích thích khí quan của nam nhân nhất chính là vết tích của một mảng ẩm ướt, chứng tỏ đối phương vừa rồi đã phát sinh chuyện gì đó, càng tăng thêm cảm giác thần bí vô cùng.

“Ừc!” Lâm Bắc Phàm tuy vừa rồi ân ái với Nam Cung Vi mấy tiếng, nhưng hiện tại thấy cảnh dụ người này, cảm giác đầu mình xuất hiện tình trạng thiếu dưỡng khí thậm chí, hô hấp trở nên gấp rút, ra sức nuốt nước bọt.

Nam Cung Vi tuy xấu hổ không muốn nhìn chỗ kín của nữ nhân khác, nhưng lòng hiếu kỳ vẫn khiến hai mắt của cô ta nhìn không chớp vào Tư Đồ Hải Quỳnh ở trước mặt, thậm chí kinh thần trước vẻ mỹ lệ và thanh xuân của đối phương, chẳng trách lại khiến tên đại sắc lang này làm ra quyết định như vậy.

Tư Đồ Hải Quỳnh tất nhiên là nghe thấy tiếng nuốt nước bọt của Lâm Bắc Phàm, cũng biết cái này đại biểu cho điều gì. Trong lòng xấu hổ vô cùng, đồng thời cũng có chút đắc ý, mình tuy nhỏ tuổi hơn chị Nam Cung, nhưng thân hình của mình cũng không tồi, cũng đủ để khiến tên sắc lang này điên đảo thần hồn. Cô ta ngượng ngùng nói khẽ: “Có, có phải cởi nữa không?”

“Cởi, đương nhiên là phải cởi rồi, chúng tôi là đánh mông trần mà!” Lâm Bắc Phàm cảm thấy giọng nói của mình có chút khàn khàn, cũng có chút kích động, giống như là một lão sắc quỷ đã lâu rồi chưa chạm vào nữ nhân giờ lại đột nhiên nhìn thấy một mỹ nữ tuyệt mỹ vậy.

Tư Đồ Hải Quỳnh khẽ cắn răng, hai tay đặt lên quần lót, nhẹ nhàng kéo xuống.

Đập vào mắt đầu tiên là một thắm cổ đen bóng, giống như là một vùng đất tràn đầy sự mị hoặc vậy, đủ để mỗi nam nhân đều muốn lao vào khám phá. Có điều Tư Đồ Hải Quỳnh rất nhanh liền nằm lên giường, chỉ

lộ ra cái mông trắng nõn, chui đầu vào trong chăn, van cầu: “Lâm đại ca, nhẹ một chút, người ta sẽ đau đấy!”

Lâm Bắc Phàm nhìn mông trắng nõn của đối phương, cảm thấy có chút hoa mày chóng mặt, nữ nhân của mình nhiều vô số, nhưng lần тет mông tiểu nữ này, có một loại cảm giác còn kích thích hơn là trộm tình gấp bội. Giọng nói của hắn có chút run rẩy: “Anh, anh sẽ nhẹ tay!”

“Bóp” Một tiếng ròn tai vang lên trong phòng.

“Ồ ô...” Tuy hạ thủ không quá nặng, nhưng vẫn truyền tới cho Tư Đồ Hải Quỳnh từng đợt cảm giác quái dị, tay của đối phương giống như là tràn đầy ma lực vậy, khiến toàn thân mình như bị điện giật, rất không thoải mái, tương tự như khi mình nghĩ tới loại chuyện đó ở trong đầu, một loại khát vọng xộc lên óc, tựa hồ như rất hi vọng được đối phương chơi, mặt cô ta cũng đỏ như gấc.

“Bóp bóp bóp...” Lâm Bắc Phàm cảm thấy mông đối phương rất là đàn hồi, mềm mại không gì sánh được, giống như là da trẻ con vậy, nhẵn nhụi trơn tuột, khiến mình không nhẫn tâm đánh tiếp. Hắn ban đầu có lẽ còn hơi dụng lực, nhưng về sau cơ hồ là thành sờ mông đối phương, loại cảm giác vô cùng sướng tay này khiến hắn như mê luyến.

“A...!” Ai ngờ hắn mới đánh được hơn chục cái, Tư Đồ Hải Quỳnh đột nhiên nắm chặt lấy tay hắn, phát ra tiếng rên nho nhỏ, thân hình không ngừng run rẩy. Không ngờ dưới sự sờ mó của đối phương, lại một lần nữa đạt tới cực khoái. Khi cô ta còn ở ngoài, đã bị tiếng động bên trong khiến cả người nóng rực, giờ lại bị đối phương khiêu khích, sao có thể kiên trì được nữa?

551. Chương 568: Giả Quỷ

Bữa tối của Liên Hoa sơn trang được cử hành trong đại sảnh.

Kế hoạch ban đầu là mở tiệc sớm, ai ngờ Lâm Bắc Phàm lại kéo Nam Cung Vi vào trong phòng phong cuồng với nhau mấy tiếng liền, lại mập mờ với Tư Đồ Hải Quỳnh hơn nửa tiếng, khiến thời gian của bữa tối bị chậm lại mấy tiếng.

Bữa tối mà Liên Hoa sơn trang chuẩn bị quả nhiên là cực kỳ phong phú, ở nơi đây cái gì cũng thấy, nào là tay gấu, tổ yến, vây cá, những món ăn mà chỉ có hoàng đế cổ đại mới được ăn, nhưng ở nơi đây đều được bày ra hết.

Tư Đồ Bác và Nam Cung Thanh hai người sau khi biết được thực lực chân chính của Lâm Bắc Phàm, tất nhiên là vui vẻ vạn phần, không ngừng kính rượu với hắn. Trên mặt tươi cười niềm nở, suýt chút nữa thì kết bái huynh đệ luôn với đối phương, ngay cả Trương Minh Thắng cũng bị chuốc cho sai bí tí, cơ hồ là ở ngay trước mặt nhiều người như vậy mà nhảy nhót hồ reo.

Nam Cung Vi và Tư Đồ Hải Quỳnh hai người trải qua chuyện lúc chiều, quan hệ với Lâm Bắc Phàm trong nháy mắt đã thân cận hơn nhiều, chỉ là Nam Cung Vi vừa bị phá thân, tư thế đi lại có chút kỳ quái. May mà người trong Liên Hoa sơn trang đều bận rộn chúc mừng, cũng không có ai chú ý tới vấn đề nhỏ này, mà đôi mắt đẹp của Tư Đồ Thụy Tuyết thì không ngừng quan sát Nam Cung Vi, không biết là đang nghĩ gì.

“Rượu ngon, rượu ngon!”

Sau khi tiệc tối kết thúc, Trương Minh Thắng dưới sự dìu đỡ của hai bảo vệ, mơ mơ hồ hồ quay về phòng mình, miệng không ngừng lèm bèm gì đó, mà khi đôi mắt nhỏ của hắn nhìn thấy hai cô gái ở trong phòng thì lập tức cười hắc hắc, rồi giống như là hổ đói vồ mồi, lao về phía hai người, trong phòng lúc tức truyền ra tiếng hét chói tai.

Lâm Bắc Phàm rất bất lực nhìn về phía Trương Minh Thắng, lắc lắc đầu, quay người bước về phòng mình.

Trải qua trận ân ái lúc chiều, hắn cảm thấy tu vi của mình tựa hồ như đề cao hơn một chút, nhưng vẫn chưa đạt được tới cửu trọng cảnh giới. Tuy điều này đã được tiểu Kim nhắc nhở, nhưng hắn cũng vẫn hơi cảm thấy tiếc nuối.

Tu luyện và làm người cũng như nhau, nếu người một mực không tu luyện, hoặc là không có hy vọng xa vời, nhưng một khi bước vào trong rồi, chưa đạt tới cảnh giới tối cao thì e rằng không chịu thôi.

Hắn ngồi xếp bằng ở trên giường, hai tay giao nhau thành một ấn kết rất kỳ quái, thần thức đóng lại, năng lượng trong cơ thể đang chậm rãi vận chuyển theo hướng ngược chiều kim đồng hồ, xương cốt và kinh mạch toàn thân hơi có biến hóa.

Tiểu Kim thì lười biếng nằm trên giường, vừa gặm một cái tay gấu thơm phức, vừa đổ rượu vào miệng, mơ mơ hồ hồ nói: “Không ngờ Liên Hoa sơn trang lại xa xỉ như vậy, ngay cả những thứ đồ tốt như thế này cũng có. Em đã quyết định rồi, vì những người bình thường đó, chúng ta cứ ở lại đây, ăn của hắn, uống của hắn, cho tới khi ăn cho chúng nghèo đi mới thôi!” Nó nói xong câu này, nhìn Lâm Bắc Phàm một cái, không nhìn được mà khen ngợi: “Lão đại đúng là đổi tính rồi, khắc khổ tu luyện, so với em còn mạnh hơn, có điều em cảm thấy rằng, mỗi ngày ăn ngon uống ngon sướng hơn hắn, tu luyện làm cái gì.” Nó lại lấy ra một con chim sữa quay, cho vào miệng, rất nhanh liền nhổ ra một đồng xương.

“Két...”

Không biết qua bao lâu, khi tiểu Kim đã uống tới xiêu vẹo, nằm ở trường giường ngáy o o, thì nghe thấy cửa ở phòng bên nhẹ nhàng bị đẩy ra, một bóng người nhỏ nhắn xinh xắn rón rén bước vào.

Lâm Bắc Phàm tuy đang trong tình trạng tu luyện, nhưng tu vi của hắn đã không yếu, cho dù là dưới loại tình huống này, hắn cũng cảm thấy tiếng bước chân rất khẽ. Hắn hít sâu một hơi dừng tu luyện, chậm rãi mở hai mắt ra. Tuy hiện tại đã là buổi tối, trong phòng không bật đèn, cực kỳ tối, nhưng thị lực của hắn đã không phải là tầm thường, liếc một cái đã nhìn ra người này không phải là Tư Đồ Thụy Tuyết mà ban sáng đã nói sẽ tới tìm mình, mà chính là một Lolita mỹ lệ mới mười lăm mười sáu tuổi, chính là Tư Đồ Tử Nguyệt, đứa con gái nhỏ nhất của Tư Đồ gia.

Lại thấy tay phải của cô ta cầm một thanh trường kiếm sắc bén, đang bước từng bước về phía giường. Cô ta không có thị lực tốt như Lâm Bắc Phàm, cho nên không chú ý tới được tất cả tình cảnh ở trong phòng.

Lâm Bắc Phàm tuy không biết đối phương muốn làm gì, nhưng thấy đối phương nửa đêm nửa hôm tới phòng mình, còn mang theo vũ khí, e rằng là lai giả bất thiện. Mắt hắn đảo lia lịa, vội vàng tóm tiểu Kim đang ngủ ngon dậy, đặt sang bên cạnh rồi dùng tốc độ nhanh nhất nằm lên giường, kéo chăn che kín người.

“Tên hỗn đản này không ngờ dám cự tuyệt mình, khẳng định là chê mình rồi, hôm nay mình nhất định phải dằn mặt hắn!” Tư Đồ Tử Nguyệt có chút tức giận lắm lắm, lại tiến gần tới giường hơn.

Kỳ thức cái này cũng không thể trách cô ta, từ nhỏ đã lớn lên trong Liên Hoa sơn trang, không gặp được bao nhiêu người, mà mỗi người đều yêu chiều cô ta, khiến cô ta có thêm mấy phần tính cách ngang tàng. Khi cô ta biết anh trai của mình chuẩn bị hứa gả mình và hai chị gái cho nam nhân ở tước mặt, trong lòng tức giận vạn phần, hẳn cho rằng hẳn là ai chứ? Không ngờ lại bắt cả ba chị em cùng gả cho hắn, hẳn không phải là điên chứ hả? Có điều sau khi nghe nói đối phương cự tuyệt ngay tại đương trường, càng tức muốn ói máu.

Mình tuổi thì không quá lớn, nhưng là một mỹ nữ tuyệt sắc, đối phương không ngờ lại dám cự tuyệt mình? Thế há chẳng phải là không nể mặt mình sao? Muốn cự tuyệt thì cũng phải là mình cự tuyệt mới đúng chứ, đối phương chỉ được phép làm ra vẻ vô cùng thất vọng mà thôi.

Tư Đồ Tử Nguyệt rất không phục, không biết hai chị gái của mình vì sao lại đồng ý một hôn sự cực kỳ hoang đường như vậy. Tất cả luôn cảm thấy tên nam nhân này không phải là hạng tốt lành gì, không chỉ rất không đàn ông mà còn ý đồ câu dẫn hai chị gái của mình đi, thực sự là quá đáng ghét. Hắn không phải là có võ công rất cao ư? Vậy mình nửa đêm giết hắn, xem hắn có chỗ nào đang kiêu ngạo nào.

Võ công của Tư Đồ Tử Nguyệt có thể nói là loại cực kỳ rác rưởi, bình thường chỉ biết làm loạn, căn bản không hề nghiêm túc tập luyện võ công. Có điều bình thường hộ vệ trong trang viện đều yêu mến cô ta, cho nên vào lúc huấn luyện thường nhường nhịn cô ta, khiến cô ta cho rằng võ công của mình là thiên hạ vô địch, không ai sánh bằng, cũng có thêm mấy phần khí thế cao ngạo. Do cô ta đây là lần đầu tiên giết người, cho nên trong lòng vẫn hơi khấn trương, chỉ sợ đối phương nổi điên, làm ra chuyện gì đó với mình. Cô ta nhẹ nhàng nuốt nước bọt, tiến lại gần, khi thấy quả thật có một nam nhân đang nằm ngủ trên giường, trông tựa hồ như cũng không tồi, tuổi cũng không quá lớn, nhưng trong lòng lại vô cùng chán ghét. Cô nói

khẽ: “Ta giết người nè, xem người có bản sự gì nào!” Cô ta nghiêng chặt rằng, hai tay nắm trường kiếm, ác độc đâm vào bụng dưới của đối phương.

“Phốc!”

Trường Kiếm đâm thẳng vào trong, còn truyền lại một tiếng động khe khẽ.

Lâm Bắc Phàm sắc mặt trắng bệch, gào lên: “Tôi, tôi bị sao thế này? Cô, cô...” Hắn ngồi bật dậy, nhìn Tư Đồ Tử Nguyệt ở bên cạnh, thất thanh hét: “Cô, cô là ai? Cô vì sao lại muốn giết tôi? Tôi làm quỷ cũng sẽ không tha cho cô đâu!” Thân hình hắn co giật một cái, ngã xuống giường, không còn hô hấp nữa.

“A? Minh, mình thành công dễ dàng như vậy sao?” Mắt hạnh của Tư Đồ Tử Nguyệt trợn trừng lên, vô cùng kinh ngạc.

Đối phương không phải là cao thủ võ lâm sao? Sao lại không hề có một chút cảnh giác như vậy.

Tư Đồ Tử Nguyệt lần đầu tiên giết người, trong lòng cũng hoảng hốt. Minh chẳng qua là nghĩ đối phương có thể né được một kiếm này, sau đó thì liều mạng với mình mấy hiệp, sau cùng hắn sẽ thua dưới kiếm của mình, không thể không quỳ xuống đất, hướng tới mình mà cầu xin, còn mình thì đại nhân đại lượng tha cho hắn, nhưng ai ngờ lại xảy ra án mạng.

“Làm, làm sao bây giờ? Minh, mình không phải là cố ý mà, hai chị gái của mình thành quả phụ rồi, hu hu...” Tư Đồ Tử Nguyệt không còn khí thế hùng hổ vừa rồi, giống như là trẻ con làm sai vậy, hai tay che mắt, khóc thất thanh. Cô ta tuy không hiểu chuyện, nhưng cũng biết đối phương sau khi bị mình giết, sẽ phát sinh là chuyện lớn, nam nhân của hai chị gái mình bị mình giết, đây là một chuyện rất lớn trong Liên Hoa sơn trang, nói không chừng cha mình còn trách mắng mình nữa.

“Cô, vì sao lại muốn giết tôi...”

Đúng vào lúc này, Lâm Bắc Phàm vừa rồi đã ngã xuống giường, dùng hô hấp đột nhiên bay ra, giống như là không có thân thể vậy, hai mắt âm đạm, nhưng lại có một cổ hàn khí bao bọc quanh người hắn, khiến nhiệt độ của cả căn phòng hạ thấp xuống rất nhiều, giống như là bước vào mùa đông khắc nghiệt vậy.

“A, người, người sao lại còn sống? A, người là ma!” Tư Đồ Tử Nguyệt lập tức sợ đến nổi mặt trắng bệch, cả người run rẩy, giống như là lá trong cuồng phong vậy, khóc rống lên như một cô nương bình thường: “Người, người mau đi đi. Ta, ta không phải là cố ý đâu, ta cầu xin người đó, ta, ta không dám làm loạn nữa đâu!” Trường kiếm trong tay cô ta không biết đã bị ném đi đâu rồi, hai bàn tay nhỏ vùng loạn ở trước mặt, giống như là muốn đuổi đối phương đi.

“Không dám làm loạn nữa ư? Cô đã giết tôi rồi, sao có thể chỉ một câu là xong? Diêm Vương gia bảo tôi dẫn cô tới địa ngục, muốn trừng phạt cô, cho vào mười tám tầng địa ngục, núi đao chảo dầu!” Giọng nói của Lâm Bắc Phàm có chút băng lãnh.

“Đừng, đừng, tôi không muốn xuống mười tám tầng địa ngục đâu, tôi, tôi vẫn muốn sống, hu hu...” Tư Đồ Tử Nguyệt không muốn xuống mười tám tầng địa ngục, cô ta không biết lấy đâu ra khí lực, quay người chạy ra ngoài cửa.

“Két!”

Cửa phòng tự động đóng lại, hơn nữa đóng rất chặt, khiến Tư Đồ Tử Nguyệt dùng hết khí lực toàn thân cũng không mở ra được. Nhưng “quỷ ảnh” ở phía sau càng lúc càng gần mình, khiến cô ta không biết phải làm gì.

“Trả mạng lại cho tôi, trả mạng lại cho tôi...” Giọng nói của Lâm Bắc Phàm càng lúc càng gấp, càng lúc càng băng lãnh.

“Đừng, đừng, a, cứ mạng với...” Tư Đồ Tử Nguyệt sợ đến nỗi ngồi bệt xuống đất, khóc rống lên.

”Tử Nguyệt? Em, em sao lại ở trong phòng của Lâm Bắc Phàm.

Cửa phòng đột nhiên bị Tư Đồ Thụy Tuyết mở ra, thấy Tư Đồ Tử Nguyệt ngồi dưới đất khóc tu tu, khiến cô ta cũng vô cùng kỳ quái, không nhận được liền hỏi.

“Chị, cứu em với, có quý!” Tư Đồ Tử Nguyệt sau khi thấy chị mình, giống như là thấy được cọng rơm cứu mạng vậy, vội vàng từ dưới đất bò dậy, ra sức ôm lấy đối phương, chỉ sợ đối phương sẽ biến mất.

“Quý nào? Em nói linh tinh gì đó?” Tư Đồ Thụy Tuyết bắt đầu dĩ cười cười.

“Là, là thật đó, em vừa giết chết nam nhân ở trong phòng này, hửn, hửn đột nhiên biến thành quý rồi!” Nước mắt của Tư Đồ Tử Nguyệt không ngừng ứa ra, đem chuyện này kể lại rõ ràng.

“Cái gì? Em, em giết Bắc Phàm rồi ư? Em, em...” Tư Đồ Tử Nguyệt lập tức ngây ngốc, chỉ cảm thấy đầu ong một cái, người lão đảo, suýt nữa thì ngã xuống đất.

“Người ta, người ta không có ý mà...” Tư Đồ Tử Nguyệt rất ủy khuất nói.

“Em, em, em...” Tư Đồ Thụy Tuyết nghĩ tới Lâm Bắc Phàm bị em gái của mình giết, nước mắt ứa ra. Chẳng lẽ nam nhân của mình cứ vậy mà chết sao? Cô ta chết cũng không tin. Cô ta đẩy em gái mình ra, bật đèn lên, nhưng thấy Lâm Bắc Phàm đang nằm bất động trên giường. Cô ta vô cùng bi phần khóc rống lên: “Bắc Phàm, anh, anh sao lại chết? Anh, anh mau tỉnh lại đi, em không nên để anh sống ở đây, anh mau tỉnh lại đi!” Cô ta bất chấp tất cả lao về phía đối phương.

“Mình, mình thực sự đã làm sai sao?” Tư Đồ Tử Nguyệt rất vô tội nói: “Mình thực sự không phải là cố ý mà, mình, mình chỉ là đùa chơi với hửn thôi. Hu hu, mình nên làm gì bây giờ?”

552. Chương 569: Thảm Án Diệt Môn

Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Tử Nguyệt mất một lúc thời gian, cuối cùng mới minh bạch tiền nhân hậu quả của sự việc, Tư Đồ Tử Nguyệt thì tức đến nổi suýt nữa chém Lâm Bắc Phàm vừa giả chết làm tám mảnh, mình không ngờ lại vì tên nam nhân đáng ghét này mà khóc lâu như vậy, quá vô sỉ rồi, nhưng một kiểm của mình rõ ràng là đã đâm vào bụng đối phương, sao lại không hề giết được hửn? Cô ta nhìn giường của đối phương một lúc, nhưng không phát hiện ra một chút máu nào, không nhận được mà hậm hực chất vấn: “Anh rốt cuộc là dùng cách gì vậy? Tôi sao không giết chết được anh? Chẳng lẽ, chẳng lẽ anh không phải là người?”

“Tử Nguyệt, đừng nói linh tinh!” Tư Đồ Thụy Tuyết trừng mắt lườm em gái một mình cái, nghĩ tới tối ngày hôm nay, em gái mình không ngờ lại gan to tay trời như vậy, muốn đi giết Lâm Bắc Phàm, trong lòng không khỏi có chút tức giận. May mà đối phương không gặp nguy hiểm, nếu quả thực xảy ra điều gì bất trắc, e rằng cả Liên Hoa sơn trang này sẽ sôi sục lên mất.

Lâm Bắc Phàm lập tức cười ha ha, nói: “Chỉ bằng công phu mèo ba chân của cô mà cũng đòi giết tôi sao? À, tôi nói sai rồi, công phu của cô thực sự là ngay cả mèo ba chân cũng không bằng.

“Anh, anh nói linh tinh, tôi là người xuất sắc trong Liên Hoa sơn trang của chúng tôi đấy!” Tư Đồ Tử Nguyệt không phục giọng nể đầm lên, tựa hồ như muốn giở vũ lực với đối phương để chứng minh.

Tư Đồ Thụy Tuyết thấy em gái mình càng lúc càng quá đáng, nhận được liên gắt khe: “Tử Nguyệt, em làm gì đó? Những hộ vệ ở trong sơn trang chỉ là chơi đùa với em thôi, em cho rằng mình lợi hại lắm à? Anh em không kham nổi một kích của Bắc Phàm đâu. Đừng để người khác thấy mà cười cho!”

“Chị, chị nói linh tinh, một mình em có thể đánh ngã bốn hộ vệ, chẳng lẽ đây là giả ư?” Tư Đồ Thụy Tuyết mặt mày không tin hết lên. Công phu của mình đúng là không kham nổi một kích? Cái này cũng quá hài người rồi.

“Nếu bọn họ thi triển toàn bộ khí lực, em ngay cả một người cũng đánh không lại!” Tư Đồ Thụy Tuyết rất chán nản nói.

“Không, không thể nào!” Trong đầu Tư Đồ Tử Nguyệt như có sấm đánh, triệt để chấn kinh.

Nhiều năm nay, cô ta đều tin rằng võ công của mình rất cao cường, nhưng tất cả những điều này đều là giả, việc này mang tới cho cô ta một sự chấn kinh cực lớn. Cô ta giống như là biến thành người gỗ, đứng đó, triệt để ngây ngốc.

Lâm Bắc Phàm cũng cợt nhả cười nói: “Công phu của cô, quả thực... ặc, có hơi kém, có điều đối phó với mấy tên lưu manh ở ngoài đường thì vẫn thừa sức. Cô không cần phải quá chán nản như vậy đâu!”

“Anh, đồ hỗn đản, anh câm miệng lại cho tôi, anh nói linh tinh, anh nói linh tinh!” Tư Đồ Tử Nguyệt nội khí trùng trùng thét lên.

“Tử Nguyệt, đừng có vô lý!” Tư Đồ Thụy Tuyết mắng khế.

“Anh, anh chẳng qua là may mắn tránh được một kiếm của tôi thôi, thế mà còn ở đó ra oai, anh... đúng là vô sỉ!” Tư Đồ Tử Nguyệt một mực cho rằng Lâm Bắc Phàm là một tên siêu cấp vớt đi, võ công khẳng định là không cao hơn mình, vừa rồi chắc chắn là may mắn tránh được.

Lâm Bắc Phàm lập tức bật cười: “Võ công của tôi không cao hơn cô ư?”

“Sao? Không phải à? Có bản sự thì chúng ta so tài!” Tư Đồ Tử Nguyệt tức giận nói.

“Tử Nguyệt, em không phải là đối thủ của Bắc Phàm đâu!” Tư Đồ Thụy Tuyết rất bất lực khuyên giải. Minh ngay cả một chiêu của Lâm Bắc Phàm còn không đỡ được, càng đừng nói đến cô em không biết trời cao đất dày này.

“Ai bảo vậy? Em không tin!” Tư Đồ Tử Nguyệt quật cường nói.

Lâm Bắc Phàm thuận tay cầm thanh trường kiếm của Tư Đồ Tử Nguyệt lên, hồ hững cười nói: “Nếu cô có thể làm được như thế này thì coi như là tôi thua!” Hắn nắm chặt trường kiếm, một đạo năng lượng như có như không đã truyền vào trong, chỉ thấy trường kiếm không ngờ ngờ lại bắt đầu tan ra, biến thành từng giọt nước thép, rơi xuống đất, còn phát ra tiếng “xùy xùy”, từng cỗ khí trắng từ dưới đất bốc lên.

Tư Đồ Tử Nguyệt và Tư Đồ Thụy Tuyết hai người đều ngây ngốc.

Tư Đồ Thụy Tuyết biết bản sự của Lâm Bắc Phàm rất cao cường, đừng nói là một Liên Hoa sơn trang nhỏ, cho dù là một quốc gia e rằng cũng không có biện pháp làm gì được hắn. Nhưng lần này lộ ra chiêu này, đủ khiến cô ta ngây ngốc cả nửa ngày.

Trong tay đối phương là thanh trường kiếm mà Liên Hoa sơn trang cẩn thận luyện chế ra, so với vũ khí bình thường thì sắc bén và cứng rắn hơn nhiều, nhưng ở trong tay đối phương lại giống như là bánh bao vậy, dễ dàng bóp nát như trở bàn tay, cái này cần phải có bản sự và năng lực bao lớn? Nhận thức trong lòng cô ta đối với Lâm Bắc Phàm lại đề thăng hơn nhiều.

Tư Đồ Tử Nguyệt thì mặt đỏ bừng, ngay cả một chữ cũng không nói ra nổi.

Đối kháng với loại cao thủ như thế này, mình quả thật là quá yếu.

“Anh rể, anh rể, anh quả thực là anh rể tốt của em. Anh lợi hại quá, chẳng trách hai chị đều thích anh. Hi hi, em có anh rể lợi hại như thế này, em xem bọn họ còn dám khi phụ em không!” Tư Đồ Tử Nguyệt đột nhiên giống như là biến thành một người khác, ôm chặt lấy cổ Lâm Bắc Phàm, giống như là một đứa trẻ đang làm nũng, giọng nói cũng êm tai dễ nghe.

Lâm Bắc Phàm toát mồ hôi, cô bé này cũng quá thực tế rồi? Thấy mình có công phu không yếu, lập tức thay đổi luôn. Có điều cũng biết, đối phương từ nhỏ đã sống trong Liên Hoa sơn trang, tất nhiên là được nuôi chiều vô cùng, có thói quen không coi ai ra gì. Sau khi cô ta biết thực lực chân thực của mình rồi thì sẽ xuất hiện tình huống dần dần thay đổi.

“Hình như không có ai dám khi phụ em mà?” Lâm Bắc Phàm cười khổ nói.

“Ai bảo là không có? Cha em, mẹ em, hai người họ mỗi ngày đều quản em, không cho em làm cái này, không cho em làm cái kia, ngay cả ra ngoài cũng tìm cả trăm ngàn lý do để ngăn cản, khiến em bức muốn chết!” Tư Đồ Tử Nguyệt rất bất mãn nói: “Hiện tại có anh rể rồi, em không cần phải lo lắng gì nữa, không bằng chúng ta tìm thời gian, ra ngoài chơi một chuyến nhé, thế nào? Em mấy ngày rồi không được ra ngoài, chúng ta ra ngoài chơi ba ngày nhé?”

Lâm Bắc Phàm nghe thấy cô ta nói vậy, trong lòng không nén được mà thở dài.

Cái này gọi là tiểu thư nhà giàu, bình thường nhìn thì rất phong quang, nhưng ai biết được những khó khăn ở phía sau bọn họ? Hắn hơi gật đầu, nhẹ nhàng vuốt mái tóc suôn mượt của đối phương, nói: “Đã vậy thì đợi cuộc tỷ võ giữa bốn đại gia tộc kết thúc, anh sẽ dẫn em đi chơi, được không?”

“Thật ư? Vậy tốt quá rồi!” Tư Đồ Tử Nguyệt giống như là một con chim nhỏ được thoát khỏi lồng, hoan thiên hỉ địa nhảy cẫng lên, còn ra sức hôn lên má Lâm Bắc Phàm, khiến đối phương mặt dính đầy nước bọt.

Tư Đồ Thụy Tuyết tức đến ngứa cả răng, nhưng lại không thể nói gì, ai bảo đứa em của mình từ nhỏ đã có phúc vậy chứ? Tuy đối phương chỉ là biểu đạt lòng cảm ơn, nhưng vẫn khiến cô ta có chút đổ kỵ.

“Được rồi, được rồi, hiện tại thì không có gì rồi? Em có thể đi ngủ đi? Nửa đêm chạy khắp nơi làm loạn, để cha biết, khẳng định là sẽ mắng em đó!” Tư Đồ Thụy Tuyết thấy em mình giống như là một con gấu bông vậy, đeo dính lên lên người, có chút bất mãn túm lấy tay đối phương, nói.

“Đừng mà, anh rể tốt thế này, cho em ôm thêm tí nữa đi!” Tư Đồ Tử Nguyệt rất bất mãn nói.

“Anh ấy là anh rể của em chứ không phải là chồng của em, ôm gì mà chặt thế?” Tư Đồ Thụy Tuyết hừ một tiếng.

“Chị à, người ta chỉ là ôm thôi mà, có làm gì đâu, sao mà chị thích ghen thế?” Tư Đồ Tử Nguyệt cười nói: “Chị khuya vậy rồi còn tới phòng anh rể, chẳng lẽ là muốn làm gì đó ư? Em đọc một cuốn sách, hành vi này của các người gọi là ăn cơm trước kẻng!”

“Nha đầu chết tiệt, em còn dám nói thêm câu nữa không!” Tư Đồ Thụy Tuyết bị em gái mình nói vậy, cơ hồ là phát cuồng.

Lâm Bắc Phàm cảm thụ Lolita này ngộ nguậy trong lòng mình, hai cái bánh bao nhỏ trước ngực không phải là rất lớn, nhưng cũng rất dụ người, nhẹ nhàng ma sát vào ngực của hắn, khiến lửa dục của hắn suýt chút nữa thì phun ra, hắn vội vàng khuyên giải: “Được rồi, được rồi, hai chị em đừng làm ồn nữa, nửa đêm rồi mà còn cãi nhau, để người khác biết còn cho rằng anh ở trong phòng làm chuyện ma quái đó!” Hai tay hắn ôm eo Lolita, đặt xuống đất.

“Vốn là làm chuyện ma quái mà, anh vừa rồi còn giả làm quỷ dọa em đó thôi!” Lolita Tư Đồ Tử Nguyệt nhăn cái mũi quỳnh, rất bất mãn lẩm bẩm một câu, tựa hồ như không vui vẻ đối phương không để mình ôm nữa.

“Được rồi, em mau về ngủ đi!” Tư Đồ Tử Nguyệt đẩy em gái mình ra ngoài cửa.

“Các người sẽ không thực sự làm chuyện đó chứ? Vậy có thể để em thưởng thức không? Em chắc chắn sẽ không nói ra ngoài đâu!” Tư Đồ Tử Nguyệt mặt mày hiếu kỳ thốt lên, đôi mắt mỹ lệ lấp lánh quang mang kỳ dị.

Tư Đồ Thụy Tuyết mặt đỏ lên, hận không thể đung chết em mình.

Mình sao lại có một em gái như thế này chứ? Không ngờ còn muốn thưởng thức mình và Lâm Bắc Phàm làm chuyện đó, nếu truyền ra ngoài, vậy mình có còn làm người được nữa không?

Lâm Bắc Phàm suýt chút nữa thì ngã cắm đầu xuống đất, trán túa mồ hôi.

Nữ nhi của Tư Đồ gia quả nhiên là ai cũng lợi hại, ai cũng thích chơi trò tình dục.

Tư Đồ Thụy Tuyết thấy em gái mình đòi xem mình và Lâm Bắc Phàm làm chuyện đó, vậy còn có thể ở lại nữa sao? Cô ta rất bất lực nói: “Chị là tìm anh rể em nói mấy câu rồi về, không phải là như em tưởng tượng đâu. Hay là chúng ta cùng về nhé, con nha đầu chết tiệt em đúng là, nửa đêm nửa hôm còn chạy loạn khắp nơi, như sợ người khác không nhận ra em ý!”

“Người ta là lần đầu tiên nửa đêm ra ngoài mà!” Tư Đồ Tử Nguyệt rất xấu hổ nói.

“Có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba!” Tư Đồ Thụy Tuyết nói khê.

“Chị à, thật ngoại quá, làm hỏng chuyện tốt giữa chị và anh rể rồi!” Tư Đồ Tử Nguyệt thè cái lưỡi thơn ra.

“Em giờ mới biết à?” Tư Đồ Thụy Tuyết thuận miệng nói, nhưng lập tức hiểu ra, mình thừa nhận như vậy, há chẳng phải chứng tỏ rằng mình nửa đêm tới tìm Lâm Bắc Phàm chính là vì muốn làm chuyện đó? Cô ta

lập tức đỏ mặt, nhéo một cái lên mặt đối phương, cười nói: “Con nha đầu này, dám lừa cả chị à, chị phải cho em biết tay mới được!”

“Ái chà, chị, em sao rồi, em sai rồi, được chưa nào? Cùng lắm thì em ra ngoài trông chừng cho các người, các người ở bên trong làm mười tiếng cũng không sao cả. Nếu các người cần gì em đều có thể giúp. Em cũng hi vọng chị có một đêm đầu mỹ hảo mà!” Tư Đồ Tử Nguyệt ôm mặt, nín nọt nói.

“Em nói ít thôi!” Tư Đồ Thụy Tuyết biện bác, mặt đỏ lên, em mình sao mà nói thẳng thừng thế nhỉ? Ngay cả lời như thế này cũng nói ra được, đúng là làm mất mặt mình quá.

“Em có nói linh tinh gì đâu? Hiện tại mới là mười giờ, nếu các người tranh thủ thời gian, vẫn còn có mấy tiếng mà. Em cũng đảm bảo, khẳng định là không có ai quấy nhiễu chuyện tốt của hai người đâu. Hay là em chuẩn bị thuốc giảm đau, bao cao su, thuốc tránh thai cho hai người nhé!” Tư Đồ Tử Nguyệt cười hi hi nói.

“Em đừng nói linh tinh, mau theo chị về ngủ đi. Để cha mẹ biết em thế này, khẳng định sẽ trừng phạt em đó!” Tư Đồ Thụy Tuyết nắm lấy cánh tay của em gái mình, bước ra ngoài. Tuy cảm thấy bỏ qua một cơ hội tốt để ở cùng một chỗ với Lâm Bắc Phàm, nhưng đây cũng là bất đắc dĩ thôi, chỉ đành đánh mất với đối phương một cái, hi vọng đối phương có thể lý giải.

Đúng vào lúc bọn họ đứng đó ríu rít thì nghe thấy bên trong Liên Hoa sơn trang truyền tới tiếng kinh hô của rất nhiều người: “Người đâu, người đâu, Nam Cung gia, Tây Môn gia, Đông Phương gia bị diệt môn rồi!”

Tin tức này giống như sét đánh, rạch qua bầu trời đêm của Liên Hoa sơn trang.

553. Chương 570: Quyết Chiến Cuối Cùng

Đêm nay, đối với Liên Hoa sơn trang mà nói, quả thật là một đêm không yên.

Tứ đại gia tộc trong nháy mắt chỉ còn lại Tư Đồ gia tộc, điều này đối với họ mà nói, không nghi ngờ gì nữa chính là chuyện khiến nhân tâm chấn động nhất. Tứ đại gia tộc bọn họ tuy bình thường không thiếu minh tranh ám đấu, khúc mắc trên làm ăn. Nhưng đấu sao đều là những giao tộc võ thuật cổ đại, quan hệ cũng không phải là tầm thường. Hiện tại mất đi tam đại gia tộc, điều này khiến mỗi một người trong Tư Đồ gia tộc đều cảm thấy cả người lạnh toát, giống như là rơi vào hố băng vạn trượng vậy, toàn thân tựa hồ như đều đóng băng.

Địch nhân có thể tiêu diệt tam đại gia tộc kia, chẳng lẽ lại không thể tiêu diệt Tư Đồ gia tộc ư? Nói không chừng những người này hiện giờ đang lao về phía Liên Hoa sơn trang cũng nên.

Tứ đại gia tộc trước giờ luôn cùng tiến cùng lùi, nhưng lần này lại bị đối phương kích phá từng nhà một, không thể không trở thành một trận thảm liệt.

Nam Cung Thanh và Nam Cung Vi sau khi nghe thấy tin tức này, lập tức ngất đi.

Tuy không biết bên trong Nam Cung gia còn có ai sống sót hay không, nhưng nhân vật chủ yếu của Nam Cung gia ngoại trừ hai người bọn họ ra, đã toàn bộ tử vong, thì thể chất cao như núi, khiến cả Nam Cung gia bị nhấn chìm trong bầu không khí khủng bố và thê lương. Mùi máu tanh điếc mũi tràn ngập cả bầu trời, giống như là một địa ngục nhân gian vậy.

Tư Đồ Bác dẫn tất cả mọi người đi khắp trang viên của tam đại gia tộc. Tất cả người trong trang viên đều bị giết chết, ngay cả thú nuôi cũng không lưu lại một con nào. Ba trang viên phồn hoa trước kia hiện tại trở thành quỷ trang viên vắng lặng như tờ, điều này khiến ai cũng phải sợ hãi.

“Những kẻ này là ai vậy?” Giọng nói của Tư Đồ Bác có chút khàn khàn cũng có chút phẫn nộ, hẳn cảm thấy tim của mình đang run rẩy, đang co rút, một loại sợ hãi mạc danh kỳ diệu bao phủ cả tâm linh.

Nam Cung Thanh khó lắm mới tỉnh lại được, hần lão đảo bước tới trước mặt Lâm Bắc Phàm, nắm lấy áo đối phương, nộ khí trùng trùng nói: “Có phải là mày làm không? Tên hỗn đản này, tao liều mạng với mày!”

Tất cả mọi người ở xung quanh đều ngạc nhiên nhìn hai người.

Lâm Bắc Phàm lập tức hiểu đối phương vì sao lại cho rằng loại chuyện này là mình làm.

Có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà quét sạch tam đại gia tộc, giết toàn bộ người trong ba trang viên đến gà chó cũng không tha, tựa hồ như cũng chỉ có dạng người như hắn mới có thể làm được. Những người khác căn bản là không có khả năng.

“Anh, không phải là Bắc Phàm đâu!” Nam Cung Vi cũng tỉnh lại, thấy anh trai đang chìa mũi giáo vào Lâm Bắc Phàm, vội vàng lên tiếng khuyên giải.

“Em, em nói gì đó? Trừ tên hỗn đản này ra, ai còn có bản sự này chứ. Hôm nay ta dù cá chết lưới rách cũng phải đồng quy vu tận với hắn, ta phải giết chết hắn!” Nam Cung Thanh nộ hỏa trùng thiên hét lên, tay phải rút ra một thanh trường kiếm, chuẩn bị điên cuồng triển khai tấn công.

Nam Cung Vi hiểu Lâm Bắc Phàm còn hơn hiểu chính mình, biết đối phương tuy thân hoài thần công, nhưng lại không phải là loại người làm sát kẻ vô tội. Nếu không, đối phương vì sao hiện tại vẫn là người bình thường? Càng đừng nói là chiều ngày hôm nay mình vừa trở thành nữ nhân của đối phương, những lời nói ngọt ngào đó vẫn vang vọng đâu đây. Vì nể mặt mình, hắn cũng không thể hạ thủ với Nam Cung gia tộc được. Cô ta nghiêng rằng, gật đầu khẳng định: “Anh, em dám bảo chứng, không phải là anh ấy!”

Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Tử Nguyệt hai người cũng đứng dậy, khẳng định nói: “Chúng tôi cũng khẳng định không phải là anh ấy làm!”

Tư Đồ Bác cũng ngây người, nghi hoặc nói: “Các con sao có thể khẳng định được như vậy!”

“Bởi vì, bởi vì con vừa rồi cùng với chị hai... một mực ở trong phòng của anh rể, cùng... cùng anh ấy nói chuyện!” Tư Đồ Tử Nguyệt xấu hổ nói, hai bàn tay vịn vào nhau, lộ ra vẻ cẩn trọng.

“Cái gì? Hai đứa nửa đêm nửa hôm ở trong phòng Lâm tiên sinh làm cái gì? Gan của hai đứa cũng lớn quá nhỉ.” Tư Đồ Bác tuy vẫn có chút hoài nghi, nhưng từ trong miệng của hai đứa con gái đã nghe ra một chút tình hình, nói không chừng Lâm Bắc Phàm thật sự không phải là hung thủ, cho nên lời nói cũng uyển chuyển hơn một chút, không phần nộ như Nam Cung Thanh.

“Con, con, con...” Tư Đồ Tử Nguyệt xấu hổ nói mục đích mình đến phòng Lâm Bắc Phàm ra.

Tất cả mọi người đều trừng mắt lên, rơi vào trong trạng thái ngây ngốc.

Chỉ vì Lâm Bắc Phàm cự tuyệt cưới một Lolita như cô ta mà cô ta không ngờ lại dùng biện pháp đó để trả thù. Trong ánh mắt của bọn họ nhìn Tư Đồ Tử Nguyệt đều tràn đầy vẻ kính phục, đúng là ghé non không sợ hổ, Lâm Bắc Phàm dễ dàng bị ám sát như vậy ư? Người ta muốn giết một người, quả thật còn dễ hơn là giết gà. Có thể chẳng phải là tìm chết à? May mà người ta không thêm chấp cô, nếu không, một trăm Tư Đồ Tử Nguyệt cũng không đủ cho người ta giết.

Có điều thấy Tư Đồ Tử Nguyệt và Tư Đồ Thụy Tuyết trả lời một cách khẳng định, bọn họ cũng biết, chuyện này không phải là Lâm Bắc Phàm làm.

Nam Cung Thanh lập tức rút trường kiếm trong tay đi, ghen ngào nói: “Lâm huynh, tôi vừa rồi quá hồ đồ, hiểu lầm anh. Xin anh tha thứ cho tôi, Nam Cung gia chúng tôi, thực sự kết thúc như vậy ư. Tôi, tôi nên làm gì đây? Hu hu, cha, mẹ, cái này là vì sao? Tôi nên làm gì đây?” Hắn lớn vãn rồi mà không ngờ vẫn ôm mặt khóc tu tu.

Lâm Bắc Phàm từ đầu đến cuối đều không nói câu nào, nhìn rõ hết thái độ của Tư Đồ Bác và Nam Cung Thanh, nếu không phải là có đám người này chứng minh, e rằng nổi oan này sẽ chụp lên người mình, còn đưa ra khẩu hiệu thể thiên hành đạo, giết mình để lấy danh. Còn sự khóc lóc của Nam Cung Thanh, không nghi ngờ gì nữa là muốn mình giúp họ báo thù, nói đi nói lại thì vẫn là chỉ nghĩ cho mình.

Hắn nhìn về phía Tư Đồ Thụy Tuyết, Tư Đồ Tử Nguyệt và Nam Cung Vi với ánh mắt cảm kích rồi mới quay lại, nhìn chằm chằm vào Uy Vô sơn trang của Nam Cung gia ở phía trước, hai mắt híp lại thành một đường, bên trong bắn ra ánh sáng u ám.

Tòa sơn trang này có chút cổ quái.

“A, lão đại, đây là sao vậy? Sao tam đại gia tộc khác đều chết sạch? Là ai làm vậy, cũng quá ngu B rồi. Chúng ta mau vào trong xem xem bên trong còn có cô em xinh đẹp nào không, thuận tiện dẫn mấy người ra, cũng coi như là làm chút chuyện tốt giúp Nam Cung gia!”

Đúng và lúc này, Trương Minh Thắng cũng hồi hải chạy tới, còn vừa mặc quần áo vừa thở hổn hển, mồ hôi nhễ nhại, xem ra vận động tối nay khiến hắn suýt nữa thì trực tiếp chết trên giường.

Tất cả mọi người đều nhìn hắn với ánh mắt khinh ghét.

Thằng nhãi này trong đầu trừ nữ nhân ra thì còn biết gì nữa.

“A, cái này, cái này... chẳng lẽ không còn một người sống nào ư?” Trương Minh Thắng chạy tới trước mặt, nhìn sơn trang tổn hại bất kham, nửa ngày mới há miệng phun ra một câu: “Lão đại, không phải là anh đã cướp toàn bộ gái ở bên trong đi, rồi giết toàn bộ nam nhân chứ? Sơn trang nhiều người như vậy, gái xinh khẳng định là rất nhiều. Lão đại, anh được không đó? Cẩn thận không lại bị các chị dâu đề xuất kháng nghị, hay là chia cho em một nửa đi, chúng ta cùng nhau nỗ lực, vì sự sinh sôi của nhân loại mà hăng hái một trăm ngày!”

Khóe miệng tất cả mọi người đều co giật, suýt nữa thì ngất.

Thằng hỗn đản này một lúc không nói đến nữ nhân thì chết à? Sao mở miệng há miệng đều là nữ nhân thế.

Lâm Bắc Phàm nhíu mày, thở dài một hơi, nói khẽ: “Xem ra chúng ta gặp phiền phức lớn rồi!”

“Cái gì? Phiền phức lớn ư? Chẳng lẽ còn có người ngu B hơn lão đại? Vậy thì chúng ta mau dẫn chị dâu rời khỏi nơi này đi, dẫu sao thì chuyện này cũng không liên quan gì tới chúng ta mà, người xui xẻo sau cùng vẫn là tứ đại gia tộc chứ không phải là hai người chúng ta!” Cái mặt béo của Trương Minh Thắng lập tức biến thành trắng bệch, không còn một chút huyết sắc nào.

Trong lòng mọi người đều thầm mắng tên này ti bỉ, ngay cả lời vô sỉ như vậy mà cũng nói ra được.

Lâm Bắc Phàm không nói gì, chỉ truyền âm cho tiểu Kim: “Không ngờ Ba Khắc vẫn chưa chết!”

“Xem ra Đằng Điền Không Tam mà chúng ta giết hôm đó chỉ là một cái phân thân của Ba Khắc thôi!” Tiểu Kim cũng trả lời. Nó hiện tại không còn cợt nhả như bình thường nữa, trong lời nói cũng có mấy phần ngưng trọng.

Lâm Bắc Phàm nghĩ tới sự lợi hại của Đằng Điền Không Tam ngày đó, trong lòng có chút sợ hãi, chỉ một cái phân thân thôi đã khủng bố như vậy rồi, nếu là chân thân xuất hiện, vậy thì sẽ thế nào? Lòng mày hắn nhíu chặt lại, quét nhìn tất cả mọi người ở xung quanh, hai mắt như đao, mang theo hàn khí, gần từng chữ: “Nếu tôi đoán không lầm, tam đại gia tộc bị một con yêu quái cực kỳ lợi hại giết chết, đây không phải là nói quá đâu, mà là thứ thực sự tồn tại. Con yêu quái này, tôi cũng không đối phó được!”

Tất cả mọi người nghe thấy câu này của hắn đều hít một hơi lạnh.

Bọn họ tất nhiên biết bản sự của Lâm Bắc Phàm, đó thật sự là hủy thiên diệt địa, không gì là không thể, nhưng nếu ngay cả hắn cũng không giải quyết được, thế chẳng phải cái thứ được gọi là yêu quái đó còn lợi hại hơn ư? Bọn họ đều cảm thấy khí lạnh từ gan bàn chân truyền tới.

“Anh rể, bọn họ, bọn họ không phải là rất lợi hại chứ?” Giọng nói của Tư Đồ Tử Nguyệt cũng tràn ngập sợ hãi và run rẩy.

Lâm Bắc Phàm mặt mày ngưng trọng, quét nhìn mọi người một cái, nói: “Ba Khắc, người đã tới rồi thì hà tất phải trốn tránh nữa? Như vậy thì không xứng với cái gọi là rồng đâu? Là đàn ông thì bước ra chiến đấu đi, để ta xem xem người rốt cuộc là có chỗ nào lợi hại!” Trong lời nói của hắn tràn ngập vẻ chế giễu, giống như là một tên tiểu lưu manh. Thân ảnh của hắn nhoáng lên, lui ra sau mấy bước, trong thân thể lập tức bạo phát từng cỗ khí thế cường đại, giống như là cự long thăng thiên, khiến đám người ở xung quanh lui liên mấy bước, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

Lượng lượng mạnh quá, chỉ khí thế thôi đã khiến bọn họ hít thở khó khăn rồi, nếu như động thủ, còn có ai có thể chiến thắng đối phương nữa? Chẳng trách đối phương lại có được uy lực cường đại như vậy.

Trong những người này, chỉ có Tư Đồ Lượng là không hề động đậy.

Hắn cúi đầu xuống, khoe miệng hơi nhếch lên, giọng nói có chút lạnh lẽo: “Không ngờ lại bị người nhìn ra, thân là một thành viên của long tộc, ta cũng rất muốn đánh với người một trận, đáng tiếc, người hiện tại vẫn không phải là đối thủ của ta!” Hắn chậm rãi ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào Lâm Bắc Phàm, trong mắt bắn ra quang mang khát máu.

“Lượng nhi, con nói gì vậy? Mau quay về!” Tư Đồ Bắc biến sắc, thất thanh nói.

“Các người chẳng lẽ còn chưa nhìn ra ư? Tư Đồ Lượng đã bị tên này nhập thể rồi!” Lâm Bắc Phàm trong lòng vô cùng chấn động, nhưng vẫn nói ra câu này. Không ngờ mình và tiểu Kim tìm trăm phương ngàn kế giúp đối phương, nhưng ai ngờ lại thành giúp ác long Ba Khắc? Cảm giác này giống như là lấy gạch đập vào chân mình.

“Cái gì, hắn, hắn chính là yêu quái ư?” Tất cả mọi người đều thốt lên kinh ngạc. Bọn họ vừa rồi còn không dám tin vào sự thực này, nhưng nhìn Tư Đồ Lượng hiện tại, giống như trở thành một người khác, cả người bắn ra từng đạo từng đạo khí thế cường đại, cũng đều kinh hãi vô cùng.

Tư Đồ Lượng lập tức ngẩng mặt lên trời cười to: “Không sai, ta chính là ác long Ba Khắc, ha ha...”

Lâm Bắc Phàm hơi lắc đầu: “Người không nên xuất hiện!”

“Nhưng ta đã xuất hiện rồi, vốn ta cho rằng đem Nam Cung Vi, Tư Đồ Thụy Tuyết, Tư Đồ Hải Quỳnh gả hết cho người, tối nay người sẽ rất bận, vậy thì ta có cơ hội tiêu diệt cả Liên Hoa sơn trang. Vậy thì thực lực của ta sẽ đề thăng một bước lớn. Không ngờ đêm nay người lại không tìm nữ nhân, thật khiến ta có chút thất vọng!” Tư Đồ Lượng nói với vẻ dửng dưng.

Nam Cung Vi, Tư Đồ Thụy Tuyết và Tư Đồ Hải Quỳnh ba người đều đỏ mặt, không biết trong đầu đang nghĩ gì. Nhưng thấy Tư Đồ Lượng hiện tại biến thành thế này, trong lòng cũng rất thương tâm.

Lâm Bắc Phàm cười lạnh một tiếng: “Vậy hôm nay chúng ta chiến một trận cuối cùng đi!”

554. Chương 571: Hoàn Mỹ Nhất Chiến.

Lâm Bắc Phàm biết mình và Buck chênh lệch, cho nên không nói hai lời. thân ảnh vội vàng lóe lên. tựa như một đạo cơn lốc xông thẳng về phía trước, hai tay liên tục huy động từng đạo phong nhận giống như quang mang, liên tục oanh tạc về phía đối phương.

Về mặt tươi cười của Tư Đồ Lượng càng ngày càng xán lạn. phảng phất như nhìn thấy chuyện tốt đẹp nhất trên Thế giới. nói: “Chỉ bằng vào chút bản lĩnh ấy mà mà muốn giết tao ư? Quả Thực là si tâm vọng tưởng!” Hắn giương mạnh hai tay ra. hai trảo ảnh đen thui trong chớp mắt được bao phủ trong điện quang hỗn loạn, gầm rú mà lao về phía Lâm Bắc Phàm. hung hăng đánh xuống.

“Rầm rầm rầm...”

Hai cỗ năng lượng mạnh mẽ va vào nhau. khiến cho toàn bộ thiên địa rung động, mặt đất không ngừng rung lên tựa như là động đất cấp bảy cấp Tám. Tất cả mọi người đang đứng thẳng ở xung quanh đều té lảo quay.

Trong ánh mắt bọn họ đều lộ ra một tia kinh khủng cùng bất an.

Hai người kia đều có lực lượng mạnh mẽ đến như vậy, nếu thực sự đại chiến một hồi mà nói sợ rằng nơi này sẽ biến thành một mảnh hoang phế. Bọn họ đều thầm cảm giác được cái đạo lý Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Trước đây cứ tưởng rằng mình lợi hại biết bao. lúc này so với người ta quả thực chính là rác rưởi trong rác rưởi. Người ta tiện tay phất ra cũng sẽ làm cho đám người mình chết hơn phân nửa.

“Hộc!”

Thực lực Lâm Bắc Phàm so với Buck yếu hơn rất nhiều, lúc này liền phun ra một ngụm máu tươi. cả người như điều đứt dây bay ngược ra phía sau.

“Bắc Phàm!” Nam Cung Vi cùng với Tư Đồ Thụy Tuyết đồng thanh kêu lên.

Nhưng ngay khi hai người vừa bật ra tiếng kêu. thì ở bên kia. Tư Đồ Lượng cũng “hộc” một tiếng phun máu tươi. sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch vài phần. Hắn chặt vật cúi đầu nhìn ngực mình, một thanh chủy thủ đang cắm thật sâu, không khỏi kinh hô: “Đây, đây là Đồ Long Dao?” Toàn thân hắn run rẩy phảng phất như trúng tà.

“Không sai đó chính là Đồ Long Dao, không chỉ Thế còn là Đồ Long Dao đã nhiễm máu của tao!” Lâm Bắc Phàm ngã trên mặt đất, thanh âm có phần khản đặc, nhưng trong ngữ khí tràn ngập đắc ý. Hắn chậm rãi đưa tay trái lên, quả nhiên ở cổ tay hắn còn một vết thương đang mới. máu đang từ đó chảy ra ngoài.

Đồ Long Dao từng chém giết qua vô số cự long, trên Thân đao nhiễm vô số tiên huyết của cự long, có Thế nói là hung khí đệ nhất thiên hạ Nhưng một khi nó nhiễm tiên huyết trong người Đồ Long Đại Hiệp. thì uy lực bên trong hung khí sẽ gia Tăng gấp đôi uy thế để giết cự long càng cực lớn.

Nếu như chỉ là công kích của Đồ Long Dao bình thường Buck sẽ không thêm dễ vào mắt, nhưng Đồ Long Dao đã nhiễm máu của Đồ Long Đại Hiệp Thì lại là thứ khiến cho hắn cực kỳ sợ hãi.

“Rầm rầm rầm”

Thân thể Tư Đồ Lượng chợt phát ra những tiếng nổ mạnh. ở xung quanh vết thương do Đồ Long Dao gây lên liên tục xuất hiện bốn năm vòi máu tựa như một hệ thống cung cấp nước không ngừng hoạt động, khiến cho sắc mặt Tư Đồ Lượng đã trắng lại càng trắng thêm.

Lâm Bắc Phàm biết mình không phải đối Thủ của ác long Buck. cho nên cố ý để Tiểu Kim ẩn dấu khí tức, còn hắn cố ý dùng một chiêu liều mạng, lấy vết khắc mạnh đánh lừa đối phương, sau lại dùng Đồ Long Dao đột nhiên tập kích để thủ thắng- Tất cả những việc này đều được hắn tính toán kỹ. hơn nữa hắn cũng thực sự làm được.

Tư Đồ Lượng giống như một thằng điên, hai tay liều mạng vùng lên: “Mày cho rằng bằng vào một thanh Đồ Long Dao có Thế giết chết tao sao. Bây giờ Tao sẽ giết mày. để xem mày còn bản lĩnh gì nữa!” Hắn vùng mạnh tay định nắm lấy chuỗi Đồ Long Dao trên ngực. nhưng vừa chạm đến thì cảm thấy từng luồng điện lưu cực mạnh tập kích hai tay mình. làm cho toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa ngã lăn quay trên mặt đất. Mà lúc này Đồ Long Dao dĩ nhiên phóng ra từng đạo ánh sáng màu vàng đất. cực kỳ chói mắt. hơn nữa còn từng chút từng chút thôn phệ thân thể hắn.

“Không, không, ta sẽ không chết!” Tư Đồ Lượng điên cuồng gầm gừ. Hai tay hắn đen kịt tựa như Than cốc lại giờ cao lên. từng luồng khí lưu cường đại cuộn cuộn không ngừng rót vào bên trong thân thể hắn, chữa trị những vết thương trên người hắn. Nhưng vết thương đang chảy rất nhiều máu cũng từ từ khép lại.

Sắc mặt Lâm Bắc Phàm biến đổi truyền âm nói: “Xem ra tên Buck này quả thực không đơn giản. Tiểu Kim chuẩn bị hành động đi!”

“Lão đại chúng ta phải nhất kích tất thắng, còn nếu không thì thực sự khó đánh bại hắn!” Tiểu Kim cũng phụ Thêm vào!

--

Hai chân Lâm Bắc Phàm đạp mạnh. cả người hắn giống như một con chim lớn bay Thăng lên trời chừng hơn mười mét, hai Tay hắn nắm chặt lại. miệng lẩm bẩm. Liền lúc đó một kiếm ảnh to lớn dài hơn chục trượng xuất hiện trong tay hắn. ánh sáng rực rỡ lấp lóe, tỏa ra từng cổ khí thể cường đại. Kiếm ảnh dường như bao phủ hết thấy thiên địa.

Mày. con rồng chết tiệt quả nhiên ở trên người mày!” Tư Đồ Lượng gầm lên một tiếng.

“Vậy mày có Thế đi chết được rồi!” Lâm Bắc Phàm cười gằn, lấy thế phô thiên cái địa mà vẽ xuống Tư Đồ Lượng.

“Tao sẽ không để cho mày làm được điều đó.” Tư Đồ Lượng đưa hai tay lên. từng luồng khí lưu cường đại tụ tập ở trên đầu hắn, biến thành một đoàn khí lưu đen kịt, không ngừng xoáy tròn theo hướng ngược kim đồng hồ. hình thành một long quyền phong có uy lực cực lớn, cao chừng hơn mười thước so với mặt đất. Toàn bộ những đá vụn. rác rưởi trên mặt đất đều bị nó cuốn lấy, tạo ra chướng khí mù mịt, cát bay đá chạy, sấm chớp nổ vang.

Ầm ầm ầm!

Một kiếm này của Lâm Bắc Phàm đã dung hợp toàn bộ lực lượng của hắn và Tiêu Kim. Có thể nói là một chiêu cường đại nhất của hai người, nhưng khi vừa bổ đến Tư Đồ Lượng Thì cảm giác được khí lưu đen kịt kia cứng rắn không gì sánh nổi, căn bản không thể chém xuống được. làm cho cả hai đều thấy cực kỳ chấn động.

Vừa bị Đồ Long Dao đánh trúng ngực. Thực lực hiện tại của Buck đã giảm đi tám phần so với lúc trước mà còn lợi hại như vậy, nếu như đổi lại là lúc đầu chỉ sợ Lâm Bắc Phàm và Tiêu Kim đã sớm bị Buck băm thành thịt nát.

“Tái Gia Bả Kính!” Lâm Bắc Phàm lớn tiếng hô lên.

Thanh trường kiếm màu vàng rực do hắn và Tiểu Kim hợp sức phóng ra lúc này dài thêm rất nhiều, uy lực cũng tăng lên một tí. loáng thoáng có xu thế có thể đánh bại khối khí lưu đen kịt của đối phương- Nhưng hai người bọn hắn căn bản đã đạt đến cực hạn, không còn khả năng để tăng uy lực thêm chút nào nữa.

Tư Đồ Lượng nhìn bề ngoài có vẻ ung dung, nhưng thống khổ trong lòng thì chỉ có hắn mới biết.

Vừa mới bị Đồ Long Dao đâm trúng ngực. uy lực bản thân lúc này Thực chỉ còn xấp xỉ bằng tám phần mười lúc đầu. Tuy rằng lúc này liều mạng ngăn trở tấn công của đối phương, nhưng Đồ Long Dao ở ngực lại bắt đầu công kích hắn. khiến cho thương thế hắn không ngừng nặng thêm. Dưới tình huống bị hai mặt công kích thế này, Thực làm cho hắn có phần lực bất tòng tâm.

Thời gian cứ Thế chậm rãi qua đi.

Bọn Tư Đồ Bác cũng nhìn ra được hai người đang tiến hành liều mạng lần cuối, hiện đã đến thời điểm mấu chốt Nhưng cho dù biết như thế bọn hắn căn bản không có biện pháp ra tay, mà nếu để quái vật kia thủ thắng, thì chính đám người bọn hắn chỉ sợ cũng gặp tai ương. Hắn nghĩ tới đây, liền nhìn Nam Cung Thanh. Hai người nhìn nhau một thoáng, rồi cùng gật đầu.

Mặc dù không Thể tạo ra tác dụng quá lớn nhưng quấy rầy quái vật kia. phân tán sự chú ý của hắn thì vẫn có thể. Hai người bọn họ cùng lúc bắn lên, liên tục huy động hai tay hung hăng bổ đến phía sau lưng Tư Đồ Lượng. Trong khoảnh khắc. vài cỗ khí thể cường đại đã tràn ngập ở giữa mấy người bọn họ.

“Nhân loại ghê tởm cũng dám đánh lên sao? Tao sẽ giết hết chúng mày!” Hai mắt Tư Đồ Lượng bắn ra hai đạo hàn quang, tàn độc quét đến hai người Tư Đồ Bác. Hai người bọn họ tựa như đụng phải đá tảng, không những hơn mười chưởng hóa thành hư không mà ngay cả Thân thể hai người cũng nặng nề rơi xuống đất, nhất thời phun huyết!

“Phụ thân, ca ca...” Những người khác đều kinh hô một tiếng, vội vã chạy đến. nâng hai người dậy.

Sắc mặt Tư Đồ Bác tái mét, xương cốt toàn thân tựa như rụng rời hết cả, nếu không có người khác nâng đỡ. Chỉ sợ khí lực để đứng lên cũng không có. Hắn khẽ lau đi chút máu trào ra khóe miệng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người đâu, gọi tất cả mọi người ở Liên Hoa sơn trang ra đây. mang theo tất cả hỏa khí. bắn thẳng vào con quái vật kia cho Ta! Ta không tin hắn có Thể ngăn cản nhiều đạn như vậy!” Hắn nghĩ đến chuyện quái vật đang mượn thân Thể con trai mình. trong lòng đau đớn như đứt từng khúc ruột, nhưng nếu như không tiêu diệt yêu quái này mà nói, chỉ sợ nơi này sẽ không một ai sống sót Hắn suy nghĩ thật lâu mới hạ quyết tâm như thế.

“Phụ Thân. hắn là anh trai mà...” Tư Đồ Thụy Tuyết rơi nước mắt. không khỏi nấc lên mấy tiếng mà nói.

“Bây giờ nó là yêu quái không phải anh trai con. nếu như nó không chết, chúng ta sẽ chết hết- Cha không còn cách nào khác!” Tư Đồ Bác đau đớn kêu lên hai tiếng khản đặc. lệ nóng từ khóe mắt tràn ra.

Dưới mệnh lệnh của hắn, Liên Hoa sơn trang tức thì điều động ra hơn hai trăm hộ vệ, cùng lúc giương súng lục cùng với rất nhiều nhúng súng tự động, nhắm đến Tư Đồ Lượng đang đau đớn giãy dụa, điên cuồng triển khai bắn phá. Đạn nhiều đến mức khiến cho người ta cảm giác có vô vàn hỏa xà đang quần lấy thân thể Tư Đồ Lượng. Nhất thời trên người Tư Đồ Lượng xuất hiện vô số những lỗ thủng, máu tươi không ngừng chảy ra.

“Bọn chết tiệt, dám đánh lén tao. Tao giết chết chúng mày!” Vừa mới rồi tuy rằng Tư Đồ Lượng dễ dàng ngăn trở tấn công của tđb và Nam Cung Thanh nhưng cũng bởi vì Thế mà kiếm ảnh của Lâm Bắc Phàm lại tiến gần Thêm một chút. Hiện tại lọt vào trong công kích của đám người kia khiến cho hắn giận dữ đến mức gần như muốn bạo tạc. Hắn sẽ không bị những luồng đạn kia giết chết. nhưng quá nhiều đạn sẽ khiến hắn bị ảnh hưởng không nhỏ. Tay trái hắn phất mạnh một cái về bên trái- chỉ chớp mắt liền có hơn sáu mươi hộ vệ biến thành tro bụi. Hắn lại vung tay về phía bên phải, cũng chỉ chớp mắt có hơn sáu mươi người hóa thành bụi phấn. nhưng áp lực trên đỉnh đầu hắn lại tăng thêm. làm cho hắn khó có thể tiếp tục kiên trì

Lâm Bắc Phàm cùng Tiểu Kim đều cảm giác được áp lực đã giảm đi nhiều, nhưng năng lực của bọn hắn cũng chẳng còn bao nhiêu, nếu như không thể giết chết Buck. hai người bọn hắn thực sự khó còn cơ hội xoay chuyển.

“Liều mạng với hắn!” Tư Đồ Bác gào to một tiếng, tay phải vung mạnh lên. một đạo chưởng ảnh tức thì chém đến phía Tư Đồ Lượng.

“Đi chết đi!” Sắc mặt Tư Đồ Lượng đột nhiên biến đổi. tay trái hắn công ra một chiêu sắc bén tà dị, tức thì toàn thân Tư Đồ Bác trực tiếp nổ tung Thành bụi phấn. biến mất tại chỗ. nhưng thân thể hắn cũng lao đảo vài cái. thiếu chút nữa đã té ngã. Á

“Phụ thân. phụ thân...” Tư Đồ Thụy Tuyết. Tư Đồ Hải Quỳnh cùng với Tư Đồ Tử Nguyệt đều thất thanh kêu lên.

“Đi tìm chết cho ta!” Lâm Bắc Phàm nghiêng răng. phóng ra chút năng lượng cuối cùng trong người mình, mà ánh sáng rực rỡ màu vàng trên người Tiểu Kim cũng đã mờ đi rất nhiều, nó cũng đã đạt đến cực hạn cuối cùng.

Thanh âm khàn khàn của Tư Đồ Lượng tràn ngập sợ hãi cực độ. Hắn cảm nhận được tử thần đang tiến đến gần hắn. Loại uy hiếp tử vong này làm cho hắn không còn giữ được sự

“Không!”

bình tĩnh cùng dữ tợn khi trước. “Ầm ầm ầm!”

Khí lưu đen kịt trên đầu Tư Đồ Lượng bị chém nát bảy, mà trên ngực hắn. Đồ Long Dao trong nháy mắt cũng tuôn ra ánh sáng màu vàng rực rỡ. đánh nát ngực hắn. máu tươi ồ ạt chảy ra từ cơ thể hắn. Dưới công kích như thế, trong nháy mắt, Tư Đồ Lượng hóa thành bụi phấn.

Lâm Bắc Phàm nặng nề rơi xuống đất không thể kiên trì thêm nữa. ngất xỉu...

Thất Thái sơn trang.

Một tòa trang viên lớn nhất của thành phố Nam Bình chiếm hơn một ngàn mẫu. Trở thành chủ đề tán dóc thường ngày của dân chúng ở đây. Bên trong được bày biện xa hoa mỹ lệ tựa như tiên vào trong một hoa viên. ở bên trong có thể nhìn thấy đủ loại hoa tươi nở rộ. tựa như trang hoàng toàn bộ trang viên này. không khí bên trong đều có hương hoa thơm ngát. thu hút thật nhiều những ong. bướm, bay la đà nhìn rất đẹp.

Lâm Bắc Phàm lười biếng nằm ở trên giường, tựa như đang nhàn nhã đi chơi tự tại. hai bên cạnh chính là Bạch Nhạc Huyền và Liễu Vi. một người đang bóc quýt, còn người kia thì nằm trong ngực hắn nhìn hắn câu cá.

Không biết qua bao lâu, phao câu tựa hồ động đậy.

Liễu Vi tức thì kinh hãi. thò mặt ra ngoài bưng cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi nhẹ giọng nói: “A, cá cắn câu rồi!”

Lâm Bắc Phàm đang chuẩn bị kéo lên. thì đã thấy Trương Minh Thắng vẻ mặt kích động từ bên ngoài, chạy từ bên ngoài vào. lớn tiếng kêu lên: “Lão đại. lão đại; tin tốt đây. Lão bà của em sinh con trai. Hắc hắc. công phu trên giường của em lợi hại không?” Hắn vừa hô lên liền làm cho con cá vừa mắc câu sợ hãi chạy mất, khiến cho Bạch Nhạc Huyền cố sức trừng mắt, có loại xung động như muốn giết người.

“ơ mọi người đang câu cá à; em không biết. em thật sự không biết mà.” Trương Minh Thắng nhìn thấy ánh mắt của hai nữ sát nhân vội vã cười gượng, lúc này mới đi tới trước mặt Lâm Bắc Phàm.

“Có tìm được Tiêu Đảo Xương Mộc không?” Lâm Bắc Phàm chợt hỏi một câu như vậy.

“À. nghe nói bên đảo quốc đã tìm được thi thể của Tiêu Đảo Xương Mộc. nhưng mà cả người hằn tựa như bị hút khô. toàn thân không còn chút thịt nào. Chỉ có một lớp da bọc bên ngoài. Còn một người nữa cũng bị như vậy. nghe nói là Trung Xuyên Hữu.” Trương Minh Thắng nghĩ đến tấm ảnh mà mình nhìn thấy lúc trước, có cảm giác lông tóc dựng ngược cả lên.

“Thảo nào thực lực của hắn đề thăng nhiều như vậy. Hóa ra là cùng lúc hấp thu năng lực của Trung Xuyên Hữu và Tiêu Đảo Xương Mộc. Xem ra trong mấy năm vừa rồi Buck đã tích góp từng chút lực lượng một!” Lâm Bắc Phàm không kìm được sợ hãi than thở một tiếng.

“A lão đại. ba chị dâu đảo quốc đâu rồi? Sao không thấy ai cả?” Trương Minh Thắng chợt hỏi

“ừ, ba người ấy nói nhàn rồi cũng là nhàn rồi. Vì vậy liền khổng chế ba lưu phái lớn nhất là Nhật Chi Lưu. Nguyệt Chi Lưu và cả Tinh Chi Lưu nữa. bây giờ đang huấn luyện một nhóm sát thủ, chuẩn bị xây dựng một tập đoàn sát thủ hình như gọi là “Diệt Nguyệt” khoảng chừng năm trăm người. Mỗi ngày đều bận rộn, cả tháng chẳng nhìn thấy một lần.” Lâm Bắc Phàm rất bất đắc dĩ nói. Hắn cũng biết tình hình thực sự của Tiêu Diên Anh Tử. Y Đãng Thanh Tử và Vũ Diên My Tử. Ba cô nàng đảo quốc này nếu ở với mình hằng ngày. sợ rằng mấy cô khác sẽ bất mãn. liền dùng đến phương pháp này để mượn cớ ly khai.

“Tổ chức sát thủ? Tập đoàn sát thủ năm trăm người? Thế thì thực quá khủng bố đi!” Trương Minh Thắng không nhịn được, sợ hãi than thở

Bạch Nhạc Huyền liếc mắt khinh bỉ nói: “Có gì là cường hãn? Mỗi ngày chỉ biết nói đánh đánh giết giết. không có chút phong thái của phụ nữ. không hiểu vì sao lại có đàn ông thích mấy cô nàng đó!” Khi nói đến đây cô hơi liếc mắt nhìn Lâm Bắc Phàm, tiện tay nhét một múi quýt vào miệng hắn.

Lâm Bắc Phàm cười khổ nói: “Ngoài để các cô ấy ở nhà mình, anh còn biện pháp nào khác hay sao?”

Liều Vi ở bên cạnh cười khê một tiếng: “Hiện bây giờ Bạch Nhạc Huyền đã hoàn toàn rời khỏi giới ca hát. em cũng giao lại KTV cho Tình Hàm rồi. Xem ra cũng chỉ có hai người bọn em là người rảnh rồi!”

“Các chị dâu phải là người rảnh rồi. cứ giúp lão đại sinh con là được mà!” Trương Minh Thắng cười đùa ở bên cạnh.

“Chú câm miệng cho chị!” Liều Vi và Bạch Nhạc Huyền cùng lúc trừng mắt liếc nhìn hắn.

“ôi. em câm miệng, em câm miệng là được chứ gì?” Trương Minh Thắng cười ngượng ngùng.

Đang lúc bọn họ nói chuyện, thì Mộ Nghiên Kỳ mang theo vẻ mặt ngượng ngùng, dắt theo Phùng Tinh Tuyên từ bên ngoài đi vào, lớn tiếng kêu: “Bác Phàm, anh xem em mang đến cho anh thêm một mỹ nữ này, anh mau ra mà nhận lấy đi chứ!”

“Nghiên Kỳ, em nói bậy bạ cái gì đó?” Phùng Tinh Tuyên có chút oán giận gắt lên.

“Em đang giúp chị cơ mà.” Mộ Nghiên Kỳ không buồn để ý nói: “Bác Phàm, cha mẹ của Tinh Tuyên nói tuổi em ấy không còn nhỏ nữa. nên tìm một tấm chồng, trong một tháng phải đính hôn. Nếu không thì cũng không đến tìm anh đâu.”

“Hả? Phải không đó?” Lâm Bắc Phàm trợn mắt la thất thanh: “Mấy hôm trước mới lo xong vụ cha mẹ Bằng Nhi. lúc này lại thêm cái gì đính hôn nữa. Các em không phải không biết quá nhiều sẽ loạn mà. Đến mức đầu óc anh choáng váng. Thiếu chút nữa ngay cả tên mình là gì cũng quên mất. lại phải đính hôn nữa anh nhất định điên mất! ”

“Thừa Lừa quá. không phải anh thì là ai đây? Đừng dài dòng nữa. chúng em vừa nói với cha mẹ của Tinh Tuyên, trưa hôm nay. anh đến nhà em ấy cho cha mẹ vợ nhận mặt, tiếp đó thương lượng chuyện đính hôn!” Mộ Nghiên Kỳ như một bà mối; đẩy Phùng Tinh Tuyên vào trong ngực Lâm Bắc Phàm, thần nhiên nói.

Hai người Bạch Nhạc Huyền và Liều Vi nhìn thấy bộ dạng của hắn đều cười duyên vài tiếng.

“Trưa ngày hôm nay?” Sắc mặt Lâm Bác Phàm trắng bệch

vẻ mặt xinh đẹp của Mộc Tiêu Yêu lộ ra nụ cười âm lãnh: “Đại ca hắc đạo của thành phố Tứ Bình không phải là ”Lang Thán” sao? Hắc sẽ chính là mục tiêu tấn công kế tiếp của chúng ta. Không xứng bá hắc đạo Trung Hoa. ta sẽ không ngừng!”

”Da. chi Tiểu

Trong đầu Mộc Tiêu Yêu chợt hiện lên vẻ mặt quen thuộc của gã đàn ông kia. trên mặt cô hiện lên thân tình động lòng người.

“Cục trưởng, ba tên này ở trên đường móc trộm đồ. bị chúng tôi bắt được!”

Long Yên Nguyệt ngồi trên ghế. tay trái nhẹ nhàng đưa lên xoa tiểu phúc. đôi mắt đẹp nhìn lướt qua mặt ba tên thanh niên tuổi chưa đến hai mươi. hung dữ quát lên: “Lá gan các anh cũng lớn quá nhỉ. dĩ nhiên lại dám ăn cắp trên địa bàn của tôi. Người đâu. đem bọn họ đi. lúc nào tôi nói cho ra ngoài mới được ra ngoài.”

“Dạ cục trưởng!”

“*A không nên. chúng em, chúng em biết lỗi rồi”

Long Yên Nguyệt chợt kêu khè một tiếng, trên mặt lộ ra nụ cười ôn nhu : “Bảo bảo. mẹ nghe lời con. không nên tức giận. không nên tùy tiện nghiêm phạt người khác, không giam giữ bọn họ quá lâu, chỉ chừng năm năm thôi.”

Ba thanh niên kia tức thì tái đen mặt.

Bên trong một phòng bệnh truyền ra một tiếng kêu thảm thiết cực kỳ thê lương.

Tô Tinh Nhi rất không vui kêu lên: “Anh kêu la cái gì đây? Dọa hổng đứa con bé bỏng trong bụng tôi. tôi bóp nát của quý của anh bây giờ đó!” Cô nàng cúi đầu nhìn thoảng qua cái bụng nhỏ của mình. hung hăng trừng mắt liếc nhìn tên bệnh nhân đáng thương.

Hồ sĩ à. mong tôi không phải là tảng đá; cô có thể nhẹ tay một chút hay không?”

’Anh nghi ngờ kỹ thuật của tôi hay sao? Tôi sẽ cho anh vài mũi kim nữa cho mà xem!”

’Đừng. đừng. cứu mạng a à...” Trong phòng lần thứ hai truyền ra từng đợt tiếng kêu cứu thảm thiết.

”Em à. anh thực sự biết rồi. còn chưa chịu hay sao?

“Đúng vậy, anh trai nhất định phải cố gắng làm việc mới không làm thất vọng Hoa Liên sơn trang chúng ta. Anh cũng đừng quên anh là người của nhà Tư Đồ!”

“Anh thân cận tên quái vật kia, còn rất nhiều người như vậy. Chỉ nói một câu biết lỗi rồi là đủ để giải quyết vấn đề hay sao? Bây giờ anh phải chuộc tội đi; biết chưa Tốt nhất là phải chăm sóc cho đứa cháu trai sắp chào đời mới là quan trọng nhất. Được rồi, em muốn một quả quýt!”

Tư Đồ Lượng mang theo vẻ mặt cầu xin. bóc vỏ quýt đưa cho hai cô em gái. Gần như muốn khóc đến nơi. Chính mình trong khoảng thời gian này làm việc còn nhiều hơn hai mươi mấy năm trước đây, quả thực trở thành một tên nô lệ nhỏ.

“ừ, được rồi. Tư Đồ Lượng, em muốn ăn mơ, anh lấy một bao đến đây đi. Không ngờ bây giờ lại thích ăn chua như thế!” Nam Cung Vi cũng chợt nói ra một câu như thế.

”Cứu mạng với. Anh không dám chạy loạn nữa đâu!””

Thanh âm cực kỳ bi thương của Tư Đồ Lượng bay bổng trong không khí.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-tich-huong-do>